

SANCTI
EPHRAEM SYRI
OPERA OMNIA
IN SEX TOMOS DISTRIBUTA.

Ο ἍΓΙΟΣ

ΕΦΡΑΪΜ Ο ΣΥΡΟΣ

Ἡ
ἈΓΑΠΗ
καὶ
ἐγκρά-
τεια
ψυχὴν
καθαί-
ρουσιν.

*Hæc Veneranda Syri facies mirabilis Ephraem
Ast animi effigiem scripta diserta docent*

ΤΟΥ ΕΝ ΑΓΙΟΙΣ
ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ
ΕΦΡΑΙΜ ΤΟΥ ΣΥΡΟΥ
ΤΑ ΕΥΡΙΣΚΟΜΕΝΑ ΠΑΝΤΑ
SANCTI PATRIS NOSTRI
EPHRAEM SYRI
OPERA OMNIA QUÆ EXSTANT
Græce, Syriace, Latine,
IN SEX TOMOS DISTRIBUTA

Ad MSS. Codices Vaticanos aliosque castigata, multis aucta,
Nova interpretatione, Præfationibus, Notis, variantibus Lectionibus illustrata:

NUNC PRIMUM

Sub Auspiciis Sanctissimi Patris

CLEMENTIS XII
PONTIFICIS MAXIMI
E Bibliotheca Vaticana prodeunt.

TOMUS PRIMUS
GRÆCÆ, ET LATINÆ.

ROMÆ
EX TYPOGRAPHIA VATICANA
Apud JOANNEM MARIAM HENRICUM SALVIONI
cId Id CC XXXII.

SUPERIORUM FACULTATE.

Sanctissimo Domino Nostro
CLEMENTI PAPÆ XII.

ANGELUS MARIA TITULI SANCTI MARCI
 PRESBYTER CARDINALIS QUIRINUS
 Episcopus Brixienfis, & Apostolicæ Sedis Bibliothecarius.

*UAM SANCTITAS VESTRA, dum me
 Romanæ Sedis Bibliothecarii mu-
 nere auxit, expectationem mei si-
 bi fecisse passa est Apostolicis literis
 ad me datis die xxvi. Maji anni
 proxime elapsi, ut nimirum ex Præfectura operaque
 mea sacrorum studiorum utilitas, ac Vaticanæ Bi-*

bibliotheca & ornamentum proficiscerentur, eam, inquam, expectationem sustinere ac tueri, quoad virium mearum imbecillitas patiatur, nisi diligentissime curarem, nemo prorsus esset, qui me gravi piaculo absolveret. Itaque mora haud ulla interposita in animum induxi, doctis illis viris, quos Lyceum Vaticanum complectitur, novas aliquas veterum Ecclesiae Patrum Editiones proponere, quas collatis operis luculentas, atque ad Vaticanos Codices emendatissimas adornarent. Occurrit præ ceteris Sanctus Ephraem Syrus, magnum illud Orientalis Ecclesiae lumen, quem Sanctus Basilius eruditionis causa imprimis suspexit, quem Sanctus Gregorius Nyssenus insigni oratione exornavit, quem Sanctus Hieronymus post lectionem Scripturarum in Ecclesiis publice legi consuevisse testatur, quem Theodoretus Cyri Episcopus virum admirabilem, & Scriptorum inter Syros excellentissimum appellat, quem denique Syria Orbis Doctorem & Prophetam passim deprædicat. Hic ille est, BEATISSIME PATER, cujus Operum priorem Tomum Sanctissimis manibus Tuis modo offero, certa spe fretus, impensam in eo edendo diligentiam TIBI haud mediocriter probatum iri: quandoquidem si veteres hujus Patris Editiones inspiciamus, tenebris quodammodo & squallore circumfusus videatur, cum e contra in præsentī nihil omissum, atque omitendum sit, quominus in nitidissima luce (absit invidia) collocetur.

Admodum vero opportune accidere mihi videtur,

ut solertia mea in hac palæstra initium ab ea Editione capiatur, cui procuranda sedulam olim operam navaverant doctissimi Cardinales Sirletus, & Antonius Carafa Sanctæ Sedis Bibliothecarii, accedente singulari commendatione Gregorii XIII. & Sixti V. Romanorum Pontificum, quatenus ea ipsa cogitatio, quæ florentibus Vaticanæ Bibliothecæ rebus a laudatissimis Decessoribus meis suscepta est, a me quoque primo loco susciperetur; dum major, quæ modo suppetit, Vaticanorum Codicum copia, Syriacorum præsertim, quos Clementis XI. munificentia ex Ægypto & Syria Romam advexit, major itidem Orientalium linguarum peritia, qua e Nostris quidam excellunt, efficere valent, ut Syrum Doctorem affatim instructum ornatumque proferamus; dumque prolixa SANCTITATIS VESTRÆ liberalitas erga Vaticanam Bibliothecam, cujus spatia precibus meis benignissime annuens insigni prorsus accessione laxavit, ibique Armaria adservandis libris a me eidem Bibliothecæ dono datis construxit, Pluteosque disposuit, palam demonstrat, non alia ipsi floridiora unquam tempora obtigisse.

Editioni autem huic aggrediendæ, præter Apostolici Bibliothecarii munus, quod gero, haud levem stimulum adjunxit Titulus Sancti Marci, unde Cardinalatus meus ornatur: Siquidem id agens æmulari mihi videor egregium studium, quo erga tanti Patris Opera flagrasse præclarissimum civem meum, Cardinalem itidem Sancti Marci, Augustinum Vale-

rium, veteres nonnullæ Sancti Ephræm Editiones eidem inscriptæ testantur. Addam præterea, Episcopo etiam Brixienti Editionis hujus curam satis apte congruere, cum Brixiensium typorum laus fuerit, quod, si non omnium primi, ut quidam autumarunt, saltem inter primos, Opera Sancti Ephræm evulgasse comperiantur.

Speciosis hisce causis ad suscipiendam hujus Patris Editionem excitatus, speciosiore etiam habeo, cur ea Sanctissimo Nomini Tuo, BEATISSIME PATER, nuncupetur: quandoquidem cum studio potissimum Cosmi Medices, celeberrimi illius non minus literarum, quam Patriæ Patris, effectum fuerit, ut divina Ephræm Scripta (quæ Græci avide arrepta sibi tanquam propria illico reddiderant) apud Latinos quoque percrebescere inciperent, adhibito ad hanc operam docto ac celebri viro Ambrosio Camaldulensi, nihil profecto opportunius excogitari poterat, quam ut ejusdem Patris Editio numeris omnibus absoluta prodiret, auspice CLEMENTE XII. P. O. M. quem cum Cosmo non præclarissimarum tantum virtutum, & eximiæ præsertim erga literas munificentia, sed natalis etiam soli necessitudo conjungit; soli illius, quod & ipse ceu alteram Patriam colo, utpote studiorum meorum per quatuordecim annos altricem atque parentem.

Benigno itaque vultu Volumen hoc excipe, SANCTISSIME PATER, quod Pedibus Tuis Bibliotheca Vaticana Præfecti sui manibus offert, elabo-

ratum studio Josephi Simonii Assemani, cujus in hac Editione adornanda, quemadmodum in reliquis muneris sui partibus, incredibilis est cura; dum ipse Episcopali sarcina, & quidem in eo Italiae tractu, qui multum Roma distat, gravatus, ad hujusmodi labores, videlicet ad latifundium, quod a SANCTITATE VESTRA excolendum accepi, nihil (quod dolenter dico) me conferre posse confiteor. Faxit Deus, ne saltem in iis, quæ Pastoralis oneris sunt, inutilis pariter servus deprehendar. Porro qualem in eo regimine curam adhibeam, sinat SANCTITAS VESTRA, me paucis hoc loco aperire, ut ardua quædam forti a me animo suscepta, Apostolicæ Tuæ Benedictionis præsidio citius atque felicius ad exitum provebantur. Zelo domus Dei actus, pro viribus incumbo exædificandæ Cathedrali Ecclesiæ, ultra sæculum construi cæptæ, cujus primordia (& ea quidem, ut veterum Brixien-sium religio ferebat, magnificentissima) longo jam situ labefacta squallebant; quo circa grande hac tempestate fervet opus, omnesque in maximam spem adducti sumus, benigne facturum Dominum in bona voluntate sua, ut sacri illi muri ædificentur. Presbyteros Congregationis Missionis, ad evangelizandum pauperibus, & Ecclesiastici ordinis decorem promovendum apprime utiles, Brixiam primus accersivi, eisque Diæcesis meæ servitio, supremo Ordinis Præfecto assentiente, mancipatis necessaria ipse suppedito absque cujusvis impendio; domicilium vero in Episcopalis Se-

minarii parte assignavi, ut quo tempore a Missionibus vacant, adolescentes sacro ministerio dedicatos ad pietatem Deique cultum assidue erudiant. Sanctimoniales Salesianas in ampla & populosa Valle Camunica, quæ ad mea usque tempora Virginalis Cænobii solatio caruit, stabilivi, difficultatibus illis minime absterritus, quæ Decessores meos arcuerant, ne magna pecuniæ summa ad hoc opus legata uterentur; cumque paucis ab hinc mensibus eam Vallem sacra Visitatione usque ad extremitates Rhætiae ac Germaniae conterminas perlustrarem, satis uberem longi atque asperrimi itineris fructum vel ex hoc retulisse mihi visus sum, quod Monasterium illud recte atque ordine institutum repererim: indeque jucundissima voluptate perfusus, eidem illico cessi atque sacravi annum proventum, quem ea regio, utpote Brixienfis Episcopi Ducatus, mihi in posterum de more esset allatura, opportune occurrentibus memoriæ meæ Nebemiæ verbis, quæ cap. 5. lib. 2. Esdræ leguntur, Annonas, quæ Ducibus debebantur, non comedimus, Annonas Ducatus mei non quæsi. Hæc omnia BEATISSIME PATER, forti a me, ut superius dicebam, animo suscepta, quamvis vires meas, quod plerique omnes fatentur, exsuperent, fidentius adhuc persequar, si Ipse, supremus in terris Pastor, villicationis meæ rationem Tuo probaveris oraculo, ac præterea celestis opis auspiciū & pignus Apostolicam Benedictionem impertiaris, quam flexis genibus deosco, & SANCTITATIS VESTRÆ Pedes deosculor.

IMPRIMATUR,

Si videbitur Reverendis. P. Mag. Sac. Pal. Apostol.

N. Episc. Bojanus Vicesger.

APPROBATIO

ILLUSTRISSIMI, ET REVERENDISSIMI

F. MALACHIÆ D'INGUIMBERT

Archiepiscopi Theodosiæ, & Sanctissimi Domini Nostri Papæ Clementis XII.
domestica Bibliothecæ Præfecti.

Reverendissimo Patre Joanne Benedicto Zuanelli Sacri Palatii Apostolici Magistro deman-
dante, ego infrascriptus fidem facio, perlectum a me primum Tomum Operis exi-
mii, cui titulus est: *Sancti Patris nostri Ephrem Syri Opera omnia, quæ exstant Græce,
Syriace, Latine, in sex Tomos distributa &c.* In quo editoris multiplex eruditio, omnibus
jam pridem satis nota, & pietas insignis erga præstantissimum Ecclesiæ Orientalis lumen,
& ornamentum mirum in modum elucescunt. Quapropter, cum nihil nisi ad fidem con-
firmandam, fovendam pietatem, & mores informandos in eo contineatur, jure ac merito,
ut mihi quidem videtur, quamprimum edi potest. Romæ postridie Iduum Novembris
an. Dom. 1732.

F. M. D' Inguimbert Archiepiscopus Theodosiæ, & Sanctissimi D. N.
Papæ Clementis XII. domestica Bibliothecæ Præfectus.

APPROBATIO

REVERENDISSIMI PATRIS

PETRI MARIÆ PIERI

Totius Ordinis Servorum B. M. V. Prioris Generalis, Sacrarum Congregationum
Indicis & Rituum Consultoris, S. R. & Universalis Inquisitionis Consultoris
& Qualificatoris, necnon Episcoporum Examinatoris.

EGregiam plane laudatione quavis dignissimam operam cum Ecclesiæ, tum litterariæ
Reipublicæ præclare navavit Eminentissimus Angelus Maria Quirinus Sedis Apostoli-
cæ Bibliothecarius, qui ejusmodi munere vix insignitus, subito mente volvens, quantum
ex autoritate nupera comparata Christianæ rei, bonisque artibus accedere ornamenti, præ-
fidique posset, hanc accessionem facturum, suo etiam motus veteri studio, quo a floren-
tioribus usque annis Sanctorum Patrum opera diurna, nocturnaue manu versavit, statim
inito felici consilio de eorundem novis, accuratisque editionibus nitidissime, copiosissime-
que adornandis, primo ut in Græcis litteris peritissimus illam selegit Operum Sancti Ephræm
Syri, inter priscos Orientales Patres celeberrimi, sapientissimique Scriptoris.

Non

Non exiguam laudem etiam meretur clarissimus in nostra præsertim Urbe Josephus Simonius Assemanus ejusdem Bibliothecæ Secundus Custos, qui prælaudati amplissimi Cardinalis religiosissime votis respondens in se curam traduxit omnem, ut quotquot vel typis essent vulgatæ, vel in pluteis jacerent ineditæ Sanctissimi Patris lucubrationes, studiose recenseret, colligeret, verteret, Prolegomenis, notisque illustraret, demum omnia efficeret, quibus non tantum seu Græcos, seu Syriacos Codices, qui adhuc delitescabant, exquisita versione sua latinis exhiberet ingeniis, sed simul cuncta præstaret, quibus omnium hucusque factarum elegantissima, cumulatissima, ornatissimaque editio prodiret. Multa per-fusus jucunditate, ut Reverendissimo Patri Joanni Benedicto Zuanelli Sacri Apostolici Palatii Magistro parerem, legi ego nedum illius eruditissima Prolegomena, sed & quæcum-que hinc inde rara diligentia coegit: tantumque abest, ut ex iis, quæ scripsit, quidquam opinatione mea, vel sacra dogmata, vel Christianam Ethicam lædat, quin imò, ut existimo, nihil sit non ingeniose consultum, non cogitate dictum, non graviter, ac utiliter lucubratum, ut merito de eo dici possit, quod amplificando splendori, seu nominis, seu operum Sancti Doctoris omnibus numeris absolutissimum fuerit, nam in eorum immortale decus, ut verbis utar Plinii secundi ad Nepotem, *procemiat apte, narrat aperte, colligit fortiter, ornat excelsè, postremo docet, delectat, afficit: Quod stylo assequi magnum est.* Arbitrarer itaque cum singulari spe utilitatis, ac plausus posse prælo cuncta dari, sicque censerem. Romæ apud Sanctum Marcellum xxi. Novembris 1732.

*F. Petrus Maria Pieri totius Ordinis Servorum Beatæ Mariæ Virginis
Prior Generalis.*

I M P R I M A T U R.

Fr. Joannes Benedictus Zuanelli Sac. Pal. Ap. Magister Ord. Præd.

INDEX TITULORUM.

Qui in Prolegomenis hujus Tomi Primi continentur.

- E** Minentissimi ac Reverendissimi Domini D. Angeli Mariæ Quirini S.R.E. Card. Bibliothecarii ad Sanctiss. Patrem Clementem XII. Pont. Max. Epistola Dedicatoria. pag. ix.
- Jos. Sim. Assemani in novam operum Sancti Ephræm Syri editionem, ad Eminentissimum ac Reverendiss. Dominum D. Angelum Mariam Quirinum S.R.E. Card. Bibliothecarium, Præfatio. pag. j.
- Ejusdem Assemani in hunc Primum Tomum Græcorum operum S. Ephræmi Syri, Præfatio altera ad eundem Eminentissimum ac Reverendissimum D. D. Card. Angelum Mariam Quirinum. pag. iij.
- E. Assemani Prolegomena in Primum Tomum operum Græcorum S. Ephræm Syri in Capita X. distributa. pag. v.
- Caput I. De Græcis & Latinis Vitæ Sancti Ephræm Syri Scriptoribus: deque iis, qui ejusdem encomium, aut lucubrationum mentionem, sive catalogum texuere. pag. v.
- I. De S. Gregorii Nysseni Encomio. pag. vj.
- II. De Vita S. Ephræm per Metaphrasten. pag. vij.
- III. De Vita S. Ephræm per Anonymum. pag. vij.
- IV. De altera Vita per Anonymum. pag. viij.
- V. De Vita S. Ephræm, quæ Amphilochio tribuitur. pag. viij.
- VI. De historia Lausiaca Palladii. pag. ix.
- VII. De Apophthegmatibus Patrum. pag. ix.
- VIII. Quid Sozomenus ac Theodoritus de Ephræm gestis & scriptis. pag. ix.
- IX. De Menologiis Græcorum. pag. ix.
- X. De Confessione S. Ephræm, ejusque Testamento. pag. x.
- XI. De Auctoribus, qui Ephræmi meminerunt. Ac primum de S. Hieronymo & Genadio. pag. x.
- XII. De Basilio Diacono, Ephræm Patriarcha Antiocheno, Leontio Byzantino, Theodoro Studita, ac Theodoro Prodromo. pag. x.
- XIII. De iis, qui Ephræmi scripta laudarunt, videlicet, Anastasio Sinaita, Jo. Damasceno, Photio CP., Antiocho Monacho, Nicone, Paulo Abbate, Joanne Antiocheno, Antonio, Niceta, Thecara, Mose Barcepha, Prædestinato, & Anonymo Catenæ Patrum auctore. pag. xj.
- Caput II. De Latinis antiquis versionibus operum Ephræmi, tum manu exaratis, tum impressis. pag. xij.
- Caput III. De editione Ambrosii Camaldulensis. pag. xij.
- Caput IV. De editione Zini. pag. xiv.
- Caput V. De editionibus Julii Clementis, Lipomani, Surii, Bollandianorum, Chantelou, Combefisii, & Corderii. pag. xv.
- Caput VI. De editionibus Latinis e Syriaco elaboratis a Guidone Fabricio Boderiano, Gerardo Voffio, Jo: Card. Bona, & Abrahamo Ecchellenfi. pag. xv.
- Caput VII. De Latina editione Gerardi Voffii. pag. xvi.
- Caput VIII. De editionibus Græco-Latinis Gretseri, Bollandianorum, Cotelarii, & Junii. p. xix.
- Caput IX. De Græca editione Oxoniensi. pag. xix.
- Caput X. De Græcis manuscriptis Ephræmi operibus, quæ in Bibliothecis exstant. pag. xx.

D E rebus gestis scriptisque S. Ephræm Syri, Græcorum Latinorumque veterum testi- monia .	pag. I.
S. Gregorii Nysseni Episcopi Encomium in S. Patrem nostrum Ephræm Syrum . Græce & Latine .	pag. I.
Vita & res gestæ S. Patris nostri Ephræm Syri ex Metaphraste . Gr. Lat.	pag. xx.
Vita S. Patris nostri Ephræm Syri , Incerto auctore . Gr. Lat.	pag. xxix.
Narratio de S. Patre nostro Ephræm Syro . Gr. Lat.	pag. xxxiii.
Memoria S. Patris nostri Ephræm Syri , ex Menologio Græcorum . Gr. Lat.	pag. xxxiii.
Commemoratio ejusdem ex Menologio Basilii Imp. Gr. Lat.	pag. xxxiii.
Amphilochii Iconii Episcopi de Basilio Magno & S. Ephræm Syro . Gr. Lat.	pag. xxxiv.
Palladii Episcopi Helenopolitani de Ephræm Syro , in historia Lausiaca . Gr. Lat.	pag. xxxix.
Sozomeni de S. Ephræm in Histor. Eccles. Gr. Lat.	pag. xli.
Theodoriti de eodem in Hist. Eccles. Gr. Lat.	pag. xliv.
Ex Apophthegmatibus Patrum de eodem . Gr. Lat.	pag. xlv.
Theophanis in Chronographia de eodem . Gr. Lat.	pag. xlv.
Cedreni de eodem . Gr. Lat.	pag. xlvi.
S. Basilii Magni de eodem . Gr. Lat.	pag. xlvi.
S. Jo. Chrysostomi de eodem . Gr. Lat.	pag. xlvi.
Theodoriti de eodem in hæreticarum fabularum compendio . Gr. Lat.	pag. xlvii.
Concilii Chalcedonensis de eodem . Gr. Lat.	pag. xlvii.
Georgii Syncelli de eodem Gr. Lat.	pag. xlvii.
S. Jo. Damasceni de eod. Gr. Lat.	pag. xlviii.
Photii de eodem in Bibliotheca . Gr. Lat.	pag. xlviii.
Mattyrologium Romanum de eodem .	pag. l.
S. Hieronymi in Catalogo Scriptorum .	pag. l.
Gennadii de eodem .	pag. l.
Honorii Augustodunensis .	pag. l.
Vincentii Bellovacensis .	pag. l.
Joannis Trithemii .	pag. l.
Sixti Senensis .	pag. li.

D E rebus gestis , scriptis , editionibusque Sancti Ephræm Syri recentiorum auctorum ju- dicia .	pag. lii.
Ambrosii Camaldulensis epistola ad Cosmum Medicem .	pag. lii.
Petri Francisci Zini Canonici Veronensis epistola ad Hieronymum Trivisanum Veronæ Episco- pum .	pag. liii.
Ejusdem epistola altera ad Augustinum Valerium Veronæ Episcopum .	pag. liii.
Aloysii Lipomani Præfatio .	pag. liv.
Simeonis ex Capua Camaldulensis ad Augustinum Valerium S.R.E. Cardinalem , Veronæ Epi- scopum , Præfatio .	pag. liv.
Gerardi Vossii epistola nuncupatoria ad Sixtum V.	pag. lv.
Ejusdem epistola nuncupatoria ad Clementem VIII.	pag. lvi.
Ejusdem ad Lectorem .	pag. lvi.
Ejusdem quædam Adnotationes ad mss. Codices Græcos .	pag. lvii.
Roberti Bellarmini S. R. E. Card. de S. Ephræm .	pag. lviii.
Cæsaris Baronii S. R. E. Card. Bibliothecarii de S. Ephræm operibus .	pag. lviii.
Antonii Possevinii de eodem .	pag. lviii.
Claudii Chantelou de eodem .	pag. lix.
Francisci Combefisii de eodem .	pag. lx.

Bollandiani Socii de eodem .	pag. LXI.
Petri Lambecii de eodem .	pag. LXIII.
Jo. Baptistæ Cotelarii de eodem .	pag. LXIV.
Natalis Alexandri de eodem .	pag. LXV.
Conradi Gefneri de scriptis S. Ephræm .	pag. LXVI.
Jo. Jacobi Frisii de eodem .	pag. LXVI.
Centuriatorum Magdeburgensium de eodem .	pag. LXVI.
Sermones S. Ephræm ab iisdem Centuriatoribus laudati .	pag. LXVII.
Gerardi Jo. Vossii de eodem .	pag. LXVII.
Guilielmi Cavei de ejusdem scriptis .	pag. LXVIII.
Jo. Alberti Fabricii de eodem .	pag. LXVIII.
Casimiri Oudini de eodem .	pag. LXXV.

R ecensio Sermonum S. Ephræm Syri , qui Latine typis prodierunt , quique existant manu- scripti .	pag. LXXXI.
Sermones S. Ephræm Syri , qui Latine existant manu exarati in Bibliotheca Vaticana , vetusto Anonymo interprete .	pag. LXXXI.
Sermones Latini impressi , Anonymo antiquo interprete .	pag. LXXXII.
Syllabus Codicum mss. Bibliothecæ Vaticanæ , quibus sermones Latini S. Ephræm continen- tur .	pag. LXXXII.
Sermones S. Ephræm , ex Catalogo librorum mss. Angliæ & Hiberniæ .	pag. LXXXII.
S. Ephræm Syri sermones , Ambrosio Camaldulensi interprete , editionis Florentinæ ac Pata- vinæ .	pag. LXXXII.
Initia sermonum eorundem , ordine Alphabetico .	pag. LXXXIV.
S. Ephræm Syri sermones V. Ambrosio interprete , editionis antiquæ .	pag. LXXXIV.
Sermones Ambrosiani ex mss. Codicibus Latinis Vaticanis .	pag. LXXXIV.
Syllabus Codicum mss. Bibliothecæ Vaticanæ , quibus sermones Ambrosiani continen- tur .	pag. LXXXV.
Sermones S. Ephræm Syri , Petro Francisco Zino interprete .	pag. LXXXVI.
Initia eorundem sermonum , ordine alphabetico .	pag. LXXXVI.
Sermones S. Ephræm apud Lipomanum .	pag. LXXXVII.
Sermones ejusdem apud Surium .	pag. LXXXVIII.
Precationes S. Ephræm apud Guidonem Fabricium Boderianum .	pag. LXXXVIII.
Hymnus S. Ephræm apud Jo. Card. Bonam .	pag. LXXXVIII.
Sermones S. Ephræm Syri , Gerardo Vossio interprete , editionis Romanæ , & Colonienfis , tribus Tomis comprehensi .	pag. LXXXVIII.
Initia eorundem sermonum ordine alphabetico .	pag. XCVI.
Sermones V. , eodem Gerardo Vossio interprete , editionis anni 1592. cum epistola ad Cle- mentem VIII.	pag. C.
Sermones S. Ephræm , Gretsero interprete .	pag. C.
Cantica & Precatio S. Ephræm , Abrahamo Ecchellenfi interprete ,	pag. C.
Sermones S. Ephræm apud Bollandianos Socios , Ger. Vossio interprete .	pag. C.
Sermones S. Ephræm apud Claudium Chantelou ex interpretatione Gerardi Vossii .	pag. C.
Sermones S. Ephræm apud Combefisium .	pag. CII.
Sermo S. Ephræm apud Cotelarium .	pag. CII.
Sermones S. Ephræm apud Zacagnium .	pag. CII.

S Ancti Ephræm Syri sermones Græci, quotquot exstant vel typis impressi, vel in mss. Codicibus Bibliothecæ Vaticanæ, & aliarum.	pag. CIII.
Sermones S. Ephræm Syri, qui exstant in mss. Codicibus Bibliothecæ Vaticanæ.	pag. CIII.
Catalogus Codicum Græcorum Bibliothecæ Vaticanæ.	pag. CXXXIX.
Sermones S. Ephræm Syri, qui exstant Græce manuscripti in Bibliotheca Monasterii Cryptæ Ferratæ & S. Basilii Magni de Urbe.	pag. CXLII.
Catalogus Codicum Basilianorum.	pag. CXLVII.
Sermones S. Ephræm, qui exstant in Codicibus Græcis mss. Bibliothecæ Barberinæ.	pag. CXLVIII.
Catalogus Codicum Bibliothecæ Barberinæ.	pag. CXLIX.
Sermones S. Ephræm Syri ex Bibliotheca Otthoboniana.	pag. CXLIX.
Catalogus Codicum Bibliothecæ Otthobonianæ.	pag. CLV.
Sermones S. Ephræm Syri, qui exstant Græce mss. in Bibliotheca Cæsarea Vindobonensi.	pag. CLV.
Catalogus Codicum Bibliothecæ Cæsareæ.	pag. CLXI.
Sermones S. Ephræm Syri ex Codicibus Græcis mss. Bibliothecæ Coislinianæ olim Seguerianæ.	pag. CLXI.
Catalogus Codicum Bibliothecæ Coislinianæ olim Seguerianæ.	pag. CLXVI.
Sermones S. Ephræm Syri ex Bibliotheca Ambrosiana Mediolanensi.	pag. CLXVIII.
Sermones S. Ephræm Syri ex Bibliotheca Mediceo-Laurentiana.	pag. CLXIX.
Sermones S. Ephræm Syri, qui exstant in Codicibus Græcis mss. Bibliothecarum Angliæ & Hiberniæ, ex quibus editio Oxoniensis adornata est.	pag. CLXXII.
Catalogus Codicum editionis Oxoniensis.	pag. CLXXVIII.
Sermones S. Ephræm ex Catalogo librorum mss. Angliæ & Hiberniæ.	pag. CLXXIX.
Catalogus eorundem Codicum.	pag. CLXXX.
Sermones ex Catalogo librorum mss. Bibliothecæ Lugduno-Batavæ.	pag. CLXXX.
Sermones ex Catalogo mss. Græcorum apud Possevinum in Apparatu.	pag. CLXXX.
Initia sermonum S. Ephræm Syri, qui exstant in mss. Codicibus Vaticanis, Palatinis, Alexandrinis, Clementinis, Basilianis, Barberinis, Otthobonianis, Cæsareis Vindobonensibus, Coislinianis, Ambrosianis, Mediceo-Laurentianis, & Oxoniensibus.	pag. CLXXXII.
Initia sermonum, qui in Vaticanis Codicibus desiderantur.	pag. CCII.

IOSEPHI SIMONII ASSEMANI

BIBLIOTHECAE VATICANAE SECUNDI CUSTODIS

Ad Eñum ac Rñum Dominum

D. ANGELUM MARIAM QUIRINUM

S. R. E. Cardinalem Bibliothecarium

IN NOVAM

OPERUM SANCTI EPHRAEM SYRI EDITIONEM

P R Æ F A T I O .

EST hoc in more positum institutoque eorum, qui editionem Sanctorum Patrum adornandam suscipiunt, ut quænam fuerint præclara illorum gesta, quidve literis mandaverint, & quam honorifice docti viri de ipsorum scriptis senserint, primum exponant. His enim

a lectore prælibatis, ea statim animo sedet sententia, ut ex dictis factisque elucescat Auctoris dignitas, jucundiusque monumenta evolvantur, quæ sapientibus in pretio esse noscuntur. Verum ista libros luci publicæ exponendi ratio, cæteroquin ab iis, qui omnia quæque quam possunt nitidissime ornatissimeque facere solent, usurpata atque probata, etsi in aliis plerisque Patribus nihil est necesse ut servetur, quum ii in omnium versentur manibus, eorumque opera ab ipsis fere Auctorum temporibus in unum collecta conspiciantur; in Sancti tamen EPHRÆMI SYRI editione, (quam olim Clemens XI. Pontifex maximus cogitaverat, postquam præstantissimos Codices suo jussu & impendio ex Ægypto & Syria comparatos Vaticanæ Bibliothecæ addidisset, quamque modo Te auspice, EMINENTISSIME AC REVERENDISSIME PRINCEPS, aggredimur) omnino retinenda, nec sine piaculo negligi posse videtur. Quamquam enim Ephræmi nomen resque admirabiliter gestæ, Syris, Græcis, Latinis sint notissimæ, & ab Ecclesiasticis cujuscvis gentis scriptoribus satis decantatæ; scripta tamen, quæ propemodum infinita sunt (quum orationes supra mille Photius (1), trecentas circiter versuum myriadas Sozomenus (2) numeret,) neque Syri, neque Græci, aut Latini in unum corpus redigenda, vel eorum Catalogum accurate describendum curarunt. Quæ vero in celeberrimis Europæ Asiæque Bibliothecis exstant manu exarata, sive Græcæ, sive Syriacæ ejusdem Sanctissimi Patris lucubrationes, quæque a diversis Interpretibus Latine sunt editæ, nemo hæcenus fuit, qui illas in unum volumen collegerit.

Rem igitur nec inutilem, nec sacrarum literarum studiosis injucundam, nec muneri Tuo, vel nostro in-

Tomo I.

dignam nos facturos arbitramur, CARDINALIS AMPLISSIME, si jussis tuis obtemperantes, quæcumque reperiri potuere in Vaticana aliisque Bibliothecis, Sancti Ephræmi opera, præmissis de more, quæ ad res ab illo gestas spectant, Patrum, Historicorum, Auctorum cum veterum, tum recentiorum testimoniis, elogiis, censuris, diligenter exacteque recenseremus; & Græcum insuper, Syriacumque Textum cum Latina interpretatione non secus ederemus, ac reliqui Patres Græci studio & opera doctorum virorum in dies prodeunt.

Quoniam vero Tractatus, sive Sermones hujus Patris (exceptis Parænesibus, quæ in nonnullis voluminibus quinquaginta, in aliis quadraginta novem, vel octo numerantur,) nullum inter se nexum habent, nec iidem in manuscriptis Codicibus aut eodem ordine descripti leguntur: plures præterea libri, ipso adhuc auctore superstite, ut Sozomenus (3) ait, vel paulo post ejus obitum, in Græcum Sermonem translati, non amplius Syriace exstant; qui vero exstant, (ii autem plurimi sunt, ut ex Catalogis alibi editis, & a nobis Tomo quarto præmittendis patebit,) aliud a Græcis argumentum complectuntur; vel si ejusdem sunt argumenti, illos tamen una cum Græcis imprimi, forma typorum plane dissimilis nec ullo pacto sociabilis, non fuit: idcirco visum Tibi sapientissime est, ut primum Græci a Syriacis separarentur: deinde cum Græcus, tum Syriacus Textus non sine Latina versione prodiret: demum ex Latinis, quæ antea exstabant sive ab Anonymo, sive a claris Interpretibus Ambrosio Camaldulensi, Petro Francisco Zino, Gerardo Vossio, aliisque versa, si quidem novæ nostræ interpretationi, adeoque ipsi Textui è regione posito, adamussim non responderent; quæve Græcæ, vel Syriacæ in manuscriptis Codicibus diligenti collatione facta, a Textu discrepare cernerentur; ea omnia ad calcem operis signanter notarentur. Id enim eruditi (4) Viri dudum in votis habuerant, postquam

†

Lati-

(3) Loc. supra cit.

(4) Bolland. Act. Sanct. Tom. I. Febr. pag. 51.

Coteler. Monument. tom. 3. pag. 535.

Cave Hist. liter. tom. I. pag. 133. & tom. 2. pag. 46.

Combesf. in Biblioth. Concionat. tom. 1. pag. 10.

Dupinius tom. 2. pag. 151.

Fabric. Biblioth. Græc. tom. 5. pag. 332.

Oudin. de Eccles. Script. tom. 1. p. 511.

(1) In Biblioth. Cod. 196.

(2) Hist. Eccl. lib. 3. cap. 16.

Latinas sine Græco textu, Ambrosii, Zini, Vossiique versiones, aut Græcam ipsam Oxoniensem editionem sine Latina interpretatione viderant: ut nimirum Græcis, Syriacisque una cum Latinis frui liceret. Id quoque postulare videtur & illustrium Interpretum, qui in hoc scriptiois genere claruerunt, dignitas, & præstantissimorum, quibus usi sunt, Græcorum Codicum auctoritas, ut, quandoquidem Græcum ipsum textum, quem adhibuere, consulere nobis non conceditur, expressas ex illo quam fidelissime, ut par est credere, sententias, quæ cum Græcis nostris exemplaribus parum consentiant, tamquam variantes lectiones, non tamquam allucinationes existimemus.

Atque hunc nobis ordinem in ista editione servandum tum ratione, tum aliorum exemplis, Te ipso etiam mandante, EMINENTISSIME PRINCEPS, constituimus. Quum vero ex plurimis Græci textus exemplaribus nulum nobis obtigerit, quod plane cum altero conveniat, sive in dispositione ac numero Tractatum, sive in omnimoda titulorum, verborum, sententiarumve conformitate; Oxoniensem Textum anno Christi 1709. luculentis Theatri Sheldoniani typis editum præ cæteris selegimus, quem nobis veluti archetypum proponeremus; suppletis tamen, quæ frequenter occurrunt, lacunis, additisque non raro ex vetustissimorum voluminum fide emendationibus sive appendicibus, quæ omnino visæ sunt necessariae.

Latinam autem versionem a Gerardo Vossio vulgatam pressis vestigiis, quantum fieri potuit, sequi decrevimus; non quod illam interpretationibus Ambrosii, Zini, aliorumve præferamus: (sua enim cuique laus debetur, nec quidquam claris viris detractum volumus:) sed quia & plura Vossius Ephræmi opera, quam alii, e Græco transtulit, & elaborata ab ipso editio, quum sæpius recusa sit, omnium manibus teritur. Non sic tamen eandem sequimur, ut sæpissime non deferamus: adeo enim a Græco textu passim recedit, ut nova fere interpretatione in nonnullis tractatibus opus sit. Quis vero Latine Græceque doctus non subirasceretur nobis, si Vossianam versionem integram servaremus, ubi Græcus textus e regione positus aliam sententiam completitur?

Quumque laudata Oxoniensis Græca editio una cum Latina versione Tomos duos efficiat; supplementa bene multa, quæ nobis Vaticani, Palatini, Urbinate, Alexandrini, Clementini, Basiliani, Barberini, Otthoboniani, Ambrosiani, Mediceo-Laurentiani, Cæsarei Vindobonenses, & Coisliniani sive Segueriani Codices suppeditabunt, Tertium Tomum constituent, rejectis ad ejus calcem, quas supra diximus, variantibus Græcis Latinisque lectionibus. Syriaca opera, quæ summo studio ac fide vir doctissimus æque ac amicissimus Petrus de Benedictis Societatis Jesu, Syrus Maronita, in Latinum transferenda suscepit, Quartum, Quintum Sextumque Tomum omnino constabunt; etsi Typographus in Monito ad Sacrarum Literarum studiosos, duobus prioribus Græcum textum, tertio Syriacum absolutum iri prædixerit: nondum enim Græcos, Syria-

cosque Sancti Patris tractatus per Catalogi seriem a nobis relatos viderat: tot autem, tantique sunt, ut sex Tomos justæ molis haud dubie conficiant.

Sicut vero in hoc primo Tomo de rebus gestis scriptisque Sancti Ephræmi Syri Græcorum Latinorumque veterum testimonia præmittimus: recentiorum quoque Auctorum de ejus libris, editionibusque judicia referimus: quæ demum Latine seu Græce prodire, quæque manu scripta in celeberrimis Bibliothecis servantur, enumeramus: ita in quarto Tomo, qui operum Syriacorum primus erit, quæcumque ad Sancti Doctoris vitam, libros, editiones, Syriace, Arabice, aliisve Orientalium gentium sermonibus evulgatas, Codicesque manu exaratos spectant, eodem plane ordine tractabimus. Quo fiet, ut collatis omnium sententiis, comparatisque quos singulæ nationes habent, hujus Patris tractatibus, & vitam ipsius accurate digerere, & scriptorum summam per numeros colligere valeamus.

Hoc sane opus si Illustrissimus ac Reverendissimus Dominus Carolus Majellus, Archiepiscopus Emislenus, Pontificiarum ad Principes viros literarum a Secretis, Bibliothecæ nostræ Custos primarius, tractandum suscepisset, numeris omnibus absolutum prodisset. Verum graviora Sedis Apostolicæ negotia doctissimum virum studiis hujuscemodi vacare non sinunt. Id itaque a Te ONUS, PRINCEPS EMINENTISSIME, majus quidem quam humeri ferre possunt, mihi imponi visum est; eo, ut arbitror, consilio, quod Syrum Doctorem a Syro homine, si non pro dignitate, saltem cum toto animi studio viriumque conatu accipiendum esse existimasti: qui ex assidua laudati clarissimi Præfatis consuetudine atque contubernio, quibus me frui multis jam annis humanissime concessit, tum in hoc, cum in aliis literariis studiis me summopere profecisse testatum facio.

Quid igitur in ista editione a Te nobis demandata præstiterimus, per literas Tibi significandum duximus, EMINENTISSIME AC REVERENDISSIME DOMINE, ut quoniam ipse hic in Urbe præsens pleraque prioris hujusce Tomi folia & spectasti & probasti; ea quoque benigne humaniterque excipias, quæ post tuum discessum perfecimus. Confidimus autem fore, ut Tibi gratum jucundumque accadat, quidquid ex Bibliotheca Vaticana, cui dignissime præes, ad rem literariam, & hanc præsertim Ecclesiasticam, quam ipse imperasti, promovendam, pro modulo nostro proficiscitur. Plurimum vero afficimur, quod Bibliothecarius tam procul a Bibliotheca abesse cogatur, cujus eximium erga illam amorem præstantissimis cujusvis generis & facultatis libris dono datis experti sumus. Est tamen, quod multum nobis de summa Sanctissimi Patris CLEMENTIS XII. Pontificis maximi benignitate polliceamur, qui quum digna Pontifice cura animum ad amplianda Apostolicæ Bibliothecæ spatia applicuerit, pluteosque & armaria excipiendis tuis, aliisque voluminibus tam munifice & tam large fieri jussit, pari liberalitate efficiet, ut Bibliothecarium suum eadem Bibliotheca diutius non desideret.

Romæ ex Bibliotheca Vaticana VI. Kal. Augusti, Anno Domini MDCCXXXII.

ii)

JOSEPHI SIMONII ASSEMANI

Ad eundem Eñum ac Rñum Dominum

D. ANGELUM MARIAM QUIRINUM

S. R. E. Cardinalem Bibliothecarium
IN PRIMUM TOMUM

GRÆCORUM OPERUM S. EPHRÆM SYRI PRÆFATIO ALTERA.

N superiori ad Te præfatione, EMINENTISSIME AC REVERENDISSIME CARDINALIS, quid in Operum Sancti Ephræm Syri editione sit præstitum, paucis exposui. Restat, ut eorum, quæ primo huic Græcorum Tractatum ejusdem Sancti Doctoris To-

mo præmittenda duxi, causam rationemque Tibi aperiam. Etsi enim nobilissima Brixienfis Ecclesia, quam Episcopus administras, Te a Bibliotheca Vaticana absentem & corpore avulsum tenet, animo tamen ac voluntate sic rebus nostris ades, Teque adesse missis per singulas hebdomadas humanissimis literis significas, ut nihil Tibi æque gratum accidere posse merito exultemus, quam quum aliquid de ipsius Bibliothecæ negotiis scribimus.

Primum igitur de rebus gestis scriptisque Sancti Ephræm Syri Græcorum Latinorumque Veterum testimonia congeffi. Et Græcorum quidem agmen ducit Sanctus Gregorius Nyssenus Episcopus, Ephræmo æqualis, cujus Encomio id fere totum continetur, quod alii sparsim ac divisim de admirabili viro scripsere, ut Simeon Metaphrastes, Anonymus auctor Comparationis inter Basilium Magnum & Ephræm Syrum, qui in omnibus pene manuscriptis codicibus Amphilocheus Iconiensis dicitur: & quæ Palladius in Historia Lausiaca de Ephræmo, quæque alii in Apophthegmatibus Patrum tradidere: ea etiam, quæ fusa de eodem Theodoritus & Sozomenus, quæque minute ac concise Theophanes, & Cedrenus in Historia Ecclesiastica commemorarunt. Sequuntur elogia, quæ de ipso, sive de ejus scriptis exstant apud Basilium magnum, Joannem Chrysostomum, Georgium Syncellum, Joannem Damascenum, & sacram ipsam Calchedonensem Synodum: quibus subjicitur Photii gravissimum de Ephræmi Sermonibus judicium, ejusque operum nonnullorum perhonorifica enumeratio.

E Latinis vero produxi Martyrologium Romanum, Sanctum Hieronymum, Gennadium, Honorium, Vincentium Bellovacensem, Joannem Trithemium, & Sixtum Senensem: quorum auctoritate palam fit, multa etiam hujus Patris opera in Latinam linguam jam olim translata, summoque in honore ac pretio habita fuisse.

Antiquis Scriptoribus recentiores subnexui, quo-

rum de eodem Doctore deque Sermonibus ejus Latine & Græco conversis atque in publicam lucem emissis præfationes & judicia retuli. Quum autem in hujusmodi scribendi genere, hoc est, in Latine interpretandis Ephræmi Opusculis, Ambrosius Camaldulensis Abbas, Petrus Franciscus Zinus Canonicus Veronensis, & Gerardus Vossius Præpositus Tungrensis insignes præ cæteris fuerint, meritoque habeantur; præfixas iis, quas adornarunt, editionibus epistolas descripsi, ex quibus colligitur, quo tempore, qua occasione, cujus auspiciis vel hortatu id opus ab ipsis susceptum sit, & quanti illud fecerint Principes viri, Episcopi, Cardinales, Summi Pontifices. Aliorum etiam Præfationes adjeci, qui vel nonnullos Ephræmi tractatus ex laudatorum Interpretum versione desumptos recudi curarunt, vel quosdam nova interpretatione illustratos evulgarunt: ut sunt Aloysius Lipomanus, Simeon Camaldulensis, Claudius Chantclou, Franciscus Combefisius, Bollandiani Socii, & Joannes Baptista Cotelierius: quibus & libenter addidissim epistolas, quas iisdem Sermonibus in Italicum, Gallicum, & Germanicum sermonem translatis præfixere Ludovicus Brixienfis Canonicus Regularis Venetiis anno 1545. Petrus Cuxeretus Parisiis 1520. & Joannes Schwaigerus Moguntia 1565. quasque Latinis antiquo ut plurimum Anonymo interprete præmisere Melchior Novesianus Colonia 1547. Jacobus Menchusius Dillingæ 1562. & Franciscus Fexardentius Parisiis 1602. Verum editiones quidem illas ab auctoribus memoratas legi; nullibi tamen in Romanis Bibliothecis reperi.

Ea postremo loco recensui, quæ tum orthodoxi viri, tum heterodoxi scriptores de Latinis Ephræmi Operibus manuscriptis & impressis, deque Græcis etiam, quæ adhuc in Bibliothecis latent, vel in nupera Oxoniensi editione vulgata sunt, protulere judicia. Ex orthodoxis quidem Cardinales celeberrimi Bellarminus & Baronius, item Possevinus, Lambecius, & Natalis Alexander. Ex heterodoxis vero Conradus Gesnerus, Joannes Jacobus Frisius, Centuriatores Magdeburgenses, Gerardus Joannes Vossius, Gulielmus Caveus, quique temporibus nostris magnam suo nomini doctrinæ laudem edidit libris comparavit Joannes Albertus Fabricius, & qui novissime literariam historiam scripsit, Casimirus Oudinus. Horum enim testimonio & aliis Ephræmi opera comprobantur, & impudentissima Andrea Riveti temeritas coarguitur, qui quum neque Græcos aut Syriacos textus consulisset, neque Latinas antiquissimas versio-

nes legisset, de Ambrosiana & Vossiana Ephræmi editione, furiis actus, sic pronunciavit in suo Critici Sacri Specimine lib. 3. cap. 21. pag. 334. *Quum vero Latine versionis nostra aut Patrum nostrorum memoria prodierint, qui-
us contra Papatus corruptiones tot controversiæ sunt excita-
ta, cuicumque notus est Pontificiorum candor, etiam in il-
lis Scriptoribus evulgandis, qui omnibus sunt ad manum,
& quos impure conspurcare in tanta testium luce vix licet;
indubium erit interpretes superstitionis parti addictos, Auto-
ris verba & mentem contorsisse, mutasse non pauca, alia
addidisse, nonnulla etiam supposuisse. Deus bone! Indubium
erit? Unde hoc Rivetus colligit? Vidit ne Græcum
exemplar a Latina versione alienum? Legit Syriacum
textum, ex quoprehenderit, interpretes Latinos
verba & mentem Ephræmi contorserunt, mutasse non
pauca, alia addidisse, nonnulla etiam supposuisse? Enim-
vero Bibliothecas Italiae, Germaniae, Galliae, Angliae
adire debuisset, ut veram de Ephræmi scriptis senten-
tiam proficeret. Ibi enim vidisset Codices seculo octavo,
nono, aut decimo antiquiores, qui Vossii, Zini, Am-
brosii in interpretando fidem commendarent. Quod
quoniam Rivetus non fecerit, sed ex impotentis animi li-
centia, quoniam textum ipsum inspiceret, interpretationes
damnare ausus fuerit, videat quam bene in ipsum qua-
dret illud dictum Judæ Apostoli: *Hi autem quacumque
quidem ignorant, blasphemant: quacumque autem, tam-
quam muta animalia, norunt, in his corrumpuntur.* Excep-
tunculae, quas idem Rivetus scriptis Ephræmi loco ci-
tato intentat, leves plane sunt & futes, ut inquit *Guliel-
mus Caveus* tom. 1. pag. 133. easque docte refellunt *Til-
lemontius* tom. 8. pag. 746. *Dupinius* tom. 2. pag. 147.
Natalis Alexander *Histor. Eccles.* tom. 4. pag. 136.*

His itaque doctorum virorum luculentis de Ephræ-
mo testimoniis tum ad comprobendam quam de ejus
operibus habuere existimationem, tum ad retundendas
obrectatorum calumnias, in medium allatis, Catalo-
gum eorundem operum subjeci, quotquot vel typis
prodiisse, vel in Codicibus manu exaratis exstare com-
peri. Et primum quidem *Latinos Sermones*, deinde *Græ-
cos* enumeravi.

Qui autem *Latine* reperiuntur, eos bifariam distri-
bui: nam primo loco per Catalogi seriem illos retuli,
quorum est Anonymus interpres, sive ii typis impressi
sint, sive manu scripti exstent in Bibliotheca Vaticana,
aut in Bibliothecis Germaniae, Galliae, Angliae & Hi-
berniae: tum vero eos subjunxi, qui certum nati sunt
interpretem, aut editorem: *Ambrosium*, inquam, *Ca-
maldulensem*, *Petrum Franciscum Zinum*, *Aloysium Lipo-
manum*, *Laurentium Surium*, *Guidonem Fabricium Bode-
rianum*, *Joannem Cardinalem Bonam*, *Gerardum Vossium*,
Jacobum Gretserum, *Abrahamum Ecchellensem*, *Bollan-
dianos Socios*, *Claudium Chantelou*, *Franciscum Combefi-*

sum, *Joannem Baptistam Cotelerium*, & *Laurentium
Alexandrum Zacagnium*. Qua in recensione primam,
quoad fieri potuit, editionem investigavi, titulis unius-
cujusque sermonis initiisque indicatis: illud etiam in
tribus præcipuis Interpretibus, Ambrosio, Zino, ac Vos-
sio, præstiti, ut eosdem sermones, quos cum manuscrip-
tis & impressis libris contuli, ordine quoque Alpha-
betico disponerem, quo obvium quemque tractatum sive
editum, sive manu exaratum uno conspectu lector pos-
set, cujus ille interpretis sit, cognoscere.

Demum, ut plena haberetur omnium eorum, quæ
Græce exstant, quæque a nobis in tribus Tomis cum La-
tina versione, Deo dante, evulgabuntur, operum San-
cti Doctoris notitia, Catalogum, quantum licuit, ac-
curatissimum descripsi ex Bibliothecis Vaticana, Basilia-
na, Barberina, Otthoboniana, Ambrosiana, Medi-
ceo-Laurentiana, Cæsarea Vindobonensi, & Coisliniana:
item ex Bibliothecis Angliæ, Hiberniæ & Bataviæ, ex
quibus Oxoniensis Græca editio confecta est: nec non
ex iis, quas Possévinus in suo Apparatu enumeravit:
ætate ac forma Codicum manuscriptorum designata, &
initis omnium quotquot reperiuntur Græcorum tracta-
tum, scholiorum, fragmentorumque alphabetica se-
rie dispositis. Ita arbitratus & quemlibet sermonem nul-
lo negotio a quolibet repertum iri; & quæ nostram no-
titiam fugerint, vel alicubi delitescunt Græca Ephræmi
scripta, nobis per literas facile ab iis significari posse,
quos Typographus noster in Monito his verbis rogave-
rat. Itaque sacrarum literarum studiosos etiam atque etiam
obtestamur, ut in Bibliothecis seu privatis seu publicis, quæ
apud ipsos sunt manuscripta exemplaria Sancti Ephræmi dili-
genti manu versantes, si quis sermo, aut cujusvis generis
Tractatus in illis occurrerit, vel in Romana, vel in Oxo-
niensi editione desideratus, accurate adnotent, ac certiores
nos reddant, ut collatione facta cum Codicibus Vaticanis...
si forte nova illa in iisdem minime comperiantur, ea sumpti-
bus nostris describi, ac Romam transmitti curemus: qua ra-
tione magno quidem literariæ, quin totius Christianæ reipu-
blicæ beneficio luculentissima, ut speramus, prodibit editio.
Id quod & Gerardus Vossius ab eruditissimis viris olim opta-
verat in Epistola ad Lectorem tomo primo præmissa,
quæ a nobis hic pag. LVI. descripta est.

Hæc sunt, EMINENTISSIME PRINCEPS, de quibus Ti-
bi scribendum esse existimavi, ut & scopum mihi propo-
situm, & methodum a me in hoc opere servatam intel-
ligeres: ex quo siquid Tibi, ac doctis viris jucundum,
siquid sacris studiis promovendis utile accidere sensero,
me suscepti laboris, quidquid molestiæ tædii que attule-
rit, nequaquam poenitebit. Quæ vero generatim atque
universe Tibi hætenus enarravi, de iis singillatim & per
partes in sequentibus Prolegomenis pertractabo.

Ex Biblioth. Vatic. Nonis Augusti MDCCXXXII.

PROLEGOMENA

IN PRIMUM TOMUM OPERUM GRÆCORUM

SANCTI EPHRAEM SYRI.

Uum Prolegomena in hunc primum Operum Græco-Latinorum Sancti Patris Ephræm Syri Tomum animo destinavimus, ea pariter mens nobis fuit, ut quæcumque ad hoc argumentum conducere visa sunt, brevi verborum complexu decem hisce Capitibus

exhiberemus.

Primo igitur de iis agemus, qui res gestas Sancti Doctoris scriptis tradidere, vel ejus encomium, aut lucubrationum mentionem sive catalogum texuere.

II. De Latinis antiquis versionibus e Græco elaboratis, tum manu exaratis, cum impressis.

- III. De editione Ambrosii Camaldulensis.
- IV. De editione Zini Canonici Veronensis.
- V. De editionibus Julii Clementis, Aloysii Lipomani, Laurentii Surii, Bollandianorum Sociorum, Claudii Chantelou, Francisci Combesii, & Balthasaris Corderii.
- VI. De editionibus e Syriaco Latinis Guidonis Fabricii Boderiani, Gerardi Vossii, Joannis Card. Bonæ, & Abrahami Ecchellenis.
- VII. De Latina editione Gerardi Vossii.
- VIII. De editionibus Græco-Latinis Jacobi Gretseri, Bollandianorum Sociorum, Joannis Baptistæ Cotelerii, Balthasaris Corderii, & Patricii Junii.
- IX. De Græca editione Oxoniensi.
- X. De Græcis manuscriptis, quæ exstant in Bibliothecis.

CAPUT I.

De Græcis & Latinis Vitæ Sancti Ephræm Syri Scriptoribus:

Deque iis, qui ejusdem encomium, aut lucubrationum mentionem sive catalogum texuere.

Res gestas Sancti Ephræmi Syri, ex antiquis quidem scribere, I. S. Gregorius Nyssenus in *Encomio*, Parisiis 1615. pag. 1027. II. Simeon *Metaphrastes*, apud Lipomanum & Surium die 1. Februarii. III. *Anonymus* in utraque Vita, fusiore scilicet, ac brevior, apud Vossium Tom. 1. pag. XIII. & in Cod. Græco ms. Vaticano 439. pag. 1. IV. *Amphilochius*, seu quisquis est auctor *Vitæ Sancti Basilii Magni*, Parisiis 1644. pag. 202. V. *Palladius* in *Historia Lausiaca*, ex Cod. Græco Palatino Vaticano 41. pag. 149. & in *Vitis Patrum* per Rosveidum Antuerpiæ 1615. VI. *Collector Apophthegmatum Patrum*, apud Cotelerium in *Ecclesiæ Græcæ Monumentis* Tom. 1. pag. 431. Parisiis 1677. VII. *Sozomenus* in *historia Ecclesiastica* lib. 3. cap. 16. Moguntia 1678. p. 525. & lib. 3. cap. 14. pag. 520. VIII. *Theodoritus* in *Hist. Eccles.* lib. 2. cap. 30. & lib. 4. cap. 29. Moguntia 1679. pag. 118. & 192. IX. *Nicephorus Callisti Xanthopulus* lib. 9. cap. 14. & 16. Parisiis 1630. X. *Menologium* utrumque Græcorum, commune scilicet edit. Venetiis 1612. & Basilianum Urbini 1727. ad diem 28. Januarii. XI. *Martyrologium Romanum* die 1. Febr. 16. Martii, & 9. Junii. XII. *Ephræm* ipse in suis scriptis, ac præsertim in *Confessione*, quæ incipit, *Cum in multis, fratres dilectissimi, prodesse vobis videar*: & in *Testamento*, cujus initium, *Ego Ephræm morior*, apud Vossium Tom. 3. pag. 99. & 289.

Ex recentioribus vero, alii in *Historia Ecclesiastica* seu *Annualibus* præclara quædam illius facta persecuti sunt, ut *Baronius*, *Bzovius*, *Pagius*, *Calvisius*, *Fasna-gius* &c. Alii in *Lexicis* historicis honorificam ejus mentionem faciunt, ut *Morerius*, & *Hofmanus*. Alii deni-

que singularem de ipso Tractatum instituerunt sive inter Scriptores Ecclesiasticos, sive inter Sanctorum Vitas a se collectas, seu in Præfationibus ad ejus opera in publicam lucem Latine edita: cujusmodi sunt antiqui recensentesque auctores, I. S. Hieronymus cap. 115. de viris illustribus. II. *Gennadius* de *Script. Eccles.* cap. 3. 66. & 74. III. *Honorius* ex S. Hieronymo cap. 116. & ex *Gennadio* cap. 3. 65. & 73. IV. *Vincentius Bellovacensis* in *Speculo Historiali* lib. 14. cap. 87. quem S. Antoninus *Chronicorum* Par. 2. Tit. 10. cap. 4. exscripsit. V. *Joannes Trithemius* Abbas Spanhemensis de *Scriptoribus Ecclesiasticis*, Colonia an. 1531. VI. *Sixtus Senensis* in *Bibliotheca Sancta* lib. 4. pag. 423. Venet. 1575. VII. *Ambrosius Camaldulensis* in *Epistola* ad Cosmum Medicem, Florentia 1481. pag. 1. VIII. *Conradus Gesnerus*, & *Joannes Jacobus Friesius* in *Biblioth. Universali*, Tiguri 1545. pag. 220. & 1583. pag. 215. IX. *Centuriatores Magdeburgenses* *Centuria* 4. cap. 10. Basileæ 1560. XI. *Petrus Franciscus Zinus* Canonicus Veronensis in *Epistolis* ad Hieronymum Trivisanum, & ad Augustinum Valerium Veronæ Episcopos, Venet. 1574. XII. *Aloysius Lipomanus* in *Vitis Sanctorum*, Tom. 8. Romæ 1560. XII. *Simeon ex Capua Camaldulensis*, in agro Patavino 1585. XIII. *Gerardus Vossius* in *Præfationibus* & *Notis* ad tres Tomos *Operum Sancti Ephræm*, Romæ 1589. 93. & 98. XIV. *Robertus Cardinalis Bellarminus*, & *Philippus Labbeus* in *Catalogo Scriptorum Ecclesiasticorum*, Paris. 1660. XV. *Antonius Possevinus* in *Apparatu Sacro*, Venet. 1606. pag. 439. XVI. *Gerardus Joannes Vossius* de *Historicis Græcis* lib. 2. cap. 18. Amstelodami 1699. Tom. 4. pag. 134. XVII. *Au-*

bertus Miræus in *Auctario Antuerpiæ* 1639. pag. 33. XVIII. *Michaël Hoyerus* in lib. de Vita S. Ephræmi, Duaci 1640. XIX. *Bollandus & Henschenius* in *Actis Sanctorum* tom. 1. Februarii Antuerpiæ 1658. a pag. 49. XX. *Claudius Chantelou* in *Bibliotheca Ascetica*, Paris. 1661. tom. 2. XXI. *Franciscus Combefisius* in *Bibliotheca Patrum Concionatoria*, Paris. 1662. tom. 1. pag. 10. & Not. in *Amphilochium* Paris. 1644. pag. 274. XXII. *Petrus Lambecius* in *Bibliotheca Cæsarea* lib. 1. Vindobonæ 1665. pag. 117. XXIII. *Joannes Baptista Cotelerius* in *Monumentis Ecclesiæ Græcæ* tom. 3. pag. 535. XXIV. *Tentzelius* in *Dissertatione de Ephraim Syro*, Arnstad. 1685. & in *Dissertationibus selectis recusa*. XXV. *Natalis Alexander* in *Histor. Eccles.* Paris. 1714. Tom. 4. pag. 136. XXVI. *Guilielmus Careus* in *Hist. Literaria* Genevæ 1693. tom. 1. pag. 133. & Genevæ 1699. tom. 2. pag. 46. XXVII. *Dupinius* in *nova Bibliotheca*, Paris. 1690. tom. 2. pag. 145. XXVIII. *Tillemontius* tom. 4. memor. *Histor. Eccl.* Paris. 1713. pag. 259. & in *Notis*, tom. eod. pag. 375. XXIX. *Joannes Albertus Fabricius* in *Bibliotheca Græca* lib. 5. Hamburgi 1712. pag. 319. XXX. *Casimirus Oudin* de *Scriptor. Eccles.* tom. 1. Lipsiæ 1722. pag. 502.

Elogium ejusdem Sancti Patris texuere, lucubrationumve mentionem, aut Catalogum recensuere, præter plerisque eorum, quos modo enumeravi, hi etiam qui sequuntur. I. S. *Basilius Magnus* in *Hexaëmeron*, Paris. 1618. tom. 1. pag. 24. II. S. *Joannes Chrysostomus*, seu quisquis est auctor *Homiliæ de falsis Prophetis*, Etonæ 1612. tom. 6. Orat. 51. III. *Basilius Diaconus*, reliquique Monachi in supplicatione ad Imp. Theodosium & Valentinianum adversus Nestorium, edit. Concil. Romæ 1608. tom. 1. pag. 310. in *Prima Parte Concilii Ephesini*. IV. *Acta Conciliorum Tyrri ac Berytensis* in causa Ibæ Edeffeni Episcopi, quæ Actione X. Concilii Chalcedonensis lecta ac probata fuere, Paris. 1644. tom. IX. pag. 43. V. *Theodorus* in libro contra fabulas Græcorum, Paris. 1642. tom. 4. pag. 208. VI. *Ephræm Patriarcha Antiochenus* apud Photium in *Bibliotheca Cod.* 229. Colonia 1611. VII. *Anastasius Sinaita* in *Quæstionibus*, Ingolstadii 1617. pag. 467. & in *Hodegi seu Duce viæ*, cap. 8. & 10. Ingolstadii 1606. pag. 107. & 197. VIII. *Theophanes* in *Chronographia*, Paris. 1653. pag. 54. IX. *Leontius Byzantinus* adversus Nestorium & Eutychen, in *Biblioth. Patrum* Colonia 1618. tom. 6. pag. 465. 475. & 485. X. *Georgius Syncellus* in *Chronographia*, Paris. 1652. pag. 15. XI. S. *Joannes Damascenus* in sermone de iis, qui in fide obdormierunt, Paris. 1712. tom. 1. pag. 596. & 597. XII. S. *Theodorus Studita* in *Sermonibus ad Monachos*, Serm. 56. in *Biblioth. Coisliniana* Paris. 1715. XIII. *Photius Patriarcha CP.* in *Biblioth. Cod.* 196. Colonia 1611. pag. 511. XIV. *Georgius Cedrenus* in *Historiarum compendio*, Paris. 1647. pag. 303. XV. *Joannes Antiochenus* in *Eclogis*, in *Biblioth. Cæsarea* Cod. 241. lib. 5. pag. 106. & in *Coisliniana* Cod. 276. XVI. *Theodorus Prodromus* in brevi sacrorum Auctorum *Historia*. XVII. *Paulus Abbas & Fundator Monasterii Exergetidis* in collectione sacrarum præceptionum, Cod. Græc. Pal. 258. Item opus, quod *Commentarium S. Niconis in Divina Præcepta* dicitur, in *Biblioth. Coisliniana* Cod. 37. 117. & 122. XVIII. *Nicetas Diaconus* in *Catena Patrum in Evangelium Lucæ*. Item Anonymi auctores *Catenæ Patrum in Pentateuchum*, in *Libros Regum*, in *Job*, in *Psalms*, in *Matthæum*, in *Acta Apostolorum*, & in *Epistolas Catholicas*, in *Bibliothecis Vaticana, Cæsarea, & Coisliniana*. XIX. *Historia Prædestiniana* per Jacobum Sirmondum, Paris. 1696. tom. 1. pag. 490. XX. *Andreas Masius* in *Præfatione ad Mosen Barcepham de Paradiso*, typis Plantinianis 1569. pag. 7. XXI. *Joannes Morinus*

de *Sacris Ordinationibus* pag. 385. 490. & 493. XXII. *Mabillonius* de *Studiis Monasticis* pag. 140.

Non est hic locus reliquos auctores enumerandi, qui de Ephræmo aliquid scripserunt: sed neque fufius immorandum censeo in iis ipsis, quos modo laudavi, scriptoribus; quum præsertim testimonia plerorumque initio hujus Tomi jam produxerim, quumque in uno Sancti Gregorii Nysseni Encomio, & Ecclesiastica Sozomeni historia illud totum comprehendatur, quod alii de rebus Ephræmi gestis copiose breviterque enarrarunt; quibus si addas quod in Vita Basilii Magni Amphilochio tributa refertur de muliere, quæ peccata sua in charta adnotavit, quodque Ephræmus de seipso in scriptis suis prodit, nihil reliquum erit, quod ad vitam ejus adornandam ab aliis five antiquis five recentioribus peti debeat.

Qui vero scripta ejus per Catalogi seriem tenere desiderat, is vel Fabricium Oudinumque consulat, qui accuratius quam cæteri, lucubrationes Sancti Doctoris recensuere; vel nostrum hunc Catalogum Tomo primo præfixum, alterumque a nobis, Deo dante, Tomo quarto præmittendum evolvat, in quibus opera quæ exstant omnia Syriace, Græce, Latine, aliisve Orientalibus linguis complectimur.

Hæc generatim de Græcis & Latinis, qui de Ephræmi vita scriptisque mentionem faciunt. Videndum jam quid in iis animadversione dignum judicetur.

I.

De S. Gregorii Nysseni Encomio.

DE Ephræmi Encomio, an genuinum sit Gregorii Nysseni opus, dubium movet Rivetus Critic. Sac. cap. 21. Illud omnino rejicit auctor opusculi Gallici, de Traditione Ecclesiæ circa Christianam & Ecclesiasticam elemosynam Paris. 1651. Tota tamen tuetur antiquitas, recentiores omnes amplectuntur. Dubitationibus Riveti, Anonymique Galli respondet Tillemontius tom. 8. pag. 735. ubi Nysseno id opus adjudicat, vel saltem antiquissimi auctoris esse ostendit. In hac nostra editione pag. XI. emendavimus quod Latinus Nysseni Interpret minus recte verterat apud Vossium tom. 1. pag. VII. lin. 1. *Largire Domine flumina gratiæ tuæ*. In Græco enim textu sic habet: ἀντὶ τοῦ δέσποτος τοῦ καὶ χαριστοῦ σου κύματος, Remitte Domine undas gratiæ tuæ: Siquidem, ut Nyssenus subjungit, *δοτῆριν πρὸς βάθος τὴν γλῶσσαν αὐτοῦ ἀπορροῖ, ὥστε τὸ νοῦτον αὐτοῦ ἐκφέρει*: quibus verbis alludit ad ipsius Ephræmi sermonem, cujus initium, ὁ πόντος τῆς λήθης ἀναγνώσκει με, Dolor me in verba compellit, in quo circa finem ad Deum conversus sic orat apud Vossium tom. 3. pag. 54. *Obsecro te, Salvator mundi Jesu Christe... Et nunc Domine Deus meus, adoro & imploro ineffabilem benignitatem tuam, infirmitatem meam confitens: Remitte paululum undas gratiæ tuæ*. Citantur autem a Nysseno hæc Ephræmi Opera. 1. *Adversus Anomæos*. 2. *Disputationes cum Novato*. 3. *Sermo adversus Apollinarium*. 4. *Commentaria in novum ac vetus Testamentum*. 5. *Sermo de pænitentia*. 6. *De moribus*. 7. *De rectis vitæ institutis*. 8. *De Judicio extremo ac divina retributione*. 9. *De humilitate*. 10. *De caritate*. 11. *De virginitate*. 12. *Orationes Panegyricæ*. 13. *Testamentum*. Quænam ex illis adhuc exstant, palam fit tum ex Græcorum operum catalogo, quem hoc Tomo exhibemus; tum ex altero, quem tom. 1. Bibl. Orient. a pag. 164. repræsentavimus.

II.

De Vita S. Ephraem per Metaphrasten.

EX Nysseno desumpta est Ephraemi Vita, quæ Simeoni Metaphrastæ inscribitur, incipitque his verbis: Εφραίμ ὁ θαυμαστός, Ephraem ille admirabilis. E Græco in Latinum transtulit Gentianus Hervetus: exstat autem Latine apud Lipomanum & Surium die 1. Februarii & in Latinis Ephraemi editionibus; Græce vero in editione Oxoniensi pag. 433. Tamquam genuinum Metaphrastæ opus agnoscit Allatius lib. de Simeonum scriptis, Hanckius par. 1. de Scriptor. Byzant. cap. 24. Caveus ad annum Christi 901. & Fabricius Biblioth. Græc. lib. 6. pag. 524. In manuscriptis enim Codicibus disertum Simeonis Metaphrastæ; seu, Logothetæ nomen præfert. Vide Cod. Vat. 453. pag. 236. Cod. Vat. 818. pag. 306. Cod. Vat. 1608. pag. 16. Cod. Palat. 308. pag. 148. Cod. Clement. 51. pag. 1. & Cod. Coislin. 307. num. 14. Sed Græca exemplaria sibi non conveniunt quoad initium ejus Vitæ: Quædam enim sic habent: Εφραίμ ὁ θαυμαστός ἐφ' ὃν μὲν ἐν τῷ Σύρων γῆς, πόλεως Ἐδεσσης, Χριστιανῶν γενέων. Εὐλόγιος δὲ τὴν ἀρετὴν ἐκ νηπίου: Ephraem ille admirabilis, natus fuit in Syria, in civitate Edessa, Christianis parentibus. Cum autem elegisset virtutem ab infantia &c. Ita legit, vertitque Hervetus, & ex illo habent Lipomanus, Surius, & Vossius: sicque incipit Codex Vaticanus 818. pag. 306. Reliqua vero omnia, quæ ex Vaticana Bibliotheca recensui, volumina, necnon Anglicana, ex quibus Oxoniensis editio adornata est, de Edessa nihil habent, sed absolute incipiunt hunc in modum: Εφραίμ ὁ θαυμαστός ἐφ' ὃν μὲν ἐν τῷ Σύρων γῆς. ἐγγόμῳ δὲ τὴν ἀρετὴν ἐκ νηπίου: quæ verba in Cod. Clement. 51. pag. 1. paulo aliter amplificantur, ut hoc tom. pag. cxxxviii. videre est. Atque hoc postremum Nysseno, Metaphrastæ, ac Sozomeno consentaneum est, quibus Ephraemus Nisibin, vel alium circa eam urbem locum, non Edessam habuisse patriam dicitur. Hervetus, & qui eum typis vulgarunt Lipomanus, Surius, alique, quum initio Vitæ per Metaphrasten editæ, Ephraemum legissent in civitate Edessa natum fuisse, sequentia Metaphrastæ verba, quibus contrarium asseritur, vel non intellexerunt, vel mutanda esse censuerunt: sic autem habet ex Nysseno Metaphrastæ: καὶ οὕτως τὸ ἐρημον ἀνελίζοντο, ἐκ τότε δὲ τότε ἀμείβων, ψυχῶν δικοδομίας χάριν καὶ ὠφελείας, ὅτε καὶ πνεύματι θεῷ κινεῖτο, σπολιμπάνει ποτὲ τὸ ἐνεγκραμένω καὶ τὸ θεῖον καὶ εἶπας Ἀβραὰμ κελδοθεῖς, καὶ τὸ Ἐδεσσηῶν πόλιν καταλαμβάνει: Qui quum habitaret in solitudine, & locis loca subinde mutaret propter adificationem & utilitatem animarum, sicque a divino admoneretur Spiritu, reliquit aliquando τὸ ἐνεγκραμένω patriam (seu natale solum,) jussu divino alter iste Abraham, & in civitatem Edessenorum venit. II vero ita vertunt: Qui quum habitaret in solitudine, ac locis loca subinde mutaret, propter adificationem & utilitatem animarum, sicque a divino admoneretur Spiritu, reliquit aliquando solitudinem jussu diviniore, & ferventi desiderio in suam venit Patriam Edessam. Atqui Metaphrastæ ex Nysseno scribit Ephraemum non solitudinem reliquisse, & in suam Patriam Edessam venisse; sed Patria sua derelicta, in civitatem Edessenorum migrasse, σπολιμπάνει ποτὲ τὸ ἐνεγκραμένω, καὶ τὸ Ἐδεσσηῶν πόλιν καταλαμβάνει, reliquit aliquando Patriam, & in Edessenorum urbem abiit: adeoque alia fuit Ephraemi Patria, quam dereliquit, & alia urbs Edessa, in quam migravit. Versionem nostram Nyssenus confirmat. ἐντεῦθεν τὸ ἐνεγκραμένω, ὡς ὁ θεὸς ἐκέλευεν κελδοθεῖς Ἀβραὰμ, καὶ τὸ Ἐδεσσηῶν καταλάβει πόλιν: Unde Patriam, sicut divinus ille Abraham, relinquere jussus, Edessenorum urbem petiit. Vide Vossium tom. 1. pag. v. linea penul-

tima. Quibus verbis dubium omne eximitur, quod Bollandus alique de Patria Ephraemi movent. Paulus Evergetidis cœnobii Abbas in libro divinarum præceptionum, Cod. Palat. Vaticano 258. tria loca ex hac Ephraemi Vita, suppresso Metaphrastæ nomine, producit: primum lib. 1. hypoth. 38. pag. 180. τῷς δευτέραις αἰεὶ χολάζων ὁ μέγας Εφραίμ φαντασίαις, καὶ πρὸς τὸν τὸν χρίστος: In nostra editione hoc tomo pag. xxi. lin. 5. τῷς τοιαύταις Εφραίμ αἰεὶ χολάζων τὸν νῦν φαντασίαις: Quum autem Ephraem semper versaretur in talibus visorum apprehensionibus. Alterum lib. 2. hypoth. 2. pag. 250. τῷ θαυμαστῷ Εφραίμ πρὸς τῷς αὐτὰς αἰεὶ τῷς. Tertium lib. 2. hypoth. 13. pag. 292. τὸ μέγας Εφραίμ πολλάκις αἰεὶ νύκτες: In nostra editione pag. xxiv. lit. F. αἰεὶ νύκτες αὐτὸν χειρορρέοντα ὁδολαμβάνουσαι: notes vero, quæ ipsam excipiebant vigilantem. Ex variantibus hisce lectionibus, quas tum in manuscriptis Codicibus, tum apud Paulum Evergetidis cœnobii Abbatem deprehendere est, conjicere possumus, bina ejus vitæ exemplaria olim exstitisse, quæ postea ab amanuensis in unum confusa fuerint: alterum scilicet Metaphrastæ temporibus vetustius, alterum ab ipso Metaphrastæ auctum & illustratum: Simeoni enim Magistro & Logothetæ ideo cognomentum Metaphrastæ inditum fuit, ut Fabricii verbis utar lib. 6. Biblioth. Græc. pag. 509. quod plerasque Sanctorum Vitas non suo ipse ingenio composuit condiditque, sed ab antiquioribus scriptas μεταφράσει, & paulo alio habitu induit, omittendo alia in illis, alia addendo vel mutando atque interpolando.

III.

De Vita S. Ephraem per Anonymum.

SIve autem antiqua fuerit Ephraemi Vita, quam Metaphrastæ postea interpolaverit; five concinnatam ab ipso Metaphrastæ ex Nysseni encomio Vitam amanuenses vitiaverint; certum est, eodem contradictionis vitio laborare Narrationem illam, quæ apud Vossium Tom. 1. pag. xiii. inscribitur: Vita alia S. Patris nostri Ephraem Syri, ex vetustissimis manuscriptis Græcis anonymis: incipitque: Sanctus hic Pater noster Ephraem, ex Oriente oriundus, Syrus genere, piis parentibus natus in Edessa, vixit temporibus Constantini Magni Regis, & aliorum qui post ipsum regnarunt. Eam Latine transtulit Vossius ex antiquo manuscripto Græco Codice Bibliothecæ Cryptæ Ferratæ sub lit. pp. in quo hanc inscriptionem præfixam fuisse testatur pag. xv. καὶ τὸ Κυρὸς Εφραίμ ἰσως, καὶ Ἀμφιλοχίῳ Ἐπισκόπῳ: De Domno Ephraem, fortasse, Amphiloerii Episcopi. Eadem Græce prodiit in editione Oxoniensi pag. 439. ex Codice Laudensi 97. Βίος τὸ ὅσιος Πατρὸς ἡμῶν Εφραίμ τὸ Σύρον, Ἀνωρύμ. ἐπὶ τοῖς ὁσίοις Πατῆρσι ἡμῶν Εφραίμ ὃν ἐξ ἀνατολῶν, Σύρον τῷ γενεῖ, γενέων θεοσεβῶν, ἡγουμένων ἐν Ἐδέσῃ. Vita S. Patris nostri Ephraem Syri, Anonymo auctore. Sanctus hic Pater noster Ephraem, ex Oriente oriundus, Syrus genere, piis parentibus natus in Edessa. Exstat etiam in Biblioth. Coisliniana Cod. 238. fol. 174. prodiitque hoc Tomo pag. xxix. Verum hujus Vitæ auctor, five potius interpolator, sibi non convenit: quum enim in ipso sermonis exordio Ephraemum dixisset Edessæ natum, paucis interpositis lineis, sui immemor, sic ait: Ἐπεθύμησε δὲ εἶπαι ὁ ὅσιος Πατὴρ ἡμῶν Εφραίμ διὰ τοῦτο Εἰσελθὼν τὴν πόλιν: Captus est autem desiderio Sanctus hic Pater noster Ephraem visendæ Edessenorum urbis, oravitque Deum, dicens: Domine Jesu Christe, dignare me videre civitatem illam &c. Vide quæ supra de Ephraemi patria adnotata sunt. Quid? quod a Nysseni encomio, adeoque a vera Ephraemi Vita, aliquantulum discrepat, quod narratur de parentibus ex ore Ephraem filii enatam vi-

tem videntibus; quodque refertur, non semel, sed iterato contigisse visionem illam de volumine ab Angelis Ephræmo tradito.

IV.

De altera Vita per Anonymum.

S Inerior est itaque ac magis genuina Vita altera per Anonymum scripta, cujus initium: *γένεσις ἐν τῇ ἀνατολῇ, ὀνόματι Εὐφράτη, Σύρου τοῦ γενεῖ πατέρων. ἔτι δ' ἀνδρὸς διοσιβῆς ἡ, ἀπεχόμενον ἀπὸ παντὸς πονηρῆς πράγματος - ἐπεδύμωσεν δὲ δεύσαντες Εὐδασιν τὸ πόλιν: Fuit vir quidam in Oriente, nomine Ephræm, genere Syrus: hic religiosus erat, & ab omni re mala abstinens. Captus autem visendæ Edessenorum urbis desiderio. Reliqua, ut in præcedenti Vita. Exstat autem in Cod. Vat. 439. p. 1. Cod. Vat. 1524. p. 98. Cod. Vat. 1815. p. 148. Cod. Alex. 42. pag. 1. Cod. Basilian. 113. p. 175. Cod. Basil. 120. pag. 1. Cod. Otthobon. 1. p. 4. Cod. Cæsar. Vindob. 61. lib. 3. pag. 104. & Cod. Coislin. 381. fol. 2. ubique Parænesibus Ephræmi præfixa. Titulus ejus in Vaticanis Codicibus: *Διήγησις τοῦ ἁγίου Εὐφράτη τῷ Σύρου, Narratio de Sancto Ephræmo Syro: in Codicibus Basilianis, τοῦ ἁγίου μακαρίου καὶ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Εὐφράτη τῷ Σύρου, De Beato & Sancto Patre nostro Ephræmo Syro: in Codice Otthoboniano, μερικὴ διήγησις εἰς τὸ βίον μακαρίου Εὐφράτη, brevis narratio in vitam Beati Ephræmi. Ab hac narratiuncula ea omnia absunt, quæ veritati historicæ parum consentanea hucusque rejecimus.**

V.

De Vita Ephræmi per Amphilochoium.

Q Uæ Amphilochoii Iconiensis Episcopi nomen præfert Basilii Magni Vita, etsi a Combefisio vindicetur, illi tamen esse suppositam viri docti, tum catholici, tum heterodoxi arbitrantur, quos consule apud Natalem Alexandrum Hist. Eccles. secul. 4. cap. 6. pag. 145. & Rivetum Critic. Sacr. lib. 3. cap. 27. pag. 356. In ea quoad Sanctum Ephræmum duo capita habentur, nimirum, *Caput XIII. De Sancto Ephræmo Syro, edit. Paris. 1644. pag. 202. & Caput XV. De muliere peccatrice, cui peccata remissa sunt precibus Sancti Basilii, pag. 215. Primum caput edidit Vossius tom. 1. pag. xv. hoc titulo prænotatum: Comparatio ac similitudo quædam SS. Patrum Basilii & Ephræmi Syri, per S. Amphilochoium Iconii Episcopum. Utrumque ex Combefisio evulgamus hoc tomo p. xxxiv. & xxxvii. Exstant autem Græce manu exarata in Codicibus Vaticanis 417. 561. 562. 715. 824. 859. 1190. 1259. 1631. & in Codicibus Cæsareis 35. & 38. lib. 8. p. 365. & 382. Exemplar antiquissimum, sed paulo ab editis diversum, habetur in Codice Otthoboniano 2. pag. 205. cujus initium ac titulum videsis hoc tomo pag. clv. Unde colligere licet, istam Basilii Magni Vitam, quæ Amphilochio falso tribuitur, & a vetustissimo auctore adornatam fuisse, & a recentioribus mire interpolatam. Ad Ephræmum quod spectat, quædam in hac Vita narrantur, quæ ex aliis auctoribus desumpta sunt; quædam vero, quæ nullibi leguntur, quæque veritati historicæ ab accuratis Scriptoribus traditæ repugnant. Ex Nysseno, & Sozomeno auctor hujus narrationis hausit quæ de colloquio Ephræmi cum S. Basilio Magno describit. Nullus Græcorum præter ipsum commemorat illud mulieris factum, quæ a Basilio ad Ephræmum impetrandæ peccatorum veniæ causa amandata est. Nullus præter ipsum refert Ephræmum Græcæ Linguae peritiam Basilii precibus obtinuisse. Denique Sozomeno cæterisque antiquis Scripto-*

ribus repugnat facta ab eodem Basilio in Presbyterum Ephræmi ordinatio. Combefisius in Notis ad Amphilochoium pag. 274. Bollandus & Henschenius in Actis Sanctorum Tom. 1. Februarii pag. 53. & Pagius in Critica Baronii ad annum 378. tuentur, & Ephræmum a Basilio Presbyterum ordinatum, & Græci sermonis peritiam impetrasse. Utrumque negant Baronius ad annum 370. & 378. Tillemontius tom. 8. not. 12. pag. 743. alique plurimi. In Syriaca Ephræmi Vita, quæ a nobis Tomo I. Bibliothecæ Orientalis evulgata est, quamque Pseudo-Amphilochius pressis vestigiis in duobus ad Ephræmum spectantibus capitibus secutus est, prior quidem sententia quoad ordinationem Ephræmi, & quoad concessam Græci eloquii gratiam confirmatur; sed res paulo aliter, & mea quidem opinione verius, quam in Græca Pseudo-Amphilochii narratione refertur; quod scilicet Basilius Syriacæ & Ephræmus Græcæ ex divina gratia locuti sint, & quod Basilius Ephræmo Diaconatum, ejusque Interpreti Presbyteratum concesserit. Quumque Basilius, inquit Syrus auctor cit. p. 43. vehementer instaret, ut Ephræmus Sacerdotium susciperet, nequaquam persuasit; vixque ab eo impetratum est, ut sibi a Basilio manum imponi pateretur, ut Diaconus fieret. Quum ergo Sanctus Basilius imposuisset manum super Ephræm, & Diaconatus Chirotoniam (seu Sacræ Ordinationis formulam) recitasset, apprehensa ejusdem manu sic eum Syriacæ compellat: *jube Domine, assurgere. Cui Beatus Ephræmus Græce: Salva me Domine, & gratia tua suscita me Deus. Ita Græci Sermonis notitiam Beatus Ephræmus, Basilio, a quo id postulaverat, intercedente, assequutus est; & Basilius vicissim, Ephræmo orante, Syriacæ loqui didicit: qui etiam Beati Ephræmi Discipulum per manus impositionem Sacerdotii honore honestavit. Hæc Syrus Vitæ Ephræmi scriptor: & bene monet Sozomenus lib. 3. cap. 16. præraque Sancti Ephræmi gesta a Græcis ignorari, & a Syris petenda esse. Ephræmum a Basilio ordinatum Diaconum diserte affirmat Pseudo-Amphilochius iis verbis in nostra editione pag. xxxvi. lit. E. Et quum humi prostrati essent, imposuit magnus Hierarcha manus Sancto Ephræmo; recitansque orationem Diaconi, dicit ad ipsum: quæso te, nos erige: quidquid Combefisius hæc verba aliter interpretari contendat. Igitur interpolatam ab amanuensibus, vel a Græco interprete vitiatam Syri scriptoris historiam censeo, quum legitur in fine capitis XIII. in nostra editione pag. cit. lit. F. Spirituali itaque lætitia cum illis triduo refectus, ordinatisque, interprete in Diaconum, & ipso in Presbyterum, eos dimisit in pace. Ephræmum in Diaconum, & interpretem in Presbyterum a S. Basilio ordinatos, tum antecedentia convincunt, tum Syriacus textus, unde Græca hæc historia ab Anonymo sub Amphilochoii nomine concinnata est: tum denique antiqui Scriptores Græci & Latini, quibus Ephræmus ubique Diaconus, nunquam Presbyter appellatur: Sozomenus, inquam, Hieronymus, Theodoritus, Palladius, Gennadius. Ex vitiatis Pseudo-Amphilochii fontibus in recentiores auctores error ille derivavit, quod Ephræmus Presbyter dictus fuerit: quemadmodum ex Græcis legere est in Menologio Basiliano; & ex Latinis Vincentius Bellovacensis, Trithemius, Prædestinatus Sirmondianus, alique nonnulli autumarunt, quos recte Tillemontius tom. 8. pag. 744. refellit: cui tamen assentiri nequeo, quum pag. 285. articulo XII. Ephræmum affirmat ab Edesseno Episcopo ordinatum Diaconum, nec talem, quales S. Hieronymus & S. Paulinus Presbyteri fuere, nulli nimirum ecclesiæ alligati, sed Edessæ Ecclesiæ ab ipsa creatione addictum, eoque sensu ab antiquis Diaconum Edessenum appellari. Dupinius tom. 2. pag. 145. in urbe Edessena ordinatum Diaconum scribit, quum*

VI.

VII.

VIII.

A Pud Sozomenum ac Theodoritum hæc Ephræmi opera laudantur. 1. Libri adversus errores Bardesanis & Harmonii. 2. Cantica juxta numeros ejusdem Harmonii, in Hymnis & Encomiis sanctorum Virorum ab illo elaborata: quæ festos Martyrum dies lætiores ac splendidiore efficiunt, quæque a Syris in Ecclesia canisoleant. 3. Liber, quo ea exposuit, quæ sibi cum muliere illa ipsum ad libidinem provocante acciderant.

Tom. I.

IX.

IN Menologio Græcorum ab Arcudio Romæ, & a Pinello Venetiis edito, ætas Ephræmi ad tempora Theodosii Magni producitur; adeoque ad annum Christi 379. vel 380. quo Ephræmi obitus a nonnullis collocatur. Verum in Menologio Basiliano, quod nuper Urbini editum est, vixisse perhibetur Ephræmus a Constantini Magni temporibus usque ad Imperium Valentis. Sub Valente eum decessisse auctor est S. Hieronymus, etsi Sôphronius Græcus Hieronymi interpres Gratianum pro Valente substituit. Valens autem obiit die 9. Augusti anno 378. Gratianus autem ab eo die ad 19. Januarii anni 379. imperavit, quo illam Imperii Orientalis partem Theodosio reliquit. Hoc vero anno, nimirum 379. Kalendis Januarii Basilium Magnum, eodemque, vel vergente Januario, vel ineunte Febuario, aut demum circa Autumnum anni 380. e vivis Ephræmum migrasse recentiores contendunt. At Syri Scriptores mortem Ephræmi ponunt die 9. Junii anno Græcorum 684. hoc est Christi 373. idque paulo ante ejectos ab Arianis Valentis jussu ex Edesena Ecclesia Catholicos, ut in Chronico Edeseno narratur, cui Dionysius Patriarcha adamussim consonat; necnon Gregorius Abulpharagius in Chronico Syriaco Par. 2. pag. 256. etsi amanuensium mendo pro die 9. Junii anno Græcorum 684., in Codice nostro scriptum legitur die 18. Junii anno Græcorum 682. Vide tom. 1. Bibl. Orient. pag. 54. & 397. Nam Ephræmum quidem non hieme, neque autumno, sed æstate ad superos migrasse, ex Sozomeno & Palladio colligitur, qui
ajunt,

ajunt, illum, postquam fames Edessena finem accepit, in suam se cellam recepit, & post mensem obiit, adeoque mense Junio, quo novus annonæ proventus famem ex Edessenorum urbe jam depulerat. Persecutionem autem a Valente in Catholicos motam anno 371. juxta Baronium, vel 372. juxta Pagium, non nisi mense Septembri anno Græcorum 685. Christi 373. Edessenos Orthodoxos invasisse, in Chronico Edesseno diserte adnotatur, adeoque tribus fere mensibus post Sancti Patris migrationem. Describunt eandem persecutionem Rufinus lib. 2. cap. 5. Socrates lib. 4. cap. 18. Sozomenus lib. 6. cap. 18. & Theodorus lib. 6. cap. 17. ubi præclarum facinus generosæ illius mulieris subnectunt, quin ullam Ephræmi mentionem faciant, cujus proculdubio meminissent, si in vivis adhuc fuisset. Quid enim vero propius est, quam illum insigni aliquo facinore per eam occasionem inclaruisse, vel persecutores objurgando, vel Barsen Antistitem suum ceterosque Presbyteros & Clericos a Valente Imp. relegatos in locum exilii sequendo? Certe a generosa illa muliere superari se haud quaquam passus fuisset; nec ulla suppetit ratio, cur Valens orthodoxis omnibus varias in regiones relegatis, soli Ephræmo acerrimo Arianorum omniumque hæreticorum impugnatori parceret. Obiit igitur eum oportet ante motam illam a Valente persecutionem, quemadmodum vetera omnia Syrorum monumenta testantur. Quæ enim ex Sermonibus Ephræmi de ardentissimo Martyrii desiderio Tillemontius pag. 305. articulo 22. colligit, ea ad Juliani persecutionem referuntur, ut idem auctor observat. Quod vero de S. Basilio Magno objici potest, quem anno 376. 78. 79. aut demum 380. decessisse scriptores affirmant, cuique Ephræmum paucis saltem mensibus superuixisse Pseudo-Amphilochius scribit, compositumque ab eodem Ephræmo de Basilii laudibus Elogium confirmare videtur; hoc, inquam, argumentum, in quo totus difficultatis cardo situs est, levi negotio solvitur, sive dicamus ab Ephræmo Basilium viventem laudatum fuisse, ut Bollandus 1. Febr. pag. 51. existimat, fideique sublestæ esse quæ a Pseudo-Amphilochio de Basilio ante Ephræmum mortuo narrantur, quum S. Hieronymus in Catalogo Ephræmi obitum sub Valente, Basilii autem sub Gratiano ponat; sive asseratur, eodem anno 373. Kalendis Januarii Basilium ad superos abiisse, quemadmodum tom. 1. Bibl. Orient. pag. 397. & seq. ad argumenta contraria responderi posse ostensum est.

X.

De Confessione S. Ephræm, ejusque Testamento.

Rivet calumnias, quibus Testamentum Ephræmi, ejusque Confessionem petit, Tillemontius p. 736. & Natalis Alexander tom. 4. pag. 136. docte refellunt. Idem Alexander loc. cit. Ephræmo adjudicat opus illud, quod apud Vossium tom. 2. pag. 1. prodiit, inscriptum; Sancti Patris nostri Ephræm Syri narratio ad Monachos de sua Conversione. Id namque demonstrat, ut recte observat, ipsius exordium; Sanctus Abbas Ephræm accedentibus ad ipsum Fratribus, de seipso utilitatis causa enarravit, dicens &c. An ita de seipso loquutus fuisset Ephræm? Exstat hæc Anonymi Narratio Græce in Codicibus Basilianis 69. pag. 13. & 113. pag. 293. *Ὁ ἅγιος Ἐφραίμ. ὁ ἅγιος Ἀββὰς Ἐφραίμ διηγῶν τοῖς παροῦσιν ἀδελφοῖς ὡς ἐλάτρεται χάριν τοῦ ἐαυτοῦ, λέγων. ὅτι ὅτε ἦμυν πάντες ἐν τῇ δεκατεσσαρίῳ, πάντες ἐν ἑνὶ ἀνατάσσῃ. De Sancto Ephræm. Sanctus Abbas Ephræm accedentibus ad ipsum Fratribus utilitatis causa de seipso enarrabat dicens. Quum*

puer essem annorum circiter quatuordecim, incompósitos omnino moribus eram. Quidquid in hac narratione contrarium Confessioni & Testamento reperitur, Anonymi ejus auctoris oscitantiae adscribendum est.

XI.

De auctoribus, qui Ephræmi meminerunt. Ac primum de S. Hieronymo & Gennadio.

Baronius ad annum 378. Lucubrationes ejus, inquit, quod Syro idiomate essent conscriptæ, haud confestim Græcorum aut Latinorum Ecclesiis innotuere; nam S. Hieronymus unius tantum voluminis meminit, quod ex Syro in Græcum translatum accepit; pedetentim autem alia complura viri egregii monumenta per Græcorum alveos in Latinam Ecclesiam confluxere; quorum omnium in unum colligendorum edendorumque fuit opus eruditi viri Gerardi Vossii. At Sozomenus contrarium affirmat lib. 3. cap. 16. nam & ipso (Ephræmo) adhuc superstite libri ejus in Græcum sermonem translati sunt, & usque ad hoc tempus transferuntur. Et Gregorius Nyssenus ex ejus scriptis, quæ ipse enumerat, quæque nos supra recensuimus, encomium vitamque Ephræmi se scribere testatur. Longe itaque plura Ephræmi Opera ante S. Hieronymi ætatem Græce jam prodierant, quam Baronius existimat. Memoratum Hieronymo de Spiritu Sancto volumen, perinde recenset Trithemius, ac si adhuc suo tempore existeret, quum tamen nemini hætenus visum fuerit, nisi fortasse in Bibliotheca Bodlejana lateat, tom. 1. Catalogi mss. Angliæ & Hiberniæ pag. 106. ubi habentur Latine S. Ephræm Diaconi de die Judicii, de Resurrectione, & de Regno Cælorum, libri sex. Item, De septem gradibus Ascensionis ad Deum. Item, De Spiritu Sancto, & quare ipse columbæ apparuit specie. Petrus de Natalibus lib. 3. cap. 70. & Sixtus Senensis lib. 4. Biblioth. Sanctæ pag. 423. scribunt Ephræmum e Syriaca in Græcam linguam lucubrationes suas transtulisse. Petrus: Exstat liber de Spiritu Sancto, quem de Syra Lingua vertit in Græcam. Sixtus: Ephræm Syrus, Diaconus & Monachus, sermones plurimos Syriacæ primum, ac deinde Græcæ lingua edidit. Sed uterque allucinatur, ut perspicuum est.

Gennadius in Catalogo laudat Ephræmi metrum de Nicomediæ lapsu. Hoc opus periisse docti viri notant. Fragmentum Syriacum habemus apud Xenajam in lib. de Uno ex Trinitate, Cod. Nitrien. 26. fol. 132.

XII.

De Basilio Diacono, de Ephræm Patriarcha Antiocheno, Leontio Byzantino, Theodoro Studita, ac Theodoro Prodromo.

Quæ inter testimonia Auctorum de Ephræmi laudibus & scriptis non produximus, sunt hæc. Primum, Basilii Diaconi reliquorumque Monachorum supplicatio ad Imperatores Theodosium & Valentinianum adversus Nestorium, in Concilii Ephesini Parte prima pag. 310. editionis Romanæ anni 1608. Initium, Immensa illa Dei optimi maximi benignitas, & paucis interjectis, Ephræmus inter Patres nominatur, a quibus fides Catholica per traditionem accepta est; Hauserimus hanc fidei notitiam primo quidem ab Apostolorum principe Petro &c. a Basilio & Gregorio Episcopis & fratribus, Athanasio Ecclesiæ Alexandrinæ Episcopo, Ephræm Syro, Gregorio Episcopo &c.

Alterum testimonium Ephræmi Patriarchæ Antiocheni, apud Photium in Bibliotheca Cod. 229. p. 819.

820. qui laudat Sermonem Ephraemi de margarita pretiosa, in hæc verba: *Et Sanctus Ephraem in libro de Incarnatione, & in Margaritam, non minuta est, inquit, connexio assumptionis, ut perdiderit quod habuit, & quod non habuit adeptus sit; sed perfectum est quod assumpsit, & quod adeptus est.* Hæc habentur apud Vossium tom. 3. p. 166. lit. B. Non est imminuta propter assumptionis nexum, ita ut perdiderit quod habebat, & quod non habebat fieret; sed perfectum habet, quod erat; & perfectum similiter habet, quod adsumpsit. Ephraem autem, de quo dixi, ex Comite Orientis factus est Antiochiæ Patriarcha circa annum 526. testibus Theophane & Evagrio; adeoque Typographi error emendandus apud cl. Fabricium Bibliothecæ Græcæ lib. 5. pag. 335. ubi de Ephraemo Antiocheno subjungitur quod de nostro Sancto Ephraemo Syro Diacono Edeffeno dicendum fuerat; cuius mentio in Vita Simeonis Stylitæ junioris tom. 5. Maji pag. 317. 337. quique laudatur Actiōe X. Concilii Chalcedonensis, & ex cuius scriptis excerpta apud Photium Cod. 228. & 229. Qui enim laudatur Actiōe X. Concilii Chalcedonensis, Ephraem, est non Antiochenus Patriarcha, sed Edeffenus Diaconus, ut perspicuum est. Ephraem autem Antiochenus laudatur in Concilio Lateranensi sub S. Martino, & in Concilio Constantinopolitano III. seu sexto generali adversus Monothelitas, Act. X. Concil. Labb. tom. 6. pag. 307. & pag. 825.

Tertium testimonium Leontii Byzantini contra Nestorium & Eutychen lib. 1. p. 465. ubi citat Sanctum Ephraem ex homilia in margaritam; lib. 2. pag. 475. ex Oratione de charitate; & lib. 3. pag. 485. ex Oratione in margaritam contra Marcionem. Biblioth. Patrum Coloniae 1618. tom. 6.

Quartum testimonium Anastasii Sinaitæ, qui in Hodegi cap. 10. pag. 197. Ingolstadtii 1606. laudat homiliam S. Ephraem de margarita: & cap. 8. pag. 107. eundem Ephraemum hoc inter Patres encomio exornat, loquens de Severo heretico. Οὐκ Ἀμφιλοχίς, ἔν Ἀμύρεσις, ἔν Εφραίμ ἡ πικρὰ τέχνη, ἔν Προχλῆ, ἔν Ἀπὸ Κουίλλῃ, ἡ σφραγὶς τοῦ Πατέρων ἐρείσας. Non Amphilocheum moratus est, non Ambrosium, non Ephraemum omni virtutum genere excultissimum, non Proclum, nec ab ipso Cyrillo omnium Patrum signaculo sibi temperavit.

Quintum Theodori Studitæ, qui Catechesi 56. Ephraemum cum Chrysostomo ex professo laudavit. Exstat in Cod. Coislin 271. & in Apparatu Possevinii tom. 3. p. 76.

Sextum testimonium Theodori Prodromi in brevi sacrorum librorum Historia. Qui Ecclesiam sermonibus suis ornarunt, hi sunt. Magnus Dionysius Areopagita, Magnus Athanasius, Basilus, Gregorius, Chrysostomus, Nysenus, Cyrillus, Maximus, Joannes Climax, Nilus, Ephraem Syrus.

XIII.

De iis, qui scripta Ephraemi laudarunt.

T Ille montius articulo xxviii. pag. 319. Vitam Sancti Ephraemi in hæc verba concludit. Vossius affirmat, Sanctum Anastasium Sinaitam compluresque alios auctores diversa loca ex Ephraemi scriptis citare. Optandum esset, ut ea ipse loca indicasset. Sunt autem hæc, ut pro Vossio respondeam. I. Anastasius Sinaita in Quaestionibus pag. 467. laudat Sermonem Ephraemi in illud, Duo erunt in agro &c. Apud Voss. tom. 1. pag. 18. II. Joannes Damascenus in sermone de iis, qui in fide obdormierunt,

testimonium profert ex Ephraemi serm. de Judicio & consummatione seculi. III. Photius in Biblioth. Cod. 196. recenset Paræneses XLIX. nec non Capita centum de humilitate, & sermonem de virtutibus & vitiis in capita XXII. distributum. IV. Antiochus Monachus in Pandecte. V. Nicon, & Paulus in Collectione Sacrarum Præceptionum. VII. Joannes Antiochenus in Eclogis. VIII. Antonius in Collectaneis. IX. Nicetas in Catena Patrum in Lucam. X. Anonymus in Catena in nonnullos veteris ac novi Testamenti libros, Ephraemi auctoritatem sæpe producant, ut ex Codicibus Vaticanis, Casareis, Coislinianis, & ex Apparatu Possevinii tom. 3. pag. 21. XI. Thecaras quidam, Possevino Thocaras pag. 62. appellatus, diversas Precationes ex eodem Ephraemo collegit, quæ Cod. Vat. 1190. & Coisliniano 312. habentur. XII. Prædestinatus, seu quisquis est auctor, lib. 1. de hæresibus, hæres. 57. de Messalianis, inter opera Sirmondi tom. 1. edit. Paris. 1696. pag. 490. egit contra hos Ephraem Presbyter Syrorum. Adversus Mellalianos Ephraemum scripsisse liquet ex libro contra hæreses, & ex Testamento, tom. 1. Biblioth. Orient pag. 128. & 145. XIII. Moses denique Barcepha in libro de Paradiso per Andreæ Masium Latine edito, Ephraemum laudat in iis sermonibus, quos de Paradiso conscripsit, Par. 1. cap. 1. 7. 13. & in eo opere, quo librum Geneseos interpretatur, Par. 1. cap. 1. 9. 14. 28. ubi duas, ut tom. 2. Bibl. Orient. pag. 129. adnotavi, a Sancto Doctore expositiones in Genesim elaboratas fuisse docet Barcepha Par. 1. cap. 1. inquit; Deinde Beatus Ephraem duplici interpretatione exposuit librum Moysis Prophetæ, quarum altera mystica est, atque arcana eruit sensa; altera res ipsas pertractat a Mose descriptas. Utraque interpretatio, una cum sermonibus Ephraemi de Paradiso, quos etiam Syncellus in Chronographia pag. 15. citat, habetur Syriace in Bibliotheca Vaticana, a nobis tom. 1. Bibl. Orient. pag. 64. 67. & 84. recensita; adeoque non est cur illam deperditam cl. Fabricius doleat in Bibl. Græc. lib. 5. pag. 331. Vide quæ de eadem Geneseos interpretatione anno 1588. inventa, & Venetiis asservata, ex Possevini Apparatu pag. LIX. & ex Oudino pag. LXXVI. produxi. Quod autem Possevinus addit, Ephraem Grammaticam Syro Chaldaicam & Opera omnia, eadem Lingua extare audio, id, saltem quoad Grammaticam, fabulæ loco habendum; neque enim id opus Ephraemo quisquam Syrorum vel Græcorum attribuit, neque Ephraemi temporibus, quibus Syrorum lingua vulgaris erat, Grammatica Syriaca seu Syro Chaldaica scribi cœpta fuerat.

Quid demum de iis sentiendum sit, quæ sub Ephraemi nomine e Syriaco in Latinum conversa prodire per Guidonem Fabricium Boderianum in libro de Ritibus Baptismi & Sacrae Synaxis Antuerpiæ 1572. Joannem Cardinalem Bonam rer. Liturg. lib. 1. cap. 9. Paris. 1678. & Abrahamum Ecchellensem Romæ 1645.; dicam in Prolegomenis ad Sancti Doctoris Opera Tomo quarto præfigendis. Nam qui in celeberrimæ Bibliothecæ Josephi Renati Imperialis S. R. E. Cardinalis, eruditorum omnium optimi Mæcenatis, Catalogo Romæ anno 1711. impresso pag. 167. ejusdem Ephraemi nomine prænotatur Sermo de miraculo per B. Clementem facto; exstat inter SS. Patres Cotelerii pag. 837. is, inquam, sermo non Syri Ephraemi est, sed alterius cognominis Chersouis Episcopi, de quo consule cl. Fabricium lib. 5. Biblioth. Græcæ pag. 335.

*De Latinis antiquis versionibus tum manu
exaratis, cum impressis.*

Sermones Sancti Ephræm, qui Latine typis prodierunt, quique exstant manu exarati, ex antiqua Anonymi versione, recensui hoc Tomo pag. LXXXI. & seq.

Ex iis septem opuscula ætate sua exstitisse Vincentius Bellovacensis in Spec. Historiali lib. 14. cap. 87. affirmans, sex tantum sequentia enumerat. *De Pœnitentia; De Luctaminibus seculi; De Compunctione cordis; De Beatitudine animæ; De Resurrectione; De Die Judicii.* Horum initia Trithemius notat, additque alia sex, quæ apud Latinos inveniri ait: *De Spiritu Sancto. De Contritione cordis. De Cogitationibus. De prædicatione dura. De Celebratione Mysteriorum. Planctus super Edessenam Urbem.*

S. Antoninus Chronicorum Par. 2. Tit. 10. cap. 4. §. 6. quum ex Vincentio eadem descripsisset, historiamque de fame Edessenorum ab eodem Vincentio ex Sozomeno ac Palladio relatam subnexuisset, definire non audet, an unus idemque fuerit Ephræm, qui eas lucubrationes composuit, quique Edessenis fame laborantibus consuluit, inquiens: *Utrum iste Ephræm sit ille, de quo prius dictum est, non est certum.* Dubitationem tamen omnem eximere debuit expressa Palladii Sozomenique auctoritas, qui unum eundemque Ephræmum Syrum Edessenæ Ecclesiæ Diaconum agnoscunt.

Porro Opuscula a Vincentio ac Trithemio laudata, exstant omnia in Codicibus Vaticanis & Anglicanis, præter hæc quæ sequuntur. *De Contritione cordis, Venite Charissimi. De Cogitationibus, In scripturis sanctis. De prædicatione dura, Quotiescumque. De Celebratione Mysteriorum, Rogo vos fratres. De Spiritu Sancto* volumen ex Hieronymo repetitum, non a Trithemio inspectum existimat cl. Fabricius lib. 5. pag. 332. quia alioqui prima verba libri adjungere, ut in aliis fecit, non intermisisset. Idem dicendum *De Planctu super Edessenam urbem*, quem librum ex Gennadio recensuisse Trithemius videtur, ac pro *Nicomedia* Edessam oscitanter substituisse.

Sixtus Senensis Biblioth. Sanctæ lib. 4. se legisse affirmat Ephræmi Homiliam in Matth. 17. *De Transfiguratione Domini*, incipientem; *De regionibus messis gaudia.* De eadem homilia hæc Vossius tom. 3. pag. 191. *Cæterum in antiquo ms. Passionario Bibliothecæ Vaticanæ num. 1119. (nunc 1189.) pag. 84. & alio adhuc vetustiore ms. S. Mariæ ad Martyres Romæ, vulgo Pantheon, hic S. Patris Ephræm sermo præmissis verbis Evangelii sic inscribitur atque inchoatur: Lectio S. Evangelii secundum Matthæum. In illo tempore assumpsit Jesus Petrum, & Jacobum, & Joannem, & duxit illos in montem excelsum seorsum; & reliqua. Homilia Sancti Ephræm. De regionibus messis gaudia, de vinea fructus suavitatis &c. Ut in antiquissima hujus sermonis translatione (nescitur quo interprete) erat. Atque hinc constat non solum in Oriente post lectionem Scripturarum, publice in Ecclesiis (ut ait S. Hieronymus) fuisse S. Ephræm Syri scripta antiquitus recitata. sed etiam in Occidente, & quidem in Basilicis urbis Romæ, sermones quosdam ejusdem Patris Latine traductos, post scripturam olim fuisse lectos, sicut de præsentī Transfigurationis sermone clarum est, qui in Romano ac Vaticano Passionario, aut si maxis, Lectionario, seu Homiliario, ante 500. annos manuscripto, alioque Ecclesiæ S. Mariæ ad*

Martyres vetustiore (ut dictum est) reperitur Transfigurationis solennitati applicatus. Quæ quum ita sint, nulla videtur ratione hic sermo Ephræmo Syro abjudicandus, alterique Antiocheno Patriarchæ tribuendus, quemadmodum Tillemontius pag. 757. conjectatur.

Centuriatores Magdeburgenses eundem de Transfiguratione sermonem tamquam genuinum Ephræmi nostri opus agnoscunt una cum sequentibus ab Anonymo Latine conversis. I. *Threnos seu Lamentatio de æterna retributione*, Vofs. tom. 1. p. 260. II. *Lamentatio de die judicii*, Vofs. tom. 1. p. 263. III. *Oratio de Sanctissimæ Dei Matris laudibus*, Vofs. tom. 3. p. 207. IV. *Threnos Dei Genitricis prope Crucem stantis*, Vofs. tom. 3. pag. 198. V. *Homilia de Oratione*, inter homilias Cæsarii Arelatensis Basileæ 1569. pag. 1918. Falluntur vero iidem Centuriatores, quum excusos Colonia 1547. sermones enumerantes, hos esse Ambrosii Camaldulensis negant: *De vera pœnitentia. De Armatura spirituali. Ad eos qui naturam Filii Dei scrutari volunt &c.* Confer Catalogum sermonum Ambrosii, quem pag. LXXXII. repræsentavi.

Apud Lipomanum & Surium Anonymo antiquo interprete prodire, quæ postea per Vossium aut Ambrosium nova interpretatione donatæ sunt, Orationes, I. *Ad Sanctam Deiparam*, initium, *Immaculata*. II. *De Sancta Cruce*, init. *Nos Christiani*.

In mss. Vaticanis exstant, I. *Vita Sancti Abrahæ*. II. *Dicta Ephræmi ad fratres*. III. *Precationes diversæ*. Vide infra pag. LXXXI.

In Anglicanis, I. *Vita B. Eliæ*. II. *De septem gradibus Ascensionis ad Deum*. III. *De Spiritu Sancto, & quare ipse columbæ apparuit specie*. IV. *De dignitate humanæ conditionis*. Præter libros illos, qui de *Judicio, Resurrectione &c.* deque contemptu mundi inscribuntur; quos nihil differre existimo ab iis, qui a nobis pag. LXXXI. enumerantur.

Sunt autem sex sermones seu Opuscula, quæ etiam in Codice Casanatensi continentur. I. *De gloria cælesti, & Resurrectione*, initium, *Gloria omnipotenti Deo*. II. *De Beatitudine animæ. Beatus qui odio habuerit*. III. *De pœnitentia. Dominus noster Jesus Christus*. IV. *De luctaminibus hujus seculi. In Luctaminibus*. V. *De die judicii. Venite dilectissimi*. VI. *De compunctione cordis. Dolor me compellit dicere*. Eadem VI. Opuscula Latine exstant in Catalogo librorum impressorum Bibliothecæ Bodlejanæ pag. 229. V. 4. 2. Th. Oxonii 1674. Prodiere autem Dillingæ anno 1563. per Jacobum Menchusium, ut liquet ex Catalogo Librorum Bibliothecæ Lugduno-Batavæ 1716. pag. 306. col. 2. *Ephraim opuscula & monita*, per Jacobum Menchusium Dilingæ 1563. De qua editione hæc Tentzelius pag. 281. Dissert. select. *Quæ enim Dillingæ anno 1563. impressa, mihiq; ad manus sunt, obstetricante Jacobo Menchusio Belstano lucem publicam adspexerunt; qui in Dedicatione refert duos sibi ad manus fuisse antiquos Codices Latinos mss. ob varias lectiones nonnihil discrepantes. Duabus quoque partibus absoluntur Opuscula Ephræmi ab ipso edita; prior constat libellis quinque de tremendo die Judicii & Resurrectione universali, de jucunditate & gaudio supernorum civium & regni cælorum, de munditia animæ, & laudibus Christi: posterior continet monita B. Ephræm de defectu religionis, de pœnitentia. Gallice vertit pleraque Franciscus Fevar-*

„ 1589. editus a nobis est Tomus primus operum om-
 „ nium S. Patris nostri Ephræmi Syri, cum Latina no-
 „ stra e Græco translatione ac Scholiis, in folio. Anno
 „ 1593. pari modo secundus ejusdem S. Patris Ephræmi
 „ Tomus nostro sudore ac studio ex Typographia Vati-
 „ cana prodiit. Anno 1594. S. Bernardi libros quinque
 „ de Consideratione, in capita distinctos, & ex pluri-
 „ bus antiquis manuscriptis recognitos, una cum argu-
 „ mentis ac scholiis dedimus. Anno denique 1597. præ-
 „ sentem Tomum tertium, ac postremum Operum om-
 „ nium S. Patris nostri Ephræmi Syri, tandem (laus
 „ Deo) Romæ absolutum, ex Vaticana Typographia
 „ edidimus: anno nimirum ætatis nostræ 50. & Urbicæ
 „ mansionis 25. Succedent, Deo propitio, ac vita co-
 „ mite, opera omnia S. Leonis Papæ cognomine Ma-
 „ gni, per nos in multis recognita, aucta, & illustra-
 „ ta. Hæc nostra Romana sunt monumenta, Deo &
 „ Ecclesiæ suæ sanctæ consecrata.

„ Ipse demum laudatissimus Interpres & Scholia-
 „ stes, (quemadmodum notat Bollandus Tom. 1. Febr.
 „ pag. 52.) anno 1609. 25. Martii, Leodii mortuus est,
 „ ut scribit Valerius Andreas in Bibliotheca Belgica.

Quod autem in memorato operum suorum Catalo-
 go non meminerit Vossius *quinque Ephræmi sermonum*,
 quos Romæ ex Typographia Vaticana anno 1592. editos,
 Clementi VIII. dicavit, præmissa ad eundem epistola,
 quæ incipit, *Diu multumque ardentem*: idcirco factum
 existimo, quia iidem sermones Tomo secundo, qui an-
 no sequenti, & Tomo tertio, qui anno 1598. prodiit,
 adjecti fuere. Vide Vossianorum omnium operum Cata-
 logum a nobis exhibitum a pag. LXXXVIII. ad pag. c.

Græci Codices, quibus Vossius se usum fuisse affir-
 mat, hi sunt. 1. *Vaticani* plurimi, quibuscum ait in
 Præfat. ad Lectorem tom. 1. Sfortianum se volumen con-
 tulisse. 2. *Sfortianus* sub num. 1. antiquo charactere Græ-
 co in membranis descriptus, quem in eadem Præfat. &
 in epistola nuncupatoria ad Sixtum V. Tomo 1. præfixa,
 narrat se ex Bibliotheca Sfortiana, ipsius Sixti V., tum
 Cardinalis Montalti, opera commodato accepisse, to-
 tumque propria manu transcripsisse. 3. *Codices Cardinalis*
Sirleti S. R. E. Bibliothecarii, quem affirmat Vossius
 promptissime & avidissime quidquid Sancti Ephræmi
 sciret, ex incomparabili librorum suorum thesauro de-
 prompsisse, seque ad illud opus perficiendum vehementer
 incitasse. 4. *Codices duo Cryptæ Ferratæ*, quos Cardina-
 lis Antonius Carafa, Sirleti in Bibliothecarii munere
 successor, Vossio legendos conferendosque curavit. 5. *Co-*
dicēs duo S. Marci, quos *Venetos* vocat Vossius Tom. 2.
 pag. 160. 168. & 171. Denique *Codex Candianus seu Cre-*
tensis, & *Constantinopolitanus*, quorum sæpe meminit in
 Scholiis, & ex Constantinopolitano quidem ad calcem
 tom. tertii pag. 317. Græcam adnotationem describit,
 in qua dicitur „ Sanctus Ephræm Syrus exercitorem
 „ egisse in diebus Magni Constantini, floruisse autem
 „ usque ad Imperium Valentis, sub quo decessit.

Hæc prima Vossii editio, quæ Romæ anno 1589.
 1593. & 1598., ut supra dixi, prodiit; quatuor sermo-
 nibus auctior recusa fuit Coloniae 1603. & 1619. (cujus
 editionis exemplaribus quibusdam, ut notat Fabricius
 pag. 334. præfixus annus 1675.) & Antuerpiæ 1619. Pos-
 sevinus in Appendice ad Apparatum Sacrum pag. 28.
 alteram Coloniae editionem memorat anno 1604. elabo-
 ratam; „ Sed & Coloniae, inquit, Sancti Ephræmi
 „ opera omnia, secunda jam editione auctiore & accu-
 „ ratiore, apud Quentelium anno 1603. ubi & anno
 „ 1604., Combesius in Biblioth. Concionat. tom. 1.
 pag. 10. laudat „ Romanam editionem anni 1593. Co-
 „ loniensem 1603. ac Parisiensem 1619.; memoriæ in

„ fullor lapsu, inquit Fabricius, Parisiensi pro Antuer-
 „ piensi accepta, nisi Claudii de Chantelou Bibliothe-
 „ cam Asceticam Parisiis anno 1661. 4. sex voluminibus
 „ editam intellexit, cujus tom. 2. & 3. multa Ephræmi
 „ Latine continentur. „ Idem Fabricius de Romana
 Vossii editione loquens, *primum volumen*, inquit, 1589.
secundum 1593., & *tertium* 1597. fol. prodiit. Vossius
 ipse in Catalogo operum suorum, *tertium tomum* anno
 1597. editum affirmat. At in ejusdem tom. titulo pro
 1597. annus 1598. ponitur. Fortasse Tomus ille anno
 1597. impressus, sequenti fuit evulgatus. Quod vero
 Fabricius addit *de sermonibus aliquot ex ejusdem Vossii*
interpretatione Romæ anno 1582. in 4. editis, Typographi
 oscitantia puto pro anno 1592. annum 1582. subroga-
 tum: quæ enim anno 1592. facta est a Vossio quinque
 sermonum Ephræmi editio, illam vidi, ac recensui pag.
 c. Quumque ait Tentzelius dissert. select. pag. 279. *edi-*
tionem anni 1589. recusam auctius anno 1593., vel ad Co-
loniensem anni 1603. respexit, in qua prior Vossiana
 editio quatuor sermonibus aucta fuit, quos in Indice
 pag. xcviij. & xcix. asterisco notavi; vel significare vo-
 luit editionem anni 1592. recusam auctius anno 1593.
 & 1598.

Totam Vossii editionem recensent Labbeus, Pos-
 sevinus, Caveus, Fabricius, Oudin, Tillemontius, &
 Dupinius, apud quem tom. 2. p. 151. ex Typographi al-
 lucinatione Tomus 1. Romanæ editionis pro anno 1589.
 dicitur editus anno 1581. Combesius & Caveus eandem
 Romanam editionem, quæ tribus annis diversis, ni-
 mirum 1589. 1593. 1598. curata est, verborum compen-
 dio usi, factam ajunt uno anno 1593.

Jam vero quid eruditi viri de hac Vossiana interpre-
 tatione senserint, non abs re fuerit hic indicare. Eminen-
 tissimus Annalium Ecclesiasticorum parens ad ann. 378.
 „ Pedetentim autem alia complura viri egregii (Ephræ-
 „ mi) monumenta per Græcorum alveos in Latinam
 „ Ecclesiam confluxere: quorum omnium in unum col-
 „ ligendorum edendorumque fuit opus eruditi viri Ge-
 „ rardi Vossii. Idem Card. Baronius not. in Martyrologium
 „ Romanum die 1. Februarii. Est vero de hoc quod gra-
 „ tulemur ætati nostræ: siquidem eruditus vir Gerardus
 „ Vossius Belga, quocum magna mihi intercedit fami-
 „ liaritas, scripta Sancti Ephræmi summa cum diligen-
 „ tia perquisita, & ex præcipuis Italiæ Bibliothecis col-
 „ lecta, Latinitati daturus est: reddetque nostris tem-
 „ poribus Syrum Theologum Latine loquentem, cui
 „ Græce dicendi S. Basilii olim tribuisse facultatem tra-
 „ ditur. Et die 14. Junii: Encomium in S. Basilium est
 „ inter nondum impressa, quæ a se e Græco conversa,
 „ & scholiis, ubi opus est, illustrata, propediem una-
 „ cum aliis ejusdem auctoris operibus, quotquot hæc-
 „ nus Græce reperiri potuerunt, in lucem editurus R.
 „ D. Gerardus Vossius S. Theologiæ Doctor Germ. mi-
 „ hi Romæ longe amicissimus.

Aubertus Miræus in Biblioth. Ecclesiastica An-
 „ tuerpiæ 1639. pag. 33. Scripsit Ephræmus varia Syro
 „ sermone, quæ Gerardus Vossius, Decanus Tungren-
 „ sis, agens Romæ, & Baronio aliisque eruditissimis in Ur-
 „ be viris familiariter utens, ex præcipuis Italiæ Bi-
 „ bliothecis in unum collegit, & Latina civitate do-
 „ navit. Exstant omnia Romæ, Antuerpiæ, & Colo-
 „ niæ junctim edita.

Cardinalis Bellarminus de Script. Eccles., Edita
 „ sunt Coloniae anno 1547. multa opera S. Ephræmi,
 „ magis pia quam docta. Sed multo plura Romæ a Ge-
 „ rardo Vossio partim anno 1589. partim anno 1593.
 „ Sed non vacavit mihi legere, nisi sermones aliquos de
 „ compunctione & pœnitentia, & de Sancta Cruce,
 „ &

„ & Passione Domini, & de Sancta Deipara, & alia
 „ quædam; ideo judicare nequeo, an sint omnia vere
 „ Sancti Ephræm Opera, an supposititia aliqua sint
 „ admixta.

Oudinus de Script. Eccles. tom. 1. pag. 502. „ Sed
 „ longe insigniores curas Gerardus Vossius seu Vo-
 „ skens, Borchloniensis in Germania, Tungrensis Ec-
 „ clesiæ Præpositus adhibuit, ut omnia hujusce Patris
 „ opuscula, Græce in Bibliotheca Cryptæ Ferratæ atque
 „ alibi manuscripta latitantia, in unum colligeret, ac
 „ in Latinam linguam transferret, multis hoc in labo-
 „ re improbo annis insumptis.

Bollandus tom. 1. Febr. pag. 52. „ Duo tamen in
 „ hoc præclarissimo opere optaremus a Vossio observa-
 „ ta. I. ut quæ antea Latine extabant S. Ephræm opera,
 „ sive ab Ambrosio Camaldulensi, sive prius ab Ano-
 „ nymo versa, addidisset ad calcem saltem vel operis
 „ totius, vel tomi illius, in quo singula extant ex ipsius
 „ interpretatione. II. ut Græco-Latine potius, quod
 „ illi facile erat, omnia edidisset.

Cotelierius tom. 3. monument. Eccles. Græc. pag.
 535. „ Utinam exstarent Ephræmi Diaconi Edeseni
 „ Græca, seu Græcæ antiquæ versiones, prout magno nu-
 „ mero latent in Bibliothecis, quum pauca illius admo-
 „ dum edita aut citata reperiantur. Haberent sane viri
 „ docti, unde plurimum antiquitatem Ecclesiasticam,
 „ partim in verbis, partim in rebus illustrarent, etsi fe-
 „ re Ethica, & Ascetica tractent. Nos Sancti laudati-
 „ que viri Orationem hanc in laudem sancti pariter &
 „ laudati hominis (*Basilii*) pronunciatam, publici ju-
 „ ris facere operæ pretium duximus, quæ Latine legitur
 „ in editione Vossiana.

Dupinius tom. 2. pag. 151. „ Optandum esset, ut
 „ versio Græca omnium aliorum S. Ephræm operum
 „ ederetur, uti & quorundam ex illis Syriacus textus.

Caveus tom. 1. Histor. Liter. pag. 133. „ Plurima
 „ Ephræmi opera collegit Gerardus Vossius Præpositus
 „ Tungrensis, Latine transtulit, & in tres Tomos di-
 „ gessit, editos primum Romæ anno 1593. deinde Co-
 „ loniæ 1603. denique Antverpiæ 1619. fol. Utinam no-
 „ bis liceret esse tam beatis, ut si non Syriacis, (quæ
 „ magno numero in Bibliotheca Bodlejana, Lugduno-
 „ Batava, alibique reperiuntur,) saltem Græcis tan-
 „ dem frueremur; atque ita ad fontes paulo propius
 „ accedendi, & de versionibus, quas habemus, certius
 „ judicandi copia daretur. *Idem tom. 2. pag. 46.* Cum
 „ omnis aqua, quo propius ad fontem accedamus,
 „ purior multo suaviorque existat, optaveram in priori
 „ hujus operis parte, ut Ephræmi Opera Syriace, aut
 „ Græce saltem, ederentur. Probavit hoc votum ra-
 „ tione Syriacorum, non autem Græcorum, Ern. Ten-
 „ tzelius exercit. select. 7. num. 13. pag. 290. Sed cum
 „ vix sperandum sit, tot Πολυγλωσσῶν scriptoris opera Sy-
 „ riaco sermone in lucem publicam esse emittenda, vo-
 „ tum iterum repeto, bona cum Tentzelii venia, ut
 „ Græcis saltem frueremur, quæ magna sane copia ma-
 „ nuscripta habentur:

Combesius in Bibl. Concionatoria tom. 1. p. 10.
 „ Opera omnia, quæ fere mystica & parænetica, non-
 „ nulla etiam encomiastica, collegit spissio volumine
 „ Gerardus Vossius omnium ipse Interpret. Edita Ro-
 „ mæ 1593. Coloniam 1603. ac demum Parisiis 1619. At
 „ Latine solum. Græcorum quanta foret utilitas, vel
 „ pauca illa prodent, quæ Græcum nactus Codicem,
 „ interpretatione nova post ipsum repræsentavi, ut de
 „ Martyribus Tom. 8. Ea mente ac sensu dudum Galliæ
 „ Clerus ad Comitata generalia ex more congregatus,
 „ Joanni Auberto Collegii Laudunensis præposito, pro

„ ipsius quoungebatur ejusdem Cleri Interpretis mune-
 „ re, jussit, ut Ephræmi Sanctissimi opera utraque
 „ lingua vulgaret. Cæpta editio Vitrejanis typis, nec
 „ ultra sexaginta folia producta; cum segnius agenti
 „ Auberto mors incidit: atque illius irritum conatum
 „ fecit.

Fabricius lib. 5. pag. 332. quum citata Combesii
 verba retulisset, subjungit. „ Ad illam editionem per-
 „ ficiendam nomine Cleri Gallicani Vaticanos Codices
 „ expetenti Abbati cuidam, usum eorum negatum le-
 „ gas in Tillemontii memoriis Histor. Eccles. Tom. 8.
 „ pag. 750.

Tillemontius in edit. Parisien. anni 1702. Tom. 8.
 pag. 746. rem narrat in hæc verba. „ Dominus Bur-
 „ gensis Abbas Casæ-Dei, Doctor pietate insignis fide-
 „ que dignus, mihi affirmavit, Græcum sibi textum
 „ Romæ denegatum fuisse, etsi illum nomine Episcopo-
 „ rum Galliæ, qui typis eum edere volebant, expetiis-
 „ set. Antonius Vitrejus celebris Typographus Her-
 „ manno Ecclesiæ Bellocensis Canonico olim ostendit
 „ specimen Græci textus Sancti Ephræm, quem impres-
 „ serat ex manuscripto, quod Cardinalis Barberinus ad
 „ Dominum Aubertum Collegii Laudunensis præposi-
 „ tum, S. Cyrilli Alexandrini editorem, miserat. Sed
 „ opus ultra illud primum folium non fuisse productum
 „ existimo.

Lambecius in Biblioth. Cæsar. lib. 1. quum pag. 119.
 integram Ambrosii Camaldulensis ad Cosmum Medi-
 cem epistolam produxisset, subjungit pag. 122. „ Cate-
 „ rum causa, cur integram Ambrosii Camaldulensis
 „ præfationem hic inseruerim, præcipua hæc est, quod
 „ Gerardus Vossius Præpositus Tungrensis in supra me-
 „ morata omnium operum S. Ephræmi editione sua La-
 „ tina, nullam versionis istius antiquæ facit mentionem,
 „ cum tamen certo constet, illum ea usum fuisse.

Casimirus Oudinus eadem ex Lambecio descripsit
 Tom. 1. de Script. Eccles. pag. 502. „ Non solum autem
 „ versionem, sed præfationem etiam, tacito Ambrosii
 „ nomine, expilasse Gerardum Voskens seu Vossium
 „ Tungrensis Ecclesiæ Præpositum, ibidem Lambecius
 „ conqueritur.

Denique Fabricius lib. cit. pag. 332. de Vossio con-
 queritur tum quod Ambrosium & Zinum, tacito eorum
 nomine, expilaverit, tum etiam quod sermones pro li-
 bitu discerpserit ac divulserit. „ Laudandus sane Vos-
 „ sius Tungrensis quod tot pia præclari Doctoris opu-
 „ scula undique collegit, & versione atque scholiis eru-
 „ ditis illustravit, etsi Græca simul ab eo edita multi
 „ eruditi optarunt. Caterum notandum, non omnia
 „ Vossium e Græcis vertisse, aut primum transtulisse,
 „ sed usum esse antiquioribus Latinis, quas in Biblio-
 „ thecis reperit, versionibus. Confer ejus scholia ad
 „ sermonem de Transfiguratione Domini Tom. 3. pag.
 „ 691. seq. Tum etiam editis Ambrosii Camaldulensis
 „ (cujus præfationem quoque ad Cosmum Medicem
 „ sua ad Pontificem Sixtum V. epistola imitatus est, ut
 „ notatum Lambecio lib. 1. pag. 123.) & Petri Francisci
 „ Zini, Juliique Clementis. Quod vero Ambrosii & Zi-
 „ ni, quorum versiones interpolavit, ne meminisse qui-
 „ dem dignatus est, haud minus ideo reprehensionem
 „ virorum doctorum incurrit, quam quod partes in co-
 „ dicibus, quibus usus, pro lubitu divulgavit ac discerpserit.

Tam severa de Vossii editione doctorum virorum
 censura cogit me laudatissimi deque Syrorum Doctore
 bene meriti Interpretis defensionem suscipere. Ac pri-
 mum quidem, quod ajunt, a Vossio sermones Ephræ-
 mi divulsos atque discerptos fuisse, id falsum esse, ex
 ipsa Codicum manuscriptorum varietate constat: nam
 ille

ille idem sermo, qui in uno Codice bifariam dividitur, in altero indivisus legitur, ut ex Catalogo a nobis confecto palam fit: adeoque Codicum varietati, non Vossii arbitrio tribuenda est ea sermonum partitio, quæ diversimode in diversis manuscriptis occurrit.

Deinde adeo verum non est, Vossium Ambrosii interpretationem Præfationemque, suppresso ejusdem nomine, expilasse, ut disertam illius clarissimi viri simulque versionis ab eo elaboratæ mentionem fecerit in epistola nupucatoria ad Clementem VIII. Tomo secundo præfixa, his verbis: *Centum & sexaginta propemodum jam interfluxerunt anni, quando res ea (nimirum editio operum S. Ephræm) primum ab Ambrosio Generali Camaldulensi Abbate (qui bonis omnibus disciplinis ornatus, in Florentino Concilio habebatur clarus) in gratiam potissimum Cosmi Medices, primarii ac potentissimi tunc in Florentinorum Republica civis, & eruditorum hominum Mecænatissimissimi, tentata & inchoata fuit: cui pro sacro Quadragesimali tempore, quod tunc agebatur, sicut etiam nunc, decem & novem Sermones S. Patris nostri Ephraem Syri e Græco Latinitate a se donatos (ut haberet quo sanctis illis jejunii diebus salubriter se occuparet) dicavit & obtulit. Quid honorificentius de Ambrosio dici potuit? aut quid expressius de elaborata ab ipso sermonum undeviginti interpretatione? Zini tamen Juliique Clementis haud meminit Vossius, vel quia illorum versionibus usus non est, vel quia illas ignoravit: quas enim ex Anonymo in Romana editione Serm. de Transfigur. Tom. 3. pag. 186. & in Colonienfi anni 1603. Tom. 2. pag. 468. 483. & Tom. 3. p. 617. 661. usurpavit, illas expresse nominat. Mirum autem non est, Julii Clementis Zinique versiones a Vossio ignoratas fuisse, quum Bellarminus, Possévinus*

aliique Vossio recentiores ne verbum quidem de iis fecerint.

At optandum esset, inquit Bollandus, ut quæ antea Latine exstabant Ephræmi opera, sive ab Ambrosio sive ab aliis versa, addidisset ad calcem vel operis totius, vel tomi illius, in quo eadem exstant ex ipsius interpretatione. Si variantes lectiones Bollandus intelligit, quæ in Vossii aliorumque interpretationibus occurrere potuissent, optandum quidem esset, ut illas Vossius ad calcem uniuscujusque sermonis adnotaret: haberemus enim ex iis, unde genuinum S. Doctoris sensum eruere-mus. Verum quum eadem in Ambrosio, Zino, Julio Clemente, Anonymo, ac Vossio sensa, eademque fere verba deprehendantur, supervacaneum vir ille doctus censuit, aliorum versiones post suam interpretationem subungere, quæ nulli usui essent, librosque onerarent magis, quam ornarent, quemadmodum factum videmus in secundis tertiisque Patrum editionibus, in quibus recentiores interpretes neglectis antiquis doctissimorum virorum interpretationibus suas tantum solent evulgare.

Ut Græce simul & Latine potius, quam Latine tantum a Vossio Ephræmi opera edita fuissent, jure optant Bollandus, Dupinius, Cotelierius, Combefisius, Caveus, Fabricius, Oudin. Sed neque Ambrosius Græco-Latine edidit, neque Zinus: alii præterea Patrum interpretes Latina editione contenti fuere: nimirum pro suo quisque arbitrio, vel seculi genio, aut sumptuum copia. Denique in hac nostra editione, quam ex manuscriptis impressisque Codicibus Latinis, Græcis, Syriacis adornamus, habebunt eruditi viri, quo votis suis plene satisfaciant.

CAPUT VIII.

De editionibus Græco-Latinis Gretseri, Bollandianorum, Cotelierii, Corderii, & Junii.

Postquam de Latinis Ephræmi versionibus e Græco vel Syriaco elaboratis sermonem feci, reliquum est, ut de iis pauca subjungam, quæ vel Græce tantum, vel Græce simul ac Latine hucusque prodierunt. Græce & Latine evulgavit *Jacobus Gretserus* sermonem S. Ephræm Syri de *Cruce*, *Ingolstadii* 1600. Tom. 2. de *Cruce* pag. 472. Item S. Ephræm de *Judicio*, in illud, *Audivisti, quod duo erunt in agro*, inter *Quæstiones & Responsiones Anastasii Sinaitæ*, quæst. 72. *Ingolstadii* 1617. pag. 467.

Bollandiani Socii Vitam S. Abramii Eremitæ 16. Martii Latine pag. 433. & Græce pag. 741.

Joannes Baptista Cotelierius in *Monumentis Eccl. Græc. Parisiis* 1686. Tom. 3. pag. 54. *Ephraemi Encomium in S. Basilium Magnum*, Græce & Latine.

Demum quædam Ephræmi Scholia Græco-Latina in *Catena Patrum* prodire per *Corderium* quidem in *Matthæum Tolosæ* 1647. pag. 85. per *Junium* vero in *Job Londini* 1637. pag. 65.

CAPUT IX.

De Græca editione Oxoniensi.

Græca Ephræmi operum versio luculentis & majoribus theatri Sheldoniani typis anno 1709. in folio edita est Oxoniæ ex Codicibus mss. Bodlejanis, curante Eduardo Thwaites. Quam editionem Fabricius lib. 5. pag. 321., quia Latina interpretatione destituitur, ita recensuit, ut illis homiliis & scriptis, quæ Latine etiam exstant, paginas adscripserit Latine versionis Gerardi Vossii ex editione Colonienfi anni 1603. Eandem nos exhibemus a pag. CLXXII. ad pag. CLXXVIII. Continet autem *Græcos Ephraemi Sermo-*

nes CLVI. quibus binæ ejusdem Doctoris vitæ subjunguntur, altera *Metaphraste*, *Anonymi* altera. Codicibus manuscriptis duodeviginti usus est in ea adornanda Eduardus, quorum Catalogum ad calcem subnexui pag. CLXXVIII.

Quæ frequenter ibi occurrunt lacunæ, ex Vaticanis aliisque Codicibus a nobis supplentur.

Sermo CXLIX de *Domina Sala*, qui ex Cod. Laudino XCV. pag. 419. descriptus est, Palladio, non Ephræmo adjudicatur ab eodem Eduardo, qui in Notis sic habet:

bet: *Occurrunt hæc eadem in Palladii Lausiæ.*

Qui vero ad calcem sermonis Parænetici, cujus initium, Προσεχε σεαυτὸς ὁ υἱὸς τοῦ φωτός, *Attende tibi ipsi, o Filius ventus*, pag. 116. lin. 13. apponitur, incipitque, Προσελάθετε, δευτεροὶ υἱοὶ φωτός, *Accedite, venite filii lucis*; idem sermo iterum in eodem Codice occurrit pag. 136. hoc titu-

lo prænotatus: Εἰς τὸ δευτέρου παρηγοῖαν τῶν Κουεῖς ἡμεῖς Ἰησοῦ Χριστοῦ, *In secundum adventum Domini nostri Jesu Christi*. Nimirum in manuscriptis Ephræmi voluminibus alicubi plures sermones simul conjunguntur, quos ex aliorum Codicum fide ipsaque argumenti ratione separandos esse constat.

CAPUT X.

De Græcis manu scriptis Ephræmi Operibus, quæ in Bibliothecis exstant.

ATque ista de elaboratis usque in præsentem diem Sancti Doctoris Ephræmi editionibus dicta sint satis. Cur autem novam nos editionem post tot claros insignesque Interpretes animo destinaverimus, quibusve illam mediis, & quo ordine ac methodo susceperimus, in duplici, quæ hisce Prolegomenis præmissa a nobis fuit, Præfatione exposuimus.

Dicendum itaque superest de Græcis mss. Codicibus, e quibus sermones Ephræmi quotquot reperiri potuerunt, per Catalogi seriem hic exhibemus. Unum aut alterum Ambrosius & Zinus: paucos alios consuluit Vossius, quos supra recensui: denique ex solis Anglicanis editio Oxoniensis adornata est. Nobis cura fuit Codices, quoad fieri potuit, omnes complecti, omniumque Catalogum texere: libros, tractatus, sermones, sententias, scholia, fragmenta quæcumque Sancti Ephræmi in celeberrimis Italiæ, Germaniæ, Galliæ, Angliæ, Hiberniæ, Belgii, Bibliothecis occurrunt, adnotare, recensere, Græce & Latine typis evulgare.

Quamobrem *Vaticanos* primum diligenti manu versavimus: deinde *Basilianos*, *Barberinos*, *Ottobonianos*: tum enumeravimus *Cæsareos*, *Vindobonenses*, & *Coislinianos* seu *Seguerianos*: postea *Ambrosianos* & *Mediceos*: demum *Anglicanos*, *Hibernos*, *Lugduno-Batavos*, & quos Posslevinus in suo Apparatu exstare in diversis aliis Bibliothecis memorat: quibus accuratum Indicem subjecimus, initia sermonum, fragmentorumque omnium alphabetico ordine Græce complectentem.

Sunt autem *Vaticani Codices*, quibus Ephræmi opera continentur, universim nonaginta, quorum Elenchum habes a pag. CIII. ad pag. CXLII. nimirum, *Vaticani antiqui* LIX. *Palatini Heidelbergenses* XV. *Alexandrini*, olim Regiæ Svecorum, VI. *Clementini*, quos Clemens XI. Vaticanæ addixit, X. Ex his *Sermones CCXVII.* collegimus, *Precationes* bene multas, sententias, fragmenta moralia, & scholia in sacram Scripturam.

Basiliani, tam Monasterii Cryptæ Ferratæ, quam Sancti Basilii in Urbe, *Codices* X. a pag. CXLII. *Sermones* C.

Barberini Codices XII. a pag. CXLVIII. *Sermones* XXVI. & quædam scholia in Scripturam, aliaque fragmenta ascetica.

Ottoboniani Codices LII. a p. CXLIX. *Sermones* CXXII.

Cæsarei Vindobonenses Græci *Codices* XXI. a p. CLV. *Sermones* CXVIII. & varia fragmenta.

Coisliniani five *Segueriani Codices* XXXIV. a pag. CLXI. *Sermones* XCVIII. & scholia in Scripturam, fragmenta moralia, & *Precationes* diversæ.

Ambrosiani Codices VII. p. CLXVIII. *Sermones* X.

Mediceo-Laurentiani Codices II. a pag. CLXIX. *Sermones* LXXVII.

Anglicani, seu *Oxonenses*, *Codices* XV. a pag. CLXXII. *Sermones* CLVI.

Lugduno-Batavus Cod. I. p. CLXXX. *Sermones* nonnulli.

Mitto *Sfortianos*, *Vallicellanos*, *Venetos*, *Messanenses*, *Constantinopolitanos*, *Bavaricos*, & *Scoriacenses*, quos ex Posslevino pag. CLXXX. & seq. descripsi.

Quum vero plerique horum Codicum antiquissimi sint & in membranis exarati, eos tamen dumtaxat hic adnotamus, quibus certam temporis notam amanuenses apposuerunt. Sunt autem XV. nimirum *Codex Vaticanus* num. LVIII. scriptus dicitur anno Christi 1073. *Alexandrinus* IV. inter Vaticanos LXXVIII., anno 1339. *Alexandrinus* VI. inter Vaticanos LXXX., anno 1574. *Clementinus* VI. inter Vaticanos LXXXVI., anno 1039. *Basilianus* V. anno 1020. *Barberinus* IV. anno 892. *Cæsareus* XIX. lib. 3. pag. 35., anno Christi 1210. *Cæsareus* XXXIV. lib. 8. pag. 365., anno 1292. *Coislinianus* I. anno 1264. *Coislinianus* III. anno 1218. *Coislin.* VII. anno 1345. *Coisl.* IX. an. 1329. *Coisl.* XII. an. 1332. *Coisl.* XXI. an. 1056. *Coisl.* XXXII. an. 1552. *Coisl.* XXXIV. anno Christi 1609. Ex quibus palam fit, *Barberinum Codicem* anno 892. exaratum, omnium esse vetustissimum; eique antiquitate proxime accedere *Basilianum* ann. 1020. *Clementinum* anno 1039. *Coislinianum* anno 1056. & *Vaticanum* anno 1073. descriptos. De *Basiliano* *Crypto-Ferratensi*, quem Vossius anno Christi 531. scriptum affirmat, vide quæ pag. CXLVII. ex Montfauconio in *Palaographia Græca* lib. I. pag. 48. notavimus.

Denique sua laude frustrandi non sunt, qui vel in conferendis Græcis exemplaribus adjutricem manum præbuere, vel Codicum manuscriptorum nobis copiam liberaliter fecere. *Ambrosianum* Catalogum a *Benedicto* *Victorio* *Caraciolo*, *Mediceo-Laurentianum* a *Fridiano* *Fridiani* confectos, clarissimi viri *Franciscus Boncorius*, & *Joannes Andreas Astesati* nobis communicarunt. Suos *Basiliani* *Monachi* *Codices* utendos humanissime dederunt. Suas item *Bibliothecas* præstantissimis cujusvis generis libris instructas amplissimi *Cardinales* *Franciscus Barberinus* ac *Petrus Ottobonus*, *Romanae Purpuræ* decora & ornamenta, singulari beneficio effusaque liberalitate obtulerunt: quibus proinde in hujus operis editione plurimum nos debere profiteamur; quum præsertim non paucos Ephræmi sermones inde mutuati simus, quos neque in Vaticana, neque alibi Græce exstare, ex subjecto Catalogo ostensum est. Denum eruditos linguarum Græcæ & Hebraicæ *Scriptores* *Vaticanos* pro merito tunc laudabimus, quum variantes *Lectiones* ex diversis voluminibus ab illis diligentissime notatas, ad calcem tertii tomi, quemadmodum præfati sumus, proferemus.

Ex *Bibliotheca Vaticana* Idibus Septembris Anno Domini MDCCXXXII.

Fevardentius Parisiis 1579. 1583. 1590. 1602. 8. ut inquit Fabricius lib. 5. pag. 334. In Catalogo librorum impressorum Bibliothecæ Bodlejanæ pag. 229. laudatur altera Fevardentii editio; *Censuræ de præcipuis capitibus Christianæ Fidei, cum notis Fevardentii, Parisiis* 1606. 8. F. 37. Th. Altera Dillingana editio anni 1562. apud Sebaldum Mayer continet Ephræmi opera e Græca lingua in Latinam versa Petro Francisco Zino interprete, ut notat Simlerus, Labbeus, & Ittigius ab eodem Fabricio pag. 334. laudati.

Ante Dillinganam, ex Officina Novefiani Coloniae anno 1547. præter Ambrosianos nonnullos etiam latinæ antiquæ versionis sermones sequentes prodierant, quos Centuriatores recensent. I. *De Compunctione cordis*, Dolor me compellit. II. *De Contritione cordis*, Venite charissimi. III. *De Beatitudine animæ*, Beatus qui odio habuerit. IV. *De penitentia*, Dominus noster. V. *De luctamine spirituali*, In luctaminibus hujus seculi. VI. *De Transfiguratione*, De regionibus messis. VII. *Lamentatio de æterna retributione*, Immensam atque ineffabilem. VIII. *Oratio de Dei Matris laudibus*, Inviolata. IX. *La-*

mentatio Dei Matris, quæ dicitur in magna Parasceve. Stans apud Crucem. X. *Lamentatio de die Judicii*, Exquisitum judicium.

Ephræmus de passione Christi, & Threni Sanctissimæ Virginis prope Crucem stantis, ex antiqua versione prodire Romæ 1585. in 12. teste Fabricio lib. 5. Biblioth. Græcæ pag. 334. de qua editione Possevinus in Appendice ad Apparatum pag. 28. Prodiit deinceps Romæ parvulus libellus ejusdem Ephræm Latinus factus, in *Passionem Domini nostri Jesu Christi*.

Denique cl. Zacagnius ex Codicibus Vaticano & Casanatensi, Romæ 1698. typis Sacræ Congregationis de Propaganda Fide evulgavit duos Latinos Sermones, quos Anonymus e Græco verterat. Primus inscribitur, *De Resurrectione, & Judicio, & de Regno cælorum, & munditia animæ*: initium, *Gloria omnipotenti Deo*. Alter, *De agone seu luctamine spirituali*: initium: *In luctaminibus hujus seculi*. Uterque olim Coloniae 1547. & Dilingæ 1563. prodierat, ac postea ex nova Vossii interpretatione publicam lucem adspexit Coloniae 1603. tom. 2. p. 483. & tom. 3. p. 617.

CAPUT III.

De editione Ambrosii Camaldulensis.

Latinorum omnium Ephræmi interpretum post Anonymum antiquissimus est *Ambrosius Camaldulensis Ordinis Abbas Generalis*, Chrysoloræ Byzantini discipulus, vir Græce ac Latine doctus, qui non solum multa ex Græco in Latinum vertit, sed etiam Græce ad Græcos in Concilio Ferrariensi ac Florentino peroravit. Obiit Constantiæ anno Christi 1490. de cujus scriptis vide Possevinum, Bellarminum, Miræum, Caveum, & alios, ubi de scriptoribus Ecclesiasticis. Circa annum 1430. e Græco transtulit, & Cosmo Medici, summo ipsius Mæcenati, nuncupavit *Sermones XIX.* quos tum ex manuscriptis, tum ex impressis a p. LXXXII. ad pag. LXXXV. recensui.

Dies susceptæ absolutæque ab Ambrosio interpretationis, indicatur in elegantissima illa Epistola ad Cosmum Medicem, cujus initium, *Peregrinum nuper offendi e Syria*; iis verbis: *Neque sane abnuat senior sanctus; ut mihi tibi que morem gereret, atque in primis sanctæ caritati satisfaceret (est quippe mecum tui amantissimus) præter ætatis consuetudinem se mihi in disciplinam dare, meque docente paucis diebus ita linguam nostram consecutus est, ut (meo quidem judicio) Latine melius & eruditius loquatur, quam Græce. Hunc ergo tu tantum talemque hospitem, Cosme, unicum virtutis ac nobilitatis decus, nominisque tui ornamentum, & ex merito suo, & ex instituto tuo, & ex commendatione nostra, grate reverenterque suscipies.... cupit enim ille te liberum ac expeditum secretius alloqui. Quod cum alias semper utiliter faceres, tamen hoc sacri solemnisque Jejunii tempore, necessario tibi faciendum esse censeo. Paucis igitur diebus sermones illi ab Ambrosio versi, & Quadragesimali quidem tempore Cosmo oblatis.*

Quo autem id anno contigerit, Ambrosius non exprimit. Sed ex manuscriptis Vaticanis colligi potest: quorum unus num. 258. notatus, exaratus dicitur per *Dominicum Floren.* die 19. Decembris, anno 1435.; alter sub num. 257. per *Hermannum de Erfordia* die 16. Novembris 1453. Ante annum itaque 1435. Sermones illi in publicam lucem per amanuenses prodierant.

Typis vero neque statim, neque eodem ubique ordine vulgati fuere. Dupinius tom. 2. pag. 151. & ex eo Tomo I.

Casimirus Oudinus tom. 1. p. 502. affirmant Ambrosianos Ephræmi sermones editos *primum Brixie* anno 1490. Vtrum binas fuisse Brixienfi antiquiores editiones colligimus ex Vaticana Bibliotheca. Prima omniumque vetustissima in 4. ut videtur, per *magistrum Bartholomæum Guldinbeck de Sultz*, anno *Jubilæi* 1475. die vero *Mercurii penultima Augusti*, regnante *Sixto IV. Pont. Max.* anno ejus quinto: continet *Sermones V.* ab Ambrosio versos, quorum Indicem habes pag. LXXXIV. Hæc editio exstat in Cod. Lat. Vaticano impresso 2115. & in Vallicellano signat. lit. I. Ord. 1. num. 196.

Secunda editio *Florentiæ* 1481. *Augusti* 23. per *Antonium Bartholomæi Mischomini* in 4. continet *Epistolam Ambrosii ad Cosmum, & Sermones Ephræmi XIX.* quam ex Vaticano Codice Latino impresso 1282. pag. LXXXII. cum editione Patavina anni 1585. collatam recensui.

Tertia editio *Brixie* 1490. Dupinio & Oudino, ut supra, memorata, quam mihi hætenus videre non licuit.

Quarta editio *Parisiis* 1505. cujus fit mentio in Catalogo librorum impressorum Bibliothecæ Bodlejanæ in Academia Oxoniensi, Oxonii 1674. pag. 229. Exstat ibidem exemplar signatum G. 3. 3. Th. *Sermones ex Græco in Latinum per Ambrosium Camaldulensem Paris.* 1505.

Quinta Ambrosianorum sermonum editio *Argentorati* typis *Martini Schureri* Anno 1509. in 4. de qua Joannes Jacobus Frisius in sua Bibliotheca Universali, Combesius Biblioth. Cæsar. lib. 1. pag. 119. Fabricius Biblioth. Græc. lib. 5. pag. 333. & Oudinus tom. 2. pag. 502. Ex hac editione prodire *Sermones XIX. Ephræmi*, Gallice quidem per *Petrum Cuxeret Parisiis* 1520. sub titulo, *La fleur de Predication*; Germanice vero per *Joannem Schuaigerum Moguntiae* 1565. 8. Vide Lambecium & Fabricium citatos a nobis pag. LXIV. & LXXIV. Demum *Italice* Venetiis 1545. in 8. interprete Ludovico de Orcis Brixienfi Canonico Regulari Lateranensi.

Sexta editio *Coloniæ Agrippinæ* anno 1547. in 8. typis *Melchioris Novefiani*, qui eam Guilielmo Hittorpio Veteris-Montis Abbati dicavit. Quæ in ea continentur tum ex Ambrosii, tum ex Anonymi veteris interpretatione

tione Ephræmi Opera, a Magdeburgensibus Centuriatoribus recensita habes pag. LXVII. Recte enim observant Tentzelius Dissert. select. pag. 281. & Fabricius lib. 5. pag. 333. Editionem Opusculorum Ephræmi Coloniensem anni 1547. apud Novesium (imo Novesium) alios quam ab Ambrosio translatos sermones complecti, in qua Vossius sermonem de Transfiguratione legit. Meminere hujus editionis Magdeburgenses, Fabricius, & Oudinus loc. cit. necnon Bellarminus de Scriptor. Eccles. Lambecius lib. 1. pag. 122. Joannes Jacobus Frisius in Biblioth. pag. 215. ubi asserit Ephræm Syri Eremitæ Opuscula omnia Coloniae anno 1547. in 8. edita: denique Bollandus & Henschenius tom. 1. Febr. pag. 52. ubi ajunt, illa Ephræmi Opera a Carthusiano quopiam recensita. Verum ex recensione Magdeburgensium liquet opuscula tantum XXV. in ea contineri, quorum sexdecim ab Ambrosio, reliqua ab Anonymo sunt versa. Atqui longe plura ante illam editionem Coloniensem exstabant Ephræmi Opera Latina, quæ a pag. LXXXI. enumeravi.

Septima editio in Sacra Eremita S. Mariæ de Ruah in agro Patavino 1585. in 8. cura & studio Fr. Simeonis ex Capua Camaldulensis, ejusdem Eremitæ S. Mariæ de Ruah Prioris, qui illam Augustino Valerio S. R. E. Tit. S. Marci Presbytero Cardinali Veronæ Episcopo, nuncupavit: quumque in epistola ad eundem Cardinalem, cujus initium, *Quantæ fuerit probitatis*, Vitam Ephræmi ex Nysseno, & Sozomeno fæse descripsisset, causam reddit, cur ejusdem Ephræmi Sermones XIX. ab Ambrosio versos, iterum cudendos suscepit: ut scilicet illos ab erroribus expurgaret, quibus in aliis editionibus scatebant: & quia dicti sermonum libri jam pene defecerant, &

qui reperiebantur pauci, parum erant emendati, & quod pejus est, plurimo vendebantur. Hujus editionis exemplar habetur in Biblioth. Vallicellana signatum lit. A. Ord. IV. num. 68. hoc titulo: *Sermones B. Ephræm Edessenæ Ecclesiæ Diaconi, Fr. Ambrosio Eremita Camaldulensi Interprete, in Sacra Eremita S. Mariæ de Ruah in Agro Patavino 1585.* Alterum pro Vaticana Bibliotheca nuper comparavit Eminentissimus ac Reverendissimus D. Card. Angelus Maria Quirinus Bibliothecarius. In fine libri cernitur impressa Sancti Romualdi imago.

Octava editio Argentorati anno 1585. in 8. Hujus meminit Fabricius lib. 5. pag. 333.

Quoad numerum sermonum, quos Ambrosius vertit, variant Codices manuscripti. Nam Vaticani Latini 257. & 258. habent Sermones XX. Urbinatensis autem 481. & Cæsareus Vindobonensis 129. Sermones XXI. Denique Vaticanus 5053. Sermones XXIII. At in impressis Sermones XIX. ubique numerantur. Hoc tamen discrimen non in re est, sed in numero: nam alicubi sub uno numero plures sermones continentur, qui alias in plures numeros dividuntur. Consule Catalogum impressorum & manu exaratorum, quem pag. LXXXII. & LXXXIV. exhibui. Non est igitur, cur Fabricius in Lambecium, Varthonum ac Tentzelium invehatur in hæc verba p. 333. *Male Sermones XXI. ex Ambrosii versione numerat Lambecius tom. 1. pag. 121. eumque secutus Varthonus appendice ad Cavei bist. liter. pag. 84. edit. Geneven. Unde fallitur etiam Tentzelius pag. 281. Dissert. select.*

Ex Ambrosii versione sermones nonnullos Ephræmi profert Lipomanus, Surius, & Combessius. Vide pag. LXXXVII. LXXXVIII. & CII.

CAPUT IV.

De editione Zini Canonici Veronensis.

Petrus Franciscus Zinus Canonicus Veronensis, inter plurima Patrum Opera, quæ e Græco in Latinum transtulit, duodeginti etiam Ephræmi sermones unacum Nysseni in eundem Encomio vertit anno Christi 1561. dicavitque Hieronymo Trivisano Veronæ Episcopo. Eosdem sermones simul cum asceticis Nili, Marci, & Esaïæ Opusculis, in unum volumen collectos, & Augustino Valerio Veronæ item Episcopo oblatos, anno 1574. recudit. Utramque editionem Romæ vidi: ac priorem quidem in Biblioth. Vallicellana in Codice signato lit. A. Ord. IV. num. 144. in 12. Venetiis apud Franciscum Rampazetum 1561. Posteriores autem in Biblioth. Domus Professæ Soc. Jesu, item Venetiis apud Bologninum Zalterium 1574. in 8. Titulus sermonum: *Divina quædam Sancti Ephræm Opera mille ducentis jam annis e Syra in Græcam Linguam, nunc autem e Græca in Latinam versa, Petro Francisco Zino Veronensi Interprete.* In secunda additur, *Canonico Veronensi*: ac præter novam ad Augustinum Valerium Epistolam, altera etiam nuncupatoria ad Hieronymum Trivisanum, quam in prima editione Zinus fecerat, unacum Opusculis Nili, Marci, & Esaïæ editur. Catalogum utriusque editionis, necnon utramque Epistolam habes pag. LIII. & LXXXVI.

Editionis anno 1574. factæ meminere Lambecius lib. 1. pag. 122. Fabricius lib. 5. pag. 333. & Combessius tom. 1. Bibl. Concion. pag. 10. qui tamen fallitur, dum eam Venetiis 1575. prodississe scribit: recte autem asserit illam continere Opuscula spiritualia numero XL. quibus accedit Ephræmi ejusdem Laudatio auctore Gregorio Nysseno. Nam tertius inter duodeviginti Zini Sermones, qui

de Virtutibus & Vitiis inscribitur, capita viginti tria comprehendit, Prologum scilicet, & alia capita viginti duo: quæ cum aliis septemdecim Opusculis conjuncta, quadragenarium numerum, ut Combessius ait, conficiunt.

Præter Venetas duas memoratas editiones, tertia sermonum Zini est, Dillingæ anno 1562. elaborata, de qua hæc Joannes Jacobus Frisius in Biblioth. pag. 215. *Quædam etiam ejus (Ephræmi) Opuscula Dillingæ edita sunt Petro Francisco Zino interprete.* Et Fabricius lib. 5. p. 334. „Nonnulla Ephræmi Opuscula ex Zini interpretatione „Dillingæ etiam prodississe scribit Simlerus, & ex eo „Labbeus tom. 1. pag. 285. de Sancto Ephræm: nimirum „anno 1562. atque adeo ante editionem Venetam „(anni 1574.) quam recensuit. Sunt enim mihi ad manus „(accuratissimi Ittigii verba sunt præfat. ad librum „de Bibliothecis Patrum pag. 73.) divina quædam „S. Ephræm Opera e Græca Lingua in Latinam versa „Petro Francisco Zino interprete, Dillingæ 1562. „apud Sebaldu Mayer. „Ejusdem, sed suppressio Zini nomine, meminere Tillemontius lib. 8. pag. 758. & Bollandus tom. 1. Febr. pag. 52. *Ephræmi*, inquit, *Opuscula aliquot (ut notat. 3. ad Usuardi Martyrolog. 1. Febr. scribit Molanus) edita sunt Dillingæ anno 1562.*

Cum hac Dillingana anni 1562. editione non est confundenda altera, quæ anno 1563. obstetricante Jacobo Menchusio in publicam lucem emissæ est: prior enim opuscula a Zino conversa complectitur; hæc vero posterior Latinos quosdam Ephræmi Sermones Anonymo interprete, quos idem Menchusius in Præfatione recenset.

set. Atque hoc idcirco notandum fuit, quia Tentzelius p. 281. & Fabricius p. 334. negant, Dillinganam edi-

tionem Zino deberi; quod verum est, si de secunda, non item, si de prima editione loquantur.

CAPUT V.

De editionibus Julii Clementis, Lipomani, Surii, Bollandianorum, Chantelou, Combefisii, & Corderii.

Post Ambrosium & Zinum Latinos Ephraemi interpretes, nonnulla ejusdem Doctoris opuscula edidere qui sequuntur.

Julius Clemens Canonicus Secularis Congregationis S. Georgii in Alga e Græco Latinum fecit *Testamentum S. Ephraem*, de quo hæc Lipomanus Tom. 3. editionis Venetæ anni 1554. p. 176. *Habetur in libris ejus Græce conscriptis, nunc primum Latinis cognitum.* Et ex Lipomano Surius Tom. 1. editionis Coloniae apud Guerinum Calemium & hæredes Quentelii anno 1570. p. 774. *Habetur in libris ejus Græce conscriptis, nunc primum Latinis cognitum, 3. Tomo Aloysii.* Meminit hujus versionis Fabricius lib. 5. ubi Vossium observat usum fuisse antiquioribus Latinis, quas in Bibliothecis reperit, versionibus, ac præsertim editis *Ambrosii Camaldulensis, & Petri Francisci Zini, Juliique Clementis.*

Aloysius Lipomanus prium Veronæ, deinde Bergomi Episcopus, in Præfat. ad nonnulla Ephraemi opera, quæ in Vitis Sanctorum edenda suscepit, Tom. 8. editionis Romanæ apud Antonium Bladum anno 1560. pag. 9. narrat, se ex Polonica Legatione revertentem, ne itineris tædio torperet, Sancti Ephraemi Sermones legisse, & nonnullos ex iis decerpisse, qui ad illustrandum octavum Sanctorum volumen accommodati sibi visi fuerant. Zinus in epistola ad Augustinum Valerium editioni Venetæ anni 1574. præfixa, hoc Lipomani factum refert in hæc verba: „ Nam si magno illi Aloysio „ Lipomano, ut ipse testatur, in ardua Polonica Legatione, unus vel alter eorum (*Ephraemi Sermonum*) „ tantum attulit consolationis; Si Hieronymo Trivisano alius ex illis ad Concilium Tridentinum proficiscenti fuit ornamento; Si Petro Contareno in Cyprum & Paphum naviganti honori fuit, & jucunditati &c. „ Usus fuit Lipomanus tum antiqui Anonymi, tum Ambrosii Camaldulensis & Julii Clementis interpretatione. Et ex Anonymo quidem ista edidit: *De*

Transfiguratione Domini, Ex agro messes & letitiæ, Tom. 6. Romæ ex Officina Salviana 1558. De Sanctissima Dei Matris laudibus, Intemerata, Tom. 8. Romæ 1560. Oratio ad Sanctissimam Dei Genitricem, Immaculata, Ibid. Lamentatio Dei Genitricis prope Crucem stantis, Stans apud Crucem, Ibid. Ex Ambrosio vero, De passione Domini, Loqui timeo, Tom. 8. Romæ 1560. De Sancta Cruce, Nos Christiani. Ibid. De laudibus Sanctorum Martyrum, Inspiciens, Ibid. Ad monachos de Sanctis quibusdam Patribus, qui tempore illo requieverant, Cor meum doleo. Ibid. De laudibus Sancti Joseph Patriarchæ, Deus Abraham, Ibid. Fragmentum ex sermone, cujus initium, Dolor me in verba compellit; Legentes non agnoscimus; Lovanii apud Petrum Zangrium Tiletanum 1568. Ex Julio autem Clemente, Testamentum S. Ephraem. Ego Ephraem morior, Tom. 3. Venetiis 1554. p. 176. Demum ex Gentiano Herveto, Vita S. Ephraem, per Metaphrasten, Tom. 5. Venetiis 1556.

Laurentius Surius eosdem Ephraemi sermones ex Lipomano descripsit, *De Vitis Sanctorum* tom. 1. Coloniae 1570., Tom. 3. 1572., T. 4. 1573., T. 6. 1575., & T. 7. 1581.

Bollandiani Socii in Actis Sanctorum, 1. Febr. 16. Martii, 9. & 14. Junii, quædam Ephraemi Opuscula ex Vossii interpretatione edidere, quæ recensui pag. c.

Claudius item *Chantelou* Benedictinus Congregationis S. Mauri in Bibl. Ascetica Tom. 2. ac 3. plerisque ejusdem S. Patris Sermones, eadem Vossii interpretatione, non tamen eodem usus ordine, repræsentavit. Vide pag. c. & c.

Franciscus Combefisius in Biblioth. Concionatoria tom. 1. 2. 3. 5. 6. 7. & 8. sexdecim Sermones Latine evulgavit, in quibus nunc Vossianam versionem, nunc Ambrosianam secutus est, alicubi etiam Anonymi interpretatione usus, & quandoque novam ipse adornavit, ut ex Catalogo pag. cii. palam fit.

Denique nonnulla Ephraemi excerpta prodire in *Catena Patrum Corderii* in Lucam, Antverpiæ 1628. pag. 30. & 439.

CAPUT VI.

De editionibus Latinis e Syriaco adornatis a Guidone Fabricio Boderiano, Gerardo Vossio, Joanne Cardinali Bona, & Abrahamo Ecchellensi.

Hactenus de editionibus Latinis e Græco elaboratis. Nunc de iis, quæ e Syriaco confectæ sunt.

Guido Fabricius Boderianus Syriace ac Latine edidit Antverpiæ 1572. *Ritum Baptismi & Sacra Synaxis*, quem Severo Patriarchæ Alexandrino perperam adjudicavit. Ad calcem libri binas sub Ephraemi nomine Precationes adjunxit: quarum altera ad Liturgiam recitanda, inci-

pit: *Fide obtulit Abel sacrificium pacificum: altera post solis occasum antequam quis cubitum eat: Tribue mihi, Domine mi, ut ego vigilans vigilanter in conspectu tuo consistam.*

Gerardus Vossius, Tom. 2. pag. 8. editionis Romanæ anni 1593. e Syriaco conversum Latine protulit *Canticum spiritale in laudem & amorem doctrinæ & sapientiæ*, quod incipit: *Largire, o Deus, doctrinam.*

Joannes Cardinalis Bona Rer. Liturgic. lib. 1. cap. 9. Hymnum S. Ephræm in Liturgia, quum incensum offertur, canendum e Syriaco Latinum evulgavit, cujus initium: *Gloria Trinitati*.

Abraham Ecchellensis item e Syriaco Latine edidit duo Cantica de Maria & Magis, evulgata a Joanne Baptista Maro, Romæ per Franciscum Monetam anno 1645. non 1649. ut ex typographi oscitantia mendum obrepfit in Bibliotheca Card. Imperialis impressa Romæ 1711. pag. 167. Canticorum alterum incipit: *Vigiles ecce exultant hodie*: alterum: *Nato Filio lumen affulsit*. Quibus subjungitur Precatio sub Ephræmi nomine in Nativitatem Domini: *Christe Verbum Patris cælestis, qui homo pro nobis factus es sine mutatione, & in Bethlehem hodie natus es*.

Precationes hymnique ac cantica hujusmodi Sancto Ephræmo inscripta frequenter occurrunt in libris Ecclesiasticis Syrorum, Missalibus, inquam, Ritualibus, Pontificalibus, & Horologiis. *Maxima enim pars precum*, (ut recte advertit Jo. Morinus Adnotat. in Syrorum Ordinationes pag. 490. num. 10.) præsertim hymnorum, qui deprehenduntur in Ritualibus Maronitarum (adde & Jacobitarum) Sanctis Ephræm & Jacobo, ut auctoribus, sed Sancto Ephræm potissimum, tribuuntur, ut passim videre est non modo hic, sed etiam in longissimo illo septimanæ officio, quod jam non semel citavimus. Ita quoque in eorum Missali in ipso initio, & alibi passim plures hymni ipsis nuncupantur.

Dupinius tom. 2. p. 151. & Fabricius lib. 5. p. 334. laudant Cantica Ephræmi de Maria & Magis. Eorundem meminit & Tillemontius lib. 8. p. 758. necnon hymni illius, quod Card. Bona edidit. Usserius, eodem Fabricio teste p. 320. „ Ephræmum de Sapientia amore, & alia ejus Syriace scripta Lugdunum Batavorum „ transmisit, e quibus nonnulla punctis animasse voca-

„ libus & Latine vertisse se testatur Ludovicus de Dieu Præfat. ad Comment. in Acta Apostolorum - Abraham Ecchellensis in Indice Auctorum, quibus in Eutychio Vindicato usum se affirmat, num. 26. lit. E. de Ephræmo hæc scribit. „ S. Ephræm Magnus, qui Propheta Syrorum cognominatur, infinita propemodum edidit „ opera, quorum partem recenset Hebedjesu Sobensis „ Metropolita in Catalogo librorum Chaldaeorum, sive „ Syrorum. Ex his citavimus Officium de obitu B. Virginius, cujus exemplar conservatur in Bibliotheca Collegii Maronitarum de Urbe. Rursus Canticum de Amore sapientie, quod Latine redditum edidit Gerardus Vossius. Hujus exemplar Syriacum cum Arabica versione extat in eadem Collegii Maronitarum de Urbe Bibliotheca. Editum etiam fuit Syriace ab illustrissimo & doctissimo viro Isaac Sciadrensi Archiepiscopo Tripolis Syriæ in Syriacis Rudimentis. Quod quidem D. Ephræm Canticum pro sua eruditione, & pietate, auctoribus Mohammedanis tribuit Hottin-gerus, uti videre est Histor. Orient. lib. 2. cap. 5.

Quid vero sentiendum sit de his Canticis & Hymnis, qui in Officiis Syrorum recitantur, tunc dicam, quum de Syriacis Ephræmi scriptis sermo erit. Interim lectoris animus reficandus est memoria illius admonitionis, quam tom. 1. Biblioth. Orient. pag. 60. in hæc verba apposui. „ Porro falluntur qui Ephræmo adjudicant omnes Hymnos, qui in Divinis Syrorum officiiis sub ejusdem nomine occurrunt: nam hi non „ semper Ephræmi sunt, sed ad normam Rithmi Ephræmitici, qui septem syllabis constat, elaborati, „ cujus specimen vide apud Naironum Evopl. par. 1. „ pag. 51. Hujusmodi est Hymnus ille, quem Latine „ exhibet Card. Bona Liturg. lib. 1. cap. 9. de quo Tillemont. tom. 8. pag. 758.

CAPUT VII.

De Latina editione Gerardi Vossii.

Amplissima omnium, quotquot hætenus in publicam lucem prodierunt, Ephræmi editio est a Gerardo Vossio elaborata.

Dudum optarant docti viri, ut omnia Ephræmi opera, quæ inveniri potuissent, Latine prodirent. Quæ enim Ambrosius & Zinus verterant, gustum acuebant, non satietatem afferebant. Hinc suasu atque impulsu doctissimorum Cardinalium Sirleti, Montalti (qui postea ad Pontificatum evectus, Sixti V. nomen accepit,) & Antonii Carafæ, jussuque summi Pontificis Gregorii XIII., colligendorum edendorumque tractatum omnium Ephræmi, qui Græce in Bibliothecis laterent, cura Gerardo Vossio demandata fuit. Quod ille præstitit tribus Tomis summa diligentia ac pari fide conscriptis. Et primum quidem Tomum anno 1589. Sixto V. nuncupavit: nam Gregorius XIII. primarius operis illius auctor & patronus ad superos abierat. Alterum Tomum Clementi VIII. anno 1593. inscripsit, cui anno 1592. speciminis loco quinque Ephræmi sermones obtulerat. Tertium denique anno 1598. evulgavit, Deo optimo maximo ac eidem Sancto Ephræmo pro gratiarum actione dicatum. Huic subjecit Catalogum operum omnium a se editorum, quem hic subnectere visum est, quo clarissimi viri memoria magis illustretur.

„ Ego, inquit, Gerardus Vossius, alias Voskens, „ honestis ac Catholicis parentibus ex legitimo matri-

„ monio, Patre Gulielmo, & Matre Johanna Voskens natus, oppido Borchloon, quod primarium est „ totius Comitatus Loffensis, Diocesis Leodiensis, „ Patria Teuthonicus &c. operum omnium S. Patris Ephræm Syri Interpres & Scholiastes, pro posteritatis „ beneficio atque memoria, præcipua quædam elucubrationum mearum monumenta Ecclesiastica Romanæ diversis temporibus edita, breviter hic (exemplo „ S. Hieronymi sua in fine Catalogi scripta commemorantis) adnotanda ac recensenda ordine temporum, „ ut prodierunt, duxi. Anno itaque 1580. Romæ a me „ sunt edita S. Joannis Chrysostomi monumenta quædam Græce & Latine de laudibus Principum Apostolorum Petri & Pauli, eorundemque glorioso martyrio: ac de duodecim simul Apostolis, una cum meis „ Scholiis, & duplici apostrophe ad finem adjecta, una „ ad ipsam urbem Romam: altera ad SS. Apostolos Petrum & Paulum Tutelares Urbis Romæ patronos. „ Anno 81. prodiit nobile Theodoriti Episcopi Cyri monumentum de Caritate, Græce & Latine, una „ cum nostris Scholiis, & variis lectionibus. Anno „ 1586. Gregorii Papæ IX. gesta ac monumenta quædam insignia prius non edita, de unione Græcorum cum „ Ecclesia Latina, una cum argumentis ac scholiis nostris in lucem edidimus: quibus Acta Canonizationum „ quatuor ejusdem Pontificis accesserunt. Anno postea „ 1589.

I

DE REBUS GESTIS SCRIPTISQUE SANCTI EPHRAEM SYRI

Græcorum Latinorumque veterum Testimonia.

ΤΟΥ ἈΓΙΟΥ ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ
ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΝΥΣΣΗΣ

ΕΓΚΩΜΙΟΝ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΣΙΟΝ ΠΑΤΕΡΑ ΗΜΩΝ
ΕΦΡΑΙΜ ΤΟΝ ΣΥΡΟΝ.

SANCTI GREGORII
NYSSENI EPISCOPI

ENCOMIUM

IN S. PATREM NOSTRUM
EPHRAEM SYRUM.

ΚΙΝΕΙ^Α με πρὸς τὴν παρ-
ῶσαν ὑπόθεσιν ἢ ἐν τοῖς
θείοις ἀγγελίοις ᾤψα-
βολή, ἢ τῇ λύχνῳ μυ-
σαγωγία, καὶ τὴν γλῶτ-
ταν κημῶ τ' ἀφωτίας λύει
δυσλεύσαν, καὶ τὰς ὁδὸς

RECONDITA in
divinis Euangeliis
similitudo, me
ad propositum di-
cendi argumen-
tum serio cohor-
tatur, linguam-
que silentii fræno
constrictam solvit,

ac cogitationum semitas velut spatiosos quos-
dam campos exæquat atque adornat, cur-
rumque orationis ad iter aggrediendum
promptum reddit & expeditum, dum clara
voce hisce quodammodo exclamat verbis :
*Neque accendunt lucernam, & ponunt eam
sub modio, sed super candelabrum, ut luceat
omnibus, qui in domo sunt. Quid vero ex iis
intelligendum sit, subjungit dicens: Sic lu-
ceat lux vestra coram hominibus: ut videant
opera vestra bona. Nunquid igitur reprehen-
dendi merito erimus, si negligentes atque
ignavi silentio involverimus illud, in quo
celebrando magnos sumere animos ipse man-
davit Dominus? Cum enim sancti hujus Patris
vitam tamquam illustrem, ac sole splendido-
rem facem orbi accenderit, exponendamque
nobis proposuerit; non fert, ut illam silentio
prætereuntes, sub modio occultemus: verum
in sublimi potius Ecclesiæ vertice reponamus,
ut cunctis eluceat, qui in hac totius orbis ter-
rarum versantur domo: & qui ex illa lumen
acceperint, cœlestem Patrem glorificent, at-
que collaudent.*

Quamobrem non sic paternum illius me-
tuendum est vinculum, ut ipsius Domini man-
datum spernatur: quin etiam ipsius laudationis
initium inde capiendum fuit, tametsi in extre-
mam orationis partem nos istud rejecerimus.
Rem enim ipsam recte respicienti, illud haud
prorsus videatur vinculum, quod humanam
a glo-

Matth. 5.
Luc. 8.

τῶν νοημάτων, ὡς ἱππηλάτης τείβας πορομα-
λίζει, καὶ τὸ ἔργον πολυειδέστατον ἄρμα ἐπὶ
λεωφόρον τρέχειν ὁδὸν ἐτοιμάζεται, ᾧ δὲ πῃ δια-
πρυσίως βόσκα· ὃ καὶ οἱ λύχνον, καὶ ὑψέουσιν
ὑπὸ τῷ μόδιον, ὅς ἐπὶ τὴν λυχνίαν, καὶ λάμ-
πει πᾶσι τοῖς ἐν τῇ οἰκίᾳ. καὶ τὸ ἔκ τ' ἐν
βάθει νοήμον, ἐπάγει λέγεσα· ὅπως λαμψά-
τω τὸ φῶς ὑμῶν ἔμπροσθεν τῷ ἀνθρώπῳ· ὅπως
ἴδωσι τὰ καλὰ ἔργα ὑμῶν. ὅτι ἂν ὑπάτιον γέν
ἐγκαλύπτεσθαι, καὶ δειλαῖν, ἐν οἷς αὐτὸς ὁ δεσ-
πότης διαρρεῖν πρὸν γνάσσει; ὅς οἶονεὶ φασγάνῳ καὶ
τῆς ἡλιακῆς λαμπροτέραν ἀνάψας λαμπάδα,
τῇ τῷ προκειμένῳ θεῷ πατρὶ ἡμῶν εἰς διήγησιν
πολίτειαν· ὃ ὑπὸ τῇ σιγῇ κατακρύπτεσθαι
ταύτην βέλεται μόδιον· ἀλλ' ἂν προκεῖσθ' ἐπὶ
αὐτῆς τῇ ἐκκλησιαστικῇ κορυφῇ, ὥστε φάναι πᾶ-
σι τοῖς ἐν τῇ κοσμικῇ περιεφερομένοις οἰκίᾳ· ἐκ
ταύτης τε τὰς ὁρῶντας, δοξάζειν τὸν πατέρα τὸν
ἐν τοῖς ἔργοις.

Οὐκ ἄρα τὸ πατρικὸν ἀλαβητέον ἐκείνῳ
δεσμὸν, ὅτι δεσποτικὸς πατεῖται δεσμὸς· ἀνάγ-
κη γὰρ ἐκείθεν τῷ ἐπαίνῳ λαβεῖν τὰς ἀρχάς,
καὶ ἢ ἢν ᾤψαται τῇ θέσει κατόπιν τῷ ἐγ-
κωμίων ἀφώεσθαι· ἐπειδὴ περὶ τῷ καλῶς διακεί-
ναι εἰδότε τὰ πράγματα, ὃ δεσμὸς ἐκείνος ἀπλῶς,
ἀπείργων ἐγκωμίοις κατατρέφειν τὸν ἀνθρώπῳ
δοξάν

gloriam averfantem vetet exornare laudibus: aut sane vinculum ad solvendum facile, obligatioque ejusmodi, quæ ad hoc ipsum potius præstandum impellat amantes. Nam ex quibus ille laudes se evitaturum arbitratus est, interdicti vinculo nostros conatus subvertens atque impediens, ea nobis ipsa laudandi occasionem suppeditant. Cum enim singulæ præclaræ animi ipsius dotes uberem ad laudandum materiam exhibeant; tum illud cumprimis, quod laudibus non afficiatur. Optabat quippe non videri, sed bonus potius esse. Ex quo quidem vel solo, licet aliud nihil laude dignum præstitisset, collaudari profecto mereretur. Adeo enim laudibus se delectari ajebat, ut eo vinculo vituperationem ex illis manantem obsignare maluerit, atque evitare. Istud vero primum nostræ orationi stadium aperit, & clare metam ostendit, ad quam dirigere cursum oporteat: ne temere progredientes feramur præcipientes, sed per viam incedentes regiam, consideremus admirandum illum Dei virum, prohibiturum non fuisse, ne laudaretur, nisi laudibus se dignum cognovisset. Nam nullus, nisi valde insignis atque suspiciendus, cum adhuc in vita maximis virtutibus præcellat, memoriam sui oblivione apud posteros deleri jubeat. Et quemadmodum Paulus, prædicator gratiæ, auspex Ecclesiæ, os Christi, licet de se ipse dixerit: *non sum dignus vocari Apostolus*; non tamen ideo effecit, cur minus Apostolus vocaretur: imo quanto ipse submissius de se sensit, tanto majorem consecutus est gloriam. Sicque magnus noster hic Pater, quoniam prudenter ac caute se ipsum laudibus indignum censuit, ideo deinceps laudibus celebrari promeretur.

Cum ergo ea Ecclesiæ nostræ consuetudo sit atque institutum, ut virtutis cultores, propterea quod ejus partes amplexi sint, coronentur; atque illi potissimum, qui ob humilem de seipsis existimationem spiritu sublimes evaserint; cum ipsum dicat Evangelium: *Qui se humiliat, exaltabitur*: haud quaquam sane vituperandi, vel irridendi, aut reprehendendi sunt, qui sancti hujus Patris virtutes atque encomia describentes, ipsius nobis vitam tamquam spirantem, & animatam aliquam columnam erigunt. Quæ vero commemoravimus, nequaquam falsa esse prudens auditor cognoscet, si ubi peroratum fuerit, varia ipsius virtutum genera collegerit, ex quibus nos velut pretiosis ac diversis lapillis, auroque distinctam contextentes coronam, gratum atque optatum Christi Ecclesiæ donum offeremus. Gestit quippe illa ac gaudet ejusmodi se muneribus decorari, quan-

A δόξαν ἀποσφερόμενον· ἀλλὰ δεσμός ἀδεσμος, καὶ κατοχὴ ἀνάγκης, πρὸς τὸ ἐναντίον τῆς ἐρα-
 τᾶς σωωθῆσα. δι' ὧν γὰρ ἐκεῖνος τῆς ἡμετέ-
 ρης ἐκφυγεῖν ἐπάνης κατεσχάσατο, δεσμῷ τὴν
 ἐγκρίσειν ἀποταχίσας, ἀλλὰ τῶν ἡμεῖς τὰς
 ἀφορμὰς τῆς ἐγκωμίων λαμβάνομεν. ἕκαστον μὲν
 ἐν αὐτῷ πλεονέκτημα πρὸς ἀφορμὴν ἐπάνης τε-
 λεία, μάλιστα δὲ τῷ μὴ χάρειν ἐπάνω. ἐβόλετο
 γὰρ ἔδοκεῖν, ὅτι εἶναι χηρὸς. δι' αὐτὸ τοι γὰρ
 ἐν καὶ μόνον, καὶ μὴ μὲν ἕτερον ἄξιον πέπραχεν
 ἐπ' αὐτῶν, ἐγκωμιάζοντες δὲ ἴκαμον· ὅτι ποῦτον χάρειν
 εἶπε τοῖς ἐγκωμίοις, ὡς καὶ δεσμῷ σφραγίσαι
 ἢ ἐπ' αὐτοῖς ἐπιτίμησιν. ἡμῖν δὲ τῷτο πρῶτον
 ἀνοίγει τὸ λόγος τὸ εἰδέναι, καὶ πληροφορεῖ μὴ
 βάνειν ἀσκόπως, μὴδὲ καὶ κρημνὸν φέρεσθαι,
 ἀλλὰ βασιλικὴν ὁδεύειν ὁδόν, καλῶς ἀναλογιζο-
 μένοις, ὅτι περ εἰ μὴ ἄξιον ἐπ' αὐτῶν ἑαυτὸν ὁ θαυ-
 μάσιος ὁ Θεὸς σιωπῶν, ὅτι αὐτὸν δι' ὀφθαλμοῦ αὐτὸν
 ἀπ᾽ ἐργε τῆς δόξης. ἴδετε γὰρ μὴ θαυμα-
 ζόμενος, ἐπὶ πλεονέκτοις ἐπὶ μεγίστοις πλεονεκτη-
 μασι πρὸς τὴν τοῖς μετέπειτα, λήθης πλώματι
 ἢ ἑαυτῷ μνήμῃ πρὸς ἀφανίζαν. πρὸς δὲ τῶν τοῖς
 ἐπὶ καὶ τῷτο εἶπεν· ὅτι καὶ ἀπὸ Παύλου ὁ ῥή-
 τωρ ὁ χεῖρος, ὁ νυμφόσολος ὁ ἐκκλησίας, τὸ
 ἔχον Χεῖρ ὁ σόμα, ὅτι ἀπώλεσε τὸ καλεῖσθαι ἀπό-
 σολος, ἀλλὰ τὸ εἶπεν, ὅτι ἐμὶ ἄξιος καλεῖσθαι
 ἀπόσολος· μᾶλλον μὲν οὖν ἀλλὰ τῷτο αὐτὸ τὸ με-
 τεοφρονῆσαι, μείζον ἀπηνέγκαστο κλέος. ἔγω δὲ
 καὶ ὁ μέγας πατὴρ ἡμῶν, ἀνάξιον ἑαυτὸν ἐπ' αὐ-
 τῶν δι' ὀφθαλμοῦ κείνας, ἄξιος ἀρεθίσεται καὶ
 τὸ ἀκόλουν.

Eπεὶ οὖν ἡμέτερος ὁ ἐκκλησίας νόμος τῆς
 ἁρετῆς ζηλωτᾶς ἐν τῷ ταύτης τὰ εἶδη μετέρ-
 χεσθαι φερανῶν οἶδε· καὶ τῶν τοῖς ὅσοι μάλιστα τῷ
 ταπεινῷ ὁ φρονήματος μέτρῳ πνευματικῶς ἀνυ-
 ψώθηται, καὶ τὸ ὅτι Κυεῖς ἐν διαγγελίοις ὡδε
 πως ἐρημῶν· ὁ ταπεινὸς ἑαυτὸν ὑψώθησεται.
 ἔξω ταπεινῶς λόγος καὶ σκόμματος καὶ αὐτῆς
 τυγχάνουσι κατακείσεως, οἱ δὲ πρῶτος θεοφύλα-
 πατὸς τὰς ἀρετὰς ἀναγράφοντες, καὶ οἷον εἰς
 σήλιν ἐμπνεν καὶ ζῶντες τὸ ἐκεῖνος βίον ἡμῖν ἀνε-
 γείροντες. καὶ τὸ ἐπαγγελθέντων ὁ σοφὸς ἀκρο-
 ατῆς ἐπόψα ὁ ἀβελῆς, κατόπιν ὁ λόγος τὰς
 ποικίλας αὐτῶν τῆς ἀρετῆς ἰδέας ἀναλεγομένης,
 ὧν ἡμεῖς καὶ ἀπὸ ἑνὸς διὰ χρυσοκόμητον ἐφ-
 φανον, πολυτίμοις καὶ ἀφύροις περιωδισμέ-
 νον χρυσοργήσαντες λίθοις, τῇ νύμφῃ Χεῖρ ἐκ-
 κλησία δῶρον ποδῶμενον περισκομίσομεν· χάρ-
 ρει γὰρ τοῖς τοιούτοις φιλοφρονεῖσθαι χαρίσμασι,
 ὅτε

1. Cor. 15.

Luc. 14.

ὅτε μνήμη δικαίων ἀπαντήσῃ ἐτίσιος. Ἐφραίμ ὅς ἦν εἰς ἀφηνίαν πενήγαγε τρέχων ὁ χρόνος· καὶ πᾶς δὲ πενιχρὸς δὲ τέττε μνημόσυνον ὑποδέξεται.

Ἐφραίμ ἐκεῖνον, τὸ ἐν πᾶσι Χριστιανῶν περὶ φερρόνιον τόμασιν. Ἐφραίμ λέγω τὸ Σύρον· ὃ γὰρ τὸ γένος ἐπαχύνουμαι, ὃ τοῖς τρόποις ἐγκαλωπίζουμαι. Ἐφραίμ, ὃ εἰς πᾶσαν τὴν γῆν δὲ φέγγος ὃ βίβη καὶ τὴν θεωρίας ἰδέλαμψεν· ὁ πατήρ τῆς ὑφ' ἡλίου σχεδὸν γνωσκόμενος, πρὸς τοσούτοις τε ἀγνωστούς, παρ' ὅσοις ὁ μέγας τῆς ἐκκλησίας φωστὴρ Βασίλειος. Ἐφραίμ, ὁ νοητὸς ὄντως τὴν ἐκκλησίαν Εὐφράτης, ἡ δὲ τὸ τῶν πιστῶν καταρδύμενον πλήρωμα, εἰς ἑκατὸν ἀποδίδωσι τὸ πόρον τὸ πείσεως. Ἐφραίμ, ἡ πολυφόρος ὃ Θεὸς ἀμπελος, ἡ δίκην βοτρυῶν γλυκερῶν καρπὸς ἀνδρῶν διδασκαλίας, καὶ τὰς τὴν ἐκκλησίαν τροφίμους τῷ κόρῳ τῆς θείας ἀγάπης ἀφραίνουσα. Ἐφραίμ ὁ καλὸς καὶ πιστὸς οἰκονόμος τὸ χάριτος, ὁ τὰς λόγους τῆς ἀρετῆς ἀναλόγως τοῖς ὁμοδύλοις σιτομετρῶν, καὶ τὴν δεσποτικῶς οἰκίαν οἰκονομεύμενος αἰετα. ὃ τὸ γένος, καὶ τὴν ἐνεγκληρίαν, καὶ περὶ γόνων περὶ φάνειαν, καὶ ἡνιπτόρων ἀκλειαν, καὶ γέννησιν, καὶ ἀνατροφὴν, καὶ αὐξήσιν ἡλικίας, καὶ σωματικὴν ἐπιτηδεύοιτητα, καὶ τύχην, καὶ τέχνας, καὶ τὰ λοιπὰ τὰ ἔξω λογογράφων ἐρανίζόμενα τοῖς ἐπαύροις σεμνολογήματα, περὶ τὸν εἰς μέσον ἄγειν ὑποτοπήσαντες· ὅτι μὴ τὰς θεῖας ἀνδρας ἡμεῖς ἐκ τῶν τοιούτων ἐπαρεῖν περὶ λήφωμεν· καὶ ἐκ περὶ εὐσείας αὐτῶν καὶ περὶ εὐδον ὑπάρχει τὸ ἀξιεπαῖνον, ἡ δὲ ὦν αὐτὸς ἐαυτὸν περὶ φανῇ βίβη τε καὶ λόγῳ κατεσκηδύσκει, ἐκ τούτων καὶ ἡμεῖς αὐτῶν τὴν τῶν λόγων εὐφρανὸν ἀναδύσωμεν. τῆς ἐφ' ἡμῶν γὰρ οἱ ἐπαῖνοι, καὶ τὰν αὐτεξουσίαν τὰ γέρα· τὰν ἀπνευδμημένων ὅς, καὶ φύγοι περὶ λόγοι, καὶ ἀφηνία ἀνάρμοστοι.

Πᾶς γὰρ ὁ γένος ἐγκωμιάζων κατεδέξατο, ὁ πᾶσαν κοσμικὴν ἀγένειαν βδελυζόμενος; καὶ τέκνον Θεὸς δι' ἀναλήψεως ἔργων αἰείων ἡμέας κατασπασάμενος; ἡ πᾶς ἀπὸ πατρὸς σεμνύμενος, ὁ πᾶσαν τὴν γῆν ἀλλοτείαν ἐαυτῷ λογιζόμενος; καὶ ὡς ἐχθρὰν τὴν ὑλικὴν κτίσιν ἀπερεφόμενος, ἡ δὲ τὸ ἐν ἔρανοῖς ἀποκειμένην αἰδίου μακαριότητα; πᾶς ὅς πάλιν ἐπὶ περὶ γόνων ἡ ἡνιπτόρων ἡδυνθεῖν ἀκλείαν, ὁ σωματικὴν ἀπλῶς καταπατίσας περὶ πᾶσιν, καὶ αὐτὸ δὲ ψυχικὸν χιτῶνιον, ἡτοι σαρκίον βαρύνμενος, ὡς ἐμποδὼν αὐτῶν περὶ τὰς τὴν ἀρετῆς ὁξυτάτης

A quaecumque solemnisi memoria iusti celebranda occurrit. Quapropter cum ita circulus ferat anni, ut hodie collaudandus ac celebrandus sit nobis Sanctus Ephraem, fieri nequit, quin ingenti cum gaudio monumentum istud, pignusque amoris suscipiat & amplectatur.

Ephraem igitur ille mihi celebrandus est, qui cunctis Christianis versatur in ore. Ephraem, inquam, Syrus: neque enim illius nos pudet generis, cuius illustramur moribus. Ephraem, cuius vitæ atque doctrinæ splendor universo terrarum illuxit orbi. Nam in omni fere loco, qui illustratur a sole, cognoscitur; illisque tantummodo incognitus remanet, qui magnum Ecclesiæ lumen Sanctum Basilium ignorant. Ephraem, notus ille revera Ecclesiæ Euphrates, cuius aquis irrigata Christianorum multitudo, centuplum fidei fructum producit. Ephraem, fertilis illa Dei vitis, quæ dulcium instar racemorum, doctrinæ fructus afferens, Ecclesiæ filios divina caritate nutriens expletque, reficit atque oblectat. Ephraem, bonus & fidelis Ecclesiæ dispensator, qui virtutum rationes æqualiter conservis distribuens, Dei familiam prudentissime administrat. Cuius quidem genus atque nobilitatem tum ab ipso partam, tum a maioribus susceptam, parentumque gloriam, ac ortum, & educationem, & ætatis incrementum, & corporis formam, & conditionem, & artes, & reliqua quæ ab externis scriptoribus tamquam maximi momenti in laudibus recenseri solent, nos hic in medium proferre supervacaneum arbitramur: cum neque sanctos homines ab ejusmodi laudare rebus statutum sit. Et quamquam ad hunc collaudandum, inde etiam abunde nobis argumenta suppetant, non aliis tamen viis ac rationibus, quam quibus ipse vita & doctrina illustrem se reddidit, coronam orationis contexemus. Vere quippe laudes in iis consistunt, quæ in nobis ipsis sunt posita; atque illis debentur præmia, quæ ex nostra proficiscuntur voluntate. Earum autem rerum, quas commemoravimus, & vituperationes sunt falsæ, & laudes ineptæ.

Quo enim pacto ex genere laudari volet, qui omnem mundi nobilitatem ac pompam despexit, & per optima opera Dei filius fieri concupivit? Quomodo ob patriam se patiatur celebrari, qui totum mundum ad se pertinere non censuit? quique materialem creaturam tamquam inimicam averfatus est propter immortalem, quæ in coelis reposita est, beatitudinem? aut quomodo majorum parentumve celebritate delectetur, qui corporis affectionem, ipsamque animaleam carnis tuniculam, tamquam celerrimos ad virtutem cursus impredientem,

Ephes. 4.

prorsus pessumdedit? quo denique pacto, aut ex corporis incremento, aut educatione, aut ex artibus, aliisque ejus generis vitæ studiis abjectis, se exornari sinat, qui jam inde a pueritia in sacrarum Scripturarum meditatione educatus & excrescens, atque ex perennibus gratiæ fontibus bibens, ad mensuram ætatis Christi, ut cum Apostolo loquar, pervenire studuit? Cum ergo noverimus magnum hunc nostrum Patrem ridiculis iis laudibus, quibus homines sensui ac corpori dediti capiuntur, cumulari nolle; ex propriis cum laboribus saltem mediocriter celebrare conabimur: neque enim oratio eam habet naturam, ut supra vires intendatur. Quamobrem adnitemur, ut neque infantia præpediti, quæ de eo dicenda sunt, silentio involvamus: neque per semitam aliquam a Patrum institutis alienam incedentes, a via deflectamus regia: verum inter utramque transcurrentes, conveniens orationi nostræ temperamentum adhibeamus.

Cujusmodi autem sunt illa, quæ ad contexendam ejus laudationem nobis proposuimus atque subjecimus? actio nempe & contemplatio, quas virtutum examen consequitur, fides, spes, charitas, pietas erga Deum, sacrarum Scripturarum meditatio, animi & corporis puritas, lacrymarum assiduitas, vitæ solitudo, e loco in locum secessio, malorum fuga, doctrina perpetua, precatio continua, jejunium & vigiliæ immoderatæ, humicubatio, & vitæ austeritas pene incredibilis, voluntaria paupertas cum humilitate singulari, misericordia humanam conditionem superans, zelus divinus in eos, qui rabie adversus pietatem atque religionem inveherentur; cuncta denique, quibus ad Dei imaginem homo insignitur. Istis noster hic Pater decoratur laudibus: quæ commemoramus agnoscit: prærogativas has esse proprias, eum non latet: ac sermones hosce, ut nobis non sibi utiles, non contemnit. Nam vel exigua de ipso enarratio, studiosis causa complectendæ existit virtutis. Atque ista non aliunde, sed ex iis, quæ in variis ipse suis disseminavit, scriptis, didicimus: ex quibus inquam, sedulæ instar apis, ex plurimis floribus utilia colligentes, favum hunc spiritualem confecimus. Nobis vero hæc ipsa conantibus nequaquam subirascetur, quando scelestum dæmonem, qui multos vel in extremo agone supplantare solet, non pertimescit amplius: jam enim ad tranquillum pervenit incorporeorum portum, ubi nullas omnino procellas reformidat atque tempestates. Age igitur, singulis eorum, quæ enumerata sunt, paululum immo-

A δεισκόμενον δρόμους; πῶς ὅλως ἐκ σωματικῆς αὐξήσεως καὶ ἀνατροφῆς, ἢ ἐπιτηδεύοντος, ἢ τέχνης, ἢ ὑνὸς ἄλλης καταπύσεως θελήσειεν ἐπαμνεῖσθαι περὶ τῆς βίον ἀρχολίας, ὁ τραφεὶς μὲν ἐκ παρώτης ἡλικίας, καὶ αὐξηθεὶς ἐν τῇ τῷ θεῶν μελέτῃ γραφῶν. ποτιθεὶς ὅ τοις τῷ χάριτος ἀεινόοις ὀχετοῖς, καὶ πρὸς μέτρον ἡλικίας, ἀποστολικῶς εἰπεῖν, φθάσας Χειρῶ; εἰδότες οὖν ἡμεῖς ὡς ὁ χάρις τοῖς τοιούτοις ὁ μέγας πατήρ ἡμῶν μεγαλύνει, οἷα περ οἱ σωματικοὶ, καταγελάστοις ἐπαύνοις, ἐκ τῶν οἰκείων αὐτῶν πόνων, καὶ γὰρ ἔχει μετεῖως περιεσφῶμεν ἀποσεμνύναι. ὁ γὰρ ἔχει φύσιν ὁ λόγος, τοῖς ὑπὲρ δύναμιν ἐπεκτείνει. ὡς ἂν οὖν μήτε τῷ ἡμέτερον πόνον ἢ ἀφωνία πεδήσῃ. μήτε αὖ πάλιν ξένῳ τείβον τῷ πατέρων ὁδεύοντες, βασιλικῆς πρὸς ασφαλῶμεν ὁδοῦ, τὰ πρὸς ἐκτείναντα ἀφαιρόμενοι, τῷ μετεῖω τῷ λόγον φιλοτεχνήσομεν.

Τί ὅ τὰ τέττα, δι' ὧν ἔξυφάνει τῷ ἐπαμνον ὑπεδέμεθα; πρῶξις καὶ δειλία, αἷς ὁ κτ' μέρος τῷ ἀρετῶν ἐσμός ἐπακολυθεῖ, τίσις, ἐλπίς, ἀγάπη, δυνάμει εἰς Θεὸν, μελέτη τῶν θείων γραφῶν, ἀγνισμός ψυχῆς καὶ σώματος, δάκρυα διηνεκῆ, ἐρημικὴ ἀσκήσις, ἢ ἐκ τῶν εἰς τὸν ἀναχώρησις, φυγὴ τῶν ἐπιβλαβῶν, διδασκαλία ἀένναος, προσευχὴ ἀκατάπαυστος, νηστεία καὶ ἀγρυπνία μέτρον οὐκ ἔχουσα, χαμηλὴ καὶ σκληραγωγία λόγον ὑπερβαίνουσα, ἀκτιμοσύνη, καὶ ταπεινώσις εἰς ἄκρον ἐλάσσουσα, ἐλεημοσύνη τῇ φύσεως αὐτὸν τῷ ἀνθρωπίνῃ ἰσχυρῶς, ζῆλος ἐν Θεῷ τῷ κατὰ τῷ δυνάμει λυτῶντων. καὶ ἀπλῶς εἰπεῖν, πᾶν ἔτι κτ' Θεὸν οἶδε χαρακτηρίζει ἀνθρωπον. τοῖς τοιούτοις ἐπαύνοις ὁ ἡμέτερος πατήρ ὡραίζεται, καὶ γινώσκει τὰ λεγόμενα, καὶ τὰ οἰκεία ἐπίσταται προτερήματα, καὶ ἐργάζεται τὰς λόγους, ὡς ὠφελείας προξένους, οὐκ αὐτῶν, ἀλλ' ἡμῶν. ἐπεὶ καὶ ψιλὴ τέττα προσηγοία, ἡμεῖς ἀρετῆς τοῖς πονητοῖς καδίσταται. ὁ γὰρ ἄλλοθεν δεδιδάγμεθα τὰ ταῦτα, ἢ ὅτι ὡν αὐτὸς τὰ περὶ ἑαυτοῦ λόγοις κατέσπειρεν. ἀφ' ὧν ἡμεῖς ὡς ἢ ἐπαμνετὴ μέλισσα, ἐκ πολλῶν ἀνθέων συλλέξαντες τὰ χρήσιμα, τὸ πνευματικὸν τῷ τοῦ κρείον κατεργασάμεθα. καὶ ὁ χολαεῖ πάντως ἡμῶν ἀφ' ὅτι ἐνχαίρουν, ὅτι μὴ δέδωκεν ἔτι τῷ πονηρὸν δάμονα, ἀφ' ὅτι καὶ πρὸς αὐτῶν τῶν ἀγώνων τὰς τέλει πολλὰς ἡμεῖς ἡμεῖς ἀποσκελίσαι, ἅπασι καὶ εἰς τὰς ἀκυμάντας τῷ ἀσωμάτων φθάσας λιμνῆς, ἔξω τυγγάνει καὶ ζάλης καὶ κλύδωνος. δεῦρο δὲ οὖν, καδ' ἕνα τῷ ἀπνευδισμῶν μικρὸν ἐνδιατείναν.

ἄνθρωποι τῷ λόγῳ, οἷος γέγονεν ὁ θαυμασίος, καὶ εἰς ὅσον μέτρον πνευματικῆς ἐφθασεν ἀναβάσεως, τοῖς συνηλεγμένοις καθυποδείκνυται.

Πίστεως μὲν γὰρ εἶχε λίαν ὀρθῶς, καὶ πόρρω παρὰ νέων καὶ ἀσεβείας. καθὼς ὅτι τε τῷ αὐτῷ συγγραμμάτων, ὅτι τε τοῖς αὐτῶν ἑκκατησίαις περιλήψεσιν δόξης. Ἰς Ἰσοῦ γὰρ ἐμυσσάθητο καὶ ἡ Σαβελλίος ὁ δόλοισιν σύγχυσις, καὶ ἡ Ἀρείος μανιώδης διάρρησις. Ἰσατο γὰρ τὸ δὲ ἀσεβείας ὅρων ἐν τῷ διαφωτισμῷ τῷ ἀειθερῷ, συνάπτης γὰρ τῇ εὐαγγελίᾳ καὶ ἀσύγχυτον, καὶ παναγίαν τριάδα. ὡς ἂν μήτε πονήσαντες θεότητος Ἰουδαϊκῶς οὐκ εἰδίζοιτο, μήτε δὴ μὴ Θεῶν Ἑλληνικῶς ἐκβαλῶντο. ἀποδοῦναι οἱ τοῖς ἀκατάληπτον τριάδα προσηύσαντες ἡξελέγχοντα. Ἀπομνησθεῖς γὰρ ποσὸν τὸ ἄλογον ἀπεπέμπετο δόγμα, ὡς πᾶσαν θεότητα παρὰ τὴν ἐκ τῆς αὐτῆς Χριστιανικῆς ἡξεῶσα ψυχῆς.

Ἀλλὰ μὲν καὶ τῇ Ἀνομιᾷ καὶ πολλῶν ἀποδεικτικῶν τε καὶ γραφικῶν λόγων, τὰ ἀπύλωτα ἐνέφραξε τόματα, μεγίστην ἀσφάλειαν ἡμῖν παρὰ αὐτῷ θεοδιδασκατα λιπὼν λόγια. Νεώτερος γὰρ ἐβόλοιτό τις τὸ θρασυλάτῃς ἡγήματι κατιδέειν, ἐν τῇ διὰ τῶν λόγων ἡ ἐφράμῃ πάλῃ τὸ ἐναντίον πᾶσι βλέπεται, ἐν τῇ ποσὸν διήρησε τὸ πᾶν τὸ διωκόμενος ἡμετέρους διδασκαλίας ἐν τῇ λόγῳ ὡς ἀσάσει, ὅσην ἀνδρὸς παγκρατίας, καὶ παρὰ τὸν οὐκ ἀδυνάτους διὰ ἀπαλότητα. καὶ μόνον γὰρ πᾶς κατ' ἐκείνην κατὰ τὴν καὶ πᾶσαν ἀναφύεισας ἑκ τῆς κακίας πορεύσεως ζιζανιώδης ἀγρέσεις, ἵνα ὁρθῶς τῆς πίστεως ἡξελέγξῃ λόγῳ. ὅθεν καὶ πᾶς εἰς ὑπερὸν κακῶς ἀναδαλῶσα μελέσας πνευματικῶν βλέμματι κατιδὼν, ὡς ἡξεῶσα. καὶ τῶν πλήρης τῇ ἀποδείξεων πᾶσα τέταρτος συγγραφήτε καὶ ποιήσις. ἔτι καὶ πᾶσι τῇ ἀληθείας, ὅτι ἀληθείας ὑὸς ἐξεφρόνησεν.

Ἐλπίς γὰρ τέταρτος ἡ εἰς Θεὸν μόνον, ἡ ὅτι αὐτὸν ἀποκειμένων ἐλπίδων τοῖς ἀξίοις αἱ χάριτες. τὸ γὰρ ψαλμικὸν διὰ βίβλιν λόγῳ τε καὶ πᾶσι μελετᾶν ἐφασκεν. ἐπὶ αὐτῷ ἡλπισεν ἡ καρδιά μου, καὶ ἐβόησεν ἐν τῷ. διὰ τοῦτο ἐλπίσαντος αὐτῷ ἐπὶ Κύριον, ἔλεος αὐτῶν κυκλώσει. καὶ ἡ εἰς αὐτὸν πεποιθήσις, ὅρα τῶν Σιών ἀπεικάσει, ὅθεν καὶ ὑψηλοτάτης μακαρισμῶς ἐν τῇ κακότητι κατίσῃσι, ὡς εἰς ἡ αὐτῶν πᾶσι πνευματικῶν καταμαθεῖν, Δαβὶδ μὲν λέγοντος. μακάριος ἄνθρωπος, ὃς ἐπὶ τὸ ὄνομα Κυρίου ἐλπίς αὐτοῦ. Ἰερειμίας γὰρ. ἀλογημένος ἄνθρωπος ὅστις πέποιθεν ἐπὶ τῷ Κυρίῳ, καὶ ἔσται Κύριος ἐλπίς αὐτοῦ. καὶ ἔσται ὡς τὸ ξύλον ἐν τῷ ὕδατι, καὶ ἐπὶ ἡμέ-

A immorantes, qualis eximius iste vir evaserit, & in quem gradum spiritualis sanctimonie se ipsum provexerit, his qui conveniunt, ostendamus.

Ad fidem ergo quod attinet, nulla ex parte procul a pietate deflectens, admodum recte sentiebat: quod cum ejus ex scriptis, tum ex Ecclesie de ipso existimatione probe cognovimus. Nam æque & falsam Sabellii confusionem, & insanam Arii divisionem abominabatur. Constitit autem in finibus pietatis atque religionis. Sic quippe unam, non confusam, sanctamque Trinitatem, & numero personarum dividebat, & unitate substantiæ conjungebat: ut neque divinitatis inopiam Judaice contumelia afficeret, neque Deorum multitudine, more gentilium ac Paganorum debaccharetur: quod illis contingere deprehendimus, qui in incomprehensibilem Trinitatem petulanter contumeliosi sunt. C Absurdissimam porro Apollinari opinionem sic detestabatur, ut omni conatu atque sollicitudine eandem ex quorumvis Christianorum animis evellere studeret.

Quin & futes effrænatasque Anomiorum linguas variis argumentis, Scripturæque testimoniis penitus repressit, summeque utilia ac divina nobis adversum eos monumenta reliquit. Si quis vero in Sancti Ephraem disputationum cum Novato conflictu, cupiat audacissimi ejus contueri stragem, adversarii casum respiciat, oportet. Ibi enim usque adeo superiores in ipso certaminis congressu nostri doctoris vires inveniet, ut hunc pancratiam, atque certatorem invictum, illum autem mollem ac tamquam puerum nondum ætate firmatum dixerit. Neque vero illas dumtaxat, quæ vel tunc, vel antea zizaniorum hæreses ex malitiæ semine fuerant exortæ, fidei rectitudine propulsavit: verum & eas, quæ in futurum perniciose pullulare poterant, propheticis oculis prævidens præcidit. Quotquot enim ab eo conscripta sunt volumina, demonstrationibus sunt plena. Numquam ergo veritatis hic filius, ab ipsa deflexerit veritate.

Spem vero omnem in solo Deo defixam habuit, in quo qui suas spes constituunt, præmia referunt. Quapropter & illud Psalmi in cunctis suis factis dictisque usurpare solebat: *In ipso speravit cor meum, & adjutus sum. Quoniam sperantem in Dominum misericordia circumdabit.* Et fiducia in Dominum, monti Sion similem reddit: inque summam beatitudinem eum qui possidet, constituit, sicut ex ipsis addiscere licet Prophetis, cum dicat David: *Beatus vir, cujus est nomen Domini spes ejus.* Hieremias vero: *Benedictus vir, qui confidit in Domino, & erit Dominus fiducia ejus. Et erit quasi lignum quod transplantatur super aquas, quod ad hu-*

Psal. 37.

Psal. 31.

Psal. 39.

Ferem. 17.

Psal. 1.

Isai. 12. 33. morem mittit radices suas, & non timebit, cum venerit æstus. Isaias autem: *Dominus rex noster, Dominus servator noster: ipse salvabit nos. Ecce Deus Salvator meus, fiducialiter agam, & non timebo. Quin & Paulus nos admonet, dicens: Teneamus spei nostræ confessionem: fidelis enim est, qui repromisit.*

Hebr. 4.

Testament.
S. Ephraem.

Divina igitur hac & reposita spe enutritus Sanctus Ephraem, humana ac transitoria quæcumque spernens, sempiternam assidue gloriam concupiscebat. Amorem vero in Deum, & proximum adeo servavit studiose, ut ex hoc decedens seculo, hæc inter postrema referret: par enim est ipsa verba Sancti illius Patris, tamquam omni demonstratione potiora, in medium producere. *Nulla modo in tota mea vita (inquit) adversus Dominum contumeliosus exstiti, nec sermo stultus e labiis meis egressus est. Neminem in omni vita mea maledictis oneravi; nec cum ullo plane christiano homine contentiosum me præbui. O felicem linguam, quæ confidenter ejusmodi vocem emisit, quæ solis potissimum angelis, propter vitam ab omni materia mutationeque remotam, congruit! at nobis carni servientibus haud ita convenit, nostræque naturæ vires magis exsuperat, quam ut facile exæquari factis queat.*

Et ut plurimum labores, vitasque illorum explores, qui virtutibus clari fuerunt; vix tamen ullum huic simile puræ sinceræque caritatis indicium reperias. Si enim inter cunctas virtutes maxime præcellit caritas: hanc ita noster hic excoluit Ephraem, ut nullus alius magis ex Patribus. Sed quoniam digna quisque propriis factis accepturus est præmia, ne Patres Patribus videamur conferre, ista aliis considerata potius relinquimus. Neque etiam hæc ipsa comparisonis causa a nobis sunt dicta: sed ut populo clare constet, nostrum hunc, aut verius universæ Ecclesiæ doctorem Sanctum Ephraem, ad supremum gradum in spiritali virtutum scala pervenisse.

Pietatem vero atque religionem in vera sapientiæ possessione comparavit, secundum illud Job: *Ecce cultus Dei est sapientia.* Per illam, ut paulo ante, illius puritatem fidei describentes, ostendimus, quomodo S. Paulus in tertium ascendit cælum, æternamque sibi nominis gloriam in Ecclesia paravit. Sacrarum quoque Scripturarum huic ex Davidica lucerna accensa est meditatio, secundum istud: *In meditatione mea ardescet ignis.* Siquidem amor, cœlestis

Job. 12. 28.

2. Cor. 12.

Psal. 38.

Α ἰκμάδα βαλεῖ ρίζαν αὐτῷ. καὶ Ἡσαΐας, Κύριος βασιλεὺς ἡμῶν, Κύριος σωτὴρ ἡμῶν, αὐτὸς σώσει ἡμᾶς. ἰδὲ ὁ Θεὸς ὁ σωτὴρ μὲς Κυρίου, πεποιθὼς ἔσομαι ἐπ' αὐτῷ καὶ θαρσέσομαι. τῷ μακαρίῳ δὲ Παύλῳ πρῶτοντος καὶ λέγοντος. κατέχομεν τὴν ἐπαγγελίαν τὴν ἐλπίδος. πιστὸς γὰρ ὁ ἐπαγγελάμενος ἡμῖν.

Ταύτῃ τῇ θεῇ, καὶ ἀποκατεμένη ἐλπίδι εἰς τρεφόμενος, τὸ κοσμικὸν ἀπάντων ὠκεοφρόνει, καὶ τὸ ἀγωνίαν δόξης ἐκάστης ἰμείρετο. ἀγάπῃ δὲ εἰς Θεὸν τε καὶ τὸ πλησίον ἕτως ἀκραιῶς ἐφυλάττο, ὡς αὐτὸν εἰπεῖν ἕτωςι, ὅτι βίαν ἀπάροντα. καλὸν γὰρ αὐτὰ τὰ ῥήματα τῷ Θεοφόρῳ πατρὸς εἰς μέσον ἀγαγεῖν, κρείττονα πάσης ἀποδείξεως τυγχάνοντα. ἔδαμῶς, φησὶν, ἐν πάσῃ τῇ ζωῇ μὲς ἐλοιδορήσα Κύριον, καὶ λόγος ἄφρων ἐπ' ἡλθε τὸ χειλέον μὲς. ἐν πάσῃ τῇ ζωῇ μὲς κατηρασάμην ὅσα ἔδεν, καὶ ὅλα τε μετ' ἔδενός τινα ἔμαχυσάμην. ὦ μακαρία γλῶσσα, ἥτις θαρρήσασα πιαύτην ἑρρήξε φωνήν, ἡ μόνῃς τοῖς ἀγγέλοις ὡρεπωδεσάτη τυγχάνει διὰ τὸ αὐτὸν καὶ ἀσασίαν τὴν ζωῆς. ἡμῖν δὲ τοῖς τῇ σαρκὶ δαλεύοις, ξένη καὶ ὑπὲρ τὴν φύσιν, καὶ χαλεπὸν κατορθώματα.

Καὶ πολλὰ μὲν κάμοις βίαν ἀνερευνῶν τῷ ἐπ' ἀρεταῖς ὠκεοφρόνῳ, ἔδαμῶς δὲ καὶ τοῖς τοῖς εὖροις, οἷον ἐπὶ τῷ ὡρεκίμῳ πατρὶ, εἰς διήγησιν σημείον καθαράς καὶ ἀκηλιδότης ἀγάπης. εἰ δὲ μείζων πάσης ἀρετῆς ἡ ἀγάπη. ταύτην δὲ ὡς ὅσα ἄλλος τις τῷ πατέρων κατόρθωσεν Ἐφραίμ ὁ μακάριος. ἀπολήφεται δὲ ἕκαστος καὶ τὰ ἔργα αὐτοῦ. ὃ ἐκ τῶν ἄλλοις συμπεράνειν ὡς χωρήσομεν, ἵνα μὴ δόξωμεν ὡς ἀβάλλειν πατέρας πατέρας. ὃ γὰρ συγκρίσεως χάριν, ὃ ρηδὲν πρὸς ἡμᾶς, ὡς αὖν ὃ μόνον ὑπὸ ὅφιν τοῖς πολλοῖς ὡρεκίμῳ, ὡς ἐπ' αὐτῷ τῷ ἄκρου ἔφθασε τὸ πνευματικῆς τῆς ἀρετῆς κλίμακος ὁ ἡμέτερος. μάλλον δὲ τὸ οἰκουμενικὸν διδάσκαλος Ἐφραίμ.

Εὐσέβειαν δὲ ἐν τῇ τῆς ὄντως κτίσει σοφίας ἐμποροσάμενος, καὶ τὸ ἐν Ἰωβ εἰρημένον. ἰδὲ εὐσέβεια ἐστὶ σοφία. δι' αὐτῆς, ὡς μικρὸν ἄνωθεν ἐδηλώσαμεν, τὸ πῶς αὐτῷ τὸ κατὰ ῥὸν ἀγαθὰ φόντες, εἰς ἕρανὸν μὲν τέτον, καὶ Παῦλον ἀνῆλθεν. ἀθάνατον δὲ τὴν μνήμην καὶ ἀφῆκε τὴν εὐκλειαν ὡς τῇ ἐκκλησίᾳ πεπλήσθη. ἡ μελέτη δὲ τῶν τῶν θεῶν γραφῶν, ἐκ τῆς Δαυιδικῆς ἀνῆλθε λαμπρότης, ἐν τῇ μελέτῃ μὲς φάσκοντος, ἐκκαυθήσεται πῦρ. ἔρως γὰρ

con-

γὰρ αὐτὸν πολήσας πνευματικῆς θεωρίας, εἰς
φλόγα μετέωρον τ' ὡδὸν ἀνήγειρε. πᾶσαν γὰρ
παλαιάν τε καὶ καινὴν ἐκμελετήσας γραφὴν, καὶ
ὡς ἄλλος ὡς τοῖς τοιαύτοις θεωρήμασιν ἐμ-
φιλοχωρήσας, ὅλῳ ἀκείβας πρὸς λέξιν ἡρμή-
νισεν, ἀπὸ τε τῆς κοσμογενείας καὶ μέχρι τῆς τε-
λευταίας τῆς χάριτος βίβλου, τὰ βάθη τῆς κε-
κρυμμένων εἰς τὰ μυστήρια ἀγῶν θεωρημάτων,
λύχνῳ περρημένος ἰσὺ πνέοντι.

Οὐ μόνον ὅ τούτης τῆς ἡμετέρας καὶ Θεο-
πνεύσεως σοφίας ὅλον τ' πνευματικὸν κρατῆρα ἐκ-
πέπρωκε, καὶ τοῖς ἄλλοις μετέδωκεν. ἑαυτὸν καὶ τὴν
ἐξω κοσμικῆς, ὅσην τε πρὸς τὸ κατεγλωττισμένον καὶ
ὁρῶν τὸ λόγῳ, ὅσην τε πρὸς τὸ τῶν νοημάτων βά-
θος, ὅτι μάλα ἔκασκῃσας, ὅσον μὲν χρῆσιμον
προσελάβετο. ὅσον δὲ ἀνόητον, ἀπέβαλετο, ζυ-
γῶ δικαιοσύνης καὶ τρεῖς καὶ θεωρίαν ἐμπορεύ-
σάμενος. ἀγνείαν ὅ κατάρθωσε ψυχῆς τε καὶ
σώματος, ὅσω ἡ φύσις ἐχώρει. μάλλον ὅ τ' ὑπὲρ
τῆς φύσιν. χάριτος γὰρ τὸ δῶρον. ἔτε γὰρ τὴν
ψυχὴν τὴν καὶ τὸν ὁρῶν λόγον ἐξέως ὁμιλῶν πα-
ρασφαλῆναι, ἃς ἦν ὡς ἀληθῶς, ψυχὴ μὲν βα-
σιλεύων. σώματι ὅ ἀγλαοφανῶς ἔκαστράπλων, καὶ
μαρτυρεῖ τοῖς λεγομένοις ἢ τῇ ἰσορρομίας πόρνης
μεταβολῇ, ἣν πρὸς κακίας δέλεαρ ὁ βροτοκτόνος
χρησάμενος Βελίαρ εἰς ἀπάτην τῷ πεφωτισμένῳ
ἀνδρὶ, τοσούτον ἀπέχετ' ἐλπιωθέντος, ὡς καὶ
αὐτῷ τῇ μοιχαλίδι κατ' αὐτὸν ἐκείνῳ τ' ὑπερ-
βαλόντος πρὸς ἀπάξασθαι τὸν πρῶτον, καὶ πρῶτον
καὶ τροπῆς, τῇ τε τῶν Θεῶν λόγων ἐπαρῶς με-
ταβληθεῖσαν, καὶ πρὸς τὸ κρεῖττον μεταπλασθεῖσαν,
σώφρονα μὲν ἀντὶ ἀκολάσεως, σεμνὴν ὅ ἀντὶ ἀσέμ-
νης, καὶ καθαράν ἀντὶ μεμολυσμένης ἀποδείχθῆναι.

Δάκρυον ὅ τὸ αἰέναιον εἰπεῖν ἐκείνῳ ῥεῖθρον
προθυμηθέντι μοι, δακρύειν ὅντως ἐπέρχεται.
ὅτι μὴ δίχα τέττα, τὸ τῶν δακρύων αὐτῷ πέλ-
λαγος τῷ λόγῳ τίς ἀπλευσεῖν; ὡς γὰρ πᾶ-
σιν ἀνθρώποις σύμφυτον τὸ ἀναπνεῖν, καὶ αἰ-
ὲν ἐνεργεῖται. ἔτῳς Ἐφραίμ τὸ δακρυρροεῖν. ἔ γὰρ
ἡμέρα, ἔ νύξ, ἔ μεσονύκτιον, ἔχ' ὥρα, ἔ σιγ-
μῆς τὸ λεπτότατον, ὅτε ξηρὸς ὁ τέττα ἀνύστακτος
ὀφθαλμὸς καθάρσεται. τῇ μὲν τὰ κοινῇ, τῇ ὅ
τὰ ἰδίως ἀποκλαυόμενος, ὡς ἔλεον, ἀτοπήμα-
τα. στεναγμοῖς ὅ τὰ τῶν ὁμμάτων σοφῶς ἐποχε-
τεύει ῥεῖθρα. μάλλον ὅ χύμασιν ὀφθαλμῶν
τέττα στεναγμὸς ἔκκαλεῖτο. καὶ ἦν πρὸς ὁδοῦ
ἀμφοτέρων ἢ πρὸς ὁδοῦ, ἔ ἑτέρῃς αἰτίαις ἔ ἑτέρῃς
φαινομένῃς. ἔτικτον γὰρ ἐπ' αὐτῷ δάκρυα μὲν
στεναγμῶς. στεναγμοῖς ὅ πάλιν δάκρυα, καὶ τὸ αἴτιον
τοῖς

A contemplationis igne ipsum accendens ,
sublimium rerum ardorem excitabat .
Nam omnem , & antiquam & no-
vam Scripturam assiduo studio , ut qui-
vis alius , studiosè versavit , accurateque
ad verbum est interpretatus : & ab ipsa
procreatione mundi usque ad postremum
gratiæ librum , quæ abdita , quæque
arcana , ac recondita erant , Spiritus
adjutus lumine , commentariis illustravit .

B Neque vero dumtaxat hujus nostræ di-
vinitus concessæ sapientiæ latices hausit ,
aliisque impertitus est : sed etiam eas , quæ
ad rectè ornatè dicendi rationem , ac ad
doctrinæ subtilitatem pertinent , artes at-
que disciplinas , quatenus ducebat utiles ,
rejectis vanis stultisque rebus , æquitatis
lance actionem contemplationemque pon-
derans , exercuit . Animi porro corporisque
munditia , pro hominis natura , imò & su-
pra conditionem quasi humanam (cum sit
gratiæ donum) excelluit . Revera enim ani-
mo quidem imperabat , corpore autem re-
splendebat , perturbationemque dominam
circumferebat . Quod ex insidiis , quæ ei
(sicut memoriæ est proditum) ab impudica
structæ sunt muliere , satis confirmatur .
Nam cum ea tanquam efca quadam ma-
litiæ , ad fallendum insignem ac rarum
hunc virum homicida Belial usus esset : tan-
tum abfuit , ut quod sperarat , conseque-
retur , ut etiam adversus ipsum insidiato-
rem , eam ipse decertantem in conflictu
constituerit . Siquidem cohortationibus , at-
que admonitionibus , divinarumque ratio-
num quasi incantationibus , ipsam conver-
sam ad meliorem frugem perduxit : & ex
impudica pudicam , ex lasciva gravem , ex
inquinata puram castamque reddidit .

C supra conditionem quasi humanam (cum sit
gratiæ donum) excelluit . Revera enim ani-
mo quidem imperabat , corpore autem re-
splendebat , perturbationemque dominam
circumferebat . Quod ex insidiis , quæ ei
(sicut memoriæ est proditum) ab impudica
structæ sunt muliere , satis confirmatur .
Nam cum ea tanquam efca quadam ma-
litiæ , ad fallendum insignem ac rarum
hunc virum homicida Belial usus esset : tan-
tum abfuit , ut quod sperarat , conseque-
retur , ut etiam adversus ipsum insidiato-
rem , eam ipse decertantem in conflictu
constituerit . Siquidem cohortationibus , at-
que admonitionibus , divinarumque ratio-
num quasi incantationibus , ipsam conver-
sam ad meliorem frugem perduxit : & ex
impudica pudicam , ex lasciva gravem , ex
inquinata puram castamque reddidit .

D Jam vero diffluentes , ac perpetuas
E ipsius lacrymas referre volenti , vere ob-
oriuntur lacrymæ : cum vix absque lacry-
mis ejus lacrymarum pelagus liceat trans-
fretare . Nam sicut cunctis hominibus ci-
tra intermissionem spiritum ducere est pro-
prium : ita Beato Ephraem assidue lacry-
mas profundere , natura quodammodo vi-
debatur insitum . Nulla quippe dies , nulla
nox , nulla diei noctisque pars , nullumque
brevissimi temporis momentum fuit , in
quo non vigiles ipsius oculi lacrymis con-
spicerentur profusi : nunc enim communes ,
nunc privatas , ut aiebat , calamitates , ab-
surditatesque deplorabat . Suspiriis porro
oculorum flumina prudenter inhibebat ,
aut potius oculorum fluminibus suspiria exci-
tabat . Eratque rei utriusque progressus admi-
rabilis , licet alioquin utrumque alterius vide-
retur causa . Profluebant quippe ipsi lacrymæ ,

F in quo non vigiles ipsius oculi lacrymis con-
spicerentur profusi : nunc enim communes ,
nunc privatas , ut aiebat , calamitates , ab-
surditatesque deplorabat . Suspiriis porro
oculorum flumina prudenter inhibebat ,
aut potius oculorum fluminibus suspiria exci-
tabat . Eratque rei utriusque progressus admi-
rabilis , licet alioquin utrumque alterius vide-
retur causa . Profluebant quippe ipsi lacrymæ ,
mul-

multisque incognita erat causa. Cum enim tempus illas non auferret, sed mutua quadam vicissitudine, & lacrymæ suspiria, & suspiria lacrymas exciperent; alterutrius causa latebat. Illud vero cognoscet, quisquis ipsius scripta evolverit. Neque enim tantummodo, ubi de poenitentia, de moribus, de rectis vitæ institutis agit, ipsum plangentem, ac suspirantem inveniet: verum & in ipsis laudationibus, quas plerumque omnes multa aspergere solent hilaritate. Hic vero eundem se ubique præbuit, assidueque lugendi munus, ut divitias expetivit. Unde & nunc fere cunctos ipsius sermonum auditores ad veram amplectendam vitam revocat: tantam ipsius mixta lacrymis vim continet oratio. Quis enim ita duro & adamantino est corde, qui ejus verba audiens, non mansuefiat, morumque asperitate abjecta, suis ipsius peccatis ex animo non doleat? Quis adeo ferus est, & immitis, qui salutarem ejus doctrinam auribus percipiens, tempus non deploret, quod perperam transiit? Quis adeo immanis atque crudelis, qui simul ac verba ejus quovis melle dulciora gustaverit, non se mox mitem, amabilemque omnino exhibeat? Quis abhorrens a lacrymis, ita se tradidit voluptatibus, quin vel modicis illius verbis auditis retributionem illam, quam pro vita antea accepturi sumus, in memoriam reducens, non lamentetur ac lugeat?

In rebus fieri nequeuntibus illud passim usurpant proverbii: lapidi misericordiam persuades. At istud fieri posse, nos experimento edocti didicimus. Sanctus quippe hic senex, animos quos ob malam obstinatamque duritiam lapides dixeris, plane emollivit, ac fregit, flexitque ut voluit. Quis enim ejus de humilitate orationem legens, non omnem mox de se existimationem, stultamque arrogantiam deponat, ac se omnium abjectissimum confiteatur? Quis ea, quæ de charitate conscripsit, lectitans, non sic accendatur, ut ad quodvis etiam subeundum periculum, paratus sit? Quis illa evolvens, quibus virginitatem laudat, non se Deo castum corpore, animoque offerre contendat? quis audiens, vel legens ejus sermones, quibus judicium extremum, sive secundum illum Christi adventum describit, non ita corde & animo afficiatur, quasi ad illud judicium jam jam sistendus esset? metuque repente sic exhorrescat, ac si adversus ipsum sententia judicis feratur? Nam ita futurum istud Dei judicium accurate ac plene expressit, & ob oculos omnium statuit præclarus ac sanctus hic Vir; ut ad ejus cognitionem aliud nihil videatur deesse

A τοῖς πολλοῖς ἀγνοούμενον. χρόνος γὰρ ταῦτα μὴ διαρῆντος, ἀλλ' αἰεὶ τῶν σεναγμῶν δάκρυα ἀσπασσόμενων, εἴτα πάλιν τέτων σεναγμῶν, καὶ κύκλος ἑνὶς γιγνομένης, ἀδελφὸς ἦν ἡ ἀρχὴ, καὶ πατέρων τὸ ἄγτιον. καὶ τὸτο τις κατόψεται τοῖς αὐτῷ προσωμιλήσας συγγράμμασιν. ὃ μόνον γὰρ ἀποκλαόμενον αὐτὸν ἐν τοῖς περὶ μετανοίας καὶ ἡθικῆς καὶ πολιτείας χρηστῆς δόξῃσι λόγοις. ἀλλὰ καὶ ἐν αὐτοῖς τοῖς πανηγυρικοῖς αὐτῷ λόγοις ἔνθα πολλὴν εἰώδασιν οἱ πλεῖστοι περιχάρειαν ἐν τοῖς λόγοις δεικνύσασιν. ὃ ὅτι πανταχῶς ταυτὸς ἦν, καὶ τῆς κατανύξεως διηνεκῶς ἐπλάττει τὸ χάρισμα. ἐνθεν καὶ νῦν σχεδὸν πάντας αὐτῷ τὰς τῶν λόγων ἀκροατὰς, πρὸς τὴν ὄντως ἀνακαλεῖται ζωὴν. ποσῶτις ἰσχὺν ὁ τέττις κέντηται θεόπινδρος λόγος δάκρυσι συγκεκρημμένος. C ποῖος γὰρ ἀμείλικτος, ἢ τῇ καρδίᾳ λιθώδης, τῶν τέττις ῥημάτων ἐπακέσας, ὃ μαλαχθῆσεται, καὶ τὸ σκληρὸν τῷ ἡθικῷ ἀποβαλὼν, τῆς ἑαυτοῦ κακίας ἐπισυγνάσει; ποῖος ἄγγελος τὸ ἡθικόν, ἢ θειωδὲς τὸ τρίτον τὴν ψυχωφελῇ διδασκαλίᾳ αὐτῷ ἐνωτιαθεῖς, οὐκ ἀδύς χρηστὸς καὶ ἐπιεικής, καὶ τοῖς τρόποις ἔσται φιλάγαθος; ποῖος χάρειν ἐμμελετῶν τῆς ὁβίας ἡδυπαθείας, καὶ ὃ δακρύειν ἀπρεφόμηνος, ὀλίγων ἀκέσας ἐκείνης ῥημάτων, ὃ θρηνησέη καὶ κλαύσεται, καὶ εἰς ὑπόμνησιν ἔλθῃ τῷ βεβιωμένῳ;

Μελέσσης ἀνταποδόσεως, λίδον ἐφέης, ἢ τῇ ἑξω προίμῃ ἐπὶ τῶν ἀδυνατίων παρείληφεν. ἡμῖν ὃ τῷτο ἐναργὲς ἢ πῶρα πρέσβησε. τὰς γὰρ ἀλέγκτας καὶ ἀνυπέκτας ψυχὰς, καὶ φυλάττειν καὶ ὑπῆκειν ὁ θεὸς ἔπος πρεσβύτης παρέπειθεν. τίς ἐντυχὼν αὐτῷ τῷ περὶ ταπεινοφροσύνης λόγῳ, ὃ πᾶσαν μὲν ἀδύς οἴησιν ἐκμισήσῃ. ἀλλ' ὅδε πᾶν τοῦ ταπεινότερον ἑαυτὸν ἐκκηρύξει; τίς τοῖς περὶ ἀγάπης ἐπιβαλὼν, ὃ ὑπὲρ ἀγάπης προκινδυνεύσας ἀποδίδει; τίς τοῖς περὶ πρῶτης προσωμιλήσας, ὃ ἄγνον ἑαυτὸν ψυχῇ τε καὶ σώματι θεῷ ἀγωνίεσθαι παραστήσας; τίς τοῖς περὶ κείσεως, ἢ τοῖς δευτέρας Χειρὸς ἐλευσεως ἐγκύψας, ὃ πρῖνασθαι τῷ ἐκείθεν κεντητῇ νομίσει; καὶ σωτὴρ ὁμοῦ τὴν τελευτάν ἡδὴ ἀπόφασιν κατ' αὐτῷ ἡγενηθῆσθαι δοκῇ; ἔτι γὰρ πρέσβησε τὸ μέλλον ὃ θεὸς δικαστήριον ὁ αἰδίδιμος καὶ πρῶτον ἡγεῖται ἄνθρωπος, ὡς μηδὲν μὲν ἕτερον ὑπολείπεσθαι γνώσεως,

σεως, μόνον ὃ τῷ ἔργῳ τέτρω, καὶ τῇ πεύρᾳ κα-
ταμαθεῖν.

Τῆς τοιαύτης αἰὲ πρὸς κείσεως ὁ μακά-
ριος συνεχόμενος φαντασίας, ἔφθχε μὲν τὸ κό-
σμον καὶ τὰ ἐν κόσμῳ· ἐμάκρυνε δὲ φυγαδεύων,
ἢ φησι τὰ λόγια, καὶ ἠνυλίζετο ἐν τῇ ἐρήμῳ. ἑαυ-
τῷ μόνῳ καὶ Θεῷ προσέχων, κακῆθεν τὴν ἀρε-
τὴν πᾶς ἐπιδόσεις δεχόμενος. ἦδει γὰρ ἀκείβως
ὡς ἐρημικὴ ἀφιδίωσις τῆς κοσμητικῆς μὲν ἐλδοθε-
ροῖ τὴν βεβλόμενον δορυβών, τῇ ἡσυχίᾳ δὲ συωό-
μιλον τοῖς ἀγγέλοις ποιεῖ· καὶ τῆς πρὸς Θεῷ
θεωρίας τὴν νῦν, ὅσον ἐστὶν ἐφικτὸν, ἀνυψοῖ· ἐκ πό-
πων δὲ πόπης ἀμείβαν, ὅτε κινῶν αὐτὸν πνευ-
μα, πρὸς οἰκοδομίαν τῶν πολλῶν ὠκονόμει, ὥστε
ἠπεῖδα, ἔδὲ ἀντέτεινεν· ἦν γὰρ θελόσει θείας
πειθήνιος, εἰ καὶ ὡς ἄλλος· ἐντεῦθεν τὴν ἐνεγ-
καρμύνω, ὡς ὁ Θεὸς ἐκείνος κελδοθεὶς Ἀβραάμ,
τὴν ἑδεωγενὴν κατέλαβε πόλιν· δίκαιον γὰρ ὥστε
ἦν ὑπὸ γῆν μέχει πολλὰ τὴν ἡλίον κατακρύπτει-
σθαι· δύο δὲ χάριν ἀγίων, τῶν τε ἐκείσε πε-
ειπύξασθαι ἅγια, καὶ πρὸς τέτρε λογίῳ πε-
τυχεῖν καὶ καρπὸν γνώσεως, ἢ λαβεῖν, ἢ με-
ταδῆναι.

Ἐν οἷς, ὡς ἰσόρηται, τῇ πόλει πρὸς ἀβα-
λὼν, τήν τε πόλιν ὑπερχόμενος, πόρνην ὑνίσυν-
απήντηκεν, ἀνδρὶ δὲ φιλολόγῳ ἐπὶ ἡύχετο πρὸς
τυχεῖν· ὡς δὲ τὴν πρὸς σοδοκίας ἕτερον ἦν δὲ φανέν,
θλιβερόν αὐτῷ ἀπέβη δὲ συωαντήσαν· διὸ καὶ
πρὸς ατενίσας τῷ πορνιδίῳ, ὡς τὴν ἐλπίδος ψευ-
δοῖς ἀπὴνωτο· ἢ δὲ τῷ τῶτον θεωμένη, πρὸς ατε-
νίζοντα ταύτη, καὶ αὐτὴ ἐπιμελὲς αὐτὸν βλέπτε-
σα κατασκοπεῖ· τῇ δὲ ὁ σοφὸς· λέγε μοι γύναι,
τίνος χάριν μικρὸν ἀπατενίζεις μοι; ἢ δὲ ἀκολέ-
θως, ἐγὼ καὶ πρὸς πόντως· ἐκ σὲ γὰρ λέλημ-
μαι ὅς ἀνδρὸς, σὺ δὲ μή με κατασκοπεῖς, τὴν γῆν
δὲ μάλλον, ὥς ἡς ἐλήφθης· τῷ τῷ πρὸς πρὸς σοδο-
κίᾳ ὁ σοφὸς ἐπακῆσας, μεγάλης μὲν ὡμολό-
γει ὠφελήσθηναι· τῷ Θεῷ δὲ τὴν ἀκατάληπτον ὑπερ-
εδόξασε δύναμιν, ὅς τε τὴν ἐλπίδος καὶ διὰ τῆς
παρ' ἐλπίδα χαρίζεσθαι.

Δύσας τε ἐκείθεν ἐπὶ τῇ τῇ Καππαδοκίας
Καππαδοκίαν, ὑπὸ τῷ πνεύματι τῷ ἁγίῳ ὁδηγη-
θεὶς, τὴν μέγαν κατέβη Βασιλείον, τὸ εἶμα τὴν
ἐκκλησίας, τὴν τὴν δογματικῶν χρυσὴν ἀνδρόνα· ὃν
θεασάμενος ὁ πρὸς πόντως, πολλὰς καταχάρειν
ἤρξατο διφρημίας, διορατικῶς γὰρ τὴν ψυχῆς ὡμ-
ματι, πρὸς πρὸς ἀνταφάνῃ ἐφελδομύνω πρὸς τὴν
δεξιὸν τέτρε ἐβλεπον ὡμὸν λόγος αὐτῷ διδασ-
καλίας χορηγῆσαι, κακῆνον τέτρε ἀπορρ-
μευόν-

A deesse, nisi ut res ipsa agatur, ac coram
fiat.

Cum ergo in talibus de judicio cogi-
tationibus Beatus ipse semper occupare-
tur, mundum, & quaecumque in eo sunt,
effugit. Procul vero recessit fugiens, sic-
ut scriptum reperitur, & mansit in soli-
tudine, Deo, & sibi ipsi vacans, inde-
que virtutum præmia referens. Recte
enim jam noverat, eos qui solitariam am-
B plectuntur vitam, ex turbulentis seculi hujus
perturbationibus, atque procellis libera-
ri, & ad quietis tranquillitatisque por-
tum feliciter pervenire, ubi consuetu-
dine perfruantur Angelorum; mentibus-
que sublimes, quantum licet, rapi ad
contemplationem Dei. Quando porro Spi-
ritus illum commonefaciens, ad multo-
rum ædificationem sic disponebat, ut
loca mutaret, non resistebat, sed humi-
C liter obsequebatur: erat enim jussis,
mandatisque Dei, si quis alius, obtem-
perans. Unde patriam, sicut magnus ille
Abraham, relinquere jussus, Edessenorum
urbem petiit: neque enim conveniebat,
ut sub terra diutius sol occultaretur.
Hisce vero de causis eo concessit, ut loca
ibi sancta inviseret, tum ut sapientem
aliquem conveniret virum, ac cognitionis
ipse fructum vel caperet, vel aliis præ-
D beret.

Ad eam igitur dum appulisset civita-
tem, & etiam portam introiret, loco sapientis
viri, quem optarat, scortum sibi obvium
habuit: in quod spectaculum permole-
stum, cum præter expectationem incidisset,
tamquam spe sua dejectus, oculos aver-
tebat. At contra improba foemina defixis
in eum oculis inspiciebat. Cui Ephraem:
E o mulier, inquit, dic mihi, cur me usque
adeo intueris? at illa prompte: Quoniam,
inquit, ex te viro ego sum; tu autem me
ne respicias quidem, sed in terram, ex qua
sumptus es, oculos tuos retorque. Quam
quidem inspectatam responsionem vehemen-
ter sibi profuisse, vir sanctus ac pru-
dens confitebatur. Quapropter infinitam
Dei potentiam laudavit, qui interdum ea,
quæ speramus, præter spem nobis elar-
F gitur.

Inde Cæsaream Cappadociæ divino
ductus spiritu, cum petivisset, ipsum ibi os
Ecclesiæ, auream scilicet illam doctrinæ lu-
sciniam, Basilium vidit, atque cognovit:
quem senex intuitus, multis faustis cepit ve-
nerari vocibus. Siquidem perspicaci mentis
oculo conspexit refulgentem columbam
humero ipsius insidentem dextero, verbaque
sapientiæ subministrantem, atque ipsum ea
b populo

populo depromentem. Ex qua quidem augusta ac veneranda columba instructus ille, sancti hujus Patris cognoverat peregrinationem, eumque esse Ephraem illum Syrum. Peropportune igitur ambo mutua inter se fruebantur consuetudine; ita ut laboriosa illa peregrinatio ipsi Ephraem inutilis non extiterit.

Naturalis porro vitæ innocentia, maiorum ipsi ostendebat fugam: nam ex ea discebat & meliora prospicere, & deteriora evitare, atque illas sententias, ac rationes eligere, quæ puræ essent, quæque ad excolendam honestatem conferrent, & docendi usum nequaquam impedirent. Abundanter quippe sancto seni concessum a Christo erat sermonis talentum, quod cum ad mensas cordium plurimis impertiretur, ei tamen cum primis profuit. Fertur autem hæc ipse de se dixisse, sibi, cum primum e tenera illa excederet ætate pueritiæ, arcana ejusmodi contigisse visa. Ipsi etenim juxta linguam admodum fructifera enasci videbatur vitis, quæ quidem ita excrefcebat, ut universum terrarum repleret orbem. Cuncta autem cœli volatilia adventabant, & de fructu ejus comedebant. Ipsa autem vitis, quanto plures volucres decerpentes fructus excipiebat, tanto amplius racemis abundabat. Illud præterea, quod ad ipsum pertineret, alius quidam homo perspicax, se conspexisse testatus est: Angelorum scilicet copiam descendentem e cœlo, volumen intus, ac foris conscriptum detinere manibus. Sic vero sanctam illam colloqui visam esse aciem. Quis putas volumen istud in manus accipiet? & hos quidem hunc, alios illum, alios vero alium ex præstantioribus eo tempore hominibus respondisse, deinde autem post omnium subjecisse probationem: Isti quidem Sancti, ac ministri Dei sunt: sed hoc volumen in manus accipere nequeunt. Cumque jam varios ex tunc viventibus nominassent, neque quisquam ex iis placuisset, demum communi omnium consensu in eam pariter convenerunt sententiam, ut dicerent, a nullo alio istud volumen in manus posse sumi, præterquam ab Ephraem Syro. Tuncque cœlestes Angelos idem conspexisse fertur, Ephraem volumen tradere; noctuque surgens ad ecclesiam, visum illud conspiciens perrexisse. Auditoque ipso Ephraem, qui tunc insignem gratiaque plenam habebat orationem, quid visum illud designarit cognovisse, Deumque collaudasse, & tam præclarum dicendi donum viro Sancto datum admiratum fuisse. Tantam enim sapientiæ abundantiam largitus illi Deus fuerat,

A μένοντα τῷ λαῷ, ὃς ὑπὸ τῆς διδασκαλίας αὐτῷ σεπτικῆς μυηθεὶς ὡς ἐστὶν, τὸ τε ἐπιδημίας ἦσθετο, καὶ Ἐφραίμ αὐτὸν εἶναι τὸ Σύρον ἐπέγνωκε. καὶ δὴ τῇ πνευματικῇ ἐπικρίσει ἀμφω σωαυλίας ἠξιώται, ὥτως ὅτι ἐπιζήμιος τῷ Ἐφραίμ ὁ σκυλμὸς ἐξημερίσεν.

B H' ὅ τ' βίῃ φυσικῇ ἀκერαιότητι, τῇ ἐπιβλαβῶν τὴν φυγὴν αὐτῷ πρὸς εἰρήνην. τὸ, τε ὅ κρείττετος θεωρητικόν, καὶ τὸ ὅ χεῖρες φυλακτικόν ἐκδιδάσκουσα, ἐκείνης τε τῇ λογισμῶν θεωρίᾳ. τὰς ἐγκρίσεις καὶ καθαρὰς καὶ πρὸς ἀρετὴν λυσιτελεστέρας καλῶ, ὅσοι μάλιστα πρὸς τὴν διδασκαλίαν ἐμποδίζουσι χεῖραν. δαφιλῶς γὰρ δέδοτο τῷ Χριστῷ τῷ Θεῷ πρεσβυτέρῳ τὸ τῷ λόγῳ πάσαι, ὁ καταβάλλει ἐν ταῖς τ' πολλῶν τ' καρδίας τραπέζαις πρὸ πάντων αὐτῷ πᾶν ἄλλων ἐπωφίλετο. καὶ τῷ τοῦ μὲν αὐτὸς ὡς ἐαυτοῦ φαίνεται λέγων. ὅτι περ' ἄρτι τῇ πατρικῇ ἡλικίας τὸ ἀπαλὸν ὑπερβάς, πεδέχεται μουσικῶς πρὸς τὴν γλώσσην, ὡς ἀνῆλθεν αὐτῷ λίαν ὄναρπος ἄμπελος, ἀξιοθεῖσα ποσὸν, ὅσον πληρώσει τὴν γλῶσσαν. πάν τ' πετεινὸν τῷ ἔρῳ ἐρχόμενον ἵε αὐτῆς ἐμπύμπλασαι τροφῆς. αὐτὴν ὅ τ' ἄμπελον ἐν τῷ ἀποκρίεσθαι, καὶ πάν πτηνὸν δεξιῶσαι, μᾶλλον πλεονεῖν τ' βοτρυῶν. τῷ τοῦ ὅ καὶ ἄλλος ὡς αὐτῷ τῇ πάνι διορατικῇ τότε θεωρηματικῇ. ιδέσθαι λέγων ἀγγέλων πληθύν, κατεῖσαν ἵε ἔρῳ, πόμον ἐπὶ χεῖρας βαρύνουσαν, ἔξωθεν τε καὶ ἔσωθεν ἐγγεγραμμένην. ἔλεγε ὅ ἡ φανῆσα θεῖα ἐκείνη πρὸς ἐαυτὴν παρὰ τὰς. τίς ἄρα ὀφείλει πόνδε τ' πόμον ἐνχειροῦναι; ἵε ὡς ἀποκρίντες, οἱ μὲν πόνδε πρὸς κειναι, οἱ ὅ τ', καὶ ἄλλοι ἔπερον, ὅς ὁ χεῖνος ἐκείνος εἶχε λογάδας. εἶπα μὲν τ' δοκιμῶ πάντας εἰπεῖν. ἀληθῶς ἄγιοι ἔποι καὶ δέλοι Θεοῖ. πλὴν ὅ δυνάται πόνδε τ' πόμον ἐνχειροῦναι. ὡς ὅ πολλὰς τῇ τότε ἀγίων ἐπιμνησθέντες ἐν αὐτοῖς ὅτι δόκησαν. τέλος, συμφωνήσαντες εἶπον, ὅδε δυνάται τῷ ἐνχειροῦναι τ' πόμον, εἰ μὴ Ἐφραίμ. καὶ δὴ καὶ τῷ Θεῷ ὁ βλέπων ἐκείνος λέγεται, τὰς θεῖας ἀγγέλους ἐπιδιδόντας τ' πόμον τῷ Ἐφραίμ. ἀνασάντα ἐν νυχθαλίᾳ εἰς ἐκκλησίαν ἀφικέσθαι τ' μουσικῶς δέντα τ' ὅρασιν, ἀκῆσαι διδάσκοντες ὅ Ἐφραίμ ἐν λόγῳ δαφιλῇ καὶ χάριτι ἡρτυμῶ. τὴν ὅ ὅραθεῖσαν ὁπλοῖαν ἐκείνον ἐπικρίνοντα δοξάζει τε τ' Θεόν, καὶ τ' δοδεῖσαι τῷ ἀγίῳ ἐκπλαγῆναι πλοῖαν ὅ λόγῳ δωρεάν. ποσὸν γὰρ τὸ πλεόν αὐτῷ τ' σοφίας κεχάριστο, ὡς ἀκρίτως μὲν εἶναι

τὸς τῶν λόγων ὁχετὲς · βραδείς ὃ πρὸς τὴν ἡ-
νομήτων φανέρωσιν, ὃ τῇ τῇ γλώτῃς νερκότητι,
ἡμᾶς τῇ τῇ ἐνδυμημάτων πυκνότητι · ὥστε τὴν
γλῶσσαν ἴσον μὲν δυνάσασθαι τῷ πάλαι τῇ
ἄλλοις ἐνδυμημάτων, ἥτιον ὃ τῇ οἰκείων θεω-
ρημάτων · διὸ καὶ αὐτὸς πρὸς αὐτὸν ὁ μέγας πρεσβύ-
της Θεὸν Ἰσατὲς μὲν, ὅτι τῇ ἀνοχῇ τῇ ἀκαταχέτῃ
τῇ λογάδων δωρεᾶς ποιεῖται λέγεται φᾶναι · ἄνθρω-
ποι δὲ ἰσχυροί, τὰ τῇ χάριτος σε κύματα · ἡμῶν γὰρ
τὴν γλῶσσαν ἡ τῇ διδασκαλίας ἀβυσσος πελαγι-
ζουσα φέρειν αὐτῶν τὰ τῇ νοημάτων ὅσα ἐπέτρε-
πον · ἡμῶν ἐπάλληλα κύματα τῇ κατεσπασμένῃ
νῇ λειτουργίᾳ τῇ πρὸς τὸ λέγειν ὁργάνων ἔχ-
οντων ὑποργάνων.

Ἐπέκοπτε ὃ τὸς λόγους ἕτερον μὲν ἔδεν,
ἄλλῃ ὃ μόνῃ, καὶ ταύτην οἱ λόγοι, καὶ τέ-
τες τὰ δάκρυα, καὶ ταῦτα πάλιν ἄλλῃ · καὶ
ἦν ὁ λόγος ὁ λόγος · εἰπεῖν ὃ μᾶλλον οἰκειότερον,
ἐν λόγῳ, τῶν πρὸς Θεῷ πάντων τῶν
θεωρίας συνεχῶς ἀχολέμενος · τὸ γὰρ σῶμα
νεκρώσας μὲν τῇ ἡδονῇ, καὶ δῶλον δι' ἐγκρα-
τείας ἡμῶν ἡγεμόνι κατεργασάμενος λογισμῶν · ἀκί-
νητον μὲν εἶχε πρὸς τὰ μὴ δέοντα, ἀσιτία πρὸς
δαμάσκειν · σεργίον ὃ πρὸς τὰ λυσιτελεῖν καὶ ψυ-
χικὴν σωτηρίαν ποιεῖν · ἡμῶν ἔδεν νύκτες αὐτῶν
τῇ τῇ ἀρετῇ δρόμον ἐνέκοπτον, τῶν Ἰσχυρῶν φαν-
τασίας αὐτὸν φαντακίζουσα · νήφοντα γὰρ Ἰσχυρῶν
ἐκ δὲ δεχόμενα, γρηγορῶντα κατελίμπανον πρὸς
τρέχουσα, τῶν πρὸς μακαρυόμην, ἵνα μὴ κατα-
λάβῃ τῶν ἡμερῶν ὁ ἄρχοντας τῶν σκοτεινῶν τέτων
καθιδύοντα · ὑπὸ τῇ μετελάμβανε ποσὸν, ὅσον
πρὸς τὸ ζῆν ἱκανόν · ὅπως μὴ τῇ φυσικῇ παν-
τελῶς ἀπολαύσας ἀνατραπείης, λύσιν βίαν
ὑπομείνῃ τὸ σαρκίον · ἀνέτρεπε ὃ τῶν, καὶ τῇ
ὁφθαλμῶν Ἰσχυρῶν πολλὰ μὲν καὶ ἄλλα, μά-
λιστα ὃ χαμδυνία, καὶ σκληραγωγία, καὶ ἡ παν-
τοία τῇ σώματος κακίᾳ · τέτοις γὰρ μάλιστα τὸ
τῇ ὑπὸ πάθος Ἰσχυρῶν πρὸς τῶν ἀκτινο-
σωμῶν ὃ ποσὸν ἐκτίσας, ὅσῳ ἔχεν τὸς δαί-
δους ἀκτίνας · διὸ καὶ εἴτις τέτων ἀκτινο-
νῶν ἀρχέτυπον καλέσει, ἔχῃ ἀμαρτίαν τῇ
δέοντος · αὐτῶν γὰρ ἐκείνῃ τῇ γλυκυτάτῃ καὶ μακα-
ρίαν ἔχουσα φωνήν, ἥνπερ μέλλων ἀπάγειν πρὸς
τὰ ἑρᾶνα, ἡμῶν ἀφῆκεν ἀκτινοσωμῶν διδασκα-
λον, ὃς πρὸς ἔχουσα · ἔχῃ ὑπὸ τῇ Εὐφρά-
ποτε βαλάντιον, ὃ ῥάβδος, ὃ πηρᾶ, ὃτε μὴν
ἀργυρίου, ὃτε χρυσοῦ, ἀλλ' ἔδεντινα κτήσιν ἑτε-
ραν ἐπὶ τῇ γῆς ἐκτισάμεν · ὃ γὰρ ἀγαθὸν βα-
σιλέως ἡγεῖσα ἐν τοῖς διαγγελίοις φήσαντος τοῖς

A ut quantumvis ei perpetui quasi verbo-
rum fontes suppeterent, rebus tamen ex-
plicandis pares nequaquam essent. Illudque
non tam linguae tarditate, quam cogitatio-
nis celeritate accidebat: lingua enim co-
gitandi aliorum vim exaequabat, atta-
men tardior erat, quam ut ipsius sen-
tentias adsequi posset. Unde magnus
senex singulare quoddam a Deo elo-
quendi donum efflagitabat, hisce ver-
bis: Remitte Domine flumina gratiae tuae:
B siquidem doctrinae profunditas linguam ipsius
absorbebat, ut sensa animi efferre nequiret,
cum muneri concionandi instrumenta ad
diserte dicendum opportuna deficerent.

Conciones porro ipsius, aliud nihil
nisi precatio interpellabat, precationemque
iterum conciones, has lacrymae; lacrymas
rursus preces excipiebant, eratque sermo
sermonis: aut ut magis proprie dicam, in
C sermone, assidue in divinarum rerum con-
templatione occupatus. Nam ipsum qui-
dem corpus ita confecerat, ut rationi qua-
si dominae obtemperans, non magis, quam
si emortuum esset, voluptatis ullum sen-
sum haberet. Cumque ad ea, quae non de-
cent, obeunda, inedia atque abstinencia
prius domitum, immobile languesceret, il-
lis tamen quae animarum conferunt saluti per-
ficiendis robore praestabat. Quid? quod ne
D noctes quidem somniorum simulacris, atque
imaginibus saepe decipientes, ei virtutis
ac pietatis cursum in ullo interrompebant?
nam quem aggredientes exceperant sobrium,
eundem recedentes vigilantem relinque-
bant; illudque sedulo curantem, ne manus
principis istius tenebrarum ipsum somno op-
pressum deprehenderet. Tantum vero tem-
poris quieti tribuebat, quantum vitae de-
gendae necessarium ducebat: ne naturali pe-
E nitus sublata vicissitudine, caro violentam
dissolutionem sustineret. Cum autem varia
essent, quae ab oculis ejus somnum depel-
lebant, tum illud in primis, quod asperam
ac duram vitam agens, multisque modis
corpus suum affligens, humi etiam cubaret.
Nam hisce potissimum rationibus, somni affe-
ctio excuti solet. Paupertatem porro tantam
servabat, quantam vel sanctis ipsis audis fu-
F isse Apostolis. Quapropter si quis eum pauper-
tatem colentium exemplar appellarit, haud-
quaquam a veritate aberrarit. Dulcissimam
sane prorsusque beatam illam nobis vocem,
velut paupertatis magistrum, hinc in coelum
emigraturus, reliquit, qua agebat: Nec crumena,
nec baculus, nec pera Ephraem unquam fuit.
Nunquam aurum, aut argentum, aut ullam rem
aliam in terra possedi. Nam bonum Regem
ad suos dicentem discipulos audiavi in Euan-
gelio:

gelio: nihil in terra possederitis. Quamobrem nulla me rerum ejusmodi cepit cupiditas. Gloria igitur & pecunie contemtor cum esset, ac præstantiora amaret, ad ipsos Apostolos in eo suo cursu quam proxime accedere nitebatur.

Quid vero animi ipsius submissionem commemorem atque humilitatem; cum ea ipsa virtus passim in cunctis ejus sermonibus ac scriptis sese singulariter ab eo fuisse excultam quodammodo clamitet? Quando enim unquam ad arrogantiae, elationisque lapidem pes ejus offendit, qui lacrymas lacrymis provocabat, ac cinerem tamquam panem manducabat, & aspera atque inamæna vita (ut sacra illa personant verba) poculum cum fletu miscebat? Quique ab omni vana, atque mundana abhorrens gloria, cum in hac adhuc peregrinaretur vita, si a quoquam se laudari animadvertibat, ægro animo ferens, aliumque alias colorem capiens, atque oculos in terram demittens, tenui ac subtili madebat sudore, altoque silentio tamquam verecundia linguam præpediente corripiebatur.

Jam autem hinc ad beatam coelestemque illam emigraturus vitam, gravi quodam interdicto illud ipsum vetans, dicebat: nulla Ephraem cecineritis carmina, nullamque laudationem adhibueritis. Ne me cum pretioso sepeliveritis vestimento; neve privatim corpori meo constitueritis tumulum: mihi enim cum Deo convenit, ut inter peregrinos commorer. Advena quippe sum ego, & peregrinus, sicut omnes patres mei. Sicut ergo aliarum virtutum, ita hujus etiam eximia atque præclara habes indicia. Eorum enim quæ ad eleemosynam, & commiserationis affectum pertinent, hunc non effectorem dumtaxat, sed & doctorem existisse, veritatis præscriptio, lexque ipsa confirmat. Nam cum ex perfecta, quam amplexus fuerat paupertate, reliquum nihil haberet, quod egenis impertiretur, frequentibus tamen cohortationibus alios ad misericordiae opera commovendo, eleemosynas erogabat. Erat quippe ipsius oratio, licet vultus non conspiceretur, tamquam divinitus fabricata quædam clavis, divitum thesauros recludens, & indigentibus necessaria suppeditans: aspectusque ejus angelicus sufficiens erat, qui per se absque ulla oratione intuentes etiam agrestes & inhumanos ad commiserationem permoveret. Tanta in eo conspiciebatur tum simplicitas, tum mansuetudo, tum probitas. Nullusque adeo reperiebatur impudens, qui non ipsum inspiciens, rubore quodam perfunderetur, atque verecundia, ac se ipso melior non redderetur atque modestior.

Et quamvis ita multa in hoc viro perfecta exstiterint, ne quis ob id existimet absolutam ei rerum ecclesiasticarum defuisse cognitionem

A εαυτῷ μαθητῆς. μηδὲν ἐπὶ τῇ γῆς κτήσασθε. οὐδὲν ἔδδ' ἐμπαθῶς ἔχον πρὸς τὴν ποίησιν. ὅπως οὖν δόξης τε καὶ χρημάτων ὀλίγως, παντὸς ὅμως μᾶλλον ἢ ἀμείνωνος ἐραστὴς, τῷ ἴσῳ πάντεσσι τοῖς ἀποστόλοις ἀμιλλώμενος δρόμῳ.

Β Τί ὃ πρὸς ταπεινοφροσύνης αὐτῷ προσμαρτυρήσωμεν; ὅπερ καὶ ἀρχιεπίσκοπος αὐτῷ λόγος καὶ σύγγραμμα ταύτην ἔχει τῇ ἀρετῇ κηρυττομένῳ, καίπερ αὐτῷ διωκομένῳ ἐκ πολλῶν ὡιδόντων; τότε γὰρ ὁ δάκρυα προσκαλέμενος δάκρυσι, προσδόν τε ὡσεὶ ἄρτον ἐσθίων, τὸ τραχὺ τῇ διαίτῃ, καὶ ἀνήδονον, καὶ τὸ πόμα κινδυνεύον κλαυθμῷ, ἢ φησι τὰ λόγια, πρὸς ἐπαύσεως ἢ οἴσεως λίσσῃ τῇ ψυχικῇ πόδα προσκρῖσειεν; ἢ ὁ τῷ ἀνδρωπίνῳ ἀπάσαν ἀπεσφρόμενος δόξαν, καὶ ὡιδὸν μὲν ἔτι καὶ τῷ βίῳ, τινὸς ἐπαμύνητος, ἀχαλῶν, καὶ ἄλλοτε ἄλλῳ ἀμαρτήτων χροῖαν, κύπλων τε εἰς γῆν, καὶ ἐσθίων ἰδρωτί λεπτῷ, καὶ δεινῇ κρατῆμενος ἀφωγία, ὡς περ τῆς ἀσκήσεως αὐτῷ τὴν γλασσαν ἀρχέσης.

Γ Ἀπαύρων ὃ πρὸς τῇ μακαρίᾳ καὶ ἀληκτον ζῳῇ, αὐτὸ τῷτο πάλιν μὲν σφοδρᾶς ἀπεργῶν ἐπιτιμῆσεως, καὶ λέγων. μὴ ἄσπετε ἄσπετα ἐπὶ Ἐφραίμ. μὴ ἐγκωμιάσπετε. μὴ με πολυτελεῖ ἐνθάδε ἵματισμῷ. μὴ ἰδίᾳ τῷ σώματί μου τάφον ἐργάσασθε. λόγον γὰρ ἔχω μὲν Θεῷ, ἀντιδιδῆναί με σὺν τοῖς ξένοις. ξένος ἐγὼ καὶ παρεπίδημος, καθὼς πάντες οἱ πατέρες μου. ἔχεις τοιγαρὲν ἐκ παλαιότητος καὶ ταύτης τῇ ἀρετῇ, κατὰ δὴ καὶ τῶν λοιπῶν, ἐναργῆ τὰ τεκμήρια. τῆς ἐλεημοσύνης ὃ καὶ συμπαθείας καὶ ποιητὴν μόνον, ἀλλὰ καὶ διδάσκαλον τῷτο ἐπισημαίνοντα ὁ τῇ ἀληθείᾳ ὅρος καὶ νόμος. τῇ γὰρ τελείᾳ ἀκτιμοσύνῃ, τὸ πρῶτον τοῖς δεομένοις ὅσα ἔχων, ἐν τῷ τῶν ἄλλων διεγείρειν πρὸς ἔλεος πυκνᾶς ὡιδαιέσεις, τῇ ἐλεημοσύνῃ μετήρχετο. ἦν γὰρ ὡς ἀληθῶς ὁ τέττα λόγος, καὶ δίχα τῆς ὕψους, κλεῖς θεοχάλκωτος, τῶν πάντων πλοσίων θησαυρὸς ἀφανιστῶν, καὶ τοῖς μετείοις τὰ δέοντα χορηγῶν. ἢ ὃ ἀγγελολογίᾳ θεωρεῖα ἦρκε καὶ μόνῃ βλεπομένῃ πρὸς συμπάθειαν καὶ οἰκτιρμῆς, καὶ τῶν ἄλλων ἀμελίκτης κινήσας, ἀπλότῃ καὶ ἐπιεικείᾳ, καὶ πολλῇ κεκραμένη καλοκαγαθία, καὶ τίς ὅπως ἦν ἀναδείξας ἀποκείμενος, ὅς προσβλέψας αὐτὸν, ὅσα ἠρυθεία, καὶ πῶς αὐτὸς εαυτῷ κοσμιώτερος ἐγενόνη.

Δ Τάχα τοίνυν τοσούτον ὡς πληθὺς ἀκέρους κατορθωμάτων, δόξει ὡς ὅσα ἐν βάθει τῇ ἐκκλησιαστικῇ ἐχώρησε δογματῶν ὁ θεῖος ἔστος ἀνὴρ.

ἀνὴρ. ποίαν γὰρ εἶχε χολήν, φάτω ἀνὴρ τοῖς-
 τος, τοσαύτας μεριζόμενος ἀρετάς; τῷ δὲ οὐκ
 ἐπεπόλαζε τὸ δεινὸν δογματῶν ἢ γνώσις. ὃ γὰρ
 ὅσον εἰπεῖν καὶ πρὸς αἰνέσαι τοῖς ἄλλοις, ταύτην με-
 τήν. ὁ γὰρ ἀμφοῖν καλῶς ἐπαυδεύθη, πάτε δόγ-
 ματα τὸ ἐκκλησίας αὐτῶν, πάτε τῶν ἀντιλέγειν
 ἐπιχειρῶντα. τὰ μὲν, ὅσον ἐπιτιθεύσει μαθὼν.
 τὰ δὲ πρὸς ἔλεγχον τὸ ἀρετικῶν. ζῆλος γὰρ αὐ-
 τὸν καὶ τῷ τὸ ἐκκλησίας ἐκίνει θηρῶν. ὅθεν καὶ
 εἰς ἡμᾶς ἐφθασέ τέ τις ἀγραφοῦς λόγος, τὸ πρὸς
 τῇ ἀληθείᾳ τέττε ζῆλον ἡμῖν ὑποδεικνύς, ἔχων
 ἕτως, ὡς ὁ κρυφόντες, μᾶλλον ἄντες καὶ ἄλογος
 Ἀπολλινάριος, πολλὰ κακοποιήσας, καὶ ἀπὸ κοι-
 λίας ἐρριζώμενος, ἀδικον καὶ τῆς ἀσεβείας γρα-
 φῶν ἐχεδίασεν, ὃν δυὶ βιβλίους ταύτην συστά-
 ζας. ἐνεχείρισε δὲ ταύτας πρὸς φυλακὴν καὶ ἡ-
 νί, τῇ πᾶσι ἐκείνῃ ἡδονᾷ, ὡς ἐφημιῶν, δε-
 ραπεύσῃ. ὡς δὲ τῷ μεγάλῳ τὰ τὸ συγγραφεὺς
 ἐγνωρίσθη, τὸ ἐκείνῃ δόξης χῆμα παλασάμενος
 ὁ σοφὸς, πρὸς ἐρχεται τῇ γυναικὶ τῇ πᾶσι βί-
 βλῃς φυλακίσῃ πᾶσι βιβλίους, ἀναγνωριζόμενος,
 καὶ διλογίας αὐτῇ ὡς ἀπὸ τῆς ἐρήμῃς κομίζων. τὰ
 χαρὰ δὲ καὶ ἕτερα ἡνὰ τεχναζόμενος. ὕστερον οὖν
 ἰκετεύει δοθῆναι αὐτῷ χάριν ὠφελείας ὡς ἔλεγε
 τὰ τῷ διδασκάλῳ συγγραμματα, ὡς ἀνὰ τοῖς ἀ-
 ρετικοῖς, ἡμᾶς ἕτως δῆθεν ἀποκαλῶν, ἀντι-
 φέρεσθαι ὁπεταῖς ἔχοι. ἢ δὲ τὸ νῦν οὐκ ἐμφω-
 ρῆσα, καὶ πᾶν τῆς Ἀπολλιναρίας συμμορίας καὶ
 τῶν εἶναι φενακισθεῖσα, τὰς βίβλους πρὸς ἔχον,
 παχυνὴν ἀξιώσασα τὴν τέττων θηρῶν ἀποστροφῇ.
 ὁ δὲ μέγας ἕως Γαλιλᾶ τὸ βέβηλον πηρνίσας Ἡσαΐ,
 καὶ τὰ πονηρὰ πρωτοπῶν πᾶν τέττε νοημάτων
 λαβὼν, σοφῶς ὑπεξῆλθε. φύλλον γὰρ φύλλῳ
 πρὸς πτύξας, ἰχθύος τε κόλλη τὸ πᾶν καπορῆ-
 σας, ὡς ἐν πυκτιὸν τὸ πᾶν τὸ βίβλῃς κατεργά-
 σατο, θάτερον μέρος θάτερον ἀφασαθῆναι ὑπὸ
 τῷ σφοδρῷ συνδέσμῳ μὴ συγχωρῶμεν. ἕτως
 τῶν δυὶ τεχνασάμενος βίβλοις, τῇ χρησάσῃ
 πάλιν ἀνταπέδωκεν, ἢ οἷα γυνή, καὶ τὸ σοφῶν
 ἀπειρος νοημάτων, τὴν πρὸς ὅσον τέττων σώαν
 δεασαμένη, πρὸς τὸ βάδῃς οὐκ ἠκρεβολόγησεν.

Ἡμερῶν δὲ ὃ ὅτι πάντῃ συχνῶν διελθούσων,
 ἡσὶ τῷ ὀρθοδόξῳ ὑποτίθῃσιν ὁ θεὸς πρὸς ὁ-
 ρῆς, τὸ ἀσεβῆ καλέσαι Ἀπολλινάριον ἀφελόμε-
 νον. ὁ δὲ τὴν πρὸς κλησὶν δεξάμενος, καὶ τῶν
 ἀδελφῶν αὐτῷ βίβλοις θάρρῶν, εἰς τὴν κυρίαν ἀπ-
 ῆντησε. καὶ ἀφελόμενος μὲν αὐτὸς ὡς γῆρα
 τρυχωθεῖς, ἀπηνήνατο. τὰς οἰκείας βίβλους πρὸς
 κομίσθῃσιν, καὶ διὰ αὐτῶν ἀποκρίνασθαι καὶ ἀντι-
 λέγειν

A nem. Quid enim otii suppeteret ipsi, diceret
 talis aliquis, ut ad tot virtutum studia di-
 videretur? sane quidem non leviter re-
 rum divinarum cognitione erat imbutus.
 Neque enim eatenus dumtaxat illam attigit,
 ut dicendo alios erudire posset; sed tam
 pietatis atque religionis instituta, quam ea,
 quæ illis repugnant, omnino adsecutus est:
 illa quidem ad instruendum populum, hæc
 ad coarguendos hæreticos. Bono quippe ze-
 lo in illas pietatis inimicas bestias ferebatur.
 B siquidem sermone quodam, qui fama et-
 iam potius quam scriptis ad nos deuenit,
 unde ipsum veritatis studiosissimum exstitisse,
 facile intelligi poterat; Apollinarium le-
 vem, imo dementem atque insanum nun-
 cupabat, qui res novas moliens, mul-
 ta impia, scripturæque sacræ adversantia
 duobus comprehensa libris e suo eructans
 ventre, admodum insulse ac temere pro-
 loqueretur. C Illos vero libros cuidam,
 quam in deliciis habuisse ferebatur, fœ-
 minæ adservandos commiserat. Quæ cum
 magno innotuisset Ephraem, ipse ejus-
 dem se opinionis esse confingens, fœ-
 minam, quæ libros istos profanos custodie-
 bat, adiit: & de se quis sit, & quam fausta
 ei ex eremo adferat, patefecit: nonnullaque
 forte id genus alia adjiciens, tandem rogat,
 ut præceptoris sibi scripta publicæ utilitatis
 causa exhibeat, ut nobis scilicet, quos tunc
 hæreticos vocabat, repugnare commodius
 posset. D Quibus capta verbis fœmina, cum
 ex illis unum, qui Apollinarij sustinerent
 partes, reputans, libros præbuit, eos ta-
 men sibi celeriter restitui deprecans. Cæterum
 magnus hic Jacob dementem supplantans
 Esau, ac flagitiosa illa primogenita rapiens,
 prudenter oppressit: nam piscis glutino om-
 nes illinens, ita folium folio connexuit,
 E ut cum pars una ab altera ob firmam
 conjunctionem plane sejungi nequiret, in
 unam quasi tabulam singuli libri apparent
 redacti. Sicque eos mulieri, a qua com-
 modato acceperat, reddidit. Quæ qui-
 dem artificij ejusmodi, uti mulier, ignara,
 cum formam eorundem exteriorum salvam
 cerneret, quid intrinsecus esset, diligentius
 inspicere neglexit.

F Dies vero haud ita multi elapsi erant,
 cum orthodoxis quibusdam defert sanctus
 Senex, ut Apollinarium accirent, & cum
 eo sermones conferrent. In judicium
 itaque vocatus, impiis illis libris fre-
 tus, ad statum diem venit. Ac dicere qui-
 dem pro se, quod gravi jam premeretur
 senio, renuit: postulavitque ideo sibi pro-
 ferri libros, ut ex illis respondere posset,
 atque contradicere. Cum ergo istius dela-

toris, focii frementes in medium libros produxissent, inveteratus ille dierum malorum injustitiæ iudex, unum ex iis in manus sumens, aperire atque explicare nitebatur. Sed quod glutino unctus non cederet, ad partem ejus mediam aperiendam est aggressus, eamque ipsam eodem conglutinatum modo invenit. Quare sua illa ex priore libro frustratus spe, ad alterum se contulit, quem quidem totum ita firmiter conexum cernens, ut prorsus explicari nequiret; tanto rubore atque pudore suffusus est, animoque usque adeo perturbatus, ut ex eo confesso abiens, quasi mentis atque consilii inops, & exanimatus, in morbum prolapsus sit, illamque ignominiam notam ita ægre ac moleste tulit, ut parum admodum abfuerit, quin tum mortem obirer.

Talis autem pietatis zelo exstitit magnus noster Pater & Doctor S. Ephraem. Nam alias mansuetum se præbens ac mitem, cum nulla decertandi necessitas urgeret: alias acerbum ac gravem, cum fidei periculum immineret, cuncta prudenter pro temporis ratione moderabatur. Et ex hoc quidem erga Deum zelo, non minus quam ob multa jejunia, ac lacrymas continuasque preces commendandus est: atque haud scio, an propterea etiam magis, quod ista in eo uno concluderentur, ille ad utilitatem quoque communem pertinebat. Quemadmodum enim verum insignis alicujus venatoris specimen exhibetur, cum bellicosas insequitur feras: bonique gubernatoris virtus se prodat in tempestate adversa: medici prudentis in gravioribus morbis, militis strenui in ipso pugnae discrimine: ita quoque pietatis ac religionis studiosum virum, magna ac difficilia pericula ostendunt, cum & se, & alios ex insidiis periculisque eximit. Nul- lum sane virtutis genus a veteribus excul- tum est, in quo hic etiam non excelluerit. Quare & animum ipsius, utilitate, dulcedine, jucunditate scaturientem, fonti qua- cumque aquarum abundantia fluenti simi- lem dicere possumus, vel prato diversis fragrantibus floribus resplendenti, vel cœ- lo variis stellarum luminibus distincto, vel paradiso, quem in Eden fuisse audis, in- numerabili fructiferarum arborum copia de- corato: (ita tamen ut serpenti maligno, communisque exilii auctori, nullus omnino in eo aditus detur) aut si quid aliud ve- nustum, amœnumque multis variisque bo- nis cohonestavit natura; talem quoque bea- tum illum magni Ephraem animum, pluri- bus undique virtutum generibus exornatum puta. Nam semper vir ille admiratione di- gnus, in eam incubuit curam, ut perfectum ab- solutumque cujusvis generis virtutum chorum possi-

A λέγειν ἤξις. ὡς οὖν οἱ τέττε συμμύσαι τὰς βί- βλους ἐκόμισαν, μεγάλως ἐπ' αὐτὰς βρενδυό- μνοι· λαβὼν ἑκάστος ὁ παλαῳόμος κακῶν ἡ- μερῶν τὴν ἀδικίαν κειτὴς, τὴν μίαν βίβλων ἀνα- πλύσαι ἐπεχείρει. ὡς ὅτε ὁ δὲ ἐνεδίδετο τῇ κόλλῃ πιεσθεῖσα, πρὸς τὸ μέσον ταύτης τὴν ὁρμὴν ἐποιεῖ- το· ἢ ὅτι ὁμοίως ἦν ἀνεπιγυμνὴ. ὡς γὰρ τῆς παρώτης ἡσόχησεν, ἐπὶ τῇ δευτέρᾳ λοιπὸν ἐχώ- ρησε, καὶ δὴ καὶ αὐτὴν ὅλῳ ἀδιαύρετον, καὶ παν- τὰς ἀνύπεικτον κατιδὼν, τῇ μὲν ἀρχὴν τὸ πρῶ- σωπον ἡμοιωθή· τῇ δ' ἀπείᾳ ὅτι τὴν ψυχὴν ἔξε- πλάγη, καὶ τῷ συνεδείῃ χρωσθεὶς ὁ πρὸς πληρῆς ἀθυμίας καὶ νόσου, καὶ τέλος θανάτου προσήγγι- σε, καὶ ὕβρει ὁ δὲ ἐνεγκῶν.

Τοιοῦτος ἦν καὶ πρὸς τὴν δούλοειαν ζῆλον ὁ μέγας πατήρ ἡμῶν καὶ διδάσκαλος Εὐφράμ. ἐν ἄλλοις μὲν τὸ πρῶτον καὶ ἐπιεικὲς ἐνδείκνυμε- νος, ὅτε μὴ χρεία πολέμου· ἐν ἄλλοις ὅτι τὸ εὐφρον καὶ αὐστηρὸν, ὅτε μάλιστα πρὸς τὴν κρίσιν ὁ κίνδυνος, πάντα σοφῶς μετερχόμενος, καὶ ὡς ὁ χαρὸς ἐδίδετο· καὶ γὰρ καὶ τῷ πάντων πολλῶν αὐ- τοῦ νησιῶν καὶ θαλάσσης, καὶ ἀκαταπαυστῶν ὁ δὲ ἔλαττον πρὸς δούλους, ὁ καὶ Θεὸν λέγων ζῆλος· μάλλον δὲ, καὶ ὑπὲρ ἑαῖνα· ὅσον αὐτὰ μὲν εἰς μόνον τὴν δούλοειαν πρὸς αὐτὴν τὴν ὁρμὴν· ἑκάστος ὅτε πρὸς κοινὴν ἀφαιρῶν ὁφέλειαν. ἐπειδὴ τὴν κα- λὸν θρησκείαν ὁ ἀληθὴς λόγος πρὸς τὰ μέγιστα δοκιμάζει θεία, καὶ τὴν ἀγαθὴν κυβερνήτην πρὸς ἀντιπνεόντας τῷ πλοίῳ ἀνέμους, καὶ τὴν σοφὴν ἰα- τρὸν πρὸς τὰ δυσίατα πάθη, καὶ τὴν ἡγνήτην στρα- τιώτην πρὸς ἀντιειρημὴν βαρεῖαν πρὸς ἀπάτην, καὶ τὴν ἀσθενή καὶ ζῆλωτὴν δούλοειαν, ἐν ἀκμῇ κιν- δυνῶν καὶ δυσκολίας, ὅπως ἑαυτὸν τε καὶ τὰς ἄλλας ἐκπαύσει ἐν τῇ ἐπιβελῇ. ὁ δὲ εἶναι οὖν εἶδος αἰετῶν ἀρετῶν πρὸς αὐτὴν πάλαι φιλοπονη- θέν, τὸ μὴ καὶ ἐν τῷ κατὰ τὸν κατὰ τὸν εἶνασιν ὅτι τὴν αὐτὴν ψυχὴν ὅτι πηγὴν παντοίοις βρύσασιν νάμασιν, ὁφέλεια καὶ γλυκύτητι καὶ τέρψει κα- θαρσισμῶν· ἢ λειμῶνα κυπεύοντα ποικίλοις ἀρώματιζον ἀνδρῶν. ἢ ἔρανον ἐπίγειον ἀφαι- ρήσιν λαμπρῶν πεποικιλμένων, ἢ πρὸς αὐτὴν οἶον ἀνέμους τὴν Εὐδὴν ἀπὸ τοῦ ἐγκάρπου ἀνταίσιζόμε- νον δένδρῳ· τὸ μὴ μὴ βατὸν ὅφει τὸν πρὸς αὐτὴν, καὶ τὴν ἑσπέραν πρὸς αὐτὴν ἢ εἰ ἄλλοις τὴν καλὴν καὶ τερπνὴν ποιοῖς καὶ ἀφαιρῶν ἀγαθῶν ἢ φύσις τετίμηκε· ποιοῦσιν εἶνα λογίζεσθαι τὴν τῷ μεγάλῳ Εὐφράμ μακα- ρίαν ψυχὴν, πολλὰς ἀρετῶν ιδέας πάντοθεν κυ- κλισμένην· μελέτην γὰρ ὁ θαυμάσιος ἀφαιρῶν βίβλος πάντοτε δέμενος, καὶ ὁλικὴν κτήσασθαι ἀρετὴν, τὰ πάν-

πάντα ἐσώδασε μόνος περιλαβεῖν προτερή-
ματα.

Τὸ γὰρ ἐν δικαίοις πρώτος Ἀβελ ὁ θεό-
λαμπτον, ὡς ἱερεὺς ἐκμιμησάμενος προσφορὰν.
Ὁ δὲ ἐκ ποιμνίων θύματα, ὃ δὲ τῶν Κυρίων προσ-
ήνεγκον, ὁ δὲ θυσίαν ἀνάμακτον, τὴν λογικὴν
λατρείαν, βίβη καὶ παρότιτι ὁλοκαυτωμένῳ, πο-
σὶτον ἐκείνῳ ἀμιλληθεὶς, ὅσον μὴ ἔτι πονη-
ρὸς φονέως ἀναρεθῆναι, ὁ δὲ ἀφ' ὧν τὰς πα-
γίδας τὸ μισανθρώπου δαίμονος ἐκφυγεῖν, καὶ
πρὸς ἀτελεύτητον, ὡς ἐκεῖνος μεταῆεναι ζῶν, ὃ
ἐπιβλήτης φανέντα ἀνώτερον. ὃ ἔτι ἔτι ἐλπί-
δα ζηλώσας, ὁ δὲ ἐπικέκληται μόνον τὸ ὄνομα
Κυρίου ὁ Θεός, ὁ δὲ καὶ τοῖς ἄλλοις συωπεκαλεῖσθαι
ἐδίδασκεν. Ἐνὼχ, ὃ ὁ ξένῳ ἐκ γῆς πρὸς τὴν
παράδεισον μετάθεσιν ἐπετίθευον, ὁ δὲ τὴν ὕ-
λικὴν προπαθείας ἐπὶ τὸ πνεῦμα μετάβαιναι.
Νῶε, ὃ τὴν ἐν ξυλίνῃ λάρνακι μικρὰν τῇ γένε-
σιν ἀφίστασιν, ὁ δὲ τὴν ἐαυτοῦ ψυχὴν πανταχό-
θεν ἀσφαλίσατο, ὥστε πᾶσι δαῖτα ἀβλαβῶς ὃ ὁ
βίβη κλυδώνιον, καὶ τὰ τὴν ἀρετῆς μὴ ζημιωθῆναι
ἀγώνισμα. ὃ Ἀβραάμ ἐν πολλοῖς μὲν καὶ ἄλλοις
γένονε μιμητὴς, τῇ πίστει καὶ πραότητι, καὶ τῇ
εἰς Θεὸν ἀγάπῃ, μάλιστα ὃ τῇ ὁ κόσμος φυγῇ,
ὡς τῆς οἰκείας γῆς, καὶ τὴν συγγενείας ἐκεῖνος ἡ-
μεῖς φιλον, καὶ τὴν ὁ μονογενὲς θυσίαν εἰς τὴν
σώματος ἐκεῖνος προαρετικὴν ἀφ' Θεοῦ ἐκλαβέ-
σθαι προσφορὰν, ἡκρῶσαντι τὰ μέλη τὰ ἐπὶ τὴν
γῆς. ὃ Ἰσαὰκ, ἐν τῷ ἐκείνῳ καὶ ἀπαράχῳ θά-
νατῳ, τὴν ὁ ἔτι πᾶσι ἐκείνους. ὃτος γὰρ
ἱερουργὸν ἐαυτὸν ἐκάστοτι ἀποστολικῶς, σώματι μὲν
ὡλοκαυτῆτο, ὅσον εἰς πρόθεσιν, πνεύματι ὃ
ἔζη, καὶ ζῇ τῷ Θεῷ ἀφ' ὧν ὡς ἐν κείνῳ ὁ σώ-
ματος ἀγνὴν προσφορὰν. ὃ Ἰακώβ, ἐν τῷ περ-
νίσαι τὴν βέβηλον Ἡσαῦ, ἥτοι τῇ ἀρέσκειν ἡ-
νήτορα, καὶ λαβεῖν τὰ πρωτότοκα, τὰ ὅρθα τὴν
ἐκκλησίας δόγματα, καὶ ὅτι τῷ κατιδεῖν ὃ κλί-
μακα μὲν ἀπὸ γῆς εἰς ἔραν ὁ ἐκτελεσθῆναι, εὐ-
λον ὃ τὴν ὁ ἐρανομήκη, γλαφυρότερον πᾶσι
μυστικῶς βάθος ἐμφάνοντα. ἔτι γὰρ μὲν καὶ ὅτι
τοῖς μαθηταῖς ὡς τοῖς ἡέσιν ἐκεῖνος τῷ μέλλοντι ἀ-
παίρειν τὸ σώματος, ἀφ' ὧν τὰς ἀλογίας. ὃς
τοῖς φιλοπόνως ἐγκύβητας, αὐτὸς ἐκεῖνος ὃ μεγάλῃ
Ἰακώβ ταύτας εἶναι οἰηθήσε. ὃ Ἰωσήφ, μάλιστα
μὲν ὅτι τῷ σώματος ἀγνεία καὶ καὶ παρότιτι. πολὺ
ὃ τὸ πλεόν ὅτι τῷ λόγῳ μεταδόσει, ὡς ἐκεῖνος ὃ σίτς.

Τὸ Μωσέως ἡ ἐν πᾶσιν, ἡ ἐν πλείστοις πρῶτος.
ἐφυγε γὰρ καὶ ὁ γοητὸν Φαραὼ, καὶ ἐν ἐρήμῳ ἡνλί-
σθη, καὶ Θεὸν εἶδεν, ὅσον ἐφικτὸν θεωρεῖν, καὶ θαύματα
εἶ-

A possideret, ac quibus reliqui singulis antecel-
luerunt, ea cuncta solus ipse adsequeretur.

Siquidem ut sacerdos, eum qui inter
justos primus recensetur, Abel imitatus,
non ex ovium gregibus, neque ex adipe
sacrificia Domino obtulit, verum absque
sanguine rationabile obsequium vitæ pu-
ritate sacrificavit; ea dumtaxat re Abel dis-
similis, quod a nefario homicida, ut ille, per-
emptus non fuerit, sed inimici dæmonis
B evitans laqueos, superatis insidiis ad vi-
tam omni fine carentem, sicut ille, perve-
nerit. Enos porro spem sic æmulatus est,
ut non solum Domini Dei sui nomen invo-
caverit, verum & alios, ut iidem illud im-
plorarent, docuerit. Enoch autem ut simi-
lis redderetur, operam dedit, non quidem
admirandam ejus e terra in paradysum trans-
lationem atque secessum, sed ex materiæ
perturbatione in spiritu transitione, æmulan-
C do. Noë etiam similis existit, non quidem
modicam in arca lignea generis conservatio-
nem, at suam potius animi incolumitatem
procurans, ut vitæ procellas tutius subterfu-
giens, nullum virtutis naufragium pateretur.
In plurimis quoque Abrahæ æmulator fuit;
atque ut fidem, mansuetudinem, & amorem in
Deum taceam, in eo potissimum, quod quem-

D admodum propriam terram, atque cognat-
ionem ille, ita quoque hic noster Ephraem
mundum effugit, & in suo corpore Unigeniti
sacrificium expressit, Deo seipsum consecrans,
& membra quæ super terram sunt, mortifi-
cans. Isaac vero imitator existit, propter
mortem quam prompto tranquilloque subire
paratus erat animo, non tamen inferente pa-
tre. Quin & quotidie instar Apostoli, corpo-
re quidem fructum, quod attinet ad proposi-
tum, percipiebat, spiritu autem Deo, ob-
castum corporis veluti in ariete sacrificium,

E vivebat. Jacob porro æmulator fuit, supplan-
tando ipsum Esau, hoc est, hæresum parentem,
ac primogenita, id est, recta Ecclesiæ decreta,
accipiendo. In eo præterea, quod non scalam
a terra ad cælum usque pertingentem, sed ob-
longam ignis columnam, pulchriorem myste-
rii profunditatem indicantem conspexerit:
quodque hic discipulis, quemadmodum ille
filiis, ex hac emigraturus vita, benedictiones
impartitus sit, quas qui pronus excipiebat,

F magni illius Jacob esse arbitrabatur. Verum
ipsius Joseph similitudinem, vel maxime ex-
pressit vitæ integritate, & corporis castitate:
multo autem magis per hoc, quod sicut ille
triticum, ita hic verbum salutis communicavit.

In non paucis quoque Moyfi simillimum sese
præbuit: nam & ipse Pharaonem diabolum fu-
git, & commoratus est in solitudine, Deumque
vidit, quatenus contemplatione videri potest,
resque

resque admirandas peregit, ac doctrina se ducem atque magistrum populo exhibuit; Ægyptiosque decepit, eorum divitias surripiens, hæreticorum scilicet libros, de quibus ipse triumphavit. Salsum quoque ac potui minime conveniens infidelitatis mare divisit, populumque fidelem in magno numero traduxit. Pharaonis vero exercitum, impiam nimirum calumniatorum progeniem, prostravit atque oppressit. Et Amalec (si quem hæreticorum eo nomine appellare velis) in fugam vertit ac profligavit. Legem bene christianeque vivendi a Deo accepit, & nobis universis eam tradidit. Tabernaculi exemplar in monte contemplatus est: non Moysis, sed horrendi illius iudicii futuri. Sacerdotes constituit, ac de sacrificio leges præceptaque tradidit. Aquam e petra eduxit, dum corda lapidea ad lacrymas fundendas commovit. Pane coelesti, sicut ille, abunde populum pavit, caritatis nobis sermones proponens, quibus maxime corroborantur animi, & ad sumendum cum fiducia divinum ac sacrum hunc panem, qui pro nostra salute huc e sinu Patris venit, accenduntur. Coturnices quoque fidelibus ut ille, exhibuit, ostendens quonam pacto per Dei recordationem in cælum sese tollant, ac quæ ibi sunt pulchra, contemplantur. Et hoc quidem modo atque ratione, si quæ Pater hic graviter ac strenue gessit, priscorum actionibus conferre lubuerit, illis nullatenus inferiorem comperies.

Ipse namque ut Jesus Navæ, Jordanem quoque divisit, cum clausas divitum manus benignitate aperuit, ac populo terram, non quidem abjectæ huius promissionis, verum coelestis regni distribuit. A sua infantia, ut Samuel consecratus est Deo, divinitamque vocem, ut ille, audivit. Sicut Elias, sacerdotes turpitudinis coarguit: ignemque divinum orationis sacrificio, non semel, sed sæpius deduxit, igneoque virtutum curru, non in athera, sed in ipsum cælum sublatus est. Sicut Elisæus, duplicem spiritus gratiam consecutus est. Sicut Prophetæ divinæ visionis munere ac gratia donatus est. Quin & ipsa me movet oratio, ut eundem hunc vel cum illo, quo inter natos mulierum nullus perhibetur exstitisse major, comparare audeam: cum illo, inquam, qui inter legem & gratiam fuit medius. Siquidem hic, ut Præcursor ille, eremum coluit, & ad eum quoque factum est verbum Dei, ac præconem agens poenitentiae, docuit confiteri peccata accedentes ad se. Sicut Paulus autem vas electionis, varias tribulationes ac tentationes pertulit, poenitentiaeque semina

ut

A εἰργάσατο, καὶ λαὸν καθηγνήσατο χηματίσας διδάσκαλος. καὶ πῶς Αἰγυπτίους κατεσοφίσατο, τὸ πλῆτον ἐκείνων ἀρτῶσας, πᾶς τῆ ἀρετικῶν βίβλους ἀχμαλωτίσας καὶ θριαμβώσας, καὶ τὴν θάλασσαν διέρρηξε, καὶ θύμωρὰν καὶ ἀποτον ἀπισίαν, ἔτι τὸ λαὸν διεβήβασε, τὸ ὀρθόδοξον σύστημα. ἔτι τὰς Φαραωνίτας ἐπώντισε, τὰ τῶν ἀρετικῶν ἄθεα γυνήματα. καὶ τὴν Ἀμαλήν ἐξέπῳσατο. εἴτινα τῶν ἀρετικῶν τούτῳ βούλει καλέσαι ἰσὺ ὀνόματι. τὸ νόμον ἐκ Θεοῦ τὸ ὀρθοδοξίας ἔλαβε, ἔτι ἡμῖν πᾶσι μετέδωκε. τῆς σκληρῆς ἐν τῷ ὄρει τὸ τύπον ἐδέασατο. ὅς τῆς ἐπὶ Μωσέως, ἀλλὰ τῆς μελέτης φεικτῆς κείσεως τε ἔτι καταστάσεως. τὰς ἱερέας ἐτελείωσε, τὰ πρὸς ἱερῶσύνης νομοθεσίαν. ὕδωρ ἐκ πέτρας ἐπήγαγε, πᾶς λιθώδεις καρδίας εἰσὶν δάκρυα πρὸς ἀσκηθίσας. ἄρτον ἐφώμισεν ὡς ἐκείνος ἔρᾶνιον, τὰς τῆ ἀγάπης λόγους πᾶσι παρέδωκε, δι' ἧς μάλιστα ἐνεργεῖται πᾶσα ψυχὴ, καὶ ἰσὺ θεῶν καὶ μυσηῶν παρέρχεται ἄρτῳ θάρσυναν, ἰσὺ ἐκ τῶν κόλπων τῶν πατρὸς εἰς σωτηρίαν ἡμῶν πρὸς ἀποδομῆν. ὀρθογυμνήτραν ἔδωκεν, κάτωθεν ἡμῖν τοῖς πιστοῖς τῇ πρὸς Θεοῦ μνήμῃ ἐρανοπορεῖν ἐκδιδάσκων, καὶ τὰ ἐκείνῳ φανταζομένη κάλλη, καὶ ἀπλῶς οἷς ἀνβέβηκε θεωρίας λόγοις τὰ τῶν πατρὸς τοῖς παραλαοῖς ἰσὺσιν σεμνολογήματα, ὅς ὅλως ἀρήσεις καθυστερήντα.

E πὲρ καὶ ὡς Ἰησοῦς ὁ Ναυίτης Ἰορδάνῳ ἐσχισεν, τὰς ἀποκλεισθῆναι εἰς μετάδοσιν τῆς πλῆθους χεῖρας, πρὸς ὑποψίαν ἀγέρας, καὶ τῷ λαῷ τὴν γῆν, ὅς τὴν κάτω ἐπαγγελίας, ἀλλὰ τὴν ἐρανοῦ βασιλείας ἐκληροδότησεν. ὡς Σαμὴλ ἐκ βρέφους ἀνετέθη τῷ Θεῷ, καὶ φωνῆς θεῆας ἤκουσεν. ὡς ὁ μέγας Ἡλίας τὰς τῆς ἀχύνης παρεδειγμάτισεν ἱερεῖς, καὶ πῦρ νοητὸν ἐπὶ τῇ λογικῇ θυσίᾳ, ὅς μίαν, ἀλλὰ πολλάκις κατήγαγε. καὶ πνεύμα τῷ ἀρετῶν ἄρματι, ὅς ἀθέμιτος, ἀλλ' ἐράνιος ἀρματιλάτης ἀνέχθη. ὡς Ἐλισαῖος, διπλὴν τῆς πνεύματος τὴν χάριν πεπλάστει. καὶ ὡς οἱ πρὸς Θεοῦ θεωφανείας πολλάκις ἠξίωται. τολμᾷ τῷτον ὁ λόγος καὶ πρὸς ἐν ἡννοτοῖς γυναικῶν ἀνώτερον πρὸς θεῶν, τὸ μεσίτην τῆς νόμου καὶ τῆς χάριτος ὡς Πρόδρομος ἐν ἐρήμῳ ἠνλίσθη. καὶ ῥῆμα Θεοῦ γέγονε καὶ πρὸς τῷτον, καὶ μετανοίας κήρυξ ἐχηματίσας. καὶ τὰς ἀμαρτίας ἡχομολογῆσαι τὰς παρερχομένους ἐδίδαξεν. ὡς Παῦλος τὸ τῆς ἐκλογῆς σκεῦος, παντοίως ὑπέμεινε παρασμῶς, καὶ τὰ τῆς μετανοίας καταβαλεῖν ἀνέματα, ὡς ἐκείνος τῆς πίστεως, ὅς κατενάρ-

νάρκησε . καὶ τί δὲ τοῖς κτ' μέρος τῆτον ὡς
βάλλειν . ἐπὶ τῶν τέττα κατορθωμάτων ὡσαν
πληθέντων τ' οἰκισμῶν ; φανερῶν ὅτι ἔργων ,
ὡς πῶν ὅτι μακρολογία . τὸ τε ἔργον λόγος μῆκος εἰς
ἀδοξίαν τῶν ἀρετῶν ὡς τρέπεται . ὡς ἔχ' ἱκα-
νῶν ἑσῶν ἑαυτὰς ἀρκούντως δι' ἔργων μνηύσαι ,
ἀλλὰ τ' ἐν τῶν λόγων ἐπικρυφίας δεομένων . κα-
λὸν ὅτι οἶόν τι περὶ πνότητον ἡδυσμα , προοδεῖναι τῶ
λόγῳ καὶ τὸ ὡς τ' ἐκεῖνος τελευτὴν ἀδόμῳον τε-
ρατέρημα .

Μέλλων γὰρ ὁ θεοφόρος ἔτος ἀνὴρ ἀπαρῆν
πρὸς τὰ ἑράνια , τοῖς πρῶτοι πρὶν γυνᾶτο , ὡς ὅτι
Ἰσὼν αὐτοῖς ἐοῖναι πολυτελεῖ τὸ τέττα σῶμα ἐν-
ταφιάσαι . εἰ ὅτι καὶ ὡς φιλοπάτωρ ὦν τοῖς τὸν τι
προνοήσας , ἢ πρὶν τοῖς μαρτυροῦν εἰς ἔρ-
γον τ' βελὴν ἀγαγεῖν . ἀλλ' αὐτὸ ἐκεῖνο τὸ ὅτι οὐδὲν
εἰς τὴν ἐκεῖνος ταφὴν , δοθέναι πτωχοῖς . εἰς γὰρ
τῶν πρῶτων , καὶ ἔτος τῶν ἐπιφανῶν , ἐδοθέντα
πολυτελεῖ τῶν οὐδὲν τρέπας , καὶ ἐκεῖνη σιωπάσας τὸ
τ' θεῖος πρεσβύτερος σῶμα προδεδωκεῖς , ἀκρίβως
τ' ἐπιτιμίας , ἡλγιστος , καὶ δὲνα πτωχοῖς τὸ προ-
ετοιμασθὲν ἱμάτιον ὑπερέδωκε , τὸ ἄξιον τίμη-
μα δὲνα μᾶλλον τοῖς δεομένοις , καὶ νῦν ὁσώτε-
ρον κείνας . ὅς αὐτὰς πληγεῖς ὑπὸ δαίμονος
πονηρῶς , τ' ἀνηκούσας ἔτρυγα τὰ πικρότατα δράγ-
ματα , ἑαυτὸν πρὸς τ' κλίνῳ τ' ὁσὶς σὺν ἑαυτῶν ,
καὶ τ' ἀφρὸν ἐκ τῆς εὐμας ἀναβράσας . ὁ ὅτι
συμπαθέστατος τ' Θεὸς ἀνθρώπος λέγει τῶ πε-
πονδῶτι . ἐπειδὴ , ὦ ἀνθρώπε , τί σοι ὡς ἔλε-
γον πέπρακται , καὶ πρὸς τῆτον τ' κίνδυνον
ἔρριψεν ; ὁ ὅτι τῇ κελύσει ἀφασίας , καίπερ ὑπὸ
τ' δαίμονος τ' νῦν σκοτωθεῖς , τ' κερυμμένον
ἔδειπε λογισμὸν , καὶ τ' ὡς ἔλεγον ἐφανερώσας .
ὅν ἔδοξεν ὁ συμπαθέστατος γέρον ,
ὑγιῇ ἀπεκατέστησεν , ἐπιδέσει ἀγίων χειρῶν , καὶ
ἀλλ' ἢ τῆτον ἀπαλλάξας τῆς πάθους . εἴτα καὶ
προσεπὼν , πλήρως σε τ' ὑπόχεσιν ἀνθρώπε , ἢν
πάλαι ὡς ἐνενοήσας .

Τοῖς τοῖς τεράσιον πρὸς τὰ τῶ τέλει τῆ
βίης κατεργασάμενος , πολλὰς τε ὡς ἔλεγον τῆς
σωζόντας πρὸς τ' τ' ἀρετῆς ζῆλον ἀφασίας ,
ὡς ὁ τελευτῶν αὐτῶ λόγος δηλοῖ , εἰς τ' ἀκού-
μαντον λιμένα τ' ἀγνῆς βασιλείας ἔξενευσεν καὶ
ἀπαύδης . ὡς ὅτι τ' ἐκεῖνος ψυχὴν ἀμαχῶς εἰ-
κάσας χεῖρ κατελῦσας , ἢ δὲ ἔλεγον ἐν σκηνῶν ἑρα-
νίοις , ὅπως τῆς ἀγγέλων , ὅπως δὲ ἡμοὶ Πατερ-
χῶν , ὅπως χοροὶ Προφητῶν , ὅπως θρόνοι Ἀπο-
στόλων , ὅπως χαρὰ τ' Μαρτύρων , ὅπως ὁσίων δι-
φροσύνη , ὅπως Διδασκάλων λαμπρότης , ὅπως Πρω-
τοτόκων

A ut ille fidei , sedulo sparsit . Sed quid necesse
est , hunc cum sanctis singillatim conferre , cum
ejus recte factis totus terrarum orbis sit ple-
nus ? prolixior autem oratio supervacanea sit ,
cum ipsa satis appareant opera , ipsaque ver-
borum multitudo fidem infirmare videatur ,
quasi non satis ex ipsis rebus declarentur vir-
tutes , sed sermonis adhuc auxilio indigeant .
Quapropter operæ pretium fuerit , tamquam
suavissimum quoddam condimentum huic ora-
B tioni adjungere , per celebrem nimirum , pro-
digioque similem ipsius ex hac mortali vita
exitum .

In coelum ergo jam perrecturus sanctus
hic vir , iis , qui tunc ibi aderant , mandabat , ne
pretioso cum vestimento corpus suum sepeli-
rent . Et si quis amantior Patris , tale quidpiam
cogitasset , aut præparasset , id ne exequeretur ,
sed consilio in melius commutato , hoc ipsum ,
quod sepulturae cohonestandæ decrevisset ,
C pauperibus impertiretur . Cum igitur unus eo-
rum , qui aderant , præcipuæ nobilitatis vir , ma-
gni sane pretii vestimentum parasset , quo san-
cti senis corpus amictu sepulturae traderet ; in-
crepatione illius audita doluit , & melius esse
animo reputans , si tantum stipis , quantum
vestis constiterat , ejus loco indigentibus da-
ret , paratum vestimentum pauperibus elargiri
distulit . Quamobrem mox a maligno correptus
dæmone , quod mandatis non paruisset , gra-
D vissimas pœnas dabat , seque ante lectulum ,
in quo vir sanctus decumbebat , ore ferventes
agens spumas , dilaniabat . Ad quem vir Dei
clementissimus calamitosum conversus : Quid-
nam , inquit , admisisti , o homo , ut in hoc pe-
riculum conjicereris ? ille vero senis mandato
excitatus , licet ejus menti tenebras caco-
dæmon offudisset , secretum , quod apud se
conceperat non obtemperandi jussis ipsius ,
consilium patefecit . Quem confitentem be-
E nignissimus vir commiseratus , manuum san-
ctarum impositione & precibus hominem
protinus ab illa affectione liberavit , & pri-
stinæ sanitati restituit , eumque sic est allocu-
tus : perfice , homo , quæ dudum promissisti .

Quo quidem demonstrato miraculo , cum
jam vitæ finis immineret , eos , qui tunc ade-
rant , multis piis commonitionibus ad vir-
tutis studium atque amorem cohortatus , ut
postrema ejus declarant verba , ad tranquil-
F lum æterni regni portum feliciter emigra-
vit , sanctaque ac Deo grata accessione ,
numerum beatorum , qui ab initio fuerant se-
culi , cumulavit . Nam in coelestibus anima
ipsius confedit tabernaculis , ubi Angelorum
sunt ordines , ubi Patriarcharum populi , ubi
Prophetarum chori , ubi Apostolorum sedes ,
ubi Martyrum gaudium , ubi piorum læti-
tia , ubi Doctorum splendor , ubi celebres

primogenitorum coetus, ubi puræ exultantium voces, ubi illa bona patent, quæ Angeli prospicere optant. In sanctum illum locum, felicissima beati clarique Patris Ephraem anima pervenit. Arbitror vero, cum in cælum ipse ascenderet, singulas, quas in hac vita excoluerat, virtutes præcessisse, ac res illas reconditas & speciosissimas, quæ mortalibus cerni nequeunt oculis, demonstrasse; omniumque excellentissimam caritatem sic ad eam accedentem dixisse: Intuere dilecta anima, pulchritudinem, quam tibi comparavi; simulque delicias ostendisse. Moxque accurrentem humilitatem, ita eam compellasse: Aspice anima Deo chara, cujusmodi ego tibi locum quietis exornavi. Tum cæteras omnes singillatim recensuisse, demonstrasseque præmia, quæ jam inde, cum ab ipsa adhuc in corpore excolerentur atque exercerentur, in futurum comparabant. O decantanda, & imitatu dignissima emigratio! O mors, lacrymis non indigens! O separatio, optatam societatem concilians! O transitus, cujus transeuntem minime pænitet! O funus omnis doloris atque molestiæ expers! Dum enim ipsius mores suspicimus, consolationem inde percipimus. Aliorum quippe hominum mors, illis qui relinquuntur, lacrymandi præbet causam: sanctorum autem, latitiam nobis celebritatemque conciliat. Quare ista non dicenda mors, sed potius transitus, & ad vitam hinc meliorem emigratio.

Hæc sunt, quæ tibi, Patrum optime, mundique Doctor clarissime, laudum præconia audax lingua, ut vilia munuscula, offert: non ea quidem pro dignitate, neque ut indigenti tibi: (quam enim afferre queat gloriam oratio, quæ laudati meritis plane superatur?) verum propter viventium potius utilitatem. Nam bonorum atque præstantiorum virorum encomia, maximam plerisque consolationem & cohortationem ad meliora adferunt. Hanc vero laudandi provinciam alacrius suscepimus, cum variis aliis adducti rationibus, præter vitæ doctrinæque tuæ famam toto terrarum orbe celeberrimam: tum cura illa, quam in homine ejusdem nominis liberando adhibuisti. Ille siquidem nos ad subeundum hoc onus impulit, qui a posteris Ismaël in bello captus, & longius a patria diu commoratus, cum jam ad eam redire desideraret, viamque commodam ignoraret, singulari ope tua aptam ad salutem

ratio-

A πτόκων πατήνους, καὶ ἡχος καθαρὸς τῷ κρείττονι
 εὐορταζόντων· εἰς κείνα τὰ ἀγαθὰ, ἃ ἐπιθυ-
 μῶσιν ἄγγελοι πᾶνύψα, εἰς κείνον τὸ ἱερὸν
 ἐφοίτησε χάριον ἢ ἔμκαεῖς καὶ αἰοιδήμα πα-
 τρὸς ἡμῶν πολυμακάριστος καὶ ἀγία ψυχὴ. ἡ-
 γέμα ὅτῃ πρὸς ἔρανον αὐτῆς ἀναβάσει, ἡγεί-
 θαι τὰς πρὸς τὸ βίον αὐτῆς ἀρετὰς, καὶ δεικνύειν
 αὐτῇ ἐμάς τὰ ἀρρήτα κείνα καὶ ἀδεάτα κάλ-
 λη, καὶ προσελθῶσαν τάχα τὴν μείζονα πασῶν τῶν
 ἀρετῶν ἀγάπῃ, ὅπως εἰπεῖν· ὅρα φιλτάτῃ ψυ-
 χῇ, οἷόν σοι προσξένῃσα κάλλος, καὶ σὺ τῷ
 λόγῳ καθυποδεῖξαι τὸ ἐντρύφημα· καὶ τὴν πα-
 πεινοφροσύνῃ ἐπιδραμῶσαν φράσαι· σκόπει πε-
 ποδημητὴ Θεῷ ψυχὴ, οἷον καὶ γὰρ σοὶ πόπον ἀνα-
 παύσεως ἡτοίμασα, καὶ κατ' μέρος τὰς πάσας
 εἰπεῖν τε καὶ καθυποδεῖξαι, οἷας αὐτῇ τὰς ἀντι-
 δόσεις ὑπὲρ φιλοπονηθεῖσαι προσξένῃσαν ὑπε-
 ρον· ὡ πολυμνήτης καὶ ζηλωτῆς ἀποδημίας· ὡ
 θανάτῃ δακρύων μὴ δεομένης· ὡ χειριστῇ, τὴν
 ποδὸς ἐν τῷ προσξένῃντος συνάφειαν· ὡ μετασά-
 σεως, ἢ παρεχόμενης τῷ μετασάντι μετὰ μελόν.
 ὡ κηδείας ἢ κεκτημένης μετὰ μελόν. ἔξ ὧν γὰρ τὰς
 ἐκείνης ὅπως θαυμάζομεν, ἐκ τέτων τὴν πρὸς
 μυθίαν λαμβάνομεν· ἐπὶ μὲν γὰρ τῇ ἄλλῃ ἀν-
 δρώπων, ὁ θάνατος ἄγιος δακρύων τοῖς πε-
 λειπομένοις γνωρίζεται· ἐπὶ δὲ τῇ ἀγίῳ, δι-
 φροσύνης καὶ πανηγύρεως καθίσταται ὑπὲρ ὅζουτος·
 ὅτι ὁ θάνατος ὁ τοῦτος, ἀλλὰ μετὰ τὰς μᾶλ-
 λον, καὶ πρὸς τὰ κρείττω μετὰ τὰς.

Ταῦτά σοι πρὸς ἡμῶν, τῶν πατέρων ἀ-
 ειρε, καὶ τὸ οἰκονομῆς διδάσκαλε, πολυμῆρὰ γλώσ-
 ση, ὡς δῶρα πρὸς ἀξίαν, προσάγεται τὰ ἐγ-
 κώμια· ὅχι ὡς χεῖροντι· ποῖαν γὰρ ἄκλειαν
 χαίρειται λόγος, ὅπισθ' ἢ ἀξίας ἢ ἐπαγγελίας
 βαδίζων; πρὸς ὅνῃσιν ὁ μᾶλλον τῇ ζώντων· ὅτι
 μεγίστη τοῖς πολλοῖς ἐπὶ τὰ βελτίω πρᾶκται
 τε καὶ τροπὴ, ἢ τῇ ἀγαθῶν ἀνδρῶν διφρημία.
 ἐκίνησε ὅτῃ πρὸς τέτῃς ἡμῶς τὰς λόγους, καὶ πολ-
 μητίας εἰργάσατο, πολλὰ μὲν καὶ ἄλλα· ἐὰν γὰρ
 ἐγὼ τὰ πολυειδῆ προτερήματα, καὶ τὸ ἔβρις καὶ
 λόγος κόσμῳ παντὶ ἀξιάλητον· τέτων ὅτῃ πλέον
 ἢ θαυμαστὴν σε ἐπιστάσια, καὶ ἀπολύτρωσις ἢ εἰς
 τὸ σοὶ γενημένον ὁμῶνυμον, τὸ καὶ πρὸς τέτῃς
 ἡμῶς ἀποδύσεαι τὰς ἀγῶνας τροπρεψάμενον,
 ὅς ἐκ βαρβάρων ἐκγόνων ἢ Ἰσμηλὶ δορυάλω-
 τος ἀπαχθεῖς, καὶ τὸ ἐνεγκαιμένης ἢ μικρὸν χρό-
 νον χωρεῖς, πρὸς τὰ οἰκῆα παλινωσῶν, καὶ τὸ
 ὁδὸν τὴν λυσιτέλειαν ἀγνοῶν, τὸ σῆς ἔτυχε πα-
 ραδόξῃ ἐπιστάσιας, καὶ τὸ ὁδὸν ἐδιδάχθη τὴν πρὸς
 ἀξί-

ἀλάσωσιν μάλλον ἐπιτηδεῖαν, καὶ τῷ σκοπῷ ὡς ἀληθῶς ἔδιδμαρτε. ναὶ μὲν καὶ εἰς αὐτὸ καταντήσας τῶν κινδύνων τὸ ἄκρον, καὶ θάνατον ἐκδεχόμενος, ὑπὸ ἐπιτηρείας καὶ τῇ ὁδῷ βαρβαρικῆς ἐκνωθεὶς. ὡς μόνον τῇ σῆς ἐπεμνησθῇ προσηγορίας, ἐπειπὼν. ἅγιε Ἐφραίμ βοήθει μοι. καὶ τῇ πλάνῳ τῶν κινδύνων ἀβλαβῶς ὑπερέβη, καὶ τῷ φόβῳ κατεφρόνησε, καὶ σωτηρίας ὑπὲρ ἑνὸς τετύχηκε, καὶ τῇ πατρὶδι πρὸς ἐλπίδα ὑπὸ τῇ σῆς προνοίας φρεσζόμενος ἀποδέδοκται. Διὰ τὸτο, εἰς τὰ προειρημένα παροτρύνει ἐκτατικώτερον ἐπολμήσαμεν, καὶ τῶν ἐπαίνων ἐφάψασθαι ἀκαθάρπεις ἐπολμήσαμεν χεῖλεσιν. καὶ εἰ μὲν πρῶτα πολὺ τῷ δέοντος ἡλδομεν, ἐν τοῖς λόγοις ἄτιόν σε γενησθῆναι τῇ ἐπιτυχίας ἐπιογραφήσομεν, καὶ σοὶ τῇ χάριν ὁμολογήσομεν. εἰ δὲ παρὰ πολὺ τῆς ἀξίας οἱ ἐπαῖνοι, καὶ ἔτι πάλιν ἄτιόν σε τῆς ἀποτυχίας καταγτιασόμεθα, καὶ πολυμῆρος πῶς ὁ λόγος. σὺ γὰρ φθύνει τὸς ἐπαίνους βεβλόμενος, καὶ ὡς ζῶν ἐν βίῳ, ἔτι καὶ μεταστὰς παπεινοφρονεῖν ἀσπασόμενος, πρὸς ἐμπροσθίον τὸς ἐγκωμιάζειν σε θέλοντας. πλὴν καὶ τὸ τῷ καὶ τὸ τῷ αὐτῷ, ἡμεῖς τὸ χρεός, ὅσον εἰς δύναμιν, ἀφοσιώμεθα, καὶ πειθεύομεν, ὡς ἔδωκεν ἀπογραφήσῃ ἡμᾶς τὸς θερμὸς φιλοπάτορας. ἀλλ' ὡς παύδων προσφιλῇ γονεῦσι δέξῃ φελλίσματα. σὺ ὅ τῷ θείῳ πρὸς ἀμένοσ θυσιασθεῖς, καὶ τῇ ζωαρχικῇ καὶ ὑπεραγίᾳ λειτουργῶν σὺν ἀγγέλοις τεταῖ, μέμνησο πάντων ἡμῶν, ἀγόμενος ἡμῶν ἀμαρτημάτων ἀφεσιν, ἀγωνίᾳ τε βασιλείας ἀπόλαυσιν. ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν. ὃς ἡ δόξα σὺν τῷ ἀνάρχῳ Πατρὶ, καὶ τῷ θείῳ καὶ ζωοποιῷ Πνεύματι, νῦν καὶ αἰεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων, ἀμήν.

A rationem invenit, & quod diu concupierat, adeptus est. Cum enim in maximum vitæ discrimen adductus esset; (quod omnes viæ Barbarorum interclusæ copiis tenerentur) te nomine dumtaxat invocavit, dicens: Sancte Ephraem, succurre mihi. Sicque tuto periculorum laqueos evasit, ac mortis metum neglexit; inopinatumque consecutus salutem, patriæ tuo munitus præsidio præter spem est restitutus. Quare ad ista enarranda, audacius aggressi, laudes tuas impuris attingere labiis non sumus veriti. Qua quidem in re, si quid profecerimus, id tuo nos adsecutos auxilio fatebimur, tibi que acceptum feremus: sin vero tua dignitate multo inferiores sint nostræ laudationes, te quoque (licet forte audacius hoc dictum videatur) in causa fuisse dicemus, qui & vivens & defunctus, modestiæ humilitatisque studio, te collaudare cupientes impedis. Verumtamen, si istud sit, si illud, nos quantum tulerunt vires, pietatis officio satisfacimus: teque hoc ipsum minime nobis succensurum, neque tui amantissimos aversum; verum æquo benevoloque animo filiorum balbutientium laudes admissurum, confidimus. Tu autem divino jam adstans altari, vitæque principi, ac sanctissimæ una cum Angelis sacrificans Trinitati, omnium nostrum memineris, veniamque nobis peccatorum impetra: ut sempiterna cœlestis regni beatitudine perfrui possimus. In Christo Jesu Domino nostro: cui gloria cum Patre principio carente, & sancto ac vivificante Spiritu, nunc & semper, & in secula seculorum, Amen.

VITA, ET RES GESTÆ
SANCTI PATRIS NOSTRI
EPHRAEM SYRI,
EX METAPHRASTE.

Apud Lipo-
manum, &
Surium die
1. Februarii.

Phraem ille admi-
rabilis e Syrorum
regione ortum du-
xit. Cum au-
tem elegisset vir-
tutem ab infan-
tia, noxias, ac
damnosas æqua-
lium consuetudi-
nes semper stu-

debat cavere, atque vitare. Versaba-
tur vero assidue potius in sacris libris
scripturarum, & id, quod in eas confe-
rebat studium, ocium & meditatio erat
Ephraem quavis voluptate suavior; adeo-
que, ut ipse quoque diceret convenienter
illud Prophetæ: *Quam dulcia sunt gutturi*
meo, eloquia tua?

Psalm. 118.

Hinc autem factum est, ut ab ineun-
te ætate ei virtus omnis coalesceret, ac
diligens studium tolerandorum laborum.
Quid enim non ab eo recte & perfecte
gestum est? non jejunium? non vigiliæ?
non humicubatio? non benignitas? non
lenitas? non, nihil possidere? Non in
tantis bonorum opibus, etiam humilitas?
At neque docendi fuit expers charismatis:
sed in hodiernum usque diem nobiscum
loquitur per suas orationes, admonet, ad-
hortatur, consulit, & differit. A quibus
habemus, ut non solum recta fidei semi-
ta ingrediamur, sed etiam ad virtutem pa-
randam excitemur.

Spes autem in Deum, & caritas
in proximum tantæ fuit curæ Ephraem,
ut ille ipse sic diceret, e vita excedens:
(utendum est enim ipsius verbis:) Num-
quam in tota vita mea maledixi Domi-
no. Non verbum insipiens per mea labia
processit. In tota vita mea neminem sum
execratus; & cum nullo omnino contendere
ex fidelibus. Lachrymæ vero ei quoque
perpetuo fluebant ex oculis, adeo ut per-
ennis fontis fluentum citius defecisset,
quam illum instar imbris cadentes lachry-
mæ. Una autem cum lachrymis, emitte-
bantur etiam gemitus, ostendentes intus ar-
dentem ignem compunctionis. Quod qui-
dem apertius certiusque sciet aliquis,
qui illius scripta legerit. Inveniet enim
eum semper philosophantem de judicio, &
de secundo Christi adventu, & terribile
illud

ΒΙΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΕΙΑ

ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ
ΕΦΡΑΙΜ ΤΟΥ ΣΥΡΟΥ,
ΕΧ ΤΩΝ ΤΟΥ ΜΕΤΑΦΡΑΣΤΟΥ.

B

C

D

E

ΕΦΡΑΙΜ ὁ θαυμασίος
ἔφυ μὲν ἐκ τῆς Σύρων
γῆς. Ἐλόμνος ὃ τὴν
ἀρετὴν ἐκ νηπίου, φυ-
λάττειν αὐτὸν ἀεὶ καὶ
φύλασσε τὰς ἐπιβλαβεῖς
τῆς ἡλικιωτῆς ἑσθλὸν
ὁμιλίαν. Ὡμίλει ὃ συν-
εχῶς μᾶλλον τοῖς ἱεροῖς τῆς Γραφῶν βιβλίαις.
Ὡς ἡ πρὸς αὐτὰ πρῶτον τε, καὶ χολή, Ὡς μελέτη
πάσης ὑπῆρχε τῷ Εἰσραῖμ ἡδονῆς ἡδίων. Ὡς
καὶ αὐτὸν σωφροσύνη τῷ Προφήτῃ λέγειν. Ὡς γλυ-
κεῖα τῷ λάρυγγί μου τὰ λόγια σου. ὑπὲρ μέλι
τῷ στόματί μου.

Ἐντεῦθεν σύντροφος αὐτῷ καὶ ἡλικιωτῆς ἀ-
ρετὴ πᾶσα, καὶ ἡ πρὸς τὰς πόλεις σωφροσύνη. Καὶ
τί γὰρ ἔσθλόν ἐστιν ἀκείβειαν αὐτῷ κατωρθώσῃ;
Οὐ νητεία; Οὐκ ἀσχημία; Οὐ χαμευμία;
Οὐ χρηστότης; Οὐκ ἐπιείκεια; Οὐκ ἀκτιμοσύνη;
Οὐκ ἐπὶ πρῶτον πλεονέκτημα τῷ ἀγαθῷ, καὶ ἡ τα-
πεινοφροσύνη; Οὐ μὲν οὖν ὁ δὲ ὁ διδασκαλικὸς χα-
ρίσματος ἀμοιβὴ ἦν. ἀλλ' ἐστὶν εἰς ἔτι καὶ νῦν,
ἀπὸ πάντων ἐαυτοῦ λόγων, ἡμῖν ὁμιλῶν, νεφελεῖς,
πνεύματα, συμβαλλῶν, ἀγαλλόμενος. Ἀφ' ὧν
ἔσθλόν ἐστιν μόνον τὸ ἀσεβῆναι τῆς πίστεως λόγον ὁρῶσι-
μεῖν ἔχοντες, ἀλλὰ καὶ πρὸς τὸ ἄρετῆς κτήσιν
ἀγαλλόμεθα.

Τῆς αὐτοῦ πρὸς Θεὸν ἐλπίδος, καὶ τῆς
πρὸς τὸ πλησίον ἀγάπης πρῶτον ἐμέλησε τῷ
Εἰσραῖμ, ὥς αὐτὸν ἐκεῖνον εἰπεῖν ἔτρωσι τῷ βίῳ
ἀπαύροντα. δεῖ γὰρ τοῖς αὐτοῖς χεῖρας λόγους.
Οὐδαμῶς ἐν πάσῃ τῇ ζωῇ μου ἐλοιδόρησα Κύ-
ριον, ὃς λόγος ἀφρων ἀπὸ πάντων ἐμῶν πρῶτον ἡλθε
χρῆμα. ἐν πάσῃ τῇ ζωῇ μου κατηρασάμην ὁσέ-
να. καὶ ὅλα τε ὁσένα τῷ πιστῶν διεμαχησάμην.
Ἡν ὃ καὶ τὸ δάκρυον ἀπῶσεν αὐτῷ τὸ ὀφθαλ-
μῶν δακρύνον, ὥς ὁρῶν τὰς ἀενάους πηγὰς
τὸ ῥεῖθρον ἐπιλιπεῖν, ἢ ἐκεῖνον ὑετίζον τὸ δάκρυον.
Συνανεπέμποντο ὃ τοῖς δάκρυσι καὶ οἱ στεναγμοί,
τὸ ἔνδον ὑποκαίμενον τὸ κατανύξας ἐμφαίνοντες
πῦρ. ὅπως σαφέστερον εἴσεται ὡς τοῖς ἐκείνους συγ-
γραμμάσιν ὀντυχῶν. Εὐρήσῃ γὰρ αὐτὸν πρὸς κεί-
σεως πανταχῶς καὶ πρὸς Χριστὸς τῆς δευτέρας
φιλο-

Edit. Ox-
nia MDCC
Pag. 333

φιλοσοφῶντα, τὸ τε φοβερόν ἐκείνο βῆμα οἶονεῖ πρό-
παι ὀφθαλμοῖς ὑδόμενον, καὶ τὴν ἡμέραν ἐκεῖναι
ὑπὸ τυπῶν τῇ ἀφροδίτῃ, ἑαυτὸν τε κατὰ κείτον
εἰσαγόμενον, καὶ λίαν ἐλεεινῶς ὀδυρόμενον.

Τῶν ποταμῶν Εφραιμ αἰὲν χολάζων ἔνθα
φαντασίαις, ἐμάκρυνε, καὶ τὴν Ψαλμοδόν, φυ-
γαδεύων, καὶ δόρυβον πάντα βιωτικόν, καὶ κλύ-
δωνα, καὶ σάλον ἐκκλίνων. Καὶ πάλιν τὴν ἔρημον
ἀνιζόμενος, ἐκ τόπων ὅς τινες ἀμείβων, ψυχῶν
οἰκοδομῆς χάριν καὶ ὠφελείας. ἅτε καὶ Πνύμα-
τι δειῶ κινέμενος, ἀπολιμπάνει ποτὲ τὴν ὀνεγκα-
μύλῳ καὶ τὸ Θεῖον καὶ ἔπος Ἀβραάμ κελυθῶν,
καὶ τὴν Εδέσσην πόλιν καταλαμβάνει, ἅμα μὲν
καὶ προσκύνει τῇ ἱερῇ ἐν αὐτῇ λειψάνων τε καὶ
τόπων ἐλθόν. ἅμα δὲ καὶ καὶ σωτυχίαν ἀνδρὸς
παι λογίων υἱός, ὡς τε γνώσεως καρπὸν ἐκεί-
θεν λαβεῖν. ὁ καὶ πάλιν Θεὸς αἰτέει τε, ἔτιως εἰ-
πὼν. Ἰησοῦ Χριστέ, δέσποτα καὶ κύριε πάντων,
ἀξιώσόν με τὴν πόλιν Εδέσσαν εἰσιόντα ποιῆσαι ἀν-
δρὲς διδύς ἐντυχῆν, ὅς ἱκανὸς ἔσται τὰ πρὸς
οἰκοδομὴν ψυχῆς καὶ ὠφελείαν ἐμοὶ συλλαλῆσαι.
Οὕτως ὠξάμενος, ἐπεὶ πρὸς τῆς πόλεως εἰ-
σόδοις, καὶ τὴν πόλιν εἰσῆι, σύνθετος ἦν, καὶ προσκατι-
κός, καὶ μεμελεμνημένος, οἷα σκοπῶν, ὅπως μὲν
ἐκεῖναι τῶν ἀνδρῶν προσέλθοι, τίνα δὲ πύθοιτο πρὸς
αὐτῶν, καὶ ποίας ἀπολαύσοι τὴν ὠφελείαν.

Οὕτω τοιγάρ ἐν ἐπὶ σινορίας βαδίζοντι γυ-
νή τις διδύς σιωνιτῶν, καὶ αὐτὴ πόρνη. Θεὸς δὲ
τῷ πο πάντως ἦν, ἔνθα τῇ ἐναντίων πομάκισ
οἰκονομῶντος τὰ ἐναντία μυστικῶς τε καὶ ἀπορρή-
τως. Ὁ μὲν οὖν ἱερός Εφραιμ, ἔτι πρὸς ἐλπί-
δα πᾶσαν ἐντυχῶν τῇ ἐτάρῃ, ἵστατο πρὸς αὐ-
τὴν Ἰζεσηκός καὶ καὶ ἀπενὲς ἐνορῶν, ἀλύων τε καὶ
παθαγόμενος κατὰ ἑαυτὸν τὴν ψυχὴν, ὅπως μὴ
κατὰ δὲχνην, ἀλλὰ παντάπασιν ἀπὸ ἐναντίας
μαλὸν ἐπέβη τὸ ἀπιδέν. Ἡ δὲ ἔτιως ὁρῶντα
ἰδῶσα, ὁξύτατον αὐτῶν πάλιν ἐπιβάλλει τὴν ὀφ-
θαλμόν. Ἐπεὶ δὲ ἔτιως μέλει πολλῶς πρὸς ἀν-
λήλως ἐώρων, βεληθεῖς αὐτὴν ἐντρέψαι, καὶ εἰς
αἰδῶ γύναιξι πρέπῃς ἀγαγεῖν ὁ μέγας. τί δὲ
ὅρα ἐρυθειῶς, γύναι, φησὶν, ἔτιως πεπηγόσιν
ὀφθαλμοῖς εἰς ἡμᾶς ὁρῶσα; Κακείνη. ἀλλ' ἐμὲ
ἔτιως, ἔφη, προσηκόν ὅτι πρὸς σε βλέπῃ, καὶ
γὰρ ἐκ σὺ καὶ τὴν σῆς εἰλημμαι πλῆθους. σὲ δὲ
εἰ πρὸς ἡμᾶς, ἀλλὰ πρὸς τὴν γῆν μαλὸν ὁρᾶν
δεῖ, ἵνα ἡς πάλιν ἐλήφθης αὐτός. Τῶντων ἔξω
πάσης ἀκῆσας ὁ Εφραιμ προσδοκίας, τῇ τε γυ-
νακὶ μεγάλας ὁμολόγη χάριτας ὠφελείας, καὶ
Θεῶν δερμῶς ἀνέπεμπε τὰς ἀχαιρίας, τῶν
ἀφ

illud tribunal semper subjicientem oculis, il-
lumque diem imprimentem nostræ cogitatio-
ni, & se ipsum inducentem tamquam condem-
natum, & deflentem valde miserabiliter.

Cum autem Ephraem semper versaretur in talibus visorum apprehensionibus, elongabat, ut ait Propheta, fugiens; om-
nemque de iis, quæ ad vitam hanc perti-
nent, tumultum, motumque, ac fluctum
declinans. Qui cum habitaret in solitudi-
ne, ac locis loca subinde mutaret, propter
ædificationem, & utilitatem animarum, sicque a divino admoneretur spiritu: reliquit
aliquando patriam jussu divino alter iste
Abraham, & in civitatem Edessenorum
venit, tum ut sacras ibi reliquias & loca
sancta adoraret; tum etiam, ut virum ali-
quem eruditum ibi reperiret, ac conveni-
ret, & cognitionis illinc fructum accipe-
ret: quod etiam a Deo enixe petebat, sic
dicens: Jesu Christe omnium Domine,
concede, ut ego civitatem Edessam ingre-
diens, in talem virum statim incidam,
qui sit idoneus ad differendum mecum de
iis, quæ ad animæ ædificationem pertine-
ant, & utilitatem. Cumque sic orasset,
postquam fuit in ingressu civitatis, & por-
tam est ingressus; cogitabundus hærebat,
attentoque ac sollicito animo, ut qui se-
cum consideraret, quemadmodum ad illum
quidem virum accederet, & quænam ex
eo potissimum quæreretur, quamque utili-
tatem ex eo percipere posset.

Cum sic autem cogitabundus incederet, ei statim quædam occurrit mulier, eaque me-
retrix. Dei vero ea erat omnino permissio,
qui mystice & arcane sæpe per contra-
ria dispensat contraria. Sacrosanctus itaque
Ephraem, cum sic præter spem incidisset in
meretricem, constitit in eam defixis intuens
oculis, & quasi emotæ mentis, tristisque, ac
apud se perturbato animo, quod non ut pre-
catus fuerat, sed contrarium potius evenisset
ei, ac petierat. Illa autem cum sic eum vi-
disset adspicientem, in eum rursus oculos
conjicit acerrimos. Postquam vero sic diu-
tius se invicem adspexissent, volens eam pu-
dore afficere, & ad verecundiam (quæ mulie-
ribus convenit) deducere magnus Ephraem:
Quid vero, inquit, non erubescis mulier, tam
fixis oculis nos intuens? Illa autem: sed me,
inquit, convenit te sic adspicere: ex te enim
sumpta sum, & tuo latere. Te vero non nos, sed
terram potius oportet adspicere, ex qua ipse
rursus sumptus es. Hæc cum audisset Ephraem
præter omnem expectationem, & mulieri con-
fessus est magnas se habere gratias propter
eam, quam ab ipsa acceperat, utilitatem; &
Deo vehementi emisit studio gratiarum actio-
nes,

nes, qui per ea, quæ præter spem accidunt, ea sæpe facit, quæ ipsam spem superant.

Cum ergo jam dies aliquot transiissent, & Sanctus Ephraem moraretur Edessæ, mulier quædam meretrix, quæ in propinqua habitabat vicinia, fit maligno instrumentum ad vitium; & per eam, sicut prius ipsam per serpentem, justum aggreditur Ephraem. Cum itaque Sanctus Ephraem cibum quemdam pararet; illa, aperta fenestra, quæ erat in corte, impudenter despicit, & plane meretricie: & deinde cum Sanctum adspexisset in verecunde: Benedic, inquit, Abba. Ille vero cum eo, qui ipsum decebat, habitu, gestu, & sermone: Dominus, inquit, tibi benedicat. Ipsa autem rursus cum vehementi & indecoro risu, ad eum: sed quid, inquit, tuo cibo decet? Ille vero, tres, inquit, lapides, & parum luti, ut hæc obstruatur fenestra. Illa interim nihil de sua remittens impudentia: quod te, inquit, priores appellavimus, hoc ne te efficit insolentem? Ego, inquit, volo tecum dormire. Tu ne autem hoc mihi statim primo negasti? Ad hæc, quemadmodum illa verbis Satanicis: ita multo magis ipse sermonibus abundavit spiritualibus, & quales ipsum dicere, & eam oportebat audire. Si vis enim, inquit, nos ambos simul dormire; ubi tibi dixero, illic pariter jacebimus. Postquam vero illa sermonem arripuit, & rogavit locum, ubi hoc fieri deberet: Non in alio, inquit, loco tecum congregiar, nisi in medio civitatis. Sed non, inquit illa, pudore, atque rubore aperte afficiemur a videntibus hominibus, si sic nos ibi jaceamus in medio? Capta autem est mulier, quæ voluit capere impatibilem & inexpugnabilem animam, ut quæ ne hoc quidem potuerit cognoscere, quod dicit Salomon: *Oculi Domini altissimi sunt innumerabilibus partibus sole splendidiores, qui intuentur omnes vias hominum.*

Cum vero statim veluti anser, verbum apprehendisset vir præclarus, contra intulit: Si ergo hominum iudicasti oculos satis esse ad pudore afficiendam animam, & a mala actione abducendam: Dei oculos, qui omnia intuentur, tam quæ clam, quam quæ aperte fiunt, nonne multo magis revelebimur, & extimescemus, & a re mala abstinēbimus: qui semper nobiscum habitantem in nobis excitat conscientiam, & ex ea nobis reservat tormenta, quæ finem non accipiunt? Hæc suffecerunt non solum ad meretrici persuadendum,

A Ἀλλὰ τὴν πρὶ ἐλπίδα πολλάκις, καὶ αὐτῇ ἐλπίδων κρείττονα ποιεῖν ὡς πολὺ δυναμένῳ:

Ὡς οὖν ἱκανὰ διήλθον ἡμέρας, καὶ Ἐφραίμ τὸ θεῖον ἢ πόλιν Ἐδεσσα εἶχε, πόρνη ὡς γυνὴ ἐν γαστρὶ αὐτῇ οἰκῶσα, ὄργανον εἰς κακίαν τῷ Πονηρῷ γίνεσθαι: καὶ δι' αὐτῆς, ὡς περ ἀπὸ τοῦ ὄφους αὐτῇ πρότερον, τῷ δικαίῳ προσβάλλει. Ἐπεὶ οὖν βρώσιν ἵνα ἐτύγχανεν ἔσθων ὁ θεῖος Ἐφραίμ, ἐκείνη ἀφνοῖζασα τὴν θυεῖδα, ἥτις ἄρα καὶ ἦν ἐπὶ τῷ μεσώλῳ, ὡς ἀκύνει τε ἀναχύντως, καὶ αὐτὸ τῷ ἐταμεῖας. εἶτα καὶ ἀναδῶς ἐμβλέψασα ἰὼ οὐρανῷ, Εὐλόγησον Ἀββᾶ, λέγει. Ὁ δὲ μὲν ὁ προσήκωντος αὐτῇ χήματος τε καὶ φθέρματος, Ὁ Κύριος, φησὶν, βλοσησὶ σε. Αὐτὴ δὲ πάλιν μὲν θυεῖς ὁ γέλωτος καὶ ἀσέμνη, Ἀλλὰ τί, εἶπεν, ἐλείπει τῷ βρώματί σε; καὶ ὁς, Τρεῖς, ἔφη, λίθοι καὶ ὀλίγη πηλός, ὡς τὴν θυεῖδα ταύτην ἀναφραγῆναι. Ἐκείνη μηδὲν ὑπενοῦσα τὴν ἀναδῶς, Ὅτι σε προλαβόντες, ἔφη, προσηγορήσασθαι, τῷ τοῦ τοῦ τυφόνου ὠνήκεν; Ἐγὼ συγκοιμηθῆναι βέλομαι σοι, φησὶ. σὺ δὲ με τὴν πρώτην θυεῖς ἀπηγορεύσας; Πρὸς ταῦτα, ὡς περ ἐκείνη ῥημάτων σατανικῶν, ἔτω πολλὰ μᾶλλον αὐτὸς πνευματικῶν ὅσα ἠπόρησε λόγων, καὶ οἶον αὐτὸν τε εἶδει λέγειν, καὶ ἐκείνῳ ἀκύνει. Εἰ βέλει γὰρ, ἔφη, ἀμφοτέρους συγκοιμηθῆναι, εἴδα αὖ καὶ εἶπω σοι, ἐκείσε δὴ καὶ κοινῇ συγκοιμησόμεθα. Ὡς δὲ ἐκείνη τὸν λόγον ἤρπασε, καὶ ἤρετο τὸν τόπον, ἵνα τῷ θυεῖς δεῖ. Οὐκ ἐν ἄλλῳ, ἔφη, τόπῳ, ὅτι μὴ ἐν ἰὼ μέσῳ σινωελδομαί σοι τὴν πόλεως. Καὶ αὐτὴ· ὦς ὅσα ἀδῶς, ἔφη, ὅσα ἀκύνει σαφὴς ἀπὸ τῶν ὁρώντων ἀνδρῶν, ἔτω γὰρ ἐν τῷ μέσῳ κειμένων ἡμῶν. Εἰ δὲ ἄλλῳ ἢ ἐλεῖν βεληθεῖσα γυνὴ τὴν ἀπαθῆ ψυχὴν ὅσα ἀνάλωτον, ὅσα τῷ γινώσκοντι δυναθεῖσα, ὁ φησὶ Σολομῶν, ὅτι οἱ ὀφθαλμοὶ Κυεῖς τῷ ὑψίστῳ μυριοπλασίως ἢ λίαν φωτεινότεροί εἰσιν, οἱ ἐπιβλέποντες πάσας ὁδοὺς ἀνδρῶν.

Αὐτίκα γὰρ, οἷα λαβὼς, τῷ ῥήματος ὁ θναῖος δραξάμενος ἀντεπῆλκε. εἰ οὖν ἀνθρώπων ὀφθαλμοὺς ἐκείνας ἱκανὰς ἔχον ἐντρέψαι ψυχὴν, καὶ πονηρὰς ἀφελύσαι πράξεως. τὸς δὲ Θεὸς πάντα βλέποντας ὀφθαλμοὺς, ὅσα τε ἐν ἀδῶ, καὶ ὅσα καὶ τὸ ἐμφανὲς τῶν τῶν, ὅσα πολλὰ μᾶλλον ἀδῶσόμεθα τε καὶ ἀποπλήξομεθα. ὅσα πονηρὰ πράγματος ἀφῆξομεθα, ὅσα κατήγορον αἰεὶ συνοικον τὸ σινωελδὸς ἡμῶν ἐπεγεῖρε, καὶ βασάνες ἐκείθεν πέρας ἐχέσας ἔδαμας ταμιεύει; Ταῦτα ἱκανὰ γέγονεν, ὅσα ἀπλῶς πείσαι τὴν πόρνην

νῦν ἀπαχέσθαι τὸ πρὸς αὐτὸν φάλης ἐπιθυμίας, ἀλλὰ ἔτι ὑπὲρ τῆς προτέρων αὐτῇ μεταμελήσας κακῶν, ὅλας τε τῆς βίης μεταβολῇ καὶ τῇ γνώμῃ ἐνδεύσας. Αὐτίκα γὰρ προσελθῶσα, καὶ εἰς γῆν πεσῶσα, ἔτι ποδῶν ἐκείνης τῇ ἱερῶν ἀφαιμένη, συγγνώμην τε ἠτείτο τῇ ἀνομιᾷ ἐπιθυμίας ἔτι ἀκολάστου ῥοπῆς· καὶ ὅπως αὖ γνησίαν εἰσενεγκῶσα τῇ μετάνοιαν, τῇ ὁδῷ πρὸς σωτηρίαν φερέσθης μὴ λησάτωι, ὁδηγὸν αὐτὴν καὶ διδασκαλὸν ἡξίεσθαι λαβεῖν. Οὗτος (καὶ πᾶς γὰρ ὅς τις ἐμελλεν Εφραὶμ ὦν ἐκείνος, ἀγνῶσθαι τοῖς ἐπὶ νόμῳ ὑπηρετεῖν καὶ πρᾶξαι τὰ δέοντα) καὶ τῇ μὴ πορνεύσῃ πάλιν, τῇ θείᾳ φάνει Ἰερεμίας, ὁπίσω πάντων ἐνθυμημάτων τῆς καρδίας αὐτῆς τῇ πονηρίᾳ, μηδὲ καταφρονησῶσα, τῇ δουλεύσας ὁδῷ αὐτῆς, ἀσφαλέςτατα πρὸς ἀντιλήψιν, εἰς μοναστήριον τε γυναικῶν εἰσαγαγῆς ἀρετῆς ἐπιμελεσθῶν. καὶ τέλος, τὴν ἐκείνην ὑποσκελίσας τῇ δουλείᾳ ὁδῷ βεληθεῖσθαι, αὐτὴς ἀπὸ τῆς ὁδοῦ μάλλον τῇ πονηρίᾳ ἐπιστρέψας, καρπὸν ἔχει δικαιοσύνης, τῇ ἐκείνης ἐπιστροφῇ. Οὕτως ὁ θείος Εφραὶμ δύο πόρναις γυναιξὶν ἐντυχῶν, τὴν μὴ ὠφέλησεν, ἐκ δὲ τῆς αὐτῆς ἀπέλαυσεν ὠφελείας, ἢ τὴν ἀληθέστερον εἰπεῖν, ἡ ἀμφοτέρων· καὶ πρὸς ἐλπίδα πᾶσαν ἀμφοτέρω, ἅτε δὴ καὶ ῥοπῆς θείης σωδραμύνης ἐπὶ ἀμφοτέροις.

Ἐκεῖθεν ἐπὶ τὴν Καππαδοκίαν Κασάρειαν ὑποτὸ τῆς ἀγῆσης αὐτὸν ἀνωθεν ὁδηγηθεὶς χάριτος, τῇ μέγαν εἶδε Βασίλειον, τὸ εἶδος τῆς ἐκκλησίας, τὴν τῇ δογματικῶν πηγὴν. ὃν Εφραὶμ ἰδὼν πολλὰς ἡρξάτο γεραίρειν τῆς δουλείας. διορατικῶς γὰρ ὁμῶς τῇ ψυχῇ ὁρᾷ ὡς περὶ εἰσεργάσθαι (ἡλὶς ἀκτῖσι τὸ εἶδος ἐκείνης ὁμοίον ἦν) τῇ δεξιᾷ τῆς ὡμῆς λαμπρὰν λαμπρὰς ἐπικαθήμενῃ, πρὸς ἧς τε ὁμιλῶσαν τῇ Βασιλείᾳ, καὶ ἐκείνην πάλιν τῇ λαῶν τὰ ὑπὲρ αὐτῆς ὡς περὶ ὑπαγορευόμενα διηγούμενον. Οὗτος καὶ ὑποτὸ τῆς σεπτικῆς ἐκείνης περὶ τῆς κατὰ τῆς Εφραὶμ μνηθεῖς, ἔγνω τε αὐτὸν ὅστις εἶναι, καὶ ὅτι χάριν ἀφίκοιτο, διὸ καὶ μεταδιδῶσιν ἀμύλην τῇ ὁμιλίᾳ, καὶ πάντες πρὸς ἀμύλην καλῶν ἀπολαύσιν. Ἀλλ' ἐπανιτύνει ἔτι αὐτὸς ἐπὶ τῇ θείᾳ Εφραὶμ, ἔτι μόνον κατὰ τῆς ἐκείνης διηγούμενον· ὅπως τε λογισμὸν ὁρᾷ να μὴ πρὸς ἐργασίαν ἀρετῆς αὐτῷ σιωποῦντα τὰ ὡς περὶ προσέειπε· ἔτι ὅπως δαφιλῶς αὐτῷ πρὸς Θεὸν τὸ διδασκαλίας ἐδέδοτο τάλαντον, ὃ καὶ ἀφαιρόντως ἐκείνος εἰς τὰς τῇ ψυχῇ αὐτῆς αἰετὶ τραπέζας ἐσθλάσσει.

Καὶ τῷ αὐτῷ ἐπισημαίνεται, λέγων· ὡς ἄρα

A dendum, ut abstineret ab improba in eum libidine: sed ut priorum etiam eam malorum poeniteret, & mutationem adferret totius vitæ, & sententiæ. Statim itaque accedens, & humi procidens, & sacros illius pedes tangens, petit veniam a ratione alienissimæ cupiditatis, impudicæque & intemperantis propensionis: & ne, cum veram & germanam attulisset poenitentiam, a via, quæ ducit ad salutem, aberraret, eum ducem & magistrum voluit accipere. Ille autem (quomodo enim, cum esset ille Ephraem, non erat talibus pariturus petitionibus, & ea, quæ par erat, admoniturus?) ne rursus ambularet, ut cum divino dicam Hieremia, post cogitationes cordis sui mali, neque contemneret, ita ut vias priores repeteret, præcipit egregie, eamque in mulierum includit monasterio, quæ virtutis curam gerebant: & tandem cum eam, quæ a via recta illum volebat abducere, ipse a via mala potius convertisset, justitiæ fructum habuit illam conversionem. Sic divinus Ephraem cum in duas incidisset meretrices, huic quidem profuit, ipse autem ex altera accepit utilitatem: aut, ut verius dicam, ex utraque; & utrumque præter spem omnem accidit, utpote quod divinum D auxilium in utrisque concurrerit.

Hinc ad eam, quæ est in Capadocia, Cæsaream deductus a gratia, quæ ex alto eum ducebat, magnum ibi vidit Basilium, os Ecclesiæ, fontem dogmatum. Quem cum vidisset Ephraem, coepit eum multis honorare laudibus. Perspicaci enim animi oculo cernebat quandam Columbam (erat autem illius forma radiis solis similis) præclaram, præclare ejus humero insidentem, & in aurem cum Basilio loquentem: & illum rursus ea, quæ ab ipsa veluti dictabantur, referre populo. A qua veneranda columba cum didicisset de Ephraem, & quisnam esset cognovit, & quam de causa venisset. Quocirca & se invicem sermone impertiunt, & fruuntur alter alterius bonis. Sed revertendum est rursus ad divinum Ephraem, & solæ illius res sunt pure narrandæ; quemadmodum nullam admittebat cogitationem, quæ non ei conferret ad virtutis operationem, & quemadmodum abunde ei erat a Deo datum talentum doctrinæ: quod quidem ille semper præcipue augere ad mensas studebat animarum.

Ipse autem hoc significat, dicens: quod

Jerem. 7.

quod cum adhuc esset puer, & nondum ad ephebi pervenisset ætatem, viderit quandam vitem permultis botris plenam, & lingua sua enatam, in magnam fuisse sublatam altitudinem, & universæ terræ occupasse superficiem. Et omnes quidem ei insidebant volucres, & circumvolabant, & botros pascebant. Vitis vero, quo magis ejus botri carpebantur, & quo liberalius & splendidius aves excipiebat, eo majori fructu scatebat, fructumque multum producebat, & copiosum. Et hoc quidem ipse dicit de se ipso. Illud autem hoc quoque alii Ephraem suo tribuunt testimonio, ex iis, qui digni sunt habiti, qui hæc viderent. Dicunt enim se aliquando vidisse Angelorum multitudinem, & superis descendentem, librumque intrinsecus & extrinsecus scriptum habentem in manu. Apud se vero considerabat illa, quæ apparuerat, visio, quisnam esset is, cui liber traderetur: & cum alii quidem hunc, alii vero illum, alii alium proponerent, quotquot scilicet tunc vitam piam exercebant & honestam; tandem cum omnes convenissent in Ephraem, ei liber a sacra multitudine committitur. Experrectus ergo is, qui viderat visionem, timore affectus, venit in Ecclesiam: & cum in ea invenisset Ephraem, doctrinis quam optimis, & vel ipso melle suavioribus pascentem eos, qui aderant; somnium ea ratione conjicit. Et ille quidem Deo egit gratias: ab illo autem tempore, tam copiose & tam vehementer Ephraem fluxerunt fluentia orationis, & cum tanta, & ita perpetua obruebat vis cogitatorum, ut nec satis quidem posset ejus lingua fervire celeritati eorum, quæ cogitarat, tametsi ejus erat tantus in dicendo fluxus, & tam promte enunciabat id, quod mente conceperat, ut non minus celeriter sermone explicaret, quam alii cogitarent. Quamobrem dicitur is Deo aliquando dixisse: Remitte, o Domine, undas tuæ gratiæ. Abyssus enim doctrinæ, quæ linguam inundabat, non sinebat eum amplius continere, cum ad dicendum minime fervirent instrumenta.

Illius autem orationem nihil aliud interrumpebat, nisi precatio: eam vero lachrymæ. Noctes vero, quæ ipsum excipiebant vigilantem, luci diei rursus reddebant sobrium: ut qui vereretur, ne princeps tenebrarum eum somno impeditum deprehenderet, & ideo vigilaret adversus ejus insultus. Ei enim sufficiebat somnus vel brevissimus, ut qui eum solum leviter gustaret, non uteretur autem ad satietatem; sed tantum,

A ἄρα πᾶς ἔτι ὦν καὶ ἐντὸς ἐφήβου, ἀμπελον ἰδοὶ ὑπὲρ βειδομήνῳ πυκνοῖς τοῖς βότρυσι, τῆς ἑαυτοῦ γλώττης ἀναδοθεῖσαν, ἐπὶ πολὺ τε ὑψοῦς ἀρδεῖσαν, καὶ πᾶν πάσης ἐπιχρᾶσαν τῇ γῆς. Καὶ πᾶν μὲν πῆλόν ἐφιζάνον ἦν αὐτῇ, καὶ πεπεπόμενον, καὶ τῷ βοτρυῶν σιτέμενον. Ἡ δὲ ἀμπελος ὅσῳ τὰς βότρυας ὑπεκείρετο, καὶ τὰς ὀρνίθας φιλοτίμως ἐδεξίστο, τοσούτῳ πλεόν ἔβρυε τῷ καρπῷ, & πολλὸν αὐτὸν ἐκφυόρει & ἀφθονον. Καὶ τῷ μὲν αὐτὸς φησὶ πρὸς ἑαυτὴν. Ἐκείνο δὲ τῷ Εὐφραῖμ & ἄλλοι προσμαρτυροῦσι τὴν βλέψαν πᾶν τοιαῦτα ἡξιωμένων. Θεασασθὰς ποτε λέγουσιν ἀγγέλων πληθύν ἄνωθεν κατιόντας, καὶ πόμον πᾶν τε ἔνδον & πᾶν ἐκτὸς γεγραμμένον ἀφ' ἑαυτοῦ ἔχοντας. ἐσκόπευεν δὲ ἡ φανείσα ἑφ' ἑαυτὴν πρὸς ἑαυτήν, τίς ποτε ἄρα τὴν πόμον ἐγχρᾶσθαι; & τὴν μὲν τῶν, τὴν δὲ ἐκείνων, & ἄλλων ἄλλων περὶ βαλλομένων, ὅσοι δηλαδὴ & βίον ἀλαβὴν & σῶφρονα τιμωκᾶτα μετιόντες ἦσαν. τέλος ἐπὶ τῷ Εὐφραῖμ ἀπάντων συμφωνησάντων, αὐτὸς & τὴν πόμον ἡπὸ τῆς ἱερᾶς πληθύνος πεισυνέει. διυπνισθεὶς ὅν οὐ τὴν ὄψιν ἰδὼν, πρὸς φόβον τὴν ἐκκλησίαν καταλαμβάνει, καὶ τὸ Εὐφραῖμ δύνων ἐν αὐτῇ διδασκαλίᾳ ὅτι χρῆσθαι, & αὐτὴν μέλιτος ἡδυτέραις τὰς πρὸντας ἐνεσιάζοντα. ταύτην τὸ ὄναρ συμβάλλει. & ὁ μὲν ἀξίαν ὁμολογεῖ τῷ Θεῷ τὴν χάριν. Ἐξ ἐκείνης δὲ τῷ Εὐφραῖμ ἕως ἡνίκα τὰς λόγους ρεῖθρα πρὸς αὐτὸν & σωτόμως, & ποσὶν αὐτὸν ἢ τὴν ἐνδυμημάτων σωέχεια ἐπικλύζουσα ἦν, ὥς μηδὲ τὴν γλῶτταν ἱκανῶς ἔχειν ὑπηρετεῖν τῷ τάχει τῶν νοημάτων. καίτοιγε ποικύτην κεχρημένην ἀρετῶν πρὸς τὸ λέγειν, καὶ ἕως ἐπιμότατα τὸ νοηδὲν ἀπαγγέλλειν, ὥς μηδὲν εἰς τὰς λόγους αὐτὴν ἀπὸ λείπεσθαι τὴν πρὸς ἄλλοις ἐνδυμημάτων. Ὅτε καὶ κείνον λέγεται ποτε φάναι πρὸς τὸν Θεόν. ἄνθρωπε, ὦ Δέσποτα, τὴν χάριτίς σου ἐπὶ τὰ κύματα. ἡπὸ γὰρ τῆς γλῶσσης ἢ τῆς διδασκαλίας ἀβυσσος πελαγίζουσα, σέθεν αὐτὸν ὅσον εἶα λαπὸν, τὴν πρὸς τὸ λέγειν ὀργάνων ἔχ ὑπεργέντων.

Ἐπέκοπτε δὲ τὰς λόγους ἕτερον μὲν ὁσὸν, ἀλλὰ δὲ μόνον. καὶ ταύτην τὰ δάκρυα. Αἱ τε νύκτες αὐτὸν ζηνορῶντα πρὸς ἀλαμβάνουσαν, νήφοντα πάλιν τῷ τῆς ἡμέρας φωτὶ πρὸς δίδωσθαι, οἷα τὴν ἑσκότους Ἀρχοντα ὑπειδόμενον, μὴ & καταλάβοι αὐτὸν ὑπὸν πεπεδημένον. καὶ ἀφ' οὗ τῷ πρὸς τὴν ἐφοδὸν ἐκείνης ἐξηγορότα. Ὑπνος γὰρ αὐτῷ καὶ λίαν βραχὺς ἐξήρκει, πρὸς ἀνδρόμενος μόνον, ὅσον εἰς κόρον αὐτῷ χρώμενος. & τοσούτος,

τος, ὅσον αὐτὸν ἀναγκάσας καὶ σωέ-
χειν τὸ σῶμα τοῖς πολλοῖς ἰδρῶσι καὶ πόνοις κα-
τατφνόμενον. Ἐποίη γὰρ φύγην αὐτῷ τὰς ὀφ-
θαλμοὺς τὸ ὕπνον, πολλὰ μὲν καὶ ἄλλα, μάλιστα
τὴν χαμβνία, σκληραγωγία, ἡ παντοδαπὴ
τῆς σώματος τιξίς ἐκείνη, ἡ κακώσις.

Ἀκτιμοσύνης τὸ τοσούτος αὐτῷ σωελέχθη
πλῆθος, ὥστε ἡ μάρτυρα ἐπὶ αὐτῷ τὸ οἰκεῖον
τόμα παλαβεῖν, καὶ τὰ πρὸς τὴν ἐχάτατος ἀναπνοῆς
αὐτῷ ῥήματα, ὧν ὁδὸν ἀξιοπιστότερον, ἢ ἀλη-
θέστερον. ἔχθη τὸ ἔτος. ἔχθη ὑπὲρ τῶν Ἐφραΐμ
ποτε βαλάντιον, ἡ ῥάβδος, ἡ τήρη, ἔτε μὴν
ἀργύρεον, ἔτε χρυσίον. ὅμῃ ὁδὸν ἵνα κτήσιν ἐπὶ
τῇ γῆς ἐκτισάμην. Τὸ γὰρ ἀγαθὸν Βασιλέως
ἦκσα, φησὶ, ἐν τοῖς ἀγγελίοις τοῖς ἐσὺ μα-
θηταῖς ἐπιτάττοντος, Μηδὲν ἐπὶ τῇ γῆς κτήση-
σε. ὁδὸν ὁδὸν ἐμπαθὲς ἔχον ἡ τοιοῦτο. Οὕ-
τως ἐπέειπε πάντα τῷ διδασκάλῳ, καὶ ἡλωτὴς
ὄντως ἡ μιμητὴς τῶν πρώτων ἐκείνων μαθητῶν
ἐδείκνυτο.

Ταπεινοφροσύνην τὴν, ἡ σωτελεὴν καρδίας,
ἡ μετεοότης, τίς ἔτι πολὺς αἰεὶ, καὶ θερ-
μὸς ἡ ἀκμάς; ὡς ποδοὺ μὲν ὥσπερ ἄρτον ἐσθίειν,
τὸ τόμα τὸ κλαυθμῷ συγκιρῶν, ἡ πρὸς μὲν
ἐπὶ λίκαν ἀλαβὰς ἔχθη, καὶ τὰς ἀφηνεῖας
αὐτῶν ἡ μόνον ἔχθη προσέειπε, ὅμῃ καὶ φανερὰς
αὐτοῖς ἀχθεῖς, ὥσπερ τοῖς κωμῶδισιν ἕτερος ἡ
λοιδορῶμενοι. ἐρυθειῶν τε, καὶ εἰς γῆν βλέπειν,
ἡ χροῶν μὲν ἄλλοτε ἄλλην τῆς ὀφθαλμοῦ ἀμείβειν.
ἰδρῶτι τὸ λεπτὸν εἶζεσθαι, ἡ παντελὲς ἄφρων
μένειν, καδαῖ τῆς ἀρχύνης αὐτῷ τὴν φωνὴν ἐπε-
χέσθαι. καὶ τοιοῦτο τὸ τὸ πολλὴν αὐτῷ μετεοφροσύ-
νης ἰδίον. Ἡ δὲ γὰρ μέλων ἀπαρῆν, τοιαῦτα
μὲν σφοδρὰς ἐπιτιμῆσεως ἐπισκήπτων ἦν. Μὴ
ἄσητε ἄσμα ἐπὶ Ἐφραΐμ, μὴ ἐγκωμιάσητε,
μὴ πολυτελεῖ ἐνθάδε ἡμαρτωρ, μὴ ἰδίᾳ ἡ
σώματί μου τάφον ἐργάσασθε. λόγον γὰρ ἔχω
μὲν Θεῷ, ἀλλοθῆναι με σὺν τοῖς ξένοις. ξένος
ἐγώ, καὶ πᾶσι δὲ ἡμεῖς, καδαῖ πάντες οἱ πα-
τέρες μου.

Φιλανθρωπίας τὴν, ἡ πτωχοφιλίας, ἡ τὴν
πρὸς τὰς πένητας οἴκτες τοσούτος αὐτῷ λόγος,
καὶ ἔτι τῆς ἐκείνων ἀντείχετο προσασίας, ὡς
ἐπεὶ οἴκοθεν εἶχε μετὰ δίδου (πόθεν;
ὅς γε καὶ αὐτὸς ἠπώρει τὴν ἀναγκάων) ὁ μόνον εἶχε,
τοιοῦτο πρὸς τὴν αὐτῷ ἐκέρχρητο σωτηρίαν. καὶ τῇ τῇ
γλώττης σοφίᾳ καὶ τῇ συνέσει, πολλοῖς, τὴν πλῆ-
σίων καὶ χεῖρα, καὶ πλάγχνα, καὶ παμειῖά φη-
μι ἀφνοίξας, ἀφθόνως δὲ αὐτῶν ἐχορήγη τοῖς

tum, quantum satis esset, ad necessario
continendum corpus, quod multis inten-
debatur sudoribus, & laboribus. Ut enim
ab ejus oculis fugeret somnus, faciebant
quidem multa etiam alia: maxime autem
humicubatio, vitæ austeritas, illaque varia
& multiplex corporis consumptio, & afflictio.

Nihil vero possidendi, tantæ sunt ab
eo collectæ divitiæ, ut ad id assumatur oris
ejus testimonium, & verba, quæ ab eo
dicta sunt in extremo ejus spiritu, quibus
nihil est fide dignius, aut verius. Sic au-
tem habent: Ephraem numquam fuit cru-
mena, non virga, non pera, neque au-
rum, nec argentum. Sed nec in terra ullam
habui possessionem. Bonum enim Regem
audivi, inquit, in suis Evangeliiis præ-
cipientem discipulis: Nihil in terra pos-
federitis. Quocirca nec affectione qui-
dem tale quid habuit. Ita magistro
parebat in omnibus, & se vere præ-
buit imitatore primorum illius discipu-
lorum.

In humilitate autem, & cordis con-
tritione, & moderatione, quis frequen-
tius, aut acius, aut perfectius est ver-
satus? adeo ut cinerem quidem tam-
quam panem comederet, potum autem
cum fletu misceret. Laudes vero valde
vitabat; & eos, qui eum laudabant, non
solum non admittebat, sed eis etiam aper-
te succensebat, ut alius iis, qui irri-
dent, & maledictis insequuntur: eru-
besceret autem, & terram adspiceret,
& vultus colorem alias alium mutaret:
tenui autem sudore diffunderet, & omnino
mutus maneret, pudore ejus vocem velu-
ti retinente. Porro autem hoc quoque
erat proprium magnæ ejus moderationi,
atque modestiæ. Cum enim jam esset abi-
turus, hæc cum magna mandabat in-
crepatione: Ne canticum cecineritis super
Ephraem, neque eum laudaveritis. Ne
me pretiosa veste indueritis. Ne seorsum
meo corpori sepulcrum feceritis. Statui
enim, Deo volente, habitare cum pere-
grinis. Peregrinus enim sum, & advena,

ficut omnes patres mei.
Benignitatis autem, & alendorum men-
dicorum, & misericordiæ in pauperes tan-
tam habebat rationem, & tantam illorum
curam gerebat; ut quoniam ex se non ha-
bebat, quod eis impertiret: (quomodo
enim haberet, qui ipse quoque laborabat
inopia rerum necessariarum?) quod solum
habebat, eo utebatur ad eorum salutem:
& cum linguæ sapientia, & intelligentia,
multis divitum & manum, & viscera, & hor-
rea aperuisset, copiose per ea suppeditabat

egentibus. Non solum enim poterat ejus sermo mollire, & demulcere animos, & movere ad misericordiam: sed vel ipse aspectus, & morum moderatio. Sæpe autem vel ipsum solum respexisse, suffecit aliorum animis ad compunctionem. Et sunt hæc quidem hujusmodi, & quæ ad summum omnis virtutis sic venerunt.

Ejus vero ex Deo zeli, & eorum, quos pro recta fide suscepit sudorum, sunt multa alia quoque indicia. Quod autem nunc suggerit dicendum oratio, & ad quod fert deinceps consequentia narrationis, est omnium maximum, & jucundissimum. Ita autem habet. Apollinaris, qui in altum quidem locutus est, & meditatus magnam iniquitatem; omnia vero & facere, & dicere didicit, ad recta pervertenda dogmata; cum circa rectam fidem multa innovasset, & sicut engastrimythi, & qui e terra vocem edunt, ut recte de iis magno videtur Isaia, locutus esset, & ea duobus libris composuisset, credit cuidam mulieri, quæ illius animo dicebatur servire, & voluptatibus. Cum hoc ergo didicisset Ephraem, & eam rem esse existinasset convenientem sibi venationem non levem quidem illam, sed quæ opus haberet arte & sapientia, suscipit personam unius ex iis, qui eadem, quæ ille, sentiebat; & accedit ad custodem librorum, partim quidem ei eulogias afferens ex solitudine: partim autem se artificiose in mulieris insinuans familiaritatem, ut quæ morum magistri cum eo haberet societatem. Cum autem ei scena recte se haberet, & actus simulationis, & omnino jam sibi persuasisset mulier, eum plane esse discipulum Apollinaris, & ejus, qui circa illum erat, chori impietatis; rogat mulierem, ut sibi dentur scripta magistri, ut possit, sicut ajebat, cum hæreticis (ita nos vocans, qui partem sequimur Orthodoxam) facile congregari. Illa vero callida hac arte, & probabili inescata ratione, ei libros tradit, tantum dicens, ut ii cito sibi redderentur.

Hinc autem magnus Jacob, cum hac ratione prophanum supplantasset Esau, & scelerata illius improbitatis primogenita fuissent ei credita, magno & forti animo virum execrandum aggreditur, & ut dicitur, vulpem pulchre decipit. Vide enim mihi viri sapientis inventum, & quemadmodum tam improbum, & tam varium callide fallit animum. Venire quidem ad disputandum, & opponendum, & linguam eis immit-

tere,

A δεομένοις. Ἡν γὰρ ἔχ' ὁ λόγος ἔ' ἀνδρὸς μόνον οἷος ψυχὰς μαλάσσει, καὶ κινήσας πρὸς ἑλεον. ἄλλα καὶ αὐτὴ ἡ ὄψις, καὶ τὸ ἔ' ἡτοῖς ἐπιεικὲς τε καὶ μέτερον, πολλὰς δ' ἔ' αὐτὸ τ' βλέψας τὰς τ' ἄλλων ψυχὰς ἰκανὸν πρὸς κατάνυξιν. Καὶ τὰυτα μὲν δὴ ποιαῦτα, ἔ' ἔ'τως εἰς τὸ ἀκρότατον ἀπάσης ἀρετῆς ἀφινυμένα.

Τὸ δ' ἔ' καὶ Θεὸν ζήλῃ, καὶ τ' ὑπὲρ τῆς ὀρθοδοξίας ἰδρώτων πολλὰ μὲν αὐτῷ καὶ ἄλλα γνωρίσματα. ὃ δ' ἔ' ἰδὼν ὁ λόγος εἶπεν ἑπιβάλλει, καὶ πρὸς ὃ φέρει λοιπὸν ἡ ἀκολοῦσα τῷ διηγήματος, μέγιστον ἀπάντων καὶ χαλεπώτατον. Ἐχαι δ' ἔ'τως. Ἀπολλινάριος, ὁ πολλὸν μὲν εἰς τὸ ὑψὸς ἀδικίαν λαλήσας καὶ μελετήσας, πάντα δ' καὶ ποιῆν καὶ λέγειν ἐπὶ ἀστροφῇ τῇ ὀρθῇ δογματῶν μεμαθηκώς, πολλὰ πρὸς τ' ἀληθινὰ πείσιν καμνοποιήσας, καὶ τὰς ἐγγαστριμύθους, καὶ τὰς ἀπὸ τῆς γῆς φωνῶντας, ὡς καλὰς τῷ μεγάλῳ πρὸς τῶν Ἡσαΐα δοκεῖ, καὶ ἀπὸ θελήματος οἰκείῳ φθονῶντος, καὶ τὰυτα δυσὶ βιβλίοις συνηψάσας, γυναικὶ πωρεῦναι ἔνι, ἢ τῇ ἐκείνῃ γνώμῃ καὶ τὰς ἡδονὰς δελεῶν ἐλέγετο. Τὸ πρὸς μαθὼν ὁ Ἐφραίμ, καὶ θήραμα οἰκείον ἔ' τὸ πρᾶγμα νομίσας ἔ'χ' ἀπλῆν, ἀλλὰ τέχνης δεομένην καὶ σοφίας, πρὸς ὅσον ἑνὸς ὑπέρχει τ' τὰ ἐκείνῃ φρονήτων, καὶ τῇ τ' βιβλίων φύλακι πρὸς ὅσον. τὸ μὲν, ἀλογίας αὐτῇ δὴθεν ἀπὸ τ' ἐρήμῃ κομίζων. τὸ δ' ἔ' οἰκειῶν ἑαυτὸν ἀτέχνως πρὸς τ' γυναικῶν, καὶ συνήθους αὐτῇ γινόμενος, κατὰ ὅσον κοινωνίαν ἐχέσῃ πρὸς αὐτὸν ἔ' ὅσον καὶ διδασκάλῃ. Ἐπεὶ δ' καὶ ἡ σκηνὴ καλὰς ἔ'χεν αὐτῷ καὶ τὸ δράμα τ' ἐπιεικείας, καὶ πρὸς ὅσον ἡδὴ πωρεῦναι ἢ γυνὴν μαθητὴν αὐτὸν ἔ' σαφὲς Ἀπολλινάριος, ἔ' πρὸς ἑκείνον τ' ἀσεβείας χορῶν, δέεται πρὸς τῶν βιβλίων τῆς γυναικὸς, ὡς τε δοθῆναι αὐτῷ τὰ ἔ' διδασκάλῃ συγγραμματα, ὅπως ἔ'χοι, φησὶν, πῶς ἀρετικοῖς (ἔ'τως ἡμᾶς τὰς τ' ὀρθοδόξῃ μοίρας ἀποκαλῶν) ἀπεταῖς ἄντι συμπλέκεσθαι. ἢ δὲ τῇ σοφῇ ταύτῃ καὶ πωρεῦναι τέχνην δελεῶσαι εἰς ἐγχειρίζει τὰς βίβλους αὐτῷ, ταχυνὼν μόνον εἰπῶσα ἡμέα τῶν αὐτῶν τ' ἀνάδοσιν.

Ὁ μὲντοι μέγας Γαλιλᾶς ἔ'τως τ' βέβηλον ταύτῃ πεινήσας Ἡσαΐαν, καὶ τὰ πονηρὰ πρωτότοκα τ' ἐκείνῃ κακίας ἐγχειριθεῖς, ἐπέξεισι θανάτῳ τ' ἀλιτίῃ, καὶ τὸ ἔ' λόγῳ, πάλιν καλὰς τ' ἀλώπικα. Ὅρα γὰρ μοι ἔ' σοφῇ τὴν ἐπίνοιαν, καὶ ὅπως τηλικαύτην ψυχῆς σκαρότητα καὶ ποικιλίαν κατασοφίζει. Τὸ μὲν οὖν πρὸς λόγῳ χωρήσας καὶ ἀντιθέσας, καὶ γλαῖαν αὐτοῖς

τοῖς ἐπαφῆναι, λῶσαι πάντα ἔ ἀνατρέψαι λίαν
 ἀχεράς διωαυδύω, ἔ πάνυ πόροχειρον ὡς ἄν-
 τῶ. ἄμα καὶ χρόνος συχνῶς δεόμενον καὶ πόνον.
 Τὸ δὲ ἔ καὶ τινικαῦτα μὴ ἐπιτρέποντος, (ἐπέ-
 κειτο γὰρ ἡ γυνὴ σφοδρῶς ἀπαγνῶσα τὰς βί-
 βλους) ἐπ' ἄλλω βέπετά ἵνα μηχανῶ, πολὺ
 σὺ τῶ τάχει καὶ τὸ δραστέον ἔχῃ. Ἀνα-
 πύξας γὰρ τὰ βιβλία, καὶ τῶ φύλων ἑκάστον
 διελών, ἰχθυόος τε κόλλη τὸ πᾶν ἱκανῶς ἀφ-
 χείσας, εἶτα θάτερον θάτέρῳ συμπύξας, καὶ
 μέχει πολλῶς τῇ χειρὶ τὰυτα συχῶν τε καὶ
 ἐπισφίγγας, ὡς ἐν πάντα θρόεῳ τῇ πρὸς ἄλ-
 ληλα χέσῃ καὶ σωμαφείᾳ, καὶ μήδ' ἕτερον τῶ
 ἑτέρῳ ἀφασῶς δύνασθαι, ἢ ὅπως ἂν ἀπορρήγνυ-
 αῖ, τῇ γυναικὶ ἀποδίδωσιν. Ἡ δὲ ἀπολαμβάνει
 τὰυτα, μηδὲν περνεργασαμένη, μηδὲ ἀναπύξα-
 σα, πλὴν ὅτι ὡς ὕγιως εἶχον τὰ ἔξω, τὸτο
 μόνον ἐπ' αὐτοῖς ἀρκεθεῖσα. Χρόνον μὲν οὖν ἔτω
 ἵνα κατεῖχε τὰς βίβλους πρὶν ἑαυτῇ.

Εἴπειτα καλεῖται μὲν ἡ πᾶν ὁρθοδόξων
 Ἀπολλινάειος. ἔ θείῃ δὲ τὸτο Εἰφραῖμ, καὶ τῷ
 ἀφ' Χειρὸν ἀμνηχάνῃ καὶ ὀξυτάτης ψυχῆς ἐκεί-
 νης ἡσυχία. ἥδ' οὖν γὰρ ὁ καὶ τῷ ἀνοσίῳ ἐκείνῳ
 ἔ μιανὴν βίβλων ἔργαστο. Καλεῖται ἰοῖνυ Ἀπολ-
 λινάειος, ὡς τῶ θνητῷ προσηύχῃ ἔ λόγῳ ἀφ-
 λεξόμενος. Ὁ δὲ ἔ γήρα ἥδ' ἔ τοῖς ἐν τῷ
 γήρῳ κάμνων κακοῖς, αὐτὸς μὲν ἀπηγόρευκε τῷ
 ἀφ' ἀλέξιν. ἀλλ' οὖν τὸ πρὸς τὰς οἰκείους ἔβλεψε βί-
 βλους, καὶ τὰυτας αὐτῷ κομιοθῆναι προσηύχῃ.
 αὐταὶ γὰρ μοι, φησὶν, ὅσα καὶ εἶμα τῶ λόγῳ,
 ἀφ' ἀκονήσουσιν. Ἀμέλει καὶ τῶ βίβλων τῷ ἑτέρῳ
 λαβὼν, ὁ μὲν ἀναπύσσει αὐτὴν, πρὶν αὐτὰς
 πρὸς τὰς ἀρχὰς τῆς συγγραφῆς μὲν πολλῶς τῷ
 φρονήματος ἐπειράτο. ὡς δὲ ἔχ' ὑπῆλκεν ἐκείνη
 τὸ πρὸς ἅπαν, ὅδ' ἔ τῷ φύλλον τινὰ διεσπᾶτο,
 ἄμα ἑαυτῆς εἶχετο μάλλον καθάρσιν ἐν σῶμα γε-
 ῖνομένη, πρὶν τὰ μέσα ταύτης μετέβαινεν. ἐπεὶ
 δὲ καὶ ταῦτα διημέρτανε πᾶν ἐλπίδων, τῷ τοι-
 αύτην βίβλον ἀφείδῃ, μετελάμβανε τὴν ἑτέραν. ὡς
 δὲ καὶ ἐκείνη λοιπὸν εἶχε πρὸς ἀπλησίως, ἀδιαίρετός
 τε ἦν αὐτῇ ἑαυτῆς, καὶ παντελῶς ἀφ' ἀσπαστος,
 εἰς πολλὴν καταστάς ἀποείαν, σκοτὶς τῷ ψυχὴν
 πληρωθεῖς, ὑπὸ ἔ τῆς ἀθυμίας ἐκείνης καὶ τῆς
 ἀσυχνῆς ἰλίγγυς, καὶ ὡς πρὶ τῶ πᾶσι πρὸς τῶ
 πείδῃ, ἀναπνέει ἔ σωμαφείᾳ, κατέχῃ ἑαυτὸν ὅλως
 διωαυδύς ὡς ὢν. καὶ τέλος, κακῶς ἀπόλλυται καρ-
 πὸν τῷ οἰκείῳ πόνῳ, ἔ βίβλων ἀμήσας θάνατον.
 Τοιοῦτος ἦν καὶ ὁ ὑπὲρ Χειρὸς ζῆλος Εἰφραῖμ,
 καὶ ἔτως εἰς τὴν ἐκείνη ψυχὴν ἀρετὴ πᾶσα πε-
 φύ-

tere, quæ omnia facile posset solvere, &
 evertere, non erat ei admodum expe-
 ditum: sed id longo opus habebat tem-
 pore, & labore. Cum autem id facere
 non permetteret opportunitas: (urgebat
 enim mulier, libros vehementer repe-
 tens) convertitur ad quandam aliam ma-
 chinationem, quæ cum celeritate magnam
 habebat vim, & efficaciam. Nam cum
 libros explicasset, & foliorum unumquod-
 que divisisset, ichthyocolla satis univer-
 sum illivisset, & deinde cum altero
 complicasset, & ea diu manu con-
 strinxisset ac compressisset, adeo ut
 mutua inter se conjunctione omnia
 unum fierent, & neutrum posset ab
 altero divelli, aut quomodocumque
 abrumpi, eos reddit mulieri. Illa ve-
 ro eos recipit, nihil quærens amplius,
 neque eos explicans, satis habens,
 quod recte se haberent extrinsecus. Ali-
 quo ergo tempore sic libros apud se reti-
 nuit.

Deinde vocatur quidem ab ortho-
 doxis Apollinaris: hoc autem suggesse-
 rat propter Christum acutissima & inge-
 niosissima Ephraem anima; sciebat enim,
 quid fecisset in illos impios, & execran-
 dos libros: vocatur ergo Apollinaris,
 tamquam cum egregio verbi defensore dis-
 putaturus. Ille autem jam & senectute
 & senectutis malis defessus, recusavit
 quidem ipse differere: statim vero ad
 suos libros respexit, & eos ad se de-
 ferri præcepit. Ipsi enim mihi, inquit,
 subministrabunt, quæcumque os oratio-
 ni. Cum ex libris itaque cepisset alte-
 rum, ille quidem eum explicare statim
 in principio operis cum magna quadam
 gravitate conabatur: at cum ille omni-
 no non obediret, neque ex foliis ali-
 qua divellerentur, sed sibi potius cohæ-
 rerent, ut qui tamquam unum corpus eva-
 fissent, transit ad ejus medium. Cum
 vero & illic esset spe falsus, eo libro
 relicto, transiit ad alterum. Ubi autem
 ille quoque se haberet similiter, & ipse
 a se non posset dividi, nec fieri om-
 nino posset, ut divelleretur: ad ma-
 gnâ mentis redactus inopiam, præ pu-
 dore, & animi ægritudine caligans,
 & vertigine laborans, & eo casu
 veluti eversus exilit e confesso, ut qui
 se non posset amplius continere: & tan-
 dem male perit, fructum laborum
 suorum & librorum, mortem col-
 ligens. Talis pro Christo fuit ze-
 lus Ephraem, & sic omnis virtus
 plantata fuerat in illius anima, adeo

ut quis eam merito vocaverit fontem, unde scatet omne genus fluentis : aut pratum, quod sibi placet propter varios flores, & rosas : aut etiam aliud coelum in terra, quod astrorum multitudine undique variatur : & si velis, audis etiam Paradisum, veluti illius Eden, qui est semper florens, & lätus, & numquam marcescit, sed arboribus fertilibus, & quæ nunquam intereunt, semper floret & germinat : solus autem serpens cum non potest attingere, nec ei patet aditus, qui est malus & invidus, & nostræ salutis insidiatur.

Sed jam mihi ad finem tendit de Sancto Ephraem narratio. Quocirca aliquid ex iis, quæ circa mortem illius fuerunt, necesse est persequi, & quod sufficit ad ostendendam illius gratiæ abundantiam. Nam cum jam esset e vita discessurus, postremo præcepit iis, qui aderant, ne in preciosa veste eum sepelirent, sicuti prius declaravimus. Si quis vero, inquit, cum patrem amet, talem nobis vestem præparavit; ille eam, quæ constituta est ad sepulturam, det egenibus. Et ille quidem hæc mandabat iis, qui circumfluebant. Unus autem ex eis, qui erat illustrior, & vehementior, cum preciosam & sumptuosam vestem parasset, qua post mortem corpus illius tegeret, & deinde audisset mandatum; ægre tulit, ut qui a suo excidisset proposito, & ideo differebat eam quoque dare pauperibus, melius esse iudicans tantum auri illis pendere, quanti vestis æstimeretur : ignorans se multo magis gratificaturum esse Ephraem, si dederit pauperi, quam si propriam voluntatem sequatur & iudicium.

Cum sic itaque affectus constitisset, inobedientiæ protinus luit pænas, a malo arreptus dæmone, & cogitationis solum, non actionis pendens supplicium. Quamobrem ad sancti lectum se proripit in medio omnium videntium, torquens manus, invertens oculos, spumam ex ore expuens, & plane faciens omnia, quæ faciunt ii, qui furore exagitantur : a divina providentia ei traditus ad disciplinam, cui parens patrium contempsit mandatum. Quid ergo? qui occulta providebat, & divino spiritu loquebatur, ille intellexit morbum esse fructum peccati : & quid a te, inquit, o homo factum est, quod non

A φυτάτο, ὥστε πηγὴν ἂν τις αὐτὴν εἰκότως καλέσῃ παντοδαποῖς νάμασι βρύσῃ, ἢ λειμῶνα ποικίλοις ἄνθεσι καὶ ῥόδοις κομάντα, ἢ καὶ ἔρανὸν ἐπὶ γῆς ἄλλον τῶ πάν ἀσέρων πλήθι πάντοθεν ποικιλόμῃον· εἰ βέλει ὃ, ἔωξάδειςον, οἶον τ' τῆς Ἐδέμ, ἀκέραις ἀκμάζοντα, καὶ φαρδρὸν αἰεὶ, καὶ μηδέποτε μαρμνόμενον· ὁμὰ φυτοῖς ἐγκάρποις καὶ ἀκηράτοις αἰεὶ ποτε θάλλοντα. πάλιν ὅφει μόνον τὸ πρῶπαν ἁψαυτόν τε καὶ ἀνεπίδατον τῶ πονηρῷ καὶ βασκανῷ, καὶ τῆς σωτηρίας ἐπιβλῶν τ' ἡμετέραις.

B Αὐτὸς ἦδη μοι πρὸς τὸ τέλος ὁρᾷ τὰ κατὰ τὴν Ἐφραίμ διηγήματα. Διὸ καὶ ἡ τῶν παρ' ἐκείνου τελευτῶν διεξελεῖν ἀναγκάων, καὶ ὁ μάλιστα τῆς ἐνέσεως αὐτῷ χάριτος τὴν περὶ αὐτὸν ἱκανὸν ὡξάσῃ. Ἡ δὲ μὴ γὰρ τὴν ἐσχάτῃ ἀπαρῆν ἐμελεῖν ἐκδημίαν· τὰ τελευτάδια ὃ τοῖς πρῶτοις πρὶν γυνᾶτο μὴ πολυτελεῖ αὐτὸν ἐοθῆτι σωθῆσαι, καὶ δάσῃ περὶ λαβὼν ὁ λόγος ἐδήλωσεν. εἰ δὲ ἡς, φησὶν, φιλοπάτωρ ὢν, τοιαύτῃ ἡμῖν ἐοθῆτα περὶ τοιμαῖατο, τὴν οὐρανεῖσαν ταύτην ἐκείνος εἰς ταφὴν δότω τοῖς δεομένοις. Καὶ τοιαῦτα μὴ ἐκείνος ὡς τῆς περὶ αὐτὸν ἐπισκήπτων ἦν. Εἰς δὲ ἡς αὐτῶν, καὶ ἔτος τ' ἐπιφανεσέρων, καὶ θερμότερων ἐοθῆτα πολυτελεῖ τὸ φιλότιμον ἐτοιμαῖας, περὶ δάμην αὐτῇ τὸ ἐκείνου σῶμα κατὰ θάνατον διεσκόπη· ἔπειτα τῆς ἐντολῆς ἀκέραιας ἡλγὲ τε μᾶλλον, ὡς τὸ δέλημα καὶ τὸ πρὸς αὐτὸν ἀνασκηθασαί· καὶ ἀπὸ τῆς δοδναι πένησιν αὐτὴν ἀνεβάλλετο, βέλτιον ἔχον κείνας χερσίων μᾶλλον ἐκείνοις καταβαλεῖν, ὅσας ἂν ἡ ἐοθῆς ἐτιμαῖτο· ἀγνοίαν ὡς εἰκοιεν ἀγνοήσας, ὅτι πολλῶ μᾶλλον ἔτος ἐφάνη τῷ Ἐφραίμ χαλεζόμενος πένητι δὲς, ἢ δέληματι ἰδίῳ καὶ κείσῃ φοιχῶν.

C Ταύτην τοι καὶ παθὼν ἔγνω, καὶ τὸ παρακοῆς ὄντος ὑπέχε τὴν τιμωρίαν, πονηρῶν πληγῆς δάμνοι, καὶ λογισμῶν μόνον ἔχι πράξεως κόλασιν εἰσπραχθεῖς. Ὅθεν καὶ τῇ τ' ἀγίῃ κλίνῃ, μετὰ πάντων ὁρώντων, ἐαυτὸν περὶ σαρατήν, σρεβλὸν πᾶς χεῖρας, καὶ ἀσφρέφων τῆς ὀφθαλμῆς, ἀφρόν· ἀποπύων τῷ σώματος, καὶ τ' ἄλλα ὅσα λαμπρᾶς μαρίας ἔργα ποιοῦν, θροτέραις λόγοις οἰκονομίας τέτῳ πρᾶδοθεῖς εἰς παρδείαν, ὃ πεισθεῖς, μᾶλλον πατεικῆς ἡλόγησεν ἐντολῆς. Τί οὖν; Ὁ τὰ κεκρυμμένα διορῶν, ἐκείνος καὶ ἰσὺ Πνύματι ἰσὺ δειῶ φθηνγόμῃος, σωῆκε τὸ πάθος, ἀμαρτίας ἔχον καρπὸν· καὶ τί σοι μὴ δεόντως πέφρακται, φησὶν, ἄνθρω-

ἀνδρῶπε, ὅ, τι σε καὶ εἰς τιλικῆτον ὤθησε κίν-
δυνον; Καὶ ὅς τ' μαλίας ἀνενεγκὼν, Ἰσαγορεύει
τὴν ἀνομίαν, ἐκκαλύπτει τὴν παρακοήν, ἐλέγ-
χει τὴν τῶν λογισμῶν ἀσθένειαν. Οὐδ' ὁ θεὸς
Ἐφραίμ, τῷ τε πατέρει οἰκτείρας, καὶ ἀποδε-
ξάμενος τὸ Ἰσαγορεύσεως, ἀρχὴ μόνῃ καὶ χι-
ρῶν ἐπιθέσει τῷ Δαίμονος ἀπαλάττει, πληρῶν
αὐτῷ τὴν ὑπόχρεσιν καὶ τὴν ἐν πολλῇ ἐπιτρέψας.
Οὕτως οὖν ὁ ἱερεὺς Ἐφραίμ ἐπὶ τέλει τῷ βίῳ,
καὶ τιλικῆτα δαύματι τὰς ἀνω πράξεις ἐπι-
σφραγίσας, ἐπέτα ὅ καὶ πρᾶγνέσας τοῖς παρῶ-
σι, καὶ συμβεβλῶσας, καὶ ἑποδείς, καὶ ἰκανῶς
αὐτὸς πρὸς ἀρετῆς ἐργασίαν ἀναστήσας,
πρὸς τὰς ἐκείθεν σκηνὰς ἀναβάνει, καὶ τὴν
ἐκδεχομένην τὰς ποιήτας λαμπρότητα, ἐν Χει-
ρὶ Ἰησοῦ τοῦ Κυρίου ἡμῶν. ᾧ ἡ δόξα, τιμὴ,
καὶ κράτος, σὺν τῷ Πατρὶ, καὶ τῷ ἁγίῳ Πνεύ-
ματι, νῦν καὶ αἰὲ καὶ εἰς τὰς αἰῶνας τῶν αἰ-
ώνων. ἀμήν.

ΒΙΟΣ

ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ
ΕΦΡΑΙΜ ΤΟΥ ΣΥΡΟΥ.
ΑΝΩΝΥΜΟΥ.

Οὗτος ὁ ὅσιος πατὴρ ἡμῶν Ἐφραίμ
ἦν Ἰσραηλῶν, Σύρος τῷ γένει, γο-
νέων θεοσεβῶν, θνητοὶς ἐν Ἐδέσῃ. ὑπάρχων
ἐν τοῖς χρόνοις Κωνσταντίνου τοῦ μεγάλου βασιλέως
καὶ τῶν ἀπ' αὐτοῦ βασιλευσάντων. ἀπεχόμενος
παροφθαλμίου ἀπὸ παντὸς πονηρῆς πράξεως. Οἱ
οὖν γονεῖς αὐτοῦ ἔτι παῖδ' ὄντος εἶδον ὄναρ ἡγῶν
ὀφθαλμῶν, ὅτι ἀνῆλθεν ἀμπελος ἐν τῇ γλώσσει
αὐτοῦ τῷ Ἐφραίμ, καὶ κῦξεν, καὶ ἐπλήρωσε
πᾶσαν τὴν ὑπὲρ ἔρανόν. καὶ ἤρχοντο πάντα τὰ
πετεινὰ τῷ ἔρανῳ, καὶ ἡσθιον ἐν τῷ καρπῷ τῆς
ἀμπέλους. καὶ πρὸς τὸ ἡσθιον, ἐπλεόναζεν ὁ καρ-
πός. Οὗτος ἐν νεῇς ἡλικίας ᾤκησε τὸ ἔρημον,
κατανύξεν ἀβυσσὸν κρητιμένον, δι' ἧς ἐδέξατο
τὸ χάρισμα τοῦ παναγίου Πνεύματος. Περὶ δ', τίς
τῶν θεοφόρων κατ' ὄναρ τεδέετο ἄνδρα φοβερόν
κρατύντα πόμον χάριτος, καὶ διερῶτα. Τίς
ἄρα δύναται αὐτὸν δεῖξαι καὶ φυλάξαι; Καὶ ἐνέ-
νετο φωνὴ πρὸς αὐτόν. Ἄλλος ὁδὸς, ἀλλ' ἢ Ἐ-
φραίμ ὁ δεράπων μου. ὅς τις πρῆξας, καὶ
ἀνοίξαντος τὸ στόμα, καὶ τῶν καταφαγόντων, δι-
δέως ἐρρίβωσε ποταμός θεορρίβων λόγων, πλή-
ρης κατανύξεως καὶ μετανοίας, ἱστορήσας καὶ τὸ φόβον

A oporteat, quod te in tantum protrusit
periculum? Ille autem cum resipuisset ab
infamia, suam refert pronunciatque ini-
quitatem, aperit inobedientiam, & cogita-
tionum suarum arguit imbecillitatem. Cu-
jus morbi divinus Ephraem misertus, cum
accepisset confessionem, sola precatione,
& manuum impositione liberat a damone,
jubens ut impleret promissum, sicut ei
mandaverat. Cum sic ergo Sanctus Ephraem
in fine vitæ superiores actiones tanto ob-
signasset miraculo, eos autem, qui ade-
rant, admonuisset, eisque consuluisset, &
præcepta dedisset, & eos ad operationem
virtutis satis excitasset; transiit ad ea,
quæ sunt illic tabernacula, & splendorem,
qui eos, qui tales sunt, excipit: in Chri-
sto Jesu Domino nostro: cui honor, gloria,
& potentia, cum Patre, & sancto Spiri-
tu: nunc, & semper, & in secula secu-
lorum. Amen.

VITA

SANCTI PATRIS NOSTRI
EPHRAEM SYRI
INCERTO AUCTORE.

S Sanctus hic Pater noster Ephraem, ex
Oriente oriundus, Syrus genere, piis
parentibus natus in Edeffa, vixit tempo-
ribus Constantini magni Regis, & alio-
rum, qui post ipsum regnarunt. Ab-
stinens a puero ab omni re mala. Cu-
jus parentes eo adhuc puero, per som-
nium, videlicet visionem, conspexe-
runt, quod ex ore ipsius Ephraem vi-
tis adscenderet valde frugifera, quæ ex-
crescebat, & replebat omnem sub cœ-
lo regionem: veniebantque cuncta vo-
latilia cœli, & comedebant de fructu
vitis, & præter quæ comedebant, adhuc
superabat fructus. Hic ab ætate juvenili
eremum incoluit, compunctionis sibi abyf-
sum vindicans, per quam & divinam Spiri-
tus sancti gratiam suscepit. De quo quidam
divino afflatus Spiritu, per somnium vidit
virum terribilem, tenentem chartæ vo-
lumen, & interrogantem: Quis putas ac-
cipere, & custodire illud poterit? facta-
que est vox ad eum: Nullus alius, nisi
Ephraem fervus meus, quo quidem adstan-
te, & os aperiente, illudque devorante,
illico fons sermonum a Deo proficiscentium
scaturiit, compunctione & poenitentia
plenus, timorem commemorans judicii,

Apud Vos-
sum Tom. I.
Pag. XII.

& secundi cum majestate adventus universorum Regis, & Domini Jesu Christi, veri Dei nostri, ut reddat unicuique secundum opera sua. Præterea etiam divinorum dogmatum rectitudinem, ac veritatem libris mandavit. Alius autem quidam sanctorum senum rursus in visione vidit Angelorum agmina ex cælis divino jussu descendentia, & in manibus volumen, idest, tomum intus & extra conscriptum, tenentia: & dicebant inter se: Cui debet liber iste committi? & alius quidem hunc, & alii alios nominabant. Alii autem responderunt, dicentes: Vere sancti & justi sunt isti; verumtamen nemini hoc volumen credi poterit, nisi Ephraem miti & humili corde. Viditque senex quod Sancto Ephraem tradidissent volumen. Et surgens mane, audivit ex ore ipsius aptissimos pro aliorum instructione sermones, omnis compunctionis, & timoris divini, velut ex fonte aliquo scaturiente, profluentes: & agnovit senex, a Spiritu sancto illa suggeri, quæ ex illius ore manabant. Cui senex ille vir divino afflatus spiritu dixit: Domine Ephraem, cum sæpe a Patribus de habendo in tui memoriam multorumque ædificationem sermone admonitus fueris, nunquam tamen annuisti; nunc vero supra modum lætus te ultro in his exhibuisti. At sanctus Ephraem: oportere Deo magis, quam hominibus obedire, Apostolus præcepit. Ego enim, quando a vobis admonitus fui, nequaquam indulsi, propterea quod me ad id non esse aptum intelligebam: nunc vero cum divina humilitatem meam gratia obumbrans confirmavit, id quod erat hebes & obscurum a me evanuit, & alacriter velociterque ista aggressus sum. Tum senex ad illum: Beatus es, inquit, quoniam de manu Angeli accepisti volumen, in quo divina sapientia intus & foris conscripta erat, quemadmodum meis ipse oculis hac nocte intuitus sum. Captus est autem desiderio sanctus hic pater noster Ephraem, visendæ Edessenorum urbis; oravitque Deum dicens: Domine Jesu Christe, dignare me videre civitatem illam; & cum ingrediar, obviam mihi habere merear hominem ejusmodi, qui mecum a scriptura sermonem exordietur. Et ingredienti jam ei in locum, & pertranseunti portam civitatis, occurrit mulier, quæ in civitate erat meretrix; quam adspiciens servus Dei Ephraem, indoluit, sic secum loquens: Domine Je-

ϥ κείσεως καὶ τὸ μὲν δόξης δαυτέρας ἐλάβσεως ὁ
παμβασιλεύς τῶν ὅλων, δεωπότε Ἰησοῦ Χριστοῦ
ὁ ἀληθινὸς Θεὸς ἡμῶν, ὅπως ἀποδώσῃ ἐκάστῳ κατὰ
τὰ ἔργα αὐτοῦ. Πρὸς τέτοις καὶ τῶν θείων δογ-
μάτων τὴν ὁρθότητα γραμμασιν ἐνέδθηκεν. Ἀλ-
λος δὲ πάλιν ὡς τῶν ἁγίων γερόντων εἶδεν, ἐν
ὁράματι, ἀγγέλων τάγματα ἐν ὅσῳ ἔργῳ κατερ-
χόμενα καὶ πρὸς αὐτὸν ὁ Θεός, ἔχοντα ἐπὶ χεῖ-
ρας κεφαλίδας, τῷ τῷ τῷ γεγραμμένον ἔσω-
θεν καὶ ἔξωθεν. καὶ ἔλεγον πρὸς ἀλλήλους. Τίς
ὀφείλει τῷτο ἐνχειρισθῆναι; Οἱ μὲν ἔλεγον. ὁ
δαῖνα. Οἱ δὲ, ἔτερον. Ἀπεκρίθη δὲ ὁ ἄλλος, καὶ
εἶπεν. ἀληθῶς ἅγιοι εἰσὶ δὲ δίκαιοι. πάλιν οὖτοι
δύναται τῷτο ἐνχειρισθῆναι, εἰ μὴ Ἐφραίμ ὁ
πρῶτος καὶ ταπεινὸς τῇ καρδίᾳ. Καὶ ὁρᾷ ὁ γέ-
ρων, ὅτι τῷ Ἐφραίμ ἐπέδωκεν τὴν κεφαλίδαν.
Καὶ ἀναστὰς τὸ πρῶτον, ἤκουσεν ὡς περ πηγῆς
βρύου ἐκ τοῦ σώματος αὐτοῦ, πρὸς ὃν καὶ ἔλεγε,
καὶ σωτάσωντος λόγους διδασκτικὰς πάσης κα-
τανύξεως καὶ φόβου Θεοῦ ὑπάρχοντας. Καὶ ἔγνω,
ὅτι ἐκ Πνεύματος ἁγίου εἰσὶ τὰ ἐκπορεύόμενα
ἀπὸ τοῦ σώματος αὐτοῦ. Πρὸς ὃν θεοφόρος ἐκεί-
νος ὁ γέρων εἶπεν. Κύριε Ἐφραίμ, πολλάκις πα-
ρανεύμενος πατρὶ τῶν πατέρων σωτάσας λόγους,
εἰς μνημόσυον σε, καὶ εἰς οἰκοδομὴν πολλῶν,
ὅσα ἐπέμβλας. Ἐν τῷ νῦν νῦτοβόλησας πρὸς τέτοις
παραχαρῶς. Οἱ δὲ ἅγιος Ἐφραίμ ἀποκρίθεις,
εἶπε. πᾶσι παρῆναι δεῖ Θεῷ μᾶλλον, ἢ ἀνθρώ-
ποις, λέξας ὁ Ἀπίστολος. καὶ γὰρ ὅτε πατρὶς ἡμῶν
πᾶρηνέμω, ὅσα ἐπέμβλας, ἀπὸ τὸ μὴ ἔχεν με
τὸ ἀσφαλές. νυνὶ δὲ ὅτι ἡ θεία χάρις ἐπεσκήα-
σεν ἐπὶ τῇ ταπεινώσειν μου, τὸ νωθρόν καὶ κεραρω-
μένον ἀφῆρθε ἀπὸ ἐμοῦ. καὶ πρὸς τὸν Θεόν καὶ ἔξω-
δορῶν ἐνχειρισμαὶ ταῦτα. Τότε εἶπεν ὁ γέ-
ρων πρὸς αὐτόν. μακάριος εἶ σὺ, ὡς ἐκ χειρὸς
ἀγγέλου τὴν κεφαλίδαν δεξάμενος τὴν ἔχουσαν ἐν-
γεγραμμένον ἔσωθεν καὶ ἔξωθεν θείαν σοφίαν,
ὅπως τοῖς ὀφθαλμοῖς μου τεθέαμαι τῇ νυκτὶ ταύ-
τῃ. Ἐπεθύμησε δὲ ὅπως ὁ ὅσιος πατήρ ἡμῶν
Ἐφραίμ θεάσασθαι ἔδεσαν τὴν πόλιν, καὶ νῦξαι
τῷ Θεῷ, λέγων. Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ἀξιώσόν
με θεάσασθαι τὴν πόλιν ὁμαίνω. Καὶ εἰσερχο-
μένης ἐν αὐτῇ, πᾶσι τῶν ἀνθρώπων κέλυσόν με συν-
αντήσαι, ὅστις ὀφείλει ἀπὸ γραφῆς ἀναλεχθῆναι
μετ' ἐμοῦ. Καὶ εἰσελθόντος αὐτοῦ ἐπὶ τὴν πόλιν,
καὶ διερχομένης τὴν πόλιν τὴν πόλεως, ὑπνώτη-
σεν αὐτῷ γυνή, ἥ τις ἦν πόρνη ἐν τῇ πόλει.
καὶ ἰδὼν αὐτὴν ὁ δῆλος τῷ Θεῷ Ἐφραίμ,
ἔστη λυπέμενος, καὶ λέγων ἐν ἑαυτῷ. Κύριε
Ἰησοῦ

Ἰησοῦ Χριστέ, πρῆιδες τὴν δέησιν τοῦ δούλου σου Εφραίμ. πῶς γὰρ αὐτὴ ἔχει γραφικῶς διαλεχθῆναι μετ' ἐμοῦ; Ἐστὶ δὲ ἡ πόρνη θεωρεῖσα αὐτόν. Ἦ λέγει πρὸς αὐτὴν ὁ ὅσιος Εφραίμ· εἰπέ, κοράσιον, τί σήκεις ἔθεωρεῖς με; Ἀποκρίθαισα δὲ ἡ πόρνη, λέγει πρὸς αὐτόν· θεωρῶ σε ὅτι ἐγὼ ἡ γυνὴ ἐκ σὸς ἔσθ' ἀνδρὸς ἐλήφθην. σὺ δὲ ἐμὲ μὴ θεωρεῖς, ἀλλὰ τὴν γῆν, ἧς σὺ ὁ ἀνὴρ ἐλήφθης. Ταῦτα ἀκούσας ὁ δούλος τοῦ Θεοῦ Εφραίμ ἐθαύμασε, ἔδοξασε δὲ Θεόν, τὸ δύναιτο αὐτῇ σοφίαν ποιῆσαι, ἵνα ἀποκριθῇ αὐτῷ τοιαῦτα. καὶ ἔγνω, ὅτι ὁ πρῆιδες Κύριος ὁ Θεὸς τὴν δέησιν αὐτῆς. Καὶ εἰσελθὼν ἐν τῇ πόλει, κατεσκηνώσεν ἐκεῖ. καὶ συγκυεῖν δὲ πλεοῖον τῶν μεσούλων αὐτῆς ἔμεινεν ἄλλη πόρνη· καὶ ποιήσαντος αὐτῆς ἡμέρας πολλὰς ἐν τῇ πόλει, ὑπεβλήθη ἡ πόρνη ἐκ τῆς Πονηρῆς, ὅπως θεωροῦσα σκανδαλίση αὐτόν. καὶ ἀνοίξασα τὴν θυρίδα, ἣν εἶχεν ἐπὶ τὸ μέσσωλον πρέκυψε· καὶ θεωρήσασα τὸ ἅγιον ἱεράριον καὶ ποιεῖντα ἐφθόνον, εἶπε πρὸς αὐτόν· βλόγησον, κύριε ἀββᾶ. Καὶ ἀτενίσας εἰς τὴν θυρίδα, βλέπει αὐτὴν θεωροῦσα· καὶ λέγει αὐτῇ· ὁ Κύριος βλόγησά σε. Καὶ ἀποκριθεῖσα ἐκεῖνη, ἔφη αὐτῷ· τί λείπεις φαγίσ σου; Καὶ εἶπεν αὐτῇ ὁ ἅγιος Εφραίμ· τρεῖς λίθοι, ἔσθ' ὀλίγη πηλὸς, ἵνα ἡ θυεὶς ἀναφραγῇ, ὅθεν θεωροῦσθαι. Καὶ ἀποκριθεῖσα ἐκεῖνη λέγει πρὸς αὐτόν· ἐπειδὴ πρὸς σὲ ἐλάλησα, ἀπενοήθης μοι; ἐγὼ κοιμηθῆναι βούλομαι μετ' σοῦ, καὶ σὺ ἀπὸ φιλεῖς ῥήματος ἀπεστράφης; Ἀποκριθεῖς δὲ ὁ δούλος τοῦ Θεοῦ Εφραίμ, λέγει πρὸς αὐτὴν· εἰὰν θέλης κοιμηθῆναι μετ' ἐμοῦ, ὅπως λέγω σοι, ἐλθέ καὶ κεῖ κοιμώμεθα ὁμοῦ. Ἀποκριθεῖσα δὲ ἡ πόρνη λέγει αὐτῷ· εἰπέ μοι τὸ τόπον, καὶ ἔρχομαι. ὁ δὲ ὅσιος λέγει αὐτῇ· εἰὰν θέλης κοιμηθῆναι μετ' ἐμοῦ, ἐν ἄλλῳ τόπῳ ἢ δύναιτο, εἰ μὴ μέσον τὴν πόλεως. Ἀποκριθεῖσα δὲ ἐκεῖνη λέγει πρὸς αὐτόν· καὶ ὅπου ἀγκυλώμεθα τὴς ἀνθρώπων; ἀποκριθεῖς δὲ ὁ μέγας Εφραίμ, εἶπεν· εἰ τὴς ἀνθρώπων ἀγκυλώμεθα, πολλῶν μᾶλλον τὸ Θεὸν ἀγκυλωθῆναι δεῖ, ἅμα καὶ φοβηθῆναι, τὸ γινώσκοντα τὰ κρυπτά τῶν ἀνθρώπων, ὅτι αὐτὸς ὅστις ὁ μέγας κείναι τὸν κόσμον, καὶ ἀποδιδόναι ἐκάστῳ κατὰ τὰ ἔργα αὐτοῦ. Ταῦτα ἀκούσασα ἡ πόρνη κατενύγη ἐπὶ τοῖς λόγοις αὐτοῦ, καὶ ἐλθῶσα προσέπεσε τοῖς ποσὶν αὐτοῦ, κλάσας ἔλεγε· δούλε τοῦ Θεοῦ, ὁδήγησόν με ἐν τῇ ὁδῷ τῆς σωτηρίας, ὅπως ῥυθῶ ἐκ τῶν πολλῶν μου κακῶν καὶ πονηρῶν καὶ ψάξεων. ὁ δὲ ἅγιος ἔρρωντο πολλὰ

A fu Christe, despexisti preces servi tui Ephraem: quo pacto enim hæc de scriptura mecum differat? Substitit autem meretrix, intuens illum. Ad quam Sanctus: dic mihi, puella, quid subsistis, & ita intentis in me intueris oculis? Cui respondens meretrix, ait ad eum: Intueor te, quia ego mulier ex te viro sumpta sum: tu autem ne me intuearis, sed terram, ex qua tu vir sumptus es. Quæ cum audiret servus Dei Ephraem, obstupuit, & glorificavit Deum, qui talem ei sapientiam dederat, ut ejusmodi ab ipsa responsum acciperet: & cognovit suam a Deo nequaquam fuisse spretam orationem. Veniensque in urbem, diversatus est ibi. Casu autem juxta ejus hospitium alia meretrix habitabat, quæ, cum ille per complures dies in urbe commoraretur, a diabolo incitata est, ut offendiculum ei tenderet. Aperta itaque, quam ad atrium habebat, fenestra, sanctum intuens, qui edulium sibi parabat, Benedic, inquit, Domine Abba. Ille vero fixis oculis fenestram intuens, vidit illam prospicientem, aitque ad eam: Deus benedicat tibi. Ad quem illa: D Quid tuo deest cibo? Cui sanctus: tres lapides, & argilla modica, ut fenestra obstruatur, per quam prospicis. Cui ipsa respondit, dicens: Cum primum te alloquor, rejicis me? ego dormire tecum cupio, & tu vel a colloquutione me excludis? Respondens autem illi servus Dei Ephraem, ait: Si mecum dormire velis, veni quo dixero tibi, ut ibi simul dormiamus. Ad quem meretrix: dic mihi, inquit, locum, & veniam. Et sanctus ad illam: si condormire mihi cupias, non poteris alio in loco, nisi in urbe media. Respondens autem illa, dixit ad illum: & non erubescimus conspectum hominum? & respondens magnus Ephraem, dixit ei: si homines erubescimus, multo magis Deum erubescere, simul & timere oportebit, qui novit etiam occulta hominum: quoniam ipse est, qui veniet judicaturus mundum, & redditurus unicuique secundum opera sua. Hæc audiens meretrix, compuncta est ex verbis illius, & accedens procidit ante pedes ejus, plorans, dicensque: serve Dei, deduc me in viam salutis, ut a multis meis malis, operibusque improbis libe-

liberer. Sanctus autem senex multis eam admonens ex sacra scriptura, confirmanſque illius cor, misit ipsam in monasterium, & salvavit ejus animam ex coeno flagitiorum. Et discedens a civitate illa, venit Cæsaream Capadociae, ubi ingressus templum, reperit Sanctum Basilium Archiepiscopum concionantem ad populum: & coepit magna voce beatissimus Ephraem prædicare eum. Dicebant autem quidam de turba: Quis est iste peregrinus, qui sic laudat Episcopum? quippe adulatur ipsi potius, ut aliquid ei largiatur. Peracta autem jam concione, ait Basilus: Accersite ad me hominem, qui insistebat laudando me. Et accersito eo, dicit ipsi: Quid ita instanter vociferabaris turbasque excitabas laudando me? Respondens autem Sanctus Ephraem, dixit: Ideo perseverabam clamando, & laudando te, quia adſpiciebam immaculatam columbam stantem in humero tuo dextero, & in aures tibi suggerentem, quæ populo concionabaris. Magnus autem Basilus Spiritu Sancto plenus, ipsum agnovit, & dixit ad eum: Tu ne Ephraem es Syrus? Vere quemadmodum intellexi, sic & in te comperi, quietis amator. Scriptum habetur in Propheta David: *Ephraem fortitudo capitis mei*. Nam mansuetudo tua, atque simplicitas clara est, velut lumen apparens omnibus. Alibi rursus tranſeunte Sancto Ephraem, fraudulentè accessit ad ipsum meretrix, quæ assentatorie eum ad turpem pertrahere nitebatur commiſſionem: sin minus, saltem ut ad indignationem ipsum commoveret, quod nemo umquam illum vidisset iratum. Qui dixit ad illam: Sequere me. Cum autem jam appropinquaret ad locum a magna civitatis turba frequentatum, dixit ad eam: Isto in loco, veni faciamus, uti cupis. At illa videns turbam, dicit ad eum: Quomodo poterimus istud hic agere in tanta hominum præsencia? nonne nos pudet? & ait ad illam: Si homines erubescis, quanto magis erubescere oportet Deum, abscondita tenebrarum redarguentem? At illa confusa, re infecta abiit, nihil perficere cum illo valens, & ne ad iram quidem eum concitare. Atque ista sunt certamina magni Ephraem. Vir enim erat malorum tolerans, mansuetus, purus, ac simplex in cognitione divina, velut omni fūco carens, secundum quod scriptum est, pudibundus, atque modestus, humilis, & compunctione plenus supra naturam; ut etiam ipse tacens, vel ex solo adſpectu, intuentes ipsum docere videretur: totus denique precibus ad Deum fun-

Psal. 57.

A πολλὰ νηθεύσας αὐτὴν ἐκ τῆς ἀγίων γραφῶν, καὶ ἐκείνας αὐτῆς τὴν καρδίαν, ἔβαλεν αὐτὴν εἰς μοναστήριον, καὶ ἔσωσεν αὐτῆς τὴν ψυχὴν ἐκ τῆς βορβόρης τῆς ἀνομιῶν αὐτῆς. Καὶ ἔξελθὼν ἐκ τῆς πόλεως ἐκείνης, ἦλθεν εἰς Καισάρειαν τῆς Καππαδοκίας, καὶ ἐλθὼν εἰς τὴν ἐκκλησίαν, εὗρε τὸν ἅγιον Βασίλειον τὸν ἀρχιεπίσκοπον προσομιλῶντα τῷ λαῷ. καὶ ἤρξατο ὁ πανόλβιος Ἐφραίμ μεγάλην τῇ φωνῇ βόησιν αὐτόν. Ἐλεγον δέ τινες ἐκ τῶν ὄχλων. τίς ἐστὶν ὁ ξένος, ὅτι ἔτις ἐπαυεῖ τὸν ἐπίσκοπον; ὡς μᾶλλον ἐργομωκεύειν αὐτόν, ἵνα χαρίσῃ αὐτῷ. Μετὰ δὲ τὸ πληρωθῆναι τὴν προσομιλίαν, λέγει ὁ ἅγιος Βασίλειος. καλέσατέ μοι τὸν ἄνθρωπον, ὅς τις ἐπέμεινεν ἀφῆμῳ με. Καὶ κληθέντος αὐτοῦ, λέγει αὐτῷ. τί ἔτις ἐπιμόνως ἔκραζες ἀφῆμῳ με, καὶ δόρυβον ποιεῖς; Ἀποκρίθεις δὲ ὁ ἅγιος Ἐφραίμ εἶπεν. ἐν τούτῳ ἐπέμεινον κράζων, καὶ ἀφῆμῳ σε, ὅτι ἐδεώρην περὶ σεράν ἀπὸ τῶν ἐσώσαν εἰς τὴν δεξιὴν σου ὦμον, καὶ πρὸς τὸ ἔς σε λαλῶσαν. καὶ ἔτις τῷ λαῷ προσομιλεῖς. Καὶ πλῆθος Πνύματος ἁγίου ὁ μέγας Βασίλειος, ἐπέγνω αὐτόν, καὶ λέγει αὐτῷ. Σὺ εἶ Ἐφραίμ ὁ Σύρος; Ἐν ἀληθείᾳ, καὶ δάσῳ ἠκρόαμῳ, ἔτις καὶ εἶδον ἐπὶ σοι, τὴν ἡσυχίαν ἐρατά. γέγραπται γὰρ ἐν τῷ πνεύματι Δαυὶδ. Ἐφραίμ κρατάωσι τὴν κεφαλὴν μου. ἢ γὰρ παρότις σε καὶ ἢ ἀπλότις πρὸς δηλὸς ὅτιν, ὡς φῶς φῶνον τοῖς πάνσιν. Ἄλλοτε πάλιν πρὸς τὸν μακαρίαν Ἐφραίμ, ἔξωποβολῆς ἡνὸς ἔρχεται μία ἐταρὶς κολακίῃσα αὐτόν εἰς ἀχρὴν μίξιν ἐλκύσαι. εἰ δὲ μήγε, καὶ εἰς ἀγαπητοῖς κινήσαι, ὅτι οὐδέποτε εἶδεν αὐτόν ὡς ὀργιζόμενον. καὶ λέγει πρὸς αὐτὴν. ἀκούε λέγει μοι. Πλησιάζας δὲ τὸ πρὸς ἡνὸς πολυοχλήμῳ εἶπεν αὐτῇ. ἐν τῷ πρὸς τούτῳ, δεῦρο, καὶ δὲ δέλεις, ποιήσωμεν. Ἐκείνη δὲ θεασαμένη τὸν ὄχλον, λέγει αὐτῷ. πῶς διωάμῃα ὡδε ποιήσαι τούτῳ; ποῦτε ὄχλος ἐσώτος ὡδε ἀχρὴν μῃα. Καὶ λέγει αὐτῇ. εἰ ἄνθρωποις ἀχρὴν, πόσῳ μᾶλλον ὀφείλομεν ἀχρὴν τῷ Θεῷ τῷ πατρὶ καὶ τῷ σκότῳ ἐλέγχοντα; Ἡ δὲ ἐντραπείσα ἀπῆλθεν ἀπαρτος, μὴ ἰχύσασα μηδὲ καὶ εἰς ὄργην αὐτόν κινήσαι. Ταῦτα πᾶσι ἀδελφοῖς μεγάλῳ Ἐφραίμ. Ἀνὴρ γὰρ ὑπῆρχεν ἀνδρικός, παρὰ, ἄκακος, ἐν γνώσει θεῷ ὡς ἀπλάτος. καὶ τὸ γεγραμμένον. κατηφῆς, ταπεινόφρων, κατανυκτικὸς ὑπὲρ φύσιν, ὡς καὶ σιωπῶντος αὐτοῦ διδάσκειν ἐκ τῆς ὁφείας τῆς ὀργῆς αὐτόν, ὅλως ὑπάρχων οὐκ ἐκ τῆς Θεοῦ προσβολῆς. Οὐ-

πὸς οὗν ὁ ὅσιος πατὴρ ἡμῶν, ἀσκήσας καλῶς, καὶ τύπος ἐνδεὲς ἀρετῆς καὶ κατανύξεως θρόμβος, λόγοις τε πλείστοις διδασκαλίας ἐκδέμενος, πρὸς τὴν ἐαυτοῦ τελειότητα, συνέταξε ἀγαθὴν πρὸς τοὺς μαθητὰς καὶ πάντας τοὺς μοναχούς, περὶ τῶν μελλόντων ἀπαγγελίας αὐτοῖς· καὶ ὅπως ὀλίγον νοσήσας, ἐν εἰρήνῃ ἀνεπαύσατο, κηδευθεὶς ὑπὸ τῶν ἀσκητῶν τῶν ἐρημικῶν. Ταῦς οὖν δι' ἡμῶν καὶ προσεβιάς τῶν ὁσίων Εὐφραῖμ Χειρὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν καταξιώσας καὶ ἡμᾶς τοὺς ἁμαρτωλούς, μιμητὰς ἡμεῶν τῶν ἐνδεῶν αὐτοῦ πολιτείας, δι' ἧς τύχοιμεν ἐλέους καὶ συγχωρήσεως τῆς ἐπισημοῦς ἡμῶν ἁμαρτιῶν. Ὅτι αὐτῷ τῷ Θεῷ ἡμῶν πρέπει πᾶσα δόξα, ἡμῶν, καὶ προσκυνήσις, τῷ Πατρὶ, καὶ τῷ Υἱῷ, καὶ τῷ ἁγίῳ Πνεύματι, νῦν καὶ αἰεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας πάντων αἰώνων. ἀμήν.

ΔΙΗΓΗΣΙΣ

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ὍΣΙΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ἡμῶν

Εὐφραῖμ τοῦ Σύρου.

ΓΕγονέ τις ἀνὴρ ἐν τῇ ἀνατολῇ ὀνόματι Εὐφραῖμ Σύρος τῷ γένει ὑπάρχων· ὅστις ὁ ἀνδρῶπος θεοσεβὴς ἦν· ἀπεχόρμητος ἀπὸ παντὸς πονηροῦ πρᾶγματός· ἐπεθύμει δὲ θεάσασθαι Ἐδέσσαν τὴν πόλιν· καὶ ἤνυσεν τῷ Θεῷ λέγων· Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ἀξιώσόν με θεάσασθαι τὴν πόλιν ἐκείνην· καὶ εἰσερχομένους με ἐν αὐτῇ, ποιῆτω ἀνδρῶπι ἀξιώσόν με σιωπῇ τῇ, ὅστις ὀφείλει γραφικῶς ἀγαλεχθῆναι μετ' ἐμοῦ.

ΜΝΗΜΗ

ΤΟΥ ὍΣΙΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ἡμῶν

Εὐφραῖμ τοῦ Σύρου

Μηνὶ Γαλατείᾳ, κή.

ΟΥΤὸς γέγονεν ἐξ ἀνατολῶν, Σύρος τὸ γένος· ἐκ πρηνόνων δὲ ἀσέβειαν διδασκούς, ἐν τοῖς χρόνοις Θεοδοσίου τοῦ μεγάλου· ἠπαύσατο δὲ ἐξ ἀρχῆς τὸ μοναδικὸν βίον, ὃν λέγεταί· θεόθεν ἐκχυθῆναι χάρις, δι' ἧς πάσης κατανύξεως συγγραμμάτων ἐκτεθεικώς, πολλὰς πρὸς ἀρετὴν καὶ σωδὴν ἤνευσε, καὶ τύπος τῆς ἐφεξῆς ἀσκητικῆς γέγονεν ἀρετῆς· τελεῖται δὲ ἡ αὐτοῦ σύναξις, ἐν τῷ μαρτυρίῳ τῆς ἁγίας Ἀκυλίνης ἐν τῇ φιλοξενίᾳ, πλησίον τοῦ φόρου.

A fundendis intentus. Hic igitur Sanctus Pater noster post vitam bene beateque peractam, & cum se exemplum divinæ virtutis compunctionisque exhibuisset, plurimosque sanctæ doctrinæ sermones exposuisset, præscius sui obitus, composuit testamentum ad discipulos, & quoscumque monachos, de futuris eos commonefaciens; & sic modicum ægotans, quievit in pace, a monachis eremi sepulturæ traditus. Precibus igitur & intercessione S. Ephraem, dignetur & nos peccatores Christus Deus noster facere imitatores divinæ vitæ ipsius: per quam consequi possimus misericordiam, & remissionem peccatorum nostrorum, in quæ lapsi sumus. Quoniam ipsi Deo nostro convenit omnis honor, & adoratio, Patri, & Filio, & sancto Spiritui, nunc & in secula seculorum. Amen.

C

NARRATIO

DE SANCTO PATRE NOSTRO

EPHRAEM SYRO.

Fuit vir quidam in Oriente, nomine Ephraem, genere Syrus. Hic religiosus erat, & ab omni re mala abstinens. Captus autem visendæ Edeffenorum urbis desiderio, oravit Deum dicens: Domine Jesu Christe, dignare me videre civitatem illam; cumque illuc ingrediar, obvium mihi habere merear hominem ejusmodi, qui mecum a scriptura sermonem exordietur. Reliqua ut supra a pag. xxx. Lit. F. ad finem.

Ex Codice Græco M. S. Vatican. 439. pag. 1.

E

MEMORIA

SANCTI PATRIS NOSTRI

EPHRAEM SYRI,

Die 28. Januarii.

Hic in Oriente natus est, gente Syrus, pietatem a majoribus edoctus, temporibus Theodosii Magni floruit, complexusque est admodum adolescens vitam monasticam: cui fertur infusa divinitus gratia, qua libros plurimos ad animi compunctionem accommodatos edidit, multosque mortales ad virtutem adduxit; atque instituendæ deinceps asceticæ vitæ exemplum factus est. Peragitur vero ejus celebritas in æde S. Aquilinæ in loco, qui, Philoxenus dicitur, juxta forum.

Ex Menologio Græcorum Edit. Venetijs Typis Antonij Pinelli Anno MDXCIX & MDCXII.

COMMEMORATIO
SANCTI PATRIS NOSTRI
EPHRAEM SYRI,

Die 28. Januarii.

Ex Menologio Basilii
Imp. Edit. Urbini An.
MDCCXXVII.
Par. II. pag.
141.

Iste fuit ex Oriente, genere Syrus, patria Edessenus, Christianis parentibus natus; vixitque a Constantini Magni temporibus usque ad imperium Valentis. Cum autem infans esset, viderunt in somnis parentes ejus prodire ex ejus lingua vitem, quæ totam terram impleret, & volucres cœli adventare, & ex ejus fructibus decerpere. Vitis autem significabat scientiam, quam habiturus erat. Sic vero in virtutibus excelluit, ut multis profuerit. Cumque ad Basilium magnum in urbem Cæsaream venisset, ab eo Presbyter ordinatus est, simulque Græce loqui cœpit, cum antea Syriace loqueretur. Qui postea cum libros animæ utiles composuisset, multosque docuisset, in profunda senectute, gratias agens, ad Deum migravit.

AMPHILOCHII ICONII
EPISCOPI
DE BASILIO MAGNO
ET S. EPHRAEM SYRO.

Edit. Paris.
MDCXLIV.
Cap. XIII.
Pag. 202.

Fratres, narrationem volo facere: de magno, inquam, & celebri Basilio, & Ephraem Syro: & ea quidem, quæ spectant ad Patrem nostrum, ipse vidi; quæ autem ad sanctum & eximium Ephraem, ex veraci ejus ore audivi. Sic autem habent. Ubi celebris ille Ephraem agens in deserto, qua ex Spiritus sancti illustratione vidisset, qua ex desiderio & percontatione didicisset, admiranda Patris nostri Basilii opera; Deum intente jugiterque orabat, ut ipsi revelaret, qualis magnus Basilius esset. In extasim ergo raptus, videt Columnam ignis, cujus vertex attingebat cœlum: voxque de cœlo audita est, dicens: Ephraem, Ephraem: quemadmodum vidisti Columnam ignis: ejusmodi est Magnus Basilius. Et statim adhibito interprete, velut rudis linguæ Græcæ, venit ad magnam Eccle-

M N H' M H

ΤΟΥ ὉΣΙΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ
ΕΦΡΑΙΜ ΤΟΥ ΣΥΡΟΥ

Μηνὶ Γαλακτίας, κή.

Ο ὅστις ὑπῆρχεν ἀπὸ ἀνατολῶν, Σύρος τὸ γένος, ἀπὸ πόλεως Ἐδέσης, γονέων Χεισιανῶν. Διαρκέσας ἀπὸ τῆ βασιλείας Κωνσταντίνου τοῦ μεγάλου μέχρις Οὐάλοντος. ὅτε ὁ ἦν πατριάρχης, εἶδον οἱ γονεῖς αὐτοῦ κατ' ὄναρ ἀμπελον ἐν τῇ γλώσῃ αὐτοῦ φυτευθεῖσαν, καὶ πληρώσασθαι πάντας τὴν γῆν. Καὶ ἤρχοντο πᾶς πετεινὰ τῆ ἐραβῆς, καὶ ἔτρωγον ἐκ τῆ καρποῦ αὐτῆς. Ἡ δὲ ἀμπελος ἐδήλῃ καὶ μέλλουσαν δοθῆσθαι γινώσκειν αὐτῷ. Καὶ ποσὸν γέγονεν εἰς ἀρετὴν φιλοδόξως, ὡς πολλοὺς ὠφελήσας. Ἐλθὼν δὲ καὶ πρὸς τὸν μέγαν Βασίλειον ἐν Καισαρείᾳ, χειροτονήθη ὑπὲρ ἐκείνου Πρεσβύτερος. Καὶ ἅμα τῷ χειροτονηθῆναι ἐλάλησεν ἑλληνιστῶν. ὡς ἄλλοι λαοὶ. Ἐπειτα συγγράψας βίβλους ψυχωφελεῖς, καὶ πολλὰς διδάσας, καὶ ὠφελήσας, ἐν βαθυτάτῃ γῆρᾳ ἀχαιεῶν πρὸς Θεὸν ἤξειδήμησεν.

ΑΜΦΙΛΟΧΙΟΥ ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ
ΙΚΟΝΙΟΥ

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ
ΚΑΙ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ
ΕΦΡΑΙΜ ΤΟΥ ΣΥΡΟΥ.

Αἱ Δελφοί, διήγησιν βέλομαι ποιήσασθαι. φησὶ δὲ, Βασιλεῖς τοῦ μεγάλου καὶ αἰοδίμου, καὶ Εφραίμ τῆ Σύρου. καὶ πᾶς μὲν τῶ Πατρὸς ἡμῶν, Θεοδόσιος. πᾶς δὲ τῶ ἀγίου καὶ Θεοσεβῆτος Εφραίμ, ἐκ τῆ ἀφ' ἧς αὐτῶν εὐσεβείας ἀκρόσας. ἔστι δὲ ὅτι. Εφραίμ ὁ αἰοδιδίμος, ὡς ἐν τῇ ἐρήμῳ. πᾶς μὲν τῇ ἐλπίδι καὶ ἀγίᾳ Πνεύματος Θεώμενος. πᾶς δὲ ἐκ πόθου καὶ ἐπερωτήσεως μανθάνων θαυμαστὰ ἔργα τῶ ἡμετέρου Πατρὸς Βασιλείου, ἐκτενῶς τὸ Θεὸν πρὸς ἑαυτὸν ἀποκαλύψαι αὐτῷ, τὸ, ὅποῖός ἐστιν ὁ μέγας Βασίλειος. καὶ ἐν ἐκστάσει γενόμενος, ὁρᾷ εὐλὸν πυρὸς, ὃ ἡ κεφαλὴ ἀφικνεῖτο εἰς τὸ ἔρανον. καὶ φωνὴ ἀνωθεν λέγουσα. Εφραίμ, Εφραίμ. ὃν τρόπον ἐδεάσω τὸ εὐλὸν τοῦ πυρὸς, τοῖς ὅτις ἐστιν ὁ μέγας Βασίλειος. καὶ ἀδείως ὡς θαλαβῶν ἐρμηνεία, ἀλλὰ τὸ μὴ γινώσκειν αὐτὸν λαλῆσαι τὴν ἑλληνίδα γλῶσσαν, ὡς γινέσθαι εἰς τὴν μεγάλῃ ἐκ-

ἐκκλησίαν τὴν μεγαλυνύμεν Καίσαρείας· φθάσας
 ἐν αὐτῇ, τῇ μεγάλῃ ἑορτῇ τῇ Θεοφανίῳ· καὶ εἰς-
 ελθὼν λάβδρα, εἰδεάσατο παρερχόμενον τὸ μέ-
 γαν Βασίλειον· καὶ λέγει τῷ ἀκολούθῳ αὐτοῦ·
 ὅτι εἰς κενὸν ἐκοπιάσαμεν ὑπολαμβάνω ἀδελφέ·
 ἕως γὰρ ἐν ποταμῷ ὑπάρχων τάξει, οὐκ ἔστι καθὼς
 εἰδεασάμην· εἶδε γὰρ αὐτὸν περιβεβλημένον φοινί-
 λουκην· καὶ περὶ αὐτὸν, διαγῆ κληρὸν λαυχεμονέν-
 τα, ὅτε χεύοντα αὐτὸν· καὶ εἰς ἐν τόπῳ κρυπτῷ τῇ
 ἐκκλησίᾳ, ἀπέγνω τὴν ὑποθέσεως, λέγων ἐν
 ἑαυτῷ· ἡμεῖς οἱ βασιλεύσαντες τὸ βάρος τῆς ἡμέρας
 καὶ τῆς καύσωνα, ἔδεν ὠνήσαμεν· καὶ ἕως ἐν ποι-
 ατῇ ὡς δορυφορεῖα, καὶ τιμῇ ἀνδρωπίνῃ, σύ-
 λος πυρός ὑπάρχει; θαυμάζω· ταῦτα ἔν αὐτῷ
 διαλογιζομένης, πέμπει πρὸς αὐτὸν ὁ ἅγιος τῇ
 ἀρχιδιάκονον αὐτοῦ εἰπὼν· ἀπελθε καὶ τὴν πύ-
 λιν τὴν δυτικὴν, καὶ ἐν τῇ γωνίᾳ τῇ ἐκκλησίᾳ,
 θρήσεις ἀββᾶν ἔχοντα κεκλίον ὅπρ' ἢ κεφα-
 λὴν μὲν ἄλλῃ ἐνός, σπανὸν, μικρὸν, καὶ τὰ λοι-
 πὰ τῷ ὄψεως αὐτοῦ, καὶ ἔρεῖς αὐτῷ· κέλθουσον,
 εἰσελθε εἰς τὸ ἱερατεῖον· καλεῖ σε ὁ ἀρχιεπί-
 σκοπος· ὁ δὲ ἀρχιδιάκονος κόπῳ πομπῇ διαχί-
 σας τὸ πλῆθος τῶν λαῶν, ἀπῆλθεν ὅπως ἴσατο ὁ
 ὅσιος Εὐφραίμ, καὶ λέγει αὐτῷ· Κύεε δὴ λόγη-
 σον· κέλθουσον εἰσελθε εἰς τὸ ἱερατεῖον, ὅτι κα-
 λεῖ σε ὁ πατήρ σε ὁ ἀρχιεπίσκοπος· καὶ μεθ' αὐ-
 τῶν ἔρμηνεύς τὸ λεγόμενον, ἀπελογίσαστο λέ-
 γων· ἐπλανήθης, ἀδελφέ· ἡμεῖς ξένοι ἐσμεν ἄν-
 δρες, καὶ ἄγνωστοι αὐτῷ τυγχάνομεν· καὶ ἀπελ-
 θὼν ὁ ἀρχιδιάκονος, ἀπήγγειλεν αὐτῷ ταῦτα·
 τῷ δὲ μεγάλῃ Βασιλεῖ πᾶς ἱεράς βίβλος ὑπα-
 ναγινώσκοντος τῷ λαῷ, ὅρῃ ὁ ὅσιος Εὐφραίμ
 γλώσσαις πυκνῶς λαλεῖσας διατρίβει τὸ σῶμα αὐ-
 τοῦ· καὶ λέγει πάλιν τῷ ἀρχιδιάκονῳ ὁ μέγας
 Βασίλειος· ὑπάγε καὶ εἰπὲ αὐτῷ· Κύεε Εὐφραίμ,
 κέλθουσον, εἰσελθε εἰς τὸ ἅγιον βῆμα· καλεῖ σε
 ὁ ἀρχιεπίσκοπος· καὶ ἀπελθὼν ὁ ἀρχιδιάκονος
 καὶ φιλήσας τὰ ἵχνη αὐτοῦ, εἶπεν αὐτῷ· Κύεε
 Εὐφραίμ, κέλθουσον, καλεῖ σε ὁ πατήρ σε ὁ ἀρ-
 χιεπίσκοπος, ἵνα εἰσελθῇς εἰς τὸ ἅγιον βῆμα·
 καὶ ἔξεπλάγη ὅτι τέτοις ὁ ὅσιος, δοξάσας τὸ Θεόν,
 καὶ ποιήσας μετάνοιαν, καὶ ἀπολογησάμενος αὐτῷ,
 εἶπεν· ἀληθῶς μέγας Βασίλειος· ἀληθῶς σύλος
 πυρός Βασίλειος· ὁ μὲν τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον λαλεῖ
 διὰ τὸ σῶμα αὐτοῦ· καὶ πρὸς ἀλέσε τὸ ἀρχιδιάκονον
 ἀπολογησάσθαι αὐτῷ, ὅτι μάλλον μὲν τῇ λειτουργίᾳ
 ἐν τῷ σκευοφυλακίῳ ἀσπάζομαι αὐτὸν· καὶ εἰσελθὼν
 μετὰ τῇ ἀπόλυσιν ἐν τῷ σκευοφυλακίῳ, μετεκαλέ-
 σατο τὸ ἅγιον Εὐφραίμ, καὶ τὸ ἐν Κυνείῳ ἀσπασ-
 μόν

A ecclesiam celebris urbis Caesarea : ad
 quam , ipsa magna Epiphaniarum solem-
 nitate , perveniens , clamque ingressus , vi-
 dit procedentem Magnum Basilium , ait-
 que socio suo : In vanum , puto , labo-
 ravimus , Frater : Ille enim in tanto gra-
 du positus , non est qualem vidi . Con-
 spiciebat enim amictum stola candida ;
 sacrumque , circa ipsum , clerum , albis
 indutum , & ei obsequentem . Stans er-
 go in secreto loco ecclesiae coepit velut
 de proposito desperare , dicens intra se :
 Nos qui portavimus pondus diei , & aestum ,
 nihil profecimus ; hic autem in tan-
 to comitatu , & honore humano ,
 est Columna ignis ? Plane miror .
 Hac itaque ipso cogitante , misit
 ad eum Sanctus Archidiaconum suum ;
 dicens : Vade ad portam , quae re-
 spicit Occidentem , ibique in ecclesiae
 angulo reperies Abbatem , cucullam
 habentem in capite , cum quodam
 alio , raribarbium , pusillum , & cae-
 tera vultus ejus , dicesque ei : Quaeso ,
 ingredi in sacrarium : vocat
 te Archiepiscopus . Archidiaconus au-
 tem , discissa multo labore populi
 multitudine , venit ad locum , ubi san-
 ctus Ephraem constiterat , & ait il-
 li : Benedic Domine ; velis ingredi
 in sacrarium ; vocat enim te Pater
 tuus Archiepiscopus . Ubi autem in-
 tellexit per interpretem quod diceba-
 tur , excusavit , dicens : Erras , fra-
 ter ; nos homines peregrini sumus ,
 & ei ignoti . Rediens autem Archi-
 diaconus , nuntiavit Magno Basilio .
 Porro , dum Basilius libros sacros
 exponit populo , videt sanctus E-
 phraem linguam igneam ejus ore lo-
 quentem . Aitque rursus Magnus Basilius
 Archidiacono : vade , & dic ei : Domine
 Ephraem ; velis ingredi ad sacrum Al-
 tare : vocat te Archiepiscopus . Et abiens
 ad eum Archidiaconus , ejusque vestigiis
 impresso osculo , dixit illi : Domine E-
 phraem : quaeso , te accersit Pater tuus
 Archiepiscopus , ut ingrediaris in presbyte-
 rium . Sanctus ergo super his attonitus ,
 dedit gloriam Deo : ac reverentiam faci-
 ens , excipiensque , ait : Vere Magnus Ba-
 silius : Vere Columna ignis Basilius :
 Vere per os ejus loquitur Spiritus sanctus .
 Rogavit vero Archidiaconum , ut respon-
 deret , opportunius post peractam rem
 sacram , salutaturum in secretario . Post
 Missam vero ingressus Basilius secre-
 tarium , eo sanctum Ephraem accer-
 sendum curavit ; dansque in Domino
 osculum

osculum , ait : Bene venisti , Pater filiorum deserti : Bene venisti , qui in eo discipulorum Christi numerum auxisti , & dæmones expulisti . Sed quorsum eum tibi laborem suscepisti , o Pater ? Venisti invisurus hominem peccatorem ? largiatur tibi mercedem Deus juxta tuum laborem . Ubi porro venerabilis Ephraem omnia in corde suo nata dictaque socio Abbati , respondens enarrasset , Communionem in sacras manus suas accepit ; Basilioque , pro hospitii religione , excipiente convivio , ait sanctus Ephraem : Pater summe honorande , unam abs te deponco gratiam , & hanc mihi annuas velim . Ad quem Basilius : jube , dic quæ videntur ; multum enim debeo , ob maxime tui ad me adventus assumptum laborem . Et honorabilis Ephraem ad ipsum : novi , Pater sancte , fore ut si quæ a Deo poposceris , ipse præbeat . Cupio autem , pro me roges , ut Græce loqui possim . Cui Basilius : Rem postulasti excedentem vires . Quia nihilominus fide petisti , veni Pater venerabilissime , eremique præposite , & Dominum rogemus : potens enim est , ut faciat voluntatem tuam : Nam

Psal. 144.

scriptum est ; voluntatem timentium se faciet ; & deprecationem eorum exaudiet , & salvos faciet eos . Cum autem diu orassent , ait magnus Basilius : cur Domine Ephraem sacram sacerdotii ordinationem , tibi congruam non accipis ? Cui Ephraem per interpretem : quia peccator sum . Respondit ei magnus Basilius : Utinam & ego talis peccator essem . Dixitque ad eum : flectamus genua . Et cum humi prostrati essent , imposuit magnus Hierarchy manus sancto Ephraem : recitansque orationem Diaconi , dicit ad ipsum : Quæso te ; nos erige . Atque tunc soluta & expedita ejus lingua , dixit sanctus Ephraem clare lingua Græca : salva , miserere , resuscita , & custodi nos Deus , tua gratia . Et impleta est scriptura : Tunc saliet sicut cervus , claudus , & aperta erit lingua balbutientium . Cumque ille ex tempore omnia Græce loqueretur ipsa hora , glorificarunt Deum , qui omnia potest , & exaudit preces timentium ipsum . Spirituali itaque lætitia cum illis triduo refectus , ordinatisque , interprete in Diaconum , & ipso in Presbyterum , eos dimisit in pace , glorificantes Deum in omnibus , quæ viderant & audierant , sicut dictum est ad eos .

Fuit

A μὲν δέδωκεν αὐτῷ . καὶ λέγει αὐτῷ . καλῶς ἤλθες , πατήρ πάντων τέκνων τῆ ἐρήμου . καλῶς ἤλθες , ὁ πληθύνας τὰς μαθητὰς τοῦ Χριστοῦ ἐν αὐτῇ , καὶ τὰς δαίμονας ἀπελάσας . εἰς τί ὁ κόπος σὺ , πάτερ . ἤλθες θεάσασθαι ἁμαρτωλὸν ἄνθρωπον ; δὲν σοι ὁ Θεὸς τὸ μισθὸν καὶ τὸν κόπον σὺ . καὶ ἀπολογησάμενος αὐτῷ ὁ τίμιος Εὐφραίμ , καὶ ἔπειθ' ὅλα τὰ ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ κωρυνηθέντα , καὶ λελεηνυμένα τῷ συνόντι αὐτῷ Ἀββᾶ , μετέλαβεν εἰς τὰς ἀγίας αὐτοῦ χεῖρας . καὶ ποιήσαντος αὐτῷ ἀγάπῃ , εἶπεν ὁ ὅσιος Εὐφραίμ . πάτερ ὑμνωπᾶτε . μίαν ἀπὸ χάριν ὡς σὺ , καὶ ταύτην ἐπὶ ἡμῶν δοθῆναι μοι . ὁ δ' , εἶπεν αὐτῷ . κέλευσον , εἰπὲ παῖ δοκῶντά σοι . πολλὰ γὰρ σοι χρεώσῃ , καὶ μάλιστα πρὸς τὸν κόπον σὺ τὸ πρὸς με πρῶτος . λέγει αὐτῷ ὁ τίμιος Εὐφραίμ . οἶδα πάτερ ἅγιε , ὅτι ὅσα ἀνὰ ἡμῶν τῷ Θεῷ , παρέχει σοι . καὶ θέλω ἵνα ὡς ἀκαλέσῃς τὸν Θεόν , καὶ λαλήσω τῇ ἐλπίδι γλώσσῃ . ὁ δ' εἶπεν . ὑπὲρ τῆς δυνάμειν ἢ ἀντιστοιχίαν , ἀλλ' ἐπὶ τῷ ὅτι ἡτῆσας , δέξο πάτερ ὑμνωπᾶτε , καὶ τὴν ἐρήμην κατηχητὰ , καὶ δεησάμενον τὸν Κυρίον . διωκτὸς γὰρ ἔστι ποιῆσαι τὸ θέλημα σὺ . κληρονομία γὰρ , θέλημα τῷ φοβεμένῳ αὐτὸν ποιήσει . καὶ τὴν δεήσεως αὐτοῦ εἰσακίσεται , καὶ σώσει αὐτὸν . καὶ ποιησάντων αὐτῶν τὴν προσευχήν ἐπὶ τῇ αἰσίν ὡς ἔβαν , εἶπεν ὁ μέγας Βασίλειος . ὡς τί Κύριε Εὐφραίμ ὃς λαμβάνεις τὴν κληρονομίαν τοῦ πρεσβυτέρου , ὅτι ἀρμόζει σοι ; λέγει αὐτῷ ὡς τῷ ἐρμηνέως . ὅτι ἁμαρτωλὸς εἰμι . ἀπεκρίθη αὐτῷ ὁ ἅγιος . εἶδε καὶ γὰρ τὰς ἁμαρτίας σου ἔχον . καὶ λέγει αὐτῷ , ποιήσωμεν μετάνοιαν . καὶ κληρῶν αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους , ἐπέθηκε τὴν χεῖρα ἐπὶ τὸν ὅσιον Εὐφραίμ ὁ μέγας ἱεράρχης , καὶ εἶπε τὴν αἰσίν τῷ ὡς τῷ ἐρμηνέως , καὶ λέγει αὐτῷ . κέλευσον . ἔγειρον ἡμῶν . καὶ δὴ τραυδείσης τὴν γλῶσσην αὐτοῦ , λέγει ὁ ἅγιος Εὐφραίμ τῇ ἐλπίδι σαφῶς γλώσσῃ . σώσον , ἐλέησον , ἀνάστησον , καὶ ἀναψύλαξον ἡμῶν ὁ Θεός , τῇ σῇ χάριτι . καὶ ἐπληρώθη τὸ γεγραμμένον . τότε ὡς ἔλαφος ὁ χωλός , καὶ τρανὴ ἔσται γλῶσσα μογιλάλων . καὶ λαλήσαντος αὐτοῦ ὡς ἔβαν , εἰδόξασαν τὸν Θεόν ὅτι πάντα διωάμενον . καὶ εἰσακίοντα τὴν δεήσεως τὸν φοβεμένον αὐτὸν καὶ πνευματικῶς συνδουλεύσαντος αὐτοῖς ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας . καὶ κληρονομήσας τὸν ἐρμηνέα διάκονον , καὶ αὐτὸν πρεσβύτερον , ἀπέλυσεν αὐτοὺς ἐν εἰρήνῃ , δοξάζοντας τὸν Θεόν ἐπὶ πάνσιν οἷς εἶδον . καὶ ἤκυσαν , καθὼς ἐλαλήθη πρὸς αὐτούς .

Εἰ

Εν τοῖς χρόνοις τῷ ἁγιοτάτῃ καὶ μακαρι-
τάτῃ Ἀρχιεπισκόπῳ Βασιλείῳ, τῷ κληρονόμῳ τῷ
τῷ Χριστῷ βασιλείας· τῷ σκλάβῳ τῆς ἐκλογῆς·
τῷ βασιλεύοντι τῷ Χριστῷ ὄνομα ἐνώπιον ἐθνῶν
καὶ Βασιλέων· ὡς τε Ἰσραὴλ, καὶ τῷ Θεῷ μακαρίον
ἀπόστολον, ἐγένετο γυνὴ ὡς πλῆτῳ καὶ
ὡς βασιλείᾳ κομῶσα, καὶ τῇ λοιπῇ τῷ βίῳ τῷ ματαίῳ
τῷ ὑπηρεσίᾳ, πάντων ὑπεραφθεῖσα. χηρεῖαν
τε ἀσφαλισμένη, ἀπρεπῶς ἀπερρήσατο τῇ ἡσυχίᾳ.
γαστριμαργία καὶ ἀσωτία ἐαυτὴν δαλώσασα· μη-
δὲν πρὸς ὑπαρέσκειν Θεῷ κεντημένη, ἀλλὰ χοίρων
δίκῃ τῷ βορβόρῳ τῆς ἀσωτίας κυλινδούμενη· ὅ-
ς ἐστι γοῶν ποτε κατ' οἰκονομίαν Θεοῦ εἰς ἐννοιαν
ἐλθεῖσα τῇ ἀμετρήτῳ αὐτῆς πλημμελημάτων,
καὶ καταναλωθεῖσα τῷ νοῦν, ἡσυχάσασα ὅτι καὶ
μόνας, ἀνελογίζετο τὸ πλῆθος τῇ ἐαυτῆς ἀμαρ-
τημάτων· καὶ γοερὰ κωκυῖσα, ἔλεθον· οἱμοὶ τῇ
ἀμαρτωλῷ τῷ ἀσώτῳ· πῶς ὁμολογήσομαι πρὸς
τῇ πεπραγμένων μοι ἀμέτρῳ ἀμαρτιῶν· τῷ
ναὸν τῷ πνεύματος, διέφθαρα· τῷ ψυχὴν τὴν ἐν
τῷ σώματι οἰκῶσαν ἐμόλυνα· οἱμοὶ ἀπερρήμα·
ἄρα εἶπω ὡς ἡ πόρνη τὸ, ἐλέησόν με· ἢ ὡς
τελώνῃς τὸ, ἡμαρτον· καὶ μάλιστα μὲν τὸ βά-
πτισμα πλημμελήσασα; πῶς ὅτι τῷ πληροφω-
ρῶ, ὅτι μετανοῶσαν δέχεται με ὁ Θεός· καὶ
ταῦτα λογιζομένης αὐτῆς, ὁ πάντας θέλων σω-
θῆναι, καὶ εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας ἐλθεῖν, εἰς
μνήμην αὐτὴν φέρει τῇ ἐκ νεότητος αὐτῆς πλημ-
μελημάτων· καὶ καθευθεῖσα, τὰς ἐκ νεότητος
αὐτῆς καὶ μέχρι γήρως ἀμαρτίας ἔγραψεν εἰς
χαρτίον· ἔχατον ὅτι πάντων ἔγραψεν, ἢ ἔλεγε
μεγάλῃ ἀμαρτίαν· καὶ μόλις δὲ ἐβέλωσεν
αὐτό· κατανοήσασα δὲ καρπὸν ὡς δέτονον, ὅταν ὁ ἁ-
γίος Βασιλεὺς πρὸς τὰς σωτήρας δόχας ἐπο-
ρεύετο ἐπὶ τῷ ἁγίῳ ἐκκλησίᾳ· δραμβῶσα λα-
θρῶς, ἔρριψε τὸ χάρτιν εἰς τὰς πόδας αὐτοῦ·
καὶ ρίψασα ἐαυτὴν πρὸς τοὺς πόδας αὐτοῦ,
ἐπὶ πρόσωπον, ἐβόα λέγουσα· ἐλέησόν με ἅγιε
Θεῷ, τὴν ὑπὲρ πάντας ἀμαρτωλόν· τὰς ὅτι ὁ
μακάριος τῷ Χριστῷ θεράπων, ἐπιδάινετο πρὸς
αὐτῆς τῷ ἁγίῳ τῶν οἰμῶν· ἢ ὅτι, εἶπον· ἰδὲ,
δέσποτα, πᾶσας τὰς ἀμαρτίας μὲν ἔγραψα ἐν
τῷ χαρτῇ τῷ τῷ, καὶ τὰς ἀνομίας μὲν, καὶ ἐβέλ-
λωσα· σὺ ὅτι, ἅγιε Θεοῦ, τῷ βέλαν μὴ πα-
ρασθῆναι, ἀλλὰ διὰ μόνῃς προσευχῆς σε,
ταύτας ἡγάλησον· ὁ γὰρ δὲ μοι τὴν τοιαύτην
ἐννοιαν, πάντως ὑπακούεται ὑπὲρ ἐμῶν δεομένων
σε· ὅτι μέγας Βασιλεὺς ἄρας τὸ χάρτιν, καὶ
βλέψας εἰς τὸ ἔργον, εἶπε· Κύριε, σε μόνον
ἐπὶ

Fuit temporibus sanctissimi ac bea-
tissimi Archiepiscopi Basilii; hære-
dis illius regni Christi, vasis electio-
nis, illius qui portavit Christi nomen
coram gentibus, & Regibus, & filiis
Israel, sicut divinus & beatus Apo-
stolus; mulier quædam divitiis & no-
bilitate clara, reliquisque ad vanæ hu-
jus vitæ obsequia comparatis supra
omnes elata. Hæc statum vidualem
amplexa, turpiter potestate abusa,
seipsam gulæ luxuriæque mancipa-
vit; nihil habens quo placeret Deo,
sed seipsam instar porcorum volutans
in luxuriæ coeno. Tandem itaque,
dispensante Deo, immensa sua pec-
cata animo repetens, menteque coe-
litus illustrata; atque seorsim tacita
agens, pensare coepit multitudinem suo-
rum peccatorum, dixitque lamentabi-
liter plorans: Heu me peccatricem
& luxuriosam, quomodo immensa quæ
peccavi, confitebor & expiabo! Tem-
plum Spiritus Sancti pollui: habitan-
tem in corpore animam coinquinavi.
Heu me, projecta sum! Num sicut me-
retrix illa dicam: Miserere mei: aut sic-
ut Publicanus: Peccavi: cum præsertim
post baptismum peccaverim? Qui vero
certior fiam, quod Deus poenitentiam
suscipiat? Hæc porro ipsa cogitante,
is, qui omnes vult salvos fieri, &
ad agnitionem veritatis venire, in me-
moriam ei revocat, quæ a juventute de-
liquerat. Sedensque, sua ipsius a
juvenili ad usque senilem ætatem pec-
cata scripsit in charta: novissimum au-
tem scripsit, quod dicebat magnum
peccatum; chartamque bulla plumbea
obsignavit. Captato autem opportuno
tempore, cum Sanctus Basilius ad
preces solitas in ecclesiam proficiscere-
tur, clam præcurrens, ad pedes ejus
chartam projecit: seque in faciem ad
ipsius pedes jactans, clamabat, di-
cens: miserere mei, sancte Dei,
quæ supra omnes sum peccatrix.
Stans autem beatus ille Christi fa-
mulus, ab ea perquirebat causam ge-
mituum. Tum illa: Ecce, Domi-
ne, mea omnia peccata & crimi-
na in charta hac scripsi, & ob-
signavi. Tu vero, sancte Dei, ne signa-
culum bullamque moveris; sed solis preci-
bus ea dele. Qui enim hanc mihi cogi-
tationem dedit, plane obaudiet pro
me orantem. Magnus porro Basilius
chartam elevans, & adspiciens in
coelum, ait: Tuum, Domine, so-
lius

lius est opus istud. Qui enim tollis peccatum mundi, facilius quoque unius hujus animæ crimina deleveris. Omnia quippe nostra delicta apud te numerata sunt; tua vero misericordia immensa est, & impervestigabilis. His autem dictis ingressus est ecclesiam, tenens chartam, seque jactans coram altari, totam noctem pervigilem in precibus egit, inque crastinum per tota Missarum solennia Deum obnixius oravit. Post factam autem sanctorum mysteriorum missionem, accersivit mulierem, tradensque chartam, ait: Audistin', mulier, quod nemo possit peccata dimittere, nisi solus Deus? Ait illa: Audivi, Pater: teque ideo ad intercedendum apud misericordissimum Deum sollicitavi. Atque his dictis chartam aperuit; totamque deletam invenit: quamquam non expuncto grandis illius peccati piaculo. Videns autem illa, concidit animo, tundensque pectus manibus, corruit ad pedes ejus, clamore dicens: miserere mei, serve Dei altissimi: & qua ratione pro meis omnibus peccatis decertasti, & fuisti exauditus, eadem quoque pro isto supplica, planeque oblitterabitur. Lacrymatus vero commiserationis affectu Archiepiscopus, dixit: Surge, mulier: nam & ego homo peccator sum, qui & ipse indulgentia indigeam. Qui delevit peccata tua, quot voluit, delevit; potestque qui mundi peccatum tollit, etiam hoc a te peccatum tollere. Si modo deinceps te a peccato continueris, viasque Domini ambulaveris, non solum consequeris veniam, verum etiam gloria dignaberis. Vade ergo in desertum, inveniesque virum sanctum, inter omnes patres celebrem, Ephraem nomine. Huic trade chartam, isque orabit, & Deum propitium faciet. At illa vale dicens Sancto, cucurrit ad desertum: confectoquo longo itinere, pervenit ad præmonstratum locum magni illius Eremitæ; pulsansque ad januam, clamabat dicens: miserere mei, sancte Dei. Ille præscius spiritu quam ob causam venisset, ait illi: Exi a me mulier, quia homo peccator sum, indigens & ipse adjutorio. At illa jactavit chartam, dicens: misit me ad te Archiepiscopus Basilus, ut Deum pro me depreceris, quo peccatum in charta positum deleatur: delevit enim ipse precatus reliqua. Tu vero ne pigriteris pro

A ὅτι τὸ ἔργον τοῦτο· ὁ γὰρ τὴν ὅλην κόσμον ἁμαρτίαν ἄρων, καὶ τῆς μιᾶς ψυχῆς ταύτης δυσκολώτερον ἔξαλειψαι δύνασαι. πάντα γὰρ ἡμῶν τὰ πλημμελήματα ἠεισημημένα ἐστὶ πρὸς σοί. τὸ δὲ σὸν ἔλεος, ἀμέτρητον καὶ ἀνεξιχνίαστον. καὶ ταῦτα εἰπὼν, εἰσῆλθεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν κρατῶν τὴν χάρτιν· καὶ ρίψας ἑαυτὸν ὡς τὸ δυσιαστῆριον, ἔμεινε. Ἀλλὰ πάσης τῆς παννυχίδος προσευχόμενος.

B καὶ τῇ ἐπαύριον Ἀλλὰ πάσης τῆς ἁγίας ἀναφορᾶς ἐκδυσωπῶν τὸ Θεόν· καὶ μὲν τὸ ἀπόλυσιν τῶν ἁγίων μυσηρίων, μετεκαλέσατο τὴν γυναῖκα· καὶ ἐπιδὲς αὐτῇ τὴν χάρτιν, εἶπεν· ἤκουσας γυναῖκα, ὅτι εἰς δυνάτα ἀφίεναι ἁμαρτίας, εἰ μὴ μόνος ὁ Θεός; ἡ δὲ εἶπεν· ἤκουσα, πάτερ· καὶ Ἀλλὰ τοῦτο ἐκίνησά σε εἰς πρεσβείαν τῷ φιλοκτίρμονος Θεῷ. καὶ ταῦτα εἰπὼσα, ἔλυσεν τὴν χάρτιν· καὶ ὁρέσθη ὅλος ἄγραφος. ἔμεινε δὲ τῇ μεγάλῃ ἁμαρτίᾳ τὸ ἀνοσιγνήμα, μὴ ἔξαλειφθῆναι. θεασαμένη δὲ ἡ γυνὴ, ὀλιγοψύχησε· καὶ τύψασα τὸ σῆθος τῶν χειρῶν, ἔπεσεν εἰς τὰς πόδας αὐτοῦ κράζουσα· ἐλέησόν με, δέξαι τὸ Θεῷ τὴν ὑψίστην, καὶ καθάψω ὑπὲρ πάντων με τῶν ἁμαρτιῶν ἡγωνίσω, καὶ εἰσηκούσῃς, ἔγωγε καὶ ὑπὲρ ταύτης δυσώπησον, καὶ πάντως ἔξαλειφθήσεται. ὁ δὲ ἀρχιεπίσκοπος ἐδάκρυσεν ὑπὲρ τῆς συμπαθείας, λέγων· ἀνάστα, γυναῖκα· ὅτι καὶ γὰρ ἄνθρωπός εἰμι ἁμαρτωλός, χηρὴ καὶ αὐτὸς συγχωρήσεως. ὁ ἔξαλειψας, ἔξηλθέ σε τὰς ἁμαρτίας ὅσας ἠβδλήθην· καὶ δυνατός ἐστι τὴν ταύτην ἀφελέσθαι ἀπὸ σε, ὁ ἄρων τὴν ἁμαρτίαν ὅλην κόσμον. εἰὰ φυλάξης ἀπὸ τῆς νύκτος μὴ ἁμαρτάνειν, καὶ τὰς ὁδὸς Κυρίου πορεύσῃ, εἰ μόνον συγχωρηθήσῃ, ἀλλὰ καὶ δόξης ἀξιοθήσῃ. ἀπελθε οὖν εἰς τὴν ἔρημον, καὶ ὁρίσεις ἄνδρα ἁγίον, ὀνομαζόμενον ἐν πάσι τοῖς πατράσι, τὸ ὄνομα Ἐφραίμ. τὰς τὰς ἐπιδὲς τὴν χάρτιν, καὶ ἐκδυσωπήσῃ καὶ ἔξιλεώσεται τὸ Θεόν ὑπὲρ σε. ἡ δὲ γυνὴ σιωπαζομένη τῷ ἁγίῳ, ἐπὶ τὴν ἔρημον ἔδραμε· καὶ διανύσασα τὸ μῆκος τῆς ὁδοῦ, ἠλθεν εἰς τὴν προσηλωθέντα αὐτῇ πόπον ὅλην μεγάλαν ἐρημίτην· τὴν κρούσασα, ἐβόα, λέγουσα· ἐλέησόν με ἅγιε Θεῷ. ὁ δὲ ὡρυγνὺς τῷ πνέματι δι' ἣν αἰτίαν πάρεστιν, εἶπεν αὐτῇ· ἀπελθε ἀπ' ἐμοῦ, γυναῖκα, ὅτι ἄνθρωπός εἰμι ἁμαρτωλός, χηρὴ καὶ αὐτὸς βοηθείας. ἡ δὲ ἔρριψε τὴν χάρτιν λέγουσα· ὁ Ἀρχιεπίσκοπος με Βασιλὸς ἀπέστρεψε πρὸς σε, ὅπως ὁξιάμην πρὸς τὸ Θεόν, ἔξαλείψῃς με τὴν ἀνομίαν τὴν ἐν τῷ χάρτι κειμένην· τὰς γὰρ λοιπὰς, ὁ ἅγιος προσευξάμενος, ἔξηλειψε· σὺ δὲ

ὃ ὑπὲρ μιᾶς μὴ ὀκνήσης πρὸς Θεοῦ καλεῖσθαι τὸν Θεόν· πρὸς σε γὰρ ἀπεσάλω· ὁ δὲ ἅγιος τῷ Θεῷ εἶπεν· ἔχὶ τέκνον· ὁ γὰρ ὑπὸ πάντων πολλῶν ἰχθύσας ἔξιλεώσασθαι τὸν Θεόν, καὶ ὑπὲρ μιᾶς ἰχθύος πλεῖον μὲν· πορβύθη δὲ οὖν, καὶ μὴ εἴης, ἵνα ἐπιφθάσης αὐτὸν πρὸς τῆς ἐκδημίας τῷ σώματος· ἡ δὲ γυνὴ σιωπᾷσθαι τῷ ἀγίῳ, ὑπέσχετο εἰς Κασάρθαν· καὶ ἐν τῷ εἰσιέναι αὐτὴν ἐν τῇ πόλει, ὑπὲρ πάντων τὸ λείψανον ἐκκομιζόμενον τῷ ἀγίῳ Βασιλείῳ· καὶ ἰδὲ σα, ἥρξατο κράζειν κυλιόμενη ἐπὶ τῷ ἐδάφει, καὶ ἀπομαχομένη τῷ ἀγίῳ καὶ λέγουσα· οἶμοι ἀγίε τῷ Θεῷ· διὰ τὸ με ἐπεμψας εἰς τὸ ἔρημον, ἵνα ἀνενόχλητος ἐκδημήσῃς, καὶ ἰδὲ ἀπραγῆς ὑπέσχετο, εἰς μάτην διανύσασα τὸ πέλαγος τὸ οὐδὲν· ἴδοι ὁ Θεὸς καὶ κεινοὶ ἀνά μεσὸν ἐμὲ καὶ σὺ· ὅτι δυνάμεις ἔξιλεώσασθαι τὸν Θεόν, πρὸς ἄλλον με ἀπέστλας· καὶ ταῦτα βοῶσα, ἔρριψε τὴν χάρτην ἐπάνω τῆς κλίνης· λεπτομερῶς ἐκδιηγμένη τὰ τῷ πράγματι, παντὶ τῷ λαῷ· εἰς δὲ τῷ κλήρῳ θέλων ἰδεῖν ποταπὴν ἄρα εἴη ἡ ἀνομία, ἐπὶ τῇ χάρτην καὶ λύσας, ὤρεν αὐτὸν ὀλοπλῶς ἀγραφόν· καὶ ἐβόησε φωνῇ μεγάλῃ λέγων πρὸς τὴν γυνᾶ· ἀγραφὸς ὅτιν ὁ χάρτης, ὦ γύναι· καὶ τί κοπιᾷς, ἀγνοῶσα τὸν Θεόν εἰς σὲ φιλανδρωπὴν ἀφ᾽ αὐτοῦ; τὸ οὖν πλῆθος τῷ λαῷ θεωρῆσαν τὴν παράδοξον θαῦμα, ἐδόξασαν τὸν Θεόν, τὸ ἔχοντα ζουσίαν ἐπὶ τῆς γῆς ἀφιέναι ἀμαρτίας· καὶ δεδωκότα χάριν τοῖς δέλοις αὐτῶν, καὶ μετὰ θάνατον ἰᾶσθαι πᾶσαν νόσον, καὶ πᾶσαν μαλακίαν· ἀλλὰ καὶ ἀμαρτίας πάντας πρὸς ἐρχομένων.

ΠΑΛΛΑΔΙΟΥ ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΕΛΕΝΟΠΟΛΕΩΣ

ΠΕΡΙ ΕΦΡΑΙΜ ΤΟΥ ΣΥΡΟΥ.

ΤΑ ἔφραϊμ τὸ διάκονον τῆς Ἐδессίνων ἐκκλησίας, πάντως ἀκήκοας· γέγονεν γὰρ ἔπος εἰς τὸ μνημονεύεσθαι ἄξιον πρὸς πάντας ὁσίων δέλων τῷ Χριστῷ· ἔπος ὁ ἄξιος τὴν τῷ ἀγίῳ πνεύματι ζανύσας ὁδόν, καὶ μὴ δι' ὅλως ἐκτραπὴς τῆς ἀληθείας ὁδῶν, κατηζιώθῃ χαρίσματος γνώσεως φυσικῆς· ἣν διαδέχεται θεολογία καὶ ἐχάτη μακαριότης· τὴν ἡσυχον ἐν αἰῶνι ζήσασκῃς βίον εἰς ἄκρον, καὶ τὰς πρὸς τὸν ἑαυτὸν αἰὲν οἰκοδομῶν ἐπὶ ἰκανὰ ἔτη,

εἰς

A pro unico ad Deum intercedere : siquidem ad te missa sum . Tunc ad eam sanctus Dei ; ne , filia , ne ita : qui enim pro multis illis peccatis potuit Deum placare , etiam pro uno quod superat , facilius quam ego , poterit . Vade ergo , ne tardaveris , ut pervenias ad ipsum , priusquam a corpore migraverit . Illa vale dicens Sancto , rediit Casaream . Cumque ingrederetur B in civitatem , occurrit sancti Basilii corpus , quod efferebatur : eoque viso , se in terram jactare coepit , ac velut sanctum in jus vocaret , dixit : Heu me , sancte Dei ! Idcirco me in desertum misisti , ut liber a molestia proficisceris : & ecce re infecta , tam immenso itinere frustra confecto , redii . Videat Deus , & judicet inter me & te : quod cum ipse potuisses Deum propitium facere , C me direxeris ad alium . Iisque clamore dictis , projecit chartam super capulum ; rem minutatim universo populo narrans . Porro unus de clero scire volens , quam grande esset illud peccatum , sustulit chartam ; apertamque , totam deletam invenit : ac voce magna clamavit ad foeminam , dicens . O mulier , munda est charta , & expuncta . Quid vero Dei in te inenarrabilem misericordiam ignorans , affigeris ? Viso itaque insigni miraculo , D populus universus Deum glorificavit , qui in terra potestatem habet dimittendi peccata , quique tantam servis concessit gratiam , ut etiam post mortem languorem omnem sanent , omnemque debilitatem : quin ut etiam peccata fide accedentium remittant .

E

PALLADII EPISCOPI HELENOPOLITANI

DE EPHRAEM SYRO.

A Udisti omnino de Ephraim Diacono Ecclesiae Edessenorum . Fuit enim unus ex iis , qui digni sunt , de quibus fiat mentio a sanctis Christi servis . Is cum spiritus viam digne peregrisset , & a recta non declinasset , dignus est habitus gratia naturalis cognitionis , quam consequitur Theologia , & postremo Beatitudo . Cum ergo vitam exercuisset quietam , & multis jam annis edificaret eos , qui ventitabant , postea e cella

Ex Cod. Græc. MS. Palatino Vaticano
xli. pag. 149. cap. 47.

cella progressus est hac de causa . Cum magnam famem invasisset civitatem Edessenorum , misertus omnium qui peribant agrestium , processit ad eos , qui erant divites in civitate , & dicit eis . Cur non miseremini humanæ naturæ , quæ interit ; sed frumentum vestrum finitis putrescere ad condemnationem animarum vestrarum ? Se autem excusantes , dicunt : Non habemus cui credamus , ad hoc ut panem subministret esurientibus : Omnes enim res cauponantur . Is vero dicit eis : Quid ego vobis videor ? Dicunt ei : Novimus te hominem Dei esse . Amica siquidem veritas in magna apud omnes erat existimatione ; nec falso quidem , sed re vera . Quibus Christi servus : si hanc , inquit , de me habetis existimationem , mihi curam famescientium committite . Dicunt ei arcarii : utinam digneris . At electus Dei Ephraem : Amodo me propter vos eligo hospitum & indigentium exceptorem . Cumque pecuniam ab iis accepisset , & in fixis vallis septum construxisset , & lectos ad trecentos statuisset , curabat eos , qui famesciebant : eos quidem qui deficiebant sepeliens ; eorum vero , qui spem vitæ habebant , curam gerens : & ut semel dicam , hospitium , & ministerium propter famem quotidie exhibens ex iis , quæ suppeditabantur . Impleto ergo anno cum successisset fertilitas , & omnia recte succederent , cum nihil haberet amplius quod ageret , reversus est in suam cellam , & post mensem obiit , beatam mansuetorum terram adeptus , cum Deus ad reliqua ipsius recte facta hoc illi ministerium in extremis diebus ad splendidioris coronæ argumentum morum suavitatem præbuisset . Reliquit autem scripta quoque studio digna , quæ magnam viri virtutem testantur .

εἰς ὕψερρον πωρῆλθεν τῆς κέλλης ἡ ἀγίας τοιαύ-
δε . λιμὲν καταλαμβανόντος μεγάλῃ τὴν Αἰδεσι-
νὴν πόλιν , καποικτειρήσας πᾶσαν τὴν ἀγροικίαν
διαφθειρομένην , ὁ ἐνθεὸς ἔπος πωρῆλθεν τοῖς
ἀνδράσι ἐν ὕλῃ καὶ λέγει αὐτοῖς . τίνος ἐνεκεν εἰ
ἐλεεῖτε διαφθειρομένην τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν , ἀλ-
λὰ τὴν πλεῖστον ὑμῶν σήπετε εἰς κατάνειμα τῶν
ψυχῶν ὑμῶν ; ἐκεῖνοι σκεψάμενοι δὴδεν εὐλο-
γον σκέψιν λέγουσι τῷ ἀγίῳ , ὅτι σὺ εἴχομεν
B τίνι πισεύσωμεν πρὸς τὸ διακονῆσαι τοῖς λιμώτ-
τεσιν ἄρτους . πάντες γὰρ καπηλεύουσι τὰ πράγ-
ματα . λέγει αὐτοῖς ὁ ἐνάρετος ἔπος . τὰ ποῦ ἐμὲ
πῶς ἔχετε ; τί ὑμῖν δοκῶ ἐγώ ; λέγουσιν αὐ-
τῷ , ἀνθρωπὸν σε οἶδαμεν τῷ Θεῷ . φίλη ὅ
ἀλήθεια μεγάλην ἡ πόλιν εἶχεν πρὸς πᾶσιν
εἰς ψευδῶς , ἀλλ' ἀληθῶς . λέγει αὐτοῖς ὁ τῷ
Χριστῷ δῆλος . εἰ ὅτως οἶεσθε τὰ κατ' ἐμὲ ,
C ἐμοὶ ἐμπιστεύσατε τὴν τῶν λιμωτῶν ἐπιμέ-
λειαν . λέγουσιν αὐτῷ οἱ σοφοὶ , εἶδε καταξίους .
ἀποκρίνεθ' αὐτοῖς Εφραίμ ὁ ἐκλεπτὸς τῷ Θεῷ .
ἀπὸ σήμερον δι' ὑμᾶς χειροτονῶ ἐμαυτὸν ξενοδό-
χον τῶν δεομένων . καὶ λαβὼν πρῶτον αὐτῷ ἀργύ-
ρια , καὶ διαφράζας τὰς ἐμβόλους , καὶ σήσας
κλῖνας ὡς τριακοσίας , ἐνοσοκόμεν τὰς λιμώτον-
τας , καὶ τὰς μὴ ἐκλιμπάνοντας θάπτων , τὰς
D ὅ ἐλπίδας ζωῆς ἔχοντας διατρέφων καὶ νοσοκο-
μῶν . καὶ ἀπαξάπλως πᾶσιν τοῖς ἐπιχωρεύου-
σιν αὐτῷ τῷ λιμῷ ἐνεκεν ξενοδοχείαν καὶ ὑπηρε-
σίαν πρῆειχεν καθ' ἡμέραν ἐκ τῆς πρεχομένης
αὐτῷ . πληρωθέντος ὅ τῷ ἐνιαυτῷ καὶ διαδεξα-
μένης διδνηίας καὶ πάντων οἴκοι πορευομένων ὁ
ἀοίδιμος ἔτος μηκέτι ἔχων ὁ πράξῃ , αὐτὸς
ἡποστρέψας εἰς τὴν ἐαυτοῦ κέλλαν πάλιν εἰσῆλ-
E θεν , καὶ κοιμῶντα μὲν μῆνα κληρονομήσας τὴν
μακαρίαν γῆν τῶν προέων . πρὸς τοῖς ἄλλοις αὐ-
τῷ κατορθώμασι καὶ ταύτην διακονίαν παραχόν-
τος αὐτῷ ὁ Θεὸς εἰς τὰ ἔχματα πρὸς ἡπόδισιν
λαμπροτέρων σεφάνων διὰ τρόπων πραότητα .
καταλέλοιπεν ὅ καὶ συντάγματα ἔτος ὁ δοκιμώτα-
τος , ἐν τῷ πλεῖστας σωθῆναι ἐστὶν ἄξια πολλὴν
ἀρετὴν ἀνδρὶ μαρτυρῶντα .

ΕΡΜΕΙΟΥ ΣΩΖΟΜΕΝΟΥ
ΣΑΛΑΜΙΝΙΟΥ

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΕΦΡΑΙΜ.

Εὐκλει ὁ πάντας παρβοδοκιμῶν, καὶ ἐς τὰ μέ-
 λιστα τὴν καθόλου Ἐκκλησίαν σεμνύνειν,
 Εφραίμ ὁ Σύρος. ὅς ἐκ Νισίβως ἢ τῇ τῆδε
 χωρίῳ τὸ γένος εἶχον. ἐν Φιλοσοφίᾳ ὁ Μοναχικῇ
 τὸ βίον ἑξασησας, ἕτε μαθὼν, ἕτε πωροδοκη-
 δαὶς τοιοῦτος εἶναι, ἑξαπίνης ἐπὶ ἱσοῦτον παιδείας
 καὶ τῶν σύρων φωνὴν ἐπέδωκεν, ὡς φιλοσοφίας μὲν τὴν
 ἄκρον ἐφικέσθαι θεωρημάτων. Εὐκολία δὲ, καὶ λαμ-
 πρὴν λόγον, καὶ τῶν πυκνῶν, καὶ σφύροι τῶν
 νοημάτων, ὑπερβαλείῃς τὰς παρ' ἑλλήσιν ὁδοκι-
 μωτάτας συγγραφέας. ἔτω γὰρ τῇ μὲν, ἔτις
 πρὸς τὴν Σύρον, ἢ ἑτέραν γλῶτταν μεταβάλλοι
 τὰ γράμματα καὶ τὴν καρυκαίαν, ὡς εἶπεν, ἀφέ-
 λοιτο τῶν ἑλληνικῶν γλωττισμάτων, αὐτίκα φω-
 ρᾶται, καὶ πρὸς ἄλλας ἀπορρεῖ χάριτος. ἐπὶ
 δὲ τῇ Εφραίμ λόγων, ἔχ' ἕτως. φειδόντος τε
 γὰρ αὐτοῦ, καὶ εἰσέτι νῦν, ἃ συνεγράφατο πρὸς
 ἑμὴν φωνὴν ἐρμηνεύσει. καὶ ἔτι πολὺ ἀποδίδει
 τὸν ὅτι πέφυκεν ἀρετῆς. ἀλλὰ καὶ ἑμὴν ἀναγι-
 νωσκόμενος, ἐπίσης τῷ Σύρος εἶναι θαυμάζε-
 ται. ἀμέλει τοι καὶ Βασίλειος, ὁ καὶ Καππαδοκῶν
 Μητρόπολιν μετὰ ταῦτα ἐπισκοπήσας, ἠγάσθη
 τὸν ἄνδρα, καὶ τὴν παιδείαν ἐθαύμασεν. ὥστε
 μοι δικαίως καταφάνεται, κοινῇ τῷ καὶ τότε παρ'
 ἑλλήσιν ἐπὶ λόγοις θαυμαζομένων ταύτην τὴν
 μαρτυρίαν ἐπενέγκααί τῇ Εφραίμ, ὅτι καὶ τῇ
 Βασιλείᾳ φωνῆς ἑξονεχθεῖσαν, ὡς τὴν κατ' αὐτὸν
 πάντων ἐλογιμώτερος γένηται συνομολόγηται.
 λέγεται δὲ τὰς πάσας ἀμφὶ τὰς τριακοσίας μυ-
 ριάδας ἐπὶ συγγραφαί, καὶ μαθητὰς ἐχρηκέναι
 πολλὰς, πρὸς τὴν αὐτὴν παιδείαν ζηλώσαντας.
 ἐπισημοτάτας δὲ Ἀββᾶν, καὶ Ζηνοβίον, Ἀβραάμ
 τε καὶ Μαρᾶν, καὶ Συμεῶνα, ἐφ' οἷς μέγα αὐ-
 χεῖσιν οἱ Σύρων πατέρες, καὶ ὅσοι τὴν παρ' αὐ-
 τοῖς παιδείαν ἠκείβωσαν. ἐπίσης δὲ Παυλῶν,
 καὶ Ἀρναδὸς ἐπαγνῶσιν ἐπὶ ὀγλῶττι. φασὶ δὲ τῶν
 ὑγιῶν δογμάτων ἀγαματεῖν αὐτὰς. ἔκ' ἀγνοῶ
 δὲ, ὡς καὶ πάλαι ἐλογιμώτατοι τῶν τῶν ἑπὶ
 παρὰ Ὀσροηνῶν ἐγένοντο, Βαρδηςάνης τε, ὅς τῇ
 παρ' αὐτῶν καλεσθῆναι ἀρεσὶν συνεστήσατο, καὶ
 Ἀρμόνιος ὁ Βαρδηςάνης παῖς, ὃν φασὶ διὰ τῶν
 παρ' ἑλλήσιν λόγων ἀχθέντα, πρῶτον μέτροις ἑ-
 νόμοις μεσικοῖς τὴν πάτριον φωνὴν ὑπαγαγεῖν,
 καὶ χοροῖς πρὸς ἑαυτὸν, κατὰ περὶ καὶ νῦν πολλὰ

HERMIÆ SOZOMENI
SALAMINII

DE SANCTO EPHRAIM.

OMnium vero laudem supergressus esse,
 & Catholicam Ecclesiam plurimum ex-
 ornasse videtur Ephraim Syrus. Qui Nisibi na-
 tus, aut in aliquo ejus territorii loco, in Mo-
 nastica Philosophia ab ineunte ætate sese exer-
 cuit: & cum nec ab ullo doctus fuisset, nec spem
 antea fecisset talem se aliquando futurum, re-
 pente in Syrorum lingua ad tantam eruditio-
 nem pervenit, ut Philosophiæ quidem difficilli-
 ma quæque theoremata facile perciperet: fa-
 cultate vero, ac splendore orationis, & senten-
 tiarum crebritate simul atque sapientia, Græ-
 corum scriptores longo intervallo superaret.
 Etenim istorum quidem scripta, si quis in Sy-
 riacam, aut aliam linguam converterit, &
 condimenta, ut ita dicam, Græci leporis ab-
 stulerit, statim deprehenduntur, & pristinam
 gratiam amittunt. In libris autem Ephraim,
 idem non accidit: nam & ipso adhuc su-
 perstite libri ejus in Græcum sermonem
 translati sunt, & usque ad hoc tempus
 transferuntur: nec tamen a domestica,
 ac nativa præstantia multum recedunt.
 Sed cum Græce legitur, non minus ad-
 mirationi est, quam dum Syriace. De-
 nique Basilii, qui postea Cæsareæ Cap-
 padocum Metropolis Episcopus fuit, vi-
 rum hunc admiratus est, & eruditionis
 causa magnopere suspexit. Quamobrem non
 immerito Ephraim mihi videtur hoc laudis
 testimonium, quod ore Basilii prolatum est,
 ab omnibus simul, qui doctrinæ causa inter
 Græcos eo tempore claruerunt, communi
 consensu retulisse: quippe cum Basilii om-
 nium sui temporis eloquentissimus fuisse ab
 universis comprobetur. Dicitur porro circiter
 tricies centena versuum millia in universum
 scripsisse, multosque habuisse discipulos, qui
 doctrinam ejus studiose æmulati sunt. Inter
 quos nobilissimi fuerunt, Abba, Zenobius
 Abraham, Maras, atque Symeones: quibus
 Syri, & quicumque apud Syros exquisitoris
 doctrinæ studiosi fuerunt, magnopere glori-
 antur. Non secus Paulonam, & Aranad elo-
 quentiæ causa celebrant: eos tamen a vera fi-
 dei doctrina aberrasse dicunt. Nec ignoro,
 olim quoque apud Osdroënos fuisse viros do-
 ctissimos, Bardesanem scilicet, qui hæresim ex
 ipsius nomine appellatam condidit, & Har-
 monium ejusdem Bardesanis filium: qui cum
 Græcis disciplinis egregie institutus fuisset,
 primus patrium sermonem metris ac modu-
 lis subjecisse dicitur, & choris tradidisse: qua

Sozomen.
 Hist. Eccles.
 lib. 3. cap. 16
 Edit. Mo-
 guntia An.
 MDCLXXVII.
 Pag. 525.

ratione Syri etiamnum frequenter psallunt, non carminibus ab Harmonio scriptis, sed numeris ejus utentes. Nam cum a paterna hæresi non omnino alienus esset, neque ab iis, quæ de anima, & de ortu atque interitu corporis, deque regeneratione, Græcorum Philosophi sentiunt, scripta sua ad lyra cantum composuit, & opiniones illas operibus suis inseruit. Ephraim vero cum Syros & verborum elegantia, & modulationis concinnitate delinitos videret, eaque ratione paulatim adduci, ut idem cum Harmonio sentirent, ipse licet Græcæ eruditionis expertus, operam dedit, ut Harmonii numeros intelligentia assequeretur: & juxta numeros scriptorum Harmonii, alios composuit libros, Ecclesiasticæ doctrinæ consentientes: cujusmodi sunt ea, quæ in hymnis, & in Encomiis sanctorum virorum ab illo sunt elaborata. Ex eo tempore Syri juxta numeros canticorum Harmonii, scripta Ephraim psallere solent. Quantum igitur ingenio valuerit, hinc etiam licet conjicere. Quod vero ad vitam attinet, ex bonis operibus & severa conversatione non minus spectatus fuit. Erat quietis amantissimus; gravis præterea, & calumnias tantopere metuens, ut cujusvis mulieris vel solum aspectum refugeret. Fertur sane mulierem quamdam solutioris vitæ, & moribus fortasse inverecundam, sive sua sponte permotam ut hominem tentaret, sive ab aliis accepta mercede ad hoc agendum impulsam, de industria ei in angiportu quodam ex adverso occurrisset, intentis oculis eum contuentem. Illum vero mulierem objurgasse, jussisseque, ut deorsum oculos in terram defigeret. Et cur nam, inquit mulier, id faciam, quæ non ex tellure, sed ex te orta sum? æquius est, ut tu quidem terram aspicias, ex qua ortus es: ego vero te aspiciam, ex quo procreata sum. Admiratus mulierem Ephraim, rem, ut acciderat, peculiari libro exposuit: quem quidem librum doctissimi Syrorum inter præstantissimos illius libros collocarunt. Memoriam quoque proditum est, illum, cum antea supra modum iracundus esset, ex quo monasticam disciplinam excolere cœpit, a nemine unquam visum esse iratum. Quodam igitur tempore, cum multos per dies, uti solebat, jejunasset, minister qui cibum ei afferebat, ollam fregit. Quem ille pudore ac metu constrictum animadvertens: bono animo esto, inquit: eamus ad cibum, quando ille ad nos non venit. Mox ad ollæ fragmenta sedens cœnavit. Qualiter vero inani gloria superior fuerit, hinc intelligi potest. Decretum quo electus fuerat Episcopus, quidam ad eum attulerant, ac simul eum comprehendere conabantur, tamquam ad ordinationem ducturi: id cum præsen-

A κισ οἱ Σύροι ψάλλουσιν, ὃ τοῖς Ἀρμονίς συγγραμμάσιν, ὅθεν τοῖς μέλεσι χρώμενοι. ἐπεὶ γὰρ ὃ πάντα πασιν ἐκ τῆς ἡν τὴ πατρῴας ἀρεῆς, καὶ ὡς πρὸς ψυχῆς, ἡμέσεως τε, καὶ φθορᾶς σώματος, καὶ παλιγγενεσίας, οἱ παρ' ἑλλήσι φιλοσοφῶντες δοξάζουσιν, οἷα γὰρ ὑπὸ λύραν αὐτοὺς συνεγράφατο συωθεῖς, ταυταὶ τὰς δόξας τοῖς οἰκειοῖς προσέμιξε γραμμάσιν. ἰδὼν δὲ Ἐφραίμ κληρονομῆς τὰς Σύρας τῷ κάλλει τῆς ὀνομασίας, καὶ τῷ ῥυθμῷ τῆς μελωδίας, καὶ κατὰ τὸ πρῶτον διζομένης ὁμοίως αὐτῷ δοξάζειν, καίπερ ἑλληνικῆς παιδείας ἄμοιρος, ἐπέστη τῇ καταλήψει τῶν Ἀρμονίῶν μέτρων· καὶ πρὸς τὰ μέλη τῆς ἐκείνης γραμμάτων, ἑτέρας γραφὰς συωθεύσας τοῖς ἐκκλησιαστικοῖς δόγμασι συωδέθηκεν. ὅποια αὐτῷ πεπρόνητο ἐν θεοῖς ὕμνοις, καὶ ἐγκωμίοις ἀπαυδῶν ἀνδρῶν. ὅθεν ἐκείνης τε, Σύροι κατὰ τὸ νόμον τῆς Ἀρμονίᾶς ἀφ' ἧς τὰ Ἐφραίμ ψάλλουσιν. ἡλικίος μὲν ἦν τῇ φύσει ἐγγενέει, καὶ ἐκ τῆς τεκμαίρεως χρεών. ἦν δὲ καὶ τὸ βίον ὅθεν ἀγαθῶν ἔργων, καὶ ἀκευδῆς πολιτείας ἐπιφανῆς, καὶ ἡσυχίας εἰς ἀγὰν ἐραστῆς. σεμνὸς δὲ, καὶ τὰς ἀμβολὰς ὅθεν ποσῶν δὺλαβέμενος, ὡς πάσης γυναικὸς, καὶ αὐτῇ τῇ θεῶν φυλάττει. λόγος γὰρ ποτὲ γυναικὶ ἵνα ἀμελῇ τὸ βίον, ἀναδῇ δὲ ἴσως τὸ ἔσπον, ἢ αὐτὴν τὸ ἀνδρα πειράσαι, ἢ ἐπὶ μισθῷ τῷ τοῖς ἄλλοις παροτρύνον, ἐπίτιδες ἐν συνωπῶ ἀντιπρόσωπον ὑπαντήσας, ἀσκαρδαμοκτὶ εἰς αὐτὸν βλέπουν. τὸ δὲ ἐπιτιμῆσαι αὐτῇ, καὶ εἰς γῆν ὁρᾶν ὡς κελεύσας. καὶ πῶς, ἔφη ἡ γυνὴ, ἢ τις σὺ ἀπὸ γῆς, ὅθεν ἐκ σὺ ἐλθόμενος; δικαιοτέρον γὰρ εἶναι, σὲ μὲν εἰς γῆν ὁρᾶν, ἀφ' ἧς ἔχεις τὸ γένεσιν. ἐμὲ δὲ, εἰς σε ὅθεν εἰμί. θαυμάσας δὲ τὸ γύναιον Ἐφραίμ, εἰς σύγγραμμα τὸ συμβαλὲν ἐξημέτισεν, ὅπερ σύρων λόγοι ἐν τοῖς παροτρύνουσιν αὐτῷ λόγων τετάχασιν. λέγεται γὰρ τὸ πρὶν ἀκρατὲς ὀργῆς ἔχων, ἀφ' ὃς τῇ μοναστικῇ ἀγωγῇ μετέλθε, μηδέπω δεαδῆναι παρὰ ἵνους ὀργισόμενος. ἔτω γὰρ ἐπὶ πολλῆς ἡμέρας, ὡς περ εἰώθει νηστεύοντι, προσφέρων αὐτῷ τὸ ὄψον ὁ ἀφρονέμενος, τῇ χύτρῃ ἐκλασεν. ἀφ' οὗ δὲ, καὶ δέει κεραιμῶν ἰδὼν, ὅθεν δάρρει, καὶ ἡμεῖς, ἔφη, πρὸς τὸ ὄψον ἰώμεθα, ἐπειδὴ πρὸς ἡμᾶς σὺ ἦλθε. καὶ καθεστὴς παρὰ τὰ κλάσματα τῆς χύτρας, ἐδείπνησεν. ὅσον δὲ κενὴς ἐκράτει δόξης, ὅθεν ἔσπον. ποτὲ ψῆφον ἐπισκοπῆς ἐννοήσας αὐτῷ ἵνους, καὶ συλλαβεῖν ἐπαρῶντο, ὡς ἐπὶ τῇ χειροτονίᾳ ἄξοντες. αὐτίκα δὲ ἀφρονέμενος, εἰς τὴν ἀγορὰν ἐνέβαλε, καὶ οἷα

οἷα ᾤδραπαίων ἐδείκνυ ἑαυτὸν, ἀτάκτως βαδίζων, καὶ τὴν ἐσθῆτα ἐπισύρων, καὶ δημοσίᾳ ἐσθίων. ἐπεὶ δὲ ἔξω φρονῶν εἶναι νομίσαντες οἱ συλληφόμενοι, τῆς ἐπὶ αὐτὸν ὀρμῆς ἀνελκόμενοι, καμρόν δὺρὸν ἀπέδρασε, καὶ μέχρι ἑτέρος ἐχειροτονήθη, διέλαθεν. ὁμᾶ τούτοις μὲν ἐγὼ πρὸς τῷ Εὐφραΐμ ἀρκεσθήσομαι. τὰ δὲ πλείω ἴσασιν εἴτε καὶ λέγουσιν οἱ ἐπιχώριοι. οἷον δὲ αὐτῷ εἰργασθαι ὃ πρὸ πολλῆς τῆς τελευτῆς, ἐπεὶ ἀξιωματικόν οὖν εἶναι μοι δοκεῖ, ἐνθάδε ἀναγράφω. λιμὸς γὰρ πρὸς καταλαβόντος ἡ Εὐδεσηνῶν πόλιν, ἡ δὲ πολλὰ χρόνον πρὸς τῷ οἰκήματι ἐν ᾧ ἐφιλοσόφει, κατεμέμφετο τὰς τὰς ἐσθίας ἔχοντας, ὡς δὲ δέον ὑπερορῶντας τὸ ὁμόφυλον, ἀπορία ἐπιτηδείων φθειρόμενον. τὸ δὲ οἰκῆον πλεῖστον ἐπιμελῶς φυλάττοντας, ἐπὶ βλάβῃ σφῶν, καὶ ὑμωρία τὴν ἰδίαν ψυχῆς. ἢν ὑμνωτέραν πάντοδα πᾶς πλεῖστα, καὶ αὐτῷ τῷ σώματι, καὶ τῷ ἄλλῳ, φιλοσοφῶν ἐδείκνυ. πρὸς ὅθεν δὴ ταύτην ποιούμενος, ἡ δὲ τὰν ἔργων ἀπήλεγχε. οἱ δὲ, ἀδεδόκτες τὸ ἄνδρα, καὶ τὰς αὐτῷ λόγους, ὅς ὅθεν ἡμῖν μέλει ἐσθίας, ἔφασαν. ὅς δὲ τὰ ποιῶντα ἐπιτρέφομεν ἀφαινεῖσθαι, ἀπορῶμεν, χρεὼν πάντων πρὸς κέρδος κεχρηνότες, καὶ καπηλίαν τὸ πρᾶγμα ποιούμενων. ἡ πωλαδὼν δὲ, οἷος ὑμῖν δοκεῖ, ἢν ῥετο; τῷ δὲ, ἀξιοχρεῶν τε, καὶ μάλα καλὸν, καὶ ἀγαθὸν εἶναι, καὶ πλεῖστον οἷον ἢ πρὸς αὐτῷ δόξα ἡμέτεροι συμμομολογούντων. ἡ δὲ ἐκοντῆς, ἔφη, διὸ ὑμᾶς ἐπὶ τούτῳ χειροτονήσω ἑμαυτὸν. καὶ λαβὼν ἀργύριον πρὸς αὐτῷ, ἀμφὶ τὰς τελευτὰς κλῖνας ἐν τοῖς δημοσίοις ἐμβόλοις εἶχε. καὶ τὰν ἀπὸ λιμὸς νοσούντων ἐπεμελεῖτο, καὶ ξένους, καὶ τὰς κατὰ πᾶν ἀναγκαίων ἐν τῷ ἀγρῷ πρὸς ἀφαινεῖσθαι ἐδεξιᾶτο. ἐπὶ δὲ ὁ λιμὸς ἐπαύσατο, ἐπανῆλθεν εἰς τὸ οἶκημα ἔνθα, καὶ πρὸς τὰς διέτριβε. καὶ ὀλίγων ἡμερῶν ἐπιβιώσας, ἐτελεύτησε. διακονίας μὲν ἄλλῃ κληρικῆς τάγματος ἐπιβὰς. πρὸς τῷ δὲ ἐπὶ ἀρετῇ γενονῶς, ἡ δὲ ἡπὸν τῷ ἱερῶσύνῃ, καὶ πολιτείᾳ ἀγαθῇ βίῃ, καὶ παρδύσει θαυμαζομένων. ταῦτα τῆς Εὐφραΐμ ἀρετῆς τὰ μνημόματα. ἐπαξίως δὲ εἰπεῖν, καὶ πρὸς πάντων διεξελθεῖν, ὡς ἐκείνος, καὶ ἑκάστος τῶν τότε φιλοσοφούντων ἐβίω καὶ ἐπολιτεύσατο, καὶ παρὰ τίσι, δεήσει συγγραφέως οἷος αὐτῶν. ἐμοὶ δὲ ἀπορον εἶναι τούτῳ καθόρῳ, ὡς τε ἀδυνείας λόγων, καὶ ἀγνοίας αὐ-

A præsensisset, statim in forum cucurrit, & indecore incedens, ac vestem trahens, & in publico comedens, se pro infano spectandum exhibuit. Ubi vero qui illum comprehensuri venerant, hominem mente captum esse arbitrati, appetere eum ulterius ac persequi destiterunt, ille opportunitatem nactus aufugit, & eo usque delituit, donec alius ordinatus fuisset. Ac mihi quidem hæc de Ephraim commemorasse sufficiet. Indigenæ vero plura de illo & norunt simul, & commemorant. Illud autem, quod paulo ante mortem ab eo gestum est, quoniam memoria dignum mihi videtur, hoc loco exponam. Cum fames urbem Edessenorum jam diu premeret, ipse post longum temporis spatium progressus e cella, in qua philosophabatur, divites increpare coepit, qui tribules suos alimentorum penuria pereuntes, contra quam fas erat, negligenter, & suas opes studiose servarent ad suam ipsorum perniciem, & ad cruciatum animæ suæ: quam quidem ille quibuscumque opibus, ipsique adeo corpori, & omnibus aliis rebus præstare, philosophando ostendebat. Ipsos vero animam suam nullo in pretio habere, ex operibus ipsis demonstrabat. Illi hominem ejusque sermones reveriti, hæc ei responderunt; Nobis facultatum levis est cura. Sed cuiam committenda sit earum dispensatio, ambigimus, cum omnes propemodum inhient lucro, eaque re ad quæstum faciendum abutantur. Tum ille: ecquis, inquit, vobis ego esse videor? Cumque illi fide dignum, & valde probum ac bonum virum faterentur, talemque omnino qualis de eo fama percrebuisse; ille: vestra igitur causa, inquit, libens hoc munus subibo. Sumptaque ab illis pecunia, trecentos circiter lectos in publicis porticibus constituit: & eos qui ex fame morbum contraxerant, curare coepit. Peregrinos quoque, & eos, qui ob alimentorum inopiam ex agris confluebant, benigne excepit. Postquam fames finem accepit, ipse in cellam suam regressus est, in qua prius philosophari consueverat. Et cum paucos illic dies supervixisset, fato functus est: in ecclesiastico quidem ordine ad Diaconatum dumtaxat progressus, virtutis tamen causa non minus celebratus, quam illi, qui ob sacerdotii dignitatem, vitæque integritatem & eruditionem ab omnibus suspiciuntur. Hæc sunt virtutis quæ in Ephraem fuit, indicia. Nam pro dignitate dicere, & omnia accurate commemorare, quoniam modo & ille, & singuli qui eo tempore philosophati sunt, vixerint, & apud quos conversati sint, res est, quæ scriptorem ejusmodi requirat, qualis ille ipse fuit. Me quidem id præstare non posse intelligo, tum ob doctrinæ tenuitatem, tum ob ignorance tam virorum

ipforum, quam rerum ab iisdem præclare gestarum. Alii enim eorum in solitudine delituerunt. Alii vero licet in media civitatum turba vixerint viles & abjecti, nec a vulgo ullatenus discrepantes videri voluerunt; virtutem quidem sedulo excolentes: veruntamen hominum de ipsis existimationem subterfugientes, ne ab aliis laudarentur. nam cum ad mercedem futurorum bonorum mentis suæ aciem intenderent, testem operum suorum Deum solum constituebant: externæ vero gloriæ nulla ipsis fuit cura.

Lib. 3. c. 14.
pag. 520.

Per idem tempus Julianus apud Edesam philosophabatur, severissimam quandam &, ut ita dicam, incorpoream vivendi rationem aggressus: adeo ut carnis expers, ossibus tantum & cute constare videretur, & Ephraem scriptori Syro libri de ipsius vita scribendi argumentum suppeditaverit.

THEODORITI EPISCOPI CYRI

DE EPHRAEM SYRO.

Theodorit.
hist. Eccles.
lib. 2. c. 30.
lib. 4. c.
29. edit.
Moguntia
MDCLXXIX.
Pag. 118.
et 192.

Tunc vero admirandus Ephraem, qui apud Syros præstantissimus fuit scriptor, divinum Jacobum rogavit, ut in murum conscendens barbaros adspiceret, & imprecationis tela in eos immitteret. Cui obsecutus admirabilis ille vir, in quandam turrinm conscendit. &c.

Per idem tempus, Edeffæ quidem Ephraem admirabilis, Alexandria vero florebat Didymus, uterque adversus dogmata veritati contraria libros conscribens: & Ephraem quidem, Syrorum utens lingua spiritalis gratiæ radios diffundebat. Nam cum Græcas literas non attigisset, multifidos tamen Græcorum errores confutavit: omnesque hæreticorum fraudes, infirmas esse ostendit. Et quoniam Harmonius Bardesanis filius cantica quædam olim composuerat, & modorum suavitati impietatem admiscens audientium animos demulcebat, & ad exitum pertrahebat, ipse modorum compositionem ab illo mutuatus, pietatem canticis permiscuit, & suavissimum simul ac utilissimum medicamentum audientibus exhibuit. Atque hæc cantica festos Martyrum dies lætiores, ac splendidiore etiamnum efficiunt.

A τῷ τε τῷ ἀνδρῶν, καὶ ὧν καθάρθωσαν. οἱ μὲν γὰρ ἀνὰ τὰς ἐρήμους ἐλαίνοντο. οἱ δὲ καὶ ἐν ὁμίλῳ πόλεων διατρίβοντες, ὡς τελεῖς σφᾶς πρῆχον φαίνοιντο, καὶ τῷ πολλῶν μηδὲν ἀφαιρόντας. ἀρετὴν μὲν ἐργαζόμενοι, κλέπτοντες δὲ τὴν ἡγεμονίαν αὐτῶν δόκησιν, ὥς μὴ ἐπαγνέωσιν παρὰ τῶν ἄλλων. πρὸς γὰρ τὰς ἀμοιβὰς τῷ ἐσομένῳ ἀγαθῶν τῷ νῦν τείνοντες, μάρτυρα ὧν ἐπὶ τὸν μόνον τὸ Θεὸν ἐποιῶντο. τὸ δὲ ἐξωθεν δόξης ἑδεῖς αὐτοῖς λόγος ἦν.

Κατ' ἐκεῖνο καιρὸν Ἰουλιανὸς ἀμφὶ τῷ Εὔδεῳ ἐφιλοσόφει, ἀκλειδεσάτῃ, καὶ οἷα ἀσωμάτῳ ἀγωγῇ καὶ πολιτείᾳ ἐπιχειρήσας, ὡς ἐκπὸς σαρκὸς ὁσέοις καὶ δέρματι δοκεῖν σωθεῖσθαι. καὶ Εὐφράμῳ τῷ Σύρῳ συγγραφεὶ πρὸς τὰς ἀποφάσεις πραγματείας τῇ κατὰ τὸ αὐτὸ βίον ἀφηγήσεως.

ΘΕΟΔΩΡΙΤΟΥ ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΚΥΡΟΥ

ΠΕΡΙ ΕΦΡΑΙΜ ΤΟΥ ΣΥΡΟΥ.

Tότε Εὐφράμῳ ὁ θαυμασίος. συγγραφεὺς τῷ ἔτος αἰσος παρὰ Σύροις ἐγένετο. τὸ δὲ Ἰάκωβον ἠντιβόλησεν ἐπιβῆναι τὸ τεῖχος, ὅπως βαρβάρους ἰδεῖν, καὶ τὰ ἀρᾶς κατ' αὐτῶν ἀφαιρῆναι τὰ βέλη. ἔξας δὲ ὅτε ὁ θαλασσίος ἀνδρῶν, ἀνέβη καὶ εἰς ἡνα πύργον.

Κατὰ τὸν τὸ χρόνον, ἐν Εὔδεῳ καὶ Εὐφράμῳ ὁ θαυμασίος, ἐν Ἀλεξανδρείᾳ δὲ διέτριπε Δίδυμος, καὶ τῷ ἀντιπάλῳ τῆς ἀληθείας δογματῶν συγγραφεύς. καὶ ἔτος καὶ τῇ Σύρων κεκλημένος φωνῇ, τὸ πνευματικῆς χάριτος τὰς ἀκτῖνας ἠφεί. παιδείας γὰρ ὅτι γεννημένος ἐλληνικῆς, τὰς τε πολυσχεδῆς τῶν ἐλλήνων διηλεγέμενος πλάνας, καὶ πάσης ἀρετικῆς κακοτεχνίας ἐγύμνωσε τὴν ἀσθένειαν. καὶ ἐπειδὴ Ἀρμόνιος ὁ Βαρδησιάνης, ὡς δὲ ἡνας σωπεδείκει πάλαι, καὶ τῇ τῷ μέλῳ ἡδονῇ τὴν ἀσθένειαν κερᾶσας, κατεκλήλει τὰς ἀκρόντας, καὶ πρὸς ὅλεθρον ἤγχευε, τὴν ἀρμονίαν δὲ μέλῳ ἐκείῳ λαβὼν ἀνέμιξε τὴν ἀσθένειαν, καὶ πρὸς σενήνοχε τοῖς ἀκρόσιν ἡδιστον ὁμῶς, καὶ ὀνησιφόρον φάρμακον. ταῦτα καὶ ἴδον τὰ ἄσματα, φαιδρύτερας τῷ νικηφόρῳ μαρτύρων τὰς πανηγύρεις ποιῶν.

ΑΠΟΦΘΕΓΜΑΤΑ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ
ΓΕΡΟΝΤΩΝ.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΕΦΡΑΙΜ

Παιδίον ἦν ὁ Ἀββᾶς Εφραίμ, καὶ εἶδεν ὄναρ
εἴτ' οὕτω ὀπασίαν, ὅτι ἀνῆλθεν ἀμπελος
ἐν τῇ γλώσῃ αὐτῆς, καὶ ἠύξησε, καὶ ἐπλήρωσε
πᾶσαν τὴν ὑπὲρ ἔρανόν, ἀκαρπος πάνυ· καὶ ἤρχον-
το πάντα τὰ πετεινὰ τοῦ ἔρανός, καὶ ἡθιον ἐν τῷ
καρπῷ τῆς ἀμπέλης· καὶ πρὸς τὸ ἡθιον, ἐπλεόνα-
ζεν ὁ καρπὸς αὐτῆς.

Ἄλλοτε πάλιν εἶδε ὡς τὸ ἀγίων ἐν ὁρά-
ματι, Ἀγγελῶν τάγμα ἐν τῷ ἔρανῳ κατερχό-
μενον καὶ πρὸς αὐτὸν Θεὸς, ἔχον ἐπὶ χεῖρας κε-
φαλίδαν, τέττις τόμον γεγραμμένον ἔσωθεν καὶ
ἔξωθεν· καὶ ἔλεγον πρὸς ἀλλήλους· τίς ὀφείλει
τῷτο ἐνχειρισθῆναι; καὶ οἱ μὲν ἔλεγον, ὅσδε· οἱ
δὲ ἔλεγον ἕτερον· ἀποκρίθησαν δὲ καὶ εἶπον· ἀλη-
θὲς ἄγιοι εἰσὶ καὶ δίκαιοι· πλὴν τῷτο ἔδειξεν δύναμις
ἐνχειρισθῆναι, εἰ μὴ Εφραίμ· καὶ ὁρᾷ ὁ γέρων
ὅτι τῷ Εφραίμ ἐπέδωκεν τὴν κεφαλίδαν· καὶ ἀνα-
στὰς πρὸς αὐτὸν, ἤκουσε ὁ Εφραίμ ὡς περὶ πηγῶν βρύ-
σαν ἐκ τοῦ σώματος αὐτοῦ καὶ σωτάσποντος, καὶ ἔγνω
ὅτι ἐκ Πνεύματος ἁγίου ἐστὶ τὰ ἐκπορεύόμενα
ἐκ χειλέων Εφραίμ.

Ἄλλοτε πάλιν παριόντος τοῦ Εφραίμ ἡ
ὑποβολὴς τοῦ υἱοῦ, ἔρχεται μία ἐταρὶς κολακεύειν
αὐτὸν εἰς ἀχαρὰν μίξιν, εἰ δὲ μὴ, καὶ εἰς ἀγα-
νῆκτισιν κινήσαι αὐτὸν, ὅτι εἶδε πρὸς αὐτὸν ὡς εἶδεν αὐ-
τὸν ὀργιζόμενον, καὶ λέγει πρὸς αὐτὴν· ἀκολούθει
μοι· πλησιάσας δὲ πρὸς πόδα πολυχλυσμένον, εἶπεν
αὐτῇ· ἐν τῷ πόδι τέττις δεῦρο καθὼς ἠδελφός·
ἐκείνη δὲ θεασαμένη τὸ ὄχλον, λέγει αὐτῷ· πῶς
δυνάμεθα τῷτο ποιῆσαι, πῶς ὅχλος ἐξώπης,
καὶ οὐκ ἀχυνόμεθα; ὁ δὲ λέγει πρὸς αὐτὴν· εἰ
ἀνδρώπεις ἀχυνόμεθα, πολλὰ μᾶλλον ὀφείλομεν
ἀχυνέσθαι τὸ θεὸν τὸ τὰ κρυπλὰ ἔσκότους ἐλέγχον-
τα· ἢ ὅτι ἐντραπείσα, ἀπῆλθεν ἁπλοῦς.

ΘΕΟΦΑΝΟΥΣ ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΙΑ.

Καὶ Εφραίμ ὁ μέγας ἐν ἀσκήσει, καὶ θαύ-
τα διδασκαλίᾳ διέλαμπε· πολλὰ μὲν λό-
γους ἀσκητικὰς, πολλὰ δὲ δογματικὰς ἐν
θαύμα πνεύματος ἀναβλύσας, ἵνα ὅτι καὶ πάντες πο-
νημάτων αὐτοῦ καὶ ἁδεσθῶν Σύροις πρὸς αὐτὸν
ἐκ μέλους τὰς ἀργότερας ἐφελκόμενος· φασὶ γὰρ
τετακτοῦ μυστήρια εἶχον αὐτὸν ἐκδεδωκέναι τὸ
ὄντως θεόσοφον.

SANCTORUM SENUM
APOPHTHEGMATA

DE SANCTO EPHRAEM.

Puer adhuc erat Abbas Ephraem, *Apud Cote-*
viditque somnium, seu visionem, *lerium in Ec-*
quod orta sit vitis in lingua ejus, *clesiæ Gra-*
maxime ferax, & creverit ac imple- *cæ Monu-*
verit quidquid sub cœlo est; quodque ac- *mentis Tom.*
cederent cunctæ volucres cœli, ac mandu- *1. Pag. 431.*
carent de vitis fructu; & quantum come- *Paris. 1677.*
derent, fructus illius amplior evaderet.

Alia iterum vice, sanctorum aliquis
hac visione donatus est. Vidit Angelicum
ordinem e cœlo juxta mandatum Dei de-
scendere, habentem præ manibus volumen,
hoc est tomum, scriptum intus & foris: di-
cebantque ad invicem: cui debemus illud
tradere? Quidam autem ajebant huic; alii
vero alium nominabant. Responderunt au-
tem & dixerunt; vere sancti sunt ac justi;
verumtamen nullus hoc accipere potest præ-
ter Ephraem. Tum vidit senex quod
Ephraem tradiderint volumen. Mane au-
tem surgens, audivit eum commentantem:
& velut fons manabat ex ore ipsius; co-
gnovitque esse ex Spiritu sancto, quæ egre-
diebantur e labris ejus.

D Alias iterum Ephraemo prætereunte,
immissa meretrix venit, ut blanditiis eum
attraheret ad turpem concubitum, aut sal-
tem ad iram provocaret; nemo enim um-
quam vidit illum irascentem. Et ait ad il-
lam; sequere me. Cumque accessisset ad
locum hominibus refertum, dixit mulieri:
Veni, in hoc loco, quemadmodum cupis.
At illa hominum multitudinem intuita,
ait; quomodo poterimus id perpetrare,
ac sine verecundia, adstante tanta turba?
E Tunc Ephraem ad fœminam; si ob homi-
nes erubescimus, multo magis ob Deum
debemus erubescere, qui deprehendit abs-
condita tenebrarum. Unde illa pudore suf-
fusa, re infecta discessit.

THEOPHANIS CHRONOGRAPHIA.

Magnus insuper Ephraem virtutum exer-
citio & eruditione plane divina clare-
bat: & multos quidem sermones ad monasti-
cæ vitæ instructionem, plures vero ad christia-
norum dogmatum stabilimentum spectantes
divino spiritu effudit: quædam etiam ex suis
operibus dedit Syris decantanda, segniores
videlicet ad devotionem cantus suavitate ille-
cturum se arbitratus. Trecentas quippe myria-
das ab homine rerum divinarum peritissimo
vereque sapientissimo compositas affirmant.

Edit. Paris.
1653. Pag.
54.

GEORGII CEDRENI
HISTORIARUM COMPENDIUM.

Edit. Paris.
1647. Pag.
303.

HUjus Eudoxii, qui Eunomii fuit disci-
pulus, tempore, Sanctus Ephraemus
Syrus fuit, vir magnus dictis factisque,
& qui multa utiliter conscripta reliquit.

SANCTI PATRIS NOSTRI

BASILII CÆSAREÆ
CAPPADOCIÆ ARCHIEPISCOPI

IN HEXAEMERON

HOMILIA II.

Edit. Paris.
1618. Tom.
1. Pag. 24.

AT quo nam pacto dixeris super aquas
hic ferebatur? Equidem non meam ti-
bi, sed viri cujusdam Syri sententiam recen-
sebo, qui tantum a sapientia mundi distabat,
quanto verarum scientiæ rerum propinquior
erat. Aiebat igitur ille Syrorum vocem signi-
ficantior, atque evidentior, & ob
affinitatem, quam habet cum Hebraica lin-
gua, sententias aliquo modo scripturarum
propius attingere. Itaque talem hujusce dicti
sententiam esse dicebat: Verbum hoc, *fe-
rebatur*, pro *confovebat*, vitalemque fœ-
cunditatem aquarum naturæ præbebat, su-
munt, atque interpretantur ad similitudinem
aviculæ incubantis, vimque vitalem quan-
dam imprimentis in ea, quæ ab ipsa foveantur.
Talem hunc is prædicabat ea voce sensum si-
gnari: super aquas, inquam, Spiritum Dei
ferri, idest, ad fœcunditatem vitalem, aquæ
naturam ipsum Spiritum Sanctum præparasse.
Quare satis per hoc id ostenditur, quod quæ-
ritur a nonnullis, nec ab actu creandi Spiritum
Sanctum abfuisse.

SANCTI PATRIS NOSTRI
JOANNIS CHRYSOSTOMI

SERMO

*De pseudoprophetis, & falsis doctori-
bus, & de impiis hæreticis.*

Voss. Tom.
3. pag. 306.
Roma 1598.

Ubi Ephraem ille magnus, obtorpescen-
tium excitator, afflictorum consolator,
juvenum disciplina, dux & instructor poeni-
tentium, framea ac spiculum adversus hære-
ticos, virtutum receptaculum, & Spiritus
sancti habitaculum atque diversorium?

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΤΟΥ ΚΕΔΡΗΝΟΥ
ΣΥΝΟΨΙΣ ΙΣΤΟΡΙΩΝ.

ΕΠὶ τῷ Εὐδοξίῳ μαθητῇ Εὐνομίᾳ
ὁ ἐν ἁγίοις Εὐφράμ ὁ Σύρος ἦν, μέγας
ἐν ἔργῳ καὶ λόγῳ, ὃς πολλαὶ ὠφέλιμα ἐγγράφως
καταλέλοιπε.

ΤΟΥ ΕΝ ΑΓΙΟΙΣ
ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ
ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΚΑΙΣΑΡΕΙΑΣ
ΚΑΠΠΑΔΟΚΙΑΣ
ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΞΑΗΜΕΡΟΝ
ΟΜΙΛΙΑ Β.

C

ΠΩς οὖν ἐπεφύετο ἐπάνω τῆς ὕδατος; Ἐρῶ
σοι οὐκ ἐμαυτῷ λόγον, ἀλλὰ Σύρος ἀν-
δρὸς σοφίας κοσμικῆς ποσὸν ἀφρηκός, ὅσον
ἐγγὺς ἦν τῇ ἀληθείᾳ ἐπιστήμης. Ἐλεγε τοί-
νυν τῇ τῷ Σύρων φωνῇ ἐμφατικωτέραν τε εἶναι,
καὶ ἀπὸ τῆς ὁρῆς τῆς Ἑβραϊδα γεινῆσαι μᾶλλον
πρὸς τῇ ἐννοίᾳ τῶν γραφῶν παρεγγύζειν. Εἶναι
οὖν τῇ ἀλγοῖαν τῆς ῥήτῃ τοιαύτῃ. Τὸ ἐπεφύε-
το, φησὶν, ἡγενοῦνται τῆς σωθέσθαι, καὶ ἐξω-
γόνει τὴν τῶν ὑδάτων φύσιν, καὶ τὴν εἰκόνα τῆς
ἐπωαζέσης ὀρνίθου, καὶ ζωτικῇ ἵνα δύναμιν
ἐνείσῃ τοῖς ὑποδαλπομένοις. Τοιοῦτόν ἵνα,
φησὶν, ὑπὸ τῆς φωνῆς ταύτης ὡς ἀποδείξωται τῇ
νῦν, ὡς ἐπιφερομένη τῷ Πνεύματος. τετέστι
πρὸς ζωογονίαν τῆς ὕδατος φύσιν ὡς ἀποδεικνύον-
τος, ὥστε ἱκανῶς ἐκ τῶν τῶν τινῶν ἐπιζη-
τούμενον δείκνυσθαι, ὅτι ἔδῃ τῇ διμυρρικνῆς ἐνερ-
γείας τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον ἀπολείπεται.

D

E

ΤΟΥ ΕΝ ΑΓΙΟΙΣ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ
ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ
ΛΟΓΟΣ

*Περὶ ψευδοπροφητῶν καὶ ψευδοδιδασκάλων καὶ
ἀδελφῶν ἀρετικῶν.*

F

ΠΟὐδ' Εὐφράμ ὁ πολὺς. ἡ ὡς ἀμυνδία τῇ
ράθυμνῶν. ἡ παρρησία τῇ θλιβομέ-
νων. ἡ παρδαγωγία νέων. ἡ χειραγωγία τῶν με-
τανοούντων. ἡ καὶ τῇ ἀρετικῇ ῥομφαία. τὸ δοχεῖον
τῇ ἀρετῇ. τὸ τῷ ἁγίῳ Πνεύματος καταγώγιον;

ΘΕΟΔΩΡΙΤΟΥ
ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΚΥΡΟΥ
ΑΙΡΕΤΙΚΗΣ ΚΑΚΟΜΥΘΙΑΣ
ΕΠΙΤΟΜΗ.
ΠΕΡΙ ΒΑΡΔΗΣΑΝΟΥ ΚΒ΄.

ΒΑρδηςάνης ὃ ὁ Σύρος ἔξ Εἰδέσης ὁρμώμε-
νος, ἐν τοῖς Οὐήρς Μάρκῃ Καίσαρος ἡκ-
μασε χρόνοις. τῷτον, φασί, πολλὰ τῷ Βαλεντίνῃ
ἐκκόψαι μυθολογίας. πολλὰ δὲ τῇ Σύρων συν-
έγραφε γλώσσῃ, καὶ ταῦτα ἱνὲς μετέφρασαν εἰς
τὴν ἑλλάδα φωνήν. Ἐντετύχηκα δὲ καὶ γὰρ λόγοις
αὐτῶν καὶ κατ' εἰμαρμένης γραφεῖσι, καὶ πρὸς τὴν
Μαρκίωνος ἀρεσιν, καὶ ἄλλοις ὅδε ὀλίγοις. Φασί
δὲ καὶ Ἀρμόνιον τέτταρτα πάντα ἡκούμενον ἐν Ἀθή-
ναις τῷ Ἑλμωικῇ παρδωθῆναι φωνήν. Πολλὰ δὲ
καὶ ἕτος συνέγραφε τῇ Σύρων γλώσσῃ χρησάμε-
νος. Τὴν δὲ ἀμφοτέρων δὲ πλάνῃ Εὐφραῖμ ὁ
Σύρος ὁ πανεύφημος ἡμετέρως διήλεγξεν.

ΠΡΑΞΕΙΣ ΔΕΚΑΤΗ
ΤΗΣ ΕΝ ΚΑΛΧΙΔΟΝΙ ΑΓΙΑΣ
ΣΥΝΟΔΟΥ.

ΣΑμὴηλος εἶπεν· ἐστὶ Δαυὶδ Διάκονος ἀπὸ
καμηλιοφυλάκων, καὶ Μάρκας Διάκονος, καὶ
Σάββας ὁ Διάκονος, ὁ σωτήριον καὶ τὸ
πᾶν τῷ μακαρίῳ Εὐφραῖμ λέγων, ἀνὴρ ἐν τοῖς
Σύροις σοφώτατος.

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΣΥΓΚΕΛΛΟΥ
ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΙΑ.

ΚΑὶ ἵνα τῷ τοιαύτῳ λόγῳ μάρτυρα ἵνα
θεοφόρων διδασκάλων ὡς ἐπὶ ἡμεῖς. πα-
ρέστω ἡμῖν ὁ θεὸς Εὐφραῖμ, ἡ ὡκεανόρυτος γλῶσ-
σα, φάσκων ἐν τοῖς εἰς τὸν ὠκεανὸν δογματι-
κοῖς αὐτῶν λόγοις ἕτως· πάντων τῶν ὑψωμάτων
τῶν ὠραίων ὑψηλότερος ὁ ὠκεανός· ὁ δὲ κα-
τακλυσμός τῶν πᾶν ἰχθύνων αὐτῷ ἐφθασεν· οἱ δὲ
πρὸ τῆς κατακλυσμῶς ἄνθρωποι ἀνάμεσον τῷ
ὠκεανῷ καὶ τῷ ὠκεανῷ οἰκοῦσαν, ἡ δὲ ἡμεῖς τοῦ
Καὶν εἰς γῆν καλεσμένην Ναῖδ, ἥτις μεθερμη-
νεύει βέμεσσα, οἱ δὲ τῷ Σὴθ εἰς τὴν ὑψηλοτέραν
ἐντεταλμένοι ὑπὸ τῷ Ἀδάμ μὴ συμμίγνυσθαι εἰς
τὴν ἡμεῖς καὶ τὸν ἀδελφοκτόντα.

In margine. Ζήτει δὲ Εὐφραῖμ λόγον εἰς τὸν
ὠκεανόν.

ΤΟΥ

THEODORITI
EPISCOPI CYRI
HÆRETICARUM FABULARUM
COMPENDIUM.
DE BARDESANE XXII.

BArdesanes autem Syrus Edessæ natus, *Edit. Paris.*
Marci Veri Cæsaris temporibus floruit. *1642. Tom.*
Hunc ferunt multa de Valentini fabulis re- *4. pag. 208.*
secuisse. Multa etiam Syrorum lingua scripsit,
quæ alii quidam in Græcam transtulerunt. In-
cidi & ego in libros ejus, quos adversus Fa-
tum scripserat, & contra hæresim Marcionis,
& in alios non paucos. Narrant & Harmo-
nium, qui hujus fuit filius, linguam Græcam
Athenis didicisse. Multa porro quoque Syri-
ca lingua scripsit. Utriusque autem erro-
rem Ephraim Syrus vir celeberrimus stre-
nue confutavit.

ACTIO DECIMA
SANCTÆ CALCHEDONENSIS
SYNODI

SAmuel dixit: Est David Diaconus ex cu- *Ex Typo-*
stodibus sacrorum vasorum, & Maras *graphia Re-*
Diaconus, & Sabbas Diaconus, qui scripta *gia Parisiis*
Beati Ephraem per loca singula profert, vir *1644. Tom.*
inter Syros sapientissimus. *p. 43.*

GEORGII SYNCELLI
CHRONOGRAPHIA

ATque ut hujus dicti Dei ferorum Patrum *Edit. Paris.*
testem aliquem producamus, prodeat *1652. p. 15.*
nobis divinus Ephraim, lingua, inquam,
illa pelago eloquentiæ scitans, dogmaticis
suis de Paradiso sermonibus hoc pacto dif-
ferens. Amœnis omnibus locis excelsis Pa-
radisus elevatior: ad ejus vero radices dilu-
vii pertigerunt aquæ. Homines diluvio an-
tiquiores inter Paradisum & Oceanum sedes
habitationi commodas obtinebant: Cain
autem soboles omnis terram Naid, quæ
tremula exponitur, incolebat: Seth ve-
ro filii, ne cum Cain fratricidæ progenie
commiscerentur, in excelsiore terræ par-
te ab Adamo jussi sunt consistere.

Quære Ephraim sermonem de Para-
diso.

BEA-

BEATI JOANNIS

DAMASCENI

*De iis, qui in fide dormierunt.**Edit. Paris.
1712. Tom.
I. Pag. 596.
597.*

AD hæc Beatus Ephraem, cui secundus Christi adventus exactissime manifestatus fuit, sic etiam loquitur. Tunc, inquit, a liberis parentes condemnabuntur, qui bona opera non patrauerint. &c.

Eheu ergo omnibus qui mei similes sunt! &, ut Beati Ephraem verbis utar, vae illis qui sinistram partem fortientur.

PHOTII BIBLIOTHECA.

SANCTI EPHRAEM

HOMILIÆ XLIX.

*Edit. Colo-
niae 1611.
Cap. 196.
Pag. 511.*

LEgimus Sancti Ephraim sermones undequingenta. Quorum primus deplorantem ipsum inducit, quæ admiserat in vita, & sequentium deinceps admonitionum Prologi vicem præbet. Secundus fratribus in cœnobio degentibus adhortatio est. Tertius ad Pietatem invitat. Quartus eos, qui ad monachos primum adducuntur, informat: ut etiam quintus, sextus, septimus, octavus, & nonus; quibus & decimus quodammodo consentit, atque undecimus. Duodecimus similiter introductorius est, & 13. 14. 15. 16. 17. 18. 19. usque ad vicesimum tertium. Nam qui deinceps sequitur, communem continet admonitionem. At vigesimus quintus non oportere locum mutare hortatur. 28. Non oportere docet cœnobii desertorem redeuntem, ac poenitentem repudiare. 29. ex historia gesta refert, quam sit perniciosum præfidentibus non obedire: oportere quoque Christianum iram differre, & injuriarum oblivisci. Tricesimus de perturbationibus animi fugiendis. 31. Abjecto animo qui sint, esse consolatione erigendos. 32. Per contradictionem (qua diabolus quendam repugnantem inducit) temperantiæ, & castitati robur, viresque addit. 33. De castitate præcepta dat. 34. Quietem, atque silentium iis commendat, qui degere una volunt. 35. Non esse oculis vagandum docet. Quædam etiam quasi ad interrogationem factam institutio: An ciborum abstinencia fornicationis frangatur cogitatio, & qua re alia. 36. De mansuetudine. 37. Habitus sermo est ad inobsequentes: quos etiam (si non ad extremum

ΤΟΥ ΜΑΚΑΡΙΟΥ

ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΟΥ ΔΑΜΑΣΚΗΝΟΥ

Περί τῶν ἐν πίστει κεκοιμημένων.

Ο Δὲ τῷ Χριστῷ δευτέρως πρῶτος ἀνελ-
βέστος μύστης Ἐφραίμ ὁ μακάριος, ὅ-
τως διδάσκει. τότε, φησὶ, τέκνα τῆς ἐαυτῷ κα-
τακρινῆς γονεὺς, ὡς μὴ τὰ χεῖρα ἀφαιρῶν-
τάς ἐργα.

Ἀλλά πίνω τοῖς κατ' ἐμὲ πᾶσι. καὶ
ἐγὼ, κατὰ τὸ θεῖον Ἐφραίμ, τοῖς ὅς ἀειτεροῦν
λαχοῖσι.

ΦΩΤΙΟΥ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ.

ΤΟΥ ΕΝ ΑΓΙΟΙΣ ΕΦΡΑΙΜΙΟΥ

ΛΟΓΟΙ μθ.

AΝεγνωσθῶσαν ὅτι ἐν ἀγίοις Ἐφραίμ λόγοι ἐν-
νέα καὶ πεσάρκοντα. ὧν ὁ μὲν πρῶτος,
ἐαυτὸν τε ποιεῖ ἀπολοφυρόμενον οἷς ἐβίω, καὶ πό-
πον ἐπέχει πρὸς τὸν ἑφῆς πρῶτης. ὁ
δὲ δεύτερος, τοῖς ἐν κοινοβίῳ ἀδελφοῖς πρῶτης
ἐστὶν εἰσηγέμενος. πρὸς τρέπεται πρὸς δὲ βίαν ὁ
τρίτος. ὁ δὲ τέταρτος τῆς τῆς μοναχῶν εἰσαγομέ-
νης σοφίας. καὶ ὁ πέμπτος, καὶ ὁ ἑξῆς. καὶ
ὁ ἑβδόμῃ. ἐπίκοινοι δὲ πως ὁ δέκατος, καὶ ὁ ἑα-
κά. ὁ ἑβδόμῃ εἰσαγωγικός, καὶ ὁ ἑγῆς. καὶ ὁ
ἑδῆς. ὁ ἑγῆς, καὶ ἑξῆς. καὶ ἑζῆς. καὶ ὁ ἑη. καὶ ὁ ἑθῆς,
ἕως τῆς κγῆς. εἴτα ὁ ἑης κοινήν πρῶτης ἀποχρῆ-
ται. ὁ δὲ κῆς, ὅτι μὴ δεῖ πόπης ἀμείβειν, τὴν
πρῶτης ποιῆται. ὁ δὲ κη. ὅτι μὴ δεῖ τὸ ἀπο-
εάντα ὅτι κοινοβίῳ, ἡ πρῶτης καὶ μεταβαλλόμε-
νον, ἀποδεῖσθαι. ὁ δὲ κδῆς. ὅτι ἑξῆς μετρημέ-
νης, οἷον ἐστὶ κακὸν πρῶτης ἢ πρῶτης. καὶ ὅτι
δεῖ τὸ Χριστιανὸν μακρόθυμον, καὶ μνησικα-
κίας κρείττω εἶναι. ὁ λῆς. περὶ πασῶν, ὅτι
δεῖ φεύγειν αὐτὰ. ὁ λβῆς. ὅτι δεῖ τῆς ὀλιγω-
ρῆτας ἀφαιρῶν. ὁ λγῆς. ὡς ἐν ἀντιλογίᾳ τῇ
σωφροσύνῃ καὶ ἀγνείᾳ τὸ κράτος καὶ τὴν ἰσχύ-
ν βεβαῖοι. καὶ ὁ λδῆς. περὶ ἀγνείας πρῶτης. ὁ λεῆς.
τὴν ἡσυχίαν ἀποξενεῖ, τοῖς ἐθέλοσι σιωπῆσαι. καὶ
ὁ λςῆς. περὶ τῆς μὴ ῥέμβεσθαι ἀφαιρῶν τοῖς
ὀφθαλμοῖς, καὶ ὡς δι' ἐρωτήσεως διδασκαλία,
εἰ δι' ἀποχρῆς βρωμάτων ὁ δὲ πορνείας καταργεῖ-
ται λογισμός, καὶ τίνι ἄλλῳ. καὶ ὁ λςῆς. περὶ παρ-
παθείας. ὁ δὲ λςῆς. πρὸς ἀνυποτάκτους ἐστὶν. ὅς
καὶ κατασέμει μὴ πρὸς τὸ ἑχάπτον τὸ ἀπωλείας

ἐκτραχὴλίστα, τῷ ἐκ Θεοῦ φόβῳ καὶ τῷ ἔ
μέλλοντος δικαιωτικῆς κείματι. ὁ δὲ λή. τὴν καλὴν
διδάσκειαν ἐκδιδάσκει. ὁ δὲ λθ'. πρὸς τὰς ἐξ οὐ-
κείας ἐκπίπτοντας ἀμελείας, καὶ προφασίζοντες
προφάσεις ἐν ἀμαρτίαις. ὁ δὲ μ'. πρὸς ἀδελφόν
ἔσιν ἐκπεσόντα, καὶ πρὸς μετανοίας. ὁ δὲ μα'. ὡς
ἐδὲ οὐκ ἐμνῆν, ἐδὲ δυσφημεῖν, παραγνῆν. ὁ δὲ μβ'.
σωτῆσιν, ὡς δίκαια πέπονθεν Ἡλὲι ὁ ἐν τῷ
νόμῳ ἱερεὺς, πρὸς τὴν περὶ αὐτοῦ τέττα ἐπιδι-
ζοντα. πρὸς δὲ φόβῳ Θεοῦ ὁ μγ'. καὶ πρὸς ἀγά-
πης ὁ μδ'. ὁ δὲ μέ'. πρὸς Εὐλόγιον καὶ ἀγί-
σαντα γράφεται, πλείονος δὲ κατὰ ζωμάτων παρ-
αγνῆσις, καὶ διδασκαλίαν ἀναπύσει. ὁ δὲ μς'.
καὶ μὴν πρὸς ἀκηδιασὴν ἐστὶ μοναχὸν σωτεδαιμέ-
νος, πολλὰς καὶ καλὰς ὑποθήκας ἀπαύγων αὐτὸν
τὴν πρὸς τὴν βίον ἐπανόδον. ὁ δὲ μς'. καταδρομὴν
ποιεῖται τὴν κακοηθείας. ὁ δὲ μή'. ὅσον διενήνοχεν
ὁ μοναδικὸς βίος τὴν ἐν κόσμῳ πολιτείαν, ἐπιδεικ-
νύει. ὁ δὲ μθ'. τὴν δευτέραν δὲ Κυρίαν Ἀγαπῶν πρὸς
σίαν, καὶ πρὸς ἀκαλῆν πρὸς μετανοίαν τὰς ἀνθρώπους.

Εἰς τὰς τοιαύτας παρανετηκοῖς λόγοις τοῦ
ἀγίου, θαυμάσιον ἂν ἴης, ὅσον μὲν ἐμβαδύνε-
ται τὸ πείθον, ὅσον δὲ αὐτῶν ἀποσάξει τὸ ἡδύ-
νον, καὶ ὅπως εἰς ὅσον βρῦει τὸ ἡθος. ἡ δὲ λέξις
καὶ τὰ γήματα, ἐθαυμάσιον εἰς πρὸς τὸ κοινό-
τερον τὴν ὁμιλίαν καὶ ἡμελημένον νένευκεν. ἐπὶ εἰς
τὴν ἡγήτορα τὴν νοσημάτων, ἡμῶν εἰς τὰ ταῦτα με-
ταφρασάμενον, ἡ ἀγία ἀγαλμαίνει. ἐπεὶ οἱ γε
τῆς σύρας φωνῆς τὴν ἀκρίβειαν ἡσκημένοι, ἐπὶ το-
σούτων τῶν λέξεσι καὶ τοῖς γήμασιν αὐτὸν ἴσασιν δι-
δοκίμησαι, ὡς ἀμφήρισον εἶναι, πότερον ἀφ'
ταῦτα, ἢ ἀφ' ὅτι ἐν αὐτοῖς νῆν, ἢ ποσῶν χά-
ρις καὶ δυνάμις τὴν ἐκείνην πρὸς λόγων. ἐθαυ-
μασιὸν ἔν τῃ φράσει ταπεινότης. ἡμῶν ἐκείνο θαυμά-
σιον, ὡς καὶ διὰ χυδαγότητος ποιῶντος ῥημάτων τιλι-
καύτη σωτηρία καὶ ὠφέλεια τοῖς πρὸς ἑαυτὸν πρὸς ἑαυτὸν.

Τῆς δὲ αὐτῆς ἐστὶν ἡρτηνός καὶ χάρι-
τος καὶ δυνάμεως καὶ ὁ πρὸς ταπεινοφροσύνης λό-
γος, κεφαλῶν ἐκατὸν ἐνηπλωμένος. ὡσαύτως
δὲ καὶ ὁ λόγος, ὁ πρὸς τὸ ὅτι μὴ γρη νελᾶν καὶ
μετεωρίζεσθαι, ἡμῶν ἐν πένθει μᾶλλον ἀγαπᾶν.
ἐφύδεται τὴν πρὸς ἀλλήλους συγγένειαν.

Ὡσαύτως ὁ πρὸς Μετεβίνους μοναχὸς αὐτῶν
διηλημμένος. ὅς πραότητα καὶ ἐκδιδάσκει, πονηρίαν
δὲ ἀπὸ τρέπει. καὶ πρὸς μὴ μακροθυμίαν ἀγει,
ὁξύχολον δὲ διελέγχει. καὶ τὴν μὴ ἱσομονίαν
μακαρισμῷ πρὸς δεικνύει, τὴν δὲ ὀλιγώρην τὴν
ἀδελφὸν ἐνηπλω. καὶ τὴν μὴ δεινὸν φόβον, τῆς
αἰδῆς ἀφροσύνης χορηγὸν κατασκευάζει, τὴν δὲ κα-

A tremum interitus præcipitarint) cum Dei
metu, tum justo iudicio futuro compe-
scit. 38. Rectam pietatem edocet. 39. Ad
eos, qui sua negligentia labuntur, & ex-
cusationes deinde excusant in peccatis.
Quadragesimus ad Fratrem lapsum habitus
est, & agit de poenitentia. 41. Suadet a
juramento, ac maledicentia abstinendum.
42. Colligit iuste punitum Heli sacerdotem
legis: ad eum qui hac ipsa de re dubi-
tabat. De timore porro Dei quadragesimo
tertio sermone differit; ut & de dilectione
quadragesimo quarto. 45. Multarum vir-
tutum admonitiones, ac doctrinam ad Eu-
logium, qui hæc postularat, explicat. 46.
Ad negligentem & ignavum monachum
habitus, argumentis pulchris ac variis a
reditu ad sæcularem vitam revocare illum
studens. 47. Reprehensio est pravorum mo-
rum. 48. Quantum differat solitaria vita a
sæculari, ob oculos ponit. 49. Secundum
Christi adventum describit, & ad poeni-
tentiam homines hortatur.

In his admonitoriis sancti Viri sermo-
nibus jure quis admiretur, quam alte
penetret persuadendi vis, quantumque
ab his fluat jucunditatis, quam denique affe-
ctuum copia referti sint. Oratio tamen
ejus ac figuræ, nihil mirum, si ad
consuetum homiliarum usum, & inela-
boratum dicendi genus vergant. Non
enim in Auctorem sensuum, sed in ho-
rum interpretem ea conferenda culpa.
Qui namque Syriacæ sunt lingue bene
periti, verbis adeo ac tropis excellere
norunt, ut ambiguum sit, ab hisne, an
a sensu recondito tanta ejus dicendi vis,
atque elegantia proficiscatur. Quamobrem
non tam dictionis humilitas admiranda,
quam illud suspiciendum, quomodo per tan-
tam verborum vilitatem tanta salus, at-
que utilitas in legentes velut effunda-
tur.

Eadem est refertus dicendi vi, & gra-
tia ejusdem de humilitate, suique despe-
ctione sermo in centum productus capita.
Ut nec illa mutuum cum superioribus affi-
nitatem, ac similitudinem falso indicat ora-
tio, qua ridere, atque extolli negat oportere,
sed in mœrore potius degendum esse.

Ad eundem modum & illa ad Mete-
binos monachos ab ipso habita oratio, quæ
ut lenitatem, ac mansuetudinem docet,
ita malitiam fugiendam suadet, ducitque
ad longanimitatem, iracundia reprehensa.
Sic patientia cœlum parari, ac beatitu-
dinem ostendit, animi simul abjecti pro-
latam miseriam exponens. Timorem insu-
per Dei, qui sapientiæ æternæ auctor est,

ac principium, inducit, contemptoremque Dei hominem poenis damnat. Ad hæc caritatem ad Deum ducere, odium vero Dæmoni similes efficere compertum, ait, habetur. Quem item ad modum veritas multorum est recte factorum parens, quibus mendacium perniciem adferat, ita obedientia beatos reddit, & inobedientia Dei maledictionem, multaque præter eam dedecora acquirit. Puros præterea ab invidia & æmulatione, caritate divites fieri ostendit: obnoxios contra Diaboli judicio effici, qui hoc morbo laborent, non minus quam qui conviciis jaciendis dediti sint. De temperantia denique, atque intemperantia pari modo agit. Atque hæc fere oratio illa ad Metebinos monachos continet: quamquam alia quoque plurima sancti Viri in Græcam conversa linguam opuscula circumferuntur, dicendi vi ac venustate referta. Syri vero affirmant, orationes supra mille scripsisse, quibus etiam testimonium reddit, cujus gravis est in Historia, non item in Dogmatibus fides, Eusebius ille Pamphili cognomento.

A παφροννητὴν δίκας ὑποβάλλει· καὶ τὸ μὲν ἀγάπῳ, πρὸς Θεὸν ἀνάγειν, τὸ δὲ μῖσος, τῷ ὁμιλίῳ φαίνεται συστάσιν· καὶ ὡς ἡ ἀλήθεια πολλῶν ἐστὶ μῆτηρ κατορθωμάτων, φθορὰ δὲ τούτων τὸ ψεδδος· ὡσαύτως ἡ ὑπακοὴ ὅτι μακαρίες τὰς χρωμένους ἀποφαίνει, τὸ δὲ ἀνυπότακτον, κατὰρας καὶ πολλῆς ἄλλης ἀρχῆς ποιεῖ κληρονόμους· καὶ τὸ κατὰρας εἶναι φθόρον καὶ ζήλον, ἀγάπῳ ἐστὶ καπαπεπλησθῆναι· ἐνέχεσθαι δὲ τὰς ἐνιχνημένους τῷ πάθει, τοῖς δὲ διαβόλοις κείμασιν, ὥσπερ καὶ τὰς λοιδορίας ἐαλωκότας· καὶ πρὸς ἐγκρατείας δὲ καὶ ἀκρασίας, καὶ τὸ ἀνάλογον διαλαμβάνει· ὁ μὲν οὖν πρὸς τὰς Μετεβίνους λόγος ἐπὶ ποσίοις διαπραγματοῦται· καὶ ἄλλα δὲ πλεῖστα δὲ ἀνδρὸς, μεταβληθέντα πρὸς τὴν ἐμάδα, συστάγματα φέρεται πλήρη χάριτος καὶ δυνάμεως· Σύρων δὲ πᾶσι φασὶν, ὑπὲρ πέντε χιλιάδας λόγους αὐτὸν ἀναγράψαι· οἷς καὶ ὁ πρὸς τὴν ἰσορίαν ἐκ ἀναξιοπίστου, εἰ καὶ μὴ τὰ δόγματα Εὐσέβιου, ὁ τὸ Παμφίλῳ ἐπώνυμον φέρων ἐπιμαρτυρεῖται.

MARTYROLOGIUM ROMANUM.

EODEM die Sancti Ephræm Edessenæ Ecclesiæ Diaconi, qui post multos labores pro fide Christi susceptos, sub Valente Imperatore, sanctitate & doctrina conspicuus, quievit in Domino.

In Syria Sancti Abrahæ Eremitæ, cujus res gestas Beatus Ephræm Diaconus conscripsit.

Edeffæ in Syria Sancti Juliani Monachi, cujus præclara gesta Sanctus Ephræm Diaconus scripsit.

S. HIERONYMUS DE SCRIPTORIBUS ECCLESIASTICIS.

EPhræm, Edessenæ Ecclesiæ Diaconus, multa Syro sermone composuit opuscula; & ad tantam venit claritudinem, ut post lectionem Scripturarum publice in quibusdam ecclesiis ejus scripta recitentur. Legi ejus de Spiritu sancto Græcum volumen, quod quidam de Syriaca lingua verterat; & acumen sublimis ingenii, etiam in translatione, cognovi. Decessit sub Valente Principe.

GENNADIUS MASSILIENSIS.

ISaac Presbyter Antiochenæ Ecclesiæ scripsit Syro sermone, longo tempore, & multa, præcipua tamen cura adversum Nestorianos &

A Eutychianos. Ruinam etiam Antiochiæ longo carmine planxit, eo auditores imbuens sono, quo Ephræm Diaconus Nicomediæ lapsus.

Petrus Edessenæ Ecclesiæ Presbyter, declamator insignis, scripsit variarum causarum tractatus, & more Sancti Ephræm Diaconi Psalmos metro composuit.

HONORIUS AUGUSTODUNENSIS.

B Ephræm Edissenæ Ecclesiæ Diaconus, multa composuit opuscula, & de Spiritu sancto.

VINCENTIUS BELLOVACENSIS.

HUjus, scilicet Sancti Ephræm, septem opuscula exstant apud nos: scilicet, De poenitentia. De luctaminibus seculi. De compunctione cordis. De beatitudine animæ. De resurrectione. De die judicii.

JOANNES TRITHEMIUS.

EPhræm Monachus, eremique cultor insignis, & Diaconus Edissenæ Ecclesiæ, a Beato Basilio Presbyter ordinatus, propter humilitatem ad divina Mysteria conficienda nunquam accessit, quamvis apud Deum & homines dignus haberetur. Nihilominus quantum ad officium suum pertinebat, in monendo populum infinitas homilias declamabat. Hic, sicut in vita Sanctorum Patrum legitur, ab Angelo visus est librum aureis literis scriptum recepisse: unde mox altera

Cap. 74.

De Script.
Eccles. cap.
116.

In specul.
Historiali
lib. 14. cap.
87.

De Scripto-
ribus Eccle-
siasticis.

Februarii.

Martii.

Junii.

115.

Scriptor.
Eccles.
66.

altera die, & deinceps loquente in eo Spiritu A
sancto, tantam declamandi gratiam habuit, ut
nullum sibi similem suo tempore inveniret. Scri-
psit Syro sermone pro instructione legentium
quædam devota opuscula. Ex quibus apud La-
tinos inveniuntur subjecta: videlicet.

De Spiritu Sancto, liber 1.

De compunctione cordis, liber 1. *Dolor me
compellit.*

De contritione cordis, lib. 1. *Venite Cha-
rissimi.*

De poenitentia, lib. 1. *Dominus noster Jhesus B
Christus.*

De luctaminibus sæculi, lib. 1. *In luctami-
nibus hujus.*

De die Judicii, lib. 1. *Venite dilectissimi.*

De resurrectione, lib. 1. *Gloria omnipotenti
Deo.*

De beatitudine animæ, lib. 1. *Beatus qui
odio habuerit.*

De cogitationibus, hom. 1. *In Scripturis C
sanctis.*

De prædicatione dura, hom. 1. *Quoties-
cumque fratres.*

De celebratione mysteriorum, hom. 1. *Ro-
go vos fratres.*

Planctus super Edissenam urbem, lib. 1.

Alia etiam non pauca edidit, maxime ser-
mones & homilias ad populum, quæ necdum ad
notitiam meam pervenerunt.

Claruit sub Valentiniano & Valente, Beato
Basilio amicissimus, sicut in ejus legenda poteris
invenire. Anno Domini CCC. LXXX.

SIXTUS SENENSIS.

E Phram Syrus, Diaconus & Monachus, ser-
mones plurimos Syriaca primum, ac dein-
de Græca lingua edidit in varios divinæ Scripturæ
locos; ex quibus legi in Matth. 17. De Transfi-
guratione Domini homiliam unam incipientem,
De regionibus messis gaudia.

Bibliotheca
Sanctæ lib. 4
pag. 423.
edit. Venet
1575.

DE REBUS GESTIS, SCRIPTIS, EDITIONIBUSQUE
SANCTI EPHRÆM SYRI
Recentiorum Auctorum Iudicia.

AMBROSIUS CAMALDULENSIS.

*Epistola ad
Cosmum Me-
dicem Flore-
ntiæ 1481.*

Peregrinum nuper offendi e Syria (ut aiebant) profectum ad nos, ætate longævum, statura procerum, sed jam senio incurvum, vultu placidum atque decorum, aspectu ipso denique & habitu sanctitatis insignia præferentem, suffusum oculis lacrymas: sed ita ut ex eo ori, & nihil dignitatis detractum, & plurimum auctoritatis & gratiæ videretur adjectum. Sicque ex ea perpetua fere profusione lacrymarum faciei nihil fœditatis, nihil squaloris infederat, sed evaserat tota serenior, nitidior, comptior; omniumque intuentium in se provocabat affectum. Ego, cui senectus non ignava summæ semper venerationi fuit, quique (quod tu minime ignoras) ex instituto meo jam pridem senibus optimis & obtemperare prompte, & libentissime obsequi, seduloque ministrare consuevi, nactus hujusmodi hominem, captusque tanta oris gratia, & dignitate, ardebam eum alloqui, ejusque familiari frui contubernio, sperans id, quod erat sane verissimum, ex ejus colloctione me & utilitatis plurimum, & voluptatis percepturum. Posita itaque paulisper verecundia, accedo propius, senemque officiosissime saluto. A quo vicissim blande resalutatus, inter salutationis verba solemnia, animadverto Græcæ locutionis gnarum. Tum vero majori constantia in ejus amplexus effusus, & sancta oscula libans, apprehensa illius dextera, impetravi non multis precibus haud ab invito, ut cellulam nostram inviseret, nostroque aliquandiu frueretur hospitio. Secutus est sponte, votisque meis hilariter annuit. Quid multis immorer? Ubi confedimus, ab ipso statim sermonis exordio animadverti senem meum divinarum rerum peritissimum, flagrantem eximiæ pietatis affectu, ardore divinæ caritatis incensum, sollicitum, intentum, pervigilem, torporem atque desidiam omni sermone lacescentem, compunctionis amicissimum, id quod illæ ejus adeo illustres lacrymæ haud obscure signabant remissionis ac noxiæ securitatis inimicum, lenem, placidum, mitem, vitia ubique resecantem, laudantemque virtutes, affectus denique nostros ad amorem Dei, seculique contemptum, atque ad ambienda æterna præmia, formidandaque supplicia potentissime moventem. Deus bone! quid gaudii, quid solatii, quantumque emolumentum ex hospitis adeo insignis ore percepi, cum me

A dies ac noctes plurimas perpetua oratione alloqueretur! Nihil ejus vel aspectu gratius, vel doctrina salubrius, vel consuetudine charius, jucundius, lætius dici, aut fingi potest. Verum inter hæc gaudia nostra, quibus plures dies incredibiliter affectus sum, ut quem maxime diligo, cuique omnia debeo, sæpe in mentem veniebas, cupiebamque te festivitatis nostræ, tantæque lætitiæ participem fieri, tantique hospitis, si fieri ulla ratione posset, gustum aliquem capere. Sed cum perdifficile id videretur, quod esset ille penitus nostri sermonis ignarus, induxi placidissimum senem, ut commodi tui atque consolationis causa, Latine quoque loqui disceret. Neque sane abnuvit senior sanctus, ut mihi tibi-que morem gereret, atque in primis sanctæ caritati satisfaceret (est quippe mecum tui amantissimus) præter ætatis consuetudinem se mihi in disciplinam dare, meque docente paucis diebus ita linguam nostram consecutus est, ut (meo quidem iudicio) Latine melius & eruditius loquatur, quam Græce. Hunc ergo tu tantum talemque hospitem, Cosme, unicum virtutis ac nobilitatis decus, nominisque tui ornamentum, & ex merito suo, & ex instituto tuo, & ex commendatione nostra, grate reverenterque suscipies, habebisque in honore apud te, omnique officio ac veneratione tractabis. Cæterum nullus ei abs te honos major, nullum quod pluris faciat officium deferri potest, quam, si illo fruaris affatim, si omissis (quantum licet) publicis privatisque negotiis, te ad eum sapius conferas, hospitique tuo remotis arbitris congregiare. Cupit enim ille te liberum ac expeditum secretius alloqui. Quod cum alias semper utiliter faceres, tamen hoc sacri solemnisque Jejunii tempore, necessario tibi faciendum esse censeo. Debet hoc sibi non immerito vindicare sanctorum reverentia dierum, ut solitis bonorum operum studiis aliquid adjiciamus, nosque ipsos atque conscientias nostras diligentius discutiamus. Quod minime implere possumus, nisi mortalium occupationum paulisper cura & cogitatione postposita. Nam quo pacto hujusmodi curarum pulvere turbatum oculum in cordis penitiora insigere possumus, & subtilius abdita quæque rimari; cum ne ea quidem, quæ sunt ante oculos plane discernere, ac dijudicare valeamus? Ad hoc nempe hospitem nostrum, ut ad te maturius proficisceretur, oravi, quod omnis ejus sermo totaque doctrina temporis congruat.

Nihil enim ille humile, nil abjectum, nil molle, nil infimum, aut sentit, aut loquitur, sed omnis ejus oratio de Deo est, rebusque divinis, de poenitentia, de judicio futuro, de aeterna vita, gaudioque justorum, de reproborum poenis, de acquirendis consummandisque virtutibus, de vellendis radicitus vitiis. Jam vero laudatissimam illam Platonis sententiam, qua summam philosophiam, meditationem mortis esse diffini- vit, ita probasse deprehenditur, ut omnis ferme ejus sermo in ea tuenda versari videatur. Terret, refovet, blanditur, hortatur; ac per varia dis- putationum genera nusquam fere, nisi læta ac renidenti facie cernitur, etiam dum vitia objur- gat, lenitatis in ore gratiam servat, seipsum de- jicit semper, nunquam insolenter attollit. Sed quid ego de hospite nostro tam multa? Facies ipse periculum, ipseque integerrime judicabis, ac de eo quid sentiendum sit, statues. Qui si vi- debitur interdum horridiore genere dicendi uti, omnemque fere cultum orationis omittere, par- tim ætati concedendum est (senex quippe pri- scam illam dictionem imitatur) partim materiæ imputandum, quæ profecto ea est, ut non capiat orationis ornatum, partim immodicæ festinatio- ni meæ acceptum referendum. Dum enim illum ad te mittere, tuisque votis morem gerere, præ- propere studeo, minus fortasse limatus evaserit, quam si plusculum temporis fuisset apud me. Ma- gnam tamen ubique copiam licet admirari, mi- rumque in modum illa ipsa negligentia orationis, ut de industria assumpta, plus placet. Sed ne ego nimium imprudens sum, qui ultra te protraham sermone nostro, cum in præsentiarum sit hospes ille noster, ad quem tota intentione audiendum præparare te studui? Habenda illi reverentia, ne- que committendum, ut diutius vacet apud te. En adest, illum amplectere, illique potius aures atque animum applica. Jam enim tecum illum relinquo. Vale.

PETRUS FRANCISCUS ZINUS
CANONICUS VERONENSIS.

IN maxima ac incredibili lætitia, quam patria mea celebri civium atque ordinum omnium gratulatione præ se tulit, cum te sibi a Pio IV. Pont. Opt. Max. ex lectissimo totius Reipublicæ Venetæ nobilitatis flore datum esse Sponsum at- que Pastorem intellexit: ego summum animi mei gaudium tantisper cælare constitui, dum sanctissi- mum quemdam senem, qui multis jam seculis pene mutus ac sordidus in tenebris jacebat, ex- citarem: ut a me Latine loqui edoctus, & vesti- mentis paulo elegantioribus exornatus, tibi meo nomine gratularetur. Hic est Ephraem ille, quem Nisibis clara Mesopotamiæ civitas genuit, Edessa Diaconum habuit, Græcia suspexit, uni- versa christiana Respublica est admirata. Hunc

A Basilius Magnus unice dilexit. Hunc Divus Gre- gorius Magni Basilii frater luculenta ac bene lon- ga oratione summis laudibus in cœlum extulit. Hujus doctrina tam pia, tam sincera, tam dul- cis, tam gravis atque frugifera ab omnibus sem- per est habita, ut ejus opera mille ducentis jam annis e Syra in Græcam linguam conversa post sacrarum Scripturarum lectionem Beatus Hiero- nymus in ecclesiis legi consuevisse testetur. Per hunc ego divinum senem ad te, Pater optime, **B** tamquam ad numen aliquod (quando tu in hac diœcesi Dei personam ac vicem geris) gratula- bundus & supplex accedo. Ad Deum autem qui adeunt, & donare, & petere aliquid consueve- runt. Dono igitur tibi non aurum, non gem- mas, aut aromata, cujusmodi munera Regina Saba attulit Salomoni: sed cum Vidua illa pau- percula veluti minuta duo, quæ tu pro eximia animi tui magnitudine, auro, & gemmis, & aromatibus antepones: nempe præclara ac divina **C** quædam hujus viri sanctissimi Ephraem monu- menta, quibus & tu non mediocriter delecteris, & gregis, filiorumque tuorum animi ac corda, quæ viva veri Dei sunt templa, decorentur, & bo- nus ac suavis odor fiant Deo, & Angelis, & ho- minibus. Atque hoc quidem est munusculum nostrum. Quod si tibi, ut spero, & opto, non ingratum accidisse, & prodesse ceteris intelle- xero; alia complura tum ejusdem Auctoris, tum aliorum Sanctorum opera, quæ Græce scripta **D** apud me conservantur, labore ac studio nostro in lucem Latina prodibunt. Quod autem abs te peto, ejusmodi est, ut & tibi largienti, & ac- cipienti mihi, patriæque meæ, atque ipsi Deo sit futurum longe gratissimum: nimirum ut sponsam ipsam tuam, quæ & pulcherrima est, & tui, in quo uno virtutes omnes amabili quodam man- suetudinis ac morum suavissimorum vinculo con- junctas cernit, amantissima, quemadmodum **E** amas, constanter ames, ut eam nullo unquam tempore deferas, sed præsens omni officio ac pietate & amore perpetuo complectare. Vale.

Quatuor hi sancti viri (Ephraem, scilicet, Nilus, Marcus, & Esaias,) Augustine Pontifex humanissime, quos ego e Græciæ tenebris, in quibus multis jam seculis delituerant, in Latii lucem superioribus annis eduxi, & variis Epi- scopis commendavi, post eorum obitum incer- tis sedibus vagabantur, magno cum periculo, ne tenebris rursus involverentur. Quamobrem **F** meo adducti consilio nunc ad te simul omnes confugiunt. Sperant enim, quam singuli apud alios benignitatem sunt experti, eam conjun- ctos apud te, in quo virtutes, quæ in illis singillatim elucebant, omnes esse conspiciunt, facile consecuturos. Quæ sane spes (tanta est humanitas tua) eos minime fallat. Neque ve- ro ipsi Episcopatu tuo erunt indecores. Sunt enim homines frugi, exigui sumptus, & ma-

Ejusdem
ni Epist
ad Augu
num V
rium V
næ Epi
pum. E
Vcnet. 15

Epist. ad Hieronymum
Trivisanum,
Veronæ Epi-
scopum, E-
dit. Vcnet.
An. 1574.

gnæ utilitatis. Tacere sciunt in loco, & cum opus est, loqui. Valent ingenio, magno sunt rerum usu, doctrina & prudentia præditi singulari. Cum domesticis tuis propter sanctos suavesque mores jucunde versabuntur. Si invisendæ tibi erunt ecclesiæ tuæ, vel in civitate, vel in tota Diœcesi, &c. ubique semper dulci quadam severitate & eloquentia illa christiana, quam tu in præclara tua Rhetorica ecclesiastica tam eleganter doctæque tradis, de timore Dei, de tremendo judicio, de pietate, de religione, de virtutibus omnibus complectendis, deque vitiis evitandis, de bonis moribus, de beata vita, ita loquentur, ut magnam & singulis, & universis tum utilitatem, tum etiam voluptatem sint allaturi. Quod si tibi iter aliquo erit suscipiendum, non injucundi, aut inveniisti hærebunt comites. Nam si magno illi Aloysio Lipomano, ut ipse testatur, in ardua Polonica Legatione, unus vel alter eorum tantum attulit consolationis: si Hieronymo Trivisano alius ex illis ad Concilium Tridentinum proficiscenti fuit ornamento: si Petro Contareno in Cyprum & Paphum naviganti honori fuit & jucunditati: quanto tibi solatio & gaudio erunt omnes te simul prosequentes? Quod si anno Jubilæi jamjam appetente Romam ad revisenda loca illa sanctissima, & deosculandos beatissimos Gregorii XIII. Opt. Max. Pont. pedes libuerit proficisci, quo undique ex omnibus orbis partibus innumerabiles omnium ætatum atque ordinum viri mulieresque confluent, te libentissime, ac magna & sancta tua cum lætitia, omniumque amicorum ac familiarium tuorum te sequentur. Sed quid ego de ipsis, ad te præsertim, tam multa? Ipsi de se loquantur. Mihi satis sit eis ad te aditum patefecisse, atque eos sic ornasse & loqui docuisse, ut nec barbari, nec sordidi videantur omnino. Te enim, qua es, cum in omnes, tum in hospites, humanitate, eos benigne suscepturum, & omni genere liberalitatis complexurum esse certo scio. Vale, Zinumque tui amantissimum atque observantissimum dilige. Venetiis pridie Idus Maji 1574.

ALOYSIUS LIPOMANUS

Primum Veronæ, deinde Bergomi Episcopus.

Cum ex laboriosa illa, non minusque periculosa Poloniæ Legatione, divina prorsus ope, & non alia, incolumis in Italiam reverterer, & hexaphoro vectus, ne itineris tædio torperem, divi Ephraem Edissenæ ecclesiæ Diaconi elegantissimos sermones legerem, quædam ex ipsis decerpfi, quæ ad illustrandum octavum hoc nostrum Sanctorum volumen admodum accommodata mihi visa sunt. Proinde ea tibi nunc supponimus, benigne Le-

Actor, quæ, certo scio, ingens tibi paritura desiderium, reliqua sanctissimi hujus viri scripta per te ipsum percurrendi. Quis enim eum morum probitate, vitæ sanctitate, monachismi disciplina, eruditione & pietate antecellit? nemo profecto, nisi is unus magnus sit Basilius, Ephraem ipsius spiritualis pater, præceptor, & institutor. Sed non longe post ejus vestigia, crede mihi, graditur sanctissimus hic vir, & clericorum, & monachorum jubar splendidissimum. Accingere ergo tu quoque & ad ea, quæ scripsit, legenda, & ad ea, quæ docuit, opere complenda. Ita enim nec ignavus lector, nec surdus apparebis auditor, sed verus illuminati viri discipulus; postque hujus brevis vitæ cursum ibi tandem collocaberis, ubi ipse modo Deum omnipotentem cum sanctis omnibus indefinenter laudat & glorificat. Vale.

SIMEON EX CAPUA

CAMALDULENSIS,

Eremitæ S. Mariæ de Ruah Prior, ad Augustinum Valerium S. R. E. Tit. S. Marci Presbyterum Cardinalem, Veronæ Episcopum.

Quantæ fuerit probitatis (Pater amplissime) sapientiæ, & doctrinæ Syrus ille Ephraem monachus, eremique cultor insignis, Christianorum nulli incognitum esse reor. Sanctissimi hujus viri de scriptoribus ecclesiasticis libro meminit Divus Hieronymus his verbis: Ephraem Edessenæ ecclesiæ Diaconus multa Syro sermone composuit, &c.

Hac spe moti sumus istam subire provinciam, ab erroribus videlicet expurgandi & excudendi sermones hos, aureis sane literis conscribendos, incredibili quidem, ac divina quadam tum eruditione, tum pietate refertos. Alia, quæ nos commovit ratio, hæc est, quoniam dicti sermonum libri jam pene defecerant: & qui reperiebantur pauci, parum erant emendati, & quod pejus est, plurimo vendebantur; nec videbatur qui desertissimas tam conciones, utilesque sermones typis excudi curaret. Ad nos ergo, qui Eremiticæ professione vitæ ad eorum auctorem magis accedimus, spectare videbatur; sumendum esse onus hujusmodi, tam aurei scilicet operis consulendi defectui. Nec alteri, quam Tuæ Illustrissimæ Amplitudini omnes dedicandum esse censuimus, cui alia ejusdem Auctoris opera, ut singularissimo sancti viri Ephraem amico, dedicata sunt. Nimirum a Petro Francisco Zino altero operum S. Ephraemi post Ambrosium interprete, ut supra pag. LIII.

*Sermone
S. Ephraem
Ambrosio
Interprete
Editi in
Remo S. Ma-
riæ de Ruah
in agro Po-
tavino An-
no 1585.
8.*

GERARDUS VOSSIUS.

Tom. 1. edit.
Romæ 1589.
Epistola num-
cupatoria
ad Xystum
V. P. M.

B Iennio antequam in excelsam istam Eccle-
siæ speculam, sedem Petri evehereris, Six-
te V. Pontifex Maxime, virum mihi peregrin-
um e media Syria oriundum, & per Græciæ
climata huc profectum, ut major ejus habere-
tur ratio, commendasti, ac ut eodem me-
cum Romæ exciperetur contubernio desidera-
sti. Cum enim propter Turcicam tyrannidem
cuncta devastantem atque obscurantem non am-
plius eo haberetur honore apud suos Syros &
Græcos, quo antea, sed jam vilesceret atque
obsolesceret, laborumque ejus fructus ibi de-
periret, ad Latinos, & quidem ad ipsam ur-
bem Romam, velut ad securum extra pericu-
la portum, ex Barbarorum manibus confugit,
ut ibidem refloresceret, & fructum uberiores,
tamquam loco magis fecundo exultior reddi-
tus, produceret: ubi etiam quod multo ni-
mis tempore aliter atque sperarat, obscurus
spretusque lateret, nec esset qui illius curam
fufciperet, Tu tandem non sine divina provi-
dentia eum e latebris & tenebris vindicandum,
mihi que licet homini hic externo, & ex ulti-
ma pene Germania oriundo committendum tra-
dendumque solcite curasti. Itaque feci non in-
vitus, quod in hospite illo excipiendo, Tibi
cum primis gratum, mihi que jucundum, atque
aliis carum & utile fore intelligebam, ipsum-
que a Te usque adeo commendatum peraman-
ter admisi, suscepi, & gratulabundus in idem
mecum contubernium introduxi. &c. Sed quis-
nam homo ille sit peregrinus, fortasse tecum
ambiges? Cujus etsi memoriam nondum San-
ctitati Tuæ excidisse credam, quod non ita mul-
tum interfluxerit temporis, quod illum mihi
commendasti ac tradidisti, tamen ut clarius
rem exprimam, & ne aliis παραβολικῶς, aut po-
tius ὑποβολικῶς loqui videar, quis is sit, enarrabo.

Ephraem hic est Syrus, quem clara Me-
sopotamia produxit, Græcia suspexit, & tota
antiquitas venerata est. Quem Basilus ille ma-
gnus Cæsareæ Cappadociæ Archiepiscopus, eru-
ditionis causa in primis admiratus est, summeque
laudavit, ac pietatis nomine prædicavit, de
eo inter alia affirmans, quod tantum a mun-
dana sapientia distaret, quanto verarum rerum
scientiæ propinquior erat. Cuique idem Basilus
miraculose & absque labore donum Græcæ lin-
guæ a Deo impetravit, eumque ex Diacono
Sacerdotem dignissimum ordinavit. Quem Ba-
silius frater S. Gregorius Nyssæ Episcopus insigni
beneque longa oratione celebravit ac decora-
vit. Quem Amphilochius Iconii antistes pulcher-
rima comparatione cum Basilio magno contu-
lit, quæque inter utrumque communia inter-
ciderint, descripsit. Quem fortissimus ille hæ-
reticorum malleus S. Hieronymus ad tantam

A venisse claritudinem testatur, ut post lectionem
Scripturarum publice in ecclesiis ejus scripta
recitarentur. Quem Palladius magnæ apud cun-
ctos existimationis fuisse dicit, non fictæ, sed
vere, illumque unum inter alios existitisse di-
gnum, cujus memoria a sanctis Christi servis
celebretur. Quem Theodoritus Cyri præsul vi-
rum admirabilem, & scriptorem inter Syros
excellentissimum appellat. Quem in magna vi-
xisse laude, ecclesiamque catholicam cum pri-
mis exornasse, inter multa Sozomenus cum aliis
recenset. Qui, ut cum eodem Sozomeno testis
est Nicephorus, vita monastica percelebris ex-
stitit, & ex æquo cum iis, qui Episcopatu,
doctrina, & vitæ sanctitate clari sunt, lauda-
tur. Quem miris laudibus Symeon Metaphrastes
Nyssenum in ejus secutus vita, exornat atque
illustrat. Quem Cedrenus virum fuisse magnum
dictis factisque, ac multa utiliter conscripta re-
liquisse affirmat. Ex cujus adhuc infantis ore
C (ut in ipsius reperitur vita) per somnium visa
est excrescere vitis, quæ omnem sub cælo re-
gionem replebat, cujus fructibus omnes cæli
volucres advolantes vescebantur, ipsaque vitis
quanto volucres fructus decerpentes excipiebat,
tanto magis racemis abundabat, quæ in ipso
postea Ephraem vera apparuerunt, dum ejus
oris ac vitæ fructus per universum orbem re-
splenduit. De quo & illud memorabile legi-
tur, quod ab Angelo visus sit librum aureis
D conscriptum literis aliquando recepisse, quem
nemo præter eum aperire meruit; unde mox
postero die & deinceps, loquente in eo Spi-
ritu sancto, tantam dicendi ac declamandi gra-
tiam habuit, ut nullum sibi similem suo tem-
pore inveniret. Quem non sine causa reveren-
ter atque libenter celebris olim Græcia ample-
xa est, ejusque scripta tanti fecit, ut illa in
suam magna ex parte linguam transfuderit, il-
lumque velut suæ gentis ac classis Patrem ha-
buerit colueritque, quem honorem an ulli un-
quam alteri scriptori externo gens illa detule-
rit, vehementer dubito, exemplumque ignoro.
Ex cujus quoque variis scriptis ob dignitatem
plurima passim ab Anastasio Synaita, Photio
Patriarcha olim Constantinopolitano in sua ad
Tarasium Bibliotheca, a Moyse Bar-cepha Syro-
rum Episcopo, aliisque priscis invenias citata at-
que desumpta. Ad cujus imitationem Isaac Sy-
rus, Nilus Archimandrita Constantinopolitanus,
F Beatus Isaias, & Beatus Dorotheus, religiosissi-
mi Abbates, alique complures pietate atque eru-
ditione insignes viri utilissima opera conscripse-
runt, quorum ego multa nondum edita in variis
manuscriptis Vaticanis aliisque alibi prælo sane
dignissima vidi. Cujus denique sanctissimi viri
commemorationem, Græcorum Menologia, &
Latinorum Martyrologia ex æquo ponunt, ob-
servant, ac celebrant. &c.

Tom. 2. edit.
Romæ 1593
Epist. nuncu-
patoria ad
Clem. VIII.
Pont. Max.

Centum & sexaginta propemodum jam interfluxerunt anni, quando res ea (*editio operum S. Ephraem*) primum ab Ambrosio Generali Camaldulensium Abbate (qui bonis omnibus disciplinis ornatus, in Florentino Concilio habebatur clarus) in gratiam potissimum Cosmi Medices, primarii ac potentissimi tunc in Florentinorum Republica civis, & eruditorum hominum Mecœnatis munificentissimi, tentata & inchoata fuit: cui pro sacro Quadragesimali tempore, quod tunc agebatur, sicut etiam nunc, decem & novem Sermones S. Patris nostri Ephraem Syri e Græco Latinitate a se donatos (ut haberet quo sanctis illis jejunii diebus salubriter se occuparet) dicavit & obtulit: postquam antea inter cetera ingenii sui monumenta, etiam Diogenem Laërtium de moribus & vita Philosophorum, e Græco in Latinum ad eundem suum Cosmum fecisset. Qui quidem sermones tametsi pauci, eo tamen gratiores eidem erant, quod tanti Patris, Ephraem nimirum Syri, essent: quodque tamquam primitiæ Operum illius, tum primum in Europa apparerent, quorum tam multi thesauri per varias non solum Græciæ, sed & Italiæ (quo inde allati erant) bibliothecas reperirentur dispersi, & adeo passim ab omnibus e Græco Latine desiderati. Sed quod forte Cosmus & Ambrosius non diu postea supervixerint, accidit rem ibi inchoatam, non fuisse postea continuatam, & ad ulteriora, sicut plurimi optabant, productam. De quo damno refarciendo, & ulterius in Operibus illis progrediendo, cum a multis sæpe actum sit; & quidem ab externis Romam aliquoties perscriptum: res diutius opinione protracta est, & ad ultima tempora Gregorii Papæ XIII. optimi piorum institutorum patroni ac fautoris dilata; quando tandem serio magis actum est de Interprete ac Scholiaste huic Sancto Patri adhibendo, monumentisque ejus omnibus, quotquot Græcè inveniri possent, perquirendis, ac Latine reddendis, & in Occidente ad multorum commodum publicandis. Munusque illud meis tunc humeris suavis atque impulsu Sirleti, ac Montalti (postea Sixti V.) & Carafæ, præstantissimorum Cardinalium, ab optimo Pontifice impositum fuit; mandatumque, ut publicæ utilitatis causa huic adeo venerando peregrino, ego in Urbe etiam peregrinus atque externus, quippe ab extrema pene Germania oriundus, hospitium apud me præberem, eumque pro dignitate ipsius & viribus meis tractarem & ornarem. Ego vero illud nequies excutere jugum, rem quantumvis arduam, ac viribus meis imparem fortiter sum aggressus: manuscriptaque exemplaria Græca studiose perquisivi, & quotquot inveniri, & hinc inde obtineri poterant, describenda curavi, eademque inter se contuli, & varias lectiones observavi, atque inter se conciliavi, magisque probatas in textum inserui: & Opera omnia supra opinionem valde

A excrefcentia, quia variorum erant argumentorum, ad majorem distinctionem ac ordinem, in tres sigillatim Tomos distribui: quorum primum nuper cum mea interpretatione ac scholiis, ut petebatur, hic apud S. Sedem Apostolicam evulgavi & publicavi; ac post Gregorium XIII. nobis ademptum, Sixto V. ejus successor, per quem mihi primum manuscriptum Græcum volumen antea curatum erat, jure dicavi & obtuli. Cui quod labores illi mei placerent, omniumque passim tererentur manibus; ac in pluribus locis piis, atque Collegiis Urbis, tempore mensæ legerentur; sicut & coram Sanctitate Tua aliquandiu, tuisque paulo prius antecessoribus idem primum Volumen prælectum fuisse intelligo; majori alacritate postea Secundum ejusdem Sancti Patris Tomum sum prosecutus: quem postremo nunc elapso triennio (quo Clericatus Sacri Collegii Cardinalium Officio pro natione mea Germanica una cum Silvio Antoniano Collega, jam sacri cubiculi Sanctitatis tuæ Præfecto, in quatuor Pontificiis interregnis sum functus) inter varias alias occupationes absolvi, & modo pro satisfactione ac consolatione multorum, hoc sacro Quadragesimali tempore Typis Vaticanis jussu Sanctitatis tuæ in lucem edidi. &c.

Anno denique 1597. præsentem Tomum tertium, ac postremum Operum omnium Sancti Patris nostri Ephraem Syri, tandem (laus Deo) Romæ absolutum, ex Vaticana Typographia edidimus: anno nimirum ætatis nostræ 50. & Urbicæ mansionis 25.

Ut tamen non te lateat instituti nostri ratio, cur tot orthodoxorum Patrum testimonia post quodlibet argumentum in nostris scholiis citaverimus; ad hoc nos induxit partim rerum tractatarum varietas, partim etiam publica aliorum utilitas, cui consulere in eo fuit animus. Cum enim vix ullum sit argumenti genus præsertim morale, quod ab Auctore non tractetur; visum est in gratiam illorum potissimum, qui Patribus destituuntur, vel si eos habeant, non legerunt, aut a quibus alia atque alia rerum argumenta tractata sunt ignorant, præcipuos Ecclesiæ Doctores tam Græcos, quam Latinos, qui eadem cum Doctore nostro Ephraem pertractarunt, allegare atque producere; & hac eadem occasione hic veluti sylvam quamdam locorum communium, qui frequenter in concionibus occurrere solent omnibus divini verbi concionatoribus cum primis utilem & necessariam pertexere atque proponere, ut a quibus quæque desumenda sint, facilius singuli norint. Atque id non in hoc dumtaxat Tomo, sed & in aliis duobus sequentibus præstare institutum est.

Quos ut pleniores tibi communicare & publicæ utilitati evulgare possimus, tui officii erit, si quæ Græce usquam hujus Sancti Patris nondum Latine reddita editave noveris, nobis quæ ea sint,

Ad calc.
Tom. 3. e.
Romæ 1593
Pag. 318

Tom. I. E.
ad Lectorem

N
es
em
licis
Bibli
Cryp
ata
Tom.
ii pa

sint, & in quibus Bibliothecis lateant, tempori significare: ut (si forte aliquibus adhuc careamus) reliquis adjungi, & in debitum cum iis ordinem reduci possint. Vel Illustrissimum Cardinalem Bibliothecarium Apostolicum, aut Sacri Palatii Magistrum, a quibus Romæ resciscere liceat, de iis mature admoneas; cum institutum sit, nihil omittere, quod quidem illius γνήσιον certo nosse & obtinere potuerimus. Et ne ex iisdem forte Bibliothecis eadem, quæ descripta habemus, etiam abs te depromantur, ex quibus potissime hunc nostrum operum thesaurum comparaverimus, breviter recensebo.

Primum omnium exemplar & maximum, & antiquo vetusto charactere Græco in membranis descriptum, medio atque favore Sanctissimi D. Nostri Xysti V. ante ejus Pontificatum, ex Sfortiana Bibliotheca, ubi sub num. 1. reperitur, commodato accepimus, illudque jam totum transcriptum cum pluribus Vaticanis manuscriptis contulimus, & si quæ in iis plura reperirentur etiam desumpsimus. Nec defuit tam pio instituto optimus & eruditissimus Card. Sirletus bo. mem. Bibliothecarius Apostolicus, qui promptissime & avidissime quidquid hujus Sancti Patris sciret, ex incomparabili librorum suorum thesauro depromebat, ac me ad opus adeo sanctum (ut dicebat) atque desideratum vehementer incitabat & animabat. Cujus post mortem in Bibliothecariatus Apostolici munere successor dignissimus Card. Carafa, bonis & ipse institutis favens, duos quoque nobis Græce manuscriptos Codices miræ antiquitatis ex Crypta Ferrata sub geminis literis O, & T curavit, postea etiam fidelissime restitutos, quorum alter, ut in ejus calce continebatur, conscriptus est anno Domini 531. Unde admirandam vetustatem collige. Atque istæ sunt præcipuæ Bibliothecæ, unde monumenta hujus Sancti Patris a nobis jam edita, & deinceps edenda deprompta sunt. Tu si quibus in locis aliis alia hujus nostri instituti noveris, tempori, sicut petimus, pro tuo & communi modo denuncia.

Notatio-
es ad cal-
em ms. Co-
licis Græci
Bibliothecæ
Cryptæ Fer-
ratæ.
Tom. 2. Vof-
ii pag. 288.

Ἐξαφθὴν ὁ ὁσιότατος καὶ μακάριος Ἐφραίμ,
ἡ δὲ χεὶρ Ἰωάν. τὸ ἁμαρτωλὸν, ὃν τῷ ἔτει
Κυρίου φλα. κατ' ἐπιταγὴν τῷ ὁσιότατῃ καὶ
πνευματικῷ ἡμῶν πατρὶ Νίκωνος, ἔ τῆς
ἰκεσίας καὶ πάντων τῶν θεοφόρων καὶ ἁγίων
Πατέρων δώη ἡμῖν ὁ Κύριος μερίδα καὶ κλη-
ρον μὲν πάντων τῶν ἁγίων αὐτοῦ. Ἀμήν.

Descriptus est Sanctissimus & Beatus Ephraim, manu Jonæ peccatoris, Anno Domini quingentesimo trigesimo primo, jussu sanctissimi spiritualisque Patris nostri Niconis: cujus, & omnium religiosorum atque sanctorum Patrum supplicationibus largiatur nobis Dominus partem ac sortem cum omnibus Sanctis suis. Amen.

Tom. I.

A Πνευματικοῖς λόγοις ἠρδεύσε τὸν κόσμον
Ἐφραίμ ὁ κλεινὸς καὶ πολὺς ὢν τοῖς θεοῖς,
Ὁὐ τὰ πονήματα ὡς συλλέξαι θελήσῃ
Οὐχ οἷός τ' ἔσται, καὶ γὰρ ἀπείρως ἔχει.
Ἀλλ' ὧ φωτιστὰς ἔ νῆ, ἔ δώπερ λόγῃ
Ἰησοῦ Χειρὲ, Θεὲ καὶ σώτερ φώτων· αὐτῷ
Προσβλῆς, καὶ πάντων τῶν ἁγίων
Δὼς ἡμῖν ποιεῖν, ἅπερ καὶ μελετῶμεν.
B Ἰνα μὴ διπλῶς ἔλθῃ τιμωρηθῶμεν.
Μνήσθητι Κύριε τὸν ἁγίου αἱματωλὸν
Ἰωάν.

*Spiritualibus sermonibus irrigavit mundum
Ephraem inclytus ac celebris, & magnus in di-
vinis:*

*Cujus qui labores simul colligere voluerit,
Rem is impossibilem tentabit, cum sint infiniti.
Sed o mentis illuminator, & verbi atque sermo-
nis dator*

C *Jesu Christe, Deus & Salvator hominum:
Ipsius precibus, & omnium Sanctorum,
Concede nobis facere, quæ & meditamur:
Ut non dupliciter tormentis ibi puniamur.
Memineris Domine horum scriptoris Jonæ pec-
catoris.*

Τέλος τῆς ἐσχάτης βιβλίου τῆς οἰκίας καὶ θεο-
φόρου Πατρὸς ἡμῶν Ἐφραίμ τοῦ Σύρου τοῦ
Ἀναχωρίτου· ὅστις ἠκούσεν ἐν ταῖς ἡμέραις τῆς
D μεγάλης Κωνσταντίνης, καὶ πρώτης Βασιλείας
τῆς μεγαλοπόλεως τῆς ἐπικεκλημένης τῇ
ὀνόματι αὐτῆς Κωνσταντινέπολιν, καὶ νέας Ρώ-
μης· ἠκμασε δὲ μέχρι τῆς βασιλείας τῆς Οὐά-
λοντος, ὑφ' ἧς καὶ ἐτελειώθη.

*Finis postremi libri sancti & divino spiritu ple-
ni Patris nostri Ephraim Syri Anachoreta: qui exer-
citatorem egit in diebus magni Constantinii, & pri-
mi Imperatoris magnæ civitatis, quæ ab ejus nomi-
ne appellata est Constantinopolis, & Roma nova.
Floruit autem usque ad imperium Valentis, sub quo
& decessit.*

ROBERTUS S. R. E. CARDINALIS
BELLARMINUS.

S Sanctus Ephraem Diaconus Edessenus obiit
sub Valente Principe, scripsitque plurima
opera, quæ, teste Sancto Hieronymo in libro de
F Scriptoribus Ecclesiasticis, in Ecclesia post le-
ctionem Scripturarum publice legi solebant. Edi-
tæ sunt Colonia anno 1547. multa opera Sancti
Ephraem, magis pia, quam docta. Sed multo plura
Romæ a Gerardo Vossio partim anno 1589. par-
tim anno 1593. Sed non vacavit mihi legere, nisi
Sermones aliquos de Compunctione & pœnitentia,
& de sancta Cruce, & passione Domini, & de
Sancta Deipara, & alia quædam; ideo judicare

De Scripto-
Eccles.

Tom. 3. pa-
318. ad Ca-
cem ejusde-
Codices m
Græci.

Ad calce-
Codices m
Græci Co-
stantinopol-
tani.
Tom. 3. pa-
317.

nequeo an sint omnia vere Sancti Ephraem opera, A *mita*) Acta, quæ extant apud Lipomanum tom. 3. meminitque ejusdem in libello, qui Testamentum Ephraem inscribitur.

CÆSAR BARONIUS S. R. E.
CARD. BIBLIOTHECARIUS.

Notat. in
Matyrolo-
gium Ro-
manum.
1. Februarii.

DE eodem hic Beda, & alii; Græci autem 28. Januarii, ut apparet ex Menologio. Hujus celebris sanctitas, & eruditio, non tantum Syris, atque Mesopotamiis, penes quos vixit, fuit conspicua, sed fines suos egressa, longè lateque diffusa, tum Græcis, tum Latinis optime nota, atque perspecta evasit: tantæque eum existimationis esse habitum, & ad tantam venisse claritudinem scribit S. Hieronymus, ut post lectionem Scripturarum publice in nonnullis Ecclesiis ejus scripta recitarentur. Hujus primordia si quis repetat, unde eum magis admiretur, inveniet: Nisibi enim natus, (ut scribit Sozom. hist. lib. 3. cap. 15.) admirabilis illius Jacobi Episcopi fuit alumnus, eruditionis discipulus, & sanctitatis hæres.

Habuit de eo egregium encomium S. Greg. Nyssen. quod recitat Lipom. tom. 2. Simeon Metaphrastes ex antiquis monumentis descripsit ejus acta. Mentio habetur de ipso in vita S. Basilii, quæ fertur nomine Amphiloerii, itemque in vita Abrahamæ Eremitæ: sed nullibi, mea sententia, felicius, quam in suis ipsius scriptis, tum doctrinæ, tum sanctitatis elucet ejus imago. S. Hieronymus de ipso agens in lib. de Scrip. Eccles. eum ex hac vita decessisse scribit sub Valente Imp. quando præclarum illum scripsit commentarium, qui dicitur Testamentum S. Ephraem. Habet eum Lipom. tom. 3. & Sur. tom. 1. quo inter alia Vitalianos hæreticos cavendos monet. Isti a Vitale Antiocheno sunt dicti, cujus meminit. S. Hieronymus scribens ad Damasum. Porro Vitaliani Apollinarianis manus dederunt ultimis ejusdem Valentis temporibus. Constat Ephraem reliquisse post se complures discipulos doctrinæ & sanctitatis alumnos, præter Paulinum, quem scribit Gennadius de Vir. illustr. cap. 3. primatus amore lapsum esse in hæresim, reclamante licet, ac resistente magistro. Rursum verò plura de Ephraem habes apud Vitas Patrum cap. 17. Est vero de hoc quod gratulemur ætati nostræ: Siquidem eruditus vir Gerardus Vossius Belga, quocum magna mihi intercedit familiaritas, scripta S. Ephraem summa cum diligentia perquisita, & ex præcipuis Italiæ Bibliothecis collecta, Latinitati daturus est: reddetque nostris temporibus Syrum Theologum Latine loquentem, cui Græce dicendi S. Basilii olim tribuisse facultatem traditur.

S. Ephraem Syrus quoque in ea oratione, quam habuit de Sanctis Quadraginta Martyribus, expressum habet eosdem passos in stagno.

Scripsit Sanctus Ephraem ejus (*Abrahamæ Ere-*

mita) Acta, quæ extant apud Lipomanum tom. 3. meminitque ejusdem in libello, qui Testamentum Ephraem inscribitur.

Agunt de eo (*Sancto Juliano*) item Sozomenus lib. 3. cap. 13. & Nicephorus hist. lib. 9. cap. 15. quorum testimonio constat ejus res gestas scriptis mandatas a Sancto Ephraem Diacono Ecclesiæ Edeffenæ.

B Luculentissimum encomium in S. & Magnum Basilium oratione descripsit Beatus Ephraem Syrus, illustris & antiquus Ecclesiæ scriptor, S. Basilio σύγχρονος, & amicissimus: est inter nondum impressa, quæ a se e Græco conversa, & scholiis, ubi opus est, illustrata, propediem una cum aliis ejusdem auctoris operibus, quotquot hætenus Græce reperiri potuerunt, in lucem editurus R. D. Gerardus Vossius S. Theologiæ Doctor Germ. mihi Romæ longe amicissimus. Encomium autem illud in Magnum Basilium esse S. Ephraem Syri, vel ex ipsa inscriptione conjicitur, vel quod se ipsum non semel in eadem oratione encomiastica nominet, & quæ ipsi cum Basilio acciderint, inter alia commemoret. Est ejus exordium: *Κλινάτέ μοι τὰς ἀποὶς, ἀδελφοὶ ἀγαπῆτοί, διηγέσονται ὑμῖν καλλίστην διήγησιν*. Hoc est, *Præbete mihi aures, fratres charissimi, & pulcherrimam vobis historiam enarrabo &c.* Quin idem Ephraem ejusdem sui ipsius encomii meminit in oratione in Quadraginta Martyres, qua etiam præclaris laudibus exornat eundem S. Basilium, retexens ejus certamen adversus Arianos susceptum.

D De eadem Transfiguratione Domini extat Sermo Sancti Ephraem Syri: alius item Basilii Seleuciæ, necnon etiam Andreæ Cretensis: habentur Græce scripti in Bibliotheca Sfortiana cod. ms. num. 39. prope finem.

ANTONIUS POSSEVINUS.

E Ephraem Syrus, qui vitam in terris egit cœlestem, plura scripsit, quæ denique Gregorius XIII. Pontifex Maximus Gerardo Vossio Borchlonio Germano mandavit, ut perquisita undique, quæ Græce inveniri potuissent, Latinitate donaret. Quod & fecit egregie, ac scholiis illustravit, licet antea quædam ipsius Ephraem extarent ab Ambrosio Monacho Camaldulensi in Latinum e Græco versa, & adeo in lucem emissæ. Vitam autem Ephraem, quæ perlegenda est ab eo, qui uberem ex ejus scriptis voluerit fructum capere, scripserunt Gregorius Episcopus Nyssæ, accurate, & alter qui Anonymus, quos ab se e Græco in Latinum versos idem Vossius primo Tomo operum Ephraem præfixit: cum initio secundi Tomi, vitam eam Latine præposuisset, quam Symeon Metaphrastes Græce scriptam posteris reliquit, quæ quidem in Vaticana Bibliotheca extat ms. sub numeris 536. & 794.

Quin & S. Joannes Chrysostomus egit Homilia

9. Junii.

14. Junii.

6. Augusti.

In Appara
Sacro edi
Venet. 160
Pag. 439

9. Martii.

16. Martii.

milia quadam nondum (quod sciam) edita, de falsis Prophetis, perhonorifice de S. Ephraem Syro, aliisque Sanctis Patribus antiquis: ea ms. extat in Bibliotheca Vaticana, Sfortiana, & Cryptæ Ferratæ.

Sed & de Ephraem sic loquitur Hieronymus: *Ephraem Edessæ Ecclesiæ Diaconus multa syro Ser-mone composuit &c. supra pag. L.* Hæc Hieronymus.

At idem Gerardus Vossius primo operum Ephræm tomo, qui anno 1589. Romæ ex Jacobi Tornerii Typographia latinus est evulgatus, adjecit testimonia de eo ex Patribus & Historicis Græcis, & adeo ex Trithemio Latino. Et in iis tamen, cum ait Vossius, Basilium miraculose, atque absque labore donum Græcæ linguæ a Deo impetrasse Ephræmo, huncque e Diacono Sacerdotem dignissimum ordinasse, Baronius Cardinalis nullo modo probat; cum præter alia, quæ repugnant, tum quod non esset Basilii juris hominem Syrum ordinare. Vide Tom. 4. Annal. pag. 386. primæ Romanæ editionis.

Sane cum Sozomeno testis est Nicephorus, Ephraem vita monastica percelebrem extitisse. Ex cujus adhuc infantis ore (ut extat in ipsius Vita) per somnum visa est excrescere vitis, quæ omnem sub cælo regionem replebat, cujus fructibus omnes cæli volucres advolantes vescebantur; ipsaque vitis quanto plures volucres fructus decerpentes excipiebat, tanto magis racemis abundabat: quæ in ipso postea Ephræm vera apparuerunt, dum ejus oris ac vitæ fructus per universum orbem resplenduit.

Porro Ephræm effigiei archetypum extat Constantinopoli in antiquo Monasterio Sula nuncupato vulgo τὰ ἐξ μάρμαρα, idest, sex Marmora, quod olim Patriarchium fuit, sed hoc tempore ab Armeniis inhabitatur: ad dexteram habet scriptam hanc sententiam: ἡ ἀγάπη καὶ ἐγκράτεια τὴν ψυχὴν καθαίρει, hoc est, Charitas & continentia animam purgant.

Sequitur Catalogus Operum Tomi primi & secundi, editionis Vossianæ. Tum addit Posssevinus in Appendice ad literam E. pag. 28.

Tertius etiam & ultimus Tomus Interprete eodem Gerardo Vossio prodiit Romæ ex Vaticano anno 1598. Sed & Colonia S. Ephraem opera omnia, secunda jam editione auctiore & accuratiore, apud Quentelium anno 1603. ubi & anno 1604.

Prodiit deinceps Romæ parvulus libellus ejusdem Ephraem Latinus factus, in Passionem Domini nostri Jesu Christi.

In Vaticana vero Bibliotheca extant ms. Græce, Sermo de Transfiguratione Domini nostri. Epistola ad Joannem Monachum de Patientia. Sermo de Perfectione.

Photius autem in sua Bibliotheca ad Tarasium meminit Sermonum quadraginta novem Tom. I. ipsius

A ipsius Ephraem. Scripsit tamen supra mille, ut illemet Photius ex Syrorum traditione, & Eusebio Pamphilo testatur. Omnia (inquit) Ephræm sunt plena gratiæ & energiæ. Quin & hic fertur scripsisse in Genesim, & adeo in universum Pentateuchum. Nam Moyse Barcephæ libro de Paradiso hæc illius commentaria citat. Et illud quidem opus extare conjicitur, quod proximis hisce annis, hoc est, anno 1588. die 15. Septembris, scriptum sit mihi a Nicolao Serario Societatis nostræ Theologo Moguntia, inventos fuisse aliquot libros Arabice ac Syriace conscriptos, inter quos erat hic Ephraem. Porro eos olim a Gregorio XI. Pont. Max. quando Avenione rediit Romam Apostolica Sedes, conditos, qui Episcopo Herbipolensi, qui nunc, hoc est, hoc anno, quo hæc scribimus, vivit, fuere propositi venales, quos extare Venetiis dicitur, cum aliis pluribus.

Ephræm Grammaticam Syro Chaldaicam, & opera omnia, eadem lingua extare audio.

CLAUDIUSCHANTELOU.

Bibliothecæ Asceticæ Tomus alter, Operum sancti Ephraem Ecclesiæ Edessæ Diaconi Monachique probatissimi partem maximam (reliqua in tertium Tomum rejecta) completitur.

Biblioth.
Patrum A-
scetica Pa-
ris. 1661.
Tom. 2.

Quæ quidem Opera (inquit ejus Interpres Latinus Gerardus Vossius Tungrensis Præpositus) Virum demonstrant moribus suavissimis præditum, variis iisque eximiis animi dotibus ornatum, & in rebus divinis exercitatissimum: qui nihil humile, nihil abjectum, nihil absurdum, aut infimum sentiat unquam vel loquatur; sed cujus omnis oratio de Deo rebusque cœlestibus: qui vitia ubique acriter insectetur, ac virtutes mirum in modum celebret, non voce dumtaxat, sed opere potius vivo atque exemplo: qui affectiones denique nostras ad Dei amorem vanique hujus sæculi contemptum, atque ad cœlestis regni gaudia consequenda, formidabilia autem inferni tormenta effugienda, ubicumque serio graviterque moveat flectatque: de quo jure affirmat Basilius Magnus Cæsarææ Cappadociæ Archiepiscopus, quod tanto a mundana sapientia distaret, quanto verarum rerum scientiæ propinquior erat. Quem S. Hieronymus ad tantam venisse claritudinem testatur, ut post lectionem scripturarum publice in ecclesiis ejus scripta recitarentur. Qui (ut cum Sozomeno testis est Nicephorus) vita monastica percelebris exstitit, & ex æquo cum iis, qui Episcopatu, doctrina, & vitæ sanctitate clari sunt, laudatur. De quo demum & illud memorabile legitur, quod ab Angelo visus sit librum aureis conscriptum literis aliquando recepisse, quem nemo præter eum aperire meruit; unde mox postero die ac deinceps, loquente in

Hexæm.
hom. 2.

Catal. script.
eccles.

Sozom. lib.
3. hist. cœcl.
c. 15.
Niceph. lib.
9. cap. 14.

eo Spiritu sancto, tantam dicendi ac declamandi gratiam habuit, ut nullum sibi similem suo tempore inveniret.

FRANCISCUS COMBEFISIUS.

Bibliotheca Patrum
Concionatoria edit. Pa-
ris. 1662.
Tom. I. p. 10.

Sanctus Ephraem Edeffenæ ecclesiæ Diaconus, Orbis magister dictus, tantæ claritatis, ut post lectionem scripturarum publice in quibusdam ecclesiis ejus scripta recitarentur, uti auctor Hieronymus in Catalogo, qui & in Interprete auctoris acumen ingenii se deprehendisse fatetur. Obiit anno 375. Basilio charus fuit. Ipsum notare homilia 2. in Hexaëmeron aliqui volunt. Ejus tamen in Scripturam lucubrationes desiderantur. Opera omnia, quæ fere mystica & parænetica, nonnulla etiam encomiastica, collegit spisso volumine Gerardus Vossius omnium ipse Interpres. Edita Romæ 1593. Colonia 1603. ac demum Parisiis 1619. At Latine solum. Græcorum quanta foret utilitas, vel pauca illa prodeunt, quæ Græcum nactus codicem, interpretatione nova post ipsum repræsentavi, ut de *Martyribus* Tom. 8. Ea mente ac sensu dudum Galliæ Clerus ad Comitia generalia ex more congregatus, Joanni Auberto Collegii Laudunensis præposito, pro ipsius quo fungebatur ejusdem Cleri Interpretis munere, jusserat, ut Ephraemi sanctissimi opera utrâque lingua vulgaret. Cœpta editio Vitrejanis typis, nec ultra sexaginta folia producta, cum segnius agenti Auberto mors incidit: atque illius irritum conatum fecit. Potuit sane Interpretis industria lucem Ephraemo addere & majestatem; qualem puta Ambrosius Camaldulensis paucis illis addidit, suntque edita Argent. 1509. ac deinde Colonia 1547. Addidit R. P. Labbe, *Ejusdem quoque nonnulla opuscula Dilingæ dicuntur edita Petro Francisco Zino Interprete*. Ipsa haud dubie, quæ Venetiis 1575. apud Bologninum Zalterium edita sunt, quæ sunt opuscula spiritualia numero XL. quibus accedit Ephraemi ejusdem Laudatio, auctore Gregorio Nysseno. Plura Ephraemi diversis locis corrogata, nostrisque inserta, quibus præcipue Judicii extremi terrorem incutit, & ad compunctionem componit. Auctor sermonis de falsis Prophetis & Doctoribus, quem duplo fere locupletiore ex Regio Codice iterum edidi, illius meminit. (Tom. 5. Bibliothecæ Concionariæ pag. 259. his verbis.) Ubi celebris ille Ephraem, mœstorum solatium, afflictorum levamen, juvenum disciplina, monachorum specimen, poenitentium dux ac auspex, framea ac spiculum adversus hæreticos, virtutum receptaculum, Spiritus sancti habitaculum ac diversorium?

Not. in
Amphilo-
chium, edit.
Paris. 1644.
pag. 274.

Ut Græce loqui possim. Baronius ad annum 370. ut minus solidum elevat, quod ipse Ephraem non meminerit hujus gratiæ, & sibi dicat locutum Basilium per interpretem. Præter

Atamen Amphiloichium, habet Menologium m. f., quod Vossius ait haberi apud Cardinalem Cremonensem. inter vitas a Basilio Imperatore collectas cum suis Iconibus; his verbis: *Atque ut magis etiam mortalibus prodesse posset, cum Casaream venisset, a Basilio Magno creatus Presbyter, repente linguam Græcam, (cujus erat, ut homo media Syria natus, prorsus rudis & expers) callere cœpit*. Quibus etiam significatur gratia hæc fuisse constans, non tantum ad præsens illud colloquium, & ad horam, quod satis videretur Amphilochio. Potuit vir sanctus id tanti miraculi, quod in suam gloriam plusculum cederet, silentio tegere. Indicant Theodoretus, Sozomenus & alii, tantum scripsisse Syriace, velut ea & materna lingua esset & expeditior. Non enim quod miraculo confertur, etiam absolutissimum censeferi debet; sed satis est, ut in finem a Deo intentum sit sufficiens.

C Sozomenus lib. 3. cap. 5. narrat Ephraem in ordine clericali ad Diaconatum solum elatum. Baronius etiam ad annum 378. *Quod autem dicatur Presbyter ordinatus a Basilio, minime assentiri possumus; cum præter alia, quæ repugnant, haud esset Basilii juris, Syrum hominem ordinare*. Alia, puto, intelligit veterum testimonia, quæ tantum habeant Diaconum. Verum, excepto Sozomeno, videtur argumentum negativum, minus illud efficax. Istud vero, in quo vir doctus & pater historiæ, rei summam ponit, ut non licuerit Basilio ordinare hominem alienæ parœciæ, levius existimo, & ignoratione juris antiqui assertum. Antiqui enim canones & Nicæni, & Sardicenses, qui soli ea ætate poterant Basilium ligare, solam prohibent alieni Clerici promotionem, velut qua fiat injuria illi ecclesiæ, cui jam is adscriptus erat, non item hominis alio solo nati aut educati; quod & ipsum posterioribus juribus, sed satis novis cautum est. Debit ergo Baronius excipere non patriam, sed ecclesiam, cui jam Ephraem addictus esset; & cujus in ipsum jura, ea ordinatione violanda essent. Concili Nicæni verba sunt can. 16. *εἰ δὲ τοιμήσῃ τις ὑφαρπάσαι τὸν πρὸς ἑτέρῳ διαφέροντα, καὶ χειροτονῆσαι ἐν τῇ αὐτῇ ἐκκλησίᾳ, μὴ συγκατατιθεμένῳ τῷ ἰδίῳ ἐπίσκοπῳ, ὁ ἀνεχώρησεν ὁ ἐν τῷ κανόνι ἐξεταζόμενος, ἄκυρος ἔστω ἡ χειροτονία.* (Si quis autem ad alium pertinentem audacter invadere, & in sua ecclesia ordinare tentaverit, non consentiente proprio Episcopo, a quo discessit is, qui regulæ mancipatur; ordinatio hujuscemodi irrita sit.) Præit ipso eodem Canone, ne

F *πρεσβύτεροι, ἢ διάκονοι, ἢ ἄλλοι ἐν τῷ κανόνι ἐξεταζόμενοι (Presbyteri, aut diaconi, vel quicumque sub regula prorsus existunt. &c.) ut nullus subsit dubitandi locus, ne canon τὰς ἐν τῷ κανόνι ἐξεταζόμενους (eos qui regulæ mancipantur) Clericos intelligat: quod & reddit secunda versio, his verbis: A quo recessit Clericus: prima enim est saltem obscurior: a quo discessit is qui regulæ mancipatur. Sic Sardi-*

Sardicenfē can. 18. & 19. non nisi hominem ecclesiasticum, & *alienum ministrum*, sive Diaconum (quod in Græco fuisse videtur) vetat ordinari ab alieno Episcopo in ecclesia sua, propter discordias hinc enascentes: priori scilicet ecclesia & Episcopo, jus priori ordinatione quæsitum violari, iniquius ferente. &c. Ea libertate, sic nempe ordinandi hominem aliqui sui juris, Epiphanius Hieronymi fratrem Paulinianum initiavit, ut Hieronymus epist. 60., Lampius Barcinone meum Paulinum Presbyterum creavit, ea tamen conditione, ut is liber, nullique addictus ecclesiæ, pro priori monachatu maneret, ut ipse epist. 6. ad Severum: quo etiam modo Paulinus Antiochiæ ordinavit Hieronymum. Unum moverit, quod Hieronymus, Palladiusque, &c. Edeffenæ Ecclesiæ Diaconum dicant: quo gradu fuisse videtur ante salutatum Basilium; nec ulteriori auctus, qui obscurasset priorem, ut deinceps pro Diacono, Presbyter diceretur. Dixerim, dato quod vere prius fuerit Diaconus, & Edeffenæ Ecclesiæ Diaconus, eoque gradu illi ecclesiæ ministraverit; quod nemo facile probaverit; dato, inquam, imposuisse manus Basilium mera cerimonia, dixisseque orationem Diaconi; ipsam scilicet, quam postmodum Ephraem, impetrata Græci sermonis facultate, velut præeunte Episcopo, prolaturus erat: qui sensus priore forsā aptior fuerit; potuisse nihilominus, nihil sacris canonibus adversantibus, & creari a Basilio Presbyterum, & nomen Diaconi Edeffenæ ecclesiæ non amittere. Ventant illi, ne alienus Clericus ab alieno Episcopo in sua ecclesia, velut nimirum priori subtrahendus, nisi proprio Clerici Episcopo consentiente, ordinetur. At Basilius non suæ ipse Ecclesiæ ordinavit Ephraem, sed Edeffenæ; nec invito Edeffeno Episcopo, sed gratulante: par enim est credere, sua tantum renitentia virum tantum, id in ea ecclesia gradus necdum obtinuisse, quo, nec eo auctus, censerī voluit; *qui propter humilitatem*, ut Jo: Trithemius, *ad divina mysteria conficienda nunquam accesserit, quamvis apud Deum & homines dignus haberetur*: eoque Diaconus adhuc ubique audierit. Quamquam rei tam novæ antiquiorem scriptorem desideraverim. Quid si nec Diaconum Edeffenum dixerimus, velut illi ecclesiæ a creatione addictum, sed instar Paulini, Hieronymique, &c., non soluta monachatus libertate ordinatum; dictumque dumtaxat Edeffenum a diutina conversatione in illa ecclesia & plebe, ceu declamandis hominibus, in quibus magnus erat, delecta concione? Quidni ipse, quod alii id ætatis docti quietisque amantes monachi? Eo fere ritu, quo tandem Mendicantes, primo institutore Dominico, nullius omniumque & plebium & ecclesiarum, quocumque asciverit Spiritus, subsidioque vocaverint Pastores proprii, nulla usquam

A nisi ad Prælatorum nutum statione, probante ecclesia laudanteque, esse clerici statuerunt; perseverantque annis amplius 400., non omnino exiguum ecclesiastici Ordinis, hierarchiæque, ut & olim magni illi Paulini Hieronymique, &c. ornamentum & columen.

B O L L A N D I A N I S O C I I .

B S Yrus ille Ephraem magnus, uti S. Chrysostomus in oratione adversus impios hæreticos & de consummatione seculi (quam ipse postremam sibi futuram, divinitus edoctus, prædixit) *Ephraem igitur ille magnus*, uti eum hic vere maximus prædicat, *obtorpescentium excitator, afflictorum consolator, juvenum disciplina, instructor atque exhortator, monachorum speculum, dux pœnitentium, framea ac spiculum adversus hæreticos, virtutum receptaculum, & Spiritus sancti habitaculum atque diversorium*: ille, inquam, celeberrimus Ephraem ecclesiam virtutibus & scriptis illustravit. &c.

Naustus est Ephraem non solum provinciales suos Syros admiratores, sed Græcorum etiam doctissimos, & Latinos quosdam, imitatores ac laudatores. Basilius certe viventem eum, ut scribit Sozomenus infra (lib. 3. cap. 15.) *eruditionis causa in primis admiratus est, summeque laudavit*: alii πάντων ἐλλογιμότερον, *omnium præstantissimum* prædicaverunt. Vita functum Basilii frater D Gregorius Episcopus Nyssenus luculenta oratione celebravit. Plures ejus ævi scriptores, illius laudes elucubratis a se monumentis intexuere. Nemo tamen uberius quam ipse Ephraem, cum maxime latere cuperet, vetaretque se, etiam mortuum, laudatione ornari, virtutes suas propriis in scriptis prodidit: dum vel negligentiam accusans suam, Dei interim in se dona commemorat; vel excitare ad fidei constantiam, studium paupertatis, aliasque virtutes, discipulos suos volens, facta ipse sua illis proponit imitanda. Neque vero de virtutibus ita præclare scribere potuisset, (ut nemo illius nunc scripta legens possit non animo commoveri ac vehementer accendi) nisi earum ipse officia, non languida speculatione, sed usu atque exercitatione comperta probataque habuisset: quod cum in pluribus valeat scriptoribus, quorum quæ fuerit vitæ sanctimonia, ex spiritu, quem scripta declarant, facimus conjecturam; in hoc tamen præcipue elucet. Siquis igitur perfectam vitæ ejus imaginem velit exprimere, ei scripta ejus omnia sedulo sunt & perscrutante evolvenda: ut non carptim mella apīs instar libet e floribus, quod se fecisse S. Gregorius Nyssenus profiteretur; sed integros congerat ac constipet favos. Præstitit hoc quadantenus ante annos aliquot Michaël Hoyerus Augustinianus, eleganti edito de ejus vita ac virtutibus libello: videtur ta-

Act. Sanctorum Tomo I. Febr. edit. Antverpiæ 1658. pag. 49.

men plenius fieri id posse, si quis omnia Ephraemi scripta evolvat & expendat.

Pag. 52.

Georgius Cedrenus ait, *multa eum utiliter conscripta reliquisse*. Multa, inquit S. Hieronymus lib. de illust. Eccl. Scriptor. Syro sermone composuit opuscula, & ad tantam venit claritatem, ut post lectionem scripturarum publice in quibusdam ecclesiis ejus scripta recitentur. Ea vero, Nysseno teste, in Græcum versa sermonem, eandem vim elegantiamque retinent. Subscribit S. Hieronymus: *Legi, inquit, ejus de Spiritu sancto Græcum volumen, quod quidam de Syriaca lingua verterat, & acumen sublimis ingenii etiam in translatione cognovi*.

In Latinam quoque linguam nonnulla ejus translata sunt scripta. Vincentius Bellovacensis, qui ante CD. annos scripsit, Speculi histor. lib. 14. cap. 87. ista habet: *Hujus Ephraem septem opuscula extant apud nos, scilicet de poenitentia, de luctaminibus seculi, de compunctione cordis, de beatitudine animæ, de resurrectione, de die judicii*. Eadem ex Vincentio recitat S. Antoninus par. 2. tit. 10. cap. 5. §. 6. Sed & ipse sex solum recenset, cum septem dicat extare. Trithemius de script. eccl. eadem, aliaque insuper septem enumerat, quæ apud Latinos inveniri ait: *de Spiritu sancto, de contritione cordis, de cogitationibus, de predicatione dura, de celebratione mysteriorum, planctum super Edeffanam urbem*. Horum opusculorum quædam, alia item ab Ambrosio Camaldulensi Latine versa e

A ex ipsius interpretatione. II., ut Græco latine potius, quod illi facile erat, omnia edidisset.

Pag. 53.

Non omnia tamen illius opera affecutus est Vossius. Nam quem legisse se Græce versum librum de Spiritu sancto testatur S. Hieronymus, hic desideratur. Uti & commentarii in sacram Scripturam, de quibus S. Gregorius Nyssenus, *nam omnem & antiquam & novam Scripturam evolvens, & ut nemo alius, in ejus contemplationem incumbens, totam accurate ad verbum*

B *interpretatus est: atque ab ipsa mundi creatione usque ad ultimum gratiæ librum, quæ abdita & recondita erant, commentariis illustravit, Spiritus lumine usus*. At neque interpretatio illa, neque commentarii usquam comparent. Sozomenus quoque lib. 3. cap. 15. λέγεται δὲ τὰς πάσας ἀπὸ τὰς τελοῦσας μυριάδας ἑπτῶν συγγράψαι: Dicitur vero universim circiter tricies centena millia carmina conscripsisse. In his nimirum erant hymni ad Harmonii numeros facti, de quibus Theodoretus

C lib. 4. cap. 27. τὰυτὰ καὶ νῦν τὰ ἀριστερὰ θαυδρότερας τῶν νικηθῶν μαρτύρων τὰς πανηγύρεις ποιεῖ: *Istæ & nunc cantilenæ splendidiore reddunt invictorum Martyrum solennitates*. Atque hæc quoque vel delitescunt, vel omnino perierunt scripta: uti & alia quamplurima: nam Photius Tmemate 196. ubi Paræneses 49., aliaque enumeravit, subdit: *Quamquam alia quoque quamplurima sancti viri in Græcam conversa linguam opuscula circumferuntur, dicendi vi ac venustate referta*. Syri vero affir-

D *mant orationes supra mille scripsisse: quibus etiam testimonium reddit, (cujus gravis est in historia, non item in dogmatibus fides) Eusebius ille Pamphili cognomento*. At qui potuit scriptorum Ephraemi meminisse Eusebius? nisi, quod supra §. 2. num. 15., jam clarus erat eruditionis fama & lucubrationibus Ephraem sub initium imperii Constantii. Quamquam in iis libris Eusebii, qui in manibus sunt, nulla ejus mentio est. Fortassis Ecclesiasticam historiam Sozomeni hic pro Eusebiana accepit, aut aliter memoria lapsus Photius.

E De stylo Ephraemi, præsertim in Exhortationibus, Ἐκκλήσια, quæ habentur to. 2., ita idem censet Photius. In his admonitoriis sancti viri sermonibus, jure quis admiretur, quam alte penetret persuadendi vis, quantumque ab his fluat jucunditatis, quam denique affectuum copia referti sint. Oratio tamen ejus ac figuræ nihil mirum, si ad consuetum homiliarum usum, & inelaboratum dicendi genus vergant. Non enim in auctorem sensuum, sed in horum interpretem ea conferenda culpa. Qui namque Syriacæ sunt linguæ bene periti, verbis adeo ac tropis excellere norunt, ut ambiguum sit, ab hisne, an a sensu recondito, tanta ejus dicendi vis, atque elegantia proficiatur. Quamobrem non tam dictionis humilitas admiranda, quam illud suspiciendum, quomodo per tantam verborum vilitatem tanta

salus

salus atque utilitas in legentes velut effundatur.

De iis opusculis, quæ anno 1547. edita Coloniae diximus, pronunciat Bellarminus lib. de Scriptor. Eccles. *magis pia, quam docta esse*. Nimirum suavis ille & benignus Dei Spiritus, ut se ipse in libro sapientiæ describit, non eget ad emollienda hominum corda vel reconditæ scientiæ, vel elaboratæ facundiæ machinis, quas tamen, si adsint, abjici minime jubet. Sed neque Ephraemo divinitus concessæ sapientiæ latitantes defuisse, neque recte ornateque dicendi artificium, ejusdem divini Spiritus magisterio haustum, testatur S. Gregorius Nyssenus, & alii infra.

Hac ergo præditus eruditione, omnes, qui ad eum videndum veniebant, ut scribit Vincentius lib. 17. cap. 87., per annos plurimos docens, vel edificans, ut loquitur Palladius; ut pluribus prodesset, Græcæ linguæ peritiam S. Basilii precibus obtinuit, ut supra ex Menologio Basilii Imp. retulimus. Unde conficitur, quod Combefis annotavit, gratiam hanc in eo perdurasse, neque solum ad illud cum S. Basilio colloquium fuisse collatam. Elevat ejus rei fidem Baronius tom. 4. ad ann. 370. num. 56. duabus potissimum rationibus: quarum prima est, quoniam nihil de his ipse Ephraem. 2. quia hic testatur, sibi Basilium per interpretem esse locutum. Principio certe interprete opus fuit. Quid vero mirum, si omnes humiliandi sui occasiones sollicitè aucupans, illud reticuit, quod videbat in suam gloriam plusculum cedere? Alia quoque silentio pressit, quæ illo cum Basilio congressu accidisse Nyssenus testatur. Congressum illum ita ipse Ephraem describit Encomio in S. Basilium. Ubi ergo Dominus miserendi occasione se offerente, in quadam civitate, misericordia motus est super me, illic vocem ad me dicentem audiui: Surge, o Ephraem, & comede cogitationes atque sententias. Cui respondens dixi in magna anxietate: unde ego, Domine, comedam? Et ait ad me: Ecce in domo mea vas splendidum ac magnificum, quod tibi suppeditabit cibum. Super dictis autem multum admiratus, exurgens perveni ad templum Altissimi: & cum sensim ad vestibulum ascendissem, & præ desiderio in introitum prospexissem, vidi in sanctis sanctorum vas electionis coram armento ovium præclare extensum, verbisque majestate plenis exornatum atque distinctum, omniumque oculos in illud defixos. Vidi templum Spiritu vegetatum ab eo, ejusque in viduas ac orphanos potissimum commiserationem. Vidi ibi apud eum fluminis instar lacrymarum fluentia, & vellus vitæ cunctis quasi aureos radios diffundens; ipsum autem Pastorem pennis Spiritus sursum pro nobis preces sustollentem, filumque orationis deducentem. Vidi ab ipso ecclesiam ornata, & dilectam

Aptissime compositam. Prospexi ab ipso manare doctrinam Pauli, legem Evangeliorum, & timorem mysteriorum. Prospexi ibi utilem ac salutarem sermonem, ad ipsum usque cælum fideliter se attollentem: atque, ut rem paucis complectar, universum illum cætum splendoribus gratiæ renitentem. His vero cunctis ita religiose ex electo vase regni efflorescentibus, laudavi sapientem & benignum Dominum, qui sic ipsum glorificantes glorificat. Peracto autem auditorio, Spiritu sancto revelante, me adeste cognovit. Qui meam vilitatem accersendam curans, per interpretem interrogabat me, dicens: Tu ne es Ephraem, qui præclare collum inclinatum jugo salutaris verbi subiecisti? Et respondens dixi: Ego sum Ephraem, qui meipsum a cælesti cursu sequestravi. Cumque me apprehendisset, sancto suo osculo consalutavit: instruxitque mensam epulis sapientis ac sanctæ & fidelis animæ ipsius, non quidem corruptilibus conditam ferculis, sed immortalibus refertam sententiis. En ut allegoricis ambagibus involvit, quæ alii splendidius narrant ab ipso visa ac gesta? Illud vero de lingua Græca vel omnino texit silentio, vel alias aperuit; neque enim in uno eo sermone omnia explananda judicavit. Nam & de XL. Martyribus alia oratione, quæ a S. Basilio didicerat, exposuit: fortassis & hoc ipsum de linguæ Græcæ dono alibi scriptis mandavit. An eo non videntur spectare illa in eodem Basilii Encomio paulo ante medium: *subtrahensque mihi viriditatem ac immaturitatem sermonis, emulatione me cepit, demersitque me in pocula doctrinæ suæ*? Imo quod cap. 10. in illud, *Attende tibi*, vitam S. Antonii per Athanasium scriptam citet, suspicatur Vossius Græce scriptam legisse. Petrus de Natalibus lib. 3. cap. 70. ita scribit: *Extat liber de Spiritu sancto, quem de Syra lingua vertit in Græcam. Hunc B. Hieronymus legisse se dicit, & acumen ingenii illius etiam in translatione notasse*. Non ait S. Hieronymus eum librum ab ipso Ephraem, sed a quodam versum de Syriaca lingua, uti num. 26. dictum.

PETRUS LAMBECIUS.

Natus fuit hic Ephraem, sive Ephraim, Nisibi, in Mesopotamia; Edeffæ autem, quæ ejusdem regionis urbs est, fuit Diaconus, varique sublimis ingenii opera Syro sermone composuit. Quæ de re præter S. Gregorium Nyssenum in Vita S. Ephraemi, Sozomenum Hist. Eccl. lib. 3. cap. 15., S. Hieronymum de Script. Eccl. cap. 115., & præter complures alios antiquos autores, consulendi quoque sunt ex recentioribus Eminent. Card. Bellarminus lib. de Script. Eccl., Aubertus Miræus in Scholiis ad S. Hieronymum, R. P. Philippus Labbe in dissertatione historica de Script. Eccl., & Gerardus Vossius

Biblioth. Cæsarea lib. 1. Vindobonæ 1665. Pag. 117.

Præ-

Pag. 118.

Præpositus Tungrensis in epistola dedicatoria Latine editionis omnium operum S. Ephraem in fol., quam Romæ An. 1589. typis Jacobi Tornerii emisit in publicum. Quod porro ad opera S. Ephraemi manuscripta, quæ in Augustissima Bibliotheca Cæsarea usque ad hunc diem reperi, attinet, ea continentur undecim diversis codicibus.

Horum primus, membranaceus in folio majori, & antiquissimus pariter ac elegantissimus, inter Theologicos Græcos est decimus octavus, & a Busbeckio olim fuit comparatus Constantinopoli. Consulendus is est a folio 212. usque ad folium 218. & a folio 299. usque ad folium 304.

Secundus item membranaceus in folio majori, & æque ac præcedens vetustus & elegans, inter Theologicos Græcos mss. est vigesimus sextus, & olim fuit Joannis Sambuci. Consulendus is est a fol. 12. usque ad fol. 20. & a fol. 47. usque ad fol. 55.

Tertius chartaceus in 4. & vetustate ruinosus, inter Theologicos Græcos mss. est quadragessimus nonus. Consulendus is est a pag. 11. usque ad pag. 24. & a pag. 68. usque ad pag. 199.

Quartus itidem chartaceus in 4. & æque ac præcedens antiquus, inter Theologicos Græcos mss. est octogessimus primus, & olim fuit Joannis Sambuci. Consulendus is est a fol. 8. usque ad fol. 15., a fol. 172. usque ad fol. 181., a fol. 201. usque ad fol. 222., & a fol. 240. usque ad fol. 245.

Quintus itidem chartaceus in 4., inter Theologicos Græcos mss. est octogessimus secundus, & a Busbeckio olim comparatus fuit Constantinopoli. Consulendus is est fol. 186.

Sextus chartaceus in folio, inter Theologicos Græcos mss. est nonagesimus septimus, & olim fuit Joannis Sambuci. Consulendus is est a fol. 249. usque ad fol. 458.

Septimus membranaceus in 4. & præ vetustate multis locis vix amplius legibilis, inter Theologicos Græcos mss. est centesimus octogessimus secundus, & olim fuit Joannis Sambuci. Is inde a principio, sive folio 1., usque ad finem, sive fol. 279., nil nisi varias S. Ephraem homilias aliaque ejusdem opuscula complectitur.

Octavus itidem membranaceus in 4. & vetustate valde deformatus, inter Theologicos Græcos mss. est ducentesimus. Consulenda ibi sunt quatuor postrema folia.

Nonus chartaceus in 4. inter Theologicos Græcos mss. est ducentesimus decimus sextus. Consulendus is est a fol. 106. usque ad fol. 119.

Decimus chartaceus in 4. inter Philosophicos Græcos mss. est ducentesimus decimus tertius. Consulendus is est a fol. 33. usque ad fol. 67.

Undecimus chartaceus in fol. inter Theologicos Latinos mss. est centesimus vigesimus

nonus, & uti in frontispicio antiqua manu scriptum legitur, olim fuit Canonorum Regularium S. Augustini in Hertzogenberga. Continet is præter alia varia diversorum autorum opuscula, etiam S. Ephraemi unum & viginti Sermones ab Ambrosio Camaldulensis Ordinis Monacho primum, deinde autem Abbate Generali, qui An. 1437. Ferrariæ coram Imperatore Constantino-politano & Præsulibus Græciæ Græce declamavit, Latine versos, una cum ejusdem præfatione ad Cosmum Medicem, quam hic exhibeo. Ambrosius Monachus Cosmo suo &c.

Cæterum causa, cur integram Ambrosii Camaldulensis præfationem hic inferuerim, præcipua hæc est, quod Gerardus Vossius Præpositus Tungrensis in supra memorata omnium operum S. Ephraemi editione sua Latina, nullam versionis istius antiquæ facit mentionem, cum tamen certo constet, illum ea usum fuisse. &c.

Joannes Jacobus Frisius in Bibliotheca sua Universali refert S. Ephraemi Sermones XIX. ab Ambrosio Camaldulensi latine versos prodiisse in lucem Argentorati typis Matthæi Schurerii A. 1509. quam editionem hætenus non vidi.

Editiones operum S. Ephraem prodierunt Latine Colonia Agrip. typis Melch. Novesiani An. 1547. in 8. & Venetiis Francisco Zino interprete An. 1574. in 8. Nec non Germanice Joan. Schwaigero interprete Moguntia A. 1565. in 8.

Hætenus igitur antiquos illos codices recensui, quibus S. Ephraemi continentur opera, quæ usque ad hunc diem in Augustissima Bibliotheca Cæsarea reperi manuscripta, & quorum autor in Codice Sacrorum manuscriptorum ejusdem Bibliothecæ Catalogo, quem R.P. Antonius Possevinus Apparatus Sacri Tomo tertio subjunxit, perperam Pisyrus cognominatur. Cujus quidem erroris occasionem præbuisse videntur verba Græca τὸ πύρι; ex quibus ab ineptis librariis Latinis primo quidem Tisyri, deinde autem Pisyrus factum est.

JOANNES BAPTISTA COTELERIUS.

Utinam exstarent Ephraemi Diaconi Edeffeni Græca, seu Græcæ antiquæ versiones, prout magno numero latent in Bibliothecis, cum pauca illius admodum edita aut citata reperiantur. Haberent sane viri docti, unde plurimum antiquitatem ecclesiasticam, partim in verbis, partim in rebus illustrarent, etsi fere Ethica, & Ascetica tractent. Nos sancti laudatique Viri (Ephraemi) Orationem hanc in laudem sancti pariter & laudati hominis (Basilii Magni) pronunciatam, publici juris facere operæ precium duximus, quæ Latine legitur in editione Vossiana. De Ephraemo autem hoc unum noto, ingentem esse in magno Critico errorem, in Photio, inquam,

Pag. 122

Pag. 119
in margin
pag.Pag. 122
in margin

Pag. 123

Ecclesi
Græca
numera
Tom. 3.
Paris. 168
Pag. 535

Pag. 119.

quam, quod Cod. 196. afferat, Ephraem Syri factam esse mentionem ab Eusebio Pamphili. Σύρων ἡ πῶδες φασιν, καὶ τὰς χιλιάδας λόγους αὐτὸν ἀναγεῖλαι. οἷς καὶ ὁ πατὴρ τὴν ἱστορίαν, ἐκ ἀναξίωτος, εἰ καὶ κατὰ δόγματα Εὐσεβίου ὁ τὸ Παμφίλου ἐπὶ πάντων φέρων, ὁ τιμαρπύς. Syri vero affirmant orationes supra mille scripsisse: quibus etiam testimonium reddit (cujus gravis est in historia, non item in dogmatibus fides) Eusebius ille Pamphili cognomento. An labente memoria in mente habuit locum Sozomeni Hist. lib. 3. cap. 16. λέγεται ἡ τὰς πᾶσας αὐτὸν τὰς τεσσακσίας μυριάδας ἐπὶ πάντων συγγράμματα. Dicitur porro circiter tricies centena versuum millia in univsum scripsisse. Ita videtur.

NATALIS ALEXANDER.

Sanctus Ephraem Edeffenæ Ecclesiæ Diaconus, Orbis Magister appellatus, vir admirabilis, & præstantissimus Scriptor, cujus virtutes celebrarunt SS. Gregorius Nyssenus in Oratione de ejus Vita, Sanctus Amphilochius vel alius Auctor sub ejus nomine, in comparatione SS. Basilii & Ephraemi, & Sanctus Chrysostomus in Sermone de falsis Prophetis; ad tantam venit claritudinem, ut post lectionem scripturarum publice in quibusdam Ecclesiis ejus scripta legentur. Lingua Syriaca scripsit: & cum Græcas litteras non attigisset, multifidos tamen Græcorum errores confutavit, omnesque Hæreticorum fraudes infirmas esse ostendit, (inquit Theodoretus lib. 4. Historiæ Ecclesiasticæ, cap. 29.) Ejus de Spiritu Sancto volumen Græca lingua donatum se legisse, & acumen sublimis ingenii etiam in translatione se agnovisse, Sanctus Hieronymus testatur in Catalogo Scriptorum Ecclesiasticorum, cap. 115. Ejus Homilias 49. recenset Photius in Bibliotheca Cod. 196. Sermonem De Humilitate in centum capita distributum, Orationem de Virtutibus & Vitiis ad Metebinos Monachos: & supra mille Orationes ab eo editas, Syrorum testimonio confirmat. In his admonitoriis sancti viri Sermonibus, inquit Photius, jure quis admiretur, quam alte penetret persuadendi vis, quantumque ab his fluat jucunditatis, quam denique affectuum copia referti sint. Oratio tamen ejus ac figuræ nihil mirum, si ad consuetum Homiliarum usum, & inelaboratum dicendi genus vergant. Non enim in autorem sensuum, sed in horum interpretem ea conferenda culpa. Syriacæ enim linguæ periti verbis adeo, ac tropis excellere norunt, ut ambiguum sit, ab his ne, an a sensu recondito, tanta ejus dicendi vis atque elegantia proficiscatur. Quamobrem non tam dictionis humilitas admiranda, quam illud suspiciendum, quomodo per tantam verborum vilitatem tanta salus, atque utilitas in legentes effundatur. Obiit die 1. Februarii anno Christi 378. sub Valente Imperatore.

Sancti Ephraemi lucubrationes a Catholicis Authoribus in lucem editas venenato dente Ri-
Tom. I.

Avetus arrodit, ipsum arguens, quod contra Scripturas asseruerit damnatos in inferno exclamatos: Salvete omnes Sancti, salvete Apostoli, Prophetae, ac Martyres, &c. Quasi qui in inferis sunt, laudaturi sint Dominum in Sanctis ejus. Sic tamen, inquit, Ephraemum insulse concionantem fingunt in libello, De variis tormentis inferni. At pessima fide criticus Calvinista id Ephraemo tribuit, cum Sanctissimus Pater loquentes damnatos non inducat, sed potius æternum vale dicentes Coelitibus, suamque dolentes a beata ipsorum societate perpetuam separationem. Nulla, inquit, amplius nobis miserabilibus reliqua est redemptio. Non jam amplius Sanctorum adspiciemus ordines. Non amplius lucem illam veram contuebitur. Dicendum quid restabit? Valetate justii universi &c. Postea vero abiturus est unusquisque in præparatum sibi ob prava sua opera tormentorum locum, ubi vermis eorum non moritur, neque ignis extinguitur.

CEphraemi Testamentum in dubium revocat Rivetus ob hæc verba: Nullo modo in tota vita mea adversus Dominum contumeliosus extiti, nec sermo stultus e labiis meis egressus est: neminem in tota vita mea maledictis oneravi: nec cum ullo plane Christiano homine contentiosum me præbui. Quæ verba pugnare ait cum istis ex Narratione ad Monachos de sua conversione; quibus fatetur, se occidisse juvenem pauperis ferentem uterum, & pauperem illum per summam injuriam contumeliis onerasse; & illis ex confessione, & sui ipsius reprehensione; Cum adhuc juvenis essem, inquit, me Christianum professus sum. Verum paucis illis annis contumeliosus fui, & percussor, atque seditiosus, & cum vicinis contentiosus, ac invidus in advenas, in peregrinos inhumanus, in amicos durus, in pauperes acerbus: ob res viles ac leves pugnax, & immodestus, &c. quæ cum verbis Testamenti non conveniunt: adeo ut vel illas lucubrationes, vel Testamentum ipsum Ephraemo abjudicare necesse sit. Verum Testamentum Sanctissimi Patris, quod totum sanctimoniam spirat, & Authoris humilitatem, ab Heterodoxis Criticis nobis eripi non patiemur, qui propterea illud nobis invident, quod preces pro Fidelibus Defunctis asserat: præsertim cum laudata ex Testamento Ephraemi verba, aliaque ex eodem Sanctus Gregorius Nyssenus referat, & commendat in Oratione de ipsius Vita. Sed facile adducor, ut credam, Narrationem ad Monachos de sua conversione, Ephraemi non esse. Id namque demonstrat ipsius exordium: Sanctus Abbas Ephraem accedentibus ad ipsum Fratribus, de se ipso utilitatis causa enarravit, dicens, &c. An ita de se ipso locutus fuisset Ephraem? Confessionem, & reprehensionem sui ipsius, agnosco ut genuinum ejus foetum, frustra reclamante Riveto; Photio vero asserente, qui sermones ipsius recensens, ait: Primus deplorantem ipsum inducit, quæ admise.

miserat in vita. Quibus verbis hunc ipsum libellum designasse perspicuum est. Nequaquam vero pugnant verba ex ea Confessione a Riveto laudata, cum Testamento ejusdem Patris: quia potuit esse a contentione alienus ex quo perfectioris vitae institutum amplexus erat, & fuisse nihilominus in contentiones pronus, cum juventutem ageret. Sicut non pugnant quod ante conversionem suam supra modum iracundus esset, a nemine vero unquam visus sit iratus, ex quo Monasticam disciplinam excolere coepit. Plura de S. Ephraem virtutibus, eruditione, & scriptis, lege apud Auctores Ecclesiasticos superius laudatos, nec non apud Sozomenum, qui multis de ipso agit lib. 3. Historiæ Ecclesiasticæ, cap. 16. Valesianæ Versionis.

CONRADUS GESNERUS.

Ephraim, vel Efraem, *Ἐφραίμ*, eremi cultor insignis, scripsit Syro sermone pro instructione legentium quædam devota opuscula: ex quibus apud Latinos inveniuntur subjecta, videlicet, *De Spiritu Sancto* lib. 1. *De Compunctione cordis*, lib. 1. *Dolor me compellit*. *De contritione cordis*, lib. 1. *Venite Charissimi*. *De pœnitentia*, lib. 1. *Dominus noster Jesus Christus*. *De luctaminibus seculi*, lib. 1. *In luctaminibus hujus*. *De die Judicii*, lib. 1. *Venite dilectissimi*. *De Resurrectione*, lib. 1. *Gloria Omnipotenti Deo*. *De beatitudine anime*, lib. 1. *Beatus qui odio habuerit*. *De cogitationibus*, hom. 1. *In scripturis sanctis*. *De prædicatione dura*, hom. 1. *Quotiescumque fratres*. *De celebratione mysteriorum*, hom. 1. *Rogo vos fratres*. *Planctus super Edissenam urbem*, lib. 1. Extat ejus legenda inter sanctos.

Hunc authorem prius in Græcum sermonem translatus Ambrosius Monachus Camaldulensis in Latinum vertit, plures videlicet Sermones, inter quos unum *in laudem fletus, & vituperationem risus*. Raph. Volaterranus. Sermones Sancti Ephraem, typis excusi habentur. In Catalogis bibliothecarum Italiæ, præsertim Romæ, invenio hujus authoris Græce extare, *Asctica ad Monachos Aegypti*: & alibi, *Orationes Monasticas* plurimas, idem fortassis opus. *Epistolam de patientia*, *ἡ τὴ μὴ ἀπαύσθαι τοῖς λογισμοῖς περὶ αἰσθημάτων*, & *de temperantia*, & alia capita diversa. D. Gilbertus Cognatus Nozerenus nuper ad me scripsit aliquas hujus authoris orationes a se inventas esse: quæ autem illæ sint, non exprimit.

JOANNES JACOBUS FRISIUS.

Ephraim, vel Efraem, eremi cultor insignis, scripsit Syro Sermone opuscula, ex quibus apud Latinos inveniuntur, *De Spiritu Sancto* lib. 1. &c. ut supra in Bibliotheca Gesneriana. Sermones 19. Effrem, Ambrosio Camal-

Adulensi interprete, impressi sunt Argentorati apud Matthiam Shurerium anno Domini 1509. quaternionibus viginti quatuor. Sunt autem hi: *De Pœnitentia*. *De Charitate*. *De Judicio & Resurrectione*. *De Monastica vita & exercitatione*. *Ridendum non esse, sed lugendum*. *Ad animam negligentem*. *De Sanctissimis quibusdam Patribus, qui illo tempore requieverant*. *De Monachi armatura, & quod eum oporteat ceu militem semper in acie stare*. *De pœnitentia & conversione*. *De secundo adventu Domini*. *De timore Dei admonitio*. *De angustia, qua premitur anima, cum ex pugna contra se hostis infirmior sit*. *De Compunctione*. *De Passione Domini*. *Ad eos, qui Filii naturam scrutari voluerunt*. *De Antichristo*. *De Virginitate*. *De laudibus Martyrum*. *S. Joseph Patriarcha laudatio*.

BConciones Ephraim Græce extant apud illustrissimum D. Diegum Hurtadum a Mendoza. *Sermo de meretrice*, & *Opusculum ad Monachos, quomodo ad Deum accedendum sit media nocte*, Græce servatur in Bibliotheca Regis Gallorum. Quædam etiam ejus opuscula Dillingæ edita sunt Petro Francisco Zino interprete. Claruit anno Domini 380.

CEphraim varia opera Theologica Græce manuscripta habentur in Bibliotheca Imperatoris Viennæ in folio, & quædam in quarto. Ejus, & Anonymi cujusdam libri *de virtutibus & vitiis*, ut *de animi humilitate*, *de fide*, *de veritate*, *de temperantia*, *de pietate*, *de nequitia sive malitia*, *de malignitate sive mala consuetudine*, in quarto ms. Bibl. Imperat. Viennæ. Ejusdem *Homiliæ sacræ de variis religionis capitibus*, in 4. ms. Bibl. Imper. Viennæ. Ejusdem *Sermo Iuxta*, in 4. ms. bibl. Imper. Viennæ. Ephraim Syri Eremitæ omnia opuscula, Colonia anno 1547. in 8.

CENTURIATORES MAGDEBURGENSES.

Apud Theodoretum lib. 2. c. 30. Ephraem celeberrimus dicitur Scriptor apud Syros. Sozomenus lib. 7. c. 34. Commentatorem eum vocat. Patriam habuit Nisibim, clarissimam quondam Mesopotamiæ urbem, quæ & Antiochia dicta, & Mygdonia quibusdam cognominata fuit: ut Theodoretus indicat. Narratiuncula de vita ejus, præfixa operibus ejus, sicut hodie habetur, cujus similem ex Amphilochio Vincentius retulit in Speculo lib. 14. cap. 86., indicat a puero eum in eremo educatum, & ingenii bonitate, quam in eo eximiam fuisse Sozomenus tradidit, celebrem evasisse Eremitam, & Doctorem verbi Divini excellentem, instructum plurimis egregiis donis, veluti eruditione & eloquentia: quas in eo admiratus est Basilius, ut Sozomenus tradidit lib. 3. cap. 16. Quamobrem & ab Angelo volumen accepisse eum, proditum est: id quod forte confectum est, quia studia literarum amavit. Ex eremo autem pertractus, ut videtur, Diaconus primum

Centuria
cap. x.
Pag. 1001
Basilea
1560.

Bibliotheca
Universalis
Tiguri 1545
apud Chri-
stophorum
Froschove-
rum.
Pag. 220.

Bibliotheca
Tiguri 1583
apud Christo-
phorum Fro-
schoverum.
Pag. 215.

mun Ecclesiæ Edeffenæ factus est, postea vero in Presbyterorum ordinem lectus a Basilio Cæsariensi.

Hieronymus in Catalogo Scriptorum Eccles. indicat eum multa conscripsisse sermone Syriaco, quæ in tanta fuerint autoritate & admiratione, ut post lectionem scripturarum publice in quibusdam Ecclesiis recitata sint. Addit autem, se legisse librum de Spiritu Sancto, ab Ephraemo editum Syriace, sed ab alio quodam in Græcam linguam transfusum; in quo libro quamquam in alienam linguam traducto, acumen se ingenii sublimis cognovisse narrat. Sed liber ille hodie desideratur.

Extant autem alia quædam excusa Coloniae anno 47. (1547.) in Officina Novesiani, quorum pleraque ab Ambrosio Camaldulensi Latine red-dita sunt. *De compunctione cordis* lib. 2. *De beatitudine animæ* lib. 1. *De pœnitentia* lib. 1. *De luctamine spirituali* lib. 1. Ambrosio Camaldulensi interprete: Quem interpretem quæ sequuntur non habent, ut, *De vera pœnitentia* lib. 1. *De armatura spirituali* lib. 1. *Ad eos qui naturam Filii Dei scrutari volunt*, lib. 1. *De pœnitentia cordis*, Sermo. *De judicio & resurrectione futura*, Sermo. *De moderatione risus, & præconio fletus & luctus*, Sermo. *Ad animam negligentem*, Sermo. *De Sanctis quibusdam Patribus, qui illo tempore requieverant*, Sermo. *De adventu Domini secundo*, Sermo. *De timore Dei. De angustia qua premitur anima, cum ex pugna hostis contra se infirmior fit*, Sermo. *De passione Domini Salvatoris*, Sermo. *De Antichristo*, Sermo. *De Virginitate*, Sermo. *De laudibus Sanctorum Martyrum*, Sermo. *De laudibus Sancti Joseph Patriarchæ*, Sermo. *Homilia de Transfiguratione Domini nostri Jesu Christi. Threnos seu lamentatio de aeterna retributione. Oratio de Sanctissimæ Dei Matris laudibus. Threnos Sanctissimæ Dei Genitricis, quæ dicitur sancta & magna Parasceve. Lamentatio de die Judicii.*

Trithemius librum 1. addit *De planctu super Ecclesiam Edeffenam*. Et extat inter homilias Cæsarii Arelatensis *Admonitio Ephraem de Oratione*.

Sozomenus lib. 3. cap. 16. circiter trecentas versuum myriadas Ephraem composuisse indicat, atque inter ea scripta quædam Ecclesiasticis dogmatibus consona, ad rythmos & numeros Harmonii, qui Bardesanis Syri hæretici fuit filius, quæ in templis postea Syrorum cantari consueverint. Fuisse autem hymnos, ait, ea scripta, & laudationes bonorum virorum. Idem etiam facilem & elegantem sermonem ejus esse indicat, ornatum crebris & gravibus sententiis, &c.

Contra quos errores aut hæreses pugnaverit, in scriptis ejus nusquam legitur. Quamvis de eo Theodoretus lib. 4. cap. 29. scripserit, reprehendisse eum errores Græcorum, & omnium Sectarum fraudulenta & infirma dogmata. Invehitur quidem in Monachorum vitia, sed tamen in

Tom. I.

A extollenda eorum perfectione & virtute frequentior est, &c.

Monasticen quamdiu professus sit, sciri certo non potest. Diaconum autem jam tum fuisse in Ecclesia Edeffenorum, quo tempore Nisibim Rex Persarum obsedit, ac Nisibenorum Episcopus Jacobus fuit, ex Theodoretis, ut diximus, colligi potest. Obsessa fuit autem Nisibis anno Christi secundum Hieronymi Chronicon 350. anno Imperii Constantii 10. Ac sub Valentis Imperio Ephraem decessisse, Hieronymus in Catalogo suo tradidit: cum paulo antefames illa, de qua diximus, desisset; ut Sozomenus testatur, sub annum fortasse Christi 380. quo tempore eum claruisse Trithemius scripsit: sed dicere forte voluit, obiisse.

S E R M O N E S E P H R A E M

E quibus iidem Centuriatores testimonium proferunt.

D E Antichristo, Centuria 4. pag. 178. 1008. 1010.

De extremo judicio. pag. 199. 245. 276. 293. 1008. 1009. 1010.

De compunctione cordis, liber I. pag. 254. 278. 297. 301. 1008. 1009.

De compunctione cordis, liber II. pag. 294. 465. 1009.

D De pœnitentia. pag. 273. 276. 292. 302. 488. 1009.

De laudibus Martyrum. pag. 1009.

De laudibus Mariæ. pag. 1010.

De Transfiguratione Domini. pag. 178. 1010.

De spirituali luctamine. pag. 250. 257. 268. 289. 301.

De armatura spirituali. pag. 252. 302.

De beatitudine animæ. pag. 293.

De Virginibus. pag. 250. 293.

Ad eos, qui naturam Filii scrutari volunt. pag. 185. 190. 199.

Homilia de oratione, inter homilias Cæsarii. pag. 1009.

G E R A R D U S J O A N N E S V O S S I U S .

F JULiani quoque temporibus S. Ephraem; sed sub Valente obiit. Hic reliquit inter alia Vitam S. Abrahæ Eremitæ; quæ Latine ab Anonymo, sed veteri interprete, reddita, exstat in vitis SS. Patrum. Nova vero translatio Ger. Vossii Eburonis est in operibus B. Ephraem. Cum vita autem Abrahæ Eremitæ, etiam jungitur Vita S. Mariæ, meretricis; quæ nata ex fratre erat Abrahæ Eremitæ. Verum in Rosveidi editione Vitarum, Vitæ istæ disjunguntur, ut seorsim legantur viri ἀνδρες, & foeminaὶ ἀνέρες.

GUILIELMUS CAVE.

Historia Literaria T. 1. pag. 133. *Genevæ* 1693. Scripsit Ephraem infinita; *Orationes* supra mille, teste Photio Cod. 196.; τὰς τετρακοσίας μὲν ἄλλας ἐπὶ τῶν, inquit Sozomenus lib. 3. cap. 16.; & in his multos *Hymnos*, & *Carmina* ab eo elaborata, quæ Syri, quos verborum elegantia, & modulationis concinnitate delinitos viderat, in Encomiis sanctorum recitarent. Scripta ipso adhuc superstiti pene omnia Græce versa sunt; tanto in honore olim habita, ut tradente Hieronymo, post lectionem Scripturarum publice in quibusdam ecclesiis recitarentur. Leves plane sunt & futes ut plurimum exceptiunculae, quæ scriptis ejus intentari solent. Si quæ occurrant, quæ sancto Patri minus digna, aut quæ aliis locis non bene convenire videntur, nostræ potius Syriace loquendi modorum inscitiae, vel versionibus ex versione male factis, quam Ephraemi inelegantiae & inscitiae imputari possent; quin si revera errores essent, summo hominis zelo, simplicitati, ac pietati condonari debeant. Plurima Ephraemi opera collegit Gerardus Vossius Præpositus Tungrensis, Latine transtulit, & in tres Tomos digessit, editos primum Romæ anno 1593. deinde Coloniae 1603. Denique Antverpiæ 1619. fol. Utinam nobis liceret esse tam beatis, ut si non Syriacis, (quæ magno numero in Bibliotheca Bodlejana, Lugduno-Batava, alibique reperiuntur,) saltem Græcis tandem frueremur; atque ita ad fontes paulo propius accedendi, & de versionibus quas habemus, certius judicandi copia daretur.

pag. 134. Cæterum *homilias* five *sermones* Ephraemi XLIX. a se visos lectosque memorat Photius cod. 196. quorum titulos enarrat. Quinam ex iis in editione Vossiana habeantur, ob titulum homonymiam, & Græci textus inopiam haud ita certo judicari potest. Plurimas tamen inibi extare certo liquet. Meminit & *Orationis ad Metebinos monachos habitæ de virtutibus & vitiis quamplurimis*; de qua an inter Vossiana extet, parum certi conjectari possumus, licet in Tomo primo haud ita longe a principio reperiri videatur. Quin & non immerito forsan censeretur plurima in editione Vossiana Opuscula Ephraemum authorem non habere: quot vero, aut quænam ea sint, ob rationes supra allatas haud ita facile est judicare. Extat Græce mss. una cum aliis precibus & hymnis penes cl. virum Joannem Batteley Archidiaconum Cantuariensem prolixa Ephraemi nostri Oratio hoc titulo, τὴν ὁσὺν πατρὸς Ἐφραίμ τὴν σὺν ἐνυχὶ λεγόμενῃ εἰς ἐξομολόγησιν ὅταν ἔσται, μέλιστα δὲ ταῖς κυριακαῖς.

om. 2. p. 6. Genevæ 699. Cum omnis aqua, quo propius ad fontem accedamus, purior multo suaviorque existat, optaveram in priori hujus operis parte, ut Ephraemi opera Syriace, aut Græce saltem,

A cderentur. Probavit hoc votum ratione Syriacorum, non autem Græcorum, *Ern. Tentzelius exercitat. sel. 7. num. 13. p. 290.* Sed cum vix sperandum sit, tot πολυγένην Scriptoris opera Syriaco sermone in lucem publicam esse emitenda, votum iterum repeto, bona cum Tentzelii venia, ut Græcis saltem frueremur, quæ magna sane copia mss. habentur. Ut vero sciat Tentzelius non mei solius esse hoc votum, en virum eruditissimum Joannem Cotelierum mecum in hac parte facientem *not. in Monument. Tom. 3. p. 535.* Utinam, inquit, extarent Ephraemi Diaconi Edesseni Græca, seu Græcæ antiquæ versiones, prout magno numero latent in Bibliothecis, cum pauca illius edita aut citata reperiantur. Habere sane viri docti, unde plurimum antiquitatem Ecclesiasticam partim in verbis, partim in rebus illustrarent.

Missis, quæ in Bibliothecarum publicarum archivis delitescent, quæ ex Catalogis mss. jam evulgari coeptis peti possunt, habentur apud Galeum nostrum quamplurimi Ephraemi Syri sermones, Homiliæ, & Tractatus Græce mss. in duobus vetustis codicibus. Prior continet LXVI. varia opuscula, five homilias: codex hic valde antiquus est, & membranaceus. Alter codex est chartaceus CCXL. annorum, quo XVI. Homiliæ continentur. Sunt & apud eundem virum clarissimum Ephraemi παραύσεις ἀσκητική καὶ ἀλφάβητος, *Oratio in crucem, Oratio in Christi sepulturam*, varia denique ex eodem collectanea. Georgius etiam Wehelerus Baronettus, vir pietate, doctrina, generis claritudine, & sacerdotii dignitate venerandus, inter plurimos Græcos scriptores manu exaratos, habet Ephraemum *de consummatione seculi*, & quædam alia. Negari non potest ex his opusculis varia a Vossio Latine esse edita, alia a Photio enumerata. Interim & illud quoque certum est, plura adhuc ab iisdem non visa, in his supra adductis codicibus latere.

JOANNES ALBERTUS FABRICIUS.

S Sanctus Ephraem Nisibenus, Syrus, Jacobus Nisibeni discipulus, Diaconus, atque, si auctori Prædestinati hæres. 57. & Menologio Græcorum 28. Januarii fides, etiam Presbyter Edessenus, anno Christi 375. denatus, vir ardore pietatis & sacra eloquentia insignis, de quo Acta Sanctorum Tom. 1. Februarii pag. 49. & sqq., S. Chrysostomus sermone de falsis Prophetis Tom. 6. pag. 401., Palladius Lausiacus pag. 113., Sozomenus III. 16.; & quæ ex Gregorio Nysseno, Amphiloquio, atque aliis præfixa operibus Ephraemi sunt ab Gerardo Vossio: Metaphrastes item, atque Anonymus in Ephraemi vita, qui Græcæ editioni Oxoniensi Ephraemi subjiciuntur.

Bibliotheca Græcæ lib. Hamburgi 1712. pag. 319.

Σύρων δὲ παῖδες εἰσὶν ὑπὲρ τὰς χιλιάδας λόγων αὐ-
τὸν ἀναγράφαι, Photius Cod. 196. „ Multa Syro
„ sermone composuit, inquit Hieronymus c. 115.
„ Catalogi, & ad tantam venit claritudinem,
„ ut post lectionem Scripturarum publice in
„ quibusdam ecclesiis ejus scripta recitarentur.
Andreas Mafius Præfat. ad Mosen Barcepham
de Paradiso, qui Ephraimum non semel laudat:
„ Mihi doctor meus Syrus sæpe solebat dice-
„ re, nullius alterius Scriptoris plura præstan-
„ tioraque de rebus sacris volumina apud
„ Syros ferri, quam Ephraemi, ut mihi
„ cum Augustino nostro conferendus videretur
ἐν τῇ γὰρ πολυγραφίᾳ. Universos sacre Scripturæ li-
bros ἀκριβῶς ἐρμηνεύσαι πρὸς λόγον, illorumque ab-
ditos sensus lumine Spiritus illustrasse, testa-
tur Nyssen in ejus vita pag. 1033. tom. 2.
Parisi. 1615. Ex his *Commentarios in Genesim &*
Exodum cum 52. homiliis Syriaco sermone na-
ctus est D. Robertus Huntingtonus, ut ex ejus
epistolis pag. 8. & 10. apparet. Hebedjesu in
Catalogo librorum Chaldaeorum num. 60. „ E-
„ phraem magnus, inquit, qui Propheta Syrorum
„ (& διερμηνεύς διδασκαλός.) cognominatus est, edi-
„ dit commentarios in libros Genesios, Exodi,
„ Sacerdotum, sive Levitici, Josue filii Nun.
„ Judicum, Samuelis, libros Regum, Davi-
„ dis, Isaïæ, Duodecim, & Jeremiæ, Ezechie-
„ lis, & beati Danielis. Extant etiam ejus li-
„ bri, & epistolæ de fide Ecclesiæ, atque ejus-
„ dem orationes metricæ (τετακτισμέναι μετρίαις ἐπὶ τῶν
Sozomenus III. 16. Adde de hymnis ejus Theo-
doritum IV. 29. Hist., Morinum de sacris ec-
clesiæ Ordinationibus pag. 419. 490.) „ Adhor-
„ tationes, cantica, officia defunctorum omnia,
„ appositiones Alphabeti, disputationes cum
„ Judæis, nec non adversus Manichæum, Bar-
„ daïsanem, Marcionem, & Ophitas: demum
„ dissolutio impietatis Juliani. Servantur nonnulla
Ephraemi lingua Syriaca etiam in Bibliothecis
Angliæ, & jam pridem Jacobus Golius ex Orien-
te scripta Ephraemi non pauca in Belgium fe-
cum attulit: & Usserius Ephraemum *de sapien-
tiæ amore*, & alia ejus Syriace scripta Lugdu-
num Batavorum transmisit, e quibus nonnulla
punctis animasse vocalibus & latine vertisse se
testatur Ludovicus de Dieu præfat. ad Comment.
in Acta Apostolorum. Confer. W. E. Tentzelii
τὴν μακαρίτην Differt. select. pag. 289. seq. *Institu-
tio Ephraemi ad Monachos* exstat Syriace ms. in
Bibliotheca Cæsarea, ut notavit Lambecius t. 1.
pag. 171. Habui & ipse unam alteramque Ho-
miliam Ephraemi Syriaca lingua descriptam ex
Codice Bibliothecæ Bodlejanæ, quam mecum &
haud paucas Græcas communicavit doctissimus
vir, qui Oxoniæ e ms. Codd. descripsit Joannes
Adolphus Hofmannus, Ploenensis. Illas ego Syri-
ce & Latine ut ederentur, misi Lipsiam ad Rev.
D. Godfridum Olearium; neque ingratum spe-

A ro fore viris eruditis videre, quatenus Syri-
ca versio sacrorum librorum, præcipue Novi
Testamenti, distet ab illa, qua S. Ephraimus
usus est. *Precationes binas* Ephraemi habes in
Severi Alexandrini, sive Antiocheni potius, li-
bello de ritibus Baptismi, & sacre Synaxis,
quem Syriace & Latine edidit Guido Fabricius
Boderianus Antverpiæ 1572. 4. p. 127. seq.
Bardesanis hæresim ab Ephraimo Syro confuta-
tam testatur Theodoritus I. de hæreticis fabulis.

B Græca versio antiqua scriptorum non pau-
corum Ephraemi, luculentis & majoribus thea-
tri Sheldoniani typis Anno 1709. fol. in lucem
edita est Oxonii ex codd. ms. Bodlejanis, cu-
rante v. c. *Eduardo Thynvantes*, quam editio-
nem, quia Latina versione destituitur, ita re-
censebo, ut illis Homiliis & scriptis, quæ La-
tine etiam exstant, paginas adscribam Latinæ
versionis *Gerardi Vossii* Præpositi Tungrensis, ex
editione, quæ ad manus mihi est, Colonienfi
Ann. 1603. fol.

C Græc. pag. 1. περὶ ἀρετῆς καὶ κακίᾳ, *De virtutibus &*
vitiis. Lat. tom. 1. pag. 25. Ad Monachos
Metebonos directum hunc librum testatur
Photius Cod. 196. Verterat ante Vossium
Franciscus Zinus.

12. Εὐλεγχος αὐτοῦ καὶ ἐξομολόγησις, *Reprehensio sui ipsius*
atque confessio. Tom. 1. pag. 68. Hæc pri-
mum locum occupavit inter λόγους Ephraemi
undequinquaginta laudatos Photio.

D. 15. Πρὸς καταίρεσιν ὑπερηφανίας. *Ad eversionem super-
biæ*. tom. 1. pag. 88.

19. Λόγος κατανυκτικός. *Sermo de compunctione animi*.
tom. 3. pag. 590.

28. Λόγος ἀσκητικός. *Sermo Asceticus* tom. 3. pag. 539.

46. Κατὰ μίμησιν ἢ παροιμιῶν. *Ad imitationem pro-
verbiorum*, tom. 3. pag. 509.

47. Περὶ φόβου. *De timore Dei*, tom. 3. pag. 510.

76. Πρὸς διόρθωσιν ἢ ἐμπροσθεν διακρίνω καὶ πᾶσι ἀπατεῖται. *Ad eorum correctionem, qui vitiose vivunt, &*
honores appetunt, tom. 1. pag. 92. Vertit &
Zinus.

E 82. Εὐλεγχος αὐτοῦ καὶ ἐξομολόγησις. *Confessio, & sui*
ipsius reprehensio. Lat. tom. 3. pag. 599.
Incipit: Εἰ πολλοῖς ὑμῖν ἀδελφοὶ δοκῶν χρησιμῶς.
Vertit idem Zinus.

100. Περὶ ἢ παθῶν. *De passionibus sive perturba-
tionibus animi*, tom. 1. pag. 130.

102. Περὶ μετανοίας. *De pœnitentia*, tom. 1. pag. 144.

106. Περὶ κατανύξεως. *De compunctione*. tom. 1.
pag. 138.

F 110. Λόγος κατανυκτικός. Incipit: Ὁ μακάριος τῶν ἡμερῶν ὁρ-
θεύει λίαν ἀνασταίς, ἐπορεύμενος ἐγὼ σὺν τοῖς.

212. Λόγος ἑτεροῦ κατανυκτικός. *Sermo alius de com-
punctione*, tom. 1. pag. 135.

115. Λόγος παραινετικός. Incipit: πρὸς σε καὶ σὺν τοῖς, ὡς οὐδὲ
της, πορεύου ἀσκήσου, μήποτε παρέλθῃς.

119. Εἰς πατέρας τελειωθέντας. *In Sanctos Patres, qui*
temporibus suis consummati sunt, t. 3. p. 766.

122. Λόγος ἑπτασύλλαβος εἰς πατέρας τελευτήσαντας. *Sermo alius in Sanctos Patres suo tempore defunctos*, t. 3. pag. 769.
125. Τὸ αὐτὸ λόγος τετρασύλλαβος ἦτοι μέτρον. *Ex eodem sermone tetrasyllaba oratio, sive metrum*, tom. 3. pag. 772.
126. Λόγος ἑπτασύλλαβος ἦτοι μέτρον. *Sermo Heptasyllabus, sive aliud metrum*, tom. 3. pag. 773.
126. Περὶ φόβου ψυχῶν. *De timore animi*, tom. 1. pag. 66. Vertit ante Vossium Zinus.
129. Εὐχὴ ἐκ τῆς ἀγίας Εὐφραΐμ διδασκαλίας. *Precatio ex S. Ephraem Doctrina*, tom. 1. pag. 247. Vertit & Zinus.
130. Ὑπομνηστικὸν, ἦτοι ἐπιστολή. *Admonitoria Oratio in formam Epistolæ*, tom. 2. pag. 275.
134. Περὶ ψυχῆς ὅταν πικρῶνται ὑπὸ τοῦ ἐχθροῦ, πῶς ὀφείλει μετὰ δακρύων τὸν Θεὸν προσεύχεσθαι. *Quomodo anima cum lacrymis ad Deum recurrere debeat tentationis tempore*, tom. 1. pag. 62.
135. Ἐξομολόγησις ἡγὺν προσευχὴ πρὸς Θεόν. *Confessio, sive precatio ad Deum*, tom. 1. pag. 250.
136. Εἰς τὴν δευτέραν παρουσίαν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. *In secundum adventum Domini nostri Jesu Christi*, tom. 1. pag. 239. Ephraemi λόγος de hoc argumento laudat Nyssen pag. 1035.
140. Περὶ ἀρετῆς πρὸς νεώτερον ἀσκητὴν κεφάλαιον δ'. *Adhortationes IV. de virtute ad Monachum novitium*. Lat. tom. 2. pag. 280.
150. Περὶ ἀρετῆς κεφάλαιον δέκα. *De virtute Capita decem*, tom. 2. pag. 293.
159. Προσέχε σεαυτῷ. *Attende tibi ipsi, Capita XII*. D tom. 2. pag. 307.
176. Ὅτι οὐ δεῖ γλαῖν καὶ μετρωεῖσθαι, ἀλλὰ κλαῖν καὶ πνέειν ἑαυτὸς. *Non esse ridendum neque glorificandum, sed lugendum & plorandum nos met-ipsos*, tom. 1. pag. 104. Laudat Photius Cod. 196.
179. Συμβουλία πρὸς πνευματικὸν βίβη πρὸς νεώτερον ἀρχοντα. *Consilium de vita spirituali ad novum Abbatem*. Capita XCVI. tom. 1. pag. 47. Vertit ante Vossium Zinus.
191. Μακαρισμοί. *Beatitudines*, tom. 1. pag. 168. Vertit idem Zinus.
196. Μακαρισμοὶ ἑτεροί. *Beatitudines alie*, tom. 1. pag. 173. Vertit idem Zinus.
200. Κεφάλαιον ἑκατὶν. Ἐρώσεις πῶς κτᾶται τις τὴν ταπεινοφροσύνην. *Capita centum. Questio de modo acquirendæ humilitatis*, tom. 2. pag. 446. Laudat Nyssen pag. 1035. Meminit & Photius Cod. 196.
220. Εἰς τὸ βίβη τὸ μακάριον Ἀβραάμ. *De vita B. Abrahamii Eremitæ*, tom. 3. pag. 749.
- Adde in notis pag. 450. Περὶ τῆς ἀντιφάσεως ὑπὲρ Μαρίας. *De Maria nepte Abrahamii*, tom. 3. pag. 755.
234. Εἰς τὸν πάτριον Ἰωσήφ. *De laudibus Josephi Patriarchæ*. Lat. tom. 3. pag. 632.
247. Εἰς τὴν μεταμορφωσιν τοῦ Σωτῆρος. *In Transfigurationem Salvatoris*, tom. 3. pag. 686.
253. Περὶ κείρας καὶ κατανύξεως. *De judicio extremo, & de compunctione*, tom. 1. pag. 233.
257. Περὶ ἐξδῆ εἰς. *De recta vita, Capita XC*. tom. 1. pag. 40.
264. Λόγος παρανεπικαὶ πρὸς ἀσκητὰς. *Adhortationes quinquaginta ad Monachos*, tom. 2. pag. 334.
343. Ἐπιστολὴ πρὸς Ἰωάννην μονάζοντα πρὸς ὑπομονὴς &c. *Epistola ad Joannem Monachum de patientia, &c.* tom. 2. pag. 273.
347. Εἰς τὴν δευτέραν παρουσίαν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Incipit: ἀδελφοί με φιλόχριστοι, ἀκούσατε πρὸς τὴν δευτέραν καὶ φοβερὰς παρουσίας.
359. Εἰς τὴν παρουσίαν τοῦ Κυρίου, καὶ πρὸς συντελείαν, καὶ εἰς τὴν παρουσίαν τοῦ Ἀντιχρίστου. Lat. *in adventum Domini, & de seculi consummatione, & adventu Antichristi*, tom. 1. pag. 219.
365. Διαθήκη. *Testamentum*, tom. 3. pag. 785. Vertit & Julius Clemens, cujus interpretatio extat apud Surium Cal. Febr. Ad verba hujus Testamenti pag. 366. ἐν πάσῃ τῇ ζωῇ μετὰ κατεργασίαν, respicit Nyssen in vita Ephraemi pag. 1033. & pag. 1039. ad verba Testamenti pag. 367. ἐκ ὑψώσεως τοῦ Εὐφραΐμ βαλάντιον &c. 368. μὴ ἐγκωμάσσετε, μὴ με πλουτεῖτε ἐν δαψίνῃ ἱματισμῷ &c. & quæ pag. 1045. seq. de viro qui pretiosa veste corpus Ephraemi tegere volebat. Confer testamentum p. 369. edit. Græcæ.
376. Εἰς τὴν πρῶτην καὶ ζωοποιὴν σωρὸν καὶ εἰς δευτέραν παρασκευασμένην καὶ πρὸς ἀγάπης καὶ ἐλεημοσύνης. *In pretiosam, & vivificam Crucem Domini, & in secundum ejus Adventum, & de charitate, atque elemosyna*. tom. 3. pag. 699. Græce ex Codice Bavarico hanc Homiliam primus ediderat, & latinam versionem suam addiderat Gretferus tom. 2. de Cruce pag. 472.
384. Λόγος κατὰ αἵρετικῶν, ἐν ᾧ καὶ ἀποδείξει ἐκ φανερῶν ὑποδείγματων τὰς μαρμαίτε καὶ τῶν λοιπῶν, συναγεσσεύσασθαι τὸ πᾶν, ὅτι δόξα τῷ φυσικῶν νόμων ἢ ἀγία Θεοτόκος & Κύριον καὶ Θεὸν ἡμῶν ὅτι σωτῆρας τὸ κόσμον, καὶ συνέλαβε καὶ ἔκρυψε. *Sermo contra hæreticos, de margarita pretiosa*, tom. 3. pag. 664.
398. Περὶ γλωσσολιγίας καὶ παθῶν. Incipit: λευκὰ γάρβιον ὡς χλὼν ἡ Μαρία ἡ κατὰ γένος. Ejusdem argumenti, sed diversa homilia latine extat, tom. 1. pag. 97.
399. Ἐγκώμιον εἰς τὸν μέγαν Βασίλειον. *Magni Basilii Cæsareensis encomium*, tom. 3. pag. 722. Basilio adhuc superstiti scriptum. Confer Acta Sanctor. tom. 1. Febr. pag. 51. & tom. 2. Junii, pag. 809. Baronium ad Martyrolog. Rom. 14. Junii. Hoc Encomium e Codice Regio Græce primum ediderat Cotelerius tom. 3. monumentorum Eccles. Græcæ pag. 54. addita latina sua versione.
405. Εἰς τὴν γυναῖκα τὴν ὁμοπαλὸν τὴν ἀλείψαντα τὸν Κύριον μύρον. *In mulierem peccatricem, quæ Dominum unxit*. Lat. tom. 3. pag. 711.
411. Ἐγκώμιον εἰς τοὺς ἐνδοξοὺς μάρτυρας τῶν ἐν ὅλῳ κόσμῳ μαρτυρησάντων. *In gloriosos martyres in toto mun-*
do

do passos martyrium, tom. 3. pag. 740. Nonnulla Ephraemi post Vossium, atque inter alia hanc homiliam ex Græcis Codicibus de integro vertit *Franciscus Combefisus* in Bib. Concionatoria, quam si placet vide.

415. Εἰς τὸν Ἀβραάμ καὶ Ἰσαάκ. In *Abrahamum*, & *Isaacum*. tom. 3. pag. 624.

419. Περὶ τῆς Κόρης Σαλῆς. De *Isidora simplici in Tabenotico Thebaidis Monasterio*. Incipit: ἐν τῷ τῷ μοναστηρίῳ τῷ ὅττι γυναικῶν γένος παρθέτος.

420. Λόγος εἰς τὸν Προφήτην Δανιὴλ, καὶ εἰς τοὺς ἀγίους τρεῖς παῖδας, καὶ πρὸς τὸν λέγοντα, ὁ καυρὸς πονηρὸς ὅστις σπένδει ἐν δυνάμει. In *S. Daniele Prophetam*, & *tres pueros*, & *in eos*, qui dicunt, quia tempora mala sunt, ideo salvari nequimus, tom. 3. pag. 648.

422. Περὶ τοῦ ὀκτώ λογιζομένων. Incipit: Γίνωσκε, τέκνον, ὅτι ὀκτὼ εἰσὶν λογισμοὶ πάντες οἱ τὰ κακὰ ἐργαζόμενοι.

423. Περὶ τῆς τέλειον εἶναι τὸ μοναχόν. Incipit: εἰς μάχην δυνάτων μὴ γίνε κατ' αὐτῶν εἰς ἀταξίαν ἰεωτέρων.

Ibid. Περὶ τῆς ἐμφυσίματος. Incipit, ἔσως ὅστις ἡ ψυχὴ ἐν τῷ σώματι, ὡς δεσμὸς φρικτὸς δουραδίου.

424. Περὶ ὑπομονῆς, de patientia. tom. 1. pag. 153.

428. Περὶ μακαρισμῶν καὶ ταλασιμῶν. De beatitudine & miseriis, tom. 1. pag. 177. Vertit & Zinus.

429. Περὶ πίστεως. De fide, tom. 1. pag. 80.

Nunc referre placet, quæ Gerardus Vossius Latine edidit Græce necdum vulgata. Sunt autem hæc:

Tom. 1. pag. 1. De Sacerdotio. Incipit: O miraculum stupendum. Hic λόγος πρὸς ἱεροσύνης Græce extat in ms. Opusculorum S. Ephraemi in Bibl. Patrum Congregat. Oratorii Paris.

4. Ad quem pertineat dictum Apostoli I. Cor. VII. melius est nubere, quam uri. Incipit: Apostolum audi dicentem.

6. Apologia ad fratrem quendam de Heli Sacerdote. Incipit: Cum Scriptura de Heli Sacerdote attestatur. Hic inter XLIX. Ephraemi λόγος Photio Cod. 196. lectus fuit quadragesimus secundus ὡς διχῶμα πίπτειτο ἡλὲν ὁ ἐν τῷ νόμῳ ἱερεὺς, πρὸς τὸν πρὸς αὐτὸν τῷ ὅττι ἐπαρτάζοντα.

9. De festis diebus, & de dignitate divinorum mysteriorum. Incipit: Saltem ne prorsus infructuosi inveniamur.

10. De charitate. Incipit: Bene ait Dominus, quoniam onus meum leve est. Græce in ms. Vindob. Vide Lambec. t. 3. p. 108.

13. Encomium in Psalmos. Incipit: Et hæc quidem ac his plura de charitate. Græce in eodem ms. Vindob.

14. De orando Deum five de oratione. Incipit: Vere beatum est non peccare.

15. De amore pauperum. Incipit: Huc agite ergo fratres charissimi.

17. De jejuniis. Incipit: Esto studiosus paupertatis Christi, ut in cælesti patria ejus divinitate diteris. Græce in ms. Vindob.

18. Quomodo intelligendum illud Matth. XXIV.

A duo erunt in agro &c. Incipit: Audisti, quod duo erunt in agro.

Ibid. De his, quæ præsens hæc nostra vita in se continet. Incipit: Cogitemus fratres. Græce in ms. Vindob.

19. De mansionibus beatis. Incipit: Salvator noster mansiones multas.

20. De locis beatis. Incipit: Hæc ipsa præcepta complectentes.

22. De non suspiciendis rebus hisce momentaneis, & in Psal. LXXII. Incipit: Cum mens nostra ad lubricitatem sit prona.

23. Ode optime fluens, in eos qui quotidie peccant & quotidie poenitentiam agunt. Incipit: Quousque o amice inimicum sustines. Græce in ms. Vindob. Lambec. t. 3. pag. 106.

59. De non scandalizando proximo, & de recta vitæ ratione. Incipit: Non decet eos, qui ad pietatis studium accedunt.

61. De vera, atque perfecta renunciatione. Incipit: Qui vitam quietam excolit.

71. Adhortatio ad pietatem. Incipit: Charissime, divina gratia christianus es.

73. Sermo ad pietatem, bonaque opera Christi athletam exercens. Incipit: Qui se vere Domino consecrare cupiunt. Græce in ms. Vindob. Lambec. t. 3. p. 107.

76. De divina gratia. Incipit: Enitere ut divinam gratiam jugiter in mente tua habeas. Vertit ante Vossium Zinus.

D 85. Adversus eos, qui dicunt, terræ motus a terræ inflatione fieri. Incipit: Dicite nobis, qui vestro e pectore verba depromitis.

86. Ne decipiamur Gentilium erroribus. Incipit: Adjiciam autem & hoc dictis: Mortalitate gliscente in urbe Constantinopoli.

97. De Morbo linguæ, & aliis vitiis. Incipit: Diversa in cunctis hominibus sparsa reperiuntur cupiditates. Vertit & Zinus.

E 101. Quod ludicris rebus abstinendum sit christianis. Incipit: In rebus ludicris non esse tempus a christianis consumendum, omnes novimus.

110. De iis, qui animas ad impudicitiam pellunt, dicuntque nihil mali esse. Incipit: Ad Prophetam Ezechielem dixit Deus.

115. De abstinendo a cupiditatibus carnalibus, & de certamine, ac de multa securitate, ad fratrem, qui excidit. Incipit: Qui in Medicorum curantur officinis.

F 117. De abstinendo ab omni consuetudine perniciofa, & de continentia. Atque an bonum sit de aliorum rebus curiosum esse? Incipit: Bonum est unumquemque sibi attendere.

120. Adversus improbas mulieres. Incipit: Nulla par fera improba ac maledica femina.

123. Antirrhethicon five controversia de Virginitate & continentia. Incipit: Fratrem sive sororem aggrediens demon improbus. Vertit ante Vossium Zinus.

- Tom. 1. p. 125. De castitate. Incipit: *Castitatem*, A
dilecte frater, palma similem existima. Verterat idem Zinus.
126. De virginitate. Incipit: *De virginitate*, &
animæ sanctificatione &c. Nyssenus de S. Ephraemo pag. 1035. τὴ τοῖς πλεὶς παρθενίας προ-
 σμυλίσσας οὐχ ἄγνόν ἐαυτὸν ψυχῇ τε καὶ σώματι θεῷ
 ἀγωνιστοῖαι παρὰς ἡτοῖαι.
133. De compunctione. Incipit: *Edeffena ex ur-*
be benedicta. Vertit ante Vossium Zinus.
141. De compunctione, & salute animæ. Inci- B
 pit: *Venite cuncti fratres, bonum a me peccato-*
re Ephraem consilium accipite. Convenit ex
 parte quæ p. 233. sequitur, & Græce in ms.
 Cæsareo occurrit. Vide Lambec. t. 3. p. 108.
148. De poenitentia, & confessione. Incipit:
Discamus o peccatores quid sit misericordia.
 Verterat & Zinus.
150. De poenitentia, & confessione. Incipit:
Ne ergo vano percellamur timore.
- Ibid. De poenitentia, & patientia. Incipit. Quis C
obsecro secum cogitans.
157. Sermo adhortatorius de patientia, & com-
 punctione. Incipit: *Creator noster Deus*.
161. De patientia, & consummatione sæculi,
 ac secundo adventu Domini. Incipit: *Illu-*
stris est vita iustorum. In quodam ms. Vati-
 cano refertur ad S. Chrysostomum.
179. 185. Aliquot interrogationes, ac respon-
 siones. Incipiunt. *Quomodo blasphematur*
Deus? Græce in ms. Cæsareo. t. 3. Lambec. D
 pag. 108.
187. De abrenunciatione in S. Baptismo facta.
 Incipit: *Abrenunciatio, quam in baptismo*
facimus.
197. De recordatione mortis, & de virtute, ac
 divitiis. Incipit: *Morem oportet gerere illi,*
qui dicit, consolamini invicem, & ædificate
alterutrum.
200. De resurrectione mortuorum. Incipit: *Quid*
sibi vult sermo ille scriptus, nihil intulimus in E
mundum.
214. Adversus illos, qui dicunt resurrectionem
 mortuorum non esse. Incipit: *Cum Eth-*
nicis sentis.
228. De iis, quæ post Crucis apparitionem in
 iudicio revelanda sunt. Incipit: *Audistis*
charissimi.
231. De iudicio, & retributione. Incipit: *Adeste*
fratres mei omnes, & me Ephraem &c. Græce
 in ms. Vindob. Lambec. t. 3. p. 106. n. 16. F
242. De futuro iudicio. Incipit: *Si quando pec-*
catum aliquod perpetraturus sis.
245. Threni, sive lamentationes de divina retri-
 butione. Incipit: *Immensam, atque ineffa-*
bilem Dei benignitatem cernis, anima mea.
 Græce in ms. Vindob. Lambec. t. 3. p. 105.
247. De die iudicii, threnus. Incipit: *Exquisitum*
iudicium æquissimi iudicis.
- Ibid. Alia lamentatio ex S. Ephraemi doctrina. In-
 cipit: *Recordatus sum die illius, atque contremui*.
248. Alia lamentatio ad animam negligentem.
 Incipit: *Anima obsecro ne concidas*.
249. Pia animæ poenitentis, & ad Deum recur-
 rentis precatio ex doctrina S. Ephraem. In-
 cipit: *Hei mihi, hei mihi maximis peccatis*
prægravato.
252. Oratio ad Deum. Incipit: *Deus iuste, &*
laudabilis. Additæ ibidem aliæ preces
 ex variis Ephraemi homiliis editis ex-
 cerptæ.
- T. 2. Præmittuntur variæ S. Ephraemi sententiæ,
 ex ejus vita, & collationibus SS. anti-
 quorum Patrum selectæ. Confer Apoph-
 thegmata Ephraemi, quæ Græce, & Lati-
 ne dedit Cotelerius t. 1. monument. Eccle-
 siæ Græcæ p. 431. sq.
- P. 261. Narratio ad Monachos de sua conversio-
 ne. Incipit: *S. Abbas Ephraem accedentibus*
ad ipsum fratribus de seipso utilitatis causa
enarravit. Propter hoc ipsum exordium
 Natalis Alex. Hist. Eccles. sec. IV. f. 136.
 facile ait se adduci, ut hoc scriptum Ephrae-
 mi non esse credat.
267. Canticum spiritale in laudem, & amorem
 doctrinæ, ac sapientiæ, ex Syriaco tradu-
 ctum. Incipit: *Largire o Deus doctrinam*
amanti doctrinam.
- T. 2. p. 468. De Monachis, ac de Turture. In-
 cipit: *Turturi viduato comparavit te seculo*
abdicatum Propheta, o Monache.
470. De perfectione, qua præditum esse decet
 Monachum. Incipit: *Anno præterito ad me*
accessere quidam.
479. De panoplia spiritali, ad Religiosos, ac
 Monachos. Incipit: *Panopliam ejusmodi pos-*
sidere debet.
483. De agone spiritali. Incipit: *In luctamini-*
bus hujus sæculi. Antiqua latina versio edita
 in Clariss. Zaccagnii monumentis Ecclesiæ
 Veteris pag. 114.
487. Sermo Asceticus, & exhortatorius ad fra-
 tres. Incipit: *Fratres adsuescamus benedi-*
ctionibus. Græce in ms. Vindob. Lamb.
 tom. 3. pag. 105.
493. Sermo Paræneticus de secundo Domini ad-
 ventu. Incipit: *Resipiscamus, & poeniten-*
tiam agamus, fratres.
- Tom. 3. pag. 561. 584. Sermo, sive liber de Pœ-
 nitentia. Incipit: *Pœnitentia fertilis est fru-*
ctus.
617. De universali resurrectione, & extremo
 iudicio. Incipit: *Gloria omnipotenti Deo,*
qui os nostrum &c. Antiqua versio Latina
 edita a Zaccagnio pag. 106.
621. Pia, & humilis ad Deum oratio. Incipit:
Hei mihi, hei mihi Domine, tanta sunt vitia,
atque peccata mea.

623. In Noë, & de Continentia &c. Incipit: *Nonnullos a maligno Dracone capi errantes.*
629. In Lothum, & de tranquillitate, ac securitate. Incipit: *Cum homines voluptatibus dediti cor suum &c.*
650. In Jonam Prophetam, & de poenitentia Ninevitarum. Incipit: *Jonas Hebraeus ex mari reversus.*
661. In S. Heliam Prophetam, & in Viduam Sareptaniam. Incipit: *Silentium præbete mihi o fratres.*
678. Adversus eos, qui Filii Dei naturam curiose scrutari nituntur. Incipit: *Rex Cælestis, immortalis Dominus.*
692. De Passione Salvatoris nostri Jesu Christi. Incipit: *Eloqui pertimesco, & linguæ instrumento &c.*
697. Threni S. Virginis Matris Mariæ super Passione Domini. Incipit: *Stans juxta Crucem pura & immaculata Virgo.*
705. De S. Dei Genitricis Virginis Mariæ laudibus. Incipit: *Inviolata, integra, planeque pura ac casta Virgo.*
708. Ad Sanctam Dei Genitricem Oratio. Incipit: *Immaculata, & intemerata, incorrupta, & prorsus pudica.*
727. Encomium in SS. Quadraginta Sebastenos Martyres, qui sub Licinio passi sunt. Incipit: *Imaginem SS. Martyrum describere cupio.* Confer Lambec. tom. IV. pag. 74. Surium & Acta Sanctorum IX. Martii, & Combefisii Bibl. Concionatoriam tomo VIII.
744. Sermo de laudibus SS. Christi Martyrum. Incipit: *Imperitus & insipiens, horridus & incultus pictor.*
761. De S. Juliano Monacho & Anachoreta Edesseno. Incipit: *Optimus hic, atque fortissimus inter pietatis pugiles.* Confer de hoc Juliano Acta Sanctorum IX. Junii tom. 2. pag. 175. seq. Meminit hujus vitæ ab Ephraemo scriptæ Sozomenus.
775. Sermo in eos qui in Christo obdormierunt, & de vanitate hujus vitæ. Incipit: *Quid ita hodie, charissimi, serio, seduloque simul hic congregati sumus?*

Hæc latine Vossius Tungrensis, mss. Græcis Codicibus Vaticanis, & Sfortiano, atque duobus Cryptæ Ferratæ usus, quorum unum a Jona quodam jussu Niconis scriptum A. C. 531. ex subscriptione sibi persuasit in præf. & pag. 812. Sed in numero illo errorem esse notat Bernardus de Montefaucon v. c. in Palæographia Græca pag. 48. Meminit is p. 78. etiam Colbertini Codicis, quemadmodum Codicem, qui in Bib. Patrum Oratorii extat, laudat Richardus Simon T. 2. Epistolarum Gallice editarum epist. 14. p. 82. & notis ad Gabrielem Philadelphiensem p. 286. Codices Regios Labbeus in Bibl. nova mss. Nec dubium ex Cæsareanis mss. de quibus Lambec. T. 1. pag. 117.

seq. T. 3. p. 104. seq. & T. 4. atque 5. pluribus locis, itemque T. 8. plura posse Græce proferri, quæ Vossius tantum latine extulit, nonnulla etiam, quæ ab illo sunt plane prætermissa, ut T. 4. Lambec. pag. 170. memoratur S. Ephraemi λόγος περὶ τῆς ἐνεργείας τοῦ μετὰ τὴν δαίμονος. Incipit: *πατέρες ἡ ἀδελφοὶ ἀκούσατε. πολλὰς γὰρ ἐχθρὰς ὑποβάλλει τῷ ἀνθρώπῳ, λέγων, ἀκμήν νεότερος εἶς, ἀπόλαυε τῶν ἐπιθυμιῶν σου.* Illud quidem de Spiritu sancto volumen, quod Græce evoluisse se testatur S. Hieronymus, & animum sublimis ingenii etiam in translatione cognovisse, cap. 115. de S. Ephraemo, nusquam hodie extat, quod sciam, neque illa, εἰς τὸν παρὰ δεισὸν δογματικὴν, quæ allegat Syncellus pag. 15. & Syra lingua legisse Moses Mardenus videtur. Græcorum quanta foret utilitas (inquit Combefisius in Bibl. Concionatoria,) vel pauca illa prodent, quæ Græcum nactus Codicem interpretatione nova post Vossium repræsentavi. Ea mente, ac sensu Gallie Clerus ad Comitia generalia ex more congregatus, Joanni Auberto Collegii Laudunensis Præposito pro ipsius quoungebatur ejusdem Cleri interpretis munere jusserat, ut Ephraemi sanctissimi opera utraque lingua vulgaret. Cæpta editio Vitreanis typis, nec ultra sexaginta folia perducta, cum segnius agenti Auberto mors incidit, atque illius irritum conatum fecit. Ad illam editionem perficiendam nomine Cleri Gallicani Vaticanos Codices expetenti Abbati cuidam, usum eorum negatum legas in Tillemontii memoriis Hist. Eccles. Tomo VIII. p. 750. Laudandus sane Vossius Tungrensis, quod tot pia præclari Doctoris opuscula undique collegit, & versione, atque scholiis eruditius illustravit, etsi Græca simul ab eo edita multi eruditi optarunt. Cæterum notandum, non omnia Vossium è Græcis vertisse, aut primum transtulisse, sed usum esse antiquioribus latinis, quas in bibliothecis reperit, versionibus. Confer ejus scholia ad sermonem de Transfiguratione Domini t. 3. p. 691. seq. tum etiam editis Ambrosii Camaldulensis (cujus præfationem quoque ad Cosmum Medicem sua ad Pontificem Sixtum V. Epistola imitatus est, ut notatum Lambecio lib. 1. p. 123.) & Petri Francisci Zini, Juliique Clementis. Quod vero Ambrosii, & Zini, quorum versiones interpolavit, ne meminisse quidem dignatus est, haud minus ideo reprehensionem virorum doctorum incurrit, quam quod partes in Codicibus, quibus usus, pro lubitu divulgavit, ac discerpavit. Antiqua versio latina duorum S. Ephraemi sermonum a Clariss. Viro Laurentio Alexandro Zaccagnio edita è Codicibus Vaticano, & Casanatensi, illa ipsa est, quam paucis interpolatam Vossius pag. 617. & 483. exhibuerat, ut conferenti apparebit. Atque ante aliquot secula jam sermones varios S. Ephraemi latine

fuisse translatos constat vel ex *Vincentio Bellovacensi*, qui XV. 87. Speculi Hist. refert se legisse S. Ephraemi *Opuscula de Penitentia, de luctaminibus seculi, de compunctione cordis, de beatitudine animæ, de resurrectione, & de die judicii*. Eadem Jo: Trithemius commemorat, additque alia, *de contritione cordis, de cogitationibus, de predicatione dura, de celebratione mysteriorum, & planctum super Edessenam urbem*. Nam de Spiritu S. volumen ex Hieronymo repetitum, non a Trithemio inspectum existimo, B quia alioqui prima verba libri adjungere, ut in aliis fecit, non intermisisset.

Quæ *Ambrosius Camaldulensis* vertit hæc sunt.

„ 1. De poenitentia. *incipit*. Dilectissimi, nihil
 „ sanctæ caritati præferamus, multa enim ne-
 „ gligendo peccavimus diebus singulis & ho-
 „ ris & momentis. 2. De charitate & extremo
 „ judicio. 3. De judicio & resurrectione. 4. De
 „ vita & exercitatione monastica. 5. Quod non
 „ oporteat ridere, sed flere & lugere. 6. Ad
 „ animam negligentem. 7. Ad monachos de SS.
 „ Patribus, qui illo tempore requieverant. 8. De
 „ armatura monachi, & quod oporteat mo-
 „ nachum veluti militem in acie semper assi-
 „ stere. 9. De poenitentia & conversione. 10. De
 „ secundo Domini adventu. 11. De timore Dei.
 „ 12. De angustia, qua premitur anima, cum ex
 „ pugna contra se hostis, infirmior fit. 13. De
 „ compunctione. 14. De passione Domini Sal-
 „ vatoris. 15. Adeos, qui Filii naturam scru-
 „ tari volunt. 16. De Antichristo. 17. De vir-
 „ ginitate. 18. De laudibus Martyrum. 19. Lau-
 „ datio S. Josephi Patriarchæ. Prodierunt Ar-
 „ gentorati typis Martini Schureri An. 1509. 4.
 „ & 1585. 8. Ex his Ephraemi sermonibus sunt,
 „ quos *Gallice* dedit *Petrus Cueveret*. Paris. 1520.
 „ sub titulo, *la fleur de predication*. Germanice vero
 „ Jo: *Schwaigerus* Mogunt. 1565. 8. Male sermo-
 „ nes XXI. ex Ambrosii versione numerat *Lam-
 „ becus* t. 1. p. 121. eumque secutus *Warthonus*
 „ appendice ad Cavei histor. liter. pag. 84. edit.
 „ Geneven. Unde fallitur etiam *Tentzelius* p. 281.
 „ differt. select., qui tamen eodem loco recte edi-
 „ tionem opusculorum Ephraemi Coloniensem
 „ An. 1547. 8. apud Novesium, alios quam ab
 „ Ambrosio translatos sermones complecti obser-
 „ vat, in qua *Vossius* sermonem de *Transfiguratione*
 „ incerto interprete legit.

Petrus Franciscus Zinus Canonicus Vero-
 nensis Venet. 1574. hæc a se Ephraemi opuscu-
 la latine versa in lucem edidit, plura etiam
 pollicitus. „ 1. De timore animi. 2. Preces.
 „ 3. De virtutibus & vitiis. 4. De gratia Dei.
 „ 5. De linguæ morbo & cæteris vitiis. 6. de com-
 „ punctione. 7. De poenitentia & confessione.
 „ 8. reprehensio sui ipsius atque confessio. 9. De
 „ caritate. *incipit*, si tibi ea potestas concessa
 „ sit, frater carissime, ut omnibus linguis lo-

„ quaris. 10. De vita spiritali ad novum Ab-
 „ batem, Capita XCIII. 11. De exercitatio-
 „ ne, *incipit*. Qui te ad virtutem ac pietatem
 „ exerces, attende tibi, & cave, ne dies
 „ tuos in rebus inanibus consumas. 12. Eorum
 „ correctio, qui cum vitiose vivant, honores
 „ petunt. 13. De virginitate & castitate.
 „ 14. Alius sermo de castitate. 15. Beatitudines
 „ LV. 16. Beatitudines aliæ. 17. De recta vitæ
 „ ratione, capita LXXXIX. *incipiunt*, Si rectam
 „ vivendi rationem diligis, humilitatem am-
 „ plectere. 18. De beatitudine & miseria.
 „ Nonnulla Ephraemi opuscula ex Zini interpre-
 „ tatione *Dillingæ* etiam prodiisse scribit *Simle-
 „ rus*, & ex eo *Labbeus* t. 1. p. 285. de S. E-
 „ phraem: nimirum An. 1562. atque adeo ante
 „ editionem Venetam, quam recensui. *Sunt enim*
 „ *mibi ad manus*, (accuratissimi *Ittigii* verba sunt
 „ præf. ad librum de Bibliothecis Patrum p. 73.)
 „ divina quædam S. Ephraem opera e Græca
 „ lingua in Latinam versa *Petro Francisco Zino*
 „ interprete, *Dillingæ* 1562. apud *Sebaldum*
 „ *Mayer*. „ At enim *Tentzelius* p. 281. diff. se-
 „ lect. negat, quod *Dillingana* editio *Zino* de-
 „ beatur: „ Quæ enim *Dillingæ* An. 1563. im-
 „ pressa, mihiq; ad manus sunt, obstetri-
 „ cante *Jacobo Menchusio Belstano* lucem pu-
 „ blicam adspexerunt, qui in dedicatione re-
 „ fert duos sibi ad manus fuisse antiquos Co-
 „ dices Latinos mss. ob varias lectiones non-
 „ nihil discrepantes. Duabus quoque partibus
 „ absolvuntur opuscula Ephraemi ab ipso edi-
 „ ta, prior constat libellis quinque de tremen-
 „ do die judicii & resurrectione universali, de
 „ jucunditate & gaudio supernorum civium &
 „ regni cælorum, de munditia animæ, & lau-
 „ dibus Christi: posterior continet monita
 „ B. Ephraem de defectu religionis, de poeni-
 „ tentia. *Gallice* vertit pleraque *Franciscus Fe-
 „ vardentius* Paris. 1579. 1583. 1590. 1602. 8.
 „ *Gerardi Vossii Tungrensis* editio, quam
 „ totam recensent *Labbeus* Caveusque, primum
 „ lucem vidit Romæ tribus Vol., quorum pri-
 „ mum 1589., secundum 1593., & tertium 1597.
 „ fol. prodiit. Recusa Coloniae 1603. & 1619.
 „ (cujus editionis exemplaribus quibusdam præ-
 „ fixus annus 1675.) & Antverpiæ 1619. Ser-
 „ mones aliquot ex ejusdem interpretatione pro-
 „ dierant Romæ 1582. 4. & Ephraemus de passio-
 „ ne Christi, & threni sanctissimæ Virginis pro-
 „ pe crucem stantis ibidem 1585. 12. Parisiensem
 „ editionem operum Ephraemi ex *Vossii* versione
 „ memorat *Combesius* in Bibl. Concionatoria,
 „ memoriæ ni fallor lapsu pro Antverpiensi, nisi
 „ *Claudii de Chantelou* Bibliothecam *Ascericam*
 „ Parisiis An. 1661. 4. sex voluminibus editam
 „ intellexit, cujus tom. 2. & 3. multa Ephraemi
 „ Latine continentur. Quæ in *Vossiana* editione
 „ desiderantur, Ephraemi *Cantica in Nativitatem*
 „ Do-

Domini, & *Epiphaniam*, five *de Maria & Magis*, ex Syriaco Latine reddita per *Abrahamum Ecchellensem*, vulgavit *Joannes Baptista Marus* presbyter Romanus J. U. D. & Collegiatæ Ecclesiæ S. Angeli in foro Piscium Canonicus, Romæ 1645. 4.

CASIMIRUS OUDINUS.

Descriptori-
bus ecclesia-
sticis Tom. 1.
pag. 502.
Lipsiæ 1722.

Primus qui opuscula nonnulla S. Ephraemi Syri in Græcum jam olim translata, Latine reddidit, vir fuit magni nominis *Ambrosius Abbas Camaldulensis* & totius ordinis Præfectus generalis, cujus interpretatione extant *S. Ephraem Syri Sermones XIX. in Latinam linguam e Græca conversi*, editi primum Brixiae anno 1490. Argentorati anno 1509. quaternionibus 24. apud Matthæum Schurerium, & Coloniae 1547. in 8. Extant vero in Bibliotheca Cæsarea Vindobonensi *Sermones XXI. S. Ephraemi* ab Ambrosio olim Camaldulensi Latine versi, & Cosmo Medici, summo ipsius Mæcenati, nuncupati, cujus præfationem ad Cosmum elegantissimam fane Lambecius exhibet tom. 1. Commentariorum Bibliothecæ Cæsareæ Vindobonensis pag. 119. Non solum autem versionem, sed Præfationem etiam, tacito Ambrosii nomine, expilasse Gerardum Volckens seu Vossium Tungrensis Ecclesiæ Præpositum, ibidem Lambecius conqueritur. Sed longe insigniores curas *Gerardus Vossius* seu Volckens, Borchloniensis in Germania, Tungrensis Ecclesiæ Præpositus adhibuit, ut omnia hujusce Patris opuscula, Græce in Bibliotheca Cryptæ Ferratæ atque alibi manuscripta latitantia, in unum colligeret, ac in Latinam linguam transferret, multis hoc in labore improbo annis insumptis. Omnia tomis tribus distincta, quæ unico volumine in folio continentur. Primus Tomus Sixto V. Romano Pontifici dicatus, anno 1589. Romæ prodiit. Secundus Clementi VIII. dicatus, ibidem anno 1593. prodiit in publicum. Denique Tertius ibidem anno 1598. Idem opus uno volumine, sed tomis etiam tribus distinctum, Coloniae in folio anno 1603. & Antverpiæ anno 1619. recusum extitit, cujus tenorem editionis hic referemus. &c.

Nullum est dubium, quin S. Ephraemi opuscula varia exciderint, multa adhuc mss. in tenebris lateant bibliothecarum. Volumen illud, cujus Hieronymus de Scriptor. Eccles. cap. 115. meminit, hoc tempore non extat. Nec prodiit *Commentarius in Genesim*, quem toties citat Moses ille Barcepha, cujus liber de Paradiso e Syriaca lingua in Latinam ab Andrea Masio conversus est, & anno 1569. Plantinianis typis excusus. Quam multa autem a S. Ephraemo opera conscripta fuerint, ex Gregorio Nysseno in Encomio Ephraemi, aliisque

A authoribus allegandis infra, cognoscere lector poteris. &c.

Jure merito igitur Bollandus citatus in Comment. ad vitam S. Ephraemi præviis Tom. 1. Februarii mensis, paragr. 4. num. 28. pag. 52. col. 2. optavit, ut opera S. Ephraem Syri Græco latina ex mss. codicibus Græcis edita fuissent. Idem Ludovicus Ellias du Pin in nova Bibliotheca Ecclesiastica Tom. 2. seculo 4. editionis Amstelodamensis 1693. pag. 151. „ Optandum esset, ut versio Græca omnium „ aliorum S. Ephraem Operum ederetur, uti „ & quorundam ex illis Syriacus textus. „ Hæc illi conceptis verbis.

His ut modo quodam obtemperemus, hic exhibebimus primum mss. Codices, quos perspectos habemus ad vitam S. Ephraemi spectantes. Secundo illos Codices, qui multa ejusdem Opuscula vel Græce, vel Syriace, vel Latine ex antiqua versione complecti videntur. Denique capite sequenti Codices illos, qui singillatim opuscula quædam illius Græca comprehendunt.

Vita S. Ephraem Syri mss. Græce in mss. Heidelbergensibus Vaticanæ bibliothecæ Cod. 308. In mss. Bibliothecæ Bodlejanæ Cod. 739. Inter mss. Codices Guilielmi Laudi Cod. 97. Ibidem num. 2913. In mss. Codicibus Thomæ Bodleji inter codices Sinenfes cod. 140. *Oratio Encomiastica* ejusdem Patris a Gregorio Nysseno, Arabice in folio. Ibidem num. 5769. in mss. codicibus Orientalibus Roberti Huntingtoni cod. 23. *Vita Sanctorum Ephraem, Zenæ, & Nicephori*, Græce. Ibidem num. 5831. in mss. codd. orientalibus ejusdem Huntingtoni cod. 85. *Acta SS. Theodori, Georgii, & Ephraemi*, Arabice. Inter mss. codices Ecclesiarum Hiberniæ cod. 626. in mss. Collegii S. Trinitatis Dublinensis, litera P. cod. 486. num. 2. *Historia S. Ephraem Syri Arabice*. Ibidem num. 1017. in mss. libris Syriacis Narcissi Archiepiscopi Dublinensis cod. 21. *Vita S. Ephraimi Syriace*. Denique *vita S. Ephraem Syri Græce* ms. in Biblioth. Cæsarea Vindobon. cod. ms. Theologico Græco LXI. num. 1. p. 1. & 2., sed mutila, ut observat Lambecius tom. 3. commentariorum hujus Bibliothecæ pag. 104.

Diversa S. Ephraemi opera, inter mss. Codices Bodlejanæ Bibliothecæ cod. 739. in mss. codd. Guilielmi Laudi cod. 97. *S. Ephraem Syri Vita & Opera cum Encomiis aliquot Patrum Græce*. Ibidem cod. 741. in mss. codd. ejusdem Laudi cod. 99. *S. Ephraem Syri Sermones Græce*. Ibidem cod. 2923. in mss. codd. Thomæ Bodleji, inter codices Sinenfes cod. 140. *Paræneses, Epistolæ, & Sermones B. Ephraem Syri, & Oratio Encomiastica* ejusdem Patris a Gregorio Nysseno, Arabice in folio. Ibidem cod. 3061. in mss. codd. Thomæ Bodleji, Rotulis in Archiv.

Pag. 511.
De mss. co-
dicibus in
genere, ope-
ra varia
S. Ephraem
continenti-
bus.

chivo A. cod. 72. *Expositiones*, id est, *Epistola de mundo hoc transitorio*, & altero permanente mundo, facta ad filios gregis sui per Dominum Ignatium de Tur Abdin, cum homiliis tribus S. Ephraem Syri, & homiliis tribus Isaaci Syri, cum aliis ad pietatem spectantibus, Syriace. Ibidem cod. 3950. in mss. codd. Thomæ Bodleji, in Hyperoo Bodlejano, inter mss. codd. orientales, cod. 13. num. 2. S. Ephraem Syri homilia de fine mundi, de Gog & Magog, & de Antichristo, Syriace. Num. 4. Homilia S. Ephraem & aliorum, Carmine Syriaco. Num. 5. Homilia S. Ephraemi de humilitate & fide. Ibidem cod. 4035. in mss. codd. Thomæ Bodleji, inter mss. codd. CXII. Hattonianos cod. 10. Homilia S. Ephraem, Chrysostomi & aliorum, Arabice. Ibidem cod. 5335. in mss. Orientalibus Eduardi Pocockii cod. 8. Homilia Sanctorum Jacobi & Ephraemi in folio. Ibid. cod. 5346. in mss. ejusdem Pocockii cod. 19. Homilia aliquot Joannis & Ephraemi, in folio. Ibid. cod. 5785. in mss. Orientalibus Roberti Huntingtoni cod. 39. Sermones aliquot SS. Ephraemi & Jacobi Syri, Syriace. Ibid. cod. 5826. in mss. Orientalibus ejusdem Huntingtoni cod. 80. Homilia quedam Sanctorum Ephraemi & Joannis Chrysostomi, Arabice literis Syriacis.

Nec desunt etiam mss. codices operum S. Ephraemi inter mss. Codices Ecclesiarum Angliæ Cathedralium, & aliarum celebrium regni ejusdem Bibliothecarum, ut ex earum Catalogo impresso constat. Illic enim cod. 3374. inter mss. codices Nortfolcianæ Bibliothecæ, in mss. orientalibus cod. 475. Beati Ephraem Syri Tractatus LIII. Arabice, & Gregorii Nysseni oratio in laudem ipsius Ephraemi Arabice. Ibidem cod. 3394. eodem loco cod. 495. SS. Joannis Chrysostomi, Basilii, & Ephraemi homilia, Arabice. Ibid. cod. 5907. in mss. codicibus Græcis Thomæ Galeji cod. 73. Ephraim Syri opera quam plurima, manu antiqua in membrana. Ibid. cod. 5914. in mss. ejusdem cod. 80. Ephraemi, Amphilocho, Joannis Chrysostomi, & Alexandri monachi varia opera. Ibid. cod. 5918. in mss. iisdem cod. 84. Ephraemi Syri & Joannis Chrysostomi sermones aliquot. Ibid. cod. 5945. in mss. codicibus Jacobæ Bibliothecæ cod. 223. Ephraemi opuscula quedam 80. libri ad monachos.

Inter mss. codices Bibliothecarum Hiberniæ, cod. 404. in mss. Collegii S. Trinitatis Dublinensis lit. E. cod. 264. S. Ephraemi Syri liber Homiliarius, continens orationem ejus de humilitate & fide, & alias homilias, Syriace in 4. A. 11. Ibid. codd. 1014. 1015. 1016. in mss. libris Syriacis Narcissi Archiepiscopi Dublinensis, codicibus 18. S. Ephraemi carmina, aliique discursus, cum aliis tractatibus. 19. Sancti Ephraemi diversa, schedis solutis scripta. Mar Ephraimi, Jacobi, & Bar Mosses dicta quedam

Nec puto etiam deesse antiquas illas ver-

A fiones homiliarum Ephraemi quarundam in mss. Anglicanis, de quibus loquitur Vincentius Bellovacensis in Speculo Historiali lib. 14. cap. 87. Nam inter mss. Codices universitatis Oxoniensis cod. 242. in mss. codd. Collegii Baliolensis lit. E. 6. post Joannem Climacum de vita monastica, extant Sermones S. Ephraem Latine. Inter mss. Codices Universitatis Cantabrigienfis cod. 1136. in mss. codicibus Collegii Cajo Gonvillensis Classe C. cod. 72. num. 6. S. Ephraemus de judicio Domini, & de resurrectione & regno cælorum &c. Ibidem cod. 1776. in mss. codd. Domus S. Petri cod. 114. num. 4. Libri tres B. Ephraem Diaconi de contemptu mundi. Ibid. cod. 2322. in mss. Codicibus Bibliothecæ publicæ Cantabrigienfis cod. 142. num. 2. Libri quidam B. Ephraem Diaconi, ut quidam Neotericus observat. Inter mss. Codices Ecclesiarum Angliæ Cathedralium & aliarum celebriorum Bibliothecarum, cod. 994. in mss. codd. Ecclesiæ Cathedralis Sarisburiensis cod. 68. lit. E. Ephraem Diaconi libri sex. Ibid. cod. 1296. in mss. codd. Ecclesiæ Cathedralis Westmonasteriensis cod. 206. Beatus Ephraem de compunctione. Ibid. cod. 7945. in mss. codd. Jacobæ Bibliothecæ cod. 223. Ephraemi opuscula quedam, 80. libri ad monachos. Sed opinor 8., non 80. legendum esse. Denique inter mss. Codices Ecclesiarum & Bibliothecarum Hiberniæ cod. 863. in mss. Dudleji Loftusii cod. 14. Conciones Ephraem Syri ex Syriaco in Latinum traductæ.

Extant quoque in Bibliotheca nostra Lugduno Batava, in libris mss. Orientalibus Bibliothecæ communis Codice 88. Diversi tractatus Theologici D. Ephraem Syri, Syriace, a Golio ex Oriente allati, ut habet Catalogus impressus pag. 300. Et item inter mss. Codices ab hæredibus Isaaci Vossii emptos, in mss. Codicibus Græcis Cod. 35. S. Ephraem, vel ut Hebræi & Syri vocant, S. Ephraim Homilia, Græce. Demum præstantissimus extat Codex Græcus Operum Ephraem in Biblioth. Cæsarea Vindobonensi, Cod. ms. Theologico Græco LXI. cujus contentum exhibet Petrus Lambecius tom. 3. Commentariorum hujus Bibliothecæ pag. 104. & seqq.

Commentarius in Genesim & Exodum inter mss. Codices Bodlejanæ Cod. 5820. in mss. Codd. Orientalibus Roberti Huntingtoni Cod. 74. Arabice literis Syriacis. Inter mss. Codices Ecclesiarum Hiberniæ, Codd. 1251. 1252. in mss. Theologicis Narcissi Dublinensis Archiepiscopi, Cod. 9. Mar Ephraim in Genesim & Exodum Arabice, in folio. Cod. 10. Mar Ephraim in Genesim, Arabice, in folio.

De Compunctione cordis Sermo ms. Græce apud Vaticanam in mss. Heidelbergensibus Cod. 269. & 364. num. 4. S. Ephraem Syri homilia de compunctione cordis. Inter mss. Codices Ecclesiarum Angliæ Cathedralium, & aliarum Bibliothecarum

Pag. 519.
De mss. codicibus operum S. Ephraemi singularium.

carum celebrium Cod. 7947. in mss. Codicibus Jacobæ Bibliothecæ Cod. 225. *Ephraemus de Compunctione cordis*. Inter mss. Codices Græcos Bibliothecæ Cæsareæ Vindobonensis tom. 5. Commentariorum hujus Bibliothecæ, Cod. ms. Theologico Græco CCXIV. num. 15. & quidem a folio 84. pag. 2. usque ad folium 184. pag. 1. *S. Ephraem Syri oratio περὶ κατανύξεως, sive de compunctione*, cujus principium, κατανύγηθι ψυχήμεν, κατανύγηθι &c. Vide editionem Coloniensem tom. 1. pag. 135. Ibidem Cod. ms. Theologico Græco CCX. num. 22. ut habet Lambecius tom. 1. Commentariorum dictorum pag. 24.

De consummatione seculi in Vaticana Bibliotheca inter mss. Codices Heidelbergenses Cod. Græco 269. Item ibidem Cod. 264. num. 10. *Ejusdem Sermo de patientia & consummatione hujus seculi, & secundo adventu Domini, perpetuoque justorum regno, & sceleratorum supplicio*. Inter mss. Codices Bodlejanæ Bibliothecæ Cod. 3980. in mss. Codicibus Thomæ Bodleji in Hyperoo Bodlejano, inter mss. Codices Orientales Cod. 13. num. 2. *S. Ephraem Homilia de fine mundi, de Gog & Magog, & de Antichristo, Syriace*. Inter mss. Codices Ecclesiarum Angliæ Cathedralium, & aliarum celebrium Bibliothecarum Cod. 9077. in mss. Codicibus Georgii Wheleri Canonici Danelmensis Cod. 6. *S. Ephraem de consummatione seculi, Græce*. Inter mss. Codices Bibliothecæ Cæsareæ Vindobonensis, Cod. ms. Theologico Græco CLI. num. 2. *Secundo, & quidem a folio 6. pag. 2. usque ad folium 13. pag. 1. S. Ephraem Syri Oratio in secundum Christi adventum, cujus titulus, & principium, Κυριακή τῆ Ἀποκρίσεως. Τῷ ὁπῶ Πατρὶς ἡμεῖς Ἐφραίμ τῷ Σύρε λόγος εἰς τὸ δόξασθαι παρούσαν τῷ Κυρίῳ ἡμεῖς Ἰησοῦ Χριστῷ. Incipit: Πᾶσα ἐσθὲ καὶ πᾶσα παύσῃς τῷ Κυρίῳ ἡμεῖς Ἰησοῦ Χριστῷ. &c. quomodo incipit Sermo de Cruce, qui etiam est de consummatione seculi, & secundo Adventu Christi, inscriptus*. Ita Lambecius lib. 4. commentariorum bibliothecæ Cæsareæ Vindobonensis pag. 123. In eadem bibliotheca Cod. ms. Theologico Græco CCX. num. 30. „ Ibidem trigesimo, & quidem a folio 238. pag. 1. „ usque ad folium 243. pag. 1. *S. Ephraem Syri Oratio de secundo adventu Christi, & de consummatione seculi, & de separatione hominum in die judicii, quæ inscribitur, atque incipit hoc modo,* „ Τῷ κυριακῇ τῆ Ἀποκρίσεως. Τῷ ὁπῶ Πατρὶς ἡμεῖς Ἐφραίμ τῷ „ Σύρε λόγος εἰς τὸ δόξασθαι παρούσαν τῷ Κυρίῳ ἡμεῖς Ἰησοῦ Χρι- „ στῷ καὶ εἰς τὸ συντελεῖν τῷ αἰῶνι, καὶ πᾶσι ἔχαστοι διαμαρ- „ ρίζονται ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆ κρίσεως. Ἡρώπιστα πυνὲς φιλόχριστοι „ καὶ εὐσεβεῖς ἀκροαταὶ &c. Ita Lambecius lib. 5. commentariorum hujus bibliothecæ pag. 26.

Ad idem argumentum spectare mihi videntur ejusdem S. Ephraemi in adventum Domini sermones duo, inter mss. Codices Bodlejanæ bibliothecæ Cod. 274. in mss. Codicibus Thomæ Roë Cod. 28. *Sermo Ephraemi in adventum Domini pag. 61. Πᾶς ἐγὼ ὁ ἁμαρτωλὸς &c. ejusdem sermo alius*

A in adventum Domini incipit: ἀγαπῶντες μὴδὲν ὁρῶμεθα &c. pag. 68. hic autem secundus habetur in eadem Bibliotheca Cod. 147. in mss. Codicibus Barroccii pag. 238. inscriptus, *Sermo de Resurrectione*, ad pag. 242. ἀγαπῶντες μὴδὲν ὁρῶμεθα, &c. Ibidem Cod. 283. in mss. Codicibus Oliverii Cromvelli Cod. 104. num. 11. *S. Ephraim Oratio de Antichristo, & de fine, seu de consummatione mundi*, pag. 144. Πᾶς ἐγὼ ὁ ἁμαρτωλὸς μὴδὲν τοσούτων πλημμελημάτων &c. ad pag. 160. Ibidem Cod. 2042. in

B mss. Codicibus Thomæ Bodleji litera B. 6. Cod. 10. num. 1. *S. Ephraem Diaconi de die Judicii, de Resurrectione & de Regno Cælorum, libri sex*, Latine, ut opinor, ex versione veteri, de quibus Vincentius dictus Bellovacensis, de quo capite præcedenti diximus. Idem sermo videtur de Antichristo in mss. inscriptus, in Bibliotheca Cæsarea Vindobonensi, Cod. ms. Theologico Græco CXLIV. num. 11. ut habet Lambecius lib. 4. Commentar. hujus Bibliothecæ pag. 95. his ver-

C bis. *Undecimo, & quidem a folio 47. pag. 2. usque ad folium 55. pag. 2. S. Ephraemi Syri Homilia de Antichristo, cujus titulus, & principium, τῷ μακαρίῳ Ἐφραίμ ἐμὴν καὶ τῷ Ἀντιχρίστῳ πᾶς ἐγὼ ὁ ἁμαρτωλὸς μετὰ πλημμελημάτων διακρίνω εἰς τὸ εἶναι τὰ ἐμοὶ καὶ ὑμῶν &c. Vide tom. 1. editionis Vossianæ Colonienfis pag. 219. ubi extat latine tantum*. Item ibidem Cod. ms. Theologico Græco CCX. num. 3. ut habet Lambecius lib. 5. Commentar. hujus Bibliothecæ pag. 20. his verbis: *Tertio, & quidem a folio 8. pag. 1. usque ad folium 15. pag. 1. S. Ephraim Syri Oratio in secundum adventum Christi, & de Antichristo, cujus titulus, & principium: Τῷ μακαρίῳ Ἐφραίμ λόγος εἰς τὸ δόξασθαι παρούσαν τῷ Κυρίῳ ἡμεῖς Ἰησοῦ Χριστῷ, καὶ εἰς τὸ Ἀντιχρίστῳ, τῇ Κυριακῇ τῆ Ἀποκρίσεως. πᾶς ἐγὼ ὁ ἁμαρτωλὸς καὶ ἁμαρτωλὸς Ἐφραίμ. &c. Vide editionem Col. tom. 1. pag. 219.*

De Charitate inter mss. Codices Ecclesiarum Angliæ Cathedralium, & aliarum celebrium bibliothecarum, Cod. 5917. in mss. Codicibus Græcis Thomæ Galei Cod. 83. *Ephraem Syri homilia de charitate*: & in Bibliotheca Cæsarea Vindobonensi, Cod. ms. Theologico Græco CCLIV. num. 5. ut habet Lambecius lib. 4. Commentar. hujus Bibliothecæ pag. 94. *Quinto, & quidem a folio 12. pag. 2. usque ad folium 20. pag. 1. S. Ephraem Syri Oratio de charitate, & penitentia, cujus titulus, & principium: Τῷ μακαρίῳ Ἐφραίμ λόγος εἰς ἀγάπης καὶ μετανοίας καὶ εἰς τὸ μακαρίαν κρίσιν. Incipit, Ἀγαπῶντες μὴδὲν ὁρῶμεθα πλεονεξίαν τῷ ἀνυποκρίτε ἀγαπῶντες &c. secunda, εἰς ἔργα ἀγαθὰ ἐργάζου, sive de*

F *actione bonorum operum. Incipit, ἦδη καὶ ἐπεὶ ἡμεῖς*

ἡμεῖς εἰς τὴν ἑρασίαν καὶ αἰώνιον ζωὴν &c. *tertia* καὶ τὴν καὶ τὴν. *quarta* εἰς τὴν καὶ τὴν ἐν τῇ ἑρασίᾳ, *sive*, de non revertendo ad Gentilium opera: Incipit: Εἰς τὴν αἰώνιον καὶ αἰώνιον, ἡ καὶ τὴν ἐν τῇ ἑρασίᾳ εἰς τὴν ὁπίω &c. *Quarta* autem ad pœnitentiam spectat.

Ephraemi Parænesis cum appendice de iis, qui affectibus indulgent, vanamque gloriam, & honores quærunt, & de iis, qui cum sua ipsorum incuria exorbitant, aliis pretextibus peccata sua excusant. In Bibliotheca Vaticana, inter mss. Codices Græcos Heidelbergenses, Cod. 364. num. 9. Inter mss. Codices Bodlejanæ Bibliothecæ Cod. 286. In mss. Codicibus Oliverii Cromvelli Cod. 107. num. 19. *Beati Ephraemi Parænesis, & adiortatio ad Deum colendum* pag. 271. ad 274.

Inter mss. Codices Ecclesiarum, & bibliothecarum Hiberniæ Cod. 405. in mss. Codicibus Collegii Sanctæ Trinitatis Dublinensis litera E. Cod. 265. *Ephraemi liber de Oratione, Syriace*, in 4. A. 5. Ibidem Cod. 538. in mss. Codd. ejusdem Collegii litera L. Cod. 398. *Liber de Oratione ex Domini Ephraim libris collectus, Syriace* in 4. A. 5. Inter mss. Codices Ecclesiarum Angliæ Cathedralium, & aliarum celebrium bibliothecarum Cod. 5917. in mss. Codicibus Græcis Thomæ Galei Cod. 83. *S. Ephraemi Alphabetum doctrinæ Asceticæ*. Ibidem Cod. 5936. in mss. iisdem Cod. 102. num. 3. *Ephraemi Parænesis ascetica ordine alphabeti*. Inter mss. Codices Ecclesiarum, & bibliothecarum Hiberniæ Cod. 403. in mss. Codicibus Collegii Sanctæ Trinitatis Dublinensis litera E. Cod. 263. num. 5. *Ephraimi Syri carmen alphabeticum de amore sapientiæ, & scientiæ, Syriace* in 4. A. 4.

In sanctam Crucem Homilia, de qua locuti sumus cap. 2. hujus dissertationis ad tomum 1. operum impressorum S. Ephraemi num. 61. Extat inter mss. Codices Bodlejanæ bibliothecæ cod. 148. Barroccii, *S. Ephraemi Syri oratio de Sancta Cruce & secundo Adventu Christi, nec non de charitate & eleemosyna*, pag. 184. 6. incipiens καὶ εἰς τὴν καὶ τὴν καὶ τὴν, ad pag. 194. Ibidem Cod. 3397. in mss. Codicibus Joannis Seldeni Cod. 9. num. 4. *Sermo S. Ephraem Syri in pretiosam, & vivificam Crucem, tertia jejunii Dominica &c.* Inter mss. Codices Ecclesiarum Angliæ Cathedralium, & insignium aliarum bibliothecarum Cod. 5936. in mss. Codicibus Thomæ Galei Cod. 102. num. 3. *Ephraemi ejusdem Sermo in Crucem*. In Bibliotheca Cæsarea Vindobonensi Cod. ms. Theologico Græco CLI. num. 2. ubi in secundum Christi adventum inscribitur, ut habet Lambecius tom. 4. Commentar. ejusdem bibliothecæ pag. 123. his verbis. *Secundo, & quidem a folio 6. pag. 2. usque ad folium 13. pag. 1. S. Ephraem Syri Oratio in secundum Christi Adventum, cujus titulus, & principium*, Κουεανὸν καὶ λαοκρεα. Τὸ δὲ Πάτερς ἡμεῖς Εὐφραῖμ Σύρος λόγος εἰς τὸ δαπτέραν παρυσίαν τῆς Κυρίας ἡμεῖς Ἰησοῦ Χριστοῦ. Πᾶσα εἰρη, καὶ ἀγάπη τῆς Κυρίας ἡμεῖς Ἰησοῦ Χριστοῦ &c.

A *In formosum Josephum*, ms. Græce in Vaticana bibliotheca inter mss. Heidelbergenses Cod. 363. num. 31. *Sermo nempe Ephraem asceta in formosum Josephum* in 4. Inter mss. Codices bibliothecæ Bodlejanæ Cod. 147. Barroccii pag. 129. ὁ Θεὸς τῆς Ἀγγελίας &c. ad pag. 138. Ibidem Cod. 148. *Sermo Panegyricus S. Ephraemi in Joseph* pag. 277. ὁ Θεὸς τῆς Ἀγγελίας &c. ad pag. 298. Ibidem Cod. 192. *Ephraemi Sermo de venditione Josephi* &c. ut supra. Inter mss. Codices Ecclesiarum Hiberniæ Cod. 626. in mss. Codicibus Collegii S. Trinitatis Dublinensis litera P. Cod. 486. *Paraphrasis Arabica in Historiam Josephi filii Jacobi Patriarchæ*. In bibliotheca Cæsarea Vindobonensi Cod. ms. Theologico Græco CLI. num. 17. ut habet Lambecius lib. 4. Commentar. hujus bibliothecæ pag. 128. his verbis. *Decimo septimo, & quidem a folio 85. pag. 1. usque ad folium 100. pag. 2. S. Ephraem Syri Oratio Panegyrica de Vita Josephi Patriarchæ, habita feria secunda magnæ hebdomadis, cujus titulus, & principium*: Τὸ ἐν ἀγίοις Πατρός ἡμεῖς Εὐφραῖμ λόγος εἰς βίον τῆς παρυσίας Ἰωσήφ. ὁ Θεὸς Ἀγγέλων καὶ ὁ Θεὸς Ἰσραὴλ &c. Vide tomum 3. Vossianæ editionis Colonienfis pag. 632. Ibidem Cod. ms. Theologico Græco CCX. num. 26. ut habet Lambecius tomo 5. Commentar. hujus Cæsareæ bibliothecæ pag. 25.

In Meretricem, quæ unxit pedes Domini. In Bibliotheca Vaticana, inter mss. Codices Græcos Heidelbergenses, Cod. 364. num. 7. *Sermo Ephraem in Meretricem, quæ pretioso unguento Domini pedes unxit*. In bibliotheca Bodlejana Cod. 199. a pag. 76. ad 82. *S. Ephraemi homilia in mulierem peccatricem, quæ unguento Salvatorem unxit*. Πολλῶν ὅσων ὁσων &c. Ibidem Cod. 241. pag. 39. *Ejusdem in mulierem peccatricem*, ut supra. In bibliotheca Cæsarea Vindobonensi Cod. ms. Theologico Græco 116. num. 9. ut habet Lambecius Commentar. hujus bibliothecæ lib. 4. pag. 69. his verbis. *Nono, & quidem a folio 216. pag. 2. usque ad folium 222. pag. 2. Sancti Ephraem Syri Oratio in mulierem ungentem Christum, habita feria 4. sanctæ & magnæ Hebdomadis, cujus titulus, & principium*: Τῇ ἀγία καὶ μεγάλῃ δ'. τῆ ἐν ἀγίοις Πατρός ἡμεῖς Εὐφραῖμ λόγος εἰς τὸ πόνεον καὶ ἀλείψασαν καὶ Κουεανὸν μύρον. πολλῶν ὅσων ὁσων καὶ ἀγίων τῆ Θεοῦ &c. Vide operum S. Ephraem editionem Coloniensem anni 1603. in folio a Gerardo Vossio Tungrensi Præposito adornatam tomo 3. pag. 711. ubi extat latine tantum, incipitque his verbis. Inter multos viros sanctos, & dignos Dei &c. Ibidem Cod. ms. Theologico Græco CCXLIX. num. 10. ut habet Lambecius lib. 5. Commentar. hujus bibliothecæ pag. 143. his verbis. *Decimo, & quidem a folio 117. pag. 2. usque ad folium 129. pag. 1. S. Ephraem Syri Homilia in meretricem ungentem Christum, habita feria quarta sanctæ & magnæ Hebdomadis, cujus titulus, & principium*: Τὸ δὲ Πατρός ἡμεῖς Εὐφραῖμ ὁμιλία εἰς τὸ πόνεον τῇ ἀγία καὶ μεγάλῃ δ'.

Διπλὴς ἡ αὐτὴ κείμενη, καὶ ἐν μὴχανῶν τὸ ζήτημα περὶ ἀκρίβειας
&c. „ Extat quidem hæc homilia etiam in
„ Cod. ms. Theologico Græco CXVI. num. 9.
„ ut lib. 4. horum Commentar. pag. 69. vi-
„ dere est. Sed integris fere duobus foliis
„ in principio mutila, incipitque ibi perpe-
„ ram ab his verbis, Πολλῶν ὄντων ὁσίων καὶ ἀξίων
„ τῷ Θεῷ &c. Æque imperfecte eadem quo-
„ que extat oratio inter opera S. Ephræm a
„ Gerardo Vossio Tungrensi Præposito latine
„ edita, editionis Colonienfis Quentelianæ to-
„ mo 3. pag. 711. ubi incipit hoc modo. *In-
„ ter multos viros sanctos, & dignos Dei* &c.
„ In hoc autem posteriori Codice ms. Cæ-
„ sareo non legitur simpliciter Πολλῶν ὄντων &c.
„ sed Πολλῶν τέρων ὄντων: ita videlicet ut per in-
„ fertam τέρων particulam, clare significetur
„ verba illa non esse istius homiliæ princi-
„ pium: sed epilogum, sive clausulam simul
„ exordii, & nexionem ejus cum ipsa subse-
„ quenti tractatione propositi thematis.

*In omnes Sanctos Patres in Domino defun-
ctos*, extat Oratio Græce in bibliotheca Va-
ticana inter mss. Codices Græcos Heidelber-
gensis bibliothecæ illuc allatos, Cod. 269. ut
constat ex illius Catalogo impresso.

Ejusdem Oratio in omnes Sanctos Marty-
res, in bibliotheca Cæsarea Vindobonensi Cod.
ms. Theologico Græco CXVI. num. 24. ut ha-
bet Petrus Lambecius lib. 4. Commentar. hujus
bibliothecæ pag. 71. his verbis. *Vigesimo
quarto, & quidem a folio 303. pag. 1. usque ad
folium 307. pag. 1. S. Ephraem Syri Oratio Pa-
negyrica in omnes Sanctos Martyres Servatoris no-
stri Jesu Christi, qui per totum terrarum orbem
passi sunt: Ipsa tituli græci verba una cum
principio orationis hæc sunt. Τῷ ἐν ἀγίοις Πατρὶς
ἡμεῖς Ἐφεσίου ἐγκώμιον εἰς τὸς ἀγίους Μάρτυρας τῷ Σωτῆρι
ἡμεῖς Ἰησοῦ Χριστῷ ᾧ ἐν ὅλῳ τῷ κόσμῳ μαρτυρησάντων. φαι-
δὲ καὶ ἐπέεστος ἐκδέχεται διὰ παντὸς ἀγγέλοις καὶ ἀνθρώποις*
&c. Vide operum S. Ephraem editionem Vossia-
nam Coloniensem tomo 3. pag. 740: ubi extat la-
tine tantum.

S. Ephræm Syri fragmentum de hora mortis
inter mss. Codices Bodlejanæ bibliothecæ Cod.
13. in mss. Codicibus Barroccii pag. 61. Vi-
de tom. 1. edit. Vossianæ num. 58. ubi latine
tantum legitur:

S. Ephræm beatitudines, in eodem ms.
Cod. 13. Bodlejanæ bibliothecæ Barroccii pag.
169. Μακάριοι οἱ γέγονεν ὅλῳ ἐλεύθεροι &c. & in bi-
bliotheca Cæsarea Vindobonensi Cod. ms. theo-
logico Græco CCXIV. num. 17. ut habet Pe-
trus Lambecius lib. 1. Commentar. hujus bi-
bliothecæ pag. 42. his verbis. *Decimo septimo,
& quidem a folio 188. pag. 2. usque ad folium 189.
pag. 1. ejusdem Ephraemi fragmentum ἐν τῷ Μακά-
ρισμῷ, sive ex opusculo de beatitudinibus, cujus
principium, Μακάριοι οἱ γέγονεν ὅλῳ ἐλεύθεροι ἐν Κυ-*

A *stos &c. Vide operum S. Ephraemi Coloniensem
editionem latinam a Vossio procuratam tom. 1.
pag. 168.*

In eadem Cæsarea bibliotheca eodem ms.
Cod. Theologico Græco CCXIV. num. 16. &
quidem a folio 187. pag. 1. usque ad folium
288. pag. 2. ejusdem S. Ephraem Πρὸς τὴν μετὰ
ἐξομολογήσεως: sive precatio ad Deum cum confessio-
ne, cujus principium, Ἰάσθαι με Κύριε καὶ ἰαθήσθαι &c.

In eadem Cæsarea bibliotheca Cod. ms.
B theologico Græco CXLIV. num. 43. ut habet
Petrus Lambecius lib. 4. Commentar. hujus
bibliothecæ pag. 103. his verbis. *Quadrage-
simo tertio, & quidem a folio 212. pag. 1. usque
ad folium 215. pag. 2. S. Ephræm Syri Oratio de
pœnitentia, cujus principium: ὁ καταλθὼν Κύριε ἐν
τῷ κήλπῳ τῷ Πατρὶ &c. Vide tom. 1. latinæ edi-
tionis pag. 144.*

Ejusdem Homilia in Transfigurationem Do-
mini extat Græce ms. in bibliotheca Bodlejana
C Cod. 174. Barroccii pag. 119. quæ incipit
ἐν τῷ χρόνῳ τοῦ Θεοῦ &c. ad pag. 126. Ibidem Cod.
3397. in mss. Codicibus Joannis Seldeni Cod.
9. num. 17. Sermo Ephraem Syri in Transfigu-
rationem Domini.

Ejusdem Sermo contra Hereticos in eadem
Bodlejana bibliotheca, Cod. 212. pag. 121.
φιλῶ τὸ Εὐαγγέλιον Δέωσθαι &c. Videndum an idem
sit cum eo, qui extat tom. 3. operum S. Ephræm
Vossianæ editionis.

D *Abrahami vita per S. Ephraemum* ms. Græ-
ce in eadem Bodlejana bibliotheca Cod. 148.
Barroccii a pag. 61. ad 77. Ἀδελφοί με ἐξέλασθε ὑμῶν
διωγμούς &c. & ibidem Cod. 737. in mss. Co-
dicibus Guilielmi Laudi litera C. Cod. 95.
num. 15. S. Ephraim ex Abrahami vita de con-
sobrina ejus Maria, Græce, pag. 19. num. 16.
Ejusdem de Sala, Græce pag. 144.

Ejusdem de octo cogitationibus pravis, in
Bodlejana bibliotheca Cod. 277. in mss. Græ-
cis Oliverii Cromvelli Cod. 98. num. 25.
S. Ephraim de octo cogitationibus pravis, pag. 385.

Inter mss. Codices Universitatis Oxonien-
sis Cod. 1974. in mss. Codicibus Collegii
S. Trinitatis Oxoniensis Cod. 37. Vita S. Eliæ
Eremitæ per Ephraem Syrum.

Inter mss. Codices Bodlejanæ bibliothecæ
Cod. 2918. in mss. Codicibus Thomæ Bod-
leji, inter mss. Sinenfes Cod. 135. Mar Ephra-
mi Sermo, seu homilia de S. Palkido, ejusque uxore,
& duobus filiis, Syriace in 8. In eadem Bodle-
jana bibliotheca Cod. 2500. in mss. Codici-
bus Thomæ Bodleji litera F. 11. Cod. 5. num.
12. S. Ephraem Sermo in Danielelem, & tres pue-
ros, pag. 92.

In eadem bibliotheca, & eodem Codice
proxime citato, num. 13. ejusdem in Abraham,
& Isaac Sermo, qui tamen Chrysostomo ad-
scribitur, pag. 93.

In

In bibliotheca Cæsarea Vindobonensi Cod. ms. theologico Græco CLXV. num. 10. ut habet Petrus Lambecius libro 4. Commentariorum hujus bibliothecæ pag. 170. his verbis: *Decimo, & quidem a folio 139. pag. 2. usque ad folium 143. pag. 1. S. Ephraem Syri Oratio de operatione diaboli, cujus titulus, & principium.* Τὴ ἐν ἀγίῳ Πατρὶς ἡμῶν Ἐφραίμ λόγῳ τοῦ ἐν ἐργασίᾳ τοῦ μισοῦντος δαίμονος. Πατέρες καὶ ἀδελφοὶ ἀκούσατε. πολλὰ καὶ ὅτι ἐχθρὸς ὑποβάλλει πρὸς ἀντιπρὸς λόγων, ἀκμήν νεώτερος εἰς, ἐπὶ λαὸν τοῦ ὁπιδομένου &c.

Ibidem Cod. eodem CLXV. num. 17. ut habet idem Lambecius ibidem pag. 171. his verbis: *Decimo septimo, & quidem a folio 270. pag. 2. usque ad folium 289. pag. 2. Capita quedam selecta ex S. Ephraem Syri libro de virtutibus, & vitiis per oppositionem, & aliis simul ejusdem Paranesibus, sive adhortationibus asceti-*

A cis, quorum primum inscribitur, atque incipit. Τὴ ἀγίῳ Ἐφραίμ τοῦ μὴ ἐχόντων μακροθυμίαν. Ὁ μὴ ἔχων μακροθυμίαν, καὶ ὑπομονῆς ἐκτὸς ἔσται ὁ πνεῦμα. ἐν δὲ μὴ ὅτι μακροθυμίας &c.

Ibidem eodem Cod. ms. theologico Græco CLXV. num. 21. ut habet idem Lambecius lib. 4. citato pag. 172. his verbis: *Vigesimo primo, & quidem a folio 296. pag. 2. usque ad folium 300. pag. 2. S. Ephraem Syri oratio, cujus titulus, & principium:* Τὴ ὁσίῳ πατρὶς ἡμῶν Ἐφραίμ λόγῳ ψυχωρετικῆς. Μὴ διαπυρρήσῃς ὅλον τὸ χρόνον τῆ ζωῆς σου ἐν τῇ τῷ σώματος φροντίδι, ἀλλ' ὅταν &c.

Hæc de mss. Codicibus a me observata sunt tum Latinis, cum Græcis, & Syriacis, ad futuram correctionem simul, & ampliorem omnium S. Ephraemi Operum editionem, quam nonnulli optarunt eruditi Viri.

RECENSIO

SERMONUM S. EPHRÆM SYRI,

Qui Latine typis prodierunt, quique exstant manu exarati.

SERMONES

S. EPHRÆM SYRI,

Qui Latine exstant manu exarati in Bibliotheca Vaticana, vetusto Anonymo Interprete.

1. **S**ancti Ephræm Syri monita ad Monachos. *Dolor me compellit dicere.* Cod. ms. Vatic. Lat. 5051. pag. 53. Idem Sermo initio mutilus habetur Cod. ms. Lat. Vatic. 650. pag. 139. estque sextus ordine in Cod. ms. Casanatensi, hoc titulo prænotatus: *De Compunctione cordis.* Eundem nova interpretatione donatum edidit Ambrosius Camaldulensis Serm. 4. & Gerardus Vossius tom. 3. pag. 34.

2. Ejusdem de Judicio, & Compunctione. *Sana me Domine.* Cod. ms. Vat. 5051. pag. 75. Apud Vossium tom. 1. pag. 266. Hæc, & sequens Precatio habentur in Sermonem antecedenti, cujus initium, *Dolor me.*

3. Oratio ad Deum. *Obsecro te Salvator.* Cod. Vat. 5051. pag. 82. Apud Vossium tom. 1. pag. 272.

4. De Judicio, & Compunctione. *Venite dilectissimi fratres, exhortationem meam suscipite, & semper mementote consilii mei peccatoris & imperiti Ephræm.* Ecce enim dies illa judicii magna & terribilis instat. Cod. Vat. 5051. pag. 83. Est quintus ordine in Cod. ms. Casanatensi, ubi inscribitur, *de die Judicii:* prodiit autem ex nova interpretatione per Ambrosium Serm. 2. & Vossium tom. 1. pag. 248.

5. De resurrectione & Judicio, & de regno cælorum, & munditia animæ. *Gloria omnipotenti Deo.* Cod. Vatic. 5051. pag. 90. Est primus ordine in Codice Casanatensi: prodiit autem per cl. Zacagnium in Collectaneis monumentorum utriusque Ecclesiæ pag. 106. & inter Sermones Vossianos in editione Colonienfi anni 1603. tom. 3. pag. 617.

6. De Beatitudine. *Beatus qui odio habuerit hunc mundum, & solummodo meditatio ejus in Domino fuerit.* Cod. Vat. 5051. pag. 96. Est secundus ordine in Codice Casanatensi: prodiit autem ex nova interpretatione per Petrum Franciscum Zinum pag. 67. & per Vossium tom. 1. pag. 183.

7. De agone, seu luctamine spirituali. *In luctaminibus hujus seculi nullus sine agone seu certamine coronatur.* Cod. Vat. 5051. pag. 101. Est quartus in Cod. Casanatensi: prodiit autem per cl. Zacagnium pag. 114. Et in editione Vossiana Colonienfi anni 1603. tom. 2. p. 483.

8. De pœnitentia. *Dominus noster Jesu Christus, qui descendit de sinu Patris, & effectus est nobis via salutis, super pœnitentiam instruens divina ac beata voce.* Cod. Vat. 5051. pag. 106. Est tertius ordine in Cod. Casanatensi. Exstat etiam in Cod. ms. Palatino Vaticano 186. p. 5. Tom. I.

A Prodiit autem nova interpretatione per Ambrosium Serm. 9. & Vossium tom. 1. p. 152.

9. Vita S. Abrahamæ Eremitæ. *Fratres mei cupio vobis enarrare.* Cod. ms. Vatic. 1199. pag. 121. titulus, *Efratis Diaconi de S. Abra & aliis quibusdam Monasteriis.* Cod. ms. Urbinat. Vatic. 369. pag. 94. Prodiit ex nova interpretatione per Vossium tom. 3. p. 250.

10. Ephræm homilia super illud Matthæi. Assumpsit Jesus Petrum, Jacobum & Joannem. *De regionibus messis.* Cod. ms. Vatic. 1189. pag. 84. Alia antiqua ejusdem Sermonis versio extat apud Lipomanum tom. 6. pag. 164. & Surium tom. 4. pag. 692. initium, *Ex agro messes & lætitiæ.* Tertia interpretatio apud Vossium tom. 3. pag. 186. initium, *Ex agro procedit messis cum lætitiæ.*

11. De die Judicii, homilia Sancti Ephræm. *Venite omnes fratres, audite consilium meum, peccatoris & indocti Efræm.* Cod. ms. Palatino Vaticano 430. pag. 182. Apud Ambrosium Serm. 2. & Vossium tom. 1. pag. 150.

12. Sancti Ephræm dicta ad Fratres. Cod. ms. Palatino Vatic. 212. *Fratres carissimi, quid querit Dominus a nobis, nisi salutem animarum nostrarum.* pag. 10.

13. Ejusdem prædicatio de vita Sanctorum & præmiis. *O Fratres dilectissimi, faciamus bonum ad omnes homines, & habemus patientiam.* Cod. Pal. 212. p. 11.

14. Ejusdem dicta. *Fratres carissimi, oportet nos tota mentis intentione inquirere & intelligere, quare Christiani sumus, & quare Crucem Christi in fronte portamus.* Cod. Palat. 212. p. 12.

15. Sancti Ephræm dicta ad fratres. *Audite filioli mei, & intelligite, quomodo Sacra Scriptura nos admonet.* Cod. ms. Palatino Vat. 220. pag. 33.

16. Sancti Ephræm homilia de die Judicii. *Obsecro igitur vos fratres carissimi, venite, projiciamus a nobis omnem sollicitudinem.* Cod. ms. Palat. Vat. 556. pag. 33. Quæ sequuntur sententiæ, in eodem Cod. Palatino exstant.

17. Duo fratres carnales venerunt habitare in Monasterio quodam. pag. 38.

18. Quidam ex Patribus de aliquo Episcopo referebat, eo quod audisset. pag. 40.

19. Duo fratres perrexerunt ad civitatem, ut venderent quod fuerant operati. pag. 41.

20. Duo fratres impugnatione fornicationis abierunt, & acceperunt uxores. pag. 41.

21. De timore Domini. *Scriptum est enim; Initium sapientiæ timor Domini: & nihil deest timentibus eum.* pag. 42.

22. De dilectione Dei & proximi. *Præceptum est: Diliges Dominum Deum tuum ex toto corde tuo, & ex tota anima tua.* pag. 42.

23. De caritate. *Dominus dicit in Evangelio: majorem caritatem nemo habet, quam ut animam suam.* p. 43.

24. De amicitiiis. *Sæpe enim amicitia per simulationem colitur.* pag. 43.

25. De sapientia. *Gloria sapientes possidebit, & insipientes dividet contumelia.* pag. 44.
26. De patientia. *Beati pacifici, quoniam filii Dei vocabuntur.* pag. 44.
27. De indulgentia inimicorum. *In oratione petimus: Dimitte nobis debita nostra.* pag. 45.
28. De humilitate. *Dominus dicit: Discite a me, quia mitis sum, & humilis corde.* pag. 45.
29. De pœnitentia. *Dominus dicit, facite fructus dignos pœnitentiæ.* pag. 46.
30. De perseverantibus. *Tunc enim placet Deo nostra confessio, quando bonum.* pag. 47.
31. Sancti Ephræm Oratio. *Heu mihi Domine, tanta sunt.* Cod. ms. Lat. Vaticano 517. pag. 35. Prodiit per Vossium tom. 3. pag. 119.
32. Item oratio valde bona. *Domine Jesu Christe, dona mihi perambulare.* Ibidem.
33. De contritione cordis. *Venite Charissimi.* Apud Trithemium hic & tres sequentes Sermones.
34. De cogitationibus. *In Scripturis Sanctis.*
35. De prædicatione dura. *Quotiescunque.*
36. De celebratione mysteriorum. *Rogo vos fratres.*
37. Threnos seu Lamentatio de æterna retributione. Apud Centuriatores Magdeburgenses. Exstat hic sermo inter Vossianos tom. 1. pag. 260. *Immensam atque ineffabilem Dei benignitatem.*
38. Lamentatio de die Judicii. Apud eosdem Centuriatores, necnon apud Vossium tom. 1. pag. 263. *Exquisitum iudicium.*

Sermones Latini impressi,
ANONYMO ANTIQUO INTERPRETE.

39. Sancti Ephræm, de Sanctissimæ Dei Matris laudibus. *Intemerata, prorsusque pura, Virgo Dei para.* Apud Lipom. tom. 8. pag. 10. & Surium tom. 6. pag. 1. Edidit Vossius tom. 3. pag. 207. *Inviolata, integra, planeque pura ac casta Virgo Dei Genitrix.*
40. Oratio ad Sanctissimam Dei Genitricem. *Immaculata, impolluta, incorrupta, pudica, Virgo Dei Sponsa, Domina nostra.* Apud Lipomanum tom. 8. pag. 11. & Surium tom. 6. pag. 2. Vertit & Vossius tom. 3. p. 210. *Immaculata & intemerata, incorrupta, & prorsus pudica.*
41. Lamentatio Sanctissimæ Dei Genitricis prope Crucem stantis. *Stans apud Crucem purissima Virgo, Salvatoremque in ligno suspensum suspiciens.* Apud Lipomanum tom. 8. pag. 14. & Surium tom. 7. pag. 205. Vertit & Vossius tom. 3. pag. 198. *Stans juxta Crucem pura & immaculata Virgo, Salvatoremque in ea suspensum cernens.*
42. De oratione, vel sermonibus otiosis. *Licet in multis rebus, fratres carissimi, nos, Deo propitio, vestra operatio letificet, & de vestris profectibus frequentius gaudemus: tamen sunt aliqua, de quibus vestra caritas debeat admoneri.* Exstat inter homilias Cæsarii Arelatensis, tomo 3. Orthodoxographorum per Grynæum edit. Basileæ 1569. pag. 1918. hoc titulo prænotata: *Admonitio Domini Effrem de Oratione vel Sermonibus ociosis, homilia vigesima nona.*

*Syllabus Codicum mss. Bibliothecæ
Vaticane.*

- I. Codex Latinus ms. Vaticanus DXVII. *Preca-
tiones* II. pag. 35
- II. Vatic. DCL. Sermo I. imperfectus, pag. 139.

- III. Vatic. MCLXXXIX. Sermo I. pag. 84.
- IV. Vatic. MCXCIX. Sermo I. pag. 121.
- V. Vatic. DCL. Sermones VIII. a pag. 53. ad 112.
- VI. Cod. Palatinus CLXXXVI. Sermo I. pag. 5.
- VII. Palat. CCXII. Sermones III. pag. 10. 11. 12.
- VIII. Palat. CCXX. Sermo I. pag. 33.
- IX. Palat. CCCCXXX. Sermo I. pag. 182.
- X. Palat. DLVI. Sermones XV. a pag. 33. ad 47.
- XI. Codex Urbinatenfis CCCLXIX. Sermo I. p. 94.

SERMONES S. EPHRÆM

*Ex Catalogo Librorum mss. Angliæ &
Hiberniæ. Oxoniæ 1697.*

- Sancti Ephræm Diaconi de Die Judicii, de Resurrectione, & de Regno Cælorum, libri VI. Inter Libros Thomæ Bodleji pag. 106. Cod. 2042. 10. B. 8. In Parte altera mss. Oxoniensium pag. 168. inter libros Bibliothecæ Academiæ Catabrigensis Cod. 2322. 142. *Libri quidam Beati Effrem Diaconi.* In Catalogo mss. tomo 2. pag. 25. inter libros Cathedralis Sarisburiensis, Ephræm Diaconi libri VI. Cod. 998. 68. In Parte altera mss. Oxoniensium pag. 124. inter libros Bibliothecæ Collegii Cajo-Convilensis, S. Ephræmus de iudicio Domini, de Resurrectione, de Regno Cælorum &c. Cod. 1136. 72. Ibidem pag. 150. inter libros Domus S. Petri, Libri tres Beati Ephræm Diaconi de contemptu. Cod. 1776. 114. In eodem Catalogo tom. 2. inter libros Cathedralis Westmonasterien. pag. 29.
- D B. Ephræm de Compunctione, Cod. 1296. 206.
- Ejusdem, de septem gradibus ascensionis ad Deum. De Spiritu Sancto, & quare ipse columbæ apparuit specie. De dignitate humanæ conditionis. In eodem Catalogo p. 106. inter libros Thomæ Bodleji Cod. 2042. 10. B. 8.
- Ejusdem, Vita Beati Eliæ, fortasse Juliani. In ejusdem Catalogi Parte altera pag. 65. inter libros Collegii S. Trinitatis Cod. 1974. 37.

S. EPHRÆM SYRI SERMONES

- E AMBROSIO CAMALDULENSI INTERPRETE,
*Florentiæ 1481. Augusti 23. Per Antonium
Bartholomei Mischomini in 4.
Collati cum editione Patavina, An. 1585. in 8.*

- E Pistola Fratris Ambrosii in traductione Ephræm. Ambrosius Monachus Cosmo suo Viro clarissimo plurimam salutem. Peregrinum nuper offendi e Syria. Florent. pag. 1. Patavin. pag. A. In manuscriptis Codicibus, ut plurimum, ad calcem Sermonum.
- F I. Sancti Ephræm de Pœnitentia. Sermo 1. *Dilectissimi, nihil sanctæ caritati præferamus, multa enim negligendo peccamus diebus singulis, horis, & momentis.* Flor. 2. a tergo: Patavin. pag. 1. Apud Vossium tom. 1. pag. 11. circa medium, initium, Bene ait Dominus; incipit autem hic sermo ab iis verbis: *Reliquum est igitur fratres, ut nihil prius antiquiusque caritatis possessione habeamus.* Sed tam in hoc, quam in sequentibus hujus sermonis sectionibus, Vossiana editio nonnihil ab Ambrosiana discrepat. Quæ etiam Ambrosius uno tenore hic habet, ea separatim & in diversis tomis apud Vossium leguntur: ut ex sequentibus patet.
- G De pœnitentia: Laudes Psalmorum. Ista quidem hætenus de sancta caritate. Nunc vero ad id quod institui-
mus redeamus, loquamurque de pœnitentia, & de iudicio futuro. Flor. 3. terg. Patav. 2. terg. Apud Vossium tom. 1. pag. 14.

pag. 14. Et hæc quidem, ac his plura de caritate &c.

Quomodo festa Sanctorum celebrentur. Cum Sanctorum memorias celebramus, memores simus omnium debilitum. Flor. 4. Patav. 3. Apud Vossium tom. 3. pag. 201. in eo sermone, cujus initium, omnis celebritas, ab iis verbis, Concelebratur Christus, ubi pauperes atque mendici curantur.

Laudes Sanctæ Crucis. Nos autem fratres ab eis declinemus, postesque nostros pretiosa ac vivifica Cruce coronemus, dicentes cum Apostolo Paulo: mihi absit gloriari. Flor. 4. Patav. 3. terg. Apud Lipomanum tom. 7. pag. 15. Surium tom. 3. pag. 56. & Vossium tom. 3. pag. 201. in eo sermone, cujus initium, omnis celebritas, ab iis verbis, Nos vero parvi pariter ac magni, viri & feminae, Christiano more festa dominica celebremus &c. coronemus portarum frontes, ut Christiani, & non ut gentiles atque pagani.

De ultimo Judicio. Quæ vero post hæc futura sunt, cum illa radiare in cælis cæperit, putas qualia erunt? At ista, fratres, fortassis omnem sermonem, omnem mentem, omnemque cogitationem superant. Flor. 4. terg. Patav. 4. Apud Vossium serm. cujus initium, omnis celebritas, ab iis verbis, At quæ post eam revelanda sunt, cujusmodi? Tom. 3. pag. 202.

De iis quæ fient in extremo Judicio. Ad hæc, qui aderant studiosi auditores ac fideles Christi dixerunt: Dic nobis & reliqua, ut audientes pœnitentiam agamus. Ad quos ille: Intente, quæso, accipite, fratres mei dilectissimi. Tunc enim requiretur in singulis Christianis Baptismatis sigillum illibatum. Flor. 7. Patav. 7. Apud Vossium tom. 1. pag. 198. Interrogarunt Christo dilecti auditores: Commemora nobis & reliqua, ut audiamus. Doctor. Tunc omnis homo constitutus in medio regni & judicii: cum sequentibus Interrogationibus.

De variis tormentorum locis. Interrogatio. In unum omnes supplicium abibunt, an varii cruciatus sunt? Responsio. Varia sunt tormentorum loca, sicut in Evangelio audivimus. Flor. 9. Patav. 10. Apud Vossium tom. 1. pag. 201. In unum ne omnes supplicium &c. Varia tormentorum esse loca, ex Evangelio novimus.

2. De Judicio, & Resurrectione, & Caritate, & Compunctione, Sermo II. Venite fratres mei omnes: audite consilium peccatoris & minimi omnium Ephræm. Flor. 15. Patav. 14. terg. Voss. tom. 1. pag. 248.

3. De Judicio & Resurrectione, sermo III. Venite omnes fratres mei, audite me pusillum Ephræm, mentemque nostram judicem constituamus. Flor. 17. Patav. 20. Voss. tom. 1. pag. 246. Adeste fratres mei omnes, & me Ephræm minimum audite.

4. De vita & exercitatione monastica, Sermo IV. Dolor me in verba compellit, & indignitas mea, ut taceam, imperat. Flor. 18. terg. Patav. 22. Voss. tom. 3. pag. 34. Labor & dolor me ad loquendum.

De Conversatione Monastica. Venite dilectissimi mei: Venite patres ac fratres mei, grex Salvatoris electe: Venite negotiemur, quandiu subsistunt vundina, & celebritas constat. Flor. 33. terg. Patav. 42. Voss. tom. 2. pag. 217. Hic sermo in imprellis, cum antecedenti Ambrosiano conjungitur: sed in plerisque manuscriptis separatur.

5. Quod non oporteat ridere, sed flere ac lugere, Sermo V. Initium perversionis animæ Monachi, risus est atque fiducia. Flor. 37. Patav. 46. terg. Voss. tom. 1. p. 110. In hoc Sermone apud Ambrosium edit. Flor. pag. 37. a tergo, & Patav. pag. 48. laudantur Sancti Antonius & Athanasius, his verbis: Unde & Sancti Patres non ignorantes malignitates eorum contra nos, nequaquam negligebant, neque levitati operam dabant, sed sibi ipsis intente vacabant, sibi que intendentes, ac placentes Deo suo: qualis fuit Sanctus Antonius, Sanctusque Athanasius, ut ipse me-
Tom. I.

A minit in eo, quem de vita ipsius conscripsit, libro &c.

6. Ad animam negligentem. Sermo VI. Anima, quæso, ne concidas, neque affligaris. Flor. 39. Patav. 50. Voss. tom. 1. pag. 264.

7. Ad Monachos, de Sanctis quibusdam Patribus, qui tempore illo requieverant. Sermo VII. cor meum doleo, Compatimini mihi, fratres mei, fidelissimique conservi. Flor. 40. terg. Patav. 51. terg. Voss. tom. 3. pag. 269.

8. De armatura Monachi, quod oporteat Monachum veluti militem in acie semper assistere. Sermo VIII. Talem armaturam sibi debet acquirere, qui pro Christo certare instituit. Flor. pag. 42. Patav. 54. terg. Voss. tom. 2. pag. 258. In manuscriptis Ambrosianis, hic sermo in alios sequentes dividitur.

De timore Dei habendo. Pro gladio sane sume timorem Dei. Flor. 45. terg. Patav. 59.

De silentio & sancta quiete. Posside autem silentii quietem, veluti murum munitum. Flor. 49. Patav. 64.

9. De pœnitentia. Sermo IX. Dominus, qui de alto Patris sinu descendit ad terram, factusque est nobis salutis via. Flor. 50. Patav. 65. terg. Voss. tom. 1. pag. 152. Al. De conversione & pœnitentia.

10. De secundo Domini adventu. Sermo X. Accedite filii lucis, audite dulcissimam & beatissimam Salvatoris nostri vocem dicentem ad nos: Venite benedicti Patris mei. Flor. 53. Patav. 69. terg. Voss. tom. 1. pag. 254.

11. De timore Dei. Sermo XI. Attende tibi ipsi, dilectissime, nequando in negligentia & vanitate perdas tempus tuum. Flor. 55. terg. Patav. 72. terg. Voss. tom. 2. pag. 196. Al. Admonitio de timore Dei.

12. De angustia, qua premitur anima, cum ex pugna contra se hostis infirmior fit. Sermo XII. Anima angustis pressa, accedit ad te Sancte Domine. Flor. 57. Patav. 75. Voss. tom. 1. pag. 65.

13. De Compunctione. Sermo XIII. Indultor bonorum omnium, fonsque sanitarum, & thesaurus miserationum. Flor. 60. Patav. 79. Voss. tom. 1. pag. 146.

14. De passione Domini Salvatoris. Sermo XIV. Loqui timeo, & narrationem plenam horroris lingue officio aggredi. Flor. 62. terg. Patav. 82. terg. Voss. tom. 3. pag. 193.

15. Ad eos, qui Filii naturam scrutari volunt. Sermo XV. Rex Cælestis, immortalis Dominus, filius Unigenitus, dilectus Patris. Flor. 65. Patav. 86. Voss. tom. 3. pag. 178.

16. De Antichristo. Sermo XVI. Quomodo peccator ego, plenusque delictis, explicare ea potero, quæ meas excedunt vires? Flor. 68. terg. Patav. 90. terg. Voss. tom. 1. pag. 233.

17. De Virginitate. Sermo XVII. De Virginitate & sanctificatione animæ, Paulus Apostolus, ut consiliarius optimus, nos admonet omnes. Flor. 74. Patav. 97. a terg. Voss. tom. 1. pag. 134.

18. De laudibus Martyrum. Sermo XVIII. Inspiciens, imperitus, rudis pictor & horridus, pulcherrimam spectantibus proponere imaginem cupit. Flor. 76. terg. Patav. 101. Voss. tom. 3. pag. 245.

19. Laudatio Sancti Joseph Patriarchæ. Sermo XIX. Deus Abraham, Deus Isaac, Deus Jacob, Deus magne atque mirabilis, qui etiam elegisti semen Sanctorum servorum tuorum. Flor. 79. Patav. 104. terg. Voss. tom. 3. pag. 131.

INITIA SERMONUM

S. E P H R A E M S Y R I

AMBROSIO CAMALDULENSI INTERPRETE

Ordine Alphabetico.

A.

Accedite filii lucis, audite dulcissimam & beatissimam Salvatoris nostri vocem. Sermo 10. edit. Florent. pag. 53. Patavin. pag. 69.

Ad hæc qui aderant, studiosi auditores ac fideles Christi dixerunt: Dic nobis & reliqua. Pars Sermonis 1. Flor. 7. Patav. 9.

Anima, quæso, ne concidas, neque affligaris. Sermo 6. Flor. 39. Pat. 50.

Anima angustiis pressa, accedit ad te Sancte Domine. Sermo 12. Flor. 57. Pat. 75.

Attende tibi ipsi, dilectissime, nequando in negligentia & vanitate perdas tempus tuum. Sermo 11. Flor. 55. Pat. 72.

C.

Cor meum doleo: compatimini mihi, fratres mei. Sermo 7. Flor. 40. Pat. 51.

Cum Sanctorum memorias celebramus, memores simus omnium debiliū. Pars Sermonis 1. Flor. 4. Pat. 3.

D.

De Virginitate & sanctificatione animæ, Paulus Apostolus, ut consiliarius optimus, nos admonet omnes. Sermo 17. Flor. 74. Patav. 97.

Deus Abraham, Deus Isaac, Deus Jacob. Sermo 19. Flor. 79. Patav. 104.

Dilectissimi, nihil sanctæ caritati præferamus. Sermo 1. Flor. 2. Patav. 1.

Dolor me in verba compellit. Sermo 4. Flor. 18. Pat. 22.

Dominus, qui de alto Patris sinu descendit ad terram. Sermo 9. Flor. 50. Patav. 65.

I.

In unum omnes supplicium abibunt, an varii cruciatus sunt? Pars sermonis 1. Flor. 3. Patav. 2.

Indultor bonorum omnium, fonsque sanitatum. Sermo 13. Flor. 60. Patav. 79.

Initium perversionis animæ Monachi, risus est atque fiducia. Sermo 5. Flor. 37. Patav. 46.

Inspiciens, imperitus, rudis pictor & horridus. Sermo 18. Flor. 76. Patav. 101.

Ista quidem hæcenus de sancta caritate. Pars Sermonis 1. Flor. 3. Patav. 2.

L.

Loqui timeo, & narrationem plenam horroris linguæ officio aggredi. Sermo 14. Flor. 62. Patav. 82.

N.

Nos autem, fratres, ab eis declinemus, postesque nostros pretiosa ac vivifica cruce coronemus. Pars Sermonis 1. Flor. 4. Patav. 3.

P.

Posside autem silentii quietem. Pars Sermonis 8. Flor. 49. Patav. 64.

Pro gladio sane sume timorem Dei. Pars Sermonis 8. Flor. 45. Patav. 54.

Q.

Quæ vero post hæc futura sunt, cum illa radiare in cœlis cœperit, putas qualia erunt? Pars Sermonis 1. Flor. 4. Patav. 4.

Quomodo peccator ego, plenusque delictis, explicare ea potero, quæ meas excedunt vires? Sermo 16. Flor. 68. Patav. 90.

A.

Rex Cœlestis, immortalis Dominus, filius Unigenitus. Sermo 15. Flor. 65. Patav. 86.

T.

Talem armaturam sibi debet acquirere, qui pro Christo certare instituit. Sermo 8. Flor. 42. Patav. 54.

V.

Venite fratres mei omnes: audite consilium peccatoris & minimi omnium Ephraem. Sermo 2. Flor. 15. Patav. 14.

B Venite omnes fratres mei, audite me pusillum Ephraem, mentemque nostram iudicem constituamus. Sermo 3. Flor. 17. Patav. 20.

Venite dilectissimi mei: venite patres ac fratres mei, grex Salvatoris electe: venite negotiemur, quandiu subsistunt nundinæ. Pars Sermonis 4. Florent. pag. 33. Patavin. pag. 42.

S. E P H R A E M S Y R I

Sermones Quinque

AMBROSIO CAMALDULENSI INTERPRETE.

Sermo Sancti Ephren de pœnitentia ab Ambrosio è Græco in Latinum traductus. Dominus qui de alto Patris sinu descendit ad terras, pag. 106, (Sermo 9.)

De timore Dei incipit Sermo Sancti Ephren. Attende tibi ipsi, dilectissime: ne quando in negligentia & vanitate perdas tempus tuum. pag. 110. (Sermo 11.)

D De compunctione, ejusdem Sancti Ephren. Indultor bonorum omnium, fonsque sanitatum. pag. 112. (Sermo 13.)

Ejusdem de angustia, qua premitur anima, cum ex pugna contra se infirmior fit. Anima angustiis pressa. pag. 115. (Sermo 12.)

Sermo sancti Ephren de caritate, iudicio, & compunctione, & pœnitentia, per Ambrosium e Græco in Latinum translatus. Dilectissimi, nihil sanctæ caritati præferamus. pag. 118. (Sermo 1. cum sequentibus sectionibus.)

E Sequitur Liber de infantia Salvatoris, iisdem typis. Pagina autem 99., sed diversis typis, hæc adnotatio habetur. Impressus per Magistrum Bartholomæum Guldinbeck de Sultz, Anno Jubilei 1475. die vero Mercurii penultima Augusti, regnante Sixto IV. Pont. Max. Anno ejus quinto.

SERMONES AMBROSIANI

Ex manuscriptis codicibus Latinis Vaticanis.

Prologus Interpretis ad Cosmum Medicem. Peregrinum nuper offendi. Cod. Vat. Lat. ms. 257. p. 1. Cod. 258. pag. 1. Cod. 5053. pag. 241. Ambrosii Monachi epistola ad Cosmum suum virum clarissimum. Peregrinum nuper. Cod. Urbinat. 481. p. 2. Ambrosius Cosmo suo. Cod. Alexandr. 1612. p. 162. Ambrosius Monachus Cosmo suo.

G 1. De pœnitentia, & hora novissima, & iudicii die, & retributione. Dilectissimi nihil sanctæ caritati præferamus. Cod. Vat. 257. p. 3. Sermo de pœnitentia. Dilectissimi &c. Cod. 258. p. 3. Cod. Alexandr. 1612. p. 164. Cod. Urbinat. p. 4. sed in fine p. 20. sic inscribitur: Explicit Sermo S. Ephraem de pœnitentia, & de hora novissima, & iudicii die, & retributione. Demum Cod. Vat. 5053. dividitur in duos sermones, quo-

*Antiqui
ma Ambro
sii editio,
ne nota
ac typogr
phi: in 4. e
stat in Bi
Vat. cod
Lat. impr
2115.*

quorum primus p. 103. *Sancti Ephraem Sermo de caritate sancta. Dilectissimi, nihil sancta caritati: alter. p. 110. Sermo de penitentia, de hora novissima, de die iudicii. Ad hæc qui aderant.*

2. De iudicio, & resurrectione, & caritate, & compunctione. *Venite fratres mei omnes, audite. Cod. Vat. 257. p. 17. Cod. 258. p. 13. & Cod. Alexandr. 1612. p. 177. Sermo de iudicio, & resurrectione, & caritate, & compunctione. Venite. Cod. Vat. 5053. p. 118. De iudicio, & resurrectione, & caritate, & compunctione, Sermo secundus. Venite. Cod. Urbinat. 481. p. 20.*

3. De iudicio & resurrectione. *Venite omnes fratres mei. Cod. Vat. 257. p. 22. Cod. 258. p. 18. Cod. 5053. p. 125. De iudicio & resurrectione, Sermo tertius. Venite. Cod. Urbin. 481. p. 27.*

4. De Vita & exercitatione monastica. *Dolor me in verba compellit. Cod. Vat. 257. p. 24. Cod. 258. p. 19. Cod. 5053. p. 127. De Vita & exercitatione monastica, Sermo quartus. Dolor me. Cod. Urbin. 481. pag. 29.*

5. De eodem. *Venite dilectissimi mei, venite. Cod. Vat. 257. p. 43. Cod. 258. p. 37. Sermo de conversatione monastica. Venite. Cod. Vat. 5053. p. 149. De vita monastica Sermo quintus. Venite. Cod. Urbinat. 481. pag. 52.*

6. De vitando risu, fletuque appetendo. *Initium perversionis animæ. Cod. Vat. 257. p. 48. & cod. 258. p. 41. Utrobique in fine inscribitur, quod non oporteat ridere, sed flere ac gemere: quemadmodum etiam in cod. Vat. 5053. p. 155. Quod non oporteat ridere, sed flere ac lugere, Sermo sextus. Initium perversionis. Cod. Urb. 481. p. 57. & in fine pag. 61. De vitando risu fletuque appetendo.*

7. Ad animam negligentem. *Anima, quæso, ne concidas. cod. Vat. 257. p. 52. cod. 258. p. 44. Sermo ad animam negligentem. Anima. cod. 5053. p. 158. Ad animam negligentem Sermo septimus. cod. Urb. 481. p. 61.*

8. Ad monachos de sanctis Patribus, qui tempore illo requieverant. *Cor meum doleo. cod. Vat. 257. p. 54. cod. 258. p. 46. Sermo ad monachos. &c. cod. 5053. p. 160. Ad monachos de sanctis quibusdam Patribus, qui tempore illo requieverant, Sermo octavus. cod. Urb. 481. p. 63.*

9. De armatura monachi, quod oporteat monachum veluti militem in acie semper assistere. *Talem armaturam. cod. Vat. 257. p. 56. cod. 258. p. 48. De armatura monachi, quod monachum oporteat veluti in acie militem semper assistere, Sermo nonus. cod. Urb. 481. p. 66. Dividitur hic sermo in tres, cod. Vat. 5053. quorum primus pag. 163. Sermo de armatura monachi. &c. Talem armaturam. Secundus p. 168. Sermo de timore Dei semper habendo. Pro gladio sane sume. Tertius p. 175. De silentio ac sancta quiete. Posside autem silentii.*

10. De conversione & penitentia. *Dominus, qui de alto Patris sinu. cod. Vat. 257. p. 68. cod. 258. p. 58. Libellus de penitentia & confessione. Dominus. cod. 5053. p. 176. Libellus seu Sermo in ordine decimus de penitentia. Dominus. cod. Urb. 481. p. 78. & p. 83. De conversione & penitentia Sermo decimus.*

11. De secundo Domini adventu. *Accedite filii lucis. cod. Vat. 257. p. 72. cod. 258. p. 61. Sermo de secundo Christi adventu. Accedite. cod. 5053. p. 181. De secundo Domini adventu Sermo undecimus. Accedite. cod. Urb. 481. p. 83.*

12. De timore Dei. *Attende tibi ipsi. cod. Vat. 257. p. 75. cod. 258. p. 64. Admonitio de timore Dei.*

A *Attende. cod. 5053. p. 185. Admonitio de timore Dei, Sermo xii. Attende. cod. Urb. 481. p. 86.*

13. De angustia animæ, cum sit infirmior ex pugna. *Anima angustis pressa. cod. Vat. 257. p. 77. cod. 258. p. 66. De angustia, qua premitur anima, cum ex pugna contra se hostis infirmior fit. Anima. cod. 5053. p. 187. De angustia, qua premitur. &c. Sermo xiii. Anima. cod. Urb. 481. p. 89.*

14. De compunctione cordis. *Indultor bonorum omnium. cod. Vat. 257. p. 81. cod. 258. p. 69. Sermo de compunctione. Indultor. cod. 5053. p. 191. De compunctione Sermo xiv. Indultor. cod. Urb. 481. pag. 93.*

15. De passione Domini. *Loqui timeo. cod. Vat. 257. p. 85. cod. 258. p. 72. Sermo de passione Domini Salvatoris. Loqui. cod. 5053. p. 195. De passione Domini Salvatoris. Loqui. cod. Urb. 481. p. 97. & p. 101. Explicit Sermo xvi.*

16. Ad eos, qui Filii naturam scrutari volunt. *Rex celestis. cod. Vat. 257. p. 87. cod. 258. p. 75. Sermo ad eos. &c. cod. 5053. p. 199. Incipit xvii. ejusdem sermo ad eos. &c. cod. Urb. 481. p. 101.*

17. De Antichristo. *Quomodo peccator ego. cod. vat. 257. p. 92. cod. 258. p. 79. ubi &, de factis Antichristi. cod. 5053. p. 205. Libellus de Antichristo. cod. Urb. 481. p. 105. Liber ejusdem de Antichristo, in ordine Sermo xviii. Quomodo peccator.*

18. De virginitate. *De virginitate & sanctificatione cod. Vat. 257. p. 99. cod. 258. p. 86. Sermo de virginitate. cod. 5053. p. 214. De virginitate xix. Sermo. cod. Urb. 481. p. 113.*

19. De laudibus Martyrum. *Insipiens, imperitus. cod. Vat. 257. p. 103. cod. 258. p. 89. Sermo de laudibus Martyrum. cod. 5053. p. 219. Sermo xx. de laudibus Martyrum. cod. Urb. 481. p. 117.*

20. De laudibus Joseph Patriarchæ. *Deus Abraham. cod. Vat. 257. p. 107. 258. p. 93. In laudem S. Joseph Patriarchæ. cod. 5053. p. 224. Laudatio sanctissimi Joseph Patriarchæ a B. Ephraem Syro edita. Deus Abraham. cod. Urb. 481. p. 122. & p. 136. De laudibus S. Joseph Sermo xxi. & ultimus.*

E *Syllabus Codicum manuscriptorum Bibliothecæ Vaticanæ: in quibus numerus quidem Sermonum diversus est, sed iidem Sermones ac impressi.*

I. **C**od. Vaticanus Latinus ms. CCLVII. membranaceus in 4. nitidissime exaratus literis initialibus minio depictis, continet Sermones XX. S. Ephraem Syri, Ambrosio Camaldulensi interprete. Ad calcem fol. 121. hæc adnotatio legitur.

Hermannus de Erfordia complexit die 16. Novembris 1453. *Laudetur Deus. Amen.*

II. Codex Vaticanus ms. CCLVIII. membranaceus in 4., priori similis, continet Sermones XX. Ad calcem fol. 104.

Expletum die XIX. Decembris per me Dominicum Floren. Anno 1435.

III. Codex Vaticanus ms. IOLIII. membranaceus in 8. continet Sermones XXIII.

G IV. Codex Urbinatensis ms. CCCCLXXXI. membranaceus in 4. nitidissime exaratus literis initialibus auro & minio depictis, cum effigie sancti Ephraem ad pedes Christi cruci affixi orantis, continet Sermones XXI.

V. Codex Urbinatensis LXXXV. pag. 5. continet Sermones II.

VI. Codex Alexandrinus MDCXII. continet

priores duos Sermones S. Ephraem, Ambrosio Interprete.

SERMONES S. EPHRAEM SYRI.

Quos e Graeca lingua in Latinam vertit

PETRUS FRANCISCUS ZINUS

Canonicus Veronensis.

Venetiis apud Bolognium Zalterium 1574. in 8.

Interpretis ad Augustinum Valerium Veronae Episcopum Epistola scripta Venetiis pridie Idus Maji 1574. Initium. *Quatuor hi sancti viri, Ephraem scilicet Nilus, Marcus, & Esaias, quorum Sermones Zinus edidit. fol. 1.*

Ejusdem Interpretis ad Hieronymum Trivisanum Episcopum Veronae Epistola, de versione S. Ephraemi. *In maxima & incredibili illa letitia fol. 2.*

I. Animi sui timorem explicat S. Ephraem. *Ego Ephraem peccator, & in certamine spirituali. fol. 5. Voss. tom. 1. pag. 69.*

II. Preces. *Peccavi in caelum, & coram te. fol. 7. Voss. tom. 1. p. 262.*

III. De virtutibus & vitiis. *Ego, fratres Christi amantissimi, vitam vestram beatam existimo. fol. 8. Voss. tom. 1. pag. 26. Sequuntur Sermones XXII. videlicet.*

1. De timore Dei. *Beatus vir, in quo timor est Dei. fol. 9. Voss. tom. 1. pag. 27.*

2. De illo, qui expers est timoris Dei. *Qui Deum non timet. 9. Voss. tom. 1. pag. 27.*

3. De charitate. *Beatus ille vir. fol. 9. a tergo. Voss. tom. 1. p. 28.*

4. De homine non habente charitatem. *Miser & infelix. fol. 10. Voss. tom. 1. p. 29.*

5. De longanimitate. *Vere beatus ille. fol. 10. terg. Voss. t. 1. p. 29.*

6. De virtutis hujus experte. *Qui longanimitate caret, caret & patientia. fol. 10. terg. Voss. t. 1. p. 29.*

7. De patientia. *Beatus ille. 11. Voss. tom. 1. pag. 30.*

8. De impatientia. *Miser & infelix. 11. Voss. t. 1. p. 31.*

9. De benignitate. *Beatus vir. 11. terg. Voss. t. 1. p. 31.*

10. De iracundia. *Homo iracundus. 12. Voss. t. 1. p. 32.*

11. De mansuetudine. *Beatus, ter, inquam, beatus ille vir. 12. Voss. t. 1. p. 32.*

12. De improbitate. *Eos vero lacrymis & commiseratione prosequi debemus. 13. Voss. t. 1. p. 33.*

13. De veritate. *Beatus qui veritate vitam suam exornavit. 13. Voss. t. 1. p. 34.*

14. De mendacio. *Infelix ac miser, qui mendacio delectatur. 13. terg. Voss. t. 1. p. 34.*

15. De obedientia. *Beatus qui veram & non simulatam obedientiam. 14. Voss. t. 1. p. 35.*

16. De inobedientia & murmuratione. *Detestandus ac miser est homo. 14. Voss. t. 1. p. 35.*

17. De homine ab invidia & aemulatione alieno. *Beatus qui ab invidia. 15. Voss. t. p. 33.*

18. De invidis & aemulatoribus. *Qui autem laborat his vitis. 15. terg. Voss. t. 1. p. 37.*

19. De homine abhorrente a maledictis & contumelia. *Beatus & felix qui maledictis. 16. Voss. t. 1. p. 38.*

20. De maledicis & contumeliosis. *Qui pergit alios maledictis insectari. 16. Voss. t. 1. p. 38.*

A 21. De temperantia & continentia. *Beatus & vere felix. 16. terg. Voss. t. 1. p. 39.*

22. De intemperantia. *Homo intemperans. 17. Voss. t. 1. p. 40.*

IV. De gratia Dei. *Da operam, ut divinam gratiam habeas in mente tua. fol. 18. a tergo. Voss. t. 1. p. 81.*

V. De linguae morbo & ceteris vitiis. *Variae in omnibus hominibus sparsae sunt cupiditates. fol. 21. Voss. tom. 1. p. 103.*

B VI. Deslet peccata sua, & Dei misericordiam implorat. *Edeffenorum ex urbe, quodam die diluculo duobus cum fratribus egressus sum. fol. 26. terg. Voss. tom. 1. p. 141.*

VII. De poenitentia & confessione. *Discamus, o peccatores, quomodo misericordia se se habeat. fol. 28. Voss. tom. 1. p. 157.*

VIII. Seipsum reprehendit, & peccata sua confitetur. *Qui multis in rebus, fratres charissimi, vobis prodesse videor. fol. 29. terg. Voss. tom. 3. pag. 99.*

C IX. De charitate. *Si tibi ea potestas concessa sit, frater charissime, ut linguis omnibus loquaris, & spiritus scias distinguere. fol. 43. a tergo. Voss. t. 2. p. 199.*

X. De vita spiritali consilium ad amicum, qui paulo ante se vitae monasticae addixerat. *Laudo fidem & studium tuum, qui ab homine peccatore cupias aliquid audire. fol. 44. terg. Capita XCIX. Voss. t. 1. p. 50.*

XI. De exercitatione. *Qui te ad virtutem accipietatem exerces, attende tibi & cave. fol. 55. terg. Voss. t. 2. p. 85.*

D XII. Eorum correctio, qui cum vitiose vivant, honores petunt. *Excrucior, fratres mei, & contremisco, atque dolore conficior. fol. 56. terg. Voss. t. 1. p. 97.*

XIII. De virginitate & castitate disputatio. *Improbis demon ita fratres & sorores aggreditur. fol. 60. terg. Voss. t. 1. p. 130.*

XIV. De Castitate. *Castitatem, frater charissime, palmae similem puta. fol. 62. terg. Voss. t. 1. p. 133.*

XV. Beatitudines. *Beatus qui a terrenis omnibus vanae istius vitae occupationibus. fol. 63. Capita LV. Voss. t. 1. p. 179.*

E XVI. Beatitudines aliae. *Beatus qui mundi vanitates odit ac deserit. fol. 67. Voss. t. 1. p. 183.*

XVII. De recta vitae ratione. *Si rectam vivendi rationem diligis, humilitatem amplectere. fol. 70. terg. Capita LXXXIX. Voss. t. 1. p. 42.*

XVIII. De beatitudine & miseria. *Beati qui Deum amant, & propter amorem ejus terrena cuncta despiciunt. fol. 76. a tergo. Voss. t. 1. p. 188.*

F *Vita S. Ephraem per D. Gregorium Nyssae Pontificem magni Basilii fratrem Graece scripta, in Latinam versa Petro Francisco Zino Canonico Veronensi interprete. Arcana divinis in Evangeliiis similitudo me ad propositum dicendi argumentum adhortatur. fol. 78.*

INITIA SERMONUM

S. EPHRAEM SYRI

PETRO FRANCISCO ZINO INTERPRETE

G

Ordine Alphabetico.

A.

A Arcana divinis in evangeliiis similitudo. *Vita S. Ephraem per S. Gregorium Nyssenum. p. 78.*

B.

Beatus vir, in quo est timor Dei. Sermonis 3. caput I. p. 9. Beatus

Beatus ille vir. Serm. 3. cap. 3. pag. 9.
 Beatus ille. Serm. 3. cap. 7. p. 11.
 Beatus vir. Serm. 3. cap. 9. p. 11.
 Beatus, ter, inquam, beatus. Serm. 3. cap. 11. p. 12.
 Beatus qui veritate. Serm. 3. cap. 13. p. 13.
 Beatus qui veræ. Serm. 3. cap. 15. p. 14.
 Beatus qui ab invidia. Serm. 3. cap. 17. p. 15.
 Beatus & felix. Serm. 3. cap. 19. p. 16.
 Beatus & vere felix. Serm. 3. cap. 21. p. 16.
 Beatus qui a terrenis omnibus vanæ istius vitæ occupationibus. sermo 15. p. 63.
 Beatus qui mundi vanitates odit ac deserit. Sermo. 16. pag. 67.
 Beati qui Deum amant. Sermo 18. p. 76.

C.

Caritatem, frater carissime, palmæ similem puta. Sermo 14. p. 62.

D.

Da operam, ut divinam gratiam habeas in mente tua. Sermo 4. pag. 18.

Detestandus ac miser est homo. Serm. 3. cap. 16. pag. 14.

Discamus, o peccatores, quomodo misericordia se se habeat. Sermo 7. pag. 28.

E.

Edeffensorum ex urbe quodam die diluculo duobus cum fratribus egressus sum. Sermo 6. p. 26.

Ego Ephraem peccator, & in certamine spirituali. Sermo 1. p. 5.

Ego, fratres Christi amantissimi, vitam vestram beatam existimo. Sermo 3. continet capita xxii. pag. 8.

Eos vero lacrymis & commiseratione prosequi debemus. Sermonis 3. caput 12. pag. 13.

Excrucior, fratres mei, & contremisco, atque dolore conficior. Sermo 12. pag. 56.

H.

Homo iracundus. Sermonis 3. cap. 10. pag. 12.

Homo intemperans. Serm. 3. cap. 22. pag. 17.

I.

Improbis dæmon ita fratres & sorores aggreditur. Sermo 13. pag. 60.

Infelix ac miser, qui mendacio delectatur. Serm. 3. cap. 14. pag. 13.

L.

Laudo fidem & studium tuum, qui ab homine peccatore cupias aliquid audire. Sermo 10. pag. 44.

M.

Miser & infelix. De non habente caritatem. Serm. 3. cap. 4. pag. 10.

Miser & infelix. De non habente patientiam. Serm. 3. cap. 8. pag. 11.

P.

Peccavi in cœlum & coram te. Sermo 2. pag. 7.

Q.

Qui Deum non timet. Sermonis 3. caput 2. pag. 9.

Qui longanimitate caret. Serm. 3. cap. 6. pag. 10.

Qui autem laborat his vitiis. Serm. 3. cap. 18. pag. 15.

Qui pergit alios maledictis infectari. Serm. 3. cap. 20. pag. 16.

Qui multis in rebus, fratres carissimi, vobis prodesse videor. Sermo 8. pag. 29.

Qui te ad virtutem, ac pietatem exerces, attende tibi & cave. Sermo 11. pag. 55.

S.

Si tibi ea potestas concessa sit, frater charissime, ut linguis omnibus loquaris, & spiritus scias distinguere. Sermo 9. pag. 43.

A Si rectam vivendi rationem diligis, humilitatem amplectere. Sermo 17. pag. 70.

V.

Variae in omnibus hominibus sparsæ sunt cupiditates. Sermo 5. pag. 21.

Vere beatus ille. Sermonis 3. cap. 5. pag. 10.

SERMONES S. EPHRÆM SYRI,

QUOS ALOYSIUS LIPOMANUS

B

Primo Veronensis, postremo Bergomensis Episcopus edidit.

V Ita Sancti Patris nostri Ephraim Syri, Gentiano Herveto Gallo interprete. *Ephraim ille admirabilis, natus quidem fuit in Syria, in civitate Edessa, Christianis parentibus.* Lipoman. tom. 5. pag. 468. Surius tom. 1. pag. 769.

Vitarum sanctorum t. V. Venetiis 1556.

C

Sancti Patris nostri Ephraim Syri oratio de Transfiguratione Domini, & Dei, & Salvatoris nostri Jesu Christi. *Ex agro messes & letitiæ, & ex vinea fructus esculenti, & ex scripturis doctrina vivifica.* pag. 164.

Tom. VI. Romæ ex officina Salviatiana 1558.

Oratio divi Ephraem Diaconi Ecclesiæ Edissenæ, viri sanctissimi & illuminatissimi, de Sanctissimæ Dei Matris laudibus. *Intemerata prorsusque pura, Virgo Deipara, Regina omnium, spes desperantium, Domina mea gloriosissima eademque optima, sublimior cœlicolis.* pag. 10.

Tom. VIII. edit. Romæ 1560.

D

Ejusdem divi Ephraem Oratio ad Sanctissimam Dei Genitricem. *Immaculata, impolluta, incorrupta, pudica Virgo Dei Sponsa, Domina nostra.* 11. a tergo.

Sermo divi Ephraem viri sanctissimi, & illuminatissimi, Ecclesiæ Edissenæ Diaconi, de Passione Domini Salvatoris, Ambrosio Camaldulensi interprete. *Loqui timeo, & narrationem plenam horroris linguæ officio aggredi.* 12.

Lamentatio sanctissimæ Dei Genitricis prope Crucem stantis, pereundem divum Ephraem. *Stans apud crucem purissima virgo, Salvatoremque in ligno suspensum suspiciens, plagas reputans, intuens & clavos.* 14.

E

Ejusdem divi Ephraem sermo de sancta & vivifica Cruce. *Nos Christiani a Gentilibus ac Judæis declinemus, postesque nostros pretiosa ac vivifica Cruce coronemus, dicentes cum Apostolo Paulo; mihi absit gloriari.* 15. Apud Ambrosium Camaldulensem in Sermone 1. edit. Florentinæ pag. 4.

Sermo divi Ephraem viri sanctissimi & illuminatissimi, Ecclesiæ Edissenæ Diaconi, de laudibus Sanctorum Martyrum, Ambrosio Camaldulensi interprete. *Inspiciens, imperitus, rudis pictor & horridus.* 16. Edit. Florentinæ pag. 76. Sermo 18.

F

Sermo divi Ephraem Diaconi Ecclesiæ Edissenæ ad Monachos de Sanctis quibusdam Patribus, qui tempore illo requieverant. *Cor meum doleo. Compatimini mihi, fratres mei.* 18. Sermo 7. edit. Florent. pag. 40.

Sermo divi Ephraem Diaconi Ecclesiæ Edissenæ de laudibus Sancti Joseph Patriarchæ, Ambrosio Camaldulensi interprete. *Deus Abraham, Deus Isaac, Deus Jacob.* 20. a tergo. Sermo 19. edit. Florent. pag. 79.

G

Divi Ephraem Edissenæ Ecclesiæ Diaconi. (Sermo secundus in volumine sermonum ejus.) *Legentes non agnoscimus, & audientes, nec quicquam auribus nostris percipimus. Si aliquis conficiens iter, homicidium perpetratum repente agnoverit, vultus ejus illico immutatur.* pag. 1. Apud Vossium t. 3. pag. 34. circa finem.

De vitis sanctorum pars secunda Lorani apud Petrum Zangrium Tiletanum 1568

De Vitis Sanctorum.

Tom. I. edit.

Colonia A-
grippinae a-
pud Gueri-
num Cale-
nium & hæ-
redes Quen-
telios Anno
1570.

Testamentum sancti & divino afflati spiritu Patris nostri Ephraem Syri, Julio Clemente Canonico Seculari Congregationis Sancti Georgii in Alga Interprete. Ego Ephraem morior. Notum igitur vobis sit omnibus, o viri Edesseni. pag. 774. Habetur in libris ejus Græce conscriptis, nunc primum Latinis cognitum, 3. tomo Aloysii.

Divi Ephraem Sermo de sancta & vivifica Cruce. Nos Christiani a Gentilibus ac Judæis declinemus. pag. 56. Lipoman. tom. 8. pag. 15.

Tom. 3. Co-
lonia 1572.

Sancti Patris nostri Ephraem Syri oratio de Transfiguratione Domini & Dei & Salvatoris nostri Jesu Christi. Est in Simeone Metaphraste. Ex agro messes & letitie, & ex vinea fructus esculenti. pag. 692. Lipom. tom. 6. pag. 164.

Tom. 4. Co-
lonia 1573.

Oratio divi Ephraem Diaconi Ecclesiæ Edissenæ, de Sanctissimæ Dei Matris laudibus. Intemerata prorsusque pura, Virgo Deipara, Regina omnium. pag. 1. Lipom. tom. 8. pag. 10.

Tom. 6. Co-
lonia 1575.

Ejusdem divi Ephraem oratio ad sanctissimam Dei Genitricem. Immaculata, impolluta, incorrupta, pudica Virgo. 2. Lipom. tom. 8. pag. 11.

Sermo ejusdem divi Ephraem de laudibus Sanctorum Martyrum, Ambrosio Camaldulensi interprete. Insuper, imperitus, rudis pictor & horridus. p. 3. Lipom. tom. 8. pag. 16.

Sermo divi Ephraem Diaconi Ecclesiæ Edissenæ, de laudibus Sancti Joseph Patriarchæ, Ambrosio Camaldulensi interprete. Extat in operibus ejus. Deus Abraham, Deus Isaac, Deus Jacob. 835. Lipom. tom. 8. pag. 20.

Tom. 7. Co-
lonia 1581.
Jacobo Mi-
andro conti-
natore.

Sermo divi Ephraem viri sanctissimi & illuminatissimi, Ecclesiæ Edissenæ Diaconi, de Passione Domini Salvatoris, Ambrosio Camaldulensi interprete. Loqui timeo. pag. 203. Lipom. tom. 8. pag. 12.

Lamentatio Sanctissimæ Dei Genitricis prope Crucem stantis, per eundem divum Ephraem. Stans apud Crucem purissima Virgo. 205. Lipoman. tom. 8. pag. 14.

PRECATIONE S. EPHRAEM

Quas Syriace & Latine edidit

GUIDO FABRICIUS BODERIANUS.

peri Pa-
archæ Li-
Rituum
ptismi &
re Syna-
Antver-
1572.

Precatio huic horæ inserviens (hoc est, ad Sacram Liturgiam) quæ est Divi Ephraem. Fide obtulit Abel sacrificium pacificum: Abraham etiam fide obtulit Isaac. pag. 127.

Precatio excitatoria Divi Ephraem, hora abscon- sionis: hoc est, antequam quis cubitum eat. Tribue mihi, Domine mi, ut ego vigilans vigilanter in conspectu tuo consistam. pag. 129. Prodiit Syriace in Officio Syrorum tam Maronitarum quam Jacobitarum ad Completorium Dominicæ.

HYMNUS S. EPHRAEM,

Quem e Syriaco translatum, Latine edidit

CARD. JOANNES BONA.

um Li-
gicarum
1. cap. 9.
ris. 1678.

Hymnus S. Ephraem. Gloria Trinitati perpetuæ at- que æternæ. Pag. 86. Extat in Liturgia Syrorum Maronitarum.

S. EPHRAEM SYRI,

Qui tribus Tomis continentur ex interpretatione

GERARDI VOSSII.

Romana editione cum Colonienfi collata.

B

TOMO I.

Epistola Gerardi Vossii ad Sixtum V. Pont. Max. scripta anno 1589. Biennio antequam in excelsam istam

Præfatio ejusdem ad Lectorem. Quanti universa olim antiquitas, christiane lector, fecerit S. Patrem Ephraem Syrum.

Vita atque Encomium sancti Patris Ephraem, per S. Gregorium Nyssenum. Recondita in divinis Evangelii similitudo. I.

Alia ejusdem S. Patris vita, Anonymo auctore. Sanctus hic Pater noster Ephraem ex oriente oriundus, Syrus genere. XIII.

Comparatio inter S. Basilium magnum, & S. Ephraem Syrum, per S. Amphilochium Iconii Episcopum. Fratres, utilem quamdam vobis facere institui narrationem. XV.

Insignia aliquot Patrum de S. Ephraem Testimo- nia. XVII. nimirum, Basilii magni, Hieronymi, Pal- ladii, Theodoriti, Sozomeni, Historiæ Tripartitæ, Me- nologii Græcorum, Simeonis Metaphraste, Anastasii Si- naitæ, Photii Patriarchæ, Georgii Cedreni, Theodori Prodromi, Nicephori Callisti, & Joannis Trithemii.

1. Sancti Patris nostri Ephraem Syri Diaconi Ec- clesiæ Edessenæ religiosissimi, de Sacerdotio. Initium. o miraculum stupendum! o potestas ineffabilis! Romana edit. pag. 1. Colonien. p. 1.

2. Ad fratrem quemdam sciscitantem: ad quem hoc dictum pertineat, melius est nubere, quam uri? Responsio. Apostolum audi dicentem. Rom. 4. Colon. 4.

3. Apologia ad fratrem quemdam, de Heli sa- cerdote. Interrogatio. Cum scriptura de Heli sacerdote attestetur &c. Responsio. Attende tibi ipsi, ne forte multa curiosius investigans. Rom. 6. Colon. 6. Alibi ti- tulus: Ad fratrem contradicentem de Heli sacerdote.

4. De festis diebus, & de dignitate divinorum mysteriorum. Saltem ne prorsus infructuosi inveniamur, quotidie in æterna illa bona respiciamus. Rom. 9. Co- lon. 9.

4. De caritate five dilectione. Bene ait Dominus: quoniam onus meum leve est. 11. Col. 11.

6. Encomium in Psalmos. Et hæc quidem, ac his plura de caritate. 14. Col. 13.

7. De orando Deum, five de oratione. Vere bea- tum est non peccare. 15. Col. 14.

8. De amore pauperum. Huc agite ergo fratres ca- rissimi, contemnamus hæc momentanea. 16. Col. 15.

9. De jejuniis. Eslo studiosus paupertatis Christi. 17. Col. 17.

10. Quomodo intelligendum sit illud scripturæ. Duo erunt in agro &c. Audisti, quod duo erunt in agro. 18. Col. 17.

11. De his, quæ præsens hæc nostra vita in se con- tinet. Cogitemus fratres quod nihil nobis in die defensionis nostræ proderunt. 19. Col. 18.

12. De mansionibus beatis. Salvator noster man- siones multas Patris vocat. 20. Col. 19.

13. De

Romæ ex
pographia
Jacobi Tor-
nerii 1589
in folio.
Coloniae
Arnoldum
Quentelium
1603. in folio.

13. De locis beatis. *Hæc ipsa præcepta complentes, istuc eorumdem fructus præmittamus.* 21. Colonien. 20.

14. De non suspiciendis rebus hisce momentaneis: & ne patiamur nos decipi hujus vitæ oblectamentis. Et in Psalmum septuagesimum secundum. *Cum mens nostra ad lubricitatem sit prona.* 22. Col. 22.

15. Ode optime fluens, in eos, qui quotidie peccant, & quotidie poenitentiam agunt. *Quousque o amice inimicum sustines.* 24. Al. Ode aptissima in eos, qui assidue peccant, & raro poenitentiam agunt. Col. 23.

16. De virtutibus & vitiis. *Vitam vestram beatam prædico.* 26. Col. 25:

17. De timore Dei. *Beatus vir ille, in quo est timor Dei.* 27. Col. 26.

De illo qui non habet timorem Dei. *In quo non est timor Dei.* 27. Col. 26.

18. De caritate sive dilectione. *Beatus vir ille, in quo divina caritas est.* 28. Col. 27.

De non habentibus caritatem. *Miser autem atque infelix, qui longe a caritate abest.* 29. Col. 27.

19. De longanimitate. *Vere beatus homo ille, qui longanimitatem possidet.* 29. Col. 28.

De iis qui carent longanimitate. *Qui longanimitatis est expers.* 30. Col. 28.

20. De patientia. *Beatus est, fratres, qui patientiam possidet.* 30. Col. 29.

De impatientia. *Miser & infelix, qui patientiæ est expers.* 31. Col. 29.

21. De lenitate animi, sive de benignitate. *Beatus ille vir, qui non facile ad iram.* 31. Col. 30.

De iracundia. *Qui iracundia semper tenetur.* 32. Col. 30.

22. De mansuetudine. *Beatus ac felicissimus vere est vir ille, qui mansuetus est.* 32. Col. 31.

De malitia sive improbitate. *Lugendi itaque & deplorandi sunt illi, qui mansuetudinis expertes.* 33. Col. 32.

23. De veritate. *Beatus qui secundum veritatem.* 34. Col. 33.

De mendacio. *Miser atque infelix, qui semper mendaciis.* 34. Col. 33.

24. De obedientia. *Beatus qui vera & minime simulata præditus est obedientia.* 35. Col. 33.

De inobedientia & murmuratione. *Execrandus autem est ac miser homo inobediens.* 35. Col. 34.

25. De eo, qui ab invidia & æmulatione alienus est. *Beatus qui invidiæ & æmulationi non est obnoxius.* 36. Col. 35.

De eo, qui obnoxius est invidiæ & æmulationi. *Qui autem ejusmodi vitiorum laborat morbo.* 37. Col. 35.

26. De eo, qui a maledictis & contumeliis alienus est. *Beatus ac felicissimus, qui maledictis & contumeliis.* 38. Col. 36.

De maledicentia & maledicis. *Qui alios lubens maledictis incessit.* 38. Al. Contra maledicos & contumeliosos. Col. 37.

27. De temperantia & continentia. *Beatus ac vere felicissimus, qui temperantiæ ac continentiae virtute.* 39. Col. 37.

De intemperantia & incontinentia. *Qui intemperans est & incontinens.* 40. Col. 38.

28. De recta vivendi ratione, capita XCI. *Si rectam vivendi rationem expetis, te in humilitate exerce.* 42. Col. 40.

29. Consilium de vita spiritali, ad monachum novitium, capita XCVI. *Tua mihi probatur fides ac studium, quod ab homine peccatore.* 50. Al. Ad Amicum, qui recens amplexus erat vitam monasticam. Col. 47.

30. De non scandalizando proximo. Et de recta vitæ ratione, Adhortatio. *Non decet eos, qui ad pieta-*

tis studium accedunt, & manum ad aratrum ponunt, retro converti. 62. Col. 59.

31. De vera atque perfecta renuntiatione. Et quo pacto Anima Deum inveniet, cujus etiam causa ad nos venire dignatus est Dominus. *Qui vitam quietam excolit, & vita solitaria gaudet.* 64. Col. 61.

32. Quomodo Anima, quando tentatur ab hoste, debeat cum lacrymis interpellare Deum. *Anima angustis tentationum pressa ad te recurrit.* 65. Al. Sermo, quomodo Anima cum lacrymis debeat orare Deum, quando tentatur a Diabolo. Col. 62.

33. De timore animi. *Ego Ephraem peccator, ignavus ac piger in certamine spiritali.* 69. Col. 66.

34. Reprehensio sui ipsius atque confessio. *Fratres, compatimini mihi, qui commiserationis habetis viscera.* 72. Col. 68.

35. Adhortatio ad pietatem. *Carissime, divina gratia christianus es: serva mandata Domini.* 75. Col. 71.

36. Sermo ad pietatem bonaque opera, Christi athletam exercens. *Qui se vere Domino consecrare cupiunt ob futuram regni promissionem.* 77. Al. Sermo ad pietatis certamen inungens præparansque. Al. Serm. ad pietatis religionisque cultum decertantem exercens. Al. Ejusdem Sermo Asceticus, sive exercitatorius. Col. 73.

37. De divina gratia. *Enitere, ut divinam gratiam jugiter in mente tua habeas.* 81. Col. 76.

38. De fide. *Dominus noster in evangelio ad perfectionem fidei suos adducere volens discipulos.* 84. Al. Ejusdem S. Patris Ephraem Sermo de Fide, super illud Evangelii, *Qui fidelis est in parvo, & in multo fidelis erit.* Col. 80.

39. Adversus eos, qui dicunt Terræmotus a terræ inflatione fieri. *Dicite nobis qui vestro e pectore verba depromitis, & non ex ore Domini.* 90. Col. 85.

40. Ne decipiamur gentilium erroribus. *Adjiciam autem & hoc dictis. Mortalitate gliscente in urbe Constantinopoli.* 91. Col. 76.

41. Ad everfionem superbiæ. *Vana est omnis exercitatio, omnis temperantia, omnis obedientia.* 93. Col. 88.

42. Ad correctionem eorum, qui vitiose vivunt, & honores appetunt. *Angor, fratres mei. & borreo ac contremisco, doloreque conficior.* 97. Al. Ejusdem Parænesis sive adhortatio, ad eorum correctionem, qui cum vitiose vivant, honores affectant. Col. 92.

43. De morbo linguæ aliisque vitiis. *Diverse in cunctis hominibus sparsæ reperiuntur cupiditates.* 103. Col. 97.

44. Non esse ridendum, sed lugendum potius atque plorandum. *Initium everfionis atque interitus animæ monachi est risus.* 110. Al. Non oportere mente distrahi, neque ridere, sed potius plangere. Al. Quod non debeamus ridere, & extolli; sed nos potius ipsos deffere. Col. 104.

45. Quod ludicris rebus abstinendum sit christianis. *In rebus ludicris non esse tempus a christianis consumendum, omnes novimus.* 113. Col. 107.

46. De iis, qui animas ad impudicitiam pelliciunt, cum dicant nihil mali esse. *Ad Prophetam Ezechielem dixit Deus.* 117. Col. 110.

47. De abstinendo a cupiditatibus carnalibus: & de certamine, ac de multa securitate, ad Fratrem qui excidit. *Qui in medicorum curantur officinis, non letantur malis alienis.* 122. Col. 115.

48. De abstinendo ab omni consuetudine perniciofa: & de continentia. *Interrogatio, an bonum sit de aliorum rebus curiosum esse. Responsio. Bonum est unumquemque sibi ipsi attendere.* 124. Col. 117.

49. Adversus improbas mulieres. *Nulla par fera improba ac maledicæ femina.* 127. Col. 120.

50. Antirrhethicon, sive controversia, de virginitate. Tom. I. m rate

tate & continentia. Fratrem sive sororem aggrediens demum improbus. 130. Colonien. 123.

51. De castitate. Castitatem, dilecte frater, palma similem existima. 133. Al. De castitate & temperantia sive continentia. Col. 125.

52. Sermo de virginitate. De virginitate & animæ sanctificatione, a Paulo Apostolo optimo consiliario omnes docemur. 134. Col. 126.

53. Sermo de passionibus sive perturbationibus animi. Cupio exponere omnem meam acerbiteriam, omnemque malitiam atque insipientiam negligentiamque coram maiestate tua. 138. Col. 130.

54. De compunctione, Sermo primus. Edessena ex urbe benedicta quodam die diluculo surgens, cum duobus fratribus egressus sum. 141. Col. 133. De compunctione Sermones IV.

Sermo secundus, de compunctione. Compungere, o anima mea, compungere super universis bonis, quæ a Deo accepisti & non custodisti. 143. Al. Ejusdem Sermo alius de compunctione. Col. 135.

De compunctione Sermo tertius. Largitor cunctorum bonorum, ac fons sanitatum. 146. Col. 138.

De compunctione & salute animæ Sermo. Venite cuncti fratres bonum a me peccatore Ephraem consilium accipite. 150. Col. 141.

55. De poenitentia, Sermo primus. Dominus noster, qui e sinu Patris descendit, nobisque factus est via salutis. 152. Col. 144. De poenitentia Sermones II.

De poenitentia, Sermo secundus. Discamus o peccatores, quid sit misericordia. 157. Al. De poenitentia, & confessione. Col. 148.

56. De Poenitentia, & conversione. Ne ergo vano percellamur timore, ac timore quidem, qui non est timor. 159. Col. 150.

57. De poenitentia & patientia. Quis obsecro secum cogitans expendensque vitam hanc fugitivam esse. 160. Col. 150.

58. De patientia. Qui Deo placere cupit, ejusque hæres per fidem evadere. 162. Col. 153.

59. Sermo adhortatorius, de Patientia & compunctione. Creator noster Deus infirmitatem mentis nostræ & versutiam adversarii sibi exploratam habens. 167. Col. 157.

60. De patientia & consummatione hujus seculi. Ac de secundo adventu Domini, & de regno justorum successione carente, æternoque supplicio peccatorum. Argumentum quoque confessionis, necnon ad meditationem divinarum scripturarum exhortatio: insidiæque nonnullæ inimici: ac quæ quantaque tranquillitatis mentis atque quietis silentiique sit utilitas. Illustris est vita justorum: sed quomodo illustratur, nisi per patientiam? 171. Al. Ejusd. de Patientia, & seculi consummatione, ac de secundo Adventu Domini. Col. 161.

61. Beatitudines. Beatus qui a cunctis rebus terrenis vanæ hujus vitæ totus est liber in Domino. 179. Al. Ejusd. S. Patris Ephraem, de Beatitudine animæ, liber. Col. 168.

62. Beatitudines aliæ. Beatus qui præsentem hanc vitam odit ac deserit. 183. Col. 173.

63. De Beatitudinibus & miseriis. Beati qui Deum amant, & propter ejus amorem terrena quæcumque contemnunt. 188. Al. Ejusdem de Renunciatione, ac de Beatitudinibus atque miseriis. Al. Ejusd. de Beatitudine & miseria. Col. 177.

64. Christianæ ac perutiles Interrogationes & Responsiones XIV.

65. Adversus eos, per quos blasphematur nomen Dei. Interrogatio. Quomodo blasphematur Deus.

A Dominus per Prophetam ait: væ bis. 190. Col. 179.

66. Quid sibi vult dictum istud Apostoli: per prævaricationem legis Deum inhonoras. Quemadmodum qui regis literas accipit. 191. Col. 180.

67. Hæretici canibus, & lupis, & porcis comparantur. Quomodo de hæreticis scriptum legimus. 196. Col. 184.

68. De gravitate peccati, quod est in Spiritum sanctum. Quod genus peccati est irremissibile? 196. Col. 184.

B 69. Quam detestandum sit malum, odisse proximum. Quod peccatum præter hæresim ceteris existit gravius. 199. Col. 185.

70. De iis, quæ fient in extremo judicio. Interrogarunt Christo dilecti auditores; commemora nobis & reliqua, ut audiamus? Doctor. Tunc omnis homo constitutus in medio regni & judicii. 197. Col. 185. Tres interrogationes, totidemque responsiones.

71. De abrenunciatione in sacro Baptismate facta. Et quomodo ea requiretur a nobis in extremo judicii die. Item de variis tormentorum locis in Inferno.

C Et de compunctione ac poenitentia animæ. Interrogatio. Obsecramus te magister, ut & Abrenunciationis vim nos doceas. Magister. Abrenunciatio, quam in Baptismo facimus, nominata quidem apparet parva. 199. Col. 187.

72. De variis tormentorum locis in Inferno, & de compunctione, ac poenitentia animæ. Interrogatio. In unum ne omnes supplicium sunt abituri; an vero varia tormenta reperiuntur? Responsio. Varia tormentorum esse loca, ex evangelio novimus. p. 201. Colonien. 189.

D 73. De recordatione mortis. Et de virtute, ac de divitiis. Morem gerere oportet illi, qui dicit; Consolamini invicem, & ædificate alterutrum. 210. Col. 197.

74. De morte, oratio S. Patris nostri Basilii magni. Res admiratione digna. 213. Col. 200.

75. De resurrectione mortuorum. Interrogatio. Quid sibi vult sermo ille scriptus; nihil intulimus in hunc mundum, manifestum, quod nec auferre quid possumus? Responsio. Arbitror hoc quod ait, tale esse. 222. Col. 208.

E 76. Adversus illos, qui dicunt Resurrectionem mortuorum non esse. Cum ethnicis sentis, & dicis mortuorum resurrectionem non esse. 228. Col. 214.

77. De consummatione seculi, & de Antichristo. Quo pacto minimus ego Ephraem; qui peccatis delictisque variis abundo. 233. Al. Ejusdem in Antichristum, & de consummatione hujus seculi. Al. Sermo de Antichristo. Col. 218.

Aliud metrum. Siquis compunctionem cum lacrymis habeat in orationibus. 234. Al. Alia de Antichristo oratio.

In primum metrum. Sanctorum agmina, Christi amatores atque fideles fratres, ego miserabilis lacrymabundus imploro. 236.

F Aliud metrum. Tunc vehementer omnis simul lugebit ingemiscetque anima. 238. Al. Ejusdem de Antichristo.

78. De iis, quæ post crucem revelanda sunt in formidabili illo secundo adventu Domini nostri Jesu Christi. Audistis, carissimi Christoque dilecti fratres, quanta vis sit Crucis. 243. Al. De signo Crucis, quod apparebit in cælo, quando Dominus ad judicandum venerit. Col. 228.

G 79. De judicio & retributione. Adeste fratres mei omnes, & me Ephraem minimum audite, cogitationemque nostram judicem statuamus. 246. Al. De judicio & resurrectione. Al. De secundo adventu Domini. Col. 231.

80. De judicio extremo, & de compunctione. Venite universi fratres, consilium a me peccatore & imperito Ephraem accipite. Jam enim dies illa horrenda. 248. Al.

Al. De iudicio, & compunctione animæ. Col. 232.

81. In secundum adventum Domini nostri Jesu Christi. *Accedite & venite filii lucis; auribus percipite benedictam atque beatam illam vocem Salvatoris nostri.* 254.

Al. Eiusdem in adventum Domini. Col. 238.

82. De futuro iudicio, Oratio S. Basilii magni. *Si quando peccatum aliquod perpetraturus sis.* 257. Col. 242.

83. Threni sive Lamentationes, de divina retributione. *Immensam atque ineffabilem Dei benignitatem cernis anima mea.* 260. Col. 245.

84. Pia ad Deum oratio. *Peccavi in cælum & coram te, Domine meus omnipotens.* 262. Al. Ex S. Ephraem doctrina Precatio. Col. 246.

85. Threnos seu Lamentatio, de die Iudicii. *Exquisitum iudicium æquissimi iudicis.* 263. Col. 247.

86. Alia Lamentatio. *Recordatus sum dici illius, atque contremui.* 263. Col. 248.

Alia Lamentatio, ad animam negligentem. *Anima obsecro ne concidas, neque nimium angaris.* 264. Col. 248.

87. Pia animæ poenitentis, & ad Deum recurrentis Precatio. *Hei, hei mihi maximis peccatis prægravato.* 265. continetur in tract. De Patientia & consummatione seculi. Col. 249.

88. Confessio, seu precatio ad Deum. *Sana me Domine, & sanabor, qui solus sapiens & misericors es medicus.* 266. Al. Eiusdem confessio cum oratione. Al. Sermo asceticus, sive precatio. Col. 250.

89. Aliæ eiusdem ad Deum preces xxi. Col. a 252. ad 260. Videlicet.

1. Ad Deum oratio. *Deus iuste & laudabilis, Deus magne & fortis.* 268.

2. Alia oratio pro divino implorando auxilio in tribulationibus. *Domine Salvator ac redemptor meus, ut quid dereliquisti me?* 268. In Sermone, cuius initium. *Labor & dolor,* tom. 3. p. 47.

3. Alia precatio pia, multumque efficax. *Domine horam illam separationis animæ meæ a corpore mente revolvens.* 268. In tract. *Non esse ridendum, sed lugendum potius.* p. 111.

4. Alia precatio. *Tibi Domine soli bono, nostrarumque offensionum immemori confiteor peccata mea.* 269. In eodem tract. p. 110.

5. Pia & salutaris oratio pro divinæ imploratione misericordiæ. *Parce, parce Domine clementissime.* 270. In Serm. 1. De compunctione, pag. 142.

6. Alia ad Deum precatio. *Ad te Salvator, qui gloria es vitæ meæ, desiderio tui trahor.* 270. In fine posteriorum Beatitudinum, p. 187.

7. Alia pia oratio. *Salva me patiens & longanimis Domine.* 271. In Serm. 3. De compunctione. p. 149.

8. Alia brevis precatio. *Deus altissime, qui solus absque peccato es.* 271. In Serm. 1. De poenitentia. p. 156.

9. Oratio contra desperationem, & sordidas cogitationes. *Exurge, & intende iudicio tuo Deus meus.* 271. In Serm. cuius initium, *Labor & dolor,* tom. 3. p. 53.

10. Alia oratio pia, efficax, & necessaria. *Obsecro te, Salvator mundi Christe, respice in me.* 271. In Serm. cuius initium, *Labor & dolor.* tom. 3. p. 54.

11. Precatio pro tribulatione & pro cogitationibus. *Domine ne in furore tuo arguas me.* 272.

12. Brevis, sed efficax precatio, pro salutaribus obtinendis. *Domine si voluntas tua est.* 273.

13. Oratio præparatoria ad lectionem. *Domine Jesu Christe aperi aures & oculos cordis mei.* 273. In Serm. De patientia & consummatione seculi, p. 176.

14. Precatio pro impetratione misericordiæ, &

A pro liberatione a panis inferni. *Supplico bonitati tuæ Domine, compatere mihi ut misericors.* 273. In Serm. De Patientia & compunctione, p. 169.

15. Alia precatio. *Deus propitius esto mihi peccatori.* 274. In tract. De resurrectione mortuorum, p. 225.

16. Alia precatio cum gratiarum actione. *Gratias agimus bonitati tuæ Domine.* 274. In tract. De resurrect. mortuorum. p. 226.

17. Precatio pia admodum & efficax pro divinæ imploratione misericordiæ. *Salva me Domine, & largire supplici famulo tuo.* 274. In Serm. De passionibus animi, p. 139.

18. Oratio pro illuminatione mentis, & digne communicando. *Domine Jesu Fili unigenite, splendor æterni Patris.* 275. In Serm. De iudicio extremo, & de compunctione, pag. 249.

19. Alia oratio pietatis & efficacæ plena. *Oro te lux veritatis Christe.* 275. In Serm. De secundo adventu Domini pag. 256.

20. Alia precatio pia & efficax. *Domine Jesu Christe rex regum, qui vitæ & mortis potestatem habes.* 275. In Sermone ascetico ad imitationem proverbiorum, de timore Dei. Tom. 3. p. 28.

21. Precatio cum gratiarum actione pro meritis ac beneficiis passionis Dominicæ. *Adoro te Domine, laudo te pie.* 276. In Serm. De passione Domini, Tom. 3. pag. 196.

T O M O II.

D E Pistola Gerardi Vossii ad Clementem VIII. Pont. Max. *Si amicitie & benevolentie vis tanta mortali-* *Romæ ex typographia Vaticana*

libus. Præfatio eiusdem ad Lectorem. *Cum in duobus insignibus Sanctis Patribus.* 1593.

Vita S. Patris Ephraem Syri per Simeonem Metaphrasten. *Ephraem ille admirabilis, natus fuit in Syria.* I. Colonia per Arnoldum

Sententiæ XIX. ex Sancti Patris Ephraem Syri operibus eiusque Vita selectæ, & in Collationibus sanctorum antiquorum Patrum Græcorum repertæ, quæ exstant in vetustissimo Codice ms. Græco Vaticano 880. & alibi passim. 1. Animarum cura non appetenda; & de Prælatorum conditionibus. *Animarum curam ne appetieris.* VIII. Quentelium. 1603.

E 1. Sancti Patris nostri Ephraem Syri narratio ad Monachos de sua conversione. *Sanctus Abbas Ephraem, accedentibus ad ipsum Fratribus, de seipso utilitatis causa enarravit dicens. Quando adhuc puer essem, in compositis moribus extiti.* Rom. pag. 1. Colon. 261.

2. Canticum spiritale in laudem & amorem Doctrinæ & Sapientiæ ad juventutem Christianam, e Syriaco conversum. *Largire o Deus doctrinam amanti doctrinam.* Rom. 8. Colon. 267.

F 3. Epistola ad Joannem monachum de patientia atque tolerantia. Et de cavendo, ne decipiamur nostris cogitationibus atque consiliis prætextu virtutis: & ne quis dicat: tamquam pastor incedo. Et de humilitate atque modestia animi. *Variis licet adhortationibus cum religiosissimo Theodoro egerimus, ne a suo recedat loco.* 13. Col. 271.

G 4. Hypomnisticum, sive admonitoria Oratio in formam velut epistolæ. *Omni hora mente revolve visionem, quam mihi recensuisti frater.* 18. Al. Ad fratrem quemdam, Hypomnisticum in forma epistolæ. Col. 275.

5. De virtute ad Novitium monachum, Adhortationes quatuor. Prologus. *Dominus ad salutem hominum profectus in mundum.* 23. Al. Exhortatio ad juniorem Tom. I. m 2 Mo-

Monachum de Virtute. Prologus. Col. 279.

6. Initium primæ Adhortationis. *Si vitam solitariam in eremo colueris*. 24. Col. 280.

7. Adhortatio secunda. *Attendendum, carissime, a consilio perverso*. 28. Col. 284.

8. Adhortatio tertia. *De quibus autem animi cogitationibus mihi locutus es*. 31. Al. Parænesis quarta. Nam tertia incipit pag. 30. ab iis verbis: *Esto igitur prudens, sicut serpens, ac simplex, sicut columba*. Col. 286.

9. Adhortatio quarta. *Dixit quidam Sanctorum: meditare bona*. 35. Col. 290.

10. De Virtute, capita Decem. Prologus. *Necessarium duxi, carissime, & alia quadam cum his congruentia*. 40. Col. 293.

11. Caput 1. *Beata civitas, quæ a piis regitur*. 42. Col. 295.

12. Cap. 2. *Si sub obedientia spiritualium Patrum conseris*. 42. Col. 295.

13. Cap. 3. *Si ad dimidium perduxerit opus aliquod*. 44. Col. 296.

14. Cap. 4. *Firmo ac stabili corde sumus*. 44. Col. 297.

15. Cap. 5. *Si ante cunctos in synaxim ac congregationem prodeas*. 46. Col. 297.

16. Cap. 6. *Frater quidam sub obedientia spiritualium Patrum residens*. 47. Col. 298.

17. Cap. 7. *Si quis ad te accesserit secreto, dicens*. 47. Col. 299.

18. Cap. 8. *Devita frater carissime consuetudinem hominum hæreticorum*. 49. Col. 301.

19. Cap. 9. *Considera habitum, quo indutus es*. 51. Col. 303.

20. Cap. 10. *Vitam spiritalem consecremur*. 52. Col. 304.

21. 22. Sermo asceticus, in illud, *Attende tibi ipsi, capita duodecim*. Prologus. *Debitor sumus, carissimi*. 56. Col. 307.

23. Cap. 1. *Ausculata, carissime, qui ad monachatum venisti*. 57. Col. 308.

24. Cap. 2. Parabola. *Duo viri proficiscebantur*. 58. Col. 309.

25. Cap. 3. *De pugna carnis. Si porro carnis pugna in te insurrexerit*. 61. Col. 312.

26. Cap. 4. *Ne admiseris consilium prave sentientium*. 63. Col. 314.

27. Cap. 5. *Nunc duæ sunt tribulationes*. 65. Col. 315.

28. Cap. 6. *Audi carissime, incurabiles morbi*. 67. Col. 317.

29. Cap. 7. *Noli prave esse conversationis*. 69. Col. 319.

30. Cap. 8. *Si dum tu opus Domini*. 71. Col. 320.

31. Cap. 9. *Attende tibi ipsi carissime*. 75. Al. Initium Sermonis noni. Col. 324.

32. Cap. 10. *Attendamus nobis ipsis, carissimi*. 79. Al. Initium Sermonis decimi. Col. 327.

33. Cap. 11. *Non torpeamus fratres*. 82. Al. Initium Sermonis undecimi. Col. 330.

34. Cap. 12. *Persiste igitur carissime in vocatione*. 83. Al. Parænesis duodecima. Col. 331.

35. Sermo Paræneticus, in illud, *Attende tibi ipsi, o iuventus exercitationis ac pietatis studiosa*. 85. Al. Eiusdem de exercitatione. Col. 332.

36. Sermones Parænetici sive Adhortatorii, ad Monachos, quinquaginta. Prologus. *Gloria tibi Deus. Gloria tibi*. 87. Col. 334. Al. Prologus in Paræneses seu Adhortationes ad Monachos.

37. Parænesis seu Adhortatio Prima, ad eos qui in religionis se rudimentis exercent. *Initium renunciationis Monachi est timere Dominum*. 90. Col. 336.

A 38. Parænesis seu Adhortatio secunda. *Audite ista & custodite*. 97. Col. 342.

39. Parænesis seu Adhortatio tertia, de quibusdam interrogationibus, ac de humilitate. *Quæ discendi cupidi interrogastis*. 98. Col. 343.

40. Parænesis quarta, ad Monachos novitios. *Carissime, si seculo renunciatis, ad fratres ingressus sis*. 99. Al. Eiusdem ad Monachos Novitios, Parænesis tertia. Col. 344.

B 41. Parænesis quinta, quæ est ad divinam doctrinam adhortatio. *Carissime, ecce aliud tibi servandum commendo*. 101. Al. Ad Monachos Novitios Parænesis 2. Al. Parænesis 4. Al. Divinæ doctrinæ instructio, seu exhortatio. Col. 346.

42. Parænesis sexta, ad Monachos Novitios. *Si quis a magna vani seculi existimatione ad monachatum accesserit*. 103. Al. Parænesis ad Monachos Novitios quarta. Col. 347.

C 43. Parænesis septima, quæ doctrinam continet cum adhortatione. *Carissime, si bona ac pulchra jeceris principia*. 104. Al. Parænesis alia ad Monachos. Al. Parænesis ad Novitios Monachos quarta. Al. Doctrina cum admonitione. Col. 348.

44. Parænesis octava, ad Monachos Novitios, de opere manuum. *Opus quoque manuum non negligas*. 105. Al. De Canone monastico, & quod operari oportet, & non negligentem esse. Al. Quod in opere manuum pigritandum non sit. Al. Ad Novitios Monachos, & de opere manuum. Col. 349.

D 45. Parænesis nona. *De scandalis porro occurrentibus, novimus eum, qui ait*. 106. Col. 350.

46. Parænesis decima, quod propter tempus non sit indulgendum torpori atque desidæ. *Ne etiam in tempus, negligentia causam rejeceris*. 108. Al. Quod in tempus non sit rejicienda negligentia. Al. Quod in temporibus non sit desidæ atque ignaviæ prætextus ponendus. Al. Eiusdem Parænesis ad Monachos Novitios. Al. Eiusdem de obedientia. Al. De longanimitate & patientia. Col. 351.

E 47. Parænesis undecima, quod frangi atque deficere non oporteat. *Non frangaris ac dissolvaris, frater, a cogitationibus invadentibus*. 109. Al. Quod deficere ac frangi laboribus non debeamus, sed potius eos perferre. Al. Quod inter labores dissolvi atque deficere non oporteat, sed potius ferre ac sustinere. Al. De cogitationibus ab initio ingruentibus ac subintrantibus. Al. Ne frangamur a conspectu ingruentium cogitationum. Col. 352.

48. Parænesis duodecima, de animi promptitudine ad omne opus bonum. *Decerta frater, tamquam bonus miles Christi*. 111. Al. Parænesis undecima. Al. Parænesis de eo, qui non prompte alacriterque opus suum exercet. Al. Parænesis sive adhortatio ad sedulitatem atque vigilantiam. Al. Parænesis ad Monachos Novitios de sobrietate & vigilantia. Col. 354.

49. Parænesis decima tertia, quæ commonitoria est ad humilitatem. *Frater, si post abdicationem vanæ vitæ ingressus sis cænobium*. 112. Al. Admonitio de humilitate. Al. De his, qui inflati sunt ex genere. Col. 355.

G 50. Parænesis decima quarta, quod non oporteat alte sapere. *Oportet porro & eos, qui ex misera atque ærumnosa vita*. 113. Al. Parænesis 14. de humilitate. Col. 356.

51. Parænesis decima quinta, de statu Præpositorum, ac de cura Pastoralis. *Frater, credita tibi sunt animæ*. 114. Al. Parænesis de iis, qui alios viam docent, ac ducatum præstant. Al. Parænesis de Præpositis.

tis. Al. Parænesis ad majores Monachos, qui Novitiis præfunt. Col. 357.

52. Parænesis decima sexta, de eo, qualem oporteat esse Præfectum: & de obedientia, admonitio. *Paulatim ac per partes edificatur civitas*. 117. Al. De non gravando subditos atque obedientes. Al. Ad majores ac superiores novitiorum. Al. Parænesis 15. Col. 359.

53. Parænesis decima septima, didactica sive doctrinalis. *Frater, dignus es habitus sancto indumento*. 119. Al. Inunctio, sive exercitatio ad certamina vitæ solitaria, & exercitationis exemplum. Al. Parænesis ad juniores Monachos, & de humilitate. Al. De exercitatione & certaminibus. Al. Parænesis didactica, decima quinta. Col. 361.

54. Parænesis decima octava, de iis, qui de seipfis magnifice sentiunt: *Frater, cur deciperis*. 122. Al. De illis, qui seipfos commendant atque glorificant, Parænesis 17. Al. Parænesis ad amatores gloriæ, sive ad ambitiosos, & qui primum locum atque honorem rapere, & primas tenere volunt. Al. De amore proprio, sive sui ipsius: & de vana deceptione atque errore. Col. 363.

55. Parænesis decima nona, de excitatione animæ, & de bono servando ordine. *Frater, quando fores tuas noctu frater pulsaverit*. 124. Al. De non pigritando in synaxe. Al. De negligentia & ignavia, atque somnolentia nimia cavenda, tempore, quo ad orandum in synaxe conveniendum est cum fratribus. Al. De sobrietate & vigilantia. Col. 365.

56. Parænesis vigesima, ad incitamentum & amorem spiritalem. *Complectamur mente ac consideremus, carissimi*. 126. Al. Quomodo debeat Christianus in synaxe consistere, maxime autem tempore oblationis. Al. De cavenda impudentia in divina participatione. Al. Parænesis 18. Al. Parænesis 19. Col. 366.

57. Parænesis vigesima prima, de dormitationum diversitate. *Ut arbitror, fratres, tres sunt dormitationes*. 127. Al. Parænesis de insatiabili somno, & negligentia quæ ex ipso generatur. Al. De eo, nequis frangi ac dissolvi se sinat nimia somnolentia atque ignavia. Al. Parænesis 20. Col. 367.

58. Parænesis vigesima secunda, de iis qui ab initio negligentes ac sine cura sunt. *Si acciderit fratrem aliquem ad monasticam ac solitariam vitam quacunque occasione venire*. 129. Al. Hypotyposis sive descriptio quædam formularis & compendiaria, ad eos, qui a suomet sensu atque cogitatione vexantur & offenduntur. Al. Parabola de iis, qui ex casuum incommodo atque calamitate, se jugo subdiderunt obedientiæ. Col. 369.

59. Parænesis vigesima tertia, de novitiis laborem fugientibus. *Novitios in cœnobiis monachos varie oppugnare solet inimicus*. 132. Al. Parænesis de manuali opere, sive labore manuum. Al. Quod tædio atque torpore quis affici non debeat in opere ac labore manuum. Al. De his, qui in lucta cum hoste succubuerunt. Al. Parænesis de his, qui colluctationi hostis subacti sunt. Col. 371.

60. Parænesis vigesima quarta, quod diversimode impugnantur, qui sub obedientia vivunt. *Diversimode impugnantur, qui sub obedientia spiritalis Patris constituti sunt*. 134. Al. De his, quæ accidunt inter eos, qui in cœnobiis vivunt. Al. Quod non oporteat propria sequi consilia, nec suis abripi cogitationibus. Al. Parænesis in Fratrem, qui e monasterio exivit, & iterum postliminio reversus est. Col. 373.

61. Parænesis vigesima quinta, invasio atque impugnatio hostis in transgressores. *Suggestit fratri cogitatio*. 139. Al. Quo pacto honestatis inimicus dæmon se opponit iis, qui jam consenuerunt in cœnobiis, & dicit: Tot

A jam annos agis in hoc loco &c. Al. De acedia & patientia fenum. Al. Sancti Stephani junioris, de his quæ accidunt senibus, Parænesis 24. Col. 377.

62. Parænesis vigesima sexta, de transmutatione loci in locum. *Fides mater est boni omnis operis*. 140. Al. De fide, Parænesis 25. Al. De fide & patientia. Al. Ad fratres transeuntes atque degenerantes e loco in locum. Col. 378.

63. Parænesis vigesima septima, oportere revertentem fratrem sine præteritorum malorum recordatione & cum gaudio suscipere. *Si contigerit fratrem a cœnobia quocunque prætextu recedere*. 143. Al. Quod Præfectum oporteat compatientem esse, & malitiæ immemorem. Al. De compassione & indulgentia erga eos, qui pœnitentiam agunt. Al. Parænesis 26. Col. 381.

64. Parænesis vigesima octava, de privatione timoris Dei, & de negligentia. *Frater quidam exposuit mihi, dicens: Patruum habui aurificem*. 146. Al. De obedientia. Al. De inobedientia & avaritia. Al. Parænesis 27. Al. Parænesis 26. de Palladio. Col. 383.

C 65. Parænesis vigesima nona, in illud dictum, Habenti dabitur, & abundabit. *Scriptum est: habenti dabitur, & abundabit*. 148. Al. Parænesis, de justo Dei judicio. Al. Parænesis 28. Col. 385.

66. Parænesis trigesima, de temerario judicio non ferendo. *Fratres, si quis ex simplicioribus fratribus in synaxe constitutus*. 149. Al. De vertigine & tentatione inimici. Al. Quod a maligno terreri non oporteat: sed neque languescere atque pigrescere in tentationibus: quodque potestatem nullam inimicus habeat absque permissione Dei. Al. Parænesis 28. Al. Parænesis 29. Col. 386.

D 67. Parænesis trigesima prima, de humilitate. *Carissime frater, si promotus fueris*. 152. Col. 389.

68. Parænesis trigesima secunda, quod Christianum oporteat esse longanimum & immemorem injuriarum. *Si qua acerbitas acciderit*. 154. Col. 390.

69. Parænesis trigesima tertia, de patientia & compunctione. *Carissimi, præbeamus nos tamquam strenuos milites*. 157. Col. 393.

E 70. Parænesis trigesima quarta, de passionibus ac perturbationibus animi. *Vir in torpore ac negligentia dies suos transigens*. 159. Al. De passionibus. Al. De assensione seu approbatione cogitationum. Col. 394.

71. Parænesis trigesima quinta, quomodo oporteat consolari pusillanimes. *Frater suum querebat fratrem*. 161. Col. 396.

F 72. Parænesis trigesima sexta, oportere fratrem, cum legit, advertere, & studiose legere, velut in præsentia Dei. *Frater carissime, si onus legendi mandatum tibi fuerit*. 165. Al. Decere Monachum, dum legit coram fratribus, diligenter & cum attentione legere. Al. De bono servando ordine in lectionibus. Col. 399.

G 73. Parænesis trigesima septima, non debere nos huc illucque retorquere oculos, sed potius deorsum aspectum habere, sursum vero animam ad Dominum. Interrogatio. *In quonam fornicationis dæmon funditus profligatur?* Responsio. *Non solum per abstinentiam a cibis*. 166. Al. Non decere nos huc illucque oculos circumvertere: sed deorsum potius aspectum tenere, sursum autem animam ad Dominum. Et, in quonam fornicationis dæmon destruitur? Al. Non debere nos huc illucque reflectere oculos: at potius deorsum obtutum oculorum habere, sursum autem animam ad Dominum. Et interrogatio, in quonam fornicationis dæmon (al. cogitatio) profligatur; per abstinentiam a cibis, an non? Responsio. *Non solum per abstinentiam a cibis &c.* Al. Adhortatio de pudicitia. Al. parænesis 38. in quonam destruitur atque deletur fornicationis dæmon? Col. 400.

74. Parænesis trigesima octava, de mansuetudine. *Ita ne, o Monache, professus es te Christo placere velle* 169. Col. 402.

75. Parænesis trigesima nona, de inobedientibus, & de statu, ac timore Dei, & de futuro iudicio. *Carissime, si frater aliquis adventans, cohortetur te, dicens* 171. Col. 404.

76. Parænesis quadragesima, de pietate, & abstinentia ab illicitis, ac de timore Dei. *Carissime frater, attende vehementer, ne deperdas viam rectam* 178. Al. De pietate, & timore Dei. Al. De via recta, seu de ambulando per viam rectam: & de timore Dei. Col. 410.

77. Parænesis quadragesima prima, de his, qui propria cadunt negligentia, excusationesque in peccatis prætexunt. *Frater, solitariam desiderasti vitam* 181. Al. De iis, qui sua cadunt negligentia, & prætextus in peccatis adducunt. Al. De illis qui propria cadunt negligentia. Col. 413.

78. Parænesis quadragesima secunda, ad fratrem, qui excidit: & de pœnitentia. *Sub obedientia Patris spiritualis constitutus suggerit inimicus* 187. Al. Ad Monachum, qui deseruit monasterium, & de pœnitentia. Al. Ad fratrem quemdam, & de pœnitentia. Al. Ad fratrem, qui impegit atque prolapsus est in peccatum: & de resipiscentia. Al. Ad Monachum elapsum, & de pœnitentia. Al. Parænesis de pœnitentia. Col. 418.

79. Parænesis quadragesima tertia, quod non oporteat jurare, neque blasphemare. *Cum dicat Dominus & Salvator noster Iesus Christus* 193. Al. De non jurando, neque blasphemando. Col. 423.

80. Parænesis quadragesima quarta, de timore Dei. *Attende tibi ipsi carissime, ne forte in negligentia* 196. Al. De obedientia bene compuncta. Al. Parænesis in illud, Attende tibi. Al. De timore, parænesis. Al. Parænesis seu adhortatio de timore Dei, 46. Col. 426.

81. Parænesis quadragesima quinta, de caritate sive dilectione. *Si tibi carissime, donum scientiæ & discretionis* 199. Col. 428.

82. Parænesis quadragesima sexta, ad Eulogium. *Ad fructum obedientiæ respiciens, frater carissime* 201. Al. Parænesis 48. ad Eulogium Monachum. Col. 430.

83. Parænesis quadragesima septima, ad Monachum acedia deditum, qui tentabatur, ut rediret ad seculum. *Dixit Dominus gloriæ, intrate per angustam portam* 205. Al. Parænesis ad fratrem tædio vitæ monasticæ affectum, qui dicebat: monachatum relinquo, & ad seculum revertor. Al. Ad Monachum tædii atque pigritiæ spiritu tentatum, & dicentem: hinc recedo, & in mundum abeo (al. monasterium desero, & ad seculum me confero) Al. Parænesis 48. ad Monachum quemdam negligentia atque pigritiæ deditum, qui agebat: dimitto eremum ac vitam cœnobiticam, & mundum repeto. Col. 434.

84. Parænesis quadragesima octava, de morum perversitate, ac dissolutione, & negligentia. *Quemadmodum gladius nervos incidit equo* 212. Al. Admonitio de de cacoethia, & negligentia. Al. Parænesis 47. Al. 49. Al. 50. Col. 439.

85. Parænesis quadragesima nona, de differentia atque præstantia vitæ monasticæ supra vitam secularem. *Frater carissime, si abdicata vita seculari factus sis Monachus* 214. Al. De differentia vitæ monasticæ & vitæ secularis. Al. De vitæ solitariæ præstantia supra vitam secularem. Al. Quantum a secularibus differat vita Monachorum. Col. 441.

86. Parænesis quinquagesima, quæ commonitoria est, & catechetica ad Monachos. *Venite dilecti mei: ve-*

nite Patres fratresque mei, grex Salvatoris electe; operemur bonum, donec hæc duret celebritas 217. Al. Adhortatio, sive Catechesis ad Monachos. Col. 443.

87. Capita centum, quæ & narrationes, & apophthegmata ac scite dicta, doctrinamque variam cum admonitione continent. Et de ratione ac modo acquirendæ humilitatis. cap. 1. *Initium fructificationis est flos* 221. Al. Capita centum, quomodo quis humilitatem sibi comparet. Al. De modo ac ratione acquirendæ humilitatis, Capita centum. Col. 446.

88. Ejusdem de Monachis ac de Turture. *Turturi viduato comparavit te seculo abdicatum Propheta, o Monache* Col. pag. 468. Deest in editione Romana.

89. De perfectione, qua præditum esse decet Monachum. *Anno præterito ad me accessere quidam, postulantes utilia nonnulla suis monasteriis* 247. Al. De perfectione Monachi. Al. De eo, quomodo perfectum esse oporteat Monachum, sive religiosum. Col. 470.

90. De panoplia sive armatura spirituali. *Panopliam sive armaturam ejusmodi possidere debet qui viriliter pro Christo decertare constituit* 258. Col. 479.

91. Ejusdem de agone seu luctamine spirituali. *In luctaminibus hujus seculi nullus sine agone atque certamine coronatur* Col. 483. Deest in editione Romana.

92. Sermo asceticus & exhortatorius ad Fratres. *Fratres, adsuescamus benedictionibus, ut benedictiones possideamus* 263. Al. Adhortationes ad fratres. Col. 487.

93. Sermo paræneticus de secundo adventu Domini: & de pœnitentia ac resipiscentia, ad Fratres quoscunque. (al. ad Fratres in eremo degentes.) *Resipiscamus ac pœnitentiam agamus, fratres, ut Deum peccatis nostris propitium reddamus* 270. Col. 493.

94. Abbatis Ammonæ capita parænetica XIX. *Observa te ipsum diligenter carissime* 277. Ex Cod. Vatic. & Card. Sirleti. Col. 499.

95. Apophthegmata atque enarrationes Sanctorum & antiquorum Patrum, quæ plurimum salutis conducunt animæ: capita XVIII. *Sanctus Antonius olim in eremo constitutus* 283. Col. 504. Ex Codice ms. Cryptæ Ferratæ. Patres autem, quorum fit mentio, sunt, Antonius, Pœmen sive Pastor, Arsenius, Gerontius, Joannes Colobus, Cyrus Alexandrinus, Amma hoc est mater Sara, & Benedictus. De Ephræmo Syro nihil.

Adnotatio ad calcem Codicis Græci ms. Bibliothecæ Cryptæ Ferratæ, qui dicitur exaratus a Jona peccatore jussu Patris Niconis, Anno Domini DXXXI. pag. 287.

T O M O III.

F **D** Eo optimo maximo gratiarum actio. *Absolvi tandem, ac edidi ad nominis tui gloriam, summe Deus, unico tuo suffultus presidio, omnia quæ inveniri a me poterunt opera Sancti & electi tui Ephræm Syri.*

Ad Sanctum Patrem Ephræm Syrum Gerardi Vossii Apostrophe. *Fam tandem singulari Dei omnipotentis beneficio, Sancte Pater Ephræm.*

1. Sancti Patris Ephræm Syri Sermo Asceticus ad imitationem proverbiorum. Prologus. *Qui credit in Filium Dei, habet vitam æternam* Rom. pag. 1. Col. 509.

2. De Timore Dei. *Deum time, & invenies gratiam* Rom. 2. Col. 510.

3. Sermo asceticus de vita religiosa atque monastica. *Labor & dolor me ad loquendum atque dicendum compellunt* 34. Al. Sermo de vera atque perfecta vica hominis religiosi. Al. Sermo de compunctione cordis. Col. 539.

4. De Pœnitentia. *Pœnitentia fertilis est fructus* 58. Al.

Roma
typographia
Vaticana
Anno 1591
Colonie
Arnoldum
Quentelium
Anno 1601

Al. De poenitentia & confessione. Col. 561.

5. De compunctione animi. *Venite dilectissimi; venite patres & fratres mei, grex Patris electe, signati milites Christi; venite filii, & sermonem animabus vestris salutarem audite.* 90. Al. Sermo compunctorius. Col. 590.

6. Confessio, & sui ipsius reprehensio. *Cum in multis, fratres dilectissimi, prodesse vobis videar.* 99. Al. Reprehensio in seipsum, & de sese confessio. Al. Accusatio sui ipsius, & peccatorum confessio. Al. Seipsum reprehendit, & peccata sua confitetur. Col. 599.

7. De universali resurrectione & extremo iudicio: de regno coelorum praemiisque iustorum & pœnis impiorum. *Gloria omnipotenti Deo, qui os nostrum.* Col. 617. Deest in Romana editione.

8. Pia & humilis ad Deum oratio. *Hei mihi, hei mihi Domine, tanta sunt vitia atque peccata mea.* 119. Col. 621.

9. In Noë, & de continentia, ac de non æmulandis peccatoribus, qui se temporis prætextu defendunt atque excusant. *Nonnullos a maligno dracone capi errantes.* 121. Al. De continentia, & de non æmulandis peccatoribus, temporis excusatione se defendentibus: & in Noë. Col. 623.

10. In Abraham & Isaac. *Mandaverat Deus iusto Abraham.* 122. Col. 624.

11. In Lot, & de tranquillitate, ac securitate. *Cum homines voluptatibus dediti.* 128. Col. 629.

12. De laudibus Joseph Patriarchæ. *Deus Abraham, Deus Isaac, & Deus Jacob.* 31. Al. Encomium in Patriarcham Joseph. Al. Sermo in venditionem pulcherrimi Joseph. Al. Oratio Encomiastica in pulcherrimum Joseph. Al. Encomium in Patriarcham Joseph. Al. Sermo in laudationem castissimi Joseph Patriarchæ. Col. 632.

13. In Sanctum Daniele Prophetam, & in sanctos tres Pueros. Et in eos, qui dicunt, quia tempora mala sunt, ideo salvari nequimus. *Agite jam contemplemur Danielis Prophetæ & sanctorum trium Puerorum gesta.* 148. Col. 648.

14. Sermo in Jonam prophetam, & de poenitentia Ninivitarum. *Jonas hebraeus ex mari reversus, inter incircumcisos prædicat in Nineve.* 150. Col. 650.

15. In S. Eliam prophetam, & in Viduam Sareptanam, eod. Ger. Voss. interprete ex antiquo Græco ms. Bibliothecæ Sfortianæ Romæ. *Silentium præbete mihi o fratres.* Col. 661. Deest in Romana editione.

16. In margaritam pretiosam. *Amo & exosculor tuum evangelium Domine, quia me esurientem nutrit.* 163. Col. 664.

17. Adversus eos, qui Filii Dei naturam curiose scrutari nituntur. *Rex cælestis, immortalis Dominus, & Deus omnipotens, Filius unigenitus, dilectus Patris.* 178. Al. Sermo de natura Dei minime scrutanda. Al. Sermo adversus divinæ majestatis scrutatores. Col. 678.

18. Sermo in Transfigurationem Domini & Dei & Salvatoris nostri Jesu Christi. *Ex agro procedit messis cum letitia.* 186. Al. In Transfigurationem Salvatoris. Al. In Transfigurationem Christi Salvatoris. Al. Sermo in Transfigurationem Domini. Al. Lectio sancti Evangelii secundum Matthæum. In illo tempore, Assumpsit Jesus Petrum, & Jacobum & Joannem, & duxit illos in montem excelsum seorsum. Et reliqua. Homilia sancti Ephraem. De regionibus messis gaudii, de vinea fructus suavitatis &c. Col. 686.

19. Sermo de passione Salvatoris nostri Jesu Christi. *Eloqui pertimesco, & linguae instrumento aggredi vereor narrationem terrore plenam de Christo Salvatore nostro.* 193. Col. 692.

20. Threni, idest, Lamentationes gloriosissimæ vir-

ginis matris Mariæ super Passione Domini. *Stans juxta crucem pura & immaculata Virgo, Salvatoremque in ea suspensum cernens.* 198. Al. Lamentatio sanctissimæ Dei genitricis stantis juxta crucem Domini. Al. Threnos, seu Lamentatio beatissimæ virginis Matris: quæ & sancta ac magna Parasceve dicitur. Col. 697.

21. Sermo in pretiosam & vivificam Crucem Domini. Et de iis, quæ post crucem revelanda sunt in formidabili illo secundo adventu Domini nostri Jesu Christi. *Omnis celebritas Domini nostri Jesu Christi, salus & redemptio & gloria nostra fidelium est.* 200. Al. Sermo de sanctissima Cruce. Col. 699.

De iis quæ post crucem evenient. *Audistis carissimi & Christo dilecti fratres, quæ & quanta sit Crucis potentia.* 202. Hæc pars quoniam in quibusdam manuscriptis separatim cum prævio titulo invenitur, ideo & divisim sub fine primi Tomi Ephraem ante sermones de extremo Iudicio, ut sunt in antiquo Græco ms. Cryptoferratensi, reposuimus: sed quia in tribus mss. Vaticanis, necnon Sirletanis, & Cretensibus five Candianis, aliisque hæc sequentia consequenter post superiora de cruce ponuntur, etiam conjunctim ea hic relinquere ac legere visum est.

22. Sermo de sanctissimæ Dei genitricis virginis Mariæ laudibus. *Inviolata, integra, planeque pura ac casta virgo Dei genitrix Maria, regina omnium.* 207. Al. De beatissimæ ac gloriosissimæ Dei matris laudibus. Col. 705.

23. Ad sanctissimam Dei genitricem oratio. *Immaculata & intemerata, incorrupta & prorsus pudica, atque ab omni sorde ac labe peccati alienissima.* 210. Col. 708.

24. Sermo in mulierem Peccatricem. *Inter multos viros sanctos ac dignos Dei nostri, qui pie atque religioso laudant prædicantque immaculatum Dominum, dignus & ego sum habitus.* 213. Al. Sermo in Peccatricem & Phariseum. Al. Sermo in Peccatricem. Al. Sermo in Meretricem & in Phariseum. Al. Sermo in Peccatricem & in unguentum. Col. 711.

25. Joannis Chrysostomi sermo in Peccatricem & Phariseum. *Semper quidem Deus ut benignus ac bonus.* 220. Col. 718.

26. Encomium in sanctum ac magnum Basilium. *Præbete mihi aures, fratres carissimi, & pulcherrimam vobis narrationem exponam.* 225. Col. 722.

27. Encomium in sanctos Quadraginta Martyres. *Imaginem sanctorum Martyrum describere cupio.* 230. Col. 727.

28. Encomium in omnes sanctos Martyres Salvatoris nostri Jesu Christi, qui in toto mundo martyrium sunt passi. *Illustris & peramabilis est semper Angelis atque hominibus memoria sanctorum.* 240. Col. 740.

29. Sermo alius de laudibus sanctorum Christi Martyrum. *Imperitus & insipiens, horridus atque incultus pictor, venustissimam spectantibus imaginem proponere desiderat.* 245. Al. In omnes sanctos Christi martyres, per universum mundum martyrium passos. Col. 744.

30. In vitam beati Abramii. *Fratres mei dilecti, enarrare vobis volo pulchram perfectamque vitæ rationem admirandi viri Abramii.* 250. Al. Vita beati Abrahamæ eremitæ Syri, & neptis ejus Mariæ peccatricis, per S. Ephraem Syrum scripta. Col. 749.

31. De sancto Juliano monacho & anachoreta. *Optimus hic atque fortissimus inter pietatis pugiles.* 264. Col. 761.

32. Sermo in Patres, qui temporibus suis consummati sunt. *Cor mihi dolet: compatimini mihi, fratres.* 269. Al. Sermo ad monachos, de sanctis quibusdam Patribus, qui tempore illo ex hac vita migraverant. Al.

Al. In sanctos quosdam Patres temporibus illis defunctos: ac de compunctione. Col. 766.

33. Sermo alius in sanctos Patres, qui tempore illo defuncti, in sancta pace requieverant. *In hoc die primo atque insigni, mysteria unigeniti Filii Dei gloriose canentes.* 272. Col. 769.

34. Ex eodem sermone, tetrasyllaba oratio, sive aliud metrum. *Devictus porro per vim scelestus diabolus.* 276. Al. Ejusdem sermonis aliud metrum. Al. Ex eodem tetrasyllabus sermo. Col. 772.

35. Sermo heptasyllabus, sive metrum aliud. *Cognita igitur, fratres, infirmitate ipsius, attendamus nobis ipsis.* 277. Al. Heptasyllaba oratio. Col. 773.

36. Sermo in eos, qui in Christo obdormierunt. Et de vanitate hujus vitæ atque incertitudine. Et de morte, variisque morientium generibus, ac de diversis mortibus repentinis. *Quid ita hodie, carissimi, serio seduloque simul hic congregati sumus?* 278. Al. Sermo in eos, qui in Christo obdormierunt, recitatus Sabbato in depositione Tyri. *Scil. in abstinentia a caseo.* Col. 775.

37. Testamentum. *Ego Ephraem morior. Notum igitur cunctis sit, o viri Edeffeni: testamentum quippe vobis relinquo.* 289. Col. 785.

38. Joannis Chrysostomi Sermo de Pseudopphetis, & falsis doctoribus, & de impiis hæreticis, & de signis futuris in consummatione hujus seculi: paulo antequam sanctus e vita migraret. *Lugubris oratio hæc est, cum etiam sit postrema, sicut mihi innotuit.* 306. Col. 801.

Antiquitatis monumentum ex vetustissimo Græco sancti Ephraemi volumine Constantinopolitano, quo tempus, quando Ephraem floruerit atque decesserit, indicatur. pag. 317.

Aliud antiquitatis monumentum encomiasticum ex Græca Bibliotheca monasterii Cryptæ Ferratæ, de laudibus S. Ephraem Syri. p. 318.

Operum Ecclesiasticorum a Gerardo Vossio Romæ editorum Catalogus. p. 318.

INITIA SERMONUM

S. E P H R A E M S Y R I,

Qui tribus tomis Romæ an. 1589. 1593. 1598.

Ex interpretatione Gerardi Vossii prodire,
ordine Alphabetico.

Prior numerus Tomum, posterior paginam indicat.

A.

A Brenunciatio, quam in Baptismo facimus. Tom. 1. pag. 199.

Accedite, & venite filii lucis: auribus percipite benedictam. 1. pag. 254.

Ad Prophetam Ezechielem dixit Deus: Et tu fili hominis, speculatorem dedi te. 1. pag. 117.

Ad te, Salvator, qui gloria es vitæ meæ, desiderio tui trahor. 1. pag. 270.

Ad fructum obedientiæ respiciens, frater carissime, tibi de quibus mihi imperaveras, perscribere studui. 2. p. 201.

Adeste fratres mei omnes, & me Ephraem minimum audite. 1. pag. 246.

Adjiciam autem & hoc dictis: mortalitate gliscente in urbe Constantinopoli. 1. pag. 91.

Adoro te, Domine, laudo te, pie: supplico tibi sancte. 1. pag. 276.

A Agite, jam contemblemur Danielis prophetæ, & sanctorum trium Puerorum gesta. 3. pag. 148.

Amo, & exosculor tuum Evangelium Domine. 3. pag. 163.

An bonum sit de aliorum rebus curiosum esse. 1. p. 124.

Angor, fratres mei, & horreo, ac contremisco, doloreque conficior. 1. pag. 97.

Anima angustiis tentationum pressa, ad te recurrit sancte Domine. 1. pag. 65.

Anima, obsecro, ne concidas, neque nimium angaris. 1. pag. 264.

Anno præterito ad me accessere quidam, postulantes utilia nonnulla suis monasteriis. 2. pag. 247.

Apostolum audi dicentem; volo omnes homines esse sicut & meipsum. 1. pag. 4.

Arbitror hoc, quod ait, tale esse; nihil intulimus in mundum. 1. pag. 222.

Armaturam ejusmodi possidere debet. 2. pag. 258. Vide Panopliam.

Attendamus nobis ipsis, carissimi, quoniam acerbi nobis sunt inimici. 2. pag. 79.

C Attende tibi ipsi, ne forte multa curiosius investigans. 1. pag. 6.

Attende tibi ipsi carissime, ne forte serpens. 2. pag. 75.

Attende tibi ipsi, o juvenus exercitationis ac pietatis studiosa. 2. pag. 85.

Attende tibi ipsi, carissime, ne forte in negligentia atque distractione perdas tempus tuum. 2. pag. 196.

Attendendum, carissime, a consilio perverso. 2. p. 28.

Audi carissime; incurabiles morbi: 2. p. 67.

D Audisti, quod duo erunt in agro, quorum alter assume-
tur. 1. p. 18.

Audistis, carissimi Christoque dilecti fratres, quanta vis sit crucis. 1. pag. 243.

Audite ista, & custodite vos, qui filii lucis estis. 2. p. 97.

Ausculata carissime, qui ad monachatum venisti. 2. pag. 57.

B.

Beata civitas, quæ a piis regitur. 2. pag. 42.

Beati, qui Deum amant, & propter ejus amorem terrenam quæcumque contemnunt. 1. p. 188.

Beatus vir ille, in quo est timor Dei. 1. pag. 27.

Beatus vir ille, in quo divina caritas est. 1. pag. 28.

Beatus est, fratres, qui patientiam possidet. 1. p. 30.

Beatus ille vir, qui non facile ad iram. 1. pag. 31.

Beatus ac felicissimus vere est vir ille, qui mansuetus est. 1. pag. 32.

Beatus, qui secundum veritatem vitam suam instituit. 1. pag. 34.

F Beatus, qui vera & minime simulata præditus est obedientia. 1. pag. 35.

Beatus, qui invidiæ & æmulationi non est obnoxius. 1. pag. 36.

Beatus ac felicissimus, qui maledictis & contumeliis. 1. pag. 38.

Beatus ac vere felicissimus, qui temperantiæ ac continentiæ virtute. 1. pag. 39.

Beatus, qui a cunctis rebus terrenis vanæ hujus vitæ totus est liber. 1. pag. 179.

G Beatus, qui præsentem hanc vitam odit ac deserit. 1. pag. 183.

Bene ait Dominus: quoniam onus meum leve est. 1. pag. 11.

Bonum est unumquemque sibi ipsi attendere. 1. pag. 124. Vide. An bonum sit.

C.

Carissime, divina gratia Christianus es: serva mandata Domini nostri Jesu Christi. 1. pag. 75.

Ca-

- Carissime, si seculo renunciāns, ad fratres ingressus sis. 2. pag. 99.
- Carissime, ecce aliud tibi servandum commendo depositum in Domino. 2. pag. 101.
- Carissime, si bona ac pulchra jeceris principia. 2. pag. 104.
- Carissime frater, si promotus fueris, ut in supremo consistas gradu. 2. pag. 152.
- Carissime, si frater aliquis adventans, cohortetur te, dicens: Veni nobiscum. 2. pag. 171.
- Carissime frater, attende vehementer, ne perdas viam rectam. 2. pag. 178.
- Carissimi, præbeamus nos tamquam strenuos milites. 2. pag. 157.
- Castitatem, dilecte frater, palmæ similem existima. 1. pag. 133.
- Cogitemus, fratres, quod nihil nobis in die defensionis nostræ proderunt fines mundi. 1. pag. 19.
- Cognita igitur, fratres, infirmitate ipsius. 3. pag. 277.
- Complectamur mente, ac consideremus, carissimi. 2. pag. 126.
- Compungere, o anima mea, compungere super universis bonis. 1. pag. 143.
- Considera habitum, quo indutus es, o Monache. 2. pag. 51.
- Cor mihi dolet: compatimini mihi, fratres. 3. pag. 269.
- Creator noster Deus infirmitatem mentis nostræ, & veritatem adversarii sibi exploratam habens. 1. p. 167.
- Cum scriptura de Heli Sacerdote attestetur. 1. pag. 6.
- Cum mens nostra ad lubricitatem sit prona, sit ut ad vitæ oblectamenta facilius rapiatur. 1. pag. 22.
- Cum ethnicis sentis, & dicis mortuorum resurrectionem non esse. 1. pag. 228.
- Cum dicat Dominus & Salvator noster Jesus Christus: iterum audistis, quia dictum est antiquis, non perjurabis. 2. pag. 193.
- Cum in multis, fratres dilectissimi, prodesse vobis videar. 3. pag. 99.
- Cum homines voluptatibus dediti, cor suum in omni avaritia exercitatum habeant. 3. pag. 128.
- Cupio exponere omnem meam acerbiteriam, omnemque malitiam. 1. pag. 138.
- D.
- De virginitate & animæ sanctificatione a Paulo Apostolo optimo consiliario omnes edocemur. 1. pag. 134.
- De quibus autem animi cogitationibus mihi locutus es. 2. pag. 31.
- De scandalis porro occurrentibus novimus eum, qui ait. 2. pag. 106.
- Debitorum sumus, carissimi, ut nos inter nos admoneamus. 2. pag. 56.
- Decerta, frater, tamquam bonus miles Christi. 2. pag. 111.
- Devictus porro per vim scelestus Diabolus. 3. pag. 276.
- Devita, frater carissime, consuetudinem hominum hæreticorum. 2. pag. 49.
- Deus iuste & laudabilis, Deus magne & fortis. 1. p. 268.
- Deus altissime, qui solus absque peccato es. 1. pag. 271.
- Ex Serm. 1. De Pœnitentia.
- Deus propitius esto mihi peccatori. 1. pag. 274.
- Deum time & invenies gratiam. 3. pag. 2.
- Deus Abraham, Deus Isaac, & Deus Jacob. 3. p. 131.
- Dicite nobis, qui vestro e pectore verba depromitis, & non ex ore Domini. 1. pag. 90.
- Discamus, o peccatores, quid sit misericordia. 1. p. 157.
- Diversæ in cunctis hominibus sparsæ reperiuntur cupiditates. 1. pag. 103.
- Tom. I.
- A Diversimode impugnantur qui sub obedientia spiritualis Patris constituti sunt. 2. pag. 134.
- Dixit quidam Sanctorum: meditare bona. 2. pag. 35.
- Dixit Dominus gloriæ: intrate per angustam portam. 2. pag. 205.
- Domine Salvator ac redemptor meus, ut quid dereliquisti me. 1. pag. 268. Ex Serm. *Labor ac dolor me in verba.*
- Domine, horam illam separationis animæ meæ a corpore, mente revolvens. 1. pag. 268. Ex Serm. *Non esse ridendum.*
- Domine, ne in furore tuo arguas me. 1. pag. 273.
- Domine, si voluntas tua est, ut fiat hoc, quod peto. 1. pag. 273.
- Domine Jesu Christe aperi aures & oculos cordis mei. 1. pag. 273.
- Domine Jesu fili unigenite, splendor æterni Patris. 1. pag. 275.
- Domine Jesu Christe Rex Regum, qui vitæ & mortis potestatem habes. 1. pag. 275.
- C Dominus noster in Evangelio ad perfectionem fidei suos adducere volens discipulos, dicebat: qui in modico fidelis. 1. pag. 84.
- Dominus noster, qui e sinu Patris descendit, nobisque factus est via salutis. 1. pag. 152.
- Dominus per Prophetam ait: vix his, per quos nomen meum blasphematur. 1. pag. 190.
- Dominus ad salutem hominum profectus in mundum. 2. pag. 23.
- Duo viri proficiscebantur ad quandam civitatem. 2. pag. 58.
- E.
- Edeffena ex urbe benedicta quodam die diluculo surgens. 1. pag. 141.
- Ego Ephræm peccator, ignavus ac piger in certamine spiritali. 1. pag. 69.
- Ego Ephræm morior. Notum igitur cunctis sit. 3. pag. 289.
- Eloqui pertimesco, & linguæ instrumento aggredi ve-reor. 3. pag. 193.
- E Enitere, ut divinam gratiam jugiter in mente tua habeas. 1. pag. 81.
- Ephræm ille admirabilis. 2. pag. I. *Vita S. Ephræm ex Metaphrasæ.*
- Esto studiosus paupertatis Christi. 1. pag. 17.
- Et hæc quidem, ac his plura de caritate. Nostrum porro erit. 1. pag. 14.
- Ex agro procedit messis. 3. pag. 186.
- Execrandus autem est, ac miser homo inobediens. 1. pag. 35.
- F Exquisitum iudicium æquissimi iudicis, anima mea, & formidabile tribunal nos manent. 1. pag. 263.
- Exurge, & intende iudicio tuo, Deus meus. 1. p. 272. ex Serm. *Labor ac dolor me in verba.*
- F.
- Fides mater est boni omnis operis. 2. pag. 140.
- Firmo ac stabili corde sumus, carissime. 2. pag. 44.
- Frater quidam sub obedientia spiritalium Patrum residens. 2. pag. 46.
- Frater, si post abdicationem vanæ vitæ ingressus sis cœnobium plurium fratrum. 2. pag. 112.
- Frater, creditæ tibi sunt animæ. 2. pag. 114.
- Frater, dignus es habitus sancto indumento monastico. 2. pag. 119.
- Frater, cur deciperis, correptus a diabolo. 2. p. 122.
- Frater, quando fores tuas noctu frater pulsaverit. 2. p. 124.
- Frater quidam exposuit mihi, dicens: Patrum habui aurificem. 2. pag. 146.
- G

Frater suum quærebat fratrem, illoque invento, dixit ad eum 2. pag. 161.
Frater carissime, si onus legendi mandatum tibi fuerit coram fratribus. 2. pag. 165.
Frater, solitariam desiderasti vitam: bonum appetiisti opus. 2. pag. 181.
Frater carissime, si abdicata vita seculari factus sis monachus. 2. p. 214.
Fratrem sive sororem aggrediens dæmon improbus, sic eos affatur. 1. p. 130.
Fratres, compatimini mihi, qui commiserationis habetis viscera 1. p. 72.
Fratres, utilem quamdam vobis facere institui narrationem. 1. p. XV. *Amphilochii de SS. Basilio & Ephraem.*
Fratres, si quis ex simplicioribus fratribus in synaxe constitutus. 2. p. 149.
Fratres adfuescamus benedictionibus, ut benedictiones possideamus. 2. p. 263.
Fratres mei dilecti, enarrare vobis volo pulchram perfectamque vitæ rationem admirandi viri Abramii. 3. p. 250.

G.

Gloria tibi, Deus, gloria tibi: iterumque dicam, gloria tibi, Deus. 2. p. 87.
* Gloria omnipotenti Deo, qui os nostrum. Edit. Colon. t. 3. p. 617.
Gratias agimus bonitati tuæ, Domine, quod dignaris nos licet indignos. 1. p. 274.

H.

Hæc ipsa præcepta complentes, istuc eorundem fructus præmittamus. 1. p. 21.
Hæreticos, tamquam blasphemos & Dei inimicos. 1. p. 196.
Hei, hei mihi maximis peccatis prægravato. 1. p. 265.
Hei mihi, hei mihi, Domine, tanta sunt vitia atque peccata mea. 3. p. 119.
Huc agite ergo, fratres carissimi, contemnamus hæc momentanea. 1. p. 16.

I.

Illustris est vita iustorum. Sed quomodo illustratur, nisi per patientiam? 1. p. 171.
Illustris & peramabilis est semper Angelis atque hominibus memoria sanctorum. 3. p. 240.
Imaginem sanctorum Martyrum describere cupio. 3. p. 230.
Immaculata & intemerata, incorrupta & prorsus pudica, atque ab omni forde ac labe peccati alienissima. 3. p. 210.
Immensam atque ineffabilem Dei benignitatem cernis anima mea. 1. p. 260.
Imperitus & insipiens, horridus atque incultus pictor. 3. p. 245.
In quo non est timor Dei. 1. p. 27.
In rebus ludicris non esse tempus a christianis consumendum, omnes novimus. 1. p. 113.
In quonam fornicationis dæmon funditus profligatur? 2. p. 166.
In hoc die primo atque insigni mysteria unigeniti Filii Dei gloriose canentes. 3. p. 272.
In unum ne omnes supplicium sunt abituri, an vero varia tormenta reperiuntur. t. 1. p. 201.
* In luctaminibus huius seculi nullus sive agone atque certamine coronatur. Edit. Colon. t. 1. p. 483.
Initium eversionis atque interitus animæ monachi est risus. 1. p. 110.
Initium renunciationis monachi est timere Dominum. 2. p. 90.
Initium fructificationis est flos. 2. p. 221.

A Inter multos viros sanctos ac dignos Dei nostri. 3. p. 213.
Interrogarunt Christo dilecti auditores: commemora nobis & reliqua. t. 1. p. 197.
Interrogatio: obsecramus te magister, ut abrenunciationis vim nos doceas. t. 1. p. 199.
Inviolata, integra, planeque pura ac casta Virgo Dei Genitrix Maria. 3. p. 207.
Jonas hebræus ex mari reversus inter incircumcisos prædicat in Ninive. 3. p. 150.
Itane monache professus es te Christo placere velle. 2. p. 169.

L.

Labor & dolor me ad loquendum atque dicendum compellunt. 3. p. 34.
Largire, o Deus, doctrinam. 2. p. 8.
Largitor cunctorum bonorum, ac fons sanitatum. 1. p. 146.
Lugendi itaque, & deplorandi sunt illi, qui mansuetudinis expertes. 1. p. 33.
Lugubris oratio hæc est, cum etiam sit postrema, sicut mihi innotuit. 3. p. 306. *Est homilia S. Joannis Chrysostomi.*

M.

Mandaverat Deus iusto Abraham, ut migraret ex cognatione sua. 3. p. 122.
Miser autem atque infelix, qui longe a caritate abest. 1. p. 29.
Miser & infelix qui patientiæ est expers. 1. p. 31.
Miser atque infelix, qui semper mendaciis addictus est. 1. p. 34.

D Morem gerere oportet illi, qui dicit: Consolamini invicem, & ædificate alterutrum. 1. p. 210.

N.

Ne ergo vano percellamur timore. 1. p. 159.
Ne admiseris consilium prave sentientium. 2. p. 63.
Ne etiam in tempus, negligentiae causam rejeceris. 2. p. 108.
Necessarium duxi, carissime, & alia quædam cum his congruentia. p. 40.
Noli pravæ esse conversationis, & famæ non bonæ. 2. p. 69.
Non decet eos, qui ad pietatis studium accedunt, & manum ad aratrum ponunt, retro converti. 1. p. 62.
Non torpeamus, fratres, servientes propter Dominum. 2. p. 82.
Non frangaris ac dissolvaris frater. 2. p. 109.
Non solum per abstinentiam a cibis, verum etiam ut oculos avertamus. 2. p. 166.
Nonnullos a maligno dracone capi errantes, quod scripturas aut non intelligant. 3. p. 121.
F Novitios in cœnobiis monachos varie oppugnare solet inimicus. 2. p. 132.
Nulla par fera improbæ ac maledicæ fœminæ. 1. p. 127.
Nunc duæ sunt tribulationes. 2. p. 65.

O.

O miraculum stupendum. O potestas ineffabilis. 1. p. 1.
Obsecro te, Salvator mundi Christe. 1. p. 272. *Ex Serm. Labor ac dolor.*
Obsecramus te magister, ut abrenunciationis vim nos doceas. t. 1. p. 199.
G Observa te ipsum diligenter carissime. 2. p. 277. *Est S. Abbatis Ammonæ.*
Omni hora mente revolve visionem, quam mihi recensuisti frater. 2. p. 18.
Omnis celebritas Domini nostri Jesu Christi, salus & redemptio & gloria nostra fidelium est. 3. p. 200.
Oportet porro & eos, qui ex misera atque ærumnosa vita ad solitariam vitam accedunt. 2. p. 113.

Optimus hic atque fortissimus inter pietatis pugiles, servus adhuc sub dominis secularibus cum esset. 3. p. 264.
Opus quoque manuum non negligas. 1. p. 105.
Oro te, lux veritatis Christe, nate benedicti Patris. 1. p. 275.

P.

Panopliam five armaturam ejusmodi possidere debet. 2. p. 258.
Parce, parce, Domine clementissime Salvator Christe fili unigenite. 1. p. 270. *In Serm. 1. De compunctione.*
Paulatim, ac per partes ædificatur civitas. 2. p. 117.
Peccavi in cælum & coram te, Domine meus omnipotens, nec jam sum dignus vocari filius tuus. 1. p. 262.
Persiste igitur carissime in vocatione qua vocatus es. 2. p. 83.
Pœnitentia fertilis est fructus. 3. p. 58.
Præbete mihi aures, fratres carissimi, & pulcherrimam vobis narrationem exponam. 3. p. 225.

Q.

Quæ discendi cupidi interrogastis, breviter ac compendiose dicturus sum. 2. p. 98.
Quemadmodum qui regis literas accipit. 1. p. 191.
Quemadmodum gladius nervos incidit equo, & equitem dejicit. 2. p. 212.
Qui longanimitatis est expers. 1. p. 30.
Qui iracundia semper tenetur. 1. p. 32.
Qui autem ejusmodi vitiorum laborat morbo. 1. p. 37.
Qui alios lubens maledictis incescit. 1. p. 38.
Qui intemperans est & incontinens. 1. p. 40.
Qui vitam quietam excolit, & vita solitaria gaudet, optimum principium amplectitur. 1. p. 64.
Qui se vere Domino consecrare cupiunt ob futuram regni promissionem. 1. p. 77.
Qui in medicorum curantur officinis, non lætantur malis alienis. 1. p. 122.
Qui Deo placere cupit, ejusque hæres per fidem evadere. 1. p. 162.
Qui credit in Filium Dei, habet vitam æternam. 3. p. 1.
Quid sibi vult dictum istud Apostoli; per prævaricationem legis. 1. p. 191.
Quid sibi vult sermo ille scriptus: nihil intulimus in hunc mundum. 1. p. 222.
Quid ita hodie carissimi serio seduloque simul hic congregati sumus. 3. p. 278.
Quis obsecro secum cogitans expendensque vitam hanc fugitivam esse. 1. p. 160.
Quo pacto minimus ego Ephraem, qui peccatis delictisque variis abundo. 1. p. 233.
Quod genus peccati est irremissibile. t. 1. p. 196.
Quod peccatum præter hæresim cæteris existit gravius? t. 1. p. 196.
Quomodo blasphematur Deus. 1. p. 190. *Dominus per Prophetam.*
Quomodo de hæreticis scriptum legimus. 1. p. 196.
Quousque, o amice, inimicum sustines, & quæ illi placent, quotidie efficis. 1. p. 24.

R.

Recondita in divinis evangelii similitudo. 1. p. 1. *Est S. Gregorii Nysseni Encomium in S. Ephraem Syrum.*
Recordatus sum diei illius, atque contremui: consideravi judicium illud horrendum, & totus expavi. 1. p. 263.
Res admiratione digna, fratres carissimi, ita cito unumquemque nostrum. 1. p. 212. *Est sermo S. Basilii magni.*
Resipiscamus ac pœnitentiam agamus, fratres, ut Deum peccatis nostris propitium. 2. p. 270.
Rex cœlestis, immortalis Dominus, & Deus omnipotens. 3. p. 178.

S.

Saltem ne prorsus infructuosi inveniamur. 1. p. 9.
Salva me Domine, & largire supplici famulo tuo postulatam animæ suæ. 1. p. 274.
Salva me patiens & longanimis Domine. 1. p. 271. *In serm. 3. De compunctione.*
Salvator noster mansiones multas Patris vocat mensuras intelligentiæ. 1. p. 20.
Sana me Domine, & sanabor, qui solus sapiens es & misericors medicus. 1. p. 266.
Sanctorum agmina, Christi amatores atque fideles fratres, ego miserabilis lacrymabundus imploro. 1. p. 236.
Sanctus hic pater noster Ephraem, ex oriente oriundus, Syrus genere. 1. p. xiii. *Est vita S. Ephraem, incerto Auctore.*
Sanctus Abbas Ephraem, accedentibus ad ipsum fratribus, de seipso utilitatis causa enarravit, dicens. Quando adhuc puer essem. 2. p. 1.
Scriptum est: habenti dabitur, & abundabit. 2. p. 148.
Semper quidem Deus ut benignus ac bonus, tempus ad pœnitentiam peccatoribus concessit. 3. p. 220. *Est S. Joannis Chrysostomi.*
Si rectam vivendi rationem expetis, te in humilitate exerce. 1. p. 42.
Si quis compunctionem cum lacrymis habeat in orationibus, Dominum roget. 1. p. 234.
Si quando peccatum aliquod perpetraturus sis. 1. p. 257. *Est S. Basilii magni.*
Si vitam solitariam in eremo colueris. 2. p. 24.
Si sub obedientia spiritualium Patrum confederis. 2. p. 42.
Si ad dimidium perduxerit opus aliquod frater tuus. 2. p. 44.
Si ante cunctos in synaxim ac congregationem prodeas. 2. p. 44.
Si quis ad te accesserit secreto dicens. 2. p. 47.
Si porro carnis pugna in te insurrexerit. 2. p. 61.
Si dum tu opus Domini in humilitate ac pietate operaris. 2. p. 71.
Si quis a magna vani seculi existimatione ad monachatum accesserit. 2. p. 103.
Si acciderit fratrem aliquem ad monasticam ac solitariam vitam quacumque occasione venire. 2. p. 129.
Si contigerit fratrem a cœnobio, quocumque prætextu, recedere. 2. p. 143.
Si quæ acerbitas acciderit, non quidem est pessimum id contigisse. 2. p. 154.
Si tibi carissime donum scientiæ & discretionis, sive gratiarum & curationum concessum sit. 2. p. 199.
* Silentium præbete mihi, o fratres. Edit. Colon. t. 3. p. 661.
Stans juxta crucem pura & immaculata Virgo. 3. p. 198.
Sub obedientia Patris spiritualis constitutis suggerit inimicus. 2. p. 187.
Suggerit fratri cogitatio: tot jam annos in hoc sancto loco degis. 2. p. 139.
Supplico bonitati tuæ Domine, compatere mihi ut misericors. 1. p. 273.

T.

Tibi Domine soli bono,strarumque offensionum immemori confiteor peccata mea. 1. p. 269. *In serm. non esse ridendum.*
Tua mihi probatur fides ac studium, quod ab homine peccatore aliquid perdiscere desideras. 1. p. 50.
Tunc omnis homo constitutus in medio regni & judicii. 1. p. 197.
Tunc vehementer omnis simul lugebit ingemiscetque anima. 1. p. 238.
* Turturi viduato comparavit te seculo abdicatum Prophetam, o monache. Edit. Colon. t. 2. p. 468.

V.

Vana est omnis exercitatio, omnis temperantia. 1. p. 93.
 Varia tormentorum esse loca, ex evangelio novimus. 1.
 p. 201.

Variis licet adhortationibus cum religiosissimo Theodoro egerimus, ne a suo recederet loco. 2. p. 13.

Venite cuncti fratres, bonum a me peccatore Ephræm consilium accipite. 1. p. 150.

Venite universi fratres, consilium a me peccatore & imperito Ephræm accipite. Jam enim dies illa horrenda. 1. p. 248.

Venite dilecti mei, venite patres fratresque mei, grex Salvatoris electe, operemur bonum. 2. p. 217.

Venite dilectissimi, venite patres & fratres mei, grex Patris electe, signati milites Christi. 3. p. 90.

Vere beatum est non peccare: peccantem autem, non desperare. 1. p. 15.

Vere beatus homo ille, qui longanimitatem possidet. 1. p. 29.

Vir in torpore ac negligentia dies suos transigens, seipsum decipit. 2. p. 159.

Vitam vestram beatam prædico, o fratres Christo dilecti; quoniam ingenua & frugi est. 1. p. 26.

Vitam spiritalem consecremur carissime. 2. p. 52.

Volo porro carissimi etiam aliam rem admiratione dignissimam. 3. p. 257. *De Maria nepte Abrahæ.*

Ut arbitror, fratres, tres sunt dormitationes, quæ conturbant hominem noctu. 2. p. 127.

S. EPHRAEM SYRI

Sermones aliquot antehac non editi, nunc primum Latine conversi scholiisque illustrati Doct. Gerardo Vossio interprete & scholiaste Romæ ex Typographia Vaticana 1592.

Romæ in 4.
 anno 1592.

GEr. Vossii ad Clementem VIII. epistola scripta Romæ anno 1592. Diu multumque ardentem ac perseveranter Deum oravit ecclesia.

S. Patris nostri Ephræm Syri in Abraham & Isaac. Mandaverat Deus iusto Abraham. pag. 1. Idem Sermo prodiit apud Vossium tom. 3. pag. 122.

In Noë, ac de continentia, & de non æmulandis peccatoribus, qui se temporis excusatione defendunt. Nonnullos a maligno dracone capi errantes. pag. 17. Idem sermo tom. 3. Vossii pag. 121.

In Loth, & de tranquillitate ac securitate. Cum homines voluptatibus dediti. pag. 20. Tom. 3. p. 128.

In Daniele prophetam, & in sanctos tres pueros, & in eos, qui dicunt: quia tempora mala sunt, ideo salvari nequimus. Agite jam contemplemur Danielis prophetæ. pag. 28. Tom. 3. p. 148.

Sermo paræneticus de secundo adventu Domini, & de pœnitentia ad fratres in eremo degentes. Resipiscamus ac pœnitentiam agamus, fratres. pag. 34. Tom. 2. p. 270.

S E R M O N E S

S. EPHRAEM SYRI

JACOBO GRETSERO INTERPRETE.

Ingolstadii
 600.

SEphræm Syri Sermo de Cruce. Initium. πᾶσα ἐξοστὴ, καὶ τῶν τῶν Κυρίου μὲν. Omnis celebritas & actio Domini nostri. Tom. 2. de Cruce pag. 472. Vossii tom. 3. pag. 200.

A Quæstio LXXII. Quomodo intelligendum est illud: duo erunt in agro? Responsio ex S. Ephræm de Judicio. *Audivisti quod duo erunt in agro.* Anastasii Synaitæ Quæstiones & Responsiones pag. 467. Vossii tom. 1. pag. 18.

Ingolstadii
 1617.

S. EPHRAEM SYRI.

CAntica e Syriaco Latine reddita ab Abrahamo Echellenfi, & evulgata a Joanne Baptista Maro Collegiata Ecclesiæ S. Angeli in Foro Piscium Canonico.

Romæ apud
 Franciscum
 Monetarium
 1645. in 4.

BCanticum in nativitatem Domini. *Vigiles ecce exultant hodie, quod Vigil venit, ut nos vigilare faciat.* pag. 7.

De Maria & Magis canticum. *Nato Filio lumen affulsit, & ex mundo tenebræ fugantur.* pag. 10.

Oratio sancti Ephræm in nativitatem Domini. *Christe Verbum Patris celestis, qui homo pro nobis factus es sine mutatione, & in Bethlehem hodie natus es.* pag. 16.

S E R M O N E S

S. EPHRAEM SYRI

A BOLLANDIANIS SOCIIS EDITI.

SAncti Ephræm narratio ad monachos de sua conversatione. *Sanctus Abbas Ephræm, accedentibus ad ipsum fratribus, de seipso utilitatis causa enarravit, dicens. Quando adhuc puer essem.* 1. Febr. pag. 55. ex versione Vossii tom. 2. p. 1.

Act. 1.
 etorum.

DConfessio & sui ipsius reprehensio. *Cum in multis fratres dilectissimi, prodesse vobis videar.* pag. 58. ex Vossio tom. 3. p. 99.

Testamentum S. Ephræm. *Ego Ephræm morior.* pag. 60. Ex Vossio tom. 3. p. 289.

Vita Beati Abramii eremitæ. *Fratres mei dilecti, enarrare vobis volo pulchram perfectamque vitam rationem admirandi viri Abramii.* Latine 16. Martii pag. 433. Græce vero pag. 741. Ex Vossio tom. 3. p. 250.

EDe Sancto Juliano monacho & anachoreta. *Optimus hic atque fortissimus inter pietatis pugiles.* 9. Junii. Ex Vossio tom. 3. p. 264.

Encomium sancti Basilii magni. *Præbete mihi aures, fratres carissimi.* 14. Junii. Ex Vossio tom. 3. pag. 225.

S E R M O N E S

S. EPHRAEM SYRI

CLAUDIOCHANTELOU BENEDICTINO

Congregationis S. Mauri Collectore.

SEphræm Syri Edesenæ ecclesiæ Diaconi & monachi, de virtute ad juniorem monachum Adhortationes IV. Prologus. *Dominus ad salutem hominum profectus.* pag. 1. Vossii tom. 2. p. 23.

Bibliotheca
 Patrum
 scetica
 P.
 s. 166.
 Tom. II.

Adhortatio I. *Si vitam solitariam in eremo colueris.* p. 3. Vossii t. 2. p. 24.

Adhortatio II. *Attendendum carissime a consilio perverso.* p. 6. Vossii tom. 2. p. 28.

Adhortatio III. *De quibus autem animi cogitationibus.* p. 10. Vossii tom. 2. p. 31.

Adhortatio IV. *Dixit quidam sanctorum: meditare bona.* p. 15. Vossii tom. 2. p. 35.

De virtute Tractatus. Capita X. Prologus. *Necessarium duxi carissime.* p. 19. Vossii t. 2. p. 40.

Paræneses Quinquaginta ad monachos. Prologus. Glo-

Gloria tibi Deus. p. 35. *Voss. tom. 2. p. 87.*
In illud : Attende tibi ipsi, Capita XII. Prologus. De-
bitores sumus. p. 169. *Voss. tom. 2. p. 56.*
Ad Joannem monachum epistola. Variis licet adhorta-
tionibus cum religiosissimo Theodoro egerimus. p. 197.
Voss. t. 2. p. 13.
Monita ad Fratrem quemdam. al. Hypomnisticon.
Omni hora mente revolve visionem. p. 203. *Voss. t. 2.*
p. 18.
De monachis ac Turture. Turturi viduato comparavit te
seculo abdicatum Propheta. p. 210.
De perfectione monachi. Anno preterito accessere ad
me quidam. p. 212. *Voss. t. 2. p. 247.*
De Panoplia sive armatura spirituali, ad monachos.
Panopliam sive armaturam ejusmodi possidere debet. p.
 232. *Voss. t. 2. p. 258.*
De agone spirituali. In luctaminibus hujus seculi. p. 240.
Sermo I. Asceticus ad fratres. Fratres adfuescamus bene-
dictionibus. p. 247. *Voss. t. 2. p. 263.*
Sermo II. Asceticus de perfecta vita monachi. Labor
& dolor me ad loquendum. p. 258. *Voss. t. 3. p. 34.*
Sermo III. Asceticus ad instar proverbiorum. Prolo-
gus. Qui credit in Filium Dei. p. 297. *Voss. t. 3. p. 1.*
Apophthegmata. Initium fructificationis est flos. p. 348.
Voss. t. 2. p. 221.
Tractatus minores XV.
 I. *Beatitudines. Caput I. Beatus qui a cunctis rebus ter-*
renis. p. 380. *Voss. t. 1. p. 179.* Cap. II. *Beatus qui*
presentem hanc vitam odit. p. 387. *Voss. t. 1. p. 183.*
 Cap. III. *Beati qui Deum amant.* p. 394. *Voss. t. 1.*
 p. 188.
 II. *De recta vivendi ratione. Si rectam vivendi ratio-*
nem expetis. p. 396. *Voss. t. 1. p. 42.*
 III. *Consilium de vita spiritali ad monachum novi-*
tium. Tua mihi probatur fides. p. 408. *Voss. tom. 1.*
 p. 50.
 IV. *Exhortatio I. Ad pietatem. Charissime, divina*
gratia christianus es. p. 428. *Voss. t. 1. p. 75.*
 V. *Exhortatio II. Ad pietatem. Qui se vere Domino*
consecrare cupiunt ob futuram regni promissionem. 431.
Voss. t. 1. p. 77.
 VI. *De vera renunciatione. Qui vitam quietam exco-*
lit, & vita solitaria gaudet. 435. *Voss. t. 1. p. 64.*
 VII. *De animæ recursu ad Deum. Tit. Quomodo ani-*
ma in tentatione debet cum lacrymis interpellare
Deum. Anima angustiis tentationum pressa, ad te re-
currit. 437. *Voss. t. 1. p. 65.*
 VIII. *De timore animi. Ego Ephraem peccator, igna-*
rus ac piger. 443. *Voss. t. 1. p. 69.*
 IX. *Reprehensio sui ipsius atque confessio. Fratres*
compatimini mihi qui commiserationis habetis viscera.
 448. *Voss. t. 1. p. 72.*
 X. *De non scandalizando proximo. Non decet eos*
qui ad pietatis studium accedunt, & manum ad ara-
trum ponunt, retro converti. 453. *Voss. t. 1. p. 62.*
 XI. *Ad eversionem superbiæ. Vana est omnis exerci-*
tatio, omnis temperantia. 456. *Voss. t. 1. p. 93.*
 XII. *In monachos vitiosos atque ambitiosos. Angor,*
fratres mei, & horreo, ac contremisco doloreque con-
ficio. 462. *Voss. t. 1. p. 97.*
 XIII. *De linguæ malo. Diverse in cunctis hominibus*
sparsæ reperiuntur cupiditates. 471. *Voss. t. 1. p. 102.*
 XIV. *Non esse ridendum, sed lugendum. Initium*
eversionis atque interitus animæ monachi est risus. 481.
Voss. t. 1. p. 110.
 XV. *De fide seu fiducia in Deum. Dominus noster in*
evangelio ad perfectionem fidei suos adducere volens di-
scipulos. 486. *Voss. t. 1. p. 84.*

A *Tractatus de virtutibus & vitiis. Vitam vestram beatam*
predico. pag. 1. *Capita XXII. Voss. tom. 1. p. 26.*
De Sacerdotio. O miraculum stupendum. 23. *Voss. t. 1.*
 p. 1.
De caritate fraterna. Bene ait Dominus : quoniam onus
meum leve est. 29. *Voss. t. 1. p. 11.*
Encomium in Psalmos. Et hæc quidem, ac his plura
de caritate : nostrum porro erit. 34. *Voss. t. 1. p. 14.*
De oratione. Vere beatum est non peccare. 36. *Voss. t. 1. p. 15.*
De amore pauperum. Huc agite ergo, fratres carissi-
mi, contemnamus hæc momentanea. 38. *Voss. t. 1. p. 17.*
De jejunio. Esto studiosus paupertatis Christi. 40. *Voss. t. 1.*
 p. 17.
 B *Cohibendas esse cupiditates carnales, ad Fratrem qui*
excidit. Qui in medicorum curantur officinis. 41. *Voss.*
t. 1. p. 122.
De vitanda mala conversatione. Interrogatio. An bo-
num sit de aliorum rebus curiosum esse. Respon-
sio. Bonum est unumquemque sibi attendere. 44. *Voss.*
t. 1. p. 124.
 C *Antirrheticon de virginitate & continentia. Fratrem*
sive sororem aggrediens demon improbus. 48. *Voss.*
t. 1. p. 130.
De castitate. Castitatem, dilecte frater, palmæ similem
existima. 51. *Voss. t. 1. p. 133.*
De virginitate. De virginitate & animæ sanctificatione
a Paulo Apostolo. 53. *Voss. t. 1. p. 154.*
Contra improbas mulieres. Nulla par improba ac male-
dica femina. 59. *Voss. t. 1. p. 127.*
De compunctione Sermo I. Venite dilectissimi, venite pa-
tres & fratres mei, grex Patris electe. 93. *Voss. t. 3. p. 90.*
De compunctione Sermo II. Edessena ex urbe benedicta
quodam die diluculo surgens. 77. *Voss. t. 1. p. 141.*
De compunctione Sermo III. Compungere, o anima mea,
compungere. 81. *Voss. t. 1. p. 143.*
De compunctione Sermo IV. Largitor cunctorum bono-
rum. 86. *Voss. t. 1. p. 146.*
De compunctione Sermo V. Venite cuncti fratres, bo-
num a me peccatore Ephraem consilium accipite. 92. *Voss.*
t. 1. p. 150.
 D *In eos, qui quotidie peccant & quotidie poenitentiam*
agunt. Quousque o amice inimicum sustines. 97. *Voss.*
t. 1. p. 124.
De poenitentia Sermo I. Poenitentia fertilis est fructus. 99.
Voss. t. 3. p. 58.
De poenitentia Sermo II. Dominus noster, qui e sinu Pa-
tris descendit. 148. *Voss. t. 1. p. 152.*
De poenitentia Sermo III. Discamus, o peccatores, quid
sit misericordia. 155. *Voss. t. 1. p. 157.*
De poenitentia Sermo IV. Ne ergo vano percellamur ti-
more. 158. *Voss. t. 1. p. 159.*
 E *De poenitentia & patientia. Quis obsecro secum cogitans.*
 160. *Voss. t. 1. p. 160.*
De patientia. Qui Deo placere cupit. 164. *Voss. t. 1. p. 162.*
De patientia & compunctione. Creator noster Deus, infir-
mitatem mentis nostræ. 171. *Voss. t. 1. p. 167.*
De patientia & consummatione hujus seculi. Illustris est
vita justorum. 178. *Voss. t. 1. p. 171.*
In SS. Patres, qui tempore illo defuncti, in sancta pace
requieverant. In hoc die primo atque insigni. 190. *Voss.*
t. 3. p. 272.
 F *In eos, qui in Christo obdormierunt, & de vanitate*
hujus vitæ ; & de morte. Quid ita hodie, carissimi,
serio seduloque simul hic congregati sumus. 198. *Voss.*
t. 3. p. 278.
 G *De recordatione mortis, & de virtute, ac de divitiis.*
Morem gerere oportet illi, qui dicit : Consolamini iniri-
cem. 212. *Voss. t. 3. pag. 210.*

S E R M O N E S

S. EPHRAEM SYRI

QUOS FRANCISCUS COMBEFISIUS EDIDIT.

Bibliothec a
Patrum Con-
cionatoria
Paris. 1662.

Tom. 1. pag. 6. De secundo adventu, & consummatione seculi. Initium. *Semper mente timorem Dei sumito.*

Tom. 2. pag. 24. De jejunio. *Esto studiosus.* Apud Vossium tom. 1. p. 17.

Tom. 2. pag. 265. In Jonam Prophetam. *Jonas Hebraeus.* Voss. tom. 3. p. 150.

Tom. 3. pag. 820. De passione Domini Salvatoris, Ambrosio Camaldulensi interprete. *Loquitur meo, & narrationem plenam horroris.* Ambros. Sermo 14.

Tom. 3. pag. 822. Lamentatio sanctissimæ Dei genitricis prope crucem stantis: eodem Interprete. *Stans apud crucem purissima Virgo.* Non exstat inter Sermones editos ab Ambrosio: habetur tamen inter Vossianos, licet versione aliquantulum diversa, tom. 3. p. 198.

Tom. 3. p. 823. Sermo de sancta & vivifica cruce, eodem interprete. *Nos Christiani a Gentilibus ac Judæis declinemus.* Idem Sermo iterum exstat apud Combefisium Tom. 6. pag. 555. cum hac nota: *Apud Lipomanum in festo Inventionis sanctæ Crucis: estque excerptum Sermonis, quem Vossius integrum repræsentat Tom. 3.*

Tom. 5. pag. 69. Ex oratione de Dei natura non curiosius scrutanda, Gerardo Vossio interprete Tom. 3. *Audisti carissime, quia Deus Pater unigenitum Filium suum ad salutem tuam in mundum misit.* Ex tractatu de festis diebus 40. *Vide Vossium tom. 3. pag. 181. lit. D.*

Tom. 5. p. 200. De dilectione & injuriarum remissione, Gerardo Vossio interprete tom. 1. *Bene ait Dominus, quoniam onus meum leve est.* Voss. tom. 1. p. 11.

Tom. 5. p. 677. De consummatione seculi, & de Antichristo, Gerardo Vossio interprete. *Quo pacto minimus ego Ephraem.* Voss. tom. 1. p. 233.

Tom. 6. p. 113. In illud, Attende tibi ipsi, Gerardo Vossio interprete. *Attendamus nobis ipsis, carissimi, quoniam acerbi nobis sunt inimici.* Voss. tom. 2. p. 79.

Tom. 6. pag. 114. Epistola ad Joannem monachum, eodem interprete. *Væ homini, qui propriis confidit ac nititur viribus.* Voss. tom. 2. p. 14. lit. E.

Tom. 6. p. 555. De sancta & vivifica cruce. *Nos Christiani.* Vide supra Tom. 3. p. 823.

Tom. 7. pag. 41. Magni Basilii laudatio. *Præbete mihi*

Aures. Gerardi Vossii interpretatione interpolata, ac stylo nova. *Voss. tom. 3. p. 225.*

Tom. 7. p. 356. In mulierem Peccatricem. *Inter multos viros sanctos.* Gerardo Vossio interprete. tom. 3. p. 213.

Tom. 7. p. 650. De laudibus sanctæ Mariæ. *Inviolata, integra, prorsusque pura.* Exstat apud Lipomanum in festo Assumptionis B. Mariæ Virginis: multis nunc interpolata & aucta ex versione Vossii tom. 3. p. 207.

Tom. 8. p. 342. Laudatio in sanctos omnes & inclytos Martyres, qui in toto mundo martyrium passi sunt. Ex ms. Card. Mazarini post Vossianam ex duplici Cryptæ Ferratæ versionem, F. Francisco Combefis interprete. *Illustris, longeque amabilis Angelis pariter & hominibus sanctorum semper memoria exstitit.* Voss. tom. 3. p. 240.

Tom. 8. p. 626. De laudibus sanctorum Martyrum Sermo, Ambrosio Camaldulensi interprete. *Inspiciens, imperitus, rudis pictor & horridus.* Voss. tom. 3. p. 245.

C S E R M O S. EPHRAEM SYRI

A Cotelario Græce & Latine editus.

Beatæ Ephraemi laudatio in magnum Basilium. *Καὶ ἐν τῇ μοι τὰς ἀποὶς, ἀδελφοὶ ἀγαπῆτοι. Συναγόμεθα ὑμῖν παλλίστην διήγησιν. Flectite ad me aures, fratres dilecti: narrabo vobis pulcherrimam narrationem.* Tom. 3. Monument. Eccl. Græcæ pag. 54. Apud Vossium Latine tantum Tom. 3. p. 225.

D S E R M O N E S

S. EPHRAEM SYRI

Editi a Laurentio Alexandro Zacagnio Bibliothecæ Vaticanæ Custode.

S Ephraem Syri Sermo de resurrectione, & judicio, & de regno cœlorum, & munditia animæ. *Gloria omnipotenti Deo, qui os nostrum supremo nutu aperuit ad enarrandum de illis terribilibus miraculis.* Pag. 106.

Ejusdem Sermo de Agone, seu de luctaminibus hujus seculi. *In luctaminibus seculi nullus sine agone seu certamine coronatur.* Pag. 114. Uterque Sermo ex antiqua anonymi versione Latina, quæ exstat in mss. codicibus Bibliothecæ Vaticanæ & Casanatensis.

In Collectis
neis mon
mentorū
veterum
clesiæ Græcæ
ac Latine
Romæ typ
S. Congreg
de Prop
ganda Ed
1698.

S. E P H R Æ M S Y R I

S E R M O N E S G R Æ C I ,

QUOTQUOT EXSTANT VEL TYPIS IMPRESSI,

*Vel in MSS. Codicibus Bibliothecæ Vaticanæ,
Cæsareæ Vindobonensis, & aliarum.*

S E R M O N E S

S A N C T I E P H R A E M S Y R I ,

Qui exstant in manuscriptis Græcis Codicibus
Bibliothecæ Vaticanæ .

1. **S** *Ancti Patris nostri Ephraem Syri
Sermo de consummatione sæculi, &
de Antichristo .* Τὸ ὅσις Πατρὸς
ἡμῶν Ἐφραίμ τῷ Σύρῳ πρὸς τῆς
σωτελείας ὅλῃ τῷ κόσμῳ, καὶ πρὸς τῷ Ἀντιχρί-
στῳ . Initium . Πῶς ἐγὼ ὁ ἐλάχιστος καὶ ἁμαρ-
τωλὸς Ἐφραίμ, καὶ μετὰ πολλῶν πλημμε-
λημάτων . Cod. ms. Græco Vaticano 438.
pag. 1. Τὸ ἐν ἀγίοις Πατρὶς ἡμῶν Ἐφραίμ τῷ
Σύρῳ λόγος πρὸς τῷ Ἀντιχρίστῳ, καὶ σωτελείας
τῷ κόσμῳ . Cod. Vat. 562. pag. 73. & Cod.
Clementino 62. pag. 250. Λόγος πρὸς τῷ σω-
τελείας τῷ ἀγίῳ τέτῃ, καὶ πρὸς τῷ Ἀντιχρίστῳ .
Cod. Vat. 800. pag. 53. Τὸ ὅσις Πατρὸς ἡμῶν
Ἐφραίμ λόγος εἰς τὴν δευτέραν πρῶσιν τῷ Κυ-
εῖς, καὶ πρὸς σωτελείας, καὶ εἰς τὴν πρῶσιν τῷ
Ἀντιχρίστῳ . Πῶς ἐγὼ ὁ ἁμαρτωλὸς, μετὰ
πλημμελημάτων . Cod. Vat. 1190. pag. 434.
Λόγος εἰς Ἀντιχρίστον . Πῶς ἐγὼ ὁ ἁμαρτωλὸς
μετὰ πλημμελημάτων . Cod. Vat. 1524.
pag. 71. Cod. Vat. 1815. pag. 100. Τὸ ἀγίῳ
Ἐφραίμ λόγος εἰς τὴν δευτέραν πρῶσιν, πρὸς τῷ
Ἀντιχρίστῳ, & πρὸς τῷ σωτελείας . Cod. Vat.
1652. p. 75. Apud Vossium t. 1. p. 233. Pro-
diit Oxoniæ pag. 359. Λόγος εἰς τὴν πρῶσιν τῷ
Κυεῖς, καὶ πρὸς σωτελείας, καὶ εἰς τὴν πρῶσιν
τῷ Ἀντιχρίστῳ . Initium, πῶς ἐγὼ ὁ ἐλάχιστος
καὶ ἁμαρτωλὸς Ἐφραίμ .

2. *Aliud metrum .* Ἄλλο μέτρον . Εἰ ὡς
ἔχει καπάνυξιν καὶ δάκρυα . Cod. Vat. 1524.
pag. 72. Cod. Vat. 1815. pag. 101. Hic sermo
conjungitur cum præcedenti in Codicibus Va-
ticanis 438. 562. 800. 1190. 1652. & in Cod.

A Clement. 62. necnon in editione Oxoniensi
pag. 361. lin. 9. Disjungitur tamen & apud
Vossium tom. 1. pag. 234.

3. *In primum metrum .* Εἰς τὸ πρῶτον
μέτρον . . . συστήμα ἀγίων φιλόχριστοι καὶ πιστοί .
Cod. Vat. 1524. pag. 73. Cod. 1815. p. 103.
Hic etiam sermo cum præcedenti conjungitur
in Vaticanis Codicibus 438. 562. 800. 1190.
1652. & Clementin. 62. necnon in Oxoniensi
editione pag. 362. lin. 5. ubi incipit : ἐγὼ ὁ
ἐλάχιστος, ἀδελφοί, πρὸς ἀγαθὰ ὑμῶν, φιλό-
χριστοι . Exstat apud Vossium tom. 1. p. 236.

4. *Aliud metrum .* Ἄλλο μέτρον . Τότε
θρηνεῖ δεινὰς ὁμῶς πᾶσα ψυχὴ . Cod. Vat.
1524. pag. 74. Cod. 1815. pag. 104. Voss.
tom. 1. pag. 238. Sed in editione Oxoniensi
conjungitur cum priori sermone pag. 363. πῶ-
τε θρηνεῖ δεινὰς πᾶσα ψυχὴ : Sic & in Codici-
bus Vaticanis 438. 562. 800. 1190. 1652.
& in Codice Clementino 62.

C 5. *Ejusdem in Crucem .* Τὸ αὐτὸ εἰς τὴν
σταυρὸν . πᾶσα ἑορτὴ τῷ Κυεῖς ἡμῶν, σωτηρία
καὶ λύτρωσις τῷ καύχημα ἡμῶν τῷ πιστῶν ἐστίν .
Cod. Vat. 438. pag. 9. Τὸ ὅσις πατρὶς ἡμῶν
Ἐφραίμ λόγος εἰς τὴν τίμιον καὶ ζωποιοὺν σταυρὸν,
καὶ πρὸς τῷ ὀπίσω τῷ σταυρῷ ἀποκαλυπτομένων ἐν
τῇ φοβερᾷ καὶ δευτέρᾳ πρῶσιν τῷ Κυεῖς ἡμῶν Ἰη-
σοῦ Χριστῷ . Πᾶσα ἑορτὴ . Cod. Vat. 562. p. 82.
Cod. 654. pag. 60. Λόγος εἰς τὴν δευτέραν πα-
ρῶσιν τῷ Κυεῖς ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστῷ . πᾶσα ἑορ-
τὴ . Cod. Vat. 702. pag. 161. Cod. 1216.
p. 32. Cod. 1636. p. 102. Cod. 1641. p. 184.
Τὸ μακαεῖς Ἐφραίμ λόγος εἰς τὴν σταυρὸν, καὶ
πρὸς μετανοίας, καὶ δευτέρας τῷ Κυεῖς ἡμῶν Ἰη-
σοῦ Χριστῷ . πᾶσα ἑορτὴ καὶ πρᾶξις τῷ Κυεῖς .
Cod. Vat. 1259. p. 141. Cod. Alexandrino
49. pag. 63. Cod. Alex. 21. pag. 110. Apud
Vossium tom. 3. pag. 200. In editione Oxo-
nienfi

nienſi pag. 376. Λόγος εἰς τὸ τίμιον καὶ ζωοποιὸν
 τσαυρὸν, καὶ εἰς δευτέραν πρῆσιν, καὶ πάλιν ἀγά-
 πης, καὶ ἐλεημοσιύης. πᾶσα ἐορτὴ καὶ παῖς
 ἔχει. Apud Gretſerum Tom. 2. de Cru-
 ce pag. 472.

6. *De ſigno Crucis, quod apparebit in
 caelo.* Περὶ τοῦ σημείου τοῦ τσαυρὸς τοῦ μέλλοντος
 φανῆναι εἰς τὸν οὐρανόν. ἡκούσατε ἀγαπητοὶ φιλό-
 χριστοι, πόση ἡ δυνάμις. Cod. Vat. 438.
 pag. 11. περὶ πάντων ὅπιν ἐστὶν τσαυρὸς. ἡκούσατε.
 Cod. Vat. 1524. pag. 87. Cod. Vat. 1815. B
 pag. 131. Hic sermo continuatur cum præce-
 denti in editione Oxoniensi pag. 378. lin. 22.
 ἡκούσατε ἀγαπητοὶ καὶ φιλόχριστοι, πόσα ἐστὶν ἡ
 δυνάμις: & apud Vossium tom. 3. pag. 202.
 necnon in Codicibus Vaticanis 562. pag. 84.
 & 702. pag. 163. Sed ab Oxoniensi aliquan-
 tulum discrepant tum Vaticani Codices 438.
 562. 702. 1524. 1815. tum Vossiana edi-
 tio. Huic autem sermoni in Codicibus Vati-
 canis 1524. pag. 86. & 1815. pag. 129. præ-
 mittitur fragmentum sermonis antecedentis de
 Cruce, hoc titulo prænotatum, περὶ τοῦ τσαυ-
 ρὸς: in margine vero, εἰς τὴν δευτέραν παρῆσιν
 ἔχει. ἡμεῖς Ἰησοῦ Χριστοῦ. Initium: ἡμεῖς
 ὅμοι πάντες μικροὶ, καὶ μεγάλοι.

7. *Interrogatio Christo dilectorum audito-
 rum ad Sanctum Ephraem, de iis quæ fient, post-
 quam Dominus cum gloria venerit ad iudicium.*
 Παράκλησις φιλοχρίστων ἀκροατῶν πρὸς τὸν ἁ-
 γιον Εὐφράμ. ὁ καλεῖν των μαθεῖν τὰ ἀκόλθ-
 ετα μὲν τὸ φανῆναι τὸν κύριον ἐρχόμενον μὲν δόξης
 εἰς κείνους. τότε, φιλόχριστοι, πᾶσα ἡ ἀνθρω-
 πότης ἰσαμνή μεσον τῆ βασιλείας καὶ τῆ κείσεως.
 Cod. Vat. 438. pag. 15. ἐρώτησις, ἡγὼν πα-
 ράκλησις τῶν ἀκροατῶν πρὸς τὸν ἁγιον Εὐφράμ.
 ὁ καλεῖν των διδάσκαλε μαθεῖν καὶ τὰ τέτων
 ἀκόλθετα ὧν ὁ καλεῖν των ἡκούσαμεν. Ἀπόκλεισις.
 τότε, φιλόχριστοι, πᾶσα ἡ ἀνθρωπότης. Cod.
 Vat. 562. pag. 88. ἡρώτησις οἱ φιλόχριστοι ἀκροα-
 τὰ. εἰπέ ἡμῖν καὶ τὰ λοιπὰ, ἵνα ἀκούσωμεν. ὁ
 διδάσκαλος. τότε πᾶσα ἀνθρωπότης. Cod.
 Vat. 1524. pag. 88. Cod. Vat. 1815. p. 134.
 Τὸ ὅσις Παῖς ἡμεῖς Εὐφράμ λόγος πάλιν τῆς
 δευτέρας πρῆσιν ἔχει. ἡμεῖς Ἰησοῦ Χριστοῦ,
 καὶ πάλιν τῆ σωτελείας ἔχει. καὶ πάλιν ἕκαστος
 ἀφ' ἑαυτοῦ ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆ κείσεως. ἡρώτησις
 οἱ φιλόχριστοι καὶ ἀσεβεῖς καὶ ἀκροατὰ πάλιν τῆ
 σωτελείας ἔχει. καὶ πάλιν τῆ δευτέρας πρῆ-
 σιν

σίας τοῦ Κυρίου ἡμεῖς Ἰησοῦ Χριστοῦ. καὶ τὸ πάλιν
 μέλλει ἕκαστος ἀποδοῦναι λόγον ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆ
 κείσεως. καὶ ἀποκλειθεὶς ὁ ἁγιος Εὐφράμ εἶπον
 αὐτοῖς. τότε πίνω ἀγαπητοὶ μου ἀδελφοὶ μὲν τὸ
 τελευτῆσαι πάλιν ἀνθρωπίνῳ φύσιν, ἡγήσεται
 ἡ τροφικαία ἔχει. Δανιὴλ λέγοντος. Cod. Vat.
 1192. pag. 105. Idem sermo, sed sine titu-
 lo, ac veluti pars sermonis, cujus initium,
 ἀγαπητοὶ, μηδὲν ὑπομνησώμεθα πλεονόν τῆ
 ἀνυποκρίτης ἀγάπης, exstat in Codice Pala-
 tino 17. pag. 109. Cod. Palat. 269. pag. 12.
 Initium: Τότε ἀδελφοὶ μου, πᾶσα ἀνθρωπότης.
 Sic Latine prodiit per Ambrosium Ca-
 maldulensem tamquam pars sermonis primi,
 qui incipit: *Dilectissimi, nihil sanctæ caritati
 præferamus.* Habetur autem, ut hic in Vati-
 canis Codicibus, etiam Latine apud Vossium
 tom. 1. pag. 197. & Græce in editione Oxo-
 nienſi pag. 459. Ερώτησις. ἡρώτησις αὐτὸν οἱ
 φιλόχριστοι ἀκροατὰ. διδάσκαλε, εἰπέ ἡμῖν
 καὶ τὰ τέτοις ἀκούετα, καὶ πάλιν ἐπερωτῶνται.
 ἀποκλεισις. τότε, ἀδελφοὶ μου φιλόχριστοι, πᾶ-
 σα ἀνθρωπότης ἰσαμνή, μέσον τῆς βασιλείας
 καὶ τῆ κείσεως.

8. *Interrogatio. Dic nobis et cætera postea
 futura. Magister. Hei mihi fratres mei dilecti.*
 Ερώτησις. εἰπέ ἡμῖν καὶ τὰ μὲν ταῦτα. ἀποκλεισις.
 οἱ μοι ἀδελφοὶ μου φιλόχριστοι. Cod. Vat. 438.
 p. 16. C. Vat. 562. p. 89. Cod. Vat. 702. p. 164.
 Cod. Vat. 1524. pag. 88. Cod. Vat. 1815.
 D pag. 134. οἱ ὅφι φιλόχριστοι. εἰπέ ἡμῖν καὶ τὰ μὲν
 ταῦτα συμβήσεα μέλλοντα. ὁ ὅφι ἁγιος. οἱ μοι
 ἀδελφοὶ μου. Cod. Palat. 17. pag. 110. Cod.
 Palat. 68. pag. 14. Cod. Pal. 269. pag. 12.
 Apud Vossium tom. 1. pag. 198. & in editio-
 ne Oxoniensi pag. 459. Ερώτησις. ἡρώτησις οἱ
 φιλόχριστοι ἀκροατὰ. εἰπέ ἡμῖν καὶ μὲν ταῦτα,
 δεῦτε τοῦ Θεοῦ, τί μέλλουσιν ἀκούειν ἡ παθεῖν.
 ἀποκλεισις. οἱ μοι, ἀδελφοὶ μου.

9. *Alteræ interrogatio, de iis, quæ homi-
 nes audituri et subituri sunt.* Ἐτέρα ὁ καλεῖν των
 κλησις πάλιν ὧν μέλλουσιν ἀκούειν καὶ παθεῖν οἱ
 ἀνθρωποι. τότε, φιλόχριστοι, ἐρῶνται ἐν ἑκά-
 στῳ. Cod. Vat. 438. pag. 16. Cod. Vat. 562.
 pag. 89. Cod. Vat. 702. pag. 164. οἱ φιλόχρι-
 στοὶ εἶπον. πάντες ἐρῶνται. Cod. Vat. 1524.
 pag. 89. Cod. Vat. 1815. pag. 135. οἱ ὅφι φι-
 λόχριστοι. ἄρα εἰς μίαν κόλπον ἀπέρχοντα, ἡ
 ὁ. καὶ ὁ ὅσιος. ἐρῶνται ἑκάστῳ ἡ σφραγὶς χει-
 ρια-

σιανισμῶ . Cod. Palat. 17. pag. 110. Cod. Pal. A pag. 98. Τότε, ἀδελφοί, ἐρωτῶν ποιμνίες . Cod. Vat. 1524. pag. 89. Cod. Vat. 1815. pag. 136. Apud Vossium tom. 1. p. 200. In editione Oxoniensi pag. 460. Ερώτησις . οἱ φιλόχαιοι . εἰπέ Ἀγ' τ' κύριον πρὸς ἡμετέραν ὠφέλειαν . ὁ διδάσκαλος λέγει . Τότε, φιλόχαιοι, ἐρθνῶταί ἐκάστω ἡ σφραγὶς τῆ χειρσιανισμῶ .

10. * *Alia interrogatio de virtute Abrenunciationis* . Ετέρα πρὸς ἀλλήλους πρὸς τὸ μαθεῖν τὴ δύναμιν τὴ ἀποταγῆς . Αποταγὴ, ἢ ἐπὶ ἀγίῳ Βαπτίσματος ποιούμεθα . Cod. Vat. 438. pag. 16. Παρακαλῶμεν, διδάσκαλε, ἵνα ἡμῖν εἴπῃς καὶ διδάξῃς καὶ τὴ δύναμιν τὴ ἀποταγῆς . ὁ διδάσκαλος . ἡ ἀποταγὴ . Cod. Vat. 1524. p. 89. Cod. Vat. 1815. pag. 135. ἐρώτησις . Παρακαλῶμεν μαθεῖν τὴ δύναμιν τὴ ἀποταγῆς . ἡ ἀποταγὴ . Cod. Vat. 562. pag. 89. Cod. Palat. 269. pag. 13. Τῇ κυριακῇ τὴ ἀποκρῆς . ὅσους Πατρὸς ἡμῶν Εφραίμ λόγος πρὸς σωτηρίας ψυχῆς, καὶ πρὸς τὴ μελλούσης κείσεως . ἀποταγὴ, ἢ ἐπὶ τῷ ἀγίῳ Βαπτίσματος ποιῶν ἀπαγτῆμεθα . Cod. Vat. 468. pag. 278. Εφραίμ λόγος πρὸς σωτηρίας ψυχῆς, καὶ πρὸς τῆς μελλούσης κείσεως . ἡ ἀποταγὴ . Cod. Vat. 1746. pag. 261. Περὶ κατανύξεως, καὶ μετανοίας ψυχῆς . ἀποταγὴ . Cod. Vat. 439. pag. 148. Τῷ ὅσους Πατρὸς ἡμῶν Εφραίμ λόγος εἰς τὴ δευτέραν παρρησίαν τῷ Κυρίῳ ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστῷ . ἡ ἀποταγὴ . Cod. Clement. 60. pag. 97. Apud Vossium tom. 1. pag. 199. Deest hic sermo in Codicibus Palatinis 17. & 68. necnon in editione Oxoniensi in eo sermone, cujus initium pag. 455. λόγος πρὸς τὴ κοινῆς ἀναστάσεως, καὶ μετανοίας (alias, πρὸς κρίσεως καὶ μετανοίας) καὶ ἀγαπῆς, καὶ εἰς τὴ δευτέραν παρρησίαν τῷ Κυρίῳ ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστῷ . Ἀγαπητοί, μηδὲν πρὸς ἡμῶν μέγα : qui est primus sermo inter XIX. Ambrosianos . Habetur tamen, paucis mutatis, in altero sermone, qui inscribitur εἰς τὴ σαυρόν, pag. 381. lin. 32. Ταύτην ἔν τῷ καλῶς ἀποταγῶ ἀπαγτῆμεθα .

11. *Alia Interrogatio . At quo pacto interrogantur ? Responsio . Primum interrogantur Pastores* . ἐρώτησις . ποίῳ ὅπως ἐρωτῶν ; Ἀπόκλεισις . πρῶτον ποιούμενες ἡ γὰρ ἐπίσκοποι . Cod. Palat. 68. p. 4. Cod. Palat. 269. p. 14. ἐρώτησις . ποίῳ ὅπως ἐρωτῶν . ἀπόκλεισις . ἐπερωτῶν ποιμνίες . Cod. Clem. 60.

Tom. I.

A pag. 98. Τότε, ἀδελφοί, ἐρωτῶν ποιμνίες . Cod. Vat. 1524. pag. 89. Cod. Vat. 1815. pag. 136. Apud Vossium tom. 1. p. 200. In editione Oxoniensi pag. 460. Ερώτησις . οἱ φιλόχαιοι . εἰπέ ἡμῖν καὶ τὰ τέτοις (ἄλλ. τῶν) ἀκόλυστα, καὶ πῶς ἐπερωτῶν (ἄλλ. ἐρωτῶνται .) Sed responsio non convenit huic Interrogationi : sic enim incipit : λαλήσω ἐν ὁδῷ : quæ ad sequentem sermonem refertur . In sermone primo Ambrosiano, editionis Patavinæ pag. 8. Interrogant illi : Quomodo ? Respondet . Examinantur Pastores, inquit, Episcopi scilicet &c.

12. *Alia Interrogatio . Expone nobis illa ὧς . Responsio . Dicam, sed cum lacrymis* . ἐρώτησις . διηγήσῃς ἡμῖν αὐτὰ &c. ἀπόκλεισις . λαλήσω μὲν ἐν ὁδῷ . Cod. Palat. 68. p. 16. Cod. Palat. 269. p. 15. οἱ ὅφι φιλόχαιοι . εἰπέ ἡμῖν καὶ τὰ λοιπὰ . λαλήσω ἐν ὁδῷ . Cod. Palat. 17. p. 110. εἰπὼ μὲν δακρύων . Cod. Vat. 438. p. 18. Cod. Vat. 1524. p. 89. ἐρώτησις . ἡρώτησ' ὅτι πάλιν οἱ φιλόχαιοι . εἰπέ ἡμῖν καὶ τῶν τὰ ἀκόλυστα, πῶς ἐπερωτῶν . ἀπόκλεισις . λαλήσω ἐν ὁδῷ, καὶ εἰπὼ ἐν συναγωγῇ μὲν δακρύων . Cod. Vat. 1774. p. 139. ἐρώτησις . δεόμεθα σε ἵνα ἡμῖν εἴπῃς καὶ τὰ ἴστων &c. ἀπόκλεισις . λαλήσω ἐν ὁδῷ . Cod. Clem. 60. pag. 98. Cod. Vat. 1815. p. 136. Ambrosius ferm. 1. p. 8. edit. Patavinæ . Rursus illi ad eum dixerunt : Enarra nobis illa &c. Ad hæc ille iterum lacrymans dixit . Dicam vobis cum lacrymis . Vossius tom. 1. pag. 200. In edit. Oxoniensi p. 460. ὁ διδάσκαλος λέγει . λαλήσω ἐν ὁδῷ, καὶ εἰπὼ ἐν συναγωγαῖς μετὰ δακρύων .

13. *Alia Interrogatio . In unum omnes supplicium abibunt, an varii cruciatus sunt ? Responsio . Varia sunt tormentorum loca* . Ερώτησις . Εἰς μίαν κόλασιν ἀπέρχοντες πάντες, ἢ Ἀγέφοροι εἰσὶ κόλασεις ; ἀπόκλεισις . Ἀγέφοροι τῶτοι εἰσὶν ὅσοι κόλασεων . Cod. Vat. 1524. p. 90. Cod. Vat. 1815. p. 137. Cod. Clement. 60. p. 100. Ερώτησις . εἰς μίαν ὅτι κόλασιν ἀπέρχοντες πάντες, ἢ Ἀγέφοροι εἰσὶ κόλασεις, καὶ πρὸς ἐσχάτης κρίσεως . Ἀπόκλεισις . Ἀγέφοροι κόλασεων τῶτοι εἰσὶν . Cod. Vat. 438. pag. 19. Cod. Vat. 439. p. 150. Cod. Vat. 562. p. 92. Cod. Vat. 702. pag. 165. οἱ ὅφι φιλόχαιοι . εἰπέ ἡμῖν, Ἀγ' τ' Κύριον, εἰς μίαν κόλασιν ἀπέρχοντες

ο

χον

χον) πάντες; Διάφοροι κολάσεις εἰσιν. Cod. Palat. 17. p. 111. Cod. Pal. 68. p. 17. Cod. Pal. 269. p. 17. ἐρώτησις. εἰς μίαν κολασιν ἀπέρχον) πάντες, ἢ Διάφοροι κολάσεις εἰσιν. ἀποκρίσις. Διάφοροι κολάσεις εἰσιν. Cod. Vat. 1774. pag. 140. Apud Ambrosium ferm. 1. edit. Patavinæ p. 10. & Vossium tom. 1. p. 201. In editione Oxoniensi p. 460. ἐρώτησις. οἱ φιλόχειροι εἶπον. εἰς μίαν κολασιν ἀποτρέχον) πάντες, ἢ διάφοροι κολάσεις εἰσιν; ἀποκρίσις. ὁ διδάσκαλος λέγει. διάφοροι κολάσεις εἰσιν.

14. *Ejusdem Sancti Ephraem sermo in Meretricem.* Τῷ ἁγίῳ καὶ μακαρίῳ Πατρὶς ἡμῶν Ἐφραίμ ὁ Σύρος, εἰς τὸ πόρνῳ. πολλῶν ὄντων ὁσίων καὶ ἀξίων ὁ Θεός. Cod. Vat. 562. p. 184. πολλῶν πίνων ὄντων. Cod. Vat. 564. pag. 42. Ἐγκώμιον εἰς τὸ πόρνῳ. πολλῶν ὄντων. Cod. Vat. 1216. p. 126. λόγος εἰς τὸ πόρνῳ τὸ ἀλφειῶν μύρον τὸ Κύριον. Cod. Palat. 364. p. 61. εἰς τὸ πόρνῳ, καὶ εἰς τὸ μύρον. Cod. Vat. 1633. pag. 216. Τῇ ἁγίᾳ καὶ μεγάλῃ δ'. Τῷ ὁσίῳ καὶ μακαρίῳ Πατρὶς ἡμῶν Ἐφραίμ ὁ Σύρος λόγος εἰς τὸ πόρνῳ, καὶ εἰς τὸ φαρμακόν. πολλῶν ὄντων. Cod. Vat. 438. p. 98. Cod. 1641. pag. 297. Apud Vossium tom. 3. pag. 213. In editione Oxoniensi p. 405. λόγος εἰς τὸ γυνῆμα τὸ ἁμαρτωλόν, τὸ ἀλφειῶν τὸ Κύριον μύρον. πολλῶν ὄντων.

15. *Sancti Ephraem Testamentum.* Διαθήκη ὁσίων καὶ θεοφόρων Πατρὶς ἡμῶν Ἐφραίμ ὁ Σύρος. ἐγὼ Ἐφραίμ ἀποθνήσκω. Cod. Vat. 438. p. 186. Cod. Vat. 1815. p. 266. Cod. Vat. 440. p. 151. Sed in hoc desideratur initium & finis. Apud Vossium tom. 3. p. 289. In editione Oxoniensi p. 365. Τῷ ὁσίῳ Ἐφραίμ ἀποθνήσκω. ἐγὼ Ἐφραίμ ἀποθνήσκω.

16. *Ejusdem de perfectione spirituali ad Monachos, Capita centum.* De comparanda humilitate. ὡς πνευματικῆς τελειώσεως ὡς τὸ ἐν κοινοβίῳ ἀγύγοντας, κεφάλαια 9. Περὶ τῶς κατὰ τὰς ταπεινοφροσύνης. Ἀρχὴ τῆς καρποφορίας ἁνδρός. Cod. Vat. 439. p. 6. Κεφάλαια 9. τῶς κατὰ τὰς ταπεινοφροσύνης. ἀρχὴ. Cod. Vat. 440. p. 38. Cod. Vat. 441. p. 246. Cod. Vat. 442. p. 233. Cod. Vat. 730. pag. 159. Cod. Vat. 1815. p. 238. Cod. Clement. 51. p. 176. Cod. Alexandr. 16. p. 111. Cod. Alex. 42. p. 186. Παραίνεσις μέ. Κεφάλαια ἑκατὸν ὡς ταπεινοφροσύνης καὶ τῆς λοιπῶν.

A τῶς κατὰ τὸν ἁνδρῶπος ταπεινοφροσύνης. ἀρχὴ. Cod. Alex. 8. p. 49. Τῷ μακαρίῳ καὶ ὁσιότατῳ Πατρὶς ἡμῶν Ἐφραίμ κεφάλαια διάφορα ἐννεμήκοντα ἑπτὰ, εἰς τὸ τῶς κατὰ τὰς ταπεινοφροσύνης. ἀρχὴ: habentur tamen priora octo capita dumtaxat, Cod. Vat. 442. pag. 314. Ex eodem sermone fragmenta duo exstant in eodem Codice Vaticano 442. quorum primum pag. 254. ἀδελφός ὡς ἡλθον ἐν κοινοβίῳ, Voss. tom. 2. p. 222. Alterum p. 256. ἐφ' ὅσον ἡ ψυχὴ, Voss. tom. 2. pag. 234. Hoc postremum caput, quod inter centum est septuagesimum septimum, sic inscribitur. ἐρώτησις. Διὰ τί ὀλιγωρεῖ ὁ ἀδελφός ἐν τῷ κελίῳ αὐτοῦ; ἀποκρίσις. ἐφ' ὅσον ἡ ψυχὴ τὰ γήινα φαντάζεσθαι. Denique caput nonagesimum sextum in Cod. Alexan. 42. p. 210. hoc titulo prænотatur: παραίνεσις, ὡς ῥυπαροὺς λογισμούς. ἀγαπητοί, εἰάν ποτε ῥυπαροὶ λογισμοί. Apud Vossium tom. 2. p. 221. ad pag. 241. In editione Oxoniensi pag. 200. κεφαλὴ ἑκατὸν. ἐρώτησις, τῶς κατὰ τὰς ταπεινοφροσύνης. ἀρχὴ καρποφορίας ἁνδρός. Hujus sermonis meminit Photius in Biblioth. Cod. 196. Τῆς δὲ αὐτῆς ἐστὶν ἡρτημένος καὶ χάριτος καὶ δυνάμεως καὶ ὁ ὡς ταπεινοφροσύνης λόγος, κεφαλῆς ἑκατὸν ἐνκπλωμένος. Vide supra pag. XLIX. lit. E.

17. *Ejusdem de timore animi.* Περὶ φόβου ψυχῆς. ἐγὼ Ἐφραίμ ἁμαρτωλός, καὶ ἀσύνετος, χαῖνος αἰὶ καὶ ῥάθυμος εἰς ἀγῶνα. Cod. Vat. 440. p. 100. λόγος ὡς θεοσέβειαν, καὶ ὡς μετάνοιαν, καὶ κατανύξεως, σωτηρίας ψυχικῆς, καὶ ἀποταγῆς κόσμου. ἐγὼ Ἐφραίμ ἁμαρτωλός. Cod. Alexandr. 42. pag. 134. Πρόλογος τῶν παραίνεσεων ὁ ἁγίος Ἐφραίμ. ἐγὼ Ἐφραίμ. Cod. Vat. 442. p. 293. λόγος παραίνεσεων ὁ ἁγίος Ἐφραίμ. ἐγὼ Ἐφραίμ ἁμαρτωλός, ἀσύνετος, χαῖνος, καὶ ῥάθυμος εἰς ἀγῶνα. Cod. Vat. 439. p. 2. & pag. 28. Cod. Alexandr. 16. p. 247. περὶ φόβου ψυχῆς. ἐγὼ Ἐφραίμ ἁμαρτωλός, χαῖνος, καὶ ῥάθυμος. Cod. Clementin. 62. pag. 185. Apud Zinum fer. 1. & Vossium tom. 1. p. 69. In edit. Oxoniensi p. 126. ὡς φόβου ψυχῆς. ἐγὼ Ἐφραίμ ἁμαρτωλός, χαῖνος καὶ ῥάθυμος εἰς ἀγῶνα.

18. *Ejusdem sermo Compunctorius.* λόγος κατανυκτικός. ἐν μιᾷ τῇ ἡμέρᾳ ὅρθερον λίαν ἀνασῶς. Cod. Vat. 439. p. 31. Cod. Vat. 468. p. 278. Cod. Alexandr. 16. pag. 238. λόγος

λόγος πρὶ κατανύξεως . ἐν μιᾷ . Cod. Alex. 42. A
p. 140. τῷ αὐτῷ λόγος ἀσκητικὸς πρὶ τῆς θεωρίας
τῆς σωτηρίας . ἐν μιᾷ τῇ ἡμέρᾳ ὅρθη βαθείας .
Cod. Clement. 62. pag. 238. Apud Vossium
tom. 1. p. 141. *De compunctione . Edessena ex
urbe benedicta quodam die diluculo surgens : &
Zinum ferm. 6. Deflet peccata sua, & Dei
misericordiam implorat . Edessenorum ex urbe ,
quodam die diluculo duobus cum fratribus egres-
sus sum .* In edit. Oxon. p. 110. λόγος κατα-
νυκτικός . ἐν μιᾷ τῇ ἡμέρᾳ ὅρθη λίαν ἀναστάς .

19. * *Ejusdem de Poenitentia .* Περὶ με-
τανοίας . μείθωδον ἀμαρτωλοὶ βύσπυλα γυνίαν .
Cod. Vat. 439. p. 33. mutilus in fine : sed in-
teger exstat in Cod. Alexand. 42. pag. 143.
Apud Zinum ferm. 7. & Vossium tom. 1.
pag. 117. Deest in editione Oxoniensi .

20. *Ejusdem de Passionibus .* Περὶ πα-
θῶν . θέλω εἰπεῖν ἐνώπιον τῆς δοξῆς σου Χριστέ .
Cod. Vat. 439. pag. 35. Cod. Alexandr. 16.
pag. 231. πρὶ μετανοίας . θέλω εἰπεῖν . Cod.
Alex. 42. pag. 145. Apud Vossium tom. 1.
pag. 138. In edit. Oxoniensi pag. 100. Περὶ
τῆς παθῶν . θέλω .

21. * *Ejusdem sermo de vera abrenun-
ciatione , & quo pacto anima Deum inveniet ,
& quamobrem advenit Dominus .* Λόγος πε-
ρὶ ἀληθῆς ἀποταγῆς , καὶ ὅν ἔσπον ἐνρήσει ψυχὴ
τῷ Θεῷ . διὸ καὶ ἦλθεν ὁ Κύριος . ὁ τῷ ἡσυχίαν
ἐπανηρημένος . Cod. Vat. 439. pag. 39. Cod.
Alex. 42. pag. 149. Apud Vossium tom. 1.
pag. 64. Deest in editione Oxoniensi .

22. *Ejusdem de compunctione .* Περὶ
κατανύξεως . δωτὴρ τῆς ἀγαθῶν . Cod. Vat. 439.
p. 40. Cod. Alex. 16. p. 235. δωτὴρ πάντων τῶν
ἀγαθῶν . Cod. Vat. 729. p. 179. Apud Am-
brosium ferm. 13. & Vossium tom. 1. p. 146.
In edit. Oxonien. p. 106. δωτὴρ πάντων ἀγα-
θῶν .

23. *Ejusdem sermo de virtutibus & vi-
titiis , quem habuit , cum ad eum fratres Nisi-
beni accessissent , deque virtutibus interrogas-
sent . Prologus : Vitam vestram beatam præ-
dico , Christo dilecti fratres .* In capita xxii. di-
visus . Λόγος ὃν ἐλάλησεν , ὅτε ἦλθεν πρὸς αὐ-
τὸν οἱ ἀδελφοὶ οἱ Νητρηβίνοι , καὶ ἡρώτησαν αὐτὸν
πρὶ ἀρετῶν . μακαρίζω τὴν ὑμῶν ζωὴν , ὡς φιλό-
χειροι . Cod. Vat. 439. p. 44. Λόγοι , ὅς ἐλά-
λησεν ὅτε ἦλθεν πρὸς αὐτὸν οἱ ἀδελφοὶ Μεταβη-
Tom. I.

νοὶ , καὶ ἡρώτησαν αὐτὸν πρὶ ἀρετῶν καὶ ἀβλαγῶν ,
καὶ κανόνος . μακαρίζω . Cod. Vat. 440. p. 81.
Τῷ οὖν Πατρὶ ἡμῶν Εὐφράμῳ πρὶ ἀρετῶν καὶ
κακιῶν , βιβλίον δεύτερον . μακαρίζω . Cod. Vat.
729. pag. 157. Τῷ αὐτῷ πρὶ ἀρετῶν καὶ κακιῶν .
μακαρίζω . Cod. Vat. 1815. p. 84. Cod. Alex.
8. p. 141. Cod. Alex. 16. p. 140. Cod. Cle-
ment. 62. pag. 142. Prodiit Latine per Zinum
ferm. 3. pag. 8. & Vossium tom. 1. pag. 26. &
Græce in editione Oxonien. p. 1. Περὶ ἀρετῶν
καὶ κακιῶν λόγος . μακαρίζω . Hunc sermonem
designat Photius , cum ait in Bibliotheca Cod.
196. (supra pag. XLIX.) ὡσαύτως ὁ αὐτὸς
Μεταβίνος μοναχὸς αὐτῷ διελθὼν : *Ad
eundem modum & illa ad Metebinos monachos
ab ipso habita oratio &c.* quemadmodum ab aliis
doctis viris observatum . Quod tamen haec-
tenus nemo ullus observavit , *Metebini , Mete-
beni , seu Meteboni monachi ,* ad quos hæc
Ephræmi oratio directa dicitur , non alii sunt ,
quam *Nisibeni* monachi , quorum nomen etiam
apud Photium , & in quibusdam manuscri-
ptis Græcis Codicibus depravatum legitur ;
in præstantissimo tamen Vaticano Codice
CCCCXXXIX. non *Metebini* , sed *Nisibeni* fuisse ,
diserte adnotatur . De *Nisibenis* monachis fuse
agit Sozomenus lib. 6. cap. 34. Horum pater
fuit *Aones* , qui in *Phadana* domicilium habuit ,
primusque apud Syros , perinde ac *Antonius*
apud *Ægyptios* , auctor fuit solitariae & arctio-
ris philosophiæ , eodem Sozomeno teste lib. 6.
cap. 33. *Jacobus ille magnus* , Ephræmi ma-
gister , & *Nisibenus* Episcopus , inter illos
monachos celeberrimus fuit , ut scribit Theo-
dorus in historia Religiosa cap. 1. Noster igitur
Ephræmus , monachorum sui temporis
magnum lumen , a *Nisibenis* ascetis consultus ,
sermonem de virtutibus & vitiis ad illos dire-
xit , quemadmodum ab *Ægyptiis* rogatus ,
Paræneticas ad eos orationes conscripsit , qua-
rum infra mentio erit .

24. *Ejusdem sermonis de virtutibus & vi-
titiis , capita XXII. Caput I. De timore Dei .*
Τῷ αὐτῷ καφάλαρα καὶ . πρὶ φόβου Θεοῦ . κεφά-
λαρον αἰ . μακάριος ὁ ἀνδρῶν πρὸς Θεοῦ , ὅς ἔχει
φόβον Θεοῦ . Cod. Vat. 439. p. 45. Cod. Vat.
440. p. 81. Cod. Vat. 729. p. 158. Cod. Ale-
xandr. 16. p. 141. Cod. Alex. 42. p. 150 Cod.
Clement. 62. p. 143. πρὶ φόβου . Αἰ . μακά-
o 2 εως

ειος ὁ ἄνθρωπος, Cod. Vat. 1815. p. 85. πε-
 ρὶ φόβου Θεοῦ. α'. μακάριος ὅς ἐστιν ὁ ἄνθρωπος.
 Cod. Alex. 8. p. 142. Prodiit Latine per Zinum
 ferm. 1. p. 9. & Vossium tom. 1. p. 27. & Græ-
 ce in edit. Oxoniensi p. 2. περὶ φόβου Θεοῦ. β'. μα-
 κάρειος ὁ ἄνθρωπος. Ubi sermo de virtutibus &
 vitiis, non in Prologum, & Capita xxii., sed in
 capita xxiii. dividitur, quorum primum est Pro-
 logus ille, μακαρίζω τὸν υἱὸν ζῶν: alterum de ti-
 more Dei, μακάριος ὁ ἄνθρωπος: & sic deinceps.

25. *Caput II. De non habente timorem*
Dei. περὶ ἀφοβίας. β'. ὁ ὅς μὴ ἔχων φόβον Θεοῦ.
 Cod. Vat. 439. p. 46. Cod. Vat. 729. p. 158.
 Cod. Vat. 1815. p. 86. Cod. Alex. 8. p. 142.
 Cod. Alex. 16. p. 141. Cod. Alex. 42. p. 150.
 Cod. Clement. 62. p. 143. περὶ τῆς μὴ ἔχοντος
 φόβου Θεοῦ ἐν αὐτῷ. Cod. Vat. 440. p. 81. La-
 tine prodiit per Zinum p. 9. & Vossium tom. 1.
 p. 27. Græce in edit. Oxonien. p. 2. περὶ ἀφο-
 βίας. γ'. ὁ μὴ ἔχων τὸν φόβον τοῦ Θεοῦ ἐν ἑαυτῷ.

26. *Caput III. De caritate.* περὶ ἀγά-
 πης. γ'. μακάριος ἄνθρωπος ὁ ἔχων ἀγάπην
 Θεοῦ. Cod. Vat. 439. p. 46. Cod. Alex. 42.
 p. 151. Cod. Clement. 62. p. 143. περὶ ἀγά-
 πης Θεοῦ. Cod. Vat. 729. pag. 158. περὶ τοῦ
 ἔχοντος ἀγάπην. μακάριος ἄνθρωπος ἐκείνος.
 Cod. Vat. 440. p. 82. Cod. Vat. 1815. pag.
 46. Cod. Alex. 8. pag. 142. Cod. Alex. 16.
 pag. 141. Latine per Zinum p. 9. & Vossium
 tom. 1. p. 28. Græce in edit. Oxoniensi pag. 2.
 περὶ ἀγάπης. δ'. μακάριος ὁ ἄνθρωπος ἐκείνος
 ὁ ἔχων ἀγάπην Θεοῦ.

27. *Caput IV. De non habentibus cari-*
tatem. περὶ τῆς μὴ ἔχόντων ἀγάπης. δ'. ἀδελφός
 ὅς ἐστι καὶ παλάμωρος ὁ τῆς ἀγάπης μακρὰν ἀπέχων.
 Cod. Vat. 439. p. 47. Cod. Vat. 1815. p. 87.
 Cod. Alex. 42. pag. 142. Cod. Clement. 62.
 p. 144. περὶ τῆς μὴ ἔχοντος ἀγάπης. ἀδελφός
 καὶ παλάμωρος. Cod. Vat. 440. p. 82. Cod.
 Vat. 729. p. 159. Cod. Alex. 8. p. 143. Cod.
 Alex. 16. p. 142. Latine per Zinum p. 10. &
 Vossium tom. 1. p. 29. Græce in edit. Oxon.
 p. 3. περὶ τῆς μὴ ἔχόντων ἀγάπης. ε'. ἀδελφός
 καὶ παλάμωρος ὁ τῆς ἀγάπης μακρὰν ὑπάρχων.

28. *Caput V. De longanimitate.* περὶ
 μακροθυμίας. ε'. μακάριος ἀληθῶς ὁ ἄνθρω-
 πος ἐκείνος ὅς ἐστι μακροθυμίαν ἐκτίσας. Cod.
 Vat. 439. p. 47. Cod. Vat. 1815. p. 87. Cod.
 Alex. 8. p. 143. Cod. Alex. 42. p. 152. Cod.

A Clem. 62. p. 144. περὶ τῆς μακροθυ-
 μίας. μακάριος ἀληθῶς. Cod. Vat. 440. p.
 82. Cod. Vat. 729. p. 159. Cod. Alex. 16.
 p. 142. Latine per Zinum pag. 10. & Vossium
 tom. 1. p. 29. Græce in edit. Oxon. p. 3. περὶ
 μακροθυμίας. ς'. μακάριος ἀληθῶς ὁ ἄνθρω-
 πος, ὅς ἐστι μακροθυμίαν ἐκτίσας.

29. *Caput VI. De non habentibus lon-*
ganimitatem. περὶ τῆς μὴ ἔχόντων μακροθυ-
 μίας. ς'. ὁ μὴ ἔχων μακροθυμίαν. Cod. Vat.
 439. p. 47. Cod. Vat. 1815. pag. 87. Cod.
 Clement. 62. p. 145. περὶ τῆς μὴ ἔχοντος μακρο-
 θυμίας. ὁ ὅς μὴ ἔχων. Cod. Vat. 440. p. 83.
 Cod. Vat. 729. p. 159. Cod. Alex. 8. p. 144.
 Cod. Alex. 16. p. 142. περὶ τῆς μὴ μακροθυ-
 μέντων. Cod. Alex. 42. pag. 152. Latine per
 Zinum p. 10. Vossium tom. 1. p. 30. Græce in
 edit. Oxon. p. 3. περὶ τοῦ μὴ ἔχοντος μακροθυ-
 μίας. ὁ μὴ ἔχων μακροθυμίαν.

30. *Caput VII. De patientia.* περὶ ὑπο-
 μονῆς. ζ'. μακάριος, ἀδελφοί, ὅς ἐστι ὑπομονὴν
 ἐκτίσας. Cod. Vat. 439. p. 48. Cod. Vat.
 729. p. 160. Cod. Vat. 1815. pag. 87. Cod.
 Clement. 62. p. 145. Cod. Alex. 8. p. 144.
 Cod. Alex. 42. p. 152. περὶ τῆς μακροθυμίας
 ὑπομονῆς. μακάριος, ἀδελφοί, εἴ τις. Cod. Vat.
 440. p. 83. Cod. Alex. 16. p. 142. Latine per
 Zinum p. 11. Vossium tom. 1. p. 30. Græce
 in edit. Oxoniensi p. 4. περὶ ὑπομονῆς. η'. μα-
 κάρειος, ἀδελφοί, ὅς ἐστι.

31. *Caput VIII. De non habente pa-*
tientiam. περὶ τῆς μὴ ἔχοντος ὑπομονῆς. η'. ἀ-
 δελφός καὶ παλάμωρος ὁ μὴ κτησάμενος ὑπομο-
 νίαν. Cod. Vat. 439. p. 48. Cod. Vat. 440.
 p. 83. Cod. Vat. 729. p. 160. Cod. Vat. 1815.
 p. 88. Cod. Alex. 8. p. 144. Cod. Alex. 16.
 p. 143. Cod. Clement. 62. p. 145. περὶ τῆς μὴ
 ὑπομεινόντων. Cod. Alex. 42. p. 153. Latine
 per Zinum p. 11. Vossium tom. 1. p. 31. Græ-
 ce in edit. Oxon. p. 4. περὶ τῆς μὴ ἔχοντος ὑπο-
 μονῆς. θ'. ἀδελφός καὶ παλάμωρος ὁ μὴ κτη-
 σάμενος.

32. *Caput IX. De benignitate animi.*
 περὶ ἀοργησίας. θ'. μακάριος ὁ ἄνθρωπος ἐκεί-
 νος ὁ μὴ ῥαδίως ὀργιζόμενος. Cod. Vat. 439.
 p. 137. Cod. Vat. 440. p. 83. Cod. Vat. 1815.
 p. 88. Cod. Alex. 16. p. 143. Cod. Alex. 8.
 p. 145. Cod. Alex. 42. p. 154. Cod. Clem. 62.
 p. 146. περὶ τῆς μὴ ὀργιζομένης. Cod. Vat. 729.
 p. 160.

p. 160. Latine per Zinum pag. 11. Vossium A tom. 1. p. 31. Græce in edit. Oxon. pag. 4. *ᾠδὴ ἀοργησίας . ι . μακάριος ἄνθρωπος ἐκείνος ὁ μὴ ῥαδίως .*

33. *Caput X. De iracundia . ᾠδὴ ὀξύχολίας . ι . ὁ ὅς τ' ὀξύχολίας τῷ πνύματι κρατύνεται .* Cod. Vat. 439. pag. 137. Cod. Vat. 1815. p. 89. Cod. Alex. 16. pag. 143. Cod. Alex. 42. p. 154. Cod. Clem. 62. p. 146. *ᾠδὴ τῷ κρατύνματι εἰς ὀξύχολίαν . ὁ ὅς ἑποὶ τ' ὀξύχολίας .* Cod. Vat. 440. p. 84. Cod. Alex. 8. B p. 144. Cod. Alex. 42. p. 156. Cod. Clem. 62. g. 148. Latine per Zinum p. 13. Vossium tom. 1. p. 32. Græce in edit. Oxon. p. 5. *ᾠδὴ ὀξύχολίας . ια' . ὁ ὅς τῇ ὀξύχολίᾳ πάντοτε κρατύνεται .*

34. *Caput XI. De mansuetudine . ᾠδὴ ὑπακοῆς . ια' μακάριος ἀληθῶς, καὶ μακαρισμὸς ἄξιός ὁ ἔχων ὑπακοήν .* Cod. Vat. 439. p. 137. Cod. Vat. 729. p. 161. Cod. Alex. 16. p. 143. Cod. Alex. 42. p. 155. *ᾠδὴ τ' ἔχοντος ὑπακοῆς . μακάριος .* Cod. Vat. 440. p. 84. Cod. Alex. 8. p. 146. *ᾠδὴ ὑπακοῆς . μακάριος ἄνθρωπος ἀληθῶς καὶ τρισμακάριος ὁ ἔχων .* Cod. Vat. 1815. p. 89. Cod. Clem. 62. pag. 147. Latine per Zinum p. 12. Vossium tom. 1. p. 32. Græce in edit. Oxon. p. 5. *ᾠδὴ ὑπακοῆς . ιβ' . μακάριος ἄνθρωπος ἀληθῶς καὶ τρισμακάριος ὁ ἔχων .*

35. *Caput XII. De improbitate . ᾠδὴ πονηρίας . ιβ' . θρηνεῖν εἰς καὶ πονεῖν καὶ ἀδελφοί, ἐπὶ τ' μὴ ἔχοντος ὑπακοῆς .* Cod. Vat. 439. p. 138. Cod. Vat. 1815. pag. 90. Cod. Alex. 8. p. 146. Cod. Alex. 16. p. 144. Cod. Alex. 42. p. 155. Cod. Clem. 62. p. 147. *ᾠδὴ τῷ μὴ ἔχοντων ὑπακοῆς . θρηνεῖν καὶ ἀδελφοί, καὶ πονεῖν ἐπὶ τῷ μὴ ἔχοντος ὑπακοῆς .* Cod. Vat. 440. pag. 85. *περὶ τῷ μὴ ἔχοντος ὑπακοῆς .* Cod. Vat. 729. p. 161. Latine per Zinum p. 13. Vossium tom. 1. p. 33. Græce in edit. Oxon. p. 6. *περὶ πονηρίας . ιγ' . θρηνεῖν εἰς καὶ πονεῖν, ἀδελφοί, ἐπὶ τῷ μὴ ἔχοντος ὑπακοῆς .*

36. *Caput XIII. De veritate . περὶ ἀληθείας . ιγ' . μακάριος ὅς ἐν ἀληθείᾳ τ' βίον αὐτῷ ἐρύθμισεν .* Cod. Vat. 439. pag. 139. Cod. Vat. 440. p. 85. Cod. Vat. 729. p. 162. Cod. Vat. 1815. p. 90. Cod. Alex. 8. p. 147. Cod. Alex. 16. p. 144. Cod. Alex. 42. p. 156. Cod.

Clem. 62. p. 148. Latine per Zinum pag. 13. Vossium tom. 1. p. 34. Græce in edit. Oxon. p. 6. *περὶ ἀληθείας . ιδ' . μακάριος ὅς ἐν ἀληθείᾳ τ' βίον αὐτῷ ἐρύθμισεν .* al. ἠρύθμισεν .

37. *Caput XIV. De mendacio . περὶ ψεύδους . ιδ' . ἀδελφός καὶ παλάμωρος ὁ πάντῃ ψεύδεται ἐνδελεχίζων .* Cod. Vat. 439. p. 139. *ἀδελφός ὅς καὶ παλάμωρος .* Cod. Vat. 440. p. 85. Cod. Vat. 729. p. 162. Cod. Vat. 1815. p. 91. Cod. Alex. 8. pag. 147. Cod. Alex. 16. p. 144. Cod. Alex. 42. p. 156. Cod. Clem. 62. g. 148. Latine per Zinum p. 13. Vossium tom. 1. p. 34. Græce in edit. Oxon. p. 7. *περὶ ψεύδους . ιε' . ἀδελφός ὅς καὶ παλάμωρος .*

38. *Caput XV. De obedientia . περὶ ὑπακοῆς . ιε' . μακάριος ὅς ἐκτίσας καὶ ἔχων ὑπακοήν ἀληθῶς καὶ ἀνυπόκριτον .* Cod. Vat. 439. p. 139. Cod. Vat. 1815. p. 91. Cod. Clem. 62. p. 148. *περὶ τ' ἔχοντος ὑπακοῆς ἀληθῶς καὶ ἀνυπόκριτον . μακάριος ὅς .* Cod. Vat. 440. p. 85. Cod. Vat. 729. p. 163. Cod. Vat. 1524. p. 67. Cod. Alex. 8. p. 147. Cod. Alex. 16. p. 145. Cod. Alex. 42. pag. 157. Latine per Zinum p. 14. Vossium tom. 1. p. 35. Græce in edit. Oxon. p. 7. *περὶ ὑπακοῆς . ις' . μακάριος .*

39. *Caput XVI. De inobedientia & murmuratione . Περί ἀνυποταξίας καὶ γογγυσμῶν . ις' . ἐπικατάρσας καὶ παλάμωρος ὅς οὐκ ἐκτίσας ὑπακοῆς .* Cod. Vat. 439. p. 140. Cod. Vat. 729. p. 163. Cod. Vat. 1815. pag. 91. Cod. Alex. 8. p. 148. Cod. Clem. 62. p. 149. *περὶ ἀνυποταξίας καὶ γογγυσμῶν . ἐπικατάρσας καὶ παλάμωρος .* Cod. Vat. 440. p. 86. Cod. Vat. 1524. p. 67. Cod. Alex. 16. p. 145. *περὶ ἀνυποταξίας .* Cod. Alex. 42. p. 157. Latine per Zinum p. 14. Vossium tom. 1. p. 35. Græce in edit. Oxon. p. 7. *περὶ ἀνυποταξίας καὶ γογγυσμῶν . ιζ' . ἐπικατάρσας .*

40. *Caput XVII. De eo qui caret invidia . Περί ἀφθονίας . ιζ' . μακάριος ὅς φθόνον καὶ ζήλον ἔχ' ὑπετάγη .* Cod. Vat. 439. p. 140. Cod. Clem. 62. p. 149. *περὶ τ' μὴ ἔχοντος ζήλον ἢ φθόνον . μακάριος ὅς .* Cod. Vat. 440. p. 86. Cod. Alex. 42. p. 158. *περὶ τ' μὴ ἔχοντος ζήλον .* Cod. Vat. 729. p. 163. *περὶ τῷ μὴ ἔχοντος ζήλον ἢ φθόνον .* Cod. Vat. 375. p. 185. Cod. Vat. 1524. p. 67. Cod. Alex. 8. p. 149. Cod. Alex. 16. p. 145. *περὶ τ' μὴ ἔχοντος φθόνου .*

νον ἢ ζῆλον. Cod. Vat. 1815. pag. 92. Latine A
per Zinum pag. 15. Vossium tom. 1. pag. 36.
Græce in edit. Oxon. p. 8. περὶ ἧς μὴ ἔχειν ἢ
φθόνον ἢ ζῆλον. ἡ. μακάριος ὅς φθόνῳ.

41. *Caput XVIII. De invidia & emula-
tione.* περὶ τῶν ἔχοντος φθόνον. ὁ δὲ ἐν τέτοις
ἑαυτὸν κατατιτρώσκων. Cod. Vat. 439. p. 141.
Cod. Alex. 42. p. 159. περὶ φθόνου καὶ ζήλου.
ὁ δὲ ἐν τέτοις. Cod. Vat. 375. pag. 185. Cod.
Vat. 440. p. 86. Cod. Vat. 729. p. 164. Cod.
Vat. 1524. p. 67. Cod. Vat. 1815. p. 93. Cod. B
Alex. 8. p. 149. Cod. Alex. 16. p. 146. Cod.
Clem. 62. p. 149. Latine per Zinum pag. 15.
Vossium tom. 1. p. 37. Græce in edit. Oxon.
p. 8. περὶ φθόνου καὶ ζήλου. ἡ. ὁ δὲ ἐν τέτοις.

42. *Caput XIX. De eo, qui a contume-
liis alienus est.* περὶ ἧς μὴ εἶναι λοιδόρον. μα-
κάριος καὶ τρισμακάριος ὁ μὴ τὴν γλῶσσαν αὐτοῦ
βάλλας λοιδορίας ἐτέρων. Cod. Vat. 439.
p. 142. Cod. Vat. 375. p. 186. μακάριος καὶ
τρिसμακάριος ὁ μὴ τὴν γλῶσσαν αὐτοῦ βάλλας εἰς C
λοιδορίαν ἐτέρων. Cod. Vat. 440. p. 87. Cod.
Vat. 729. p. 170. Cod. Vat. 1524. p. 68. Cod.
Vat. 1815. pag. 93. Cod. Alex. 8. pag. 150.
Cod. Alex. 16. p. 146. Cod. Alex. 42. p. 159.
Cod. Clem. 62. pag. 150. Latine per Zinum
p. 16. Vossium tom. 1. pag. 38. Græce in edit.
Oxon. p. 9. περὶ ἧς μὴ εἶναι λοιδόρον. ἡ. μακά-
ριος καὶ τρισμακάριος ὁ τὴν γλῶσσαν αὐτοῦ μὴ
βλάψας ἐν λοιδορίας ἐτέρων.

43. *Caput XX. De maledicentia.* περὶ D
λοιδορίας. ὁ ἐπὶ λοιδορία ἐτέρων ἠδύμενος.
Cod. Vat. 439. p. 142. Cod. Alex. 42. p. 160.
Cod. Clem. 62. p. 151. περὶ λοιδορίας καὶ λοι-
δύρων. ὁ ἐπὶ λοιδορία ἐτέρων ἠδύμενος. Cod.
Vat. 440. p. 87. Cod. Vat. 375. p. 186. Cod.
Vat. 729. pag. 171. Cod. Vat. 1524. p. 68.
Cod. Vat. 1815. p. 93. Cod. Alex. 8. p. 150.
Cod. Alex. 16. pag. 146. Latine per Zinum
p. 16. Vossium tom. 1. p. 38. Græce in edit.
Oxon. p. 9. περὶ λοιδορίας καὶ λοιδύρων. ἡ. E
ὁ ἐπὶ λοιδορία ἐτέρων ἠδύμενος.

44. *Caput XXI. De continentia.* περὶ
ἐγκρατείας. ἡ. μακάριος ἀληθῶς καὶ τρισμα-
κάριος ὁ ἐγκράτειαν φυλάσσας. Cod. Vat. 439.
p. 142. Cod. Vat. 375. pag. 186. Cod. Vat.
1815. p. 94. Cod. Alex. 42. pag. 160. Cod.
Clem. 62. p. 151. μακάριος ὅς ἐν καὶ τρισμακά-
ριος. Cod. Vat. 440. pag. 87. Cod. Vat. 729.

p. 171. Cod. Vat. 1524. p. 68. Cod. Alex. 8.
p. 150. Cod. Alex. 16. p. 147. Latine per Zi-
num p. 16. Vossium tom. 1. p. 39. Græce in
edit. Oxon. p. 10. περὶ ἐγκρατείας. ἡ. μα-
κάριος ἀληθῶς.

45. *Caput XXII. De intemperantia.* πε-
ρὶ ἀκρασίας. ἡ. ὁ δὲ ἀκρατὴς καὶ μὴ ἔχων ἐγ-
κράτειαν, ἐπὶ παντὶ ἀποπήματι ῥαδίως ἀλί-
σκεται. Cod. Vat. 439. p. 14. ἐν παντὶ ἀπο-
πήματι. Cod. Vat. 440. pag. 88. Cod. Vat.
729. p. 172. Cod. Vat. 375. pag. 187. Cod.
Vat. 1524. p. 69. Cod. Vat. 1815. pag. 95.
Cod. Alex. 8. p. 151. Cod. Alex. 16. p. 147.
Cod. Alex. 42. p. 161. Cod. Clem. 62. p. 152.
Latine per Zinum p. 17. Vossium tom. 1. pag.
40. Græce in edit. Oxon. pag. 10. περὶ ἀκρα-
σίας. ἡ. ὁ δὲ ἀκρατὴς, καὶ μὴ ἐγκράτειαν ἔχων,
ἐν παντὶ.

46. *Ejusdem S. Ephraem Epistola ad Jo-
annem monachum de patientia: & nequis de-
cipiatur suis cogitationibus pretextu justitie,
dicatque: quasi pastor incedo: & de tempe-
rantia.* Τῇ αὐτῇ Ἐπιστολῇ πρὸς Ἰωάννην μο-
ναχόντα, περὶ ὑπομονῆς, καὶ ἧς μὴ ἀπατάσθαι
τοῖς λογισμοῖς προφάσει δικαιοματίων, καὶ λέ-
γειν, ὅτι ὡς βοσκὸς πορεύομαι, καὶ περὶ σω-
φροσύνης. πολλὰ ᾤχνησάντες τὴν ἀλαβέσαντον
Θεόδωρον. Cod. Vat. 439. p. 50. Cod. Vat.
440. p. 107. Cod. Vat. 441. p. 11. Cod. Vat.
442. p. 4. Cod. Vat. 443. p. 1. Cod. Alex. 42.
p. 239. Ἐπιστολὴ πρὸς Ἰωάννην &c. προφάσει
δικαιοματίων, καὶ περὶ σωφροσύνης. Cod. Alex.
16. p. 1. Latine per Vossium tom. 2. pag. 13.
Græce in edit. Oxon. pag. 143. Τῇ ὁσίῳ Πα-
τρὸς ἡμῶν Ἐφραίμ Ἐπιστολὴ πρὸς Ἰωάννην: &
cætera, ut in Codd. Vatt. 439. 440. &c.

47. *Ejusdem ad eos, qui cum vitiose vi-
vant, honores appetunt, & inani gloria ex-
tolluntur.* Τῇ αὐτῇ πρὸς τοὺς ἐμπαθῶς ἀγ-
γόντας, καὶ ἡμῶν ἀπαγνόντας, καὶ κενοδοξόντας.
Ἀγωνισαί, ἀδελφοί μου, καὶ φρίττω. Cod. Vat.
439. p. 55. Τῇ αὐτῇ πρὸς διόρθωσιν τῆς ἐμ-
παθῶς ἀγνόντων, καὶ τιμῶν ἀπαγνόντων.
Cod. Vat. 1815. p. 79. Cod. Alex. 8. p. 135.
Cod. Alex. 16. p. 214. Cod. Clem. 62. p. 137.
περὶ τῶν ἐμπαθῶς ἀγνόντων, καὶ κενοδοξόν-
των, καὶ ἡμῶν ἐπιζητηντων. Cod. Palat. 368.
p. 313. ᾤχνησις μὲν ἡ λόγος πρὸς διόρθω-
σιν τῆς ἐμπαθῶς ἀγνόντων καὶ τιμῶν ἀπαγνόν-
των.

των . Cod. Alex. 42. pag. 100. ubi hic sermo ponitur inter Paræneses seu Adhortationes illas , quæ alicubi Quinquaginta , alias Quadraginta novem numerantur . Prodiit autem Latine per Zinum ferm. 12. pag. 56. & Vossium tom. 1. p. 97. Græce vero in edit. Oxon. pag. 76. *πρὸς διόρθωσιν τῆς ἐμπαθείας ἀφ' ὧν τῶν κ' τιμὰς ἀπαγνόντων . Ἀγωνία .*

48. *Ejusdem de judicio & resurrectione, de poenitentia & caritate .* Τὸ αὐτὸ περὶ κρίσεως καὶ ἀναστάσεως , μετανοίας καὶ ἀγάπης . δεῦτε πάντες ἀδελφοί , ἀκούσατε συμβουλῆς ἐμῆς τῆς ἀμαρτωλῆς καὶ ἀπαγεύτης Εὐφραΐμ . ἥδη γὰρ σωέφθασεν ἡμεῖς , ἀδελφοί , ἡ ἡμέρα . Cod. Vat. 439. p. 60. Τὸ αὐτὸ περὶ κατανύξεως . δεῦτε . Cod. Vat. 1524. p. 75. Τὸ αὐτὸ περὶ κρίσεως , καὶ πόθου , καὶ κατανύξεως . δεῦτε . Cod. Vat. 1815. p. 36. περὶ κρίσεως καὶ κατανύξεως . Cod. Alex. 8. p. 99. Cod. Alex. 16. p. 256. περὶ κρίσεως καὶ ἀγάπης καὶ ἀναστάσεως . δεῦτε &c. ἀκούσατε συμβουλῆς ἐμῆς τῆς ἀμαρτωλῆς καὶ ἀπαγεύτης Εὐφραΐμ . ἥδη γὰρ ἔφθασεν ἡμεῖς , ἀδελφοί , ἡ ἡμέρα . Cod. Alex. 42. pag. 239. παραίνεσις ἰ . περὶ κατανύξεως , καὶ σωτηρίας ψυχῆς . δεῦτε πάντες ἀδελφοί , ἀκούσατε συμβουλῆς ἐμῆς τῆς ἀμαρτωλῆς καὶ ἐλαχίστης Εὐφραΐμ . ἥδη γὰρ σωέφθασεν ἡμεῖς , ὡς ἀδελφοί , ἡ ἡμέρα . Cod. Clem. 62. p. 224. Prodiit Latine per Ambrosium ferm. 2. & Vossium tom. 1. p. 248. Græce in edit. Oxon. p. 253. περὶ κρίσεως καὶ κατανύξεως . al. κατανύξεως ψυχῆς . δεῦτε πάντες ἀδελφοί , ἀκούσατε συμβουλῆς ἐμῆς τῆς ἀμαρτωλῆς καὶ ἀπαγεύτης Εὐφραΐμ . ἥδη γὰρ σωέφθασεν ἡμεῖς , ὡς ἀδελφοί , ἡ ἡμέρα . Apud Photium in Bibliotheca Cod. 196. est quadragesima nona , ac postrema Parænesis .

49. *Ejusdem de virtute , Capita X. Prologus . Necessarium duxi .* Τὸ αὐτὸ κεφάλαιον ἰ . περὶ ἀρετῆς . Πρόλογος . ἀναγκάσιον ὃ ἡγήσαμην . Cod. Vat. 439. p. 78. Cod. Vat. 441. p. 34. Cod. Vat. 442. p. 29. C. Vat. 443. p. 16. Cod. Alex. 16. p. 11. Cod. Alex. 42. p. 228. C. Clem. 51. p. 26. Cod. Vat. 440. p. 116. in quo existant priora quinque capita dumtaxat . Prodiit

A Latine per Vossium tom. 1. a p. 40. & Græce in edit. Oxon. p. 150. *περὶ ἀρετῆς κεφάλαιον δέκα . πρόλογος . ἀναγκάσιον ὃ .*

Caput I. incipit . Beata civitas . Κεφάλαιον α' . Μακαρία πόλις .

Caput II. Εὐὰν καδέξαις ἐν ὑποταγῇ .

Caput III. Εὐὰν μεσάσῃ ὁ ἀδελφός σου .

Caput IV. Εὐδράαν καρδίαν ἔχωμεν .

Caput V. Εὐὰν ἀπαντᾷς πρὸ πάντων .

Caput VI. Ἀδελφός τις καδεζόμενος ἐν ὑποταγῇ .

Caput VII. Εὐὰν ὡς πρὸς ἐλθῇ σοι .

Caput VIII. Παραγῆ συγκατάδομα ἀνδρῶν .

Caput IX. Μοναχὲ ταπεινέ , κατανόει τὸ χῆμα . Cod. 442. p. 38. *μοναχέ , κατανόει τὸ χῆμα .*

Caput X. Πνευματικὸν βίον καταδιώξωμεν .

50. *Ejusdem sermo Asceticus in illud : Attende tibi ipsi . Capita XII. Prologus . Debitores sumus .* Τὸ αὐτὸ λόγος ἀσκητικὸς εἰς τὸ , πρὸς ἑαυτῷ , διηρημένος εἰς κεφάλαιον IB'. Πρόλογος . ὀφειλέτῃ ἐσμεν , ἀγαπητοί , ἡμετέρι . Cod. Vat. 439. pag. 89. Cod. Vat. 440. p. 118. Cod. Vat. 441. p. 48. Cod. Vat. 442. pag. 43. Cod. Vat. 443. pag. 25. Cod. Clem. 51. p. 37. πρόλογος εἰς πρὸς ἑαυτῷ . ὀφειλέτῃ &c. λόγος ἀσκητικὸς εἰς πρὸς ἑαυτῷ . Κεφαλ. α' . ἄκουε . Cod. Alex. 16. p. 19. Tituli capitis II. & III. non existant in Cod. 439. In Cod. 440. deest Prologus & Caput I. incipit autem sermo a Capite II. In Codice 442. Capitibus XII. præfigitur hic titulus : Τὸ αὐτὸ λόγοι ἀσκητικοὶ εἰς τὸ πρὸς ἑαυτῷ , κεφάλαιον IB'. Capitibus autem decimo , undecimo , & duodecimo , ἀρχὴ τῶν λόγων . Πρὸς ἑαυτῷ . ἀρχὴ τῶν λόγων . μὴ ὀλιγορῶμεν . ἀρχὴ τῶν λόγων . ἐμμενε . In Cod. Alex. 16. pro Capite XII. παραίνεσις .

E ἀγαπητὲ πρὸς ἑαυτῷ , pag. 26. deinde , λόγος ἰ . λόγος ια' . λόγος ιβ' . Prodiit Latine per Vossium tom. 2. a p. 56. Græce in edit. Oxonien. p. 159. πρὸς ἑαυτῷ . πρόλογος . ὀφειλέτῃ ἐσμεν . Sequuntur Capita XII. κεφάλαιον α' . ἄκουε , ἀγαπητὲ : & reliqua , ut infra .

Caput I. Κεφάλαιον α' . ἄκουε , ἀγαπητὲ ἐλθὼν θρόνον μοναχὸς . Oxon. 160.

Caput II. Κεφάλαιον β' . παραβολὴ . ἀνδρῶν

δρωποι

ἄρωποι δύο ἐπορεύοντο εἰς πόλιν. Oxon. 160.

Cap. III. Κεφ. γ'. πρὸς τὸν πόλεμον τῆς σαρκὸς. εἰς τὸν πόλεμον τῆς σαρκὸς ἐπαλασσοῖ. Oxon. 161.

Cap. IV. Κεφ. δ'. μὴ ἀναλάβῃς τῆς κακοφρόνων βελῶν. Oxon. 162.

Cap. V. Κεφ. ε'. νυκὶ δύο θλίψεις εἰσὶν. Oxon. 163.

Cap. VI. Κεφ. ς'. ἀκρε, ἀγαπητὲ, πὰ δυοῖατα πᾶσιν. Oxon. 164.

Cap. VII. Μὴ θέλε κακῶς ἀναστρέφου. Oxon. 166.

Cap. VIII. Εἰς ἐργασίαν σου πὸ τῆς Κυεῖς ἔργον. Oxon. 167.

Cap. IX. Ἀγαπητὲ, πρὸς σε σεαυτῶ, μὴ ποτέ σε διδάξῃ ὁ ὄφιν. Oxon. 170.

Cap. X. Πρὸς ἑαυτοῖς, ἀγαπητοί, ὅτι πικρὸς ἔχομεν ἔχουσιν. Oxon. 173.

Cap. XI. Μὴ ὀλιγωροῦμεν, ἀδελφοί, δαλθύνοντες ἀμύλητοι. Oxon. 175.

Cap. XII. Εὐμενε εἰς ἀγαπητὲν ἐν τῇ κλήσει, ἥς ἐκλήθης. Oxon. 176.

51. *Ejusdem consilium de vita spirituali ad novitium monachum, Capita xciii.* Τὸ αὐτὸ συμβουλία πρὸς τὸν μοναχὸν, κεφάλαια γ'. ἐπ' ἀνάστασιν, καὶ τὴν αὐτὴν, πρὸς τὴν ἀμαρτωλὴν ἡτίσιν ἀκρεῖς. Cod. Vat. 439. pag. 108. Cod. Vat. 440. p. 130. Cod. Vat. 441. p. 78. Cod. Vat. 442. p. 73. Cod. Vat. 443. p. 44. Cod. Alex. 16. p. 33. Κεφάλαια γ'. Capita xcvi. Cod. Clemen. 51. p. 59. Prodiit Latine apud Zinum serm. 10. Capita xciii. & apud Vossium tom. 1. p. 50. Capita xcvi. Græce vero in edit. Oxon. pag. 179. συμβουλία πρὸς τὸν μοναχὸν πρὸς νεόφυτον ἀρχόντα, κεφάλαια γ'. ἐπ' ἀνάστασιν. Cod. Vat. 439. p. 123. Cod. Vat. 440. p. 139. Κεφάλαια πδ'. Cod. Vat. 441. p. 98. Cod. Vat. 442. p. 93. Cod. Vat. 443. pag. 44. Cod. Alex. 16. p. 42. Cod. Clemen. 51. p. 71. Prodiit Latine apud Zinum ser. 17. Capita lxxxix. & Vossium tom. 1. a pag. 42. Capita xci. Græce vero in edit. Oxon. p. 257. πρὸς τὸν μοναχὸν, κεφάλαια γ'.

52. *Ejusdem de recta vivendi ratione, Capita xc.* τὸ αὐτὸ πρὸς τὸν μοναχὸν, κεφάλαια γ'. ὁρῶν βίαν ὁρέγει; παπεινοφροσύνην ἀσκησον. Cod. Vat. 439. p. 123. Cod. Vat. 440. p. 139. Κεφάλαια πδ'. Cod. Vat. 441. p. 98. Cod. Vat. 442. p. 93. Cod. Vat. 443. pag. 44. Cod. Alex. 16. p. 42. Cod. Clemen. 51. p. 71. Prodiit Latine apud Zinum ser. 17. Capita lxxxix. & Vossium tom. 1. a pag. 42. Capita xci. Græce vero in edit. Oxon. p. 257. πρὸς τὸν μοναχὸν, κεφάλαια γ'.

53. *Ejusdem hypomnesticum, sive proce-*

mium adhortationum. Τὸ αὐτὸ ὑπομνηστικόν, ἡγὼν πρὸς τὸν μοναχὸν πρὸς ἀνάστασιν. Cod. Vat. 439. p. 132. ὑπομνηστικόν, ἡτοι ἐπιστολὴ. πᾶσαν ὥραν ἐν νῶ ἔχω τὴν ὁπλισίαν. Cod. Alex. 16. p. 249. ὑπομνηστικόν ὡς πρὸς τὸν μοναχὸν πρὸς ἀνάστασιν. Cod. Alex. 42. p. 167. Latine apud Vossium tom. 2. p. 18. Græce in edit. Oxon. p. 130. ὑπομνηστικόν, ἡτοι ἐπιστολὴ. πᾶσαν ὥραν ἐν νῶ ἔχω.

54. *Ejusdem in Patres defunctos.* Τὸ αὐτὸ εἰς πατέρας τελειωθέντας. τὴν καρδίαν μου ἀλγῶ, συμπαθήσατε ἀδελφοί. Cod. Vat. 439. p. 145. Cod. Alex. 42. pag. 163. Τὴν καρδίαν μου ἀλγῶ, συμπαθεῖτε ἀδελφοί. Cod. Vat. 441. p. 2. περὶ πατέρων κοιμηθέντων. τὴν καρδίαν μου ἀλγῶ, συμπαθήσατέ μοι, ἀδελφοί. Cod. Palat. 269. pag. 44. Cod. Clemen. 62. p. 229. Latine apud Ambrosium serm. 7. & Vossium tom. 3. p. 269. Græce vero in edit. Oxon. 119. εἰς πατέρας τελειωθέντας. τὴν καρδίαν μου ἀλγῶ, συμπαθεῖτε, ἀδελφοί.

55. *Ejusdem sermo alius in Patres defunctos.* Τὸ αὐτὸ λόγος εἰς πατέρας τελειωθέντας. ἐν ταύτῃ τῇ ἡμέρᾳ τῇ πρώτῃ καὶ δευτέρᾳ. Cod. Vat. 438. p. 28. Cod. Vat. 439. p. 236. Cod. Vat. 441. pag. 5. Cod. Vat. 562. p. 103. Latine per Vossium tom. 3. pag. 272. Græce in edit. Oxon. pag. 122. λόγος ἕτερος εἰς πατέρας τελειωθέντας. ἐν ταύτῃ ἡμέρᾳ.

56. *Ejusdem sermonis tetrasyllaba.* Τὸ αὐτὸ τετρασύλλαβα. νικηθεὶς ὁ χτ' κρᾶτος ὁ πονηρὸς ἀνέβη. Cod. Vat. 439. pag. 241. λόγος τετρασύλλαβος. Cod. Alex. 16. p. 246. ubi subjungitur sermoni in secundum Adventum, qui incipit, πρὸς ἐλθετε, δεῦτε υἱοὶ φωτὸς. Prodiit Latine per Vossium tom. 3. pag. 276. & Græce in edit. Oxon. p. 125. Τὸ αὐτὸ λόγος τετρασύλλαβα. νικηθεὶς δέ.

57. *Ejusdem heptasyllaba.* Τὸ αὐτὸ ἐπτασύλλαβα. ἰδόντες εἰς, ἀδελφοί, τὴν ἀδένειαν αὐτῶ. Cod. Vat. 439. p. 242. λόγος ἐπτασύλλαβος. ἰδόντες. Cod. Alex. 16. p. 246. Latine per Vossium tom. 3. p. 277. Græce in edit. Oxon. p. 126. λόγοι ἐπτασύλλαβοι, ἡτοι μέτρον. εἰδότες εἰς ἀδελφοί.

58. **Ejusdem sermo in Fratrem defunctum.* Τὸ αὐτὸ λόγος εἰς ἀδελφὸν κοιμηθέντα. ὅταν ἀπεσταλῇ ἄγγελος ἐπὶ ψυχὴν ἀσκητῆ τῷ

ᾧ θαλαβεῖν αὐτὴν ἐκ τῆς σώματος, ἢ ξενίζεῖ
τὸ χλωμόν τὸ ἀπὸ τοῦ σώματος. οἱ γὰρ ἀσκηταὶ
μᾶλλον ἐπιθυμοῦσιν τὴν ἀναχώρησιν τὴν ἀπὸ τῆς
σαρκὸς. Cod. Clement. 62. p. 232. Hic ser-
mo nondum Græce, vel Latine editus est.

59. *Ejusdem sermo de Pœnitentia*. Τῷ
αὐτῷ λόγος περὶ μετανοίας. ὁ κατελθὼν Κύριος
ἐν πανὶ κόλπῳ τῷ Πατρὸς. Cod. Vat. 439.
p. 160. Cod. Vat. 729. p. 175. Cod. Vat. 1815.
p. 74. Cod. Alex. 8. p. 131. Cod. Alex. 16.
p. 233. Cod. Alex. 42. p. 128. ὁ κατελθὼν ἐν
τῷ κόλπῳ. Cod. Clem. 62. p. 187. Prodiit per
Ambrosium serm. 9. & Vossium tom. 1. pag.
152. Græce in editione Oxonien. p. 102. περὶ
μετανοίας. ὁ κατελθὼν Κύριος ἐν τῷ κόλπῳ τῷ
Πατρὸς.

60. *Ejusdem reprehensio sui ipsius* ὅτι con-
fessio. Ἐλεγχος αὐτοῦ καὶ ὁμοολόγησις. ἀδελ-
φοὶ συμπαθήσατέ μοι, πλάγχθῃς ἔχοντες οἰκ-
τιρμῆς. Cod. Vat. 439. pag. 163. Cod. Vat.
440. p. 145. Cod. Alex. 16. p. 148. Prodiit
Latine per Vossium tom. 1. p. 72. Græce in
edit. Oxon. p. 12. ἔλεγχος αὐτοῦ &c. De hac
oratione sic cl. Fabricius. *Hæc primum locum*
occupavit inter λόγους Ephraem XLIX. laudatos
Photio.

61. * *Ejusdem de continentia, ὅτι de non*
emulandis peccatoribus temporis excusatione se
defendentibus, ὅτι in Noe. περὶ ἐγκρατείας,
καὶ τὴν μὴ ζηλῆν ἀμαρτωλὸς τὸ καρὸν, πρῶτοι-
ζομένης καὶ εἰς τὸ Νῶε. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἀλίσκονταί-
δυνες ὑπὸ τῆς κακοτέχνης. Cod. Vat. 439. p. 167. La-
tine per Vossium tom. 3. p. 121. Deest in edit.
Oxonien.

62. * *Ejusdem in Lot, ὅτι de securitate*.
Εἰς τὸ Λῶτ, καὶ περὶ ἀσφαλείας. ἐπειδὴ οἱ φι-
λήδονοι γεγυμνασμένῃν ἔχοντες ἑαυτοῖς καρδίαν.
Cod. Vat. 439. p. 167. ubi inscribitur, λόγος
γ', quemadmodum & sequens λόγος δ'. La-
tine apud Vossium tom. 3. p. 128. Deest in
editione Oxoniensi.

63. *Ejusdem in Prophetam Daniele, ὅτι*
in tres Sanctos Pueros: ὅτι in eum, qui dicit:
quia tempus malum est, non possum salvari.
Εἰς τὸ Προφῆτῳ Δανιὴλ, καὶ εἰς τὰς ἀγίας
τρεῖς παῖδας, καὶ πρὸς τὸ λέγοντα, ὅτι ὁ κα-
ρὸς πονηρὸς ἐστὶ, σωθῆναι ἢ δυνάμει. φέρει
δὲ ἄλγεα φώμεθα πᾶσι καὶ τῷ Προφῆτῳ Δα-
νιὴλ. Cod. Vat. 439. pag. 170. Latine per

Tom. I.

A Vossium tom. 3. p. 148. Græce in edit. Oxon.
p. 430. εἰς τὸ Προφῆτῳ &c.

64. * *Ejusdem sermo de pœnitentia*. λό-
γος περὶ μετανοίας. μὴ ἐν φρονησάμεν μάλιστα
φόβον. Cod. Vat. 439. pag. 171. Apud Vos-
sium tom. 1. p. 169. Deest in edit. Oxon.

65. * *Ejusdem de non suspiciendis rebus*
hisce momentaneis: ὅτι nequis patiat se decipi
huius vite oblectamenti: ὅτι in Psalmum se-
ptuagesimum secundum. Τῷ αὐτῷ εἰς τὸ μὴ
δαμνάζειν τὰ πρόσκαιρα, μηδὲ δολοφρονεῖν ἐν
τοῖς περὶ τοῦ βίου, καὶ εἰς τὸ ἐβδουμησὸν δεύ-
τερον ψαλμόν. ἐπειδὴ ὁ ἡμέτερος νῆς δολοφρο-
νίας ὑπάρχων, ῥαδίως καταφέρεται πρὸς τὰ
περὶ τοῦ βίου. Cod. Vat. 439. p. 172. Apud
Vossium tom. 1. p. 22. Deest in edit. Oxon.

66. *Ejusdem sermo ad eversionem super-*
bie. Τῷ αὐτῷ πρὸς κατάρρεσιν ὑπερηφανείας
λόγος. μεταῖα πάντα ἄσκησις. Cod. Vat.
439. p. 174. Cod. Alex. 16. pag. 151. Apud
C Vossium tom. 1. p. 93. Græce in edit. Oxon.
p. 15. πρὸς κατάρρεσιν ὑπερηφανείας. μεταῖα.

67. * *Ejusdem sermo de resurrectione*
mortuorum. Interrogatio: *Quid sibi vult sermo*
ille scriptus, nihil intulimus in hunc mundum;
manifestum, quod nec auferre quid possumus.
Τῷ αὐτῷ περὶ ἀναστάσεως νεκρῶν λόγος. ἐρώ-
τησις. τί βρῖν ὁ λόγος ὁ γεγραμμένος. ἔδεν εἰς-
σπένειν εἰς τὸ κόσμον τῶν. δῆλον ὅτι ἔδεν
ἔσπενειν τὴν δυνάμει. ἀπὸ κείνης. δοκῶ,
D ὅτι ὁ λέγει, πᾶσι τὸ βρῖν. Cod. Vat. 439. pag.
178. Inscribitur λόγος δ'. sermo novus: unde
sequitur unum sermonem ex hoc Codice Græ-
co Vaticano excidisse, post sermonem illum
de Daniele Propheta ὅτι tribus Pueris, qui quar-
tus in ordine dicitur. Apud Vossium tom. 1.
p. 222. Deest in editione Oxoniensi.

68. * *Ejusdem in eos, qui animas ad im-*
pudicitiam pelliciunt, cum dicant, nihil hoc
esse. Τῷ αὐτῷ περὶ τῶν δολοφρονούντων ψυχὰς
E πρὸς ἀσέλγειαν, ἐν τῷ λέγειν, ὅτι ἔδεν βρῖν τὸ
πρᾶγμα. Τῷ Προφῆτῳ Ἰεζεκιὴλ εἶπεν ὁ
Θεός. Cod. Vat. 439. p. 185. Apud Vossium
tom. 1. pag. 117 Deest in edit. Oxon.

69. *Ejusdem Beatitudines*. Τῷ αὐτῷ
μακαρισμοί. μακάριος ὁς γέγονεν ὅλος ἐλπί-
δος ἐν Κυρίῳ. Cod. Vat. 439. p. 196. Cod.
Vat. 441. p. 109. Cod. Vat. 442. pag. 104.
Cod. Vat. 443. p. 64. Cod. Alex. 16. p. 48.

P

Cod.

Cod. Clement. 51. p. 79. Latine apud Zinum ferm. 15. Vossium tom. 1. p. 179. Græce in edit. Oxon. p. 191. μακαρισμοί. μακάριος ὅς γέγονεν ὅλως.

70. *Ejusdem Beatitudines alie*. Τῆ αὐτῆ μακαρισμοί ἕτεροι. μακάριος ὅς μισήσας τὸ βίον τῆτον κατέλιπε. Cod. Vat. 439. p. 213. Cod. Alex. 16. pag. 51. μακάριος ὅς μισήσας κατέλιπε τὸ βίον τῆτον. Cod. Vat. 441. p. 115. Cod. Vat. 442. p. 110. Cod. Clem. 51. pag. 83. Τῆ αὐτῆ παρὰ τῆς μακαρισμῶν. B Cod. Vat. 1815. p. 47. Cod. Alex. 8. p. 113. οἱ μακαρισμοί. μακάριος ὅς μισήσας κατέλιπε. Cod. Clem. 62. p. 240. μακάριος ὅς μισήσας, sine titulo, Cod. Vat. 443. p. 68. Latine apud Zinum ferm. 16. Vossium tom. 1. p. 183. Græce in edit. Oxon. pag. 196. μακαρισμοί ἕτεροι. μακάριος ὅς μισήσας κατέλιπε.

71. *Ejusdem Beatitudines*. Τῆ αὐτῆ μακαρισμοί. μακάριοι οἱ τὸ Θεὸν ἀγαπήσαντες. Cod. Vat. 440. p. 89. τῆ αὐτῆ παρὰ τῆς ἀποταγῆς, C καὶ μακαρισμῶν καὶ παλαισμῶν λόγος. Cod. Vat. 1815. p. 31. τῆ αὐτῆ παρὰ τῆς μακαρισμῶν καὶ παλαισμῶν. Cod. Alex. 8. p. 117. Cod. Alex. 16. p. 258. Latine per Zinum ferm. 18. Vossium tom. 1. p. 188. Græce in edit. Oxon. p. 428. παρὰ τῆς μακαρισμῶν καὶ παλαισμῶν. μακάριοι.

72. * *Ejusdem ad eos, qui dicunt, tremotus a terræ inflatione fieri*. Τῆ αὐτῆ παρὰ τῆς λέγοντας ἀπὸ ἐμπνευματώσεως τῆς γῆς τῆς σεισμῶς γένεσος. εἶπατε ἡμῖν οἱ ἀπὸ καρδίας λαλῶντες. Cod. Vat. 439. pag. 201. Apud Vossium tom. 1. pag. 90. Deest in edit. Oxon.

73. * *Ejusdem nequis decipiat gentium erroribus*. Τῆ αὐτῆ παρὰ τῆς μὴ ἀπατάσθαι παρὰ ἐλλειψικῆς ἐννοίας. παρὰ τῆς ὁ καὶ τῆ τοῦ λόγου. τὸ θνήσκει ἀρχομένης ἐν Κωνσταντινῶν πόλει καὶ ποταμῶν τελευτώντων. Cod. Vat. 439. pag. 202. Voss. tom. 1. pag. 91. Deest in edit. Oxon.

74. * *Ejusdem de patientia, & consummatione huius seculi, deque adventu Domini*. Τῆ αὐτῆ παρὰ τῆς ὑπομονῆς καὶ σιωπῆς τῆς ἐξ ἀγῶνος, καὶ πρῆσις ἐξ Κυρίου. λαμπρὸς ὁ βίος τῆς δικαίων. Cod. Vat. 439. p. 204. παρὰ τῆς ὑπομονῆς, καὶ σιωπῆς, καὶ τῆς δευτέρας πρῆσις, καὶ παρὰ τῆς μελέτης πᾶν θείων γραφῶν, καὶ τί τὸ τῆ ἡσυχίας ὠφέλιμον. λαμπρὸς. Cod.

Alex. 42. p. 254. Τῆ αὐτῆ παρὰ τῆς ὑπομονῆς, καὶ σιωπῆς, καὶ πρῆσις ἐξ Κυρίου, ἀλλὰ δόχῃ τε πᾶν δικαίων βασιλείας, καὶ ἀπελευθέρωσιν τῆς ἀμαρτωλῶν κολάσεως, ὑπόθεσις τε ἑξομολογήσεως, καὶ παρὰ τῆς μελέτης τῆς θείων γραφῶν. τίνες τε ἀμεθοδία ἐξ ἐχθρῶν, καὶ τί τὸ τῆ ἡσυχίας ὠφέλιμον. Cod. Vat. 729. p. 151. Cod. Palat. 368. p. 323. ubi deest in titulo, ὑπόθεσις τε, usque ad, γραφῶν: & loco, τί τὸ τῆ ἡσυχίας, legitur, τί τὸ τῆ δὲ ἡσυχίας ὠφέλιμον, καὶ παρὰ τῆς ἐναρέτης ἡσυχίας. Apud Vossium tom. 1. p. 171. Deest in edit. Oxon.

75. * *Ejusdem sermo de Virginitate*. Τῆ αὐτῆ λόγος παρὰ τῆς πρῆσις. παρὰ τῆς πρῆσις καὶ ἀγιασμῶν ψυχῆς Παῦλος ὁ Ἀπόστολος. Cod. Vat. 439. p. 217. Cod. Clem. 62. pag. 220. Apud Ambrosium ferm. 17. & Vossium tom. 1. pag. 134. Deest in edit. Oxon.

76. * *Ejusdem ode optime fluens, in eos, qui quotidie peccant, & quotidie poenitentiam agunt*. Τῆ αὐτῆ παρὰ τῆς ὁρῶντος εἰς τῆς ὠσημέρας ἀμαρτάνοντας, καὶ ὠσημέρας μετανοῶντας. μέχει τίνος ὧ φίλε. Cod. Vat. 439. p. 221. Τῆ αὐτῆς ἰδιόρῳ εἰς τῆς &c. Cod. Vat. 440. p. 102. Τῆ αὐτῆς εἰς τῆς ὠσημέρας ἀμαρτάνοντας, καὶ ὠσημέρας μετανοῶντας λόγος. Cod. Vat. 1815. p. 29. εἰς τῆς καὶ θημέρας ὠσημέρας ἀμαρτάνοντας &c. Cod. Alex. 8. p. 121. Λόγος εἰς τῆς ἀμαρτάνοντας, καὶ μὴ μετανοῶντας. Cod. Alex. 42. p. 252. Apud Vossium tom. 1. p. 24. Deest in edit. Oxon.

77. *Ejusdem sermo in illud, Attende tibi ipsi*. Λόγος ἕτερος, πρόσεχε σεαυτῷ. πρόσεχε σεαυτῷ ὧ νεώτης ποιεῖς ἀσκήσας. Cod. Vat. 439. p. 223. Λόγος εἰς τὸ, πρόσεχε σεαυτῷ. Ibidem. Λόγος πρῶτον. πρόσεχε σεαυτῷ ὧ νεώτης. Cod. Alex. 16. pag. 30. πρῶτον καὶ ὑποτύποις πρὸς ἐπιφειδωμένους παρὰ τῆς ἰδίας λογισμῶν. πρόσεχε σεαυτῷ ὧ νεώτης. Cod. Alex. 42. p. 30. ubi hic sermo inter quinquaginta Paræneses vigesimum locum obtinet. Apud Zinum ferm. 11. de exercitatione, cujus initium, Qui te ad virtutem ac pietatem exerces, attende tibi, & cave. Apud Vossium tom. 2. p. 85. Græce in edit. Oxon. pag. 115. Λόγος πρῶτον. πρόσεχε σεαυτῷ, ὧ νεώτης.

78. *Ejusdem in secundum adventum Domini*. Εἰς τὴν δευτέραν πρῆσις ἐξ Κυρίου. παρὰ τῆς

ἐλθετε, δεῦτε ὑοὶ φωτός, ἀκούσατε τῆς ἀλο-
γημένης φωνῆς. Cod. Vat. 439. p. 224. Cod.
Alex. 16. p. 242. & p. 260. προσέλθετε, καὶ
δεῦτε ὑοὶ φωτός. Cod. Vat. 1815. pag. 55.
Λόγος πρὸς κατηχήσεως. προσέλθετε ὑοὶ φω-
τός. Cod. Clem. 62. p. 235. apud Vofs. tom. 1.
p. 254. Græce in edit. Oxon. pag. 136. εἰς τὴν
δευτέραν πρῶσιν & Κυρίως ἡμῶν Γρηγόριος Χειρῶν.
προσέλθετε καὶ δεῦτε ὑοὶ φωτός.

79. * *Ejusdem sermo de Passione Salvato-
ris*. Λόγος πρὸς τὴν πάσχα & σωτήρος. φοβε-
μαὶ τὸ λαλήσαι, καὶ τῇ γλώσσῃ ἀφασθῆναι εἰς τὴν
φοβεράν ταύτην διήγησιν & σωτήρος. Cod. Vat.
439. pag. 228. Apud Ambrosium ferm. 14.
& Vossium tom. 3. pag. 193. Deest in edit.
Oxon.

80. * *Ejusdem sermo de judicio & resur-
rectione*. Λόγος πρὸς κρίσεως καὶ ἀναστάσεως.
δεῦτε πάντες ἀδελφοί, καὶ ἀκούσατε ἐμὴν & ἐλα-
χίστην Εὐφράμην, καὶ καθήσωμαι κειτὴν ἡμέτερον
λογισμὸν. Cod. Vat. 439. p. 232. Cod. Alex.
16. p. 54. πρὸς τὴν δευτέρας πρῶσιν & Κυρίως
δεῦτε &c. καὶ καθήσωμαι κειτὴν. Cod. Vat. 1815.
p. 58. πρὸς κρίσεως καὶ ἀνταποδώσεως. δεῦτε
πάντες ἀδελφοί μου, ἀκούσατέ μου & ἐλαχίστην
Εὐφράμην. Cod. Vat. 440. p. 99. πρὸς κρίσεως
καὶ ἀνταποδώσεως. δεῦτε πάντες ἀδελφοί, καὶ
ἀκούσατε ἐμὴν & ἐλαχίστην Εὐφράμην, καὶ καθήσωμαι
κειτὴν διάνοιαν ἡμῶν. Cod. Clem. 62. p. 183.
Apud Ambrosium ferm. 3. & Vossium tom. 1.
pag. 246. Deest in edit. Oxon.

81. *Ejusdem sermo Asceticus*. Τῷ αὐτῷ
λόγος ἀσκητικός. ὁ πόνος ἀναγκάζει με εἰ-
πεῖν. Cod. Vat. 439. p. 242. Cod. Vat. 1524.
p. 55. Cod. Vat. 1815. pag. 1. Cod. Alex. 8.
p. 74. ὁ πόνος & λέγειν ἀναγκάζει με. Cod.
Alex. 16. p. 180. Λόγος κατηχήσεως καὶ ἀσκή-
σεως. ὁ πόνος ἀναγκάζει με εἰπεῖν. Cod.
Clem. 62. p. 156. Apud Ambrosium ferm. 4.
& Vossium tom. 3. pag. 34. Græce in edit.
Oxon. p. 28. Λόγος ἀσκητικός. ὁ πόνος & λέ-
γειν ἀναγκάζει με.

82. *Ejusdem precatio & confessio*. πρὸς
σολήνην καὶ ἑξομολόγησιν ἐκ τῆς ὁσίας Πατρὸς
ἡμῶν Εὐφράμης διδασκαλίας. ἡμεῖς εἰς τὴν
ἐρατὴν καὶ ἐνώπιόν σου Κύριε ὁ Θεός. Cod.
Vat. 439. pag. 265. Desunt duæ postremæ li-
neæ ex hac precatatione. Apud Zinum ferm. 2.
& Vossium tom. 1. pag. 262. Græce in edit.

Tom. I.

A Oxon. p. 129. ἀρχὴν τῆς ἀγίας Εὐφράμης δι-
δασκαλίας. ἡμεῖς.

83. *Sancti Patris nostri Ephraem Syri ser-
mones asceticarum Paranesewn ad monachos
Ægypti*. Τῷ ἀγίῳ Πατρὶ ἡμῶν Εὐφράμῃ τῷ
Σύρῳ λόγοι ἀσκητικοὶ πρὸς ἀγνέσεων πρὸς τὰς
κατ' Αἰγυπτίον μοναχούς. Cod. Vat. 440. p. 1.
Λόγοι ἀσκητικοὶ πρὸς ἀγνέσεων πρὸς τὰς κατ' Αἰ-
γυπτίον μοναχούς. Cod. Clem. 62. p. 128. Λό-
γοι πρὸς ἀγνέσεων πρὸς μοναχούς. Cod. Vat.
441. p. 122. Cod. Vat. 442. pag. 116. Cod.
Alex. 16. p. 54. Cod. Clem. 51. pag. 87. Λό-
γοι πρὸς ἀγνέσεων. Cod. Vat. 443. p. 72. Cod.
Alex. 42. p. 2. Λόγοι πρὸς ἀγνέσεων πρὸς ἀσκη-
τάς. In editione Oxoniensi p. 264. Λόγοι πα-
ρανετικοὶ πρὸς τὰς κατ' Αἰγυπτίον μοναχούς.
Cod. Arundelianus in notis ad editionem
Oxonien. p. 454. Hic videtur verus esse se-
quentium Adhortationum titulus: quod &
confirmatur ex vetustissimo Codice Vaticano
C 442. p. 301. ubi sermoni Sancti Ephraem de
Heli Sacerdote, inscriptio hujusmodi præfigi-
tur: ἀπολογία πρὸς ἀδελφόν, ἐκ τῆς κατ' Αἰ-
γυπτίον λόγων πρὸς Ἡλὶν & ἱερέως: constat enim
ex Photii Bibliotheca Cod. 196. (*supra* pag.
XLIX.) inter sermones undequingenta Pa-
raeneticos, Apologiam de Heli Sacerdote qua-
dragesimo secundo loco recenseri. Jam vero
quoad numerum & ordinem eorundem ser-
monum, sciendum est, nullum fere Codicem
cum alio concordare. *Quinquaginta* sunt in
editione Græca Oxoniensi, & in Latina ver-
sione Vossii, nec non in Cod. ms. Alexan-
drino 42. *Undequingenta* apud Photium,
& in Codicibus Vaticanis 441. 443. Alexan-
drinis 8. 16., & Clementino 51. In aliis
Codicibus vel sine numerorum nota, vel usque
ad numerum XLVIII. & in Cod. Vat. 440.
usque ad numerum XXXII. recensentur. Sed ne
unus quidem Codex cum altero, neque Græ-
ca Oxoniensis editio cum Latina Vossii inter-
pretatione quoad ordinem consentiunt. Nos
ordinem Codicis Clementini LI. sequimur, ut
qui reliquos fere omnes antiquitate superat.

Paranesis Prima. Gloria tibi Deus. πρὸς
νεοὺς α'. δόξα σοι, ὁ Θεός, δόξα σοι. Cod.
Clementin. 51. p. 87. Cod. Alex. 16. p. 54.
Λόγος πρὸς ἀγνέσεων. δόξα σοι. Cod. Vat.
1524. p. 99. Cod. Vat. 1815. p. 149. Cod.

p 2

Alex.

Alex. 42. p. 2. Λόγοι πρᾶγνῆτικοί. δόξα σοι, ὁ Θεός. Cod. Vat. 443. p. 72. Λόγοι ἀσκητικῶν πρᾶγνέσεων ἔμμαναίς Εὐφράμῃ πρὸς τὸς κατ' αἰγυπτιον μοναχὸς. προοίμιον. δόξα σοι, ὁ Θεός ἡμῶν, δόξα σοι, ὁ Θεός. Cod. Vat. 440. p. 1. Τῷ μανναίῳ καὶ οἰς Πατρὸς ἡμῶν Εὐφράμῃ λόγοι ἀσκητικοὶ πρᾶγνέσεων πρὸς τὸς κατ' αἰγυπτιον μοναχὸς. δόξα σοι, ὁ Θεός. Cod. Clement. 62. p. 128. Λόγοι πρᾶγνῆτικοὶ πρὸς μοναχὸς. πρᾶγνῆσις πρῶτη. δόξα σοι. Cod. Vat. 441. p. 122. Cod. Vat. 442. pag. 116. Latine apud Vossium tom. 2. pag. 87. *Prologus in Paraneses seu Adhortationes ad monachos. Gloria tibi Deus. Græce in edit. Oxonien. p. 264. Λόγοι πρᾶγνῆτικοὶ πρὸς ἀσκητὰς. πρᾶγνῆσις α'. δόξα σοι, ὁ Θεός.*

84. *Paranesis Secunda. Admonitio ad pietatem.* Παραγνῆσις β'. προτροπὴ εἰς θεοσέβειαν. ἀγαπητέ, Χριστιανὸς εἶ ὧς χάρειτος ἔσθαι; τήρησον τὰς ἐντολάς. Cod. Clement. 51. p. 88. Προτροπὴ πρὸς θεοσέβειαν πρᾶγνῆσις β'. Cod. Vat. 441. p. 123. Cod. Vat. 442. p. 117. Cod. Vat. 1524. pag. 99. Cod. Vat. 1815. p. 150. παραγνῆσις β'. ἀγαπητέ. Cod. Alex. 16. p. 54. Cod. Alex. 42. p. 3. ἀσκητικῶν προτροπὴ πρὸς θεοσέβειαν. ἀγαπητέ. Cod. Vat. 440. p. 1. Cod. Vat. 443. pag. 73. Græce in edit. Oxoniensi pag. 264. προτροπὴ εἰς τὴν θεοσέβειαν. παραγνῆσις β'. ἀγαπητέ. Latine apud Vossium tom. 1. pag. 75. extra numerum adhortationum quinquaginta: *Adhortatio ad pietatem. Carissime: divina gratia Christianus es? serva mandata.*

85. *Paranesis Tertia, ad Novitios monachos.* παραγνῆσις γ'. πρὸς ἀρχαίους μοναχὸς. ἀγαπητέ, ἀποταξάμενος τῷ βίῳ, εἰς ἡμέραν εἰς τὸς ἀδελφούς. Cod. Clement. 51. p. 90. Cod. Vat. 441. p. 125. Cod. Vat. 442. p. 119. Cod. Alex. 16. p. 55. παραγνῆσις γ'. πρὸς ἀρχαίους μοναχὸς. ἀγαπητέ εἰς ἀποταξάμενος. Cod. Alex. 42. pag. 5. παραγνῆσις πρὸς ἀρχαίους μοναχὸς. ἀγαπητέ. Cod. Vat. 1815. p. 152. πρὸς ἀρχαίους μοναχὸς, παραγνῆσις α'. ἀγαπητέ, εἰς ἀποταξάμενος τῷ βίῳ, ἡμέραν. Cod. Vat. 440. pag. 2. Cod. Clement. 62. pag. 129. ἀγαπητέ, ἀποταξάμενος. Cod. Vat. 443. p. 74. sine titulo & sine numero tam in hoc, quam in omnibus fere sequentibus Paranesibus. Prodiit Græce in

A edit. Oxon. p. 266. πρὸς ἀρχαίους ἀσκητὰς παραγνῆσις γ'. (alias δ'.) ἀγαπητέ, ἀποταξάμενος τῷ βίῳ, εἰς ἡμέραν. Latine apud Vossium tom. 2. p. 99. *Paranesis IV. ad monachos Novitios. (Al. Paranesis III.) Carissime, si seculo renunciatis, ad fratres ingressus sis.*

86. *Paranesis Quarta.* παραγνῆσις δ'. ἀγαπητέ, εἰς ἡμέραν ὡς ἀτίθῃ σοι. Cod. Clem. 51. p. 90. Cod. Vat. 441. p. 127. Cod. Vat. 442. p. 121. Cod. Vat. 1524. p. 100. Cod. Vat. 1815. p. 153. Cod. Alex. 16. pag. 56. παραγνῆσις δ'. κατηχημάτων, καὶ προτροπὴ διδασκαλίας. ἀγαπητέ, εἰς ἡμέραν. Cod. Alex. 42. p. 6. πρὸς ἀρχαίους μοναχὸς, παραγνῆσις β'. ἀγαπητέ, εἰς ἡμέραν. Cod. Vat. 440. pag. 3. Cod. Clement. 62. p. 130. ἀγαπητέ, εἰς ἡμέραν. Cod. Vat. 443. p. 75. Græce in edit. Oxon. p. 267. παραγνῆσις δ'. ἀγαπητέ, εἰς ἡμέραν. Latine apud Vossium tom. 2. p. 101. *Paranesis V. quæ est ad divinam doctrinam adhortatio. Carissime, ecce aliud tibi servandum commendo depositum.*

87. *Paranesis Quinta.* παραγνῆσις ε'. πρὸς ἀρχαίους μοναχὸς. εἰς τὴν ἀπὸ μεγάλης ἀπολήψεως ἔμμαναίς βίῳ. Cod. Clem. 51. p. 91. Cod. Vat. 441. p. 128. Cod. Vat. 442. p. 122. Cod. Vat. 1524. p. 101. Cod. Vat. 1815. p. 154. Cod. Alex. 16. pag. 56. Cod. Alex. 42. pag. 8. πρὸς ἀρχαίους μοναχὸς, παραγνῆσις γ'. εἰς τὴν. Cod. Vat. 440. pag. 4. εἰς τὴν. Cod. Vat. 443. p. 76. Græce in edit. Oxon. p. 268. πρὸς ἀρχαίους ἀσκητὰς, παραγνῆσις ε'. εἰς τὴν. Latine apud Vossium tom. 2. pag. 103. *Ad monachos Novitios Paranesis VI. Siquis a magna vani seculi existimatione.*

88. *Paranesis Sexta.* Παραγνῆσις ς'. ἀγαπητέ, εἰς βάλῃς καλὰς ἀρχάς. Cod. Clem. 51. p. 92. Cod. Vat. 441. p. 129. Cod. Vat. 442. p. 123. Cod. Vat. 1524. p. 101. Cod. Vat. 1815. p. 154. Cod. Alex. 16. pag. 56. παραγνῆσις ς'. πρὸς διδασκαλίαν. ἀγαπητέ, εἰς βάλῃς. Cod. Alex. 42. p. 8. παραγνῆσις δ'. πρὸς ἀρχαίους μοναχὸς. ἀγαπητέ, εἰς βάλῃς. Cod. Vat. 440. p. 4. ἀγαπητέ, εἰς βάλῃς. Cod. Vat. 443. p. 76. Græce in edit. Oxon. p. 268. παραγνῆσις ς'. ἀγαπητέ. Latine apud Vossium tom. 2. p. 104. *Paranesis septima, quæ doctrinam continet cum adhortatione.*

ne. *Carissime, si bona ac pulchra jeceris principia.*

89. *Parænesis Septima.* Ὁραίνεις ζ'. πρὸς ἀρχαίους μοναχούς. καὶ πρὶ ἧς ἐργονοχίρς μὴ ὀλιγώρει. Cod. Clem. 51. p. 92. Cod. Vat. 441. p. 130. Cod. Vat. 442. pag. 123. Cod. Vat. 1524. p. 101. Cod. Vat. 1815. p. 155. Cod. Alex. 16. p. 57. Cod. Clem. 62. p. 259. Ὁραίνεις πέμπτη πρὸς ἀρχαίους μοναχούς. Cod. Vat. 440. pag. 4. καὶ πρὶ ἧς ἐργονοχίρς. Cod. Vat. 443. p. 77. Ὁραίνεις ζ'. Ὁραδόσεως καυόνων μοναχικῶν καὶ συωδέσεως. καὶ πρὶ ἧς ἐργονοχίρς. Cod. Alex. 42. p. 9. Græce in edit. Oxon. p. 269. πρὸς ἀρχαίους. Ὁραίνεις ζ'. καὶ πρὶ ἧς ἐργονοχίρς. Latine apud Vossium tom. 2. p. 105. *Parænesis VIII. ad monachos novitios de opere manuum.* Opus quoque manuum non negligas.

90. *Parænesis, de occurrentibus scandalis.* πρὶ ἧς τῶν συμβαγόντων σκανδάλων. Cod. Clem. 51. p. 93. Est sine numero, jungiturque cum sermone antecedenti tam in hoc Codice Clementino, quam in Vaticanis 440. 441. 442. 443. 1524. 1815. & in Alexandrino 42. Verum in C. Alex. 16. p. 57. παραίνεις ἡ. πρὶ ἧς τῶν συμβαγόντων σκανδάλων. Sic & in edit. Oxon. p. 269. & apud Vossium tom. 2. p. 106. *Parænesis nona. De scandalis porro occurrentibus.*

91. *Parænesis Octava.* Ὁραίνεις ἡ. καὶ πρὶ ἧς χρόνος μὴ ὀλιγώρει. Cod. Clem. 51. p. 93. Cod. Vat. 441. pag. 132. Cod. Vat. 442. pag. 125. παραίνεις ἡ. πρὶ ἧς μὴ ὀλιγωρεῖν ἐν χρόνῳ. καὶ πρὶ ἧς χρόνος. Cod. Vat. 1524. p. 102. Cod. Vat. 1815. p. 155. Ὁραίνεις ἡ. διδασκαλίας, καὶ νουθεσίας ὑποδείξεως. καὶ πρὶ ἧς χρόνος. Cod. Alex. 42. p. 10. Ὁραίνεις θ'. καὶ πρὶ ἧς χρόνος. Cod. Alex. 16. p. 58. Ὁραίνεις ἡ. ἐκτι πρὸς ἀρχαίους μοναχούς πρὶ ὑπακοῆς. καὶ πρὶ ἧς χρόνος μὴ ὀλιγώρει. Cod. Vat. 440. p. 5. καὶ πρὶ ἧς χρόνος. Cod. Vat. 443. pag. 78. Græce in edit. Oxon. p. 270. πρὶ ὑπακοῆς. Ὁραίνεις θ'. καὶ πρὶ ἧς χρόνος. Latine apud Vossium tom. 2. pag. 108. *Parænesis X. quod propter tempus non sit indulgendum torpori atque desidiæ. Ne etiam in tempus, negligentiae causam rejeceris.*

92. *Parænesis Nona.* Ὁραίνεις θ'. ἀδελφε, μὴ ἐκλύς ὑπὸ ἐπερχομένων λογισμῶν.

A Cod. Clem. 51. p. 94. Cod. Vat. 441. p. 133. Cod. Vat. 442. p. 126. πρὶ ἧς μὴ ἐκλύεσθαι, ἀλλὰ μᾶλλον ὑπομῆναι. Ὁραίνεις θ'. ἀδελφε. Cod. Vat. 1524. p. 102. Cod. Vat. 1815. p. 157. Cod. Alex. 42. p. 11. Ὁραίνεις ι'. ἀδελφε, μὴ ἐκλύς. Cod. Alex. 16. p. 58. ἧς αὐτῶ Ὁραίνεις ἐβδόμη πρὸς ἀρχαίους μοναχούς περὶ πάντων ἀπ' ἀρχῆς ἐπερχομένων λογισμῶν. ἀδελφε, μὴ ἐκλύς ἐκ πρῶτος ἐπερχομένων σοι λογισμῶν. Cod. Vat. 440. p. 6. Cod. Clem. 52. pag. 260. ubi ἑτέρα Ὁραίνεις πρὸς ἀρχαίους, &c. inscribitur. ἀδελφε, μὴ ἐκλύς. Cod. Vat. 443. p. 79. Græce in edit. Oxon. pag. 271. Ὁραίνεις ι'. ἀδελφε, μὴ ἐκλύς ὑπὸ ἐπερχομένων λογισμῶν. Latine apud Vossium tom. 2. pag. 109. *Parænesis XI. quod frangi atque deficere non oporteat. Non frangaris ac dissolvaris, frater, a cogitationibus invadentibus.*

93. *Parænesis Decima.* Παραίνεις ι'. ἀδελφε, ἀγωνίζεσθαι ὡς καλὸς στρατιώτης Χριστοῦ. Cod. Clement. 51. pag. 95. Cod. Vat. 441. p. 134. Cod. Vat. 442. p. 128. Ὁραίνεις ι'. διδασκαλίας καὶ διέγερσις πρὸς τὸ νηθεῖν. Cod. Alex. 42. p. 13. λόγος πρὶ Ὁραίνεσεως. ἀδελφε, ἀγωνίζεσθαι. Cod. Vat. 442. p. 297. πρὶ ἧς μὴ προθύμως ἐργαζομένης. παραίνεις ι'. ἀδελφε. Cod. Vat. 1524. p. 103. Cod. Vat. 1815. p. 158. παραίνεις ια'. ἀδελφε. Cod. Alex. 16. p. 59. ἧς αὐτῶ παραίνεις ὀγδόη πρὸς ἀρχαίους μοναχούς πρὶ νήψεως. ἀγαπητέ, ἀγωνίζεσθαι ὡς καλὸς. Cod. Vat. 440. pag. 7. ἀδελφε, ἀγωνίζεσθαι. Cod. Vat. 443. pag. 80. Græce in edit. Oxon. p. 272. παραίνεις ια'. ἀδελφε, ἀγωνίζεσθαι. Latine apud Voss. tom. 2. pag. 111. *Parænesis XII. de animi promptitudine ad omne opus bonum. Decerta, frater, tamquam bonus miles Christi.*

94. *Parænesis Undecima.* παραίνεις ια'. δεῖ καὶ τὰς ἑξ οἰκτρῶ καὶ μοχθηρῶ βίαις ἐρχομένης. Cod. Clement. 51. p. 97. Cod. Vat. 442. p. 130. Cod. Vat. 443. p. 81. παραίνεις ιβ'. δεῖ καὶ. C. Vat. 441. p. 137. C. Vat. 1524. p. 104. C. Vat. 1815. p. 160. C. Alex. 16. p. 60. ubi subjungitur sermoni sequenti, cujus initium: ἀδελφε, εἰς ἀποταξάμενος, quemadmodum & in Cod. Alex. 42. p. 14. in quo inscribitur: παραίνεις πρὶ τῶ μὴ ὑψηλοφρονεῖν. παραίνεις δεκάτη πρὶ ταπεινοφροσύνης. δεῖ καὶ

τὸς. Cod. Vat. 440. pag. 8. Græce in edit. A
Oxon. p. 273. *ᾧ τῇ ταπεινοφροσύνης. παρὰ-
νεσις ιγ'. δὲ. Latine apud Vossium tom. 2.
p. 112. Parænesis XIV. quod non oporteat alte
sapere. Oportet porro εἶναι τοὺς, qui ex misera at-
que ærumnosa vita. Huic Parænesi præmitti-
tur altera sine titulo, quæ & cum antecedenti
jungitur, cujus initium, ἀδελφε, ἀγωνίζε,
videlicet.*

95. Αἰδελφε, εἰάν ὁποταξάμηνος τῷ μα-
τάφ βίῳ, εἰσέλθης εἰς κοινόβιον. Cod. Clem. B
51. p. 96. Cod. Vat. 442. p. 129. Cod. Vat.
443. p. 80. Quæ tamen inscribitur, παρὰ-
νεσις ια'. ἀδελφε, εἰάν. Cod. Vat. 441. p. 135.
*ᾧ τῇ φουσιμῶν ἐν γένε. παρὰνεσις ια'. ἀ-
δελφε. Cod. Alex. 1524. pag. 103. Cod. Vat.
1815. p. 159. παρὰνεσις νβ. θεσίας ᾧ ἀτύφ.
ἀδελφε. Cod. Vat. 42. p. 14. παρὰνεσις ιβ'.
Cod. Alex. 16. p. 59. quo numero tam hæc
Parænesis continetur, quam duæ sequentes,
quarum prima incipit: δὲ ἢ καὶ τὸς ἡ οἰκτρῶ, C
altera, ἀδελφε, ἐπισβύθης ψυχῶ. Demum,
παρὰνεσις ἐννάτη πρὸς ἀρχαίς μοναχῶς,
περὶ ταπεινοφροσύνης. ἀδελφε, εἰάν ὁποτα-
ξάμηνος τῷ βίῳ εἰσέλθης εἰς κοινόβιον. Cod.
Vat. 440. pag. 7. Prodiit Græce in edit. Oxon.
pag. 273. νβ. θεσία ᾧ ἀτυφίας. παρὰνεσις ιβ'.
ἀδελφε, εἰάν ὁποταξάμηνος τῷ ματάφ βίῳ. La-
tine per Vossium tom. 2. pag. 112. Parænesis
XIII. quæ commonitoria est ad humilitatem.
Frater, si post abdicationem vanæ vitæ ingres-
sus sis coenobium.*

96. Parænesis Duodecima. παρὰνεσις ιβ'.
ἀδελφε, ἐπισβύθης ψυχῶ; ζῶσαι ὡς περ ἀ-
νὴρ. Cod. Clem. 51. p. 97. Cod. Vat. 442.
p. 130. Cod. Alex. 16. pag. 60. παρὰνεσις ιγ'.
ἀδελφε. Cod. Vat. 441. p. 137. περὶ ἀφ-
ηγῶν. παρὰνεσις ιγ'. ἀδελφε. Cod. Vat.
1524. p. 104. Cod. Vat. 1815. p. 160. πα-
ρὰνεσις ιβ'. περὶ συζάσεως ὁρῶντων, καὶ ποι-
μαντικῆς ἐμπιστεύσεως. ἀδελφε. Cod. Alex. E
42. p. 15. παρὰνεσις ια'. πρὸς μείζοντες ἀρχα-
ίων μοναχῶς. ἀδελφε, ἐπισβύθης. Cod.
Vat. 440. pag. 8. ἀδελφε, ἐπισβύθης. Cod.
Vat. 443. p. 81. Græce in edit. Oxon. p. 274.
περὶ ἀφηγῶν. παρὰνεσις ιδ'. ἀδελφε, ἐπι-
σβύθης. Latine per Vossium tom. 2. p. 114.
Parænesis XV. de statu Præpositorum, ac de
cura Pastoralī. Frater, credite tibi sunt animæ.

97. Parænesis Decima tertia. παρὰνεσις
ιγ'. καὶ μέρος οἰκοδομεῖται πόλις. Cod. Clem.
51. p. 99. Cod. Vat. 442. p. 132. Cod. Alex.
16. p. 61. παρὰνεσις ιδ'. καὶ μέρος. Cod. Vat.
441. p. 139. Cod. Alex. 8. p. 2. *ᾧ τῇ μὴ βα-
ρύνει τὴν ὑποταγῶν. παρὰνεσις ιδ'. καὶ μέ-
ρος. Cod. Vat. 1524. p. 105. Cod. Vat. 1815.
p. 162. παρὰνεσις ιγ'. ἡ εἰκονίσματος παραβο-
λῶν πρὸς τὸς ὁρῶντας καὶ ὑποτακτέας. καὶ μέ-
ρος. Cod. Alex. 42. p. 16. παρὰνεσις ιβ'. πρὸς
μείζοντες ἀγαθῶν μοναχῶς. καὶ μέρος. Cod.
Vat. 440. pag. 9. καὶ μέρος. Cod. Vat. 443.
p. 83. Græce in edit. Oxon. p. 275. παρὰνεσις
ιέ. καὶ μέρος. Latine apud Vossium tom. 2.
p. 117. Parænesis XVI. de eo, qualem oporteat
esse præfectum, εἰ de obedientia, admonitio.
Paulatim ac per partes edificatur civitas.*

98. Parænesis Decima quarta. παρὰνεσις
ιδ'. ἀδελφε, ἡζιώθης τῇ ἀγίᾳ ὁδύματι τῇ μο-
ναχῶ. Cod. Clem. 51. pag. 100. Cod. Vat.
442. pag. 133. Cod. Alex. 16. p. 62. παρὰ-
νεσις ιέ. ἀδελφε, ἡζιώθης. Cod. Alex. 8. p. 3.
Cod. Vat. 441. p. 141. παρὰνεσις διδασκτικὴ
ιέ. ἀδελφε. Cod. Vat. 1524. p. 106. Cod.
Vat. 1815. p. 163. παρὰνεσις ιδ'. ἐπάλειψις
ὁρῶν ἀγῶνας τῇ μονήρῳ βίῳ, καὶ ἀσκήσεως ὑπό-
δειγμα. ἀδελφε. Cod. Alex. 42. pag. 18.
παρὰνεσις ιγ'. ὁρῶν νεοφύτους μοναχῶς, καὶ ὁρῶν
ταπεινοφροσύνης. ἀδελφε, ἡζιώθης. Cod. Vat.
440. p. 10. ἀδελφε ἡζιώθης. Cod. Vat. 443.
p. 83. Græce in edit. Oxon. p. 276. παρὰνεσις
ις'. διδασκτικὴ. ἀδελφε. Latine apud Voss. t. 2.
p. 119. Parænesis XVII. didactica sive doctri-
nalis. Frater, dignus es habitus sancto indu-
mento.

99. Parænesis Decima quinta. παρὰνεσις
ιέ. ἀδελφε, τί πλανᾷσαι ὁ νεργῶν ἡμῶς ὑπὸ τῇ
ἀγῶνι. Cod. Clem. 51. p. 101. Cod.
Vat. 442. pag. 136. Cod. Alex. 16. pag. 63.
παρὰνεσις ις'. ἀδελφε, τί πλανᾷσαι. Cod.
Alex. 8. p. 5. Cod. Vat. 441. p. 143. *ᾧ τῇ
ἐαυτὸς δοξαζόντων. παρὰνεσις ις'. Cod. Vat.
1524. p. 107. Cod. Vat. 1815. p. 164. πα-
ρὰνεσις ιέ. ᾧ τῇ βυζαντίας. Cod. Alex. 42. pag.
20. παρὰνεσις ιδ'. ὁρῶν φιλοδόξους, καὶ τὰ πρῶ-
τα ἀρπάζειν βελομῶν. ἀδελφε, τί πλαν-
ᾷσαι. Cod. Vat. 440. pag. 11. ἀδελφε, τί
πλανᾷσαι. Cod. Vat. 443. p. 85. Græce in
edit. Oxon. p. 278. ᾧ τῇ φιλαυτίας καὶ κοῦνης
ἀπά-*

ἀπάτης . παραινέσεις ιζ' . ἀδελφε , τί πλανᾷ
σε ἐνεργέμενον ὑπὸ τῆς ἀβόλης . Latine apud
Vossium tom. 2. p. 122. *Parænesis XVIII. de*
iis, qui de seipsis magnifice sentiunt . Frater,
cur deciperis .

100. *Parænesis Decima sexta .* παραινέ-
σεις ιε' . ἀδελφε , ὅταν κρῆσῃ σοι ἀδελφὸς νυκτός .
Cod. Clemen. 51. pag. 102. Cod. Vat. 442.
p. 137. Cod. Alex. 16. p. 63. παραινέσεις ιζ' .
ἀδελφε , ὅταν κρῆσῃ σοι . Cod. Alex. 8. p. 5.
Cod. Vat. 441. p. 145. ᾧ τῷ μὴ δυσοκνεῖν ἐν
τῇ σιναΐξει . παραινέσεις ιζ' . ἀδελφε , ὅταν .
Cod. Vat. 1524. pag. 107. Cod. Vat. 1815.
p. 165. παραινέσεις ιε' . ᾧ διεγέρσεως ψυχῆς ,
καὶ ἀταξίας . ἀδελφε , ὅταν . Cod. Alex. 42.
pag. 21. παραινέσεις ιε' . ᾧ νήψεως . ἀδελφε ,
ὅταν κρῆσῃ ὁ ἀδελφὸς σε νυκτός . Cod. Vat.
440. p. 12. ἀδελφε ὅταν κρῆσῃ σοι . Cod. Vat.
443. p. 85. Græce in edit. Oxon. p. 279. πα-
ραινέσεις ιη' . ἀδελφε , ὅταν κρῆσῃ σοι ἀδελφὸς
νυκτός . Latine per Vossium tom. 2. p. 124. *C*
Parænesis XIX. de excitatione animæ, & de
bono servando ordine . Frater, quando fores
tuas noctu frater pulsaverit .

101. *Parænesis Decima septima .* παραινέ-
σεις ιζ' . ἐννοηθῶμεν , ἀγαπητοί , τὰς ἐξώτας
ἐνώπιον ἐπιγείε βασιλέως . Cod. Clem. 51.
p. 103. Cod. Vat. 442. pag. 138. Cod. Alex.
16. p. 64. παραινέσεις ιη' . ἐννοηθῶμεν . Cod.
Alex. 8. p. 6. Cod. Vat. 441. p. 146. ᾧ τῷ μὴ
ἀναδεδεῖσθαι ἐν τῇ θείᾳ μεταλήψει . παραινέσεις
ιη' . ἐννοηθῶμεν . Cod. Vat. 1524. pag. 107.
Cod. Vat. 1815. p. 166. παραινέσεις ιζ' . ὡφέ-
λεια κοινὴ πρὸς διόρθωσιν καὶ πόδον πνευματι-
κὸν . ἐννοηθῶμεν . Cod. Alex. 42. p. 22. Τῷ
αὐτῷ παραινέσεις ιε' . πῶς ὀφείλει ὁ χειριστὸς
ἐξᾶνα ἐν τῇ σιναΐξει , μάλιστα ὅταν τῷ κατὰ τὴν
πρωτοκρίσει . ἐννοηθῶμεν . Cod. Vat. 440.
p. 12. ἐννοηθῶμεν . Cod. Vat. 443. p. 86. Græ-
ce in editione Oxon. pag. 280. παραινέσεις ιδ' .
ἐννοηθῶμεν . Latine per Vossium tom. 2. p. 126. *E*
Parænesis XX. ad incitamentum & amo-
rem spiritalem . Complectamur mente, ac consi-
deremus, carissimi .

102. *Parænesis Decima octava .* παραινέ-
σεις ιη' . ὡς λογίζομαι , ἀδελφοί , ὅτι τρεῖς εἰ-
σὶν νυσαγμοί . Cod. Clem. 51. p. 103. Cod.
Vat. 442. p. 139. Cod. Alex. 16. p. 64. πα-
ραινέσεις ιδ' . Cod. Vat. 441. pag. 147. Cod.

A Alex. 8. p. 7. ᾧ τῷ νυσαγμῷ ἀφ' ὧρας . πα-
ραινέσεις ιδ' . ὡς λογίζομαι . Cod. Vat. 1524.
p. 108. Cod. Vat. 1815. p. 167. παραινέσεις
ιη' . ᾧ ὡφελείας ψυχῆς . ὡς λογίζομαι . Cod.
Alex. 42. p. 23. παραινέσεις ιζ' . ᾧ τῷ ἀκορέσει
ὑπὸν , καὶ τῷ ἔξ αὐτῆς ὑποκρίσεως ἀμελείας . ὡς
λογίζομαι . Cod. Vat. 440. p. 13. ὡς λογίζο-
μαι . Cod. Vat. 443. pag. 87. Græce in edit.
Oxon. p. 280. ᾧ νυσαγμῷ ἀφ' ὧρας . πα-
ραινέσεις κ' . ὡς λογίζομαι . Latine apud Voss.
tom. 2. pag. 127. *B*
Parænesis XXI. de dormita-
tinum diversitate . Ut arbitror, fratres, tres
sunt dormitationes .

103. *Parænesis Decima nona .* παραινέσεις
ιδ' . εἰάν ἐλθῇ ἀδελφὸς εἰς τὴν μοναχὸν ἔξ ὧρας
δήποτε τροφάσεως . Cod. Clement. 51. p. 105.
Cod. Vat. 442. p. 140. Cod. Alex. 16. pag.
65. παραινέσεις κ' . εἰάν ἐλθῇ . Cod. Vat. 441.
p. 149. Cod. Alex. 8. p. 8. ᾧ τῷ ἔξ ἀρχῆς
ἀμελόντων . παραινέσεις ιη' . εἰάν ἐλθῇ . Cod.
Vat. 1524. p. 108. Cod. Vat. 1815. p. 168.
C παραινέσεις ιδ' . περὶ τῆς φαθαρὸν φρόνημα κεκμέ-
τηνων καὶ ἀγαπομένων . εἰάν συμβῇ ἵνα ἀδελφὸν
ἐλθεῖν εἰς τὴν μονήρη βίον ἔξ ὧρας δήποτε τρο-
φάσεως . Cod. Alex. 42. p. 24. παραινέσεις ιη' .
εἰάν συμβῇ τινὶ ἀδελφῷ ἐλθεῖν εἰς τὴν μονήρη .
Cod. Palat. 368. p. 310. παραινέσεις ιη' . περὶ
ἀρετῶν πωραρετικῶν , καὶ πειραστικῶν . εἰάν
ἐλθῇ ἀδελφὸς ἔξ ὧρας δήποτε τροφάσεως .
Cod. Vat. 440. pag. 14. εἰάν ἐλθῇ Cod. Vat.
443. p. 88. Græce in edit. Oxon. p. 281. πα-
ραινέσεις κα' . εἰάν ἐλθῇ ἀδελφὸς εἰς τὴν μοναχικὴν
ἔξ . Latine apud Vossium tom. 2. pag. 129. *D*
Parænesis XXII. De iis, qui ab initio negligen-
tes, ac sine cura sunt . Si acciderit fratrem ali-
quem ad monasticam ac solitariam vitam quic-
cumque occasione venire .

104. *Parænesis Vigesima .* παραινέσεις κ' .
τοῖς ἐν κοινοβίοις νεωτέροις μοναχοῖς ἀφ' ὧρας
πολεμῆ ὁ ἐχθρὸς . Cod. Clem. 51. p. 107.
Cod. Vat. 442. p. 143. Cod. Alex. 16. p. 66.
E παραινέσεις κα' . τοῖς ἐν κοινοβίοις . Cod. Alex. 8.
p. 9. παραινέσεις κα' . τοῖς ἐν κοινοβίοις . Cod. Vat.
441. p. 152. παραινέσεις κα' . ᾧ ἀρχαίων μι-
σεργῶν . τοῖς ἐν κοινοβίοις . Cod. Vat. 1524.
p. 109. Cod. Vat. 1815. p. 170. παραινέσεις
κγ' . ᾧ τῷ ὑποτακτικῷ ὅπῃ τῇ πᾶσι ἐχθρῶν πᾶ-
λι . τοῖς ἐν τῷ κοινοβίῳ . Cod. Alex. 42. pag.
35. παραινέσεις ιδ' . ᾧ ἐργοχαίρει . τοῖς ἐν κοι-
νοβίῳ

νοβίω νεωτέροις . Cod. Vat. 440. p. 15. πῶς ἐν κοινοβίοις . Cod. Vat. 443. pag. 90. Græce in edit. Oxon. p. 283. πρὶ ἐργοχείρῃ . παράνεσις κβ'. πῶς ἐν κοινοβίοις . Latine per Vossium tom. 2. p. 132. *Parænesis XXIII. de novitiis laborem fugientibus. Novitios in coenobiis monachos varie oppugnare solet inimicus.*

105. *Parænesis Vigesima prima.* παράνεσις κα'. ἀφ' ὧς πολεμῶνται οἱ ἐν ἁποταγῇ πνευματικῇ πατρὸς καθεζόμενοι . Cod. Clem. 51. p. 108. Cod. Vat. 442. p. 145. Cod. Alex. 16. pag. 67. παράνεσις κβ'. ἀφ' ὧς . Cod. Vat. 441. p. 154. Cod. Alex. 8. p. 10. πρὶ τῷ συμβαλόντων πῶς κοινοβιακοῖς, παράνεσις κβ'. ἀφ' ὧς . Cod. Vat. 1524. pag. 107. Cod. Vat. 1815. p. 172. παράνεσις κδ'. πρὸς τὰς δι' ὧν εἰσόδους πολεμεῖ ὁ ἐχθρὸς . καὶ οἱ ἐν ἁποταγῇ πνευματικῇ πατρὸς καθεζόμενοι ἀφ' ὧς πολεμῶνται . ἀφ' ὧς . Cod. Alex. 42. p. 37. παράνεσις κ'. εἰς ἀδελφὸν ἔξελθόντα ἀπὸ μοναστείᾳ, καὶ πάλιν ἁποστρέψαι . ἀφ' ὧς . Cod. Vat. 440. p. 16. ἀφ' ὧς Cod. Vat. 443. p. 91. Græce in editione Oxoniensi p. 285. παράνεσις κγ'. ἀφ' ὧς . Latine apud Vossium tom. 2. p. 134. *Parænesis XXIV. quod diversimode impugnantur, qui sub obedientia vivunt. Diversimode impugnantur, qui sub obedientia spiritualis Patris constituti sunt.*

106. *Parænesis Vigesima secunda.* παράνεσις κβ'. ὑποβάλλει ὁ λογισμὸς τῷ ἀδελφῷ . πῶς αὐτὰ ἔτι ἔχεις ἐν τῷ ἀγίῳ τόπῳ τέτρω . Cod. Clem. 51. p. 112. Cod. Vat. 442. pag. 150. Cod. Alex. 16. p. 70. παράνεσις κγ'. ὑποβάλλει . Cod. Vat. 441. pag. 160. Cod. Alex. 8. p. 13. πρὶ τῷ συμβαλόντων πῶς γέρῃσι, παράνεσις κγ'. ὑποβάλλει . Cod. Vat. 1524. p. 112. Cod. Vat. 1815. p. 176. παράνεσις κέ'. πρὶ τῷ βολεῖν τῷ βουλομένῳ . ὑποβάλλει . Cod. Alex. 42. p. 42. παράνεσις κα'. πᾶς ὁ καταπίπτει ὁ μισοκάλος δαίμων καὶ τῷ ἡδὴ γενηρακότῳ ἐν πῶς κοινοβίοις, καὶ φησὶν, πῶς αὐτὰ ἔτι ἔχεις ἐν τῷ ἀγίῳ τόπῳ τέτρω . Cod. Vat. 440. p. 19. ὑποβάλλει ὁ . Cod. Vat. 443. pag. 95. Græce in editione Oxoniensi p. 288. πρὶ ἀκηδείας καὶ ὑπομονῆς γρόντων . παράνεσις κδ'. ὑποβάλλει . Latine per Vossium tom. 2. p. 139. *Parænesis XXV. Invasio atque impugnatio hostis in transgressores. Suggestit fratri cogitatio.*

107. *Parænesis Vigesima tertia.* παρά-

νεσις κγ'. ἀπὸ μεταρσεως τόπῃ εἰς τόπον . ἡ πίσις μήτηρ ἐστὶ τῶν πρὸς ἐργᾶ ἀγαθῇ . Cod. Clem. 51. p. 113. Cod. Vat. 442. pag. 151. Cod. Alex. 16. p. 70. παράνεσις κδ'. ἡ πίσις . Cod. Vat. 441. p. 161. Cod. Alex. 8. p. 14. παράνεσις κδ'. πρὶ πίσεως . ἡ πίσις . Cod. Vat. 1815. p. 176. Cod. Vat. 1524. p. 113. in quo Codice reliquæ Paræneses desiderantur . παράνεσις κ'. πρὸς ἀδελφὸς σκυλλομένης ἀπὸ τόπῃ εἰς τόπον . ἡ πίσις . Cod. Alex. 42. p. 43. ἡ πίσις . Cod. Vat. 443. pag. 95. παράνεσις κβ'. ἀπὸ μεταρσεως τόπῃ εἰς τόπον . ἡ πίσις . Cod. Vat. 440. p. 20. Græce in editione Oxoniensi pag. 289. πρὶ μεταρσεως τόπῃ εἰς τόπον . παράνεσις κέ'. ἡ πίσις . Apud Photium in Bibliotheca Cod. 196. eadem Parænesis vigesimo quinto loco recensetur . Latine per Vossium tom. 2. pag. 140. *Parænesis XXVI. de transmutatione loci in locum. Fides mater est boni omnis operis.*

108. *Parænesis Vigesima quarta.* παράνεσις κδ'. εἰς ἀδελφὸν ἔξελθόντα ἀπὸ κοινοβίου χωρεῖν οἷα δὴ ποτε ὡφάσει . Cod. Clem. 51. p. 155. Cod. Vat. 442. pag. 155. Cod. Alex. 16. p. 72. παράνεσις κέ'. εἰς ἀδελφὸν . Cod. Vat. 441. p. 165. Cod. Vat. 1815. pag. 179. Cod. Alex. 8. p. 16. εἰς ἀδελφὸν . Cod. Vat. 443. p. 97. παράνεσις κγ'. ὅτι δὲ τῷ ἡγούμενῳ συμπαθεῖ καὶ ἀμνηστικὸν εἶναι . εἰς ἀδελφὸν . Cod. Vat. 440. p. 21. Græce in edit. Oxon. p. 291. παράνεσις κς'. εἰς ἀδελφὸν . Latine per Vossium tom. 2. p. 143. *Parænesis XXVII. oportere revertentem fratrem sine præteritorum malorum recordatione cum gaudio suscipere. Si contigerit fratrem a coenobio quocumque prætextu recedere. Apud Photium Parænesis XXVI.*

109. *Parænesis Vigesima quinta.* παράνεσις κέ'. ἀδελφός τις διηγῆσά μοι, λέγων . Cod. Clem. 51. p. 117. Cod. Vat. 442. pag. 158. Cod. Alex. 16. p. 73. Cod. Vat. 441. p. 168. παράνεσις κς'. Cod. Alex. 8. pag. 17. παράνεσις κς'. πρὶ τῷ παλαδίῳ . ἀδελφός τις . Cod. Vat. 1815. p. 181. παράνεσις κς'. πρὶ ἀφοβίας Θεῷ, καὶ ἀμελείας . ἀδελφός τις . Cod. Alex. 42. p. 45. ἀδελφός τις . Cod. Vat. 443. p. 99. παράνεσις κδ'. πρὶ ὑπακοῆς . ἀδελφός τις . Cod. Vat. 440. p. 23. Græce in edit. Oxon. p. 293. πρὶ ἀφοβίας Θεῷ, καὶ ἀμελείας .

λείας . παραίνεσις κζ'. ἀδελφός ὡς . Latine A
per Vossium tom. 2. pag. 146. *Paranesis*
XXVIII. de privatione timoris Dei, & de ne-
gligentia . Frater quidam exposuit mihi, di-
cens . Apud Photium Paranesis XXVIII.

110. *Paranesis Vigesima sexta.* παραίνε-
σις κς'. γέγραπται . τῷ ἔχοντι δοθήσεσθαι, καὶ πε-
ρισσώθησεται . Cod. Clement. 51. p. 118.
Cod. Vat. 441. p. 169. Cod. Vat. 442. pag.
159. Cod. Alex. 16. pag. 74. γέγραπται . τῷ
ἔχοντι . Cod. Vat. 443. pag. 100. παραίνεσις
κζ'. γέγραπται . Cod. Vat. 1815. p. 182. Cod.
Alex. 8. p. 18. παραίνεσις κη'. εἰς τὸ, τῷ ἔχον-
τι δοθήσεται, καὶ περισσώθησεται . γέγραπται,
τῷ ἔχοντι . Cod. Alex. 42. p. 47. ὅτι αὐτῷ, εἰς
τὸ, τῷ ἔχοντι, &c. Cod. Vat. 440. p. 106.
Græce in edit. Oxon. p. 294. τῷ ἔχοντι δοθή-
σεσθαι, καὶ περισσώθησεται . παραίνεσις κη'. γέ-
γραπται γάρ, τῷ ἔχοντι . Latine per Vossium
tom. 2. pag. 148. *Paranesis XXIX. in illud*
dictum, habenti dabitur, & abundabit . Scri-
ptum est, habenti dabitur, & abundabit .

111. *Paranesis Vigesima septima.* παραί-
νεσις κζ'. ἀδελφοί, εἰάν τις τῶν ὀλιγοψύχων ἀ-
δελφῶν ἐς ὧς ἐν τῇ σιωπῇ . Cod. Clem. 51.
p. 119. Cod. Vat. 441. pag. 169. Cod. Vat.
442. p. 160. Cod. Alex. 16. p. 74. ἀδελφοί .
Cod. Vat. 443. p. 101. παραίνεσις κς'. πάλιν τῷ
μὴ δειλιάειν ὅτι καὶ πονηρῶς, μὴ δὲ ῥαθυμεῖν ἐν
τοῖς παρασμοῖς . καὶ ὅτι οὐκ ἔχει ἰσχυρίαν ὁ
ἐχθρὸς ἅτερ τῷ Θεῷ συγχωρήσεως . ἀδελ-
φοί, εἰάν τις . Cod. Vat. 440. p. 24. παραίνεσις
κη'. ἀδελφοί . Cod. Vat. 1815. p. 183. Cod.
Alex. 8. pag. 19. παραίνεσις κς'. πάλιν ἀκατα-
κακίας . ἀδελφοί . Cod. Alex. 42. p. 48. Græ-
ce in edit. Oxon. p. 295. παραίνεσις κς'. ἀδελ-
φοί, εἰάν τις . Latine per Vossium tom. 2. pag.
149. *Paranesis XXX. de temerario iudicio non*
ferendo . Fratres, si quis ex simplicioribus fra-
tribus in synaxe constitutus .

112. *Paranesis Vigesima octava.* παραί-
νεσις κη'. ἀγαπητὲ ἀδελφε, εἰάν τύχῃς προκο-
πῆς ὥστε σε εἶναι ἐν τῷ ἄνω βαθμῷ . Cod.
Clem. 51. p. 121. Cod. Vat. 441. pag. 172.
Cod. Vat. 442. pag. 163. Cod. Alex. 16.
p. 76. Cod. Vat. 443. p. 102. παραίνεσις κς'.
περὶ ταπεινοφροσύνης . ἀγαπητὲ, εἰάν τύχῃς .
Cod. Vat. 440. p. 25. παραίνεσις κς'. ἀγαπη-
τὲ ἀδελφε, εἰάν . Cod. Vat. 1815. pag. 184.

Tom. I.

Cod. Alex. 8. p. 20. παραίνεσις λ'. Cod. Alex.
42. p. 50. Græce in edit. Oxon. p. 297. περὶ
τῆς ταπεινοφροσύνης . παραίνεσις λ'. ἀγαπητὲ ἀ-
δελφε, εἰάν τύχῃς . Latine per Voss. tom. 2.
p. 152. *Paranesis XXXI. de humilitate . Caris-*
sime frater, si promotus fueris .

113. *Paranesis Vigesima nona.* παραί-
νεσις κς'. ὅτι δὲ καὶ τῷ Χειριστῶν μακρόθυμον καὶ
ἀμνησίκακον εἶναι . εἰάν συμβῇ πικρία, καὶ
κακίαν καὶ τὸ συμβῆναι . Cod. Clem. 51. pag.
122. Cod. Vat. 441. p. 173. Cod. Vat. 442.
p. 164. Cod. Alex. 16. p. 76. Cod. Vat. 443.
p. 103. παραίνεσις κς'. ὅτι δὲ καὶ τῷ Χειριστῶν &c.
εἰάν συμβῇ, καὶ κακίαν τὸ συμβῆναι . Cod.
Vat. 440. p. 26. παραίνεσις λ'. ὅτι δὲ &c. εἰάν
συμβῇ πικρία, καὶ κακίαν . Cod. Vat. 1815.
p. 185. Cod. Alex. 8. pag. 21. παραίνεσις λ'.
ὅτι δὲ καὶ τῷ μοναχῶν μακρόθυμον εἶναι καὶ ἀμνη-
σίκακον . εἰάν . Cod. Alex. 42. p. 50. Græce
in edit. Oxon. p. 298. ὅτι δὲ καὶ τῷ Χειριστῶν &c.
C παραίνεσις λ'. εἰάν συμβῇ πικρία . Latine per
Vossium tom. 2. p. 154. *Paranesis XXXII.*
quod Christianum oporteat esse longanimum, &
immemorem injuriarum . Si qua acerbitas acci-
derit . Apud Photium Paranesis XXIX.

114. *Paranesis Trigesima.* παραίνεσις
λ'. πάλιν παθῶν . ἀνὴρ ἐν ἀμελείᾳ ἀγῶν πᾶς
ἡμέρας αὐτῷ . Cod. Clement. 51. p. 123. Cod.
Vat. 441. p. 175. Cod. Vat. 442. pag. 166.
Cod. Alex. 16. p. 77. Cod. Vat. 443. p. 105.
D παραίνεσις κη'. πάλιν παθῶν . ἀνὴρ ἐν ἀμελείᾳ
ἀγῶν πᾶς ἡμέρας αὐτῷ . Cod. Vat. 440.
p. 27. παραίνεσις λ'. Cod. Vat. 1815. p. 187.
Cod. Alex. 8. p. 22. παραίνεσις λβ'. πάλιν πα-
θῶν ψυχικῶν . ἀνὴρ . Cod. Alex. 42. p. 53.
Græce in edit. Oxoniensi pag. 299. πάλιν πα-
θῶν . παραίνεσις λβ'. ἀνὴρ ἐν ἀμελείᾳ ἀγῶν
πᾶς ἡμέρας αὐτῷ . Latine per Vossium tom. 2.
p. 159. *Paranesis XXXIV. de passionibus ac*
perturbationibus animi . Vir in torpore ac negli-
gentia dies suos transigens . Apud Photium
Paranesis XXX.

115. *Paranesis Trigesima prima.* παραί-
νεσις λ'. πάλιν δὲ παρακαλεῖν ὀλιγοψύχους .
ἀδελφὸς ἐξήτει τῷ αὐτῷ ἀδελφόν . Cod. Clem.
51. p. 124. Cod. Vat. 441. pag. 177. Cod.
Vat. 443. p. 105. Cod. Vat. 442. pag. 167.
Cod. Alex. 16. pag. 78. παραίνεσις λγ'. περὶ
πάλιν δὲ παρακαλεῖν ὀλιγοψύχους, καὶ ὀλιγοψύ-

χρῆντας. ἀδελφός, ἐξήτει. Cod. Alex. 42. p. 54. Cod. Alex. 8. p. 23. Cod. Vat. 1815. p. 188. πῶς δ' εἰ ὀλιγοῦντα παρακαλεῖν. ἀδελφός ἐπεξήτει τ' ἑαυτῷ ἀδελφόν. Cod. Vat. 440. p. 56. extra numerum Parænesewn, quæ in eodem Codice sunt XXXII. dumtaxat. Græce in edit. Oxonien. p. 300. πῶς δ' εἰ παρακαλεῖν ὀλιγοῦντας. παραίνεσις λγ'. ἀδελφός ἐξήτει. Latine per Vossium tom. 2. pag. 161. *Parænesis XXXV. quomodo oporteat consolari pusillanimes. Frater suum querebat fratrem.* Apud Photium, *Parænesis XXXI.*

116. *Parænesis Trigesima secunda.* παραίνεσις λβ'. ὅτι δ' εἰ τ' ἀναγινώσκοντα ἀδελφόν ἐννοεῖν καὶ φιλοπόνως ἀναγινώσκειν, ὡς ἔθ' Θεῷ παρόντος. ἀγαπητέ, εἰ ὡς εὐχαριστῇ σοι ἀναγινώσκῃ ἐν τοῖς ὡς τ' ἀδελφότητος. Cod. Clem. 51. pag. 127. Cod. Vat. 441. pag. 181. Cod. Vat. 443. p. 108. Cod. Vat. 442. pag. 172. Cod. Alex. 16. pag. 80. παραίνεσις λγ'. ὅτι δ' εἰ &c. Cod. Vat. 1815. pag. 191. Cod. Alex. 8. p. 26. παραίνεσις λδ'. Cod. Alex. 42. p. 58. ὅτι δ' εἰ τ' ἀναγινώσκοντα ἐν ὧν ἀδελφῶν φιλοπόνως ἀναγινώσκειν ὡς ἔθ' Θεῷ παρόντος. ἀγαπητέ. Cod. Vat. 440 pag. 58. Græce in edit. Oxon. pag. 303. ὅτι δ' εἰ τ' ἀναγινώσκοντα ἀδελφόν ἐννοεῖν, καὶ φιλοπόνως &c. παραίνεσις λδ'. Latine per Vossium tom. 2. p. 165. *Parænesis XXXVI. oportere fratrem, cum legit, advertere, ac studiose legere, velut in præsentia Dei. Frater carissime, si onus legendi* D *mandatum tibi fuerit.*

117. *Parænesis Trigesima tertia.* παραίνεσις λγ'. ἀντιρρήτικῶς περὶ πρῶτης καὶ σωφροσύνης. τῷ ἀδελφῷ καὶ τῇ ἀδελφῇ ὑποβάλλει ὁ μιὰς δαίμων, λέγων. Cod. Clement. 51. p. 128. Cod. Vat. 442. pag. 172. Cod. Vat. 443. p. 109. Cod. Vat. 441. p. 182. τῷ ἀδελφῷ, ἢ τῇ ἀδελφῇ ὑποβάλλει. Cod. Vat. 441. Cod. 442. Cod. 443. Cod. Alex. 16. p. 80. παραίνεσις λδ'. περὶ πρῶτης καὶ σωφροσύνης. τῷ ἀδελφῷ. Cod. Vat. 1815. p. 191. Cod. Alex. 8. p. 26. παραίνεσις λε'. ἀντιρρήτικῇ, περὶ πρῶτης &c. Cod. Alex. 42. pag. 58. ἀντιρρήτικόν, περὶ παρῶτης &c. Cod. Vat. 440. pag. 58. Græce in edit. Oxon. pag. 304. περὶ παρῶτης καὶ σωφροσύνης. παραίνεσις λε'. τῷ ἀδελφῷ. Latine per Vossium tom. 1. p. 130. *Antirrhethicon, siue controver-*

sia, de virginitate & continentia. Fratrem siue sororem aggrediens demon improbus: & per Zinum ferm. 13. De Virginitate & Castitate. Improbus demon ita fratres & sorores aggreditur: Utrobique extra numerum Parænesewn. Apud Photium, Parænesis XXXII.

118. *Parænesis Trigesima quarta.* παραίνεσις λδ'. περὶ ἀγνείας. παρείκαζε τ' ἀγνείαν, ἀγαπητέ ἀδελφὲ, τῷ φοίνικι. Cod. Clement. 51. p. 130. Cod. Vat. 442. p. 176. Cod. Vat. 443. p. 111. Cod. Vat. 441. pag. 184. Cod. Alex. 16. p. 81. παραίνεσις λε'. περὶ ἀγνείας. παρείκαζε. Cod. Vat. 1815. p. 193. Cod. Alex. 8. p. 27. παραίνεσις λς'. περὶ ἀγνείας καὶ κατασάσεως. Cod. Alex. 42. p. 60. τῷ αὐτῷ περὶ ἀγνείας. παρείκαζε, ἀγαπητέ ἀδελφὲ, τ' ἀγνείαν τῷ φοίνικι. Cod. Vat. 440. p. 60. Græce in edit. Oxon. p. 306. περὶ ἀγνείας. παραίνεσις λς'. παρείκαζε τ' ἀγνείαν, &c. Latine apud Zinum ferm. 14. *De castitate. Castitatem, frater carissime, palma similem puta: & per Vossium tom. 1. p. 133. Apud Photium, Parænesis XXXIII.*

119. *Parænesis Trigesima quinta.* παραίνεσις λε'. περὶ ἔθ' μὴ ρέμβεσθαι τὴς ὀφθαλμῶς ὥς καὶ κῆσε, ἀλλὰ μάλλον κατὰ ἔχον τὸ βλέμμα, ἢ ὡς τ' ψυχῇ πρὸς Κύριον. καὶ ἐν τίνι κατήργηται ὁ δαίμων τ' πορνείας. ἢ μόνον δι' ἀποχρῆς βρωμάτων. Cod. Clem. 51. p. 131. Cod. Vat. 442. p. 177. Cod. Vat. 443. pag. 112. Cod. Vat. 441. p. 186. Cod. Alex. 16. p. 82. παραίνεσις λς'. περὶ ἔθ' μὴ ρέμβεσθαι. Cod. Vat. 1815. p. 195. Cod. Alex. 8. p. 28. παραίνεσις λς'. Cod. Alex. 42. p. 61. τῷ αὐτῷ μὴ ρέμβεσθαι τὴς ὀφθαλμῶς ὥς καὶ κῆσε, ἀλλὰ μάλλον κατὰ ἔχον τὸ ὄμμα, ἢ ὡς τ' ψυχῇ πρὸς Κύριον. ἐρώτησις. ἐν τίνι καταργεῖται ὁ δαίμων τ' πορνείας; ἀλλὰ ἀποχρῆς βρωμάτων, ἢ ἢ; ἀποκρίσις. ἢ μόνον ἀλλὰ ἀποχρῆς βρωμάτων. Cod. Vat. 440. p. 61. Græce in edit. E Oxon. p. 307. περὶ ἔθ' μὴ ρέμβεσθαι &c. παραίνεσις λς'. ut in Cod. Clem. 51. Latine per Vossium tom. 2. p. 166. *Parænesis XXXVII. non debere nos huc illucque retorquere oculos, sed potius deorsum aspectum habere, sursum vero animam ad Dominum. Interrogatio. In quonam fornicationis demon funditus profligatur? Responsio. Non solum per abstinentiam a cibis.* Apud Photium, *Parænesis XXXV.*

120. *Parænesis Trigesima sexta.* παραίνεσις λζ'. περὶ τῶν παρὰ παθείας. μοναχῆ, ἔτω τῷ Χριστῷ ἐπηγγείλω ἀρέσας. Cod. Clem. 51. p. 133. Cod. Vat. 442. pag. 179. Cod. Alex. 16. p. 83. Cod. Vat. 441. p. 188. Cod. Vat. 443. p. 114. παραίνεσις λζ'. Cod. Vat. 1815. p. 197. Cod. Alex. 8. pag. 29. παραίνεσις λη'. Cod. Alex. 42. p. 63. ἡ αὐτὴ περὶ τῶν παρὰ παθείας. μοναχῆ, ἔτω τῷ Χριστῷ ἐπηγγείλω ἀρέσας. Cod. Vat. 440. pag. 62. Græce in edit. Oxon. p. 308. περὶ τῶν παρὰ παθείας. παραίνεσις λη'. μοναχῆ, ἔτω τῷ Χριστῷ. Latine per Vossium tom. 2. p. 169. *Parænesis XXXVIII. de mansuetudine. Ita ne, o monache, professus es, te Christo placere velle.* Apud Photium, *Parænesis XXXVI.*

121. *Parænesis Trigesima septima.* παραίνεσις λζ'. περὶ ἀνυποτάκτων, καὶ περὶ καταστάσεως, καὶ φόβου Θεοῦ, καὶ ἡ κρίματος ἡ μέλλοντος. ἀγαπητέ, εἰ ἐλθὼν ἀδελφὸς παρακαλέσῃ σε, λέγων. Cod. Clem. 51. pag. 135. Cod. Vat. 442. p. 181. Cod. Vat. 443. pag. 116. Cod. Vat. 441. p. 190. Cod. Alex. 16. p. 84. παραίνεσις λη'. περὶ ἀνυποτάκτων &c. Cod. Vat. 1815. p. 198. Cod. Alex. 8. p. 31. παραίνεσις λδ'. πρὸς ἀνυποτάκτους, καὶ περὶ ἀναστάσεως, καὶ φόβου Θεοῦ &c. Cod. Alex. 42. p. 65. ἡ αὐτὴ πρὸς ἀνυποτάκτους, καὶ περὶ καταστάσεως, καὶ φόβου Θεοῦ, καὶ κρίματος ἡ μέλλοντος. ἀδελφε, εἰ ἐλθὼν ὁ ἀδελφὸς παρακαλέῃ σε, λέγων. Cod. Vat. 440. p. 93. Græce in edit. Oxoniensi pag. 310. περὶ ἀνυποτάκτων, καὶ περὶ ἀναστάσεως, καὶ φόβου Θεοῦ, καὶ ἡ κρίματος ἡ μέλλοντος. παραίνεσις λδ'. ἀγαπητέ, εἰ ἐλθὼν. Latine apud Vossium tom. 2. pag. 171. *Parænesis XXXIX. De inobedientibus, & de statu, ac timore Dei, & de futuro judicio. Carissime, si frater aliquis adventans, cohortetur te, dicens.* Apud Photium, *Parænesis XXXVII.* Fragmentum ex sermone S. Ephraem, περὶ καταστάσεως, habetur Cod. Palat. 91. pag. 140. cujus initium: ἐν μὲν τῇ πωλατείᾳ ὁδῶ ἐς τὰ αὐτὰ, κακοφροσύνῃ, περιπατοῦμεν.

122. *Parænesis Trigesima octava.* παραίνεσις λη'. περὶ δολαβείας. ἀγαπητέ, πρόσθε σφοδρῶς μὴ ἀπολέσας τὴν δόξαν ὁδόν. Cod. Clem. 51. p. 140. Cod. Vat. 442. pag. 189. Cod. Vat. 443. p. 121. Cod. Vat. 441.

Tom. I.

A p. 198. Cod. Alex. 16. p. 88. παραίνεσις λδ'. Cod. Vat. 1815. p. 204. Cod. Alex. 8. p. 35. παραίνεσις μ'. περὶ ἧς μὴ ῥέμβεσθαι τὴν ὁφθαλμὸν. Cod. Alex. 42. p. 71. ἡ αὐτὴ περὶ δολαβείας. ἀγαπητέ, &c. Cod. Vat. 440. pag. 67. Græce in edit. Oxon. p. 315. περὶ δολαβείας. παραίνεσις μ'. ἀγαπητέ. Latine per Vossium tom. 2. p. 178. *Parænesis XL. de pietate, & abstinentia ab illicitis, ac de timore Dei. Carissime frater, attende vehementer, ne perdas viam rectam.* Apud Photium, *Parænesis XXXVIII.*

123. *Parænesis Trigesima nona.* παραίνεσις λδ'. περὶ τῶν ἐκπιπτόντων ἡ οἰκείας ἀμελείας, καὶ προφασίζοντων προφάσεις ἐν ἀμαρτίας. ἀδελφε, τὴν μονήρην βίον ἐπεθύμησας. Cod. Clem. 51. p. 142. Cod. Vat. 442. pag. 192. Cod. Alex. 16. p. 89. Cod. Palat. 368. p. 317. Cod. Vat. 443. pag. 124. Cod. Vat. 441. p. 200. περὶ τῶν ἐκπιπτόντων ἡ οἰκείας &c. παραίνεσις μ'. ἀδελφε ἡ μονήρην βίον ἐπεθύμησας. Cod. Vat. 1815. p. 206. παραίνεσις μ'. περὶ &c. ἀδελφε, τὴν μονήρην βίον. Cod. Alex. 8. p. 36. παραίνεσις μα'. Cod. Alex. 42. p. 73. Græce in edit. Oxon. p. 317. παραίνεσις μα'. Latine per Vossium tom. 2. pag. 181. *Parænesis XLI. de his, qui propria cadunt negligentia, excusationesque in peccatis pretextunt. Frater, solitariam desiderasti vitam.* Apud Photium, *Parænesis XXXIX.*

D 124. *Parænesis Quadregesima.* παραίνεσις μ'. πρὸς ἀδελφὸν ἐκπεσόντα, καὶ πρὸς μετανοίας. τοῖς ἐν ἡμετέρῃ καθεστουμένῃ τῶν δολαβῶν Πατρὸς ὑποβάλλει ὁ ἐχθρὸς, λέγων. Cod. Clem. 51. pag. 148. Cod. Vat. 442. p. 199. Cod. Vat. 443. p. 128. Cod. Vat. 441. p. 207. Cod. Alex. 16. p. 92. παραίνεσις μα'. Cod. Vat. 1815. p. 210. Cod. Alex. 8. p. 40. παραίνεσις μβ'. Cod. Alex. 42. p. 77. τὴν αὐτὴν πρὸς ἀδελφὸν &c. Cod. Vat. 440. pag. 72. Græce in edit. Oxon. p. 322. παραίνεσις μβ'. Latine per Vossium tom. 2. p. 187. *Parænesis XLII. ad fratrem, qui excidit: & de poenitentia. Sub obedientia Patris spiritualis constitutis suggerit inimicus.* Apud Photium, *Parænesis XL.*

125. *Parænesis Quadregesima prima.* παραίνεσις μα'. ὅτι ἡ δὲ ὁμνύειν ἔτε δυσφημεῖν. ἡ Κυρίως καὶ σωτήρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ

εἰπόντος . πάλιν ἠκούσατε . Cod. Clement. 51. p. 154. Cod. Vat. 442. pag. 207. Cod. Vat. 443. p. 133. Cod. Vat. 441. pag. 215. Cod. Alex. 16. pag. 96. παραίνεσις μβ'. Cod. Vat. 1815. p. 216. Cod. Alex. 8. pag. 45. τῷ αὐτῷ ὅτι ἔδῃ . &c. Cod. Vat. 440. p. 71. Græce in edit. Oxon. p. 327. παραίνεσις μγ'. Latine per Vossium tom. 2. p. 193. *Parænesis XLIII. quod non oporteat jurare, neque blasphemare. Cum dicat Dominus Ὁ Salvator noster Iesus Christus.* Apud Photium, *Parænesis XLI.*

126. *Parænesis Quadragesima secunda.* παραίνεσις μβ'. πρὸς ἵνα ἀδελφὸν λόγος εἴρηται, ὅτι κρεῖσσον γαμεῖν ἢ πυρᾶσθαι. ἄκουε ὁ Ἀποστόλος λέγοντος . Θέλω πάντας ἀνθρώπους εἶναι ὡς καὶ ἐμαυτὸν . Cod. Clem. 51. p. 156. παραίνεσις μβ'. πρὸς ἵνα ἀδελφὸν λέγοντα, εἴρηται, κρεῖσσον γαμεῖν &c. Cod. Vat. 442. p. 210. παραίνεσις μβ'. πρὸς ἵνα ἀδελφὸν εἴρηκότα, ὅτι κρεῖσσον &c. Cod. Alex. 16. p. 97. παραίνεσις μγ'. πρὸς τὴν λέγοντας, πρὸς τινὰ ὁ λόγος εἴρηται . κρεῖσσον γαμεῖν &c. Cod. Alex. 42. p. 84. παραίνεσις μβ'. πρὸς ἵνα λόγος εἴρηται, ὅτι κρεῖσσον γαμεῖν, ἢ πυρᾶσθαι. ἀποκρίσεις . ἄκουε . Cod. Vat. 441. p. 218. παραίνεσις μγ'. πρὸς ἵνα ἐρωτήσαντα, ὅτι κρεῖσσον γαμεῖσθαι, ἢ πυρᾶσθαι . Cod. Alex. 8. p. 47. τῷ αὐτῷ λόγος, πρὸς τινὰ εἴρηται, ὅτι κρεῖσσον γαμεῖν &c. Cod. Vat. 440. p. 76. Cod. Vat. 443. p. 35. Græce in edit. Oxon. p. 329. πρὸς ἀδελφὸν λόγος εἴρηται, ὅτι κρεῖσσον γαμεῖν, ἢ πυρᾶσθαι . παραίνεσις μδ'. ἄκουε . Latine per Vossium tom. 1. p. 4. *Ad fratrem quemdam sci- scitantem : ad quem hoc dictum pertineat : melius est nubere, quam uri ? Responsio . Apostolum audi dicentem . Hujus sermonis non meminit Photius.*

127. * *Parænesis Quadragesima tertia.* παραίνεσις μγ'. ἀπολογία πρὸς ἀδελφὸν πρὶ ἡλὶ ὁ ἱερέως . ἐρώτησις . ὁ γραφῆς λεγόντος πρὶ ἡλὶ τῷ ἱερέως . Cod. Clem. 51. p. 157. παραίνεσις μγ'. ἀπολογία πρὸς ἀδελφὸν, ὅτι τῷ κατ' ἀγνύπτον λόγων, πρὶ ἡλὶ ὁ ἱερέως &c. Cod. Vat. 442. p. 301. παραίνεσις μγ'. ἀπόλογος πρὸς ἀδελφὸν πρὶ ἡλὶ ὁ ἱερέως . Cod. Alex. 16. pag. 98. παραίνεσις μγ'. ἀπολογία πρὸς ἀδελφὸν πρὶ ἡλὶ ὁ ἱερέως . Cod. Vat. 441. p. 219. παραίνεσις μδ'. πρὸς ἀδελφὸν ἀποκρίσαντα πρὶ ἡλὶ ὁ ἱερέως . Cod. Alex. 8. pag. 48. ὁ αὐτῷ

A ἀπολογία πρὸς ἀδελφὸν ἀντιλέξαντα πρὶ ἡλὶ ὁ ἱερέως . ἐρώτησις . ὁ γραφῆς λεγόντος . Cod. Vat. 439. p. 192. Cod. Vat. 440. p. 77. ἐρωπαπόκεισις, ἀπολογία πρὸς ἀδελφὸν περὶ ὁ ἡλὶ ὁ ἱερέως, ὅτι κακολογῶντες ὁ Θεὸν οἱ υἱοὶ αὐτοῦ, ὅτι ἐνεδέτα αὐτοῦ . πρόσεχε σεαυτῷ, μήποτε πολλαί . Cod. Vat. 443. pag. 136. Apud Vossium tom. 1. pag. 6. & Photium, *Parænesis XLII.* Dcest in edit. Oxon.

128. *Parænesis Quadragesima quarta.* B παραίνεσις μδ'. περὶ φόβου Θεοῦ . πρόσεχε σεαυτῷ ἀγαπητὲ, μήποτε ἐν ἀμελείᾳ καὶ μετεωρισμῷ ἀπολέσης σε ὁ χερόν . Cod. Clem. 51. p. 160. Cod. Vat. 442. p. 211. Cod. Vat. 441. p. 224. Cod. Alex. 16. p. 101. παραίνεσις μδ'. Cod. Vat. 1815. p. 222. παραίνεσις μς'. Cod. Alex. 8. p. 52. παραίνεσις κα'. ὑποτύπωσις πρὸς ἐπιρροαζομένης ὑπὸ τῷ ἰδίῳ λογισμῷ . πρόσεχε σεαυτῷ ὡς νεώτης, μήποτε . Cod. Alex. 42. p. 30. παραίνεσις πρὶ φόβου Θεοῦ . πρόσεχε σεαυτῷ ἀγαπητὲ, μήποτε ἐν ἀμελείᾳ . Cod. Vat. 439. p. 234. Cod. Vat. 443. pag. 140. παραίνεσις κδ'. πρὶ φόβου Θεοῦ . πρόσεχε σεαυτῷ νεανία, μήποτε ἐν ἀμελείᾳ . Cod. Vat. 440. pag. 28. Græce in edit. Oxon. pag. 330. πρὶ φόβου Θεοῦ παραίνεσις μέ . πρόσεχε σεαυτῷ, ἀγαπητὲ . Latine per Ambrosium ferm. XII. & Vossium tom. 2. pag. 196. *Parænesis XLIV. de timore Dei. Attende tibi ipsi, carissime, ne forte in negligentia.* Apud Photium, *Parænesis XLIII.*

129. *Parænesis Quadragesima quinta.* παραίνεσις μέ . πρὶ ἀγάπης . ἀγαπητὲ, εἰ ἂν ἀξιώθῃς γνώσεως καὶ ἀγκύσεως . Cod. Clem. 51. p. 163. Cod. Vat. 442. pag. 215. Cod. Vat. 441. p. 228. Cod. Alex. 16. p. 102. παραίνεσις μς'. ἀγαπητὲ, εἰ ἂν ἀξιώθῃς γνώσεως . Cod. Vat. 1815. p. 225. παραίνεσις μζ'. Cod. Alex. 8. p. 54. παραίνεσις μδ'. πρὶ ἀγάπης ἥτις ἐστὶν ὁ Χριστός . ἀγαπητὲ, εἰ ἂν ἀξιώθῃς . Cod. Alex. 42. p. 85. πρὶ ἀγάπης . ἀγαπητὲ . Cod. Vat. 443. p. 142. παραίνεσις λ'. πρὶ ἀγάπης . ἀγαπητὲ, εἰ ἂν ἀξιώθῃς χαρίσματος γνώσεως . Cod. Vat. 440. p. 29. Græce in edit. Oxon. pag. 332. πρὶ ἀγάπης . παραίνεσις μς'. ἀγαπητὲ, εἰ ἂν ἀξιώθῃς γνώσεως . Latine per Zinum ferm. IX. & Vossium tom. 2. pag. 199. *Parænesis XLV. de caritate sive dilectione. Si tibi, carissime, donum scientiæ ὁ di-* scre-

scetionis. Apud Photium, *Parænesis XLIV*. A

130. *Parænesis Quadragesima sexta*. πα-
ραίνεσις μς'. πρὸς Εὐλόγιον. εἰς τὸ καρπὸν τῆς
ὑπακοῆς ἀφορῶν, ἀδελφε, ἐσθ' ὅσα γράψα-
σαι πρὶ ὧν μοι πρὸς ἐπαξίας. Cod. Clem. 51.
p. 164. Cod. Vat. 441. pag. 229. Cod. Alex.
16. p. 103. παραινέσεις μς'. πρὸς Εὐλόγιον. εἰς
τὸ καρπὸν. Cod. Vat. 1815. p. 226. παραινέσεις
μῆ. πρὸς Εὐλόγιον μοναχόν. Cod. Alex. 42.
p. 95. παραινέσεις μῆ. Cod. Alex. 8. pag. 55.
παραινέσεις μέ. Cod. Vat. 442. p. 216. πα-
ραίνεσις πρὸς Εὐλόγιον. Cod. Vat. 443. pag.
143. παραινέσεις λα'. πρὸς Εὐλόγιον. Cod.
Vat. 440. p. 30. Græce in edit. Oxon. p. 333.
πρὸς Εὐλόγιον. παραινέσεις μς'. ὅτι τὸ καρπὸν
τῆς ὑπακοῆς ἀφορῶν. Latine per Vossium tom.
2. p. 201. *Parænesis XLVI. ad Eulogium. Ad
fructum obedientie respiciens, Frater carissime.*
Apud Photium, *Parænesis XLV*.

131. *Parænesis Quadragesima septima*.
παραινέσεις μς'. πρὸς ἀκηδασίῳ μοναχὸν λέ-
γοντα. ἀφίημι, καὶ εἰς τὸ κόσμον ὑπάγω. ἔφη
ὁ Κύριος τῷ δόξῃς. εἰσέλθετε ἀφ' ἧς τῆς πυ-
λῆς. Cod. Clem. 51. p. 186. Cod. Alex.
16. p. 105. παραινέσεις μς'. πρὸς ἀκηδασίῳ
μοναχὸν λέγοντα. ἀφίημι τὸν ἔρημον, καὶ εἰς
ἐκ. Cod. Vat. 441. p. 234. παραινέσεις μῆ.
Cod. Vat. 1815. p. 229. παραινέσεις μς'. Cod.
Vat. 442. p. 221. παραινέσεις μέ. πρὶ ὑπομονῆς.
ἔφη. Cod. Alex. 42. p. 86. παραινέσεις πρὸς ἀκη-
δασίῳ ἐκ. Cod. Vat. 443. pag. 146. παρ-
αινέσεις λβ'. πρὸς ἀκηδασίῳ ἀδελφόν, καὶ λέγον-
τα. ἀφίημι τὸν μοναχόν, καὶ εἰς τὸν κόσμον πο-
ρεύομαι. ἔφη. Cod. Vat. 440. pag. 33. Græce
in edit. Oxon. p. 337. πρὸς ἀκηδασίῳ μονα-
χὸν λέγοντα. ἀφίημι, εἰς τὸν κόσμον ὑπάγω.
παραινέσεις μῆ. ἔφη ὁ Θεὸς δόξῃς. εἰσέλθετε.
Latine per Vossium tom. 2. pag. 205. *Paræ-
nesis XLVII. ad monachum acedie deditum,
qui tentabatur, ut rediret ad seculum. Dixit
Dominus glorie: intrate per angustam portam.*
Apud Photium, *Parænesis XLVI*.

132. *Parænesis Quadragesima octava*.
παραινέσεις μῆ. πρὶ κακῶν. ὃν τρόπον ξίφος
υδροκοπέει ἵππον. Cod. Clem. 51. pag. 174.
Cod. Vat. 441. p. 244. Cod. Alex. 16. p. 110.
παραινέσεις μς'. Cod. Vat. 442. p. 231. παρ-
αινέσεις μδ'. Cod. Vat. 1815. p. 236. παραινέσεις
μς'. πρὶ κακῶν, καὶ ἀμελείας. Cod.

Alex. 42. p. 92. πρὶ κακῶν. Cod. Vat.
443. p. 152. Græce in edit. Oxon. pag. 341.
πρὶ κακῶν. παραινέσεις μδ'. ὃν τρόπον.
Latine per Vossium tom. 2. p. 212. *Parænesis
XLVIII. de morum perversitate ac dissolutione,
et negligentia. Quemadmodum gladius nervos
incidit equo.* Apud Photium, *Parænesis XLVII*.

133. *Parænesis Quadragesima nona*. πα-
ραίνεσις μδ'. πρὶ ἀφροσύνης καὶ μοναδικῆς βίης
ὑπὲρ πάντων κοσμικῶν. ἀδελφε ἀγαπητέ, εἰάν
ἀποταξάμενος τῷ βίῳ, γένῃ μοναχός, νῆφε
ὅτι πολλὰ αἱ μεθοδία καὶ ἐχθρῶν. Cod. Clem.
51. p. 175. Cod. Alex. 16. p. 111. Cod. Alex.
8. p. 58. Cod. Vat. 441. p. 245. παραινέσεις ν'.
ἀγαπητέ ἀδελφε, εἰάν. Cod. Vat. 1815. p.
237. παραινέσεις μῆ. πρὶ διαφορᾶς βίης καὶ μονα-
χικῆς ὑπὲρ τῶν κοσμικῶν. ἀγαπητέ ἀδελφε. Cod.
Vat. 442. p. 232. παραινέσεις μς'. πρὶ ἀφρο-
σύνης μοναχικῆς βίης καὶ κοσμικῆς. Cod. Alex. 42.
pag. 94. πρὶ ἀφροσύνης καὶ μοναδικῆς βίης πα-
ρὰ τῶν κοσμικῶν. ἀγαπητέ, εἰάν. Cod. Vat. 440.
pag. 55. Cod. Vat. 443. pag. 152. Græce in
edit. Oxon. p. 342. πρὶ ἀφροσύνης καὶ μοναχι-
κῆς βίης ὑπὲρ τῶν κοσμικῶν. παραινέσεις ν'. ἀγαπη-
τέ ἀδελφε, εἰάν. Latine per Voss. tom. 2. pag.
214. *Parænesis XLIX. de differentia atque præ-
stantia vite monasticae supra vitam secularem.
Frater carissime, si abdicata vita seculari factus
sis monachus.* Apud Photium, *Parænesis XLVIII*.

134. * *Sancti Ephraem Syri de quibusdam
interrogationibus*. τῶ ἀγίῳ Ἐφραίμ καὶ Σύρῳ,
πρὶ ἐρωτήσεων ἑαυτῶν. πρὶ ὧν ἠρωτήσατε μη-
δεὶν βελάμενοι. Cod. Vat. 440. p. 80. Cod.
Vat. 441. pag. 218. Apud Vossium tom. 2.
pag. 98. *Parænesis III. de quibusdam interroga-
tionibus, ac de humilitate. Quæ discendi cupi-
di interrogastis.* Deest in edit. Oxon.

135. * *Ejusdem adhortationes ad Ascetas
secundum alphabetum*. τῶ αὐτῷ παραινέσεις
ἀσκητῶν καὶ σοιχείων. ἀρχὴ ἀποταγῆς μονα-
χῶν φεβέσθαι τῷ Θεῷ. Cod. Vat. 440. p. 90.
Apud Vossium tom. 2. pag. 90. *Parænesis I.
ad eos, qui in religionis se rudimentis exercent.
Initium renunciationis monachi est timere Do-
minum.* Deest in edit. Oxon.

136. * *Ejusdem adhortatio*. τῶ αὐτῷ πα-
ραίνεσις. ἀκούσατε πάντα ὑμεῖς υἱοὶ φωτὸς ὄντες.
Cod. Vat. 440. p. 94. Apud Voss. tom. 2. p. 97.
*Parænesis II. Audite ista, et custodite vos, qui
filii*

fili lucis estis. Deest in edit. Oxon.

137. *Ejusdem de compunctione*. τὸ αὐτὸ περὶ κατανύξεως. κατανύγηδι ψυχὴ μὲν, κατανύγηδι ὅτι πᾶσι τοῖς ἀγαθοῖς. Cod. Vat. 440. p. 94. Cod. Vat. 1815. p. 52. Cod. Alex. 8. p. 122. Cod. Alex. 16. p. 239. ubi λόγος ἕτερος inscribitur: nam sermo primus de compunctione, ibidem est p. 235. cujus initium: ἐν μιᾷ τῇ ἡμέρᾳ. Cod. Clem. 62. p. 131. λόγος περὶ κατανύξεως. κατανύγηδι. Græce in edit. Oxon. p. 112. λόγος ἕτερος κατανυκτικὸς. κατανύγηδι. Latine apud Vofs. t. 1. p. 143. *Sermo II. De compunctione. Compungere anima mea*.

138. *Ejusdem, non oportere ridere ac extolli, sed potius plorare ac lugere*. τὸ αὐτὸ, ὅτι ὁ χεὶν γελᾷ καὶ μετεωρίζεται, ἀλλὰ μᾶλλον πένθειν καὶ κλάειν. ἀρχὴ κατὰ στροφὴν ψυχῆς μοναχῶν, γέλως καὶ παρρησία. Cod. Vat. 440. p. 97. Cod. Vat. 733. pag. 213. Cod. Clem. 62. pag. 134. ὅτι ὁ δὲ γελᾷ καὶ μετεωρίζεται, ἀλλὰ κλάειν καὶ πένθειν ἑαυτὸς. Cod. Vat. 441. p. 74. Cod. Vat. 442. p. 69. Cod. Vat. 443. p. 41. Cod. Alex. 16. p. 31. Cod. Clement. 51. p. 56. ὅτι ὁ χεὶν γελᾷ, ἀλλὰ πένθειν καὶ κλάειν λόγος. Cod. Vat. 1815. p. 27. Cod. Alex. 8. p. 118. παραίνεσις κ'. περὶ ὅ μὴ γελᾷν, καὶ μὴ μετεωρίζεται. Cod. Alex. 42. p. 27. ubi hic titulus imperite præfigitur sermoni sequenti, cujus initium p. 30. πρὸς εὐσεβεῖς, ὡς νεώτης: est autem inter Paræneses vigesima. Græce in edit. Oxon. p. 176. ὅτι ὁ δὲ γελᾷ καὶ μετεωρίζεται, ἀλλὰ κλάειν καὶ πένθειν ἑαυτὸς. ἀρχὴ κατὰ στροφὴν. Latine per Vossium tom. 1. p. 110. & Ambrosium serm. 6. Apud Photium in Biblioth. Cod. 196.

139. * *Ejusdem, quod ludicris rebus abstinendum sit Christianis, & de amore pauperum*. Τὸ αὐτὸ ὅτι ὁ δὲ παίζειν Χριστιανὸς, καὶ περὶ φιλοπρωχίας. ὅτι καὶ ὁ δὲ παίζειν Χριστιανὸς, πάντες γινώσκουσιν. Cod. Vat. 440. p. 103. Vofs. t. 1. p. 113. Deest in edit. Oxon.

140. *Ejusdem de virtute ad novitium monachum, Adhortationes IV. Prologus. Dominus ad salutem hominum profectus in mundum*. τὸ αὐτὸ περὶ ἀρετῆς πρὸς νεώτερον μοναχὸν, τετάρτων παραίνεσεων Πρόλογος. ὁ Κύριος ὅτι σωτηρίᾳ τῷ ἀνθρώπῳ ἐπιδημήσας. Cod. Vat. 440. pag. 110. Cod. Vat. 441.

A pag. 17. Cod. Vat. 442. p. 11. Cod. Vat. 443. pag. 5. Cod. Alex. 16. pag. 3. Cod. Alex. 42. p. 213. Cod. Clem. 51. p. 15. Prodiit Græce in edit. Oxon. p. 140. περὶ ἀρετῆς πρὸς νεώτερον ἀσκητὴν, κεφάλαιον δ'. πρόλογος. ὁ Κύριος. Latine per Vofs. tom. 2. p. 23. In Cod. Vat. 442. dividitur in *Adhortationes V*. nam secunda Adhortatio bifariam distribuitur. In C. Alex. 16. περὶ ἀρετῆς πρὸς νεώτερον μοναχὸν, παραίνεσις πρώτη. ὁ Κύριος: continetque sequentem Adhortationem, quæ incipit: εἰὰν καδέζη. In Cod. Alex. 42. hic sermo de virtute ad novitium monachum dividitur in capita VIII. quorum primum pag. 213. incipit, ὁ Κύριος. Vofs. tom. 2. p. 23. II. pag. 214. εἰὰν καδέζη ἐν ἐρήμῳ. Voss. p. 24. III. p. 214. ἐν κοινοβίῳ καδεζόμενος, μὴ ἐκκλίνας. Vofs. pag. 24. IV. pag. 216. πρὸς ἐκτενέον ἀπὸ κακῆς. Vofs. pag. 28. V. pag. 219. γίνεαι ποιμαρὲν φρόνιμος. Voss. p. 30. VI. p. 220. περὶ ὃ ὧν μοι λελάληκας τῶν κτ'. Vofs. p. 31. VII. p. 223. μακάριοι οἱ μὴ πωσόντες ἐν ἀμφιβλήτοισι τῷ ἐχθρῷ. Vofs. p. 33. VIII. p. 224. εἴπε τις τῷ ἀγίῳ. Vofs. p. 35.

141. *Adhortatio prima*. ἀρχὴ πρώτης παραίνεσεως. εἰὰν καδέζη ἐν ἐρήμῳ κατὰ μόνας. Cod. Vat. 440. p. 110. Cod. Vat. 441. pag. 18. Cod. Vat. 442. pag. 12. Cod. Vat. 443. p. 6. Cod. Alex. 16. pag. 5. Cod. Alex. 42. p. 214. Cod. Clement. 51. p. 15. Græce in editione Oxonien. p. 140. ἀρχὴ τῆς πρώτης παραίνεσεως. εἰὰν. Latine per Vossium tom. 2. pag. 24.

142. *Adhortatio secunda*. παραίνεσις β'. πρὸς ἐκτενέον ἀπὸ κακῆς συμβουλίας. Cod. Vat. 440. p. 111. Cod. Vat. 441. pag. 21. Cod. Vat. 442. p. 15. Cod. Vat. 443. pag. 8. Cod. Alex. 16. p. 5. Cod. Alex. 42. p. 216. Cod. Clem. 51. p. 17. In Cod. Vat. 442. hæc Adhortatio in duas dividitur, quarum prima incipit, πρὸς ἐκτενέον: secunda, γίνεαι ποιμαρὲν φρόνιμος. Prodiit Græce in edit. Oxon. p. 142. παραίνεσις β'. πρὸς ἐκτενέον ἀπὸ κακῆς. Latine per Vossium tom. 2. p. 28.

143. *Adhortatio tertia*. παραίνεσις γ'. περὶ ὃ ὧν μοι λελάληκας τῶν κτ' ἀγνοίαν λογισμῶν. Cod. Vat. 440. p. 113. Cod. Vat. 441. p. 26. Cod. Vat. 442. p. 20. Cod. Vat. 443. p. 10. Cod. Alex. 16. p. 7. Cod. Alex. 42. pag.

pag. 220. Cod. Clem. 51. pag. 20. Græce in A edit. Oxon. p. 145. Latine per Vossium tom. 2. pag. 31.

144. *Adhortatio Quarta*. παραίνεσις δ' ἐπὶ τῷ ἁγίῳ . μελέτα καλὰ . Cod. Vat. 440. p. 114. Cod. Vat. 441. p. 30. Cod. Vat. 442. p. 25. Cod. Vat. 443. p. 13. Cod. Alex. 16. p. 10. Cod. Alex. 42. p. 224. Cod. Clem. 51. p. 24. Græce in edit. Oxon. p. 148. Latine per Vossium tom. 2. pag. 35. Pars hujus adhortationis exstat Cod. Vat. 439. pag. 50. B inscripta, παραίνεσις δ' . incipitque : εἰς πνεύμα ὑπερηφάνειας καὶ φιλαρχίας καὶ πλῆτθ . Vide Vossium tom. 2. p. 37. ab iis verbis : Si spiritus superbie, aut ambitionis, divitiarumve te conturbet .

145. * *Ejusdem de abstinendo a cupiditatibus carnalibus* : ὅ de certamine, ac de multa securitate, ad Fratrem qui excidit . Τὸ αὐτὸ πρὸς τὸ ἀπέχεσθαι τῆς σαρκικῆς ἐπιθυμιῶν, καὶ πρὸς ἀγώνος, καὶ ἀσφαλείας πομπῆς, πρὸς ἀδελφὸν ἐκπεσόντα . οἱ ἐν ἰατροείοις θεραπευόμενοι, οὗτοι ἐπιχαίρονται . Cod. Vat. 440. p. 147. Cod. Alex. 42. p. 227. ubi inscribitur, παραίνεσις ἐννάτη, πρὸς τὸ &c. estque sermo imperfectus, continuatur autem cum præcedenti sermone de virtute ad novitium monachum . Prodiit per Vossium tom. 1. p. 122. Deest in edit. Oxon.

146. * *Ejusdem de patientia* ὅ compunctione sermo Paræneticus . Τὸ αὐτὸ πρὸς ἡσυχίας καὶ κατανύξεως λόγος παρανετηκός . ὁ πλάσας ἡμῶς Θεὸς ἐπιτελείων τὴν αἰσθητικὴν ἡμῶν . Cod. Vat. 440. p. 149. mutilus in fine . Prodiit per Vossium tom. 1. pag. 167. Deest in edit. Oxon.

147. * *Ejusdem quod perfectum esse oporteat monachum* . Τὸ αὐτὸ πρὸς τὸ τέλειον εἶναι τὸ μοναχόν . πέρυσί μοι πρὸς ἡλθον ἑνὲς ἀγνῶτες . Cod. Vat. 441. p. 276. Cod. Vat. 442. p. 264. Cod. Alex. 16. p. 125. Cod. Alex. 42. p. 265. Apud Vossium tom. 2. pag. 247. Deest in edit. Oxoniensi, in qua p. 423. ejusdem argumenti, sed diversus sermo exstat, cujus initium : εἰς μέγιστον δυνατὸν μὴ γίνεσθαι κατ' αὐτὴν εἰς ἀπάξίαν νεωτέρων .

148. * *Ejusdem de divina gratia* . πρὸς θείας χάριτας . ἀπεῦθε ἔχειν τὴν θεῖαν χάριν σωτῆρ τῆς ψυχῆς . Cod. Vat. 441. pag. 289. Cod.

Vat. 442. p. 278. Cod. Vat. 443. pag. 162. Cod. Alex. 16. p. 132. Cod. Clem. 51. pag. 198. Apud Zinum ferm. 4. *De gratia Dei* . Da operam, ut divinam gratiam habeas in mente tua : & Voss. tom. 1. p. 81. Deest in edit. Oxon.

149. *Ejusdem de morbo lingue, & aliis vitiis* . τὸ αὐτὸ πρὸς γλωσσεολογίας καὶ παθῶν . ἐκπαρμηδύει εἰς ἀναπαύσεις πᾶσαι ἐν πάσῃ τῇ ἀνθρώποτι . Cod. Vat. 441. pag. 294. Cod. Vat. 442. p. 283. Cod. Vat. 443. pag. 166. Cod. Alex. 16. pag. 135. Cod. Clem. 51. p. 202. Latine per Zinum ferm. 5. *De lingue morbo & ceteris vitiis* . *Varie in omnibus hominibus sparsæ sunt cupiditates* : & Vossium tom. 1. p. 103. Ejusdem argumenti, sed diversus sermo prodiit Græce in edit. Oxon. p. 398. πρὸς γλωσσεολογίας καὶ παθῶν . λεωρὰ γέγονεν, ὡς χιὼν, ἡ Μαριάμ, ἵνα καταγνωθῇ ἐν ἐνὶ λόγῳ κακηγορίας .

* 150. * *Ejusdem adhortatio de silentio* . παραίνεσις πρὸς ἡσυχίας . ἀδελφοί, κτήσασθε τὴν ἡσυχίαν ὡς περὶ τείχος . Cod. Vat. 442. pag. 299. Est pars sermonis 8. quem edidit Ambrosius Camaldulensis inscriptum, de *Armatura monachi* ; incipitque edit. Florent. anni 1481. p. 49. *Posside autem silentii quietem veluti murum munitum* . Deest in edit. Oxon. Habetur autem apud Vossium tom. 1. pag. 176. in eo sermone, cujus initium, *Illustris est vita justorum* : ab iis verbis : *Posside autem* D ὅ *mentis tranquillitatem* .

151. * *Ejusdem sermo paræneticus in secundum adventum Domini*, ὅ de poenitentia . τὸ μακαρίῃς Ἐφραίμ λόγος παρανετηκός πρὸς τὴν δευτέραν παρουσίαν τοῦ Κυρίου, καὶ πρὸς μετανοίας . ἀδελφοί, μετανοήσωμεν, ἵνα τὸ Θεὸν ἰλεωποινησώμεθα . Cod. Vat. 442. pag. 306. Cod. Vat. 729. pag. 147. Apud Voss. tom. 2. pag. 270. Deest in editione Oxoniensi .

152. * *Ejusdem adversus improbas mulieres* . τὸ αὐτὸ κατὰ τὴν πονηρὰν γυναῖκα . ἔδεν τοίνυν ἐφάμιλλον θηρίου γυναῖκός πονηρᾶς . Cod. Vat. 443. p. 173. Apud Vossium tom. 1. p. 127. *Nulla par fera improbae ac maledice feminae* . Deest in edit. Oxon.

153. * *Ejusdem de fornicatione, deque improbae mulieris vitiosis moribus* . πρὸς πορνείας, καὶ φονεῖαν πρὸς ἀφροσύνην καὶ γυναικός . πᾶς ὁ ἐμβλέψας γυναῖκα, φησὶν, πρὸς

ᾧ ἐπιθυμῆσαι. Cod. Vat. 443. p. 177. Apud Vossium tom. 1. p. 128. in eodem sermone, qui inscribitur *adversus improbas mulieres*; incipit autem ab iis verbis: *Et Christus ipse in Evangelio dicit: Omnis qui viderit mulierem ad concupiscendum eam*. Deest in edit. Oxonien.

154. *Ejusdem in Transfigurationem Domini*. τῷ ἐν ἀγίοις Πατρὶς ἡμῶν Ἐφραίμ εἰς τὴν μεταμόρφωσιν Ἐκκλῆς. ἐν τῇ χώρᾳ τῇ Δέρος, καὶ χαρμοναί. Cod. Vat. 455. pag. 136. Cod. Vat. 561. p. 28. Cod. Vat. 562. p. 36. Cod. Vat. 820. pag. 196. Cod. Vat. 1216. p. 207. Cod. Vat. 1641. p. 377. Cod. Vat. 1671. p. 97. Cod. Vat. 1673. p. 168. Cod. Palat. 317. p. 95. Cod. Clem. 49. pag. 201. Cod. Clem. 55. p. 78. Cod. Clem. 62. p. 273. Græce in edit. Oxon. pag. 247. Latine apud Vossium tom. 3. p. 186.

155. *Ejusdem Encomium in formosum Josephi, seu de laudibus Joseph Patriarchæ*. τῷ μακαρίῳ Ἐφραίμ λόγος εἰς τὸ πάγκαλον Ἰωσήφ. ὁ Θεὸς ἔστω Ἀβραάμ, ὁ Θεὸς ἔστω Ἰσαάκ, ὁ Θεὸς ἔστω Ἰακώβ. Cod. Vat. 455. pag. 269. Cod. Vat. 468. p. 291. Cod. Vat. 572. pag. 139. Cod. Vat. 695. p. 228. Cod. Vat. 1190. p. 52. Cod. Vat. 1216. pag. 109. Cod. Vat. 1255. p. 75. Cod. Vat. 1633. p. 203. Cod. Vat. 1641. p. 284. Cod. Vat. 1673. p. 124. Cod. Palat. 363. p. 392. Cod. Clement. 21. pag. 89. Varia est in his Codicibus inscriptio. Cod. Vat. 455. λόγος εἰς τὸν πατέρα ἡμῶν Ἰωσήφ. Cod. Vat. 468. 572. 695. 1190. & Clem. 21. λόγος εἰς τὸν πάγκαλον Ἰωσήφ. Cod. Vat. 1216. 1255. εἰς τὸν πάγκαλον Ἰωσήφ, τῷ ἀγίῳ ἑ. Cod. Vat. 1633. 1641. 1671. ἐγκώμιον εἰς τὸν πάγκαλον Ἰωσήφ. Cod. Palat. 363. κυριακῇ τῷ ἁγίῳ Πατέρων, τῷ ὁσὶς πρὸς ἡμῶν Ἐφραίμ ἔστω ἀσκητῶν λόγος εἰς τὸν πάγκαλον Ἰωσήφ. Prodiit Græce in edit. Oxon. p. 234. τῷ μακαρίῳ καὶ ὁσιωτάτῳ πρὸς ἡμῶν Ἐφραίμ, καὶ οἰκουμενικῷ διδασκάλῳ λόγος εἰς τὸν πάγκαλον Ἰωσήφ. ὁ Θεὸς ἔστω Ἀβραάμ. Latine per Ambrosium serm. 19. & Vossium tom. 3. p. 131.

156. *Ejusdem in Abraham & Isaac*. τῷ αὐτῷ εἰς τὸν Ἀβραάμ καὶ Ἰσαάκ. ἀποκρίσις ὁ Θεὸς τῷ δίκῳ Ἀβραάμ. Cod. Vat. 455. p. 282. ἔστω μακαρίῳ καὶ ὁσὶς Πατὴρ ἡμῶν καὶ οἰκ-

Α ἡμῶν διδασκάλῳ Ἐφραίμ ἔστω Σύρος λόγος εἰς τὸν Ἀβραάμ, καὶ εἰς τὸν Ἰσαάκ. ἀποκρίσις. Cod. Clem. 57. pag. 39. Prodiit Græce in edit. Oxon. pag. 415. & Latine per Vossium tom. 3. pag. 122.

* 157. * *Ejusdem sermo in secundum Adventum, & de Judicio*. Ἐφραίμ ἔστω Σύρος λόγος τῷ δευτέρῳ πρὸς αἰσῶν, καὶ τῷ κείσεως. ἀκούσατε, ἀδελφοὶ ἀγαπητοί, ὅσοι τὸ ἅγιον Βάπτισμα. Cod. Vat. 572. pag. 224. Deest in edit. Græca Oxon., & Latina Vossii.

158. * *Ejusdem sermo de sacerdotio*. τῷ ὁσὶς Πατὴρ ἡμῶν Ἐφραίμ ἔστω Σύρος λόγος τῷ ἱερωσύνῳ. ὦ δαῶμα τῷ δόξῳ. ὦ δύναμις ἀρρήτου. Cod. Vat. 579. p. 115. mutilus in fine. Prodiit Latine integer per Voss. tom. 1. p. 1. Deest in editione Oxoniensi.

* 159. * *Ejusdem sermo de vanitate vite, deque poenitentia*. τῷ ὁσὶς Πατὴρ ἡμῶν Ἐφραίμ λόγος εἰς μάταιον βίον, καὶ πρὸς μετανοίας. ὅσοι τὰ ἑβραϊκά καὶ ἀπολυμένα ψάγματα κατελείπατε, ἀγωνήσαδε μὴ πάλιν. Cod. Vat. 581. pag. 159. Deest in edit. Græca Oxoniensi, & Latina Vossii. In Codice Alexandrino Vaticano 48. p. 1. tribuitur Sancto Joanni Chrysostomo: τῷ ἐν ἀγίοις Πατὴρ ἡμῶν Ἰωάννῃ Ἀρχιεπισκόπῳ Κωνσταντινουπόλεως ἔστω Χρυσόστομος, εἰς τὸν μάταιον βίον τῶν, καὶ εἰς ὠφέλειαν ψυχῆς. ἀναγινωσκόμενος τῇ κυριακῇ τῆς ἀποκρίσεως. ὅσοι τὰ τῷ κόσμῳ μάταια καὶ ἀπολυμένα ψάγματα κατελείπατε.

160. * *Ejusdem Encomium in Sanctos Quadraginta Martyres*. τῷ ὁσὶς καὶ μακαριώτατος Πατὴρ ἡμῶν Ἐφραίμ ἐγκώμιον εἰς τὰς ἁγίας τεσσαράκοντα Μάρτυρας. εἰκόνα μαρτυρικῶς διαγράψαι βέλομαι. Cod. Vat. 679. pag. 34. Apud Vossium tom. 3. pag. 230. *Imaginem Sanctorum Martyrum describere cupio*. Deest in editione Oxoniensi.

161. * *Ejusdem sermo in eos, qui in Christo obdormierunt, recitandus Sabbato in depositione casei*. τῷ μακαρίῳ Ἐφραίμ λόγος εἰς τὰς ἐν Χριστῷ κεκοιμημένους, ἀναγινωσκόμενος τῷ Σαββάτῳ τῇ τυροαποδέσεως. τί τῷ τῷ σήμερον, ἀγαπητοί, σπασθῶς ὁμῶς τε, καὶ ἀξίως σιωπή-χθῃμεν. Cod. Vat. 702. p. 167. Cod. Vat. 1636. p. 107. Cod. Clem. 48. pag. 10. ubi post, κεκοιμημένους, λέγεται ὁ Σαββάτῳ τῆς ἀποτυρώσεως. Prodiit Latine per Vossium tom. 3.

tom. 3. p. 278. *Quid ita hodie, carissimi, serio Astat. Venite, implete oculos lacrymis. Sed seduloque simul hic congregati sumus? Deest in editione Græca Oxoniensi.*

162. * *Ejusdem de monachis.* τῷ ἁγίῳ Ἐφραίμ περὶ μοναχῶν. τί ὁ Προφήτης τρυγῶσα χηρὴν ἔσται ἀπαύσσει. Cod. Vat. 703. pag. 53. Apud Voss. in edit. Colonienſi anni 1603. tom. 2. p. 468. *De monachis ac de Turture. Turturi viduato comparavit te seculo abdicatum Propheta, o monache.* Deest in edit. Latina Romana, & Græca Oxon.

163. *Ejusdem sermo compunctorius.* τῷ αὐτῷ λόγος κατανυκτικός. δεῦτε ἀγαπητοί, δεῦτε πατέρες καὶ ἀδελφοί μου, τὸ ἔκλεκτον ποίμνιον ἡ Πατρὸς, οἱ ἐσφραγισμένοι ἔχειτε ἐρατριάται. δεῦτε τέκνα, ἀκούσατε λόγον σωτήριον τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Cod. Vat. 729. pag. 173. Cod. Vat. 1192. pag. 46. Cod. Palat. 269. p. 30. Cod. Palat. 364. p. 32. Cod. Alex. 16. p. 154. Cod. Alex. 42. p. 179. In Codd. Palatinis 269. & 364. inscribitur: λόγος περὶ κατανύξεως. Latine per Vossium tom. 3. p. 90. *Sermo de compunctione animi. Venite dilectissimi, venite patres & fratres mei, grex Patris electe, signati milites Christi. Venite filii, & sermonem animabus vestris salutarem audite. Venite negotiemur, donec hæc duret celebritas.* Græce in edit. Oxon. p. 25. λόγος κατανυκτικός. δεῦτε.

164. * *Ejusdem admonitio, hoc est, exhortatio ad monachos.* τῷ αὐτῷ νεκρολογία, ἡ γὰρ κατήχησις πρὸς μοναχούς. δεῦτε ἀγαπητοί μου, δεῦτε πατέρες καὶ ἀδελφοί μου, ποίμνιον ἔκλεκτον ἡ σωτήριος, παραμυθεύομεθα ἕως ἐνήμερις ἡ πανήγυρις. Cod. Vat. 1524. pag. 69. Cod. Vat. 1815. p. 96. Cod. Alex. 42. p. 179. ubi inscribitur, περὶ παρακλήσεως: incipitque: δεῦτε, &c. ποίμνιον ἔκλεκτον ἡ Πατρὸς, δεῦτε παραμυθεύομεθα ἕως ἐνήμερις ἡ πανήγυρις. Latine apud Voss. tom. 2. p. 217. *Parænesis L. quæ commonitoria est & catechetica ad monachos. Venite dilecti mei, venite patres fratresque mei, grex Salvatoris electe, operemur bonum, donec hæc duret celebritas. Oculos vestros adimplete lacrymis. Et apud Ambrosium post sermonem IV. & ante quintum; Venite dilectissimi mei, venite patres ac fratres mei, grex Salvatoris electe, venite, negotiemur, quamdiu subsistunt munditie, & celebritas con-*

Tom. I.

stat. Venite, implete oculos lacrymis. Sed Ambrosiana Parænesis duplo uberior est quam Vossiana: quæ autem in Græcis Vaticanis Codicibus repræsentatur, Ambrosianæ magis consentit. Deest in Græca edit. Oxon.

* 165. * *Ejusdem Precationes.* τῷ ἁγίῳ Ἐφραίμ δι' ἑαυτοῦ: quarum prima incipit. ὁ ἀναμάρτητος ἄμνος ἡμεῶν Θεὸς, ὁ ἐκ σοῦ βαλὼν τὸν ἄνθρωπον σωματικῶς. Cod. Vat. 607. p. 89.

* 166. * *Secunda Precatio.* Κύριε Βασιλεῦ, ἐπὶ ἐμὴν παράκλησιν. τὸ πνεῦμα τῆς ἀληθείας, πρὸς ἀληθινήν καὶ συγχώρησόν μοι τὴν ἀναξίαν δέλωσθαι. Cod. Vat. 341. p. 288.

* 167. * *Tertia Precatio.* μεγαλύνων με, Κύριε, ὅτι ἐπέδωκας ἐπὶ τῇ πατρίδι μου, καὶ ἐσώκλασάς με εἰς χεῖρας ἐχθρῶν. Cod. Vat. 341. p. 288. a tergo.

* 168. * *Quarta Precatio.* δέσποτα Κύριε ὁ Θεὸς ἡμεῶν καὶ τῆς γῆς, Βασιλεῦ πάντων αἰώνων. Cod. Vat. 778. p. 43.

* 169. * *Quinta Precatio.* Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ υἱὲ Θεοῦ, ὁ Θεὸς ὁ σωτὴρ μου, ἡ ἀρχὴ τῆς ἡμετέρας, τὸ σωτήριον ὄνομα. Cod. Vat. 778. pag. 104.

170. *Ejusdem Precatio.* ἡ αὐτῇ προσευχῇ. Ἰασά με, καὶ ἰαθήσομαι. Cod. Vat. 1524. p. 70. ἡ αὐτῇ λόγος ἀσκητικός. Ἰασά με. Cod. Vat. 1815. p. 98. προσευχὴ πρὸς Θεόν. Ἰασά με. Cod. Alex. 16. pag. 259. Græce in edit. Oxon. pag. 135. & Latine per Vossium tom. 1. pag. 266. *Confessio seu precatio ad Deum. Sana me Domine & sanabor.*

171. * *Ejusdem Precatio.* δι' ἑαυτοῦ. ὁ Θεός, ὁ δίκαιος καὶ ἀνεπίστος, ὁ Θεὸς ὁ μέγας καὶ ἰσχυρός, ὁ Θεὸς ὁ παρακλῆς, εἰσακούσον ἡμῶν τῶν ἀνθρώπων. Cod. Vat. 1815. p. 107. post sermonem *De Antichristo*, cujus initium, τὸς ἐγώ. Apud Vossium tom. 1. pag. 268. *Ad Deum oratio. Deus juste & laudabilis, Deus magne & fortis, Deus ante secula, exaudi peccatorem virum.*

172. *Ejusdem in vitam Beati Abrahamii.* τῷ ἁγίῳ Ἐφραίμ εἰς τὸν βίον ἡ μακαρία Ἀβραμὴς. ἀδελφοί μου βάλωμαι ὑμῖν διηγήσασθαι πολιτείαν καλὴν καὶ τελείαν ἀνθρώπου δαμασῆ. Cod. Vat. 797. p. 240. Græce in edit. Oxon. pag. 220. & in Notis pag. 450. Latine per Vossium tom. 3. pag. 250. & ex Versione antiqua Cod. ms. Vatic. 1199. pag. 121.

& Codice Urbinat. 369. pag. 94.

* 173. *Ejusdem de octo cogitationibus.* τῶν ὁσίων Πατρῶν ἡμῶν Ἐφραίμ παρὶ τῶν ὀκτὼ λογισμῶν. γίνωσκε τέκνον, ὅτι ὀκτὼ εἰσὶν οἱ λογισμοί. Cod. Vat. 375. p. 177. Deest in editione Latina Vossii; habetur autem in Græca Oxon. p. 422. παρὶ τῶν ὀκτὼ λογισμῶν. γίνωσκε. Exstat etiam Græce ms. in Codice Palat. 91. p. 138. hoc titulo prænotatus: Ἐν ἀγίοις Πατρῶν ἡμῶν καὶ ὁσίοις Ἐφραίμ λόγοι ὠφέλιμοι ἐν ἐπιτομῇ παντὶ τῷ θεωσέχειν ἀρετῶν καὶ κηδεσθαι τὴν ἰδίαν ψυχὴν. γίνωσκε τέκνον. Sed est longe uberior, ac ille, qui in editione Oxoniensi & in Cod. Vat. 375. continetur: præterea p. 139. lin. 7. citatur Chrysostomus, in hæc verba: ὡς ἔφη ὁ μέγας Χρυσόστομος: quæ tamen ab Oxoniensi & a Vaticano Codice absunt.

* 174. * *Ejusdem sermo alter de octo cogitationibus.* ἕτερος παρὶ τῶν ὀκτὼ λογισμῶν. ὀκτὼ εἰσὶ τὸ ἀειθερὸν οἱ πολεμῶντες. Cod. Vat. 375. p. 178. Deest tam in Oxoniensi, quam in Vossiana editione.

175. *Ejusdem encomium in cunctos Christi Martyres.* Ἐν ἀγίοις Πατρῶν ἡμῶν Ἐφραίμ ἐγκώμιον εἰς τὰς ἀγίας μάρτυρας ἃς σωτήρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ τὰς ἐν ὅλῳ τῷ κόσμῳ μαρτυρήσαντας. Φαδρά καὶ ἐπέραςος ὑπάρχει ἀπαντὸς ἀγγέλοις καὶ ἀνθρώποις. Cod. Vat. 866. p. 6. Cod. Vat. 1608. p. 187. Cod. Vat. 1633. p. 278. Cod. Vat. 1636. p. 221. Cod. Vat. 1641. p. 352. Cod. Palat. 245. p. 274. Cod. Clem. 55. p. 192. Prodiit Græce in edit. Oxon. p. 411. ἐγκώμιον εἰς τὰς ἐν ὅλῳ τῷ κόσμῳ μάρτυρας τὰς ἐν ὅλῳ τῷ κόσμῳ μαρτυρήσαντας. Φαδρά. Latine per Vossium tom. 3. pag. 240. *Illustris & peramabilis est semper Angelis atque hominibus memoria Sanctorum.*

176. * *Ejusdem adhortatio ad fratres.* Ἐν ὁσίοις Πατρῶν ἡμῶν Ἐφραίμ νηδεσία τοῖς ἀδελφοῖς. ἀδελφοὶ ἀλογίας ἐδιωθώμεν. Cod. Vat. 1524. p. 66. Cod. Vat. 1608. p. 187. Cod. Vat. 1815. p. 20. Cod. Alex. 8. p. 90. Latine per Vossium tom. 2. pag. 263. *Sermo asceticus & exhortatorius ad fratres. Fratres, adfuescamus benedictionibus.* Deest in edit. Oxon.

177. * *Ejusdem adversus eos, qui dicunt resurrectionem non esse.* Ἐν αὐτῷ παρὶ τῶν λεγόντων μὴ εἶναι ἀνάστασιν. φρονεῖν τὰ πᾶν ἐθελῶν καὶ

A λέγων, ὅτι ἀνάστασις νεκρῶν. Cod. Vat. 1524. p. 77. Cod. 1815. pag. 118. Cod. Alex. 42. p. 110. a tergo, sed sine titulo, & conjunctim cum sermone, cujus initium, δεῦτε πάντες. Apud Vossium tom. 1. pag. 228. *Cum ethnicis sentis, & dicis mortuorum resurrectionem non esse?* Deest in edit. Oxon.

179. * *Ejusdem Interrogationes & responsiones.* Ἐν αὐτῷ καὶ περὶ τῶν ἀποκρίσεων: quarum prima: ἐρώτησις. πῶς βλασφημεῖται ὁ Θεός. Cod. Vat. 1524. pag. 80. Cod. Vat. 1815. p. 122. Cod. Alex. 42. pag. 121. Apud Voss. tom. 1. p. 190. *Christiane ac perutiles aliquot Sancti Patris Ephraem Syri Interrogationes & responsiones. Interrogatio. Quomodo blasphematur Deus. &c. Responsio. Dominus per Prophetam ait. Væ his, per quos nomen meum blasphematur.* Deest in edit. Oxon.

180. * *Interrogatio Secunda.* ἐρώτησις. τί ἐστὶν ὃ λέγει ὁ Ἀπόστολος. Cod. Vat. 1524. 1815. & Cod. Alex. 42. Apud Vossium tom. 1. p. 191. *Interrogatio. Quid sibi vult dictum illud Apostoli: Per prævaricationem legis Deum inhonoras? Responsio. Quemadmodum qui Regis literas accipit.*

181. * *Interrogatio Tertia.* πῶς λέγεται παρὶ τῶν ἀρετικῶν, ὅτι τὰς μισῶντάς σε, Κύριε, ἐμίσησα. Cod. Vat. 1524. 1815. & Alex. 42. Apud Vossium tom. 1. pag. 196. *Interrogatio. Quomodo de hæreticis scriptum legimus: eos, qui oderunt te, Domine, odio habui &c. Responsio. Hæreticos tamquam blasphemos & Dei inimicos.*

182. * *Interrogatio Quarta.* ποῖα ἀμαρτία ἐστὶν ἀσυγχώρητος. Cod. Vat. 1524. 1815. & Alex. 42. Apud Vossium tom. 1. p. 196. *Interrog. Quod genus peccati est irremissibile? Responsio. Illud, quod est in Spiritum Sanctum.*

183. * *Interrogatio Quinta.* ποῖα ἀμαρτία βαρυτέρα. Cod. Vat. 1524. 1815. & Alex. 42. Apud Vossium tom. 1. pag. 196. *Interrog. Quod peccatum præter hæresin, ceteris existit gravius? Responsio. Quemadmodum omnium virtutum excelsissima est caritas.*

* 184. * *Ejusdem Interrogationes & responsiones XVIII.* Ἐν ἀγίοις Ἐφραίμ ἐρωταποκρίσεις: quarum prima. ἐρώτησις. τίς ὁ τόπος θαλάσσης. *Quis est locus maris.* C. Vat. 662.

pag. 247. Defunt tam in Græca Oxoniensi, A quam in Latina Vossii editione .

* 185. * *Ejusdem interrogationes* Ἐρ-
sponses XXI. quarum prima. ἐπτά εἰσιν αἱ
 ἐργασίαι τῆς μοναχῆς. Πρώτη ἡ συχία ἀπερίω-
 ρος ἀφ' ἧς γυνὴν ἔχουσα. Cod. Vat. 375. p. 179.
 Defunt in Oxoniensi & Vossiana editione .

186. * *Ejusdem de oratione.* ὡς περὶ
 θυγῆς . μακάριον ὄντως μὴ ἀμαρτάνειν . Cod.
 Vat. 1524. p. 83. Cod. Vat. 1815. p. 107.
 πρῶται εἰσιν ἡ περὶ θυγῆς . μακάριον ὄντως . B
 Cod. Alex. 42. p. 117. Apud Vossium tom. 2.
 pag. 15. *De orando Deum, sive de Oratione.*
Vere beatum est non peccare. Deest in editione
 Oxon.

187. * *Ejusdem de amore pauperum.* ὡς
 φιλοπῶχεας . δεῦτε λοιπὸν ἀδελφοί, πει-
 ρονήσωμεν τὰς ψυχὰς ὡς καὶ τὸ πνεῦμα . Cod. Vat. 1524.
 p. 84. Cod. Vat. 1815. pag. 114. Apud Vos-
 sium tom. 1. p. 16. *Huc agite ergo, fratres ca-*
rissimi, contemnamus hæc momentanea. Deest C
 in Oxoniensi .

188. * *Ejusdem de beatis locis.* ὡς περὶ
 μακαρίων τόπων . ταῦτας τὰς ἐντολὰς ποιῶντες .
 Cod. Vat. 1524. pag. 84. Cod. Vat. 1815.
 p. 115. Cod. Alex. 42. p. 117. Apud Vossium
 tom. 1. pag. 21. *Hæc ipsa præcepta complentes.*
 Deest in Oxon.

189. * *De mansionibus beatis.* ὡς περὶ
 μακαρίων μονῶν . πολλὰς μονὰς ὁ σωτὴρ τῶν
 Πατρῶν καλεῖ . Cod. Vat. 1815. pag. 117. D
 Apud Vossium tom. 1. p. 20. *Salvator noster*
mansiones multas Patris vocat. Deest in Oxon.

190. * *Ejusdem de festis diebus.* ὡς περὶ
 ἡμερῶν . μόνον μὴ παντελὸς ἀκαρπὸς εὐρεθῇ,
 ἀλλὰ καὶ δεκάτῃ ἡμέρᾳ . Cod. Vat. 1524.
 p. 85. Cod. Vat. 1815. pag. 128. Apud Vos-
 sium tom. 1. pag. 9. *De festis diebus, & de*
dignitate divinatorum Mysteriorum. Saltem ne
prorsus infructuosi inveniamur, quotidie in æter-
na illa bona respiciamus. Deest in edit. Oxon. E

191. *Ejusdem de caritate.* ὡς περὶ ἀγάπης .
 καλῶς εἶπεν ὁ Κύριος . Cod. Vat. 1524. pag.
 94. Cod. Vat. 1815. p. 109. Apud Vossium
 tom. 1. pag. 11. *De caritate sive dilectione.*
Bene ait Dominus, quoniam onus meum leve
est. In Oxoniensi editione idem sermo, sed
 paulo diversus, exstat pag. 455. cujus ini-
 tium: ἀγαπήτωι, μηδὲν περιτιμωμέμεθα

πλεόν τῆς ἀνυποκρίτης ἀγάπης: respondetque
 Vossiano p. 11. circa medium, ab iis verbis:
Reliquum est igitur, Fratres, ut nihil prius an-
tiquiusque caritatis possessione habeamus.

192. *Ejusdem de psalmis, & quod non*
sit citharizandum. ὡς περὶ τῶν ψαλμῶν, καὶ ὅτι
 οὐκ ἐκείνους ἀκούειν . καὶ ὡς περὶ τῆς ἀγάπης ταῦτα .
 Cod. Vat. 1524. pag. 96. Cod. Vat. 1815.
 pag. 112. Apud Vossium tom. 1. p. 14. *En-*
comium in Psalmos. Et hæc quidem, ac his plura
de caritate. In edit. Oxon. p. 456. columna 2.
 circa medium, ab iis verbis: καὶ ὡς περὶ τῆς ἀ-
 γάπης ταῦτα . ἡμεῖς δὲ πάλιν ἐπὶ τὸ περι-
 κριτικὸν ἐπανέλθωμεν . Sed non parum discrepat
 a Vossiano & Vaticanis Codicibus .

193. * *Ejusdem de jejuniis.* περὶ νη-
 ρείας . πόθ' ἔσονται τῶν πτωχῶν τῶν Χειρῶν . Cod.
 Vat. 1524. p. 97. Cod. Vat. 1815. pag. 113.
 & pag. 194. Apud Vossium tom. 1. pag. 17.
Esio studiosus paupertatis Christi. Deest in
 edit. Oxon. C

194. * *Ejusdem de his, quæ præsens hæc*
vita continet. ὡς περὶ ὧν ἔχει ὁ βίος . ἐννοήσωμεν
 ἀδελφοί . Cod. Vat. 1524. p. 97. Cod. Vat.
 1815. p. 113. Cod. Palat. 68. p. 31. ubi in-
 scribitur, ὡς περὶ μετανοίας, de poenitentia .
 Apud Vossium tom. 1. p. 19. *Cogitemus fra-*
tres, quod nihil nobis. Deest in edit. Oxon.

195. *Ejusdem Encomium in magnum Ba-*
silium. τῆς ἀγίας Εὐφρασύμης ἐγκώμιον εἰς τὸ μέγα
 Βασίλειον . κλίνατέ μοι τὰς ἀκοὰς . Cod. Vat.
 1633. pag. 81. Apud Vossium Latine tom. 3.
 pag. 225. *Præbete mihi aures: & Cotacrium*
Græce & Latine tom. 3. monumentorum Ec-
clesiæ Græcæ p. 54. In editione Oxon. Græce
 pag. 399.

* 196. *Ejusdem de caritate, de poeniten-*
tia, & in secundum adventum Domini.
 Εὐφράσιμ Σὺν λόγος ὡς περὶ ἀγάπης, ὡς περὶ μετα-
 νοίας, καὶ εἰς τὴν δευτέραν πρῶσιν τῆς Κυρίας καὶ
 σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ . ἀγαπήτωι με ἀδελ-
 φοί . Cod. Vat. 1774. p. 134. Prodiit Græce
 in edit. Oxon. p. 347. εἰς τὴν δευτέραν πρῶσιν
 τῆς Κυρίας ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ . ἀδελφοί με φιλό-
 χριστοι, ἀκούσατε ὡς περὶ τῆς δευτέρας καὶ φοβεράς
 πρῶσιν τῆς δεσποτῆς ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ . ἐγὼ
 γὰρ ἐμνήσθην τῶν ὥρας ἐκείνης, καὶ ἐξέμαξα
 ἀπὸ τῶν πολλῶν φόβων . Deest in Latina versione
 Vossii .

197. *Ejusdem sermo de consummatione seculi, & de Antichristo, deque caritate.* τὸ ἐν ἁγίοις Πατρὶς ἡμῶν Ἐφραίμ λόγος περὶ τῆς σωτελείας, καὶ περὶ τῆς Ἀντιχείας, καὶ περὶ ἀγάπης. ἀγαπητοὶ, μηδὲν προτιμωσώμεθα πλέον τῇ ἀνυποκειτῇ ἀγάπης. C. Vat. 1774. p. 135. Cod. Palat. 17. pag. 104 Cod. Palat. 269. p. 1. In Cod. Vat. 1774. incipit, ἀγαπητοὶ, μηδὲν προτιμωσώμεθα. Prodiit Latine per Ambrosium serm. 1. edit. Florent. pag. 2. & Patavinæ p. 1. *Sancti Ephraem de Poenitentia. Dilectissimi, nihil sanctæ caritati præferamus*: vide quæ supra adnotavi pag. LXXXII. Græce in editione Oxoniensi p. 455. λόγος περὶ τῆς κοινῆς ἀνασάσεως, καὶ μετανόιας (al. κείσεως καὶ ἀνασάσεως) καὶ ἀγάπης, καὶ εἰς τὴν δευτέραν πρῶτον τῆς Κυρίας ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστοῦ. ἀγαπητοὶ μηδὲν προτιμωσώμεθα πλέον τῇ ἀνυποκειτῇ ἀγάπης. Sequuntur tam in Cod. Vat. 1774. & Palatinis 17. 68. 269. quam in edit. Oxon. pag. 459. ἐρωτήσεις καὶ ἀποκρίσεις quinque, quarum prima: τότε ἀδελφοί μὴ πᾶσα ἀνθρωπότης: secunda, οἱμοὶ ἀδελφοί μὴ φιλόχριστοι: tertia, ἐρθύναντα ἐκείνη ἡ σφραγίς: quarta, λαλήσω ἐν ὁδῷ: quinta, ἀλόφοροι κολάσεως: quæ Latine occurrunt tum apud Ambrosium in cit. serm. 1. tum apud Vossium tom. 1. p. 197. Vide supra in hac mss. Græcorum recensione a num. 7. ad num. 13.

198. *Ejusdem de anima, quando tentatur ab inimico, quomodo debeat cum lacrymis Deum orare.* τὸ αὐτὸ περὶ ψυχῆς, ὅταν πειράζηται ὑπὸ τῆς ἐχθρῆς, πῶς οὐφείλει τῷ Θεῷ μετὰ δακρύων προσβύχου. ψυχὴ τεθλιμμένη προσέρχεται σοι ἄγιε δέσποτα. Cod. Vat. 1815. p. 32. Cod. Alex. 8. p. 95. λόγος περὶ τῆς πῶς οὐφείλει ψυχὴ προσβύχου τῷ Θεῷ, ὅταν ὑπὸ τῆς ἐχθρῆς πειράζηται. Cod. Alex. 16. p. 252. Cod. Vat. 1190. p. 1127. Prodiit Græce in editione Oxon. p. 134. περὶ ψυχῆς ὅταν πειράζηται ὑπὸ τῆς ἐχθρῆς, πῶς οὐφείλει μετὰ δακρύων τῷ Θεῷ προσβύχου. ψυχὴ τεθλιμμένη. Latine apud Ambrosium serm. XII. & Vossium tom. 1. p. 65. *Quomodo anima cum lacrymis debeat orare Deum, quando tentatur a diabolo. Anima angustiis tentationum pressa.*

199. *Ejusdem de patientia.* τὸ αὐτὸ περὶ ὑπομονῆς. ὁ βεβλόμενος τῷ Θεῷ ἀρετῆσαι. Cod. Vat. 1815. p. 42. ὁ βεβλόμενος Θεῷ ἀρε-

ται. Cod. Alex. 8. p. 108. Græce in editione Oxon. p. 424. περὶ ὑπομονῆς. ὁ βεβλόμενος Θεῷ ἀρετῆσαι. Latine per Vossium tom. 1. p. 162. *De patientia. Qui Deo placere cupit, eisque hæres per fidem evadere.*

200. * *Ejusdem sermo asceticus.* τὸ αὐτὸ ἀσκητικὸς λόγος. οἱ βεβλόμενοι καὶ ἀλήθειαν τῷ Θεῷ ἀκολουθεῖν πρὸς τὴν μέλλουσαν τῇ βασιλείᾳ ἐπαγγελίᾳ. Cod. Vat. 1815. pag. 60. τὸ αὐτὸ ἀσκητικὸν ὠφέλιμον. οἱ βεβλόμενοι καὶ ἀλήθειαν ἐαυτοὺς τῷ Κυρίῳ ἀποδιδόναι πρὸς τὴν μέλλουσαν. Cod. Alex. 8. p. 105. Latine apud Vossium tom. 1. pag. 77. *Sermo ad pietatem bonaque opera Christi athletam exercens. Qui se vere Domino consecrare cupiunt ob futuram regni promissionem.* Deest in edit. Oxon.

201. *Ejusdem de fide.* τὸ αὐτὸ περὶ πίστεως. ὁ Κύριος ἐν τῷ Εὐαγγελίῳ τῆς ἐαυτοῦ μαθητῆς εἰς τελείαν πίσιν ἀγαγεῖν βεβλόμενος. Cod. Vat. 1815. p. 64. Cod. Alex. 8. p. 153. Cod. Alex. 16. p. 262. Græce in edit. Oxon. p. 429. Latine per Vossium tom. 1. pag. 84. *De fide. Dominus noster in Evangelio ad perfectionem fidei suos adducere volens discipulos.*

202. * *Ejusdem de virginitate.* τὸ αὐτὸ περὶ πρῶτης. Παῦλος ὁ Ἀπόστολος ὡς ἀεισὺς σύμβουλος. Cod. Vat. 1815. p. 67. Cod. Alex. 8. pag. 126. Latine apud Ambrosium serm. 17. & Vossium tom. 1. p. 134. *De virginitate & animæ sanctificatione a Paulo Apostolo optimo consiliario omnes docemur.* Deest in edit. Oxon.

203. * *Ejusdem de poenitentia, & patientia.* τὸ αὐτὸ περὶ μετανόιας καὶ ὑπομονῆς. ἄρα τίς τῇ πρῶτῃ βίον ἐλογίσασθαι εἶναι. Cod. Vat. 1815. pag. 71. Cod. Alex. 8. pag. 129. Apud Vossium tom. 1. p. 160. *Quis obsecro secum cogitans, expendensque vitam hanc fugitivam esse.* Deest in edit. Oxonien.

204. * *Ejusdem ex sermone de judicio, quomodo intelligendum sit illud, Duo erunt in agro.* τὸ ἀγίῳ Ἐφραίμ ἐκ τῆς περὶ κρίσεως, πῶς νοητῶν τῶν δύο ἔσσονται ἐν τῷ ἀγρῷ. ἡκιστα ὅτι δύο ἔσσονται ἐν τῷ ἀγρῷ. Cod. Vat. 1815. p. 145. Cod. Clemen. 50. pag. 178. Prodiit Græce & Latine apud Anastasium Sinaitam quæst. 72. Gretsero Interprete pag. 462. & Latine apud Voss. tom. 1. p. 18. *Audisti, quod duo erunt in agro.* Deest in edit. Oxon.

Ejus-

* 205. * *Ejusdem sermo, quod semper in mente habenda sit dies exitus nostri ex hac vita. Nescitis, fratres mei, quem timorem, & quam angustiam subituri sumus in hora exitus nostri?* ὁ αὐτὸς λόγος περὶ τοῦ αἰὲν ἔχειν τὴν ἡμέραν τὴν ἰσθμὸν καὶ βίαν. ἀγνοεῖτε, ἀδελφοί μου, ποῖον φόβον καὶ ἀνάγκιον ἔχωμεν ὑποστῆναι ἐν τῇ ὥρᾳ τῆς ἰσθμῆς ἡμετέρας. Cod. Palat. 68. p. 32. Deest tum in editione Oxoniensi, tum in Latina Vossii.

206. * *Ejusdem de poenitentia. & αὐτὸς περὶ μετάνοιας. καρπὸς πολύφορος ἐστὶν ἡ μετάνοια.* Cod. Alex. 8. p. 155. Cod. Alex. 16. pag. 159. Apud Vossium tom. 3. p. 58. *Poenitentia fertilis est fructus.* Deest in editione Oxoniensi.

207. *Ejusdem sermo asceticus ad imitationem proverborum. & αὐτὸς λόγος ἀσκητικὸς καὶ μίμνησιν τῶν προειρημένων. ὁ πιστεύων εἰς τὸν υἱὸν τοῦ Θεοῦ.* Cod. Alex. 16. p. 193. sine ulla distinctione Prologi, ac tituli, *de Timore Dei.* C Prodiit Latine per Vossium tom. 1. *Sermo asceticus ad imitationem Proverbiorum. Prologus. Qui credit in Filium Dei &c. & pag. 2. De timore Dei. Deum time & invenies gratiam.* &c. Græce in edit. Oxon. pag. 46. καὶ μίμνησιν τῶν προειρημένων. ὁ πιστεύων. Et pag. 47. ὡς φόβος. φόβος τὸ Κύριον.

208. *Ejusdem reprehensio sui ipsius & confessio. & αὐτὸς ἔλεγχος καὶ ὁμολόγησις. ἐν πολλοῖς ὑμῖν, ἀδελφοί, δοκεῖ χρῆσιμὸν εἶναι.* D Cod. Alex. 16. pag. 218. Latine per Zinium Serm. 8. *Seipsum reprehendit, & peccata sua confitetur. Qui multis in rebus, fratres carissimi, vobis prodesse videor: & per Vossium tom. 3. pag. 99. Cum in multis, fratres carissimi, prodesse vobis videar.* Prodiit Græce in edit. Oxon. p. 82. ἔλεγχος αὐτοῦ καὶ ὁμολόγησις. ἐν πολλοῖς. Hujus sermonis pars exstat in Cod. Vat. 497. pag. 202. inscripta, περὶ ἀργῶς λόγος. Initium. τί ὅστις ἀργὸς λόγος; E *Quid est sermo otiosus? Vide Vossium tom. 2. p. 14. ab iis verbis. Et quis est sermo otiosus? professio fidei, quæ est absque operibus &c.*

209. * *Ejusdem de patientia & compunctione animi. περὶ ὑπομονῆς καὶ κατανύξεως ψυχῆς. ἀγαπῆται, ἀνυμνεῖται ὡς ἀνάγοι στρατιῶται ὑπὲρ τοῦ βασιλέως ἡμετέρου.* Cod. Alex. 42. p. 33. Est inter quinquaginta Paræneses, quæ

Cod. Alex. 42. continentur. Apud Vossium vero tom. 2. pag. 157. *Parænesis XXXIII. De patientia & compunctione. Carissimi, præbeamus nos tamquam strenuos milites pro Rege nostro.* Deest in edit. Oxon.

* 210. * *Ejusdem ad eos, qui vitam monasticam suscipiunt, quales esse debeant. ὡς μονάζοντας, ὅποιοι ὀφείλουσιν εἶναι. δὲ τὸ νέον ἀσκητὴν ἀκτῆμονα βίον ἔχειν. Novus Asceta debet vitam pauperem degere.* Cod. Alex. 42. p. 138. Deest in Græca Oxoniensi, & in Latina Vossii editione.

* 211. * *Ejusdem admonitio de vigilantia & compunctione. Teipsum diligenter observa, carissime, tamquam confidens credensque, quod Dominus noster cum Deus sit, gloriamque habeat inenarrabilem. ὡς τροπὴ περὶ νήψεως καὶ κατανύξεως. τήρει σεαυτὸν, ἀγαπῆτε, ἀκρεβῶς, ὡς θαρρῶν καὶ πιστεύων, ὅτι ὁ Κύριος ἡμετέρου Θεὸς ὢν καὶ ἀδιήγητον ἔχων δόξαν.* Cod. Alex. 42. p. 173. Deest in Græca Oxon. & in Latina Vossii editione.

* 212. * *Ejusdem, quod non debeamus formidare contumeliam pro bono opere. Fratres, siquando contingat nos conviciis affici. Εἴ ποτε ἔσται ὁ Σὺρξ καὶ ἀγίε περὶ τοῦ μὴ φοβεῖσθαι ὀνειδισμὸν περὶ ἀγαθῶν ἔργων. ἀδελφοί, εἰ ποτὲ συμβῇ ἡμᾶς ὀνειδισθῆναι.* Cod. Alex. 48. pag. 169. Deest in Græca Oxon. & in Latina Vossii editione.

* 213. * *Ejusdem sermo in Sanctam Parasceven, & in Latronem, & in Crucem. Nuper Rebecca epitaphium enarraui. Hodie ex Rebecca epitaphium cano. & μακαρίε Εἴ ποτε λόγος εἰς τὴν ἀγίαν ὡδασκωδὴν, καὶ εἰς τὴν ληξήν, καὶ εἰς τὸ ταυρόν. Πρώτῳ Ρεβέκκας ἐπὶ θαλάμιον εἶπον. σήμερον τὸ ἐκ Ρεβέκκας ἐπιτάφιον ἄδω.* Cod. Clem. 23. p. 52. Deest aliquid in medio. Hic quoque sermo non exstat in Græca Oxon. neque in Latina Vossii edit.

* 214. * *Ejusdem, quod oporteat fratres in concordia & caritate una degere. Fratres debent in maxima caritate invicem conversari, siue precibus vacent, siue scripturas legant. τὸ αὐτὸ περὶ τοῦ ἐν ὁμονοίᾳ καὶ ἀγάπῃ συωδιάγειν μετ' ἀλλήλων οἱ ἀδελφοί. Οἱ ἀδελφοί ὀφείλουσιν ἐν ἀγάπῃ πολλῇ συωεῖναι ἀλλήλους, εἴτε εὐχονταί, εἴτε ἀναγινώσκουσιν γραφάς.* Cod. Clem. 62. p. 154. Deest in Oxon. & Vossiana edit.

* 215. * *Ejusdem in illud Domini, in hoc mundo tribulationem habebitis: Et quod homo perfectus esse debeat. Dominus noster Jesus Christus volens humanum genus saluum fieri, Et a diabolica potestate liberari, nosque omnes mundanis vinculis absolutos, Gehennam evadere.* εἰς τὸν λόγον ὃν εἶπεν ὁ Κύριος· ὅτι ἐν τῷ κόσμῳ τέτω θλίψιν ἔξετε. καὶ περὶ τοῦ τέλειον εἶναι τὸν ἄνθρωπον. Οἱ δεσποῖτες καὶ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς θέλων σωθῆναι τὸν ἄνθρωπον γένος καὶ ῥυθῆναι τὸν ἁγρόν καταδυναστείας, καὶ πάντας τοὺς κοσμικοὺς δεσμοὺς ἡμᾶς ἐκλυτρεῖσαι, καὶ τὴν γενέαν ἁγρυπνεῖν. Cod. Clem. 62. pag. 194. Deest in Oxoniensi & Vossiana editione.

* 216. * *Ejusdem sermo in eos, qui valedixerunt. Quemadmodum divina lex non atramento neque literis descripta, sed in puris cordibus insita manet.* λόγος εἰς τοὺς ἀποτασσόμενους. ὡς ὁ Θεὸς νόμος ἐνυπάρχει ἐν μέλανι καὶ γραμμασί γεγραμμένος, ἀλλ' ἐν καρδίᾳ καθαράῃς ἐκπεφυτμένος. Cod. Clem. 62. p. 245. Deest in Oxoniensi & Vossiana edit.

* 217. * *Ejusdem sententiae aliquot: ἐκ τῆς βίβλου τοῦ ἁγίου Εφραίμ. Prima. ἀδιαλείπτως τῷ Κυρίῳ προσδύχασθαι χεῖρ.* Cod. Vat. 733. pag. 310.

Secunda. πάση φυλακῇ καὶ ἑαυτῷ καρδίᾳ καὶ ταῖς ἀσθεσίαις σωτηριεὺς. Cod. Vat. 733. pag. 311.

Tertia. ὁ γὰρ δεδεμένος ἐν τοῖς κοσμικοῖς πράγμασι. Cod. Vat. 663. pag. 177.

Quarta. σωεὶς μοναχὸς καὶ χεῖρ φοιρήσῃ σώματος. Cod. Vat. 663. pag. 177.

Quinta. ἐν τῷ κοσμικῷ βίῳ ὁ φιλοκαλῶν τὸ σῶμα αὐτῷ καὶ ἰσχυρῶς ἰματίοις, δόξαν ἔχει ἀνθρώπινω. Cod. Vat. 663. p. 188.

* 218. * *Ejusdem Precatio.* Ὁ Χρὶς ἁγίου Εφραίμ. Κύριε καὶ δεσποτα, πνεῦμα ἀργίας. In Euchologio Græcorum in Mesonyctico ms. Vaticano Cod. 775. p. 18. & in impresso Venetiis 1714. p. 22. & p. 191.

219. *Ejusdem fragmenta varia. Primum.* ὁ ἁγίου Εφραίμ τῷ Σύρῳ. ὡς περὶ οἱ χεῖρες ἐν τοῖς ὕδασι νύκτων. Cod. Vat. 790. p. 81.

Secundum: Τῷ αὐτῷ ἁγίου Εφραίμ. τί ποιήσω ὁ ἄθλιος πάντων ἀνθρώπων; κλαύσω ἐμαυτὸν ὡς ἔτι καμρὸς δεχθῆναι. Cod. Vat. 790. pag. 82.

Tertium. τῷ αὐτῷ ἁγίου Εφραίμ. ὡς περὶ μέση νυκτὶ. Cod. Vat. 790. p. 83.

Quartum. Τῷ αὐτῷ. ἀγαπητοί, ἐμνήσθητε τῶν ὥρας ἐκείνης, καὶ ἐτρόμαξα. Cod. Vat. 790. p. 84. Voss. tom. 1. p. 263. Recordatus sum diei illius, atque contremui.

Quintum. ὁ αὐτῷ. ἐμφοβῶς ὑμᾶς ἐνορκοῦντες ἄνδρες ὅσοι κάπνικοι πόλεως ἐδέσσης. Cod. Vat. 790. p. 84. Excerptum ex Testamento S. Ephraem.

Sextum. τῷ αὐτῷ. ἐμποροὶ ἐσμὲν τῶν θυματικών ἀδελφοί. Cod. Vat. 375. p. 189.

Septimum. πρὸς τὸ μὴ μεθύσκεσθαι οἶνον, εἴτε ἐν μὴ σωδιατεῖλαι γυναιξὶ. πρὸς τὸν μοι δοκεῖ.

* 230. * *Ejusdem scholia in Sacram Scripturam in Catena Patrum. Primum. in Genesim & Exodum.* Cod. Vat. 746. Cod. Vat. 747. Cod. Vat. 748. Cod. Vat. 1190. p. 806. 811. 813. Cod. Vat. 1657. Cod. Vat. 1668. Cod. Palat. 203. Cod. Alex. 7.

Secundum in Job. Cod. Palat. 230. Cod. Vat. 751. Cod. Vat. 1231.

Tertium in Psalmos. Cod. Palat. 247. Cod. Vat. 752.

Quartum in Matthæum. Cod. Vat. 1610.

Quintum in Lucam. Cod. Vat. 1611. Cod. Vat. 1642.

221. *Ejusdem Sancti Ephraem Syri fragmenta bene multa in opere Pauli Monachi & fundatoris Cœnobii B. Mariæ Evergetidis, cui titulus, Collectio sacrarum præceptionum, in* Cod. Palat. 258. videlicet.

Lib. 1. Hypothesis 5. τῷ ἁγίου Εφραίμ. incipit. ἀδελφε, προσδόκα καὶ ἐκασίω καὶ ἑξοδόν σου, καὶ ὠτρεπίξω πρὸς τὴν πορείαν. Cod. Palat. 258. p. 21.

Hypothesis 6. Ἀδελφοί, μεγάλη ἡ δόξα, καὶ ἀκατάληπτος ἡ τοῖς ἁγίοις ἀποκειμένη. Cod. Palat. 258. pag. 25.

Hypothesis 8. Ἀδελφοί, μέγας φόβος ἐστὶν ἐν τῇ ὥρᾳ τοῦ θανάτου. πρὶς αὐτῇ γὰρ. Cod. Palat. 258. p. 40.

Hypothesis 19. Διὰ τὸ μὴ βέλεσθαι ἡμᾶς μικρὰν θλίψιν ὑπομείναι ἡμᾶς τὸν Κύριον. Cod. Palat. 258. p. 85.

Hypothesis 20. Ἀδελφε, πρὸς σεαυτὸν μήποτε γένηται ῥήμα τῶν προφητῶν. Cod. Palat. 258. pag. 92.

Hypo-

Hypoth. 22. Ἀδελφοί, οἶδατε ὅτι ἐλ- A
θόντες εἰς τὸ μοναστήριον, τῷ κόσμῳ ἀπετεξά-
μεθα. *Cod. Pal.* 258. pag. 107.

Hypoth. 23. Ἀδελφε, προσεκτέον ἀπὸ
κακῆς συμβουλίας. ὡς γὰρ δύο ἑνὶ λαμψῶς. B
pag. 112.

Hypoth. 24. Μοναχὸς ἐμπλοκόμενος
ταῖς ἑ βίαις πραγμάτων, καὶ μετατρέφων. pag. 117.

Hypoth. 25. Ἀγαπητέ, ὅταν τὸς προ-
βεβηκότας ἐν τῷ χήματι θεάσῃ ἀμελῶντας. B
pag. 118.

Hypoth. 25. *Iterum*. Τὸς ἀμελεστέρας
ἀδελφὸς κτ' ἢ πωρδῶν ἐφοπλίζειν ἐπέγεται. pag. 121.

Hypoth. 26. ἀδελφε, εἰ βέλη θέσθαι
μοναχὸς, δὲς πρῶτον ἐν τῷ λογισμῷ σε. pag. 127.

Hypoth. 27. Εἰ ἐλθῇ ἀδελφὸς εἰς κοι-
νὸν ἐκ τίνος πειρασμοῦ, ἀσφαλιζέσθω. pag.
132. *Vide Vossium tom.* 2. pag. 129.

Hypoth. 27. Μὴ ἴδῃς δένει γέροντα εἰὰν
βελήδῃ ἐλθεῖν εἰς τὸ κόπον. pag. 135.

Hypoth. 29. Χρὴ, ἀδελφε, πάσῃ φυ-
λακῇ τηρεῖν τὴν ἑαυτοῦ καρδίαν. pag. 141.

Hypoth. 29. *Iterum*, Οὐ βεβηκότος Θεῷ
εὐαρεσῆσαι καὶ κληρονόμος Θεῷ ἀφ' αἰώνος θέ-
σθαι. pag. 145. *Vide Vossium tom.* 1. p. 162.

Hypoth. 32. Ἀδελφε, μὴ ὀλιγώρει πρὸς
τὸν χεῖρον τὸ λαβεῖν σε τὸ χήμα. pag. 150. *Vide*
Vossium tom. 2. pag. 108.

Hypoth. 33. Μοναχὸν ἔχ' ἢ κρα, καὶ ἢ
πρὸς βολήν, σωθήσῃ, ἀλλ' ὁ εὐραῖος πόθος. pag.
152.

Hypoth. 34. Ἀδελφοί τὸν χεῖρον ὃν διή-
ξαμεν ἐν τῷ μονήρῃ βίᾳ ἀειδιμήμον. p. 159.

Hypoth. 36. Ἀδελφὸς ἠρώτησε γέροντα
λέγων. ὁ Ἀββᾶς ἐπαξέ με ἐρχέσθαι εἰς τὸ.
pag. 176.

Hypoth. 39. Εἰς ὅλην δυνάμει σε τίμα
τὸν πατέρα σε, καὶ μὴ ἀκύρας ποιήσεις. p. 189.

Hypoth. 40. Βέλομαι ὑμᾶς, ἀδελφοί,
ὑπομνήσασθαι πρὸς τὸ ἐπιχειρῶντων. pag. 195.

Hypoth. 40. *Iterum*, Μὴ ἐπὶ μοναχῇ,
ἀφ' ἐξένωσις, καὶ πόλεμος, καὶ πρὸς ἐκείνῃ ἀνά-
παισις. pag. 203.

Hypoth. 46. Ἀρχὴ καρποφορίας ἀνδρός,
καὶ ἀρχὴ παπεινοφροσύνης ὑποταγῇ ἐν Κυρίῳ.
pag. 228. *Vide Vossium tom.* 2. pag. 221.

Hypoth. 47. Ἀδελφε, τί πλανᾷσαι
ἐνεργέμενος ὑπὸ τοῦ διαβόλου ὑπερβαίνειν. pag.
232. *Vide Vossium tom.* 2. pag. 122.

Hypoth. 49. Οὐ καλωπίζων ἑαυτὸν ἐα-
τῷ, βλάπτει ψυχῇ ἑαυτοῦ. pag. 235.

Lib. 2. *Hypoth.* 3. Ἀδελφε, πρὸς τὸ
ἐργοχαίρειν μὴ ὀλιγώρει. *Cod. Palat.* 258.
p. 265. *Vide Vossium tom.* 2. p. 105.

Hypoth. 3. *iterum*, Μοναχῇ, μὴ ἴδῃς ὁκ-
νησίας πρὸς φασίς. pag. 267.

Hypoth. 4. Ἀδελφε, πρὸς σεαυτῷ
ἀκρεβῶς. πολλὴ γὰρ καὶ ποικίλη. p. 268.

Hypoth. 7. Πάντων τῶν καλῶν προδοῦν
ἔστιν ἡ ἀμέλεια. pag. 277.

Hypoth. 8. Μοναχῇ, ἴδῃς ἡλθες ἐν τῷ
κελίῳ σε πρὸς ἀκροβύτιον. pag. 279.

Hypoth. 10. Ἀδελφε, ὅταν κρείσῃ σοι ἀ-
δελφὸς νυκτὸς ὅπως. pag. 283. *Vide Vossium*
tom. 2. pag. 124.

Hypoth. 11. Ἀπαντᾷν πρὸς πάντων εἰς
C σὺνάξιν, καλὸν καὶ σωτήριον. pag. 289.

Hypoth. 12. Ἀδελφε, εἰς τῆς ἐν οἴκῳ
Κυεῖς πρὸς λατρείαν. pag. 290.

Hypoth. 12. *iterum*, Ἀδελφε, εἰς μὴ
βέλη οἰκοδομεῖν, τὰ οἰκοδομηθέντα. p. 291.

Hypoth. 14. Ἀδελφε, πρὸς βαδίζεσθαι
ἐκασίως ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ. pag. 301.

Hypoth. 16. Ἀδελφε ἀγάπα αἰετὶ ἐγ-
κράτειαν, ὅπως. pag. 303.

Hypoth. 16. *iterum*, Λέων ζῶντος δια-
D τὴν αὐτῷ κοιλίαν. pag. 305.

Hypoth. 20. Εὐοχὴ μοναχῷ τήρησις ἐν-
πολῆς Κυεῖς. pag. 318.

Hypoth. 24. Ἀδελφε, κατὰ μέτρον ἐν τῇ
τραπέζῃ μῆ. pag. 323.

Hypoth. 24. *iterum*, Κρεῖσσον ἐοδίειν καὶ
ἀχαιεῖν τῷ Θεῷ. pag. 325.

Hypoth. 28. Θέλεις, ἀδελφε, μαθεῖν
πρὸς χαλεπήν. pag. 338.

Hypoth. 28. *iterum*, Ὡς περὶ θυμιάμα-
E ὁσφράνῃ ἀφ' αἰσιν, ἔτις. pag. 339.

Hypoth. 29. Ἀδελφε, οἱ ἀρχαῖοι μο-
χῶς, καὶ κρυῖς. pag. 343.

Hypoth. 30. Μέγας κίνδυνος παιδίον ἐν
κοινοβίῳ. pag. 360.

Hypoth. 32. Ἀρχὴ πένθους τὸ ἐπιγινώσκειν
ἑαυτὸν. pag. 363.

Hypoth. 34. Σημεῖον ἀπαφεισσίας ἐπὶ
μοναχῷ κατὰ μέτρον. pag. 376.

Hypo-

Hypoth. 35. Θυμὸς ἀνδρὶ βόδιωτος αὐ-
τῷ, καὶ ὁ ὑπερβαίων. pag. 381.

Hypoth. 37. Εἰ ἂν χερίσῃς τῷ ἀδελφῷ σε
2, καὶ βραδύνει. pag. 390.

Hypoth. 42. Καπνὸς διώκει μελίωτας,
καὶ μνησικακίας. pag. 412.

Hypoth. 45. Ποιόντων ποτὲ τῷ ἀδελ-
φῷ πῦρ ἐργίον. pag. 414.

Hypoth. 46. Εἰ ἂν συμβῇ σοι συκοφαντι-
σθῆναι καὶ μὴ ταῦτα. pag. 419.

Hypoth. 47. Οὐ χροναῖ μοναχὸς ἐν τόπῳ B
ἐν ᾧ οὐδ' ὀρέσῃ. pag. 421.

Hypoth. 49. Ἀδελφε, μὴ ἀνέχεσθ' κα-
ταλαλῆντα. pag. 427.

* 222. * *Ejusdem Precatio ante Commu-
nionem.* Ὁχὴ πρὸ τῆ μεταλήψεως. φιλάν-
θρωπε Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ὁ Θεὸς μᾶ. Cod.
Vat. 790. p. 20.

* 223. * *Precationes selectae ex Sacra Scriptu-
ra, atque ut plurimum ex Sancto Ephraemo, pro
iis, qui suam ipsorum voluntatem ad animi C
perturbationes voluptatesque proclivem subigere
volunt.* Ὁχὴ συλλεχθεῖσαι ἀπὸ θείας Γρα-
φῆς, τὰ πλεῖστα δὲ ἀπὸ τῆ ἀγίας Εὐφράσι, τοῖς
βυζαντινοῖς πολεμῆσαι τὴν εὐφράσι πρὸς τὰ πάθη
καὶ τὰς ἡδονὰς ἐλκυμῶν τὴν προαίρεσιν. Cod.
Vat. 1190. ap. 1117. ad p. 1151. sunt VIII.
quarum

*Prima Precatio, pro Feria secunda ad Ve-
speras.* πένθος τῇ δευτέρᾳ ἑσπέρᾳ. δέξαι δέ-
σιν ῥυπαρὸν καὶ ἀκαθάρτον σῶματος, δέσποτα D
τῶν ἀπάντων φιλάνθρωπε Ἰησοῦ Χριστέ. Cod.
Vat. 1190. p. 1117.

*Precatio Secunda, pro Feria 3. ad Vespere-
ras.* πένθος τῇ τρίτῃ ἑσπέρᾳ. οἱμοὶ ἐν ποίᾳ
καταγνώσει ἔσῃκα, ἐν ποίᾳ ἀσχύνῃ κατὰκοιμαί.
Cod. Vat. 1190. p. 1119.

Precatio Tertia, pro Feria 4. ad Vesperas.
πένθος τῇ τετάρτῃ ἑσπέρᾳ. ὁ πόθος λέγειν
πρὸς Θεὸν ἀναγκάζει με. ἢ ὅτι ἐμὴ ἀναξιοῦς
μᾶ σιωπᾶν ἐπιτρέπει μοι. αἱ ὀδύναι φθάνουσι
ἐξαιρέσει με βιάζονται. Cod. Vat. 1190. p. 1122. E

*Precatio Quarta, pro Feria 5. ad Vespere-
ras.* πένθος τῇ πέμπτῃ ἑσπέρᾳ. ἰδὲ πάλιν
προσώπῳ ἐπὶ θύρας τῆ ἐμῆς δεσποῦσιν ἱκετεύων,
ὡς ἀκαλῶν προσκυνῶ. Codice Vat. 1190.
pag. 1125.

*Precatio Quinta, pro Feria 6. ad Vespere-
ras.* πένθος τῇ ᾠδονοῦσῃ ἑσπέρᾳ. ψυχὴ

αὐτῆς ἐλπίσιν προσέρχεται σοι ἄγιε δέσποτα.
Cod. Vat. 1190. pag. 1127. Vide supra
num. 198.

Precatio Sexta, pro Sabbato ad Vesperas.
πένθος τῷ Σαββάτῳ ἑσπέρᾳ. νῦν ἔτι καὶ σῆ-
μερον κατηχυμῶν προσώπῳ καὶ εἰς γῆν ἰδόντε
πολυὰ λαλήσαι πρὸς τὴν δεσποῦσιν τῶν ἀγγέλων
καὶ διμιεργὸν τῶν ἀπάντων. Cod. Vat. 1190.
pag. 1130.

Precatio Septima pro eadem die. ἡ χάρις
σε δέδωκε μοι τὸ λαλεῖν πρὸς σε Κύριε, ὡς μόν-
ος ἀγαθὸς καὶ ἅγιος καὶ πάντων ἡμῶν διμιεργ-
γός. Cod. Vat. 1190. p. 1131.

*Precatio octava, pro Dominica ad Vespere-
ras.* ὡς ἐνώπιον, Κύριε, τὸ φοβερὸν σε βήμα-
τος ἐξ ὧς ὁ κατήκειτος. Codice Vatic. 1190.
pag. 1132.

* 225. * *Sequuntur Precationes XI. ad
Beatissimam Virginem Mariam Dei Genitri-
cem: quarum*

*Precatio Prima ad Beatissimam Virginem
Deiparam.* παναγία δέσποινα θεοτόκε, ἡ μόν-
η καθαρὸτάτη καὶ ψυχὴ καὶ σῶμα. ἡ μόνη πά-
σης ἐπέκεινα καθαρότητος καὶ σωφροσύνης καὶ
πῦρ δυνάμει. Cod. Vat. 1190. p. 1133. Cod.
Vat. 663. p. 230.

Precatio Secunda ad B. V. πῦρ δέ-
σποινα θεοτόκε, κεχαριτωμένη ἡ θεομήτις,
ὑπερβυλογημένη θεομήτις, ὑπερβυλογημένη
θεοχαρίτω. Cod. Vat. 1190. pag. 1134.

Precatio Tertia ad B. V. πῦρ δέ-
σποινα θεοτόκε, ἡ τὴν σωτῆρα Κύριον καὶ Θεὸν ἡμῶν
ἠκυσάσα. Cod. Vat. 1190. pag. 1135. Se-
quitur Precatio Barfanuphii ad eandem. δέχου
τοῖνυ ἀνδραγαθίᾳ δέσποινα ἀγαθὴ τὴν οἰκτραν
μᾶ δέσπιν. p. 1136.

Precatio Quarta ad B. V. δέσποινα ὑπε-
ραγία μᾶ, θεοτόκε κεχαριτωμένη θεομήτις,
ὑπερβυλογημένη θεοχαρίτω, θεομήτις δο-
χεῖον τῆς θεότητος. Cod. Vat. 1190. p. 1137.

Precatio Quinta ad B. V. ἐπεὶ σε προσά-
την καὶ μεσίτην πρὸς τὸν Θεὸν τῶν τεχνούντων Θεὸν τὸ
ἀνθρώπινον γένος θεοτόκε ὁμοίρησε, καὶ τῆς
αἰὲτος προσφάσις ἐκλήρηται. Cod. Vat. 1190.
pag. 1140.

Precatio Sexta ad B. V. ἀνεσπέρῃ φωτὸς
ἡ θεομήτις ἡ ἀνγέλου πρὸς μοι δέσποινα.
Cod. Vat. 1190. p. 1142.

Precatio Septima ad B. V. δέσποινα πα-
νῶν

ἡ δὲ ἐλέος πηγὴ, ἡ δὲ A
φιλανθρωπίας ἀβυσσος. Cod. Vat. 1190.
pag. 1144.

Precatio Octava ad B. V. πρὸς δέε δέσποιν-
α θεοτόκε, ἡ κοινὴ σωτηρία ἔστω Χειριανῶν
γένος. Cod. Vat. 1190. pag. 1146.

Precatio Nona ad B. V. ἀμὲν ὦ πρὸς δέε
δέσποινα ἀχράντε θεοτόκε, Κυρία μηδολόδοξε,
ὑπερπαναγάδέμω, ὑψηλοτέρα ἑρανῶν. Cod.
Vat. 1190. pag. 1147.

Precatio Decima ad B. V. πρὸς δέε δέσποιν-
α θεοτόκε, ἡ τὸ Θεὸν λόγον καὶ σὰρκα γεννήσα-
σα. οἶδα μὲν, οἶδα, ὅτι σὺ εἶσις ὑπρεπὲς
σοῦ δὲ ἄξιον ἐμὲ τὸ ἔγω πανάσωτον. Cod. Vat.
1190. p. 1149.

Precatio Undecima ad B. V. πρὸς δέε δέ-
σποινα θεοτόκε, ἡ τὸ μονογενὴς καὶ Θεὸς λόγον τὸ
πάσης ὁρατῆς καὶ νοητῆς κτίσεως ποιητὴς καὶ
δεσπότης, τὸ ἓνα τῆς τριάδος Θεόν, Θεόν τε
καὶ ἀνδρωπὸν ὑπὲρ φύσιν καὶ λόγον γεννήσασα.
Cod. Vat. 1190. p. 1151.

225. *De Vita rebusque gestis Sancti Ephraemi Syri.* I. S. Gregorii Nysseni *Encomium in S. Ephraem Syrum.* eis Εφραίμ τὸ Σύρον ἐγκώμιον Γρηγορίου Νύσσης. κινεῖ με πρὸς τὸ πρὸς-
σαν ὑπόθεσιν. Cod. Vat. 1433. p. 141. Cod. Urbinat. 10. p. 154. Tum ex manuscriptis, tum ex impressis Codicibus illud emendandum est, quod Gregorii Nysseni interpres minus recte verterat apud Vossium tom. 1. p. 7. lin. 1. Unde magnus senex singulare quoddam a Deo eloquendi donum efflagitabat, hisce verbis: *Largire Domine flumina gratiae tuae.* In Graeco enim ita se habet. διὸ καὶ αὐτὸς πρὸς αὐτὸν ὁ μέγας παρεσβύτης Θεὸν ἔξαγόμενος, ἐπὶ τῇ ἀνοχῇ τὴν ἀκαταχέτους τῶν λογάδων δωρεῆς ποιῶντα λέγεται φᾶναι. ἄνθρωπος ὦ δέσποινά πατὴρ χαίρειός σε κύματα. Unde magnus senex a Deo postulasse dicitur, ut supereffluens eloquendi donum, quod coerceri vix posset, paululum cohiberet, in haec verba. *Remitte Domine undas gratiae tuae.* Ubi citat verba Sancti Ephraem in sermone, cujus initium, ὁ πόνος ἔστι λέγειν ἀναγκάζει με, *Labor et dolor me ad loquendum compellunt:* in quo circa finem conversus ad Deum sic orat apud Vossium tom. 3. p. 54. *Obsecro te Salvator mundi Jesu Christe, respice in me et miserere mei.* Et paucis interjectis pag. 55. *Et nunc Domine*

Tom. I.

Deus meus, adoro et imploro ineffabilem benignitatem tuam, infirmitatem meam confitens, remitte paululum undas gratiae tuae, ἀνθρωπος ὦ δέσποινά πατὴρ χαίρειός σε.

II. *Amphilochii de Sanctis Basilio Magno et Ephraem Syro.* ἀδελφοί, διήγησιν βέλομαι ποιήσασθαι. φημι δὲ, Βασιλεῖς καὶ αἰοδίμω, καὶ Εφραίμ καὶ Σύρος. Codd. Vatt. 417. 561. 562. 715. 824. 859. 1190. 1259. 1631. In Bibliotheca Caesarea Vindobonensi Cod. Græc. 38. a fol. 106. ad fol. 116. Lib. 8. p. 382. & Cod. Græc. 35. a fol. 1. ad fol. 73. Lib. 8. p. 365. πρὸς Εφραίμ καὶ Σύρον, καὶ πᾶσι ἐλάλησον ἑλληνιστῶν. ἀδελφοί διήγησιν βέλομαι.

III. *Palladii de S. Ephraem Diacono Edesseno, Historie Lausiaca cap. xli.* πρὸς Εφραίμ. καὶ Εφραίμ καὶ Διακόνος τὸ Εδессινῶν ἑκκλησίας πάντως ἀνήκοας. Cod. Vat. 863. p. 146. Cod. Palat. 41. p. 149. Vide Lambecium in Bibliotheca Caesarea Lib. 8. pag. 312. & seq.

C IV. *Vita Sancti Ephraem, Anonymo auctore.* διήγησις πρὸς Εφραίμ καὶ Σύρον. γένοντι ὡς ἀνὴρ ἐν τῇ ἀνατολῇ, ὀνόματι Εφραίμ, Σύρος τῷ γένει ὑπάρχων. ἕως ὅς τις ἀνδρὸς θεοσεβῆς ἦν, ἀπεχόμενος ἀπὸ παντὸς πονηρίας πρᾶγματος. ἐπεθύμησε δὲ θεάσασθαι Εδессαν τὴν πόλιν. Cod. Vat. 439. p. 1. Cod. Vat. 1524. p. 98. Cod. Vat. 1815. p. 148. γένοντι ὡς ἐν τῇ ἀνατολῇ ἀνὴρ, ὀνόματι Εφραίμ, Σύρος δὲ τὸ γένος. ἕως ὅς τις ἀνδρὸς &c. Cod. Alex. 42. p. 1. Atque hæc vita fere semper præmittitur Parænesibus sive quinquaginta, sive undequinquaginta. Verum in nonnullis Codicibus incipit hunc in modum: ἕως ὅς τις Πάτερ ἡμῶν Εφραίμ ἦν Εδессινῶν, Σύρος τῷ γένει, γονέων θεοσεβῶν, ἡνιθεὶς ἐν Εδессῃ. Ita in Græca Oxoniensi editione p. 439. & in Latina versione Vossii tom. 1. p. xiii. *Sanctus hic Pater noster Ephraem, ex Oriente oriundus, Syrus genere, piis parentibus natus in Edessa.* Verum manifesta est in hac postrema narratione contradictio: nam paucis interpositis lineis tum in Oxoniensi, tum in Vossiana sic legitur: ἐπεθύμησε δὲ ἕως ὅς τις Πάτερ ἡμῶν Εφραίμ θεάσασθαι Εδессαν τὴν πόλιν: *captus est autem desiderio Sanctus hic Pater noster Ephraem, visenda Edessenorum urbis, oravitque Deum dicens: Domine Jesu Christe, dignare me videre civitatem illam* &c. Non igitur

f

tur

tur Edessæ natus fuit, sed alibi, puta Nisibi, aut vicino in loco, ut Sozomenus auctor est: & S. Gregorius Nyssenus diserte affirmat in Encomio apud Vossium tom. 1. p. v. circa finem, his verbis: Ἐντεῦθεν ἡ ἐνεγκαρδύω, ὡς ὁ θεὸς ἐκείνος κελδοθεὶς Ἀβραάμ, ἡ Ἐδεσσενῶν κατέλαβε πόλιν: Unde Patriam, sicut magnus ille Abraham, relinquere iussus, Edessenorum urbem petiit. Præferendi itaque nostri Vaticani Codices, a quibus Edessæ nomen abest, a sciolo quopiam narrationi illi proculdubio insertum.

V. Vita Ὁ res gestæ Sancti Patris nostri Ephræm Syri, auctore Simeone Metaphraste. βίος καὶ πολιτεία τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἐφραίμ τοῦ Σύρου. Ἐφραίμ ὁ θαυμασίος, ἔφυ μὲν ἐκ τοῦ Σύρων γῆς. ἐλόμενος δὲ τὴν ἀρετὴν ἐκ νηπίου φυλάττει μὲν αἰεὶ καὶ φέγγει τὰς ἐπιβλαβεῖς τῶν ἡλικιωτῶν ἑσθλὸν ὁμιλίαν. Ephræm ille admirabilis e Syrorum regione ortum duxit. Cum autem elegisset virtutem ab infantia Ὁc. Cod. Vat. 453. p. 336. Cod. Vat. 1608. pag. 16. Cod. Palat. 308. p. 148. Συμεῶνος δὲ λογοθέτης, βίος καὶ πολιτεία &c. Ἐφραίμ ὁ θαυμασίος ἔφυ μὲν ἐκ τοῦ Σύρων γῆς, γονέων δὲ ὁσίων καὶ φιλοθέων ἡρώμενος. νέαν ἄγοντος αὐτὸς δὲ ἡλικίαν, ἐκδίδοται τῶν γονέων εἰς χάριματα ἀνδρὶ εὐαρίστῳ καὶ φιλοθέῳ. χολάζων δὲ τοῖς ἱεροῖς μαθήμασι, ἑσθλὸν ἐκφύγει αἰεὶ τὰς ἐπιβλαβεῖς τῶν ἡλικιωτῶν ὁμιλίαν. Cod. Clem. 51. p. 1. At in Cod. Vat. 818. p. 306. & in impressis tum Græcis tum Latinis, Edessam patriam Ephræmus habuisse dicitur: Ἐφραίμ ὁ θαυμασίος ἔφυ μὲν ἐκ τοῦ Σύρων γῆς, πόλεως Ἐδεσσῆς, Χριστιανῶν γονέων. ἐλόμενος δὲ τὴν ἀρετὴν &c. Ephræm ille admirabilis, natus fuit in Syria, in civitate Edessa, Christianis parentibus. Cum autem elegisset virtutem ab infantia Ὁc. Ita & Vossius tom. 2. pag. 1.

A Verum prior lectio omnino retinenda, quam & historiæ veritas, & Codicum veneranda commendat antiquitas. Quid? quod ejusdem Vitæ auctor Metaphrastes, qui illam ex Nysseni Encomio pressis verbis descripsit, alibi, quam Edessæ natum Ephræmum diserte docet, in hæc verba. καὶ περὶ τὴν ἔρημον ἀλιζόμενος, ἐκ τόπου δὲ τόπου ἀμείβων, ψυχῶν οἰκοδομῆς χάριν καὶ ὠφελείας, ἅτε καὶ πνεύματι θεῷ κινούμενος, ἀπολιμπάνει ποτὲ τὴν ἐνεγκαρδύω καὶ τὸ θεῖον καὶ ὅπως Ἀβραάμ κελδοθεὶς, καὶ τὴν Ἐδεσσενῶν πόλιν καταλαμβάνει: Qui cum habitaret in solitudine, Ὁ locis loca subinde mutaret propter ædificationem Ὁ utilitatem animarum, sicque a divino admoneretur Spiritu, reliquit aliquando patriam jussu divino alter iste Abraham, Ὁ in civitatem Edessenorum venit. Qui Metaphrasten à Græco Latinum fecit Gentianus Hervetus, quique eum typis vulgarunt Lipomanus, Surius, alique, hunc locum non intellexerunt: Sic enim habent apud Vossium tom. 1. p. 1. in fine, & initio paginæ sequentis: Qui cum habitaret in solitudine, ac locis loca subinde mutaret, propter ædificationem Ὁ utilitatem animarum, sicque a divino admoneretur Spiritu, reliquit aliquando solitudinem jussu diviniore, Ὁ ferventi desiderio in suam venit Patriam Edessam. Atqui Metaphrastes ex Nysseno scribit Ephræmum non solitudinem reliquisse & in suam Patriam Edessam venisse, sed Patria sua derelicta, in civitatem Edessenorum migrasse.

VI. Vita S. Ephræm in Apophthegmatibus Patrum. ἀποφθέγματα γερόντων καὶ σοφῶν. περὶ τοῦ ἁγίου Ἐφραίμ. πατρίων ἧν ὁ Ἀβελὴς Ἐφραίμ, καὶ εἶδεν ὄναρ. Cod. Vat. 1599. pag. 28. Apud Cotelerium in Monumentis tom. 1. pag. 431.

CATALOGUS CODICUM GRÆCORUM

BIBLIOTHECÆ VATICANÆ.

Codices Vaticani.

1. **C**odex Vaticanus Græcus CCCXLI. Membranaceus in 4. constat chartis 323. continet *Precationes duas sancti Ephræm* pag. 288.
2. **C**odex Vaticanus Græcus CCCLXXV. in 4. chartaceus, chart. 237. continet *Sermones 2. de octo cogitationibus: nec non de monachi operibus Interrogationes responsionesque 21. & capita 6. postrema Sermonis de virtutibus & vitiis: demum fragmenta duo*, a pag. 177. ad pag. 190.
3. Codex Vaticanus Græcus CCCXXXVIII. chartaceus in 4. chart. 201. continet *Sermones 5. quorum secundus in Crucem inscriptus, complectitur Interrogationes, quæ apud Vossium tom. 1. a pag. 197. ad p. 200. nec non Sermonem*, qui apud eundem Vossium tom. 1. pag. 243.
4. Codex Vaticanus Græcus CCCXXXIX. membranaceus in folio, chart. 255. continet *narrationem de S. Ephræm*, nec non ejus *Sermones XLVII.* Item *Sermones Serapionis Episcopi, Isaia, Nili, Marciani Abbatis; & Joannis Βλέπωντος epistolas asceticas*: sed a pag. 48. suo loco folia sunt mota.
5. Codex Vaticanus Græcus CCCXLI. in fol. membranaceus, optimæ antiquitatis, chart. 156. in fine mutilus: continet *Sermones XCV.* e quibus deest finis sermonis 88. qui inscribitur *de virtute capita X.* Item deest initium Sermonis 89. cui titulus, *Sermo asceticus in illud, Attende tibi ipsi, Capita XII.* Item finis Sermonis 94. *de patientia & compunctione*: demum initium & finis *Testamenti*, qui est Sermo 95.
6. Codex Vaticanus Græcus CCCXLI. in fol. chartaceus, chart. 305. *Sermones LXIV.*, quos inter *Paræneses XLIX.* In indice volumini præfixo exstat titulus postremi Sermonis LXV. *λόγος περὶ σωτηρίας ψυχῆς, & περὶ τῆς μελλέουσας κρίσεως*: sed in ipso volumine hic Sermo non adest. E contrario exstant initio voluminis *Sermones 2. εἰς πατέρας τελειωθέντας*, qui in Indice non adnotantur.
7. Codex Vaticanus Græcus CCCXLII. pervetustus, in fol. membranaceus, chart. 349. *Sermones S. Ephræmi XCIII.* nec non unus *Anastasi Sinaitæ*, & alter *Epiphani monachi & Presbyteri*: quorum index initio Codicis describitur.
8. Codex Vaticanus Græcus CCCXLIII. in 4. membranaceus, chart. 246. *Sermones Ephræmi XII.* quorum secundus *de virtute ad novitium monachum* dividitur in *Adhortationes IV.* Tertius item *de virtute capita X.* Quartus *in illud, Attende tibi ipsi, capita XII.* Sextus *consilium de vita spirituali capita XCIII.* Septimus *de vita recta capita LXXXIX.* Octavus *Beatitudines II.* Nonus *Sermones Parænetici LI.* quorum nonnulli titulo prænotantur, plerique & titulo & argumento carent. Duodecimus *Sermones ascetici II.* Sequuntur *Sermones aliquot Theodori Studitæ, & Joannis Chrysostomi, & quædam ex Lexico Dionysii, nec non Epiphani monachi Hagiopolitæ descriptio Syriæ & locorum Palæstinæ.*
9. Codex Vaticanus Græcus CCCCLIII. in fol. bombycinus, chart. 384. Pag. 336. *Vita S. Ephræm*, cuius initium, *Ἐφραίμ ὁ Σαυμάσιος.*
10. Codex Vaticanus Græcus CCCCLV. in folio membranaceus, optimæ antiquitatis, chart. 290. Inter multas aliorum Patrum homilias, continet *Sermones III. Ephræmi Syri.*
11. Codex Vaticanus Græcus CCCCLXVIII. in fol. papyraceus, pervetustus, chart. 356. Inter alias orationes Nazianzeni, Basilii, Chrysostomi, exstant *Sermones II. Ephræmi*, quorum alter inscribitur *de salute animæ deque futuro judicio*, alter *de laudibus Joseph Patriarchæ.*
12. Codex Vaticanus Græcus CCCXCIV. in 4. bombycinus, chart. 325. Pag. 202. *De Sermonem otioso.* Est autem fragmentum Sermonis, cujus initium, *ἐν πολλοῖς ὑμῖν.*
13. Codex Vaticanus Græcus DLXI. in 4. chartaceus, chart. 148. *Sermo S. Ephræm in Transfigurationem Domini.*
14. Codex Vaticanus Græcus DLXII. in 4. chartaceus, chart. 284. *Sermones V. S. Ephræm.*
15. Codex Vaticanus Græcus DLXIV. in fol. membranaceus, chart. 193. *Sermo in Peccatricem* pag. 42.
16. Codex Vaticanus Græcus DLXXII. in 4. chartaceus, chart. 288. *Sermo* pag. 224.
17. Codex Vaticanus Græcus DLXXIX. in 4. chartaceus, chart. 371. *Sermo de sacerdotio*, in fine mutilus.
18. Codex Vaticanus Græcus DLXXXI. in fol. chartaceus, chart. 165. *Sermo de vanitate hujus vitæ, deque penitentia.*
19. Codex Vaticanus Græcus DCVII. in fol. chartaceus, chart. 90. *Precatio S. Ephræm* pag. 89.
20. Codex Vaticanus Græcus DCLIV. in fol. membranaceus pervetustus, chart. 266. *Sermo de Cruce*, cujus initium, *πάντα ἐστὶν*, sine interrogationibus, quæ solent subjici.
21. Codex Vaticanus Græcus DCLXII. in 4. chartaceus, chart. 253. *Interrogationes & Responsiones XVIII.* pag. 247.
22. Codex Vaticanus Græcus DCLXIII. in 4. bombycinus, chart. 230. exaratus a *Metrophane monacho*, ut adnotatur in fine. *Sententiæ III. Ephræmi* pag. 177. & 188. Item pag. 230. *Precatio ad B. Virginem*, sed sine nomine Ephræmi, quæ tamen ejus nomen præfert in Cod. Vaticano MCXC. pag. 1133.
23. Codex Vaticanus Græcus DCLXXIX. in fol. membranaceus, perantiquus, chart. 287. quibus subjunguntur aliæ chartæ chartaceæ 23., universim chart. 310. *Sermo de sanctis Quadraginta Martyribus.*
24. Codex Vaticanus Græcus DCXCV. in 4. bombycinus, chart. 268. *Sermo in sanctum Joseph Patriarcham.*
25. Codex Vaticanus Græcus DCCII. in fol. bombycinus, recens exaratus, chart. 184. *Sermones II.* quorum primus *de cruce, πάντα ἐστὶν*, cum nonnullis interrogationibus: alter *in eos, qui in Christo obdormierunt.* Uterque Sermo vitiose ab amanuensi descriptus: in margine a perito quodam emendatus.
26. Codex Vaticanus Græcus DCCIII. in fol. bombycinus,

- cinus, chart. 302. *Sermo de monachis & Turture*, A pag. 53.
27. Codex Vaticanus Græcus DCCXXIX. in fol. bombyc. chart. 179. mutilus in fine. *Sermones VI. Ephræmi*, inter quos est *Sermo ille de virtutibus & vitiis in Capita XXII. divisus*, & postremus inscribitur *de compunctione*, cuius octo tantum priores lineæ exstant.
28. Codex Vaticanus Græcus DCCXXX. in fol. bombyc. chart. 284. *Sermo de humilitate comparanda, Capita C. initium*, ἀρχὴ κατὰ παραβολὰς ἀνδρός.
29. Codex Vaticanus Græcus DCCXXXIII. in 4. chartaceus, chart. 361. *Sermo unus* pag. 213. & *Sententie duæ* pag. 310. 311.
30. Codex Vaticanus Græcus DCCLXXV. in 8. membranaceus, chart. 171. *Precatio* pag. 18.
31. Codex Vaticanus Græcus DCCLXXVIII. in 4. bombyc. chart. 588. *Precationes II.* pag. 43. & pag. 104.
32. Codex Vaticanus Græcus DCCXC. in 8. bombyc. chart. 277. *Fragmenta V.* a pag. 81. ad pag. 86. Item pag. 20. *Precatio.*
33. Codex Vaticanus Græcus DCCXCVII. in fol. majori, membranaceus, chart. 380. *Vita Abramii & Mariæ ejus neptis* a pag. 240.
34. Codex Vaticanus Græcus DCCC. in fol. bombyc. chart. 274. *Sermo de consummatione seculi & Antichristo*, pag. 53.
35. Codex Vaticanus Græcus DCCCXVIII. in fol. majori, membranaceus, chart. 322. *Vita S. Ephræm*, cuius initium, Εὐχαριστῶ ὁ θαυμάσιος.
36. Codex Vaticanus Græcus DCCCXX. in fol. majori, membranaceus, chart. 310. *Sermo de Transfiguratione Domini* pag. 96.
37. Codex Vaticanus Græcus DCCCLXVI. in fol. majori, membranaceus, chart. 935. *Sermo in cunctos Christi Martyres* pag. 6. In indice exstat titulus *Sermonis in vitam Abramii*; sed in volumine desideratur.
38. Codex Vaticanus Græcus MCXC. in fol. chartaceus, chart. 1387. Alexander Turianus Episcopus Sittientis & Hierapetrensis illum dono dedit Paulo V. Pontifici maximo, ut ex epistola codici præfixa. *Sermones II.* quorum primus in *Ioseph* pag. 52., alter *de consummatione seculi & Antichristo* pag. 434. Item citatur *Ephræm in catena*, quæ incipit pag. 713. & desinit pag. 819. nimirum p. 806. 811. 813. 816. Demum *Precationes XIX.* a pag. 1117. ad pag. 1151.
39. Codex Vaticanus Græcus MCXCII. in 4. bombyc. chart. 233. *Sermones II.*, primus *de compunctione* pag. 46. alter *de secundo adventu & consummatione seculi*, pag. 106.
40. Codex Vaticanus Græcus MCCXVI. in fol. membranaceus, chart. 223. *Sermones IV.* In *secundum adventum* p. 32. In *Ioseph* p. 109. In *Meretricem.* p. 126. In *Transfigurationem* p. 207.
41. Codex Vaticanus Græcus MCCLV. in fol. membran. chart. 132. *Sermo in Ioseph* p. 75.
42. Codex Vaticanus Græcus MCCLIX. in fol. membran. chart. 164. *Sermo de cruce* pag. 141.
43. Codex Vaticanus Græcus MDXXIV. in fol. membranaceus, chart. 113., in fine mutilus, sed optimæ antiquitatis: qui una cum sequentibus Vaticanis pertinuit olim ad monasterium Cryptæ Ferratæ, ut liquet ex adnotatione omnibus fere codicibus appositâ: τὸ τοῦ Βιβλίου ἢ τῆς μονῆς τῆς κρυπτοφerratῆς, Hic liber fuit monasterii Cryptæ Ferratæ. Continet *Vitam S. Ephræm* ab anonymo scriptam, quæ incipit, γέγονε τις pag. 98. necnon XLII. *Sermones* ejusdem quorum quintus, qui est *de Antichristo*, complectitur tres alios, quibus titulus, ἄλλο μέτρον, εἰς πρῶτον μέτρον, & ἄλλο μέτρον. Octavus *Interrogationes & responsiones V.* quarum prima, *Quomodo blasphematur Deus.* Decimusquartus *de iis quæ post crucem fiunt*, *Interrogationes VII.* quarum prima, *Tunc omnis homo.* A decimo nono incipiunt *Paranefes L.*, quarum prima, *Gloria tibi Deus*: sunt autem hic XXV. tantum: nam codex in fine mutilus est. Demum a pag. 67. exstant postrema octo capita *Sermonis de virtutibus & vitiis*
- B 44. Codex Vaticanus Græcus MCXCIX. in fol. membranaceus pervetustus, chart. 347. olim Cryptæ Ferratæ. Continet *Apophthegmata Patrum*, ut apud Cotelerium, & pag. 28. *narrationem de S. Ephræm Syro.*
45. Codex Vaticanus Græcus MDCVIII. in fol. membranaceus, olim Cryptæ Ferratæ. pag. 19. *Vita S. Ephræm*, Εὐχαριστῶ ὁ θαυμάσιος: & p. 187. *Encomium in universos Christi martyres.*
- C 46. Codex Vaticanus Græcus MDCX. in fol. bombyc. chart. 388. *Catena in Matthæum*, in qua nonnulla ex S. Ephræm afferuntur. olim Cryptæ Ferratæ.
47. Codex Vaticanus Græcus MDCXI. in fol. maximo, membranaceus pervetustus, olim Cryptæ Ferratæ. *Nicetæ Diaconi Catena in Lucam*: ubi inter Patres citatur *sanctus Ephræm*: chart. 320.
48. Codex Vaticanus Græcus MDCXXXIII. in fol. membranaceus perantiquus, chart. 357. olim Cryptæ Ferratæ. Pag. 81. *Encomium in S. Basilium magnum.* pag. 203. *de laudibus sancti Ioseph.* pag. 216. in *Meretricem.* pag. 278. in *cunctos Christi Martyres.*
- D 49. Codex Vaticanus Græcus MDCXXXVI. in fol. maximo, membranaceus antiquus, olim Cryptæ Ferratæ, chart. 242. pag. 102. in *secundum adventum*, πᾶσα ἑστῆ. pag. 107. In *eos, qui in Christo obdormierunt.* pag. 221. in *cunctos martyres.*
- E 50. Codex Vaticanus Græcus MDCXLI. in fol. maximo, membranaceus antiquus, olim Cryptæ Ferratæ, chart. 379. Pag. 184. in *secundum adventum*, πᾶσα ἑστῆ. pag. 284. in *Ioseph.* pag. 297. in *Meretricem.* pag. 352. in *omnes martyres.* pag. 377. in *Transfigurationem Domini.*
51. Codex Vaticanus Græcus MDCXLII. in fol. max. membranaceus antiquus, olim Cryptæ Ferratæ, chart. 295. *Nicetæ Diaconi catena in Lucam*, in qua citatur S. Ephræm.
52. Codex Vaticanus Græcus MDCLII. in fol. max. membranaceus antiquus, chart. 132. olim Cryptæ Ferratæ. pag. 75. in *secundum adventum*, πᾶς ἑστῆ.
- F 53. Codex Vaticanus Græcus MDCLVII. in fol. maximo, membranaceus antiquus, olim Cryptæ Ferratæ, chart. 245. *Catena Patrum*, inter quos citatur *sanctus Ephræm*, in *Genesim*, *Exodum*, *Leviticum*, *Numeros*, *Deuteronomium*, *Iosue*, *Judices*, & *Ruth*. Integra hæc Catena ex Regiæ Francorum Bibliothecæ codice transcripta habetur in Codice Vaticano num 1520. Hæc adnotatio manu cl. viri Zacagnii.
- G 54. Codex Vaticanus Græcis MDCLXVIII. in fol. membranaceus, chart. 358. *Catena in Genesim*, in qua nonnulla ex Ephræmo adducuntur. Initio Codicis hæc adnotatio legitur. *Emptus ex libris Illustrissimi Lelii Ruini Episcopi Balneoregiensis*, 1622.
55. Codex Vaticanus Græcus MDCLXXI. in fol. membranaceus, olim Cryptæ Ferratæ, chart. 406. pag. 95. *Sermo S. Ephræm in Transfigurationem Domini.*
56. Codex Vaticanus Græcus MDCLXXIII. in fol. membranaceus antiquus, olim Cryptæ Ferratæ, chart.

332. Pag. 124. *Sermo de laudibus Joseph. pag. 168. A*
in Transfigurationem Domini.
57. Codex Vaticanus Græcus MDCCXLVI. in 4. bom-
 bycinus, chart. 298. olim *Cryptæ Ferratæ. pag. 261.*
Sermo de salute animæ & futuro iudicio: initium, ἡ
ἀποταγή.
58. Codex Vaticanus Græcus MDCCLXXIV. in fol.
 bombycinus, chart. 355. olim *Cryptæ Ferratæ: cuius*
ad calcem hæc adnotatio legitur. ἐτελειώθη τὸ παρὲν
βιβλίον διὰ χειρὸς ἐμοῦ Γεωργίου ἐλαχίστου ἱερέως τῆς Ζαγκαρὸπέδου
ἐκ τοῦ σφράγιος δι' ἀναλωμάτων τῆς μάστιδος ἀλεξίου τοῦ ταυρά. B
ἀμὴν. Absolutus est hic liber per manus mei Georgii
minimi Sacerdotis Zancaropuli Anno (Mundi) sexmil-
lesimo quingentesimo octogesimo primo (hoc est, Chri-
sti 1073.) Sumptibus Magistri Alexii Gauræ. Amen.
 Pag. 134 *Sermo S. Ephræm de caritate, pœnitentia & c.*
ἀγαπῶμαι μὲ ἀδελφοὶ μὴ δὲν προτιμῶμεν, cum interroga-
tionibus, quæ apud Ambrosium Serm. I.
59. Codex Vaticanus Græcus MDCCCXV. in 4. mem-
 branaceus, admirandæ antiquitatis, chart. 298.
 olim *Cryptæ Ferratæ, antea Camilli Pricanicæ, ut no-*
 tatur pag. 9. & pag. 298. Continet *Sermones LXXXVI.,*
 nimirum, *Paraneses L. una cum Vita S. Ephræm ab*
 anonymo scripta, & alios *Sermones diversos XXXVI.*

C O D I C E S P A L A T I N I Heidelbergenses Vaticani.

60. 1. C O dex Palatinus Heidelbergensis Vaticanus
 Græcus XVII. in fol. membranaceus per-
 antiquus, chart. 198. Pag. 104. *Sermo de Antichri-* D
sto, & fine mundi, & caritate, ἀγαπῶμαι μὴ δὲν προτι-
μῶμεν.
61. 2. Codex Palatinus Græcus XLI. in 4. membra-
 naceus vetustissimus, chart. 388. *Historia Lausiaca*
Palladii, pag. 149. de S. Ephræm Syro, τὰ κατὰ
Ἐφραίμ.
62. 3. Codex Palatinus Græcus LXIII. in 4. mem-
 branaceus antiquus, chart. 118. pag. 14. *Interroga-*
tionibus & responsiones de consummatione seculi,
τότε ἀδελφοὶ μὲ, πᾶσα ἀνθρωπότης, &c. pag. 31. Ser- E
mo de pœnitentia. pag. 32. De recordatione horæ
mortis.
63. 4. Codex Palatinus Græcus XCI. in 4. bombyci-
 nus, chart. 315. pag. 138. *Sermo de octo cogitationi-*
bus, in quo pag. 139. citatur S. Joannes Chrysostomus.
 pag. 140. fragmentum *Sermonis περὶ καταστά-*
σεως.
64. 5. Codex Palatinus Græcus CCIII. in folio ma-
 ximo, membranaceus, chart. 304. *Catena in Gene-*
sim & Exodum, in qua citatur S. Ephræm.
65. 6. Codex Palatinus Græcus CCXXX. in 4.
 membranaceus pervetustus, chart. 246. *Catena in*
Job, cum diversis pictis imaginibus, in qua citatur
S. Ephræm.
66. 7. Codex Palatinus Græcus CCXLV. in folio
 maximo, membranaceus, chart. 276. pag. 274. *Ser-*
mo in cunctos Martyres φιδυά.
67. 8. Codex Palatinus Græcus CCXLVII. in folio
 maximo, membranaceus, chart. 387. *Nicetæ Mē-*
tropolitæ Heracleensis Catena in Psalmos, in qua cita-
tur S. Ephræm Syrus.
68. 9. Codex Palatinus Græcus CCLVIII. in fol.
 bombycinus, chart. 438. *Pauli monachi & fundato-*
ris canobii B. Mariæ Evergetidis, collectio sacrarum
præceptionum e Scriptura, & Patribus. Citatur sæpe
Sanctus Ephræm Syrus.
69. 10. Codex Palatinus Græcus CCLXIX. in 4.

- bombycinus, chart. 298. *Sermones III. sancti Ephræm.*
 Nimirum, primus pag. 1. *De fine mundi, & caritate,*
ἀγαπῶμαι μὴ δὲν προτιμῶμεν, cum sequentibus quin-
que interrogationibus. Secundus pag. 30. De com-
punctione, δεῦτε ἀγαπῶμαι. Tertius pag. 44. in patres
defunctos, τὴν καρδίαν μὲ.
70. 11. Codex Palatinus Græcus CCCVIII. in fol.
 membranaceus, chart. 252. pag. 148. *Vita S. E-*
phræm, Ἐφραίμ ὁ θαυμαστός.
71. 12. Codex Palatinus Græcus CCCXVIII. in fol.
 membranaceus, chart. 158. pag. 95. *Sermo in Trans-*
figurationem Domini.
72. 13. Codex Palatinus Græcus CCCLXIII. in 4.
 bombycinus, chart. 414. pag. 392. *Sermo de laudi-*
bus sancti Joseph.
73. 14. Codex Palatinus Græcus CCCLXIV. in
 4. bombycinus, chart. 354. pag. 32. *De compunctio-*
ne, δεῦτε ἀγαπῶμαι. pag. 61. in Meretricem.
74. 15. Codex Palatinus Græcus CCCLXVIII. in fo-
 lio membranaceus perantiquus, chart. 338. *Sermo-*
nes IV. sancti Ephræm, pag. 310. 313. 317. & 323.

C O D I C E S A L E X A N D R I N I V A T I C A N I .

75. 1. C O dex Alexandrinus Vaticanus Græcus VII.
 in fol. membranaceus, chart. 183. *Catena*
Patrum in Genesim & Cantica canticorum, in qua cita-
tur S. Ephræm pag. 35.
76. 2. Codex Alexandrinus VIII. in fol. bombycinus,
 chart. 167. *Paraneses sancti Ephræm XLIX. quarum*
 priores XII. exciderunt. Item *Sermones ejusdem di-*
versi XL.
77. 3. Codex Alexandrinus XVI. in fol. membra-
 naceus perantiquus, chart. 265. olim *Cardinalis Ma-*
zarini, uti adnotatur pag. 1. Paraneses XLIX. & Ser-
mones diversi XL.
78. 4. Codex Alexandrinus XLII. in 4. membra-
 naceus, chart. 281. cui ad calcem hæc temporis nota
 apposita. *ἐπληρώθη ὁ παρὼν Ἐφραίμ διὰ χειρὸς τῆς ἀμαρ-*
τωλῆς Νικολάου ἀρχιεπισκόπου καλυβάρεως ἐν μηνὶ Ἰουνίᾳ Ἰνδικ-
ζ'. ἔτους σ'ωμζ'. Absolutus est præsens Ephræmi liber per
manus peccatoris Nicolai Lectoris Calubareos, mense
Junio, Indictione septima, anno 6847. Christi 1339.
Paraneses L. necnon sermones diversi 47.
79. 5. Codex Alexandrinus XLVIII. in 8. membra-
 naceus chart. 49. pag. 10. *Sermo in Defunctos: & pag.*
 1. *Sermo de vanitate hujus vitæ, qui Chrysostomo*
 adscribitur.
80. 6. Codex Alexandrinus XLIX. in 4. chartaceus,
 chart. 338. *ἔγχεθη ὑπὸ τινος Ἀναστασίου μοναχοῦ ἐν ἔτει*
ζ'πβ'. Exaratus a quodam Anastasio monacho anno 7082.
 hoc est, Christi 1574. pag. 63. *Sermo de cruce:*
πᾶσα ἑορτή.

C O D I C E S V A T I C A N I C L E M E N T I N I .

81. 1. C O dex Clementinus Vaticanus XI., in ordi-
 ne Codicum Alexandrinorum cci., in fo-
 lio chartaceus chart. 406. pag. 178. *in illud, Duo*
erunt in agro, inter Interrogationes & Responsio-
nes Anastasii Sinaitæ.
82. 2. Codex Clementinus XXI., in ordine Alexan-
 drinorum cci., in 4. membranaceus, chart. 156.
 pag. 89. *Sermo de laudibus Joseph Patriarchæ.*
 pag. 110. *Sermo de cruce, πᾶσα ἑορτή.*
83. 3. Codex Clementinus XXIII., in ordine Alex-
 andrinorum cci., in 4. membranaceus, chart.
 59. pag. 8. *Sermo in cunctos Christi Martyres. pag.*
 f 3 32. Ser-

52. Sermo in Parasceven, & Latronem & Crucem, A
πρώην Πέβενας.
84. 4. Codex Clementinus XLVIII., in ordine Alex-
andrinorum CCXXXVIII., in 8. membranaceus, chart.
49. pag. 10. Sermo in eos, qui in Christo obdormie-
runt.
85. 5. Codex Clementinus XLIX., in ordine Codi-
cum Abrahami Massadi I., in folio membranaceus,
chart. 237. pag. 201. Sermo in Transfigurationem
Domini.
86. 6. Codex Clementinus LI., inter Codices Mas-
fadi III., in fol. membranaceus, chart. 209. cui
ad calcem hæc nota apposita. τέλος τῆς πρώτης βί-
βλου Ἐφραίμ τῷ Σύρε χειρὶ γραφῆσα Βαρνάβα Πρεσβυτέρου
ἀναξίως τε καὶ ἐλαχίστως πάντων. ὅτ' ἂν ἐν ταύτῃ παρακαλῶ
ὧ φίλοι ἐντυγχάνεται, μέμνηδὲ μετὰ τάλαν. ἵνα τὴν λύ-
σιν ἀμαρτιῶν κομίσω, καὶ ἔνωπον Κυρίου ἐν τῇ ἡμέρᾳ
τῇ φωβερᾷ ἐκείνῃ. τῷ Θεῷ δόξα ἀμὴν εἰς τὰς αἰῶνας. ἔτε-
λειώθη τὸν νοέμεριον μήνα ἡ βιβλος αὕτη μονῆς τῆς σω-
τήρος. εὐχαῖς ἀγίων πατέρων βοηθούτων, ἐπὶ ἀνακτος Μι-
χαὴλ φιλοχρίστου καὶ Ζωῆς πορφυρογενίτης Αὐγύστης. Ἰνδικτιώ-
υος ὀγδόης τότε ἔσης, ἔτις δὲ πάλιν χιλιοστὴ ἐξακοστὴ πεν-
τακοστὴ σαρακοστὴ ὀγδόη. δόξα τῷ Θεῷ πάντων ἕνεκα,
ἀμὴν. Finis libri primi Ephraem Syri, scripti manu Bar-
nabæ Presbyteri indigni, omniumque minimi. Cum in
hunc librum, o amici, incideritis, mementote, quaeso,
mei infelicis, ut absolutionem peccatorum consequar,
& gratiam ineam apud Dominum in tremenda illa
die. Laus Deo in secula Amen. Absolutus est mense no-
vembri hic liber monasterii Salvatoris: precibus sancto-
rum Patrum adiuvantibus: temporibus Christo dilecti
Regis Michaëlis, & Zoës Porphyrogenite Augusta,
Indictione octava, anno sexies millesimo quingentesimo
quadragesimo octavo. Laus Deo pro omnibus. Amen.
Nimirum, anno Christi 1039., quo Indictio octa-
va in cursu erat mense novembri, anno mundi
6548. juxta supputationem Græcorum, quorum
anni ab ineunte mense Septembri inchoantur. pag. 1.
Vita S. Ephraem Syri, Ἐφραίμ ὁ Σαυμάσιος. pag. 10.
Imago sancti Ephraem minio auroque depicta: nec-
non Index Sermonum, qui hoc volumine continen-
tur. pag. 11. incipiunt Sermones: sunt autem uni-
versim LXIV. nimirum, Paraneses XLIX. & alii Ser-
mones diversi XV.
87. 7. Codex Clementinus LV., inter codices Masfadi
VII., in 4. bombyc. chart. 435. pag. 78. Sermo in
Transfigurationem Domini. pag. 192. Encomium in
omnes sanctos Christi Martyres, παῖδες καὶ ἐπέρσας.
88. 8. Codex Clementinus LVII., inter Codices
Masfadi IX., in 4. bomb. chart. 494. pag. 39.
Sermo in Abraham & Isaac, ἀποικίσει ὁ Θεός.
89. 9. Codex Clementinus LX., inter Codices Mas-
fadi XII., in fol. bombyc. chart. 430. pag. 9. in
secundum adventum Domini, ἡ ἀποταγή: una cum tri-
bus Interrogationibus totidemque responsionibus,
quarum prima pag. 98. incipit, ἐπερωτῶνται ποιμένες:
Secunda pag. 98. λαλήσω ἐν ὁδῷ: Tertia pag. 100.
διάφοροι τόποι εἰσὶν τῶν κολάσεων.
90. 10. Codex Clementinus LXII., inter Codices
Masfadi XIV., in 4. membranaceus, chart. 243.
Sermones sancti Ephraem XXIV. e quibus quatuor
nondum Græce vel Latine editi, nec antea in Bi-
bliotheca Vaticana, aut Cæsarea Vindobonensi,
vel in Bibliothecis Angliæ exstabant: nimirum pri-
mus p. 154. οἱ ἀδελφοὶ ὁφείλουσιν ἐν ἀγάπῃ πολλῇ συνεῖναι
ἀλλήλους. secundus pag. 194. ὁ δεσπότης καὶ Κύριος ἡμῶν
Ἰησοῦς Χριστὸς θέλων σωθῆναι τῶν ἀνθρώπων γένος. tertius
pag. 232. ὅταν ἀποσταλῇ ἄγγελος ἐπὶ ψυχὴν ἀσκητὴ τῷ
παραλαβὴν αὐτὴν ἐκ τοῦ σώματος. Quartus pag. 245.
ὡς ὁ θεὸς νόμος ἐντολὰς εἰς μέλανι, καὶ γράμμασι γεγραμ-
μένος, ἀλλ' ἐν καρδίαις καθαραῖς ἐκπεφυτευμένος.

SERMONES S. EPHRAEM SYRI

QUI EXSTANT GRÆCE MANUSCRIPTI

In Bibliotheca Monasterii Cryptæ Ferratæ,
& S. Basilii Magni de Urbe.

1. **S**ancti Patris nostri Ephraem Syri A
sermo de Cruce, & de Poenitentia,
deque secundo Adventu Domini
nostri Jesu Christi. Τῷ ὁσίῳ Πα-
τρὶ ἡμῶν Ἐφραίμ τῷ Σύρε, εἰς τὴν σαυρόν, καὶ
πρὸς μετάνοιαν, καὶ δευτέρας πρῆσας τῷ Κυρίῳ
ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστῷ. πᾶσα ἑορτή. Cod. 13.
p. 1. Cod. 87. p. 83. Cod. 111. p. 140. Cod.
158. pag. 95. Sequuntur Interrogationes V.
quarum prima Cod. 69. p. 8. ἐρώτησις. εἰπέ
ἡμῖν καὶ τὰ λοιπὰ, ἵνα ἀκούσωμεν. Ἀπόκρισις. B
τότε πᾶσα ἡ ἀνθρωπότης. Secunda pag. 8. a
tergo: ἐρώτησις. εἰπέ ἡμῖν, παρακαλῶμεν.
2. **E**jusdem sermo in Sanctum Joseph. A
Τῷ αὐτῷ λόγος εἰς τὴν πάγκαλον Ἰωσήφ. ὁ
Θεὸς & Ἀβραάμ. Cod. 13. p. 21. Cod. 52.
p. 68. Cod. 87. p. 123.

Ejus-

3. *Ejusdem sermo in Meretricem.* Τὸ αὐτὸ λόγος εἰς τὴν πόρνῳ. πολλὰν ὄντων ὁσίων ἀνδρῶν. Cod. 13. p. 67. Cod. 87. p. 131.

4. *Ejusdem sermo de pœnitentia* ἢ *compunctione*, *deque salute anime*, ἢ *quod non deceat Christianos rebus ludicris vacare*, ἢ *extolli*, *deque amore pauperum.* Τὸ αὐτὸ λόγος περὶ μετάνοιας, καὶ κατανύξεως, καὶ σωτηρίας ψυχῆς, καὶ ὅτι ἔδει παύειν Χριστιανὸς, ἢ μετεωρίζεσθαι, καὶ περὶ φιλοπρωχίας. ὅτι μὲν ἔδει παύειν Χριστιανὸς, πάντες γινώσκουμεν. Cod. B 26. p. 121.

5. *Ejusdem sermo in Sanctam Parasceven*, ἢ *in Latronem*, ἢ *in Crucem.* Τὸ αὐτὸ εἰς τὴν ἁγίαν Πάσχα, καὶ εἰς τὴν λησίων, καὶ εἰς τὸν σταυρὸν. πρῶτον Ρεβέκκας ἐπιδαλάμιον εἶπον. σήμερον ἔστιν Ρεβέκκας ἐπιτάφιον ἄδω. Cod. 52. p. 92.

6. *Ejusdem Encomium in Sanctos Christi Martyres*, *qui martyrium in toto mundo passi sunt.* Τὸ αὐτὸ ἐγκώμιον εἰς τὰς ἁγίας μαρτυράς ἔχει, τὰς ἐν ὅλῳ τῷ κόσμῳ μαρτυρήσαντας. Φαυδρὰ καὶ ἐπέγραψεν ὑπάρχει. Cod. 52. pag. 144.

7. *Ejusdem sermo in Transfigurationem Domini nostri Jesu Christi.* Τὸ αὐτὸ λόγος εἰς τὴν μεταμόρφωσιν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. ἐκ τῆς χώρας θέρους, καὶ χαρμονῆς. Cod. 52. p. 158.

8. *Ejusdem de humilitate capita Centum.* Τὸ αὐτὸ περὶ ταπεινοφροσύνης, κεφάλαια 100. ἀρχὴ καρποφορίας ἀνδρός. Cod. 69. p. 1. Sed defunt priora capita xi. quæ integra habentur Cod. 113. p. 263. Cod. 120. p. 87.

9. *De Sancto Ephraem.* περὶ τοῦ ἁγίου Ἐφραίμ. ὁ ἅγιος ἄββας Ἐφραίμ διηγῆτο πῶς ὁ Θεὸς ἀγάπησεν αὐτὸν ἀδελφοῖς ὡφελείας χάριν περὶ ἑαυτοῦ, λέγων. ὅτι ὅτε ἡμῶν πᾶς ὡς ἐπὶ δεκατεσάρων, πάντῃ ἐλθράμην ἀκατάστατος. Cod. 69. p. 13. Cod. 113. p. 293.

10. *Sancti Ephraem Testamentum.* Διαθήκη ἡ ὁσίων Πατρὸς ἡμῶν Ἐφραίμ. Ἐγὼ Ἐφραίμ ἀποθνήσκω. Cod. 69. p. 16. Idem Testamentum habetur Cod. 113. p. 300. sed in fine est mutilum.

11. *Ejusdem sermo de divina retributione*, *commonitorium ad suam ipsius animam.* τὸ αὐτὸ λόγος περὶ θείας ἀνταποδώσεως, ὑπομνηστικὸν τῷ ἑαυτοῦ ψυχῇ. τὸ ἄφατον φιλανθρωπίαν τῷ Θεῷ ἀγαθότητος. Cod. 69. p. 24.

12. *Ejusdem sermo asceticus.* Τὸ αὐτὸ λόγος ἀσκητικός. ὁ πόνος ἔστι λέγειν ἀναγκάζει με. Cod. 69. p. 26. Cod. 113. pag. 1. sed in hoc deest initium.

13. *Ejusdem admonitio ad fratres.* τὸ αὐτὸ 18 θεοῖα πῶς ἀδελφοῖς. ἀδελφοί, βολογίας ἐδιδάσκω. Cod. 69. p. 38. Cod. 113. pag. 8.

14. *Ejusdem, non esse ridendum, sed flendum* ἢ *lugendum.* Τὸ αὐτὸ, ὅτι ἔστι χεῖν κλαῖν, ἀλλὰ πένθειν καὶ κλαῖν. ἀρχὴ κατὰ τροφῆς μοναχῶν. Cod. 69. p. 41. Cod. 113. pag. 16.

15. *Ejusdem in eos, qui quotidie peccant*, ἢ *quotidie pœnitentiam agunt.* Τὸ αὐτὸ εἰς τὰς ὡσημέρας ἁμαρτάνοντας, καὶ ὡσημέρας μετανοοῦντας. μέλει τίνος, ὦ φίλε, ἀνεχόμενος. Cod. 69. p. 43. Cod. 113. pag. 19.

16. *Ejusdem de abrenunciatione*, *deque beatitudinibus* ἢ *miseriis.* Τὸ αὐτὸ περὶ ἀποπαγῆς, καὶ μακαρισμῶν καὶ ταλαιπωριῶν. μακαριοὶ οἱ τὸ Θεὸν ἀγαπήσαντες. Cod. 69. p. 43. Cod. 113. p. 21.

17. *Ejusdem de anima, quando tentatur ab inimico, quomodo debeat cum lacrymis Deum interpellare.* Τὸ αὐτὸ περὶ ψυχῆς ὅταν πειράζεται ἀπὸ τοῦ ἐχθροῦ, πῶς ὀφείλει τῷ Θεῷ δακρύων προσεύχεσθαι. ψυχὴ τεθλιμμένη. Cod. 69. p. 44. Cod. 113. p. 23.

18. *Ejusdem de judicio*, ἢ *desiderio* ἢ *compunctione.* Τὸ αὐτὸ περὶ κρίσεως, καὶ πόθου, καὶ κατανύξεως. δεῦτε πάντες ἀδελφοί, ἀκούσατε συμβουλίας ἐμῆς τοῦ ἀμειψωλῆ καὶ ἀπαμειψύτῃς Ἐφραίμ. Cod. 69. p. 46. Cod. 113. pag. 28.

19. *Ejusdem de patientia.* Τὸ αὐτὸ περὶ ὑπομονῆς. ὁ βελόμητος τῷ Θεῷ βλαφετῆται. Cod. 69. p. 50. Cod. 113. p. 35.

20. *Ejusdem de beatitudine.* Τὸ αὐτὸ εἰς τὸν μακαρισμόν. μακάριος ὁς μισήσας. Cod. 69. p. 52. Cod. 113. p. 41.

21. *Ejusdem de compunctione.* Τὸ αὐτὸ περὶ κατανύξεως. κατανύγητι ψυχῇ μου. Cod. 69. p. 55. Cod. 113. p. 46.

22. *Ejusdem de Adventu Domini.* Τὸ αὐτὸ εἰς τὴν παρουσίαν τοῦ Κυρίου. προσέλθετε, καὶ δεῦτε οἱ υἱοὶ τοῦ φωτός. Cod. 69. pag. 57. Cod. 113. p. 50.

23. *Ejusdem de secundo adventu Domini.* Τὸ

Τὸ αὐτὸ παρὶ τῆς δευτέρας πρῆσεως ἔχει. A παρὶ κατανύξεως. δεῦτε πάντες ἀδελφοί, ἀκούσατε καλῆς συμβουλῆς. Cod. 69. p. 80. Cod. 113. p. 124.

24. *Ejusdem sermo asceticus utilis.* Τὸ αὐτὸ ἀσκητικὸν ὡφέλιμον. οἱ βελόμμοι κατ' ἀλήθειαν τῷ Κυρίῳ θάρσυνον. Cod. 69. p. 60. Cod. 113. p. 56.

25. *Ejusdem de fide.* Τὸ αὐτὸ παρὶ πίστεως. ὁ Κύριος ἐν τῷ ἀγγελίᾳ. Cod. 69. p. 62. Cod. 113. p. 60.

26. *Ejusdem de virginitate, et quod non deceat juvenes vino indulgere.* Τὸ αὐτὸ παρὶ πρῆσεως, καὶ ὅτι ἔχρηται τὰς νέας οἰνοποιεῖν. Παῦλος Ἀπόστολος, ὁ ἀριστὸς σύμβουλος. Cod. 69. p. 64. Cod. 113. p. 63. οἰνοποιεῖν.

27. *Ejusdem de poenitentia et patientia.* Τὸ αὐτὸ παρὶ μετάνοιας καὶ ὑπομονῆς. ἄρα ὡς τὸ πρῶτον βίον. Cod. 69. pag. 66. Cod. 113. pag. 68.

28. *Ejusdem de poenitentia.* Τὸ αὐτὸ παρὶ μετάνοιας. ὁ κατελθὼν Κύριος ἐκ κόλπου Πατρὸς. Cod. 69. p. 67. Cod. 113. p. 71.

29. *Ejusdem ad correctionem eorum, qui cum vitiose vivunt, honores appetunt.* Τὸ αὐτὸ παρὶ διορθώσιν τῶν ἐμπαθῶς ἀγαγόντων, καὶ τιμὰς ἀπαυγνόντων. ἀγωνιστὰς, ἀδελφοί, καὶ φείτω. Cod. 69. p. 69. Cod. 113. p. 77.

30. *Ejusdem de virtutibus et vitiis sermo in capita XXII. divisus. Prologus.* Τὸ αὐτὸ παρὶ ἀρετῶν καὶ κακιῶν. πρῶτος. μακαρίζω τὸν ὑμῶν ζωὴν, ὡ φιλόχριστοι. Cod. 69. p. 72. Cod. 113. p. 93. Cap. I. de timore Dei. περὶ φόβου. μακάριος ἐν ὃ ἀνδρὶς ὁμῶς. p. 73. Cap. II. παρὶ ἀφοβίας. Cap. III. παρὶ ἀγάπης. Cap. IV. παρὶ τῆς μὴ ἐχόντων ἀγάπης. p. 73. Reliqua capita desunt in hoc Codice 69. Exstant tamen in Cod. 113. a p. 95. ad p. 106.

31. *Ejusdem Precatio.* Τὸ αὐτὸ προσευχή. Ἰασά με Κύριε, καὶ ἰαθήσομαι. Cod. 69. p. 74. Cod. 113. p. 111.

32. *Ejusdem sermo de Antichristo.* Τὸ αὐτὸ λόγος εἰς τὸν Ἀντίχριστον. πῶς ἐγὼ ὁ ἁμαρτωλὸς μετὰ τῶν πλῆμμελημάτων. Cod. 69. p. 75. Cod. 113. p. 113. Ἄλλο μέτρον. εἴ τις ἔχει κατανύξεως δάκρυα. p. 76. 116. εἰς τὸ πρῶτον μέτρον. σύσημα ἀγίων. p. 77. 118. ἄλλο μέτρον. τότε θρηνεῖ δεινῶς. p. 78. 120.

33. *Ejusdem de compunctione.* Τὸ αὐτὸ

παρὶ κατανύξεως. δεῦτε πάντες ἀδελφοί, ἀκούσατε καλῆς συμβουλῆς. Cod. 69. p. 80. Cod. 113. p. 124.

34. *Ejusdem de iis, qui dicunt resurrectionem non esse.* Τὸ αὐτὸ παρὶ τῆς λεγόντων μὴ εἶναι ἀνάστασιν. φρονεῖν τὰ τῆς ἐθνῶν. Cod. 69. p. 81. Cod. 113. p. 128.

35. *Ejusdem Interrogationes et responsiones.* Τὸ αὐτὸ καὶ περὶ τῶν ἀποκρίσεων. ἐρωτήσεις. πῶς βλασφημεῖται Θεός. Cod. 69. p. 84. Cod. 113. p. 135. Sequuntur hæ interrogationes. Τί ἐστιν ὃ λέγει ὁ Ἀπόστολος, διὰ τὴν ἁμαρτίαν σου. Cod. 113. pag. 136. πῶς γέγραπται παρὶ τῶν ἀρετικῶν. p. 142. πῶς ἁμαρτία βαρυτέρα. p. 142.

36. *Ejusdem de oratione.* Τὸ αὐτὸ παρὶ προσευχῆς. μακάριον ὄντως μὴ ἁμαρτάνειν. Cod. 69. p. 88. Cod. 113. p. 143.

37. *Ejusdem de amore pauperum.* Τὸ αὐτὸ παρὶ φιλοπτωχείας. δεῦτε λοιπὸν ἀδελφοί. Cod. 69. p. 89. Cod. 113. p. 144.

38. *Ejusdem de locis beatissimis.* Τὸ αὐτὸ παρὶ μακαρίων τόπων. ταῦτας τὰς ἐντολάς ποιῶντες. Cod. 69. p. 89. Cod. 113. p. 146.

39. *Ejusdem de festis diebus.* Τὸ αὐτὸ παρὶ ἐορτῶν. μόνον μὴ πᾶσι τῶν ἀκαρπῶν. Cod. 69. p. 90. Cod. 113. p. 147.

40. *Ejusdem de cruce.* Τὸ αὐτὸ παρὶ τῆς σταυροῦ. ἡμεῖς ὅ πάντες μικροί, καὶ μεγάλοι. Cod. 69. p. 91. Cod. 113. p. 149.

41. *Ejusdem de iis, quæ post crucem fiunt.* Τὸ αὐτὸ παρὶ τῆς ὀπίσθεν τῆς σταυροῦ. ἡκούσατε, ἀγαπητοὶ φιλόχριστοι. Cod. 69. p. 92. Cod. 113. pag. 150. sequitur Interrogatio: ἡρώτησαν οἱ φιλόχριστοι ἀκροατὰς. εἰπέ ἡμῖν καὶ τὰ λοιπὰ ἵνα ἀκούσωμεν. ὁ διδάσκαλος. τότε πᾶσα ἡ ἀνδρωπότις. Et reliquæ, quæ supra in serm. 1.

42. *Ejusdem de caritate.* Τὸ αὐτὸ παρὶ ἀγάπης. καλῶς εἶπεν ὁ Κύριος. Cod. 69. p. 100. Cod. 113. p. 168.

43. *Ejusdem de Psalmo, et quod non sit citharizandum.* Τὸ αὐτὸ παρὶ ψαλμοῦ, καὶ ὅτι ἔδει κινεῖσθαι. καὶ παρὶ τοῦ ἀγαπῆσαι ταῦτα, καὶ πλεῖον τούτων. Cod. 69. pag. 102. Cod. 113. pag. 171.

44. *Ejusdem de jejunio.* Τὸ αὐτὸ παρὶ νηστείας. πόθνησον τὴν πτωχείαν. Cod. 69. pag. 103. Cod. 113. p. 173.

45. *Ejus-*

45. *Ejusdem de iis, quæ præsens vita continet.* Τὸ αὐτὸ πρὸς ὧν ἔχει ὁ βίος. ὀννοήσωμεν ἀδελφοί, ὅτι ὁ δὲν ἡμῶς ὠφελήσῃ παῖτα καὶ κόσμος. Cod. 69. p. 103. C. 113. p. 174.

46. *Ejusdem de timore animi.* Τὸ αὐτὸ πρὸς φόβον ψυχῆς. ἐγὼ Ἐφραίμ ἀμαρτωλὸς, χαῖνος, καὶ ῥάθυμος. Cod. 69. p. 104.

47. *Ejusdem admonitio, idest, exhortatio ad monachos.* Τὸ αὐτὸ νουθεσία, ἥντιν κατήχησις πρὸς μοναχούς. δεῦτε ἀγαπητοί μου, δεῦτε πατέρες καὶ ἀδελφοί μου. Cod. 113. p. 108.

48. Περὶ τῆς μακαρίας καὶ ὁσίας Πατρὸς ἡμῶν Ἐφραίμ καὶ Σύρου. *Narratio de Sancto Patre nostro Ephraem Syro.* γέγονέ τις ἀνὴρ ἐν τῇ ἀνατολῇ, ὀνόματι Ἐφραίμ, Σύρος τῷ γένει ὑπῆρχε. Cod. 113. p. 175. & C. 120. p. 1. Hæc Vita S. Ephraemi præmittitur Parænesibus ejusdem Quinquaginta. quæ etiam habentur in Cod. Basiliano 120.

49. *Sancti Ephraem sermo Paræneticus.* Τὸ ἀγίος Ἐφραίμ λόγος παρρησιαστικὸς. δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν. Cod. 113. p. 176. & C. 120. p. 2. *Parænesis I.*

50. *Ejusdem adhortatio ad pietatem, sermo II.* Προτροπὴ εἰς θεοσεβείαν, λόγος β'. ἀγαπητὲ Χριστιανὸς εἶ. Cod. 113. pag. 177. *Parænesis II.*

51. *Adhortatio ad novitios monachos.* Παραίνεσις πρὸς ἀρχαίους μοναχούς. ἀγαπητὲ, ἀποταξάμενος τῷ βίῳ. Cod. 113. p. 179. *Paræn. III.*

52. *Parænesis.* Παραίνεσις. ἀγαπητὲ, ἰδὲ πνευματικῶν σοι. Cod. 113. p. 180. *Paræn. IV.*

53. *Adhortatio ad novitios monachos.* Παραίνεσις πρὸς ἀρχαίους μοναχούς. εἰάν τις ἀπὸ μεγάλης ὑπολήψεως. Cod. 113. p. 181. *Paræn. V.*

54. *Adhortatio ad monachos.* Παραίνεσις πρὸς μοναχούς. ἀγαπητὲ, εἰάν τις βαλὴς καλὰς ἀρχάς. Cod. 113. p. 181. *Paræn. VI.*

55. *Ad novitios monachos, de opere manuum.* Πρὸς ἀρχαίους μοναχούς, καὶ περὶ ἐργοχειρῶν. ἔτι περὶ ἐργοχειρῶν μὴ ὀλιγώρει. Cod. 113. p. 182. *Paræn. VII.*

56. *De scandalis vero occurrentibus.* Περὶ τῶν συμβαινόντων σκανδάλων. C. 113. p. 182.

57. *Ejusdem Adhortatio.* Παραίνεσις καὶ αὐτοῦ. καὶ περὶ τοῦ χρόνου μὴ ὀλιγώρει.

Tom. I.

A Cod. 113. pag. 183. *Parænesis VIII.*

58. *Ejusdem Adhortatio.* Παραίνεσις καὶ αὐτοῦ. ἀδελφε, μὴ ἐκλύῃς. Cod. 113. p. 184. *Paræn. IX.*

59. *Ejusdem Adhortatio.* Τὸ αὐτοῦ παραίνεσις. ἀδελφε, ἀγωνίζεσθαι ὡς καλὸς στρατιώτης. Cod. 113. p. 185. *Paræn. X.*

60. *De iis, qui ex genere inflantur, ejusdem adhortatio.* Περὶ τῶν φυσικῶν ἐκ γένους, καὶ αὐτοῦ παρρησιαστικῶν. ἀδελφε, εἰάν τις ἀποταξάμενος τῷ ματαίῳ βίῳ. Cod. 113. p. 186. *Par. XI.*

61. *Ejusdem Adhortatio.* Τὸ αὐτοῦ παραίνεσις. δεῖ καὶ τὸς ἰσχυροὺς καὶ μοχθηροὺς βίῳ. Cod. 113. p. 186. *Par. XII.*

62. *Ejusdem Parænesis, sermo XIII.* Τὸ αὐτοῦ παραίνεσις, λόγος ιγ'. ἀδελφε, ἐπιστάθης ψυχῇ. Cod. 113. p. 187. *Paræn. XIII.*

63. *Non esse gravandum subditum, ejusdem adhortatio.* Περὶ τῆς μὴ βαρεῖν τὴν ὑποτεταγμένον, καὶ αὐτοῦ παραίνεσις. καὶ μέρος οἰκονομίας. Cod. 113. p. 188. *Par. XIV.*

64. *Ejusdem adhortatio doctrinalis.* Τὸ αὐτοῦ παραίνεσις διδακτικὴ. ἀδελφε, ἡξιώθης καὶ ἀγίος ἐνδύματος. Cod. 113. pag. 189. *Paræn. XV.*

65. *De iis, qui seipso laudant.* Περὶ τῶν ἑαυτοὺς δοξαζόντων. ἀδελφε, τί πλανάς σε. Cod. 113. p. 191. *Paræn. XVI.*

66. *Non esse pigritandum in synaxe.* Περὶ τῆς μὴ δυσκοινεῖν ἐν τῇ συναγωγῇ. ἀδελφε, ὅταν κρῖται σοι ὁ ἀδελφὸς νυκτός. Cod. 113. p. 192. *Paræn. XVII.*

67. *De cavenda impudentia in divina communione.* Περὶ τῆς μὴ ἀναδυστάζειν ἐν τῇ θείᾳ μεταλήψει, καὶ αὐτοῦ παραίνεσις. ἐννοηθῶμεν ἀγαπητοί. Cod. 113. p. 193. *Paræn. XVIII.*

68. *Ejusdem Adhortatio.* Τὸ αὐτοῦ παραίνεσις. ὡς λογίζομαι, ἀδελφοί. Cod. 113. p. 193. *Par. XIX.*

69. *De iis, qui ab initio negligentes sunt, ejusdem adhortatio.* Περὶ τῶν ἀρχῆς ἀμελέντων, καὶ αὐτοῦ παραίνεσις. εἰάν τις ἀδελφὸς εἰς μοναχικόν. Cod. 113. pag. 195. *Paræn. XX.*

70. *De novitiis laborem odio habentibus, ejusdem adhortatio.* Περὶ ἀρχαίων μισέργων, καὶ αὐτοῦ παραίνεσις. τοῖς ἐν κοινοβίοις νεωτέροις μοναχοῖς. Cod. 113. p. 197. *Paræn. XXI.*

71. *De iis, quæ accidunt inter eos, qui in*

t

coe-

coenobiis vivunt, ejusdem adhortatio. Περὶ πάντων συμβαινόντων τοῖς κοινοβιακοῖς, ὅ αὐτῷ παραίνεσις. Ἀφ' ὧς πολεμῶνται. Cod. 113. p. 198. *Paræn. XXII.*

72. *De iis, quæ accidunt senioribus, ejusdem adhortatio.* περὶ τῶν συμβαινόντων τοῖς γέρονσι, ὅ αὐτῷ παραίνεσις. ὑποβάλλει ὁ λογισμὸς τῷ ἀδελφῷ. Cod. 113. pag. 202. *Parænesis XXIII.*

73. *Ejusdem adhortatio.* Τῷ αὐτῷ παραινέσις. ἡ πίστις μήτηρ ἐστὶ πάντων ἔργων ἀγαθῶν. B Cod. 113. p. 203. *Par. XXIV.*

74. *Ejusdem adhortatio.* Τῷ αὐτῷ παραίνεσις. εἰάν συμβῇ ἀδελφὸν ὅ κοινοβίῳ χωρῶσθαι. Cod. 113. p. 205. *Par. XXV.*

75. *Ejusdem adhortatio, ὅ de Palladio.* Τῷ αὐτῷ παραίνεσις, καὶ περὶ Παλλαδίου. ἀδελφός ὡς διηγῆσά μοι. Cod. 113. p. 208. *Paræn. XXVI.*

76. *Ejusdem adhortatio.* Τῷ αὐτῷ παραίνεσις. μέγα πῶς, τῷ ἔχοντι δοθήσεται. C Cod. 113. p. 208. *Par. XXVII.*

77. *Ejusdem adhortatio.* Τῷ αὐτῷ παραίνεσις. ἀδελφοί, εἰάν ὡς τῷ ἀλαβεσέρων ἀδελφῷ. Cod. 113. p. 209. *Par. XXVIII.*

78. *Ejusdem adhortatio, ὅ de humilitate.* Τῷ αὐτῷ παραίνεσις, καὶ περὶ ταπεινοφροσύνης. ἀγαπητὲ ἀδελφε, εἰάν τύχῃς περικοπῆς. Cod. 113. p. 211. *Par. XXIX.*

79. *Ejusdem adhortatio, quod Christianum oporteat esse longanimum ὅ immemorem injuriarum.* Τῷ αὐτῷ παραίνεσις, ὅτι δὲ τῷ Χριστιανῷ μακρόθυμον, καὶ ἀμνηστικόν εἶναι, λόγος λ'. εἰάν συμβῇ πικρία. Cod. 113. pag. 211. *Par. XXX.*

80. *Adhortatio de passionibus.* παραίνεσις περὶ παθῶν. ἀνὴρ ἐν ἀμελείᾳ ἀφ' ὧν πᾶς ἡμέρας αὐτῷ. Cod. 113. p. 213. *Par. XXXI.*

81. *Quomodo oporteat consolari pusillanimes.* περὶ τῶν πᾶσι δὲ πῶς καλεῖν τὸς ὀλιγορῆντας. ἀδελφός ἐξήτει τῷ ἑαυτῷ ἀδελφόν. E Cod. 113. p. 214. *Par. XXXII.*

82. *Ejusdem, oportere eum, qui legit in auribus fratrum, studiosè legere.* Τῷ αὐτῷ ὅτι δὲ τῷ ἀναγινώσκοντι ἐν ὧσιν ἀδελφῶν, φιλοπόνως ἀναγινώσκειν. λόγος λγ'. ἀγαπητὲ, εἰάν περὶ σοι. Cod. 113. pag. 217. *Par. XXXIII.*

83. *Antirrhethicon, ὅ de virginitate ὅ*

continentia. Τῷ αὐτῷ ἀντιρρήτικόν, καὶ περὶ πρῶτης καὶ σωφροσύνης. τῷ ἀδελφῷ εἴτε τῇ ἀδελφῇ ὑποβάλλει. Cod. 113. pag. 217. *Parænesis XXXIV.*

84. *Ejusdem adhortatio de castitate.* Τῷ αὐτῷ παραίνεσις περὶ ἀγνείας. παραινέσει τὴν ἀγνείαν, ἀγαπητὲ ἀδελφε, τῷ φοίνικι. Cod. 113. p. 219. *Paræn. XXXV.*

85. *Ejusdem, non debere nos huc ὅ illuc oculos retorquere, sed potius deorsum aspectum habere, fursum vero animam ad Dominum: Et interrogatio: in quonam destruitur demon fornicationis? per abstinentiam a cibis, an non?* Τῷ αὐτῷ περὶ τῷ μὴ ρέμβεσθαι τὸς ὀφθαλμοὺς ὧδε καὶ ἐκεῖ, ἀλλὰ μέλλον καὶ τῷ ἔχειν τὸ βλέμμα, ἄνω ὅ τῷ ψυχῇ πρὸς τὸ Κύριον. καὶ ἐρωτήσεις, ἐν τίνι καταργεῖται ὁ δαίμων τῷ πορνείας δι' ἀποχῆς βρωμάτων ἢ ὅ; ὅ μόνον δι' ἀποχῆς βρωμάτων. Cod. 113. p. 220. *Par. XXXVI.*

86. *Ejusdem de mansuetudine.* Τῷ αὐτῷ περὶ πραυπαθείας. μοναχῇ, ὅ τῷ Χριστῷ ἐπηγγείλω ἀρέσας. Cod. 113. pag. 222. *Paræn. XXXVII.*

87. *De inobedientibus, deque bono ordine, ac timore Dei, ὅ judicio futuro.* περὶ ἀνυποτάκτων, καὶ περὶ καταστάσεως καὶ φόβου Θεοῦ, καὶ τῷ κρίματος ὅ μέλλοντος. ἀγαπητὲ, εἰάν ἐλθὼν ἀδελφός πῶς καλέσῃ σε, λέγων. Cod. 113. p. 224. *Paræn. XXXVIII.*

88. *De pietate.* περὶ ἀλαθείας λόγος λδ'. ἀγαπητὲ πρόσεχε σφοδρῶς. Cod. 113. p. 229. *Paræn. XXXIX.*

89. *De iis, qui propria cadunt negligentia, excusationesque in peccatis prætexunt.* περὶ τῶν ἐκπιπτόντων ὅς οἰκείας ἀμελείας, καὶ περὶ φασισσομῶν περὶ φώσεως ἐν ἀμαρτίαις. ἀδελφε, τῷ μονήρῃ βίον ἐπεθύμησας. Cod. 113. p. 231. *Paræn. XL.*

90. *Ad fratrem, qui excidit, ὅ de poenitentia.* πρὸς ἀδελφὸν ἐκπεσόντα, καὶ περὶ μετανοίας. τοῖς ἐν ὑποταγῇ καθεζομένοις. Cod. 113. p. 236. *Paræn. XLI.*

91. *Quod non oporteat jurare, neque blasphemare.* ὅτι ὅ δὲ ὀμνύειν, ὅτε δυσφημεῖν, λόγος μβ'. ὅ Κυρίῳ καὶ σωτῆρος ἡμῶν. Cod. 113. p. 241. *Paræn. XLII.*

92. *Ejusdem ad quemdam sermo: Dicitur est, melius esse nubere quam uri.* Τῷ αὐτῷ πρὸς τινὰ λόγος, εἰρηται, ὅτι κρείσσον γα-

γαμῆν, ἢ πυρῶσαι. ἀνθε ἔ Α' ποσόλ8. Cod. A 113. p. 243. *Paræn.* XLIII.

93. *Ejusdem Apologia ad fratrem de Heli Sacerdote.* Τὸ αὐτὸ ἀπολογία πρὸς ἀδελφὸν πρὶ ἡλὶ ἑρέως. ἡ γραφὴς λεγόμενης πρὶ ἡλὶ &c. ἀποκρίσεις. πρόσεχε σεαυτῷ μὴ ποτε πολ-
λά. Cod. 113. p. 244. *Paræn.* XLIV.

94. *Adbortatio de timore Dei.* παραίνεσις πρὶ φόβου Θεοῦ. πρόσεχε σεαυτῷ ἀγαπητὲ, μὴ ποτε ὦν ἀμελείῃ. Cod. 113. p. 248. *Paræn.* XLV.

95. *Adbortatio de caritate.* παραίνεσις πρὶ ἀγάπης. ἀγαπητὲ, εἰς ἀξιοθῆς γνώ-
σεως. Cod. 113. p. 250. *Paræn.* XLVI.

96. *Adbortatio ad Eulogium.* παραίνεσις πρὸς εὐλόγιον, λόγος μὲν. εἰς τὸ καρπὸν δὲ ὑπα-
κοῆς ἀφορᾷ. Cod. 113. p. 251. *Par.* XLVII.

97. *Ad monachum acediae deditum, qui aiebat: relinquo monasterium, & in seculum revertor.* πρὸς ἀκηδίασιν μοναχὸν λέγοντα,

ὅτι ἀφίημι τὸ μοναστήριον, καὶ εἰς τὸ κόσμον ὑπά-
γω, λόγος μὲν. ἔφη ὁ Κύριος τὸ δόξης. Cod. 113. p. 255. *Paræn.* XLVIII.

98. *De pravitate morum.* περὶ κακοη-
θείας, λόγος μὲν. ὃν τρόπον ξίφος. Cod. 113. p. 261. *Paræn.* XLIX.

99. *De differentia vite monastica & se-
cularis.* περὶ διαφορᾶς ἑ μοναχικῆς βίης ὑπὲρ
τὸ κοσμικόν. ἀγαπητὲ ἀδελφε, εἰς ἀποταξά-
μηνος. Cod. 113. p. 262. *Par.* L.

B 100. *Ejusdem Sancti Ephraem de carita-
te, & compunctione, & de secundo adventu.* Τὸ ὅσις Εὐφράμ περὶ ἀγάπης, καὶ κατανύ-
ξεως, καὶ περὶ τὸ δευτέρας παρουσίας. ἀγαπη-
τοί, μηδὲν περιποιησώμεθα. Cod. 17. p. 87.
Sequuntur Interrogationes quæ apud Ambro-
sium in serm. I. cujus initium, *dilectissimi,
nihil sanctæ caritati præferamus.* Vide supra a
p. LXXXII. & seq.

CATALOGUS

Codicum Basilianorum.

1. **C**odex Basilianus Græcis XIII. mem-
branaceus in 4. chart. script. 125.
continet *Sermones* S. Ephraem III. quo-
rum primus pag. 1. In *Crucem* & se-
cundum adventum Domini, πᾶσα ἑορτή,
cum nonnullis Interrogationibus ac
responsis. Secundus p. 21. in *Joseph.* Tertius pag. 67.
in *Meretricem.*

2. Codex Basilianus XVII. in 4. bombycinus, chart.
115. Pag. 87. *Sermo de caritate & compunctione &
secundo adventu, ἀγαπητοί μηδὲν περιποιησώμεθα.*

3. Codex Basilianus XXVI. in 4. membranaceus,
chart. 143. Pag. 121. *Sermo de pœnitentia, compunctio-
ne &c. ὅτι μὲν εἰ δὲ παύζειν χρειαζέσθαι.*

4. Codex Basilianus LII. in folio membranaceus,
chart. 314. *Sermones* IV. Pag. 68. in *Joseph.* Pag.
92. in *Parasceven, Latronem & Crucem, πρώτων Πέ-
βενκας ἐπιδεικνύμενον.* Pag. 143. in *sanctos Christi marty-
res, παιδεά.* Pag. 158. in *Transfigurationem Domini.*

5. Codex Basilianus LXIX. in 4. membranaceus, chart.
159. *Sermones diversi* XLIII. Pag. 105. nota tem-
poris scripti codicis, in hæc verba. τετέλεσται ἡ βί-
βλος αὕτη διὰ χειρὸς Μάρκου ἀναξίως κληρικῶ παναμαρτωλῶ
μονῆς τῆς αἰνῆς μάρτυρος Σωζόντος, μηνὶ Σεπτεμβρίῳ καὶ
ἡμέρᾳ Σαββάτῳ, ὥρα ἕκτη, ἔτη σκηθ'. ἰνδιπτιῶν. ιδ'. ἐν
ἡμέραις Βασιλείας καὶ Κωνσταντίνου. Absolutus est liber iste
per manus Marci indigni omniumque maximi peccato-
ris Clerici Monasterii sancti martyris Sozontis, mense
Septembri, die vigesima prima, Sabbato, hora sexta,
Anno 6529. Indictione 14. diebus Basilii & Constanti-
ni: nimirum anno Christi 1020. quo annus mundi

A 6529. cœpit mense Septembri juxta Græcorum sup-
putationem.

6. Codex Basilianus LXXXVII. in folio membra-
nceus, chart. 220. *Sermones* III. Pag. 83. in *Crucem
& secundum adventum, πᾶσα ἑορτή.* Pag. 123. in *Jo-
seph.* Pag. 131. in *Peccatricem & Phariseum, πολλῶν
ἕιπων.*

7. Codex Basilianus CXI. in 4. membranaceus, chart.
224. *Sermo de secundo adventu* pag. 140. πᾶσα ἑορτή.

B 8. Codex Basilianus CXIII. pervetustus in 4. mem-
branaceus, chart. 308. *Sermones diversi* XXXVI.
Paræneses L. & bina de Ephraemo narrationes: prima
pag. 175. *Parænesibus* Quinquaginta præmissa, γέρ-
νέ τις αἰνῆς ἐν τῇ ἀνατολῇ: altera pag. 293. post *Pa-
ræneses, ὁ ἄγιος Εὐφράμ διηγῆται τοῖς περιβάλλουσιν πρὸς
αὐτὸν ἀδελφοῖς.*

9. Codex Basilianus CXX. in 4. membranaceus, chart.
134. *Narratio de sancto Ephraem* p. 1. γέρνέ τις: &
Paræneses L., quemadmodum habentur in cod. cxiii.

C 10. Codex Basilianus CLVIII. in 4. membranaceus,
chart. 97. *Sermo in secundum adventum* pag. 95. πᾶ-
σα ἑορτή.

Caterum de Codice illo Græco Cryptæ Ferratæ,
quem Vossius ait jussu Niconis anno Domini 531. scri-
ptum fuisse; clarissimus vir Montfauconius in *Palæogra-
phia Græca* lib. 1. pag. 48. putat legendum, ἐν τῷ ἔτη
σφλά, hoc est, Anno 6531., loco, ἐν τῷ ἔτη Κυρίῳ φλά.
Anno Domini 531. nimirum Anno Christi 1023. cui res-
pondet Annus mundi 6531. Qua de re, inquit, tutius lo-
qui liceret, si formam characteris aliquatenus Vossius in-
dicasset. Codex enim ubi sit, ignoramus.

SERMONES S. EPHRÆM SYRI

*Qui exstant in Codicibus Græcis MSS.**Bibliotheca Barberina.*

1. **S**ermo Sancti Ephræm de poenitentia et cruce, et novissima hora, deque judicio et retributione. Τὸ μακαρίον Εφραίμ λόγος περὶ μετανοίας καὶ σταυροῦ, καὶ ἐσχάτης ὥρας, καὶ κρίσεως καὶ ἀνταποδόσεως. ἀγαπητοί, μηδὲν ὀρθοτιμησώμεθα. Cod. 31. p. 193.
2. *Ejusdem de judicio et resurrectione, deque caritate et compunctione.* περὶ κρίσεως καὶ ἀναστάσεως, καὶ ἀγάπης, καὶ κατανύξεως. δεῦτε πάντες ἀδελφοί, ἀκούσατε συμβουλῆς &c. B ἡδὴ γὰρ σωθήσασιν. Cod. 31. p. 210.
3. *Ejusdem de judicio et resurrectione.* περὶ κρίσεως καὶ ἀναστάσεως. δεῦτε πάντες ἀδελφοί, ἀκούσατέ μου ἔλαχιστον Εφραίμ. Cod. 31. p. 216.
4. *Ejusdem sermo asceticus.* λόγος ἀσκητικός. ὁ πόνος ἀναγκάζει με. Cod. 31. p. 218.
5. *Ejusdem, quod non oporteat ridere et extolli, sed lugere seque ipsum deplorare.* ὅτι ἔδει γελάειν καὶ μετεωρίζεσθαι, ἀλλὰ κλαίειν καὶ πενθεῖν ἑαυτὸς. ἀρχὴ κατατροφῆς ψυχῆς μοναχῶν. Cod. 31. p. 250.
6. *Ejusdem ad animam negligentem.* πρὸς ψυχὴν ῥαθυμῶσαν. ψυχὴ, μὴ κατὰ πτερεῖς, μὴ δὲ θλίβῃς. Cod. 31. p. 255.
7. *Ejusdem sermo asceticus de quibusdam Sanctis Patribus, qui temporibus illis requieverant.* Λόγος ἀσκητικός περὶ ἁγίων ἡρώων πατέρων κοιμηθέντων ἐν τοῖς χρόνοις ἐκείνοις. καὶ καρδίαν μου ἀλγῶ. Cod. 31. p. 256.
8. *Ejusdem de armatura monachi.* περὶ τῆς πανοπλίας τοῦ μοναχοῦ. ποιῶν τὴν πανοπλίαν ὀφείλει. Cod. 31. p. 259.
9. *De poenitentia sermo novus.* περὶ μετανοίας λόγος δ'. ὁ κατελθὼν Κύριος. Cod. 31. p. 273.
10. *In adventum Domini, sermo decimus.* Εἰς τὴν πρῶσιν ἔρχετο Κύριος, λόγος ι'. ὠρῶσέ με υἱοὶ φωτός. Cod. 31. p. 279.
11. *De timore Dei.* περὶ φόβου Θεοῦ. πρόσεχε σεαυτὸν ἀγαπητέ, μήποτε ἐν ἀμελείᾳ. Cod. 31. p. 283.
12. *De anima.* περὶ τῆς ψυχῆς. ψυχὴν πεθλιμωμένην. Cod. 31. p. 285.
13. *De compunctione.* περὶ κατανύξεως. δωτὴρ πάντων τῶν ἀγαθῶν. Cod. 31. p. 290.
14. *De Passione Salvatoris.* περὶ τῆς πάθους τοῦ σωτῆρος. φοβῶμαι τὸ λαλήσαι. Cod. 31. pag. 294.
15. *Ad eos, qui naturam Filii scrutantur.* πρὸς τοὺς καταζητῶντας τὴν ὑπὸ τοῦ φύσιν. βασιλεὺς ἑρᾶνιος. Cod. 31. p. 298.
16. *In Antichristum.* Εἰς τὸν Ἀντίχριστον. πῶς ἐγὼ ὁ ἁμαρτωλός. Cod. 31. pag. 303. *De fine mundi, et de Antichristi adventu:* περὶ σωτελείας τοῦ κόσμου, καὶ εἰς τὴν πρῶσιν ἔρχετο Ἀντίχριστος. πῶς ἐγὼ. Cod. 248. p. 129.
17. *Encomium in Martyres.* Ἐγκώμιον εἰς μάρτυρας. ἀσύνετος, ἁμαρτάνων, ἀσεβὴς, καὶ ὀπίσθιος. Cod. 31. p. 310.
18. *Sermo in Sanctum Joseph.* Λόγος εἰς τὸν πάγκαλον Ἰωσήφ. ὁ Θεὸς τῶν Ἀβραάμ. Cod. 32. p. 61. Cod. 249. p. 183.
19. *In magnum Basilium.* Εἰς τὸν μέγαν Βασίλειον. κλίνειτέ μοι τὰς ἀκοάς. Cod. 26. p. 144.
20. *In Transfigurationem Domini.* Εἰς Μεταμόρφωσιν τοῦ Κυρίου. ἐκ τῆς χώρας δέρος. Cod. 56. p. 82.
21. *In Abraham et Isaac.* Εἰς τὸν Ἀβραάμ καὶ Ἰσαάκ. ἀπομιμνήσκου ὁ Θεὸς τὸ δέχαρον Ἀβραάμ. Cod. 58. p. 57.
22. *In Meretricem et unguentum.* Εἰς τὴν πόρνιν, καὶ τὸ μύρον. πολλὰν ὄντων. Cod. 249. pag. 193. λόγος εἰς τὴν πόρνιν. πολλὰν. Cod. 248. p. 164.
23. *In sanctam et pretiosam Crucem, et de poenitentia, deque secundo adventu Domini nostri Jesu Christi.* Λόγος εἰς τὴν τίμιον καὶ ζωοποιὸν σταυρόν, καὶ περὶ μετανοίας, καὶ τῆς δευτέρας παρουσίας τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. πᾶσα ἐορτὴ, καὶ πρᾶξις. Cod. 249. p. 57.
24. *Sermo de iis, qui in Christo obdormierunt.* Λόγος εἰς τοὺς ἐν Χριστῷ κεκοιμημένους. τί τῷτο σήμερον, ἀγαπητοί. Cod. 248. p. 132.
25. *De*

25. *De secundo adventu*. Περὶ τ' δευτέ-
ρας παρουσίας . δεῦτε ἀγαπητοί , δεῦτε πατέρες
καὶ ἀδελφοί μου , ὁ ἡμετέρος ποιμήνιος ὁ Πα-
τὴρ , ἐσφραγισμένοι ὅτι Χριστὸς . Cod. 245 . p. 263 .

26. *Sermo in Fratrem defunctum*, & in
alios mortuos . Λόγος εἰς κοιμηθέντα ἀδελφόν ,
καὶ ἑτέρας κεκοιμημένους . τίμιος ἑναντίον Κυ-
ρίου , ὁ θάνατος πᾶσι ὁσίων αὐτῷ . ὁ δὲ θάνατος .
Cod. 245 . p. 271 .

27. *Scholia in Genesim, in Catena Pa-
trum*. Cod. 23. & Cod. 185. In *Psalms*:
Cod. 2. *Fragmenta moralia*. Cod. 63. pag.
206. *Sententiae quaedam*. Cod. 259. pag.
230.

28. *In S. Ephraemi imaginem ab Emmanue-
le monacho depictam*, *Jambi*. Cod. 26.
pag. 148.

CATALOGUS CODICUM

Bibliotheca Barberina.

1. **C**odex Barberinus Græcus ms. II. in
4. membranaceus, chart. 147. *Ca-
tena in Psalmos*, in qua sanctus E-
phraem laudatur.

2. **C**odex Barberinus XXIII. in 4.
membranaceus, chart. 231. *Catena
in Genesim*, ubi Ephraemi expositio citatur.

3. Codex Barberinus XXVI. in folio bombycinus,
chart. 222. Pag. 144. *Sermo in Basilium magnum*,
& pag. 148. *versus Jambici* in imaginem S. Ephra-
mi ab Emmanuele monacho depictam.

4. Codex Barberinus XXXI. in folio membranaceus,
chart. 315. exaratus a Petro monacho & Presby-
tero, Anno mundi 6400. hoc est, Christi 892.,
ut liquet ex hac inscriptione apposita pag. 192.
ἔληψε τέλος σὺν Θεῷ ἡ βίβλος αὐτῇ διὰ χειρὸς Πέτρου τῆ
εὐτελέως μοναχῆ καὶ ἐλαχίστου Πρεσβυτέρου . εὐχαριστοῦσι οἱ ἀναγι-
νώσκοντες ὡς διὰ τὸν Κύριον . ἔτι καὶ κόσμος σὺν ἡμῖν .
„ Finem accepit Deo opitulante liber iste per ma-
„ num Petri humilis monachi, minimique Presby-
„ teri. Orate lectores propter Dominum. Anno
„ mundi 6400. Indictione undecima. „ Continet
Sermones sancti Ephraem XVII. e quibus sequentes in
Vaticanis aliisque codicibus non reperiuntur. I. pag.
255. *ad animam negligentem*, ψυχὴ , μὴ κατὰ πτε ,
Anima, ne concidas : Voss. tom. 1. p. 264. II. *De
Armatura Monachi* pag. 259. *παιδεία πνευματική* : Voss.
tom. 2. p. 258. III. *In eos qui naturam Filii scrutantur*.
pag. 298. βασιλεὺς ἐξάνιος : Voss. tom. 3. p. 178.

A IV. *Encomium in martyres* pag. 310. ἀσύνετος , ἀμα-
ρτία , ἀπειρία καὶ εὐτελής : Voss. tom. 3. p. 245.

5. Codex Barberinus XXXII. in 4. membranaceus,
chart. 115. Pag. 61. *Sermo in sanctum Joseph*.

6. Codex Barberinus LVI. in 4. membranaceus, chart.
116. Pag. 82. *In Transfigurationem Domini*.

7. Codex Barberinus LXIII. in fol. membranaceus,
chart. 244. Pag. 206. *Fragmenta quaedam ascetica*.

8. Codex Barberinus CLXXXV. bombycinus, chart.
269. *Catena in Genesim*, in qua Ephraemi expositio
profertur.

B 9. Codex Barberinus CCXLV. in 4. bombycinus,
chart. 432. Pag. 263. *De secundo adventu*, δεῦτε ἀγα-
πητοί , δεῦτε πατέρες . Pag. 271. *In fratrem defunctum
aliosque mortuos*, τίμιος ἑναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τῶν
ὁσίων αὐτῷ . Hic sermo nondum Græce, vel Latine
editus est.

10. Codex Barberinus CCXLVIII. in fol. membrana-
ceus, chart. 225. Pag. 129. *De fine mundi & An-
tichristi adventu*, πῶς ἐγὰρ ὁ ἀμαρτωλὸς . Pag. 132. *De
iis qui in Domino obdormierunt* : πῶς τὸ σημεῖον ἀγα-
πητοί . Pag. 164. *In Meretricem*, πολλῶν ὄντων .

C 11. Codex Barberinus CCXLIX. in fol. membrana-
ceus, chart. 222. Pag. 57. *De pœnitentia*, & se-
cundo Christi adventu, deque sancta Cruce, πᾶσα ἐσπῆ .
Pag. 183. *In S. Joseph*. Pag. 193. *In Meretricem*.

12. Codex Barberinus CCLIX. in 8. bombycinus,
chart. 296. Pag. 230. *Sententiae quaedam sancti E-
phraem*.

SERMONES S. EPHRÆM SYRI

Ex Bibliotheca Ottoboniana.

NArratio de Vita Beati Ephraem . A
Μεμνημένη διήγησις εἰς τὸν βίον μα-
καρίου Εφραίμου . γέγονε ὡς ἐν τῇ
ἀναπολὴ ἀνῆρ, ὀνόματι Εφραίμου .
Cod. Ottobonianus Græcus ms. I. pag. 4.

A 1. *Beati Ephraem Parænesis ad monachos*.
Τὸ μακαρίου Εφραίμου παραινέσις πρὸς μοναχούς .
δόξα σοι , ὁ Θεός . Cod. I. p. 5.

2. *Ahortatio ad pietatem*. Προτροπὴ πρὸς
θεοσεβείαν . Ἀγαπητέ, Χριστιανός ἐσ . C. I. p. 6.

3. *Ad novitios monachos.* πρὸς ἀρχα- A
ρίους μοναχούς. ἀγαπητέ, εἰς ἀποταξάμενος
εἰς κοινοβίον. Cod. 1. p. 7.
4. *Adbortatio cum doctrina:* προτροπὴ
ἐν διδασκαλίᾳ. ἀγαπητέ, ἰδὲ ὡς ἐπὶ τῆς
σοι. Cod. 1. p. 8.
5. *Doctrina cum admonitione.* Διδασκα-
λία μετὰ νουθεσίας. ἀγαπητέ, εἰς βάλλης ἀρ-
χὰς καλὰς. Cod. 1. p. 10.
6. *De canone monastico, et quod oporteat operari, nec tedio affici.* Περὶ κανόνος μο- B
ναχικῆς, καὶ ὅτι δεῖ ἐργάζεσθαι καὶ μὴ ὀλιγω-
ρεῖν. καὶ περὶ τῆς ἐργοχαίρας μὴ ὀλιγώρει. Cod.
1. pag. 10.
7. *Quod non oporteat acediae se tradere propter tempus.* ὡς τὸ μὴ ἀκηδῆν ὡς τὸ
χρόνον. καὶ ὡς τὸ μὴ ὀλιγώρει. Cod. 1.
pag. 11.
8. *Paranesis ad vigilandum.* παραινέσις
πρὸς τὸ νήφειν. ἀδελφε, ἀγωνίζεσθαι ὡς καλὸς στρα-
τιώτης Χριστοῦ. Cod. 1. p. 14.
9. *Admonitio ad humilitatem.* Νουθεσία
πρὸς ἀταξίας. ἀδελφε, εἰς ἀποταξάμενος τῷ
μεταίῳ βίῳ. Cod. 1. p. 14.
10. *Non esse alte sentiendum.* ὡς τὸ μὴ
ὕψι φρονεῖν. δεῖ γὰρ καὶ τὸς ὡς οἰκτρῶν βίῳ ἐρχο-
μένους. Cod. 1. p. 15.
11. *De statu praepositorum, deque pasto-
rali cura.* ὡς τὸ καταστάσεως προεσώτων, καὶ ὡς τὸ
ποιμαντικῆς ἐμπιστεύσεως. ἀδελφε, ἐπιστά-
της ψυχῶν. Cod. 1. p. 15.
12. *Qualis debeat esse praepositus, deque
subjectione admonitio.* ὡς τὸ ποῖον εἶναι τὸ προε-
σώτα, καὶ ὡς τὸ ὑποταγῆς νουθεσία. καὶ μέρος
οἰκοδομεῖται πόλιν. Cod. 1. p. 17.
13. *Inunctio ad certamina solitariae vitae,
et exercitationis exemplum.* Ἐπάληψις πρὸς
ἀγώνας τῆς μονήρας βίῳ, καὶ ἀσκήσεως ὡς δειγ-
μα. ἀδελφε, ἡξιώθης τῆς ἀγίας ἐνδύματος τῆς
μοναχῶν. Cod. 1. p. 18.
14. *Paranesis.* παραινέσις. ἀδελφε, τί E
πληρώσῃς ἐνεργήμενος. Cod. 1. p. 19.
15. *De incitamento animae, et bono or-
dine.* ὡς τὸ διεγέρσεως ψυχῆς καὶ ἀταξίας. ἀ-
δελφε, ὅταν κρῆσῃ σοι. Cod. 1. p. 20.
16. *Paranesis ad incitamentum, et desi-
derium spirituale.* παραινέσις πρὸς διεγέρσειν καὶ
πόθον πνευματικόν. ἀγαπητοὶ ἐκνοησάμενοι
Cod. 1. p. 21.
17. *De diversitate dormitationum.* ὡς
ἀφ' ὧν νυγαγμῶν. ἀδελφοί, λογίζομαι ὅτι
τρῆς εἰσὶ νυγαγμοί. Cod. 1. p. 22.
18. *Descriptio ad eos, qui suamet cogi-
tatione offenduntur.* ὑποτύπωσις πρὸς ἐπη-
ρεάζομένους ὡς τὸ ἰδίῳ λογισμῷ. εἰς συμβῆ-
ναι ἀδελφὸν ἐλθεῖν εἰς τὴν μονήρην βίον ὡς οἷας
δῆποτε ὡρπάσεως. Cod. 1. p. 23.
19. *De obedientia ex bona voluntate.* πε-
ρὶ ὑπακοῆς ἀκατακινήτου. ὡς σεαυτῷ ὡς
νεώτῃ, μήποτε ἐν ἀμελείᾳ καὶ μετεωρισμῷ
ἀπολέσῃς σὺ τὸ χροῖον. Cod. 1. p. 25.
20. *De patientia et compunctione.* ὡς
ὑπομονῆς καὶ κατανύξεως. ἀγαπητοί, θρώμε-
θα ὡς θνήσκοντες ἐρατῶτα. Cod. 1. p. 28.
21. *Paranesis de his, qui in lucta cum
hoste succubuerunt.* παραινέσις πρὸς ὑποτακτικῶν
ὅτι τῇ τῆς ἐχθρῆς πάλῃ. τοῖς ἐν κοινοβίῳ νεωτέ-
ροις μοναχοῖς ἀφ' ὧν πολεμεῖ ὁ ἐχθρὸς.
Cod. 1. p. 29.
22. *Quod diversimode impugnantur, qui
sub obedientia vivunt.* ὅτι ἀφ' ὧν πολε-
μῶνται οἱ ἐν ὑποταγῇ. καὶ οἱ ἐν ὑποταγῇ πνευ-
ματικῶν Πατρῶν καθεζόμενοι ἀφ' ὧν πολε-
μῶνται. Cod. 1. p. 31.
23. *Invasio hostis in eos qui profecerunt.*
προσβολὴ εἰς ὑπερβεβηκότας ὡς τὸ ἐχθρῶν.
ὑποβάλλει ὁ λογισμὸς τῷ ἀδελφῷ. ποσαῦτα ἐπὶ
ἔχεις. Cod. 1. p. 35.
24. *Ad fratres e loco in locum transmi-
grantes.* πρὸς ἀδελφούς μεταπίπτοντας ἀπὸ τό-
που εἰς τόπον. ἡ πίστις μήτηρ ἐστὶ πάντων ἐργῶν
ἀγαθῶν. Cod. 1. p. 36.
25. *Quod oporteat revertentem fratrem
absque recordatione malorum et cum gaudio
suscipere.* ὅτι χρεὶν ὑποσχερόντα ἀδελφὸν ὑποδέ-
χεσθαι ἀμνησικακῶς καὶ μετὰ χαρὰς. εἰς συμβῆ-
ναι ἀδελφὸν τῆς κοινοβίῳ χωρεσθῆναι. Cod. 1. p. 38.
26. *De privatione timoris Dei, et negli-
gentia.* ὡς ἀφοβίας Θεοῦ καὶ ἀμελείας. ἀδελ-
φός τις διηγνήσατό μοι λέγων. Cod. 1. p. 40.
27. *In illud, habenti dabitur, et abun-
dabit.* εἰς τὸ ῥητόν, τῷ ἔχοντι δοθήσεται καὶ
περισυρθήσεται. γέγραπται, τῷ ἔχοντι δο-
θήσεται. Cod. 1. p. 41.
28. *De temerario iudicio non ferendo.*
ὡς ἀκατακλείας. ἀδελφοί, εἰς τὴν ἀλα-
βεςέρων ἀδελφῶν. Cod. 1. p. 42.
29. *De humilitate.* ὡς ταπεινοφροσύνης.
ἀγα-

ἀγαπητὲ, εἰς τὴν τύχης τροκοπῆς. Cod. i. p. 44. A

30. *Quod oporteat monachum longanimum esse et injuriarum immemorem.* ὅτι δὲ τὸ μοναχὸν μακρόθυμον εἶναι καὶ ἀμνηστικόν. εἰς συμβῆ πικρία. Cod. i. p. 45.

31. *De passionibus.* περὶ παθῶν. ἀνὴρ ἐν ἀμελείᾳ ᾄγων. Cod. i. p. 46.

32. *Quomodo oporteat pusillanimes consolari.* πῶς δὲ καταλαλεῖν ὀλιγοῦντας. ἀδελφὸς ἐζητεῖ τὸ ἑαυτοῦ ἀδελφόν. Cod. i. p. 47.

33. *Quod oporteat eum, qui legit in auribus fratrum studiosè legere.* ὅτι δὲ τὸ ἀναγινώσκοντα ἐν ὧσιν ἀδελφῶν, φιλοπόνως ἀναγινώσκειν. ἀδελφε, εἰς τὴν προσοχὴν σοι. Cod. i. pag. 51.

34. *Antirrheticus de virginitate, et temperantia.* ἀντιρρήτικὸς περὶ παρθενίας καὶ σωφροσύνης. τῷ ἀδελφῷ, ἢ τῇ ἀδελφῇ ὑποβάλλει ὁ μιὰς δάμων. Cod. i. p. 51.

35. *Parænesis de castitate.* παραίνεσις περὶ ἀγνείας. παραίναζε τὴν ἀγνείαν ἀγαπητὲ ἀδελφε τῷ φοίνικι. Cod. i. p. 54.

36. *Non esse oculos huc et illuc contorquendos.* περὶ τῶν μὴ ῥέμβεσθαι τὰς ὀφθαλμοὺς ὧδε καὶ κείσε. ἐρώτησις. ἐν τίνι καταργεῖται ὁ τῆς πορνείας δάμων. ἀποκρίσις. εἰ μόνον δι' ἀποχῆς βρωμάτων. Cod. i. p. 55.

37. *De mansuetudine.* περὶ τῆς παύπαθείας. μοναχέ, ἔγωγε τῷ Χριστῷ ἐπηγγείλω ἀρέσκειν. Cod. i. p. 57.

38. *Ad inobedientes, et de statu, deque timore Dei, ac judicio futuro.* πρὸς ἀνυποτάκτους, καὶ περὶ καταστάσεως, καὶ φόβου Θεοῦ, καὶ τῆς κείματος μέλλοντος. ἀγαπητὲ, εἰς ἐλθὼν ἀδελφὸς καταλαλέσει σε. Cod. i. p. 59.

39. *Parænesis de pietate.* παραίνεσις περὶ ἀλαθείας. ἀδελφε, πόσῃ σφοδρῶς μὴ ἀπολέσκει τὴν ἀδελφείαν ὁδόν. Cod. i. p. 64.

40. *De iis, qui propria cadunt negligentia, excusationesque excusant in peccatis.* περὶ τῶν ἐκπιπόντων ἐξ οἰκείας ἀμελείας, καὶ προφασισμῶν προφάσεις ἐν ἁμαρτίαις. ἀδελφε, τὸ μονήρη βίου ἐπεθύμησας. Cod. i. pag. 66.

41. *Ad fratrem qui excidit, et de poenitentia.* πρὸς ἀδελφὸν ἐκπεσόντα, καὶ περὶ μετάνοίας. πῶς ἐν ὑποταγῇ καθεζομένοις πνευματικῷ πατρὶ ὑποβάλλει ὁ ἐχθρὸς λέγων. Cod. i. p. 71.

42. *Ad fratrem interrogantem: Ad quem dictum illud pertineat, melius est nubere, quam uri?* πρὸς ἀδελφὸν ἐρωτήσαντα, πρὸς τίνα ὁ λόγος εἴρηται. κρείσσον γαμῆν ἢ πυρᾶσθαι. ἄκουε τοῦ Ἀποστόλου λέγοντος. Cod. i. pag. 77.

43. *Parænesis de caritate.* παραίνεσις περὶ ἀγάπης. ἀγαπητὲ, εἰς ἀξιοῦν γνώσεως Cod. i. p. 78.

44. *Ad monachum acediae deditum, qui aiebat: relinquo monasterium, et ad seculum revertor.* πρὸς ἀκηδίας τὸν μοναχὸν λέγοντα. ἀφίημι τὸ μοναστήριον, καὶ εἰς τὸν κόσμον ὑπάγω. ἔφη ὁ Κύριος τῷ δούλῳ. Cod. i. p. 79.

45. *De pravitate morum et negligentia.* περὶ κακοῦ βίου καὶ ἀμελείας. ὅν τρόπον ξίφος νεοροκοπεῖ ἵππον. Cod. i. p. 86.

46. *De differentia vitae monasticae et secularis.* περὶ διαφορᾶς τῆς μοναχικῆς βίης, καὶ τῆς κοσμικῆς. ἀγαπητὲ ἀδελφε, εἰς ἀποταξάμενος τῷ βίῳ γένῃ μοναχός. Cod. i. p. 87.

47. *Parænesis ad Eulogium.* παραίνεσις πρὸς εὐλόγιον. εἰς τὸ καρπὸν τῆς ὑπακοῆς ἀφορῶν ἀδελφε. Cod. i. p. 89.

48. *Ejusdem Parænesis ad correctionem eorum, qui vitiose vivunt, et honores appetunt.* Τῇ αὐτῇ παραίνεσις πρὸς διορθώσιν τῶν ἐμπαθῶς ᾄγοντων, καὶ τιμὰς ἀπαυτάντων. ἀγωνιῶ ἀδελφοί μου, καὶ φείτω. Cod. i. p. 92.

49. *Sancti Ephraem, quod non oporteat extolli et ridere, sed potius lugere.* Τῷ ἁγίῳ Ἐφραίμ, ὅτι εἰς μετεωρίζεσθαι καὶ γελάειν, ἀλλὰ πένθειν μάλλον. ἀρχὴ κατατροφῆς ὑμῶν μοναχῶν. Cod. i. p. 99.

50. *Reprehensio sui ipsius et confessio.* ἐλεγχοῦ αὐτοῦ καὶ ὁμολόγησις. ἀδελφοί, συμπάθησατέ μοι πλάγχθη ἔχοντες οἰκτιρῆσαι. Cod. i. p. 102.

51. *Ejusdem confessio cum precatione.* ἡ αὐτῇ ὁμολόγησις μετὰ προσευχῆς. ἰασά με Κύριε, καὶ ἰαθήσομαι. Cod. i. p. 106.

52. *Ejusdem in secundum adventum Domini nostri Jesu Christi.* Τῇ αὐτῇ εἰς τὸ δευτέραν παρουσίαν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. προσέλθετε καὶ δεῦτε υἱοὶ φωτός. Cod. i. p. 108.

53. *Ejusdem Beatitudines.* τῇ αὐτῇ μακαρισμοί. μακάριος ὁς μισήσας κατέλιπε τὸν βίον τῆς τοῦ ἀνδρωπίνου. Cod. i. p. 112.

54. *De virginitate.* περὶ παρθενίας, περὶ

περί παρθενίας καὶ ἁγιασμῶ ψυχῆς, Παῦλος ὁ Ἀπόστολος ὡς ἀεισὸς σύμβουλος. Cod. I. pag. 117.

55. *Ejusdem ode optime fluens, in eos qui saepe peccant, et raro poenitentiam agunt.* Τὸ αὐτῷ ᾧ δὴ ἔνυμφος εἰς τὰς σιωεχῶς ἁμαρτάνοντας, καὶ ὀλιγάκις μετανοῶντας. μέχει τίνος, ὦ φίλε, ἀνεχόμενος ἔχθρῶ. Cod. I. p. 121.

56. *Ejusdem de poenitentia.* Τὸ αὐτῷ περὶ μετανοίας. μάθωμεν ἁμαρτωλοὶ, δυσπλαγχνία πῶς ὅστιν. Cod. I. p. 123.

57. *Ejusdem de passionibus.* τὸ αὐτῷ περὶ παθῶν. θέλω εἰπεῖν ὀνόπιον τὸ δόξης σε Χριστὲ σωτήρ. Cod. I. p. 125.

58. *Ejusdem de poenitentia.* Τὸ αὐτῷ περὶ μετανοίας. ὁ κατελθὼν Κύριος ἐκ τῆς κόλπης τῆς Πατρὸς. Cod. I. p. 128.

59. *Ejusdem de compunctione.* Τὸ αὐτῷ περὶ κατανύξεως. δοτὴρ πάντων τῶν ἀγαθῶν, καὶ πηγὴ ἰαμάτων. Cod. I. p. 133.

60. *Ejusdem de judicio, et compunctione animae.* Τὸ αὐτῷ περὶ κρίσεως καὶ κατανύξεως ψυχῆς. δεῦτε πάντες ἀδελφοί, ἀκούσατε συμβουλῆς ἐμῆς καὶ ἁμαρτωλῶς καὶ ἀπαίδευτος Ἐφραίμ. ἥδη γὰρ σιωφθασον ἐφ' ἡμᾶς ἀγαπητοὶ ἢ ἡμέρα ἐκείνη ἢ φοβερά καὶ φρικτή. Cod. I. p. 137.

61. *Ejusdem sermo parneticus.* Τὸ αὐτῷ λόγος παρανετικός. πρόσεχε σεαυτῷ ὡς νεώτης ποδοῦσα ἀσκήσας. Cod. I. p. 141.

62. *Ejusdem de patientia, et consummatione seculi, et adventu Domini, deque regno justorum non habituro finem, et perpetua peccatorum poena: argumentum quoque confessionis, et admonitio ad contemplationem divinorum scripturarum: deque inimici fraudibus, atque quietis utilitate.* Τὸ αὐτῷ περὶ ὑπομονῆς καὶ σωτελείας, καὶ παρσίας τῆς Κυρίου. ἀδιαδόχως τε τῶν δικαίων βασιλείας, καὶ ἀπελευθέρτης τῶν ἁμαρτωλῶν κολάσεως. ἡ πόδες τε ἱερομολογήσεως, καὶ ποροῦ πρὸς μελέτης τῶν θείων γραφῶν. τίνες τε αἱ μεθοδίαί τῆς ἐχθρῆς, καὶ τί τὸ ἡσυχίας ὠφέλιμον. λαμπρὸς ὁ βίος τῶν δικαίων. πῶς δὲ λαμπρύνεται. Cod. I. p. 145.

63. *Ejusdem sermo compunctorius.* Τὸ αὐτῷ λόγος κατανυκτικός. ἐν μιᾷ τῶν ἡμερῶν ὁρῶμεν λίαν ἀνάστα ἐπορθυόμην ἐγὼ σὺν τοῖς δύο ἀδελφοῖς Ἰωάννῃ καὶ πόλεως Ἐδέας δολογνημένης. Cod. I. p. 155.

64. *Ejusdem in Patres defunctos.* Τὸ

αὐτῷ εἰς πατέρας τελειωθέντας. καὶ καρδίαν μὲς ἀλγῶ. συμπαθεῖτε ἀδελφοί. Cod. I. p. 157.

65. *Ejusdem sermo de Passione Salvatoris.* Τὸ αὐτῷ λόγος περὶ τῆς πάθους σωτήρος. φοβέμαι τὸ λαλήσαι. Cod. I. p. 161.

66. *Ejusdem de judicio et resurrectione.* Τὸ αὐτῷ περὶ κρίσεως καὶ ἀναστάσεως. δεῖτε πάντες ἀδελφοί, καὶ ἀκούσατε ἐμῆς καὶ ἐλαχίστου Ἐφραίμ. καὶ καθήσωμεν κειτὴν ἡμέτερον λογισμὸν. Cod. I. p. 165.

B 67. *Ejusdem in Patres defunctos.* Τὸ αὐτῷ εἰς πατέρας τελειωθέντας. ἐν ταύτῃ τῇ ἡμέρᾳ τῇ πρώτῃ καὶ δευτέρᾳ. Cod. I. p. 167.

Aliud metrum. Ἄλλο μέτρον. νικηθῆς δὲ καὶ κράτος ὁ πονηρὸς ἀββόλος. Cod. I. pag. 170.

Aliud metrum. Ἐτέρον μέτρον. εἰδότες ἐν ἀδελφοὶ καὶ ἀδελφίστα αὐτῷ. Cod. I. p. 171.

68. *Ejusdem de anima, cum tentatur ab inimico, quomodo debeat cum lacrymis Deum interpellare.* Τὸ αὐτῷ περὶ ψυχῆς ὅταν πειράζεται ὑπὸ τῆς ἐχθρῆς, πῶς ὀφείλει τῷ Θεῷ μὲν δακρύων προσεύχεσθαι. ψυχὴν πεδλιμμένην προσέρχεται σοὶ ἅγιε δέσποτα. Cod. I. pag. 172.

69. *Ejusdem sermo ad exercitationem athleticam inungens.* Τὸ αὐτῷ λόγος πρὸς ἀσκησιν ἐπαλείφων τὸ ἀγωνιζόμενον. οἱ βεβλόμενοι καὶ ἀλήθειαν ἑαυτὰς τῷ Κυρίῳ ἀποδίδου. Cod. I. pag. 176.

D 70. *Ejusdem de patientia.* Τὸ αὐτῷ περὶ ὑπομονῆς. ὁ βεβλόμενος Θεῷ διαρεσῆσαι. Cod. I. p. 180.

71. *Reprehensio sui ipsius et confessio.* Ἐλεγχος εἰς ἑαυτὸν καὶ ἱστομολόγησις. ἐν πολλοῖς ὑμῖν ἀδελφοὶ δοκῶ χρῆσιμεῖν. Cod. I. pag. 184.

72. *De Sacerdotio.* περὶ ἱερωσύνης. ὡς δαῦμα πρὸς ὁδόν. ὡς δύναμις ἀρρήτου. Cod. I. p. 208.

73. *Quod perfectus esse debeat monachus.* περὶ τῆς τέλειον εἶναι τὸ μοναχόν. πέρυσί μοι προσήλθον τινὲς ἀγῶντες. Cod. I. p. 212.

74. *Ejusdem de passionibus et morbo linguae.* Τὸ αὐτῷ περὶ παθῶν καὶ γλωσσολογίας. ἐσαρκώσας εἰσὶν αἱ ἀναπαύσεις ἐν πάσῃ τῇ ἀνθρωπότητι. Cod. I. p. 228.

75. *Quod abstinendum sit ab omni noxia conversatione, et de continentia.* περὶ τῆς ἀπέ-

ἀπέχεσθαι ἀπὸ πάσης βλαβεράς σωματικῆς, καὶ πρὸς ἐγκρατείας . ἐρώτησις . εἰ καλὸν τὸ ἀποποιεῖσθαι τοῦτο . ἀπάντησις . καλὸν τὸ προσέχειν ἑαυτὸν ἑκάστου . Cod. 1. p. 237.

76. *Non esse scandalizandum proximum, & de recta vite ratione, Paranesis.* πρὸς τὴν μὴ σκανδαλίζειν τὸν πλησίον, καὶ πρὸς ὁρθὴν βίαν, πρᾶξεις . τὰς προσελθόντας ἐπὶ τὸ φαδίων τὴν ἀρεθείας . Cod. 1. p. 240.

77. *Capita Parenetica Beati Ammonæ.* κεφάλαια ἑξ Ἀββᾶ Ἀμμωνᾶ παρηνετικά . τήρει σαυτὸν ἀκριβῶς ἀγαπητέ . Cod. 1. p. 243. sunt XIX. ut apud Vossium Latine tom. 2. p. 277.

78. *De recordatione mortis, & de virtute ac divitiis.* περὶ μνήμης θανάτου, καὶ πρὸς ἀρετῆς καὶ πλούτου . παθαρχεῖν δεῖ ἡμᾶς λέγοντες, ὡς καλεῖτε ἀλλήλους καὶ οἰκοδομεῖτε . Cod. 1. p. 249.

79. *Ejusdem Hypomnesticum in modum epistolæ.* τὴν αὐτῆς ὑπομνηστικὸν ὡς ἐν ἐπιστολῇ εἶδει . πᾶσαν ὥραν ἐν ᾗ ἔχω τὴν ὀπλοσίαν . Cod. 1. p. 254.

80. *Ejusdem de virtutibus & vitiis.* τὴν αὐτῆς πρὸς ἀρετῶν καὶ κακιῶν . μακαρίζω τὴν ὑμῶν ζωὴν . Cod. 1. p. 260. & Cod. 2. p. 1. & 60. sed Prologus tantum, & quatuor postrema capita .

81. *De timore Dei.* πρὸς φόβου Θεοῦ . μακάριος ὁ ἄνθρωπος ἐκείνος ὃς ἔχει φόβον Θεοῦ . Cod. 1. p. 261.

82. *De privatione timoris.* πρὸς ἀφοβίας . ὁ ὅς μὴ ἔχων τὸν φόβον τοῦ Θεοῦ . Cod. 1. pag. 261.

83. *De caritate.* πρὸς ἀγάπης . μακάριος ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος, ὃς ἔχων ἀγάπην Θεοῦ . Cod. 1. p. 262.

84. *De non habentibus caritatem.* πρὸς τὴν μὴ ἔχόντων ἀγάπην . ἄθλιος ὁ καὶ παλάπυρος ὁ τῆς ἀγάπης μακρὰν ὑπάρχων . Cod. 1. pag. 262.

85. *De longanimitate.* πρὸς μακροθυμίας . μακάριος ἀληθῶς ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος ὃς οἰς μακροθυμίαν ἐκτίσεται . Cod. 1. p. 263.

86. *De non habente longanimitatem.* πρὸς τὴν μὴ ἔχοντος μακροθυμίαν . ὁ ὅς μὴ ἔχων μακροθυμίαν . Cod. 1. p. 263.

87. *De patientia.* πρὸς ὑπομονῆς . μακάριος ἀδελφοί, ὃς οἰς ὑπομονὴν ἐκτίσεται . Cod. 1. pag. 264.

88. *De non habente patientiam.* πρὸς τὴν μὴ ἔχοντος ὑπομονὴν . ἄθλιος ὁ καὶ παλάπυ-

ρος ὁ μὴ κτησάμενος ὑπομονήν . Cod. 1. pag. 264.

89. *De privatione iræ.* πρὸς ἀοργησίας . μακάριος ἄνθρωπος ἐκεῖνος ὃς μὴ ῥαδίως ὀργιζόμενος . Cod. 1. p. 265.

90. *De iracundia.* πρὸς ὀξύχολίας . ὁ ὅς τῇ ὀξύχολίᾳ πάντοτε κρατέμενος . Cod. 1. pag. 265.

91. *De mansuetudine.* πρὸς πραότητος . μακάριος ἄνθρωπος ἀληθῶς καὶ τελοςμακάριος ὁ ἔχων πραῦτητα . Cod. 1. p. 266.

92. *De improbitate.* πρὸς πονηρίας . θρηνεῖν ἐν χερὶ ἀδελφοί καὶ πειθεῖν ἐπὶ τὰς μὴ ἔχοντας πραῦτητα . Cod. 1. p. 267.

93. *De veritate.* περὶ ἀληθείας . μακάριος ὃς ἐν ἀληθείᾳ τὸ βίον αὐτῷ ἐρρύθμισε . Cod. 1. p. 268.

94. *De mendacio.* περὶ ψεύδους . ἄθλιος ὁ καὶ παλάπυρος ὁ παντὶ ψεύδει ἐνδεδεχίζων . Cod. 1. p. 268.

95. *De obedientia.* πρὸς ὑπακοῆς . μακάριος ὃς ἐκτίσεται καὶ ἔχει ὑπακοὴν ἀληθῆ καὶ ἀνυπόκειται . Cod. 1. p. 268.

96. *De inobedientia & murmuratione.* πρὸς ἀνυποταξίας καὶ γογγυσμῶν . ἐπικατάρσας ὁ καὶ παλάπυρος ὃς ὑπακοὴν οὐκ ἐκτίσεται . Cod. 1. p. 269.

97. *Non esse habendam emulationem neque invidiam.* περὶ τῆς μὴ ἔχειν ζήλον ἢ φθόνον . μακάριος ὃς ζήλῳ καὶ φθόνῳ οὐκ ὑπετάγη . Cod. 1. p. 270.

98. *de habente invidiam & emulationem.* πρὸς τὴν ἔχοντος φθόνον καὶ ζήλον . ὁ ὅς ἐν τέτοις ἑαυτὸν κατατιτρώσκει . Cod. 1. p. 271.

99. *Quod non oporteat maledicum esse.* πρὸς τὴν μὴ εἶναι λοιδορὸν . μακάριος καὶ τρισμακάριος ὁ τὴν γλώσσαν αὐτῷ μὴ βάψας ἐν λοιδορίᾳς ἐτέρων . Cod. 1. p. 271. Cod. 2. p. 1.

100. *Adversus maledicos.* κατὰ λοιδορῶν . ὁ ἐπὶ λοιδορίᾳ ἐτέρων ἠδόμενος . Cod. 1. pag. 272. Cod. 2. p. 1.

101. *De continentia.* πρὸς ἐγκρατείας . μακάριος ἀληθῶς καὶ τρισμακάριος ὁ ἐγκράτειαν φυλάσσας . Cod. 1. p. 272. Cod. 2. p. 1.

102. *De incontinentia.* πρὸς ἀκρασίας . ὁ ὅς ἀκρατὴς καὶ μὴ ἐγκράτειαν ἔχων . Cod. 1. pag. 274. Fragmentum Cod. 2. p. 1.

103. *Consilium de vita spirituali ad novitium monachum.* συμβουλία πρὸς πνευματικῆς

βίς πρὸς νεόφυτον μοναχόν. ἐπὶ ἡνεσάσθαι πίν-
ειν. Cod. 1. p. 276.

104. *Alia capita*. Κεφάλαια ἕτερα. ὁρ-
θῆ βίς ὁρέγνη· ταπεινοφροσύνῳ ἀσκησον. Cod.
1. p. 294.

105. *Ejusdem, quod abstinendum sit a*
cupiditatibus carnalibus, & de certamine, &
multa securitate, ad fratrem qui excidit. τῷ
αὐτῷ πρὸς τὴν ἀπέχεσθαι τῆς σαρκικῆς ἐπιθυμιᾶς
καὶ πρὸς ἀγῶνός καὶ ἀσφαλείας πολλῆς πρὸς ἀδελ-
φὸν ἐκπεσόντα. οἱ ἐν τοῖς ἰατροῖς θεραπευόμε-
νοι. Cod. 1. p. 350.

106. *De continentia, & non esse emu-*
landos peccatores, qui temporis excusatione se
defendunt, & in Noe. πρὸς ἐγκρατείας, καὶ
τῷ μὴ ζηλῆν ἁμαρτωλῶς, τῷ καρὸν πρὸς φασίζο-
μῶς, καὶ εἰς τὸ Νῶε. ἐπειδὴ ἀλίσκονταί ἕως
πρὸς τὸ κακοτέχνη δράκοντος. Cod. 1. p. 308.

107. *In Lot, & de securitate, sermo*
tertius. εἰς τὸ Λώτ, καὶ πρὸς ἀσφαλείας, λόγος
γ'. ἐπειδὴ οἱ φιλήδονοι γεγυμνασμένῳ ἔχοντες
τὸ ἑαυτῶν καρδίαν. Cod. 1. p. 309.

108. *In Prophetam Danielelem, & in*
Sanctos tres Pueros: & in eos qui dicunt: tem-
pus malum est, salvari nequeo. εἰς τὸ Προφή-
την Δανιήλ, καὶ εἰς τὰς ἁγίους τρεῖς Παῖδας· καὶ
πρὸς τὰς λέγοντας· ὁ καρὸς πονηρὸς ὅτι, σω-
θῆναι δ' οὐ δύναμαι. φέρε δὲ ἡ Χρυσόφωμεθα τὰ
καὶ τὸ πρὸς τὴν Δανιήλ. Cod. 1. p. 312.

109. *Ejusdem de poenitentia & conver-*
sione. τῷ αὐτῷ πρὸς μετανοίας καὶ ἐπιστροφῆς.
μὴ ἐν φοβηθῶμεν μάλιστα φόβον. Cod. 1.
pag. 314.

110. *Homilia de non suspiciendis rebus*
hisce momentaneis: & ne quis decipiatur huius
vite oblectamenti: & in Psalmum LXXII.
ὁμιλία εἰς τὸ μὴ θαυμάζειν τὰ πρόσκαιρα, καὶ
δεδεσθῆναι τοῖς τερπνοῖς τῷ βίς· καὶ εἰς τὸ 76.
ψαλμὸν. ἐπειδὴ ὁ ἡμέτερος νῆς. Cod. 1.
pag. 315.

111. *Ad eversionem superbiae, sermo VII.*
πρὸς καθάρσειν ὑπερηφανείας, λόγος ζ'. μα-
τάχα πάντα ἀσκησις. Cod. 1. p. 317. Cod. 2.
pag. 6.

112. *De patientia & compunctione ser-*
mo paræneticus. περὶ ὑπομονῆς καὶ κατανύξε-
ως λόγος παρηνετικός. ὁ πλάσας ἡμᾶς Θεὸς

A ἐπιστάμενος τὴν ἀσθένειαν. Cod. 1. p. 324.

113. *De resurrectione mortuorum. In-*
terrogatio. περὶ ἀναστάσεως νεκρῶν. ἐρώτησις.
τί ὅτι ὁ λόγος ὁ γεγραμμένος. Cod. 1. p. 330.
ἀποκρίσις. δοκῶ ὅτι ὁ λέγει τοῖς τὸν ὅτι.

114. *Ejusdem de iis, qui animas ad im-*
pudicitiam pelliciunt, dicuntque, hoc nihil ma-
li esse. τῷ αὐτῷ περὶ τῶν δελεαζόντων ψυχὰς
πρὸς ἀσέλγειαν, διὰ τὸ λέγειν, ὅτι ὅτι τὸ πρᾶγ-
μα. τῷ προφήτῃ Ἰεζεκιήλ εἶπεν ὁ Θεός.
B Cod. 1. p. 339.

115. *Ejusdem ad fratrem contradicentem*
de Heli Sacerdote. Interrogatio. τῷ αὐτῷ πρὸς
ἀδελφὸν ἀντιλέγοντα περὶ τῆς ἡλὶ τῆς ἱερέως. ἐρώ-
τησις. τὸ γραφῆς λεγόντος &c. ἀποκρίσις. πρὸς
σεχέσεαυτῷ μηποτε πολλά. Cod. 1. p. 346.

116. *Ejusdem capita centum continentia*
narrationes & sententias, doctrinamque cum
admonitione; & quomodo quis humilitatem si-
bi comparet. τῷ αὐτῷ κεφάλαια ἑκατὸν, ἔχον-
τα διηγήματα καὶ ἀποφθέγματα, καὶ διδασκα-
λίαν μὴ νουθεσίας, καὶ πῶς κατὰ τὴν ὡς ταπεινο-
φροσύνῳ. ἀρχὴ καρποφορίας ἀνδρός. Cod. 1.
p. 352.

117. *De Juliano asceta.* περὶ Ἰουλιανῆς
τῆς ἀσκητῆς. ὅτι ὁ αἰετος τῶν ἀσκητῶν. Cod. 1.
pag. 381.

118. *Ejusdem sermo compunctorius.* τῷ
αὐτῷ λόγος κατανυκτικός. δεῦτε ἀγαπητοί, δεῦ-
τε πατέρες καὶ ἀδελφοί μὴ τὸ ὁμιλεῖν τοῖς μὲν
τῷ Παύλῳ, οἱ ἐσφραγισμένοι τῷ Χριστῷ ἐρατιᾶ-
ται. Cod. 2. p. 10.

119. *Ejusdem sermo alius compunctorius.*
τῷ αὐτῷ λόγος ἕτερος κατανυκτικός. κατανύγησις
ψυχῆς μὴ. Cod. 2. p. 39.

120. *Ejusdem ad imitationem proverbio-*
rum. ὁ πιεθὼν. *De timore Dei.* φοβῆ τὸ Κύ-
ριον. Cod. 2. pag. 46. sed initio & fine mu-
tilus.

121. *Ejusdem de beatitudinibus & mise-*
riis. τῷ αὐτῷ πρὸς μακαρισμῶν καὶ ταλαισμῶν.
μακάριοι οἱ τὸ Θεὸν ἀγαπήσαντες. Cod. 2.
pag. 82.

122. *Ejusdem de fide.* τῷ αὐτῷ πρὸς πί-
στεως. ὁ Κύριος ἐν τῷ Εὐαγγελίῳ. Cod. 2.
pag. 102.

CATALOGUS

Codicum Bibliothecæ Otthobonianæ.

1. **C**odex Otthobonianus Græcus manuscriptus chartaceus, in folio, constat foliis 387. fuit olim ex codicibus Joannis Angeli Ducis ab Altaemps, signatus O, V, 29. Folio 4. Vita Ephræmi, quæ incipit, *γένε τις ἐν τῇ ἀνατολῇ εἰς*. A fol. 6. ad fol. 92. Paræneses XLVII. quarum prima, *δέξα σοι*: postrema ad Eulogium, *ἐς τον καρπόν*. A fol. 92. ad finem sequuntur Sermones diversi, qui una cum antecedentibus sunt universim CXVII. quorum postremus est de Juliano Asceta; octogesimus vero, Sermo de virtutibus & vitiis in capita XXII. divisus. Fol. 243. κεφάλαια τῶ ἀββᾶ Ἀμμωνᾶ παρανεπικαὶ 13'. quæ in hoc codice numerum LXXVII. occupant: adeoque si hæc capita Ammonæ, & capita XXII. de virtutibus & vitiis detrahantur, erunt universim in hoc codice Sermones Ephræmi XCIV. quorum quinque sequentes, præ cæteris præstant quos in aliis Bibliothecis nondum Græce reperimus.

1. De Sacerdotio, *περὶ ἱερωσύνης*. Initium: *ὁ θαῦμα παρὰ δόξον*: pag. 208.

2. Quod abstinendum sit ab omni noxia conversatione, & de continentia. *καλὸν τὸ περὶ σέχου*. 237.

3. Non esse scandalizandum proximum. *τὸς περὶ σκάνδαλον ἐπὶ τὸ σάβλον τῆς εὐσεβείας*. pag. 240.

4. De recordatione mortis, & de virtute ac divitiis. *παρακαλεῖν δὲ τὸ λέγοντι*. pag. 249.

5. De S. Juliano Asceta. *ἐπὶ ὁ ἀριστος τῶν ἀσκητῶν*. pag. 381.

2. Codex Otthobonianus Græcus in fol. membranaeus, optimæ antiquitatis, sed initio & fine mutilus, foliis quoque loco suo passim motis. chart. script. 213. quarum priores 106. ad Ephræmum spectant: reliquæ ex alio codice huc translatae.

Continet Sermones Ephræmi XX. quorum I. in proxime recensito Catalogo est Sermo 80. 99. 100. 101. 102. II. 50. III. 111. IV. 118. V. 48. VI. 57. VII. 58. VIII. 59. IX. 63. X. 119. XI. 61. XII. 64. XIII. 120. XIV. 71. XV. 60. XVI. 70. XVII. 121. XVIII. 51. XIX. 52. XX. 122.

In altera parte exstant quæ sequuntur: videlicet. I. Germani Patriarchæ CP. Sermo in ingressum Deiparæ fol. 110. II. Martyrium S. Barbaræ. fol. 120. III. Martyrium SS. Eustratii, Auxentii, Eugenii, Mardarii, & Orestis, 127. IV. Martyrium S. Ignatii Antiocheni Episc. 148. V. Certamen trium Puerorum, 156. VI. Martyrium S. Anastasii, 161. VII. Martyrium S. Stephani Protomartyris, 165. VIII. Martyrium S. Anysie, 171. IX. Capita sex ex vita S. Basilii Magni, quæ Amphilocho tribuitur, a fol. 186. ad fol. 205. quorum quintum caput inscribitur, *περὶ τῆς γυναῖκος τῆς γραψάσης τὰς ἀμαρτίας αὐτῆς ἐν τῇ χάρτι*. *γυνὴ δὲ τις πλείτω καὶ εὐγενείᾳ νομῶσα*: de muliere quæ peccata sua in charta scripsit. Mulier quædam divitiis & nobilitate clara. Est autem apud Amphilocho Caput XV. quod nos supra retulimus pag. XXXVII. sed nonnihil discrepat hoc manuscriptum ab editis. X. Gregorii Nazianzeni Sermo in sancta Lumina, fol. 205.

Fuit olim ex codicibus Joannis Angeli Ducis ab Altaemps, signatus N, V, 5.

3. Codex Otthobonianus Græcus in fol. membranaeus, olim ex codicibus Joannis Angeli Ducis ab Altaemps, signatus C, II., 4. Continet diversos Patrum Sermones, inter quos secundo loco ante postremum est Sermo S. Ephræm sic inscriptus: *Τὸ ὅτις Πατὴρς ἡμεῖς Εὐφραῖμ εἰς τὸ σοτήριον πάδος τῷ Κυρίῳ ἡμεῖς Ἰησοῦ Χριστῷ, τῇ ἀγίᾳ καὶ μεγάλῃ παρρησίᾳ. φοβούμεαι τὸ λαλῆσαι*. Sancti Patris nostri Ephræm in salutarem Passionem Domini nostri Jesu Christi. Eloqui pertimesco.

SERMONES S. EPHRÆM SYRI

Qui exstant Græce manuscripti in Bibliotheca Cæsarea Vindobonensi.

1. **S**ancti Ephræm Syri sermones Parænetici sive monitorii Quinquaginta ad monachos. Λόγοι περὶ ἀνελεῖκοι πενήτηκοντα πρὸς μοναχός. δόξα σοι ὁ Θεός, δόξα σοι, καὶ πάλιν ἐρῶ δόξα σοι. In Bibliotheca Cæsarea Lib. 3. p. 105. Cod. ms. Græco LXI. a fol. 1. ad fol. 92. Vide operum S. Ephræmi editionem Vossianam Coloniae apud Arnoldum Quentelium An. 1603. Tom. 2. p. 334.

51. Ejusdem S. Ephræmi Capita centum ad monachos, quibus continentur narrationes & Tom. I.

A admonitiones variae, sed potissimum de ratione ac modo acquirendæ humilitatis. Κεφάλαια ῥ. πῶς κατὰ τὴν ταπεινοφροσύνην. Ἀρχὴ καρποφορίας ἀνδρός, καὶ ἀρχὴ ταπεινοφροσύνης ὑποταγὴ ἐν Κυρίῳ: Initium fructificationis est flos, & principium humilitatis est obedientia in Domino. Cod. Græc. LXI. a fol. 92. ad fol. 113. lib. 3. p. 105. Edit. Vossian. Colonien. Tom. 2. pag. 446.

52. Ejusdem S. Ephræmi sermo comminatorius de divina retributione ad propriam animam. Λόγος περὶ θείας ἀνταποδόσεως, ὑπο-

μνησικὸν τῇ ἑαυτοῦ ψυχῇ . ἡ ἄφατον φιλανθρω-
πίαν τῇ Θεῷ ἀγαθότητι . ἡ ἐπὶ τοῖς ἡμετέ-
ρω, ὡς ψυχὴ μου . Cod. Græc. LXI. a fol.
113. ad fol. 116. lib. 3. pag. 105. edit. Vofs.
Colon. tom. 1. p. 245. Idem exstat Cod. Gr.
XXXI. fol. 423. lib. 8. p. 347. Λόγος περὶ τῆς
θείας ἀνταποδόσεως, καὶ ὑπομνησικὸν τῇ ἑαυτοῦ
ἀγίας ψυχῆς . ἡ φιλανθρωπίαν τῇ Θεῷ ἀγα-
θότητι &c.

53. *Ejusdem S. Ephraemi sermo de exerci-
tatione spirituali vite religioſe atque monasticæ.* B
Λόγος ἀσκητικὸς . ὁ πόνος τῆς λέγειν ἀναγκάζει
με . Cod. Græc. LXI. a fol. 116. ad fol. 136.
edit. Vofs. Colon. tom. 3. p. 536. Idem sermo
exstat lib. 8. pag. 346. Cod. Græc. XXXI. a
fol. 273. ad fol. 290.

54. *Ejusdem S. Ephraem sermo exhortato-
rius ad fratres.* Λόγος πρὸς νεοφύτους τοῖς ἀδελ-
φοῖς . Ἀδελφοί, ἀλογίας ἐδιδάσμεν, ἵνα
ἀλογίας κληρονομήσωμεν . Cod. Græc. LXI.
a fol. 136. ad fol. 142. edit. Colon. 2. p. 487.

55. *Ejusdem S. Ephraemi, non esse riden-
dum, sed lugendum potius atque plorandum.* C
ὅτι ἡ γελῶν, ἀλλὰ πένθειν καὶ κλαίειν . Ἀρ-
χὴ καταστροφῆς μοναχῶν γέλωτος καὶ παρρησία .
Cod. Græc. LXI. a fol. 142. ad fol. 144. lib.
3. p. 105. edit. Colon. tom. 1. p. 104.

56. *Ejusdem S. Ephraemi sermo in quoti-
die peccantes & quotidie poenitentes.* εἰς τὰς
ὡσημέρας ἀμαρτάνοντας, καὶ ὡσημέρας μετανοῶν-
τας . Μέχρι τίνος, ὦ φίλε, ἀνεχόμενος . Cod. D
Græc. LXI. a fol. 145. ad fol. 146. Lib. 3.
p. 106. edit. Colon. tom. 1. p. 23.

57. *Ejusdem S. Ephraemi sermo de renun-
ciatione, & de beatitudinibus atque miseriis.*
ὡς ἀποταγῆς, καὶ μακαρισμῶν, καὶ ταλαισμῶν .
Μακάριοι οἱ τῷ Θεῷ ἀγαπήσαντες . Cod. Gr.
LXI. a fol. 146. ad fol. 147. lib. 3. p. 106.
& Cod. Græc. XXXI. fol. 392. lib. 8. p. 347.
edit. Col. tom. 1. p. 177.

58. *Ejusdem sermo de anima tempore ten-
tationis, quomodo nempe cum lacrymis ad Deum* E
recurere debeat. ὡς ψυχῆς ὅταν πειράζεται
ὑπὸ τῆς ἐχθρῆς, ὡς ὀφείλει τῷ Θεῷ μὴ δα-
κρύων πρὸς ἐξομολογήσασθαι . ψυχὴ τεθλιμμένη πρὸς
ἐρχεται τοῖς ἀγίοις δάκρυσι . Cod. Græc. LXI.
a fol. 147. ad fol. 151. lib. 3. p. 106. & Cod.
Gr. XXXI. fol. 378. lib. 8. p. 346. edit. Co-
lon. tom. 1. p. 62.

A 59. *Ejusdem sermo de judicio extremo &
de compunctione.* ὡς κείσεως, καὶ κατανύξεως .
δεῦτε πάντες ἀδελφοί, ἀκούσατε συμβουλῆς
ἐμῆς τῆς ἀμαρτωλῆς καὶ ἀπαίδευτης Εὐφραΐμ . ἡδὴ
γὰρ σωθήσασιν ἡμεῖς, ὡς ἀδελφοί, ἡ ἡμέρα
ἐκείνη φοβερά . Cod. Græc. LXI. a fol. 151.
ad fol. 157. lib. 3. p. 106. & Cod. Gr. XXXI.
fol. 381. lib. 8. pag. 346. edit. Colon. tom. 1.
pag. 233.

60. *Ejusdem sermo de patientia.* ὡς ὑπο-
μονῆς . ὁ βεβλόμενος τῷ Θεῷ διαρεσῆσθαι . Cod.
Græc. LXI. a fol. 157. ad fol. 162. lib. 3. pag.
106. & Cod. Gr. XXXI. fol. 387. lib. 8.
p. 347. edit. Colon. tom. 1. p. 153.

61. *Ejusdem sermo de beatitudine.* εἰς τὸν
μακαρισμὸν . μακάριος, ὅς μισήσας κατέλι-
πεν βίον τῶν . Cod. Græc. LXI. a fol. 162.
ad fol. 166. lib. 3. p. 106. edit. Col. tom. 1.
pag. 173.

62. *Ejusdem sermo de compunctione.* ὡς
κατανύξεως . κατανύγησι ψυχὴ μου . Cod. Gr.
LXI. a fol. 166. ad fol. 169. lib. 3. pag. 106.
edit. Col. tom. 1. p. 135. Idem sermo exstat
lib. 5. Cod. Græc. CCXIV. num. 15. p. 42.
Cod. Græc. CCX. num. 22. p. 25. ubi inscri-
bitur, ὡς μετανοίας . Nec non Cod. Græc.
XXXI. fol. 356. lib. 8. p. 346. titulus: λόγος
ἕτερος κατανοητικὸς .

63. *Ejusdem sermo in secundum adven-
tum Domini nostri Jesu Christi.* Λόγος εἰς τὴν
πρῶτην τῆς Κυρίου . προσέλθετε καὶ δεῦτε υἱοὶ τῆς
φωτὸς . Cod. Græc. LXI. a fol. 169. ad fol.
173. lib. 3. p. 106. edit. Col. tom. 1. p. 239.
Idem sermo exstat sine inscriptione Cod. Gr.
XXXI. fol. 395. lib. 8. p. 347. initium: προσ-
έλθετε καὶ δράμετε υἱοὶ φωτὸς .

64. *Ejusdem de secundo Domini nostri
Jesu Christi adventu sermo secundus.* ὡς τῆς
δευτέρας πρῆσεως τῆς Κυρίου λόγος δεύτερος . δεῦ-
τε πάντες ἀδελφοί μου, ἀκούσατε συμβουλῆς ἐμῆς
τῆς ἀμαρτωλῆς καὶ ἀπαίδευτης Εὐφραΐμ, καὶ κα-
τίσωμεν κειτὴν τὴν ἡμέτερον λογισμόν . Cod.
Gr. LXI. a fol. 173. ad fol. 175. lib. 3. p. 106.
edit. Col. tom. 1. p. 231.

65. *Ejusdem sermo asceticus.* οἱ βεβλόμε-
νοι κατ' ἀλήθειαν τῷ Κυρίῳ διαρεσῆσθαι . Cod.
Græc. LXI. a fol. 175. ad fol. 178. lib. 3. p.
107. edit. Col. tom. 1. p. 73.

66. *Ejusdem sermo de fide, in illud: qui* in

in modico fidelis est, & in multo erit. ὡς ἐν τῷ
 σεως. ὁ Κύριος ἐν τῷ Εὐαγγελίῳ τὰς ἑαυτοῦ
 μαθηταίς. Cod. Gr. LXI. a fol. 178. ad fol.
 181. lib. 3. pag. 107. & Cod. Græc. XXXI.
 fol. 399. lib. 8. pag. 347. edit. Colon. tom. 1.
 pag. 80.

67. *Ejusdem sermo de virginitate, & quod juvenes non debent bibere vinum.* ὡς
 πρὸς Πηνελόπειαν, καὶ ὅτι ἔχρηται τὰς νέας οἰνοποτεῖν.
 Παῦλος ὁ Ἀπίστολος ὁ Ἀείσος σύμβουλος. Cod.
 Gr. LXI. a fol. 181. ad fol. 185. lib. 3. pag. B
 107. edit. Col. tom. 1. pag. 126.

68. *Ejusdem sermo de poenitentia & patientia.* ὡς μετάνοιαν καὶ ὑπομονήν. ἄρα ἡ
 πρὸντα βίον. Cod. Gr. LXI. a fol. 185. ad
 fol. 188. lib. 3. pag. 107. edit. Col. tom. 1.
 pag. 150.

69. *Ejusdem sermo de poenitentia.* ὡς
 μετάνοιαν. ὁ κατελθὼν Κύριος ἐκ τῆς κόλπης τῆς
 Πατρὸς. Cod. Gr. LXI. a fol. 188. ad fol.
 192. lib. 3. p. 107. edit. Col. tom. 1. p. 144. C
 Idem sermo exstat in eodem Cod. Gr. LXI. a
 fol. 211. ad fol. 216. lib. 3. p. 108. nec non
 Cod. Græc. CXLIV. num. 43. p. 103. lib. 4.
 & Cod. Gr. XXXI. fol. 346. lib. 8. p. 346.

70. *Ejusdem sermo ad correctionem eorum qui vitiose vivunt & honores appetunt.*
 πρὸς διορθώσιν πάντων ἐμπαθῶς ἀφρονούντων καὶ
 ὑμῶς ἀπαγνόντων. ἀγωνιάω, ἀδελφοί, καὶ φρι-
 κιάω, καὶ τῇ λύπῃ καταλιτρώσκομαι. Cod.
 Gr. LXI. a fol. 192 ad fol. 193. lib. 3. p. 107. D
 Est mutilus in fine. edit. Lat. Col. tom. 1.
 p. 92. Exstat integer Cod. Gr. XXXI. fol. 319.
 lib. 8. p. 346. Initium. Ἀγωνιάω ἀδελφοί μου,
 καὶ φρίττω.

71. *Ejusdem sermo de virtutibus & vitiis per oppositionem, initio mutilus: incipit autem ab his ad caput de mansuetudine spectantibus verbis.* πάντῃ ἐργάζομαι ἀγαθῶν καὶ ἐκκρίνω κακῶν. ὁ
 παρὰ τοῦ καὶ ὑβρίζεται, χάρις. Cod. Gr. LXI.
 a fol. 193. ad fol. 199. lib. 3. pag. 107. edit. E
 Col. tom. 1. p. 25. Idem sermo exstat integer
 lib. 8. in Cod. Græc. XXXI. a fol. 248. ad fol.
 255. hoc titulo prænотatus: λόγος ὡς ἀρετῶν
 καὶ κακιῶν. Initium: μακαρίζω τὴν ζωὴν ἡμῶν
 ὡς φιλόχρηστοι. Idem etiam habetur Cod. Gr.
 CLXV. num. 17. p. 171. lib. 5. incipitque ab
 hoc cap. ὡς τῶν μὴ ἔχόντων μακροθυμίαν. ὁ
 μὴ ἔχων μακροθυμίαν. & Cod. Gr. XXXIII.

A fol. 82. lib. 8. p. 357. exstat sermo de conti-
 nentia, ὡς ἐγκρατείας λόγος. μακάριος ἀλη-
 θὴς καὶ τρισμακάριος ὁ ἐγκράτειαν φυλάσσας.

72. *Ejusdem institutio sive catechesis ad monachos.* Νεοφύτοι ἡγῶν κατήχησις πρὸς μον-
 αχούς. δεῦτε ἀγαπητοί μου, δεῦτε πατέρες
 καὶ ἀδελφοί μου, ποιήσιν ἐκλεκτὸν τὸ σωτήριον.
 Cod. Gr. LXI. a fol. 199. ad fol. 201. lib. 3.
 p. 107. edit. Col. tom. 3. p. 590. Similiter in-
 cipit sermo de compunctione: cæterum tamen
 est diversus. Edit. Rom. Vofs. tom. 2. p. 217.

73. *Ejusdem Precatio ad Deum.* Ὁ Χρῆς.
 Ἰησοῦς Κύριε, καὶ ἰαθήσομαι. Cod. Græc.
 LXI. a fol. 201. ad fol. 203. edit. Col. tom. 1.
 p. 250. Idem exstat Cod. Gr. CCXIV. num.
 16. p. 42. lib. 5. p. 42. & Cod. Græc. XXXI.
 fol. 393. lib. 8. p. 347. titulus, Ἰσομολόγησις
 ἡγῶν προσδύχῃ πρὸς Θεόν.

74. *Ejusdem sermo in Antichristum.* εἰς
 τὸν ἀντίχριστον. ὡς ἐγὼ ἁμαρτωλός, μετὸς
 πλημμελημάτων, διωκθεὶς ἔλαττον τὰ ἐμοὶ
 ὑπέρογκα. Cod. Gr. LXI. a fol. 203. ad
 fol. 211. edit. Col. tom. 1. p. 219. Idem sermo
 exstat Cod. Gr. CCX. num. 3. lib. 5. pag. 20.
 inscriptus, λόγος εἰς τὴν δευτέραν πρὸς τὴν
 Κυρίαν ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστὸν, καὶ ὡς τὸν ἀντίχριστον:
 Initium, ὡς ἐγὼ ὁ ἐλάχιστος καὶ ἁμαρτωλός
 Εὐφραίμ.

75. *Ejusdem sermo de compunctione & salute anime.* περὶ κατανύξεως καὶ σωτηρίας
 ψυχῆς. δεῦτε πάντες ἀδελφοί, ἀκούσατε κα-
 λῆς συμβουλίας. Cod. Gr. LXI. a fol. 216.
 ad fol. 223. edit. Col. tom. 1. pag. 141. exstat
 Cod. Gr. XXXI. fol. 402. lib. 8. p. 347. hoc
 titulo: ὡς ἐκλήθη καὶ προέβλεπε πρὸς μετάνοιαν,
 καὶ ἀνάμνησις ὡς τῶν δακρύων Δαβὶδ, καὶ τῆς μελ-
 λουσας κρίσεως. δεῦτε πάντες ἀδελφοί· ἀκούσατε
 καλῆς συμβουλίας ἐμῆς.

76. *Ejusdem κατὰ πεῦσιν, καὶ ἀπόκρισιν. Institutio per Interrogationem & responsionem:*
 nempe, quomodo blasphemetur Deus, & quid
 sibi velit illud Apostoli, qui in lege gloriaris,
 per prævagationem legis Deum inhonoras:
 item de abrenunciatione in sacro baptis-
 mate facta, & de variis locis ac generibus tormento-
 rum Inferni. ἐρώτησις. ὡς βλασφημεῖται
 Θεός. Cod. Gr. LXI. a fol. 224. ad fol. 250.
 edit. Col. tom. 1. a p. 179. ad p. 195.

77. *Ejusdem sermo de charitate & dile-*
 ctione.

Etione. λόγος περὶ ἀγάπης. καλῶς ἔπεν ὁ A
Κύριος, ὅτι τὸ φορτίον μὴ ἐλαφρύνῃς. Cod.
Gr. LXI. a fol. 250. ad fol. 254. edit. Colon.
tom. 1. p. 11.

78. *Ejusdem sermo de Psalmis, ὅτι quod non sit citharizandum.* περὶ ψαλμῶν, καὶ ὅτι ὁ δὲ κινδαιρίζειν. καὶ περὶ μὴ τῆ ἀγάπης πάντα. Cod. Gr. LXI. a fol. 254. ad fol. 255. edit. Col. tom. 1. p. 13.

79. *Ejusdem sermo de jejunio.* περὶ νηστείας. πόθνησον τῇ πτωχείᾳ τῆ Χειρῆ. Cod. B Gr. LXI. a fol. 255. ad fol. 256. edit. Colon. tom. 1. p. 17.

80. *Ejusdem sermo de his, quæ præsens hæc nostra vita in se continet.* περὶ ὧν ἔχει ὁ βίος. ἐννοήσωμεν ἀδελφοί, ὅτι ὁδὸν ἡμῶν ὁφελήσει τὰ πέρατα τῆ κόσμου. Cod. Gr. LXI. a fol. 256. lib. 3. pag. 108. edit. Col. tom. 1. pag. 18.

81. *Ejusdem sermo de timore animæ.* περὶ φόβου ψυχῆς. ἐγὼ Εφραίμ ἁμαρτωλός, C χαῖνος καὶ ῥάθυμος. Cod. Græc. LXI. a fol. 256. ad fol. 259. lib. 3. p. 108. & Cod. Gr. XXXI. fol. 370. lib. 8. p. 346. ἐγὼ Εφραίμ ὁ ἁμαρτωλός, ὁ χαῖνος &c. edit. Lat. Colon. tom. 1. pag. 66.

82. *Ejusdem Testamentum.* ἀγαθήνη. ἐγὼ Εφραίμ ἀποθνήσκω. Cod. Gr. LXI. a fol. 259. ad fol. 271. edit. Col. tom. 3. p. 785.

83. *Ejusdem sermo in meretricem ungentem Christum.* λόγος εἰς τὴν πόρνῳ τῇ ἀλείψασαι τὴν Κύριον μύρω. πολλῶν ὄντων ὁσίων καὶ ἀξίων τῶ Θεῷ. Lib. 4. Cod. Gr. CXVI. num. 9. p. 69. edit. Col. tom. 3. p. 711. Idem sermo exstat lib. 5. Cod. Græc. CCXLIX. num. 10. p. 143. hoc titulo prænotatus: ὁμιλία εἰς τὴν πόρνῳ, τῇ ἀγία καὶ μεγάλῃ δ'. Initium: διπλὸς ἡ μῆν ὁ κάματος, καὶ δὲ μὴχανον τὸ ζήτημα περὶ διακοσιῶν. De quo hæc Lambecius lib. 5. p. 143. „ Exstat quidem eadem homilia „ etiam in Cod. ms. Theologico Gr. CXVI. „ num. 9. ut lib. 4. horum Commentario- „ rum p. 69. videre est: sed integris fere duo- „ bus foliis in principio mutila, incipitque „ ibi perperam his verbis: πολλῶν ὄντων ὁσίων „ καὶ ἀξίων τῶ Θεῷ. Æque imperfecte extat „ quoque eadem oratio inter opera S. Ephra- „ mi a Gerardo Vossio Præposito Tungrensi „ Latine edita, editionis Colonienfis Quen-

„ telianæ tom. 3. p. 711. ubi incipit hoc mo- „ do: *Inter multos viros sanctos ac dignos „ Dei.* In hoc autem posteriori Codice ms. „ Cæsareo non legitur simpliciter, πολλῶν „ ὄντων, sed, πολλῶν πίνων ὄντων, &c. ita „ videlicet, ut per insertam particulam πίνων, „ νω, clare significetur, verba illa non esse „ principium istius homiliæ, sed epilogum „ sive clausulam exordii, simul & connexio- „ nem ejus cum ipsa sequenti tractatione pro- „ positi thematis. „ Hæc Lambecius: qui tamen ea verba, quæ in titulo hujus homiliæ habentur, minus recte vertit lib. 4. pag. 69. & lib. 5. p. 143. *Oratio in Meretricem ungentem Christum, habita feria quarta sanctæ ὁ magnæ hebdomadæ.* Ea enim homilia seu oratio non quidem habita est a S. Ephraem, sed legitur in Ecclesiis quibusdam Græcis feria quarta sanctæ & magnæ hebdomadæ.

84. *Ejusdem encomium in omnes Sanctos Martyres Servatoris nostri Jesu Christi, qui per totum terrarum orbem passi sunt.* ἐγνώμιον εἰς τὰς ἀγίας μάρτυρας τῶ σωτήρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χειρῆ τὰς ἐν ὅλῳ τῷ κόσμῳ μαρτυρήσαντας. φασδρά καὶ ἐπέραιος ὑπάρχει ἀγαπαντὸς Ἀγγέλοις καὶ ἀνθρώποις. Cod. Gr. CXVI. fol. 303. lib. 4. p. 73. edit. Col. tom. 3. p. 740.

85. *Ejusdem sermo de charitate ὁ poenitentia, deque beato judicio.* λόγος περὶ ἀγάπης καὶ μετανοίας, καὶ περὶ τῆ μακαρίας κείσεως. D Ἀγαπητοί, μηδὲν προθυμώμεθα πλεῖον τῷ ἀνυποκρίτῃ ἀγάπης. πολλὰ γὰρ. Cod. ms. Gr. CXLIV. num. 5. lib. 4. pag. 94. & lib. 5. p. 24. Cod. Gr. CCX. num. 22. Idem exstat Cod. Gr. XXXI. fol. 409. lib. 8. p. 347. hoc titulo. λόγος περὶ μετανοίας, καὶ ἀγάπης, καὶ περὶ τῶν βαπτίσματι ὁμολογίας, καὶ περὶ τῆ μελλούσης δικαίας τῶ Θεῷ ἡμῶν κείσεως. μηδὲν προθυμώμεθα ἀγαπητοί ἀδελφοί τῷ ἀνυποκρίτῃ ἀγάπης. πολλὰ γὰρ &c. necnon Cod. E Gr. XXXVIII. fol. 125. hoc titulo: λόγος περὶ ἀγάπης καὶ μετανοίας. Ἀδελφοί, μηδὲν προθυμώμεθα πλεον τῷ ἀνυποκρίτῃ ἀγάπης. Lib. 8. p. 383.

86. *Ejusdem oratio in secundum adventum D. N. Jesu Christi. Dominica abstinentie a carne.* λόγος εἰς τὴν δευτέραν πρεσίαν τῶ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χειρῆ. κυριακῇ τῇ ἀποκρέας. πᾶσα εὐορτή, καὶ πᾶσα παῖσις τῶ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ

Ἰησοῦ Χειρῶν . Cod. Gr. CLI. num. 2. lib. 4. A pag. 123. Apud Gretserum tom. 2. de Cruce pag. 472.

87. *Ejusdem sermo in vitam pulcherrimi Josephi*. λόγος εἰς τὸ βίον ἔ παγκάλῃ Ἰωσήφ . ὁ Θεὸς Ἀβραάμ , ὁ Θεὸς Ἰσαάκ . Cod. Gr. CLI. num. 17. lib. 4. p. 128. edit. Col. tom. 3. p. 632. Idem sermo extat lib. 5. p. 25. Cod. Gr. CCX. num. 26. hoc titulo prænотatus : λόγος εἰς τὸ πᾶνκαλον Ἰωσήφ , καὶ τὸ βίβλον ἔ Μοϋσέως , *Oratio de pulcherrimo Joseph, secundum librum Moysis*.

88. *Ejusdem oratio de operatione diaboli*. λόγος περὶ τῆς ἐνεργείας ἔ μισοκάλῃ δαίμονος . πατέρες καὶ ἀδελφοὶ ἀκούσατε . πολλαὶς γὰρ ἐχθρὸς ὑποβάλλει τῷ ἀνθρώπῳ λέγων . ἀκμῶ νεώτερος εἶς , ἀπόλαυε τῆς ἐπιθυμιῶν σου . Cod. Græc. CLXV. num. 10. lib. 4. p. 170.

89. *Ejusdem institutio ascetica de Dei patientia*. κατήχησις περὶ τῆς Θεῶς ἀνοχῆς . ἡδὴ καρὸς ἐπείγει ἡμᾶς εἰς τὴν ἐργασίαν τῆς ἀγωνίζωης . Cod. Gr. CLXXIX. num. 3. lib. 4. p. 189. & Cod. CCX. num. 22. lib. 5. p. 24. hoc titulo . περὶ ἐργασίας ἀγαθῶν ἔργων , *de actione bonorum operum*.

90. *Ejusdem sermo*. λόγος ψυχωφελῆς . μὴ δαπανήσης ὅλον τὸ χροῖον τῆς ζωῆς σου ἐν τῇ ἑ σώματος φροντίδι , ἀλλ' ὅταν . Cod. Gr. CLXV. num. 21. lib. 4. p. 172.

91. *Ejusdem oratio de non revertendo ad gentiliū opera*. περὶ ἔ μὴ ἐρέφωθαι εἰς τὰ τῆς εἰδῶν ἔργα . εἰδετε ἀδελφοί μου ἀγαπητοί , εἰς ἡς ἐρέφεται εἰς τὰ ὀπίσω . Cod. Græc. CCX. num. 22. lib. 5. p. 24.

92. *Ejusdem oratio de secundo adventu D. N. Jesu Christi*, ἔ de consummatione seculi , ἔ de separatione hominum in die extremi Judicii . *Dominica abstinence a carne*. Λόγος περὶ τῆς δευτέρας παρουσίας ἔ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χειρῶν , καὶ περὶ τῆς σωτελείας ἔ αἰώνος , καὶ πῶς ἕκαστοι ἀναμερίζονται ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως . τῇ κυριακῇ τῇ ἀπόκρεω , ἡρώτησαν ἡνῆς φιλόχρηστοι καὶ ἀσεβεῖς ἀκροαταί . Cod. Græc. CCX. num. 30. lib. 5. p. 26.

93. *Ejusdem de beatitudinibus fragmentum*. ὅτι τὸ μακαρισμῶν . μακάριος ὁς γέγονεν ὁλος ἐλεύθερος . Cod. Gr. CCXIV. num. 17. lib. 5. p. 42. edit. Col. tom. 1. p. 168.

94. *Ejusdem reprehensio sui ipsius* ἔ

confessio. ἔλεγχος αὐτῶν ἔ ἑξομολόγησις . ἀδελφοὶ συμπαθήσατέ μοι . Cod. Gr. XXXI. fol. 258. lib. 8. p. 345.

95. *Ejusdem sermo ad eversionem superbie*. πρὸς καθάρσειν ὑπερηφανεῖας . ματαία πάντα ἀσκησις . Cod. Gr. XXXI. fol. 261. lib. 8. p. 345.

96. *Ejusdem sermo compunctorius*. λόγος κατανυκτικός . δεῦτε ἀγαπητοί , δεῦτε πατέρες καὶ ἀδελφοί μου . Cod. Græc. XXXI. fol. 265. lib. 8. p. 346. edit. Col. tom. 3. p. 590.

97. *Ejusdem ad imitationem proverbiorum*. καὶ μίμνησιν πᾶν πρῶτοιμῶν . ὁ ποιτεῦν εἰς τὸ ὑὸν ἔ Θεῶν , ἔχει ζωὴν αἰώνιον . Cod. Græc. XXXI. fol. 290. lib. 8. p. 346.

98. *Ejusdem reprehensio sui ipsius* ἔ *confessio*. ἔλεγχος καὶ ἑξομολόγησις . ἐν πολλοῖς ὑμῖν ἀδελφοὶ δοκῶ χρησιμεύειν , ὁφείλω καὶ ἑμαυτῶν . Cod. Græc. XXXI. fol. 325. lib. 8. p. 346.

99. *Ejusdem de passionibus*. περὶ τῆς παθῶν . θέλω εἰπεῖν ἐνώπιον τῆς δόξης σου Χειρῶν . Cod. Gr. XXXI. fol. 344. lib. 8. p. 346.

100. *Ejusdem de compunctione*. περὶ κατανύξεως . δοτὴρ πάντων τῶν ἀγαθῶν , καὶ πηγὴ ἰαμάτων . Cod. Græc. XXXI. fol. 351. lib. 8. p. 346.

101. *Ejusdem sermo alter compunctorius*. ἑτέρος λόγος κατανυκτικός . ἐν μιᾷ πᾶν ἡμερῶν . Cod. Græc. XXXI. fol. 355. lib. 8. pag. 346.

102. *Ejusdem sermo paræneticus*. λόγος πρῶτανετικός . πρόσεχε σεαυτῇ ὡς νεότης ποθεῖσα ἀσκήσασθαι . Cod. Græc. XXXI. fol. 361. lib. 8. pag. 346.

103. *Ejusdem in Patres defunctos*. εἰς πατέρας τελευθέντας . τὴν καρδίαν μου ἀλγᾶ . Cod. Gr. XXXI. fol. 362. lib. 8. p. 346.

104. *Ejusdem sermo alius in patres defunctos*. λόγος ἑτέρος εἰς πατέρας τελευθέντας . ἐν ταύτῃ τῇ ἡμέρᾳ τῇ πρώτῃ καὶ ὁσήμερον . Cod. Græc. XXXI. fol. 364. lib. 8. pag. 346.

105. *Ejusdem sermo tetrasyllabus*. λόγος τετρασύλλαβος . κινήθεῖς ἔ καὶ κράτος ὁ ποιητὴς ἀγέβολος . Cod. Gr. XXXI. fol. 369. lib. 8. pag. 346.

106. *Ejusdem sermo heptasyllabus*. λόγος ἐπτασύλλαβος . οἰδοῦτες ἐν ἀδελφοὶ τὴν ἀσθένειαν ἡμῶν .

ἡμῶν. Cod. Gr. XXXI. fol. 369. lib. 8. p. 346. A

107. *Oratio ex doctrina ejusdem.* ὁ ἄνθρωπος τῆς ἁγίας Εὐφραΐμ διδασκαλίας. ἡμᾶρτον εἰς τὸ ἔρᾶν καὶ ἐνώπιόν σου Κύριε ὁ Θεός. Cod. Gr. XXXI. fol. 373. lib. 8. p. 346.

108. *Ejusdem hypomnesticum.* ὑπομνησικὸν. πᾶσαν ὥραν ἐν νοῖ ἔχων τὴν ὀπλισίαν, ἥν μοι. Cod. Gr. XXXI. fol. 373. lib. 8. p. 346.

109. *Ejusdem sermo Asceticus in versiculos distinctus ad monachos Aegypti.* Ἀσκητικὸν καὶ εἶχον, πρὸς τὰς κατ' Αἴγυπτον μοναχούς. Ἀρχὴ ἀποταγῆς μοναχῶν, φοβεῖσθαι τὸ Κύριον. ἀφοβος ὁ μοναχός. Cod. Gr. XXXI. fol. 426. lib. 8. p. 347. Est primus inter sermones Paræneticos Quinquaginta post Prologum. vide Cod. Græc. LXI. lib. 3. Bibliothecæ Cæsareæ pag. 105.

110. *Ejusdem sermo adversus hæreticos.* λόγος καὶ ἀρετικῶν. ἐν ᾧ καὶ ἀποδείξεις ἐκ φανεράν ὑποδειγμαμάτων, ὅτε μαρτυρεῖται, καὶ τὸ λοιπὸν, σωτήριον καὶ φανερόν, ὅτι δόξα πάντων φυσικῶν νόμων ἡ ἀγία Θεοτόκος τὸ Κύριον ἡμῶν καὶ Θεὸν ἐπὶ σωτηρίᾳ ἡμῶν καὶ κόσμῳ καὶ σωέλαβε καὶ ἐκύησεν. φιλοῦσθε τὸ εὐαγγέλιον, δέσποτα, ὅτι. Cod. Gr. XXXI. fol. 432. lib. 8. p. 347. Vide edit. Roman. Voss. tom. 3. p. 163. ubi inscribitur, *In margaritam pretiosam.*

111. *Ejusdem de patientia et consummatione hujus sæculi, divinarumque scripturarum meditatione, et quam sit utile silentium.* περὶ ὑπομονῆς καὶ σωτελείας τῆς αἰῶνος τῆς ἐκ τῆς θείων γραφῶν μελέτης, καὶ τί τὸ τῆς ἡσυχίας ὠφέλιμον. λαμψρὸς ὁ βίος τῆς δικαίων. πᾶς ὁ λαμπρύνεται. Cod. Gr. XXXI. fol. 446. lib. 8. p. 347.

113. *Ejusdem de poenitentia et iudicio, et in secundum adventum Domini nostri Jesu Christi.* λόγος περὶ μετανοίας καὶ κρίσεως, καὶ εἰς τὴν δευτέραν παρουσίαν τῆς Κυρίας ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἀγαπητοί, νυκτὸς καὶ ἡμέρας πρὸς τὴν ἐσχάτην ἀποδλέποντες ὥραν. Cod. Gr. XXXII. fol. 106. lib. 8. p. 352.

113. *Ejusdem sermo utilis de poenitentia et iudicio, et de separatione animæ et corporis.* λόγος ὠφέλιμος περὶ μετανοίας καὶ κρί-

σεως, καὶ περὶ χωρισμοῦ ψυχῆς καὶ σώματος. Ἀγαπητοί, τί ὄφελος ἔυρομεν ἐν τῷ ματαίῳ βίῳ τῆς ἐκ τῆς. Cod. Gr. XXXII. fol. 114. lib. 8. pag. 352.

114. *Ejusdem de correctione virtutis.* περὶ κατὰ φύσιν ἀρετῆς. πάντες οἱ ἄνθρωποι. Cod. Gr. XXXIII. fol. 85. lib. 8. p. 357.

115. *Ejusdem de poenitentia et futuro iudicio, et abstinentia a voluptaria vita.* ἐκ τῆς αὐτῆς διδασκαλίας, καὶ περὶ μετανοίας, καὶ τῆς μεμεσῆς κρίσεως, καὶ ἀποχῆς τρυφερῆς βίης. ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός καὶ Θεός ἡμῶν λέγει ἐν τοῖς Εὐαγγελίοις. ζηγορεῖτε, ὅτι, ἡ ὥρα ἔδοκεῖτε, ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἔρχεται. Cod. Gr. XXXIII. fol. 111. lib. 8. pag. 358.

116. *Ejusdem de poenitentia et compunctione.* περὶ μετανοίας καὶ κατανύξεως. Ἀδελφοί μου ἀγαπητοί, ἕως καὶ ἔχομεν, κλαύσομεν. Cod. Græc. XXXIV. fol. 38. lib. 8. pag. 360.

117. *Ejusdem sermo in Patriarchas Abraham, Isaac, et Jacob.* λόγος εἰς τὰς πατριάρχας Ἀβραάμ, Ἰσαάκ, καὶ Ἰακώβ. Ἀποικίζει ὁ Θεός τὸ δίκαιον Ἀβραάμ ἐκ πάντων συγγενῶν αὐτοῦ, καὶ πάντων τῶν ἰδίων αὐτοῦ. Cod. Gr. XXXVIII. fol. 93. lib. 8. p. 382.

118. *Ejusdem Precatio,* Cod. Gr. XIX. lib. 3. p. 36.

119. *Ejusdem fragmenta varia adducuntur in Eclogis Asceticis Joannis Patriarchæ Antiocheni,* Cod. Gr. CCXLI. lib. 5. p. 106. nec non in excerptis Anonymi, Cod. Græc. CCXXXVII. lib. 5. p. 88. & Cod. Gr. CCLI. lib. 5. pag. 155. & in *Catena in Genesim* Cod. Gr. IV. lib. 3. pag. 17. & in *Catena Græca Patrum in Lucam* Cod. Gr. XLII. p. 61. lib. 3.

120. Denique Petrus Lambecius Commentar. de Bibliotheca Cæsarea lib. 1. p. 171. hæc Syriaca Anonymi opera Ephræmo Syro tribuit. *Institutio ad Monachos.* *Hymnus in S. Georgium Martyrem,* et *in S. Barbaram.* *Hymnus in B. Virginem Mariam.* *Hymnus in Nativitatem Christi.* *Hymni aliquot in B. Virginem Mariam.*

CATALOGUS CODICUM

BIBLIOTHECÆ CÆSAREÆ

Quibus Sermones S. Ephræm continentur.

L

Ib. 1. pag. 171. nonnulli hymni, Syriace.

Lib. 3. Cod. Græc. IV. pag. 17.
XIX. pag. 36.
XLII. pag. 61.
LXI. a pag. 104.

ad pag. 109. Sermones 34.

Lib. 4. Cod. Græc. CXVI. pag. 69. 73.

CXLIV. pag. 94. 103.

CLI. pag. 123. 128.

CLXV. pag. 170. 172.

CLXXIX. pag. 189.

Lib. 5. Cod. Græc. CCX. pag. 20. 24. 25. 26.

CCXIV. pag. 42. Sermones 3.

A

CCXXXVII. pag. 88.

CCXL. pag. 109.

CCXLI. pag. 106.

CCXLIX. pag. 143.

CCLI. pag. 155.

Lib. 8. Cod. Græc. XXXI. a pag. 345. ad p. 347.
Sermones 34.

XXXII. pag. 352 Sermones 2.

XXXIII. p. 357. 358. Sermones 3.

XXXIV. pag. 360.

XXXVIII. pag. 382. 383.

CXXIX. Sermones XXI. Ambrosio

B

Cod. Latin. ms.
interprete.

SERMONES S. EPHRÆM SYRI

EX CODICIBUS GRÆCIS MANUSCRIPTIS

*Bibliothecæ Coislinianæ, olim Seguerianæ,
impressæ Parisiis 1715.*

STUDIO ET OPERA CL. D. BERNARDI DE MONTFAUCON.

1. **S** *Antæi Patris Ephræm epistola ad Joannem Monachum, de patientia.* &c. τῷ ὅσις Πατρὶς ἡμεῶν Εὐφραίμ ἐπιστολὴ πρὸς Ἰωάννην μονάζοντα, πρὸς ἀπομονῆς καὶ τῇ μὴ ἀπατάσθαι τοῖς λογισμοῖς πρὸς φάσει δικηγομάτων καὶ λέγειν ὅτι βοσκὸς πορβόρου, καὶ πρὸς σωφροσύνης. πολλὰ πρᾶγνέσαντες τὸν ἀλαδέσποντον Θεόδωρον. Cod. Gr. ms. LIX. fol. 1. & Cod. CCXXXVIII. fol. 12. Exstat hic sermo una cum sequentibus usque ad num. 68. in Cod. LX.

2. *De virtute ad novitium monachum, Paræneses IV. quarum I. πρὸς τὴν ἀρετῆς πρὸς νεώτερον μοναχὸν παραινέσεις πρῶτη. ὁ Κύριος ὅτι σωτηρία τῷ ἀνδρῶπων ἐπιδημήσας τῷ κόσμῳ. Cod. LIX. fol. 4. Parænesis II. πρᾶγνέσεις δευτέρα. πρὸς σκληρότητος κακῆς συμβουλίας. Cod. LIX. fol. 5. Parænesis III. πρᾶγνέσεις τρίτη. πρὸς τὸν ὡς μοι λελάληκας. Cod. LIX. fol. 8.*

8. *Parænesis IV. πρᾶγνέσεις τετάρτη. εἰπὲν ὡς τῷ*
Tom. I.

A ἀγίων. μελέτα καλὰ. Cod. LIX. fol. 11.

3. *Capita decem de virtute. Prologus &c. κεφάλαια δέκα πρὸς ἀρετῆς. πρόλογος. ἀναγνώσκων τὴν ἡγήσάμην καὶ τὰ τέτοις ἀκόλυσθαι ἐν ταῖς ἐν τῷδε τῷ. Caput I. μνησκεία πόλις. Cod. LIX. fol. 14.*

4. *Prologus in illud, Attende tibi ipsi. πρόλογος εἰς τὸ, πρόσσεχε σεαυτὸν. ὁφείλεται ἐσθλῶς, ἀγαπητῶς, ἠδιστα καὶ πρὸς ἀγαθὸν εἰς τὸ ἕνα. Cod. LIX. fol. 24. Sancti Patris nostri*

B *Ephræm sermones ascetici in illud, attende tibi ipsi: Capita XII. τῷ ὅσις Πατρὶς ἡμεῶν Εὐφραίμ λόγοι ἀσκητικοί, εἰς τὸ, πρόσσεχε σεαυτῷ, κεφάλαια 12. ἀκκε, ἀγαπητέ, ὁ ἐλθὼν ἠρέσθαι μοναχὸς. Cod. LIX. fol. 24.*

5. *Quod non oporteat ridere sed extolli, sed flere, seque ipsum deplorare. ὅτι ὁ δὲ γελᾶν τὸ μετεωρίζεσθαι, ἀλλὰ κλαίειν καὶ πένθειν ἑαυτὸς. ἀρχὴ κατατροφῆς ψυχῆς μοναχὸς γέλως. Cod. LIX. fol. 40.*

6. *Consilium de vita Spirituali ad novitium monachum*, Capita XCIII. συμβουλία περὶ τῶν βίβων βίβων πρὸς νεόφυτον μοναχόν, κεφ. γγ'. ἐπ' ἡνέσ' αὖτε τῶν τῶν κ' παρ' αὐτῶν. Cod. LIX. fol. 42. Cod. LX. fol. 89.

7. *De recto vitæ genere*, Capita LXXXIX. περὶ ὁρθῆς βίβων, κεφάλαια πδ'. ὁρθῆς βίβων ὁρέγνῃ; ταπεινοφροσύνην ἀσκησῶν. Cod. LIX. fol. 55.

8. *Sancti Patris nostri Ephraem Beatitudines*. τῶν ὁσίων Πατρὸς ἡμῶν Ἐφραίμ μακαρισμοί. μακάριος ὁς γέγονεν ὅλος ἐλπίδων ἐν Κυρίῳ. Cod. LIX. fol. 62.

9. *Ejusdem Beatitudines alie*. μακαρισμοί ἑτέροι. μακάριος ὁς μισήσας κατέλιπε τὸν βίον τῶν. Cod. LIX. fol. 65.

10. *Beatissimi Patris nostri Ephraem sermones Parænetici ad monachos*. Parænesis I. τῶν μακαρισμάτων Πατρὸς ἡμῶν Ἐφραίμ λόγοι παρηγορητικοὶ πρὸς μοναχούς. πρῶται α'. δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν. Cod. LIX. fol. 69. Cod. CCCLXXXI. fol. 55. Sunt num. XLVIII. In Codice vero LX. & in Cod. CCXXXVIII. sunt XLIX. ut sequitur.

11. *Adhortatio ad pietatem*. πρὸς θεοσεβειαν. ἀγαπητέ, Χριστιανὸς εἶ. Cod. LIX. fol. 70.

12. *Ad novitios monachos Parænesis III*. πρὸς ἀρχαίους μοναχούς πρῶται γ'. ἀγαπητέ, ἀποταξάμενος τῇ βίβῃ, εἰς ἐλπίδα εἰς ἀδελφούς. Cod. LIX. fol. 71. Parænesis ad novitios monachos. ἀδελφε, εἰς ἀποταξάμενος τῇ βίβῃ εἰς ἐλπίδα. Cod. CCCLXXXI. fol. 60.

13. *Parænesis IV*. πρῶται τετάρτη. ἀγαπητέ, ἰδὲ πρὸς τὴν ἐλπίδα σου. Cod. LIX. fol. 72.

14. *Ad novitios monachos Parænesis V*. πρὸς ἀρχαίους μοναχούς, πρῶται ε'. εἰς τὴν ἐλπίδα. Cod. LIX. fol. 73.

15. *Parænesis VI*. πρῶται στ'. ἀγαπητέ, εἰς τὴν ἐλπίδα καλῶς ἀρχάς. Cod. LIX. fol. 74.

16. *Ad novitios monachos Parænesis VII*. πρῶται πρὸς ἀρχαίους μοναχούς ζ'. καὶ περὶ τῆς ἐργασίας. Cod. LIX. fol. 74.

17. *Parænesis VIII*. πρῶται η'. καὶ περὶ τῆς ἐργασίας. Cod. LIX. fol. 75.

18. *Parænesis IX*. πρῶται θ'. ἀδελφε,

μὴ ἐκλύς. Cod. LIX. fol. 76.

19. *Parænesis X*. πρῶται ι'. ἀδελφε, ἀγωνίζεσθαι ὡς καλὸς στρατιώτης. Cod. LIX. fol. 77.

20. *Parænesis XI*. πρῶται ια'. δὲ καὶ τῶν οἰκτρῶν καὶ μοχθηρῶν βίβων. Cod. LIX. fol. 79.

21. *Parænesis XII*. πρῶται ιβ'. ἀδελφε, ἐπιθεώρησον τὴν ψυχὴν. Cod. LIX. fol. 79. Cod. CCCLXXXI. fol. 68.

22. *Parænesis XIII*. πρῶται ιγ'. καταμέρος οἰκοδομεῖται. Cod. LIX. fol. 80.

23. *Parænesis XIV*. πρῶται ιδ'. ἀδελφε, ἡξιώθης. Cod. LIX. fol. 81.

24. *Parænesis XV*. πρῶται ιε'. ἀδελφε, τί πωλαῖσται. Cod. LIX. fol. 83.

25. *Parænesis XVI*. πρῶται ις'. ἀδελφε, ὅταν κρῆναι. Cod. LIX. fol. 83.

26. *Parænesis XVII*. πρῶται ιζ'. ἐννοηθῶμεν τῶν ἐσώτων. Cod. LIX. fol. 84.

27. *Parænesis XVIII*. πρῶται ιη'. ὡς λογίζομαι, ἀδελφοί, ὅτι τρεῖς εἰσι νυσαγμοί. Cod. LIX. fol. 84.

28. *Parænesis XIX*. πρῶται ιθ'. εἰς ἐλπίδα ἀδελφὸς εἰς τὴν μοναχὸν ἡ οἰκίας δὴποτε πρὸς τὴν ἐλπίδα. Cod. LIX. fol. 86.

29. *Parænesis XX*. πρῶται κ'. πῶς ἐν κοινοβίοις νεωτέροις μοναχοῖς. Cod. LIX. fol. 87.

30. *Parænesis XXI*. πρῶται κα'. ἀφ' ὧν πολεμεῖται. Cod. LIX. fol. 89.

31. *Parænesis XXII*. πρὸς κβ'. ὑποβάλλει ὁ λογισμὸς. Cod. LIX. fol. 92.

32. *Parænesis XXIII*. πρὸς κγ'. (Codex LX. addit ad titulum, ἀπὸ μετάρσεως τῶν εἰς τὸν πότον.) ἡ τῶν μήτηρ ἐστίν. Cod. LIX. fol. 93.

33. *Parænesis XXIV*. πρὸς κδ'. εἰς τὴν ἐλπίδα ἀδελφὸν τῆς κοινοβίου χωροθῆναι. Cod. LIX. fol. 95.

34. *Parænesis XXV*. πρὸς κε'. ἀδελφός τις διηγῆσατό μοι. Cod. LIX. fol. 97.

35. *Parænesis XXVI*. πρὸς κς'. νέχραται. τῶν ἐχόντων δωθήσεται. Cod. LIX. fol. 98.

36. *Parænesis XXVII*. πρὸς κζ'. ἀδελφοί, εἰς τὴν ἐλπίδα ἀδελφῶν. Cod. LIX. fol. 99.

37. *Parænesis XXVIII*. πρὸς κη'. ἀγαπητέ ἀδελφε, εἰς τὴν ἐλπίδα ἐργασίας. Cod. LIX. fol. 101.

38. *Quod decet Christianum longanimum esse*

esse *ἔ* injuriarum immemorem, *Parænesis* A XXIX. ὅτι δ'εἰ τ' Χειριστὸν μακρόθυμον καὶ ἀμνηστικὸν εἶναι. ᾧ δ'αἰνεῖται κ.δ'. εἰς ἀν θυμῷ σοι τιμὴ. Cod. LIX. fol. 101. Cod. CCCLXXXI. fol. 141. εἰς ἀν θυμῷ τιμὴ.

39. *Paræn. XXX. de Passionibus.* πα-
ραίν. λ'. περὶ παθῶν. ἀνὴρ ἐν ἀμελείᾳ ἀγῶν.
Cod. LIX. fol. 103.

40. *Quomodo oporteat consolari pusillani-
mes, Parænesis XXXI.* πῶς δ'εἰ ᾧ δ'ακαλῶν ὀλι-
γωρῶντας. ᾧ δ'αίν. λ. ἀδελφὸς ἐξήτει τ' εἰς B
τῷ ἀδελφῷ. Cod. LIX. fol. 104.

41. *Quod oporteat fratrem qui legit, ani-
madvertere, ἔ* studiosè legere, tamquam præ-
sente Deo. *Paræn. XXXII.* ὅτι δ'εἰ τ' ἀναγινώ-
σκοντα ἀδελφὸν ἐννοεῖν καὶ φιλοπόνως ἀναγινώσ-
κειν ὡς ἔ

42. *Antirrheticus de virginitate ἔ* tempe-
rantia, *Paræn. XXXIII.* ἀντιρρήτικὸς περὶ
παρθενίας καὶ σωφροσύνης, παραίν. λγ'. τῷ
ἀδελφῷ ἢ τῇ ἀδελφῇ. Cod. LIX. fol. 107.

43. *Paræn. XXXIV. de castitate.* πα-
ραίν. λδ'. περὶ ἀγνείας. παρειαζέ τ' ἀγνείας.
Cod. LIX. fol. 109.

44. *Paræn. XXXV. non esse oculos huc
ἔ* illuc contorquendos &c. περὶ ἔ

45. *De mansuetudine, Paræn. XXXVI.*
περὶ παύπαθείας, παραίν. λς'. μοναχέ,
εἴτω τῷ Χειρῷ ἐπηγγείλω. Cod. LIX. fol. 112.

46. *De inobedientibus ἔ* c. *Parænesis*
XXXVII. περὶ ἀνυποτάκτων καὶ περὶ καταστά-
σεως καὶ φόβου Θεῷ καὶ ἔ

47. *Paræn. XXXVIII. de pietate.* πα-
ραίνεσις περὶ ἀλαθείας λη'. ἀγαπητέ, πρὸς σε
σφοδρῶς μὴ ἀπολέσθαι. Cod. LIX. fol. 119.

48. *De his, qui cadunt ex propria negli-
gentia ἔ* c. περὶ τῶν ἐκ πῆλόντων ἔ

49. *Ad fratrem qui excidit ἔ* c. πρὸς τ'

Tom. I.

ἀδελφὸν ἐκπεσόντα καὶ περὶ μετανοίας. τοῖς ἐν
ὑποταγῇ καθεζομένοις πνευματικῷ πατρὶ.
Cod. LIX. fol. 124.

50. *Quod non oporteat jurare, neque
blasphemare. Paræn. XLI.* ὅτι ἔ

51. *Sermo ad fratrem, qui ajebat: Di-
ctum est, melius est nubere quam uri.* περὶ
τῷ ἀδελφῷ ὁ λόγος λέγοντα. εἰρηται, ὅτι
κρεῖσσον γαμεῖν ἢ πυρῶσθαι. ἀκσε ἔ

52. *De timore Dei, Paræn. XLIII.* περὶ
φόβου Θεῷ παραίν. μγ'. πρὸς σε σεαυτῷ ἀγα-
πητέ, μήποτε ἐν ἀμελείᾳ. Cod. LIX. fol.
133. Est *Paræn. XLIV.* in Cod. LX.

53. *Apologia ad fratrem de Heli Sacerdo-
te.* ἀπολογία πρὸς ἀδελφὸν περὶ ἡλὶ ἔ

54. *Paræn. XLIV. de caritate.* παραίν.
μδ'. περὶ ἀγάπης. εἰς ἀξιοθέτησιν γνώσεως.
Cod. LIX. fol. 136. Est *Paræn. XLV.* in
Cod. LX.

55. *Parænesis ad Eulogium.* πρὸς Εὐλόγιον.
εἰς τ' καρπὸν τ' ὑπακοῆς ἀφο-
ραίν. Cod. LIX. fol. 137.

56. *Ad monachum acedie deditum, qui
dicebat: relinquo, ἔ* ad seculum revertor,
Parænesis XLVII. πρὸς ἀκηδυστήν μοναχὸν
λέγοντα, ἀφίημι, καὶ εἰς τ' κόσμον ὑπάγω.
παραίν. μζ'. εἴφη ὁ Κύριος τ' δόξης. Cod. LIX.
fol. 140. Est *Parænesis XLIV.* in Cod. LX.;
Utrobique male; in hoc quidem Codice pro
Parænesi XLVII.; in Codice vero LIX. pro
XLVI.

57. *Parænesis XLVIII. de morum praviti-
tate.* παραίν. περὶ κακοποιίας μῆ. (male pro
μζ'. at in Codice LX. recte est μῆ.) ὃν ἔ

58. *De differentia vite monastica ἔ* se-
cularis. περὶ ἀσφοδῶς ἔ

59. *Ejusdem, quomodo quis humilitatem sibi comparet, Capita centum.* τὸ αὐτὸ πῶς κατὰ ἡς ταπεινοφροσύνη, κεφάλαια ἑκατὸν. ἀρχὴ καρποφορίας ἀνδρός. Cod. LIX. fol. 148. Cod. CCXXXVIII. a fol. 14. ad fol. 98. Cod. CCLXXXI. fol. 191. ubi Cap. XC. numerantur. Idem est initium in Cod. CIX. fol. 15. & in Cod. CXXIII. fol. 350. & in Cod. CCLXXXIII. fol. 204. sermonis, qui inscribitur: S. Nili de octo cogitationibus: ἀρχὴ καρποφορίας ἀνδρός: sed omnino diversus ab hoc sermone Ephraemi, ut conferenti utrumque apparet.

60. *Ejusdem quod perfectum esse oporteat monachum.* τὸ αὐτὸ πῶς τὸ τέλειον εἶναι τὸ μοναχὸν. πέρυσί μοι πρὸς ἡλθόν ἕνες ἀγνῶντες. Cod. LIX. fol. 168.

61. *De divina gratia.* πῶς τὸ θείας χάριτος. πρὸς εὐδὲ ἔχειν τὸ θεῖον χάριν. Cod. LIX. fol. 177.

62. *Ejusdem de morbo lingue, & passionibus.* τὸ αὐτὸ πρὸς γλωσσαλγίας καὶ παθῶν. ἐπαρμηδία εἰσὶν αἱ ἀναπαύσεις πᾶσαι ἐν πάσῃ τῇ ἀνδρωπότητι. Cod. LIX. fol. 181. Reliqua hujus Codicis opuscula desiderantur omnia in Codice LX. Horum primum est:

63. *Ejusdem de virtutibus & vitiis, Prologus.* τὸ αὐτὸ πρὸς ἀρετῶν καὶ κακιῶν. μακαρίζω τὸ ὑμῶν ζῶν, ὡ φιλόχριστοι. Cod. LIX. fol. 188. Capita XXIV. quorum primum, πῶς φόβος Θεοῦ. μακάριος ἀνδρὺς ὁ κεῖνος ὅς ἔχει φόβον Θεοῦ ἐν ἑαυτῷ. Cod. LIX. fol. 189. II. πρὸς ἀφοβίας. ὁ μὴ ἔχων τὸ φόβον τὸ Θεοῦ. fol. 189. III. μακάριος ἀνδρὺς ὁ κεῖνος ὁ ἔχων ἀγάπην Θεοῦ. fol. 189. IV. πρὸς τῷ μὴ ἔχοντων ἀγάπην. ἀδελφίος καὶ παλάμωρος ὁ τῆς ἀγάπης μακρὰν ὑπάρχων. fol. 190. V. πρὸς μακροθυμίας. μακάριος ἀληθὺς ὁ ἀνδρὺς ὅς τὸ μακροθυμίας ἐκτίσας. fol. 190. VI. πρὸς τῷ μὴ ἔχοντος μακροθυμίας. ὁ μὴ ἔχων μακροθυμίας. fol. 191. VII. πρὸς ὑπομονῆς. μακάριος, ἀδελφοί, ὅς τις ὑπομονὴν ἐκτίσας. fol. 191. VIII. πρὸς τῷ μὴ ἔχοντος ὑπομονήν. ἀδελφίος καὶ παλάμωρος ὁ μὴ κτησάμενος ὑπομονήν. fol. 191. IX. πρὸς ἀοργησίας. μακάριος ἀνδρὺς ὁ κεῖνος ὁ μὴ ῥαδίως ὀργιζόμενος. fol. 192. X. πρὸς ὀξύχολίας. ὁ δὲ ἔστι ὀξύχολία πάντοτε κρατέμενος. fol. 192. XI. περὶ τρυφῆς. μακάριος ἀληθὺς καὶ τρισμα-

κάριος ὁ ἔχων τρυφότητα. fol. 193. XII. πρὸς πονηρίας. θρηνηῖν ἐν, ἀδελφοί, χεῖρ καὶ πονεῖν. fol. 193. XIII. πρὸς ἀληθείας. μακάριος ὅς ἐν ἀληθείᾳ. fol. 194. XIV. πρὸς ψεύδους. ἀδελφίος καὶ παλάμωρος ὁ πᾶσι ψεύδει. fol. 194. XV. περὶ ὑπακοῆς. μακάριος ὅς ἐκτίσας τὸ καὶ ἔχων ὑπακοήν. fol. 194. XVI. περὶ ἀνυποταξίας καὶ γογγυσμῶν. ἐπικατάρσας καὶ παλάμωρος ὅς ὑπακοήν ἐκτίσας. fol. 195. XVII. περὶ τῷ μὴ ἔχειν ζῆλον ἢ φθόνον. μακάριος ὅς φθόνῳ καὶ ζήλῳ ἔχ ὑπετάγη. fol. 195. XVIII. περὶ φθόνου καὶ ζήλου. ὁ δὲ ἐν τούτοις ἑαυτὸν καταλιτρώσκει. fol. 196. XIX. περὶ τῷ μὴ εἶναι λοιδόρον. μακάριος καὶ τρισμακάριος ὁ τὸ γλώσσαι αὐτὸ μὴ βλάψας ἐν λοιδορίας ἐτέρων. fol. 196. XX. περὶ λοιδορίας καὶ λοιδόρων. ὁ ἐπὶ λοιδορία ἐτέρων ἡδόμενος. fol. 196. XXI. περὶ ἐγκρατείας. μακάριος ἀληθὺς καὶ τρισμακάριος ὁ ἐγκράτειαν φυλάσσας. fol. 196. XXII. περὶ ἀκρασίας. ὁ δὲ ἀκρατής. fol. 197. Hæc XXIV. capita exstant etiam in Cod. CCXXXVIII. a fol. 109. ad fol. 168.

64. *Reprehensio sui ipsius & confessio.* ἔλεγχος αὐτοῦ καὶ ὁμολόγησις. ἀδελφοί μου, συμπαιδείσατέ μοι πλάγχνα ἔχοντες οἰκτιρῶν. Cod. LIX. fol. 198.

65. *Ejusdem ad eversionem superbie.* τὸ αὐτὸ πρὸς κατάρσιν ὑπερηφανίας. ματῶνα πᾶσα ἀσκησις. Cod. LIX. fol. 200.

66. *Ejusdem sermo compunctorius.* τὸ αὐτὸ λόγος κατανυκτικός. δεῦτε ἀγαπητοί, δεῦτε πατέρες καὶ ἀδελφοί μου, τὸ ἐκλεκτὸν ποίμνιον τὸ Πατρὸς, ἡ ἐσφραγισμένη τῷ Χριστῷ ἐρατιῶ. Codice LIX. fol. 203. Codice CCLXXXI. fol. 123.

67. *Ejusdem sermo asceticus.* τὸ αὐτὸ λόγος ἀσκητικός. ὁ πόνος τῷ λέγειν ἀναγκάζει με. Cod. LIX. fol. 211. ὁ πόμος ἀναγκάζει με λαλεῖν. Cod. CCLXXXI. fol. 4.

68. *Ejusdem ad imitationem proverbiorum.* τὸ αὐτὸ καὶ μίμησιν τῶν προφητῶν. ὁ πεισθῶν εἰς τὸ ὑπὸν τὸ Θεοῦ ἔχει ζῶν ἀγῶν. Cod. LIX. fol. 227. περὶ φόβου. φόβος τὸ Κύριον καὶ ἀρεταίς χάριν. Ibid. fol. 228.

69. *Sancti Patris nostri Ephraem in Patres defunctos.* τὸ οὐκ Πατρὸς ἡμῶν Εὐφραίμ εἰς Πατέρας τελειωθέντας. τὸ καρδίαν μου ἀλγῶ, συμπαιδεύετε ἀδελφοί. Cod. LX. fol. 1. Cod. CCLXXXV. fol. 107.

70. *Ejus-*

70. *Ejusdem sermo alius in Patres defunctos*. τῷ αὐτῷ λόγος ἕτερος εἰς Πατέρας τελειωθέντας. ἐν ταύτῃ τῇ ἡμέρᾳ πρῶτῃ καὶ δευτέρῃ. Cod. LX. fol. 5.

71. *Ex eodem sermone tetrasyllaba*. ἐκ τῷ αὐτῷ λόγῳ τετρασύλλαβα. νικηθεὶς ὃ καὶ κρατὶς ὁ πονηρὸς ἀγέτολος. Cod. LX. fol. 11.

72. *Ejusdem sermonis heptasyllaba*. τῷ αὐτῷ λόγῳ ἐπτασύλλαβα. εἰδότες ὅτι, ἀδελφοί, ἡ ἀποθένηαι αὐτῷ. Cod. LX. fol. 12.

73. *Sancti Ephraem sermo in Joseph*. ὁ Θεὸς τῷ Ἀβραάμ, ὁ Θεὸς τῷ Ἰσαάκ. Cod. CV. fol. 142. Cod. CCLIX. fol. 149.

74. *Ejusdem in illud, duo erunt in agro*. ἡκούσας ὅτι δύο. Apud Anastasium in Quaestionibus, Cod. CXV. CXVI. CCLVIII.

75. *Sermo in Abraham et Isaac, in Dominica τῇ τῶν ἁγίων πατέρων*. Initium. ἀποκρίσει ὁ Θεὸς τῷ δίκαιῳ Ἀβραάμ. Cod. CXXI. fol. 51.

76. *S. Ephraem Syri sermo de compunctione animæ*. καταπύγηδι ψυχῆς. Cod. CXXI. fol. 169. Cod. CCXLV. fol. 68. Cod. CCCLXXXI. fol. 133.

77. *Sancti Ephraem, quod Christiani non debeant ludere, et de philosophia*. ὅτι μὴ εἰδεῖ Χριστιανοὶς παίζειν. Cod. CXCIII. fol. 80. fortasse, pro, περὶ φιλοπρωχειας, de amore pauperum, legit Montfauconius, aut scripsit amanuensis, περὶ φιλοσοφίας, de Philosophia. Vide Vossium.

78. *S. Ephraem Testamentum*. ἀφ' ὅθεν. ἐγὼ Ἐφραίμ ἀποθνήσκω. Cod. CCXXXVIII. f. 168. Fragmentum citatur Cod. CCXCVI. a fol. 120.

79. *De Sacerdotio*. περὶ ἱερωσύνης. ὡς δαύμα πρῶτον. Cod. CCXLV. fol. 64. de quo sermone hæc Montfauconius in Biblioth. Coisliniana pag. 301. S. Joannis Chrysostomi de Sacerdotio. Fol. 57. in S. Philogonium. Fol. 64. altera manu, XII. circiter seculi, τῷ αὐτῷ περὶ ἱερωσύνης λόγος ζ'. Initium: ὡς δαύμα πρῶτον, ὡς δύναμις ἀρρήτου. Fol. 68. S. Ephraem de compunctione. Init. καταπύγηδι ψυχῆς: &c.

80. *S. Ephraem encomium in Petrum et Paulum*. Initium: χαίρετε, Χριστὸν βασιλεῖς (an βασιλέως?) ἅγιοι Ἀπόστολοι. Cod. CCXCVI. fol. 207.

81. *S. Ephraem de virginitate et poenitentia*. ὁ μακάριος Παῦλος ὁ Ἀπόστολος, ὁ ἄριστος. Cod. CCXCVI. fol. 221.

82. *Ejusdem in Fratres in Christo mortuos*. τί τῷ σήμερον, ἀγαπητοί, πνευματικῶς. Cod. CCXCVI. fol. 225.

83. *S. Ephraem, Dominica τῇ ἀποκρίσεως*. Initium, ἡ ἀποκρίσις, ἡν ἐπὶ τῷ ἁγίῳ βαπτίσματος. Cod. CCCIV. num. 17.

84. *S. Ephraem in Transfigurationem*. ἐκ τῆς χώρας θέρης χαρμοκαί. Cod. CCCVII. num. 49.

85. *Ejusdem de monachis secundum suum affectum viventibus, et honores expetentibus*. ἀγωνιστὰς ἀδελφοί, κ' ὀρίθω. Cod. CCCLXXXI. fol. 28.

86. *Ejusdem de judicio, de amore, et de compunctione*. δεῦτε πάντες ἀδελφοί, ἀκούσατε συμβουλίας μου. Cod. CCCLXXXI. fol. 35.

87. *Ejusdem redargutio sui ipsius, et confessio*. σωέλθετέ μοι, πάντες ἀδελφοί, αἰτεσθῶμεν ἄφεσιν. Cod. CCCLXXXI. fol. 42.

88. *Ejusdem sermo, sine titulo*. ψυχὴν τεθλιμμένην προσέρχεται σοι. Codice CCCLXXXI. fol. 80.

89. *Ejusdem, sine titulo*. ἀδελφοί, ἀλογίας ἐδιαδάσκειν, ἵνα ἀλογίας. Codice CCCLXXXI. fol. 85.

90. *Ejusdem, sine titulo*. πᾶσαν ἡμέραν ἐν ᾧ ἔχω ἡ ὀπτασίαν. Cod. CCCLXXXI. fol. 93.

91. *Ejusdem, sine titulo*. δοτὴρ τῆς ἀγαθῆς καὶ πηγῆς ἰαμάτων. Cod. CCCLXXXI. fol. 97.

92. *Ejusdem, sine titulo*. δεῦτε ἀγαπητοί μου, δεῦτε πατέρες. Cod. CCCLXXXI. fol. 101.

93. *Ejusdem, sine titulo*, ἐν μιᾷ τῶν ἡμερῶν, ὅς θρξ ἀναστᾶς. Cod. CCCLXXXI. fol. 108.

94. *Ejusdem, sine titulo*. μακάριον ἀμαρτωλοὶ ἀπολαγχίαν. Cod. CCCLXXXI. fol. 110.

95. *Ejusdem, sine titulo*. μέχρι τίνος, ὡς φίλε, ἀνεχόμενος. Cod. CCCLXXXI. fol. 113.

96. *Ejusdem de poenitentia*. ὁ κατελθὼν Κύριος ἐκ τοῦ κόλπου τοῦ Πατρὸς. Cod.

Codice CCCLXXXI. fol. 114.

97. *Ejusdem*, sine titulo. Δέλω εἰπεῖν ἐνώπιον τῷ δόξῃς σ8. Cod. CCCLXXXI. fol. 120. Idem sermo habetur in eodem Cod. fol. 137. *Ἐν τῷ παθῶν . μέλω εἰπεῖν ἐνώπιον τῷ δόξῃς σ8 χ815ε*.

98. *Ejusdem de oratione*. μέγα ᾧ ὄπλον δ' ἔχῃ, Ἰησοῦς. Cod. CCCLXXXI. fol. 151.

99. *Ephraemi Scholia in scripturam*. I. in libros *Levitici*, *Numerorum*, *Deuteronomii*, *Josue*, *Judicum*, & *Ruth*. Cod. V. & Cod. VI. Secundo, in libros *Regum*, Cod. VIII. Tertio, in *Euangelium Lucae apud Nicetam Diaconum*. Cod. CCI. Quarto, in *Acta Apostolorum* & *Epistolas Catholicas*. Cod. XXV.

100. *Ejusdem Fragmenta*. Primo, apud *Niconem*, Cod. XXXVII. Cod. CXVII. Cod. CXXII. Secundo, in *collectione Anonymi*, Cod. CXII. Cod. CCLXII. Cod. CCLXVIII.

A Tertio, in *Gerontico seu Apophthegmatibus Patrum*. Cod. CCXXXII. Cod. CCXCVII. Cod. CCXCVIII. Quarto in *Eclogis Joannis Presbyteri* & *Monachi*. Cod. CCLXXVI.

101. *Precationes collectae a Thecara monacho*. Cod. CCCXII. a fol. 310.

102. *Vita S. Ephraem Syri*. Primo incerto auctore: initium. ἔπος ὁ ὅσιος. Cod. CCXXXVIII. fol. 174. Secundo, item *Anonymi*, ἐγένετο ὡς ἀνὴρ ἐν τῇ ἀναπολῇ. Cod. CCCLXXXI. fol. 2. Tertio, *Metaphraſtae*: *Εφραίμ ὁ Σαυμάσιος*. Cod. CCCVII. num. 14. Quarto, *Encomium S. Gregorii Nysseni in Sanctum Ephraem Syrum*: κινεῖ με. Codic. CCXXXVIII. fol. 175. Cod. CCXLV. fol. 72. Quinto, *S. Theodori Studitae sermo in SS. Joannem Chrysostomum*, & *Ephraem Syrum*: ἀδελφοί, καὶ πατέρες. Cod. CCLXXI. fol. 141.

CATALOGUS CODICUM

Bibliotheca Coisliniana, olim Segueriana.

1. **C**odex Græcus Coislinianus V. olim CCCLXXXII. membranaceus, scriptis a Theodoro Lampeto anno mundi 6772. (Christi 1264.) dono datus monasterio S. Nicolai a Protostratorissa Comnena, ut notatur in ultimo codicis folio. *Catena in Leviticum*, *Numeros*, *Deuteronomium*, *Josue*, *Judices*, & *Ruth*, ex scriptis Patrum concinnata, inter quos citatur S. Ephraem Syrus. Biblioth. Coislinian. pag. 41.
2. Codex Coislinianus VI. olim CCCLXXXII., ut præcedens, membranaceus, XIII. circiter seculi, complectens *Catenam in libros Levitici*, *Numerorum*, *Deuteronomii*, *Josue*, *Judicum*, & *Ruth*: ex Patribus, inter quos est Ephraem Syrus. Biblioth. Coislin. pag. 42.
3. Codex Coislinianus VIII. olim CCXI. membranaceus, fuit magnæ Lauræ S. Athanasii in monte Atho, ibi appositus per Domnum Macarium mense Februario, Indict. 6., Anno mundi 6726. hoc est; Christi 1218. ut in primo folio scribitur. Continet *libros quatuor Regum cum commentariis variorum*, inter quos est Ephraem. Bibl. Coislin. pag. 45.
4. Codex XXV. olim CXXI. membranaceus, decimi seculi, complectitur *Acta Apostolorum* & *Epistolas Catholicas cum commentariis* ex variis Patribus, inter quos Ephraem, collectis & in ordinem digestis ab Andrea Presbytero, ut docet nota ad calcem codicis. Bibl. Coislin. pag. 76.
5. Codex XXXVII. olim CCXXXVI. membranaceus,

XIII. vel XIV. seculi, habet 369. folia. Fuit Lauræ S. Athanasii in monte Atho. Continet *commentarium S. Niconis in divina præcepta*, seu collectionem amplissimam locorum scripturæ, & Patrum, inter quos Ephraem. Bibl. Coisl. pag. 111.

6. Codex LIX. olim LXXII. sæculi XIV. membranaceus, sine mutilus, constans foliis 267. quorum plura sunt vel maculis situque pene abrasa & fœdata vel lacera. Complectitur opuscula Sancti Ephraem, ut Montfauconius quidem recenset, sex & septuaginta; at juxta codicis ipsius titulos, XCIV., qui ad Sermones LXVII. rediguntur. Pertinuit olim ad *Ecclesiam sancti Nicolai*, quemadmodum ex nota secus folii 259. versi infimam oram recentissime scripta his verbis colligitur: Βιβλίον τῆς ἀγίας Νικολάου τῆς ἑνὸς πατρὸς ἐν τῷ δόματι τῶν μετεώρων. Bibl. Coislin. pag. 121. & seq.

7. Codex LX. olim XVII. bombycinus, foliorum 346. XIV. circiter seculi. Eadem in hoc codice Ephraemi opuscula habentur, quæ in præcedenti: itemque quinque alii Sermones. Eodem in fol. 346. verso insunt sequentes notæ. Ἐτὸς εὐαγγ. ἡνδικοῦτος 17. μην. νὶ σππτεμβρίῳ καδ'. ἡμέρᾳ παρασκευῆς, ὥρα ὡσεὶ δεκάτη. Μικεῖν πόνημα χερσὶ τῶ Νέικε, δῶρον δὲ χεῖρ τῶ πα. ναυλῆς δεσπότη. Anno 6853. (Christi 1345.) Indictione 13. mensis Septembris vigesima quarta, die Parasceves, hora fere decima. Meletii Nili manu scriptum opus; donum vero Christi omnipotentis Domini. Subjiciuntur hæc, sed diversis characteribus: ἡ πα. ρῶσα βίβλος ὑπάρχει ἐκ τῆς μονῆς τῆς Κωνσταντῆς. Hic li-
ber

- ber est ex monasterio Constantis. Reliqua vide apud Montfauconium in Biblioth. Coisliniana olim Segueriana pag. 126. & seq.
8. Codex CV. olim CXIV. membranaceus, XII. circiter seculi, foliorum circiter 300. Fuit monasterii dicti *Εὐκλειστὰ* in insula Cypro. Fol. 142. *Sermo in Joseph*. Bibl. Coisl. pag. 179.
9. Codex CXII. olim CCXLII. bombycinus, constat foliis 502. *Exaratus a Nilo mensis Aprilis 12. feria 4. Anno 6837. (Christi 1329.) Indictione 12.* Fuit Lauræ S. Athanasii in Atho. *Collectio rerum moralium ex Patribus*, inter quos laudatur S. Ephræm Syrus. Bibl. Coisl. pag. 186.
10. Codex CXV. olim CCX. membranaceus, XII. circiter seculi, constat foliis 342. Fuit olim monasterii S. Athanasii in Atho. *S. Ephræm in illud, Duo erunt in agro*: apud Anastasium Sinaitam in Quæstionibus. Bibl. Coisl. pag. 188.
11. Codex CXVI. olim XXXIV. bombycinus, XV. seculi, constat foliis 279. *In illud, Duo erunt in agro*, ut supra in Quæstionibus Anastasii Sinaitæ. Idem Sermo habetur infra cod. CCLVIII. Bibl. Coisl. pag. 188.
12. Codex CXVII. olim LXIV. bombycinus, constat foliis 236. scriptus anno mundi 6840. Christi 1332. ut scribitur fol. 224. *Niconis opus morale in capita 38. divisum*, in quo frequentia adferuntur scripturæ sacræ & SS. Patrum loca, quos inter e Syris Ephræmus & Isaacus laudantur. Bibl. Coisl. pag. 191.
13. Codex CXXI. olim LVII. bombycinus, scriptus anno 1343. ut in nota habetur ad calcem: constat foliis 202., Fol. 51. *Sermo S. Ephræm in Abraham, & Isaac, ἀπομνηστικὸν τοῦ Θεοῦ.* & *Sermo de compunctione animæ, κατανύγνυσι ψυχῆς*, fol. 169. Bibl. Coisl. pag. 195. 197.
14. Codex CXXII. olim CXXIII. bombycinus, XV. seculi, constat foliis 415. *Niconis collectanea ex scriptura & Patribus*, quos inter Ephræmus citatur. Bibl. Coisl. p. 198.
15. Codex CXCIII. olim CCXCVIII. membranaceus, XI. seculi, foliorum 267. Fol. 80. *Sermo S. Ephræm, quod christiani non debent ludere.* Bibl. Coisl. p. 246.
16. Codex CCI. olim CCXCV. bombycinus, seculi XV., foliorum 605. scriptus a Joanne Chrysocephalo Holobolo, fuit Monasterii S. Nicolai Stauro-nictæ in monte Atho, ut docet nota in fine. *Nicetæ Diaconi collectio interpretationum in Evangelium Luca*, ubi citatur Ephræmus. Bibl. Coisl. p. 251.
17. Codex CCXXXII. olim XXXVII. membranaceus, XI. circiter seculi, foliorum 298. *Apophthegmata Patrum ordine Alphabetico*, ubi in E ponitur Ephræm Syrus. Bibl. Coisl. p. 294.
18. Codex CCXXXVIII. olim CCCXCV., membranaceus, XII. vel XIII. seculi, foliorum 299. A fol. 12. ad fol. 174. *Sermones S. Ephræm diversi*, quos inter sunt *Paræneses XLIX.* Fol. 174. *Vita ejusdem anonymo auctore: ἑὸς ὁ δαῖς.* Fol. 175. *S. Gregorii Nysseni Encomium in eundem: κινεῖ με πρὸς τὴν παρυσίαν ὑπόδειξιν.* Bibl. Coisl. pag. 297.
19. Codex CCXLV. olim CCCLXXVII. membranaceus, XI. circiter seculi, foliorum 217. Fuit olim Enclicistræ in insula Cypro. *S. Ephræm Sermones II.* quorum primus fol. 64. *de Sacerdotio* sub nomine Chrysoptomi, ὁ δαῖς παραδόξων: alter fol. 68. *de compunctione: κατανύγνυσι.* Item Encomium S. Gregorii Nysseni in eundem fol. 72. *κινεῖ με.* Bibl. Coisl. p. 301.
20. Codex CCLVIII. olim XCIX. membranaceus, XII. circiter seculi, foliorum 303. *Sermo in illud, duo erunt in agro*, apud Anastasium Sinaitam in Quæstionibus. Bibl. Coisl. p. 304.
21. Codex CCLIX. olim I., membranaceus, XI. seculi, scriptus a Michaelē quodam anno mundi 6564. Christi 1056. ut in fine notatur, foliorum 165. Fol. 149. *Ephræm Syri Sermo in S. Joseph.* Bibl. Coisl. p. 305.
22. Codex CCLXII. olim CLXXVIII. membranaceus, foliorum 175. In marginibus scholia ex S. Ephræm. Bibl. Coisl. p. 306.
23. Codex CCLXVIII. olim CX. bombycinus, XIV. seculi, foliorum 251. *Isaac Syri Anachoretæ & Episcopi Ninives Sermones Ascetici XCII.* In marginibus scholia ex diversis Patribus, inter quos est Ephræm Syrus. Bibl. Coisl. pag. 311.
24. Codex CCLXXI. olim CLXXXII. membranaceus, X. vel XI. seculi, foliorum 277. *S. Theodori Studitæ Sermones seu Catecheses ad monachos universim CXXXV.* sed in hoc codice non exstant nisi CXXVIII. e quibus *Sermo LVI.* fol. 141. inscribitur. *εἰς τὴν μνήμην τοῦ Χρυσόστομου καὶ τοῦ ἁγίου Εὐφράτου ὅτι ἐδὲν τῶν ἐν ἀνδρώπολις μακαρίων πλὴν τῆς ἀρετῆς. αὐτὴ γὰρ μόνη ἀξία μακαρισμοῦ.* In commemorationem Chrysostomi & sancti Ephræm. *Quod nihil apud homines beatum sit præter virtutem. Ipsa enim sola digna est, qua beati prædicemur.* Initium. *ἀδελφοὶ καὶ πατέρες, τῶν ἀνδρώπων οἱ μὲν πλεονεξοῦν, οἱ δὲ δυναστεῖαν, ἕτεροι τρυφὴν, ἄλλοι ἡδονὴν. τὰ τῶν δὲ ἐδὲν μακαρίων.* Bibl. Coisl. pag. 380.
25. Codex CCLXXVI. membranaceus, X. seculi circiter, foliorum 278. Fuit Lauræ S. Athanasii in monte Atho, in Catechumenis ibi repositus per Sophronium monachum, ut dicitur fol. 271. verso. *Joannis Presbyteri & monachi Eclogæ*, inter Patres citatur Ephræm Syrus. Bibl. Coisl. p. 390.
26. Codex CCLXXXI. olim CXCVII. membranaceus, XIII. circiter seculi, foliorum 237. Fol. 191. *S. Ephræm Syri capita 90. de adipiscenda humilitate. ἀρχὴ καρποφρίας αὐδῶς.* Bibl. Coisl. p. 393.
27. Codex CCLXXXV. olim CCCLIV. bombycinus, scriptus XIV. circiter seculo, foliorum 424. Fuit olim, ut in fine dicitur, monasterii Constantis in monte Atho. Fol. 107. *S. Ephræm in Patres consummatus, τὴν καρδίαν με ἀλγῶ.* Bibl. Coisl. p. 401.
28. Codex CCXCVI. olim LXXXIII. membranaceus, XII. seculi, foliorum 244. Fol. 120. & seqq. *Testimonia quædam ex scriptura sacra, & ex Patribus, ubi ex S. Ephræm testamento.* Item fol. 207. *S. Ephræm encomium in Petrum & Paulum.* Initium: *χαίρετε, Χριστὲ Βασιλεῖς ἄνθρωποι ἀπόστολοι.* Fol. 221. *S. Ephræm de virginitate & penitentia; ὁ μακάριος Παῦλος ὁ ἀπόστολος ὁ ἁγίος.* Fol. 225. *Ejusdem in Fratres in Christo mortuos; τί τὶ το σήμερον ἀγαπητοί, σπευδάτω ὁμῶς.* Bibl. Coisl. pag. 414.
29. Codex CCXCVII. olim CXLVIII. membranaceus, XI. seculi, foliorum 172. *Collectanea ex Gerontico & aliis libris asceticis, Patribusque*, ac præsertim, Ephræmo. Bibl. Coisl. p. 414.
30. Codex CCXCVIII. olim CCCXL. membranaceus, XII. circiter seculi, foliorum 144. *Collectanea*, ut supra. Bibl. Coisl. p. 415.
31. Codex CCCIV. olim VII. bombycinus, XIV. seculi, foliorum 370. Num. 17. *S. Ephræm, Dominica τῆς ἀποκρίας.* Initium, *ἡ ἀποταγή ἡν ἐπὶ τοῦ ἁγίου βαπτίσματος.* Bibl. Coisl. pag. 418.
32. Codex CCCVII. olim CCLXXXIV. bombycinus, scriptus a Daniele monacho anno 1552., ut habetur circa finem, foliorum 561. Num. 14. *Jan. 28. Vita S. Ephræm Syri.* Initium: *Εὐφράτης ὁ δαυμάσιος ἱερεὺς.* Num. 49. *Aug. 6. S. Ephræm in Transfigurationem*

nem; ἐν τῇ χώρᾳ θέρους χαρμοναί. Bibl. Coisl. p. 423. 425. A
 33. Codex CCCXII. olim CCLXX. bombycinus, XV.
 sæculi, foliorum 316. Fuit monasterii S. Nicolai Stauro-
 nicetæ in monte Atho. Fol. 310. τῷ ἱερωτάτῳ μοναχῷ τῷ
 Θεοκράτῃ ἐνχαὶ παταυντικαὶ συλλεγέσθαι ἀπὸ τῆς θείας γε-
 φῆς, τὰ πλείστα δὲ ἀπὸ τῆς ἀγίας Εὐφραΐμ, τοῖς βελομένοις
 πολέμηται τὴν ἑαυτῶν ψυχὴν τὰ πάθη καὶ τὰς ἡδονὰς ἐκπεριμένην
 θεωρεῖν. Sanctissimi monachi Thecara Orationes com-
 punctionis, collectæ ex divina scriptura, ut plurimum

autem ex S. Ephraim, iis qui voluerint decertare contra
 propensionem ad passiones & voluptates. Biblioth. Coisl.
 lin. pag. 426.

34. Codex CCCLXXXI. olim XXXIV. bombycinus,
 scriptus a Michaelē Severo Monembasiensi Venetiis
 anno Christi 1609. die 24. Septembris; foliorum 157.
 Fol. 2. Vita S. Ephraem, ἐγένετό τις αὐτῷ ἐν τῇ ἀνατολῇ
 ὀνόματι Εὐφραΐμ. Fol. 4. & seqq. Sermones S. Ephraemi
 XXII. Bibl. Coisl. pag. 586.

SERMONES S. EPHRÆM SYRI

Ex Bibliotheca Ambrosiana.

1. **S**ermo S. Ephraem de pœnitentia & A
 de secundo adventu Domini nostri
 Jesu Christi. τῷ ἀγίῳ Εὐφραΐμ
 λόγος περὶ μετάνοίας, καὶ περὶ τῆς
 δευτέρας παρουσίας τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.
 δεῦτε ἀγαπητοί μου, δεῦτε πατέρες καὶ ἀδελ-
 φοί. In Bibliotheca Ambrosiana superiori
 manuscriptorum, Cod. ms. papyraceus in 4.
 signatus litera D. num. 17.

2. Sancti Patris nostri Ephraem Syri ser-
 mo in Transfigurationem Salvatoris nostri Jesu B
 Christi. τῷ ὁσὶς Παῦλος ἡμῶν Εὐφραΐμ & Σύρος
 λόγος εἰς τὴν μεταμόρφωσιν τοῦ σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ
 Χριστοῦ. ἐν τῇ χώρᾳ θέρους καὶ χαρμονῇ. Cod.
 papyrac. in 4. signat. lit. F. num. 81.

3. S. Ephraem sermo in Joseph, sancta
 feria secunda. τῷ ἀγίῳ Εὐφραΐμ λόγος εἰς τὴν
 Ἰωσήφ, τῇ ἀγίᾳ δευτέρᾳ. ὁ Θεὸς & Ἀβραάμ.
 Cod. membranaceus in 4. signatus lit. A.
 num. 60.

4. Beati Ephraem sermo in Meretricem. C
 & μακαρίῳ Εὐφραΐμ λόγος εἰς τὴν πόρνῳ. πολ-
 λὰν ὄντων ὁσίων. Ibidem.

5. S. Ephraem Capita centum, quomodo
 quis humilitatem sibi compareret. τῷ ἀγίῳ Εὐ-
 φραΐμ κεφάλαια 100. πῶς κατὰ τὴν ταπεινω-
 σὺν. ἀρχὴ καρποφορίας. Cod. membra-
 nac. in 4. parvo, signat. lit. C. num. 18.

6. Sancti Patris nostri Ephraem sermo de
 anima, & sancto baptisate, deque futuro
 judicio. τῷ ὁσὶς Παῦλος ἡμῶν Εὐφραΐμ (sic) D
 λόγος περὶ ψυχῆς καὶ τοῦ ἀγίου βαπτίσματος, καὶ
 περὶ τοῦ μελλέοντος κρίσεως. ἡ ἀποταγή, ἣν ἐπὶ

τοῦ ἀγίου βαπτίσματος. Cod. papyrac. in fol.
 signat. lit. C. num. 92.

7. S. Patris nostri Ephraem sermo in pre-
 tiosam & vivificam Crucem, deque iis, quæ
 post crucem revelanda sunt in secundo adventu.
 τῷ ὁσὶς Παῦλος ἡμῶν Εὐφραΐμ λόγος εἰς τὴν τί-
 μιον καὶ ζωοποιὸν σταυρὸν, καὶ περὶ τῆς ὀπίσω &
 σταυροῦ ἀποκαλυμμάτων ἐν τῇ δευτέρᾳ παρουσίᾳ.
 Ibid.

8. B. Ephraem Syri sermo de consumma-
 tione, & in adventum Antichristi. Legitur
 Dominica abstinentiæ a carne. τῷ μακαρίῳ Εὐ-
 φραΐμ & Σύρος λόγος περὶ τοῦ σωτελείας, καὶ
 εἰς τὴν παρουσίαν τοῦ ἀντιχρίστου. ἀναγινώσκειται τῇ
 κυριακῇ τῇ ἀποκρίσει. πῶς ἐγὼ ὁ ἁμαρτωλὸς.
 Cod. papyrac. in fol. signat. lit. L. num. 113.
 Idem sermo exstat in Cod. membranaceo in
 folio, signato lit. F. num. 124. sic prænotatus.
 τῷ μακαρίῳ Εὐφραΐμ λόγος περὶ τοῦ σωτελείας,
 καὶ περὶ τοῦ ἀντιχρίστου. πῶς ἐγὼ ὁ ἐλάχιστος καὶ
 ἁμαρτωλὸς Εὐφραΐμ.

9. B. Ephraem sermo in Sanctum Eliam
 Thesbitem. τῷ μακαρίῳ Εὐφραΐμ λόγος εἰς ἁ-
 γιον Ἠλίαν τὸν θεοβήτην. ἡσυχίαν δότε, καὶ
 κλίνατε τὰς ἀκοὰς. Ibidem. Hic sermo Lati-
 ne per Vossium prodiit in editione Colonien-
 si anni 1603. p. 661. At Græce in aliis, quas
 recensui, Bibliothecis præter hanc Ambro-
 sianam non exstat.

10. S. Ephraem sermo de Judicio. λόγος
 τοῦ ἀγίου Εὐφραΐμ περὶ κρίσεως. ἀκούσατε ἀγα-
 πητοί μου ἀδελφοί. Cod. papyrac. in 4. par-
 vo, signat. lit. M. num. 15.

SERMONES S. EPHRÆM SYRI

Ex Bibliotheca Mediceo-Laurentiana.

1. **D**E virtutibus & vitiis . Prologus . *μνησίζω τὴν ὑμῶν ζωὴν* . Hic sermo , una cum sequentibus , usque ad numerum LXXVI . , exstat in Bibliotheca Mediceo-Laurentiana , in VIII. Pluteo Codice I. Est autem Codex ms. Græcus membranaceus in folio magno , constans chartis scriptis 384. undecimi circiter seculi : cui olim per errorem exterior titulus ita inscriptus fuerat : *τῷ ἐν ἀγίοις Γωάννῃ & Χρυσόστομῳ Ὁμιλίαι* . Codex I. B & in prima pagina initio superioris marginis : *Omeliæ Sancti Joannis CP* . Sed doctissimus vir Antonius Maria Biscionius quum Codicem istum rite perpendisset , non Chrysostomum , sed Ephræmum Syrum Homiliarum seu Sermonum hujusmodi auctorem esse deprehendit . Hunc autem Catalogum a cl. Fridiano Fridiani descriptum , Franciscus Boncorius Neapolitanus singulari & exquisita Philosophiæ , Mathematicæ , ac Medicinæ eruditione peritiaque , & C linguarum cognitione insignis , Catholicæ Majestatis & Regiæ Celsitudinis Caroli Hispaniarum Infantis Medicus , ex urbe Florentia ad nos humanissime transmisit .

2. Περὶ φόβου Θεοῦ . De timore Dei . Μακάριος ὁ ἄνθρωπος ἐκείνος . p. 2.

3. Περὶ ἀφοβίας . De fiducia . Ὁ μὴ ἔχων τὸ φόβον . p. 2. terg.

4. Περὶ ἀγάπης . De charitate . Μακάριος ἄνθρωπος ἐκείνος . p. 3.

5. Περὶ τῆς μὴ ἔχόντων ἀγάπῃς . De non habentibus charitatem . Ἀδελφίος , καὶ παλάμωρος . p. 4.

6. Περὶ μακροθυμίας . De longanimitate . Μακάριος ἀληθὺς ὁ ἄνθρωπος . p. 4. terg. Deest sermo de non habente longanimitatem .

7. Περὶ ὑπομονῆς . De patientia . Μακάριος ἀδελφοὶ ὅς τις ὑπομονῇ . p. 5.

8. Περὶ τῆς μὴ ἔχοντος ὑπομονῆς . Ἀδελφίος δὲ καὶ παλάμωρος . p. 6.

9. Περὶ ἀοργησίας . De lenitate . Μακάριος ἄνθρωπος ἐκείνος ὁ μὴ ῥαδίως ὀργιζόμενος . p. 6. terg.

Tom. I.

10. Περὶ ὀξύχολίας . De proclivitate ad iram . Ὁ δὲ τῇ ὀξύχολίᾳ . p. 7.

11. Περὶ ὠραότητος . De mansuetudine . Μακάριος ἄνθρωπος ἀληθὺς . p. 7. terg.

12. Περὶ πονηρίας . De improbitate . Ὁρνεῖν οὕτω ἀδελφοὶ χεῖρ . p. 8. terg.

13. Περὶ ἀληθείας . De veritate . Μακάριος ὅς ἐστι ἀληθεύς . p. 9. t.

14. Περὶ ψεύδους . De mendacio . Ἀδελφίος δὲ , καὶ παλάμωρος . p. 9. t.

15. Περὶ ὑπακοῆς . De obedientia . Μακάριος ὅς ἐκλήσατο . p. 10.

16. Περὶ ἀνυποταξίας , καὶ γογγυσμῶν . De inobedientia , & murmuratione . Ἐπικατάρατος δὲ καὶ παλάμωρος . p. 10. terg.

17. Περὶ τῆς μὴ ἔχειν ζήλον ἢ φθόνον . De non habenda emulationem , aut invidiam . Μακάριος ὅς φθόνῳ καὶ ζήλῳ ἔχει ὑπετάγη . pag. 11. terg.

18. Περὶ φθόνου καὶ ζήλου . De invidia , & emulatione . Ὁ δὲ ἐν τέτοις ἑαυτὸν καταλιτρώσκων . p. 12.

19. Περὶ τῆς μὴ εἶναι λοιδόρον . Quod convitiatore non esse oporteat . Μακάριος καὶ τεισμακάριος ὁ τὴν γλῶσσαν . p. 13.

20. Περὶ λοιδορίας καὶ λοιδορῶν . De maledicentia , & maledicentibus . Ὁ ἐπὶ λοιδορίᾳ ἐτέρων ἡδόμενος ἔπος φανερόν ἐστιν ὅτι . p. 13. terg.

21. Περὶ ἐγκρατείας . De continentia . Μακάριος ἀληθὺς καὶ τεισμακάριος ὁ ἐγκρατείαν φυλάξας . p. 14.

22. Περὶ ἀκρασίας . De intemperantia . Ὁ δὲ ἀκρατὴς καὶ μὴ ἐγκράτειαν ἔχων . p. 15.

23. Εὐλεγχος αὐτῷ καὶ ὁμολόγησις . Redargutio sui ipsius , & confessio . Ἀδελφοὶ συμπάθησατέ μοι . p. 17.

24. Πρὸς κατάρσεις ὑπερηφανίας . Ad eversionem superbia . Ματῆα πάντα ἀσκήσεις . pag. 22.

E 25. Λόγος κατανυκτικὸς . Sermo de compunctione animi . Δεῦτε ἀγαπητοὶ . p. 27. ter.

26. Τῆς αὐτῆς περὶ μετάνοίας . Ejusdem de poenitentia . Καρπὸς πολύφορος ἐστίν . p. 39. t.

y

27. Λό-

27. Λόγος ἀσκητικὸς . *Sermos asceticus* . A
Ο' πόνος ἔ λέγειν . p.84.
28. Λόγος ἀσκητικὸς καὶ μίμνησιν τῶ πα-
ροιμιῶν . *Sermo asceticus ad imitationem pro-
verbiorum* . Ο' πεισθίων εἰς τὸ υἱὸν ἔ Θεῶ .
p.111. terg.
29. Τῷ αὐτῷ πρὸς διόρθωσιν τῶν ἐμπα-
θῶς ἀφρονούντων καὶ ὑμῶς ἀπατηθέντων . *Ejusdem
ad correctionem eorum, qui animi affectu labo-
rant, et honores appetunt* . Ἀγωνιῶ ἀδελφοί
μῶ . p.157. terg.
30. Ἐλεγχος αὐτῷ καὶ ἑξομολόγησις .
Redargutio sui ipsius, et confessio . Ἐν πολ-
λοῖς ὑμῖν ἀδελφοί δοκῶ χρῆσιμὸν εἶναι . p.165.
terg.
31. Λόγος περὶ τῶν παθῶν . *Sermo de
animi affectionibus* . Θέλω εἰπεῖν ὀνόμιον τῆς
δόξης . p.191.
32. Περὶ μετανοίας . *De poenitentia* . Ο'
κατελθὼν Κύριος ἐκ τῆς κόλπης ἑ πατρὸς . pag.
194. terg.
33. Τῷ αὐτῷ περὶ κατανύξεως . *Ejusdem
de compunctione* . Δοτιῆς πάντων ἀγαθῶν .
pag.200. terg.
34. Λόγος κατανυκτικὸς . *Sermo de com-
punctione* . Ἐν μιᾷ τῶν ἡμερῶν ὄρθρου μίαν
ἀναστὰς . p.205.
35. Λόγος ἕτερος . *Sermo alter* . Κατα-
νύγηδι ψυχῇ μῶ . p.208.
36. Λόγος παρανετικὸς . *Sermo parane-
ticus* . Πρόσεχε σεαυτῷ , ὡ νεότης . p.212.
37. Λόγος εἰς πατέρας τελειωθέντας .
Sermo in Patres vita functos . Τὴν καρδίαν μῶ
ἀλγῶ , συμπαθεῖτε ἀδελφοί . p.213. terg.
38. Λόγος ἕτερος εἰς πατέρας τελειωθέν-
τας . *Sermo alter in Patres vita functos* . Ἐν
ταύτῃ τῇ πρώτῃ . p.217.
39. Τῷ αὐτῷ τετρασύλλαβα . *Ipsius tetra-
syllaba* . Νικηθεὶς ὁ καὶ κράτος ὁ πονηρὸς ἀν-
βολος . p.223. t.
40. Τῷ αὐτῷ ἐπτάσύλλαβα . *Ejusdem
heptasyllaba* . Εἰδότες οὖν ἀδελφοί . p.224. t.
41. Περὶ φόβου ψυχῆς . *De timore ani-
mæ* . Ἐγὼ Ἐφραίμ ἁμαρτωλὸς χαῖνος . p.225.
42. Τῷ αὐτῷ ὁχλῇ . *Ejusdem Oratio* .
Ἡμᾶς εἰς τὸ ἔρανόν . p.229.
43. Τῷ αὐτῷ ὑπομνηστικόν . *Ejusdem Ad-
monitorium* . Πᾶσαν ὥραν ἐν νῷ ἔχω . pag.
229. t.
44. Τῷ αὐτῷ περὶ ψυχῆς ὅταν περᾶζῃ
ταῖς ἀπὸ τοῦ ἐχθροῦ , πῶς ὀφείλει μὴ δακρύων
τῷ Θεῷ προσδύχεσθαι . *Ejusdem de anima,
quando tentatur ab inimico, quomodo debeat
cum lacrymis recurrere ad Deum* . ψυχὴ τε-
θλιμμένη προσέρχεται . p.235.
45. Περὶ κρίσεως καὶ κατανύξεως . *De ju-
dicio, et compunctione* . Δεῦτε πάντες ἀδελ-
φοί . p.240.
46. Absque titulo . Ο' βελόμητος Θεῷ
B δαρεσθῆσθαι . p.248. In aliis Codicibus inscri-
bitur , περὶ ὑπομονῆς , *De Patientia* .
47. Περὶ μακαρισμῶ , καὶ παλαισμῶ .
De beatitudine, et miseria . Μακάριοι οἱ τὸ
Θεὸν ἀγαπήσαντες . p.255.
48. Ἐξομολόγησις ἡγὼν προσδύχῃ πρὸς
Θεὸν . *Confessio, seu supplicatio ad Deum* .
Ἰασάμε Κύριε καὶ ἰαθήσομαι . p.256. t.
49. Τῷ αὐτῷ εἰς τὴν δευτέραν πρῶσιν τῷ
C Κυρίῳ ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστῷ . *Ejusdem in secun-
dum adventum Domini nostri Jesu Christi* .
Προσελθετε καὶ δεῦτε υἱοὶ φωτός . p.259.
50. Περὶ πίστεως . *De fide* . Ο' Κύριος
ἐν τῷ ἀγγελίῳ . p.264.
51. Περὶ ἱερωσύνης . *De sacerdotio* . Ὡ
δαῦμα ὡς δόξον . p.269.
52. Λόγος εἰς τὸν Ἀντίχριστον . *Sermo in
Antichristum* . Πῶς ἐγὼ ὁ ἁμαρτωλὸς . pag.
274. t.
53. Τῷ αὐτῷ περὶ τῆς ἀπέχεσθαι τῶ σαρκικῷ
D ἐπιθυμιῶν , καὶ περὶ ἀγνῶτος , καὶ ἀσφαλείας
πολλῆς πρὸς ἀδελφὸν ἐκπεσόντα . *Ejusdem de
abstinendo a cupiditatibus carnalibus, et de
certamine, ac de multa securitate ad fratrem,
qui excidit* . Ο' ἐν τοῖς ἰατροῖς θεραπευόμενοι .
pag.286. t.
54. Τῷ αὐτῷ περὶ ἐγκρατείας , καὶ ἔ μὴ
ζηλῶν ἁμαρτωλὸς τὸ καρὸν πορφαρίζομαι ,
καὶ εἰς τὸ Νῶε . *Ejusdem de continentia, et non
æmulando peccatores occasionem culpantes* : Ἐ
in Noe . Ἐπειδὴ ἀλίσκονταί τινες ἀπὸ τοῦ κα-
κοτέχνου δράκοντος . p.289. t.
55. Εἰς τὸν Λῶτον , καὶ περὶ ἀσφαλείας . *In
Lotum, et de securitate* . Ἐπειδὴ οἱ φιλήδο-
νοι γεγυμνασμένω . p.290.
56. Εἰς τὸν Προφήτην Δανιὴλ , καὶ εἰς τὰς
ἀγίας τρεῖς παῖδας , πρὸς τὸ λέγοντα , ὁ καρὸς
πονηρὸς ἐστὶ , σωθῆναι ἔ δύναμαι . *In Prophe-
tam Danielelem, et in tres Sanctos Pueros ad
dicen-*

dicentem, tempus malum est, salvari non possum. Φέρει δὲ Ἀγασκεψώμεθα. p. 292. t.

57. Τῆ αὐτῆς λόγος περὶ μετανοίας. *Ejusdem sermo de poenitentia.* Μὴ οὖν φοβηθῶμεν μάλιστα φόβον. p. 294. t.

58. Εἰς τὸ μὴ θαυμάζειν τὰ πρὸς ὧπα, μὴ δὲ δελεάζεσθαι ἐν τοῖς τερπνοῖς ἔβρις, καὶ εἰς τὸ ὀβ. Ψαλμόν. *Quod non oporteat personas admirari, neque allici deliciis vite, & in 72. Psalmum.* Ἐπειδὴ ὁ ἡμέτερος νῦν βολιαστέρος ὑπάρχων. p. 296.

59. Περὶ ὑπομονῆς καὶ κατανύξεως, λόγος παρηγοητικὸς. *De patientia, & compunctione, sermo paræneticus.* Ὁ πλάσας ἡμᾶς Θεὸς. p. 298.

60. Περὶ ἀναστάσεως νεκρῶν. ἐρώτησις. *De resurrectione mortuorum, questio.* Τίς ἐστὶν ὁ λόγος ὁ γεγραμμένος. p. 303. t.

61. Τῆ αὐτῆς περὶ τῶν δελεαζόντων ψυχὰς πρὸς ἀσέλγειαν, ἀφ' ὧν λέγειν, ἔδεν ἐστὶ τὸ πρᾶγμα. *Ejusdem de iis, qui alliciunt animas ad lasciviam, dicentes, nihil est.* Τῷ Προφήτῃ Ἰεζεκιήλ εἶπεν ὁ Θεός. p. 311.

62. Τῆ αὐτῆς ἀπολογία πρὸς ἀδελφὸν ἀντιλέξαντα περὶ Ἡλίου ἱερέως. *Ejusdem Apologia ad fratrem contradicentem de Heli Sacerdote.* Τῆς γραφῆς λεγούσης περὶ Ἡλίου ἱερέως. pag. 318. t.

63. Τῆ αὐτῆς πρὸς Ἰωάννην μονάζοντα ἔσπεχεσθαι τῇ Νεστορίᾳ μανίας καὶ δυσφημίας. *Ejusdem ad Joannem Monachum, ut abstineat a Nestorii insania, & blasphemia.* Προσηκεῖ πᾶσι τοῖς πρὸς ἐρχομένοις Θεῷ. pag. 323. t. *Definit ἐπὶ Ἀμαρτυρία κατὰ δύναμιν.* Hoc opus Ephræmo abjudicandum esse, ex inscriptione convincitur: Nestorius enim quinquaginta & amplius annis post Ephræmi obitum suam hæresim propalare cœpit.

64. Περὶ ἔσπεχεσθαι ἀπὸ πάσης βλαβεραῆς συωτυχίας. καὶ περὶ ἐγκρατείας. ἐρώτησις. *De abstinendo ab omni noxia consuetudine, & de continentia.* Questio. Εἰ καλὸν τὸ ἀφπνεύεσθαι περὶ τίνος. p. 333. t.

65. Περὶ ἔσκανδαλίζειν τὸ πλῆσιον, καὶ περὶ ὀρθῆς βίης πρᾶξεις. *De non scandalizando proximo, & de recta vita adhortatio.* Τῆς πρὸς ἐλθόντας ἐπὶ τὸ εἰσαίτιον τῆ δόσεβείας. pag. 337.

66. Περὶ μνήμης θανάτου, καὶ περὶ ἀρε-

τῆς, καὶ πλάττει. *De memoria mortis, ac de virtute, & divitiis.* Παιδαρχεῖν δὲ τῷ λέγοντι, ὡς καλεῖτε ἀλλήλους. p. 340.

67. Τῆ αὐτῆς εἰς Ἰουλιανὸν ἀσκητὴν. *Ejusdem in Julianum Monachum.* Οὗτος ὁ ἄριστος τῶν ἀσκητῶν οἰκέτης ἐστὶ ὑπάρχων. pag. 345. t. *Definit τέλειον ἢ ἐν Κυρίῳ.*

68. Πρὸς αὐτὸν. *Ad eundem.* Ὡς πρὸς τὸ δύο ἑνὲς ἀποδημῶντες. p. 349. *Definit τῷ Κυρίῳ ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστῷ, ὃ ἡ δόξα εἰς τὰς αἰῶνας. ἀμήν.* Tum in ms. Codice Otthoboniano Græco, tum in Latina Vossiana editione, hic sermo cum superiori conjungitur: ex utroque autem lacunæ, quæ in Otthoboniano Codice, ac Latina Vossiana editione occurrunt, suppleri possunt.

69. Τῆ αὐτῆς πρὸς τὰς λέγοντας ἀπὸ ἐμπνευματώσεως τῇ γῆς τὰς σεισμὸς γίνεσθαι. *Ejusdem adversus eos, qui dicunt ab inflatione tremotus fieri.* Εἶπατε ἡμῖν οἱ ἀπὸ καρδίας λαλῶντες. p. 351.

70. Περὶ ἔσμη ἀπατάσθαι ἀπὸ ἑλληνικῆς ἐννοίας. *Ne decipiamur Græcorum opinionibus.* Προσθήσω δὲ καὶ τῷ τῷ λόγῳ. pag. 352. t.

71. Τῆ αὐτῆς περὶ ὑπομονῆς καὶ συωτελείας, καὶ πρᾶξις τῷ Κυρίῳ. ἀλλὰ δόχῃ τε πᾶν δικαίων βασιλείας, καὶ ἀτελευτήτης πᾶν ἀμαρτωλῶν κολάσεως. Ὡς θεοὶς τε τῇ ἱσομοιογήσεως, καὶ πρὸς τὴν μελέτης πᾶν θείων γραφῶν, τίνες τε αἱ μεθοδεῖαι ἔχουσιν. καὶ τί τὸ τῇ ἡσυχίας ὠφέλημον. *Ejusdem de patientia, & de consummatione, & de adventu Domini, perennique iustorum regno, & de æterna peccatorum poena, argumentumque confessionis, & exhortatio ad studium divinarum scripturarum, quæque sint fraudes inimici, & quæ quietis utilitas.* Λαμπρὸς ὁ βίος. p. 354. t.

72. Τῆ αὐτῆς περὶ πρᾶξις. *Ejusdem de virginitate.* Περὶ πρᾶξις καὶ ἀγιασμοῦ ψυχῆς. p. 365.

73. Τῆ αὐτῆς ὡς ἡ βύρραμος εἰς τὰς ὡσημέρας ἀμαρτάνοντας, καὶ ὡσημέρας μετανοῶντας, *Ejusdem rhythmus in eos qui quotidie peccant, & quotidie resipiscunt.* Μέχρι τίνος ὧ φίλε ἀνεχόμενος ἔχουσιν. p. 369.

74. Τῆ αὐτῆς περὶ μετανοίας. *Ejusdem de poenitentia.* Μάθωμεν ἀμαρτωλοὶ. p. 371.

75. Τῆ αὐτῆς λόγος εἰς τὴν πρὸς ὁσίαν τῷ Χριστῷ. *Ejusdem sermo de proditiōne Christi.*

Φοβῶμαι καὶ τῇ γλώσσῃ. pag. 373.

76. Διαθήκη τῷ μακαίῳ Εφραίμ. ἡ
ὡς Ἰζεδοῖν ὑπὸ αὐτῷ ἐπὶ κλίνῃ αὐτῷ κατακει-
μένῳ καὶ τὰ ἔχατα τινέοντος. *Testamentum*
Beati Ephraem, quod ab ipso editum fuit in lecto
jacente, & ultimum spirante. Εὐὶ Εφραίμ
ὁ παπενός, καὶ ἐλάχιτος, καὶ ἀμαρτωλός. p.
377.t. Desinit, ἐπὶ ἐμοὶ δέομαί σε φιλάνθρωπε,
καὶ μονοῦρὸς υἱὲ τῷ Θεῷ. Finis in hoc Codice
desideratur.

77. Τῷ Πατρὶ ἡμῶν Εφραίμ ὁ Σύρος
λόγος εἰς τὸ πάγκαλον Ἰωσήφ. *Patris nostri*

A *Ephraem Syri sermo in formosum Joseph. ὁ*
Θεὸς ὁ Ἀβραάμ. Exstat in Biblioth. Me-
diceo-Laurentiana in Pluteo XI. Codice XV.
p. 162. Est autem Codex chartaceus in 4.
min., seculi XIV., constans chartis scriptis
278. cui titulus iste præfigitur. Βίοι, πο-
λιτεία, ἀθλήσεις, καὶ ἐγκώμια τῶν ἁ-
γίων Πατρῶν, ἀ ἀναγινώσκοντα μνησὶ Σε-
πτεμβρίῳ, Φεβρουαρίῳ, καὶ Ἰουλίῳ. Vita, po-
litie, martyria, & laudes SS. Patrum, quæ
B leguntur mensibus Septembre, Februarii, &
Julio.

SERMONES S. EPHRAEM SYRI

Qui exstant in Codicibus Græcis manuscriptis
Bibliothecarum Angliæ & Hiberniæ,

In unum collecti, editique ab Eduardo Thynvaites Oxoniæ Anno 1709.

1. **D** *E virtutibus & vitiis sermo. A*
πρὶ ἀρετῶν καὶ κακιῶν λόγος.
μακαρίζω τὸν υἱὸν ζωῶν, ὃν
φιλόχριστοι. Pag. 1. Ex Co-
dicibus mss. Laudino 97. & Laudino 99. cum
sequentibus XXII. Capitibus.

2. *De timore Dei. πρὶ φόβου Θεοῦ. μα-*
κάριος ὁ ἄνθρωπος ἐκείνος, ὃς ἔχει φόβον
Θεοῦ. pag. 2.

3. *De non habente timorem. πρὶ ἀφο-*
βίας. ὁ μὴ ἔχων τὸν φόβον. p. 2.

4. *De caritate. πρὶ ἀγάπης. μακάριος*
ὁ ἄνθρωπος ἐκείνος ὃς ἔχων ἀγάπην. p. 2.

5. *De non habentibus caritatem. πρὶ πᾶσι*
μὴ ἔχόντων ἀγάπην. ἄθλιος καὶ παλάπυρος ὁ
τὴν ἀγάπην μακρὰν ὑπάρχων. p. 3.

6. *De longanimitate. πρὶ μακροθυμίας.*
μακάριος ἀληθῶς ὁ ἄνθρωπος ὃς μακροθυ-
μίαν ἐκτίσας. p. 3.

7. *De non habente longanimitatem. πρὶ*
τῇ μὴ ἔχοντος μακροθυμίας. ὁ μὴ ἔχων μα-
κροθυμίαν. p. 3.

8. *De patientia. πρὶ ὑπομονῆς. μακά-*
ριος ἀδελφοὶ ὃς ὑπομονὴν ἐκτίσας. p. 4.

9. *De non habente patientiam. πρὶ τῇ μὴ*
ἔχοντος ὑπομονήν. ἄθλιος ὁ καὶ παλάπυρος ὁ
μὴ κτισσάμενος ὑπομονῇ. p. 4.

10. *De lenitate animi. πρὶ ἀοργησίας.*
μακάριος ἄνθρωπος ἐκεῖνος ὃς μὴ ῥαδίως ὀργιζό-
μενος. p. 4.

11. *De iracundia. πρὶ ὀξύχολίας. ὁ ὃ*
τῇ ὀξύχολίᾳ πάντοτε κρατέμενος. p. 5.

12. *De mansuetudine. πρὶ πραότητος.*
μακάριος ἄνθρωπος ἀληθῶς καὶ τελος μακάριος
ὁ ἔχων πραότητα. p. 5.

13. *De improbitate. πρὶ πονηρίας. θρη-*
νεῖν ὅν, ἀδελφοί, καὶ πειθεῖν ἐπὶ τῆς μὴ ἔχον-
τας πραότητι. p. 6.

14. *De veritate. πρὶ ἀληθείας. μακά-*
ριος ὃς ἐν ἀληθείᾳ. p. 6.

15. *De mendacio. πρὶ ψεύδους. ἄθλιος*
ὁ καὶ παλάπυρος ὁ παντὶ ψεύδει ἐνδεδεχίζων.
pag. 7.

16. *De obedientia. πρὶ ὑπακοῆς. μα-*
κάριος ὃς ἐκτίσας καὶ ἔχων ὑπακοὴν. p. 7.

17. *De inobedientia & murmuratione.*
πρὶ ἀνυποταξίας καὶ γογγυσμῶν. ἐπικατάρατος ὁ
καὶ παλάπυρος ὃς ὑπακοὴν ἐκτίσας. p. 7.

18. *Non habendam esse invidiam neque*
emulationem. πρὶ τῇ μὴ ἔχειν ἢ φθόνον ἢ ζήλον.
μακάριος ὃς φθόνον καὶ ζήλον ἔχων ὑπετάγη. p. 8.

19. *De invidia & emulatione. πρὶ*
φθόνου καὶ ζήλου. ὁ ὃ ἐν τούτοις ἑαυτὸν κατατι-
τρώσκων. pag. 9.

20. *A contumeliis alienum esse oportere*. Ἀ νυκτικός . ὃν μιᾷ τῇ ἡμερᾷ ὄρθρου λίαν ἀνα-
στῆναι μὴ εἶναι λοιδορὸν . μακάριος καὶ τεισμη-
κάριος ὁ τὸ γλῶσσαν αὐτοῦ . p. 9.

21. *De maledicentia et maledicis*. περὶ
λοιδορείας καὶ λοιδορῶν . ὁ ἐπὶ λοιδορίᾳ ἐτέρων
ἠδόμενος . p. 9.

22. *De continentia*. περὶ ἐγκρατείας . μα-
κάριος ἀληθῶς καὶ τεισμηκάριος ὁ ἐγκράτειαν
φυλάξας . p. 10.

23. *De incontinentia*. περὶ ἀκρασίας . ὁ
ἀκρατής , καὶ μὴ ἐγκράτειαν ἔχων . p. 10.

24. *Reprehensio sui ipsius , et confessio*.
ἐλεγχος αὐτοῦ καὶ ὁμολόγησις . ἀδελφοὶ συμ-
παθήσατέ μοι . p. 12. Ex Codicibus Laudinis
97. & 99.

25. *Ad eversionem superbiae*. περὶ κα-
τάρσεων ὑπερηφανείας . ματαία πάντα ἀσκησις .
pag. 15. ex Codd. Laudinis 97. & 99.

26. *Sermo compunctorius*. λόγος κατα-
νυκτικός . δεῦτε ἀγαπητοὶ , δεῦτε πατέρες καὶ
ἀδελφοί μου , πρὸς ἡμᾶς ποίμνιον τῷ Πατρὶ ,
οἱ ἐσφραγισμένοι τῷ Χριστῷ σφραγίσται . pag. 19.
ex Codd. Laudinis 97. & 99.

27. *Sermo Asceticus*. λόγος ἀσκητικός .
ὁ πόθος τῷ λέγειν ἀναγκάζει με . pag. 28. ex
Codd. Laudinis 97. & 99.

28. *Ad imitationem Proverbiorum*. καὶ
μίμησιν τῶν παροιμιῶν . ὁ ποιῶν εἰς τὸ ὕψος
Θεοῦ . pag. 46. *De timore Dei*. περὶ φόβου . φο-
βῶμαι τὸ Κύριον , καὶ δειρήσεις χάριν . pag. 47. Ex
Codd. Laudinis 97. & 99.

29. *Ad correctionem eorum , qui vitiose
vivunt , et honores appetunt*. περὶ διορθώ-
σιν τῶν ἐμπαθῶς ἀφρονούντων , καὶ τιμὰς ἀπα-
τάντων . ἀγωνιά , ἀδελφοί μου . pag. 76. Ex
Codd. Laudinis 97. & 99.

30. *Reprehensio sui ipsius et confessio*.
ἐλεγχος αὐτοῦ καὶ ὁμολόγησις . ἐν πολλοῖς
ὑμῖν , ἀδελφοὶ , δοκῶ χρησιμεύειν . pag. 82.
ex Codice Laudino 99.

31. *De passionibus*. περὶ τῶν παθῶν . θέ-
λω εἰπεῖν ὁνῶπιον τὸ δόξης σου , χριστέ . p. 100.
ex Codd. Laudinis 97. & 99.

32. *De poenitentia*. περὶ μετανοίας . ὁ κα-
τελθὼν Κύριος ἐκ τῆς κόλπης τῷ Πατρὶ . p. 102.
ex Codd. Laud. 97. & 99.

33. *De compunctione*. περὶ κατανύξεως .
δοτὴρ πάντων ἀγαθῶν . p. 106.

34. *Sermo compunctorius*. λόγος κατα-

νυκτικός . ὃν μιᾷ τῇ ἡμερᾷ ὄρθρου λίαν ἀνα-
στῆναι μὴ εἶναι λοιδορὸν . μακάριος καὶ τεισμη-
κάριος ὁ τὸ γλῶσσαν αὐτοῦ . p. 110. ex Codd. Laudinis 97. & 99.
& Cod. Arundeliano .

35. *Sermo alius compunctorius*. λόγος
ἕτερος κατανυκτικός . κατανύγητι , ψυχὴ μου .
p. 112. ex Codd. Laudinis 97. & 99.

36. *Sermo paræneticus*. λόγος παρηνετι-
κός . ὁρῶσε σεαυτὸν , ὡς νεώτης πορεύσῃ ἀσ-
κήσας . p. 115. ex Codd. Laudinis 97. & 99.

37. *Sermo in Patres defunctos*. λόγος εἰς
B πατέρας τελευθέντας . τὴν καρδίαν μου ἀλγῶ .
p. 119. ex Codd. Laud. 97. & 99.

38. *Sermo alius in Patres defunctos*. λό-
γος ἕτερος εἰς πατέρας τελευθέντας . ἐν ταύ-
τῃ ἡμέρᾳ τῇ πρώτῃ . p. 122. ex Codice Lau-
dino 99.

39. *Ejusdem sermonis tetrasyllaba*. τετ-
ράσπυλλα . νικηθεὶς ὁ καὶ κράτος ὁ πο-
νηρὸς ἀγέτολος . p. 125. ex Cod. Laud. 99.

40. *Sermo heptasyllabus , seu metrum*.
C λόγος ἐπτασύλλαβος , ἥτοι μέτρον . εἰδότες ὅτι
ἀδελφοὶ τὴν ἀδελφείαν αὐτοῦ . pag. 126. ex Cod.
Laud. 99.

41. *De timore animarum*. περὶ φόβου ψυ-
χῶν . ἐγὼ Εὐφραῖμ ἁμαρτωλὸς . p. 126. ex
Codd. Laudinis 97. & 99.

42. *Precatio ex doctrina Sancti Ephraem*.
ἀρχὴ ἐκ τῆς ἀγίας Εὐφραῖμ διδασκαλίας .
ἡμᾶς εἰς τὸ ἔρανον . p. 129. ex Codd. Laud.
97. & 99.

D 43. *Hypomnesticum , seu Epistola*. ὑπο-
μνηστικὸν , ἥτοι ἐπιστολή . πᾶσαν ὥραν ἐν νῶ ἔχω .
p. 130. ex Codd. Laud. 97. & 99.

44. *De anima , cum tentatur ab inimico ,
quomodo debet cum lacrymis Deum interpella-
re*. περὶ ψυχῆς ὅταν πειράζεται ἀπὸ τοῦ ἐχ-
θροῦ , πῶς ὀφείλει μετὰ δακρύων τῷ Θεῷ πρὸς-
εύχεσθαι . ψυχὴ τεθλιμμένη . pag. 134. ex
Cod. Laud. 99.

45. *Confessio , idest , precatio ad Deum*.
E ὁμολόγησις ἥτις ἐστὶν προσευχή πρὸς Θεόν . ἰασά-
με Κύριε , καὶ ἰαθήσομαι . pag. 135. ex Codd.
Laud. 97. & 99.

46. *In secundum adventum Domini no-
stri Jesu Christi*. εἰς τὴν δευτέραν παρουσίαν τοῦ
Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ . προσέλθετε καὶ δεῦτε
ὑποὶ φῶς . p. 136. ex Codd. Laud. 97. & 99. Et
quidem in Cod. 97. in Notis pag. 448. affuta
sunt sequentia , quæ aliter in Cod. 99. legun-
tur .

tur. ἄρα, ἀδελφοί μου, ὅταν δεικνύωσιν οἱ μά-
τυρες τὰ τραύματα: & cætera usque ad p. 449.

47. *De virtute, ad novitium Ascetam, Capita IV. Prologus.* περὶ ἀρετῆς, πρὸς νεώτε-
ρον ἀσκητὴν, κεφάλαια δ'. πρόλογος. ὁ Κύριος
ἐπὶ σωτηρίᾳ τῶν ἀνθρώπων ἐπισημῆσας. pag.
140. ex Cod. Laud. 97.

48. *Initium primæ adhortationis.* ἀρχὴ
τῆς πρώτης πρᾶνέσεως. εἰὰν καδέξῃ ἐν ἐρήμῳ
καταμόνας. p. 140.

49. *Adhortatio secunda.* πρᾶνεις β'. B
προσεχετέον ἀπὸ κακῆς συμβουλίας. p. 142.

50. *Adhortatio tertia.* πρᾶνεις γ'. πρὶ
τῶν μοι λελάληκας. pag. 145.

51. *Adhortatio quarta.* πρᾶνεις δ'. εἰ-
πέ τις τῶν ἀγίων. μελέτα καλὰ. p. 148.

52. *De virtute, Capita X. Prologus.* πρὶ
ἀρετῆς, κεφάλαια δέκα. πρόλογος. ἀναγκάσθων
τὴν ἡγήσάμην. p. 150. ex Cod. Laud. 97.

53. *Caput primum.* κεφάλαιον α'. μακα-
ρία πόλις. p. 151.

54. *Caput secundum.* κεφάλαιον β'. εἰὰν
καδέξῃς ἐν ἑσπέρῳ πνευματικῶν πατέρων.
pag. 151.

55. *Caput tertium.* κεφάλαιον γ'. εἰὰν με-
σάσῃ. p. 152.

56. *Caput quartum.* κεφάλαιον δ'. ἐδράσαν
καρδίαν ἐχόμεν. pag. 152.

57. *Caput quintum.* κεφάλαιον ε'. εἰὰν
ἀπαντᾷς πρὸ πάντων. p. 152.

58. *Caput sextum.* κεφάλαιον ς'. ἀδελφός D
ὡς καδεξόμενος ἐν ἑσπέρῳ πνευματικῶν πα-
τέρων προσελθὼν ἐτέρῳ ἀδελφῷ, εἶπον.
pag. 153.

59. *Caput septimum.* κεφάλαιον ζ'. εἰὰν
ὡς προσέλθῃ σοι μυστικῶς λέγων. p. 153.

60. *Caput octavum.* κεφάλαιον η'. πρὶ
τῆς συγκάθισμα ἀνδρῶν ἀρετικῶν. p. 155.

61. *Caput nonum.* κεφάλαιον θ'. μονα-
χὲ ταπεινὲ, κατανόει. p. 156.

62. *Caput decimum.* κεφάλαιον ι'. πνευ- E
ματικὸν βίον μεταδιώξωμεν. p. 157.

63. *In illud, Attende tibi ipsi. Prologus.*
πρὸς σεαυτῶν. Πρόλογος. ὁφειλέταί ἐσ-
τά. pag. 159. *Capita XII.* ex Codice Laudino 97.

64. *Caput primum.* κεφάλαιον α'. ἄκουε,
ἀγαπητέ, ἐλθὼν ἀκούσαι μοναχὸς. p. 160.

65. *Caput secundum. Parabola.* κεφα-

A λαγον β'. Παραβολή. ἀνθρώποι δύο ἐπορεύοντο.
pag. 160.

66. *Caput tertium.* κεφάλαιον γ'. περὶ τῆς
πολέμου τῆς σαρκὸς. εἰὰν τὸ πόλεμος τῆς σαρκὸς.
pag. 161.

67. *Caput quartum.* κεφάλαιον δ'. μὴ ἀ-
ναλάβῃς τῆς κακοφρόνων βελῶν. p. 162.

68. *Caput quintum.* κεφάλαιον ε'. νυκτὶ δύο
θλίψεις εἰσὶν. p. 163.

69. *Caput sextum.* κεφάλαιον ς'. ἄκουε,
ἀγαπητέ, τὰ δυσίατα πάθη. p. 164.

70. *Caput septimum.* κεφάλαιον ζ'. μὴ
δέλε κακῶς ἀνατρέφεσθαι. p. 166.

71. *Caput octavum.* κεφάλαιον η'. εἰὰν ἐρ-
γαζομένης σε τῆς Κυρίᾳ ἔργον. p. 167.

72. *Caput nonum.* κεφάλαιον θ'. ἀγα-
πητέ, προσεχε σεαυτῶν, μήποτε σε διδάξῃ.
pag. 170.

73. *Caput decimum.* κεφάλαιον ι'. πρό-
χωμεν ἑαυτοῖς, ἀγαπητοί. p. 173.

C 74. *Caput undecimum.* κεφάλαιον ια'. μὴ
ὀλιγωράμεν. p. 175.

75. *Caput duodecimum.* κεφάλαιον ιβ'.
ἐμμενε ἐν ἀγαπητέ. p. 176.

76. *Non esse ridendum sed superbien-
dum, sed flendum, sed lugendum.* ὅτι εἰ
μελᾷς καὶ μετεωρίζεσθαι, ἀλλὰ κλαίειν καὶ πεν-
θεῖν ἑαυτὸς. ἀρχὴ κατατροφῆς ψυχῆς μονα-
χὸς μέλως καὶ παρρησία. pag. 176. ex Codice
Laudino 97.

77. *Consilium de vita spiritali ad novi-
tium monachum, Capita XCVI.* συμβουλία περὶ
πνευματικῆς βίης πρὸς νεόφυτον ἄρχοντα. κεφα-
λαία ης. ἐπὶ ἡμέσῃς σε τὴν πίσιν. p. 179. ex Co-
dice Laudino 97.

78. *Beatitudines.* μακαρισμοὶ. μακά-
ριος ὁς γέγονεν ὅλως ἐλθίδερος. p. 191. ex Codi-
cibus Laudino 97. Barrociano 13.

79. *Beatitudines alie.* μακαρισμοὶ ἑτε-
ροί. μακάριος ὁς μισήσας κατέλιπε τὸν βίον τῆ-
τον. p. 196. ex Codice Laudino 97.

80. *Capita centum. Interrogatio. Quo-
modo quis possidet humilitatem.* κεφαλὰ ἑκα-
τὸν. ἐρωτήσεις, πῶς κτᾶταί τις τὴν ταπεινοφροσύ-
νην. ἀρχὴ καρποφορίας ἀνδρός. pag. 200. ex
Codice Laudino 97.

81. *S. Ephraem in vitam Beati Abrahamii.*
τῶν ἀγίων Εὐφράϊμ εἰς τὸν βίον τῶν μακαρίων Ἀβραά-
μης. ἀδελφοί μου, βέλομαι ὑμῖν διηγήσασθαι.

p. 220. ex Codice Barrociano 148.

82. *Beati Ephraem ex vita Beati Abrahamii de huius nepte Maria.* Ἡ μακαρία Εφραίμ, ἐκ τῆς βίης Ἀβραμίου, πρὸς τὴν ἀνεψίαν αὐτῆς Μαρίας. βέλομαι ὅ, ἀγαπητοί, τῇ ὁμονοίᾳ ὑμῶν πρὸς δόξον παῖν γὰρ. p. 227. ex eodem Cod. Barrociano 13. sed paulum diversis verbis in Codice Laudino 95. edit. Oxon. pag. 450. col. 2. usque ad p. 454. col. 1.

83. *Beati ac religiosissimi Patris nostri Ephraem Doctoris orbis terrae, sermo in formosissimum Joseph.* τῷ μακαρίῳ καὶ ὁσιωτάτῳ Πατρὶς ἡμῶν Εφραίμ καὶ οἰκουμενικῆς διδασκάλου λόγος εἰς τὸ πάγκαλον Ἰωσήφ. ὁ Θεὸς τῷ Ἀβραάμ. p. 234. ex Codicibus Barrocianis 147. 148. & 192.

84. *Sermo in Transfigurationem Salvatoris.* λόγος εἰς τὴν Μεταμόρφωσιν τοῦ Σωτῆρος. ἐκ τῆς χώρας, δέξας χαρμονή. pag. 247. ex Codicibus Barrociano 174. & Seldeniano 2.

85. *De iudicio et compunctione.* πρὸς κείσεως καὶ κατανύξεως. δεῦτε πάντες ἀδελφοί, ἀκούσατε συμβουλῆς ἐμῆς καὶ ἀμαρτωλῶν καὶ ἀπαίδευστος Εφραίμ. ἡ δὲ γὰρ σωφροσύνη ἡμῶν. p. 253. ex Codice Laudino 97.

86. *De recta vivendi ratione, Capita XC.* περὶ ὁρθῆς βίης, κεφάλαια ὅ, ὁρθῆς βίης ὁρέγνῃ. pag. 257. ex Cod. Laudino 97.

87. *Sermones Parænetici ad Ascetas. Parænesis Prima.* λόγοι παραινέτικοι πρὸς ἀσκητὰς. παραινέσεις ἀ. δόξα σοι, ὁ Θεός. pag. 264. D Paræneses Quinquaginta exstant in Codicibus Laudino 97. Cromvellianno 10. & Arundeliano.

88. *Adhortatio ad pietatem. Paræn. II.* πρὸς ἐπιπλήνεις τῆς θεοσεβείας. παραινέσεις β'. ἀγαπητέ, Χριστιανὸς εἶ καὶ τὸ χάριτος. p. 264.

89. *Ad novitios Ascetas. Parænesis III.* πρὸς ἀρχαρίους ἀσκητὰς. παραινέσεις γ'. ἀγαπητέ, ἀποταξάμενος τῷ βίῳ, εἰς εἰσέλθῃς. pag. 266.

90. *Parænesis IV.* παραινέσεις δ'. ἀγαπητέ, ἰδὲ πρὸς ἐκτίθημί σοι. p. 267.

91. *Ad novitios ascetas Parænesis V.* πρὸς ἀρχαρίους ἀσκητὰς. παραινέσεις ε'. εἰς ὅς ἀπὸ μεγάλης ὑπολήψεως. p. 268.

92. *Parænesis VI.* παραινέσεις ς'. ἀγαπητέ, εἰς βάλλῃς καλὰς ἀρχάς. p. 268.

93. *Ad novitios. Parænesis VII.* πρὸς

A ἀρχαρίους. παραινέσεις ζ'. καὶ πρὸς τὸ ἐργοχαίρει μὴ ὀλιγώρει. p. 269.

94. *Parænesis VIII.* παραινέσεις η'. περὶ τῶν συμβαινόντων σκανδάλων. p. 269.

95. *De obedientia. Parænesis IX.* περὶ ὑπακοῆς. παραινέσεις θ'. καὶ πρὸς τὸ χερόν μὴ ὀλιγώρει. p. 270.

96. *Parænesis X.* παραινέσεις ι'. ἀδελφέ, μὴ ἐκλύς ὑπὸ ἐπερχομένων λογισμῶν. pag. 271.

97. *Parænesis XI.* παραινέσεις ια'. ἀδελφέ, ἀγωνίζεσθαι ὡς καλὸς στρατιώτης Χριστός. p. 272.

98. *Admonitio, de humilitate. Parænesis XII.* νηθεσία πρὸς ἀτυφίας. παραινέσεις ιβ'. ἀδελφέ, εἰς ἀν' ἀποταξάμενος καὶ μεταξὺ βίης, εἰσεέλθῃς εἰς κοινότητα πλειόνων ἀδελφῶν. p. 273.

99. *De humilitate. Parænesis XIII.* πρὸς ταπεινοφροσύνης. παραινέσεις ιγ'. δεῖ καὶ τὸς ἰσχυροὺς καὶ μοχθηροὺς βίης. p. 273.

100. *De præpositis. Parænesis XIV.* περὶ ἀφηνειωμένων. παραινέσεις ιδ'. ἀδελφέ, ἐπιστάτης ψυχῶν. p. 274.

101. *Parænesis XV.* παραινέσεις ιε'. καὶ μέρος οἰκοδομεῖν πόλιν. p. 275.

102. *Parænesis XVI.* παραινέσεις ις'. διδασκλική. ἀδελφέ, ἡξιώθῃς καὶ ἀγίως ἐνδύμενος μοναχῶν. p. 276.

103. *De amore sui ipsius, et sub errore.* πρὸς φιλαυτίας καὶ κερῆς ἀπάτης. παραινέσεις ιζ'. ἀδελφέ, τί πλανᾷ σε ἐνεργούμενον ὑπὸ τῷ ἁβόλῳ. p. 278.

104. *Parænesis XVIII.* παραινέσεις ιη'. ἀδελφέ, ὅταν σοι ἀδελφὸς νυκτὸς. p. 279.

105. *Parænesis XIX.* παραινέσεις ιθ'. ἐννοηθῶμεν, ἀγαπητοί, τὸς ἐξώτας ἐνώπιον ἐπιγείας βασιλείας. p. 280.

106. *De dormitationum diversitate. Parænesis XX.* πρὸς νυσαγμῶν διαφορᾶς. παραινέσεις κ'. ὡς λογίζομαι, ἀδελφοί, ὅτι τρεῖς εἰσι. p. 280.

E 107. *Parænesis XXI.* παραινέσεις κα'. εἰς ἐλθῇ ἀδελφὸς εἰς τὸ μοναχικόν. p. 281.

108. *De opere manuum. Parænesis XXII.* πρὸς ἐργοχαίρει. παραινέσεις κβ'. πῶς ἐν κοινότητι νεωτέρους μοναχοῖς. pag. 283.

109. *Parænesis XXIII.* παραινέσεις κγ'. ἀφόρως πολεμῶνται. p. 285.

110. *De acedia, et patientia senum. Parænesis XXIV.* πρὸς ἀκηδεύας καὶ ὑπομονῆς γερόν-

ρόντων . παράνεσις κδ' . ὑποβάλλει ὁ ἐχθρὸς Ἀ
τῷ ἀδελφῷ . ποσῶτα ἔτη ἔχας ἐν τῷ ἀγίῳ .
pag. 288.

111. *De mutatione loci in locum . Parænesis XXV.* πρὶ μετάρσεως τόπου εἰς τόπον . πα-
ράνεσις κέ' . ἡ πίστις μήτις ἐστὶ παντὸς ἔργου ἀγα-
θῆ . p. 289.

112. *Parænesis XXVI.* παράνεσις κς' .
εἰάν συμβῇ ἀδελφὸν τῷ κοινοβίῳ χωρισθῆναι .
pag. 291.

113. *De privatione timoris Dei , & ne- B*
gligentia . Parænesis XXVII. πρὶ ἀφοβίας Θεοῦ
καὶ ἀμελείας . παράνεσις κζ' . ἀδελφὸς ὡς διηγῆ-
σά τοι μοι . p. 293.

114. *Habenti dabitur & abundabit . Pa-
rænesis XXVIII.* τῷ ἔχοντι δοθήσεται καὶ περισ-
σώθησεται . παράνεσις κη' . γέγραπται γὰρ ,
τῷ ἔχοντι δοθήσεται . p. 294.

115. *Parænesis XXIX.* παράνεσις κδ' .
ἀδελφοί , εἰάν τις τῶν βλάβετέρων ἀδελφῶν .
pag. 295.

116. *De humilitate , Parænesis XXX.*
πρὶ τῆ ταπεινοφροσύνης . παράνεσις λ' . ἀγαπη-
τὲ ἀδελφε , εἰάν τύχῃς περικοπῆς . p. 297.

117. *Quod oporteat Christianum longani-
mitatem esse , & immemorem injuriarum . Paræ-
nesis XXXI.* ὅτι δεῖ τὸ Χριστιανὸν μακρόθυμον
καὶ ἀμνηστικὸν εἶναι . παράνεσις λα' . εἰάν συμ-
βῇ τιμωρία . p. 298.

118. *De passionibus , Parænesis XXXII.*
πρὶ παθῶν , παράνεσις λβ' . ἀνὴρ ἐν ἀμελείᾳ
ἀγῶν . p. 299.

119. *Quomodo oporteat consolari pusilla-
nimes , Parænesis XXXIII.* πῶς δεῖ παρακαλεῖν
ὀλιγωρήντας . παράνεσις λγ' . ἀδελφὸς ἐξήτει τὸ
ἑαυτῷ ἀδελφόν . p. 300.

120. *Quod oporteat fratrem qui legit in-
tendere , & studiosè legere , tamquam præsente
Deo . Parænesis XXXIV.* ὅτι δεῖ τὸ ἀναγινώσ-
κοντα ἀδελφὸν ἐννοεῖν , καὶ φιλοπόνως ἀναγινώσ-
κειν , ὡς ὁ Θεὸς παρόντος . παράνεσις λδ' . ἀγα-
πητέ , εἰάν περὶ σε γένηται . p. 303.

121. *De virginitate & temperantia . Pa-
rænesis XXXV.* πρὶ παρθενίας καὶ σωφροσύνης .
παράνεσις λε' . τῷ ἀδελφῷ , ἢ τῇ ἀδελφῇ ὑπο-
βάλλει . p. 304.

122. *De castitate , Parænesis XXXVI.*
πρὶ ἀγνείας . παράνεσις λς' . παρτίκαζε τὴν
ἀγνείαν , ἀγαπητέ ἀδελφε , τῷ φοίνικι . p. 306.

123. *Non esse oculos huc illucque circum-
vertendos , sed potius deorsum obtutum habен-
dum , sursum autem animam ad Dominum .*
Parænesis XXXVII. πρὶ τῆ μὴ ῥέμβεσθαι τὰς
ὀφθαλμούςς ὧδε καὶ κείσε , ἀλλὰ μάλλον κάτω
ἔχειν τὸ βλέμμα , ἢ ὡς τὸ ψυχρὸν πρὸς Κύ-
ριον . παράνεσις λς' . καὶ ἐν τίνι κατήργηται ὁ
δαίμων τῆ πορνείας ; ἢ μόνον δι' ἀποχῆς . p. 307.

124. *De mansuetudine , Par. XXXVIII.*
πρὶ πραΰπαθείας . παράνεσις λη' . μοναχέ ,
ἔτω τῷ Χριστῷ ἐπηγγείλω ἀρέσας . p. 308.

125. *De inobedientibus , & de resurre-
ctione , ac timore Dei , deque futuro judicio .*
Parænesis XXXIX. περὶ ἀνυποτάκτων , καὶ
πρὶ ἀναστάσεως , καὶ φόβου Θεοῦ , καὶ τῆ κείματος
μέλλοντος . παράνεσις λθ' . ἀγαπητέ , εἰάν ἐλ-
θῶν ἀδελφὸς παρακαλέσῃ σε . p. 310.

126. *De pietate Parænesis XL.* πρὶ βίλα-
θείας παράνεσις μ' . ἀγαπητέ , πρόσεχε σφο-
δρῶς μὴ ἀπολέσας . p. 315.

C 127. *De iis , qui cadunt ex propria ne-
gligentia , excusationesque excusant in peccatis .*
Parænesis XLI. πρὶ τῆς ἐκ περικοπῶν ἰσχυρῆς
ἀμελείας , καὶ περὶ φασίσεων καὶ περὶ φάσεως ἐν αἰ-
μαρτίας . παράνεσις μα' . ἀδελφε , τὸ μονήρη
βίον ἐπεθύμησας . p. 317.

128. *Ad fratrem , qui excidit , & de
poenitentia . Parænesis XLII.* πρὸς ἀδελφὸν ἐκ-
πεσόντα , καὶ πρὶ μετανοίας . παράνεσις μβ' .
τοῖς ἐν ὑποταγῇ καθεζομένοις . p. 322.

D 129. *Quod non oporteat jurare , neque
blasphemare . Parænesis XLIII.* ὅτι δεῖ ὁμ-
νύειν , ἔτε δυσφημεῖν . παράνεσις μγ' . ὁ Κυρί-
ος καὶ σωτὴρ ἡμῶν Ἰησοῦς . p. 327.

130. *Ad fratrem sermo , dictum est : me-
lius est nubere , quam uri . Parænesis XLIV.*
πρὸς ἀδελφὸν λόγος . εἰρηται , ὅτι κρείσσον γα-
μεῖν , ἢ πυρᾶσθαι . παράνεσις μδ' . ἄκουε τῷ
Ἀποστόλῳ λέγοντος . p. 329.

131. *De timore Dei , Parænesis XLV.*
E περὶ φόβου Θεοῦ , παράνεσις μέ' . πρόσεχε σε-
αυτῷ , ἀγαπητέ , μὴ ποτε ἐν ἀμελείᾳ . pag.
330.

132. *De caritate . Parænesis XLVI.* πε-
ρὶ ἀγάπης , παράνεσις μς' . ἀγαπητέ , εἰάν
ἀξιώθῃς γνώσεως . p. 332.

133. *Ad Eulogium , Parænesis XLVII.*
πρὸς βιολόγιον . παράνεσις μζ' . ἐπὶ τῇ καρπὸν
τῆ ὑπακοῆς ἀφορᾷ . p. 333.

134. *Ad*

134. *Ad monachum acedia deditum, ajen- tem: relinquo, & ad seculum revertor. Par- enesis XLVIII.* πρὸς ἀκηδίας τὴν μοναχὸν λέ- γοντα. ἀφίημι, εἰς τὸ κόσμον ὑπάγω. παραί- νεσις μὴ. ἔφη ὁ Θεὸς τὸ δόξῃς. p. 337.

135. *De morum pravitate, Paronesis XLIX.* περὶ κακοηθείας. παραίνεσις μὴ. ὃν ἔσπον ξίφος νευροκοπεῖ ἵππον. p. 341.

136. *De differentia vitae monasticae & se- cularis. Paronesis L.* περὶ διαφορᾶς τῆς μονα- χικῆς βίης ὑπὲρ τῆς κοσμικῆς. παραίνεσις ἡ ἀγα- πητὴ ἀδελφε, εἰς τὸ ἀποταξάμενος τῇ βίῃ γένη μοναχός. p. 342.

137. *Sancti Patris nostri Ephraem Episto- la ad Joannem monachum, de patientia, & nequis decipiat cogitationibus pretextu justi- tie, dicatque, quasi pastor incedo: & de tem- perantia.* τῷ ὁσίῳ Πατρὶς ἡμῶν Ἐφραίμ Ἐπι- στολὴ πρὸς Ἰωάννην μονάζοντα, περὶ ὑπομονῆς, καὶ τῆς μὴ ἀπαταῖσθαι τοῖς λογισμοῖς τροφᾶσαι δι- νημῶν, καὶ λέγειν, ὅτι ὡς βοσκὸς πορεύο- μαί. καὶ περὶ σωφροσύνης. πολλὰ παραμυθεύ- οντες τὸ ἀλαβέσαιον Θεόδωρον. p. 343.

138. *Sancti Patris nostri Ephraem sermo in secundum adventum Domini nostri Jesu Christi.* τῷ ὁσίῳ Πατρὶς ἡμῶν Ἐφραίμ λόγος εἰς τὴν δευτέραν παρουσίαν τῆς Κυρίας ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἀδελφοί μου φιλόχριστοι, ἀκούσατε περὶ τῆς δευτέρας καὶ φοβερᾶς παρουσίας τῆς δεσπό- τρις ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. ἐγὼ γὰρ ἐμνήσω τῆς ὥρας ὁμοίης, καὶ ἐξέμυσσα ἀπὸ τῆς πολλῆς φόβης. D p. 347. Ex Codice Laudino 84.

139. *Sermo de universali resurrectione, & poenitentia (alias, de judicio & resurrectione) & caritate, & in secundum adventum Domini nostri Jesu Christi.* λόγος περὶ τῆς κοι- νῆς ἀναστάσεως, καὶ μετανοίας (ἄλλως, κείσεως καὶ ἀναστάσεως) καὶ ἀγάπης, καὶ εἰς τὴν δευτέραν παρουσίαν τῆς Κυρίας ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. ἀγαπη- τοί, μηδὲν τροστιμωσώμεθα πλεόν τῆς ἀνυπο- κείτης ἀγάπης. In notis pag. 455. ad p. 462. E cum interrogationibus ac responsis, quæ ex- stant in ferm. 1. Ambrosiano, cujus initium, *Dilectissimi, nihil sanctæ caritati præferamus.* Ex Codicibus Barrociano 147. & Roe 28.

140. *Sermo in adventum Domini, & de consummatione, & in adventum Antichri- sti.* λόγος εἰς τὴν παρουσίαν τῆς Κυρίας, καὶ περὶ σωτελείας, καὶ εἰς τὴν παρουσίαν τῆς Ἀντιχρίστου.

A πῶς ἐγὼ ὁ ἐλάχιστος καὶ ἁμαρτωλὸς Ἐφραίμ, καὶ μετὰ πλεμμελημάτων. p. 359. Ex Codi- cibus Roe 28. Cromvellianno 104. & altero Collegii Lincolniensis.

141. *Sancti Ephraem Testamentum.* τῷ ὁσίῳ Ἐφραίμ ἀποθήκη. ἐγὼ Ἐφραίμ ἀπο- θνήσκω. p. 365. Ex Codice Laudino 97.

142. *Sermo in pretiosam & vivificam Crucem, & in secundum adventum, & de caritate & elemosyna.* λόγος εἰς τὴν τίμιον καὶ ζωποιοὺν σταυρὸν, καὶ εἰς δευτέραν παρουσίαν, καὶ περὶ ἀγάπης καὶ ἐλεημοσύνης. πᾶσα ἐορτὴ καὶ πράξις τῆς Κυρίας ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. p. 376. Ex Codice Barrociano 148.

143. *Sermo adversus hereticos, in quo ex manifestis margaritæ aliorumque exemplis de- monstratur, præter physis leges Sanctam Dei- param & concepisse & peperisse Dominum De- umque nostrum pro salute mundi.* λόγος κατὰ ἁ- ρετικῶν, ἐν ᾧ καὶ ἀποδείξις ὅτι φανερώσιν ὑποδειγ- μάτων τῆς μαργαρίτης καὶ τῶν λοιπῶν σωάγου- σα τὸ πᾶν. ὅτι δὶχα τῶν φυσικῶν νόμων ἡ ἁγία Θεοτόκος τῆς Κυρίου καὶ Θεοῦ ἡμῶν ἐπὶ σωτηρίας τῆς κόσμου καὶ σωέλαβε, καὶ ἐκύνησε. φιλάσθε τὸ Εὐαγγέλιον, δέσποτα, ὅτι, ὅτε πεινῶ, τρέφε- με. p. 384. Ex Cod. Barrociano 212.

144. *De morbo lingue & passionibus.* περὶ γλωσσεῖας, καὶ παθῶν. λεπρὰ γέγο- νεν, ὡς χιὼν, ἡ Μαρία, ἵνα καταγνώσῃ. pag. 398.

145. *Beati Ephraem Encomium in ma- gnum Basilium.* τῷ μακαρίῳ Ἐφραίμ ἐγκώ- μιον εἰς τὸ μέγα Βασίλειον. κλίνατέ μοι τὰς ἀκοὰς. p. 399. Extat inter monumenta Ec- clesiæ Græcæ per Cotelerium.

146. *Sermo in mulierem peccatricem, quæ unguento Dominum unxit.* λόγος εἰς τὴν γυναῖκα τῆς ἁμαρτωλῆς καὶ ἀλείψας τῆς Κυρίου μύρον. πολλῶν ὄντων ὁσίων καὶ ἀξίων τῷ Θεῷ. p. 405. Ex Codicibus Barrocianis 199. & 241.

147. *Encomium in gloriosos Martyres, qui martyrium in toto mundo passi sunt.* ἐγκώμιον εἰς τοὺς ἐνδόξους μάρτυρας τοὺς ἐν ὅλῳ τῷ κόσμῳ μαρτυρήσαντας. φαρὰ καὶ ἐπέραςος ὑπάρχει. p. 411. ex Codice Barrociano 241.

148. *In Abraham & Isaac.* εἰς τὸν Ἀβραάμ καὶ Ἰσαάκ. ἀποκρίσει ὁ Θεὸς τὸ δέχαιον Ἀβραάμ. p. 415. ex Codice Bodlejano. Reperias sermo- nem istum inter νόθα Chrysostomi.

149. *De Domina Sala.* *ᾠδὴ τῆς Κυρίας σα- λῆς. ἐν τέτρῳ τῷ μοναστηρίῳ, τῷ τῷ γυναι- κῷ, γέγονε παρθένος. pag. 419. Ex Codice Laudino 95. Occurrunt hæc eadem in Palladii Lausiæ.*

150. *Sermo in Prophetam Danielelem, ἔνθα in Sanctos tres Pueros : ἔνθα ad eum, qui dicit : tempus malum est, nequeo salvari. λόγος εἰς τὸν Προφήτην Δανιήλ, καὶ εἰς τὰς ἀγίας τρεῖς Παῖδας. καὶ πρὸς τὸν λέγοντα. ὁ καρὸς πονηρὸς ἔστι, σωθῆναι δὲ δύναμαι. φέρε δὴ, Ἀσσκε- ψώμεθα τὰ κατὰ τὸν Προφήτην Δανιήλ. p. 420. Ex Codice Bodlejano.*

151. *De octo cogitationibus.* *ᾠδὴ τῶν ὀκτώ λογισμῶν. γίνωσκε, τέκνον, ὅτι ὀκτὼ εἰσιν οἱ λογισμοὶ. p. 422. ex Codice Cromvel- liano 21.*

152. *Quod monachus perfectus esse de- beat.* *περὶ τοῦ τέλειον εἶναι τὸν μοναχόν. εἰς μά- χην διαπορεύσθαι μὴ γίνεσθαι κατὰ αὐτὸν εἰς ἀπαξίαν νεωτέρων. p. 423. ex Codice Laudino 97.*

153. *De insufflatione.* *ᾠδὴ τῆς ἐμφυσήμα- τος. ὅπως ἐστὶν ἡ ψυχὴ ἐν τῷ σώματι, ὡς δεσμὸς φυσικὸς δυσδιάλυτος. p. 423. Ex Co-*

A *dice Barrociano Catenam in Genesim conti- nente. Fragmentum hoc est ipsius Commenta- rii, quem in Genesim scripsisse Ephraem testan- tur veteres.*

154. *De patientia.* *ᾠδὴ ὑπομονῆς. ὁ βε- λόμενος Θεῷ διαρεσῆσαι, καὶ κληρονόμος Θεῷ ἁγίας πίστεως ἡμέας. p. 424. ex Cod. Laud. 97.*

155. *De beatitudine ἔνθα miseria.* *περὶ μα- καρισμῶν καὶ ταλαιπωριῶν. μακάριοι οἱ τὸν Θεὸν ἀγαπήσαντες. p. 428. ex Codice Laudino 97.*

B 156. *De fide.* *ᾠδὴ πίστεως. ὁ Κύριος ἐν τῷ ἀγγελίῳ τὰς ἐαυτοῦ μαθητὰς εἰς τελείαν πίσιν ἀγαγεῖν βεβλόμενος, ἔλεξεν. pag. 429. ex Codice Laudino 97.*

157. *Vita S. Ephraem ex Metaphrasæ.* *βίος καὶ πολιτεία τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἐφραίμ τοῦ Σύρου ἐκ τῶν Μεταφραστῶν. Ἐφραίμ ὁ θαυμαστός ἐφυλκύνθη τῆς Σύρων γῆς. p. 433. ex Codice Bodlejano.*

C 158. *Vita S. Ephraem, auctore Anony- mo :* *βίος τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἐφραίμ τοῦ Σύ- ρου, ἀνομήτης. ἔπος ὁ ὁσίου Πατὴρ ἡμῶν Ἐφραίμ ἦν Ἰσραὴλ ἀναπολῆς, Σύρος τῷ γένει. p. 439. ex Codice Laudino 97.*

CATALOGUS CODICUM

E quibus editio Oxoniensis adornata est.

1. **C**odex Græcus Laudinus LXXXIV.
2. Codex Laudinus XCV.
3. Codex Laudinus XCVII.
4. Codex Laudinus XCIX.
5. Codex Barrocianus XIII.
6. Codex Barrocianus CXLVII.
7. Codex Barrocianus CLXVIII.
8. Codex Barrocianus CXCII.
9. Codex Barrocianus CXCIX.
10. Codex Barrocianus CCXII.

- A 11. Codex Barrocianus CCXLI.
12. Codex Cromvelliannus XXI.
13. Codex Cromvelliannus CIV.
14. Codex Roë XXVIII.
15. Codex Bodlejanus.
16. Codex Lincolniensis.
17. Codex Seldenianus.
18. Codex Arundelianus, *cujus titulos sibi a Thoma Smitho communicatos affirmat Eduardus Thynvates in notis pag. 454.*

SERMONES

*Ex Catalogo librorum mss. Angliæ & Hiberniæ,
edito Oxoniæ Anno 1697.*

- T** Om. I. Classe I. In Bibliotheca Barro-
ciana, pag. 2. Sancti Ephræmi fragmen-
tum de hora mortis, Cod. 13. pag. 61.
Sancti Ephræmi beatitudines: μακάριος ὁς
γέννηται ὁστος ἐλευθερός. Cod. 13. p. 169.
Pag. 9. Quæstiones variæ super Genesim,
ex Acacio, Apollinari, Aquila, Athanasio, Basi-
lio, Chrysostomo, Cyrillo, Diodoro, Ephræmo.
καὶ ἄλλοι μὲν. Cod. 76. a pag. 177.
Pag. 19. Sancti Ephræmi Sermo in Iosephum. ὁ Θεὸς
τῷ Ἀβραάμ. Cod. 147. pag. 128. Sermo de frumen-
tatione Iosephi. ἐγένετο ἐν τῷ πρώτῳ. Ibid. pag. 138.
S. Ephræm Sermo de resurrectione. ἀγαπῶντο, μηδὲν πο-
νησώμεθα. Ibid. pag. 238.
Pag. 19. Abrahami vita per S. Ephræmum: ἀδελφοί μου,
βέλομαι ὑμῶν διηγῆσθαι. Cod. 148. p. 61. S. Ephra-
mi oratio de sancta Cruce, & de secundo adventu Christi,
nec non de caritate & eleemosyna. πᾶσα ἐστὶ καὶ πρῶ-
ξις. Cod. 148. p. 184.
Pag. 20. S. Ephræmi Sermo Panegyricus in Ioseph.
ὁ Θεὸς τῷ Ἀβραάμ. Cod. 148. pag. 277.
Pag. 22. S. Ephræmi in Transfigurationem Domini: ἐκ τῆς
χώρας ἑσπέρης. Cod. CLXXIV. pag. 119.
Pag. 26. S. Ephræmi Syri vita. Εἰρήμης ὁ θαυμαστός. Cod.
CXCII. 28. Januarii: Sancti Ephræmi sermo de vendi-
tione Iosephi: ὁ Θεὸς τῷ Ἀβραάμ. Cod. CXCII. Pag. 277.
Pag. 28. S. Ephræmi homilia in mulierem peccatricem,
quæ unguento Salvatore[m] unxit. πολλῶν ἔντων ἔλπον.
Cod. CXCIX. p. 76.
Pag. 30. Ephræmi Syri Sermo contra hæreticos. φιλοῦσθε
τὸ εὐαγγέλιον, δέσποτα. Cod. CCXII. p. 121.
Excerpta quadam e Simeone Theologo juniore,
Gregorio Nazianzeno, Chrysostomo, Joanne Car-
pathio, Ephræmo, pleraque ascetica. Cod. CCXIII.
p. 288.
Pag. 33. S. Ephræmi Sermo in Meretricem. πολλῶν ποίνων
ἔντων ὁσίων. Cod. CCXLI. p. 39.
Pag. 34. S. Ephræmi laudatio omnium Sanctorum & Mar-
tyrum. παιδρὰ καὶ ἐπίραςος. Cod. CCXLI. p. 246.
Tom. I. Classe II. In Bibliotheca Thomæ Roë, pag. 37.
Ephræmi Sermo in adventum Domini. πῶς ἐγὼ ὁ ἀμαρ-
τωλός. Cod. 274. XXVIII. p. 61.
Ejusdem alius Sermo in adventum Domini. Ἀγαπῶντοί,
μηδὲν προτιμωώμεθα. Cod. 274. XXVIII. p. 68.
Tom. I. Classe III. In Bibliotheca Oliverii Cromwelli, pag.
39. De Ephræmo Diacono Edeffeno, in historia Lausi-
ca Palladii. τὰ κατὰ Εὐφράμην. Cod. 277. XCVIII. p. 333.
A Pag. 40. S. Ephræm de octo cogitationibus pravis. ζήσωνε,
τέκνον. Cod. 277. XCVIII. pag. 385.
Pag. 41. S. Ephræm oratio de Antichristo, & de fine seu
consummatione mundi. πῶς ἐγὼ ὁ ἀμαρτωλός μὲν τοσού-
των πλημμελημάτων. Cod. 283. CIV. p. 144.
Pag. 42. B. Ephræmi Parænesis & adhortatio ad colendum
Deum. Cod. 286. CVII. p. 271.
Adhortatio doctrinalis ex Dei parænesibus. ἀγαπῶντε,
ιδε. Ibid. p. 274.
Ne superbiamus Parænesis. εἰάν τις ἀπὸ μεγάλης
ὕπολήψεως. Ibid. pag. 277.
B Ne ratiocinationibus solvamur, Parænesis. ἀδελφεὶ μὴ
ἐκλύε. Ibid. p. 278.
Tom. I. Classe IV. In Bibliotheca Guilielmi Laudi Ar-
chiepiscopi Cantuariensis, pag. 56. Ephræm Sermo
Græcus. Cod. 726. LXXXIV. p. 125.
Pag. 57. S. Ephræm ex vita Abramii de consobrina ejus
Maria, Græc. Cod. 737. XCV. p. 190.
Ejusdem de Sala, Græc. Ibid. p. 194.
S. Ephræm Syri vita, & opera, cum encomiis ali-
quot Patrum. Cod. 739. XCVII.
S. Ephræm Syri Sermones, Gr. Cod. 741. XCIX.
Tom. I. Classe VI. In Bibliotheca Thomæ Bodleji, pag.
129. Ephræm Sermo in Daniele[m] & tres Pueros, Græce
Cod. 2500. F. XI. 5. pag. 92.
Ejusdem in Abraham, & Isaac Sermo, qui tamen
Chrysostomo adscribitur. Ibid. p. 93.
Tom. I. Classe VII. In Bibliotheca Joannis Seldeni,
pag. 164. Ephræm Syri in pretiosam & vivificam Cru-
cem, tertia Fejunii Dominica, Sermo. Cod. 3397. 9.
Ejusdem Sermo in Transfigurationem Domini. Cod.
3397.
Tom. I. Classe XII. In Bibliotheca Roberti Huntingto-
ni, pag. 279. Homiliæ XII. S. Jo: Chrysostomi in Mat-
thæum: Item vitæ sanctorum, Ephræmi, Zenæ, & Ni-
cephori, Græce. Cod. 5769. 23.
Tom. II. In Bibliotheca Thomæ Galei pag. 187. Ephraim
Syri opera quamplurima manu antiqua in membranis.
Ephræmi, Amphiloerii, Jo: Chrysostomi, & Ale-
xandri monachi varia.
Ephræmi Syri homilia de caritate.
Ephræmi Syri, & Jo: Chrysostomi Sermones aliquot.
Pag. 192. De curandis animi defectibus. Liber iste di-
stinguitur in titulos multos, multaque adducit ex
S. Diadocho, Palladio, Ephræmo, &c.
Tom. II. In Bibliotheca Georgii Veheleri, pag. 357.
S. Ephræmus de consummatione seculi, Græce.

CATALOGUS CODICUM.

B

Arrociani Codices, XIII. Serm. 2.
LXXVI. Fragmenta
in Catena.

CXLVII. Serm. 3.
CXLVIII. Serm. 3.
CLXXIV. Serm. 1.
CXCII. Serm. 1.
CXCIX. Serm. 1.
CCXII. Serm. 1.
CCXIII. Excerpta.
CCXLI. Serm. 2.
XXVIII. Serm. 2.
XCVIII. Serm. 1.
CIV. Serm. 1.

Thomæ Roë
Oliverii Cromvelli

A

Guilielmi Laudi

plurimi.

rimi.

Thomæ Bodleji I. Serm. 2.

Joannis Seldeni I. Serm. 2.

Roberti Huntingtoni I. Vita S. Ephræm.

B Thomæ Galei Codices II. de quibus Gulielmus Cave supra pag. LXVIII.

Georgii Veheleri Codex I. de quo idem Cave loc. cit.

CVII. Serm. 4.
LXXXIV. Serm. 1.
XCV. Serm. 2.
XCVII. Sermones

XCIX. Sermones plu-

IN CATALOGO LIBRORUM MSS.
Bibliothecæ Lugduno-Batavæ impresso anno 1716.

P Ag. 393. Manuscripti Varii argumenti Bibliothecæ quondam Vossianæ.
Ephraim Syri Sermones. Et primus quidem ad emen-

A

dationem hominum ambitiosorum, quos vocat εὐπαῖδες διάγοντας, καὶ τιμὰς ἀπαιτῆντας. Reliqui sunt diversæ materiæ. In charta. 40.

TRACTATUS ET SERMONES
SANCTI EPHRAEM SYRI.
*Ex Catalogis Codicum mss. Græcorum, quos
Antonius Possevinus ad calcem Tomi tertii
Apparatus sacri recenset.*

In Vaticana Bibliotheca.

P

Ag. 10. Ephræm Syri Sermo de consummatione, sive fine mundi. Exstat in Metaphraste, mense Octobri.

Ejusdem epistola ad Joannem monachum de patientia, καὶ τὸ μὴ ἀπατάσθαι τοῖς λογισμοῖς περὶ τὰς διανοήματων, & de temperantia, & alia capita varia.

Ejusdem Sermo in Transfigurationem Domini nostri Jesu Christi. In Metaphraste, mense Augusto.

In Bibliotheca Sfortiana.

P Ag. 21. Antonii Collectanea utilia diversarum rerum: cum orationibus Ecclesiasticis D. Basilii, Joannis Chrysostomi, Simeonis Metaphrastis, Abbatis Ephræm, Joannis Damasceni &c. in fol. num. 28.

Pag. 23. Abbatis Ephræm opera: membr. fol. num. 100.

In Bibliotheca Vallicellana.

P Ag. 27. Dicta Patrum, seu Catena moralis, Nili, Chrysostomi, Ephræm, & Climaci.

A

S Ephræm de luctamine spirituali.

In Bibliotheca Veneta Cardinalis
Bessarionis.

P Ag. 25. Ephræm orationes de vita monastica. fol. pergam.

In Bibliotheca Urbinate.

B

P Ag. 44. B. Ephræm Sermones.

In Bibliotheca Messanensi.

P Ag. 46. Diversi Sermones diversorum Sanctorum Patrum, Chrysostomi, Andreæ Archiepiscopi Cretensium, Beati Ephræm, Procli Archiepiscopi Constantinop. &c.

Beati Ephræm Sermo de Transfiguratione Domini.

Pag. 52. Beati Ephræm in secundum adventum Domini.
Beati Ephræm in eos, qui dormierunt in Domino.

Item B. Ephræm in Meretricem, Phariseum, & unguentum.

In Bibliotheca Constantinopolitana .

P Ag. 58. S. Ephræm Syri orationes variæ, de pœnitentia, & temperantia, eleemosyna, mansuetudine &c. De Antichristo, & consummatione seculi, & de tremendo secundo adventu Domini nostri Jesu Christi.

Pag. 62. Liber dictus Thocaras, complectens precatio- nes ad Deum. Ex codice Vaticano 1190. & Cois- liniano 312. constat, in libro Thocare, seu potius Thecaræ, plerasque preces ex Sancto Ephræmo Sy- ro desumptas esse.

*In Bibliotheca Imperatoris Viennæ
Austriæ.*

P Ag. 64. Ephræm varia opera Theologica. Ephræm Pisyri Theologica nonnulla. Lambecius Biblioth. Cesar. lib. 1. pag. 123. advertit, verba Græca τὸ Ἐφραίμ τὸ Σύρος, erroris occasionem præ- buisse, ut Ephræm Pisyrius diceretur: ex iis enim verbis ab ineptis librariis Latinis primo quidem Ti- syri, deinde autem Pisyri factum fuisse. Nec error hujusmodi caret exemplis in Apparatu Posssevini: Nam in Appendice ad tom. 3. pro Theodori Studi- tæ, pag. 47. & 48. dicitur Theodori Tostudii, & Tostridii.

Ephræm de temperantia, virtutibus, de moribus & futuro judicio. Homiliæ sacræ de variis religionis ca- pitibus, de dilectione, & pœnitentia, & sermo ὁμιλία de Antichristo.

In Bibliotheca Bavarica.

P Ag. 75. Cod. LXXVII. Ephræm Syri Sermo de ti- more Dei. Eiusdem Sermo Ἡ ἐκ ἀπορίας τῆς Θεῆς. Eius- dem de dilectione. De illis, qui charitatem non habent. De longanimitate. De illis qui non habent longanimi- tatem. De patientia. De illis, qui patientiæ expertes sunt. De vacuitate iræ. De velocitate ad iram. Eius- dem Ephræm Sermo Paræneticus. Admonitio de oc- currentibus cogitationibus. Adhortatio quarta. Adhor- tatio ad juniores de obedientia. De patientia adhorta- tio sexta: & aliæ ejusdem argumenti paræneses. Eius- dem Sermo de pœnitentia, & alii plures. Ephræm de secundo adventu. fol. min. chart.

Cod. LXXVIII. Sermones varii ex Chrysostomo, E- phræm, Damasceno, aliis. char. 4.

Pag. 76. Cod. LXXXI. Theodori Studitæ Catecheses CXXXV. quarum quinquagesima sexta est de laudi- bus S. Jo: Chrysostomi, & S. Ephræm Syri, ut liquet ex Cod. Coisliniano 271.

Cod. LXXXIV. Ephræm Sermones varii. fol. char.

Cod. XC. Ascetica S. Ephræm initio mutila, tre- decim sermonibus comprehensa. Cod. 12.

Pag. 79. Cod. XCIV. S. Ephræm, vel Chrysostomus, de patientia & consummatione mundi: & de altero Christi adventu: & de scripturarum meditatione, & quæ sit quietis utilitas. Non Chrysostomo, sed Ephræ- mo tribuitur hic Sermo, cujus initium, λαμβάνεις ὁ βίος, in Codicibus Vaticanis 439. 729. Palatino 368.

A Alexandrino 42. Casareo Vindobonensi 31. & Ot- thoboniano 1.

Pag. 81. Cod. CLXIII. Ephræm de die judicii.

Bibliotheca Heidelbergensis.

P Ag. 95. Cod. XVII. S. Ephraim Sermo de consum- matione, de Antichristo, de caritate.

Pag. 98. Cod. XLI. Palladii Helenopolitani de sancto- rum vitis, ubi num. 48. de Ephraimo.

B Pag. 101. Cod. XCI. S. Ephraimi Sermones, seu præ- ceptiones breves ad animæ salutem perutiles. De vir- tutibus & affectibus animi, utilis & doctus libellus.

Pag. 110. Cod. CCXLV. Ephraimi Sermo in omnes sanctos.

Cod. CCXLVII. Nicetæ Heracleæ Metropolitanæ Ca- tēna Patrum in Psalmos, ex Basilio, Chrysostomo, Ephraimo, Nilo &c.

Pag. 112. Cod. CCLVIII. Pauli Abbatis collectanea sacra, in quibus citantur Patres Palladius, Ephrai- mus, Nilus &c. Item vita Ephraimi.

C Cod. CCLXIX. Ephraimi Syri Sermones tres: pri- mus de charitate, deque consummatione hujus seculi & futuro judicio: alter de compunctione cordis: tertius de patribus in Domino defunctis.

Pag. 114. Cod. CCCVIII. Ephraimi Syri vita.

Pag. 117. Cod. CCCXLII. Leontii Hierosolymitani dis- putationes adversus hæreticos. Citat Patres, Atha- nasium, Basilium, Ephræm Syrum, Chrysostomum &c.

Pag. 118. Cod. CCCLVII. Antiochi monachi Pandectes, ab alio monacho interpolatus. In eo Pandecte ci- tantur Chrysostomus, Isaacus Syrus, Ephraim, &c.

D Pag. 119. Cod. CCCLXIII. Ephraim ascetæ Sermo in for- mosum Joseph. num. 31.

Pag. 120. Cod. CCCLXIV. Ephraimi Syri homilia de compunctione cordis. num. 4.

Ephraimi Syri in Meretricem, quæ pretioso unguento Domini pedes unxit. num. 7.

E Pag. 21. Cod. CCCLXVIII. Ephraimi parænesis, cum appendice de iis, qui affectibus indulgent, vanam- que gloriam & honores querunt, & de iis, qui cum sua ipsorum incuria exorbitent, aliis pretextibus pec- cata sua excusant.

Eiusdem Sermo de patientia, de consummatione hujus seculi, secundo adventu Domini, perpetuoque iustorum regno, & sceleratorum supplicio. Exhortatio item ad meditationem sacræ scripturæ, quibus compendiis, & artibus inimicus uti soleat. De precum utilitate. De quieto virtutis & probitatis studio.

*In Regia Fontis Bellæi Bibliotheca
in Gallia.*

P Ag. 125. Abbatis Ephraim Sermo de Meretrice, & opusculum ad monachos, quomodo ad Deum acceden- dum sit media nocte.

*In Regia Scoriacensi Bibliotheca
in Hispania.*

P Ag. 130. Ephraim Syri, & aliorum homiliæ & ad- hortationes.

INITIA SERMONUM SANCTI EPHRAEM SYRI,

Qui exstant in mss. Græcis Codicibus Bibliothecæ Vaticanæ, Basilianæ, Barberinæ, Otthobonianæ in Urbe: Cæsareæ Vindobonensis in Germania: Coislinianæ olim Seguerianæ in Gallia: Ambrosianæ Mediolanensis: Mediceo-Laurentianæ Florentiæ: & Oxoniensis in Anglia.

ORDINE ALPHABETICO.

Qui citantur, Codices sunt Vaticani, Palatini, Alexandrini, Clementini, Basiliani, Barberini, Otthoboniani, Cæsarei Vindobonenses, Coisliniani, Ambrosiani, Medicei, & Oxonienses.

A.

Α Γαπητὲ πρόσεχε σεαυτῷ, μήποτε σε διδάξῃ ὁ ὄφης. Cod. Vat. 439. pag. 101. Cod. Vat. 440. pag. 125. Cod. Vat. 441. p. 63. Cod. Vat. 442. p. 59. Cod. Vat. 443. p. 35. Cod. Alexan. 16. p. 26. Cod. Clem. 51. p. 49. * Oxon. 170. * Coislin. Cod. 59. Cod. 60.

Αγαπητὲ Χριστιανὸς εἰς ἀγῆ τὴν χάριτος τῆ Θεῆς. Cod. Vat. 440. p. 1. Cod. Vat. 441. p. 123. Cod. Vat. 442. p. 117. Cod. Vat. 443. p. 73. Cod. Vat. 1524. p. 99. Cod. Vat. 1815. p. 150. Cod. Alex. 16. p. 54. Cod. Alex. 42. p. 3. Cod. Clem. 51. p. 88. * Basil. 113. p. 117. Cod. 120. p. 3. * Oxon. 264. * Coislin. Cod. 59. p. 70. & Cod. 60.

Αγαπητὲ, εἰς ἀποταξάμενος τῷ βίῳ εἰσελθῆς. Vat. 440. p. 2. Vat. 441. p. 125. Vat. 442. p. 119. Vat. 443. p. 74. Vat. 1524. p. 100. Vat. 1815. p. 152. Alex. 16. p. 55. Alex. 42. p. 5. Clem. 62. pag. 129. * Basil. 113. p. 179. Cod. 120. p. 4. * Oxon. 266. * Otthobon. 1. p. 7. * Coislin. Cod. 59. p. 71. Cod. 60. & Cod. 381. p. 60.

Αγαπητὲ, ἀποταξάμενος τῷ βίῳ, εἰς εἰσελθῆς. Vide. ἀγαπητὲ, εἰς ἀποταξάμενος. Oxon. 266.

Αγαπητὲ, ἰδὲ ὡς ἐτίθημί σοι. Vat. 440. p. 3. Vat. 441. p. 127. Vat. 442. p. 121. Vat. 443. p. 75. Vat. 1524. p. 100. Vat.

1815. p. 153. Alex. 16. p. 56. Alex. 42. p. 6. Clem. 62. p. 130. * Basil. 113. p. 180. Cod. 120. p. 5. * Oxon. 267. * Otthobon. 1. p. 8. * Coislin. 59. p. 72. & Cod. 60.

Αγαπητὲ, εἰς βάλλης καλὰς ἀρχὰς. Vat. 440. p. 4. Vat. 441. p. 129. Vat. 442. p. 123. Vat. 443. p. 76. Vat. 1524. p. 101. Vat. 1815. p. 154. Alex. 16. p. 56. Alex. 42. p. 8. Clem. 51. p. 92. * Basil. 113. pag. 181. Cod. 120. p. 6. * Oxon. 268. * Otthobon. 1. pag. 10. * Coislin. 59. p. 74. & Cod. 60.

Αγαπητὲ, ἀγωνίζεσθαι ὡς καλὸς στρατιώτης Χριστῆ. Vat. 440. p. 7. Vat. 441. p. 134. Vat. 442. p. 128. Vat. 443. p. 80. Vat. 1524. p. 103. Vat. 1815. p. 158. Alex. 16. p. 58. Alex. 42. p. 13. Clem. 51. p. 95. * Basil. 113. p. 185. Vide ἀδελφὲ ἀγωνίζεσθαι. Cod. 120. pag. 8. * Oxon. 272. * Coislin. 59. p. 77. & Cod. 60. * Otthobon. 1. p. 14.

Αγαπητὲ, εἰς τυχῆς θεωροπῆς ὥς σε εἴ-
ναι. Vat. 440. p. 25. Vat. 441. pag. 172. Vat. 442. p. 163. Vat. 443. p. 162. Vat. 1815. p. 184. Alex. 16. p. 76. Alex. 42. p. 50. Clem. 51. p. 121. * Basil. 113. p. 211. ἀγαπητὲ ἀδελφὲ, εἰς. Cod. 120. p. 27. * Oxon. 297. * Otthob. 1. p. 44. * Coislin. Cod. 59. p. 101. & Cod. 60.

Αγαπητὲ ἀδελφὲ, εἰς τυχῆς θεωροπῆς. Vide,

Vide , ἀγαπητέ , ἐὰν τύχῃς . Coislin. 59. & 60.
 Ἀγαπητέ , ἐὰν προσαχθῇ σοι ἀναγνώσκων ἐν
 πῶς ὡς . Vat. 440. p. 58. Vat. 441. p. 181.
 Vat. 442. p. 172. Vat. 443. pag. 108. Vat.
 1815. p. 191. Alex. 8. p. 26. Alex. 16. p. 80.
 Alex. 42. p. 58. Clem. 51. 127. * Basil. 113.
 p. 217. Cod. 120. pag. 33. * Oxon. 303.
 * Otthob. 1. p. 51. * Coislin. 59. p. 107.
 & Cod. 60.
 Ἀγαπητέ , ἐὰν ἀποταξάμενος τῷ βίῳ γένῃ μο-
 ναχός . Vat. 440. p. 55. Vat. 441. p. 245.
 Vat. 442. p. 232. Vat. 443. pag. 152. Vat.
 1815. p. 237. Alex. 8. p. 58. Alex. 16. p.
 111. Alex. 42. p. 94. Clem. 51. pag. 175.
 * Basil. 113. pag. 262. Cod. 120. pag. 70.
 * Oxon. 342. * Otthob. 1. p. 87. * Coislin.
 59. p. 147. & Cod. 60.
 Ἀγαπητέ ἀδελφε , ἐὰν ἀποταξάμενος τῷ βίῳ
 γένῃ μοναχός . Vide , ἀγαπητέ ἐὰν ἀπο-
 ταξάμενος . * Basil. 113. p. 262. Cod. 120.
 p. 70. * Oxon. 342. * Otthob. 1. pag. 87.
 * Coislin. 59. p. 147. & Cod. 60.
 Ἀγαπητέ , ἐὰν ἀξιώθῃς χαρίσματος γνώσεως .
 Vat. 440. p. 29. Vat. 441. p. 229. Vat. 442.
 p. 215. Vat. 443. p. 142. Vat. 1815. p. 225.
 Alex. 8. p. 54. Alex. 16. p. 102. Alex. 42.
 p. 85. Clem. 51. p. 163. * Basil. 113. p. 250.
 Cod. 120. p. 60. * Oxon. 332. * Otthob.
 1. p. 78. * Coislin. 59. p. 136. & Cod. 60.
 Ἀγαπητέ , ἐὰν ἀξιώθῃς (al. ἀξιώθῃς) γνώ-
 σεως καὶ ἀκρισεως . Vide supra , ἐὰν ἀξιώ-
 θῃς χαρίσματος .
 Ἀγαπητέ , ἐὰν ἐλθὼν ἀδελφός παρακαλεῖ
 σε , λέγων . Vide infra , ἀδελφε , ἐὰν ἐλθὼν
 ὁ ἀδελφός ὠδυναλεῖ . * Basil. 113. p. 224.
 ὠδυναλέσει σε . Cod. 120. p. 38. * Oxon.
 310. * Otthob. 1. pag. 59. * Coislin. 59.
 p. 113. & Cod. 60.
 Ἀγαπητέ , πρόσεχε σφοδρῶς μὴ ἀπολέσαι
 τὴν διδακτικὴν ὁδόν . Vat. 440. p. 67. Vat. 441.
 p. 198. Vat. 442. p. 189. Vat. 443. p. 121.
 Vat. 1815. p. 204. Alex. 8. p. 35. Alex. 16.
 p. 88. Alex. 42. p. 71. Clem. 51. p. 140.
 * Basil. 113. p. 229. ἀγαπητέ πρόχες .
 Cod. 120. p. 43. * Oxon. 315. * Otthob.
 1. p. 64. ἀδελφε πρόσεχε . * Coislin. 59.
 p. 119. & Cod. 60.
 Ἀγαπητέ , ὅταν τὸς προβεβηκότας ἐν τῷ χρό-
 νῳ

μαλὶ θεάσῃ ἀμελῆντας . Palat. 258. p. 118.
 Ἀγαπητοί , ἐννοηθῶμεν . Otthobon. 1. p. 21.
 Vide , ἐννοηθῶμεν ἀγαπητοί .
 Ἀγαπητοί , ἐὰν ποτὲ ῥυπαροὶ λογισμοί . Alex.
 42. p. 210. In ferm. cujus initium . Ἀρχὴ
 καρποφορίας .
 Ἀγαπητοί μὲς ἀδελφοί , ἀκούσατε ὧς τὸ δευτέ-
 ρον . Vat. 1774. p. 134.
 Ἀγαπητοί , μηδὲν προτιμωσώμεθα πλεῖον .
 Al. Ἀγαπητοί μὲς ἀδελφοί , μηδὲν προτι-
 μωσώμεν πλεῖον . Vat. 1774. p. 135. Pa-
 lat. 17. p. 104. Palat. 269. p. 1. * Cæsar.
 Vindob. Cod. 144. num. 5. Cod. 31. pag.
 409. Cod. 38. p. 125. Initium , Ἀγαπη-
 τοί , μηδὲν προτιμωσώμεθα . Al. Μηδὲν
 προτιμωσώμεν , ἀγαπητοὶ ἀδελφοί τὸ ἀνυπο-
 κείμεν ἀγάπης . Al. Ἀδελφοί , μηδὲν προ-
 τιμωσώμεθα . * Cod. Basil. 17. pag. 87.
 * Oxon. 455. * Cod. Barber. 31. p. 193.
 Ἀγαπητοί , θηνώμεθα ὡς θηναῖοι τραυλῶται .
 Alex. 42. p. 33. * Otthobon. 1. pag. 28.
 θηνώμεθα .
 Ἀγαπητοί , ἐμνήσω τὸ ὥρως ἐκείνης . Vat.
 790. p. 84.
 * Ἀγαπητοί , νυκτὸς καὶ ἡμέρας ὡς τὸ ἐχάτιον
 ἀποβλέποντες ὥραν . Cæsar. Vindob. Cod.
 32. p. 106.
 * Ἀγαπητοί , τί ὄφελος εὐρομῶν ἐν τῷ μεταίῳ
 βίῳ τέτῳ . Cæsar. Vindob. Cod. 32. p. 114.
 Ἀγνοεῖτε , ἀδελφοί μὲς , ποῖον φόβον . Palat.
 68. p. 32.
 Ἀγωνιά , ἀδελφοί μὲς , καὶ φείτω , καὶ τῇ λύ-
 πῃ . Vat. 439. p. 55. Vat. 1815. pag. 79.
 Alex. 8. p. 135. Alex. 16. pag. 214. Palat.
 368. p. 313. Alex. 42. p. 100. Clem. 62.
 p. 137. * Cæsar. Vindob. Cod. Græc. 61.
 p. 192. ἀγωνιάω , ἀδελφοί , καὶ φεικιάω .
 Cod. 31. 319. ἀγωνιά , ἀδελφοί μὲς καὶ
 φρίτω . * Basil. Cod. 69. p. 69. Cod. 113.
 p. 77. * Oxonien. 76. * Otthob. 1. p. 92.
 Cod. 2. pag. 20. * Coisl. 381. pag. 28.
 * Medic. 29.
 Ἀδελφε , μὴ ἐκλύς ἐκ προσώπης ἐπερχομέ-
 νων σοι λογισμῶν . Al. μὴ ἐκλύς ἐκ ἐπερ-
 χομένων λογισμῶν . Vat. 440. pag. 6. Vat.
 441. p. 133. Vat. 442. p. 126. Vat. 443.
 pag. 79. Vat. 1524. pag. 102. Vat. 1815.
 p. 157. Alex. 16. p. 58. Alex. 42. pag. 11.
 Clement. 51. p. 94. Clem. 62. pag. 260.
 * Basil.

Αδελφε, μὴ ἀνέχῃς τὴν καταλαλῆντα . Palat.
258. p.427.

Αδελφοί, συμπαθήσατέ μοι, πωλάγχνα
ἔχοντες οὐκ ἔμελλε . Vat. 439. p.163. Vat.
440. p.145. Alex. 16. pag.148. * Cæsar.
Vindob. Cod. 31. pag. 258. * Oxon. 12.
* Otthob. 1. p.102. Cod. 2. p.2. * Coisl.
59. p.198. * Medic. 23.

Αδελφοί μου, συμπαθήσατέ μοι . Coisl. 59.
pag. 198.

Αδελφοί, εἰάν τις παρὶν ἀλαβεσέρων ἀδελφῶν
ἕως . Vat. 440. p.24. Vat. 441. p.169.
Vat. 442. pag. 160. Vat. 443. pag. 101.
Vat. 1815. p. 183. Alex. 8. p. 19. Alex.
16. p.74. Alex. 42. p.48. Clem. 51. pag.
119. * Basil. 113. pag. 209. Cod. 120.
p.26. * Otthob. 1. pag.42. * Coisl. 59.
p.99. & Cod. 60.

* Αδελφοί μου ἀγαπητοί, ἕως χαρὸν ἔχομεν,
κλαύσομεν . Cæsar. Vindob. Cod. 34.
pag. 38.

* Αδελφοί μου φιλόχριστοι, ἀκρόατε περὶ τῆς δευ-
τέρας καὶ φοβερᾶς πρῆστοις . Oxon. 347.

Αδελφοί, μηδὲν προσημειώμεθα . Vide,
ἀγαπητοί, μηδὲν .

Αδελφοί, κτίσασθε τὴν ἡσυχίαν ὡς περὶ τείχος .
Vat. 442. p.299.

Αδελφοί, μετανοήσωμεν ἵνα τὸ Θεὸν ἰλεωποιη-
σώμεθα . Vat. 442. pag. 306. Vat. 729.
pag. 147.

Αδελφοί λογίζομαι, ὅτι τρεῖς εἰσὶ νυσαγμοί .
Otthob. 1. p.22. Vide, ὡς λογίζομαι .

Αδελφοί μου, βέλομαι ὑμῖν διηγῆσασθαι .
Vat. 797. p. 240. * Oxon. 220.

Αδελφοί, ἀλογίας ἐπιβάμεν, ἵνα ἀλογίας,
Vat. 1524. p.66. Vat. 1608. p.187. Vat.
1815. p.20. Alex. 8. p. 90. * Cæsar. Vin-
dob. Cod. Græc. 61. p.136. * Basil. Cod.
69. p.38. Cod. 113. pag.8. * Coisl. 381.
pag. 85.

Αδελφοί, εἰ ποτὲ συμβῇ ἡμεῖς ὀνειδιθῆναι .
Alex. 48. p.169.

Αδελφοί, μεγάλη ἡ δόξα . Pal. 258. p. 25.

Αδελφοί, μέγας φόβος ἐστὶν ἐν τῇ ὥρᾳ τῆς θανά-
του . Pal. 258. p.40.

Αδελφοί, οἶδατε, ὅτι ἐλθόντες εἰς τὸ μοναστή-
ριον . Pal. 258. p.107.

Αδελφοί, τὸ χερίον ὃν διήξαμεν ἐν τῷ μονήρει
βίῳ . Pal. 258. p.159.

Tom. I.

Αδελφοί, διηγῶσιν βέλομαι ποιήσασθαι . Vat.
457. p.561. 562. 715. 824. 859. 1190.
1259. 1631. *Amphilochii de SS. Basilio
& Ephraem Syro* .

* Αδελφοί, καὶ πατέρες, τῶν ἀνθρώπων οἱ
καὶ πολλῶν μακαρίζουσιν . *S. Theodori Studi-
ta oratio in commemorationem SS. Joannis
Chrysostomi & Ephraem Syri* . Cod. Coisl.
271. p.141.

Αδελφός ὡς καθεζόμενος ἐν ἑσπέρῳ πνευ-
ματικῷ πατέρων . Vat. 439. p.81. Vat.
440. p. 117. Vat. 441. p. 35. Vat. 442.
p.33. Vat. 443. p. 18. Alex. 16. pag. 13.
Alex. 42. p.231. Clem. 51. p.29. * Oxon.
153. * Coisl. Cod. 59. Cod. 60.

Αδελφός ὡς διηγῆσά μοι λέγων . Vat. 440.
p.23. Vat. 442. p.158. Vat. 443. pag. 99.
Vat. 1815. p. 181. Alex. 8. p. 17. Alex.
16. p.73. Alex. 42. p.45. Clem. 51. pag.
117. * Basil. 113. p.208. Cod. 120. p.25.
* Oxon. 293. * Otthobon. 1. p.40. * Coisl.
59. p.97. & Cod. 60.

Αδελφός ἐπεζητεῖ τὸ ἑαυτοῦ ἀδελφόν, καὶ ὡρῶν
εἶπε . Al. Αδελφός ἐζητεῖ . Vat. 440.
p.56. Vat. 441. p.177. Vat. 442. p.167.
Vat. 443. p.105. Vat. 1815. p.188. Alex.
8. p.23. Alex. 16. p.78. Alex. 42. p. 54.
Clem. 51. p.124. * Basil. 113. pag. 214.
Cod. 120. p.30. * Oxon. 30. * Otthobon.
1. p.47. * Coisl. 59. p.104. & Cod. 60.

Αδελφός ὡς ἦλθεν ἐν κοινῷ, θέλων ἀνέσ-
μοναχός . Vat. 442. p. 154. In ferm. cu-
jus initium, Ἀρχὴ καρποφορίας .

Αδελφός ἠρώτησε χέροντα λέγων . ὁ Ἀββᾶς
ἔταξέ με . Pal. 258. p.176.

Ἀγαλείπῳ τῷ Κυρίῳ προσδύχεσθαι χεῖρ .
Vat. 733. p.310.

Ἀδελφός ἐν κατὰ πάρος ὁ τὸ ἀγάπης μακρὰν
ἀπέχων . Al. Ἀδελφός ὁ καὶ κατὰ πάρος .
Al. Ἀδελφός καὶ κατὰ πάρος . Vat. 439.
p.47. Vat. 440. p.82. Vat. 729. p. 159.
Vat. 1815. p. 87. Alex. 8. p. 143. Alex.
16. p.142. Alex. 42. p.151. Clement. 62.
p. 144. * Basil. 113. pag. 96. * Oxon. 3.
* Otthob. 1. pag. 262. μακρὰν ὑπάρχων .
* Coisl. 59. p.190. * Medic. 5.

Ἀδελφός καὶ κατὰ πάρος ὁ μὴ κτιστάμενος ἑσπέρ-
μονῃ . Al. Ἀδελφός ὁ καὶ κατὰ πάρος . Vat. 439.
p.48. Vat. 440. p.83. Vat. 729. pag. 160.

a a

Vat.

Vat. 1815. p.88. Alex. 8. 144. Alex. 16. p.143. Alex. 42. p.153. Clem. 62. pag. 145. * Basil. 113. p.98. * Oxon. 4. * Otthob. 1. p.264. * Coisl. 59. p.191. * Medic. 8.

Αἰθλιος καὶ παλάμωρος ὁ πάντι ψάιδει ἐνδελεχίζων. Al. Αἰθλιος ὃ καὶ παλάμωρος ὁ πάντι. Vat. 439. p.139. Vat. 440. pag.85. Vat. 729. p.162. Vat. 1815. p.91. Alex. 8. p. 147. Alex. 16. pag. 144. Alex. 42. p. 156. Clem. 62. pag. 148. * Basil. 113. p.101. * Oxon. 7. * Otthob. 1. pag. 268. * Coisl. 59. 194. * Medic. 14.

Ἀγε, ἀγαπητέ, ὁ ἐλθὼν ἡμεῖς αἰμοναχός. Vat. 439. p. 90. Vat. 440. p. 116. Vat. 441. p. 48. Vat. 442. p. 44. Vat. 443. p.26. Alex. 16. p.19. Clem. 51. pag. 38. In ferm. cujus initium, ὁφειλέται. * Oxon. 160. * Coisl. Cod. 59. p.24. & Cod. 60.

Ἀγε, ἀγαπητέ, πὰ δυοῖατα πάθη. Vat. 439. p. 94. Vat. 440. p. 120. Vat. 441. p.54. Vat. 442. p. 50. Vat. 443. pag. 29. Alex. 16. p.22. Clem. 51. p.42. In ferm. ὁφειλέται. * Oxon. 164. * Coisl. Cod. 59. & Cod. 60.

Ἀγε ἢ Ἀποστόλῃς λέγοντος. Θέλω ὃ πάντας ἀνθρώπους. Vat. 440 p. 76. Vat. 441. p.218. Vat. 442. p.210. Vat. 443. p.35. Alex. 8. p.47. Alex. 16. p. 97. Alex. 42. p. 84. Clem. 51. p. 156. * Basil. 113. pag. 243. Cod. 120. p.54. * Oxon. 329. * Otthob. 1. p.77. * Coisl. 59. pag. 132. & Cod. 60.

Ἀκούσατε τὰ ὅσα ὑμεῖς οἱ υἱοὶ φωτὸς ὄντες. Vat. 440. p.94.

Ἀκούσατε ἀδελφοὶ ἀγαπητοὶ, ὅσοι τὸ ἅγιον βάπτισμα. Vat. 572. p.224. * Ambros. 10.

Ἀκούσατε ἀγαπητοὶ μὲ ἀδελφοί.

Ἀλλ' ἐπειδὴ ἀλίσκονταί τινες ὑπὸ τῷ κακοτέχνῃ. Vat. 439 p.167. * Otthob. 1. p.308. Vide, Εἰπεδὴ. * Med. 54.

Ἀλλ' ὡς παρθένη δέσπονα ἄχραντε θεοτόκε. Vat. 1190. p.1147. * Coisl. Cod. 312.

Ἀναγκάον ὃ ἡγνισάμην καὶ τὰ τέτοις ἀκόλυστα. Vat. 439. p.78. Vat. 440. pag. 116. Vat. 441. p. 34. Vat. 442. pag. 29. Vat. 443. p.16. Alex. 16. p.11. Alex. 42. pag. 228. Clem. 51. p.26. * Oxon. 150. * Coisl. Cod. 59. p.14. & Cod. 60.

Ἀνεσπέρει φωτὸς ἡ ἡσυχία. Vat. 1190. pag. 1142. * Coisl. 312.

Ἀνὴρ ἐν ἀμελείᾳ ἀγῶν πὰς ἡμέρας ἑαυτοῦ. Al. αὐτῷ. Al. αὐτῷ. Vat. 440. p. 27. Vat. 441. p.175. Vat. 442. p.166. Vat. 443. p.105. Vat. 1815. p.187. Alex. 8. pag. 22. Alex. 16. p.77. Alex. 42. p.53. Clem. 51. p.123. * Basil. 113. pag. 213. Cod. 120. 29. * Oxon. 299. * Otthob. 1. pag. 46. * Coisl. 59. p.103. & Cod. 60.

Ἀνδρωποὶ δύο ἐπορεύοντο εἰς πόλιν. Vat. 439. p.90. Vat. 440. p.118. Vat. 441. pag. 49. Vat. 442. p.45. Vat. 443. p.26. Alex. 16. p.19. Clem. 51. p.38. * Oxon. 160.

Ἀπαντᾷ ὡς πάντων εἰς σωάξιν. Pal. 258. pag. 289.

Ἀποιμίζει ὁ Θεὸς τὸ δίκαιον Ἀβραάμ. Vat. 455. p. 282. Clem. 57. pag. 39. * Caesar. Vindob. Cod. 38. pag. 93. * Oxon. 415. * Barberin. 58. p.57. * Coisl. 121. p.51.

Ἀποταγὴ ἢ ἐπὶ ἀγίᾳ βαπτίσματος. Vat. 438. p.16. Vide, ἡ ἀποταγὴ.

Ἄρα ἀδελφοί μὲ ὅταν δεικνύσιν οἱ μάρτυρες. Vide, Προσέχετε.

Ἄρα τίς τὸ πρῶτον βίον ἐλογίσαστο. Vat. 1815. p.71. Alex. 8. pag. 129. * Caesar. Vindob. Cod. Græc. 61. p. 185. * Basil. Cod. 69. p.66. Cod. 113. p.68.

Ἀρχὴ καρποφορίας ἀνδρός. Vat. 439. pag. 6. Vat. 440. p.38. Vat. 441. pag. 246. Vat. 442. pag. 233 & 314. Vat. 730. pag. 159. Vat. 1815. p.238. Alex. 8. p.49. Alex. 16. p.111. Alex. 42. p.186. Clem. 51. p.176. Palat. 258. p.228. * Caesar. Vindob. Cod. Græc. 61. p.92. * Cod. Basil. 69. p.1. Cod. 113. p.263. Cod. 120. pag. 87. * Oxon. 200. * Barberin. 31. p.250. * Otthobon. 1. p.352. * Coisl. 59. p.148. Cod. 60. Cod. 238. p.14. * Ambros. 5.

Ἀρχὴ ἀποταγῆς μοναχῷ φοβεῖσθαι τὸ Θεόν. Vat. 440. p.90. * Caesar. Vindob. Cod. 31. pag. 426.

Ἀρχὴ καταστροφῆς ψυχῆς μοναχῷ, μέλως. Vat. 440. p.97. Vat. 441. p.74. Vat. 442. p.69. Vat. 443. p.41. Vat. 733. pag. 213. Vat. 1815. p.27. Alex. 8. p.118. Alex. 16. p.31. Alex. 42. p.27. Clem. 62. pag. 134. Clem. 51. pag. 56. * Caesar. Vindob. Cod. Græc. 61. p.142. * Basil. Cod. 69. p.41. Cod.

Cod. 113. p. 16. * Oxon. 176. * Otthob. 1.
p. 99. * Coisl. Cod. 59. p. 40. & Cod. 60.
Ἀρχὴ πένδης τὸ ἐπιγινώσκειν ἡμῶν . Pal.
258. p. 363.
* Ἀσιωνέτος , ἀμαθὴς , ἀσεβὴς καὶ ὑπελὴς .
Barberin. 31. p. 310.

B.

* Βασιλεὺς ἑράνιος . Barberin. 31. p. 298.
Βέλομαι ὑμῶν , ἀδελφοί , ὑπομνήσαι περὶ τῶν
ἐπιχειρήσεων . Pal. 258. p. 195.
Βέλομαι δέ , ἀγαπητοί , διηγέσασθαι . Vat.
797. * Oxon. 227. p. 450.

Γ.

Γέροντες . Vat. 439. p. 1. Vat. 1524. p. 98. Vat.
1815. p. 148. Alex. 42. p. 1. * Cod. Otth. 1.
p. 4. * Cod. Coisl. 381 p. 2. ἐγένετό τις ἀνὴρ .
Vita S. Ephraem Syri , auctore Anonymo .
* Basil. 113. p. 175. Cod. 120. p. 1. Vide
ἕως οὗτος .
Γέγραπται . τῶν ἔχοντι δοθήσεται καὶ πεποιη-
θήσεται . Vat. 440. p. 106. Vat. 441. pag.
169. Vat. 442. p. 159. Vat. 443. p. 100.
Vat. 1815. p. 182. Alex. 8. p. 18. Alex. 16.
p. 74. Alex. 42. p. 47. Clem. 51. p. 118.
* Basil. 113. p. 208. Cod. 120. pag. 208.
* Oxon. 294. * Otthob. 1. p. 41. * Coisl.
59. p. 98. & Cod. 60.
Γίνετι γὰρ ἐν φρονίμῳ ὡσεὶ ὄφιν . Vat. 442.
p. 18. Alex. 42. p. 219. Pars Adhortatio-
nis , cujus initium , προσεκτέον ἀπὸ κακῆς .
Γίνωσκε τέκνον , ὅτι οὕτως εἰσιν οἱ λόγοι . Pal.
91. p. 138. Vat. 375. p. 177.

Δ.

Δεῖ δὲ καὶ τὰς ἑξ οἰκτρῶ βίβιν καὶ μοχθήσας . Vat.
440. p. 8. Vat. 441. p. 137. Vat. 442.
pag. 130. Vat. 443. pag. 81. Vat. 1524.
p. 104. Vat. 1815. p. 160. Alex. 16. p. 60.
Alex. 42. p. 14. * Basil. 113. p. 186. δεῖ καὶ
τὰς . Cod. 120. 9. * Oxon. 273. * Otthob.
1. p. 15. * Coisl. 59. p. 79. & Cod. 60.
Δεῖ τὸ νέον ἀσκητὴν ἀκτῆμονα βίον ἔχειν . Alex.
42. p. 138.
Δέξαι δέσιν ῥυπαρὰ καὶ ἀκαθάρτα εἶδος .
Vat. 1190. 1117. * Cod. Coisl. 312.
Δέσποινα ὑπεραγία μὲν θεοπνεῦμα κεχαρισμένη .
Vat. 1190. 1137. * Coisl. 312.
Tom. I.

Δέσποινα πανδύμνητε καὶ πανάγαθε . Vat.
1190. p. 1144. * Coisl. 312.
Δέσποτα Κύριε ὁ Θεὸς ἔσθω καὶ τῇ γῆς .
Vat. 778. p. 43.
Δεῦτε πάντες ἀδελφοί , ἀκούσατε συμβουλῆς
ἐμῆς . ἥδη γὰρ σωθήσασιν ἡμεῖς ἡ ἡμέρα .
Vat. 439. p. 60. Vat. 1524. p. 75. Vat.
1815. p. 36. Alex. 8. p. 99. Alex. 16. pag.
254. Alex. 42. p. 107. Clem. 62. p. 224.
* Caesar Vindob. Cod. Græc. 31. p. 381.
& Cod. 61. p. 151. * Basil. Cod. 64. pag.
46. Cod. 113. p. 28. * Coisl. 381. p. 35.
* Medic. 45. * Oxon. 553. * Barberin.
Cod. 31. p. 210. * Otthob. 1. pag. 137.
Cod. 2. p. 72.
* Δεῦτε πάντες ἀδελφοί , ἀκούσατε καλῆς συμ-
βουλίας . Αἱ καλῆς συμβουλίας ἐμῆς . Cæ-
sar. Vindob. Cod. 61. pag. 216. Cod. 31.
p. 402. * Basil. Cod. 69. p. 59. Cod. 113.
pag. 54.
Δεῦτε πάντες ἀδελφοί , καὶ ἀκούσατε ἐμῆς ἑλα-
χίστης Εὐφραΐμ , καὶ καθήσωμεν κειτὴν ἡμέτερον
λογισμόν . Αἱ Δεῦτε πάντες ἀδελφοί μὲν ,
ἀκούσατέ μὲν ἑλαχίστης Εὐφραΐμ , καὶ καθή-
σωμεν κειτὴν ἀγνοίαν ἡμῶν . Αἱ Δεῦτε
πάντες ἀδελφοί , ἀκούσατε συμβουλῆς ἐμῆς
ἑλαχίστης καὶ ἀπαίδευστης Εὐφραΐμ . καὶ
θήσωμεν κειτὴν ἡμέτερον λογισμόν . Cod.
Vat. 1815. p. 58. Vat. 439. p. 232. Vat.
440. p. 99. Alex. 16. p. 54. Clem. 62. pag.
183. * Caesar. Vindob. Cod. Græc. 61.
pag. 173. κειτὴν τὴν ἡμέτερον λογισμόν .
* Basil. Cod. 69. 80. Cod. 113. p. 124.
* Barberin. Cod. 31. p. 216. * Otthob. 1.
pag. 165.
Δεῦτε ἀγαπητοί , δεῦτε πατέρες καὶ ἀδελφοί
μὲν , τὸ ἐκλεκτὸν ποιμνιον ἔσθω , οἱ
ἐσθραγισμένοι ἔσθω ἑρατιστά , δεῦτε
τέκνα ἀκούσατε λόγον σωτήριον τῷ ψυχῶν
ὑμῶν . Vat. 729. p. 173. Vat. 1192. p. 46.
Palat. 269. p. 30. Pal. 364. p. 32. Alex. 16.
p. 154. * Caesar. Vindob. Cod. 31. 265.
* Oxon. 19. * Barberin. Cod. 245. pag.
263. * Coisl. 59. p. 203. Cod. 381. pag.
123. * Otthobon. Cod. 2. p. 10. * Med. 25.
Δεῦτε ἀγαπητοί μὲν , δεῦτε πατέρες καὶ ἀδελ-
φοί μὲν , ποιμνιον ἐκλεκτὸν τῷ σωτήρι ,
πραγματῶμεθα ἕως ἡνίκα ἡ πανήγυρις .
Vat. 1524. p. 69. Vat. 1815. p. 98. Alex.

42. p. 179. * Basil. 113. p. 108. * Coisl.
381. p. 101. * Ambros. 1.

Δεῦτε λοιπὸν ἀδελφοί, περιφρονήσωμεθα
τὰ ὀνόματα. Vat. 1524. pag. 84. Vat.
1815. pag. 114. * Basil. Cod. 69.
pag. 89. Cod. 113. pag. 146.

Διὰ τὸ μὴ βέλεσθαι ἡμῶς μιανὰν θλίψιν ἁπο-
μείναι. Pal. 258. p. 85.

Διάφοροι κολάσεων τόποι εἰσὶν. Al. Διάφοροι
τόποι εἰσὶν τῶν κολάσεων. Al. Διάφορα κολά-
σεις εἰσὶν. Vat. 438. p. 19. Vat. 439.
p. 150. Vat. 562. p. 92. Vat. 702. p. 165.
Vat. 1524. p. 90. Vat. 1815. p. 137. Vat.
1774. p. 140. Palat. 17. p. 111. Pal. 68.
p. 17. Pal. 269. p. 17. Clem. 60. pag. 100.
* Basilian. Cod. 13. p. 10. Cod. 69. p. 95.

Διαφόρως πολεμῶνται οἱ ἐν ὑποταγῇ πνευμα-
τικῇ πατρὶς. Vat. 440. p. 16. Vat. 441.
p. 154. Vat. 442. p. 145. Vat. 443. p. 91.
Vat. 1524. p. 107. Vat. 1815. pag. 172.
Alex. 8. p. 10. Alex. 16. p. 67. Alex. 42.
p. 37. Clem. 51. p. 108. * Basil. 113. pag.
198. Cod. 120. p. 18. * Oxon. 285. * Ot-
thob. 1. pag. 31. * Coislin. 59. pag. 89. &
Cod. 60.

Διήγησά ημῖν ταῦτα ὡς φίλε ἔ Θεῷ. Vat. 438.
pag. 18.

* Διπλῆς ἡμῖν ὁ κάματος, καὶ δυνήξανον τὸ
ζήτημα περὶ δικαιοσύνης. Cæsar. Vindob.
Cod. 249. p. 143.

Δοκῶ ὅτι. Vat. 439. p. 178. * Otthobon. 1.
pag. 330.

Δόξα σοι, ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι ὁ Θεός.
Vat. 440. p. 1. Vat. 441. p. 122. Vat. 442.
p. 116. Vat. 443. p. 72. Vat. 1524. p. 99.
Vat. 1815. p. 149. Alex. 16. p. 54. Alex.
42. p. 2. Clem. 51. p. 87. Clem. 62. pag.
128. * Cæsar. Vindob. Cod. Græc. 61.
p. 1. * Basil. 113. p. 176. Cod. 120. p. 2.
* Oxon. 264. * Otthob. 1. p. 5. * Coislin.
Cod. 59. pag. 69. Cod. 60. & Cod. 381.
pag. 55.

Δοτιρ τῶν ἀγαθῶν, καὶ πηγὴ ἱαμάτων. Al.
Δοτιρ πάντων τῶν ἀγαθῶν. Al. Δοτιρ.
Vat. 439. p. 40. Vat. 729. p. 179. Alex.
16 pag. 235. * Cæsar. Vindob. Cod. 31.
p. 351. * Oxon. 106. * Barberin. 31. pag.
290. * Otthob. 1. p. 133. Cod. 2. p. 33.
* Coisl. 381. p. 97. * Medic. 33.

E.

Εἰ καθεζήσῃ ὑποταγῇ πνευματικῇ πατέ-
ρων. Al. Εἰ καθεζέσῃ. Vat. 439. p. 79.
Vat. 440. p. 116. Vat. 441. pag. 35. Vat.
442. p. 30. Alex. 16. pag. 12. Alex. 42.
p. 229. Clem. 51. pag. 27. * Oxon. 151.
* Coisl. Cod. 59. & Cod. 60.

Εἰ μεσάσῃ ὁ ἀδελφός σε πάρεργον. Vat.
439. p. 80. Vat. 440. p. 117. Vat. 441.
p. 37. Vat. 442. p. 31. Vat. 443. pag. 17.
Alex. 16. p. 13. Alex. 42. p. 229. Clem. 51.
p. 28. * Oxon. 152. * Coislin. Cod. 59.
Cod. 60.

Εἰ ἀπαντᾷς πρὸ πάντων ἐν τῇ σωάξει.
Vat. 439. p. 90. Vat. 441. p. 48. Vat. 442.
p. 32. Vat. 443. p. 18. Alex. 16. pag. 13.
Alex. 42. p. 230. Clem. 51. p. 29. * Oxon.
152. * Coisl. Cod. 59. Cod. 60.

Εἰ ὡς πρὸς ἐλθὼν Κοι μυσικῶς, λέγων. Vat.
439. p. 82. Vat. 441. pag. 38. Vat. 442.
p. 34. Vat. 443. p. 19. Alex. 16. pag. 14.
Alex. 42. pag. 232. Clem. 51. * Oxon.
153. * Coisl. Cod. 59. Cod. 60.

Εἰ δὲ πόλεμος τῆ σαρκὸς ἐπαναστῇ σοι. Al.
Εἰ ὅ ὁ πόλεμος. Vat. 439. pag. 91. Vat.
440. p. 118. Vat. 441. p. 51. Vat. 442.
p. 46. Vat. 443. p. 27. Alex. 16. pag. 20.
Clem. 51. p. 39. * Oxon. 161. Εἰ ὅ ὁ
πολέμος. * Coisl. Cod. 59. Cod. 60.

Εἰ ἐργαζομένης σε τὸ ἔ Κνεῖς ἔργον. Vat.
439. p. 97. Vat. 440. p. 122. Vat. 441.
p. 59. Vat. 442. p. 54. Vat. 443. pag. 32.
Alex. 16. p. 24. Clem. 51. p. 45. * Oxon.
167. * Coislin. Cod. 59. Cod. 60.

Εἰ ὡς ἀπὸ μεγάλης ἀπολήψεως ἔ ματαίε
βίη. Vat. 440. p. 4. Vat. 441. pag. 128.
Vat. 442. p. 122. Vat. 443. pag. 76. Vat.
1524. p. 101. Vat. 1815. pag. 154. Alex.
16. p. 56. Alex. 42. p. 8. Clem. 51. p. 91.
* Basil. 113. pag. 181. Cod. 120. pag. 5.
* Oxon. 268. * Coislin 59. pag. 73. &
Cod. 60.

Εἰ συμβῇ διὰ ἀδελφὸν ἐλθεῖν εἰς τὴν μονήρην
βίον ἢ οἷας δὴποτε πρὸς φάσεως. Otthob.
1. pag. 23. Vide, Εἰ ἐλθὼν ἀδελφός ἢ
οἷας.

Εἰ ἐλθὼν ἀδελφός ἢ οἷας δὴποτε πρὸς φάσεως.
Al. Εἰ ἐλθὼν ἀδελφός εἰς τὴν μοναχὸν ἢ
οἷας

οἷας δὴ ποτε παρὰ φάσεως. Al. Εἰς τὴν συμῶν
 ἡνὰ ἀδελφὸν ἐλθεῖν εἰς τὴν μονήρην βίον ὅς
 οἷας &c. Al. Εἰς τὴν συμῶν ἡνὰ ἀδελφὸν ἐλθεῖν
 εἰς τὴν μονήρην &c. Vat. 440. p. 14. Vat. 441.
 p. 149. Vat. 442. p. 140. Vat. 443. p. 88.
 Vat. 1524. p. 108. Vat. 1815. pag. 168.
 Alex. 8. p. 8. Alex. 16. pag. 65. Alex. 42.
 p. 24. Palat. 368. p. 310. Clem. 51. p. 105.
 * Basil. 113. p. 195. Εἰς τὴν ἐλθὴν ἀδελφὸς
 εἰς μοναχικὸν. Cod. 120. p. 15. * Oxon.
 281. * Otthob. 1. pag. 23. * Coisl. Cod.
 59. p. 86. & Cod. 60.
 Εἰς τὴν συμῶν ἀδελφὸν ὅς κοινοβίῳ χωρῶνται.
 Vat. 440. p. 21. Vat. 441. p. 165. Vat. 442.
 p. 155. Vat. 443. p. 97. Vat. 1815. p. 179.
 Alex. 8. p. 16. Alex. 16. p. 72. Clem. 51.
 p. 155. * Basil. 113. pag. 205. Cod. 120.
 p. 23. * Oxon. 291. * Otthobon. 1. p. 38.
 * Coisl. 59. p. 95. & Cod. 60.
 Εἰς τὴν συμῶν πικρία, ὅς κακίαν συμῶνται. Al.
 Εἰς τὴν συμῶν, ὅς κακίαν τὸ συμῶνται. Al.
 Εἰς τὴν συμῶν πικρία, ὅς κακίαν μὴ τὸ συμ-
 ῶνται. Vat. 440. p. 26. Vat. 441. p. 173.
 Vat. 442. p. 164. Vat. 443. p. 103. Vat.
 1815. p. 185. Alex. 8. p. 21. Alex. 16.
 p. 76. Alex. 42. p. 50. Clem. 51. pag. 122.
 * Basil. 113. pag. 211. Cod. 120. pag. 28.
 * Oxon. 298. * Otthob. 1. p. 45. * Coisl.
 Cod. 59. p. 101. Cod. 60. & Cod. 381.
 pag. 141.
 Εἰς τὴν χεῖρας τῶν ἀδελφῶν σὺ ἡ. Palat. 258.
 pag. 390.
 Εἰς τὴν ἀξιοθέσση γνώσεως. Vide, ἀγαπητέ,
 εἰς τὴν ἀξιοθέσση.
 Εἰς τὴν συμῶν σοὶ συνοφαντιῶνται. Palat. 258.
 pag. 419.
 Εἰς τὴν καθεστῆσαν ἐρήμῳ καταμόνας τὴν ἀσκησιν.
 Vat. 440. p. 110. Vat. 441. p. 18. Vat.
 442. pag. 12. Vat. 443. pag. 6. Alex. 16.
 p. 5. Alex. 42. p. 214. Clem. 51. pag. 15.
 * Oxon. 140.
 Εἰς τὴν πνεῦμα ὑπερηφανείας. Vat. 439. p. 50.
 In Adhortatione, quæ incipit, εἰπέ τις
 τῶν ἀγίων.
 Εἰς τὴν ἐλθὴν ἀδελφὸς εἰς κοινοβίον ἐκ τινος παρὰ φά-
 σεως. Pal. 258. p. 132.
 Εἰς τὴν ἀνὴρ ἐν τῇ ἀνατολῇ. Cod. Coisl.
 381. p. 2. Vide, Γέγονέ τις.
 Εἰς τὴν Εὐφραῖμ ὁ παπεινὸς καὶ ἐλάχιστος καὶ

ἀμαρτωλὸς. Vide, Εἰς τὴν Εὐφραῖμ ἀπο-
 θνήσκω. Medic. 76.
 Εἰς τὴν Εὐφραῖμ ἀποθνήσκω. Vat. 438. p. 186.
 Vat. 440. pag. 151. Vat. 1815. pag. 266.
 * Cæsar. Vindob. Cod. 61. p. 259. * Basil.
 Cod. 69. p. 16. Cod. 113. p. 300. * Oxon.
 365. * Coisl. 238. p. 168. Cod. 296. pag.
 120. * Medic. 76.
 Εἰς τὴν Εὐφραῖμ ἀμαρτωλὸς. Vat. 439. pag. 2.
 & 28. Vat. 440. p. 100. Vat. 442. p. 293.
 Alex. 16. p. 247. Alex. 42. p. 134. Clem.
 62. pag. 185. * Cæsar. Vindob. Cod. 61.
 p. 256. Cod. 31. p. 370. * Basil. Cod. 69.
 p. 104. * Oxon. 126. * Medic. 41.
 Εἰς τὴν καρδίαν ἐχωρῶν ἀγαπητοί. Vat. 439.
 p. 80. Vat. 440. p. 117. Vat. 441. p. 37.
 Vat. 442. p. 32. Vat. 443. p. 18. Alex. 16.
 p. 13. Alex. 42. p. 230. Clem. 51. p. 28.
 * Oxon. 152. * Coisl. Cod. 59. Cod. 60.
 * Εἰς τὴν ἀδελφοί μὴ ἀγαπητοί, εἰς τὴν ἐρέφει
 εἰς τὴν ὀπίσω. Cæsar. Vindob. Cod. 210.
 num. 22.
 Εἰς τὴν ἀδελφοί τὴν ἀδελφείαν αὐτῶν. Vide.
 ἰδόντες. Medic. 40.
 Εἰς τὴν μαρτυρικῶν ἀγαθῶν βέλομαι. Vat.
 679. p. 34.
 * Εἰς τὸν καλὸν ἀπονεῖσθαι πρὸς τινος. Vide.
 Καλὸν τὸ προσέχειν.
 Εἰπατε ἡμῖν οἱ ἀπὸ καρδίας λαλῶντες. Vat.
 439. p. 201. * Medic. 69.
 Εἰπέ τις τῶν ἀγίων. μελέτω καλὰ. Vat. 440.
 p. 114. Vat. 441. p. 30. Vat. 442. p. 25.
 Vat. 443. p. 13. Alex. 16. p. 10. Alex. 42.
 p. 224. Clem. 51. pag. 24. * Oxon. 148.
 * Coisl. 59. p. 11. & Cod. 60.
 Εἰπω μὴ δακρύων. Vat. 438. pag. 18. Vat.
 1524. p. 89. Vat. 1815. p. 136. Vide,
 Λαλήσω.
 * Εἰς τὸν μίχλιν διωπατὴν μὴ γίνεσθαι κατ' αὐτῶν εἰς
 ἀπαξίαν νεωτέρων. Oxon. 423.
 Εἰς τὸν καρπὸν τὴν ὑπακοῆς ἀφορῶν ἀδελφεῖ. Vat.
 440. p. 30. Vat. 441. p. 229. Vat. 442.
 p. 216. Vat. 443. pag. 143. Vat. 1815.
 p. 226. Alex. 8. p. 55. Alex. 16. p. 103. Alex.
 42. p. 95. Clem. 51. p. 164. * Basil. 113. p.
 251. Cod. 120. p. 61. * Oxon. 333. * Otth.
 1. p. 89. * Coisl. 59. p. 137. & Cod. 60.
 Εἰς τὸν κατὰ νύκτα καὶ δάκρυα ἐν πνεύματι
 Vat. 1524. pag. 72. Vat. 1815. pag. 101.

- Conjungitur cum sermone, cuius initium, *πῶς ἐγώ*, Vat. 438. Vat. 562. Vat. 800. Vat. 1190. Vat. 1652. Clem. 14. * Basil. Cod. 69. p. 76. Cod. 113. p. 116. *Ἐχει κατανύξεως δάκρυα*.
- Ἐκ τῆς χώρας τὸ θέρους καὶ χαρμοναί*. Vat. 455. p. 136. Vat. 561. p. 28. Vat. 562. pag. 36. Vat. 820. p. 196. Vat. 1216. p. 207. Vat. 1641. p. 377. Vat. 1671. p. 97. Vat. 1673. p. 168. Palat. 317. p. 95. Clem. 49. pag. 201. Clem. 55. p. 78. Clem. 62. p. 273. * Basil. Cod. 52. pag. 158. * Oxon. 247. * Barberin. 56. p. 82. * Coisl. 307. p. 49. * Ambros. 2.
- Ἐμυθεῖ ἐν σὺ ἀγαπητὲ ἐν τῇ κλήσει*. Vat. 439. p. 108. Vat. 440. p. 129. Vat. 441. p. 73. Vat. 442. p. 69. Alex. 16. pag. 31. Clem. 51. p. 55. In serm. cuius initium, *ὀφειλέται*. * Oxon. 176. * Coisl. Cod. 59. Cod. 60.
- Ἐμποροὶ ἐσμὲν πνευματικοὶ ἀδελφοί*. Vat. 375. p. 189.
- Ἐμφόβως ὑμᾶς ἐνορκῶ ὅσοι κάποιχοι πόλεως ἐδέσσης*. Vat. 790. p. 84. Fragmentum ex Testamento, cuius initium, *Ἐγὼ Ἐφραίμ δὲ ποθήσκω*.
- Ἐν ταύτῃ τῇ ἡμέρᾳ τῇ πρώτῃ καὶ δευτέρᾳ*. Vat. 438. p. 28. Vat. 439. pag. 236. Vat. 441. p. 5. Vat. 562. pag. 103. * Cæsar. Vindob. Cod. 31. p. 364. * Oxon. 122. * Otthob. 1. p. 167. * Coisl. 60. pag. 5. * Medic. 38.
- Ἐν μιᾷ τῶν ἡμερῶν ὁρῶν λίαν ἀναστὰς*. Al.
- Ἐν μιᾷ τῶν ἡμερῶν ὁρῶν λίαν ἀναστὰς*. Al.
- Ἐν μιᾷ τῶν ἡμερῶν ὁρῶν βαθείως ἀναστὰς*. Vat. 439. p. 31. Vat. 468. pag. 278. Alex. 16. p. 238. Alex. 42. pag. 140. Clem. 62. p. 238. * Cæsar. Vindob. Cod. 31. p. 355. * Oxon. 110. * Otthobon. 1. pag. 155. Cod. 2. pag. 37. * Coisl. 381. pag. 108. * Medic. 34.
- Ἐν τίνι καταργεῖται ὁ δαίμων τῆς πορνείας*. Vide, *Οὐ μόνον δι' ἀποχῆς*.
- Ἐν πολλοῖς ὑμῖν, ἀδελφοί, δοκῶ χρησιμεύειν*. Alex. 16. p. 218. * Cæsar. Vindob. Cod. 31. pag. 325. * Oxon. 82. * Otthob. 1. p. 184. Cod. 2. p. 68. * Medic. 30.
- Ἐν τῷ κοσμικῷ βίῳ ὁ φιλοκαλῶν τὸ σῶμα αὐτοῦ*. Vat. 663. p. 188.
- Ἐν ὅλῃ διωάμει σε τίμα τὸ πατέρα σε*. Pal. 258. p. 189.
- Ἐν κοινοβίῳ καθεζόμενος, μὴ ἐκκλίνας*. Vide, *Ἐὰν καθεζῇ ἐν ἐρήμῳ*. Pars est ejus adhortationis. Alex. 42. p. 214.
- * *Ἐν τέτῳ τῷ μοναστείῳ, τῷ πᾶσι γνωστέῳ, γέγονε πρὸς θένος*. Oxon. 319.
- Ἐννοηδῶμεν ἀγαπητοὶ τὴς ἐσώπας ἐνώπιον τοῦ ἐπιγναῖς βασιλέως*. Vat. 440. pag. 12. Vat. 441. p. 146. Vat. 442. p. 138. Vat. 443. p. 86. Vat. 1524. p. 107. Vat. 1815. pag. 166. Alex. 8. p. 6. Alex. 16. p. 64. Alex. 42. p. 22. Clem. 51. p. 103. * Basil. 113. pag. 193. Cod. 120. p. 14. * Oxon. 280. * Otthob. 1. p. 21. * Coisl. 59. p. 84. & Cod. 60.
- Ἐννοήσωμεν ἀδελφοί, ὅτι ἐδὲν ἡμᾶς ὀφειλέσει*. Vat. 1524. p. 97. Vat. 1815. p. 113. Pal. 68. p. 31. * Cæsar. Vindob. Cod. 61. pag. 256. * Basil. Cod. 69. p. 103. Cod. 113. p. 174.
- Ἐορτή μοναχῶν τήρησις ἐν πολλῇς Κυρίαις*. Palat. 258. p. 318.
- Ἐπειδὴ ἀλίσκονταί τινες ὑπὸ τῆς κακοτέχνης*. Otthob. 1. p. 308. Vide, *Ἀλλ' ἐπειδὴ*. Medic. 54.
- Ἐπειδὴ οἱ φιλήδονοι γεγυμνασμένῃν ἔχοντες ἑαυτῶν καρδίαν*. Vat. 439. p. 167. * Otthob. 1. p. 309. * Medic. 55.
- Ἐπειδὴ ὁ ἡμέτερος νῆς*. Vat. 439. pag. 172. * Otthob. 1. p. 135. * Medic. 58.
- Ἐπεὶ σε πρῶτά τινι καὶ μεσίτῳ*. Vat. 1190. p. 1140. * Coisl. 312.
- Ἐπείνεσά σε*. Vide, *Ἐπῆνεσα*.
- Ἐπερωτῶνται ποιμένες ἡγὰρ ἐπίσκοποι*. Vat. 439. p. 146.
- Ἐπῆνεσά σε τὸ πᾶσι καὶ τῷ πνεύματι*. Vat. 439. p. 108. Vat. 440. p. 130. Vat. 441. p. 78. Vat. 442. p. 73. Vat. 443. 44. Alex. 16. pag. 33. Clem. 51. pag. 59. * Oxon. 179. * Otth. 1. p. 276. * Coisl. Cod. 59. pag. 42. Cod. 60. p. 89.
- Ἐπὶ τῇ καρπῶν*. Vide, *Εἰς τὴν καρπὸν*. Oxon. 333.
- Ἐπικατόρατος ὁ, καὶ παλαίπωρος ὅς ὑπακούω ὁδὸν ἐκτίσας*. Al. *Ἐπικατόρατος καὶ παλαίπωρος ὅς ὁδὸν ἐκτίσας ὑπακούω*. Vat. 440. p. 86. Vat. 439. pag. 140. Vat. 729. pag. 163. Vat. 1524. p. 67. Vat. 1815. p. 91. Alex. 16.

Alex. 16. p. 145. Alex. 42. p. 157. Clem. 62. p. 149. * Basil. 113. p. 102. * Oxon. 7. * Otthob. 1. p. 269. * Coisl. 59. pag. 195. * Medic. 16.
 Ἐπὶ τὰ εἶσιν αἱ ἐργασίαι τῷ μοναχῷ. Vat. 375. pag. 179.
 Ἐρδυνάται ἑκάστη σφραγὶς. Palat. 17. p. 110. Pal. 68. p. 14. Pal. 269. p. 12. Vide, Τότε ἐρδυνάται.
 Ἑρμηνεία εἰς τὴν γένεσιν καὶ ἔξοδον. Vat. 746. Vat. 747. Vat. 748. Vat. 1190. p. 806. 811. 813. Vat. 1657. Vat. 1668. Palat. 203. Alex. 7. p. 35. * Barberin. Cod. 23. & Cod. 185. * Coisl. Cod. 5. & Cod. 6. * Cæsar. Vindob. Cod. 4. lib. 3. p. 17.
 Εἰς Γ'ω'. Palat. 230. Vat. 751. Vat. 1231. * Εἰς Βασιλειῶν. Cod. Coisl. 8.
 Εἰς Ψαλμὸς. Pal. 247. Vat. 752. * Barber. Cod. 2.
 Εἰς Ματθαῖον. Vat. 1610.
 Εἰς Λῆκαν. Vat. 1611. Vat. 1642. * Coisl. Cod. 201. * Cæsar. Vindob. Cod. 42. pag. 61.
 * Εἰς πρᾶξεις &c. Cod. Coisl. 25.
 Ἐπαρμυρία εἰσὶν αἱ ἀναπαύσεις πάσαι. Vat. 441. p. 294. Vat. 442. p. 283. Vat. 443. p. 166. Alex. 16. p. 132. Clem. 51. p. 202. * Otthob. 1. p. 228. * Coisl. 59. p. 181.
 Ἐφ' ὅσον ἡ ψυχὴ τὰ γήϊνα φαντάζεται. Vat. 442. p. 256. In serm. cujus initium, ἀρχὴ καρποφορίας.
 Ἐφ' ἣν ὁ Κύριος τὸ δόξης. εἰσέλθετε ἀπὸ τῆς γῆς τούτης. Vat. 440. pag. 33. Vat. 441. p. 234. Vat. 442. p. 221. Vat. 443. pag. 146. Vat. 1815. p. 229. Alex. 16. p. 105. Alex. 42. p. 86. Clem. 51. p. 168. * Basil. 113. p. 255. Cod. 120. pag. 64. * Oxon. 337. * Otthob. 1. p. 79. * Coisl. 59. pag. 140. & Cod. 60.
 Ἐφραὶμ ὁ θαυμασιός. Vat. 453. p. 336. Vat. 1608. p. 19. Palat. 308. p. 148. Vat. 818. p. 306. Clem. 51. p. 1. Vita S. Ephraem auctore Simeone Metaphraste. * Oxon. 433. * Coisl. Cod. 307.

H.

Ἡ δόξα τῇ, ἣν ἐπὶ τῷ ἁγίῳ βαπτίσματι ποιεῖμεθα. Vat. 439. p. 148. Vat. 468. p. 278. Vat. 1524. p. 89. Vat. 562. p. 89.

Vat. 1815. p. 135. Vat. 1746. pag. 261. Palat. 269. p. 13. Clem. 60. p. 97. * Coisl. 304. p. 17. * Ambros. 6.
 Ἡ τῶν μήτηρ ἐστὶ πάντως ἔργον ἀγαθόν. Vat. 440. p. 20. Vat. 441. p. 161. Vat. 442. p. 151. Vat. 443. p. 95. Vat. 1524. p. 113. Vat. 1815. p. 176. Alex. 8. p. 14. Alex. 16. p. 70. Alex. 42. p. 43. Clem. 51. p. 113. * Cod. Basil. 113. p. 203. Cod. 120. p. 22. * Oxon. 289. * Otthob. 1. p. 36. * Coisl. 59. p. 93. Cod. 60.
 Ἡ χάρις σε δέδωκέ μοι τὸ λαλεῖν πρὸς σε, Κύριε. Vat. 1190. pag. 1131. * Coisl. Cod. 312.
 * Ἡ δὲ χαρὸς ἐπαίγει ἡμᾶς εἰς τὴν ἐργασίαν τῆς αἰωνίου ζωῆς. Cæsar. Vindob. Cod. 179. num. 3. & Cod. 210. num. 22.
 Ἡ κέσας, ὅτι δύο ἔσονται ἐν τῷ ἀγρῷ. Vat. 1815. p. 145. Clem. 50. p. 178. * Coisl. Cod. 115. Cod. 116. Cod. 258.
 Ἡ κέσατε, ἀγαπητοὶ φιλόχριστοι, πόση ἡ δυνάμις. Vat. 438. pag. 11. Vat. 1524. p. 87. Vat. 1815. pag. 131. Conjungitur cum sermone, cujus initium, πᾶσα ἐορτή, Vat. 562. p. 84. Vat. 702. pag. 163. * Basil. Cod. 69. p. 92. Cod. 113. p. 150.
 Ἡ μαρτυρὴ εἰς τὸ ἔρανον, καὶ ἐνώπιόν σε Κύριε. Vat. 439. p. 265. * Cæsar. Vindob. Cod. 31. p. 373. * Oxon. 129. * Medic. 42.
 Ἡ μῆτις ὅ μὲν πάντες, μικροὶ καὶ μεγάλοι. Vat. 1524. p. 86. Vat. 1815. pag. 129. * Basil. Cod. 69. p. 91. Cod. 113. p. 149.
 Ἡ ῥώμη, τινὲς φιλόχριστοι. Vat. 1192. p. 106. * Cæsar. Vindob. Cod. 120. num. 30.
 Ἡ συχίαν δότε, καὶ κλίνατε τὰς ἀκοάς. Ambros. 9.

Θ.

Θέλεις, ἀδελφε, μαθεῖν πῶς χαλεπὴ. Pal. 258. p. 338.
 Θέλω εἰπεῖν ἐνώπιον τῷ δόξης σε. Vat. 439. p. 35. Alex. 16. p. 231. Alex. 42. p. 145. * Cæsar. Vindob. Cod. 31. p. 344. * Oxon. 100. * Otthob. 1. p. 125. Cod. 2. pag. 26. * Coisl. 381. pag. 120. & 137. * Medic. 31.
 Θρῆναι ἔν καὶ πονθεῖν χεῖν, ἀδελφοί, ἐπὶ τῷ μὴ ἔχοντος πρᾶοῦτητα. Al. Θρῆναι χεῖν, ἀδελφοί, καὶ πονθεῖν ἐπὶ τῷ μὴ ἔχοντος πρᾶοῦ-

ωραότητα. Vat. 439. pag. 138. Vat. 440. p. 85. Vat. 729. p. 161. Vat. 1815. p. 90. Alex. 8. p. 146. Alex. 16. 144. Alex. 42. p. 155. Clem. 62. pag. 147. * Basil. 113. p. 100. * Oxon. 6. * Otthob. 1. p. 267. * Coislin. 59. p. 193. * Medic. 12. Θυμός ἀνδρὶ βόθρυος αὐτῷ. Pal. 258. p. 381.

I.

Ἰασάμε, Κύειε, καὶ ἰαθήσομαι. Vat. 1524. 70. Vat. 1815. p. 98. Alex. 16. pag. 259. * Cæsar. Vindob. Cod. 61. p. 201. Cod. 214. p. 42. Cod. 31. p. 393. * Medic. 48. * Basil. 69. pag. 74. Cod. 113. pag. 111. * Oxon. 135. * Otthob. 1. p. 106. Cod. 2. pag. 83. Ἰδόντες ἔν, ἀδελφοί, τὴν ἀσθένειαν αὐτῶν. Vat. 439. p. 242. Alex. 16. pag. 246. * Cæsar. Vindob. Cod. 31. p. 369. Οἰδότες ἔν ἀδελφοί τὴν ἀσθένειαν ἡμῶν. * Oxon. 126. Εἰδότες. * Otthob. 1. 171. * Coislin. 60. pag. 12. * Εἰδότες. Medic. 40. Ἰδὲ πάλιν παραιπὶ ἐπὶ θυράς τ' ἐμῆ δεσπότας. Vat. 1190. p. 1125. * Coisl. Cod. 312. Ἰσέον, ὅτι διπλῆς ὢν ὁ ἄνθρωπος. Palat. 91. pag. 145.

K.

Καὶ ὡς ἔργον χεῖρας μὴ ὀλιγώρει. Al. Μὴ ὀλιγώρη. Vat. 440. p. 4. Vat. 441. p. 130. Vat. 442. p. 123. Vat. 443. pag. 77. Vat. 1524. p. 101. Vat. 1815. p. 155. Alex. 16. p. 57. Alex. 42. p. 9. Clem. 51. p. 92. * Basil. 113. pag. 182. Cod. 120. pag. 6. * Oxon. 269. * Otthob. 1. p. 10. * Coisl. 59. p. 74. & Cod. 60. Καὶ ὡς χεῖρας μὴ ὀλιγώρει. Al. Μὴ ὀλιγώρη. Vat. 440. p. 5. Vat. 441. p. 132. Vat. 442. p. 125. Vat. 443. pag. 78. Vat. 1524. p. 102. Vat. 1815. p. 155. Alex. 16. p. 58. Alex. 42. pag. 10. Clement. 51. pag. 93. * Basil. 113. pag. 183. Cod. 7. * Oxon. 270. * Otthob. 1. p. 11. * Coisl. 59. p. 75. & Cod. 60. Καὶ ὡς μὴ τὴν ἀγάπης ταῦτα καὶ πλείω τούτων. Vat. 1524. pag. 96. Vat. 1815. pag. 112. * Cæsar. Vindob. Cod. 61. p. 254. * Basil. Cod. 69. p. 102. Cod. 113. p. 171.

Καὶ οἱ ἐν ὑποπαγῇ πνευματικῇ πατρὶς καθεζόμενοι ἀφ' ὧς πολεμῶνται. * Otthobon. 1. p. 31. Vide, Διαφόρως πολεμῶνται.

* Καλὸν τὸ προσέχειν ἑαυτὸν ἕκαστον. Cod. Otthob. 1. p. 237. Interrogatio, εἰ καλὸν διαπονεῖσθαι περὶ ἑαυτοῦ. Vofs. 1. pag. 124. * Med. Laur. 64.

Καλῶς ἔπεν ὁ Κύριος, ὅτι τὸ φορτίον μου ἔλαφρόν ἐστι. Vat. 1524. pag. 94. Vat. 1815. p. 109. * Cæsar. Vindob. Cod. 61. p. 250. * Basil. Cod. 69. p. 100. Cod. 113. p. 168.

Καπνὸς διώκει μελίαντας. Palat. 258. p. 412. Καρπὸς πολυφόρος ἐστὶν ἢ μετάνοια. Alex. 8. p. 155. Alex. 16. pag. 159. * Medic. Laurent. 26.

Κατὰ μέρος οἰκοδομεῖται πόλις. Vat. 440. p. 9. Vat. 441. p. 139. Vat. 442. p. 132. Vat. 443. p. 85. Vat. 1524. p. 105. Vat. 1815. p. 162. Alex. 8. p. 2. Alex. 16. pag. 61. Alex. 42. pag. 16. Clem. 51. pag. 99. * Basil. 113. p. 188. Cod. 120. pag. 10. * Oxon. 275. * Otthob. 1. p. 17. * Coisl. 59. p. 80. & Cod. 60.

Κατανύνησι ψυχὴν μου, κατανύνησι ἐπὶ πάνσι. Vat. 440. p. 94. Vat. 1815. p. 52. Alex. 8. p. 122. Alex. 16. pag. 239. Clem. 62. pag. 131. * Cæsar. Vindob. Cod. Gr. 31. pag. 356. Cod. 210. p. 25. Cod. 214. pag. 42. Cod. 161. p. 166. * Basil. Cod. 69. p. 55. Cod. 113. p. 46. * Oxon. 112. * Coislin. 121. p. 169. Cod. 245. p. 68. Cod. 381. p. 133. * Otthob. 2. p. 39. * Medic. 35.

Κινεῖ με πρὸς τὴν πρῆσιν ἀποδοῦναι. Vat. 1433. p. 141. Urbinat. 10. pag. 154. S. Gregorii Nysseni Encomium in S. Ephraem Syrum. * Coislin. Cod. 238. p. 175. Cod. 245. pag. 72.

Κλίνατέ μοι πὰς ἀκοάς. Vat. 1633. pag. 81. * Oxon. 399. * Basil. 26. p. 144.

Κρεῖσσον ἐοδίεν καὶ ἀχαιεῖν τῷ Θεῷ. Palat. 258. p. 325.

Κύειε Βασιλεῦ ἐπεράνιε πρὸς ἀκλήτε. Vat. 341. pag. 288.

Κύειε Ἰησοῦ Χριστὲ ὑπὲρ τοῦ Θεοῦ. Vat. 778. pag. 104.

Κύειε καὶ δάσποτα, πνεῦμα ἀργίας. Vat. 775. pag. 18.

Λ.

Λαλήσω ἐν ὁδῷ. Al. Λαλήσω μὲν ἐν ὁδῷ. Vat. 1774. p. 139. Pal. 17. p. 110. Palat. 68. pag. 16. Pal. 269. pag. 15. Clem. 60. pag. 98.

Λαμπρὸς ὁ βίος πάντῃ δικαίων. Vat. 439. pag. 204. Vat. 729. p. 151. Palat. 368. p. 323. Alex. 42. p. 254. * Cæsar. Vindob. Cod. 31. p. 446. * Otthobon. 1. pag. 145. * Medic. 71.

Λέγει ὁ Θεὸς Ἀγ' ἔ' θεωρήτω. Vat. 1524. p. 80. Alex. 42. p. 121.

* Λεωρὰ γέγονεν, ὡς χιὼν, ἡ Μαρία. Oxon. 398.

Λέων ζωχρεῖται Ἀγ' ἔ' αὐτὸ κοιλίαν. Pal. 258. pag. 305.

Μ.

Μάθωμεν ἀμαρτωλοὶ ἀπολαγχίαν. Vat. 439. p. 33. Alex. 42. p. 143. * Otthobon. 1. p. 123. * Coislin. 381. p. 110. * Medic. 74.

Μακαρία πόλις ἡ πρὸς Ἀσβεδὼν βασιλευμένη. Vat. 439. p. 79. Vat. 440. p. 116. Vat. 441. p. 35. Vat. 442. p. 30. Vat. 443. pag. 17. Alex. 16. pag. 12. Alex. 42. pag. 228. Clem. 51. p. 26. * Oxon. 151. * Coislin. 59. p. 14. & Cod. 60.

Μακαρίζω ἡ ὑμῶν ζωὴ ὡς φιλόχρηστοι. Vat. 439. p. 44. Vat. 440. pag. 81. Vat. 729. p. 157. Vat. 1815. p. 84. Alex. 8. p. 141. Alex. 16. p. 140. Clem. 62. p. 142. * Cæsar. Vindob. Cod. Græc. 31. p. 248. * Basil. Cod. 69. pag. 72. Cod. 113. pag. 93. * Oxon. 1. * Otthobon. 1. pag. 260. Cod. 2. p. 60. * Coislin. 59. p. 188. * Medic. 1.

Μακάριοι οἱ τ' Θεὸν ἀγαπήσαντες. Vat. 440. p. 89. Vat. 1815. p. 31. Alex. 8. p. 117. Alex. 16. p. 258. * Cæsar. Vindob. Cod. Græc. 131. p. 392. & Cod. 61. pag. 146. * Basil. Cod. 69. p. 43. Cod. 113. p. 21. * Oxon. 428. * Otthob. 2. p. 82. * Medic. 47.

Μακάριοι οἱ μὴ πεισύντες. Alex. 42. p. 223. Pars adhortationis, cujus initium, πρὶ ὧν μοι ἐλάλησας.

Μακάριον ὄντως μὴ ἀμαρτάνειν. Vat. 1524. pag. 83. Vat. 1815. pag. 107. Alex. 42. Tom. I.

p. 117. * Basil. Cod. 69. p. 88. Cod. 113. pag. 143.

Μακάριος ὁ ἄνθρωπος ἐκείνος ὃς ἔχει φόβον Θεῷ. Vat. 439. p. 45. Vat. 440. pag. 81. Vat. 729. p. 158. Vat. 1815. p. 85. Alex. 16. p. 141. Alex. 42. p. 150. Clem. 62. pag. 143. Al. Μακάριος ἐν ὁ ἄνθρωπος. Alex. 8. p. 142. * Basil. 69. p. 73. Cod. 113. p. 95. * Oxon. 2. * Otthob. 1. pag. 261. * Coislin. 59. p. 189. * Medic. 2.

Μακάριος ἄνθρωπος ὁ ἔχων ἀγάπην Θεῷ. Al. Μακάριος ἄνθρωπος ἐκείνος ὁ ἔχων ἀγάπην Θεῷ. Vat. 439. p. 46. Vat. 440. p. 82. Vat. 729. p. 158. Vat. 1815. p. 46. Alex. 8. p. 142. Alex. 16. p. 141. Alex. 42. p. 151. Clem. 62. p. 143. * Basil. Cod. 113. p. 96. * Oxon. 2. * Otthob. 1. p. 262. * Coisl. 59. p. 189. * Medic. 4.

Μακάριος ἀληθὴς ὁ ἄνθρωπος ἐκείνος ὅστις μακροθυμίας ἐκτίσασιν. Al. Μακάριος ἀληθὴς ὁ ἄνθρωπος ὃς τὴν μακροθυμίαν. Vat. 439. p. 47. Vat. 440. pag. 82. Vat. 729. p. 159. Vat. 1815. p. 87. Alex. 8. p. 143. Alex. 16. p. 142. Alex. 42. p. 52. Clem. 62. p. 144. * Basil. Cod. 113. p. 97. * Oxon. 3. * Otthob. 1. p. 263. * Coisl. 59. pag. 190. * Medic. 6.

Μακάριος ἀδελφοὶ ὅστις ὑπομονὴν ἐκτίσασιν. Al. Μακάριος ἀδελφοὶ εἴτις ὑπομονὴν. Vat. 439. p. 48. Vat. 440. p. 83. Vat. 729. p. 160. Vat. 1815. p. 87. Alex. 8. p. 144. Alex. 16. p. 142. Alex. 42. p. 152. Clem. 62. p. 145. * Basilian. Cod. 113. pag. 97. * Oxon. 4. * Otthobon. 1. p. 264. * Coisl. 59. p. 191. Medic. 7.

Μακάριος ὁ ἄνθρωπος ἐκείνος ὁ μὴ ῥαδίως ὀργιζόμενος. Vat. 439. p. 137. Vat. 440. p. 83. Vat. 1815. p. 88. Vat. 729. p. 160. Alex. 8. p. 145. Alex. 16. p. 143. Alex. 42. p. 154. Clem. 62. pag. 146. * Basil. Cod. 113. p. 98. * Oxon. 4. * Otthob. 1. pag. 265. * Coislin. 59. p. 192. * Medic. 9.

Μακάριος ἀληθὴς καὶ μακαρισμὸς ἄξιός ἐστις τῶν πραγμάτων. Al. Μακάριος ἀληθὴς καὶ τεισ-μακάριος ὁ ἔχων. Vat. 439. pag. 137. Vat. 440. p. 84. Vat. 729. p. 161. Vat. 1815. p. 89. Alex. 8. p. 146. Alex. 16. p. 143. Alex. 42. p. 155. Clem. 62. p. 147. * Basil. 113. p. 99. * Oxon. 5. * Otthobon. 1.

p. 266. Μακάριος ἄνθρωπος ἀληθῶς καὶ
 τρισμακ. * Coisl. 59. p. 193. * Med. 11.
 Μακάριος ὅς ἐν ἀληθείᾳ τὸ βίον αὐτὸν ἐρύθμη-
 σεν. Vat. 439. p. 139. Vat. 440. p. 85.
 Vat. 729. p. 162. Vat. 1815. p. 90. Alex.
 8. p. 147. Alex. 16. p. 144. Alex. 42. pag.
 156. Clem. 62. p. 148. * Basil. 113. pag.
 101. * Oxon. 6. * Otthob. 1. pag. 268.
 * Coisl. 59. p. 194. * Medic. 13.
 Μακάριος ὅς ἐκτίσας καὶ ἔχον ὑπακοὴν ἀλη-
 θῆ καὶ ἀνυπόκριτον. Vat. 439. p. 139. Vat.
 440. p. 85. Vat. 729. p. 163. Vat. 1815.
 p. 90. Alex. 8. p. 147. Alex. 16. pag. 145.
 Alex. 42. p. 157. Clem. 62. p. 148. * Basil.
 113. pag. 101. * Oxon. 7. * Otthobon. 1.
 p. 268. * Coisl. 59. p. 194. * Med. 15.
 Μακάριος ὅς φθόνῳ καὶ ζήλῳ ἔχ ὑπεπάγη.
 Vat. 439. p. 140. Vat. 440. p. 86. Vat. 729.
 p. 163. Vat. 375. p. 185. Vat. 1524. pag.
 67. Vat. 1815. p. 92. Alex. 8. pag. 149.
 Alex. 16. p. 145. Alex. 42. p. 158. Clem.
 62. p. 149. * Basil. 113. p. 103. * Oxon.
 8. * Otthob. 1. p. 270. Μακάριος ὅς ζήλῳ
 καὶ φθόνῳ. * Coisl. 59. pag. 195. * Me-
 dic. 17.
 Μακάριος καὶ τρισμακάριος ὁ μὴ τὴν γλῶσσαν
 αὐτὸν βάλας λοιδορίας. Al. Ὁ τὴν γλῶσσαν
 αὐτὸν μὴ βάλας λοιδορίας. Al. Μὴ βλά-
 ψας. Vat. 375. p. 186. Vat. 439. p. 142.
 Vat. 440. pag. 87. Vat. 729. p. 70. Vat.
 1524. p. 68. Vat. 1815. p. 93. Alex. 8.
 p. 150. Alex. 16. p. 146. Alex. 42. p. 159.
 Clem. 62. p. 150. * Basil. 113. pag. 104.
 * Oxon. 9. * Otthob. 1. p. 271. Μακάριος
 καὶ τρισμακ. ὁ τὴν γλῶσσαν αὐτὸν μὴ βλάψας ἐν
 λοιδορίας ἐτέρων. Cod. 2. p. 1. * Coisl.
 59. p. 196. * Medic. 19.
 Μακάριος καὶ τρισμακάριος ὁ ἐγκράτειαν φυλά-
 ξας. Al. μακάριος ἐν καὶ τρισμακ. Vat. 439.
 p. 142. Vat. 375. p. 186. Vat. 440. p. 87.
 Vat. 729. p. 171. Vat. 1524. p. 68. Vat.
 1815. p. 94. Alex. 8. 150. Alex. 16. pag.
 147. Alex. 42. p. 160. Clem. 62. p. 151.
 * Basil. 113. p. 105. * Oxon. 10. * Otth.
 1. p. 272. Μακάριος ἀληθῶς καὶ τρισμακ.
 ὁ ἐγκράτ. Cod. 2. p. 1. * Coisl. 59. p. 196.
 * Medic. 21.
 Μακάριος ὅς γέγονεν ὅλος ἐλπίδερους ἐν Κυρίῳ.
 Vat. 439. p. 196. Vat. 441. p. 109. Vat.

442. p. 104. Vat. 443. pag. 64. Alex. 16.
 p. 48. Clem. 51. p. 79. * Caesar. Vindob.
 Cod. 214. num. 17. * Oxon. 191. * Coi-
 slin. Cod. 59. p. 62. & Cod. 60.
 Μακάριος ὅς μισήσας τὸ βίον τῶτον κατέλιπε.
 Al. Μακάριος ὅς μισήσας κατέλιπε τὸ βίον
 τῶτον. Vat. 439. p. 213. Vat. 441. p. 115.
 Vat. 442. p. 110. Vat. 1815. p. 47. Alex.
 8. p. 113. Alex. 16. p. 11. Clem. 51. pag.
 83. Clem. 62. p. 240. * Caesar. Vindob.
 Cod. Græc. 61. p. 162. * Basil. Cod. 69.
 p. 52. Cod. 113. pag. 41. * Oxon. 196.
 * Otthob. 1. p. 112. * Coisl. Cod. 59. pag.
 65. & Cod. 60.
 Ματᾶ παῖσα ἀσκησις, παῖσα ἐγκράτεια.
 Vat. 439. p. 174. Alex. 16. p. 151. * Cæ-
 sar. Vindob. Cod. 31. p. 261. * Oxon. 15.
 * Otthobon. 1. p. 317. Cod. 2. p. 6. * Coi-
 slin. 59. p. 200. * Medic. 24.
 * Μέγα γὰρ ὄπλον δὲ χηρῶν, θησαυρὸς. Cod.
 Coisl. 381. p. 151.
 Μεγαλύνων μεγαλύνω σε Κύριε. Vat. 341.
 pag. 288.
 Μέγας κίνδυνος πασιδίων ἐν κοινοβίῳ. Palat. 258.
 pag. 360.
 Μέλω εἰπεῖν ἐνώπιον τῆς δόξης. Vide, Θέλω
 εἰπεῖν. Cod. Coisl. 381. p. 137.
 Μέχρι τίνος ὧ φίλε ἀνεχόμενος τὸ ἐχθρὸν.
 Vat. 439. p. 221. Vat. 440. p. 103. Vat.
 1815. pag. 29. Alex. 8. p. 121. Alex. 42.
 p. 252. * Caesar. Vindob. Cod. Græc. 61.
 p. 145. * Basil. Cod. 69. p. 43. Cod. 113.
 p. 19. * Otthob. 1. p. 121. * Coisl. 381.
 p. 113. * Medic. 73.
 Μὴ ἀναλάβῃς τὴν τῶν κακοφρόνων βελῶν. Vat.
 439. p. 92. Vat. 440. p. 119. Vat. 441.
 p. 52. Vat. 442. p. 48. Vat. 443. pag. 28.
 Alex. 16. p. 21. Clem. 51. p. 40. In ferm.
 cujus initium Ὁφειλέται. * Oxon. 162.
 * Coisl. Cod. 59. Cod. 60.
 Μὴ θέλε κακῶς ἀναστρέφεσθαι. Vat. 439.
 p. 96. Vat. 440. p. 122. Vat. 441. p. 57.
 Vat. 442. p. 53. Vat. 443. pag. 31. Alex.
 16. p. 23. Clem. 51. p. 44. In ferm. Ὁφει-
 λέται. * Oxon. 166. * Coisl. Cod. 59.
 Cod. 60.
 Μὴ ἐν φοβηθῶμεν μάλιστα φόβον. Vat. 439.
 p. 171. * Otthob. 1. p. 314. * Medic. 57.
 * Μὴ δαπανήσῃς ὅλον τὸ χροῖον τῆς ζωῆς σου ἐν τῇ

τὸ σώματος φροντίδι. Caes. Vindob. Cod.
165. num. 21.
Μὴ ὀλιγορῶμεν ἀδελφοὶ δαλεύοντες ἀλλήλοις.
Vat. 439. p. 107. Vat. 440. p. 129. Vat.
441. p. 72. Vat. 442. pag. 68. Vat. 443.
p. 40. Alex. 16. p. 30. Clem. 51. p. 54. In
ferm. Οφειλέται. * Oxon. 175. * Coisl.
Cod. 59. Cod. 60.
Μὴ ἔξθ' δένει γέροντα ἐὰν βεληθῇ ἐλθεῖν εἰς τὸ
κόπον. Palat. 258. p. 135.
Μὴ εἴπῃ μοναχὲ, ὧδε ζένωσις. Palat. 258.
pag. 203.
Μηδὲν πρὸς ἐμὴν ἀγάπην, ἀγαπητοὶ ἀδελφοὶ.
Vide, Ἀγαπητοὶ, μηδὲν.
Μοναχὲ, κατανόει τὸ χῆμα ὃ ἐμφύασται. Al.
Μοναχὲ παπεινὲ κατανόει. Vat. 439. p. 86.
Vat. 441. p. 43. Vat. 442. p. 38. Vat. 443.
p. 22. Alex. 16. p. 16. Alex. 42. pag. 236.
Clem. 51. p. 33. * Oxon. 156. * Coisl.
Cod. 59. Cod. 60.
Μοναχὲ, εἰ τῷ Χριστῷ ἐπηγγελῶ ἀρέσσαι. Al.
Οὕτω τῷ Χριστῷ. Vat. 440. pag. 62. Vat.
441. p. 188. Vat. 442. p. 179. Vat. 443.
p. 114. Vat. 1815. p. 197. Alex. 8. p. 29.
Alex. 16. p. 83. Alex. 42. p. 63. Clem. 51.
p. 133. * Basil. 113. pag. 222. Cod. 120.
p. 37. * Oxon. 308. * Otthob. 1. pag. 57.
* Coisl. 59. p. 112. & Cod. 60.
Μοναχὲ, μὴ ἔξ' οὐκηνείας πρὸς φασίς. Palat.
258. p. 267.
Μοναχὲ, ἔξ' ἡλθες ἐκ τῆς κελίης σου. Pal. 258.
pag. 279.
Μοναχὸν ἔχ' ἡ κεφαλὴ, καὶ ἡ πρὸς ἐμὴν σιωπῇ
σιν. Pal. 258. p. 152.
Μοναχὸς ἐμπλοκόμενος ταῖς εἰς βίαν πρᾶγμα-
τείαις. Pal. 258. p. 117.
Μόνον μὴ παντελῶς ἀκαρπὸς ὄρεθῇ. Vat.
1524. p. 85. Vat. 1815. p. 128. * Basil.
Cod. 69. p. 90. Cod. 113. p. 147.

N.

Νικηθεὶς ὁ κτ' κράτος ὁ πονηρὸς ἀνέβηλος.
Vat. 439. p. 241. Alex. 16. p. 246. * Caes.
Vindob. Cod. 31. p. 369. * Oxon. 125.
* Otth. 1. pag. 170. * Coisl. 60. pag. 11.
* Medic. 39.
Νῦν ἔτι καὶ σήμερον κατηχομένη πρὸς ὁπῶ.
Vat. 1190. p. 1130. * Coisl. Cod. 312.
Νυνὶ δύο θλίψεις εἰσὶν, ἐν αἷς ἐμπλέκεται
Tom. I.

πᾶς ἀνθρώπος. Vat. 439. p. 93. Vat. 440.
p. 120. Vat. 441. p. 53. Vat. 442. p. 49.
Vat. 443. p. 28. Alex. 16. p. 20. Clem. 51.
p. 41. In ferm. cujus initium, Οφειλέται.
* Oxon. 163. * Coisl. Cod. 59. Cod. 60.

O.

Ο' ἡσυχία ἐπ' ἀνθρώπου. Vat. 439. p. 39.
Alex. 42. p. 149.
Ο' ἡ μὴ ἔχων φόβον Θεῷ. Vat. 439. pag. 46.
Vat. 440. p. 81. Vat. 729. pag. 158. Vat.
1815. p. 86. Alex. 8. pag. 142. Alex. 16.
p. 141. Alex. 42. p. 150. Clem. 62. pag.
143. * Basil. 113. p. 95. * Oxon. 2. * Ot-
thob. 1. p. 261. * Coisl. 59. p. 189.
Ο' μὴ ἔχων τὸν φόβον Θεῷ. Vide. Ο' ἡ μὴ
ἔχων. * Coisl. 59. p. 189. * Medic. 3.
Ο' μὴ ἔχων μακροθυμίαν. Al. Ο' ἡ μὴ ἔχων.
Vat. 439. p. 47. Vat. 440. p. 83. Vat. 729.
p. 159. Vat. 1815. p. 87. Alex. 8. p. 144.
Alex. 16. p. 142. Alex. 42. p. 152. Clem.
62. p. 145. * Basil. 113. p. 97. * Oxon. 3.
* Otthob. 1. p. 263. * Coisl. 59. p. 191.
Ο' ἡ τὸ οὐχολίας τῷ πονηρῷ κρατέμενος.
Vat. 439. p. 137. Vat. 440. p. 84. Vat.
729. p. 161. Vat. 1815. p. 89. Alex. 8.
p. 145. Alex. 16. p. 143. Alex. 42. p. 154.
Clem. 62. p. 146. Ο' ἡ τὸ οὐχολίας
πάντοτε κρατέμενος. * Basil. 113. p. 99.
Ο' ἡ τῇ οὐχολίᾳ πάντοτε. * Oxon. 5.
* Otthob. 1. 265. * Coisl. 59. pag. 192.
* Medic. 10.
Ο' ἡ ἐστὶ οὐχολία πάντοτε κρατέμενος. Vi-
de, Ο' ἡ τὸ οὐχολίας. Coisl. 59. p. 192.
Ο' ἡ ἐν τῇ οὐχολίᾳ ἐαυτὸν κατετιτρώσκων. Vat. 439.
p. 141. Vat. 375. p. 185. Vat. 440. p. 86.
Vat. 729. p. 164. Vat. 1524. p. 67. Vat.
1815. p. 93. Alex. 8. pag. 149. Alex. 16.
p. 146. Alex. 42. p. 159. Clem. 62. pag.
149. * Basil. 113. pag. 104. * Oxon. 8.
* Otthob. 1. p. 271. * Coisl. 59. p. 196.
* Medic. 18.
Ο' ἐπὶ λειδοεῖα ἐτέρων ἡδυνόμενος. Al. ἡ δό-
μνος. Vat. 439. p. 142. Vat. 440. p. 87.
Vat. 375. p. 186. Vat. 729. p. 171. Vat.
1524. p. 68. Vat. 1815. pag. 93. Alex. 8.
p. 150. Alex. 16. p. 146. Alex. 42. p. 160.
Clem. 62. p. 151. * Basil. 113. pag. 105.
* Oxon. 9. * Otthobon. 1. pag. 272.
* Coisl.

- * Coisl. 59. pag. 196. * Medic. 20.
- * Ο ἅγιος Ἀββᾶς Ἐφραίμ διηγῆτο πῶς ὡμίλει
 βέλτοι πρὸς ἀπὸν ἀδελφοῖς. * Basil. Cod.
 69. p. 13. Cod. 113. pag. 293.
- Ο ἡ ἀκρατής, καὶ μὴ ἔχων ἐγκράτειαν. Vat.
 439. p. 143. Vat. 440. p. 88. Vat. 375.
 p. 187. Vat. 729. p. 172. Vat. 1524. pag.
 69. Vat. 1815. p. 95. Alex. 8. pag. 151.
 Alex. 16. p. 147. Alex. 42. p. 161. Clem.
 62. p. 152. * Basil. 113. p. 106. * Oxon.
 10. * Otthobon. 1. p. 274. * Coislin. 59.
 p. 197. * Med. 22.
- Ο κατελθὼν Κύριος ἐκ τῆς κόλπων ἔ Πατρὸς.
 Al. Ἐκ τῆς κόλπου. Vat. 439. p. 160. Vat.
 729. p. 175. Vat. 1815. pag. 74. Alex. 8.
 p. 131. Alex. 16. p. 233. Alex. 42. p. 128.
 Clem. 62. p. 187. * Caesar. Vindob. Cod.
 Græc. 61. pag. 188. Cod. eod. 211. Cod.
 144. p. 103. Cod. 31. p. 346. * Basil. Cod.
 69. p. 67. Cod. 113. p. 71. * Oxon. 102.
 * Barberin. 31. p. 273. * Otthob. 1. p. 128.
 Cod. 2. pag. 28. * Coisl. 381. pag. 114.
 * Medic. 32.
- Ο πόνος ἀναγκάζει με εἰπεῖν. Al. Ο πόνος
 ἔ λέγειν ἀναγκάζει με. Al. Ο πόνος ἀναγ-
 νάζει με λαλεῖν. Vat. 439. pag. 242. Vat.
 1524. p. 55. Vat. 1815. p. 1. Alex. 8. pag.
 74. Alex. 16. p. 180. Clem. 62. pag. 156.
 * Basil. Cod. 69. p. 26. Cod. 113. pag. 1.
 initio mutilus. * Oxon. 28. * Barber. 31.
 p. 218. * Coislin. 59. p. 211. Cod. 381.
 p. 4. * Medic. 27.
- Ο Κύριος ἐπὶ σωτηρίᾳ τῶν ἀνθρώπων ἐπιδημή-
 σας. Vat. 440. p. 110. Vat. 441. pag. 17.
 Vat. 442. p. 11. Vat. 443. p. 5. Alex. 16.
 p. 3. Alex. 42. p. 213. Clem. 51. pag. 15.
 * Oxon. 140. * Coisl. Cod. 59. fol. 4. &
 Cod. 60.
- Ο πατέρας ἡμῶν Θεὸς ἐπιστάμενος τὴν ἀσθένειαν
 ἡμῶν. Vat. 440. pag. 149. * Otthob. 1.
 p. 324. * Medic. 59.
- Ο Θεὸς τῷ Ἀβραάμ, ὁ Θεὸς τῷ Ἰσαάκ, ὁ
 Θεὸς τῷ Ἰακώβ. Vat. 455. pag. 269. Vat.
 468. p. 291. Vat. 572. p. 139. Vat. 695.
 p. 228. Vat. 1190. p. 52. Vat. 1216. pag.
 109. Vat. 1255. p. 75. Vat. 1633. p. 203.
 Vat. 1641. p. 284. Vat. 1673. pag. 124.
 Pal. 363. p. 392. Clem. 21. p. 89. * Cæ-
 far. Vindob. Cod. 151. num. 17. Cod. 210.
- num. 26. Ο Θεὸς Ἀβραάμ, ὁ Θεὸς Ἰσαάκ.
 * Basil. Cod. 13. p. 21. Cod. 52. pag. 68.
 Cod. 87. p. 123. * Oxon. 234. * Barberin.
 32. p. 61. Cod. 249. p. 183. * Coisl. 105.
 p. 142. Cod. 259. p. 149. * Ambros. 3.
 * Medic. 77.
- Ο ἀναμάρτητος ἄμνος ἔ Θεῷ, ὁ ἐκασίας βε-
 λῆ. Vat. 607. p. 89.
- Ο Θεὸς ὁ δίκαιος καὶ ἀνεπὶς. Vat. 1815. p. 107.
- Ο βελλόμενος Θεῷ ἀρέσσει. Al. Ο βελλόμενος
 τῷ Θεῷ ἀναιρεῖται. Vat. 1815. pag. 42.
 Alex. 8. p. 108. Pal. 258. p. 145. * Cæsar.
 Vindob. Cod. Græc. 31. p. 387. & Cod. 61.
 p. 157. * Basil. Cod. 69. p. 50. Cod. 113.
 p. 35. * Oxon. 424. * Otthob. 1. pag. 180.
 Cod. 2. p. 77. * Medic. 46.
- Ο Κύριος ἐν τῷ Εὐαγγελίῳ. Vat. 1815.
 p. 64. Alex. 8. p. 153. Alex. 16. pag. 262.
 * Cæsar. Vindob. Cod. Græc. 61. p. 178.
 Cod. 31. p. 399. * Basil. Cod. 69. pag. 62.
 Cod. 113. p. 60. * Oxon. 429. * Otthob.
 2. p. 102. * Med. 50.
- * Ο Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς καὶ Θεὸς ἡμῶν
 λέγει ἐν τοῖς Εὐαγγελίοις. ἡγορεῖτε, ὅτι,
 ἡ ὥρα ἔ δοκεῖτε. * Cæsar. Vindob. Cod.
 33. p. 111.
- Ο πνεύμων εἰς τὴν ὑπὸν ἔ Θεῷ. Alex. 16. pag.
 193. * Cæsar. Vindob. Cod. 31. p. 290.
 * Oxon. 46. Φοβῆ τὸ Κύριον. 47. * Coi-
 slin. 59. p. 227. * Otthob. 2. p. 46. * Me-
 dic. 28.
- Ο δεσπότης καὶ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς θέ-
 λων σωθῆναι τὰ ἀνθρώπων γένος. Clem. 62.
 pag. 164.
- Ο γὰρ δεδευμένος ἐν πῶς κοσμητοῖς παύμασι.
 Vat. 663. p. 177.
- Ο καλωπίζων ἑαυτῷ. Palat. 258.
 pag. 235.
- Ο πόθος λέγειν πρὸς Θεὸν ἀναγκάζει με.
 Vat. 1190. p. 1122. * Coislin. Cod. 312.
- Ο μακάριος Παῦλος Ἀπόστολος, ὁ ἄριστος.
 * Coisl. 296. p. 221. Vide, Παῦλος.
- Οἱ ἐν τοῖς ἰατροῖς θεραπευόμενοι. Vat. 440.
 p. 147. Alex. 42. p. 227. * Otthobon. 1.
 p. 305. * Medic. 53.
- Οἱ βελλόμενοι κατὰ ἀλήθειαν τῷ Θεῷ ἀπολεσθῆ-
 σαι. Al. Τῷ Κυρίῳ. Vat. 1815. pag. 60.
 Alex. 8. p. 105. * Cæsar. Vindob. Cod. Gr.
 61. p. 175. Τῷ Κυρίῳ ἀναιρεῖται. * Basil.
 Cod.

Cod. 69. pag. 60. Cod. 113. p. 66. * Otth.
 1. p. 176.
 Οἱ ἀδελφοὶ ὀφείλουσιν ἐν ἀγάπῃ ποιεῖν. Clem.
 62. p. 154.
 Οἰδότες ὅτι ἀδελφοὶ τῷ ἀσθενεῖ ἡμῶν. Vide,
 Ἰδόντες.
 Οἱ μοι ἀδελφοὶ με φιλόχριστοι. Vat. 438.
 p. 16. Vat. 562. p. 89. Vat. 702. pag. 164.
 Vat. 1524. p. 88. Vat. 1815. pag. 134.
 Palat. 17. p. 110. Pal. 68. p. 14. Pal. 269.
 pag. 12.
 Οἱ μοι ἐν ποίᾳ καταγνώσει ἔζηκα. 1190. pag.
 1119. * Coisl. Cod. 312.
 Οὐκ ἔστι εἰς τὸ ἀριθμῶν οἱ πολεμῶντες. Vat.
 375. p. 178. * Oxon. 422.
 Οὐ γὰρ ζῶντος ξίφος νεκροκοπεῖ ἵππον. Vat. 441.
 p. 244. Vat. 442. p. 231. Vat. 443. pag.
 p. 152. Vat. 1815. p. 236. Alex. 16. pag.
 110. Alex. 42. p. 92. Clem. 51. pag. 174.
 * Basil. 113. p. 261. Cod. 120. pag. 69.
 * Oxon. 341. * Otthob. 1. p. 86. * Coisl.
 59. p. 146. & Cod. 60.
 Οὐδὲ βίς ὀρέγει. Al. Οὐρένη. Al. Ορε-
 γεις. παπεινοφροσύνην ἀσκησον. Vat. 439.
 p. 123. Vat. 440. p. 139. Vat. 441. p. 98.
 Vat. 442. p. 93. Vat. 443. p. 44. Alex. 16.
 p. 42. Clem. 51. pag. 71. * Oxon. 257.
 * Otthob. 1. pag. 294. * Coisl. Cod. 59.
 & Cod. 60.
 Οἱ σοὶ τὰ βίς μύτια καὶ ἀπολυμνία πρᾶγμα-
 τα. Vat. 581. p. 159. * In Cod. Alex. 48.
 p. 1. tribuitur S. Joanni Chrysostomo.
 Οἱ τὴν ἀποσταλὴν Ἀγγελὸς ἐπὶ ψυχῇ ἀσκη-
 τῷ. Clem. 62. p. 232.
 Οἱ τὴν μὲν εἰς δὲ πᾶσαν Χειρὶν. Vat. 440.
 p. 103. * Basil. Cod. 26. p. 121. * Coisl.
 193. p. 80.
 Οὐ μόνον δι' ἀποχρῆς βρωμάτων. Vat. 440.
 p. 61. Vat. 441. p. 186. Vat. 442. p. 177.
 Vat. 443. p. 112. Alex. 8. p. 28. Alex. 16.
 p. 82. Alex. 42. p. 61. Vat. 1815. p. 195.
 Clem. 51. p. 131. * Basil. 113. pag. 220.
 Cod. 120. p. 35. * Oxon. 307. * Otth. 1.
 p. 55. * Coisl. 59. p. 110. & Cod. 60.
 Οὐ χρονεῖ μοναχὸς ἐν πόπῳ ἐνὶ. Palat. 258.
 pag. 235.
 Οὐδὲν πόπῳ ἐφάμιλλον θηρίον γυναικὸς πονη-
 ρᾶς. Vat. 443. p. 173.
 * Οὕτως ἐστὶν ἡ ψυχὴ ἐν τῷ σώματι, ὡς δεσ-

μὸς φυσικὸς δυσχάλυτος. Oxon. 423.
 Οὗτος ὁ ὅσιος πατὴρ ἡμῶν Ἐφραίμ ἦν ἔξ ἀναπο-
 λῆς, Σύρος τῷ γένει. Oxon. 439. Vita
 S. Ephraem, auctore Anonymo, paulo ube-
 rior, quam ea, quae incipit, γέγονέ τις.
 * Coisl. Cod. 238. p. 174.
 * Οὗτος ὁ αἰσος τῷ ἀσκητῷ. * Otthob. 1.
 p. 381. De S. Juliano Monacho. * Medic.
 Laur. 67. p. 68.

Π.

Παθίον ἦν ὁ Ἀββᾶς Ἐφραίμ. Vat. 1599.
 p. 28. Vita S. Ephraem in Apophthegmatibus
 Patrum.
 Παναγία δέσποινα θεοτόκε, ἡ μόνη καὶ παρπά-
 τι. Vat. 1190. p. 1133. Vat. 663. pag.
 230. * Coisl. Cod. 312.
 Πάντες ἐρῶντες. Vat. 1524. pag. 89. Vat.
 1815. p. 135.
 * Πάντες οἱ ζῶντες. * Caesar Vindob. Cod. 33.
 pag. 85.
 Πάντων τῶν καλῶν προδότης ἐστὶν ἡ ἀμέλεια.
 Pal. 258. p. 277.
 Παρατὴρ συγκατίσμε ἀνδρῶν ἀρετικῶν. Vat.
 439. p. 84. Vat. 441. pag. 39. Vat. 442.
 p. 36. Vat. 443. p. 21. Alex. 16. pag. 15.
 Alex. 42. p. 234. Clem. 51. p. 32. In serm.
 cujus initium, ἀναγκάρον. * Oxon. 155.
 * Coisl. Cod. 59. Cod. 60.
 Παρθένη δέσποινα θεοτόκε κεχαριστωμένη. Vat.
 1190 p. 1134. * Coisl. 312.
 Παρθένη δέσποινα θεοτόκε, ἡ τῷ σωτῆρι Κύ-
 ειον. Vat. 1190. p. 1135. * Coisl. 312.
 Παρθένη δέσποινα θεοτόκε, ἡ κοινὴ σωτηρία.
 Vat. 1190. p. 1146. * Coisl. 312.
 Παρθένη δέσποινα θεοτόκε, ἡ τῷ Θεῷ λόγον καὶ
 σάρκα θηήσασα. Vat. 1190. pag. 1147.
 * Coisl. 312.
 Παρθένη δέσποινα θεοτόκε, ἡ τῷ μονογενῶν Θεῷ
 λόγον. Vat. 1190. p. 1151. * Coisl. 312.
 Παρεῖκαζε ἀγαπητὴ τῷ ἀγνέῳ τῷ φοίνικι. Al.
 Παρεῖκαζε ἀγαπητὴ ἀδελφὴ τῷ ἀγνέῳ. Al.
 Παρεῖκαζε τῷ ἀγνέῳ, ἀγαπητὴ ἀδελφὴ.
 Vat. 440. p. 60. Vat. 441. pag. 184. Vat.
 442. p. 176. Vat. 443. p. 111. Alex. 8.
 p. 27. Alex. 16. p. 81. Alex. 42. pag. 60.
 Vat. 1815. pag. 193. Clem. 51. pag. 130.
 * Basil. 113. pag. 219. Cod. 120. pag. 35.
 * Oxon. 306. * Otthobon. 1. pag. 54.
 * Coi-

* Coisl. 59. pag. 109. & Cod. 60.

Πᾶς ὁ ἐμβλέψας γυνῆκα, φησὶν, πρὸς τὸ ἐπιθυμῆσαι. Vat. 443. p. 177.

Πᾶσα ἐορτὴ καὶ παῖς καὶ Κυρίε ἡμῶν, σωτηρία καὶ λύτρωσις. Vat. 438. p. 9. Vat. 562. pag. 82. Vat. 654. p. 60. Vat. 702. p. 161. Vat. 1216. pag. 32. Vat. 1259. pag. 141. Vat. 1636. p. 102. Vat. 1641. p. 184. Alex. 49. p. 63. Clem. 21. p. 110. * Cæsar. Vindob. Cod. 151. num. 2. Πᾶσα ἐορτὴ, καὶ πᾶσα παῖς * Barberin. 249. p. 57. * Basilian. Cod. 13. p. 1. Cod. 87. p. 83. Cod. 111. p. 140. Cod. 158. p. 95. * Oxon. 376.

Πᾶσαν ἡμέραν ἐν ᾧ ἔχων τὴν ὀπίσθιαν. Al. Ἐν ᾧ ἔχω. Vat. 439. pag. 132. Alex. 16. p. 249. Alex. 42. p. 167. * Cæsar. Vindob. Cod. 31. p. 373. πᾶσαν ὥραν ἐν ᾧ ἔχων * Coisl. 381. p. 93. * Medic. 43. * Oxon. 130. * Otthobon. 1. p. 254. Πᾶσαν ὥραν ἐν ᾧ ἔχω.

Πᾶση φυλακῇ καὶ ἑαυτῶν καρδίαν. Vat. 733. pag. 311.

* Πατέρες καὶ ἀδελφοὶ ἀκούσατε. πολλὰ καὶ γὰρ ἔχθρὸς ἀποβάλλει τῷ ἀνθρώπῳ λέγων. ἀκμὴν νεώτερος εἰς, ἀπὸ πάλαι πᾶν ἐπιθυμῶν σ8. Cæsar. Vindob. Cod. 165. num. 10.

* Παιδαρχεῖν δεῖ τῷ λέγοντι. ὡς καλεῖτε ἀμήλη85. * Otthob. 1. p. 249. * Medic. 66. Vofs. 1. p. 210.

Παῦλος ὁ Ἀπόστολος ὡς αἰετος. Vat. 1815. p. 67. Alex. 8. p. 126. * Cæsar. Vindob. Cod. Græc. 61. p. 181. ὁ αἰετος. * Basil. Cod. 69. p. 64. Cod. 113. p. 63. * Coisl. 296. p. 221.

Περὶ πνευματικῆς καὶ ἀγιασμῶς ψυχῆς Παῦλος ὁ Ἀπόστολος. Vat. 439. p. 217. Clem. 62. pag. 220. * Otthobon. 1. pag. 117. * Medic. 72.

Περὶ τῶν συμβαγόντων σκανδάλων. Vat. 440. p. 4. Vat. 441. p. 130. Vat. 442. pag. 123. Vat. 443. p. 77. Vat. 1524. p. 101. Vat. 1815. p. 155. Alex. 16. p. 57. Alex. 42. p. 9. Clem. 51. pag. 93. * Basil. 113. p. 182. Cod. 120. p. 6.

Περὶ τῶν μοι λελάληκας πνευματικῶν λόγων. Vat. 440. p. 113. Vat. 441. pag. 26. Vat. 442. p. 20. Vat. 443. pag. 10. Alex. 16. p. 7. Alex. 42. p. 220. Clem. 51.

p. 20. * Oxon. 145. * Coisl. 59. pag. 8. & Cod. 60.

Περὶ μὴ μεθύσκεισθαι οἶνον. Vat. 373. p. 190.

Περὶ ὧν ἐρωτήσατε μαθεῖν βεβηλωμένοι. Vat. 440. p. 80. Vat. 441. p. 218.

Πέρυσί μοι πρὸς ἡλθον ἕνεις ἀγῶντες. Vat. 441. p. 276. Vat. 442. p. 264. Alex. 16. p. 125. Alex. 42. p. 265. * Otthob. 1. pag. 212. * Coisl. 59. p. 168. & Cod. 60.

Πνευματικὸν βίον μεταδιώξωμεν, ἀγαπητοί. Vat. 439. p. 87. Vat. 441. p. 44. Vat. 442. p. 40. Vat. 443. p. 23. Alex. 16. pag. 17. Alex. 42. pag. 237. Clem. 51. * Oxon. 152. * Coisl. Cod. 59. Cod. 60.

Πόθησον τὴν πτωχείαν καὶ Χριστὸν. Vat. 1524. p. 97. Vat. 1815. p. 113. & 194. * Cæsar. Vindob. Cod. 61. p. 255. * Basil. Cod. 69. p. 103. Cod. 113. p. 173.

Ποῖα ἀμαρτία βαρυτέρα. Vat. 1524. p. 87. Vat. 1815. p. 122. Alex. 42. p. 128. * Basil. Cod. 69. p. 87. Cod. 113. p. 142.

Ποῖα ἀμαρτία ἐστὶν ἀσυγχώρητος. Vat. 1524. p. 87. Vat. 1815. p. 122. Alex. 42. p. 128. * Basilian. Cod. 69. pag. 87. Cod. 113. pag. 142.

Ποῖον ἔργον ἐρωτᾶντα. Ἀπόκρισις. πρῶτον ποιησάμενος ἦγεν ἐπίσκοποι. Palat. 269. pag. 14. Pal. 68. p. 4. Clem. 60. p. 98.

Ποιόντων ποτὲ πᾶν ἀδελφῶν πρὸς ἑαυτοὺς. Palat. 258. p. 414.

Πολλὰ πρὸς ἀνέσταντες τὸν ἀλαβέσαντον Θεόδωρον. Vat. 439. p. 50. Vat. 440. pag. 107. Vat. 441. p. 11. Vat. 442. pag. 4. Vat. 443. p. 1. Alex. 16. pag. 1. Alex. 42. pag. 239. * Oxon. 343. * Coisl. Cod. 59. fol. 1. Cod. 60. & Cod. 238. fol. 12.

Πολλὰς μονὰς ὁ σωτὴρ. Vat. 1815. p. 117.

Πολλὰν ὄντων ὁσίων καὶ ἀξίων καὶ Θεῶν. Al. Πολλὰν πόινω ὄντων. Vat. 438. p. 98. Vat. 562. p. 184. Vat. 564. p. 42. Vat. 1216. p. 126. Vat. 1633. pag. 216. Vat. 1641. p. 297. Pal. 364. p. 61. * Cæsar. Vindob. Cod. 116. p. 69. * Basil. Cod. 13. pag. 67. Cod. 87. p. 131. * Barberin. 248. p. 164. Cod. 249. p. 193. * Ambros. 4.

Πρόκειται ἡμῖν, ἀγαπητοί. Vat. 438. pag. 32. Titulus, Περὶ νηστείας λόγος ἀνεπίγραφος. Sed in margine notatur esse S. Joannis Chrysostomi.

Προσεκτέον ἀπὸ κακῆς συμβουλίας . Vat. 440.
p. 111. Vat. 441. p. 21. Vat. 442. p. 15.
Vat. 443. p. 8. Alex. 16. pag. 5. Alex. 42.
p. 216. Clem. 51. pag. 17. * Oxon. 142.
* Coisl. 59. p. 5. & Cod. 60.

Προσέλθετε καὶ δεῦτε υἱοὶ φωτὸς , ἀκούσατε τὴν
λογημῶν φωνῆς . Al. Προσέλθετε , δεῦτε
υἱοὶ φωτὸς . Al. Προσέλθετε υἱοὶ φωτὸς , ἀκού-
σατε . Vat. 439. p. 224. Vat. 1815. p. 55.
Alex. 16. p. 260. & 242. Clem. 62. pag.
235. * Cæsar. Vindob. Cod. Græc 61.
p. 169. Cod. 31. p. 395. Προσέλθετε καὶ
δράμετε υἱοὶ φωτὸς . * Basil. Cod. 69. pag.
57. Cod. 113. pag. 50. * Oxon. 136. &
448. ἄρα , ἀδελφοί μου ὅταν . * Cod. Bar-
berin. 31. p. 276. Προσέλθετε υἱοὶ φωτὸς .
* Otthob. 1. p. 108. Cod. 2. p. 85. * Me-
dic. 29.

Πρόσεχε σεαυτῷ μήποτε πομαῖ . Vide , Τῆς
γραφῆς λεγούσης περὶ ἡλίου ἱερέως .

Πρόσεχε σεαυτῷ , ὡς νεώτης ποδῶσα ἀσκησά .
Al. Πρόσεχε σεαυτῷ ὡς νεώτης . Vat. 439.
p. 223. Alex. 16. p. 241. Alex. 42. p. 30.
* Cæsar. Vindob. Cod. 31. p. 361. * Oxon.
115. * Otth. 1. p. 141. Cod. 2. pag. 42.
* Medic. 36.

Πρόσεχε σεαυτῷ , ἀγαπήτε , μήποτε ἐν ἀμε-
λείᾳ . Vat. 439. p. 234. Vat. 441. pag.
224. Vat. 442. p. 211. Vat. 443. p. 140.
Vat. 1815. p. 222. Alex. 8. p. 52. Alex.
16. p. 101. Clem. 51. p. 160. * Basil. 113.
p. 248. Cod. 120. pag. 58. * Oxon. 330.
* Barberin. 31. p. 283. * Coisl. 59. p. 133.
& Cod. 60.

Πρόσεχε σεαυτῷ νεανία μήποτε ἐν ἀμελείᾳ .
Vat. 440. p. 28.

Πρόσεχε σεαυτῷ ὡς νεώτης μήποτε ἐν ἀμελείᾳ .
Alex. 42. p. 30. * Otthob. 1. p. 25.

Προσεχετέον . Vide , Προσεκτέον .

Προσθήσω ὃ καὶ τῷ τῷ λόγῳ . Vat. 439. pag.
202. * Medic. 70.

* Προσθήκει πᾶσι τοῖς θεωρηχομένοις Θεῷ .
Medic. Laur. 63.

Πρόχωμον ἑαυτοῖς ἀγαπητοῖ , ὅτι πικρὸς ἔχο-
μεν ἐχθρὸς . Vat. 439. p. 104. Vat. 440.
p. 127. Vat. 441. p. 68. Vat. 442. p. 68.
Vat. 443. p. 38. Alex. 16. p. 29. Clem. 51.
p. 52. In ferm. cujus initium , Οὐ φιλέται .
* Oxon. 173. * Coisl. Cod. 59. Cod. 60.

Πρῶτον ῥεβέκκας ἐπιθαλάμιον εἶπον . Clem.
23. p. 52. * Basil. Cod. 52. p. 92.

Πῶς ἐγὼ ὁ ἐλάχιστος καὶ ἁμαρτωλὸς Εὐφραίμ καὶ
μετὸς πλημμελημάτων . Al. Πῶς ἐγὼ ὁ
ἁμαρτωλὸς μετὸς πλημμελημάτων . Vat.
438. p. 1. Vat. 562. p. 73. Vat. 800. pag.
53. Vat. 1190. p. 434. Vat. 1524. p. 71.
Vat. 1815. pag. 100. Vat. 1652. pag. 75.
Clement. 62. pag. 250. * Cæsar. Vindob.
Cod. 61. p. 203. Cod. 210. num. 3. * Ba-
sil. 69. p. 75. Cod. 113. p. 113. * Oxon.
359. * Barber. 31. pag. 303. Cod. 248.
p. 129. * Ambros. 8. * Medic. 52.

Πῶς βλασφημεῖται ὁ Θεός . Vat. 1524. pag.
80. Vat. 1815. p. 122. Alex. 42. p. 121.
* Cæsar. Vindob. Cod. 61. p. 224. * Basil.
Cod. 69. p. 84. Cod. 113. p. 135.

Πῶς γέγραπται περὶ τῆς ἀρετικῆς . Vat. 1524.
p. 83. Vat. 1815. p. 122. Alex. 42. pag.
127. * Basil. Cod. 113. p. 142. Cod. 69. p. 90.

Πῶς κατὰ τὴν ταπεινοφροσύνην . Vide , Ἀρ-
χή καρποφορίας .

Σ.

Σημεῖον ἀπαφθούσιας ἐπὶ μοναχῷ κατημύμῳ .
Palat. 258. p. 336.

Σπῶδε ἔχεν ἡ θεία χάρις . Vat. 441. pag.
289. Vat. 442. p. 278. Vat. 443. p. 162.
Alex. 16. p. 132. Clem. 51. p. 198. * Coi-
slin. Cod. 59. p. 177. & Cod. 60.

Σιωπὸς μοναχὸς ἡ χρεῖαν σηκῆσει τὸ σῶμα .
Vat. 663. p. 177.

Σύστημα ἀγίων , φιλόχειροι , καὶ πειστοί . Vat.
1524. p. 73. Vat. 1815. p. 105. Conjun-
gitur cum sermone , cujus initium , Πῶς
ἐγὼ , Vat. 438. Vat. 562. Vat. 800. Vat.
1190. Vat. 1652. Clem. 62. * Basil.
Cod. 69. p. 77. Cod. 113. p. 118.

* Σιωέλθετέ μοι πάντες ἀδελφοὶ ἀγαπητοὶ ἀ-
φροσύνῃ . Cod. Coisl. 381. 42.

Τ.

Τὰ κατὰ Εὐφραίμ τῷ ἀγαθῷ τῷ ἐδεσίων ἁ-
κλυσίας . Vat. 863. p. 146. Pal. 41. pag.
149. Palladii de S. Ephraem .

Τάσας τὰς ἐντολὰς ποιῶντες θεωρεῖμεν .
Vat. 1524. p. 84. Vat. 1815. p. 115. Alex.
42. pag. 117. * Basil. Cod. 69. pag. 89.
Cod. 113. p. 146.

Τῆς

Τὴν καρδίαν μὴ ἀλγῶ, συμπαθήσατε ἀδελφοί. Al. Συμπαθήσατέ μοι, ἀδελφοί. Al. Συμπαθεῖτε, ἀδελφοί. Vat. 439. p. 145. Vat. 441. p. 2. Pal. 269. pag. 44. Alex. 42. pag. 163. Clem. 62. pag. 229. * Cæsar. Vindob. Cod. 31. p. 362. * Oxon. 119. * Barberin. 31. p. 256. * Coislin. 60. p. 1. Cod. 385. p. 107. * Otthob. Cod. 2. p. 45. Cod. 1. p. 157. * Medic. 37.
 * Τὴν ἀφ' αὐτὸν φιλανδρωπίαν τῆς Θεᾶς ἀγαθότητος. Cæsar. Vindob. Cod. Græc. 61. p. 113. Al. Τὴν φιλανδρωπίαν τῆς Θεᾶς &c. Cod. Græc. 31. p. 423. * Basil. Cod. 69. pag. 24.
 * Τῇρει σεαυτὸν ἀγαπητὴ ἀκείῳς ὡς παρ' ἑαυτοῦ. Alex. 42. p. 173. * Otthob. 1. pag. 243. sunt Capita XIX. S. Ammonæ.
 Τῆς θνήσεως ἀρχομένης ἐν Κωνσταντινουπόλει. Vat. 439. p. 202.
 Τῆς γραφῆς λεγούσης πρὸς ἡλὶ τῆς ἱερέως. Vat. 439. p. 192. Vat. 440. p. 77. Vat. 441. p. 219. Vat. 442. p. 301. Vat. 443. pag. 136. Alex. 8. pag. 16. Alex. 16. pag. 98. Clem. 51. p. 157. * Basil. 113. pag. 244. Cod. 120. p. 55. * Otthob. 1. pag. 346. * Coislin. 60. p. 245. * Medic. 62.
 Τί ἐστιν ἀργὸς ὁ λόγος. Vat. 497. p. 202. Ex fermone, cujus initium, Ἐν πολλοῖς ὑμῖν, ἀδελφοί, δοκῶ χρῆσιμεύειν.
 Τί ὅτι ὁ Προφήτης τρυγῶνα χερβύσσας ἀπέειπεν. Vat. 703. p. 53.
 Τί τῷτο σήμερον ἀγαπητοὶ παρ' ἀλλήλων ὁμῶς τε καὶ ἀξίως σιωπήσῃμεν. Vat. 702. pag. 167. Vat. 1636. p. 107. Clem. 48. p. 10. Alex. 48. p. 10. Τί τὸ τῷ. * Barberin. 248. pag. 132. * Coislin. 296. p. 225.
 Τί ἐστιν ὁ λέγει ὁ Ἀπόστολος. Vat. 1524. pag. 80. Vat. 1815. p. 122. Alex. 42. p. 121. * Basilian. Cod. 69. pag. 85. Cod. 113. pag. 136.
 Τί ἐστιν ὁ λόγος ὁ μέγα μυστήριον. ὃ δὲν εἰσενέγκαμεν. Vat. 439. p. 178. * Otthob. 1. pag. 330. * Medic. 60.
 * Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τῷ ὁσίῳ αὐτοῦ. ἀλλ' ὁ θάνατος. Barberin. Cod. 245. pag. 271.
 Τί ποιήσω ὁ ἀδελφός πάντων ἀνθρώπων. Vat. 790. p. 82.
 Τίς ὁ πόπος θαλάσσης. Vat. 622. p. 247.

* Τοιαύτῳ πανοπλίᾳ ὀφείλει. Cod. Barber. 31. p. 259.
 Τοῖς ἐν κοινοβίῳ νεωτέροις μοναχοῖς ἀσφόδρως πολεμεῖ ὁ ἐχθρὸς. Al. Τοῖς ἐν κοινοβίοις. Vat. 440. p. 15. Vat. 441. pag. 152. Vat. 442. p. 143. Vat. 443. p. 90. Vat. 1524. p. 109. Vat. 1815. p. 170. Alex. 8. p. 9. Alex. 16. p. 66. Alex. 42. p. 35. Clem. 51. p. 107. * Basil. 113. pag. 197. Cod. 120. p. 17. * Oxon. 283. * Otthob. 1. pag. 29. * Coisl. 59. p. 87. & Cod. 60.
 Τοῖς ἐν ἑκκλησίᾳ καθεζομένοις πνευματικῶς πατρὶς. Vat. 440. p. 72. Vat. 441. pag. 207. Vat. 442. p. 199. Vat. 443. p. 128. Vat. 1815. p. 210. Alex. 8. p. 40. Alex. 16. p. 92. Alex. 42. p. 77. Clem. 51. p. 148. * Basil. 113. p. 236. Cod. 120. pag. 48. * Oxon. 322. * Otthob. 1. p. 71. * Coisl. 59. p. 124. & Cod. 60.
 Τοσαῦτα ἔχεις ἐν τῷ ἀγίῳ τόπῳ τέττα. Vide, Ὑποβάλλει.
 Τότε φιλόχριστοι, πᾶσα ἡ ἀνθρωπότης ἱσαμένη. Al. Τότε πᾶσα ἀνθρωπότης. Al. Τότε, ἀδελφοί μὴ, πᾶσα ἀνθρωπότης. Vat. 438. p. 15. Vat. 562. p. 88. Vat. 1524. p. 88. Vat. 1815. p. 134. Pal. 17. p. 109. Pal. 68. p. 14. Pal. 269. pag. 12. * Basil. Cod. 13. p. 8. Cod. 69. p. 93.
 Τότε φιλόχριστοι ἐρῶνται ἐν ἑκκλησίᾳ. Vat. 438. p. 16. Vat. 562. pag. 89. Vat. 702. p. 164. Palat. 269. p. 12.
 Τότε ἀδελφοί, ἐρωτῶνται ποιούμενες. Vat. 1524. p. 89. Vat. 1815. p. 136.
 Τότε πόινω ἀγαπητοὶ μὴ ἀδελφοί, μετὰ τὸ τελουμένην πᾶσαν ἀνθρωπίνην φύσιν. Vat. 1192. p. 106.
 Τότε θρῆνεί δεινῶς ὁμῶς πᾶσα ψυχὴ. Vat. 1524. p. 74. Vat. 1815. p. 104. Coniungitur cum fermone, cujus initium, πῶς ἐγὼ. Vat. 438. 562. 800. 1190. 1652. & Clem. 62. * Basil. Cod. 69. p. 78. Cod. 113. p. 120.
 Τῷ Κυρίῳ σωτήρι ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστῷ ἐπὶ πάντων. πάλιν ἠκούσατε, ὅτι. Vat. 440. pag. 71. Vat. 441. pag. 215. Vat. 442. pag. 207. Vat. 443. pag. 133. Vat. 1815. pag. 216. Alex. 8. p. 45. Alex. 16. p. 96. Clem. 51. p. 154. * Basil. 113. p. 241. Cod. 120. pag. 52. * Oxon. 327. Τῷ Κυρίῳ καὶ σωτήρι.
 τῆρος.

τῆρος. * Coisl. 59. p. 130. & Cod. 60.
Τὸς ἀρεσιώτας ὡς βλασφημίας καὶ τῷ Θεῷ. Alex.
42. p. 127.

Τὸς ἀμελεσέμεν ἀδελφὸς καὶ τῷ πατριῶν.
Pal. 258. p. 121.

* Τὸς πρὸς ἐλθόντας ἐπὶ τὸ σταδίον τῷ δὲ λα-
βείας. Cod. Otthobon. 1. p. 240. * Medic.
65. * Vols. 1. p. 62.

Τῷ Προφήτῃ Γεζακίῃ ἐπὶ ὁ Θεός. Vat.
439. p. 185. * Oxon. 1. pag. 339. * Me-
dic. 61.

Τῷ ἀδελφῷ ἢ τῇ ἀδελφῇ ἡ ἀποβάλλει ὁ μισθός
δαίμων. Al. Τῷ ἀδελφῷ καὶ τῇ ἀδελφῇ. Al.
Τῷ ἀδελφῷ εἴτε ἀδελφῇ. Vat. 440. pag.
58. Vat. 441. p. 182. Vat. 442. pag. 172.
Vat. 443. p. 109. Vat. 1815. pag. 191.
Alex. 8. p. 26. Alex. 16. p. 80. Alex. 42.
p. 58. Clem. 51. pag. 128. * Basil. 113.
p. 217. Τῷ ἀδελφῷ εἴτε τῇ ἀδελφῇ. Cod.
120. pag. 33. * Oxon. 304. * Otthob. 1.
p. 51. * Coisl. 59. p. 107. & Cod. 60.

Υ.

Υποβάλλει ὁ λογισμὸς τῷ ἀδελφῷ. ποσῶντα
ἐπὶ ἔχουσιν τῷ ἀγίῳ πόπῳ τέτρω. Vat. 440.
p. 19. Vat. 441. p. 160. Vat. 442. p. 150.
Vat. 443. p. 95. Vat. 1524. p. 112. Vat.
1815. p. 176. Alex. 8. pag. 13. Alex. 16.
p. 70. Alex. 42. p. 42. Clem. 51. pag. 112.
* Basil. 113. p. 202. Cod. 120. pag. 21.
* Oxon. 288. * Otthobon. 1. p. 35. * Coi-
slin. 59. p. 92. & Cod. 60.

Φ.

Φαῖδρα καὶ ἐπέραιος ὑπάρχει ἀπὸ πάντων.
Vat. 866. p. 6. Vat. 1633. pag. 278. Vat.
Vat. 1636. p. 221. Vat. 1641. p. 372. Vat.
1608. p. 187. Pal. 245. p. 274. Clem. 23.
p. 8. Clem. 55. p. 192. * Cæsar. Vind. Cod.
116. p. 303. * Basil. Cod. 52. pag. 143.
* Oxon. 411.

Φέρει δὲ ἀποσκεψώμεθα τὰ καὶ τῷ Προφήτῃ
Δακίῃ. Vat. 439. 170. * Oxon. 420.
* Otthob. 1. p. 312. * Medic. 56.

* Φιλῶ σὺ τὸ ἀγαλλέλιον, δέσποτα, ὅτι. Cæ-
sar. Vindob. 31. p. 432. * Oxon. 384.

Φιλάνθρωπε Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ. Vat. 790.
pag. 20.

Φοβερότερα καὶ σκυθρωπότερα. Vat. 438. p. 17.
Tom. I.

Φοβῶ τὸ Κύριον. Vide, Ὁ πιστεύων.

Φοβῶμαι τὸ λαλῆσαι, καὶ τῇ γλώσσῃ ἀφασαί.
Vat. 439. p. 228. * Barberin. 31. p. 294.
* Otthob. 1. p. 161. Φοβῶμαι τὸ λαλῆσαι.
Et Cod. 3. ferm. 2. ante ultimum. * Me-
dic. 75.

Φρονῶν τὰ πάντα ἐθνῶν καὶ λέγων. ὅτι ἀνάστασις νε-
κρῶν. Vat. 1524. p. 77. Vat. 1815. pag.
118. Alex. 42. p. 110. * Basil. Cod. 69.
p. 81. Cod. 113. p. 128.

Χ.

Χρὴ ἀδελφὲ πάσῃ φυλακῇ τηρεῖν τὸ ἑαυτοῦ καρ-
δίαν. Palat. 258. p. 141.

* Χάριτε, Χριστὸς Βασιλεὺς ἅγιοι Ἀπόστολοι.
* Coisl. Cod. 296. p. 207.

Ψ.

Ψυχὴ τεθλιμμένη πρὸς ἐρχεται σοι ἅγιε δέσ-
ποτα. Vat. 1190. p. 1127. Vat. 1815.
p. 32. Alex. 8. p. 95. Alex. 16. pag. 252.
* Cæsar. Vindob. Cod. Græc. 31. p. 378.
& Cod. 61. p. 147. * Basil. Cod. 69. pag.
44. Cod. 113. p. 23. * Oxon. 134. * Bar-
berin. 31. p. 285. * Otthob. 1. pag. 172.
* Coisl. 381. p. 80. & Cod. 312. * Me-
dic. 44.

* Ψυχὴ, μὴ κατὰ πίπτει, μὴ δὲ θλίβει. Cod.
Barberin. 31. p. 255.

Ω.

Ως δαῶμα ὡς δόξον, ὡς δύναμις ἀρρήτου. Vat.
579. p. 115. sermo imperfectus. Integer
tamen & perfectus exstat in Cod. Otth. 1.
p. 208. * Coisl. Cod. 245. p. 64. ubi Chry-
sostomo tribuitur * Medic. 51. integer, &
sub nomine Ephræm.

Ὡς λογίζομαι ἀδελφοί, ὅτι τρεῖς εἰσὶ νουαγ-
μοί. Vat. 440. p. 13. Vat. 441. p. 147.
Vat. 442. p. 139. Vat. 443. p. 87. Vat.
1524. p. 108. Vat. 1815. pag. 167. Alex.
8. p. 7. Alex. 16. p. 64. Alex. 42. p. 23.
Clem. 51. p. 103. * Basil. 113. pag. 193.
Cod. 120. p. 14. * Oxon. 280. * Otthob.
1. p. 22. ἀδελφοί λογίζομαι. * Coisl. 59.
p. 84. & Cod. 60.

Ὡς ἐνώπιον, Κύριε, τὸ φοβερὸν σὺ βήματος
ἐσῶς. Vat. 1190. pag. 1132. * Coisl. 59.
Cod. 312.

Ὡς ὁ θεὸς νόμος ἐνυπάρχει ἐ μέλει. Clem.
62. p. 245.

Ὡς περὶ ὁ ἰχθύς ἐν τοῖς ὕδασι νύπαρχων. Vat.
790. p. 81.

Ὡς περὶ μέση νυκτὶ. Vat. 790. p. 82.

* Ὡς περὶ δὲ δύο. Medic. Laurent. 68. Pars
secunda sermonis de S. Juliano Monacho.

Ὡς περὶ ὁ πὰ γράμματα ἔ βασιλέως δεχόμενος.
Alex. 42. p. 121.

Ὡς περὶ πασῶν πᾶν ἀρετῶν καὶ πάντων τῶν
ἀγαθῶν. Alex. 42. p. 128.

Ὡς περὶ θυμιάμα ὁσφραίνει ἀφθονοῖν. Palat.
258. p. 339.

I N I T I A S E R M O N U M, *Qui in Vaticanis Codicibus desiderantur.*

Αγαπητοί, νυκτὸς καὶ ἡμέρας πρὸς τὴν ἐχά-
τιλιν ἀποβλέποντες ὦραν. Cæsar. Vin-
dob. Cod. 32. p. 106.

Αγαπητοί; τί ὄφελος ἄροισιν ἐν τῷ ματαίῳ
βίῳ τέτρω. Cæsar. Vindob. Cod. 32.
pag. 114.

Ἀδελφοί μὲ ἀγαπητοί, ἕως χαρὸν ἔχοισιν,
κλαύσομεν. Cæsar. Vindob. Cod. 34.
pag. 38.

Ἀδελφοί μὲ φιλόχειροι, ἀκρόατε πρὶ τῆς
δευτέρας παρουσίας. Oxon. p. 347.

Ἀδελφοί, καὶ πατέρες, πᾶν ἀνθρώπων οἱ μὲν
πλῆθος. Cod. Coisl. 271. pag. 141. De
Laudibus SS. Joannis Chrysostomi, &
Ephræm Syri.

Ἀσύνετος, ἀμφοτέρων, ἀσεβὴς καὶ βέλτης. Bar-
berin. 31. p. 310.

Βασιλεὺς ἑράνιος. Barberin. 31. p. 298.

Δεῦτε πάντες ἀδελφοί, ἀκρόατε καλῆς (al.
καμίστης) συμβουλίας ἐμῆς. Cæsar. Vindob.
Cod. 61. pag. 216. Cod. 31. pag. 402.

* Basilian. Cod. 69. pag. 59. Cod. 113.
pag. 54.

Διπλῆς ἡμῖν ὁ κάματος, καὶ διμύχανον τὸ ζή-
τημα πρὶ διακρίσεως. Cæsar. Vindob. Cod.
249. p. 143.

Εἰ καλὸν ἀγαπῶνται πρὶ ἑνός. Vide, Κα-
λὸν τὸ πρὸς ἑαυτὸν.

Εἰδετε ἀδελφοί μὲ ἀγαπητοί, εἴ τις ἐρέμεται
εἰς τὰ ὀπίσω. Cæsar. Vindob. Cod. 210.
num. 22.

Εἰς μάχην διωκτοῖν μὴ γίνῃ κατ' αὐτοῖς εἰς
ἀπαξίαν νεωτέρων. Oxon. p. 423.

Εἰν τέτρω τῷ μοναχίῳ, τῷ πᾶσι γυναικῶν, γέ-
γονε πρὸ θένος. Oxon. p. 319.

Ἡ δὲ χαρὸς ἐπαίγει ἡμῶς εἰς τὴν ἐργασίαν τὴν αἰ-
ώ-

νίη ζωῆς. Cæsar. Vindob. Cod. 179.
num. 3. & Cod. 210. num. 22.

Ἡσυχίαν δότε, καὶ κλίνετε πᾶς ἀκοῆς. Am-
brof. ferm. 10.

Καλὸν τὸ πρὸς ἑαυτὸν ἑκαστον. Cod. Ot-
thobon. 1. p. 237. Ερώτησις, εἰ καλὸν ἀγα-
πῶνται πρὶ ἑνός. * Med. 64.

Λεωρὰ γέγονεν, ὡς χιῶν, ἡ Μαειάμ. Oxon.
pag. 398.

Μέγα γὰρ ὄπλον βίχη, θησαυρός. Cod.
Coisl. 381. p. 151.

Μὴ διαπανθήσης ὅλον τὸ χρόνον τὴν ζωῆς σε ἐν τῇ
σώματι φροντίδι. Cæsar. Vindob. Cod.
165. num. 21.

Ὁ ἅγιος Ἀββᾶς Ἐφραίμ διηγῶν τοῖς πρὸς
βάλλεσι πρὸς αὐτὸν ἀδελφοῖς. Basilian. Cod.
69. p. 13. & Cod. 113. p. 293.

Ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς καὶ Θεὸς ἡμῶν
λέγει ἐν τοῖς Εὐαγγελίοις· κηρύττετε, ὅτι
ἡ ὥρα ἔδοκεν. Cæsar. Vindob. Cod. 33.
pag. 111.

Οὗτος ὁ αἰετος τῶν ἀσκητῶν. Otthob. Cod. 1.
p. 381. * Medic. 67. & 68.

Ὁ πῶς ὁ ὅσιος πατήρ ἡμῶν Ἐφραίμ ἦν ἐξ ἀ-
ναπολήτης, Σύρος τῷ γένει. Oxonien. pag.
439.

Οὕτως ἐστὶν ἡ ψυχὴ ἐν τῷ σώματι ὡς δεσ-
μὸς φυσικὸς δυσἀγάλυτος. Oxonien. pag.
423.

Πάντες οἱ ἱερεῖς. Cæsar. Vindob. Cod. 33.
pag. 85.

Πατέρες καὶ ἀδελφοί, ἀκρόατε. πολλαῖς
γὰρ ἐχθρὸς ὑποβάλλει τῷ ἀνθρώπῳ, λέ-
γων. ἀκμὴν νεώτερος εἶς, ἀπόλαυσε πᾶν
ἐπιθυμιῶν σε. Cæsar. Vindobon. Cod.
165. num. 10.

Παιδαρχαῖν δ' αὖ τῷ λέγοντι. ὠδρακαλεῖτε ἁ-
λήλως. Otthobon. Cod. 1. pag. 249.
* Medic. 66.

Προσῆκε παῖσι πῶς πρὸς εὐχολογίαις Θεῷ.
Med. Laur. 63.

Συνέλθετέ μοι πάντες ἀδελφοί, ἀγαθὰ
ἄφεσιν. Cod. Coislin. 381. p. 42.

Τὴν ἀφ' αὐτοῦ φιλανθρωπίαν τῇ τῷ Θεῷ ἀγαθό-
τητος. Al. Τὴν φιλανθρωπίαν τῆς ἑ^ς Θεῷ
ἀγαθότητος. Cæsar. Vindob. Cod. 61.
pag. 113. & Cod. 31. pag. 423. * Ba-
silian. Cod. 69. p. 24.

Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος πάντων ὁσίων

αὐτῷ. Barber. Cod. 245. p. 271.

Τοιαύτῳ πανοπλίαν ὀφείλει. Barberin. Cod.
31. p. 259.

Τὸς προσελθόντας ἐπὶ τὸ σταδίον τῆς ἀλα-
βείας. Otth. Cod. 1. p. 240. * Med. 65.

Φιλῶ σε τὸ εὐαγγέλιον, δέσποτα. Cæsar.
Vindob. Cod. 31. p. 432. * Oxon. p. 384.

Χαίρετε Χειρῶν Βασιλεῖς ἅγιοι ἀπόστολοι. Coi-
slin. Cod. 296. p. 207.

Ψυχὴ, μὴ κατὰ πίπτει, μήδε θλίβει. Barbe-
rin. Cod. 31. p. 255.

Ὡς περὶ τὸ δύο. Med. Laur. 68.

ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ
ΕΦΡΑΙΜ ΤΟΥ ΣΥΡΟΥ
ΠΕΡΙ ΑΡΕΤΩΝ ΚΑΙ ΚΑΚΙΩΝ
ΛΟΓΟΣ.

SANCTI PATRIS NOSTRI
EPHRAEM SYRI
SERMO

DE VIRTUTIBUS, ET VITIIS.

ΑΚΑΡΙΖΩ ὑμῶν Α
ζωὴν, ὡς φιλόχριστοι,
ὅτι ὑπαρρήσιας ὄντι.
καὶ παλανίζω τὸ ἐμὸν βί-
ον, ὅτι ἀχρηστος ὑπάρ-
χει. Μακαρίζω ὑμᾶς,
ὡς γνήσιοι, ὅτι ὁρᾷτε πο-
λιτεία φίλους ἑαυτῶν

ἐποιήσατε τῷ Θεῷ καὶ τοῖς Ἀγγέλοις. Τίς ὃς πρὸς
ἐμὲ πενήσας, ὅτι παρώξυνα αὐτὸν ἀπὸ τῶν ἔργων
μου τὸ μεταίω; Μακάριοί ἐστε ὑμεῖς, οἱ κλη-
ρονομεῖντες τὸ πᾶν ἡμέραν ἀπὸ τῆς ἀγνῆς ὑμῶν ἀνα-
στροφῆς, καὶ τῆς ἀγάπης ὑμῶν τὴν ἀμέτρητον. Θαυμά-
ζω γὰρ ὑμᾶς, πῶς ἐκὼν ὠκνήσατε ποσάυτης οὐδὲ
διαύσαι διασῆμα ἀπὸ λυσιτέλειαν ψυχῆς.
τὸ ὃ θαυμαστότερον, ὅτι πρὸς δὲ τελεῇ καὶ κατα-
κλειμένον τῆς ἀμαρτίας ἦλθετε, παρ' αὐτῆς
ἀγνῶντες τὸ ὅφελός της λόγον. Θαῦμα ἀληθῶς,
πῶς οἱ κεκορεσμένοι πρὸς τὴν λιμῶν τικόμενον ἦλ-
θετε. πῶς οἱ τὸ δρόσον τὸ πνευματικῆς μετέχον-
τες, πρὸς τὴν ξηραίνοντα τῇ δίψῃ ἦλθετε.
πῶς οἱ τὸ γλυκὺ τῆς ἀρετῆς ἔχοντες, πρὸς τὴν
πεπικραμένον τῆς ἀμαρτίας. πῶς οἱ πλῆστοι,
πρὸς τὴν πένητα. πῶς οἱ σοφοὶ, πρὸς τὴν ἰδιώ-
την. πῶς οἱ καθαροὶ, πρὸς τὴν ῥυπαρότητα. πῶς
οἱ ὑγιαίνοντες, πρὸς τὴν ἀσθενεῖν τῇ σωματικῇ-
σιν. πῶς οἱ δουρεσθέντες, πρὸς τὴν παροξύνοντα.
πῶς οἱ ἐλεύθεροι, πρὸς τὴν ἀχμαλώτων. πῶς οἱ
ἐμμελεῖς, πρὸς τὴν ἀμελή. Αὐτοὶ γὰρ θαυμάσιοι
ὑπάρχετε τῆς ἀρετῆς. ἐγὼ ὃ ἀφρων τυγχάνων

ITAM vestram bea-
tam prædico, o
Fratres Christo Di-
lecti, quoniam in-
genua & frugi est:
meam autem mi-
seram reputo, quia
inutilis. Vos ego
beatos prædico, o
carissimi, quos re-

B eta vivendi ratio Deo & Angelis amicos ef-
fecit. Vicem autem meam quis digne lu-
gere poterit, qui inanibus operibus meis
Deum exacerbavi? Vos felices estis, qui
pura & sancta vestra conversatione, cari-
tateque immensa hæreditatem paradisi ac-
quiritis. Vos enim suspicio, qui tam lon-
gi itineris laborem non detrectastis, causa
salutis atque utilitatis animæ vestræ. Sed
& hoc magis mihi admirationi est, quod
C ad hominem vilem & peccatorem convene-
ritis, ab eo sermonem petentes salutarem.
Res profecto mira, eos, qui saturati sunt,
ad fame tabescentem accedere; qui rore
spiritali pleni sunt, ad siti arefcentem ve-
nire; qui virtutum dulcedinem degustarunt,
in amaritudine peccatorum versantem adire.
Quid est, quod divites ad pauperem? Quo-
modo sapientes ad rudem & imperitum?
Quomodo mundi ad immundum? Quomo-
do sani ad eum, qui ex conscientia labo-
rat? Cur qui Deo sunt cari, ad eum qui ad
D iracundiam illum provocat? Cur liberi ad
captivum? Cur diligentes ad negligentem
venistis? Vos enim virtutum splendore ad-
mirabiles estis: ego vero insipiens atque

mendicus. Vos temperantia conspicui placetis Deo; ego mea negligentia atque nequitia ipsi displiceo. Vos bonis vestris operibus & gloriosa castitate bonus odor estis Christo; ego autem mollitie mea atque segnitie totus foeteo. Valde igitur mirum est, vos qui tantis commodis abundatis, ad me recurrissete, qui ne mihi quidem prodesse queo. Merito ergo hoc fecistis, Christi amantissimi, volentes sic torporem atque desidiam a me depellere, animumque meum ignavum diligentem reddere, & infirmitati vires addere. Cum enim sitis perfecti, in nullo deficitis. Postquam ergo pro vestra humilitate a me homine vili atque abjecto sermonem utilem audire deposcitis, vitamque meam coarguere volentes, id mihi iusseritis; ut obedientiae fructum percipiam, loquar quidem, at cum pudore. Nam si vobis consilia dare incepero, me ipsum condemnabo. Et si alios reprehendere voluero, me ipsum accusabo. Jure enim in me dici poterunt illa Salvatoris verba: *Medice, curate ipsum*. Sed quoniam idem Dominus & Salvator omnium dixit: *Quaecumque dixerint vobis, ut faciatis, facite; secundum autem opera eorum nolite facere*: etiam si ipse immundus sum, recte tamen aliis suadere novi. Unde cum angelicam istam vitae rationem considero, singula ipsius salutaria instituta beata existimo. Quis enim recte pieque viventem, & castimoniam colentem, ob infinita & immensa illa bona reposita, beatum non praedicet? Et quis vice versa non lugeat eum, qui sua negligentia, incuria, pravisque operibus a regno coelorum pellitur, & a coelesti illo sponsi thalamo repudiatur?

I.

De Timore Dei.

BEatus vir ille, in quo est timor Dei. Talis enim manifeste etiam a Spiritu sancto praedicatur beatus: *Beatus vir, inquit, qui timet Dominum*. Vere enim, vere, inquam, qui timet Dominum, ab omni fraude inimici securus est, cunctasque illius vitat insidias. Qui timorem habet Dei, facile maligni & fraudulentis hostis fallacias dolosque superat: nulla enim in re ipsum irretire poterit. Nam qui timorem Dei sibi vendicat, carnis voluptatem non admittit. Qui timorem Dei obtinet, huc illucque non evagatur animo, sed Dominum suum expectat, ne forte repente veniat, ipsumque negligentia torpentem & imparatum offendat

A πῶχδῶ. αὐτοὶ τὴν ἐγκράτειαν ἔχοντες διαρεσεῖτε. ἐγὼ δὲ ἀλμαφορίαν κατακρίνομαι. αὐτοὶ ἀλλὰ τῶν καλῶν ἔργων καὶ τῆς ἐνδοξῆς ἀγνείας, δυνάμει τυγχάνετε τῆς Χειρὸς. ἐγὼ δὲ ἀλλὰ τὴν χαυνότητά μου ἐξ ῥαθυμίας ὅλος δυσωδία ὑπάρχω. Θαῦμα ὅν αὐθιγῶς, ποσά τινι ἐμπεριέχοντες ὠφέλειαν, πρὸς ἐμὲ ἤλθετε, τὴν μὴτε ἐμαυτῶ χρησιμθόντα. Εἰκότως ὅν ἐποιήσατε, φιλόχρηστοι, βεβλόμενοι τὴν ἐμὴν χαυνότητα σφρίξαι, καὶ τὴν ῥαθυμίαν μου ψυχὴν ἐμμελῆ ἀσφάλασαι, καὶ τὴν ὀλιγωρίαν μου σφρίξαι καὶ δυναμῶσαι. τέλφοι γὰρ ὑπάρχοντες, εἰδὲν λείπεσθε. Ἐπεὶ δὲ τῇ ταπεινοφροσύνῃ χρῆσάμενοι, πρὸ ἐμῶς ὀυτελῆς, λόγον ὠφελείας ἐπιζητεῖτε, καὶ τὴν βίον μου διελέξαί θέλοντες, τὴν τῷ μοι ἐκελύσατε, ἀλλὰ τὴν τὴν ὑπακοῆς καρπὸν λαλήσω. ἀχύνομαι δέ. Ἐὰν ἄρξωμαι ὑμῖν συμβεβλῆναι, ἐμαυτὸν κατακρίνω. καὶ εἰ ἄν ἄρξωμαι ἐτέρους διελέγειν, ἐμαυτῷ κατηγορῶ. εἰκότως γὰρ καὶ μοι ῥηθήσεται ὅτι ὁ Σωτὴρ λόγιον. Ἰατρὲ, θεραπεύσον σεαυτὸν. ὁμῶς γὰρ καὶ αὐτὸς ὁ Κύριος ἐξ ὁ Σωτὴρ τῶν ἀπάντων εἶρηκε. πάντα, ὅσα ἂν λέγωσιν ὑμῖν ποιεῖν, ποιεῖτε. καὶ τὴν τὰ ἔργα αὐτῶν μὴ ποιεῖτε. Διὸ εἰ καὶ ἐγὼ ἀνάδαρτος τυγχάνω, ὁμῶς συμβεβλῆναι ὁρῶς ἐπιτάσσω. ὁθεν ἀποβλέψας εἰς τὴν ἀγγελικὴν ταύτῃ πολιτείαν, ἐμκαίρισα ἕκαστον αὐτῆς πλεονέκτημα. Τίς γὰρ ἐξ μακαρίων τῶν ὁρθῶς καὶ διαρέως βιούντων, καὶ ἐν ἀγνείᾳ ἀναστρέφόμενον, ἀλλὰ τὰ ἐναποκείμενα ἀπειρα καὶ ἀμετρα ἀγαθὰ; καὶ τίς ἐξ πενήτων τῶν ἀμελῶς βιούντων, καὶ δι' οἰκτρῶν πραγμάτων ἐξωθεν ὄντα τὴν βασιλείας τῶν ἐρανῶν, καὶ ἀλλὰ ἀλμαφορίαν ἐκβεβλόμενον ἐξ νυμφῶνος ἐκείνης;

E

A.

ΠΕΡΙ ΦΟΒΟΥ ΘΕΟΥ.

MΑκάριος ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος, ὃς ἔχει φόβον Θεοῦ ἐν ἑαυτῷ. ὁ τοιοῦτος γὰρ παρὰ φανῶς καὶ ὑπὸ τῆς ἀγίας Πνεύματος μεμακάρισαι. μακάριος ἄνθρωπος ὁ φοβούμενος τὸν Κύριον. Ὅντως γὰρ, ὄντως ὁ φοβούμενος τὸν Κύριον ἐκ τῶν ἐπιπάσης τέχνης ἐξῆρθε, καὶ πᾶσαν ἐπιβελὴν τῷ ἐξῆρθε ἀφ' ἑαυτοῦ. Ὁ ἔχων φόβον Θεοῦ, ῥαδίως περὶ γίνεται τῶν ἐπινοῶν τῷ κακοτέχνῃ ἐξῆρθε. ἐν εἰδένι γὰρ αὐτὸν ἀχμαλωτίζει. ἀλλὰ γὰρ τὸν φόβον, ἡδονὴν σαρκὸς ἐξ ἀποδέχεται. Ὁ φοβούμενος ἐξ μετεωρίζεται ὡς καὶ κείσε. περὶ μένει γὰρ τὸν ἑαυτοῦ δεσποτίῳ, μὴ πᾶς ἐξ ἀφῆνης ἦεν, καὶ

2. Cor. 2.

Luc. 4.

Matth. 23.

Psalm. 112.

Matth. 24.

Marc. 13.

Luc. 12.

καὶ εὐρη αὐτὸν ῥαθυμῶντα, καὶ διχοπομήσῃ αὐτόν. Ὁ ἔχων φόβον Θεοῦ οὐκ ἀμεριμνᾷ· νήφει γὰρ πάντοτε. Ὁ φοβούμενος, ὑπὸν ἀμέτρῳ ἑαυτὸν καὶ ὡδιδώσει· γρηγορεῖ γὰρ, ὥστε περιμένει τὴν παρουσίαν τοῦ Κυρίου αὐτοῦ. Ὁ φοβούμενος οὐκ ἀλγιστοῖται, ἵνα μὴ προσυῖνη τὸ ἑαυτοῦ δεσπότην. Ὁ φοβούμενος καὶ ῥαθυμεῖ· πάντοτε γὰρ ἐπιμελεῖται τῆς κτήματος, ἵνα μὴ καταγνώσῃ. Ὁ φοβούμενος πάντοτε δοκιμάζει τὰ ἀρέσκοντα τῷ Κυρίῳ αὐτοῦ, καὶ πάντα ἐτοιμάζει, ἵνα ἐλθὼν ὁ Κύριος αὐτοῦ, ἐν πολλοῖς ἐπαινέσῃ αὐτόν· ἐν πολλοῖς οὖν ἀγαθοῖς ἅγιος γίνεσθαι ὁ φόβος τοῦ Κυρίου, πῶς κεκτημένοι αὐτόν.

B.

ΠΕΡΙ ΑΦΟΒΙΑΣ.

Ο Μὴ ἔχων τὸν φόβον τοῦ Θεοῦ ἐν ἑαυτῷ, ὁ ποῖός τις εὐάλωτός ἐστι πῶς Διαβόλου ἐπιχειρήμασιν. Ὁ μὴ ἔχων τὸν φόβον τοῦ Θεοῦ παρ' ἑαυτοῦ, μετεωρίζεται· ἀλγιστοῖται· καθύπερθε ἀμεριμνῶν. Ἀπορῥαθυμεῖ ἐν πῶς ἔργοις αὐτοῦ. δοχεῖον γίνεσθαι τῷ ἡδονῶν· πάντες οὖν, ὅτι περιπνὸν ἡδέσθαι ἐν ἑαυτῷ· καὶ φοβεῖται γὰρ παρρησίαν δεσπότης· κομᾷ πῶς πάθει· πῶς ἀναπαύσει χαίρει· τὴν κακῆσιν φέρει· τὴν πατρίαν βδελύσσεται· ὑπερηφανίαν ἀπαύεται. λοιπὸν ἔρχεται ὁ Κύριος αὐτοῦ, καὶ κρίσκει αὐτόν οἷς οὐκ ἀρέσκειται, ὥστε διχοπομήσῃ αὐτόν, καὶ ἀποπέμψῃ τῷ ἀγῶνι σκότει· τίς καὶ μὴ ταλανίσῃ τὸν ποῖόν;

Γ.

ΠΕΡΙ ΑΓΑΠΗΣ.

Μ Αγάπης ὁ ἄνθρωπος ὁ καλὸς ὁ ἔχων ἀγάπην Θεοῦ· ὅτι τὸ Θεὸν ἐν ἑαυτῷ περιφέρει· ὅτι ὁ Θεὸς ἀγάπῃ ἐστίν, καὶ ὁ μένων ἐν τῇ ἀγάπῃ, ἐν τῷ Θεῷ μένει. Ὁ ἔχων ἀγάπην, πάντων σὺν Θεῷ περιγίνεται. Ὁ ἔχων ἀγάπην, καὶ φοβεῖται· ἢ γὰρ ἀγάπῃ ἐξω βλάπτει τὸν φόβον. Ὁ ἔχων ἀγάπην, οὐδένα βδελύσσεται ποτε· καὶ μικρὸν, καὶ μέγαν, καὶ ἐνδοξόν, καὶ ἀδοξόν, καὶ πένητα, καὶ πλούσιον· ἀλλὰ πάντων ὡρίστημα γίνεσθαι. πάντα σέβει· πάντα ὑπομύει. Ὁ ἔχων ἀγάπην, καὶ ἐπάρεσθαι κατὰ τινος· καὶ φυσικῶς· οὐδενὸς καταλαλεῖ, ἀλλὰ καὶ ἕως καταλαλῶντας ἀποτρέφεται. Ὁ ἔχων ἀγάπην, ἐν δόλῳ καὶ πορνείᾳ· καὶ ἡποσκέλιζεται, ἢ ἡποσκελίζει τὸν ἀδελφόν.

Ο.

A offendat, separetque. Qui Deum timet, non est expers curæ ac sollicitudinis: semper enim vigil est & sobrius. Qui timet Dominum, immodico non est deditus somno: vigilat enim, & adventum Domini sui exspectat. Cui timor est Dei, in nullo se negligentem præbet, ne Dominum suum offendat. In quo timor Dei est, inertiae atque desidiae non se tradit: semper enim sua diligenter curat, ne condemnetur a Domino. B In quo est timor Dei, semper quæ Domino suo placent, probat, eaque amplectitur & perficit: ut cum Dominus ejus venerit, in multis ab eo laudetur. Plurimorum itaque bonorum causa est timor Dei, possidentibus illum.

Matth. 25.
Luc. 19.

I I.

De illo qui non habet Timorem Dei.

C I N quo non est timor Dei, omnibus diaboli dolis patet atque infidiis. Cui non adest timor Dei, animo vagatur, omnia fusque deque habet, atque contemnit; expers omnis curæ ac sollicitudinis, somno indulget; in actionibus suis ignavus est ac segnis; voluptatum est receptaculum; quæcumque sensibus in vita jucunda sunt, iis delectatur; non enim pertimescit adventum Domini. Affectibus fertur, gaudetque requiete; afflictiones fugit, humilitatem detestatur, & superbiam amplectitur. Deinde venit Dominus ejus, offenditque ipsum cunctis, quæ ipsi non placent, vacantem: ideoque dividet eum, & projiciet in tenebras sempiternas. Quis autem ejusmodi hominem non esse miserum existimet?

Matth. 24.
Luc. 16.

I I I.

De Caritate sive Dilectione.

B Eatus vir ille, in quo Divina caritas est: quoniam Deum in se gerit: Deus enim caritas est, & qui manet in caritate, in Deo manet. Qui caritatem habet, omnibus cum Deo antecellit. Qui habet caritatem, non timet: nam caritas foras mittit timorem. Qui caritatem habet, neminem torve aspicit, neminem unquam detestatur, non parvum, non magnum, non gloria conspicuum, non inglorium, non pauperem, non divitem: omnium autem se infimum reputat, omnia tegit, omnia sustinet. Qui caritatem habet, non effertur in quemquam, non inflatur, non detrahit famæ cujusquam, verum etiam detrahentes averfatur. Qui habet caritatem, in dolo & fallaciis non ambulat, non supplantatur, nec fratrem suum supplantat.

1. Joan. 4.

Ibid.

1. Cor. 13.

A 2

Qui

Qui præditus est caritate, non æmulatur, non invidet, non indignatur, non lætatur de lapsu proximi, neque errantem calumniatur, sed potius condolet, & adjuvat. In necessitate fratrem non despicit, sed eum ab injuria defendit, & mortem pro ejus salute appetit. Qui præditus est caritate, Dei voluntatem perficit, ejusque discipulus efficitur. *In hoc enim, inquit bonus Dominus noster, cognoscent omnes, quia discipuli mei estis, si diligatis invicem.* Qui caritate præditus est, numquam sibi quid arrogat, nihil sibi proprium dicit: sed quæcumque habet, tamquam omnibus etiam communia proponit. Qui caritate est præditus, neminem alienum ducit, sed omnes putat ad se pertinere. Qui habet caritatem, non irritatur, non inflatur, non accenditur iracundia, non gaudet super injustitia, in mendacio non versatur, nullum putat sibi inimicum, præter solum diabolum. Qui caritatem habet, omnia sustinet, in omnibus se benignum, mansuetum, & longanimem exhibet. Beatus ergo qui caritatem possidet, & cum ea ad Deum tendit: quoniam ipse quod suum est, agnoscens, eum sinu suo excipiet. Cum Angelis enim versabitur, & cum Christo regnabit operator caritatis. Nam per caritatem etiam Deus Verbum in terram descendit. Per caritatem Paradisus nobis apertus est, & in cælum reditus cunctis demonstratus. Cumque inimici essemus Deo, per ipsam reconciliati sumus. Merito itaque dicimus, quod *Deus caritas est, & qui manet in caritate, in Deo manet.*

Joan. 13.

1. Cor. 13.

Joan. 1.

Coloss. 1.

1. Joan. 4.

I V.

De non habentibus Caritatem.

Miser autem atque infelix, qui longe a caritate abest: is enim somnians, dies suos transigit. Et quis non lugeat illum, qui alienum se a Deo reddidit, quique lumine privatus in tenebris versatur? Dico enim vobis, fratres, illum, qui Christi caritatem non habet, esse Christi ipsius inimicum. Verax enim est qui ait: *Qui fratrem suum odit, homicida est, & in tenebris ambulat, & ad omne peccatum proclivis est.* Qui enim caritate destituitur, cito excandescit, facile indignatur, & facile ad odium accenditur. Qui caritatis est expers, gaudet super iniquitate aliorum, non compatitur cadenti, non porrigit manum jacenti, non admonet errantem, non confirmat fluctuantem. Qui

A O' έχων ἀγάπην ἔζηλοι, ἔφθονεῖ, ἔβασκαίνει, ἔχάρει ἐπὶ πῶσδε ἐτέρων. ἔδρασύρει τὸ πλάγοντα, ἀλλὰ συλυπηεῖται, καὶ συωανδολαμβάνεται. ἔπαρορᾷ τὸ ἀδελφὸν ἐν ἀνάγκῃ, ἀλλὰ συωεπαμύνει καὶ συωαποθνήσκει. Ο' έχων ἀγάπην, τὸ θέλημα ποιεῖ τῷ Θεῷ, καὶ μαθητὴς αὐτοῦ ὄσιν. αὐτὸς γὰρ ὁ καλὸς ἡμῶν Δεσπότης εἶπεν. ἐν τέττα γινώσκοντα πάντες, ὅτι ἐμοὶ μαθηταὶ ἐστέ, ἐὰν ἀγαπάτε ἀλλήλους. Ο' έχων ἀγάπην, ἐδέποτε ἡ ἐαυτοῦ πεποιθεῖται. ἔλέγει ἐαυτοῦ ἴδιον ἐδέν. ἀλλὰ πάντα, ὅσα ἔχει, κοινὰ τοῖς πᾶσι προτίθησιν. Ο' έχων ἀγάπην, ἀμύβιον ἐδένα λογίζεται, ἀλλὰ πάντας ἰδιοποιεῖται. Ο' έχων ἀγάπην, ἔπαροξύνεται, ἔφουσιᾷται, ὅσα ἐξάπτεται εἰς ὀργήν, ἔχάρει ἐπὶ τῇ ἀδικίᾳ, ἐπὶ ψεύδει ὅσα ἐνδελεχίζει, ἐχθρὸν ἐδένα ἡγεῖται, εἰ μὴ μόνον τὸ διάβολον. Ο' έχων ἀγάπην, πάντα ὑπομένει. χρηστεύεται. μακροθυμεῖ. Μακάριος οὖν ὁ τῷ ἀγάπην κλητημένος, καὶ μετ' αὐτῆς ἀποδημήσας πρὸς τὸ Θεόν. ὅτι αὐτὸς τὸ ἴδιον ἐπιγινώσκων, προδεξέσεται αὐτὸν ἐν τοῖς κόλποις αὐτοῦ. ὁμοδίαιτος γὰρ Ἀγγέλων ἔσται, καὶ σὺν Χριστῷ βασιλεύσει ὁ τῇ ἀγάπῃ ἐργάτης. δι' αὐτῆς γὰρ καὶ Θεὸς Λόγος ἐπὶ τῇ γῆς παρεγένετο. δι' αὐτῆς καὶ ὁ πατὴρ ἀνέσκηται ἡμῖν, καὶ ἄνοδος εἰς ἔρανον ἀνεδείχθη πᾶσιν. ἐχθροὶ ὑπάρχοντες τῷ Θεῷ, δι' αὐτῆς κατηλλάγημεν. εὐκρίτως ἔν ἐπομεν, ὅτι ἡ ἀγάπη ὁ Θεὸς ὄσι. καὶ ὁ μένων ἐν τῇ ἀγάπῃ, ἐν τῷ Θεῷ μένει.

C

D

E

F

Δ.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΜΗ ΕΧΟΝΤΩΝ ΑΓΑΠΗΝ.

A" θλιος καὶ ταλάπωρος ὁ τῇ ἀγάπῃ μακρὰν ὑπάρχων. ἔπος γὰρ ὀνειροπολῶν, τὰς ἡμέρας αὐτοῦ πρὸέρχεται. καὶ τίς ἔμὴ πεινθήσῃ τὸ ἀνδρωπον ἐκείνον, τὸ ἀπὸ τοῦ Θεοῦ μακρὰν ὑπάρχοντα, καὶ τὸ φῶς ἐσερημένον, καὶ ἐν σκοτίᾳ δρᾶγοντα. Λέγω γὰρ ὑμῖν, ἀδελφοί, ὅτι ὁ μὴ έχων τῷ ἀγάπῃ τῷ Χριστῷ, ἐχθρὸς αὐτοῦ ὑπάρχει. ἀψευδὴς γὰρ ὁ εἰπὼν, ὅτι ὁ μισῶν τὸ ἀδελφὸν αὐτοῦ, ἀνδρωποκτόνος ἐστὶ, καὶ ἐν τῇ σκοτίᾳ πεπαταῖ, καὶ ἐν πάσῃ ἁμαρτίᾳ εὐάλωτος ὄσιν. Ο' γὰρ μὴ έχων ἀγάπην, ὅξέως θυμῷ. ὅξέως πρὸς γίγξει. ὅξέως εἰς μῖσος συωάπτεται. Ο' μὴ έχων ἀγάπην, χάρει ἐπὶ ἀδικίᾳ ἐτέρων. ἔσυμπάχει τῷ πλάγοντι. ἔχαῖρα ὀρέγει τῷ κειμένῳ. ἔπαραινέει τῷ ἐσφθδμένῳ. ἔσπείζει τὸ σφδδόμενον. Ο' μὴ

1. Joan. 2. & 3.

Ὁ μὴ ἔχων ἀγάπην, πηρὸς ἐστὶ τῇ ἀφρονοίᾳ. φίλος ἐστὶ τῷ διαβόλῃ. οὐρετής ἐστὶ πάσης πονηρίας. ποιητικὸς ἐστὶ μαχῶν. λοιδορῶν ἐστὶ φίλος. τῷ καταλαλόντων ἐστὶ συνόμιλος. τῷ ὑβριζόντων σίμβυλος. τῷ φθονόντων διορθωτής. τῷ ὑψηφάνιας ἐργάτης. τῷ ἀλαζονείας σκευός. καὶ ἀπαξ-
απλῶς, ὁ μὴ κτισάμενος τὴν ἀγάπην, ὄργανόν ἐστὶ τῷ ὑπεναντίῳ, καὶ πλανᾷ ἐν πάσῃ ἀτραπῷ, καὶ οὐκ οἶδεν ὅτι ἐν σκοτεινῇ ἀπορρέει.

A Qui caret caritate, obcæcatus est mente, amicus diaboli est; inventor omnis improbitatis, pugnarum & contentionum auctor, maledicorum amicus, detractorum focius, contumeliosorum consiliarius, invidorum præceptor, superbiæ operator, ac vas arrogantiae. Et ut paucis complectar, qui absque caritate est, adversarii est instrumentum, ac tota errat via, & ignorat se in tenebris versari.

B

E.

V.

ΠΕΡΙ ΜΑΚΡΟΘΥΜΙΑΣ.

Μακάριος ὁ κληθεὶς ὁ ἄνθρωπος, ὅστις μακροθυμίαν ἐκτήσατο, ὅτι τῷ ποιῶντι ἐστὶ ἡ ἀγία Γραφή ἐπαγγελία, λέγουσα. μακρόθυμος ἄνθρωπος, πολὺς ἐν φρονήσει. Καὶ ὁ πλεονέκτης; Ὁ μὴ μακρόθυμος πάντοτε ἐν χαρᾷ ἐστίν, ἐν ἀφροσύνῃ, ἐν ἀγνοίᾳ. ἐλπίζει γὰρ ἐπὶ Κύριον. Ὁ μακρόθυμος ἄνθρωπος ὁργῆς ἐστὶ. πάντα γὰρ ὑπομένει. ὁ μακρόθυμος ταχέως εἰς ὀργὴν οὐκ ἐξάπτεται. εἰς ὕβριν οὐκ ἐτρέπεται. λόγοις κενόις ῥαδίως οὐ κινεῖται. ἀδικήματος οὐ λυπεῖται. τοῖς ἀνδισαμένοις οὐκ ἀνδισαί. ἐν παντί ψάλλει. ἡ σαρὰς ὑπάρχει. οὐκ ἐστὶν διάλωπος ἐν ἀπάταις. οὐκ ἐστὶν ὀχρεῖς εἰς παροξυσμόν. ἐν θλίψεσι χαίρει. παντὶ ἔργῳ ἀγαθῷ συναυλίζει. ἐν πάσῃ τοῖς βασκαίνουσιν ἀσπάζεται. ὅτι πτασόμενος οὐκ ἀντιλέγει. ὅτι πληττόμενος οὐκ σκυθρωπάει. τῇ μακροθυμίᾳ πάντοτε ἑαυτὸν θεραπεύει.

E.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΜΗ ΕΧΟΝΤΟΣ Ε
ΜΑΚΡΟΘΥΜΙΑΝ.

Ὁ μὴ ἔχων μακροθυμίαν, καὶ ὑπομονῆς ἄνθρωπος ἐστίν ὁ ποιῶν. Ὁ γὰρ μὴ ὢν μακρόθυμος, ὀχρεῖς ἀνατρέπεται, ἐπιμέλει εἰς παροξυσμόν. ὁξέως εἰς μάχην ἐξάπτεται. ὑβριζόμενος ἀνυβρίζει. ἀδικήματος ἀμύνεται. λογομαχεῖ εἰς οὐδὲν χερίσμον. αἱ ψαῖξαι αὐτῷ σὺν τοῖς ἔργοις, ὡς φύλλα ὑπὸ ἀνέμου, σαλεύονται. ἐν λόγοις οὐκ ἐρεῖται. ὁξέως μεταπηδᾷ ἐν τέττα εἰς τέττα. Ὁ μὴ ἔχων μακροθυμίαν, ἐρεῖται ἄνθρωπος ἐστίν. ἐν πάσῃ γὰρ ἀμείβεται. ἀφίκεται οὐκ ἐκταται. τῷ πονηρῷ ἀφίκεται. τῷ λέγοντι συνεδριάζει. τῷ ἀδικούντι συνεπαμύνεται. μολύνεται οὐκ ἐξέρχεται. ἐπιμέλει ἐστίν εἰς τὸ ἀποκαλύψαι λόγον. καὶ τί τέττα ἀδελώτερον;

ΠΕ-

De Longanimitate.

Vere beatus homo ille, qui longanimitatem possidet: nam & hunc sacra commendat Scriptura, dicens: Vir longanimis multa prudentia gubernatur. Quid vero eo præstantius? Longanimis enim semper in gaudio atque letitia & exultatione versatur: spem enim in Domino defixam habet. Longanimis ab omni iracundia alienus est: omnia enim sustinet. Longanimis non facile ad iram concitatur, neque ad contumelias convertitur, non facile verbis movetur inanibus. Si afficiatur injuria, non moleste fert. Sibi adversantibus non resistit. In re quacumque firmus constansque permanet. Nullis imposturis fallitur. Non facile ad iracundiam provocatur. In adversis gaudet. Delectatur omni opere bono. Invidos æquo ac lubenti animo perfert. Jussus non repugnat, objurgatus non dolet. In longanimitate seipsum semper exercet.

Proverb. 14.

VI.

De iis qui carent Longanimitate.

Qui longanimitatis est expers, etiam patientia destituitur: nam qui longanimis non est, facile commovetur, facile irritatur, cito ad rixas pugnasque exardescit. Contumelia affectus, vicissim maledicit. Injuria laceffit, se vindicat. Inanibus altercationibus gaudet. Actiones ejus & opera, tamquam a vento folia, jactantur. In verbis non est constans. Celeriter ex una re transilit ad aliam. Qui longanimitatis expers est, etiam constantiæ firmitate destituitur: cito enim mutatur. Judicio caret. Cum improbis vitam agit. Cum maledicis commercium habet. Cum iniquis & facinorosis hominibus se ulciscitur. Secretum nullum tegit, sed ad arcana detegenda ac prodenda est promptissimus. Quid porro est ejusmodi homine miserabilius?

A 3

VII.

De Patientia.

BEatus est, Fratres, qui patientiam possidet: quoniam patientia spe fulcitur; spes autem non confundit. Vere igitur beatus & beatissimus, qui patientia est praeditus. Qui enim perseveraverit usque in finem, hic salvabitur. Et quid ista promissione praestantius? Bonus est Dominus cunctis exspectantibus & sustinentibus ipsum. Patientia autem quanti tandem fiat, nonne scitis, Fratres? An de hac re quoque nobis est oratio ad vos confirmandos excogitanda? Non enim sola patientia reperitur, sed cum multis virtutibus implicatur. Nam patientis cunctis virtutibus exornatur: gaudet enim in rebus adversis, in calamitatibus & in necessitatibus probatur. In tentationibus exultat, & ad obedientiam promptus est. In longanimitate compositus & ornatus, & in caritate perfectus. Maledicentibus benedicit. In bello pacem servat. In quiete virilis est. In Psalmodia impiger. In jejuniis alacer. In orationibus strenuus. In operibus irreprehensibilis. In responsionibus rectus. In exequendis mandatis obediens. In vita recte instituenda diligens. In administrationibus gratosus. In conversatione jucundus. In conventu fratrum dulcis, & in consiliis suavis. In vigiliis hilaris, & in peregrinorum cura studiosus. In obsequio infirmorum sedulus. Ad succurrendum oppressis paratissimus. In cogitando sobrius, & in quacumque re expeditissimus. Qui patientiam possidet, etiam spem sibi vendicat: omni enim opere bono talis ornatur. Ideoque magna cum fiducia ad Dominum clamat, dicens: *Exspectans exspectavi Dominum, & intendit mihi.*

V I I I .

De eo qui caret Patientia.

Miser autem & infelix qui patientiae est expers: nam ejusmodi hominibus vae comminatur divina Scriptura: vae, inquam, illis, qui patientiam perdiderunt. Vere enim, vere, inquam, vae homini impatienti. Qui enim caret patientia, velut folium a vento rapitur. Hic injurias perferre nequit. In adversis est pusillanimus. In bello facile capitur. Dum sustinendum est, obmurmurat, & praecipientibus resistit. In orationibus piger, & in vigiliis dissolutus. In jejuniis

ΠΕΡΙ ΥΠΟΜΟΝΗΣ.

ΜΑκάριος, ἀδελφοί, ὅστις ὑπομονὴν ἐκτελέσῃ, ὅτι ἡ ὑπομονὴ ἐλπίδα ἔχει. ἡ δὲ ἐλπίς ἐκ κατακλύσεως. μακάριος ὁ ἐν ῥηθύνει καὶ τεισμηκάριος ἔχων ὑπομονήν. Ὁ γὰρ ὑπομείνας εἰς τέλος, ἕως σωθήσεται. Καὶ τί τὸ ἐπαγγελίας ταύτης ἀμείνον; Χρηστὸς ὅτι Κύριος τοῖς ῥήμασιν αὐτόν. Ὑπομονὴ δὲ ἕως τότε κείνεται, ἀδελφοί, ἅρα ὀπίσασθε; ἢ καὶ περὶ τούτου ἡμεῖς ῥηθύνει τὸν λόγον πρὸς ἀσφάλειαν ὑμῶν; ἢ γὰρ μία ἐστὶν ἡ ὑπομονή, ὡς ἐν πολλαῖς ἀρεταῖς ζητεῖται. ὁ γὰρ ὑπομονητικὸς, πάσης ἀρετῆς ἐφάπτεται. χαίρει γὰρ ἐν θλίψει, ὅτι ἐν ἀνάγκῃς δοκιμαῖ. ἐν πειρασμοῖς ἀγόμεται, καὶ εἰς ὑπακοὴν ἔτοιμος. ἐν μακροθυμίᾳ ὥρμος. ἐν ἀγάπῃ πεπληρωμένος. ἐν ὕβρει διλογεῖ. ἐν μάχῃ ἐρηνόει. ἐν ἡσυχίᾳ ἀνδρείος. ἐν ψαλμῶδϊ ἀόκνος. ἐν νηθείᾳ ἔτοιμος. ἐν πειρασμοῖς ὑπομονητικὸς. ἐν ἔργοις ἀμεμπτος. ἐν ἀποκρίσεσιν διδύς. ἐν ἀποστολῇ ἀπειθήν, ὅτι ἐν ἀγῶνι ὀπιμελής. ἐν ταῖς ὑπηρεσίᾳς χαίρει, καὶ ἐν τῇ ἀνατροφῇ ὥρμος. ἐν τῷ κοινοβίῳ τὸ ἀδελφότητος γλυκύς, καὶ ἐν συμβολίᾳ ἡδύς. ἐν ταῖς ἀρχυπνίᾳς ἰλαρὸς, ὅτι ἐν τῇ ὀπιμελείᾳ τῷ ξένων παροῦς. τῷ ἀδελφῷ παρονοήτης, ὅτι τῷ ἐν πειρασμοῖς παρὸς σὺνδρομος. ἐν τῷ διαλογισμῷ νηφάλιος, καὶ ἐν παντὶ παράκλησις διευθυνητός. Ὁ ὑπομονὴν κτησάμενος, ἐκτελέσῃ ἐλπίδα. παντὶ γὰρ ἔργῳ ἀγαθῷ κερδοσμεῖται ὁ ποιῶν. διὸ ἀπαρρήσιάως βοησεται ὁ ποιῶν πρὸς τὸ Κύριον, λέγων. ὑπομείνων ὑπέμεινα τὸ Κύριον, ὅτι προσέχε μοι.

H.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΜΗ ΕΧΟΝΤΟΣ ΥΠΟΜΟΝΗΝ.

Αΐθλιος ὁ ἐκ παλάμῃς ὁ μὴ κτησάμενος ὑπομονήν. τοῖς γὰρ ποιῶσι τὸ καὶ ἡπίελησεν ἡ θεία Γραφή. Οὐαὶ γὰρ, φησὶ, τοῖς ἀπολωλεκόσι τὴν ὑπομονήν. Ὅντως γὰρ, ὅντως οὐαὶ τῷ μὴ ἔχοντι ὑπομονήν. ῥιπίζεται γὰρ ὡς φύλλον ὑπὸ ἀνέμου ὁ ποιῶν. ὕβειν δὲ φέρει. ἐν θλίψει ὀλίγῃς ὑπάρχει. Ὁ ποιῶν ἀλάλως ὅτι ἐν μάχῃ, ἐν ὑπομονῇ γόνυσος, καὶ ἐν ὑπακοῇ ἀντίλογος. ἐν ταῖς πειρασμοῖς ῥάθυμος, καὶ ἐν ἀρχυπνίᾳς ἐκλελυμένος. ἐν νηθείᾳ

σεύας σκυθρωπός, ἔν ἐγκρατεία ἀμελής· ἐν ἀποκρίσειν ὀκνηρός, καὶ ἐν τοῖς ἔργοις κακουργής· ἐν πονηρίᾳ ἀήττητος, καὶ ἐν ἐπιτηδείοις δυνάστης· ἐν λογομαχίᾳ ἀνδρείος, καὶ ἐν ἡσυχίᾳ ἀδύναμος· ὁ τοῖς τοῖς εὐδοκίμοις ἀντίκεινται, καὶ τοῖς πονηροῖς ζηλοτυπεῖ· ὁ μὴ ἔχων ὑπομονὴν, πολλὰς ζημίας ὑφίσταται, καὶ ἀρετῆς ἐφάπαξ ὁ τοῖς ἀδυνατοῖς· Δι' ὑπομονῆς γὰρ τρέχομεν τὴν πρὸς θεὸν ἡμῶν ἀγωνίαν, φησὶν ὁ Ἀπόστολος· ὁ μὴ ἔχων ὑπομονὴν, τὴν ἐλπίδα πάντες ἀλλοτρίους ἔσθι· διὸ παροτρυνόμεθα, ὅσοι, κατ' ἐμὲ, ἀνυπομονήτοι ὑπάρχετε, κτήσασθε ὑπομονὴν, ἵνα σωθῆτε.

Θ.

ΠΕΡΙ ΑΟΡΓΗΣΙΑΣ.

ΜΑκάριος ἄνθρωπος ἐκεῖνος, ὁ μὴ ῥαδίως ὀργιζόμενος, ἢ θυμὸν ἐπιδεχόμενος· ὁ τοῖς ἐν εἰρήνῃ ἐστὶ πάντοτε· ὁ τὸ θυμικὸν καὶ ὀργίλον πνεῦμα ἀφ' ἑαυτοῦ ἀπελαύνων, πολέμους καὶ παραχῆς ἐκτὸς τυγχάνει, καὶ πάντοτε τῷ πνεύματι γαληνῶς, καὶ τῷ πνεύματι χαίρει· ὁ μὴ ταχέως ὀργιζόμενος, ἀπὸ λόγου κενὸς ἔκινεῖται· ὁ τοῖς δικαιοσύνης, καὶ ἀληθείας ἐργάτης ἐστίν· ὁ τοῖς ῥαδίως κατέχει, καὶ τὰς γλωσσαλγύντας ῥαδίως φέρει· ἀδικίαν δὲ ἐργάζεται· τῷ τοῖς ἀδελφοῖς ἔσονται· ὁ τοῖς ἐν μάχῃς ἔχει· πάντων γὰρ ἀγαπητικὸς ἀναδείκνυται· ἀόργητος λογομαχίᾳς ἔχει· ὑγιαίνει δὲ πάντοτε ὁ τοῖς· ἐν εἰρήνῃ χαίρει, καὶ ἐν μακροθυμίᾳ αὐλίζεται· ὁ τὸ πνεῦμα τὸ ὀξύχολίας μὴ ῥαδίως καταδεχόμενος, Πνύματος ἁγίου οἰκητήριον γίνεται· ὁ τὸ πνεῦμα τὸ ὀξύχολίας μὴ ἔχων, τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον ἔχει παροξύνει· Οὗτος δὲ καὶ πρὸς τὸν· δύναται καὶ ἀγάπην ἔχειν, καὶ ὑπομονὴν, καὶ ταπεινῶσιν· καὶ παντὶ ἔργῳ ἀγαθῷ ὁ ἀόργητος κεκόσμηται, καὶ ὑπὸ τῷ Χριστῷ φιλεῖται· Τεισμανάριος ἐν ἀληθείᾳ ὁ τὸ πνεῦμα τῆς ὀργῆς καὶ τῆς θυμῶς πάντοτε ἐξελαύνων ἀφ' ἑαυτοῦ, ὅτι τέταρτον τὸ σῶμα καὶ ἡ ψυχὴ καὶ ὁ νῦς πάντοτε ἔρρωται.

I.

ΠΕΡΙ ΟΞΥΧΟΛΙΑΣ.

Οὗτος τῇ ὀξύχολίᾳ πάντοτε κρατούμενος, καὶ πολλὰς καὶ ταχέως ἀφ' ἑαυτοῦ μνηστικὸν πρᾶγμα

junis tristis, & in servanda continentia negligens. In responsis cunctabundus, & in actionibus improbus. In malitia invictus, & in mandatis imperiosus. In altercationibus vehemens, & in quiete ac silentio impotens. Probis adversatur, & proficientibus invidet. Qui patientia destituitur, multis damnis afficitur, & ad virtutem pervenire nequit. Per patientiam enim, ut ait Apostolus, ad propositum nobis certamen *Hebr. 12.* currimus. Qui patientiae expers est, ab hac spe alienus est. Quamobrem omnes qui impatientes estis, ut ego sum, cohortor: Acquirite patientiam, ut salvemini.

I X.

De Lenitate animi, sive de Benignitate.

C **B**Eatus ille vir, qui non facile ad iracundiam indignationemque concitatur. In pace enim talis semper vivit. Qui iracundiae & indignationis a se spiritum repellit, procul est a bello atque tumultu, semperque tranquillo est animo, ac fronte hilari. Qui non cito irascitur, vanis otiosisque sermonibus non commovetur. Hic justitiae & veritatis operator est: hic pugnae & garrulos facile suffert sustinetque: nemini injuriam infert. Hic morbis non afficitur: a rixis & altercationibus abhorret: erga omnes enim se amabilem benignumque demonstrat. Qui non irascitur, alienus est a contentionibus; semper autem sanus est atque incolumis. Hic pacis amator est & patientiae. Qui spiritu iracundiae non facile vincitur, Spiritus sancti domicilium efficitur. Qui ab iracundiae spiritu liber est, Spiritum sanctum non irritat. Hic & ad mansuetudinem, & ad caritatem, & ad patientiam, humilitatemque est propensus, omnibusque operibus bonis ornatus, a Christo diligitur. Vere igitur beatus ac felicissimus, qui a se quam longissime spiritum iracundiae & indignationis propulsat: quoniam hujus corpus, & anima, & mens perpetua sanitate fruitur.

X.

De Iracundia.

Qui iracundia semper tenetur, & saepe ac celeriter ob res etiam nullius mo-

Jacob. 1.

momenti irascitur atque indignatur; sanctum Apostolum audiat sic dicentem: *Ira viri, justitiam Dei non operatur*. Et vere miser atque infelix, qui passionibus ejusmodi vincitur: nam iracundus animam suam occidit. Vere autem animam suam interficit perditque iracundus: nam semper in perturbationibus vivit, animi tranquillitate ac pace, commodaque corporis valetudine carens. Semper enim corpus illius contabescit, & animus angitur, caro marcescit, oboritur pallor, & mens perturbatur: sensus debilitatur, & cogitationes fluminis instar scaturiunt, omnibusque invisus iracundus redditur. Hic a longanimitate & caritate alienus est: ob verba inania facile turbatur, & levissima de causa rixas excitat. Ubi non est opus, se se ingerit, & ubique odium sibi accumulatur. Multiloquio gaudet, & in rebus inutilibus exultat. Conviciis oblectatur: ad mansuetudinem infirmus est, & ad improbitatem strenuus. Et quis hominem ejusmodi non deploret? quoniam apud Deum & homines abominabilis est: Omni enim in re morosus atque ærumnifus est iracundus. Ideo ab iracundia vobis cavete.

X I.

De Mansuetudine.

Matth. 5.

BEatus ac felicissimus vere est vir ille, qui mansuetus est: hunc enim & sanctus Salvator noster ac Dominus beatum prædicat, dicens: *Beati mites, quoniam ipsi possidebunt terram*. Et quid ista beatitudine beatius? quid ea promissione sublimius? quid hac lætitia illustrius, cum quis paradisi terram obtinet? Quapropter, fratres, cum immensas divitias ac præmia huic virtuti proposita intelligatis, studiose confectemini illam. Ad splendorem ejus festinate, compungimini, & ad eam totis viribus properate. Nemo se terræ hujus possessione destitui sinat, ne plangat amare, frustra dolens conquerensque. Mansuetudini beatitudinem esse propositam audientes, ad eam contendite. Audite quid de illa per Spiritum sanctum edisserat verax propheta Isaias: *Super quem requiescam, dicit Dominus, nisi super mansuetum, & tranquillum, & timentem sermones meos?* non ne mirari licet hoc promissum? & quid isto honore præstantius? Videte ergo, fratres, ne quis ab hac felicitate, gaudioque immen-

Isai. 66.

fo,

Aγμα ὀργιζόμενος, ἀκούσῃ τοῦ ἁγίου Ἀποστόλου λέγοντος, ὅτι ὀργὴ ἀνδρὸς δικαιοσύνην Θεοῦ ἐν ἐργάζεσθαι. καὶ ὄντως ἀθλιὸς καὶ παλάπωρος ὁ ἡττημένος τέτοις τοῖς πάθεσιν. ὀργιζόμενος γὰρ, φησὶν, ἀναρῇ τὴν ἑαυτοῦ ψυχὴν. Ἐπὶ ἀληθείας γὰρ ἀναρῆται, καὶ ἀπὸ πολλοῦ τὴν ἑαυτοῦ ψυχὴν ὁ ὀργίλος. πάντοτε γὰρ ἐν παραχῆς ἀφίγει ὁ τοιοῦτος, καὶ γαλιῶν ἐκπύς ἐστιν. Ὁ τοιοῦτος, εἰρήνης ἀλλοτρίος ἐστιν, ἀλλὰ καὶ ὑγιείας ἐκπύς ἐστι. πάντοτε γὰρ τὸ σῶμα αὐτοῦ ἐκτέτληται, καὶ ἡ ψυχὴ λυπεῖται, καὶ ἡ σὰρξ μαράνεται, καὶ ὠχρότης ἐπανδῇ, καὶ ἡ ἀφύπνοια ἀλλοιοῦται, καὶ ὁ νῦν ἀσθενεῖ, καὶ οἱ λογισμοὶ ποταμὸν ἀναβρύουσι, καὶ πρὸς πάντας μισητὸς ὑπάρχει. Ὁ τοιοῦτος μακροθυμίας καὶ ἀγάπης ἐκπύς ἐστιν. ἐν λόγοις κενὸς ῥαδίως παράσσεται. καὶ διὰ οἰκτρὸν πρᾶγμα μάχας ἐκείρει. καὶ ὅπερ εἰς αὐτὸν χρεῖα, ἑαυτὸν παρεμβάλλει, καὶ ἑαυτῷ τὸ μῖσος σωρβεί. Ὁ τοιοῦτος ἐν πολυλογίᾳ χαίρει, καὶ ἐν πρᾶγμασι ἀσυμφοροῖς περιπηδᾷ. Ὁ τοιοῦτος ἐν λοιδολογίᾳ ἡδέεται. Ὁ τοιοῦτος ἐν πρᾶοτήτι ἀσθενεῖ, ἐν πονηρίᾳ ἀνδρείος ὑπάρχει. Καὶ τίς ἐμὴ πειθήσεται τὸν τοιοῦτον; ὅτι, καὶ πρὸς Θεὸν, καὶ πρὸς ἀνθρώποις βδελυκτὸς ὑπάρχει. ἐν παντί γὰρ μοχθηρὸς ὁ ὀξύχολος. διὸ καὶ περιδέχετε ἀπὸ τῆς ὀξύχολίας.

D

I A.

ΠΕΡΙ ΠΡΑΟΤΗΤΟΣ.

MΑκάριος ἄνθρωπος ἀληθῶς καὶ τεισμανάριος ὁ ἔχων πρᾶοτητα. τέτω γὰρ ὁ ἅγιος Σωτὴρ καὶ Κύριος σιωπᾷ, λέγων, μακάριοι οἱ πρᾶοι, ὅτι αὐτοὶ κληρονομήσουσι τὴν γῆν. Καὶ τί τέτω ἔσται μακαρισμὸς μακαριώτερον; τί ταύτης ἐπαγγελίας ἀνώτερον; τί ταύτης χαρᾶς λαμψύτερον, ἢ κληρονομήσουσι τὴν γῆν ἔσχατοι; Διὸ ἀκούσαντες, ἀδελφοί, τὸ ὑπερβάλλον μέτρον ἔπλαττε τῆς ἐπαγγελίας, ζηλώσατε ἐπιχθῆναι. Ὁξυποδίσατε πρὸς τὴν λαμψύτητα τῆς ἀρετῆς. ἀκρόαυτες καταλύγητε, καὶ ὁση δυνάμεις, σπουδάσατε. μὴ ὡς ἀποκληρονόμος γένηται τῆς γῆς ταύτης, καὶ κλαύσῃ πικρῶς μετάνοιαν ἀνόνητα. Ἀκούσαντες τὴν πρᾶοτητος τῆς μακαρισμῶν, σπουδάσατε πρὸς αὐτὴν. ἀκούσαντες τὴν λέγαν πρὸς αὐτὴν καὶ ὁ ἀβελόης Ἡσαΐας ἐν Πινύματι ἀγίῳ. ὅτι τίνα ἀναπαύσομαι, λέγει Κύριος, ὅς ἢ ὅτι τὸ πρᾶον καὶ ἡσυχίον καὶ τρέμοντά με τὸς λόγους. Ἄρα οὐκ ἐστὶ θαυμάσιον ὅτι τῇ ἐπαγγελίᾳ; τί γὰρ ταύτης τῆς ὑμῶν ἐνδοξότερον; Βλέπετε ἔν, ἀδελφοί, μὴ ὡς ἐκπέσῃ ταύτης τῆς μακαριότη-

τος,

πος, καὶ τῆς ἀμέτρως χαρᾶς καὶ ἀγαλλιάσεως. Σπεύ-
σατε ὅν, πωεύσατε ὡς θαλάσῃ. κτήσασθε πρᾶοτή-
τα· ὁ γὰρ πρᾶος παντὶ ἔργῳ ἀγαθῷ κεκοσμηται. Ὁ
πρᾶος, καὶ ὑβείζεται, χαίρει· καὶ ὀλίβηται, δι-
χαιρεῖ· τὰς ὀργιζομένους πρᾶυνῇ ἐν ἀγάπῃ· ἐπι-
πλησσομένους, τρεπὸς μὲν· ἐν μάχῃ γαληνῷ·
ἐν ἐπιταγῇ ἀγαλλιάται· ἐν ὑψηφάνιᾳ δὲ κνίζε-
ται· ἐν ταῖς ταπεινώσεσι χαίρει· ἐν καλορδύμα-
σιν ὅχι ὑψίζεται, δὲ γαυρεῖ· πρὸς πάντας ἡσυ-
χίαν ἀγῇ· ἐν πάσῃ ὑποταγῇ δεδούλωται· πρὸς
πάν ἔργον ἔτοιμος ὑπάρχει· ἐν πᾶσιν βδοκιμεῖ·
ὡς πάντων ἐπαρνείται· πονηρίας ἐκτός, καὶ ὑπο-
κείσεως μακρὰν ὑπάρχει. Ὁ τοῦτος δόλῳ δὲ δε-
δούλωται, καὶ φθόνῳ ὅχι ὑποτάσσει· λοιδορίας
ἀποτρέφεται, καταλαλιὰν δὲ ὡς ἀδέχεται· τὰς
ψέγοντας μισεῖ, καὶ τὰς καταλαλῶντας ἀποτρέ-
φεται. Ὁ μακάριος πλεῖστος ἢ πρᾶότης, ὅτι ὡς
πάντων δοξάζεται.

IB.

ΠΕΡΙ ΠΟΝΗΡΙΑΣ.

Θρηνεῖν ὅν, ἀδελφοί, καὶ πενθεῖν ὅτι τὰς μὴ
ἔχοντας πρᾶότητα, ἀλλὰ τῇ πονηρίᾳ σωε-
ζυγμένους, ὅτι ἀποφασί πονηρᾷ ὡσπείνεται· οἱ
πονηροῦμενοι γὰρ, φησὶν, ἐξολοθρευθήσονται· Ὁ
δὲ ἅγιος ἡμῶν Θεὸς τὰς τοιαύτας ἐνυβρίζει, λέ-
γων· ὁ πονηρὸς ἄνθρωπος ὡς τῷ πονηρῷ θησαυ-
ρῷ τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ ὡσπείνεται τὰ πονηρά· Καὶ πάλιν
ὁ Προφήτης· ἐν τοῖς ἐπανισταμένοις ἐπ' ἐμὲ πο-
νηροῦμένοις, ἀκούσεται τὸ ὅς με· Δεινὸν γὰρ δα-
μόνιον τὸ τῇ πονηρίᾳ, ἀδελφοί· διὸ ὡσπείνεται μὴ
ὡς ἐν αὐτῷ ἐμπεσὼν, ἐαυτῷ μέμψεται· Ὁ πο-
νηρὸς γὰρ ὅδε ποτε εἰρηνόει, ἀλλὰ πάντοτε ἐν τα-
ραχῇ ὑπάρχει, πάντοτε θυμοῦ, καὶ δόλου, καὶ ὀργῆς
πεπλήρωτος, πάντοτε ἀποβλέπει τὸ ἔγγιστα αὐτοῦ,
πάντοτε ψιθυρίζει, πάντοτε φθονεῖ, πάντοτε ζη-
λῶει, πάντοτε τραχύνεται, πάντοτε ἐπιτάσσει
καὶ ἀνυλέγει, κελύεται καὶ ἀφαιρέσει, συμβα-
λῶει καὶ κακοποιεῖ, σωτὶδεῖ καὶ ἀφαιρεῖ, ἀγα-
πάται καὶ σκώπτει· τὰς βδοκιμοῦντας βδελύσσει-
ται· τὰς ὡσπείνεται ἀνυλέγει· τὰς νεθεσίας
σμικρύνει· τὰς ἀδελφὰς ἀφαιρέσει· τὰς ἀφελῆς
κακοῖ· τὰς πρᾶεις ἀποσείνεται· τὰς μακροθυ-
μῶντας ἐγγελά· τὰς ξένους ὑποκρίνει· ἕνα τῶν
ἐν ἐνδιαβάλλει· πρὸς ἕνα ἕκαστον ἐναντιάζεται·
πρὸς μάχας συμβάλλεται· εἰς παροξυσμὸν ἀνα-
γείρει· εἰς ἀνταπόδοσιν σωεπαμύει· εἰς λοιδο-
ρίας ἔτοιμος, εἰς καταλαλιὰς ἡδύς, εἰς ὑβριν δι-
χερῆς

A so, & lætitia inenarrabili excidat. Con-
tendite igitur, contendite, obsecro, ut
mansuetudinem possideatis. Nam vir inan-
suetus omnibus operibus bonis decoratur.
Quamvis afficiatur injuria, lætatur: quam-
vis rebus adversis prematur, gratias agit:
in caritate irascentes placat: increpationes
aliorum fortiter tolerat: in pugna tranquil-
lus est, & sub imperio alterius lætus vi-
vit. Non pungitur stimulis superbiæ: in
depressionibus lætatur: recte factis non ex-
tollitur, nec de iis se jactat. Cum omni-
bus se pacificum exhibet: superiorum jussis
prorsus obtemperat: ad omne opus bonum
promptus est: in omnibus rebus probatur,
& a quibuscumque laudatur. Omnis ma-
litie expers est, & a simulatione distat
quam longissime: a dolo & invidia hic alie-
nissimus est. Averfatur maledicentiam, &
detractores fugit. O felices divitias man-
suetudinis, quæ ab omnibus celebratur &
collaudatur.

XII.

De Malitia sive Improbitate.

Lugendi itaque, fratres, & deploran-
di sunt illi, qui mansuetudinis ex-
pertes, malitiæ atque improbitatis vin-
culis constricti sunt: gravi enim isti sub-
jacent sententiæ: *Quoniam qui malignan-* Psalm. 37.
tur, exterminabuntur. Quin & sanctus
Deus noster eosdem coarguit, dicens:
Malus homo de malo thesauro cordis sui Matth. 12.
profert mala. Et rursus Propheta: *Insur-* Luc. 6.
gentibus, inquit, in me malignantibus, Psalm. 92.
audiet auris mea. Grave malitiæ dæmo-
nium est, fratres. Proinde orate, nequis
in ipsum incidens, se ipse reprehensione
dignum constituat. Nunquam enim in pa-
ce est malignus; sed semper perturbatio-
nibus agitur: semper bile, ac dolo, &
ira plenus est: semper proximum suum
despicit, semper submurmurat, semper in-
videt, semper æmulatur, semper exas-
peratur: semper superiorum mandatis re-
fragatur, jussaque pervertit: sana consi-
lia aspernatur, & bona instituta dissolvit.
Eos, a quibus diligitur, illudit: com-
mendantes se, spernit: proficientes con-
tristat, admonitiones parvi facit, fratres
dirimit, simplices vexat, mansuetos repel-
lit, patientes irridet, peregrinos averfa-
tur, alios alibi calumniis premit, singulis
adversatur, iracundiam excitat, ad vin-
dictam impellit, ad convicia promptus,
ad detractiones facilis, ad maledicentiam
proclivis, ad contumeliam paratus, ad lo-
B quaci-

quacitatem potens, ad jurgia pronus, ad excitandos tumultus nulli secundus; in psalmodia verò imbecillis est, in jejuniis debilis, in omni opere bono impotens atque inutilis, in sermonibus spiritualibus tardus ac segnis. Omnis enim iniquitas concludet os ejus. Atque ideo maxima commiseratione homines ejusmodi digni sunt. Quamobrem rogo obsecroque vos, fratres, ut ab improbitatis atque malitiæ vobis lue caveatis.

X I I I.

De Veritate.

BEatus qui secundum veritatem vitam suam instituit, & non est deprehensus in aliquo mendacio. Beatissimus qui veritatem colit, quoniam Deus verax est, & mendacium in ipso non est. Et quis veritatis amatorem non admiretur? Nam Deum talis imitatur: revera enim veritatis studiosus semper & Deo placet, & cunctis hominibus utilis est. In coetu aliorum fratrum jucundus, & in re quacumque rectus. Qui verax est, non respicit personas hominum, & injuste non judicat: non usurpat dignitates atque honores, & pauperem atque inopem non despicit: in responsionibus simplex est, & in judiciis rectus: in operibus est sedulus, & in conversatione fratrum graciosus atque honorabilis: doli omnis est expers, simulationemque detestatur. Omnibus operibus bonis ornatus est, & cunctis virtutibus accumulatus. Beatus igitur, qui absque ulla simulatione semper veritati inservit.

X I V.

De Mendaciō.

Miser atque infelix, qui semper mendaciis addictus est: quoniam ab initio Diabolus mendax est. Qui autem delectatur mendaciis, hic in verbis suis omnem perdit auctoritatem: odibilis enim Deo pariter, & hominibus redditur. Et quis hominem mendacem non deploret? Hic enim in nullo opere probatur, & in quacumque responsione sua suspectus est. Hic rixas & jurgia in monasteriis suscitatur, & in communi fratrum coetu est, ut in ferro rubigo. Cor quidem habet audax, sed pertusum: libenter arcana audit, sed eadem facile revelat, novitque organo linguæ suæ bene constitutos subvertere. Aggreditur facinora, seque eorumdem auctorem dissimulat: absque juramento nihil affirmat, & loquacitate sibi persuadere videtur. Ver-

A χερής, εἰς πολυλογίαν ἀνδρείος, εἰς τὸ ἐπιπλήσσειν πρόθυμος, εἰς θόρυβον πρῶτος σιῶδρομος, εἰς ψαλμοδίαν ἀσθενής, εἰς νητεῖαν ἐκλελυμένος, εἰς πᾶν ἔργον ἀγαθὸν ἀδυνάτος καὶ ἀνόνητος, εἰς λόγους πνευματικὰς νωθρὸς. Πᾶσα γὰρ ἀνομία ἐμφράζει τὸ σῶμα αὐτοῦ. Πολλὰ δὲ θρήνη ἀξίος ὁ ποιῆτος. Διὸ ὡς ἀκαλῶς ὑμᾶς, ἀδελφοί, φυλάξαυτε ἀπὸ τῆς πονηρίας.

B

IΓ.

ΠΕΡΙ ΑΛΗΘΕΙΑΣ.

MΑκάριος ὁς ἐν ἀληθείᾳ τὸ βίον αὐτοῦ ἐρύθμισε, καὶ ὅτι παντὶ ψεύδει ἔχ' ἐάλωκε. Μακάριος καὶ τεισμακάριος ὁ τὴν ἀληθείαν ἠρόμενος ἐργάτης, ὃν ἀληθὴς ὅτιν ὁ Θεὸς, καὶ ψεύδος ἐν αὐτῷ οὐκ ἔστι. καὶ τίς εἰ μὴ μακαρίσῃ τὴν ἀληθείαν φυλάσσοντα; ὅτι τὸ Θεὸν μιμεῖται ὁ ποιῆτος. Οὕτως γὰρ ὁ ἀληθεύων πάνποτε καὶ Θεῷ ἀάρετος ὑπάρχει, καὶ πᾶσιν ἀνθρώποις χρησίμος ὅτι. ἐν ἀδελφότητι ὡραίος, ὅτι ἐν παντὶ πράγματι ὀρθός. ὁ ἀληθὴς, προσώποις εἰς χάριν, καὶ ἀδίκον κείσιν εἰς κείνην. ἀξιώματος καὶ ἡμῆς εἰς ἀντιλαμβάνεται, καὶ πένητα καὶ ἐνδεὴς εἰς παραβλέπει. ἐν ἀποκρίσειν ἀδολὸς ὅτι, καὶ ἐν διαγνώσει ὀρθός. ἐν τῷ ἔργῳ ἐπιμελητής, καὶ ἐν τῷ κοινῷ τῆς ἀδελφότητος σῶματι τίμιος. δόλον οὐκ οἶδεν. ὑπόκεισιν οὐκ ἀγαπᾷ. παντὶ ἔργῳ ἀγαθῷ κεκόσμηται, καὶ πάσῃ ἀρετῇ πολιτεύεται. Μακάριος δὲ ὁ πάνποτε τῇ ἀληθείᾳ δουλεύων.

C

D

IΔ.

ΠΕΡΙ ΨΕΥΔΟΥΣ.

E

AΨολιος δὲ καὶ παλάμπωρος ὁ παντὶ ψεύδει ἐνδελεχίζων, ὅτι ἀπ' ἀρχῆς ὁ διάβολος ψεύτης ἐστίν. Ὁ δὲ τῷ ψεύδι ἐνδελεχίζων, ὅτις ἀπαρρησίασός ἐστι. μισητός γὰρ ὑπάρχει καὶ ὡς Θεῷ καὶ ὡς ἀνθρώποις. καὶ τίς εἰ μὴ πενθήσῃ τὸν ψεύδη ἀφ' ὧν οὐκ ὅτι ὁ ποιῆτος ἐν παντὶ ἔργῳ ἀδύκιμος, καὶ ἐν πάσῃ ἀποκρίσει ἀνεπιτήδειος. Ὁ ποιῆτος ὀργὰς καὶ μάχας ἐν μοναστείᾳ διεγείρει. καὶ ἐν τῷ κοινῷ τῆς ἀδελφότητος ὅτιν, ὡς εἰς σιδήρῳ. θρασεῖαν γὰρ τὴν καρδίαν ἔχει, καὶ εἰς ἐνδοξία. ἡδέως ἀκροᾷται μυστήρια, καὶ ῥαδίως ἀποκαλύπτει. καὶ οἶδε ἀπὸ τῆς γλώσσης ἀνατρέπεν τὰς καλὰς ἐσώτας. Ἀρχεται πράγματος, καὶ ἐαυτὸν ἀνάγτιον δείκνυσιν. ἐκπὸς ὅρκου οὐδὲν λέγει, καὶ οὐκ πολυλογίας δοκεῖ πεῖθῃ. Πολυμήχα-

futus

μήχανός ἐστι καὶ πολύτροπος ὁ ψεύσης. μᾶλλον δὲ πληγῆς ταύτης ὅσα ἐστὶ, καὶ ὄνειδος ἀνώτερον τούτου ἔχει ὑπάρχον. ὡς πάντων γὰρ ἐστὶ βδελυκτὸς, καὶ γέλως ἐστὶ πῶς πᾶσι. Διὸ προσέχετε, ἀδελφοί, μὴ ἐνδεδελχίζεν ψεύδει.

I E .

ΠΕΡΙ ΥΠΑΚΟΗΣ.

Μακάριος ὁς ἐκτίσας καὶ ἔχων ὑπακοὴν ἀληθῆ καὶ ἀνυπόκριτον, ὅτι ὁ ποιῶν μιμητὴς ἐστὶ τοῦ ἀγαθοῦ ἡμῶν Διδασκάλου, ὁς ὑπήκοος γέγονε μέχρι θανάτου. Ὅντως ἔν ὃ ἔχων ὑπακοὴν μακάριος, ὅτι τοῦ Κυρίου μιμητὴς ὑπάρχων, συγκληρονόμος αὐτοῦ γίνεται. Ὁ ἔχων ὑπακοήν, πρὸς πάντας τῇ ἀγάπῃ ἠνωταί. Ὁ ἔχων ὑπακοήν, μέγα κτήμα ἐκτίσας, μέγα πλεόν ἐκτίσας. ὁ ὑπήκοος πᾶσιν ἐνάρξας, ὑπὸ πάντων ἐπαγνίσταται, ὑπὸ πάντων δοξάζεται. Ὁ ὑπήκοος ἐν τάχει ὑψίζεται, καὶ ἐν τάχει ἐν θεωροπαίᾳ ἔσται. Ὁ ὑπήκοος ὑποτάσσεται, καὶ ὅσα ἀντιλέγει· κελύβεται, καὶ ὁ ἄσπερος· ἐπιμύεται, καὶ ὅσα ὀργίζεται· πρὸς πᾶν ἔργον ἀγαθὸν ἐπιμὸς ἐστὶ. Τῇ ὀχυρολίᾳ ῥαδίως ὅσα ἀλίσκεται· εἰς ἀκρότητα ἐπιπληξίς, ὁ παράσσει· καὶ ἐν ὕβρει ὅσα ἐξάπτεται. ἐν λύπῃ χαίρει, ἐν θλίψει ὀχθαίνεται. Τόπον ἐν τόπῳ ὁ μεδίσσεται, καὶ ὅτι μόνῃς εἰς μόνην ὁ μετέρχεται· νεθετμένους ὁ πύρεται· ἐν ᾧ ἐκλήθη τόπῳ ὑπομένει, ἐν τῇ ἀκρότητι ὁ κατέχεται. Τὸν πατέρα ὅσα ὀπτελίζει, καὶ ἀδελφὸν ὁ σμικρύνει· τὴν οἴκησιν τῇ μοναστείᾳ ὁ ὀφθαλμίζει. Ἀναπαύσεσιν ὁ χαίρει, ὁ ἔχει ἡδέτατα τόποις, καὶ αἰεὶ ὁ τέρπεται· ἀλλὰ καὶ κατὰ τὸ ἅγιον Ἀπόστολον ἐν ᾧ ἐκλήθη τόπῳ, ἐν τούτῳ ὁ μένει. Πολλοὶ ἔν ὡς ἀληθῶς οἱ καρποὶ τῆς ὑπακοῆς· διὸ μακάριος ὁ κτησάμενος αὐτήν.

I Ϛ .

ΠΕΡΙ ΑΝΥΠΟΤΑΞΙΑΣ ΚΑΙ ΓΟΓΓΥΣΜΟΥ.

Επικατάρατος δὲ καὶ παλάμωρος, ὁς ὑπακοήν ὁ ἐκτίσας, ἀλλὰ γογγυσμὸν· ὁ γὰρ γογγυσμὸς ἐν μοναστείᾳ πλεονή μεγάλη ἐστὶ, σκάνδαλον τῷ κοινῷ, ἀναίρεσιν ἀγάπης, ὁμοιοῦς ἄσπεδος, πάραχος δὲ εἰρήνης. Ὁ γογγυστὴς ἐπιτασόμενος ἀντιλέγει· ἐν ἔργῳ ἐστὶν ἀχρησίμος, ὅθεν ποτε χάριν ἔχει ὁ ποιῶν· ὁ αὐτὸς γὰρ ἐστὶ ὁ ὀκνηρὸς· ἢ γὰρ ὀκνητεία τῷ γογγυ-

Tom. I.

σμοῦ

A fatus ac versipellis est homo mendax. Nul- lum est hoc majus animi vulnus, nullum- que eo dedecus gravius: homo enim men- dax ab omnibus rejicitur, & ab omnibus irridetur. Proinde attendite, fratres, ne adfuescat mendaciis.

X V .

De Obedientia.

B

Beatus qui vera & minime simulata præ- ditus est obedientia, quoniam hic imi- tator est optimi nostri Præceptoris, qui obe- diens factus est usque ad mortem. Vere igitur qui obedientiæ fruitur possessione, beatus est, quia cum Domini sit imitator, etiam coheres illius efficitur. Qui obedientiam obtinet, vinculo caritatis cum omnibus conjungitur. Qui obtinet obedientiam, magnam possessionem obtinet, magnasque sibi divitias accumulavit. Qui obediens est, omnibus gratus est, ab omnibus laudatur, & ab omnibus probatur. Vir obediens, cito exaltatur, & celeriter progressus magnos efficit. Vir obediens præcipientibus non resistit, & jubentibus non adversatur: reprehensus non irascitur: ad omne opus bonum promptissimus est: ab iracundia non facile capitur: si reprehendatur, non com- movetur, & si contumeliis afficiatur, nequaquam excandescit. In calamitatibus gaudet, & in tribulationibus gratias agit. De loco in locum non transmigrat, & ex una in aliam mansionem non se transfert. Admonitus non perturbatur: ad quem destinatus est locum, in eo manet, & tædio non afficitur. Patrem non despicit, & fratrem nequaquam spernit. Monasticæ vitæ ratio- nem non carpit. Recreationes & otia fugit, ac locorum aërisque amœnitates minime sectatur, sed secundum sanctum Apostolum, in quo vocatus est loco, in eo manet. Multi igitur, ut apparet, sunt fructus obedientiæ. Quamobrem beatus est qui possidet illam.

Philipp. 2.

D

E

X V I .

De Inobedientia, & Murmuratione.

F

Execrandus autem est, ac miser homo inobediens & murmurator: magna enim in monasterio plaga est murmuration, scandalosa est fratrum conventui, carita- tem evertit, unionem dissipat, pacem di- sturbat. Murmurator præcipientibus contra- dicit, ad omne opus ineptus est atque inutilis, nihilque gratiæ habet in re ulla: idem enim est etiam piger: pigritia enim mur-

B 2

mura-

Proverb. 17.
Ibid. 22.

murationi conjunctissima est. Omnis igitur piger incidet in mala, ait sacra Scriptura. Si quo enim piger, inquit, mittatur, dicit: Leo est in via, in medio platearum homicidæ. Murmuratori semper excusationes in promptu sunt: si quod ei opus agendum injungitur, obmurmurat, ac alios mox etiam pervertit, dicens: & quorsum hoc? cur istud, vel illud? non expedit, inquit, istud fieri. Si aliquo mittatur: damnum, inquit, magnum ex illo itinere proveniet. Si ad Psalmos decantandos excitetur, irascitur. Si ad vigilias, stomachi vel capitis sibi dolorem prætexet. Si illum admoneas, te ipsum, inquit, admone; de me erit sicut Deo placuerit. Si quid ipsum docere cupias, utinam, dicit, tu istud scires sicut ego. Nunquam opus aliquod ipse solus aggreditur, nisi alios sibi adjunctos habeat. Murmuratoris actio quævis reprobata, inutilis, & ad nullam virtutem accommodata. Homo murmurator otio atque solatiis gaudet, & tribulationes fugit. Murmurator epulas diligit, & jejunia spernit. Homo murmurator ac piger, & susurronem agere, & rumores confingere novit. Homo murmurator versutus est ac versipellis, & verborum multitudine invictus; perpetuisque calumniis nunc istum, nunc illum insectatur. Idem in recte factis tristis est, & ad hospites recipiendos minime idoneus: in amicitia simulatorem, & in odio vehementem se exhibet. Quapropter, fratres, ne in exequendis mandatis superiorum querulifimus & murmuratores; neque tamquam præcipientibus peritiores, adversum eos nos opponamus, aut defendamus.

X V I I.

De eo, qui ab Invidia, & Æmulatione alienus est.

BEatus qui invidiæ & æmulationi non est obnoxius: nam æmulatio & invidia dependent a se invicem, & qui alterutram habet, utramque habet. Vere igitur beatus, qui in hæc vitia non incidit, nec ab aliquo istorum vulneratus est. Nam qui injuste fratrem suum æmulatur, cum diabolo condemnabitur. Vincitur æmulator: laborat odio & inimicitia: bono aliorum angitur progressu. Qui autem ab invidia & æmulatione alienus est, nunquam aliorum profectu cruciatur: de honore alterius non turbatur, neque de dignitate dolet. Cunctos enim se meliores præstantioresque ducit, indigniorem se aliis, omniumque infimum reputans. Qui invidia caret,

Aσμά σιμωέζονται. πᾶς ὃν ὀκνηρὸς ἐμπεσεῖται εἰς κακὰ, ἡ ἱερὰ Γραφὴ εἴρηκεν. ὀκνηρὸς γὰρ, φησὶν, ἀποσελλόμενος εἰς ὁδὸν, λέγει, λέων ἐν ταῖς ὁδοῖς, ἐν δὲ ἰσῆς πλατείᾳς φονεύται. Ὁ γόγγυσος πάντοτε πωροφασίζεται. Ἐὰν ἐπιταχθῇ ἔργον ποιῆσαι, γογγύσει, ὅτι ὁ δὲ εὐδὲως ἀφ' ἑαυτοῦ καὶ ἄλλος. καὶ, εἰς τί τῷτο; καὶ, ἵνα τί ἐκείνο; καὶ, ὅτι ἐστὶ, φησὶ, τὸ δὲ τὸ πρᾶγμα συμφέρον. Ἐὰν ἀποσταλῇ εἰς ὁδὸν, μεγάλας βλάβας φάσκει ὑφίστασθαι ἐκ τῆς ὁδοῦ. Ἐὰν εἰς ψαλμοφδίαν αὐτὸν διεγείρωσι, θυμῷται. Ἐὰν εἰς ἀγρυπνίαν, τὸ εὐμαχὸν καὶ τὴν κεφαλὴν πωροβάλλεται ἡ λυγνικέναι. Ἐὰν αὐτὸν νεδεύῃς, σεαυτὸν, φησὶ, νεδεύει, καὶ πᾶσι ἐμῷ ὡς δέλει ὁ Θεός. Ἐὰν αὐτὸν διδάσκῃς, ἴδε, φησὶ, καὶ σὺ οἶδας, ὥστε ἐγὼ ἐπίσταμαι. Οὐδέποτε ποιεῖ ἔργον μόνος, ἔὰν μὴ καὶ ἕτερον σιμωεπισπάσῃ. Τὸ γογγύζοντος πᾶν ἔργον ἀδόκιμον, καὶ ἄχρηστον, καὶ πάση ἀρετῇ ἀνεπιτήδειον. Ὁ γόγγυσος ἐν ἀναπαύσει χαίρει, καὶ ἐν κακῇ χίᾳ ὁ τέρπεται. Ὁ γόγγυσος τραπέζης ἡδέεται, καὶ ἐν νηστείᾳ βδελύσσεται. Ὁ γόγγυσος καὶ ὀκνηρὸς, καὶ ψιδυρίζειν οἶδε, καὶ λόγους τεκταίνειν ἐπίσταται. Ὁ ποιῶν πολυήροπος καὶ πολύτεχνος ὑπάρχει, καὶ ἐν πολυλογίᾳ ἀτήτητος. Ὁ ποιῶν πάντοτε ἄλλον ἄλλω ἐν ἀγαθῷ. Ὁ γόγγυσος ἐν ὑποδοχῇ ξένων ἀνεπιτήδειος. ἐν ἀγάπῃ ὑποκριτὴς, καὶ ἐν μίσῳ ἀνδρείος. Διὸ ἀδελφοί, μὴ γογγύζωμεν ἐν ταῖς ἐπιταγαῖς. μὴ δὲ ἀντιρρήτορῶμεν, ἢ διαμαρτυρῶμεν, ὡς ἡ πλεονεξία ἐπιστάμενοι.

IZ.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΜΗ ΕΧΕΙΝ Η ΦΘΟΝΟΝ Η ΖΗΛΟΝ.

ΜΑκάριος, ὃς φθόνον καὶ ζήλον ἔχει ὑπετάγη. Ὁ ζήλος γὰρ καὶ ὁ φθόνος ἀλλήλοις ἐκκρεμάνονται. καὶ ὁ ἔχων ἐν ταῖς ταῖς σιμωαμφοτέροις ἔχει. Μακάριος ὃν ὡς ἀληθῶς, ὃς ὁ κατέπεσεν ἐν ταῖς ταῖς, ὁ δὲ ἐτρώθη ἐξ ἐνὸς ταῖς ταῖς. Ὁ ζήλων γὰρ τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ ἐπὶ ἀδικίᾳ, σὺ τῷ ἀγαθῷ κατακείνεται. Ὁ ζήλων ἡττημένος ἐστίν, ἔχει ὁ μῖσος. ἔχει καὶ τὴν ἔχθραν, καὶ ἐπὶ πωροκοπῇ ἐτέρων ἀχθεῖται. Ὁ δὲ μὴ ἔχων φθόνον ἢ ζήλον, ὁ δὲ ἐπὶ πωροκοπῇ ἐτέρων λυπεῖται. ἄλλος ἡμιωμένος, αὐτὸς ὁ παράσεται. ἐτέρος ὁ ἡμιωμένος, αὐτὸς ὁ ἀδύνατος. πάντας γὰρ πωρογνῆται. πάντας πωρογνῆται. ἐαυτὸν ἀνάξιον, καὶ πάντων ἔχρατον ἡγνῆται. πάντας ἡγνῆται. μετρίως, καὶ πάντας βελτίως ἐαυτοῦ. Τιμὴν ὁ δὲ ἐπι-

ἐπιπαύεται ὁ ἄφθονος. τοῖς χάρισι συγχάρι· A
κλέος οὐδέποτε περὶ τῶν ἐαυτῶ· περὶ τῶν
συνοπαμυῶν· τοῖς καλῶς βαδίζουσι συνοπάμεται·
καὶ τῶς ὀρθῶς βιβντας ἐπαγνῇ. Εἰς ἀδελφὸν ἴδῃ κατ-
ορθοῦται, οὐκ ἐμποδίζει, ἀλλὰ παραγνῇ τὸ ποιεῖν
ταῖς παρανοήσεσιν. Εἰς ἄλλον ἴδῃ ἐν ἀνανόσει, οὐκ
ἐν ἀγανάξει, ἀλλὰ σιωπᾷ. Εἰς ἴδῃ ἀδελφὸν ἐν
σφάλμασιν, ἢ ἀσυνείδει, ἀλλὰ ὀρθῶς παραγνῇ.
Εἰς ἴδῃ ὀργιζόμενον, οὐκ ἐπιπαύεται, ἀλλὰ ἐν B
ἀγάπῃ τὸν κατασέμει, τῇ εἰρήνῃ συμβιβάζων.
Εἰς ἴδῃ λυπνόμενον, ἢ πρῶτον, ἀλλὰ τὸ τῶν συν-
αλγῶν, καὶ περὶ λόγους ὠφελείας. Εἰς ἴδῃ
ἀμαθῆ ἢ ἰδιώτην, ἀκούει τὸν διδάξαν, καὶ
συμβιβάζει ἐπὶ τὸ συμφέρον. Εἰς ἴδῃ ἀγνοοῦντα,
ἀφθόνως ὁδηγεῖ ἐπὶ τὸ κρεῖττον. Εἰς δὲ ἴδῃ καθ-
εύδοντα ἐν κατὰ τὴν ψαλμοφίαν, ἀκούει τὸν
διυπνίζον. Καὶ ἀπλῶς εἰπεῖν· ὁ ἄφθονος καὶ C
ἐκ τῶς ζήλῃς ὑπάρχων, ἐν οὐδενὶ πράγματι ἀν-
τισκώπτει τῶν πονηρίων· ἀλλὰ ἐν πάσῃ περὶ τῆς καὶ
ἀνδραγαθίας ἔχει χάρις ὁ ἄφθονος.

IIH.

ΠΕΡΙ ΦΘΟΝΟΥ ΚΑΙ ΖΗΛΟΥ.

Οὗτος δὲ ἐν τῶν ἐαυτὸν καταλιτρώσκων, πα-
λάμπωρος· συμμετόχος γὰρ ἐστὶ τῆς ἀγα-
θότητος, διὸ καὶ θάνατος εἰσῆλθεν εἰς τὸν κόσμον. Οὗτος
γὰρ ἔχων τὸ φθόνον καὶ τὸν ζήλον, πάντας ἐστὶ ἀν-
τικείμενος· ἐαυτὸν γὰρ ἄλλον ἢ θέλει περιμε-
θεῖν. Τῶς δοκιμούντας σμικρύνει, καὶ τοῖς κα-
λῶς βαδίζουσι σκάνδαλα τίθησι· τῶς ὀρθῶς
βιβντας φέρει, καὶ τὴν ἀλαβὴν βδελύσσει· τὴν νη-
στεύοντα, κενόδοξον ἀποκαλεῖ, καὶ τὴν ἀκούον ἐν
ψαλμοφίᾳ, φιλοφρονεῖ· τὸν περὶ τὸν ἐν τῇ
ὑπηρεσίᾳ, λιμνὸν· καὶ τὸν διεγερμένον ἐν τοῖς
ἔργοις, φιλόδοξον· τὸν φιλόπονον ἐν ταῖς γρα-
φαῖς, ἀεργόν, καὶ τὸν δοκίμον ἐν ταῖς ἀποκρίσεσι,
γαυρίμαργον. Οὐδέποτε χάρις ὁ φθονεὺς ἐπὶ
προκοπῇ ἑτέρῃ. Εἰς ἴδῃ ἀμελοῦντα, ἢ διεγείρει,
ἀλλὰ μᾶλλον προτρέπει ἐπὶ τῶν κακῶν. Οὗτος
ἴδῃ καθεύδοντα ἐν τῶν κατὰ τὴν προσευχῆς, ἢ
διυπνίζει, ἀλλὰ μᾶλλον καὶ ἡσυχίαν παρέχει. F
Εἰς ἴδῃ ἀδελφὸν ἀναπαυόμενον, ἐν ἀγανάξει.
Εἰς ἴδῃ ἐν περὶ τῶν πονηρίων, ἐπὶ πάντων αὐτὸν
ἀσυνείδει. Ὁ δὲ φθονοῦντος· ὅτι πάντοτε ἢ
καρδία αὐτὸν ἐν λύπῃς ἀσυνείδει, καὶ τὸ σῶμα ἐν
ὠχρότητι φθείρεται, καὶ ἡ δύναμις αὐτὸν φθίνει·
καὶ πρὸς πάντας ἐστὶ πικρὸς, καὶ πάντων ἐχθρὸς
ὑποχάνει· καὶ πάντας ἐχθαίνει, καὶ πρὸς πάν-
τας

caret, honores non sectatur, gaudet cum
gaudentibus, gloriam propriam non quæ-
rit, adjuvat proficientes, cum præclare in-
cedentibus exultat, & bene beateque vi-
ventes laudibus celebrat. Si fratrem recte
viventem viderit, illum nequaquam impedit,
sed ad meliora cohortatur, viresque ac nervos
ei addit. Si alium viderit requiescentem,
eum non criminatur, sed illi gratulatur. Si
quem peccasse viderit, non proscindit convi-
ciis, sed recte admonet. Si iratum viderit,
non exacerbat, sed in caritate illum lenire
ac mitigare, & ad concordiam pacemque
dirigere studet. Si quem moerore affectum
adspexerit, non despicit, sed utili blan-
doque hunc sermone solatur ac subleuat.
Ignorantem rudemque instruit, & ad re-
ctam virtutis semitam reducere errantem co-
natur. Si quem Psalmodiæ tempore dormi-
tantem offenderit, sedulo eum excitat. Et
ut paucis multa, qui invidiæ æmulationis-
que expers est, in nulla re proximum su-
um deludit, sed cunctis aliorum progressi-
bus atque virtutibus latatur.

XVIII.

De Invidia, & Æmulatione.

Qui autem ejusmodi viriorum laborat
morbo, miser est atque infelix: dia-
boli enim confors est, per quem mors
introivit in mundum. Invidus enim & æmu-
lator, omnibus se adversarium præbet. Ne-
minem sibi in honore præferri patitur. Pro-
borum æstimationem diminuit, recteque in-
cedentibus scandalum constituit. Recte vi-
ventes vituperat, & pietate ac religione
conspicuos aspernatur. Jejunantes appellat
inanis gloriæ avidos, & sedulos in decan-
tandis Psalmis, ostentatores: promptos in
ministerio, gulæ deditos; & alacres in bo-
nis operibus, gloriæ cupidos. Vacantes sa-
crarum literarum studiis, inertes atque otio-
sos: & in responsionibus temperatos, ven-
tri deditos. Nunquam aliorum progressibus
gaudet invidus. Si quem torpentem adspe-
xerit, non excitat; sed ad malum potius
impellit. Si orationis tempore dormientem
viderit, non expergeficit, imo magis tor-
pentem fovet. Si quem fratrem quiete se
reficientem cernat, calumniatur. Si quem
lapsum consideret, ubique calumniis eum
proscindit. Væ homini invidio, quoniam
moerore cor ejus contabescit, corpusque
ejus livido pallore obductum languescit, &
viribus destitutum corrumpitur: cunctis se
amarulentum atque acerbum exhibet. Cun-
ctis se inimicum præbet: apud cunctos si-
mula-

mulatorem agit : cunctis infidiatur , & apud cunctos personas accipit : hodie hujus , cras alterius se partibus adjungit . Omnibus se alium atque alium ostendit , dum cujuslibet voluntati se obsequi fingit , & mox interim omnes damnat : & hunc apud illum , illum apud alium rodit : cum omnibus omnes implicat . Grave ergo & pestiferum est invidiæ & æmulationis venenum , unde detractiones , odia , ac cædes pullulant . Procul igitur ab invidia fugite cœlestis aulae milites : procul a vobis æmulationem & invidiam depellite , ne simul cum Diabolo damnemini .

X I X.

De eo , qui a maledictis & contumeliis alienus est .

BEatus ac felicissimus , qui maledictis & contumeliis proscindendo proximum , linguam suam non maculat , nec lingua maledica sibi cor contaminat ; sed cum nos omnes norit alicui vitio obnoxios , aliena maledicentia non delectatur , verum ab hoc crimine abhorret quam maxime . Qui enim alterum maledictis non incescit , se ipsum inculpatum servat : is nullum offendiculum incurrit , nec conscientia illius inquinatur . Qui maledicentiæ & contumeliæ spiritum vitat , ab improborum se consuetudine servat , exercitusque dæmonum superat . Qui linguam in aliorum infamiam non exacuit , thesaurum quo spoliari nequit , tutum sibi vendicat . Qui non flectitur ad maledicendum aliis , fratricidio is non redditur obnoxius , & apud alios non male audiet . Qui contumeliæ spiritu non capitur , is vere novit se hominem ex carne constare , & se ipsum purum immaculatumque conservat . Qui maledicorum familiaritatem fugit , is inter Angelos versabitur . Cujus aures & lingua maledicentiæ veneno non sunt infectæ , is medicamento caritatis plenus est . Qui labia sua maledictis atque contumeliis non polluerit , illius os fructum Spiritus sancti redolet . Vere ergo beatus iterumque beatus ille est , qui a maledicentia se integrum custodierit .

X X.

De Maledicentia & Maledicis .

Qui alios lubens maledictis incescit , se iis , quæ in alios confert , obnoxium decla-

Aπας ὑποκρίνεται , καὶ δόλον τεκίλῃ , καὶ πρὸς ὅσους λαμβάνει , σήμερον τέτῳ σωτίσεται , καὶ αὔριον τῷ ἑτέρῳ . Ἐπὶ πάντας ἀμοιβῆται , καὶ πρὸς τὴν ἑκάστου θέλησιν μεταβάλλεται , καὶ μὲν μικρὸν καταγινώσκει πάντων . καὶ τὸν ἐπὶ τῷ τῷ Ἀφσούρει , καὶ ἑκάστον ἑκάστῳ καταδεσμύει . Δεινὸν οὖν φάρμακον ὁ φθόνος καὶ ὁ ζῆλος , ὅτι καταλαλιά , καὶ μῖσος ἐκ τέτων γίνονται , καὶ φόνοι . Μακρὰν οὖν φύγετε ἀπὸ τῶ φθόνου , οἱ τῆς ἐρανίης πολιτείας ἐρασιῶται . μακρὰν ποιήσατε ἀπὸ ὑμῶν τὸν ζῆλον καὶ τὸν φθόνον , ἵνα μὴ σὺν τῷ Διαβόλῳ κατακλειθῇτε .

IΘ.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΜΗ ΕΙΝΑΙ
ΛΟΙΔΟΡΟΝ.

C**M**Ακάειος καὶ τεισμακάειος ὁ τὴν γλῶσσαν αὐτοῦ μὴ βλάψας ἐν λοιδορίᾳς ἑτέρων , καὶ ἄλλῃ τῇ γλώσσῃ τὴν καρδίαν ἀπιδύσας , ἀλλὰ σωεῖς , ὅτι πάντες ἐσμέν ἐν ἐπιτιμίᾳς , καὶ ἐπὶ λοιδορίᾳ ἑτέρων ἔχῃ ἡδύνῃ , ἀλλὰ προσώχθισε τῷ πῶτῳ τῷ αἵματι . Ὁ γὰρ μὴ λοιδορῶν τὸ ἑτερον , ἑαυτὸν ἐφύλαξεν ἁμωμον . Τῷ πῶτῳ πρὸς κομμάτιον οὐκ ἐγένετο , καὶ ἡ σωείδῃσι αὐτοῦ οὐκ ἐμολύνθη . Ὁ φύγων τὸ λοιδόρον πνεῦμα , ἐφύλαξεν αὐτὸν ἀπὸ συνοχῆς κακῶν , καὶ ἐνίκησε φάλαγγα δαιμόνων . Ὁ μὴ κτησάμενος λοιδόρον γλῶσσαν , ἐκτίσαστο θησαυρὸν ἄστυλον . Ὁ μὴ καμφθεὶς ἐπὶ λοιδορίᾳ ἑτέρων , ἔστος ἀδελφοκτονίαν ἰδέσθην , καὶ ἀπὸ ἑτέρων ἔ λοιδορηθήσεται . Ὁ μὴ ἀλλὰς πνεύματι λοιδορίᾳς , ἔστος ἀληθῶς ἐγνώ ἑαυτὸν ἄνθρωπον ὄντα σάρκινον , καὶ ἑαυτὸν ἐφύλαξεν ἀκηλίδωτον . Ὁ μὴ συνεδριάζων μὲν λοιδόρων , ἔστος μὲν Ἀγγέλων ἀντιθέσεται . Ὁ μὴ φαρμακωθεὶς τὰ ὦτα καὶ τὴν γλῶσσαν τῇ λοιδορίᾳ , ὁ τοιοῦτος τῷ φαρμάκῳ τῆς ἀγάπης ἐστὶ πεπληρωμένος . Ὁ μὴ μολύνων τὸ εἶμα αὐτοῦ τῆς λοιδορίᾳς , τέτῳ τὸ εἶμα ἀωχάζει τὴς καρπὸς τῆς ἀγίας Πνεύματος . Μακάειος οὖν ἀληθῶς καὶ πάλιν μακάειος , ὁ φυλάξας ἑαυτὸν ἀπὸ τῆς λοιδορίας .

K.

ΠΕΡΙ ΛΟΙΔΟΡΙΑΣ ΚΑΙ
ΛΟΙΔΟΡΩΝ.

O Ἐπὶ λοιδορίᾳ ἑτέρων ἡδόμενος , ἔστος φανερός ὅτι ἐν οἷς λοιδορεῖ , ἑαυτὸν ἐά-
λωκεν

λωκεν. Ο γὰρ λοιδορὸν τ' ἕτερον, ἑαυτὸν κατα-
κείνῃ· σαρκικός γὰρ ὅστις, ἐν τοῖς τ' κόσμῳ δι-
κτύοις συμπλεκόμενος. Ο λοιδορὸς ἔχει τὰ συν-
αμφοτέρα, καὶ καταλαλιὰν, καὶ μῖσος, ἔστι ψι-
δυισμόν. Ο τοιοῦτος οὖν ἀδελφοκτόνος κείνε-
ται, ἔστι ἀσπασχυνος, καὶ ἀνελεήμων. Ο δὲ
ἔχων τ' φόβον τ' Θεῷ πάντοτε μεθ' ἑαυτοῦ, καὶ
τ' καρδίαν αὐτοῦ καθαράν, ἐπὶ λοιδορείας ἔχει χαί-
ρει ἑτέρων, ἐπὶ ἀμωτέοις κρυπτοῖς ἔχει ἡδέτα, ἐπὶ
ἐπὶ πᾶσι ἑτέρων ὅσα ἀναπαύει. Θρήνη οὖν
ἀξιος ἀληθῶς καὶ πένθους ὁ ἑαυτὸν ἐδίδας ἐν
λοιδορείας. Καὶ τί τὰς τ' μίσους ἀνώτερον;
Οὐδὲν καὶ ὁ ἅγιος Ἀπόστολος ἀπαγορεύων τὰ τῆς
ἀτοπίας ἔργα, συναριθμεῖ καὶ τ' λοιδορὸν· ἔχει
λοιδοροὶ, ἔχει ἄρπαγες βασιλείαν Θεῷ κληρονο-
μήσουσι.

ΚΑ.

ΠΕΡΙ ΕΓΚΡΑΤΕΙΑΣ.

ΜΑκάριος ἀληθῶς καὶ τεισμακάριος ὁ
ἐγκράτειαν φυλάσσας, ὅτι ὅντως μεγά-
λη ἀρετὴ ἡ ἐγκράτεια. Ἀλλ' ἀκούσατε μέχρι
τίνος, καὶ ἕως πόσος, καὶ ἐπὶ τίνων ἡ ἐγκράτεια
λέγεται, ἢ κείνεται, ἢ ζητεῖται. Ἔστιν οὖν
ἐγκράτεια ἐπὶ γλώσσης, τὸ μὴ λόγοις πλείοσι,
καὶ κενόις ἐξέλκεσθαι, τὸ κρατεῖν γλώσσης καὶ μὴ
λοιδορεῖν, τὸ μὴ ὑβρίζειν, τὸ μὴ καταρᾶσθαι, τὸ
μὴ ἀργολογεῖν τὰ μὴ καθήκοντα, τὸ κρατεῖν
γλώσσης καὶ μὴ ἐν ἁγῶνι βάλλειν ἕνα τῶ ἐνὶ, μὴ
ψεύγειν ἀδελφόν, τὸ μὴ ἀποκαλύπτειν μυστήρια,
τὸ μὴ μελετᾶν τὰ μὴ ἴδια. Ἐγκράτεια ὅστις καὶ
ἐπὶ ἀκοῆς, τὸ κρατεῖν καὶ μὴ κατακροᾶσθαι ἀπὸ
ἀκοῆς ματαίας. Ἐγκράτεια καὶ ἐπὶ ὀφθαλμοῖς,
τὸ κρατεῖν ὁράσεως, καὶ μὴ ἐνατενίζειν ἢ κατα-
μανθάνειν ἐν πᾶσι περπνοῖς, καὶ οἷς ἔχει ὥρεπει.
Ἐγκράτεια ἐπὶ θυμῷ, τὸ κρατεῖν ὀργῆς, καὶ
μὴ παχέως ὀξάπτεσθαι. Ἐγκράτεια ἐπὶ δόξῃ,
τὸ κρατεῖν φρενῶν, ἔστι μὴ δέλειν δοξάζεσθαι, τὸ
μὴ ζητεῖν δόξαν, τὸ μὴ ὑψοῦσθαι, τὸ μὴ ζητεῖν
τιμὴν ἔστι φουσιᾶσθαι, τὸ μὴ φανταζεσθαι ἐπαύνοις.
Ἐγκράτεια ὅστις λογισμῶν, ἔστι τὰς κολλάειν
τῶ φόβῳ τ' Θεῷ, τὸ μὴ συγκατατίθεσθαι ἢ
ἐν ἡδύνασθαι λογισμῶν δέλγουν ἔστι ὀξάπτονται. Ἐγ-
κράτεια ἐπὶ βρωμάτων, τὸ κρατεῖν καὶ μὴ
ἐπιζητεῖν βρώματα ὑπέρογκα ἢ ἐδέσματα πο-
λύτιμα, τὸ μὴ πλεονάζειν καὶ πλεονάζει τὴν ὥραν
ἐσθίειν, τὸ μὴ ἐνέχεσθαι τῶ πλεονάματι τ' γα-
στρμαργίας, τὸ μὴ ἀπλησθῆναι ἐν καλλί βρω-
μά-

A declarat: qui enim in alterum est contume-
liosus, seipsum condemnat: carnalis enim
est, & mundi laqueis implicatus. Homo
maledicus utroque & odii & susurrationis
morbo laborat. Qui autem talis est, fra-
tricida, & crudelis, & immitis censetur.
Cui vero timor Dei semper ob oculos ver-
satur, & qui mundo est corde, aliorum
ignominia non gaudet, nec de occulta
cujuspiam turpitudine lætatur, neque in alio-
rum lapsu atque ruina conquiescit. Vere
ergo miser ac deplorandus est ille, qui ma-
ledictis & conviciis in proximum conferendis
adsuescit. Quid autem hoc scelere gravius?
Unde & sanctus Apostolus nefaria impio-
rum opera prohibens, etiam maledicos iis
adnumerat: neque maledici, inquiens, ne-
que rapaces regnum Dei possidebunt.

1. Cor. 6.

C

X X I.

De Temperantia & Continentia.

BEatus ac vere felicissimus, qui tem-
perantiam ac continentiam servat. Ma-
gna profecto & eximia hæc est virtus. Ve-
rum quam longe ea pateat, quantique va-
leat, & quibus in rebus sita sit, benigne
quæso attendite. Est ergo temperantia &
continentia in lingua, cum quis nec plu-
ribus verbis utitur quam oportet, nec ina-
nibus, atque inutilibus: cum modestiæ
fræno linguam temperat, cum a conviciis
& execrationibus abstinet, cum non dele-
ctatur vaniloquiis & iis quæ non decent:
cum linguam refrænât, & unum in alte-
rum calumniando & obtrectando non com-
movet: cum secreta cælat, & quæ sua non
sunt, non curat. Temperantia quoque ac
continentia in auditu est, cum quis auri-
bus suis sic imperat, ut eas verbis inani-
bus ac maledicis non accommodet. In ocu-
lis etiam temperantia consistit, quando quis
sic aspectum comprimit, ut non passim quæ
oblectare possunt, aut quæ nefas est intue-
ri, respiciat. Animo autem temperans est,
qui sic eum regit, ut non efferatur iracun-
dia, nec cito exacerbetur. In gloria tem-
perantia hominis versatur, quando quis ita
mentem moderatur, ut nec honoribus, nec
dignitatibus, nec laudibus aucupandis vin-
catur. In cogitationibus temperantia est,
cum quis timore Dei blandas ardentisque
cogitationes reprimit. In cibis servatur tem-
perantia, quando nec superfluis, delicatio-
ribusve quis delectatur; nec extra præfina-
tum edendi tempus cibum appetit, horam-
ve anticipat; nec spiritu gulæ vincitur;
neque

neque etiam dapium pulchritudinem aut varietatem curiose avideque nimis requirit. In potu temperans est, qui sobrietatem colit, nec computationibus, aut vinorum dulcedine gaudet, nec temere vinum bibit, poculorumve varietatem, ac permistam in iis voluptatem sectatur; nec immodice non solum vino, sed, si fieri potest, ne aquæ quidem potu fruitur, quam fert necessitas. In cupiditatibus autem ac pravis voluptatibus temperans dicitur, qui sensibus suis imperat, nec mox cupiditatibus ingruentibus indulget, nec cogitationibus libidinosis assensum præbet; neque oblectatur iis, quorum postea odium capit ac nauseam; quique carnis desideria non perficit, sed timore Dei concupiscentias pravas refrænat. Vere enim continens ac temperans censetur ille, qui coelestium & immortalium bonorum desiderio incensus, in iisque tota mente defixus, cunctas voluptates carnis averfatur, libidinesque quasque ut umbram despicit, neque ullo fæminarum aspectu, aut corporis forma delectatur: nullis impuris spiritibus, aut blandis sermonibus capitur; & cum mulieribus, præsertim impudicis, consuetudinem non habet, nec in longum sermones cum fæminis protrahit. Qui vere temperans est ac continens, seque ad immensam illam coelestis beatitudinis quietem servans, tota mente ac corde concupiscentiam omnem carnalem cupiditate potioris boni, ac formidine venturi sæculi propellit superatque.

X X I I.

De Intemperantia & Incontinentia.

Qui intemperans est & incontinens, a quocumque alio facile vitio superatur: homo enim intemperans etiam voluptatibus addictus est. Intemperans multiloquio gaudet, sermonibusque inanibus atque otiosis & scurrilibus delectatur: suavitate epularum capitur: ad edendum & bibendum fortis est: vana ac stulta voluptate incenditur: cogitationibus impuris assensum præbet: libidine infatuatur atque marcescit: inanis gloriæ studio vexatur: honores sibi fingit, & quasi jam sit adeptus, luditur: de fæminarum sibi consuetudine placet: corporum pulchritudine atque colore irretitur: formarum gaudet aspectu: præstigias adhibet: mulierum familiaritate & risu liquefcit. Quæ vigilans vel per somnium vidit, memoria recolit: in mente sua, velut pictura, exprimit, atque effingit fæmineos vultus, contrectationes manuum, complexus corporum, membrorum com-

A μάρτων, τὸ μὴ ὀρέεσθαι ἄλλῃ ἢ ἄλλῃ βρώματος. Ἐγκράτεια ἐπὶ πόματος, τὸ κρατεῖν καὶ μὴ συμπίπτεν ἐν οἰνοποσίᾳς ἢ ἡδύτησιν οἴνων, τὸ μὴ ἀδεῶς οἰνοποτεῖν, τὸ μὴ ἐπιζητεῖν ἀφ' ὅρα τὸ πόματος ἢ κατεσθλασμένων συγκερασμάτων ἡδονὰς, τὸ μὴ ἀμέτρως χρεῖσθαι ἢ μόνον τῷ οἴνῳ, ἀλλ' εἰ δυνατὸν ἢ τῷ ὕδατι. Ἐγκράτεια ἐπὶ ἐπιθυμίας ἢ ἡδονῆς πονηρᾶς, τὸ κρατεῖν τῆς ἀφ' ἡσέως, ἢ μὴ συγκαταπίπτεν ταῖς συμβαίνουσας ἐπιθυμίαις, τὸ μὴ κατατίθεσθαι τοῖς λογισμοῖς ἡδυπαθεῖαν ὑποβάλλεσθαι, τὸ μὴ ἡδύνασθαι ὡς ἄτε δὴ πρᾶστων τὸ μῖσος, τὸ μὴ ποιεῖν τὸ θέλημα τῆς σαρκὸς, ἀλλὰ χαλινεῖν τῷ φόβῳ τοῦ Θεοῦ τὰ πάθη. Ὁ γὰρ ἀληθὲς ἐγκρατὴς ἐκείνός ἐστιν, ὁ ἔχων ἐπιθυμίαν τῇ ἀθανάτων ἐκείνων ἀγαθῶν, ἢ πρὸς αὐτὰ ἀτενίζων τῷ νῷ πάντῳ ἀποσρέφεται τὴν ἐπιθυμίαν. τὴν σωσίαν βδελύσεται, ὡς σκιὰν τὴν ἔσσαν. πρὸς ὧποισι θηλειῶν ἢ χάρις. σώμασιν ἢ τέρπεται. κάλλεσιν ἢ συμπίπτει. πνοῇς ἡδίστας ἢ χ' ἡδύνεται. λόγοις κολακείας ἢ δαλεάζεται. μῦθῳ θηλειῶν, ἢ μέλισσα ἀσέμνων, ὅσα ἐνδεδελεχίξει. ἐν ὁμιλίαις γυναικῶν ὅσα ἐνχρονίζει. Ὁ ἀληθὴς ἀνδρεὺς ἢ ἐγκρατὴς, καὶ ἑαυτὸν τηρῶν εἰς ἐκείνῳ τὴν ἀμετρον ἀνάπαισιν, ἐπὶ πάντος λογισμῷ ἐγκρατεύεται, καὶ πάσης ἐπιθυμίας κρατεῖ, ἐπιθυμίᾳ ἢ κρείττονος, καὶ φόβῳ τοῦ μέλλοντος αἰῶνος.

KB.

ΠΕΡΙ ΑΚΡΑΣΙΑΣ.

Ο Δὲ ἀκρατὴς καὶ μὴ ἐγκράτειαν ἔχων, ἐν παντὶ ἀτοπήματι ῥαδίως ἀλίσκεται. ὁ ἀκρατὴς δὲ ὅτι καὶ φιλήδονος. Ὁ ἀκρατὴς ἐπὶ λόγοις πολλοῖς ἢ κενοῖς ἡδέεται. ἐπὶ ἀργο-λογίαις καὶ βέλτερας τέρπεται, ἢ ἐπὶ ἡδονῇ βρωμάτων τέρπεται. ἐπὶ πολυφαγίᾳ ἢ πολυποσίᾳ ἀνδρίζεται. ἐπὶ τῇ ματάᾳ ἡδονῇ ἐκκαίεται. τοῖς ἀκαθάρτοις λογισμοῖς συγκατατίθεται. τῇ ἡδονῇ μωράνεται, ἐπὶ δόξῃ ὀρέγεται. ἐπὶ τιμῇ φαντάζεται, ὡς ἄτε δὴ ἐν χειρὶ αἰσθάνεται. ἐν σωτυχίαις γυναικῶν φαδρύνεται. ἐν κάλλεσι συμπίπτει. ἐν χροῇ σώματων εὐφροδυνεῖται. ἐπὶ προσώποις ἀγάλλεται. ἐπὶ βυποίαις μαγεύεται. ἐν ὁμιλίαις θηλειῶν καὶ γελωτοποιῶν πρὸς ἐτίχεν. ἐν μνήμας ὄψεων φαντάζεται. μνήμη κρατεῖται. ἀναζωγραφῇ ἐν τῇ ἀφανοῖᾳ πρὸς ὧπα θηλειῶν, ψηλαφήσεως χειρῶν, πελλήφει σώμα-

σωμάτων, συμπλοκάς μελῶν, λόγους ἔμπα-
 δεῖς, κέλως δελγοποιεῖς, νύματα ὀφθαλμῶν,
 εὐλισμὸν ἱματίων, χροῖας σωμάτων, λαλιάς κο-
 λακευτικάς, χειλέων σιωλήν, σώματος ἡδύτη-
 τα, ἐνοπλισμὸς κινήματων, ὥρας καὶ τόπους σιω-
 μιῶν, καὶ πάντα ὅσα ἐστὶ πρὸς ἡδονὴν φέροντα.
 Ταῦτα ὁ φιλήδονος, καὶ μὴ ὢν ἐγκρατὴς, ἀναζωγρα-
 φεῖ τῇ ἀφροδίτῃ τοῖς λογισμοῖς σιωπιδέμενος. Ὁ
 τοιοῦτος εἰς ἴδην γραφὴν πρὸς σωφροσύνης ἀναγινω-
 σκομένην, σκυθρωπάσει· εἰς ἴδην σύλλογον πατέ-
 ρων ὀφείλει, ἐκκλίνει καὶ ἀποδοκιμάζει· εἰς
 ἴδην ἀντιθέματα πατέρων, ἀνδρίζεται· εἰς πρὸς
 νηστείας ἀκρόση, παραάσεται. Ἐν συλλόγῳ ἀδελ-
 φῶν ἔτερπεται. Εἰς ἴδην θηλείας, φασγύνει·
 σιωτρεῖται ἄνω καὶ κάτω τὴν ὑπηρεσίαν ἡρώδου·
 τότε καὶ εἰς τὸ ψάλλειν εὐτονὸς δαίμονα· εὐτονὸς εἰς
 τὸ ὑπερπελεῦσαι, εἰς τὸ γελοῖαι, πῶς ἵνα ἡδύ-
 νη ἑαυτὸν, καὶ ὥρα καὶ τερπνὸν ἀποδείξει τῆς ὡρα-
 τυχέως γυναικὸς. Ἐν ἡσυχίᾳ συγνός, καὶ ἀσθε-
 νὴς ὑπάρχει. Ἀδελφὸς οὖν καὶ παλάμωρος ὁ μὴ
 ἔχων ἐγκράτειαν καὶ πάντας τρόπους καὶ πράγ-
 ματος. Διὸ ἀδελφοὶ ἀκρόσαστε τὴν ἐγκρατείαν ὅς
 καρπὸς, ὅς τὴν ἀκρασίαν τὰ δράγματα, φύγωνται
 ἀπὸ αὐτῆς, καὶ κολληθῶμεν τῇ ἐγκρατεῖᾳ· με-
 γάλῃ γὰρ τὴν ἐγκρατείαν ἢ μωδαποδοσία, καὶ οὐκ
 ἐστὶ πρᾶγμα τὸ μεγαλειότητος αὐτῆς. Μακάριος
 οὖν ὢντως ἀληθῶς ὁ κτιστὸς ἐγκράτειαν·
 μακάριος ὁ ἐν πάσῃ ἀρετῇ ἑαυτὸν ῥυθμίσας, ὅς
 ἐν ἔργοις διακροσύνης ἐκλάμψαι σπουδάσας· καὶ
 μακάριος, ὅς οὐκ ἐποίησε κρυπτόν τὸ μὴ ἀρέ-
 σκον Θεῷ, ἀλλὰ πάσῃ ἀληθείᾳ ἐδύλασε, καὶ
 πᾶσαι αἱ ἐξουσίαι αὐτῷ ἐν φωτὶ ἐγένοντο, ὅς
 οὐκ ἠυδέτης πάντῃ λογισμῷ συμβαλλόντι μά-
 ται.

Καὶ τί ποιήσω ἐγὼ πᾶσαν ἀρετὴν ἐπα-
 νέσας, καὶ οὐδὲ ἐν μιᾷ αὐτῇ ἀναστραφείς, ἀλλ'
 ἐν πᾶσι κακοῖς τὰ ἔτη με δαπανήσας; Καὶ πλη-
 ρῆται ἐν ἐμοὶ τὸ γεγραμμένον· φορτίζετε τὰς
 ἀνθρώπων φορτίαις δυσβάστακτα, ὅς ἐν τῇ δα-
 κτύλῳ ἔσονται πρὸς φάειν. Διὸ πρὸς ἀκαλῶς τὴν πάν-
 των ὑμῶν ἀγάπῃ, βλοσυροὶ τῆς Χειρὸς, ὅς
 μέτοχοι τῆς πρὸς ἀφροδίτης, πάντες σπουδάσατε ἀρέ-
 σαι τῷ στρατολογήσαντι ὑμᾶς Χειρῷ, μὴ τις
 ὑμῶν ἀποβληθῇ, ὡς καταφρονήσας ἢ ἀμελήσας.
 Ὅσοι χάριτι Χειρὸς ἰσχυρὸν ζυγὸν ἀγεαυτε, πρὸς
 ἔχετε μὴ ποιεῖν τὰ δελήματα τὸ σαρκὸς, ἵνα
 μὴ ἀναπολόγητοι εὐρεθῶμεν ἐπὶ τῇ φεικτῇ βή-
 ματος ἐκείνης· ἐν ᾧ ἡγήσεσθαι ἢ ἀνταποδοσις ἐκά-
 στου, εἴτε ἀγαθόν, εἴτε κακόν τις διεώραξάτο.

Tom. I.

Οὐαὶ

A complicationes, sermonum dulcedinem,
 blandimenta risus, nutus oculorum, or-
 natum vestium, colores corporum, collo-
 cutiones adulatorias, labiorum contractio-
 nes, totius corporis jucunditatem, motu-
 um ac gestuum illecebras, tempora ac lo-
 ca congressionum, & cuncta denique quæ
 ad voluptatem pertinent. Homo voluptati-
 bus addictus atque incontinens, in animo
 suo tamquam pictura, hæc omnia depingit,
 & in illa cogitatione fixus hæret immora-
 turque: adeo ut si videat scripturam aliquam
 de continentia recitari, moerere incipiat;
 si gravem seniorum de rebus utilibus ac bo-
 nis differentium conventum viderit, ab il-
 lo se subtrahat; si patrum austeritatem con-
 sideret, nausea afficiatur; si verba de je-
 junio audiat, turbetur. Fratrum congres-
 sum averfatur. At si mulieres conspexerit,
 illico exhilaratur, sursum atque deorsum ad
 ministrandum cursitans. Tunc in psallendo
 sonorus est, tunc in facetiis ac risibus stre-
 nuus, ut sic se gratum jucundumque fæ-
 minis illis præbeat. Tempore quietis atque
 silentii, tristis & infirmus est. Miser ergo
 & infelix is, qui continentia spoliatus est.
 Quapropter, fratres, cum continentia fru-
 ctus & commoda, incontinentia autem
 mala ac damna intelligamus, hanc fugia-
 mus, illam modis omnibus amplectamur.
 D Magna enim continentia reposta sunt præ-
 mia, & magnitudinis ejus non est finis.
 Vere igitur felix atque beatus, qui tempe-
 rantia ac continentia splendore ornatus est.
 Sed omnium beatissimus ac felicissimus, qui
 omnibus virtutibus claret, qui operibus ju-
 stitiae præcellere studet, qui nihil occulte
 agit quod displiceat Deo, sed semper ve-
 ritati inservit, semperque actiones suas be-
 ne in lumine dirigit, & nullis unquam co-
 gitationibus improbis consentit.

E Sed ego quid miser agam, qui cun-
 ctas virtutes semper prædico, & ne in una
 quidem me exercui, sed in omni potius
 vitiorum genere annos meos consumsi?
 In me quadrabit quod scriptum est: Oner-
 atis homines oneribus, quæ portare non
 possunt, & ipsi uno digito vestro non tangi-
 tis sarcinas. Quamobrem rogo obtestorque
 dilectionem vestram, fratres in Christo be-
 nediecti, & Paradisi participes, ut Chri-
 sto Domino, qui vos suæ militiæ adscrip-
 sit, totis viribus placere studeatis. Nul-
 lus vestrum, qui Christi gratia sub ejus ju-
 go militatis, repudietur ut ignavus ac negli-
 gens. Nolite morem gerere voluntati carnis,
 ne absque defensione inveniamur coram tre-
 mendo tribunali illo, ubi quisque referet,
 prout gesserit in vita, sive bonum sive malum.

Matth. 23.
Luc. 11.Rom. 14.
2. Cor. 5.

C

Væ

Væ autem mihi tunc misero, qui omni tum fiducia destituar : & quid agam in extremæ illius necessitatis, quæ vitari non poterit, articulo ? Beati atque felices, qui tunc cum fiducia ante Judicem statuentur, & de manu Domini sanctam mercedem accipient. At væ illis, qui minimis levissimisque de causis tunc confundentur. Quæ enim (ut clarius rem explicem) excusatio poterit esse ei, qui vel ob vanam gloriam, vel arrogantiam atque pertinaciam, vel inobedientiam, vel gulam, vel ob petulantiam, vel loquacitatem, vel superbiam, vel complacentiam, sive jactantiam, aut ob invidiam, aut contentionem, aut iracundiam, aut contumeliam, aut calumniam detractionemve tunc accusatur ? Quam excusationem afferet, qui ob minima ista tunc accusabitur ? Quod tibi lucrum vel voluptas ex istis esse poterit ? At quæ difficultas, ista vitare ? Quæ cum ita sint, vos hortor obtestorque, fratres, ne quis vestrum propter aliquod ejusmodi tunc damnationis sententiam audiat : nam a gravioribus quidem peccatis ac vitiis vos temperare novi. Sed ista, quæ parva apparent ac levia, unusquisque negligere, ac spernere solet, putans non esse reddendam eorum rationem. Quamobrem per ejusmodi nos perdere quærit Diabolus : id enim efficit, ut unusquisque nostrum ea, tamquam nullius momenti sint, negligat. Omni ergo diligentia ac studio contendite, ne in illis irretiamini ; sed vobis ipsi sedulo caveate, ut cum Christo sempiterna gloria fruamini : cui sit gloria in sæcula sæculorum. Amen.

EJUSDEM SANCTI PATRIS EPHRAEM SYRI

REPREHENSIO SUI IPSIUS, ATQUE CONFESSIO.

Fratres, compatimini mihi, qui commiserationis habetis viscera : non enim otiose divina dixit Scriptura : Frater, qui adjuvatur a fratre, quasi munita atque alta civitas : nam fundati regni instar fortis est ac potens. Alibique rursus : *Confitemini alterutrum peccata vestra, & orate pro invicem, ut sanemini.* Accipite ergo cohortationem, electi Dei, ab eo, qui decrevit atque promisit quidem placere Deo, sed mentitus est factori suo ; ut supplicationibus vestris liberer a peccatis, quæ me complectuntur ac derinent ; sanitatique restitutus, exsurgam e lecto tabifici peccati : quoniam ab infantia factus sum vas inutile atque abjectum. Et nunc de judicio audiens, nihili facio, tamquam offensis ac culpis omnibus superior ; aliosque dum mea admonitione ab inutilibus deterreo, hæc ipsa

duplo

A Οὐαὶ δὲ ἐμοὶ τότε, ὅτι ἀπαρρήσιμος μέλλω παύσασθαι. καὶ τί ποιήσω ἐν τῇ ὥρᾳ τῇ ἀπαρρήσιμῃ ἀνάγκης ; Μακάριοι ὅσοι τότε μὴ παρρησίας ὡς ἐθέλουν τῷ Κριτῇ. οἱ τινες μέλλουσιν ἀπολαμβάνειν τὸ ἅγιον μυστὸν ἐκ χειρὸς Κυρίου. Οὐαὶ δὲ τὰς τότε ἀσχυρομένους δι' ἐλάχιστον, ὅς μνησθῆναι πρᾶγμα. Οἷόν τι λέγω. Ποία ἀπολογία τῷ Ἀφ' φιλοδοξίαν ἐγκαλεσθῆναι, ἢ δι' αὐθάδειαν, ἢ Ἀφ' ὀψιμοῖαν, ἢ δι' ἀνυποταξίαν, ἢ γαστριμαργίαν, ἢ Ἀφ' ἀσπρέτειαν, ἢ Ἀφ' πολυλογίαν, ἢ δι' ὑπερηφανίαν, ἢ δι' αὐθεντίαν, ἢ δι' ἀλαζονείαν, ἢ Ἀφ' φθόνον ἢ ἔριν ἢ ὀξύχολίαν, ἢ Ἀφ' λοιδόειαν, ἢ συκοφαντίαν ; Ποία ἀπολογία τῷ Ἀφ' ταῦτα πᾶ ἐλάχιστα μέλλονται ἐγκαλεῖσθαι ; Ποῖον κέρδος ἢ ποῖα ἡδονὴ ἐκ τῆς ἀσθενείας σοι ; ποῖον δὲ βάρος ταῦτα φυλάξαι ; Διὸ ὡς ἀκαλῶς ὑμεῖς, ἀδελφοί, μνησθῆναι τῶν τῶν ὑμῶν κατακριθῆ. Περὶ γὰρ τῶν βαρέων ἁμαρτημάτων, εὖ οἶδα κρατεῖν ὑμεῖς. ὁμᾶ τῶν, ὡς ἐλαχίστων, ἕκαστος καταφρονεῖ, νομίζων μὴ εἶναι ἕτασιν τῶν. καὶ Ἀφ' τῶν ἀλίσκεται ἡμεῖς ὁ Διάβολος. ποιεῖ γὰρ ἕκαστον ἡμῶν καταφρονεῖν ὡς μνησθῆναι. Ἀλλὰ σπουδάσατε μὴ ἐν τῶν ἀλίσκεσθαι. ἀλλὰ πάσῃ φυλακῇ τηρήσατε ἑαυτοὺς, ἵνα σὺν Χριστῷ δοξασθῆτε, ὅτι αὐτῷ ἡ δόξα εἰς τὰς αἰῶνας τῶν αἰώνων. ἀμήν.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ ΕΦΡΑΙΜ ΤΟΥ ΣΥΡΟΥ

ΕΛΕΓΧΟΣ ΑΥΤΩ ΚΑΙ ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΙΣ.

E ΔΕΛΦΟΙ, συμπαθήσατέ μοι, σπλάγχνα ἔχοντες οἰκτιρμῶν. ὅς ἀργῶς γὰρ εἴρηκεν ἡ θεία Γραφή. ἀδελφός ἑκαστος ἀδελφῷ βοηθῆσθαι, ὡς πόλις ὀχυρὰ καὶ ὑψηλή. ἰσχύς δὲ ὡς περ τεθμελιωμένον βασίλειον. Καὶ πάλιν λέγει. ὁμομολογεῖτε ἀλλήλοις πᾶς ἁμαρτίας, καὶ περισεύχεσθε ὑπὲρ ἀλλήλων, ὅπως ἰαθῆτε. Δέξασθε οὖν παράκλησιν, ἐκλεκτοὶ τοῦ Θεοῦ, ὡς ὅς σιωπημένους Θεῷ εὐαρεσῆσαι, καὶ φευσαντες τῷ ποιήσαντι αὐτόν. ὅπως Ἀφ' τῆς ὑμῶν ἰκεσίας, ῥυθῶ τῇ περὶ ἡμῶν με ἁμαρτιῶν, ὅς ὑγιὲς θρόνος, ἐγερθῶς τῇ κλίνῃς τῇ φθοροποιῇ ἁμαρτίας. ὅτι ἐκπαθιδόθεν ἐθρομῶν σκεδὸς ἄχρηστον καὶ ἄσπετον. Καὶ νῦν ἀκούων πρὸς τῆς κείσεως, καταφρονῶ, ὡς ἀνώτερος πηλᾶσμάτων καὶ ἐγκλημάτων ὑπάρχων. καὶ ἑτέρους νεκρῶν ἀπέχεσθαι τῇ ἀνωφελῶν, ταῦτα ὑπὲρ ἐμοῦ τῷ

τῷ διπλῷ σωτελῆνται. Οἱμοι, ἐν ποίᾳ κατα-
γνώσῃ ἔστηκα. οἱμοι, ἐν ποίᾳ ἀγχύνῃ κατάνειμα.
οἱμοι, ὅτι οὐκ ἔστι τὸ κρυπτόν μου, ὡς τὸ φανό-
μημον. ὁθεν εἰ μή τι οἱ οἰκτιρμοὶ ἔθ' Θεῷ ἐπι-
λάμψωσιν ἐπ' ἐμὲ ἀπὸ πάχους, οὐδὲ μία ἐλπίς
μοι σωτηρίας ἔξ ἔργων. Περὶ ἀγνείας γὰρ ἀγα-
λεγόμην, περὶ ἀσελγείας δὲ ἐνθυμῶμαι. Περὶ
ἀπαθείας περιέμηνος λόγοις, ἢ τῇ ἀγχαρῶν πα-
θῶν μελέτῃ ἐν ἐμοὶ ὑπάρχει ἡμέρας καὶ νυκτός.
Ποίαν οὖν ἔξω ἀπολογίαν; Οἱμοι, οἷα ἔξέταίς
μοι ἀπὸ κεφαλῆς. ἀληθῶς χῆμα εὐσεβείας περικέ-
μαι, καὶ ἔτι τὴν δύναμιν. Ποίᾳ οὖν προσώτῳ
προσέλθω Κυρίῳ τῷ Θεῷ τῷ γινώσκοντι τὰ
κρυπτά τῆς καρδίας μου; Τοσέτων κακῶν ὑπεύθυ-
νος ὑπάρχων, δειλιάζω ἑαυτὸν ἐν προσευχῇ, μὴ
καταβῇ πῦρ ἔξ ἔρανθ' ἔκλειξαι με. Εἰ γὰρ τὰς
προσενέγκαντας ἐν τῇ ἐρήμῳ πύρ ἀλλόττειον, ἔξελ-
θὼν πῦρ πῦρ Κυρίου κατέκαυσε τέττας, τί ἐγὼ
προσδοκῶ τοςέτον βάρος πλημμελημάτων
περικείμενος. Τί οὖν; ἀπελπίσω τὴν ἐμὴν σωτη-
ρίαν; μὴ γένοιτο. αὐτὴ γὰρ καὶ ἡ ἑὴ ἀντικειμένη
απουδῇ. ὅταν τινὰ καταγάγῃ εἰς ἀπὸ γνῶσιν, τότε
αὐτὸν καταβάλλει. Εἰ γὰρ οὐκ ἀπογινώσκω ἐμαυ-
τῷ. ὁρῶ γὰρ τοῖς οἰκτιρμοῖς ἔθ' Θεῷ, καὶ ταῖς
ὑμετέρας πρεσβείαις. Μὴ οὖν διαλίποιτε θεό-
μημοι τοῦ φιλανθρωπίου Θεῷ, ὅπως ἐλθὼν δερῶν
μου ἢ καρδία τῆς δαλείας τῇ ἀτίμῳν παθῶν.
Πεπώρωτά μου ἢ καρδία, ἡλλοιώτά μου ὁ εὐσε-
βῆς λογισμὸς, ἐσκότωτά μου ἢ διάνοια. ἐπιστρέ-
φω, ὡς κύων ἐπὶ τὸ ἴδιον ἐμετόν. καὶ οὐκ ἔστι μου
ἢ μετάνοια καθαρά. οὐκ ἔστι μοι δάκρυα ἐν προσ-
ευχῇ. Καὶ σενάξω, ψύγω μου τὸ πρόσωπον
τὸ ἐν ἀγχύνῃ γεγονός. κρύσω μου τὸ σῆθος τὸ
οἰκητήριον τῇ παθῶν. Δόξα σοι, ὁ ἀνεχώρητος.
δόξα σοι, μακρόθυμε. δόξα σοι, ἀνεξίκακε.
δόξα σοι, ἀγαθέ. δόξα σοι, μόνε σοφέ. δόξα
σοι, εὐεργέτα ψυχῶν καὶ σωμάτων. δόξα σοι, ὁ
ἀνατέλλων τὸ ἥλιον ἐπὶ πονηρὰς καὶ ἀγαθὰς, καὶ
βρέχων ἐπὶ δικαίους καὶ ἀδίκους. δόξα σοι, ὁ τρέ-
φων πάντα τὰ ἔθνη, καὶ πᾶσαν τὴν ἀνθρωπείαν
φύσιν, ὡς ἓνα ἄνθρωπον. δόξα σοι ὁ τρέφων τὰ
πετεινὰ ἔθ' ἔρανθ' καὶ θηρία, καὶ ἔρπετά, καὶ ἐνυ-
δρά, ὡς ἐρσθίου ἐυτελές. Πάντες γὰρ πρὸς σε
προσδοκῶσι, δοῦναι τὴν τροφὴν αὐτῶν εἰς εὐ-
καιρον. μεγάλη γὰρ σε ἡ δυναστεία, ἔθ' οἱ
οἰκτιρμοὶ σε ἐπὶ πάντα τὰ ἔργα σε, Κύριε.
Διό δέομαι, Κύριε, μὴ με ἀπορρίψῃς μετὰ
τῇ λεγόντων σοι, Κύριε, Κύριε, ἔθ' μὴ ποι-
ῶντων τὸ θέλημά σε, πρεσβείαις πάντων τῇ

A duplo plura a me peraguntur. Hei mihi, in
quali damnationis statu reperior. Hei mihi,
in quo dedecore jaceo. Hei mihi, quod
in me non est id quod latet, ut id quod
apparet; unde nisi velociter commiseratio-
nes in me divinæ refulserint, nulla mihi ex
operibus spes salutis ostenditur. Dum enim
de pudicitia differo, de lascivia cogito. Dum
de cordis puritate verba facio, turpium af-
fectionum meditatio in me dies noctesque
dominatur. Quam igitur excusationem ha-
bebo? Hei mihi, quæ qualisque mihi dis-
cussio imminet! Revera specie tantum pie-
tatis amictus sum, non potentia aut virtu-
te. Quo igitur vultu accedam ad Dominum
Deum, qui abscondita novit cordis mei? Tantis
malis obnoxius cum sim, pertimesco in oratione
constitutus, ne ignis de cœlo descendat, ac devoret
me. Si enim eos qui offerebant coram Domino ignem alie-
num in deserto, egressus ignis a Domi-
no consumpsit: quid ego expectabo, tanto
delictorum pondere indutus atque cir-
cumdatus? Quid ergo? desperabo ne pro-
priam salutem? Absit. Ea quippe Adver-
sarii est sollicitudo ac studium, ut cum ali-
quem ad desperationem deduxerit, mox
eum dejiciat subternatque. Ego vero non
despero de meipso, sed Dei confido mi-
serationibus, vestrisque pro me depreca-
tionibus. Ne ergo desistatis ab oratione
apud hominum amatorem Deum, ut a ser-
vitude ignominiosarum passionum liberetur
cor meum. Inflammatum est cor meum,
immutata est pia cogitatio mea, obscurata
mens mea: velut canis ad proprium rever-
tor vomitum, & non est poenitentia mea
pura, non sunt mihi in oratione lacrymæ.
Dumque suspiro, sicco faciem meam ve-
recundiæ rubore suffusam: pulso pectus meum
domicilium passionum. Gloria tibi, qui sus-
tines. Gloria tibi, longaminis. Gloria ti-
bi, benignissime. Gloria tibi, optime. Glo-
ria tibi, qui solus es sapiens. Gloria tibi,
qui animarum ac corporum benefactor es.
Gloria tibi, qui solem oriri facis super ma-
los & bonos, pluisque super justos atque
injustos. Gloria tibi, qui cunctas nutris gen-
tes, omnemque naturam humanam, tam-
quam hominem unum. Gloria tibi, qui
volucres cœli pascis, & feras atque serpen-
tes, & aquatilia, velut passerulum vilem:
omnia enim in te sperant, ut des escam
illorum in tempore opportuno. Magna quip-
pe est tua potestas, & miserationes tuæ su-
per omnia opera tua, Domine. Ideo
precor, Domine, ne me abjicias cum
iis, qui tibi dicunt: Domine, Domi-
ne: & voluntatem tuam non faciunt; pre-

Levit. 10.

Proverb. 26.
2. Petri 2.

Matth. 5.

Matth. 6.

Luc. 12.

Psalms. 103.

Psalms. 144.

Matth. 7.

cibus omnium, qui in conspectu tuo gratos se atque acceptos reddiderunt. Tu enim nosti latentes in me passiones. Tu vulnera animæ meæ explorata habes. Sana me Domine, & sanabor. Socios vos mihi præbe-
Jerem. 17. te, fratres, in orationibus. Miserationes a Dei bonitate deprecite. Animam a peccatis exacerbata & amare factam dulcescere facite. Ex vera vite, vos qui palmites ejus estis, tradite sitienti de fonte vitæ, qui ipsius ministri digni habiti estis. Illuminate cor meum, qui filii lucis evafistis. Me aberrantem in viam vitæ deducite, qui in ea persistitis. Me intra regalem portam introducite, sicut dominus proprium servum, qui hæredes regni evafistis; quoniam comprimitur cor meum. Præveniant me commiserationes Dei vestra deprecatione, antequam pertrahar una cum operantibus iniquitatem. Ibi quæ in tenebris, quæque in aperto gesta sunt, revelabuntur. Quod me tandem dedecus & rubor occupabit, quando me condemnatum viderint qui nunc me irreprehensibilem dicunt? Spirituali relicto opere passionibus obedivi. Doceri nolo, & docere alios volo. Subesse recuso, & subjugare cæteros cupio. Laboribus gravari renuo, & aliis imponere eos desidero. Operari nolo, & exactorem ac monitorem operis agere volo. Honorare alios nolo, & honorari gaudeo. Improperia ab aliis ferre non possum, & tamen impropere ac maledicere gestio. Contemni nolo, & alios pro nihilo habere ac spernere volo. Aliorum superbiam ferre non placet, & tamen superbi in alios delectat. Redargui detrecto, & reprehendere amo. Misereri aliorum nolo, & tamen commiserationes aliunde requiro. Increpari nolo, & increpare ac objurgare alios volo. Condemnari recuso, & damnare alios studeo. Injuriam mihi fieri nolo, & injuria alios afficere volo. Obrectari mihi non fero, & aliis obloqui cupio. Audire alios non lubet, & tamen audiri opto. Celebrare alios nolo, & celebrari ac prædicari volo. Antecellere mihi alios non fero, & superare contendo. In admonendo sapiens, sed non in agendo. Quæ facere oportet, dico; & quæ nec dicere fas esset, facio. Quis super me non ploret? Deplangite me, sancti ac justi, ut qui in iniquitatibus conceptus sum. Deflete me qui lucem diligitis, & tenebras odistis; ut cui tenebrarum opera placent, & non lucis. Plangite me reprobum, qui probi estis: misericordes & indulgentes, eum qui misericordiam consecutus est, & adhuc irritat. Plangite me, qui extra omnem reprehensionem estis, iniquitatibus demersum. Plangite me, qui bo-
Psalms. 50. num

A εὐαρεστησάντων ἐνώπιόν σου. Σὺ γὰρ γινώσκεις τό ἐν ἐμοὶ κεκρυμμένον πάθος. Σὺ ἐπίστασαι τὰ τραύματα τῆς ψυχῆς μου· ἰασά με, Κύριε, καὶ ἰαθήσομαι. Συναγωνίσασθέ μοι, ἀδελφοί, ἐν ταῖς προσευχαῖς· αἰτίσασθε οἰκτιρμούς μου καὶ τὴν ἀγαθότητος αὐτοῦ· ψυχὴν πικρανθεῖσαν ἀπὸ ἀμαρτιῶν γλυκάνετε· ἐν τῇ ἀληθείᾳ ἀμπέλου, κλήματα αὐτῆς ὑπάρχοντες, μετὰδοτε διψῶντι ἐν τῇ πηγῇ τῇ ζωῆς, οἱ ὑπηρεταὶ αὐτῆς καταξιωθέντες· φωτίσατέ μου τὴν καρδίαν, ὑποφωτὸς ᾗθηθέντες· ὁδηγήσατέ με ἐν τῇ ὁδῷ τῆς ζωῆς τῇ σωτηριωδέντι, οἱ ἐν αὐτῇ ἐμμέναντες· εἰσάξατέ με εἰς τὴν βασιλικὴν πόλιν, ὡς δεσποτὴς τῷ ἰδίῳ δόλῳ, κληρονόμοι τῆ βασιλείας γεννηθέντες, ὅτι σκεπάζεται μου ἡ καρδία. Προφθάσωσί με οἱ οἰκτιρμοὶ τοῦ Θεοῦ, διὰ τὴν ὑμῶν ὁμιλίαν, πρὶν ἐλκεσθαι ἅμα τοῖς ἐργαζομένοις τὴν ἀνομίαν· ἐκεῖ ἀποκαλυφθήσονται τὰ ἐν τῷ σκότει, καὶ τὰ ἐν τῷ φανερῷ πεπραγμένα. Ποία αἰχὺνὴ καταλήφεταιί με, ὅταν ἴδωσί με καταδικαζέμενοι οἱ φάσκοντές με νῦν ἀμεμπτον εἶναι. Τὴν πνευματικὴν ἐργασίαν ἀπολειπόμηνος, τοῖς πάθεσιν ὑπετάγην. Διδαχθῆναι ἔβελω, καὶ διδάσκειν βέλω. Ὑποταγῆναι ἔβελω, ὑποτάξαι βέλω. Κοπωθῆναι ἔβελω, καὶ κοπῶσαι βέλω. Ἐργάσασθαι ἔβελω, καὶ ἐργοδιωκεῖν βέλω. Τιμῆσαι ἔβελω, καὶ τιμᾶσθαι βέλω. Οἰκτιροῦναι ἔβελω, καὶ οἰκτιρίζειν βέλω. Ἐξεδενωθῆναι ἔβελω, καὶ ἐξεδενεῖν βέλω. Ὑπερηφανωθῆναι ἔβελω, καὶ ὑπερηφανεῖν βέλω. Ἐλεγχθῆναι ἔβελω, καὶ ἐλέγχειν βέλω. Ἐλεεῖν ἔβελω, καὶ ἐλεηθῆναι βέλω. Ἐπιτιμηθῆναι ἔβελω, καὶ ἐπιτιμᾶν βέλω. Ἀδικηθῆναι ἔβελω, καὶ ἀδικεῖν βέλω. Βλασφημεῖν ἔβελω, καὶ βλάφαι βέλω. Καταλαλεῖσθαι ἔβελω, καὶ καταλαλεῖν βέλω. Ἀκχεῖν ἔβελω, καὶ ἀκχεῖν βέλω. Δοξάζειν ἔβελω, καὶ δοξασθῆναι βέλω. Κρατεῖσθαι ἔβελω, καὶ κρατεῖν βέλω. Εἰς τὸ νειδεῖν σοφός, ἀλλὰ εἰς τὸ ποιῆσαι. Οἱ δὲ ποιεῖν λέγω· καὶ ὁ δὲ δεῖ λέγειν, ποιῶ. Τίς ἔμὴ κλαύσῃ ἐπὶ ἐμέ; κλαύσατέ με, ὅσοι καὶ δίκαιοι, τὸν ὅν ἀνομίας συλληφθέντα· κλαύσατέ με οἱ ἀγαπήσαντες τὸ φῶς, καὶ μισήσαντες τὸ σκότος, τὸν ἀγαπήσαντα τὰ ἔργα τοῦ σκότους, καὶ ἔφωτός· κλαύσατέ με, οἱ δόκιμοι, τὸν ἀδόκιμον· οἱ ἐλεήμονες καὶ ἐπιγνώμονες, τὸν ἐλεηθέντα καὶ πικρὰντα· κλαύσατέ με, οἱ ἀνώτεροι πάσης μέμψεως γεννηθέντες, τὸν βεβυθισμένον ταῖς ἀνομίαις· κλαύσατέ με, οἱ ἀγα-

ἀγαπήσαντες τὸ ἀγαθὸν καὶ μισήσαντες τὸ πονηρὸν, ἢ ἀγαπήσαντα τὰ πονηρὰ καὶ μισήσαντα τὰ ἀγαθά· κλαύσατέ με, οἱ ἐν ἁρέτι βίον κεκτημένοι, ἢ χήματα μόνον καταλείψαντα τὸ βίον· κλαύσατέ με, οἱ Θεῷ ἄρετοί, ἢ ἀνδρωπάρεσκον· οἱ τὴν τελείαν ἀγάπην κτησάμενοι, ἢ λόγοις μὴ ἀγαπῶντα, ἔργοις δὲ μισοῦντα τὸν πλησίον· κλαύσατέ με, οἱ τὰ ἑαυτῶν μεμνῶντες, ἢ τὰ ἀλλότρια περὶ ἐργαζόμενοι· κλαύσατέ με, οἱ τὴν ὑπομονὴν κεκτημένοι καὶ καρποφοροῦντες Θεῷ, ἢ ἀνυπομονικὸν καὶ ἀκαρπον· κλαύσατέ με, οἱ τὴν παιδείαν καὶ διδασκαλίαν ποθήσαντες, ἢ ἀπαίδευτον καὶ ἄχρηστον· κλαύσατέ με, οἱ ἀνεπαχμύτως τῷ Θεῷ περὶ σερχόμενοι, ἢ ἀνάξιον ἔσθαι ἀτενίσαι καὶ ἰδεῖν τὸ ὄψος ἔσθαι· κλαύσατέ με, οἱ τὴν περὶ τὴν Μωϋσέως κεκτημένοι, ἢ ταύτῃ ἐκοντὶ ἀπολέσαντα· κλαύσατέ με, οἱ τὴν σωφροσύνην Γωσήφ κεκτημένοι, ἢ ταύτης περὶ δότῃ· κλαύσατέ με, οἱ τὴν ἔξ Δανιὴλ ἐγκράτειαν ἀγαπήσαντες, ἢ ταύτης ἐκοντὶ σεργιάντα· κλαύσατέ με, οἱ τὴν ὑπομονὴν Γωβ κτησάμενοι, ἢ ταύτης ἀλλότριον γεγονότα· κλαύσατέ με, οἱ τὴν ἀκτιμοσύνην τῷ Ἀποστόλῳ κτησάμενοι, ἢ ταύτης μακρὰν ἀφελήματα· κλαύσατέ με, οἱ τῶν καὶ ἐδράῳ τῇ καρδίᾳ περὶ τὸ Κύνιον, ἢ δίψυχον καὶ δειλὸν καὶ ἀδόκιμον· κλαύσατέ με, οἱ τὸ πένθος ἀγαπήσαντες καὶ τὸ γέλωτα ἀποσεισάμενοι, ἢ ἀγαπήσαντα τὸ γέλωτα καὶ μισήσαντα τὸ πένθος· κλαύσατέ με, οἱ τὸ ναὸν ἔξ Θεοῦ ἀποπλῶν ἀφελήσαντες, ἢ τὸν ἀποπλῶντα καὶ ῥυπῶσαντα· κλαύσατέ με, οἱ μεμνημένοι ἔξ χωρισμοῦ καὶ τῆς ἀπαραγίτης ὁδοῦ, ἢ ἀμνημονα καὶ ἀνέτοιμον περὶ τὴν αὐτὴν πορείαν· κλαύσατέ με, οἱ ἐν νῶ ἔχοντες τὴν μετὰ θάνατον κείσιν, ἢ ὁμολογῶντα μεμνηθῆναι καὶ τὰ ἐναντία περὶ αὐτῶν· κλαύσατέ με, οἱ κληρονόμοι τῆ βασιλείας τῷ ἔσθαι, ἢ γενένης ἔξ τῶν ἁγίων· Οἶμοι, ὅτι ὅσα εἶπεν ἐν ἐμοὶ σῶν μέλος ἢ ἁμαρτία, ἢ ἀφθονίαν ἢν ἔξ διέφθειρε· Τὸ τέλος ἐπὶ θύρας ἔστηκεν, ἀδελφοί, καὶ ἔξ φροντίζε μοι· Ἰδὲ ἐγὼ ἀνεκάλυψα ὑμῖν τὰ τραύματα τῆ ψυχῆς μου· μὴ οὖν ἀμελήσητέ μου ἔξ ἐμπαθῆς, ἀλλὰ δεήθητε ἔξ Ἰατρῆς περὶ ἔξ ἀσθενῆς· ἔξ ποιμῆνος, περὶ ἔξ περὶ αὐτῶν· ἔξ βασιλέως, περὶ ἔξ ἀρχμαλώτης· τῆς ζωῆς, περὶ ἔξ νεκρῶ· ὅπως τύχω σωτηρίας τῆ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῇ κυρίᾳ ἡμῶν, ἐκ τῆς περὶ ἐμῶν με ἁμαρτιῶν, καὶ ἀποστείλῃ αὐτῇ τὴν χάριν, καὶ ἀσθενώσῃ με τὸ διόλιον τῆς ψυχῆς· περὶ σκευάζομαι γὰρ περὶ ἀντίστασιν τῶν παθῶν, καὶ ἐν τῇ συμβάλλειν πρὸς αὐτὰ, ἢ κακοτεχνία ἔξ

A num diligitis & malum odio prosequimini, mala amplectentem & bona averfantem. Plangite me, qui vitam religiosam colitis, habitu solum vitam sæculi relinquentem. Plangite me, qui Deo grati & accepti estis, studio hominibus complacendi deditum: qui perfectam possidetis caritatem, eum qui verbis quidem diligit, operibus autem proximum odio habet. Plangite me, qui satagitis rerum vestrarum, me, inquam, qui de rebus alienis curiose laboro. Plangite me patientiæ expertem atque infructuosum, vos qui patientia instructi, fructificatis Deo. Plangite me rudem atque inutilem, qui disciplinam ac doctrinam concupiscitis. Plangite me indignum qui altitudinem coeli respiciam, vos qui cum fiducia ad Deum acceditis. Plangite me, qui Moyse patientiam habetis, hanc sponte deperdentem. Plangite me, qui Joseph pudicitiam possidetis, ejusce proditorem. Plangite me, qui Danielis temperantiam diligitis, ea ipsa voluntarie privatum. Plangite me, qui patientia Job ornati estis, ab hac alienum redditum. Plangite me, qui voluntariam Apostolorum tenetis paupertatem, ab ea longe distantem. Luge- te me duplicis animi hominem, ignavum ac timidum, improbumque, vos qui fideles ac stabiles in Deum corde estis. Luge- te me risu gaudentem, & luctum abominantem, qui planctum diligitis, & risum removetis. Luge- te me, qui templum Dei immaculatum conservatis, illud contaminantem ac inquinantem. Plangite me, qui separationis ac inevitabilis viæ recordamini, immemorem atque imparatum ad idem iter. Deplangite me, qui in mente judicium, quod est futurum post mortem, tenetis, confitentem memi- nisse, & agentem contraria. Deplangite me, hæredes regni coelestis, hæredem gehennæ ignis. Hei mihi, quod peccatum non reliquit in me incolume ul- lum membrum, aut sensum, quem non depravarit. Jam finis pro foribus adest, & de eo non cogito, fratres. Ecce revelavi vobis vulnera animæ meæ: nolite ergo aspernari me ægrotum; sed medi- cum pro infirmo deprecamini, pastorem pro ove, regem pro captivo, vitam pro morte; ut salutem in Christo Jesu Domino nostro consequar de peccatis me detinen- tibus; emittatque gratiam suam, ac ani- mæ meæ lubricitatem confirmet. Pa- ratus enim sum ad resistendum improbis passionibus; & dum cum iis configo, dolosa draconis malignitas contentionem

firmitatemque animæ, voluptatis illecebris dissolvit, abripiorque ab iis captivus. Rursus studeo eripere illum qui comburitur, & ignis odor adhuc me juveniliter & inconsiderate agentem ad ignem attrahit. Rursus converto animum ad salvandum eum, qui demergitur, & præ inexperience cum ipso demergor. Medicus passionum dum cupio fieri, ipsemet ab iis occupor. Loco medicinæ ægrotantem objurgo; ipseque cæcus cæcis ducatum præstare conor. Unde multis indigeo orationibus, ut proprias mensuras cognoscam, Deique gratia obumbret mihi, ac obscuratum cor meum illuminet; & pro ignorantia divinam cognitionem habitare in me faciat: quoniam non erit impossibile apud Deum omne verbum. Ipse inaccessum mare, pervium reddidit populo suo. Ipse manna pluit iis, & ex mari coturnices, sicut arenam maris. Ipse ex petra durissima aquam sitientibus præbuit. Ipse solus eum, qui in latrones incidit, sua benignitate servavit. Misericordia quoque in me moveatur ejus bonitas, ut qui in peccata prolapsus sum, ligatusque tamquam vinculo a malitia. Non est mihi fiducia apud scrutatorem cordis ac renum. Nemo reperitur, qui sanare animæ meæ possit dolorem, nisi ipse qui novit profunda cordis. Quoties in meipso terminos constitui, murosque reedificavi inter me & iniquitatem peccati, & inter hostes, qui ex adverso congregiuntur ad bellum? Mens suos præterivit terminos, murosque evertit, eo quod termini non essent muniti timore fortioris & potentioris, murique non fundati in sincera ac vera poenitentia. Unde & jam pulso, ut aperiatur mihi: persisto in oratione, ut postulatis potiar, ac velut impudens misericordiam a te deosco, Domine. Tu bona præbes, Salvator; ego mala retribuor. Tuam in me perversum longanimitatem exhibe. Non de verbis tantummodo otiosis veniam rogo; sed etiam de actionibus impiis ignosce mihi a tua bonitate deprecor. Libera me ab omni opere malo, Domine, priusquam me finis præoccupet; ut coram te gratiam in hora mortis inveniam: nam in inferno quis confitebitur tibi? Salva animam meam de futuro timore, Domine; commaculatamque meam tunicam propter miserationes ac bonitatem tuam dealba; ut & ego, licet indignus, præluens, dignus efficiar regno coelorum; gaudioque illo incomparabili donatus, dicam: Gloria ei, qui afflictam animam ex ore leonis liberavit, eamque in paradiso deliciarum reposuit. Quoniam tibi sanctissimo

A δράκοντος ἐκλύει με τὸν τόνον τῆς ψυχῆς ὡς τὸ ἡδονῆς· καὶ ἄρομαι ἀχμάλωτος ὑπὲρ αὐτῶν. Πάλιν πυρρῶς ἀποπαῖσαι τὸ κατακαύον, καὶ ἡ ὁσμὴ τοῦ πυρὸς, ἔτι νεάζοντός με, ἐφέλκει με πρὸς τὸ πῦρ. Πάλιν ὁρμῶς σῶσαι τὸ καταποντίζον, καὶ ἀπὸ ἀπειρίας σὺν αὐτῷ καταποντίζομαι. Γατρὸς θέλων θνήσκει τῶν παθόντων, αὐτὸς ἐγὼ ὑπὲρ αὐτῶν κατεχόμενος, ἀντὶ ἰατρείας, ἐπιπλήττω τὸ κάμνοντα· τυφλὸς αὐτὸς τυφλὸς ὁδηγεῖν περιώμα. **Ο**ὐδὲν χεῖρ ζω πολλῶν δούλων, ὅπως ἐπιγινώσκω τὰ ἐμαυτοῦ μέτρα, ἵνα ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ ἐπισκιάσῃ ἐπὶ ἐμὲ, καὶ φωτίσῃ με τὴν ἐσκοτισμένην καρδίαν, καὶ ἀντὶ ἀγνωσίας, γινώσκω θεῖαν ἐνοικήσασθαι ἐν ἐμοί, ὅτι οὐκ ἀδυνατήσας πρὸς τὸ Θεῷ πάντων ῥῆμα. Αὐτὸς τὴν ἀβυσσὸν θαλάσσης, δίοδον παρέχετο τῷ λαῷ αὐτοῦ. Αὐτὸς αὐτοῖς τὸ μέγεθος ἐβρεξε, καὶ ἐν θαλάσσης ὀρυγγομένην ὡς ἄμμον θαλασσῶν. Αὐτὸς ἐκ πέτρης ἀκροτόμου ὕδωρ παρέχετο διψῶσιν. Αὐτὸς μόνος τὰ ἐμπεσόντι εἰς τὰς ληψὰς τῇ αὐτοῦ ἀγαθότητι διεσώσατο. Σπλαγχνισθεὶς ἡ ἀγαθότης αὐτοῦ καὶ ἐπὶ ἐμοί τῷ πεσόντι ἐν ἀμαρτίαις, καὶ δεθέντι ὡς δεσμῷ ἀπὸ καταφροσύνης. Οὐκ ἔστι μοι παρρησία πρὸς τὸ ἐπάζοντα καρδίας καὶ νεφρὸς. Οὐδεὶς ὁ δυνατὸς ἰάσασθαι με τὸ ἄλγος τῆς ψυχῆς, εἰ μὴ αὐτὸς ὁ ἐπιστάμενος τὰ βάθη τῆς καρδίας. **Ο**σαῖς ἐδῆκα ἐν ἐμαυτῷ ὄρεος, καὶ τείχη ἀνακοδόμησα μεταξὺ ἐμοῦ καὶ τῶν ἀνόμων ἀμαρτίας, ὅς τῃς ἐναντίων ἐξ ἐναντίας συμβαλόντων εἰς πόλεμον; ἡ ἀβύσσοις τὰς ὄρεος παρέβη, καὶ τὰ τείχη κατεσκάφη, ὡς τίς τὰς ὄρεος μὴ ἔχειν ἀσφάλειαν φόβῳ τοῦ Κρείττονος, καὶ τὰ τείχη μὴ θεμελιῶσθαι ἐπὶ εἰλικρινὲς μετανοίας. **Ο**ὐδὲν καὶ νῦν κρῶ, ἵνα ἀνοίγῃ μοι· ἐπιμύω δεόμενος, ὅπως ἐπιτύχω τῆς ἀληθείας, ὡς ὁ ἀναδὴς ἐλεηθῆναι ζητῶ, Κύριε. Σὺ τὰ ἀγαθὰ παρέχεις Σωτὴρ, ἐγὼ τὰ πονηρὰ ἀντιδίδωμι· μακροθύμησον ἐπὶ ἐμοί τῷ σκολιῷ· καὶ πρὸς ῥημάτων ἀργῶν συγγνώμην ἀξίω, ἀλλὰ καὶ πρὸς πρᾶξεων ἀνοσιῶν ἀφεσὶν αἰτῶ πρὸς τὸ σῆς ἀγαθότητος. Ἐλθέτωσόν με, Κύριε, ἀπὸ πάντων ἔργου πονηροῦ, πρὶν καταλάβῃ με τὸ τέλος, ὅπως ὄρω χάριν ἐνώπιόν σου ἐν ὥρᾳ τοῦ θανάτου· ἐν γὰρ τῷ αἵματι τίς ἑξομολογήσεται σοι. Σώσον με τὴν ψυχὴν, Κύριε, ἐκ τοῦ φόβου τοῦ μέλλοντος, καὶ τὸ πωλωθέντα με χιτῶνα λούσανον διὰ τὰς σὰς οἰκτιρμὰς καὶ τὴν σὴν ἀγαθότητα· ὅπως καὶ γὰρ ὁ ἀνάξιος, λαμπροφρονῶν καταξιώσῃ τὴν βασιλείαν τῶν ἁγίων· καὶ ἐν τῇ ἀνεικάσῃ χαρᾷ γενόμενος εἶπω, δόξα τῷ ῥυσανδρῷ ψυχὴν τεθλιμμένῳ ἐκ φόβου λέοντος, καὶ θεμένῳ ἐν πρᾶξει τρυφῆς. **Ο**ὐκ

Luc. 1.
Psalm. 77.
Exod. 14.
Num. 11.

Luc. 10.

Psalm. 6.

Οὐ σοὶ τῷ παναγίῳ Θεῷ ὥρεται δόξα εἰς πάν-
τας τὰς αἰῶνας. ἀμήν.

A mo Deo convenit gloria in cuncta sæcu-
la. Amen.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ
ΕΦΡΑΙΜ ΤΟΥ ΣΥΡΟΥ

EJUSDEM SANCTI PATRIS
EPHRAEM SYRI

ΠΡΟΣ ΚΑΘΑΙΡΕΣΙΝ
ΥΠΕΡΗΦΑΝΙΑΣ.

AD EVERSIONEM
SUPERBIE.

ΜΑΤΑΪΑ πάντα ἀσκησις, πάντα ἐγ-
κράτεια, πάντα ὑποταγή, πάντα ἀκτι-
μοσύνη, καὶ πάντα πολυμάθεια, ταπεινοφροσύνης
ἐξερημότης. Ὡς περὶ γὰρ ἀρχὴ καὶ τέλος τῆς ἀγα-
θῆς ὑπάρχει ἡ ταπεινοφροσύνη, ὅπως ἀρχὴ καὶ
τέλος κακῶν ὑπάρχει ἡ ὑψηλοφροσύνη. Πολύ-
τροπον δὲ καὶ πολύμορφόν ἐστι τὸ πρὸς ἀνάστατον
πνεῦμα. ὁθεὶς καὶ πάντων κατακυριεύει ἀγωνί-
ζεσθαι, καὶ ἕκαστον, δι' ἧς μετέρχεται μεθόδῳ,
ὅν αὐτῇ ἱσθῶσιν αὐτῷ τὴν παντίδα. τὸ σοφόν, διὰ
τὸ σοφίας. τὸ ἰσχυρόν, διὰ τῆς ἰχύος. τὸ πλῆ-
σιον, διὰ τῆς πλῆττος. τὸ ὁμορφόν, διὰ τῆς κάλλους.
τὸ ὁμιλλῶν, διὰ τῆς λαλιᾶς. τὸ ὁμιλῶν, διὰ τῆς
καλλιφωνίας. τὸ ὁμιλῶν, διὰ τῆς ὁμιλίας. τὸ
ὁμιλῶν, διὰ τῆς ὁμιλίας. Ὁμοίως δὲ καὶ τὰς
πνευματικὰς περὶ αὐτῶν ἐπαύεται. τῷ μὲν ὑπο-
τακτικῷ, διὰ τῆς ὑποταγῆς. τῷ δὲ ἐγκρατῇ,
διὰ τῆς ἐγκρατείας. τῷ ἡσυχῶ, διὰ τῆς ἡσυχίας.
τῷ ἀκτιμῶνι, διὰ τῆς ἀκτιμοσύνης. τῷ πολυμα-
θεῖ, διὰ τῆς πολυμαθείας. τῷ ὁμιλῶνι, διὰ τῆς ὁμι-
λίας. καὶ τῷ γνωστικῷ, διὰ τῆς γνώσεως. ἡ δὲ
ὅντως γνώσις τῇ ταπεινοφροσύνῃ σιωεῖται. Ὅ-
πως οὖν ἀποδοῦναι εἰς πάντας ἐκπαῖδα τὰ ἐαυτοῦ
ζιζάνια. Διὸ ὁ Κύριος ἐπιστάμενος τὸ χαλεπὸν
τῆς ἐξουσίας (ὅτι ὅπου ἂν ῥιζώσῃ, ἀχρεῖοι
ἐκείνου τὸ ἄνθρωπον σὺν τῇ ἐαυτοῦ ἐργασίᾳ) ἔδω-
κεν ἡμῖν τρόπον κατ' αὐτοῦ, τὴν ταπεινοφροσύ-
νην, εἰπὼν. ὅταν πάντα τὰ ἀφ' ἐκείνου ὑμῖν
ποιήσῃτε, λέγετε, ὅτι δοῦλοι ἀχρεῖοί ἐσμεν. Τί
οὖν ἐπιστάμεθα εἰς ἐαυτὸς τὴν κακότητα καὶ φρενο-
βλάβειαν, ὅτι Ἀποστόλου λέγοντος. εἰ δέ τις δοκεῖ
ὅτι ἐστὶ, μηδὲν ὦν, φρονεῖ κατὰ ἑαυτόν. τὸ γὰρ ἔργον
αὐτοῦ δοκιμάζεται ἕκαστος, καὶ τότε εἰς ἐαυτόν μόνον
τὸ καύχημα ἔξει, καὶ οὐκ εἰς ἄλλον. Τί οὖν ἀπα-
ταλῶν ἐαυτὸς, ἐπαυρόμενος κατ' ἀμνήλων, ὡς ἐπί-
δοξοι καὶ κόσμον, τὰς μετεωτέρους ἰδεσθῆντες;
Εὐείσκομεν γὰρ τὸ Κύριον διδάσκοντα, ὅτι τὰ
ὑψηλὰ ἐν ἀνθρώποις, βδελυκτὰ τῷ Θεῷ. Ἀλλ' ὡς ἐγκρατεῖς καὶ ἄσθενες ἐργῶν ἐπαυρό-
μεθα; πάλιν ἐλεγχόμεθα ὡς ὁ Ἀποστόλου
λέγοντος. εἰ γὰρ ὁ ἐαυτὸν σιωεῖν, ἐκείνος

Β Ana est omnis exercitatio, omnis
temperantia, omnis obedientia, om-
nis voluntaria paupertas, omnisque disci-
plina multijuga, humilitate destituta. Nam
quemadmodum principium & finis bono-
rum est humilitas; ita malorum initium fi-
nisque existit superbia. Versutus autem ac
callidus, multiformisque est hic immun-
dus spiritus: unde etiam in cunctos domi-
nari nititur, singulisque per quas transire
contigerit vias, in iis laqueos constituit:
Κ sapienti per sapientiam, forti per fortitudi-
nem, diviti per divitias, formoso per pul-
chritudinem, eloquenti per loquelam, sonoro
atque vocali per vocis præstantiam, bono
opifici per artis excellentiam, agili per
agilitatem. Similiter autem & spiritua-
les tentare non cessat: eum qui renuncia-
vit sæculo, per abrenunciationem: tempe-
rantem ac continentem, per temperantiam
& continentiam: in quiete ac silentio vi-
ventem, per quietem & solitudinem: pau-
pertatem colentem, per paupertatem: discendi
studiosum, per addiscendi facilitatem: religiosum
per religionem: eruditum per eruditionem; quæ
autem revera cognitio est atque scientia humilitati
conjuncta reperitur. Sic ergo in cunctis sua
studet seminare zizania. Ideo Dominus nos-
ter sciens passionis hujus difficultatem, quod
Ε ubi radices egerit, ibi hominem illum cum
suo exercitio inutilem plane reddat; suppe-
ditavit nobis adversus ipsum pro trophæo
humilitatem, dicens: *Quando omnia fece-
ritis quæ præcepta sunt vobis, dicite: servi
inutiles sumus.* Quid ergo nobis ipsis levita-
tem atque dementiam adsciscimus, cum di-
cat Apostolus: *Si quis existimat se aliquid
esse, cum nihil sit, ipse se seducit: opus er-
go suum probet unusquisque, & sic in semeti-
pso tantum gloriam habebit, & non in alte-
ro.* Cur igitur nos ipsos decipimus, in al-
terutrum elati, sicut qui in mundo sunt ce-
lebres, eosque qui sunt modestiores, asper-
namur? Invenimus quippe docentem Do-
minum, quod quæ hominibus excelsa sunt,
abominabilia reperiantur coram Deo. At,
ut continentes ac moderati, adversus in-
firmiores extollimur? Rursus ab Apostolo

Luc. 17.

Galat. 6.

2. Cor. 10.

δοκι-

corri-

ἀνδρῶπιος Μωϋσῆς παρὰ τὸ σφόδρα πρὸ πάντων
 τῶν ἀνθρώπων τὸς ὄντας ἐπὶ τῇ γῆς. Ἀλλ'
 ὡραῖος εἶ τῷ εἶδει, καὶ τῇ δυνάμει ἰσχυρὸς, καὶ
 ἀφ' ὧν παρὲς αἰετοῦ; ὅμ' οὐκ ἀφίκεται εἰς τὰ μέ-
 τρα τῆ βασιλείας Δαυὶδ, ὅς ταπεινοφρονῶν ἔλε-
 γεν· ἐγὼ δὲ εἰμι σκώληξ, καὶ οὐκ ἀνδρῶπιος.
 Ἀλλὰ γινώσκω ἔχεις καὶ σοφίαν καὶ ἐγκράτειαν;
 ὅμ' οὐκ ἀφίκεται εἰς τὰ μέτρα τῶν τειχῶν παλαιῶν,
 καὶ τῆ περὶ τοῦ Δανιήλ. ὧν ὁ μὲν ἔλεγε· σοί,
 Κύριε, ἡ δικαιοσύνη, καὶ ἡμῶν ἀρχὴ τῆ περ-
 σῶπις, ὡς ἡ ἡμέρα αὐτῇ. οἱ δὲ ἐν ψυχῇ σω-
 τετελειωμένη τῇ πονηρίᾳ ταπεινώσεως περὶ δεχθῆναι
 μεν. Καὶ εἰ οἱ δίκαιοι ποσούτω ἐπεδείξαντο τα-
 πείνωσιν, ποταπὸς δὲ εἴη ἡμῶν τὸς ἀμνηστω-
 λές; τὸ γὰρ ὑπεράρχειν καὶ μέγα φρονεῖν, τῆς
 σαρκὸς ἐστὶ φρόνημα· καὶ κατὰ τὸ λόγιον τῷ Ἀπο-
 στόλῃ, εἰ κατὰ σάρκα ζῆτε, μέλετε ἀποθνήσκειν·
 εἰ δὲ πονηρίᾳ τὰς πράξεις τῆς σαρκὸς θανατῶ-
 τε, ζήσεσθε. Καὶ ὁ δυνάστης τῶν παλαιῶν κατα-
 κρατεῖν, μὴ πρότερον τὴν ἀρετὴν κατορθώσαμε-
 νοι. Οὐκ ἀκήκοας δὲ οἷα ὑπέστη καὶ ὁ μακάριος
 Παῦλος ὑπὲρ τῆ ἀσεβείας· γράφει γὰρ ἐν πρὸς
 Κορινθίους· ἐν κόποις περισσοτέρως, ἐν πλῆγαις
 ὑπερβαλύντως, ἡ πόσις Ἰσραὴλ πεντήκισι τεσσαράκον-
 τα πρὸς μίαν ἔλαβον· τοὺς ἐρράβδιον, ἀπαξ
 ἐλιδάσθην, τοὺς ἐναυάγησα, νυχθημέρον ἐν τῷ
 βυθῷ πεποιήκα· ὁδοιπορίας πολλάκις, κινδύνοις
 ποταμῶν, κινδύνοις λεηστῶν, κινδύνοις ἐκ γένους,
 κινδύνοις ἐκ ἐθνῶν, κινδύνοις ἐν πόλει, κινδύ-
 νοις ἐν ἐρημίᾳ, κινδύνοις ἐν θαλάσσῃ, κινδύ-
 νοις ἐν ψευδαδέλφοις· ἐν κόπῳ καὶ μόχθῳ, ἐν
 ἀγρυπνίαις πολλάκις, ἐν λιμῷ καὶ δίψει· ἐν νη-
 ρείαις πολλάκις, ἐν ψυχῇ καὶ γυμνότητι. καὶ τὰ
 ἔξῃς. Ἄρα δυνάμεθα πρὸς ταῦτα ἀναχᾶν;
 Καὶ ὅρα ἀρετὴν, μὴ ποσούτως κινδύνους, καὶ μὴ
 ποσάδια κατορθώματα, ταπεινοφρονῶν ἔλεγον·
 ἀδελφοί, ἐγὼ ἐμαυτὸν ἔγω λογίζομαι κατελη-
 φέναι· ταῦτα δὲ ἔλεγον, ἵνα οἰζὺν τὴν ἔπαρσιν,
 ἐπιστάμενος οἷαν ὀργὴν κατασκιδνάξω τοῖς ἐρα-
 ταῖς αὐτῆς. Τί δὲ ἐστὶν ὑψηλοφροσύνη; ὁμοίον
 ἐστὶ τὸ ἐπαρῆσθαι, ὡς τὸ οὐκ εἶδέναι Θεὸν ἐπὶ τοῖς
 ἰδίοις κατορθώμασι. Καθάρπερ γὰρ εἰς τὰ ἀν-
 δρώπινα, εἰάν τις δὴ δόμα τῷ πλοσίον· ἀρξή-
 ται δὲ ὑπεράρχειν κατ' αὐτὸ, αἱ μὲν χεῖρες
 τῶν ἐκχυθῆσονται, καὶ τὴν φιλίαν διδύσῃ τῇ
 πλοσίον· ὁ δὲ βδελυκτὸς ἐστὶν ὁ ποιῶν. Διὸ καὶ
 ὁ Κύριος καὶ κηδεμὼν τῆς ἡμετέρας ζωῆς, ξένους
 ἡμῶν τῶν ὀλεθρίων πάθους ποιῶν βαλόμενος,
 ἐδίδαξεν εἰπὼν· ὅταν πάντα τὰ διατεταγμένα
 ὑμῶν

A que de eo testatur Scriptura, dicens : Erat enim Moyses vir mitissimus super omnes homines, qui morabantur in terra. At formosus es, & viribus vales, & corona seu diademate cingeris? sed non pervenisti ad mensuram Regis Davidis, qui summa animi humilitate dicebat : Ego autem sum vermis, & non homo. At scientia præditus es, & sapientia, atque temperantia? non tamen ad mensuras trium puerorum, ac prophetæ Danielis pervenisti: quorum hic quidem dicebat : Tibi Domine iustitia, nobis autem confusio faciei, sicut est hodierna die. Alii autem : In animo contrito, & spiritu humilitatis suscipiamur. Et si tantam homines iusti humilitatem ostenderunt, quales nos peccatores esse oportebit? supra modum enim efferri, ac superbire, carnis prudentia est. Et secundum Apostoli oraculum : Si secundum carnem vixeritis, moriemini; si autem spiritu facta carnis mortificaveritis, vivetis. Fierique nequit, ut quis passiones vincat, ni prius virtuti excolendæ vacaverit. An non intellexisti, qualia pro pietate beatus Paulus subierit : scribit enim in sua ad Corinthios Epistola : In laboribus abundantius, in plagis supra modum : a Judæis quinquies quadragenas, una minus accepi : ter virgis casus sum, semel lapidatus sum, ter naufragium feci, nocte & die in profundo maris fui : in itineribus sæpe, periculis fluminum, periculis latronum, periculis ex genere, periculis ex gentibus, periculis in civitate, periculis in solitudine, periculis in mari, periculis in falsis fratribus : in labore & ærumna, in vigiliis multis, in fame & siti, in jejuniis multis, in frigore & nuditate, & quæ sequuntur. Numquid ad hæc vel hiscere poterimus? Quin & virtutem intue- re. Post tot pericula, tantaque recte facta, cum summa animi humilitate & modestia dicebat : Fratres, ego me ipsum nondum existimo comprehendisse. Ista vero dicebat, ut elationem funditus tolleretur, cum sciret, quantam iram in eos concitet, qui illam amant. Verum quid est superbia? Simile est efferri, ac si quis Deo exprobet propria recte facta. Sicut enim in rebus humanis, si quis cum aliquid proximo donaverit, mox adversus ipsum efferri supra modum incipiat, beneficia sane hujus inania reddentur, amicitiamque cum proximo sic derimet, unde etiam talis abominabilis redditur. Hinc quoque Dominus de nostra salute sollicitus, cupiens ab hac nos perniciosa passione detertere, atque avertere, docuit, dicens : Quando feceritis omnia, quæ præcepta sunt vobis, dicite : servi inu- tiles

Num. 12.

Psal. 21.

Daniel. 3.

Rom. 8.

1. Cor. 11.

Philipp. 3.

Luc. 17.

tiles sumus. Cum autem non facimus, neque fervorum quidem inutilium appellatione digni sumus: quoniam magnus Dominus noster, & magna ac prævalida dona ejus. Et ut discas, non solum humiliter loqui, sed & humiliter sentire nos a Domino edoctos esse, ipso nos facto instituit, dum linteo præcinctus, pedes lavit discipulorum.

Joan. 13. Matth. 11. Ideo ait: *Discite a me, quia mitis sum, & humilis corde, & invenietis requiem animabus vestris*. Cum vero tristitia atque acerbata præter voluntatem, acsi ad voluntatem fluere, sustines, tunc te ipsum ad mensuram viri pii & religiosi pervenisse agnosce. Expavi, cum intellexi, quemadmodum fraudulentam pertuleris cogitationem, quæ tibi nefaria suggererat, & dixi: Per hos dies assumendus es: atque adeo quam multi sunt ab hujusmodi suggestionibus de statu mentis deturbati? Dic tibi ipse, tu quis es? ad quam mensuram pervenisti? Elias ne es? an res miraculosas instar illius fecisti? Is enim oratione coelum clausit, & non pluit annos tres, & menses sex: iterumque oratione alia imbrem impetravit: ter quoque ignem oratione de coelo deduxit. Atqui cunctam fidem obtines? Experimentum præbe, signa atque prodigia ostende, mortuos oratione excita, oculos cæcorum aperi, dæmonas depelle, leprosos munda, claudos sana, super mare ambula tanquam in terra arida, aquam in vinum commuta, quinque panibus ac duobus piscibus copiosam multitudinem oratione pascere. Verax enim

Joan. 14. est, qui ait: *Amen dico vobis, qui credit in me, opera, quæ ego facio, & ille faciet, ac majora efficiet*. Sed accedens quis forsitan dicturus est: Si quis igitur non fecerit res illas divinas, non habebit is spem salutis? Spem salutis habemus, etiam hujusmodi per nos non præstitis, si imbecillitatem & modicam fidem nostram confiteamur. Nam infirmus misericordia indiget, & non elatione. Si autem misericordiam requirimus, etiam humilitate opus habemus, ut per eam nobis ipsi miserationes a Domino conciliemus.

Psal. 135. Scriptum est enim: *Quoniam in humilitate nostra memor fuit nostri Dominus, & redemit nos de inimicis nostris*. Ac rursus:

Psal. 114. *Humiliatus sum, & liberavit me*. Quod si ventis innixi, magnifice de nobis sentimus, non aliud facimus, nisi nos ipsi in abyssum præcipites agimus. Noli igitur superbiæ morbum admittere, ne forte mentem tuam subito deprædetur inimicus. Resipisce ergo ab elata cogitatione propriæ complacentiæ. Noli retia propriis injicere pedibus. Mentem tuam ab hoc veneno mortifero per humilitatem deterge. Doceat te forma atque exemplum

A υμῖν ποιήσῃτε, λέγετε, ὅτι δούλοι ἀρχεῖοι ἐσμεν· μὴ ποιησάντων δὲ ἡμῶν, ὅσοι κληθεῖσθαι δούλοι ἀρχεῖοι ἐσμεν ἱκανοί· διότι μέγας ὁ Κύριος ἡμῶν, καὶ μεγάλη ἡ ἰσχυρὰ αἰ δωρεὰ αὐτοῦ. Ἰνα δὲ μάθῃς ὅτι ὁ ταπεινολογεῖν μόνον ἐδίδαξεν ἡμῶν ὁ Κύριος, ἀλλὰ καὶ ταπεινοφρονεῖν, ἔργῳ ἡμᾶς ἐπαίδευσεν, λέντιον περὶ σωσάμενος, καὶ τὸς τῷ Ἀποστόλων πόδας νιβάμενος· διὸ λέγει· μάθετε ἀπὲς ἐμοῦ, ὅτι ὑπὸ ἁλῶς εἰμι καὶ ταπεινὸς τῇ καρδίᾳ· καὶ διέρεσθε ἀνάπαισι τῆς ψυχῆς υἱοῦ. Ὅταν δὲ τὰ λυπηρὰ πρὸς γνώμῳ, ὡς καὶ γνώμῳ, ὑπομείνης, τότε γίνωσκε σεαυτὸν εἰς μέτρα ἀνδρὸς ἐναρέτου καὶ ταπεινοῦ ἀφικέσθαι. Ἐξεπλάγην δὲ μαθὼν ὡς ἡνέχου τῷ ἀπατηλῷ λογισμῷ τῷ ὑποβάλλοντί σοι τὰ ἀθέμιτα· καὶ φημι, μέλλεις ἐν ταύταις ἀναλαμβάνεσθαι· μάλλον, ὅσοι ἐφρηνητίασαν ἐν ταύταις τὴν ὑποδέσσεως. Εἴπον σεαυτῷ· σὺ τίς εἶ; εἰς ποῖα μέτρα ἀφίης; Ἡλίας εἶ; μὴ κατ' ἐμῶν δαύματα πεποίηκας; ἔπος γὰρ ἡμεῖς προσευχῆς, τὸ ἔρανον ἐκλείσει, καὶ ὅσα ἐβρέχον ἐπὶ ἔτη τέλα καὶ μῆνας ἔξ· καὶ πάλιν ἡμεῖς προσευχῆς, ὁ ἔρανος ὑμῶν ἔδωκε· καὶ πάλιν ἡμεῖς προσευχῆς, τρεῖς πῦρ κατήγαγον ἀπὸ ἔρανος. Ἀλλὰ τίς πίσις πᾶσαν κενήσας; δὲ δοκιμῶν· δεῖξον σημεῖα καὶ τέρατα· ἐγὼ φρον νεκρὸς διὰ προσευχῆς· ἀνοίγε ὀφθαλμοὺς τυφλῶν· ἀπέλασον δαίμονας· καθάρισον λεῦρος· θεράπευσον χολῆς· βάδιζε ἐπὶ θαλάσσης, ὡς ἐπὶ ξηρᾶς γῆς· μεταβάλε ὕδωρ εἰς οἶνον· χόρτασον ἐκ πέντε ἄρτων καὶ δύο ἰχθύων, πληθύνῃς ἱκανὰ διὰ προσευχῆς. Ἀποδοῦναι γὰρ ὁ εἰπὼν· ἀμὲν λέγω ὑμῖν, ὁ πιστεύων εἰς ἐμὲ, τὰ ἔργα, ἃ ἐγὼ ποιῶ, κακεῖνος ποιήσει, καὶ μείζονα ποιήσει. Ἀλλ' ἴσως παρελθὼν τις λέξει· Ἐὰν οὖν, φησὶ, μὴ ποιήσῃ τις ἐμῶν τὰ θεωρετῇ παράγματα, ἔκ ἐχθρῶν ἐλπίδα σωτηρίας; Ἐχθρῶν ἐλπίδα σωτηρίας, καὶ ἰσχυρῶν μὴ κατεργασθέντων δι' ἡμῶν, εἰς ὁμολογῶμεν τίς ἐαυτῷ ἀσθενείαν καὶ ὀλιγοπισίαν. Ὅ γὰρ ἀσθενὴς ἐλέος ἐπιδέξῃ, ὅ ἐχθρὸς ἐπάσσεως. Εἰ δὲ ἐλέος ἐπιδέσμεθα, χρήσομεν τὴν ταπεινοφροσύνης ὅπως ἡμεῖς ταπεινοφροσύνης ἐπισπασώμεθα ἑαυτοῖς οἰκτιρμῆς πρὸς Κυρίου. Γέγραπται γὰρ, ὅτι ἐν τῇ ταπεινώσει ἡμῶν, ἐμνήσθη ἡμῶν ὁ Κύριος, ὅ ἐλυβώσατο ἡμᾶς ἐκ τῶν ἐχθρῶν ἡμῶν. Καὶ πάλιν· ἐταπηνώθη, ὅ ἐσωσέ με. Εἰ δὲ ἐπερειδόμενοι ἀνέμοις μέγα φρονέμεν, ὅθεν ἕτερον ποιεῖμεν, ἢ ἑαυτοὺς κατακρημνίζομεν κατὰ τὸ αἶματός. Μὴ οὖν πρὸς ἀδέχῃ τὴν νόσον τὴν ὑπερηφανίας, μὴ ποτε τὰς φρένας σε ἰσάπιναι ἀποσυλήσῃ ὁ ἔχθρὸς. Ἀνάστηθι οὖν ἐκ τῆς μετῴρας λογισμῶν τῆς αὐταρεσκείας. Μὴ ἐπίβαλε δίκτυα τοῖς ἑαυτοῦ ποσὶ. Διάσμηξον τὴν σεαυτοῦ διάνοιαν τὰς ἐχθρὰς θανατηφόρους ἰσθ' διὰ τὴν ταπεινοφροσύνης. Παυδέσθαι σε ὁ τύπος

τύπος ἔσται σαρκῆντος τὴν ἐαυτοῦ οἰκίαν, ἐπιμεκυφότος ἐπὶ τῇ ἐδράφῃ καὶ καθαρῶντος. Πόσῳ μᾶλλον χεὶρ ἐπιμελέστερον κῦπτεν ταπεινῶσαι πρὸς τὴν τῆ ψυχῆς καθάρσιν, καὶ μὴ ἑῶν αὐτῇ ἀμισεῖ ὁ Θεός. Ὡς γὰρ τῇ ταπεινῇ ψυχῇ, οἶκε ὁ Πατήρ καὶ ὁ Υἱὸς καὶ τὸ ἅγιον Πνεῦμα. Γέγραπται γάρ· τίς μετοχὴ δικαιοσύνης καὶ ἀνομίας, ἢ τίς κοινωνία φωτὶ πρὸς σκότος; τίς δὲ συμφώνησις Χειρῶν πρὸς Βελίαν, ἢ τίς μερὶς τριῶν μὲν ἀπίστου; τίς δὲ συγκατάθεσις ναῶ Θεῶν μὲν εἰδώλων· ἡμεῖς γὰρ ναὸς Θεῶν ἐσμεν ζώντων· καθὼς εἶπεν ὁ Θεός· ὅτε ἐνοικήσω ἐν αὐτοῖς, καὶ ἐμωεῖπατήσω· καὶ ἔσομαι αὐτοῖς Θεός, καὶ αὐτοὶ ἔσονται μοι λαός. Διὸ ἔξέλθετε ἐκ μέσων αὐτῶν, καὶ ἀφορίσθητε, λέγει Κύριος· καὶ ἀκαθάρτους μὴ ἀπλεσθε· καὶ γὰρ εἰσδέξομαι ὑμᾶς· καὶ ἔσομαι ὑμῖν εἰς πατέρα, καὶ ἔσεσθέ μοι εἰς υἱὸς, καὶ θυγατέρας, λέγει Κύριος παντοκράτωρ. Ταῦτας οὖν ἔχοντες τὰς ἐπαγγελίας ἀγαπητοί, καθαρίσωμεν ἑαυτοὺς ἀπὸ παντὸς μολυσμῶ σαρκὸς καὶ πονηρίας, ἐπιτελόντες ἀγιωσύνην ἐν φόβῳ Θεῶν. Ὅταν ὧν ἀγωνισόμενος ἔξελθῃς τῷ βιωτικῶν πραγμάτων, καὶ ἀφορίσθῃς τῷ κλυδώνων τῷ μοχθηρῷ βίῃ, τότε περὶ εὐποτέρως ἀγωνίζῃς καὶ μὴ κοινωνεῖν τῷ ἀκαθάρτῳ πονηρίᾳ καὶ ὑποσηφανίας, ὅπως σε εἰσδέξηται ὁ Κύριος. Ἀκαθάρτος γὰρ πρὸς Κυρίῳ, πᾶς ὑψηλοκαρδίας. Οὐκ ἐννοεῖ ὅτι τὸ πῦρ ἐκείνο, δι' ἃ μέλλομεν διέρχεσθαι; Ὅταν ὧν διελθόντες δι' ἐκείνης τῆ πυρὸς, φωραθῶμεν καθαρὸι καὶ ἀμεμῆτοι, τότε ἐπιγνώσομεν ἑαυτοὺς, ὅποιοί ἐσμεν· ἢ γὰρ ἡμέτερον δὴ λώσῃ ἐκάστου τὸ ἔργον· καθὼς γέγραπται, ὅτι ἐν πυρὶ δοκιμασθήσεται. Δεηθῶμεν ὧν τῷ Κυρίῳ ἐν ταπεινοφροσύνῃ πολλῇ, ὅπως ἔξελθῇ ἡμεῖς ἐκ τῆ φόβου καὶ μέλλοντος, καὶ ἀξιώσῃ ἡμεῖς τὴν ἀρπαγῆς ἐκείνης, ὅτε οἱ δίκαιοι ἀρπάσσονται ἐν νεφέλῃς εἰς αἶρα, εἰς ἀπάντησιν τοῦ Βασιλέως τῆ δόξης, καὶ κληρονομήσωμεν μὲν τῶν πραγμάτων καὶ ταπεινῶν τὴν βασιλείαν τῶν ἑρανῶν. Ὡς γὰρ γέγραπται· μακάριοι οἱ πτωχοὶ τῷ πνεύματι, ὅτι αὐτοῖς ἐστὶν ἡ βασιλεία τῶν ἑρανῶν. Ἔτις δὲ αἱ πῖς ὑποσηφανοὶς καὶ ὑψηλόφροσιν, ὅτι αὐτοῖς ὅστις ἡ κάμινος τοῦ πυρός. Ἐν γὰρ τῇ ὑποσηφανίᾳ κατοικεῖ ὁ εἰπών· Τῇ ἰσχύϊ ποιήσω, καὶ τῇ σοφίᾳ τῆ σωτέως ἀφελῶ ὅσα ἐθνῶν, καὶ τὴν ἰσχύϊ αὐτοῦ προνομήσω· καὶ σείσω πόλεις κατωκεκλημένας, καὶ τὴν οἰκονομίαν ὅλῳ καταλήψομαι τῇ χειρί μου ὡς νοσσιῶν, καὶ ὡς καταλελειμμένα ὡς ἀργῶ· καὶ ὅσα ἐστὶν ὅς ἀφελῶ μετὰ ἡ ἀντέπη μοι. Ἀλλὰ ἀποσελεῖ Κύριος ὁ Θεός σαβαώθ, εἰς τὴν σὺν τιμῇ, ἀτιμίαν· καὶ εἰς τὴν σὺν δόξαν, πῦρ κατόμενον καυθήσεται. καὶ πάλιν· Σὺ δὲ εἶπας ἐν τῇ ἀγνοίᾳ

A ejus, qui propriam verrit domum, seque in pavementum inclinat, & mundat. Quanto majori studio & cura incumbere nos decet, atque humiliari ad purgationem animæ, neque in ea permittere, quæ odit Deus. In humili enim anima habitat simul Pater, & Filius, & Spiritus sanctus. Nam scriptum est: *Quæ participatio justitiæ cum iniquitate? aut quæ societas luci ad tenebras? Quæ autem conventio Christi ad Belial? aut quæ pars fidei cum infidei? Qui autem consensus templi Dei cum idolis?* Nos enim templum sumus Dei vivi, sicut dicit Deus: *Quoniam inhabitabo in illis, & inambulabo inter illos, & ero illorum Deus, & ipsi erunt mihi populus. Propter quod exite de medio eorum, & separamini, dicit Dominus, & immundum ne tetigeritis: & ego recipiam vos, & ero vobis in patrem, & vos eritis mihi in filios & filias, dicit Dominus omnipotens.* Has ergo habentes promissiones, carissimi, mundemus nos ab omni inquinamento carnis & spiritus, perficientes sanctificationem in timore Dei. Cum ergo certando exieris de medio rerum temporalium, separatusque fueris a fluctuationibus ac tempestatibus vitæ nequam, tunc abundantius decerta; ne cum immundo spiritu superbiæ societatem habeas; ut te recipiat Dominus. Immundus enim vere apud Dominum omnis qui elato est corde. An non consideras illum, per quem transibimus, ignem? Quando igitur pertranseunt es eum, mundi deprehensi fuerimus, & irreprehensibiles; tunc cognoscemus nos ipsi, quales sumus. *Dies enim illa, uniuscujusque opus declarabit: sicut scriptum est: quia in igne revelabitur.* Rogemus ergo multa cum humilitate Dominum, ut a futuro nos timore eripiat, raptumque illo nos dignetur, quando justii rapien-
E tur in nubibus obviam Regi gloriæ in aëra; hæredesque coelestis regni evadamus cum mansuetis atque humilibus. Nam quemadmodum secundum Scripturam: *Beati pauperes spiritu, quoniam ipsorum est regnum cælorum*: ita vix superbis & alte sapientibus, quia eorum est caminus ignis. In superbia enim habitat qui dixit: In fortitudine manus meæ faciam, & in sapientia intellectus auferam terminos gentium, & fortitudinem eorum deprædabor: & concutiam civitates habitatas, & universum orbem terræ: apprehendam manu quasi nidum, & quasi ova derelicta tollam: & non est qui effugiat me, aut contradicat mihi. Sed mittet dominator Dominus exercituum in honorem tuum ignominiam, & in gloriam tuam ignem ardentem accendet. Et rursus: *Dixisti in corde tuo: in cælum conscendam, super*

2. Cor. 6.

Levit. 26.

Is. 52.

Jerem. 31.

1. Cor. 3.

1. Thessal. 4.

Matth. 5.

Luc. 6.

Isai. 10.

Isai. 14.

astra cœli exaltabo solium meum. Sedebo in monte excelso, in lateribus aquilonis. Ascendam super altitudinem nubium, & similis ero Altissimo. Verumtamen ad infernum detraheris, in profundum terræ. Fugiamus ergo superbiam, quam detestatur Deus: diligamus vero humilitatem, qua cuncti iusti complacuerunt Deo. Magnum quippe donum est humilitas, magna gloria, magna felicitas, & honor possidentibus eam. In ipsa enim cursus sine defectu est, & sapientia integra atque perfecta. Nam per superbiam Phariseus ille humiliatus est, & per humilitatem Publicanus exaltatus: cum quo nos immortalitatis hæreditate ac parte dignetur Dominus cum omnibus iustis. Quoniam ipsi convenit gloria in sæcula. Amen.

Luc. 18.

EJUSDEM SANCTI PATRIS EPHRAEM SYRI

SERMO COMPUNCTORIUS.

Venite dilectissimi. Venite patres & fratres mei, grex Patris electe, signati milites Christi. Venite filii, & sermonem animabus vestris salutarem audite. Venite, negotiemur, donec hæc duret celebritas. Venite, apprehendamus vitam æternam. Venite, meremur salutem animarum nostrarum. Implete oculos vestros lacrymis: & confestim oculi mentis vestræ aperientur. Venite cuncti pariter, divites & pauperes, principes & subditi, senes cum junioribus, filii ac filiæ, & omnis ætas: qui cupitis ab æterno liberari supplicio, & regni cœlestis hæredes fieri. Cum sancto David imploremus misericordem & benignissimum Dominum, dicentes: *Revela oculos meos, & considerabo mirabilia de lege tua. Illumina oculos meos, ne unquam obdormiam in morte. Clamemus, ut clamavit cæcus ille juxta viam sedens: Miserere mei, fili Dei altissimi. Et si aliqui prohibuerint, aut increpando filere jusserint; nos magis clamemus, & non defatigemur clamando, donec oculos cordis nostri aperuerit dator luminum Jesus. Accedite ad Christum, accedite ad eum, & illuminamini, & facies vestra non confundentur. Assumamus bonam mentem, atque desiderium de regno & paradiso: & illico cunctæ res sæculi hujus vobis vilescant. Contendite ad undecimam hanc horam: accelerate, ne excludamini. Ecce enim vespera*

Psal. 118.

Psal. 12.

Marc. 10.

Luc. 18.

Psal. 133.

Matth. 20.

Aσθ. Εἰς τὸ ἔραν ἀναβήσομαι, ἐπάνω τῶν ἄστρον ἔραν δῆσω τὸ δρόνον μου, καθίσω ἐν ὄρει ὑψηλῷ, ἐπὶ τὰ ὄρη τὰ ὑψηλὰ τὰ πρὸς βορρᾶν. ἀναβήσομαι ἐπάνω τῶν νεφελῶν, καὶ ἔσομαι ὅμοιος τῷ ὑψίστῳ. Νικῶ δὲ εἰς ἄδου καταβήσῃ, καὶ εἰς τὰ θεμέλια τῆς γῆς. Φύγωμεν ποιγὰ τὴν ὑψήφανα, ἣν μισεῖ ὁ Κύριος. ἀγαπήσωμεν δὲ τὴν ταπεινοφροσύνην, ἐν ἣ πάντες οἱ δίκαιοι δὴρέστησαν τῷ Κυρίῳ. Μεγάλη γὰρ δόξα ἡ ταπεινοφροσύνη. μεγάλη δόξα, μεγάλη φοροκοπή καὶ τιμὴ τοῖς κεκτημένοις αὐτήν. Ἐστὶ γὰρ ἐν αὐτῇ ἀπώτερος δρόμος, καὶ ὁλόκληρος σοφία. Διὰ γὰρ τῆς ὑψηλοφροσύνης ἐταπεινώθη ὁ κείνος ὁ Φαρισαῖος. καὶ διὰ τῆς ταπεινοφροσύνης ὑψώθη ὁ Τετλῶνης, μεθ' ἧς ἀξιώσας ἡμᾶς ὁ Κύριος τὴν ἀφθάρτη μερίδος σὺν πᾶσι τοῖς δικαίοις. ὅτι αὐτῷ ὡρέπει δόξα εἰς τὰς αἰῶνας. ἀμήν.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ ΕΦΡΑΙΜ ΤΟΥ ΣΥΡΟΥ

ΛΟΓΟΣ ΚΑΤΑΝΥΚΤΙΚΟΣ.

ΔΕΥΤΕ ἀγαπητοὶ, δεῦτε πατέρες, καὶ ἀδελφοί μου, τὸ ἐκλεκτὸν ποιῆμιον τοῦ Πατρὸς, οἱ ἐσφραγισμένοι τοῦ Χριστοῦ σφραγιῶται. Δεῦτε τέκνα, ἀκούσατε λόγον σωτήριον τῶν ψυχῶν ὑμῶν. δεῦτε, παραγματοποιήσωμεθα ἕως ὅτε σῆκει ἡ πανήγυρις. δεῦτε, λάβωμεν ζωὴν αἰώνιον. δεῦτε, ἀγοράσωμεν σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ὑμῶν. Πληρώσατε τὰς ὀφθαλμοὺς ὑμῶν δακρύων, καὶ διδύεως ἀνοιγόντων οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἀληθείας ὑμῶν. δεῦτε, πάντες ὁμοθυμαδὸν, πλῆθιοι καὶ πένητες, ἄρχοντες καὶ ἀρχόμενοι, πρεσβύτεροι καὶ νεώτεροι, υἱοὶ καὶ θυγατέρες, καὶ πᾶσα ἡλικία. οἱ βεβηλωμένοι τῆς ἀνομίας λυβωθῆναι κολάσεως, καὶ τῆ βασιλείας τοῦ ἔρανος κληρονόμοι γένησθαι. Μετὰ τοῦ ἁγίου Δαυὶδ, ὡς καλέσωμεν τὸ ἐλεήμονα καὶ φιλάνθρωπον Κύριον, λέγοντες. Ὁποκάλυψον τὰς ὀφθαλμοὺς μου, καὶ κατανοήσω τὰ θαυμάσια ἐκ τοῦ νόμου σου. Φώτισον ἡς ὀφθαλμοὺς μου, μήποτε ὑπνώσω εἰς θάνατον. Κράζωμεν, ὡς ἔκραζεν ὁ τυφλός. ἐλέησόν με, Κύριε, ὅτι ἔσθ' ὁ Θεὸς τοῦ ὑψίστου. καὶ εἰάν τινες κωλύωσιν ἢ ἐπιτιμῶσι σιωπᾶν, ἡμεῖς μείζονα κράζωμεν, καὶ ἐκκακήσωμεν κρίζοντες, ἕως ἧς ἀνοιξῇ τὰς ὀφθαλμοὺς τῆς καρδίας ὑμῶν ὁ φωτοδότης Ἰησοῦς. Προσέλθετε τῷ Χριστῷ. προσέλθετε πρὸς αὐτὸν, ἵνα φωτισθῆτε, ἵνα τὰ πρόσωπα ὑμῶν μὴ καταχυθῶσι. λάβωμεν ἐννοίαν καλὴν, καὶ πόσον πρὸς τὴν βασιλείαν καὶ τὴν ἀφθάρτη, καὶ διδύεως καταφρονήσετε τὰ τοῦ αἰῶνος τέλῃ πρᾶγματα. Ἀγωνίσασθε εἰς τὴν ἐνδεκάτιω ὥραν ταύτῃ.

D

E

F

appro-

τίω· ὁξυποδῆσατε, ἵνα μὴ ἀποκλεισθῆτε· ἐν ᾧ ἔσπερα ἡγγικε, καὶ ὁ μισθαποδοτὴς ἐρχεται· μὴ δόξης πολλῆς, ἵνα ἀποδώσῃ ἐκάστῳ κατὰ ἔργα αὐτοῦ. Μετανοήσωμεν, ἀδελφοί, ὡς καὶ ῥὸν ἔχομεν· ἀκῆσατε τί λέγει Κύριος· χαρὰ γίνεται ἐν ἑβραίοις ἐπὶ ἐνὶ ἀμαρτωλῶν μετανοούντων. Τί ῥα θυμῶς ἀμαρτωλέ; τί ἀπογινώσκεις; εἰ ἐν τῷ ἑβραῶι χαρὰ γίνεται, σὺ μετανοήσας, τί φοβήσῃ; Ἄγγελοι χαίρουσι, καὶ σὺ ῥα θυμῶς; Ἀρχάγγελος κήρυξ ἐστὶ μετανοίας, καὶ σὺ φοβήσῃ; Ἡ ἀχραντος καὶ ἀχώριστος πρῶτος κωστής Τριάς προσκαλεῖται σε, καὶ σὺ στενάζεις; Μὴ γλυκανθῇ ἡμῖν ἡ μέλιμα τῆς κόσμου, ἵνα μὴ πικρανθῇ ἡμῖν τὸ πῦρ τὸ αἰώνιον, καὶ ὁ σκώληξ ὁ ἀκοίμητος. Κλαύσωμεν οὖν ὀλίγον ἔνθεν, ἵνα μὴ κλαύσωμεν ἐκεῖθεν αἰώνως βασανιζόμενοι. Βλέπετε, μηδεὶς ἀμελήσῃ· ὅτι ἀφνίδιος, ὡς ἀστραπὴ φοβερά, ἡ παρουσία τοῦ Χειροῦ γίνεται· καὶ φοβεῖσθε, ὅτι ἐκάστος κατὰ ἔργα αὐτοῦ ἀπολαμβάνει ἐν τῇ ὥρᾳ ἐκείνῃ· ἐκάστος τὸ ἴδιον φορτίον βασάσκει· ἐκάστος δεῖξαι ὃ ἔσπερε· πάντες γυμνοὶ ὡς ἐκτεκόμεθα τῷ βήματι τοῦ Χειροῦ· καὶ ἐκάστος ἡμῶν ὡς ἐαυτοῦ λόγον δώσκει τῷ Κεῖνῳ. Ἐν τῇ ὥρᾳ ἐκείνῃ, σὺ εἰς σὺ ἐνὶ βοηθῆσαι δυνάται· σὺ ἀδελφὸς ἀδελφόν· καὶ γονεὺς τέκνα· καὶ τέκνα γονεὺς· καὶ φίλοι φίλους· σὺ ἀνὴρ τὴν σύζυγον· καὶ ἐκάστος μὴ φόβος καὶ βόμυς παύσεται, πρὸς δοκῶν τίω ἐκ τοῦ Θεοῦ ἀποφασιν ἀκῆσαι. Τί ἀμελῶμεν, καὶ σὺ ἐντρεπιζόμεθα; Ἀπὸ τί καὶ φροντίζομεν τὰ τὸ ἀπολογίας, ὡς καὶ ῥὸν ἔχομεν; Ἀπὸ τί καταφρονῶμεν τὰς ἀγίας Γραφάς, καὶ τὰ ῥήματα τοῦ Χειροῦ; ἢ δοκεῖτε ὅτι οἱ λόγοι αὐτοῦ καὶ τὰ ἀγίων Ἀποστόλων καὶ Προφητῶν καὶ κατακρινόντων ἡμᾶς ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ ἐπὶ τοῦ φοβεροῦ βήματος, εἰ μὴ φυλάττωμεν καὶ ποιήσωμεν, κατὰ ὡς ὡς ἀγγέλλουσιν ἡμῖν; Ἀκῆσατε τί λέγει ὁ Κύριος πρὸς τοὺς μαθητάς· ὁ ἀκῶν ὑμῶν, ἐμὲ ἀκῆ· καὶ ὁ ἀδελφεὺς ὑμῶν, ἐμὲ ἀδελφεῖ· καὶ τὸ πατέρα μου. Καὶ ἀμαχῶς πάλιν λέγει· ὁ ἀδελφεὺς ἐμὲ, καὶ μὴ λαμβάνων τὰ ῥήματα μου, ἐγὼ καὶ κείνῳ αὐτόν· ἀλλ' ἔχει τὸ κείνοντα αὐτόν· ὁ λόγος, ὃν ἐλάλησα, ἐκεῖνος κείνῳ αὐτόν ἐν τῇ ἐσχάτῃ ἡμέρᾳ. Ποῖος λόγος ἄρα ὁ μέλλων κείνῳ ἡμᾶς ἐν τῇ ἐσχάτῃ ἡμέρᾳ; Τὸ ἅγιον αὐτοῦ Εὐαγγέλιον, καὶ αἱ λοιπαὶ ἀγίας Γραφαὶ τῶν ἀγίων Προφητῶν καὶ Ἀποστόλων. Διὰ τοῦτο, ἀδελφοί, ὡς ἀκαλῶ ὑμᾶς, μὴ καταφρονῶμεν τὰ γεγραμμένα.

A appropinquat, & mercedis distributor venit cum gloria ac maiestate magna, ut reddat unicuique secundum opera sua. Resipiscamus ac poenitentiam agamus, fratres, dum tempus habemus. Audite, quid dicat Dominus: *Gaudium erit in caelo super uno peccatore poenitentiam agente*. Cur negligentia obtorpesceis, peccator? Cur animum despondes, atque desperas? Si in caelo gaudium erit, te poenitentiam agente; quid times? Angeli gaudent: & tu desidiose ac segniter vivis? B Archangelus praedicat poenitentiam: & tu timore concuteris? Immaculata, & indivisa, ac adoranda Trinitas ad poenitentiam te invitat: & tu suspiras? Ne dulcescat nobis hic cura atque sollicitudo huius saeculi, ut non amarescat nobis illic aeternus ignis, & vermis nunquam dormiens. Ploremus hic paululum, ut non plangamus illic in aeternum, tormentis cruciati. Videte, & nemo negligenter hic agat: quia repente instar fulguris horribilis, adventus Christi erit. Non metuitis, quia unusquisque pro ratione suorum meritorum in illa hora accipiet? Singuli proprium tunc onus portabunt, singulique metent ibi quae hic seminarunt. Omnes illic nudi adstabimus coram Christi tribunali: & unusquisque nostrum pro seipso rationem tunc reddet iudici. In illa hora nemo alteri auxiliari poterit: non frater fratri, non parentes filiis, neque filii parentibus, non amici amicis, non maritus suae coniugi; sed unusquisque cum metu & tremore tunc ibi adstabit, exspectans, ut sententiam quae a Deo feretur, audiat, C Cur ergo negligentes ac desidiofi nunc sumus, & non parati potius atque instructi? Cur de iis, quae nostrae tunc defensionis atque excusationis esse possent, modo non magis sumus solliciti, dum tempus adhuc nobis suppetit? Cur adeo parvi pendimus atque despiciamus sacras Scripturas, & verba Christi? An non putatis, quod sermones ipsius, & sanctorum Apostolorum, ac Prophetarum condemnabunt nos in illa die coram tremendo illo tribunali, si non servaverimus, & egerimus, sicut ipsi praecipunt nobis? Audite, quid Dominus ad suos dicat Discipulos: *Qui vos audit, me audit: & qui vos spernit, me spernit, & Patrem meum*. Et rursus alibi ait: *Qui spernit me, & non accipit verba mea, ego non iudico ipsum; sed habet, qui iudicet eum: sermo quem locutus sum, ille iudicabit eum in novissimo die*. Sed quisnam nos sermo in novissimo iudicaturus est die? Sanctum ejus Euangelium, & reliquae sanctorum Prophetarum, & Apostolorum sacrae scripturae. Propterea obsecro vos, fratres, ne contemna-

Matth. 16.

et 20.

Luc. 15.

Luc. 10.

Joan. 12.

mus ea , quæ scripta habentur . Coelum & terra transibunt , verba autem Christi non præteribunt . Venite , carissimi , antequam adveniat dies illa tremenda atque expavescenda , projiciamus nos ipsos in pelagus miserationum Dei . Ipse quippe Deus omnes cohortatur atque invitat , dicens : *Venite ad me omnes , qui laboratis & onerati estis , & ego reficiam vos* . Omnes vocat amator hominum , tolerans malorum , misericors , & longanimis , qui vult omnes homines salvos fieri . Non proprios ac particulares aliquos hortatur & vocat ; sed omnes . Venite , inquit , ad me omnes , sive divites , sive pauperes , quia *venientem ad me , non ejiciam foras* . Quis porro est , qui ad me venit ? Qui habet mandata mea , & servat ea : qui sermones meos audit , & credit in eum qui misit me . Beatus sane , qui verbum ipsius audit , & custodit : infelix autem , qui audire atque obedire contemnit : quia eum in novissimo die verbum illud judicabit , sicut scriptum est : *Horrendum est incidere in manus Dei viventis* . Resipisce , frater , & noli timere . Poenitentiam age , peccator , confidens & respiciens in immensam benignitatem Christi dicentis : *Non veni vocare justos , sed peccatores ad poenitentiam* . Resipisce igitur , ac poenitentiam age , ut non confundaris coram horrendo illo tribunali , ubi cum tremore millia millium Angelorum & Archangelorum adstabunt : quando occulta reddentur manifesta : quando libri aperientur , in quibus opera uniuscujusque descripta sunt , quando segregabuntur ab invicem , sicut oves separantur ab hædis . Vere tremenda atque expavescenda illa erit hora , quoniam justus Judex cum horrore increpabit . Quis igitur non contremiscet ? aut quis non formidabit horam illam ? Ideo & Judex fortis ac potens , & judicium inexorabile erit , nostraque opera ob oculos constituentur , & fluvius igneus ante tribunal : hymnusque justorum cum Angelis absque silentio fiet , & planctus peccatorum intolerabilis , lacrymæque inutiles . Tunc quoque thesauri aperientur , & justi recipient . Beati , qui hic esurierint , atque sitiverint : quoniam ibi saturabuntur . Væ autem his , qui saturati hic sunt : quoniam illic esurient , & sitient . Et beati , qui hic luxerint , ac fleverint : quoniam ibi ridebunt , & consolabuntur . Væ autem iis , qui nunc rident : quoniam ibi lugebunt atque plorabunt sine ulla intermissione . Et beati , qui misericordes hic fuerint : quoniam misericordiam illic consequentur . Væ autem iis , qui misericordes non fuerint : quoniam nec ibi misericordiam invenient . Audistis , quo pacto

A μένα . Ο ἔρανος γὰρ καὶ ἡ γῆ πρὲλθουσιν , οἱ δὲ λόγοι τοῦ Χριστοῦ ἢ μὴ πρὲλθωσι . Δεῦτε ἀγαπητοὶ , πρὶν εἰσεῖν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ τῇ φοβερᾷ , ῥίψωμεν ἑαυτοὺς ἐπὶ τὸ πέλαγος τοῦ οἰκτιρμῶν τοῦ Θεοῦ . Αὐτὸς ὁ Θεὸς προσέειπε , ἔλθετε προσκαλεῖται πάντας , λέγων . Δεῦτε πρὸς με , πάντες οἱ κοπιῶντες ἔσσεσθε φορτισμένοι , καὶ γὰρ ἀναπαύσω ὑμᾶς . Πάντας προσκαλεῖται ὁ φιλόανθρωπος ἔσσεσθαι ἀνεξίκακος , ὁ ὑποταγχνος ἔσσεσθαι κρόδυμος , ὁ δέλων πάντας ἀνθρώπους σωθῆναι . ἔσσεσθαι ὡς τρέπεται , ἔσσεσθαι ἰδίως κέκληκεν , ὅμως πάντας καλεῖ . Δεῦτε πρὸς με πάντες . καὶ πτωχὸς , καὶ πέννης , ὅτι τὸ ἐρχόμενον πρὸς με , ἢ μὴ ἐκβάλω ἔξω . Τίς δὲ ἐστὶν ὁ ἐρχόμενος πρὸς με ; ὁ ἔχων τὰς ἐντολάς μου , καὶ τηρῶν αὐτάς . ὁ τὸ λόγον μου ἀκούων , καὶ ποιῶν τὸν νόμον μου . μακάριος ὁ ἀκούων αὐτὸν τὸ λόγον καὶ φυλάττειν , καὶ ἀδελφὸς ὁ ποιῶν , ὅτι ἐκείνος ὁ λόγος κενεῖ αὐτὸν ἐν ἐσχάτῃ τῇ ἡμέρᾳ , καὶ ὡς γέγραπται . φοβερὸν τὸ ἐμπεσεῖν εἰς χεῖρας Θεοῦ ζῶντος . Μετανόησον ἀδελφε , καὶ μὴ δειλιάσης . μετανόησον ἀμαρτωλὲ , παρρησίᾳ καὶ ἀποβλέπων εἰς τὴν ἀμέτρητον φιλανθρωπίαν τοῦ Χριστοῦ εἰπόντος . ὅτι ἡλθον καλεῖσαι διχαίς , ἀλλὰ ἀμαρτωλὸς εἰς μετάνοιαν . Μετανόησον , ἵνα μὴ καταγινῇς ἐπὶ τοῦ φοβεροῦ βήματος , ὅπου ἡ φόβος παύσανται χιλιάδες καὶ μυριάδες Ἀγγέλων καὶ Ἀρχαγγέλων . ὅτε τὰ κρυπτὰ φανερά γίνονται . ὅτε ἀνοίγονται βίβλοι τῆς κρίσεως . ὅτε διαχωρίζονται ἀπ' ἀλλήλων , ὡς τὰ πρόβατα ἀπὸ τοῦ ἐλέων . ὅντως φοβερὰ ὥρα καὶ φοβερὴ , ὅτι Δικαιοκρίτης φοβερός ἐπιπλήθει . Τίς ἔσσεσθαι φοβηθήσεται ; τίς ἔσσεσθαι δειλιάσει τῇ ὥρᾳ ἐκείνῃ . Διὸ καὶ ὁ Κριτὴς ἰχυρὸς , καὶ τὸ δικαστήριον ἀδυσώπητον , καὶ τὰ ἔργα ἡμῶν πρὸς ὀφθαλμῶν ἵσανται , ἔσσεσθαι ὁ πτωχὸς ἔσσεσθαι πτωχὸς πρὸς τὸ βήματος , ἔσσεσθαι ὁ ὑμνος τῆς δικαίας ἡμῶν Ἀγγέλων ἀσίγητος , ἔσσεσθαι ὁ κοπετὸς τῆς ἀμαρτωλῶν ἀβάστακτος , ἔσσεσθαι τὰ δάκρυα ἀνωφελῆ . Τότε καὶ θησαυροὶ ἀνοίγονται , καὶ δίκαιοι ἀπολάβουσι . Καὶ μακάριοι οἱ πεινάσαντες , καὶ διψήσαντες , ὅτι ἐκεῖ χορτασθήσονται . καὶ ἔσσεσθαι οἱ ἐμπεπλησμένοι , ὅτι ἐκεῖ πεινάσουσι καὶ διψήσουσι . Καὶ μακάριοι οἱ πονθήσαντες καὶ κλαύσαντες , ὅτι ἐκεῖ γελάσουσι καὶ ᾄδουσιν . καὶ ἔσσεσθαι οἱ γελῶντες νῦν , ὅτι ἐκεῖ πονθήσουσι καὶ κλαύσουσιν ἀπαύτως . Καὶ μακάριοι οἱ ἐλεήσαντες , ὅτι ἐκεῖ ἐλεηθήσονται . καὶ ἔσσεσθαι τοῖς μὴ ἐλεήσασιν , ὅτι ἐκεῖ ἐλεηθήσονται . Ἡκούσατε πῶς μακαρίζονται οἱ ἀγωνιζόμενοι , καὶ πῶς ταλανίζονται οἱ ἀμελῶντες . Ταῦτα

πάντα κατανόησον, καὶ πνεύσον τῷ σωθῆναι· μὴ
κατανόησας τὰς ἀμελῶντας καὶ βυβλῶντας, ὅτι
ὡσεὶ χορὸς παχὺ ἀποξηρανθήσονται. Μὴ ἀγα-
πήσῃς τὸ ἀῶνα τῶτον· σκελίζει γὰρ τὰς ἀγα-
πῶντας αὐτὸν, καὶ τέρπει πρὸς ὥραν, καὶ γυ-
μνοῖς ἀπαπέμπει εἰς ἐκείνον τὸ ἀῶνα. Ἀκούσον
καὶ πρὸς ἑχέ τὰς ἀγίας Γραφάς, ἥ ἔ' μὴ
πλανηθῇς· ἔσθ' ἔ' μὴ σκελισθῇς ὑπὸ τῷ μα-
τάς καὶ πονηρῷ κόσμῳ τούτῳ. Ἀκούε τί λέγει ὁ
Θεολόγος Ἰωάννης· μὴ ἀγαπάτε τὸν κόσμον·
μήδε τὰ ἐν τῷ κόσμῳ· ὅτι πᾶν τὸ ἐν τῷ κόσ-
μῳ, ἢ ἐπιθυμία τῆ σαρκὸς, καὶ ἢ ἐπιθυμία
τῆς ὀφθαλμῶν, ἢ ἢ ἀπάτη τοῦ κόσμου, καὶ ὁ
κόσμος ἀφίσταται· ὁ δὲ ποιῶν τὸ θέλημα τοῦ
Θεοῦ, μένει εἰς τὸ ἀῶνα. Ἀκούσον τί λέγει ὁ Κύ-
ριος· τί ὠφελήσῃ ἄνθρωπος, εἰ ὅλον τὸν κόσμον
κερδήσῃ· τὴν δὲ ψυχὴν αὐτοῦ ζημιωθῇ. Προσε-
χετε ἀκριβῶς μὴ φόβῃ τὸν λόγον αὐτοῦ, ὅτι ὁ λό-
γος ὃν ἐλάλησε καὶ ἐδίδαξεν, ἐκείνος κενεῖ ἡμᾶς
ἐν τῇ ἐσχάτῃ ἡμέρᾳ. Μὴ ψεύσῃς ἐστὶν ὁ Κύριος· μὴ
γένοιτο. Αὐτὸς γὰρ ὅτι ἡ ἀλήθεια· καὶ εἰ ἀκριβῶς γι-
νώσκεις, ὅτι αὐτὸς ὅτι ἡ ἀλήθεια, καὶ οἱ λόγοι αὐτοῦ
ἀψευδῆς, τί ἀμελεῖς ἀδελφε; τί πρὸς ὁδοῦ;
τί ἐπιθυμῇς; τίς ὑπὲρ σοῦ ἀπολογησέται; Οὐκ οἶδας,
ὅτι ἕκαστος πρὸς ἑαυτὸν λόγον δώσῃ τῷ Θεῷ; ὅτι
οἶδας, ὅτι ἕκαστος διεξίσῃ, ὁ ἑαυτοῦ, ἢ ἕκαστος τὸ
ἴδιον φορτίον βασιλεύσῃ; Ὡς καρπὸν ἔχεις, σκόρπισον
τὸ φορτίον πρὸς ἀμαρτωλῶν σου· Προσκαλεῖται γὰρ σε ὁ
φιλόανθρωπος Θεός, λέγων· Δεῦτε πρὸς με,
πάντες οἱ πεφορτισμένοι. Πάντας προτρέπε-
ται· μηδεὶς ἀπογινώσκέτω· μηδεὶς πολυμήσῃ εἰ-
πεῖν, ὅτι ἔχ' ἡμαρτον· Ὁ λέγων, ὅτι ἔχ' ἡμαρ-
τε, τυφλὸς ὅτι, μυωπάων, καὶ ἀδελφὸς πρὸς
πάντας ἀνθρώπους. Φησὶ γὰρ Ἰωάννης ὁ ἀγγελ-
ιστής· εἰ ἂν εἴπωμεν, ὅτι ἀμαρτίαν οὐκ ἔχομεν,
ψευδόμεθα καὶ ἔ' ποιῶμεν τὴν ἀλήθειαν· καὶ ἑαυ-
τὰς πλανῶμεν καὶ τὸ Θεὸν ψεύσῃν ποιῶμεν·
ἐσθ' ἔ' γὰρ καθαρὸς ἀπὸ ῥύπου. Τί οὖν δακρύων
χρεῖα, ἵνα τὸ ῥύπον ἀποπλυνώμεν; ψάλλοντες
μὴ τὸ ἀγίον Δαυὶδ· πλυνεῖς με ἢ ὑπὲρ χιόνα
λευκανθήσομαι. Καὶ πάλιν· λούσω καθ' ἑκάστην
νύκτα τὸ κλίνω μου, ὅτι δακρυοὶ μου τὸ ἔρω-
μυλὸν μου βρέξω. Ἐκείνος μία νύκτα ἡμαρτε, ἢ
καθ' ἑκάστην ἐδάκρυε, ἅπα τῷ μακάριος ἐδείχθη·
προέβλεπε γὰρ ἀκριβῶς ὁ Προφήτης τὸ εἰπόντα·
μακάριοι οἱ πενθῶντες. Μηδὲν οὖν ἔ' ἀῶνος τούτου
παρερχομένων πειρασμῶν· μὴ τέρπῃς πῶς ἔ' βίβ
τερπνοῖς· μὴ ἐπιθυμῇς πλεονεξίας τοῦ κόσμου τού-
του. Μίσῃσον ἰμάτια μαλακά, κόσμια ὡσεὶ
ματὰ.

A pacto qui legitime hic decertaverint, beati
prædicentur: & contra, quomodo lugebunt ibi,
atque affligentur negligentes. Hæc omnia
confidera ac perpende tecum, carissime, & fe-
stina ac stude ut falveris; non attendens eos,
qui negligentia & deliciis hic assidue relaxan-
tur: quoniam sicut fœnum velociter exare-
scent. Noli amare sæculum hoc præsens: nam
supplantat amatores suos; & dum ad horam
delectat, nudos eos hinc in æternum illud sæ-
culum emittit. Ausculta & attende sacris Scri-
pturis: & non errabis, neque decipieris a va-
no & maligno sæculo isto. Audi quid dicat
Theologus Joannes: *Nolite diligere mundum,*
neque ea quæ in mundo sunt: quoniam omne quod
est in mundo, concupiscentia carnis est, & concu-
piscentia oculorum, & ambitio mundi: & mundus
transit: qui autem facit voluntatem Dei, manet
in æternum. Audi dicentem Dominum: *Quid*
proderit homini, si universum mundum lucretur,
animæ vero suæ detrimentum patiatur? Atten-
dite diligenter, & cum timore sermonem ejus
considerate: quoniam sermo quem locutus est,
& edocuit, ille nos in novissimo die judicabit.
Non est mendax Dominus: absit: ipse enim
veritas est. Et si certo compertoque nosti
ipsum esse veritatem, & sermones ipsius ve-
ros; cur negligis atque contemnis, miser? Quid
exspectas, & cogitationibus distraheris? Quis
pro te rationem redditurus est? An non no-
sti, quod unusquisque pro se ipso rationem
Deo reddet? Non ne nosti, quod unusquis-
que metet, quæ seminavit, & quilibet pro-
prium onus portabit? Dum tempus habes,
onus peccatorum tuorum discute ac dissipa.
Invitat enim te amator hominum Deus, di-
cens: *Venite ad me omnes qui onerati estis.*
Ecce omnes adhortatur. Nemo dicere au-
deat: non peccavi. Qui dicit se non pec-
casse, cæcus est ac manu palps, & mi-
serabilior omnibus hominibus. Ait enim Jo-
annes Evangelista: *Si dixerimus, quia pecca-*
tum non habemus, mentimur, & veritatem
non facimus, & ipsi nos seducimus, & Deum
mendacem facimus. Nemo enim mundus est
a sorde. Atque eo spectat lacrymarum usus,
ut sordes peccatorum abluamus, cantantes
cum sancto David: *Lavabis me, & super*
nivem dealbabor. Et rursus: *Lavabo per sin-*
gulas noctes lectum meum, & lacrymis meis
stratum meum rigabo. Ille una nocte pecca-
vit, & quotidie lacrymatus est: atque ideo
etiam beatus effectus est. Prospiciebat pla-
ne Propheta in illum qui ait: *Beati qui*
lugent. Nihil igitur huius sæculi rerum præ-
tereuntium lugeas. Non oblectamentis
vitæ præsentis capiaris: neque divitias hu-
jus mundi appetieris. Aversare vestimen-
ta mollia, ornamenta quoque ac coro-
namenta

Psal. 36.

1. Joan. 2.

Matth. 16.

Marc. 8.

Luc. 9.

Joan. 12.

Rom. 14.

2. Cor. 9.

Gal. 6.

Matth. 11.

1. Joan. 1.

Job. 25.

Psal. 50.

Psal. 6.

Matth. 5.

Luc. 6.

namenta. Detestare varia tincturarum genera, stibia, venustates, fastum, atque superbiam: dæmoniaca item ipsorum cantica: citharas, ac tibia, manuunque plausus, & inordinatas atque indecoras voces. An ignoras, miser, ista omnia diaboli fata esse? Hæc enim cuncta gentes mundanæ faciunt, quibus nulla salutis spes est. Ne igitur similes reddamur gentibus, quibus non est spes salutis, ut non aggregemur ipsis. Audite dicentem Apostolum: *Hoc igitur dico, & testificor in Domino, ut jam non ambuletis, sicut & ceteræ gentes ambulant in vanitate sensus sui, tenebris obscuratum habentes intellectum.* Quapropter relictis gentilium operibus, non convertamur iterum retrorsum, eademque agamus. Semel abrenunciasti satanæ, & angelis ejus; pactus autem es Christo coram multis testibus. At vide, cuinam pactus sis, & ne parvipendas. Id porro noveris, quod Angeli in hora illa voces tuas, & pacta tua, abrenunciatiōnemque tuam descripserunt: & in cœlis usque ad horribilem illum judicii diem conservant. Non pertimescis? Non exhorrescis? In die judicii proferent Angeli chirographum tuum, & verba oris tui coram formidabili tribunali: ubi etiam Angeli cum tremore adsistent: tuncque lugubrem illam auditurus es vocem: *Ex ore tuo te judico, serve nequam.* Revera enim amare tunc ingemiscēs, & lacrymas effundes in hora illa, & nihil proficies. Miserere igitur nunc tui ipsius, & animam tuam ne oderis. Aperi oculos tuos, & vide quo pacto multi decertant: quomodo omni studio salvari contendunt: quomodo se ipsos ad omne opus bonum impellunt: quomodo seipso ab omni invidia, a maledicentia, ab odio, a risu, a fornicatione, a deliciis, a pugnis atque contentionibus custodiunt: & quo pacto angustam amplexi sunt viam, jejunantes, vigilantes, afflictiones atque adversa sustinentes, gementes & flentes: quo pacto lampades lucidas præpararunt: quo pacto os eorum omni tempore immortalem Sponsum laudat & glorificat, oculique ipsorum in ejus pulchritudinem intuentur, & anima eorum exultat. Considera ac vide, quoniam appropinquat, & non tardabit. Veniet enim, ut diligentes ipsum lætos reddat. Veniet, ut consoletur lugentes hic ac flentes, non quidem mortuum, vel temporarium aliquod pecuniarum detrimentum; at propter damnum peccati, & propter deperditum regnum, cujus non erit finis, & ob beatas illas paradisi delicias, unde ejecti sumus, transgredientes præceptum Dei: quo iterum redeunt qui hic lu-

Α μαπα· μίσησον βάμματα τοικίλα, εἰδασμὸν, ὠραῖσμον, γαυρασμὸν, καὶ τὰ αὐτῶν δαμονικὰ ἄσματα, κιθάρας καὶ αὐλοὺς, καὶ τὰ χερῶν κρότες, καὶ τὰς ἀπάντηας καὶ ἀχήμενας φωνὰς. Ἡ δὲ οὐκ οἶδας ἀδελιέ, ἔτι ταῦτα πάντα τὸ Διαβόλου ἀπορά ὅτι; Ταῦτα πάντα τὰ ἔδνη τὸ κόσμος τοῖς οἷς οὐκ ἔστιν ἐλπίς σωτηρίας· μὴ οὖν ὁμοιωθῶμεν τοῖς ἐδνεσιν, οἷς οὐκ ἔστιν ἐλπίς σωτηρίας, ἵνα μὴ συγκατακεῖθωμεν αὐτοῖς. Ἀκούσατε τὸ Ἀποστόλου λέγοντος· τὸ οὖν λέγω καὶ μαρτύρομαι ἐν Κυρίῳ, μηκέτι ὑμεῖς περιπατεῖν, καθὼς καὶ τὰ λοιπὰ ἔδνη περιπατεῖ, ἐν ματαριότητι τῆς νοῦς αὐτῶν, ἐσκοτισμένοι τῇ ἀληθείᾳ. Καταλιπόντες οὖν τὰ τῶν ἐδνῶν ἔργα, μὴ εἰσραφώμεν πάλιν εἰς τὰ ὀπίσω, καὶ αὐτὰ πορεύωμεν. Ἀπαξ ἀπετάξω τῷ Σατανᾷ, καὶ τοῖς ἀγγέλοις αὐτοῦ· συμετάξω δὲ τῷ Χριστῷ, ἐπὶ πολλῶν μαρτύρων· βλέπε τινὲς συμετάξω, καὶ μὴ καταφρονήσης. Τὸ δὲ γίνωσκε, ὅτι ἐν ὥρᾳ ἐκείνῃ Ἀγγελοὶ τὰς φωνὰς σε καὶ τὰς συμεθήκας σε καὶ τὴν ἀποταγὴν ἀπεγράψαντο· καὶ ἐν τοῖς ἔργοις φυλάττονται ἕως τῆς φοβερᾶς ἡμέρας τῆς κείσεως. Οὐ φοβῇ; ἢ φοβήσῃ; ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς κείσεως περιφέρουσιν Ἀγγελοὶ τὸ χειρόγραφόν σε, τὰ ῥήματα τῆς εὐδοκίας σου ἐμπεραθεῖν τὸ φοβερὸν βήματος, ὅπως καὶ Ἀγγελοὶ μὲν βόμους παύσανται. Καὶ τότε ἀκούσας ἔχεις ὁδωηρὰν φωνὴν, ὅτι ἐκ τῆς εὐδοκίας σου κενώσῃ σε, πονηρὴ δὲ ἔσται. Οὕτως γὰρ τότε τοικρὸν σε ἀξίσεις καὶ δακρύσεις ἐν τῇ ὥρᾳ ἐκείνῃ, καὶ ὁδὸν ὠφελήσεις. Ἐλέησον σεαυτὸν, καὶ μὴ μίσῃσης τὴν ψυχὴν σου. Ἀνοίξον τὰς ὀφθαλμούς σου, καὶ ἴδε πῶς ἀγωνίζονται πολλοὶ, πῶς πονοῦν δάξουσι σωθῆναι, πῶς βιάζονται εἰς τὰν ἔργον ἀγαθόν, πῶς φυλάττουσιν ἑαυτοὺς ἀπὸ φθόνου, ἀπὸ λοιδορίας, ἀπὸ μίσους, ἀπὸ γέλως, ἀπὸ τῆς πορνείας, ἀπὸ τῆς βουφῆς, ἀπὸ μάχης, ἀπὸ παντὸς κακοῦ ἄλλου· πῶς δὲ τὴν σενήν καὶ τεθλιμμένον ὁδὸν ἠγάπησαν, νηστεύοντες, ἀχρυπνέοντες, κακοπαθεῖντες καὶ κλαίοντες· πῶς τὰς λαμπάδας ἠτοίμασαν φαρδράς· πῶς τὸ εἶμα αὐτῶν πάντοτε ὑμνεῖ καὶ δοξάζει τὸ ἀθάνατον νυμφίον· οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτῶν πάντοτε κατανοοῦσιν εἰς τὸ κάλλος αὐτοῦ, καὶ ἡ ψυχὴ αὐτῶν ἀγαλλιάται. Κατανόησον καὶ ἴδε, ὅτι ἠγγικε καὶ ἡ βραδυΐα· ἔρχεται γὰρ, ἵνα ἀφραγῇ τὰς ἀγαπῶντας αὐτόν· ἔρχεται, ἵνα πᾶσα καλέσῃ τὰς πενθήσαντας καὶ κλαύσαντας, ἢ τὸ νεκρὸν, ὅσοι τὴν πορνείαν καὶ τὴν χερνύων ζηνίαν, ἀλλὰ καὶ τὴν ἀπεισίαν ἀμαρτίαν, τὴν βασιλείαν ἧς οὐκ ἔστι τέλος, καὶ τὴν μακαρίαν βουφὴν τὴν πορνείαν, ὅθεν ἔβλεψεν πᾶσιν τὴν ἐντολήν τὴν Θεοῦ, ἐνταῦθα πάλιν ἐπανέρχονται οἱ πονοῦντες

Ephes. 4.

Luc. 19.

Θέντες ἔκλαιοντες· ἔρχεται, ἵνα σεφανώσῃ τὰς νομίμως ἀθλήσαντας, ἔκ τὴν ἐσπέρην ἔτεθλιν μωρὴν ὁδὸν ἀγαπήσαντας· ἔρχεται, ἵνα ἐλεήσῃ τὰς ἐλεήμονας· ἔρχεται, ἵνα μακαρίσῃ τὰς δι' αὐτὸν πτωχεύσαντας· ἔρχεται, ἵνα ἐμπλήσῃ ἀγαθὰ τὰς δι' αὐτὸν πεινῶσας, ἔκ διψήσαντας· ἔρχεται φωτίσαι τὰ κρυπτά τῆς σκοτίας, ἔκ φανερώσαι τὰς βλαβὰς τῶν καρδιῶν. ἔκ τί σιωπῶντος ἔλέγω; ἔρχεται, ἀποδοῦναι ἐκάστῳ κατὰ τὰ ἔργα αὐτοῦ· ἔρχεται, ὅτι ἐπὶ ἀπὸ γῆς, καθὼς τὸ πρῶτον, ὅτι ἔξ ἑρῶν μὲν διωάμεως καὶ δόξης πολλῆς. Τότε αἱ σάλπιγγες σαλπύσσουσιν ἐκ τῶν ἑρῶν, καὶ αἱ διωάμεναι αὐτῶν σαλευθήσονται, ἡ γῆ πᾶσα, ὡς τὸ ὕδωρ τῆς θαλάσσης, βέμβει ἀπὸ τῆς δόξης αὐτοῦ· ποταμὸς πυρὸς πορεύεται ἐμπροσθεν αὐτοῦ, καθαρὴ τὴν γῆν ἀπὸ τῶν ἀνομιῶν. Εἴπα κραυγὴ γίνεται ἀφ' οὗ· ἰδοὺ ὁ νυμφίος ἔρχεται· ἰδοὺ ἡ προεδοκιμηθεὶς χαρὰ ἔρχεται· ἰδοὺ ἔρχεται τῶν δικαίων τὸ καύχημα, ἡ δικαιοσύνη ὁ ἥλιος· ἰδοὺ ἔρχεται ὁ βασιλεὺς τῶν βασιλευντων, ὃς τὸ βασιλείας ὅτι ἔσται τέλος· ἰδοὺ ἔρχεται ὁ δίκαιος κριτής· ἰδοὺ ἔρχεται, καὶ ἔξέρχεται εἰς ἀπάντησιν αὐτοῦ. Τότε ἔρχονται μὲν χαρὰς οἱ ἔχοντες τὰς λαμπάδας αὐτῶν φαιδράς, καὶ τὴν ἐσθῆτα λαμπράν, καὶ αἰκῆσαι τῆς φωνῆς ἔξ νυμφίος, λέγοντος πρὸς αὐτούς· Δεῦτε οἱ δούλοισί μου τῷ πατρί μου, κληρονομήσατε τὴν ἡτοιμασμένην ὑμῖν βασιλείαν ἀπὸ καταβολῆς κόσμου. Παντὶ δὲ ἡγομένης τῆς κραυγῆς ταύτης, ἔξέρχονται εἰς ἀπάντησιν αὐτοῦ οἱ ἔχοντες φαιδράς τὰς λαμπάδας, φαιδρὸν μὲν πολλῆς παρρησίας ἀγαλλιώμενοι καὶ θαρρύντες, ὅτι αἱ λαμπάδες αὐτῶν ὅτι ἐσβέσθησαν. Τότε σὺ θεωρήσας ἑαυτὸν ἐν πολλῇ θλίψει καὶ δεινῇ ἀποτυχίᾳ, καὶ ἀνάγκῃ ἀφορητῇ, καὶ βλέπων τὴν λαμπάδα σου σβεσθεῖσαν, μὲν ἀρχώης λέγεις· ἀδελφοί μου, χεῖρα δέ μοι μικρὸν ἔλαβον, ὅτι ἡ λαμπάς μου ἐσβέσθη. καὶ ἀποκρίνεται λέγουσί σοι· μή ποτε ἔμῃ ἀρκέσῃ ἡμῖν καὶ ὑμῖν· ἀλλὰ πορεύεσθε πρὸς τὰς πωλῆντας, καὶ ἀγοράσατε· καὶ ὑπάγετε μετὰ θλίψεως καὶ ὀδυῶν καὶ στεναγμῶν, πικρῶς δακρύων, μηδαμῶς δειστικῶν ἀγοράσαι· διότι ἐλύθη ἡ τῆς ζωῆς πανήγυρις, καὶ πᾶσα ἡ ζωὴ αὐτῶν βέμβει, ὡς τὸ ὕδωρ τῆς θαλάσσης. Παρῆλθον δὲ καὶ οἱ ἐν ταῖς θύραις τῶν ἐκκλησιῶν ὡς καθεσθήμενοι πένητες, καὶ πωλῶντες ἐκεῖ τὸ ἔλαβον· Πανταχόθεν οὖν ἐσποχωρῶμενος καὶ ἀπορῶν, λέγεις κλαίων καὶ ὀδυρόμενος· ὑπάγω, κρῶ εἰς τὴν θύραν τῆς ἀπολαύσεως τῆς Χειρὸς· τίς οἶδεν εἰ ἀνοίξει μοι; καὶ ἐλθὼν κρῶ· καὶ ἀποκρίνεται σοι ἔσθω ὁ νυμφίος· ἀμὴν λέγω σοι, ὅτι οἶδά σε.

A gent ac plorant. Veniet, ut coronet eos, qui legitime hic certaverint, & angustam arctamque viam amaverint. Veniet, ut misericordium misereatur. Veniet, ut eos, qui propter ipsum hic voluntariam paupertatem subierunt, beatificet. Veniet, ut bonis eos repleat, qui propter ipsum esurierunt & sitierunt. Veniet, illuminaturus abscondita tenebrarum, & manifestaturus confilia cordium. Et ut breviter dicam, veniet, redditurus unicuique secundum opera sua. Veniet, sed non amplius a terra, sicut antea; verum ex coelis cum potestate & gloria ingenti. Tunc tubæ resonabunt e coelis, & virtutes eorum commovebuntur. Terra tota instar aquæ maris, a facie gloriæ ipsius contremiscet. Fluvius igneus coram ipso præcurret, qui terram ab iniquitatibus expurget. Deinde clamor repente fiet: Ecce sponsus venit. Ecce jam gaudium expectatum adest. Ecce nunc justorum gloria, sol justitiæ adventat. Ecce venit Rex regum, cujus regni non erit finis. Ecce justus Judex venit. Ecce venit, exite obviam ei. Tuncque cum gaudio prodibunt, habentes lampades suas lucidas, & vestes splendidas; audientque vocem sponsi ad ipsos dicentis: *Venite benedicti Patris mei, possidete paratum vobis regnum a constitutione mundi*. Plane igitur ad illum clamorem in occursum ei procedent, portantes manibus suis lampades lucidas, alacres ac læti magna cum fiducia, exultantes, beneque sperantes, quod lampades ipsorum non sint extinctæ. Tunc autem te ipsum in magna tribulatione, atque angustia, & gravi calamitate, necessitateque intolerabili constitutum videns, lampademque tuam extinctam cernens, valde confusus dices: *Commodo mihi præbete, fratres mei, modicum olei, quia lampas mea extincta est*. Illique respondentes, dicent tibi: *Ne forte non sufficiat nobis & vobis: ite potius ad vendentes, & emite vobis*. Et tunc abibis cum magna afflictione, & dolore, ac gemitu, amare illacrymans ac plorans, & nusquam inveniens ubi oleum tibi compares, eo quod soluta jam sit atque finita vitæ præsentis celebritas: omnisque vita ipsorum trepidabit, velut aqua maris. Præterierunt & qui præ foribus ecclesiarum sedere solebant pauperes, oleumque illic vendebant. Undique igitur in summam angustiam anxietatemque tunc conjectus, plorans ac lugens, dices: *Vadam & pulsabo ad ostium misericordiæ Christi: quis scit, an aperiet mihi? & accedens pulsas; respondetque interius tibi sponsus: Amen dico tibi, nescio te: discede a me operarie*

2. Tim. 2.

Matth. 5.

1. Cor. 4.

Rom. 2.

Matth. 24.

Luc. 21.

Daniel. 7.

Matth. 25.

Matth. 25.

Matth. 25.

Luc. 13.

iniquitatis. Non es misertus aliorum : nec a me modo misericordiam obtinebis. Noluisti voces audire pauperum : neque ego jam tuam audire volo. Sacras meas scripturas audiebas, & deridebas : atque ideo huc introire tibi non concedam. Prophetas & Apostolos meos non recepisti : ideo verbum, quod locutus sum, illud te judicabit in die isto novissimo. Discede a me : non recipit te angusta porta. Carnem tuam pavisti, animam vero tuam occidisti : quomodo ergo vis huc intrare, & regnum meum contaminare? Carnis tuæ stolam polluisti : os tuum conviciis ac maledictis replevisti, & proximum tuum odisti : voluntatem diaboli perfecisti, meam vero abjecisti : & nunc introire huc postulas, quo nihil præmisisti, ubi nihil habes repositum? non lacrymas, non ploratum, ac ejulatum, non jejunia, non vigiliis, non psalmodiam, non virginitatem, non patientiam, non elemosynam. Cumque ex his nihil huc præmiseris, quid quæris? Istud quippe domicilium inhabitant, qui propter me voluntariam paupertatem sectati sunt. Hoc regnum misericordium est. Hæc lætitia eorum, qui in mundo luxerunt atque planxerunt, est. Istud gaudium eorum, qui poenitentiam egerunt, & sua peccata deplanxerunt, est. Hæc requies vigilantium est, & jejunantium. Hæc vita viduarum & pupillorum est. Hic qui in mundo esurierunt ac sitierunt, lætantur & exultant in sæcula. At tu recepisti bona tua in vita tua : discede a me in ignem æternum. Ista porro audiens, stabis confusione plenus. Consistente autem sic te ibi, resonabit ad aures tuas vox lætitiae & exultationis, & agnosces uniuscujusque sodalium atque amicorum tuorum voces : & tunc acerbè ingemiscens ac plangens, dices. Hei mihi mihi mihi infelici, quomodo hac sum privatus gloria, & a sociis amicisque meis propter mala ac stulta opera mea privatus? Revera justum est Dei judicium, & merito jam patior. Nam illi in summa abstinentia vivebant : ego autem convivia ac prandia sectabar. Illi divinas laudes canebant : ego autem tacebam. Illi precibus intenti erant : ego vero mente vaga distrahebar. Illi seipsos humiliabant : ego vero superbiebam. Illi seipsos despiciebant : ego vero mihi placebam. Illi lacrymas profundeabant : ego vero ridebam. Ideo nunc illi gaudent atque exultant : ego autem in luctu ac dolore versor. Illi lætantur : ego vero plango. Illi cum Christo in sempiterna regnant sæcula : ego autem cum Antichristo in ignem æternum mittor? Væ mihi

A ὕπαγε ἀπὲς ἐμῶν ἔργα τὰ τῆς ἀνομίας. Οὐκ ἠλέησας, ὁδὸν ἐλεηθῆσῃ. ὁδὸν ἠκυσας τῆς πένητος τῆς φωνῆς, ὁδὸν ἐγὼ τὴν σὴν ἀκέω. τὰς ἀγίας μὲν Γραφὰς ἠκυσες καὶ κατελέλυσας, ἀλλὰ τὸ πᾶν ὡς ἔχων σοὶ εἰσελθεῖν. ἔλυσας τὰς Προφῆτας καὶ Ἀποστόλους μὲν, ἀλλὰ τὸ πᾶν ὁ λόγος, ὃν ἐλάλησα, ἐκείνος κενεῖ σε ἐν ταύτῃ τῇ ἐσχάτῃ ἡμέρᾳ. Ἀπελθε ἀπὲς ἐμοῦ. ὃ ὧς δέχεται σε ἡ σενὴ πύλη. Εἴθρεψας τὴν σάρκα σου, τὴν δὲ ψυχὴν σου ἐφόνυσας. πῶς βέλει ὧδε εἰσελθεῖν, καὶ μιᾶν μὲν τὴν βασιλείαν; τὴν σαρκὸς σου ἐμίανας τὴν εὐλογίαν, τὸ εἶμα σου λοιδορίας ἐπλήρωσας, τὴν πλησίον σου ἐμίσησας, τὰ δελήματα τῆς Διαβόλου ἐποίησας. τὰ δὲ ἐμὰ δελήματα ἀπερρίψας. καὶ νῦν ὡς θαλαῖς εἰσελθεῖν, ὅπως ὁδὸν ἐν πορθέμεν; ὅπως ὁδὸν ἐν ἔχεις ἀποκείμενον; ὃ δάκρυα, ὃ κλαυθμὸν, ὃ νηστείαν, ὁδὸν ἀγρυπνίαν, ὃ ψαλμοδίαν, ὃ πρῶτον, ὃ χριστιανισμόν, ὁδὸν ἐλεημοσύνην. Οὐδὲν ἀπὸ τούτων μὴ πορθέμεν ὧδε, τί ζητεῖς; τὸ πᾶν τὸ κατοικητήριον οἱ δι' ἐμὲ πτωχίσαντες οἰκοῦσιν. αὐτὴ ἡ βασιλεία πάντων ἐλεημόνων ἐστίν. αὐτὴ ἡ ἀφροσύνη πάντων πεινησάντων ἐστίν. αὐτὴ ἡ χαρὰ τῆς μετανοησάντων καὶ κλαυσάντων ἐστίν, καὶ τῆς θρηνησάντων τὰς ἑαυτῶν ἀμαρτίας. αὐτὴ ἡ ἀνάπαυσις πάντων ἀγρυπνούντων καὶ νηστεούντων ἐστίν. αὐτὴ ἡ ζωὴ πάντων χηρῶν καὶ ὀρφανῶν ἐστίν. ὧδε οἱ πεινῶντες καὶ διψῶντες ἀφροσύνην εἰς τὰς αἰῶνας. Σὺ δὲ ἀπέλαβες τὰ ἀγαθὰ σου ἐν τῇ ζωῇ σου. πορθείς ἀπὲς ἐμῶν εἰς τὸ πῦρ τὸ αἰώνιον. Ταῦτα ἀκέων, ἵστασαι κατηχυμυλῶς. ἵστα μὲν δὲ σου ἐκεῖ, ἔρχεται εἰς τὰ ὧτά σου φωνὴ ἀφροσύνης καὶ ἀγαλλιάσεως, καὶ γνωρίσεις τὴν φωνὴν ἐνός ἐκείνου ἐτάραξας σου, καὶ τότε πικρὸν σενάξεις, λέγων. οἱμοὶ τῷ ἀδελφῷ, πῶς ἐσερήθην τῇ δόξης ταύτης, καὶ ἐχωρέθην ἀπὸ αὐτῶν ἀλλὰ τὰ πονηρὰ μὲν καὶ φαῦλα ἔργα. Οὕτως δικαίᾳ ἡ κείνης τῆς Θεῶν. οὕτως δικαίως ἔπαθον. Ἐκεῖνοι γὰρ ἐνεκρατῶντο. ἐγὼ δὲ τὰ αἶμα καὶ τὰ δειπνα ἐδίωκον. ἐκεῖνοι ἐψάλλον. ἐγὼ δὲ ἐσιώπων. ἐκεῖνοι πορθεύοντο. ἐγὼ δὲ ἐμετεωρίζομην. ἐκεῖνοι ἐταπεινῶν ἑαυτούς. ἐγὼ δὲ ὑπερηφανόμην. ἐκεῖνοι κατεφρόνουν ἑαυτῶν. ἐγὼ δὲ ἐκαλωπιζόμην. ἐκεῖνοι ἐδάκρυον. ἐγὼ δὲ ἐγέλων. Διὰ τούτων ἐκεῖνοι νῦν ἀγαλλονται. ἐγὼ δὲ ὀδύρομαι. ἐκεῖνοι ἀφροσύνην εἰς τὸ πᾶν. ἐγὼ δὲ κλάω. ἐκεῖνοι βασιλεύουσιν ὡς τῷ Χριστῷ εἰς τὰς ἀπεράντας αἰῶνας. ἐγὼ δὲ μετὰ τῷ Ἀντιχρίστῳ πέμπομαι εἰς τὸ πῦρ τὸ αἰώνιον. Οὐαὶ μοι τῷ ἀδελφῷ, τί μοι γέγονε; πόσων ἀγαθῶν ἐζημιώθην; ἵνα

μικρὸν χρόνον τὸ δέλημα ἔ Διαβόλε ποιήσω. Ἀ
 Νῦν ἔγνω ὅτι ἕκαστος κατὰ τὰ ἔργα αὐτοῦ ἀπο-
 λαμβάνει. ἄρτι ἔγνω ὅτι ἐνέπαυξε καὶ ἐσκελίσε
 με ὁ μάταιος κόσμος. Ὡς πῶς ἄγαθὸν ἑμαυ-
 τὸν ἐξέρεψα. πῶς ἰσχυρὸν ἐπαθόν. πῶς οἷς ὃ
 κακοῖς ἑμαυτὸν παρέδωκα. Ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα
 οὐδυνόμενος λέξεις, καὶ ὁδὸν ὠφελήσεως. ἔ γάρ
 ὅστις ἐκεῖ ὄφελος ἔ μετανοήσας. Διὰ τὸ πᾶν
 γένοιτο καὶ ἁμαρτυροῦνται ἡμῖν αἱ θεῖαι Γρα-
 φαὶ πάντων ἀγίων Ἀποστόλων καὶ Προφητῶν, ὅτι
 τὰ ἀγαθὰ, ἃ ἠτοίμασεν ὁ Θεὸς τοῖς ἀγαπῶσιν
 αὐτὸν, ὁφθαλμοῖς οὐκ εἶδε, καὶ ὅτι οὐκ ἤκουσε,
 καὶ ἐπὶ καρδίαν ἀνθρώπου ἁμαρτωλοῦ οὐκ ἀνέ-
 βη. Ἡκούσας πάλιν ἔ Κυεῖς λέγοντος. μὴ φο-
 βῆσθε ἀπὸ τῶ ἀποκτενόντων τὸ σῶμα. Καὶ ἀλ-
 λαχθε πάλιν. μακάριοι οἱ διεδωγμένοι ἐνεκεν
 ἐμοῦ. Διὰ τὸ πᾶν λέγει καὶ ὁ Ἀπόστολος. μὴ πλα-
 νῶσθε. Θεὸς ἔ μνησθήσεται. ὁ γὰρ εἰς ἀπειρήν
 ἀνθρώπου, τὸ πᾶν καὶ θεοῖς. ὁ ἀπείρων εἰς τὴν
 σάρκα ἑαυτοῦ, ἐκ τῆ σαρκὸς θεοῦ φθορὰν. ὁ ὃ
 ἀπείρων εἰς τὸ πνεῦμα, ἐκ τῆ πνεύματος θεοῦ
 ζωὴν αἰώνιον. ὅτι οἱ ἀπείροντες ἐν δάκρυσιν, ἐν
 ἀγαθίᾳ θεοῦ. Ἐκεῖθεν παρορᾶτε, ἀδελ-
 φοί μου, καὶ μνησθήτε πάντων γεγραμμένων. Ἰζηλ-
 θεν ὁ ἀπείρων ἔ ἀπείρας τὸ ἀπείρον αὐτοῦ. Τίς ὁ
 Ἰζηλθὼν καὶ ἀπείρας; ὁ καλὸς οἰκοδεσπότης, ὁ
 Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός. Τίς ὁ ἑσφρε; τὸ
 λόγον ἔ διαγγελίᾳ, τὰς ἀγίας αὐτοῦ ἐντολὰς.
 Πῶς ὁ ἑσφρεν; ἐν ποίᾳ γῇ; ἐν ταῖς καρδίαις
 πάντων ἀνθρώπων, εἰς πάντα τὰ πέρατα ἔ κόσμος.
 ὁ γὰρ ἔ πάντες ὑπακούοι ἔ διαγγελίᾳ, ὁδὸν
 πάντες ποιοῦσι νέωμεν, ἵνα πεσὼν ὁ ἀπείρων ἔ
 Κυεῖς ποιήσῃ καρπὸν. ὁ γὰρ ἐν χέρσιν καὶ ἀκάν-
 θαις καὶ ἀπάτη ὄντες, ἀποδέχονται τὸ λόγον,
 καὶ ὑπομεινῶν καὶ πλεόντων καὶ ἡδονῶν ἔ
 βίᾳ πορνεύοντες συμπνέγοντες, καὶ ἔ τελεσφορῶ-
 σιν. Ὑμεῖς ὃ ἀγαπῶντες, ἀδυνατετε τὰς καρδίας
 ὑμῶν πρὸς ἀποδοχὴν τῆς διαγγελίᾳ, καὶ μὴ
 συμπνέζει τὸ νοῦν ὑμῶν ἢ πολλὴ μέμνη τῆς βίᾳ.
 Περὶ τῆς χρείας δράμωμεν, καὶ μὴ περὶ τῆς βυ-
 φῆς. εἰ δὲ τῇ αὐταρκείᾳ τοιχίσθητε, ἀνάπαυσιν ἔξε-
 τε. εἰ δὲ τὴν βυφὴν διώξετε, καὶ τὴν πλεονε-
 ξίαν, ὁ κόπος πολὺς, καὶ ὁ δρόμος ἄσπετος, καὶ
 ἡ θλίψις ἀπλήρωτος, καὶ ὁ βίος πολυμέμνητος.
 Ἐνὸς δὲ ἔστι χρεία, ἀδελφοί μου, καθὼς φησὶν ὁ
 Κύριος. καὶ ταῦτα ἔδει μεμνημένως ποιεῖν ἅπα-
 τὴν ἀνάγκην ἔ σώματος, καὶ κεῖνα ἀσφαλείως ἅπα-
 τὴν σωτηρίαν τῆς ψυχῆς ὑμῶν. ὁδὸν γὰρ ἀνώτε-
 ρον ψυχῆς. Περὶ ταύτης, ἀδελφοί μου, δρά-
 μω-

infelici, quid mihi accidit? quantorum bo-
 norum jacturam feci, ut modico hic tem-
 pore voluntatem diaboli peragerem! Nunc
 agnosco, unumquemque secundum opera
 sua recipere. Nunc agnosco me a vanissi-
 mo mundo illusum ac supplantatum esse.
 O quibus quantisque me bonis privavi! &
 quam confusionem, & quanta mihi ipsi ma-
 la conciliavi! Hæc & similia cum planctu ac
 dolore dices, & nihil omnino proficies:
 nullus enim ibi poenitentiae locus erit, vel
 utilitas. Propterea denunciant testanturque
 nobis per sanctos Apostolos & Prophetas
 divinæ scripturæ, quod bona quæ præpa-
 ravit Deus diligentibus se, nec oculus vi-
 dit, nec auris audivit, nec in cor hominis
 peccatoris ascenderunt. Audisti rursus dicen-
 tem Dominum: *Nolite timere eos, qui occi-*
dunt corpus. Et alibi rursus: *Beati qui*
persecutionem patiuntur propter me. At-
 que ideo dicit etiam Apostolus: *Nolite*
errare: Deus non irridetur. Quod enim se-
minaverit homo, hoc & metet. Quoniam
qui seminat in carne sua, de carne & metet
corruptionem: qui autem seminat in spiri-
tu, de spiritu metet vitam æternam. Nam
 qui seminant in lacrymis, in exultatione
 metent. Attendite igitur, fratres mei, &
 mementote eorum, quæ scripta sunt: *Exiit*
qui seminat seminare semen suum. Et quis
 exiit, ac seminat? Bonus paterfamilias Do-
 minus noster Jesus Christus. Caterum quid
 seminavit? Verbum Evangelii, & sancta
 sua præcepta. At ubi seminavit, & in qua
 terra? In cordibus hominum per omnes fi-
 nes mundi. Sed non omnes obediunt Euan-
 gelio: neque omnes faciunt novalia, ut
 ubi ceciderit semen Domini, ibi fructifi-
 cet: verum in terra inculta, & inter spi-
 nas decepti suscipiunt verbum: atque inter
 curas, & divitias, ac voluptates sæculi am-
 bulantes, suffocant illud, & non producunt
 fructum. Vos autem, dilectissimi, cor ve-
 strum ad susceptionem Evangelii præpa-
 rate, & nequaquam mentem vestram sol-
 licitudo nimia hujus sæculi suffocabit. Non
 ob delicias, sed necessitatis ergo curramus.
 Si enim quæ sunt satis, tantummodo per-
 sequimini, non erit quod multum labore-
 tis. Sin vero delicias atque divitias consecta-
 mini, hic jam labor multus, & cursus in-
 stabilis, ac tribulatio inexplebilis, & vita
 curis atque anxietatibus plena. *Unum porro*
est necessarium, fratres mei, sicut ait Do-
minus. Verumtamen & ista aliquatenus oport-
tebat curare ac facere propter necessitatem
corporis; & illa assidue ob salutem animæ
vestræ: nihil enim nobilius sublimiusque
est anima: cujus causa, fratres, curramus,

1. Cor. 2.
Isai. 64.

Matth. 10.

Matth. 5.

Galat. 6.

Psalm. 125.

Matth. 13.

Rom. 10.

Matth. 13.

Luc. 10.

Дис. 6.

quo-

κλαύουσιν· ἔα οἱ ἐμπεπλησμένοι, ὅτι πεινάσετε· ἔα ὑμῖν τοῖς πλοίοις. Καὶ πάλιν Ἀφ' ἧς Προφήτης λέγει· ἔα οἱ λέγοντες τὸ πονηρὸν καλόν, καὶ τὸ καλὸν πονηρὸν, οἱ τιθέντες τὸ πικρὸν γλυκὺ, ἔ τὸ γλυκὺ πικρὸν· ἔα οἱ δικαῖνους ἡ ἀσεβῆ ἕνεκεν δώρων, ἔ τὸ δίκαιον ἡ δικάως ἀγρόντες· ἔα οἱ ἐγερόμενοι τὸ πρῶτον, ἔ τὸ σίκερα διώκοντες, οἱ μῶνοντες τὸ ὄψιν· ὁ γὰρ οἶνος αὐτοὺς συγκάωσεν· μὴ γὰρ κινδάρως ἔ τυμπάνων καὶ αὐλῶν ἡ οἶνον πίνουσι, τὰ ἔργα ἡ Θεῷ ὅσα ἐμβλέπουσι, καὶ τὰ ἔργα τῶν χειρῶν αὐτῶν ἡ κατανοοῦσι. Ταῦτα καὶ τὰ τέτων ὁμοία τῶν φιλοκόσμων καὶ φιλοσάρκων ἀνθρώπων, ἔχι τῶν φιλοχρίστων. Θέλεις ὅ καὶ τῶν φιλοχρίστων ὀλίγα ἀκῆσαι, τῶν τὴν σενὴν ὁδὸν βαδίζόντων; ἀκῆσον ἡ Ἀποστόλος λέγοντος· ἐν παντὶ σωιζῶντες ἑαυτοὺς ὡς Θεῷ διάκονοι, ἐν ἡπομονῇ πολλῇ, ἐν θλίψεσιν, ἐν ἀνάγκαις, ἐν σενοχωρίαις, ἐν πληγαῖς, ἐν φυλακαῖς, ἐν ἀκαταστασίαις, ἐν κόποις, ἐν ἀρυπνίαις, ἐν νηθείαις, καὶ πᾶσι ἑξῆς. Καὶ πάλιν ὁ Κύριος· ἀναστάντες προσδύχεσθε, ἵνα μὴ εἰσέλθῃτε εἰς πειρασμόν· τὸ μὲν πνεῦμα πρῶτον, ἡ ὅ σὰρξ ἀσθενής. Τί οὖν χρῆσθε ἀδελφοί μου; ἰδοὺ ἡκῆσατε, πῶς μακαρίζοντες οἱ τὴν σενὴν ὁδὸν ὁδῶντες, καὶ πῶς ταλανίζονται οἱ τὴν πλατείαν καὶ ἀρύχωρον ὁδὸν πεπατῶντες. Δεῦτε οὖν ἀφέντες ἡ πλατείαν ὁδὸν ἡ ἀπάγεσαν εἰς τὴν ἀπώλειαν· κοπιάσωμεν μικρὸν χρόνον, ἵνα βασιλεύσωμεν εἰς τὰς ἀπεράντας αἰῶνας, πάντοτε πρὸ ὀφθαλμῶν ἔχοντες ἡ ἐρχόμενον κῆνον ζῶντας ἡ νεκρῶς, καὶ αἰεὶ μνημονεύοντες ἡ ἀγωνίᾳ ζωῆς, ἔ τὴν ἀθανάτου βασιλείας, ἡ μὴ Ἀγγέλων χορείας, καὶ ἡ μὴ Χερσὸς ἀγωνίης. Ἐνθυμήθητι, ὅτι σπῆν ἔχει ὁ βίος, εἰ μὴ δάκρυα, ἡ ὀνειδισμὸς, ἡ λοιδορία, καὶ ῥαθυμία, καὶ πόνος, καὶ νόσος, καὶ γῆρας, καὶ ἀμαρτία, καὶ θάνατος· καὶ μὴ ἀγαπήσῃς ἡ κόσμον· βλέπε μὴ τέρψῃ σε ὁ κόσμος ἔπος, καὶ σκελίση, καὶ γυνὸν πρᾶπέμψῃ εἰς κῆνον ἡ αἰῶνα· μνημόνευε ἡ λέγοντος, ἀλλοτρίως προσδύχεσθε· μὴ ὀφθαλμοῖς τοῖς τῷ βίῳ ἀνθρώποις. Ὁ ψαλμὸς πάντοτε ἐπὶ τῷ σώματι σου ἔστω· ὁ Θεὸς γὰρ ὀνομαζόμενος φυγαδεύει τὰς δαίμονας. Καὶ εἰς ἔργα τὴν χεῖρα κινεῖς, ἡ γλῶσσα ψαλμέτω, ὁ νῦν προσδύχέτω. Καὶ αὐτὸς ὁ Κύριος δι' ἑαυτοῦ νηδεύει ἡ πρᾶκαλεῖ, ἵνα ἀπαντεῦθον ἀτρεπίσωμεν ἑαυτοὺς· καὶ εἰ τι ἡμάρτομεν, καὶ πρᾶπέσωμεν, ὡς ἔχομεν ἡ τὴν μετανοίας καμρόν, ἀφ' ἡ δακρύων θεραπεύσωμεν. Ὁ καμρὸς τῆς μετανοίας ὀλίγος ἐστὶ· τῆς δὲ βασιλείας τῶν ἔρανων τέλος ὅσα ἐστὶ. Τὰς ἀγίας μακα-

εἰζω-

A quoniam lugebunt & flebunt. Vae qui saturati estis : quoniam esurietis. Vae vobis divitibus. Et rursus per Prophetam ait : Vae his, qui Isai. 5. dicunt malum bonum, & bonum malum : qui ponunt lucem tenebras, & tenebras lucem : qui ponunt amarum dulce, & dulce amarum. Vae qui justificant impium pro muneribus, & iusti tollunt. Vae his, qui consurgunt mane, & siceram sequuntur, qui expectant vesperam : vinum enim comburet eos. Nam B cum citharis, & tympanis, ac tibiis vinum bibunt ; opera autem Dei non respiciunt, & opera manuum ejus non considerant. Hæc, & istis similia hominum mundanorum sunt & carnalium ; non autem eorum qui Christum diligunt. Vis porro etiam pauca Christi devotorum, qui per angustam incedunt viam, audire ? Apostolum ausculta dicentem : In 2. Cor. 6. omnibus exhibeamus nosmetipsos, sicut Dei ministri, in multa patientia, in tribulationibus, in necessitatibus, in angustiis, in plagis, in C carceribus, in seditionibus, in laboribus, in vigiliis, in jejuniis, & aliis quæ ibidem sequuntur. Rursumque Dominus : Surgite & Matth. 26. orate, ut non intretis in tentationem : Spiritus enim promptus est, caro autem infirma. Luc. 22. Quorsum ergo debito obstricti manetis, fratres ? Ecce audistis, quomodo beati prædicantur, qui per angustam incedunt viam : & quo pacto miseri atque infelices habentur, qui latam ac spatiosam inambulant. Venite igitur, & relicta via lata, quæ in perditionem deducit, laboremus hic exiguo tempore, ut postmodum in omnem æternitatem regnemus, semper præ oculis habentes eum, qui ad judicandum vivos & mortuos veniet ; semperque memoria recolentes vitam æternam, ac regnum immortale, mansionem cum Angelis, & conversationem cum Christo. Cogita atque perpende tecum, E quomodo hæc vita nihil contineat, nisi lacrymas, impropria, maledicta, convicia, labores, morbos, senectutem, peccata, & mortem. Quare noli diligere mundum, & vide ne ejus capiaris oblectamentis, teque supplantet, ac nudum in alterum illud sæculum mittat. Memineris ejus qui ait : 1. Thessal. 5. Sine intermissione orate. Ne oblecteris iis, quæ in hac vita jucunda videntur. Psalmus in ore tuo sit assidue. Deus enim cum nominatur, demones fugat. Et si manum operi admo- veris, lingua psallat, & mens oret. Ipseque Dominus per seipsum hortatur & admonet, ut jam hinc paremus nos ipsos. Et si in aliquo peccavimus, atque offendimus, dum tempus poenitentiae habemus, per lacrymas nobis remedium adhibeamus. Tempus poenitentiae perbreve est : at regni coelorum nullus erit finis. Sanctos quidem

E 3

beatos

r. II.

-64.
Cor. 2.

atth. 22.

atth. II.

beatos ac felices prædicamus, & coronas eorum concupiscimus: verum certamina ipsorum imitari nolumus. An putatis eos absque laboribus ac tribulationibus sic coronatos, quemadmodum & vos cupitis? Vis audire, qualem in hac vita requiem habuerint Sancti? *Alii quidem distenti sunt: alii vero ludibria & verbera experti sunt, insuper & vincula & carceres: lapidati sunt, secti sunt, in occisione gladii mortui sunt: circumierunt in melotis, in pellibus caprinis, egen-tes, angustati, afflicti, quibus dignus non erat mundus, in solitudinibus errantes, in montibus, & speluncis, & cavernis terræ.* Ecce audistis pauca ex multis, Sanctorum nimirum delicias & requiem in hac vita: & quo pacto læti ac hilares ista omnia sustinuerint: quoniam in illa bona respiciebant in cœlis reposita, *quæ oculus non vidit, & auris non audiuit, nec in cor hominis ascenderunt.* Si a supplicio liberari velis, neminem maledictis ac contumeliis proscindas. Væ homini impio atque iniquo: quoniam dum omnes illuminabuntur, ille tenebrarum caligine obscurabitur. Væ blasphemo: nam lingua ejus colligabitur, & judici respondere non poterit. Væ avaro: quoniam divitiæ ejus effugient, & ignis ipsum excipiet. Væ pigro ac negligenti: requireret enim tempus, quod male consumsit, & quærens non inveniet. Væ fornicatori atque adultero: nam quia vestem nuptialem conspurcavit, ex regalibus nuptiis cum ignominia ejicietur. Væ maledico atque contumelioso, & cum eo simul ebrietati dedito: quoniam inter homicidas referentur, & cum adulteris cruciabuntur. Væ indulgenti deliciis ac voluptatibus hoc brevi tempore: quoniam instar agni ad cædem quæretur. Væ hypocritæ: quoniam eum pastor negabit, & lupus rapiet. Felix vero atque beatus, qui per angustam viam ambulat: nam coronam ferens in cœlum intrabit. Beatus qui vitam sublimem ducit, humilem autem sensum habet: nam Christum imitatur, & cum ipso residebit. Beatus qui multis benefecerit pauperibus: nam multos, cum judicabitur, patronos inveniet. Beatus qui ad cuncta bona seipsum impellit: nam violenti regnum cœlorum rapiunt. Quare compellamus nos ipsos ad omne opus bonum, fratres: adhortemur, ac commonefaciamus, & ædicemus alter alterum, sicut & semper facitis. De extremo judicio sit sermo atque colloquium vestrum, & de excusatione atque defensione illic nostra. Et sive aliquod opus suscipitis, sive in via ambulatis, sive in prandio ac convivio versamini, sive in vestris

A εἰζώμεν, ὥς τὰς σεφάνους αὐτῶν ἐπιθυμῶμεν· τὰς δὲ ἀγῶνας αὐτῶν ἡμεῖς δέλομεν μιμήσασθαι. ἢ δοκῆτε ὅτι χωρὶς κόπων καὶ θλίψεων ὁσάυτως ἐξεφανώθησαν, ὥσπερ καὶ ὑμεῖς βέλεσθε; Θέλεις ἀκῆσαι ποίαν ἀνάπαισιν εἶχον ἐν τῷ βίῳ τούτῳ οἱ ἅγιοι; Οἱ μὲν ἐτυμπανίσθησαν, ἕτεροι δὲ ἐμπανγνύον καὶ μαρτύρων πᾶσαν ἔλαβον ὡς δεσμῶν ὡς φυλακῆς, ἐλιδάσθησαν, ἐπείσθησαν, ἐν φόβῳ μαχαίρας ἀπέθανον, περὶ ἡλθον ἐν μηλωταῖς, ἐν ἀγνείῳι δέρμασιν, ὑπερῶμενοι, θλιβόμενοι, κακῶμενοι. ὧν οὐκ ἦν ἄξιος ὁ κόσμος. ἐν ἐρημίᾳ πλανώμενοι, ὡς ὕρεσι ὡς ἀπηλάτοις, ὡς τῆς ὁπῆς τῆς γῆς. Ἰδὲ ἠνέκατε μέρος ἐκ τῶν πολλῶν, τὴν τῶν ἁγίων τρυφὴν καὶ ἀνάπαισιν ἐν τῷ βίῳ, καὶ ὡς ἐν ἀφροσύνῃ ὑπέμειναν ταῦτα, ἐπὶ δὲ πᾶσι βλέποντες τὰ ἀποκείμενα ἀγαθὰ ἐν ἔρανοῖς, ἀὶ ὁφθαλμοὺς οὐκ εἶδε ὡς οὐκ ἦν οὐκ ἦν, ὡς ἐπὶ καρδίᾳ ἀνθρώπου οὐκ ἀνέβη. Ἐὰν θέλῃς ἐκ τῆς κολάσεως ῥυθῆναι, μηδένα ποτὲ λοιδορήσῃς. Οὐαὶ τῷ ἀνόμῳ· ὅταν πάντες φωτίζονται, ἐκεῖνος σκοτίζεται. Οὐαὶ τῷ βλασφημῳ· δεσμεύεται γὰρ τὴν γλῶσσαν, ὡς πᾶσι ἀπολογησάσθαι πρὸς τὸν Κεῖτὴν ἡ δύναται. Οὐαὶ τῷ πλεονέκτῃ· ὅτι ὁ πλεονέκτης αὐτὸς φθύνει, καὶ τὸ πῦρ αὐτὸν ὑποδέχεται. Οὐαὶ τῷ ῥαθύμῳ· ζητήσῃ γὰρ τὸ χαρὸν ὃν κακῶς ἐδαπάνησε, ζητήσας ὃ ἔχει ἀρῆσθαι. Οὐαὶ τῷ φιλοπέρνῳ· ὅτι ῥυπαίνει εὐλογίαν κυριακὴν τῆ βασιλικῆς γάμου μετ' ἀρχύνης ἐκβάλλεται. Οὐαὶ τῷ λοιδορῳ, καὶ σὺν αὐτῷ, τῷ μεθύσῳ· ὅτι μὲν φονέων πάσσονται, καὶ μὲν μοιχῶν κολάζονται. Οὐαὶ τῷ τρυφῶντι χροῖον ὀλίγον, ὅτι ὡς ἄμνος εἰς σφαγὴν ζητηθήσεται. Οὐαὶ τῷ ὑποκειτῇ· ὅτι ὁ ποιμὴν αὐτὸν ἀρνείται, ὡς ὁ λύκος ἀρπάξει. Μακάριος ὁ τὴν εὐαγγέλιον ὁδὸν ὁδεύων· σεφανηφορῶν γὰρ εἰς τὸν ἔρανὸν ἀνέρχεται. Μακάριος ὁ τὸν βίον ὑψηλὸν ἔχων, ταπεινὸν ὃ τὸ φρόνημα. Χειρὸν γὰρ μιμῆται, καὶ σὺν αὐτῷ συγκαδέσεται. Μακάριος ὁ πολλὰς ὑποποιῶν πεινήτας· πολλὰς γὰρ ἀρῆσθαι συνηγόρους κεινόμενος. Μακάριος ὁ εἰς πάντα ἀγαθὰ ἑαυτὸν βιάζομενος· ὅτι βιάσας ἀρπάξουσιν τὴν βασιλείαν τῆς εὐρανῶν. Βιάζώμεθα οὖν ἑαυτοὺς, ἀδελφοί, εἰς πάντα ἔργον ἀγαθόν, καὶ ὡς ἀκαλέσωμεν ἑαυτοὺς, καὶ νουθετήσωμεν· οἰκοδομήσωμεν εἰς τὸ ἕνα, καθὼς καὶ ποιεῖτε πάντοτε. Περὶ τῆς κείσεως ἡ ὁμιλία ὑμῶν ἔστω, καὶ περὶ τῆς ἀπολογίας ὑμῶν· ἢ ἔργον ἢ ποιεῖτε, καὶ ἐν ὁδῷ περπατεῖτε, καὶ ἐπὶ αἵσου, καὶ ἐπὶ τῆς κοίτης ὑμῶν,

ὑμῶν, εἴτε ἄλλο ἢ ποιῆτε, πάντοτε πρὸς τὴν κεί-
σεως καὶ τὴν παρυσίας τῆς Δικαιοκρίτης μεμνηνᾶτε.
καὶ ἐνδυμνῶτε ἐν ταῖς καρδίαις ὑμῶν, καὶ λέγε-
τε πρὸς ἀλλήλους, ἄρα ποταπὸν ἔστι τὸ ἔξωτε-
ρον σκοπὸς ὁκνεῖν; ἄρα ποταπὸν ἔστι τὸ πῦρ τὸ
ἀσβεστον, καὶ ὁ σκώληξ ὁ ἀκοίμητος; ἄρα ποτα-
ποὶ οἱ βρυγμοὶ τῶν ὀδόντων; Ταῦτα πρὸς ἀλ-
λήλους ὁμιλεῖτε πάντοτε, νύκτα καὶ ἡμέραν.
ὡς τρέχει ὁ πύρινος ποταμός, καὶ καθαρῶς
τὴν γῆν πᾶν ἀνομίαν τῆς ἐνυπαρχόντων αὐτῇ; πῶς
εἰλίσσεται, ὡς βιβλίον, ὁ ἔρανος; ὡς ἄσπρα
τίπιδες ὡς φύλλα ἀπὸ συκῆς; ὡς ὁκλείπει
ὁ ἥλιος καὶ ἡ σελήνη; ὡς οἱ ἔρανοὶ χιζόνται,
κελεύσονται τῷ δεσπότῃ; ὡς ἀσπράγγων ἔξ ἔραν-
ος ὁ κριτὴς καταβάνει; ὡς παραττόμενα αἱ δυνά-
μεις πᾶν ἔρανόν πρὸς τρέχουσι; ὡς ὁ φοβερός
ἐπιμαρτυρεῖται θρόνος; ὡς κλονεῖται τὸ ἔδαφος
πρὸςδεχόμενον τὴν δικαιοσύνην τὴν ἐπίδωσιν; ὡς
ἁλμύρες σάλπιγγες; πῶς ἀνοίγονται μνήματα;
ὡς ἐκτινάσσονται τάφοι; πῶς οἱ ἀπὸ αἵματος κοιμη-
θέντες, ὡς ἔξ ὑπνός, ἐγείρονται; πῶς πάλιν δρο-
μῶσιν αἱ ψυχὰς πρὸς τὰ σώματα; ὡς εἰς ἀπάν-
τησιν οἱ ἄγιοι τρέχουσι; ὡς ἀξιούνται τὸ εἰσοδοῦν
οἱ ἔτοιμοι; ὡς τοῖς ἀμελῶσιν ὁ νυμφὼν ἀπο-
κλείεται. Ταῦτα μελετᾶν καλόν. ταῦτα νυκτὸς
καὶ ἡμέρας μεμνηνᾶν ἀναγκαῖον. Ὁ γὰρ μνημο-
νῶν ἀεὶ τὸ θανάτου, ἔχ ἁμαρτίαν πολλὰ. Μὴ
ὅλον τὸ χρόνον τὸ ζῶντος ἡμῶν πρὸς τὴν κοιλίας τρέ-
χωμεν, καὶ πρὸς ἐνδυμνῶν. ταῦτα πᾶν ἔθνη
ποιῶσιν, οἱ μὴ ἔχοντες ἐλπίδα ζωῆς αἰώνιας.
Μὴ οὕτω ὁμοιωθῶμεν αὐτοῖς, ἀλλ' ἀκούσωμεν τῷ
Κυρίῳ λέγοντος. ζητεῖτε πρῶτον τὴν βασιλείαν τοῦ
Θεοῦ, καὶ τὴν δικαιοσύνην αὐτοῦ, καὶ ταῦτα πάντα
προσθεθήσεται ὑμῖν. Ζητήσωμεν ἀδελφοὶ ἐκεί-
νῳ τὴν βασιλείαν καὶ μὴ ἔχουσιν τέλος. Ζητήσω-
μεν ἐκείνῳ τὴν χαρὰν καὶ ἀπάγουσαν εἰς τὰς ἀπε-
ράντας αἰώνας. Εὐξώμεθα ἀγαπητοί, μὴ πόνος
καρδίας ἔσται ὑμῶν ὡς δακρύων, ἵνα μὴ ἀπο-
τύχωμεν τὴν μακαρίαν ἐκείνης φωνῆς. Πανώμε-
θα τὸ ἐνδοξὸν τρυφῆς, ἵνα ἐκείνῳ κερδήσωμεν
τὴν τῷ πατρὶ τοῦ Θεοῦ τρυφήν. Κλαύσωμεν ὀλίγον
ἐνδοξόν, ἵνα ἐκεῖ μελάσωμεν. Πενάσωμεν, ἵνα
ἐκεῖ χορτασθῶμεν. Εἰσελθῶμεν διὰ τὴν στενὴν πύ-
λιν καὶ τεθλιμμένην ὁδόν, ἵνα ἐκεῖ τὴν πλατείαν καὶ
εὐρύχωρον ὁδὸν ὁδεύσωμεν. Καὶ πάλιν λέγω. βλέ-
πετε μὴ σκελίσῃ ὑμᾶς ὁ βίος καὶ ἐμπαίξῃ, καὶ γυμνὸς
καὶ ταλαπώρως ᾤσθαι ὑμᾶς εἰς ἐκείνον τὸν αἰῶ-
να. πολλὰς γὰρ ἐσκέλισε, πολλὰς ἐνέπαυξε, πολλὰς
ἐτύφλωσεν ἢ ἀπάτη τὸ κόσμος τέστι. Ἡμεῖς οὖν
ἀδελ-

A vestris estis cubilibus, sive quid aliud agi-
tis; semper de futuro judicio & adventu
justi Judicis solliciti sitis: atque de eo as-
sidue in cordibus vestris cogitate, & ad
invicem sic dicite: Qualesnam sunt tene-
bræ illæ exteriores? qualis est ignis ille in-
extinguibilis, & vermis nunquam dormi-
ens? qualisnam stridor ille dentium? Hæc
ad invicem omni tempore diu noctuque col-
loquamini: & quomodo tunc præcurret flu-
vius igneus, ac terram expurgabit ab ini-
quitatibus inhabitantium in ea? quomodo,
ut liber, complicabitur cælum? quomodo
astra, ut folia a ficu, decident? quomodo
sol & luna deficient? quomodo cœli ad nu-
tum ac jussionem Domini discindantur? quo-
modo Judex fulguris instar relucens e cœ-
lo descendet? quo pacto turbatae atque com-
motæ virtutes cœlorum præcedent? quo pa-
cto formidabilis thronus ac sedes præparabi-
tur? quo pacto pavementum terræ concutietur,
adventum Judicis exspectans? quo pacto reso-
nabunt tubæ? quo pacto monumenta aperien-
tur? quo pacto tumuli excutientur? quo pacto
qui a sæculo obdormierunt, tamquam e so-
mno excitabuntur? quomodo rursum animæ
ad sua corpora recurrent? quomodo obviam
sancti occurrent? quomodo digni introitu
habebuntur parati? quomodo a sponsi tha-
lamo excludentur negligentes atque ignavi.
D Hæc meditari bonum est ac utile. Ista cu-
rare atque sollicite dies noctesque cogita-
re, necessarium. Qui enim semper mortis
recordatur, raro aut nunquam peccabit.
Ne totum vitæ nostræ tempus pro ventre
curando, & his quibus operiamur, decur-
ramus. Hæc enim gentes faciunt, quibus
nulla vitæ æternæ spes est. Ne igitur simi-
les reddamur eis; sed Dominum audiamus
dicentem: *Quærite primum regnum Dei, &*
E *justitiam ejus: & hæc omnia adjicientur vo-
bis.* Quæramus, o fratres, regnum illud,
cujus non erit finis. Quæramus illud gau-
dium, quod in infinitam æternitatem nos
deducet. Oremus, carissimi, cum labore
atque dolore cordis, cum suspiriis & la-
crymis, ne beata illa frustremur voce.
Facessant a nobis hic deliciæ mundanæ, ut
illic Paradisi delicias lucremur. Ploremus
hic modicum, ut illic rideamus. Esuriamus
hic, ut ibi sariemur. Ingrediamur hic per
angustam portam, & arctam viam, ut ibi
per latam ac spatiosam viam incedamus.
Iterum dico: Videte, ne decipiat vos hæc
vita, atque illudat, & nudos ac miserabi-
les in illud futurum sæculum transmittat.
Multos enim supplantavit, multos illudit,
multos excæcavit fraus atque fallacia mun-
di istius. Cæterum nos, fratres, attenda-
mus

Matth. 8.

Marc. 9.

Isai. 66.

Daniel. 7.

Isai. 34.

Apocal. 6.

Matth. 24.

Luc. 17.

et 21.

1. Cor. 15.

1. Thessal. 6.

Joan. 5.

Matth. 25.

Matth. 6.

Matth. 4.

mus nobis ipsis. Dominum dicentem audiamus: *Venite post me omnes*. Cuncta relinquamus, & ipsum solum sequamur. Respuamus ac contemnamus omne gaudium mundi hujus: subsannat enim cunctos ipsum diligentes. Demus autem operam, ut vitam æternam apprehendamus, & chorum inter Angelos, conversationemque cum Christo obtineamus. Quoniam ipsi gloria & potentia cum Patre & sancto Spiritu in infinita sæcula sæculorum. Amen.

EJUSDEM SANCTI PATRIS EPHRAEM SYRI

SERMO ASCETICUS.

Jerem. 9.

L Abor & dolor me ad loquendum atque dicendum compellunt: verum indignitas mea silentium mihi imperat. Cordis mei dolores loqui vehementer urgent: sed peccata mea potius ut taceam suadent. Cum igitur utrinque coarctetur, loqui mihi magis expedit, quam filere, ut vel sic a dolore cordis mei respirem atque quiescam. Anima quippe mea dolore plena est, & oculi mei lacrymas concupiscunt. Quis ergo dabit capiti meo aquam, & oculis meis fontem lacrymarum, ut deplorem diu noctuque vulnera animæ meæ, magnamque relaxationem instituti monastici hac nostra ætate invalescentem? Est enim anima mea mille confecta vulneribus, & ignorat: siquidem elatio ejus atque arrogantia ipsam sua considerare vulnera non finit, ut curentur. Sola autem monastica institutio, quæ Patrum nostrorum temporibus vigeat, recte servabatur: quippe qui fulserunt ut luminaria per totum mundum, piam atque religiosam in eo vitam ducentes, inter tribulos & spinas, hæreticos, inquam, ac homines impios: & veluti lapides quidam pretiosi, ac margaritæ illustres enituerunt: quorum & ipsi inimici atque adversarii, ob summam castissimamque illorum conversationem, imitatores facti sunt. Quis enim admirandam illorum cernens humilitatem, animo non est compunctus? aut quis eorum mansuetudinem & quietem adspiciens, stupore non est correptus? Quis ita pecuniæ atque avaritiæ deditus, ut voluntaria illorum paupertate perspecta, non illico mundi odium conceperit? Quis ita rapinis inhians, & superbus, ut cum vitæ illorum honestatem integritatemque exploratam habuerit, in æquitatem non sit mutatus? Quis fornicator, aut profanus illos precibus intentos conspexit, & non continuo pudicus & castus est effectus? Quis adeo ira aut furore fervidus, ut ex illorum conversatione atque colloquio in mansuetudinem non transierit? Hic igitur illi olim decertantes, nunc illic exultant:

A ἀδελφοὶ ὡρσέχωμεν ἑαυτοῖς· ἀκέσωμεν ἃ Κυεῖς λέγοντος· Δεῦτε ὀπίσω μου· πάντα καταλίπωμεν, καὶ αὐτῷ μόνῳ ἀκολουθήσωμεν· καταπλήσωμεν πᾶσαν χαρὰν ἃ κόσμος τέττε· χλευάζει γὰρ πάντας τὰς ἀγαπῶντας αὐτόν. Ἡμεῖς δὲ πωροδάσωμεν ἐπιλαβέσθαι τὴν αἰώνιον ζωὴν, ἢ μὲν Ἀγγελῶν χορείας, ἢ μὲν Χειρὸς ἀγαγῶν, ὅτι αὐτῷ ἡ δόξα, καὶ τὸ κράτος, σὺν τῷ Πατρὶ καὶ τῷ ἁγίῳ Πνεύματι, εἰς τὰς αἰῶνας τῶν αἰώνων. ἀμήν.

B

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ ΕΦΡΑΙΜ ΤΟΥ ΣΥΡΟΥ

ΛΟΓΟΣ ΑΣΚΗΤΙΚΟΣ.

Ο ΠΟΝΟΣ ἃ λέγει ἀναγκάζει με· ἢ δὲ ἀναξιοῦτός μου σιωπᾶν ἐπιτιμᾷ μοι. **C** Καὶ αἱ μὲν οὐδυναὶ φθίνουσά με βιάζονται· αἱ δὲ ἁμαρτίαι μου σιγὴν ἔχουν καταπεύγαν. Ἐπεὶ οὖν ἐκ πάντων ἐκατέρων σιωέχομαι, μᾶλλον τὸ λαλήσαι συμφέρει μοι, ἵνα ἄνεσιν λάβω πάντων οὐρανῶν τῆς καρδίας μου. **H** γὰρ ψυχὴ μου ἀλγεῖ, καὶ οἱ ὀφθαλμοί μου ἐπιθυμοῦσι δάκρυα. **T**ίς οὖν δώσῃ τῇ κεφαλῇ μου ὕδωρ, καὶ τοῖς ὀφθαλμοῖς μου πηγὴν δακρύων; καὶ κλαύσωμαι ἡμέρας καὶ νυκτὸς περὶ πάντων τραυμάτων τῆς ψυχῆς μου, καὶ ἀπὸ τὴν χαυνότητά τῆς κατηχήσεως τῆς γυναικὸς ἐν ταῖς ἡμέραις ἡμῶν. **O**ὥς πολλῆς ἐστὶ τραυμάτων ἡ ψυχὴ μου καὶ ἀγνοεῖ· ἢ γὰρ ἀλαζονεία αὐτῆς ἔσυχνωρεῖ αὐτήν κατανοῶσα τοῖς τραύμασιν αὐτῆς, ἵνα ἰαθῇ. **M**ὴ οὐ κατήχησὶς ἐστὶν ἡ γυναικὸς ἐν ταῖς ἡμέραις πάντων πατέρων ἡμῶν· οἱ μὲν γὰρ ἔλαμψαν, ὡς φωστῆρες, ἐν τῇ γῇ, πολιτευσάμενοι ἐν αὐτῇ, ἐν μέσῳ τειβοῶν ἃ ἀκαθάρτων, πάντων ἀρετικῶν ἃ ἀσεβῶν ἀνθρώπων, καθάπερ τίμιοι λίθοι ἃ πολυτελεῖς μαργαρίται· ὧν, ἀπὸ τῆς πολλῆς καὶ ἀγνῆς αὐτῶν πολιτείας, αὐτοὶ οἱ ἐχθροὶ, μιμηταὶ αὐτῶν ἐγένοντο. **T**ίς γὰρ τὴν αὐτῶν βλέπων ταπεινοφροσύνην, ἢ κατενύητο; ἢ τὴν πραότητα ἃ ἡσυχίαν αὐτῶν, καὶ σὺν ἡσυχίᾳ; **T**ίς φιλοχρημέματος τὴν ἀκτιμοσύνην αὐτῶν δεασάμενος, τῷ κόσμῳ μισητὴς σὺν ἐγένετο; **T**ίς ἀρπαξ ἃ ὑπερήφανος ἰδὼν αὐτῶν τὸ σεμνὸν τῆ βίης, ἢ μετεβλήθη εἰς ὀδυνητήτα; **P**οῖος πόρνος, ἢ βέβηλος ἰδὼν αὐτὸς εἰς πορνοχρῆν ἐσώτας, σὺν ὀδυρῶν σῶφρων καὶ ἀγνός ἀνεδείχθη; **T**ίς ὀργίλος ἢ θυμώδης στυγερῶν αὐτοῖς ἢ μετεβλήθη εἰς πραΰτητα. **E**νταῦθα τοίνυν ἠγωνίσαντο, καὶ αἱ ἀγάλλοντα· ὅτι περὶ οὗ Θεός

ὁ Θεὸς ἐδοξάσθη ἐν αὐτοῖς, ἔ ἀνδρωποὶ ὥκο-
δομήθῃσαν. Ἡ δὲ ἡμετέρα κατήχησις, κατα-
λείψασα πᾶς διδείας ὁδὸς, ἀφ' κρημνῶν καὶ
τραχεῶν βαδίζει. ὃ γὰρ ὅτιν ὁ ἀφ' Θεὸν ἀνα-
χωρῶν τῷ χημῶν, ὁδὸν ἀποτασσόμενος ἀφ'
τῷ ζῶνι τῷ αἰώνιον. ὁδὸς πρᾶος καὶ ταπεινός, ὃ-
δὲ ἡσυχός καὶ ὑβρεως ἀπεχόμενος ἢ λοιδορίας
ὑπομῶν. Ἀλλὰ πάντες ὀργίλοι ἔ ἀντίλογοι,
καὶ πάντες ὀκνηροὶ καὶ θυμώδεις, καὶ ἱματίων
καλωπισαί. πάντες κενόδοξοί τε καὶ φιλόδοξοι,
καὶ πάντες φίλαυτοι. Ὁ γὰρ ἐρχόμενος κατη-
χηθῆναι, πρὸ τῷ κατηχηθῆναι, διδάσκει. πρὸ
τῷ μαθεῖν, νομοθετεῖ. καὶ πρὸ τῷ συλλαβῆσαι,
φιλοσοφεῖ. πρὸ ὑποταγῆς, ὑποτάσσει. καὶ
πρὸ τῷ κελῶθῆναι, κελῶει. καὶ πρὸ τῷ πρε-
νεχθῆναι, νομοθετεῖ. Εἰ πρεσβύτης ἐστὶ, μὴ
αὐθαδείας κελῶει. εἰ δὲ νέος, ἀντιλέγει. εἰ
πλῆσιός ἐστιν, διδείας ὑμῖν ἀπαγεί. εἰ πῶ-
χός, πρὸ ἀναπαύσεως ἐρωτᾷ. εἰ ἐργάτης ἐστὶ,
τὸς δακτύλους τρυφερὸς φιλοκαλεῖ. Τίς οὖν μὴ
κλαύσῃ, ἀγαπητοί, τὴν ἡμετέραν κατήχησιν; τῷ
γὰρ κόσμῳ ἀποτασσόμενοι, τὰ γῆνα φρονῶμεν. οἱ
γνηπῶνοι κατεφρόνησαν τῇ γῆς, καὶ οἱ δοκῶντες ἐν
τωνθυμαλκοῖ, ἐδέθησαν ἐν αὐτῇ. Οὐκ οἶδαμεν
πῶς ἐκλήθημεν, ἀδελφοί; ὁδὸν εἰς τί ἡκαμεν
ἀγαπητοί; Εἰς ἐγκράτειαν ἐκλήθημεν, καὶ βρω-
μάτων ἐπιθυμῶμεν φιλοκαλίαν. καὶ εἰς γυμνότη-
τα ἡκαμεν, καὶ πρὸ ἐσθῆτος φιλονεικῶμεν. Εἰς
ὑποταγὴν καὶ πραότητα ἐκλήθημεν, καὶ ἀνείλι-
νοντες ἀντιλεγόμεν. Ἀναγινώσκοντες, ὃ γινώσκο-
μεν. καὶ ἀκρόντες, εἰς πᾶς ἀκοὰς ὃ πρὸδεχό-
μεθα. Εἰς ὅς ἐν ὁδῷ ἄφνω πετύχη φόνος,
ἀμοιῶται τὸ πρόσωπον καὶ τὴν καρδίαν πῶεῖται.
ἡμεῖς ὃ τὸς φονυθέντας Ἀποστόλους, καὶ λιθο-
βοληθέντας Προφῆτας ἀναγινώσκοντες, εἰκὴ
ὑπολαμβάνομεν τὰῦτα λέγεσθαι. Καὶ τί
πρὸ πᾶν Προφῆτῶν λέγω καὶ Ἀποστόλων; αὐ-
τὸν τῷ Θεὸν Λόγον κρεμασθέντα ἐπὶ ξύλῳ ἀφ'
τὰς ἀμαρτίας ἡμῶν καὶ ἀναρρεθέντα ἀκρό-
μεν, καὶ γελάμεν μετεωρίζομενοι. Ὁ ἥλιος
μὴ φέρων τὴν ὑβριν τῷ Δεσπότη, τὴν φα-
δρότητα εἰς σκότος μετέβαλε. καὶ ἡμεῖς,
ἀπὸ τῷ σκότους τῆς κακίας ἡμῶν ὃ δέλομεν
μεταβληθῆναι. * Τὸ καταπέτασμα τῷ ναῷ,
μηδὲν ἀμαρτήσαν, ἐαυτῷ διέρρηξεν. ἡμεῖς
ὃ ἀφ' τὰς ἀμαρτίας ἡμῶν, ὁδὸν τὴν καρ-
δίαν ἡμῶν δέλομεν καταφυγῆναι. γῆ συνε-
χῶς φοβουμένη ἀπὸ πρὸς ὅπως Κυεῖς σαλένε-
ται ὑποκάτω ἡμῶν πρὸς φόβον ἡμέτερον, καὶ

tant : quoniam & Deus glorificatus est in eis,
& homines exemplo illorum sunt ædificati: no-
stra porro institutio, relictis viis rectis, per præ-
cipitia fertur, asperasque per vias incedit. Non
enim reperitur hoc tempore qui propter Deum
pecunias ac facultates deferat : neque est qui
ob vitam æternam sæculo renunciet . Non est
mitis, non humilis, non quietus : non est qui
contumeliis injuriisque affectus, patienter fe-
rat . At cuncti iracundi & contentiosi : cuncti
desides & indignabundi, vestiumque orna-
menta sectantes: cuncti vani sunt & inanis glo-
riæ cupidi : cuncti proprio amore capti . Nam
is quidem, qui ut instituat accedit, antequam
se instrui patiat, alios instruere cupit : prius-
quam doceatur, aliis leges dictare ambit : an-
tequam syllabas connectere noverit, philoso-
phatur: antequam subdatur, subjicere sibi alios
appetit : antequam superiorum imperatis mo-
rem gerat, ipse jubet & imperat : & priusquam
corripi atque admoneri velit, ipse aliis leges
præscribere nititur . Et si quidem senior sit at-
que provectior, cum audacia & superbia impe-
rat : at si junior, contradicit atque repugnat .
Quod si forte dives est, honorem sibi confestim
deferri postulat : si vero pauper, de requie est
sollicitus : si autem operarius, digitos delica-
tos atque elegantes habere studet. Quis igitur
non deplangat, carissimi, nostram religiosam
institutionem ? nos enim qui sæculo abrenun-
ciavimus, terrena adhuc sapimus. Agricola ac
rustici despiciunt terram: & nos, qui videbamur
esse spirituales, terrenis curis distringimur . An
ignoramus, ad quid vocati sumus, fratres ? an
nescimus, quorsum venerimus, dilectissimi ? ad
temperantiam & abstinenciam vocati sumus: &
ciborum varias exquisitasque delicias expeti-
mus. Ad nuditatem persequendam venimus :
& de vestium cultu contendimus . Ad obedi-
entiam & mansuetudinem sumus vocati : &
cum asperitate resistimus. Legentes non intel-
ligimus, & audientes, ea quæ dicuntur non per-
cipimus . Si quis forte per iter repente jugula-
tum hominem offendat, mutatur atque expal-
lescit facie, & corde perhorrescit : nos vero
occisos dum legimus Apostolos, & Prophetas
lapidibus obrutos, frustra hæc legi existima-
mus . Et quid de Prophetis dico & Apostolis ?
Ipsam Deum Verbum in ligno suspensum oc-
cisumque propter peccata nostra audientes,
mente vaga distrahimur, & ad risum conver-
timur . Sol non ferens injuriam ac contume-
liam Domini, subductis radiis splendorem
suum in tenebras convertit : & nos ex mali-
tiæ nostræ tenebris converti nolumus . Velum
templi cum nihil peccasset, a seipso discissum
est : & nos propter peccata nostra corde com-
pungi recusamus . Terra contremiscens a facie
Domini ad nostrum terrorem sub pedibus no-

stris commovetur : & nos ne sic quidem timore concutimur. Urbes terræ motibus absorptæ sunt , & loca a facie iræ Domini desolata sunt : & neque sic terrore corripimur. Sol jam semel , & iterum super nos meridianis horis obscuratus est : & neque sic corde expavescimus. Persarum bella , ac diversarum gentium barbararum commota sunt , nostramque provinciam devastarunt , ut nos Deum timentes , poenitentiam agamus , cum poenitentia nobis opus sit non paucorum dumtaxat dierum aut mensium ; sed annorum ac temporum multorum : & ne sic quidem converti volumus. Resipiscamus igitur , fratres , ut Deum peccatis nostris propitium habere valeamus. Deprecemur ipsum , quia iram ejus provocavimus. Humiliemus nos , ut nos exaltet. Ploremus , ut nos consoletur. Projiciamus a nobis omnem consuetudinem malam , & virtute quasi vestimento induamur , maxime nos , qui ad hoc Angelicum vitæ institutum pervenire promeruimus. Ita , carissimi mei , modum ac normam illam illustrem perfectamque , quam patres nostri olim tenuere , amplectamur. Ne hodie per abstinentiam macereris ; cras autem epulis distendaris. Ne hodie aquam bibas , & cras vini potationi indulgeas. Ne hodie nudis pedibus incedas , & cras calceos caligasque assumas. Ne hodie cilicio utaris , & cras trilicibus vestimentis operiaris. Ne hodie simplicem amictum geras , & cras ornatum requiras. Ne modo mitis ac humilis appareas , paulo autem postea arrogans atque superbus sis. Ne hodie mansuetum & obedientem te præbeas , & cras inconstantem atque inobedientem. Ne hodie in te ploratus ac ejulatus audiat , & cras risus atque contentio. Ne hodie humi cubes , & cras in lecto molli dormias. Verum unam tibi regulam , carissime , deligas , per quam Deo gratus acceptusque esse possis , tibi que ipsi ac proximo tuo prodesse valeas. Quodsi per abstinentiam teipsum maceras atque mortificas , vitamque solitariam degis , Dominum tuum dicentem ausculta : *Quaecumque vultis , ut vobis faciant homines , & vos illis facite similiter*. Si vero ob corporis infirmitatem assidue tibi ab aliis ministrari oportuerit , vide & follicite attende , ne proximo damnum injuriamve inferas. Propterea vero & perfecti olim Patres jactis firmiter unius vivendi regulæ fundamentis , illum canonem quem semel arripuerant , ad finem usque vitæ sine impedimento aliquo retinuerunt. Nam alii quadraginta annis , alii quinquaginta , numquam vitæ ordinem immutarunt , continenter præclaram atque irreprehensibilem ciborum & linguæ tem-

A ἔδ' ἐ' ἔτως δεδίαμεν . πόλεις κατεπόδησαν , καὶ πόποι ἠρημώθησαν ἀπὸ ὀργῆς τῷ Θεῷ , καὶ ἔδ' ἐ' ἔτως ἐδειλιάσαμεν . ὁ ἥλιος ἀπαῖξ , καὶ δὲς , ἐν μεσημβρίᾳ ἐσκοτήσθη ἐφ' ἡμᾶς , καὶ ἔδ' ἐ' ἔτως ἐποτόθημεν . πόλεμοι Περσῶν καὶ βαρβάρων ἐκινήθησαν , καὶ ἠρήμωσαν ἡμεῶν τὴν χώραν , ἵνα ἡμεῖς τὸν Θεὸν φοβηθέντες εἰς μετάνοιαν ἔλθωμεν , χεῖροντες μετανοίας ἔχ ἡμερῶν ἀπαλῶς , ἢ μηνῶν , ἀλλὰ χερόνων πολλῶν , καὶ ἔδ' ἐ' ἔτως μετεβλήθημεν . μετανοήσωμεν τοίνυν ἀδελφοί , ἵνα τὸν Θεὸν ἱλεωποιησώμεθα ἐπὶ ταῖς ἁμαρτίαις ἡμεῶν . ὡδρακαλέσωμεν αὐτὸν , ἐπειδὴ πῶξυνάμεν αὐτὸν . ταπεινώσωμεν , ἵνα ὑψώσῃ ἡμᾶς . πενήθσωμεν , ἵνα ὡδρακαλέσῃ ἡμᾶς . ἀπορρίψωμεν ἀφ' ἡμεῶν τὴν κακὴν συνήθειαν , καὶ ἐνδυσώμεθα τὴν ἀρετὴν ὡς περὶ ἱμάτιον , μάλιστα ἡμεῖς οἱ καταξιώθεντες εἰς τὴν ἀγγελικὴν ταύτην πολιτείαν . καὶ ἀγαπητοί μου , λαβώμεν μέτρον καὶ κανόνα τὸν καλὸν ἐκεῖνον καὶ τέλειον τῷ ὡς ἡμεῶν πατέρων . μὴ σήμερον ἐγκρατεύσῃ καὶ αὐεὶον ἀειφοποιήσῃς . μὴτε σήμερον ὕδωρ πινῶν , αὐεὶον οἶνον ζητήσῃς . μὴ σήμερον ἀνυπόδετος , αὐεὶον δὲ τζάγγην ἢ καλίγγην ἐπιζητῇ . μὴ σήμερον τείχινα , καὶ αὐεὶον τείμιτα . μὴ σήμερον βιτέλειαν , καὶ αὐεὶον καλλωτισμὸν . μὴ σήμερον πορᾶος καὶ πατεινός , καὶ αὐεὶον ἀλάζων καὶ ὑπερήφανος . μὴ σήμερον ἡσυχος καὶ ὑπήκοος , αὐεὶον δὲ ἀκατάστατος καὶ ἀντίλογος . μὴ σήμερον ἐν κλαυθμῷ καὶ ὀδυρμῷ , καὶ αὐεὶον ἐν γέλῳτι καὶ ἀδιαφορίᾳ . μὴ σήμερον χαμακοιτήσεις , καὶ αὐεὶον κλινικοιτήσεις . ἀλλὰ ἓνα κανόνα κάτεχε σεαυτῷ ἀγαπητέ , δι' ὃ δυνήσῃ τῷ Θεῷ εὐαρεσῆσαι καὶ σεαυτὸν καὶ τὸν πλησίον χρησητεῦσαι . εἰ ὃ ἐαυτὸν νεκρώσεις καὶ μόνος εἶ , ἄκκε τῷ δεσπότῃ σε εἰπόντος , καδὼς θέλετε ἵνα ποιῶσιν ὑμῖν οἱ ἀνδρωπῶι , ὑμεῖς ποιῆτε αὐτοῖς ὁμοίως . εἰ ὃ ἀναγκή σοι εἶναι ἀφ' πάντος ὑπηρετεῖσθαι ἀφ' τὴν νεκρῶσιν τῷ σώματος . πρόσεχε μὴ τὸν πλησίον σε βλάβῃς . διαδὴ τῷτο οἱ τέλειοι πατέρες , δεμελιώσαντες ἑαυτοὺς , εἰς ἓνα κανόνα , τὸ ἐναρχθὲν αὐτοῖς ἐπιτελέσαντες ἕως τῆς τελότης ἀνεμπόδισον . μέχει γὰρ τεοσάροντα , ἢ πεντήκοντα τὸν ἑαυτὸν ἐκ ἡλλάξαν κανόνα . τῷτ' εἶναι ἐγκράτειαν καλὴν καὶ ἀνεπίληπτον . βρωμάτων τε καὶ γλώσσης κρατήσαν-

σαντες · χαμακοιτίαν τε καὶ ταπεινοφροσύνην ·
 πορώτητα, καὶ πίειραν καὶ ἀγάπην, τὴν δέσιν τὴν τε-
 λείαν καὶ πνευματικῆς οἰκοδομῆς · ποροσπερὶ τέ-
 τοις τὴν ἀκτιμοσύνην, καὶ τὴν ἀπὸ παντὸς γνῆναι
 πλάγματος ἡσυχίαν, καὶ βίον σεμνὸν, ἀγρυπνίαν
 τε καὶ δίχην, μὴ κλαυθμὸν καὶ κατανύξεως · τὸ δὲ
 γέλωτα, ἀλγὺ καὶ μετάνοιαν · ἡ γὰρ ὑπερηφα-
 νία ὑπὸ αὐτῶν κατεπατήθη · καὶ ἡ ὀργὴ καὶ ὁ θυ-
 μὸς ἐν αὐτοῖς ψυχάντες ἐξέλιπον · ὁ χρυσὸς καὶ ὁ
 ἀργυρὸς αὐτοῖς ἐξεδένωται, καὶ ἀπ᾽ αὐτῶν ἐα-
 τὲς ἐκείδαν · διὸ καὶ ὁ Θεὸς ἐνοικήσεν εἰς αὐ-
 τὰς, καὶ ἐδόξασεν · καὶ οἵτε αὐτοὶ αὐτῶν, οἵτε
 ἀκρίβητες περὶ αὐτῶν, τὸ Θεὸν ἐδόξασαν · καὶ
 γὰρ εἰ μὴ τις κατάρη ἐαυτὸν ἀπὸ παντὸς πονηρῆς
 πλάγματος, καὶ ῥυπαρῶν λογισμῶν, ἐπιθυμιῶν
 τε κακίων, καὶ ὀργῆς, τῶν τε θυμῶν, καὶ φθόνου
 καὶ τὴν ὑπερηφανίας, τὴν τε κενοδοξίας καὶ μίσους καὶ
 τὴν ἀνυπολογίας, καταλαλίας τε καὶ φλυαρίας καὶ τὴν
 ἀδιαφορίας, καὶ τί πάντα νυνὶ καὶ μέρος ἀπα-
 ραιτῶν; πάντων γὰρ ὧν μισεῖ ὁ Θεὸς ἀπ᾽ αὐ-
 τῶν, ἵνα ἀποστραφῆς πόρρω ἀπέχου ἀπὸ αὐ-
 τῶν, τότε ἐνοικήσει ἐν αὐτῶν ὁ Θεός · εἰπέ γὰρ
 μοι, εἴ τις ἠβελήθη ῥίψαι σε ἐν βορβόρῳ, ὥστε
 ἀπὸ παντὸς ῥίψαι σε ἐκεῖ εἶναι, ἠνέχῃς ἐν αὐτῷ;
 εἰ οὖν σὺ σκώληξ ὦν, ἔχῃς ὑπομνήσας τῷ πα-
 θεῖν · πῶς ἀνέχει τὸ ἀμίαντον Θεόν, τὸ ἀχραν-
 τὸν, τὸ μόνον ἅγιον, τὸ ἐν ἁγίοις ἀναπαύομενον,
 κατοικήσας ἐν σοὶ, ὅντι βορβόρῳ δυσωδίας ἀνα-
 πλέω * ; Διὸ δὴ κατὰ κρίσιν ἐαυτὸς ἀγαπήτοι,
 ἵνα ὁ Θεὸς ἐνοικήσῃ ἐν ἡμῖν, καὶ ἐπιτύχωμεν τῆς
 ἐπαγγελίᾳ αὐτοῦ. Μὴ ἐνυβρίσωμεν τὸ ἅγιον αὐτοῦ
 ὄνομα τὸ ἐπικληθὲν ἐφ' ἡμᾶς · Μὴ βλασφημη-
 θῇ δι' ἡμᾶς τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ ἡμῶν. Φεισώμε-
 θα ἐαυτῶν, καὶ σωθῶμεν ὅτι τὸ ὄνομα ἡμῶν συμ-
 φωνεῖ τῷ ὀνόματι τοῦ Χριστοῦ · Χριστὸς γὰρ αὐτὸς,
 καὶ ἡμεῖς Χριστιανοὶ καλούμεθα. Ὁ Θεὸς τὸ πνεῦ-
 μα ἔστι, καὶ ἡμεῖς πνευματικοὶ κληόμεθα. ἔνθα
 γὰρ πνεῦμα Κυρίου, ἐκεῖ ἐλδοθεῖα · ἀποδοξάσω-
 μεν ἐπιτυχεῖν τῇ ἐλδοθείᾳ ταύτῃ · ἐννοήσωμεν
 οἷας πολιτείας ἡμᾶς ἡξίωσεν · ἐπιγνώμεν ὅτι εἰς
 γάμους ἐαυτῶν ἐκάλεσεν ἡμᾶς · ἀγαπήσωμεν καὶ
 ἐαυτὰς, καθὼς ἡμᾶς αὐτὸς ἠγάπησεν · ποθήσω-
 μεν αὐτὸν, ἵνα ἡμᾶς δοξάσῃ. Προσέχωμεν ἐαυ-
 τοῖς, ἵνα μὴ διπλῇν δίκην ἀπατηθῶμεν ἐν τῇ
 ἡμέρᾳ τῆς κείσεως. Ἀναχωρήσαντες μὴ τῷ κό-
 σμῳ, τὰ δὲ τῷ κόσμῳ φρονούντες, καὶ χρη-
 μῶν καταφρονήσαντες, πρὸς αὐτῶν μεμνημέ-
 νων · φυγόντες τὰ σαρκικά, καὶ αὐτὰ διώ-
 κοντες · φοβούμεν μὴ ἀφηνεῖως ἐπιδείνῃ ἡμῖν
 ἡ ἡμέ-

A temperantiam, humi cubationem, humili-
 tatem, mansuetudinem, fidem, & carita-
 tem, quæ perfectæ atque spiritualis ædifi-
 cationis vinculum est, voluntariamque pau-
 pertatem fervantes, & ab omnibus terrenis
 rebus se abstrahentes, ac vitam virtutibus
 decoratam agentes, & in vigilias oratio-
 nesque cum lacrymis & compunctione in-
 cumbentes, risumque ultra vultus serenita-
 tem erumpere nunquam finentes. Superbiam
 illi prorsus conculcabant. Iræ atque indigna-
 tioni locum plane non tribuebant. Aurum
 & argentum pro nihilo reputabant: & ut
 omnia summatim complectar, seipsos ab
 omni forde mundos servabant. Et ideo Deus
 quoque in illis habitavit, atque in eis est
 glorificatus: & quicumque illos videre vel
 audire meruerunt, Deo gloriam dederunt.
 Nisi enim quis seipsum ab omni re iniqua,
 sordidisque cogitationibus, ac pravis affe-
 ctionibus, ira quoque & indignatione, in-
 vidia atque superbia, & vana gloria, odio,
 & contentione, detractatione, garrulitate,
 & nugis, cunctis denique (ne singula re-
 censeam) quæ odit Deus, expurgaverit at-
 que emundaverit, ita ut longe ab illis ab-
 sit; nequaquam in illo habitabit Deus.
 Dico enim mihi, obsecro: si quis te in
 lutum projiceret, & in eo semper te ma-
 nere vellet; libenter ne hoc ferres? Quod
 si tu, qui vermis es, illud sustinere nequeas;
 quomodo vis ipsum Deum, qui immacula-
 tus & incontaminatus est, solusque sanctus
 & in sanctis requiescit, in te, qui cœno-
 so foetore plenus es, inhabitare? Emunde-
 mus igitur nosmetipsos, dilectissimi, ut Deus
 in nobis inhabitet, & promissa ejus conse-
 qui mereamur. Ne, quaeso, nomini ejus
 sancto, quod invocatum est super nos, in-
 juriam inferamus. Ne propter nos nomen
 Dei nostri blasphemetur. Parcamus nobis
 ipsis, & intelligamus nomen nostrum no-
 mini Christi consonare: Christus enim ipse,
 & nos Christiani vocamur. Deus spiritus
 est: quare & nos efficiamur spirituales. Ubi
 enim spiritus Domini, ibi libertas. Demus
 igitur operam, ut hac libertate perfruamur.
 Consideremus, qua nos conversatione di-
 gnatus est. Agnoscamus, quod ad suas nos
 nuptias invitarit; nosque invicem sic dili-
 gamus, quemadmodum ipse nos dilexit.
 Desideremus eum, ut nos ipse glorificet.
 Attendamus nobis ipsis, ne duplici poena
 in die judicii multemur; maxime si post sæ-
 culi abdicationem, adhuc ea quæ mundi
 sunt, sapiamus: si post pecuniarum opumque
 contemtionem, de iis adhuc solliciti simus:
 si post carnalium abrenunciationem, iterum
 quæ carnis sunt, persequamur. Quamob-

Joan. 4.
2. Cor. 3.

Genes. 6.

Matth. 26.

Luc. 17.

rem metuo, ne repente nobis dies illa superveniat: nudique tunc inventi, ac miseri, & imparati, nos ipsos accusemus. Idem enim & in diebus Noë passi sunt, quando edebant & bibebant, uxores ducebant & dabantur ad nuptias, vendebant & emebant, donec repente superveniens diluvium perdidit omnes. Res quippe admiratione dignissima tunc erat, fratres, intueri fera animalia in unum cogi: ac elephantes quidem ex India & Perside adventare: leones autem & pardos ovibus caprisque misceri, & nihil eis nocere: serpentes & volucres nemine impellente accedere, & circumcirca Arcam degere atque excubare, idque per dies plurimos: ipsumque Noë studiose Arcam fabricari, ac magnis illos vocibus ad poenitentiam hortari; & ne sic tamen illi resipiscere voluerunt; neque tot mirabilibus inspectis, tantoque variorum animalium atque immanium ferarum conventu compuncti sunt, ut salvari mererentur. Timeamus igitur, carissimi, ne eadem & nos patiamur. Nam quæ fuerant scripta, jam completa sunt: & quæ prædicta erant signa, finem acceperunt: nihilque restat deinceps, nisi ut inimici nostri Antichristi adventus reveletur. Nam ubi Romanorum Imperium finem acceperit, omnia consummari oportebit. Qui ergo salvari cupit, studiose contendat: & qui coeleste regnum intrare desiderat, negligentiam atque torporem omnem a se depellat. Qui a gehenna ignis liberari expetit, legitime decertet: & qui vermi nunquam dormienti pabulum esse noluerit, vigilem ac sobrium se præbeat. Qui exaltari optat, penitus se se humiliet: & qui vult consolari, lugeat ac fleat. Qui thalamum ingredi concupiscit, & gloriari atque exultare in eo; lucidam lampadem præferat, & oleum secum in vasis sumat: & qui ad illas nuptias invitari expectat, vestem sibi splendidam comparet. Est enim civitas illa Regis plena lætitiæ & jubilationis, plena luminis, dulcedinis, & suavitatis, quæ æternæ conjuncta vitæ omnibus in ea habitantibus jugiter manant. Si quis ergo illius Regis appetit civis atque familiaris fieri; celeriter eo pergat: nam dies jam inclinatur ad vespem; nullusque quid sibi in itinere occurrurum sit, novit. Quemadmodum enim si quis viator sciens itineris sui longinquitatem, fatigatus in via obdormiat usque ad vespem; ac deinde somno experrectus, videt jam diem inclinatam: cumque ulterius pergere tentet, repente in ipso itineris initio nubes illum ac grandines, tonitrua & fulgura, tribulationesque atque angustiae undique obruunt atque ex-

A ἡ ἡμέρα ἐκείνη, καὶ ὄρεθέντες γυμνοὶ καὶ παλῶ-
 πωροι καὶ ἀποδυσκιδάστοι, ἑαυτοὺς μεμψώμεθα.
 Τὸ αὐτὸ γὰρ ἔπαθον καὶ ἐν ταῖς ἡμέραις τῆς
 Νῶε. ἦσαν καὶ ἐπίνον· ἐγάμεν καὶ ἐγαμίσκον-
 το· ἐπώλεον, καὶ ἠγόραζον· ἄχρεις δ' ἐλθὼν ὁ κατα-
 κλυσμὸς ἀπαντας ἀπώλεσε. Θαυμάσιον γὰρ ἡτοί-
 ῳ ἄγγελοι, θεωροῦντες τὰ ἀνέλα ζῶα συν-
 ἀνόμωτα εἰς ἓν. ἐλέφαντας μὲν ἀπὸ Ἰνδικῆς, καὶ
 B Περσίδος ἐρχομένους· λέοντας δὲ πρὸς δάλεις μὲν πορ-
 βάτων, καὶ ἀγῶν μιγάδας, καὶ μηδὲν ἀδικούντας·
 ἐρπετὰ τε καὶ πετεινὰ ἀνὰ ζῶν διώκοντος ἐρχό-
 μεθα· καὶ κύκλῳ τῆς κιβωτὸς ἀνελίζόμεθα· καὶ
 ταῦτα ἐπὶ ἡμέρας ἱκανάς· αὐτὸν τε τῆς Νῶε με-
 τὰ σουδοῦς κατασκιδνάξεν ἡ κιβωτὸν, καὶ ἐκβοῶν-
 τα αὐτοῖς, μετανοεῖτε, καὶ ὅδε ἡνείχοντο· καὶ τὴν
 ἀδελφοῖσιν τὴν πρὸς δόξαν τῆς ἀλόγων καὶ ἀχρίων
 ζῶν ὁρῶντες, ἡ κατενύγησαν εἰς τὸ σωθῆναι.
 C Φοβηθῶμεν οὖν, ἀγαπητοί, ἵνα μὴ καὶ ἡμεῖς
 τὰ αὐτὰ πάθωμεν. Τὰ γὰρ γεγραμμένα λοιπὸν
 ἐπληρώθησαν, καὶ τὰ εἰρημικά σημεῖα τέλος
 ἔχει, καὶ ὅδε ἔστιν ἔτι λοιπὸν, εἰ μὴ τὰ τῆς ἐχθρῆς
 ἡμῶν τῆς Ἀντιχρίστου. Εἰς γὰρ τὸ τέλος τῆς
 τῆς Ρωμαίων βασιλείας δεῖ τὰ πάντα πληρω-
 θῆναι. Ὁ πόλεμος δὲ τῶν σωθῆναι, συνεδασά-
 τω· καὶ ὁ εἰς τὴν βασιλείαν βεβλόμενος εἰ-
 D ελθεῖν, μὴ ἀμελείτω. Ὁ δὲ τῶν ἐκ τῆς
 γέννης τῆς πυρὸς ῥυθῆναι, νομίμως ἀδελφασά-
 τω· καὶ ὁ μὴ βεβλόμενος βληθῆναι ἐν τῇ
 ἀκοιμήτῳ σκώλῃ, νηφέτω. Ὁ δὲ τῶν ὑψω-
 θῆναι, ταπεινώσθω· καὶ ὁ βεβλόμενος πρὸς κλη-
 θῆναι, πειθεῖτω. Ὁ ἀγαπῶν εἰσελθεῖν εἰς
 τὴν νυμφῶνα καὶ ἀγαμιασθῆναι, λαμπράδα φα-
 δρὰν καὶ ἔλαγον εἰς ἀγγεῖον ἀράτω· ὁ πρὸς
 E δοκῶν εἰς τὴν γάμους ἐκείνους κατακληθῆναι,
 εὐθὺς λαμψρὰν κτησάσθω. Ἡ πόλις δὲ
 βασιλέως πλήρης δὲ φροσύνης καὶ ἀγαμιάσεως
 ὅτι, πλήρης φωτὸς καὶ γλυκασμῶς, καὶ ἡδύ-
 τητα βρῦει μετὰ ζωῆς αἰωνίου τοῖς κατοικοῦσιν
 ἐν αὐτῇ. Εἴ τις οὖν ἀγαπᾷ συμπολίτην
 ἡνέσθαι τῆς βασιλείας, ὅξυποδισάτω· ἡ γὰρ
 ἡμέρα κέκλικε, καὶ ὅδε οἶδε τί ἀπαντήσῃ
 ἐν τῇ ὁδῷ. Καθάπερ γὰρ τις ὁδοιπόρος
 F ἐπιστάμενος τὸ μακρὸν τῆς ὁδοῦ, ἀναπεσὼν κα-
 θάδει ἕως πρὸς ἑσπέραν· εἴπα ἔξυπνος ἡνέ-
 μενος, βλέπει τὴν ἡμέραν κεκλιμένην· καὶ
 ἀρξάμενος αὐτὸς βαδίζειν, ἀφ' ὧν νεφέλη, χά-
 λαζα, καὶ βρονταὶ, καὶ ἀστράτα, καὶ θλί-
 ψεις πανταχόθεν, ἀπὸ τὸ μήτε εἰς τὴν μο-
 νὴν αὐτὸν φθάνειν, μήτε εἰς τὴν πόλιν αὐτῆς
 ὑπο-

ὑποσρέφειν δύνασθαι· ἔγω καὶ ἡμεῖς, εἰς ἀμε-
λήσωμεν ἐν τῷ καρῷ ἢ μετανοίας, τὴν τοιαύ-
τητα· πάροιχοι γὰρ ἐσμεν καὶ πρὸς πείδητοι.
Σπεδάσωμεν οὖν μετὰ πλῆθος εἰς τὴν πόλιν
ἡμῶν εἰσελθεῖν καὶ πατεῖδα· ἐμποροὶ ἐσμεν
των θαλάσσιων, ἀδελφοί, ζητῶντες τὴν πολυτίμον
μαργαρίτην, ὅς ἐστι Χρῆστος ὁ Σωτὴρ ἡμῶν,
καύχημά τε καὶ θησαυρὸς ἀσυλος. Διὸ μετὰ
πολλῆς σπουδῆς κτήσώμεθα αὐτόν. Μακάριος
καὶ τεισ μακάριος, ὅς ἐσπούδασε κτήσασθαι αὐτόν.
πανάθλιος ὅς ὁ ἀμελήσας τὴν κτήσιν τῶν ἀπάν-
των ἡμῶν κτήσασθαι, κτηθῆναι ὅς ὑπὲρ αὐτῶν.
Ἀγνοεῖτε ἀδελφοί, ὅτι περὶ κλημῆς ἐσμεν τῆς
ἀληθινῆς ἀμπέλης, ἢ ὡς τυγχάνει ὁ Κύριος.
ὁρᾶτε οὖν μὴ ὡς ἀκαρπὸς ὄρεθῃ. Ὁ γὰρ τῆς
ἀληθείας Πατὴρ ἐστὶν ὁ κωρυφός· ἐργάζεται ὁ
τὴν ἀμπέλον ταύτην, καὶ τὰς ἐν αὐτῇ φέροντας καρ-
πὸν φιλοκαλεῖ, ἵνα πλείονα φέρωσι. τὰς δὲ μὴ
ποιῶντας καρπὸν ἐκκόπτει, καὶ ἔξω τῆς ἀμπέλως
νός ρίπτει, ἵνα τὸν καὶ καυθῶσι. Προσέχετε οὖν
ἑαυτοῖς μὴ ἀκαρποὶ ὄρεθῃτε, καὶ ἐκκοπέντες
τῷ καὶ τῷ ὄρεθῃτε. Ὁμοίως σπόρος ἐσμεν
καλός, ὃν ἐσπείρει ὁ ποιητὴς ἐν ἡμῶν καὶ γῆς,
Χρῆστος ὁ οἰκοδεσπότης. Ὁ ἀμνηστὴς ἰδὲ ἐφθα-
σε, καὶ οἱ ἀμνηστῶντες τὰ δρέπανα μετὰ χεῖρας
ἔχοντες, τὸ νεῦμα τῆς δεσποτικῆς ἐκκοπῆς. Βλέ-
πετε πόνημα μὴ τις ὄρεθῃ ζιζάνιον, καὶ εἰς
δεσμὰ δεθείς, καὶ τῷ ἀγῶνι πυλῇ. Οὐ σωίε-
τε, ἀδελφοί μου, ὅτι περὶ φοβερόν μέλλομεν
ἁγπερὶν πέλαγος; Οἱ οὖν τέλει καὶ σοφοὶ
ἐμποροὶ ἐτοιμοὶ ἔχοντες τὴν ἐμπορίαν μετὰ
χεῖρας, ἐκδέχονται πνεῦσιν αὐτοῖς τὸν ἄνεμον,
ἵνα ἁγπεράσαντες, φθάσωσιν εἰς τὴν ζωῆς
λιμνῇ. Ἐγὼ δὲ, καὶ οἱ ὅμοιοί μου ἀδιαφορῶν-
τες καὶ μετεωριζόμενοι, μὴ ὅς ἐν τῇ ἁγνοίᾳ
αὐτῶν τιθέμενοι, τὴν τοιαύτην πλάνην, τὸ πέλαγος,
φοβῶμαι, μὴ πνύσῃ ἀφηνιδίως ὁ ἄνεμος, καὶ
ὄρεθῶμεν ἀπαρασκήλατοι, καὶ δῆσαντες βα-
λῶσιν ἡμᾶς ἐν τῷ πλοίῳ, καὶ κλαύσωμεν ἐκεί-
πας ἡμέρας τῆς ῥαθυμίας ἡμῶν, ὁρῶντες ἑτέρας
ἀναμιῶντας καὶ ἀφραγμονδύς, ἑαυτὰς δὲ ἐν
ὁδῷ· ἐν γὰρ τῇ λιμνῇ ἐκείνῃ, ἕκαστος ἐν
τῷ οἰκείῳ πλῆθει καὶ τῇ ἑαυτοῦ καυχῇ ἐμ-
πορία. * ἔκ οἶδατε ἀγαπητοί, ὅτι εἰς τὰς
γάμους τῆς νυμφῆος αὐτῆς ἐκάλεσεν ἡμᾶς ὁ
βασιλεὺς τῶν βασιλευμένων; τί ἀμελῶμεν
καὶ ἔσπεδαζόμεν ἐντεῦθεν ἐσθῆτα λαμ-
πρὰν καὶ λαμπάδας φαιδρὰς καὶ ἔλαγον ἐν
τοῖς ἀγγείοις ἡμῶν λαβεῖν; ἔκ λογίζεσθε, ὅτι
γυμνὸς

A gitant, ita ut neque ad destinatum locum
ultra progredi, neque domum retrogredi
possit : ita etiam nos, si poenitentiam age-
re neglexerimus, dum tempus poenitentiae
adhuc nobis suppetit, graves sane poenas
similiter luemus. Advenae enim & peregri-
ni hic sumus. Quare studeamus in civita-
tem ac patriam nostram cumulati divitiis
introire. Negotiatores spirituales sumus,
fratres, pretiosam quærentes margaritam,
qui est Christus Salvator noster, gloriatio &
thesaurus noster a prædæ periculo immunis.
Quamobrem magna diligentia studeamus il-
lum acquirere atque possidere. Felix sane,
imo felicissimus, qui illum sibi acquirere
ac vindicare studuit : sicut contra miserrimus
atque infelicissimus est, qui conditorem
omnium nostrum possidere, atque ab eo
possideri neglexit. An nescitis, fratres, nos
vitis veræ, quæ Dominus est, palmites esse?
C Videte igitur, ne quis infructuosus invenia-
tur. Nam veritatis agricola Pater est, qui
hanc vitem excolit, illosque qui fructum
afferunt, majore studio atque amore colit,
ut copiosorem fructum referant : eos ve-
ro, qui fructum non faciunt, excindit, &
extra vineam projicit, ut igne comburan-
tur. Solliciti ergo vobis ipsis attendite, ne
infructuosi inveniamini, excisique, igni tra-
damini. Similiter semen bonum sumus, quod
D seminavit cœli terræque creator, Christus
paterfamilias. Nunc tempus messis advenit,
& messores paratas manibus tenent falces,
solumque Domini nutum expectant. Videte
igitur, ne quis inveniat esse zizania, & in fa-
sciculos colligatus, comburatur igne sempiter-
no. Non intelligitis, fratres mei, quam formi-
dabile pelagus nobis sit transfretandum? Per-
fecti quoque, ac sapientissimi mercatores, pa-
ratas suas tenent merces, expectantque, do-
E nec illis secundus aspiret ventus, ut trajecto
pelago, ad portum vitæ applicent. Ego vero,
meique similes, qui negligentia & otio diffui-
mus, variisque vitæ distractionibus tenemur,
nullam prorsus animo sollicitudinem gerimus,
quo hoc pelagus trajicere possimus. Quare me-
tuo, ne quando repente ventus afflaverit, im-
parati reperiamur ac minime instructi, ligatos-
que in navim nos projiciant, ubi dies negli-
gentiæ atque socordiae nostræ deploremus,
dum interim alios exultantes lætosque conspi-
ciemus, nos vero ipsos in afflictione atque do-
lore constitutos. In illo enim portu unusquis-
que cum suis opibus ac mercibus gloriatur &
exultat. An ignoratis, dilectissimi, quod ad nu-
ptias a rege regum vocati sumus? Cur ergo
negligimus? Cur hic non tota animi intentio-
ne curamus nobis splendidam parare vestem,
lampademque lucentem una cum oleo in va-

Psal. 38
Hebr. 11

Joan. 15

Matth. 1

sis fumere? An putatis nudum quemquam illuc ingredi posse. Quod si quis impudenter ac temere, absque veste nuptiali introire præsumserit, scitis quid pati debeat ejusmodi? Jussu enim Regis, ligatis pedibus ac manibus projicitur in tenebras exteriores, ubi erit fletus & stridor dentium. Vereor equidem, carissimi, ne nos ab illo thalamo affectiones carnales expellant, cum solo exteriori habitu ornati simus: exterior enim cultus ac habitus, cordis nostri & mentis indicium est. Siquidem ornatus indumentorum, vestisque nimis accurate composita, nos vera illa gloria nudos indicant ac terrena sapere: & amor gloriæ, nos vanitati deditos esse designat; ciborumque deliciae, gulæ concupiscentiam arguunt. Negligentia pigros atque inertes nos esse declarat. Nimius amor plura acquirendi ac possidendi, quod Christum non amemus, neque desideremus, nos accusat. Invidiæ lues caritatem in nobis non esse denunciat. Frequens pedum facieque ablutio, nos nostris servire passionibus significat. Per linguam, quid cor nostrum appetat, declaratur: quæ enim cor desiderat, lingua proferre consuevit; motuque labiorum cordis nostri arcana depromuntur. Nam ubi os nostrum aperitur, amoto jam ostio atque custode, sermo etiam noster citra delectum, temereque progreditur; per verba autem cordis occulta produntur. Os siquidem, quod animi secreta non servat, suas illi cogitationes furatur: & dum intra se mens continere se existimat, oris temeritate atque effractione evulgatur, cum se minime videri arbitratur. Blandum detractionis vitium dum libenter auditur, animæ odio laborantis certum indicium est. Ne igitur quis erret, ut exteriori religionis habitu se aliquid esse existimet: nam qui se putat ejusmodi apparenti specie religiosum esse, se ipsum, fratremque suum fallit ac decipit. Et illa simulata religio quam sit falsa, ex ipsa protinus conversatione ejus facile cuivis constare poterit. Si enim cogitationes cordis ipsius addiscere velis, aures tuas ori ejus admove, statimque ex illo cognosces, de quibus sollicitus sit ac cogitet: utrum de terrenis, an de coelestibus; de spiritualibus, an de carnalibus; de voluptatibus, an de continentia ac temperantia; de opibus accumulandis, an de voluntaria paupertate; de humilitate, an de superbia; de caritate, an de odio. Nam de cordis thesauro os depromit escas ad se accedentibus; & linguæ usus, quibus cor perfrui desideret, Christo ne, an rebus præsentis sæculi, ostendit: invisibilisque anima

per

A γυμνὸς ὁδεῖς εἰσερχεται ἐκεῖ; εἰ ἂν ὁ περιπετὴς
σητά ὡς εἰσελθεῖν μὴ ἔχων ἐνδυμα γάμψ,
ἐπίσταθε τὰ πάχη ὁ ποιῶν. κελύσαντος γὰρ
τοῦ βασιλέως, δεσμεύουσιν αὐτὸν πόδας καὶ χεῖ-
ρας, καὶ ἐμβαλλεται εἰς τὸ σκοπὸς τὸ ἰσώτερον,
ὅπου ἐστὶν ὁ κλαυθμὸς, καὶ ὁ βρυγμὸς πάντων ὁδόν-
των. * Φοβέσθαι ἀγαπήτωι, μὴ τὰ πάντα τῆς
σαρκὸς ἐκβάλωσιν ἡμᾶς ἔξω ἔξω νυμφῶνος, ἔξω-
θεν χημαζομέντας. τὸ γὰρ χῆμα τὸ ἔξωθεν
διδάσκει πᾶς ἡμῶν ὅτιν ἡ καρδιά καὶ ὁ νῦς. Ὁ
καλωπισμὸς καὶ ἡ φιλοκαλία τῆς ἐοῦτης δεικ-
νυσιν, ὅτι γυμνοὶ ἐσμεν τῆς δόξης ἐκείνης,
φρονέοντες τὰ γήϊνα. Ἐν ἡ φιλοδοξία σημαίνει,
ὅτι κενόδοξοί ἐσμεν. ἢ τε τῶν βρωμάτων ἡδύτης
δείκνυσιν, ὅτι γαστρίμαργοι ἐσμεν. καὶ ἡ ῥαθυ-
μία δηλοῖ, ὅτι ὀκνηροὶ ἐσμεν. καὶ ἡ φιλοκτη-
μοσύνη, ὅτι τὸ Χρυσὸν ὁ ποδῶμεν. ὁ φθόνος
C ἀπαγγέλλει, ὅτι ἀγάπῃ ὁ ἐχόμενός ἐστι
τοῖς. Ἐν τὸν νῆπας τὰς πόδας καὶ τὸν πρὸς ὄψον
σημαίνει, ὅτι δολοπαθεῖς ἐσμεν. Ἀλλὰ γὰρ ὁ
γλώττης κηρύττει ἡ καρδιά τίνα ποιεῖ. ἂν ὁ
καρδιά ποιεῖ, ἡ γλῶττα μελετᾷ. Ἀλλὰ τῶν
χειλέων τὰ κρύφια τῆς καρδίας ἡμῶν ἐλέγχου-
ται. ἐπὶ δὲ ἡ ἡνοικία τὸ στόμα μὴ ἔχον θύραν μήτε
φυλακὴν, ἐκπορεύεται δὲ ἡμῶν ὁ λόγος ὡς ἄλλο-
D φόρος, καὶ ἄλλο τῶν λόγων, συλαῖται ἡμῶν ἡ
καρδιά. Τὸ γὰρ στόμα, μὴ φυλάσσειν μυστήρια
καρδίας, κλέπτει τὰς ἐνδυμνήσεις αὐτῆς, Ἐ νομί-
ζουσα ἐνδον εἶναι ἑαυτῆς, Ἀλλὰ ὁ στόματος πο-
μπύεται, καὶ ἡ δοκῶσα μὴ ὁράσθαι. Ἡ τῆς
καταλαλιάς ἡδύτης σημαίνει, ὅτι πλήρεις μίσους
ἐσμὲν. μὴ οὖν πλανηθῇ τις τῇ ἔξωθεν ὀλα-
βείᾳ, ἑαυτὸν γὰρ ἀπατᾷ, καὶ τὸ ἀδελφόν, οἰό-
E μενος τῇ ἔξωθεν ποιεῖν ὀλαβείᾳ. Ἀλλὰ τῆς ἀνα-
τροφῆς, δείκνυσιν τὸ ψεῦδος τῆς ὀλαβείας αὐ-
τοῦ. Εἰ δέ τις μελετᾷ τὰς ἐνδυμνήσεις τῆς
καρδίας, περιεσχετὸν στόματι, καὶ ἔξω αὐτῶν
μαθήσῃ, ποῦ τίνος ἔχει τὴν φροντίδα καὶ
τὴν σκεδὴν. ποῦ τῶν γήϊνων, ἢ ποῦ τῶν
ἐπερانیων. ποῦ τῶν πνευματικῶν, ἢ ποῦ
τῶν σαρκικῶν. ποῦ ἡδονῆς, ἢ ποῦ ἐγκρα-
F τείας. ποῦ πολυκτημοσύνης, ἢ ποῦ ἀκτι-
μοσύνης. ποῦ ταπεινοφροσύνης, ἢ ποῦ ὑψη-
λοφροσύνης. ποῦ ἀγάπης, ἢ ποῦ μίσους.
Ἐν γὰρ ὁ θησαυρὸς τῆς καρδίας περιφέρει
τὸ στόμα τοῦ περιεσχετοῦ τὰ ἐδέσματα. καὶ ὁ
γλώττης ἡ μελέτη δείκνυσιν τίνα ποιεῖ ἡ
καρδιά. τὸ Χρυσὸν, ἢ τὰ ὅσα παρόντος αἰῶ-
νος. Ἡ τε ἀόρατος ψυχὴ, Ἀλλὰ τὸν ὅσον
σώμα-

σώματος πράξεων, ὁράται ὅποια ἐστίν· ἀγαθὴ, ἢ κακὴ· ἀγαθὴ μὲν ὅτι φύσις, μεταβάλλεται ὃ εἰς κακίαν, ἀπὸ τὴν αὐτεξέσιν πωράρεσιν. Ἀλλ' ἴσως ἐρεῖ τις, τὰ πάθη φυσικὰ εἶναι, καὶ ὅτι ἀνεγκλητοὶ εἰσιν οἱ πωράροντες αὐτά. Πρόσεχε σεαυτῷ, μὴ τὴν καλὴν δημιουργίαν τῷ Θεῷ τῷ ἀγαθῷ ἀγάγῃς εἰς ἐγκλημα· ἐποίησε γὰρ αὐτὸς τὰ πάντα καλὰ λίαν, καὶ τὴν φύσιν ἅπασιν τοῖς ἀγαθοῖς πωρεόσκησεν. Εἴ τις πίνῃ πινῶν, οὐκ ἐγκαλεῖται ἐσθίων μεμετρημένως· ἐπὶ δὲ καὶ φύσιν ἐπείνησε. Διψῶν τις ὁμοίως; οὐκ ἐγκαλεῖται πινὼν αὐτάρκες· φυσικὴ γὰρ ὅστις ἢ δίψα. Καθόλου τις; οὐκ ἐγκαλεῖται εἰ μὴ ἀμέτρως καθόλου, καὶ ἑαυτὸν χαυνώσας πωρεῖται τῷ ὑπνῷ, ὡς τε τῇ σωηθείᾳ τῷ ἀμέτρως ὑπνῷ, νικηθῆναι τὴν φύσιν· ἢ γὰρ φύσις, καὶ ἡ σωηθείᾳ, κήρυκες ὑπάρχουσι τῶν ἐκατέρων μερῶν· ἢ φύσις δεικνύσι τὴν δελαγωγίαν, ὅτι ἡ σωηθείᾳ σημαίνει τὴν πωράρεσιν· ἐκ τῶν ἀμφοτέρων γὰρ σωίζεται ὁ ἄνθρωπος. Ἡ πωράρεσις αὐτεξέσιν ὑπάρχουσα, ὥστε γεωργὸς τίς ὅστις, ἐγκεντεῖσθαι ἡμῶν τῇ φύσιν σωηθείας κακὰς, καὶ ἀγαθὰς, καθὼς βέλεται. Τὰς μὲν κακὰς ἔτιως ἐγκεντεῖσθαι· ἀπὸ τῆς πείνης, τὴν γαστριμαργίαν· ἀπὸ τῆς δίψης, τὴν πολυποσίαν· ἀπὸ τῆς ὑπνῷ, τὴν χαυνότητα· ἀπὸ τῆς βλέμματος, τὴν κακίαν ἐννοίαν· καὶ δι' ἀληθείας, τὸ ψεῦδος. Ὁμοίως ἐγκεντεῖσθαι τὰς ἀγαθὰς ἀρετὰς ἔτιως· ἀπὸ τῆς βρώσεως, τὴν ἐγκράτειαν· καὶ ἀπὸ τῆς δίψης, τὴν ὑπομονήν· ἀπὸ τῆς ὑπνῷ, τὴν ἀγρυπνίαν· καὶ τὴν ἀλήθειαν, ἀπὸ τῆς ψεύσεως· τὴν τε σωφροσύνην, ἀπὸ τῆς βλέμματος. Ἐν ῥίπῃ ὀφθαλμοῦ, ὥστε γεωργὸς, ἢ πωράρεσις ἡμῶν, καθὼς ἐφίω, τυγχάνουσα, ἐκείνοι τὰς κακὰς σωηθείας· ἐγκεντεῖσθαι ὃ τὰς ἀγαθὰς, νικῶσα τὴν φύσιν. Ἡ γὰρ τῆς ἐργασίας ἡμῶν ὅστις ἢ φύσις· γεωργὸς ὃ ἢ πωράρεσις· αἱ δὲ αἱ Γραφαί, σύμβουλοι καὶ διδάσκαλοι· διδάσκουσαι τὴν ἡμέτερον γεωργόν, ποίας μὲν σωηθείας κακὰς ἐκείνους, ἀρετὰς ὃ ἀγαθὰς ἐμφυτεύσει. Ὅσον ἂν μὲντοι νηφάλιος καὶ σωδῶνος ἡμῶν ἢ ὁ γεωργὸς, ἐκ τῶν τῶν θεῶν Γραφῶν διδάσκαλίας, ἄπονος τις καὶ ἰδιώτης ἐστίν. Ἡ γὰρ τῶν θεῶν Γραφῶν νομοθεσία δίδωσιν αὐτῷ συνέσιν ὅτι δυνάμιν, ἀρετὰς τε ἀγαθὰς ἐκ τῶν οἰκείων κλάδων, ἵνα ἐγκεντεῖσθαι, τῷ τῆ φύσεως ἔξω· τίςιν μὲν ἐν τῇ ἀπιστίᾳ, καὶ ἐλπίδι ἐν τῇ ἀνελπίστῃ, ἀγάπῃ ἐν τῷ μίσῳ, καὶ γνῶσιν ἐν τῇ ἀγνοσίᾳ, σωδῶν ἐν τῇ ἀμελείᾳ, ὅτι δόξαν καὶ

A per actus proprii corporis cernitur, cuiusmodi sit, bona ne, an mala. Bona quidem per naturam est: at voluntate liberi arbitrii mutatur in malam. Caterum dixerit fortasse quispiam, passiones ejusmodi naturales esse, eosque qui illis indulgent, culpa ac crimine vacare. Attende tibi ipsi, ne pulchrum optimi Dei opificium in crimen ac culpam adducas. Fecit enim ipse cuncta valde bona, & naturam omnibus exornavit bonis. Esurit aliquis? non culpatur, si moderate comedat: est enim naturalis esuries. Sitit quispiam similiter? non redditur obnoxius reprehensioni, si quantum satis sit bibat: est enim sitis naturalis. Dormit aliquis? non trahitur in culpam, nisi immoderate dormierit: quippe si seipsum nimium relaxarit, negligentiaeque ac somno tradiderit, ita ut naturam immodici somni consuetudine vinci permiserit. Natura enim, & consuetudo utrarumque partium testes sunt atque praecones. Natura servitutem ostendit, & consuetudo propositum voluntatis indicat: ex utrisque enim consistit homo. Voluntas vero cum libera sit ac sui juris, tamquam agricola quidam est, naturae nostrae consuetudines pravas ac bonas inferens, sicut ipsa voluerit. Malas quidem consuetudines hac inferit ratione. Per famem, gulam: per sitim, immodicam potationem: per somnum, negligentiam atque torporem: per aspectum, cogitationem improbam: & per veritatem mendacium inferit. Similiter virtutes bonas hoc inferit modo. Cibo inferit temperantiam, siti tolerantiam, somno vigilias, veritatem mendacio, & aspectui pudicitiam. In ictu enim oculi voluntas nostra, instar agricolae, ut dixi, consuetudines malas radicitus evellit, bonas autem virtutes inferit, naturam vincens: nam veluti terra quaedam actionis nostrae, natura est; agricola voluntas est; consilarii vero atque magistri, divinae sunt Scripturae. Docent enim nostrum agricolam, quas quidem consuetudines pravas evellere. & quas virtutes bonas inferere debeat. Nam quantumvis vigilans ac diligens noster agricola fuerit, absque divinarum Scripturarum doctrina obtusus est prorsusque rudis. Siquidem sacrarum literarum institutio atque doctrina intelligentiam ipsi viresque praebet: & virtutes bonas ex propriis ramis ac furculis illi administrat, ut eas naturae suae ligno inferat. Fidem quippe illi praestat, quam infidelitati innectat: & spem, quam desperationi: caritatem, quam odio: scientiam, quam ignorantiae: diligentiam, quam negligentiae: laudem ac gloriam, quam probro atque ignominiae: immortalitatem, quam

morta-

mortalitati : divinitatem denique , quam humanitati inferat. Cæterum si contumacia atque arrogantia sua ductus ille noster agricola , magistrum atque consiliarium suum relinquere voluerit , divinas, inquam , Scripturas : erabit vagus , & in cogitationes malas incidet ; congerensque consuetudines absurdas atque perversas , inferet naturæ suæ quæ maxime ei sunt contraria : puta , infidelitatem , ignorantiam , odium & invidiam , superbiam , inanem gloriam , ambitionem , gulam , contentionem & contradictionem , aliaque plura his similia . Ubi enim Legislatorem dereliquerit , & ipse derelinquetur ab illo : sin vero poenitentia ductus seipsum agnoverit ac reprehenderit , procidensque Legislatori dicat : peccavi , quod te deseruerim : illico Legifer ad misericordiam flexus , cum clementissime suscipit , illique intellectum viresque bonas præbet , quo iterum naturæ suæ terram operetur , evellensque ex ea consuetudines pravæ , inferat in illam virtutes optimas : coronisque præterea ac laudibus illum donat & ornat : ita nimirum , ut dum naturaliter esurit , abstineat ; sitiens toleret ; concupiscentiis stimulus , pudicitiam teneat ; somno gravatus , & pigritia atque segnitie a divinis laudibus torpescens , ad vigilias se convertat , seque ipsum ad glorificandum Deum compellat . Sicque coronatur , naturam vincens , virtutesque sibi acquirens . Gloria igitur benignitati ac clementiæ ejus , & confessio bonitati ejus , & adoratio miserationibus ejus . Quis enim pater ita misericors ? quis pater ita miserator ? quis pater sic suos diligit filios , quemadmodum nos servos suos Dominus noster diligit ? omnia quippe donat , omnia affluenter dispensat . Animarum nostrarum vulnera sanat , spretusque a nobis , longanimitate suffert . Omnes nos regni sui hæredes fieri desiderat . Vult etiam voluntatem nostram a se laudari , cum faciles levæque morbi per eam curentur ; graves vero & incurabiles morbos ipse sanat . Et pigri quidem ac desidii vulnera curat , ut os suum ad ipsum glorificandum aperiat . Peccatori quoque peccata sua dimittit , ut eum ad promptitudinem & alacritatem bonæ voluntatis excitet . Infirmum cito exaudit , ne in pusillanimitatem incidat . Cæterum magnanimis , & eis qui constanter ac perseveranter januam ejus pulsant , utrumque largitur , & sanitatem scilicet & mercedem . Poterat ille quidem cuncta animarum nostram sanare vulnera , nosque etiam invitos ad bonitatem convertere ; sed id facere non vult , ne voluntas nostra , arbitriique libertas laudibus ipsius privetur . Nos igitur ipsum

A καὶ ἔπανον ἐν τῇ ἀδοξίᾳ , ἀθανασίαν δὲ ἐν τῇ θνητότητι , καὶ θεότητα ἐν τῇ ἀνθρωπότητι . Ἐὰν δὴποτε βεληθεῖν ὁ ἡμέτερος γεωργός , τῇ εὐτῷ αὐθαδείᾳ , ἐγκαταλείψαι τὸ διδάσκαλον καὶ σύμβουλον αὐτοῦ , φημι δὴ πὰς θείας Γραφᾶς , δίδασκεται πλανώμενος . καὶ δίδσκων ἐννοίας πονηρᾶς , σωάγων τε σωηθείας ἀνοήτους , καὶ ἐγκεντείζων ἐν τῇ φύσει τὰ ἔμψως τὴ φύσεως , ἀπί-
B εῖαν λέγω δὴ καὶ ἀγνωσίαν , μῖσός τε καὶ φθόνον καὶ τὴ ὑπερηφανίαν , κενοδοξίαν τε καὶ φιλοδοξίαν καὶ γαστριμαργίαν , φιλονεικίαν τε καὶ ἀντιλογίαν , καὶ ἕτερα πολλὰ τοιαῦτα . Ἐγκαταλιπὼν γὰρ τὸ νομοθέτην , ἐγκαταλιμπάνει ὑπὲρ αὐτοῦ . Ἐὰν δὲ μεταμεληθεὶς καταγινώσκει ἑαυτοῦ , τροπεσὼν τῷ νομοθέτῃ καὶ εἰπὼν . ἡμαρτον , ἐγκατέλιπόν σε .
C ὡς χεῖμα τῇ οἰκείᾳ φιλανθρωπίᾳ ὁ νομοθέτης προσδέχεται αὐτὸν , παρέχει δὲ αὐτῷ σύνεσιν καὶ δύναμιν ἀγαθὴν , ἐργάζεσθαι πάλιν ἐκ δευτέρου τὴν γῆν φύσεως αὐτοῦ , ἐκτελεσθαι τε καὶ αὐτῇ πὰς κακὰς συν-
D ἡθείας , καὶ ἀντιφυτεῦσθαι ἀρετὰς ἀγαθὰς . Ἀλλὰ καὶ σεφάνους παρέχει αὐτῷ , καὶ ἐπὶ ἀνέως δωρεῖται αὐτῷ . ἔτι , οἷον πεινᾷ καὶ φύσιν , ἀλλὰ ἐγκρατεύεται . δι-
E ψᾶ , ἀλλὰ ὁμοίως ὑπομῆναι . ἐπιθυμεῖ , ἀλλὰ σωφρονεῖ . βαρεῖται τῷ ὑπὲρ ἢ τῷ ὀκνῶ σωέχεται εἰς δοξολογίαν τοῦ Θεοῦ , ἀλλὰ ἀρτυρῶν βιάζεται ἑαυτὸν εἰς τὴν ὑμνωδίαν τοῦ Θεοῦ . καὶ ἔτι σεφανῶνται νικήσας τὴν φύσιν , καὶ κτησάμενος πὰς ἀρετὰς . Δόξα τοίνυν τῇ αὐτῇ φιλανθρωπίᾳ , καὶ ἑξομολόγησις τῇ αὐτῇ ἀγαθότητι , καὶ προσκύνησις τῇ ἀσπλάγχνιᾳ αὐτοῦ . Ποῖος ἔτι πατὴρ οἰκτιρῶν ; ποῖος ἔτι πατὴρ ἐλεήμων ; ποῖος ὁ πατὴρ ἔτι ἀγαπᾷ , καὶ ὁ ἡμέτερος Θεός , ὁ ἀγαπᾷ ἡμᾶς τὰς αὐτῷ δούλους . Πάντα παρέχει , καὶ πάντα οἰκονομεῖ ὑψεκωκυῖ . Ἰᾶται τῇ ψυχῇ ἡμῶν τὰ βρώματα , καὶ μακροθυμεῖ ὑπὲρ ἡμῶν ἀδεύμενος . θέλει πάντας κληρονόμους ἡμῶν τῇ αὐτῇ βασιλείᾳ θνέας , θέλει δὲ τὴν προαίρεσιν ἡμῶν ἐπαγνέας ὑπὲρ αὐτοῦ , τὰ δὲ χερῶν νοσήματα καὶ ἀτελῆ ἰωμῶν . τὰ γὰρ βαρὲα καὶ δυσίατα αὐτοῦ θεραπεύει . Ἰᾶται μὲν τὸ ὀκνηρὸν τὰ βρώματα , ἀλλὰ τὸ ἀνοίγειν αὐτὸν εἰς δοξολογίαν τοῦ σώματος . Καὶ τὴν ἁμαρτωλὴ ἀφίησι πὰς ἁμαρτίας , ἐπὶ τὸ εἰς τρο-
F θυμίαν διεγείρει αὐτόν . Τὸ ἀδενὲς ὑπακῆει ταχέως , ἵνα μὴ ὀλιγοψυχῇ . Τοῖς δὲ μακροθύμοις καὶ ὑπομονητικῶς κρέσσει πὰς δούλους , παρέχει τὰ συν-
αμφοτέρω , τὴν τε ἰσὺν καὶ τὴν μισθόν . Ἡ δύναμις μὲν γὰρ ἰάσασθαι τῇ ψυχῇ ἡμῶν πάντα τὰ βρώματα , καὶ μετὰ λαλεῖν ἡμῶν βιάως εἰς ἀγαθότητα , ἀλλὰ ἔβλε-
ται , ἵνα ἡμῶν ἡ προαίρεσις μὴ σερεθῇ τὴν ἐπαγνῶν αὐτοῦ . Ἡμεῖς τοίνυν ἀμελῶμεν ἐπικαλεῖσθαι αὐτόν
εἰς

εἰς βοήθειαν ἡμῶν ἔ ἀντίληψιν, αὐτὸς ἡμᾶς ἀγα-
πῶντος ἔ οἰκτεῖροντος; Αὐτὸς ἡμᾶς ἐλυτρώσα-
το, καὶ τὰς ὀφθαλμοὺς τῆς καρδίας ἡμῶν ἐφώ-
τισεν. αὐτὸς παρέχον ἡμῖν τὴν εἰς αὐτὸν γνῶ-
σιν, καὶ ἐγδύσκει ἡμᾶς τῇ γλυκύτητι, ἵνα ζητῶ-
μεν αὐτὸν ἀνελλιπῶς. Μακάριος ὁ γλυσάμενος
τῆς ἀγάπης αὐτοῦ, καὶ πρὸς αὐτὸν αἰ-
πεπληρωθῆς. αὐτὸς γὰρ πληρωθεὶς τῇ ποιότητι
ἀγάπης, ἑτέρων οὐκ ἐπιδέχεται ἀγάπην ἐν
ἑαυτῷ. ἀγαπητοί, τίς μὴ ἀγαπήσῃ τὸ ποιῶν
δεσπότης; τίς μὴ προσκυνησῃ, καὶ ὁμολο-
γήσῃ τῇ αὐτοῦ ἀγαθότητι; Ποίαν ὃ ἀπολο-
γίαν ἔχομεν ἐν ἡμέρᾳ κρίσεως, εἰ μὴ ἀμελήσω-
μεν; ἢ τί ἐρῶμεν αὐτῷ, ὅτι οὐκ ἠκούσαμεν;
ἢ ὅτι οὐκ ἐγνώμεν, καὶ οὐκ ἐμάρτυρεν; τί ἡν
ποιῶν αὐτὸν καὶ οὐκ ἐποίησε ἡμῖν; ἔκ τῃ
ἀμετρήτῃ ὑψέως καὶ βύλογητῇ κόλπῃ τῆς Πα-
τρὸς ἔχῃ κατέβη πρὸς ἡμᾶς; ἀόρατος ὑπάρ-
χων ἔχῃ ὤραθῃ ἡμῖν; καὶ πῶς ἀθάνατον ὦν,
οὐκ ἐσαρκώθη δι' ἡμᾶς; καὶ οὐκ ἐρράπιασθῃ,
ἵνα ἡμᾶς ἐλυτρώσῃ; Ὡς τῷ δαύματι πλή-
ρης φόβος τε καὶ ἔλπίς. Χεὶρ πλητὴν πλάσσει-
σα ἐκ τῆς χοῆς τῆς γῆς ῥάπισμα δέδωκε τῷ
δημιουργῶντι τὸ ἔρανον καὶ τὴν γῆν. Ἡμεῖς
ὃ οἱ ἀδελφοὶ καὶ παλαίμαχοι, χοῖκοι καὶ θνητοὶ
καὶ ἀποδοὺς ὑπάρχοντες, ἕως λόγος ἀλήθειας ἔβα-
ταζόμεν. Αἰθάλας ὦν, οὐκ ἐθανατώθη δι' ἡμᾶς,
ἵνα ἡμᾶς ζωοποιήσῃ; Οὐκ ἐτάφη, ἵνα ἡμᾶς ἐγεί-
ρῃ σὺν αὐτῷ; ἐκ τῆς δεσμῶν τῆς ἐχθρῆς ἔλυ-
σεν ἡμᾶς καταδύσας ἐκείνον, καὶ δὲ ἡμῖν πα-
τεῖν ἐπάνω αὐτοῦ. Ἐπεκαλεσάμεθα ποτε, καὶ
οὐκ ἐπήκουσεν ἡμῶν; ἐκράδαμεν, καὶ οὐκ ἤνοι-
ξεν ἡμῖν; εἰ ὃ καὶ ἐβράδυνέ ποτε, ὑπὲρ τῆς
πλεονάσας τῆς μισθῶν ἡμῶν. Τί ὃ ἀπετάξω
τῷ κόσμῳ ἀγαπητὲ, εἰ ἔτι ἀνάπαισιν κοσμι-
κὴν ἐπιζητεῖς, ἀντὶ γυμνότητος, ἐσθῆτος, καὶ
ἀντὶ δίψης, οἰνοποσίας ἐπιζητῶν; Εἰς πόλε-
μον κληθεὶς, χρεὶς ὀπλῶν τοῖς ἐχθροῖς δέ-
λεις πρὸς ἀντίστασιν. ἀντὶ ἀρτυρίων, ὑπὸ κα-
ταφερόμενος. καὶ ἀντὶ κλαυθμοῦ καὶ ὀδυρμοῦ,
γέλωτα ποιεῖμενος. καὶ ἀντὶ ἀγάπης, μῖσος
πρὸς τὸ ἀδελφὸν ἔχων. Εἰς ἑσπέρην, καὶ σὺ
ἀντιλέγεις; εἰς κληρονομίαν ἐκλήθης αὐτῷ βα-
σιλείας, καὶ σὺ τὰ γῆνα φρονεῖς; ἀντὶ ταπει-
νοφροσύνης καὶ πραότητος, ἀλαζονείαν καὶ ὑψη-
φάνειαν φιλοφύγεις. Τί οὖν ἐρεῖς αὐτῷ ἐν τῇ
ἡμέρᾳ κρίσεως; ὅτι ἐταπεινώθη κατὰ σέ, ἢ
ἐπὶ ὠχλῶσα, καὶ ἐγυμνήτευσά, καὶ ἐπείνασα, ἢ
ἐδίψησα, ἀγαπήσας σέ ὅλη με ψυχῇ, καὶ

A in adjutorium atque patrocinium nostrum
invocare negligimus, cum ipse dilexit nos
& misertus est nostri? Ipse nos redemit:
ipse mentis nostrae oculos illuminavit: ipse
nobis suam cognitionem praebeuit, suamque
dulcedinem gustandam indulxit, ut ipsum
jugiter sine intermissione requiramus. Felix
ille ac beatus, qui percepto dilectionis ejus
gustu, ad caritatis ejus plenitudinem jugi-
ter suscipiendam seipsum praeparavit. Nam
B qui ejusmodi caritate repletus fuerit, amo-
rem alterius cujuscumque rei in seipso ne-
quaquam suscipiet. Quis ergo, dilectissimi,
talem non diligat Dominum? Quis bonita-
tem ejus non adoret, confiteaturque, ac
praedicet? Quam vero excusationem in die
judicii habituri sumus, si desides negligen-
tesque fuerimus? aut quidnam ei dicemus?
An quia non audivimus? aut quia non co-
gnovimus? vel quia non didicimus? Quid,
C obsecro, ille potuit nobis facere, & non
fecit? Ex immensa illa celsitudine & benedicto
sinu Patris nonne ad nos descendit? nonne
cum invisibilis esset, seipsum nobis viden-
dum exhibuit? & qui erat immortalis ignis,
nonne propter nos incarnatus est? nonne,
ut liberaret nos, palmis in faciem verbe-
ratus est? O miraculum timore ac tremore
plenum! Manus lutea, ex pulvere terrae for-
mata, alapam dedit conditori coeli & ter-
rae. Nos vero miseri & infelices, qui ter-
D reni sumus & mortales, pulvis & cinis, ne
usque ad verbum quidem sufferre invicem
possumus. Cum esset immortalis, nonne
mortem pro nobis pertulit, ut nos ad vi-
tam revocaret? nonne sepultus est, ut se-
cum nos pariter resuscitaret? Ex inimici nos
vinculis absolvit, victumque eum tradidit
nobis conculcandum sub pedibus nostris.
Invocavimus aliquando ipsum, & non ex-
E audivit nos? pulsavimus, & non aperuit
nobis? Etsi vero audire interdum distulit,
ideo moram fecit, ut merces nostra copio-
sior redderetur. Cur autem abrenunciasti
saeculo, carissime? an adhuc saeculi oble-
tamenta persequeris? pro nuditate cultum
vestium, & pro siti vini potationem? Ad
praelium invitatus es; & tu sine armis in
aciem adversus hostes descendere cupis? pro
vigiliis, somno deprimeris? pro luctu &
F planctu, in risum effunderis? pro caritate,
odium in fratrem exerces? Ad obedientiam
vocatus es, & subisci recusas? Ad haeredi-
tatem regni ipsius invitatus es; & tu ter-
rena sapis? Ad humilitatem & mansuetu-
dinem; & tu superbia atque arrogantia in-
tumescis? Et quid illi in die illa dicturus
es? numquid, quia propter te humiliatus
sum? quia pauper effectus sum? quia nu-

Matth. 26.
Marc. 14.
Joan. 18.

dus incesſi ? quia eſurivi , & ſitivi ? quia dilexi te ex tota anima mea , & proximum ſicut meipſum ? An ignoras , quia omnes ſermones & cogitationes tuæ conſcriptæ ſunt ? & conſcientia tua teſtis tibi erit , & ſi mentiri volueris , te arguet ? An Neſcis , quoniam omnis creatura cum metu ac tremore magno ante illius tribunal adſtabit ; & mille millia , & centies millies millena millia Angelorum in conſpectu ejus circumſtabunt ? Et tu mentiri cogitas , & dicere : quia propter te hæc omnia ſuſtinueui ? Vide , ne duplicem luas poenam , peſſimorum ſcilicet actuum tuorum , & mendacii . Expergiſcere ergo , & ſurge a ſomno , & redi in teipſum . Revolue mente cogitationes tuas , & conſidera , quia jam inclinata eſt dies . Sed & hoc jam , frater , intellige , quod qui heri nobiſcum erant fratres noſtri , & nobis loquebantur , hodie nobiſcum eſſe deſierunt . Evocati enim ſunt ad ſuum noſtrumque Dominum , ut unusquisque eorum negotiationis ſuæ rationem reddat . Ecce cognoſce atque perpende , quæ heſterni atque hodierni ſunt diei : & vide quomodo heſternus quidem dies quaſi ſlos matutinus præteriit ; hodiernus autem velut umbra vespertina . Contemplantur quoque quaſtum negotiationis tuæ , an ſecundum Deum procedat atque proficiat . Sicut enim curſor velociffimus , dies noſtri pertranſeunt . Beatus igitur , qui quotidie quaſtum huiusmodi negotiationis ſuæ acquirit , eumque in vitam æternam congregat . Cæterum tu dilectiſſime , cur negligis ? cur torpore atque ignavia deprimeris ? Cur pigritia ac tædio , tamquam vino inebriaris ? Cur in teipſo exacerbaris ? Mansionem ne in hoc ſæculo factururus es ? Quemadmodum enim ſi duo aliqui viatores in itinere ſibi mutuo occurrant , & in ſuum ſinguli hoſpiti-um pergant ; vespere autem factò in una , quæ ſe forte illis obtulerit , manſione ſimul remanſerint ; & illuſcente jam die ab invicem ſeparantur ; novitque quilibet eorum quid habeat in domo ſua , divitias an paupertatem , requiem an tribulationem : ita & nos ſumus in hoc ſæculo . Manſioni namque ſimilis eſt hæc vita : quippe ex qua ſeparamur ab invicem , quilibet noſtrum in ſuum locum pergens , intelligensque quid ante reconditum habeat . Nullus enim ex nobis ignorat , quidnam ante ſe in cœlum præmiſerit : puta , an preces cum lacrymis , an ſanctas vigilias , an pſalmodiam compunctioni conjunctam , an continentiam humilitati admiſtam , an abrenuntiationem terrenarum rerum , an caritatem non fictam , & magnum deſiderium Chriſti . Hæc ſi præmiſeris , bono animo eſto ,

A τὸ πλεονέκτον ὡς ἐμαυτὸν ; Μὴ ἀγνοήσης , ὅτι οἱ λόγοι σε καὶ οἱ λογισμοί σε ἔκ εἰσιν ἀνάγραφοι . καὶ ἡ συνείδησις δέ σε ἢ σωεργός . ὅτι ἐὰν ψάδῃ σὺ ἐλέγξῃ σε . ἢ σὺ οἶδας , ὅτι πάντα ἡ κτίσις , σὺν φόβῳ καὶ τρόμῳ πολλῷ , παύσεται τῷ βήματι αὐτοῦ , χίλια χιλιάδες , καὶ μυρία μυριάδες Ἀγγέλων κύκλῳ αὐτοῦ ; Καὶ σὺ λογίσῃ ψάδεσθαι καὶ εἰπεῖν , ὡς ταῦτα πάντα ὑπέμεινα ὑπὲρ σε ; Βλέπε μὴ πολλὴν δίκην ἀποτίσης ὑπὲρ τῆς πονηρίας σε πράξεων , καὶ ὑπὲρ τῆς ψάδους . Νῆψον πότῳ ἐκ τῆς ὑπνῶσεως σε , καὶ ἐλθέ εἰς ἐαυτὸν . ἀπόσφασαι τὰς λογισμὰς σε , καὶ ἴδε , ὅτι ἡ ἡμέρα κέκλικε . Σύνες ὃ καὶ τῷ πᾶσι , ὡς ἀδελφεῖ , ὅτι οἱ χθὲς σὺν ἡμῖν ὄντες ἀδελφοὶ ἡμῶν , καὶ λαλῶντες ἡμῖν , ἔκ εἰσι μὲθ' ἡμῶν σήμερον . ἐκλήθησαν πρὸς τὸ κύριον αὐτῶν τε καὶ ἡμῶν , ἵνα ἐπιδείξῃ ἕκαστος αὐτῶν τὴν ἐαυτοῦ ἐμπορίαν . Ἰδὲ δὴ , καταμάθετε τὰ τῆς χθὲς ἡμέρας , καὶ τὰ τῆς σήμερον . ὡς ἡ μὲν χθὲς , ὡς περ ἀνδρὸς πρῶτον , παρῆλθεν . ἡ δὲ σήμερον , ὡς περ σκιά δειλινή . Ἐπισκόπησον ὃ καὶ τὰ τῆς ἐμπορίας σε , εἰ προκοπὴ καὶ Θεόν . Ὡς περ γὰρ ὄξυδρομος , αἱ ἡμέραι ἡμῶν πρὸς ἔρχονται . Μακάριος οὖν ὁ ἐμποροῦσάμενος τὴν ἐαυτοῦ ἐμπορίαν , ἡμέραν καὶ ἡμέραν , καὶ συνάγων εἰς ζωὴν αἰώνιον . Τί ὃ σὺ ἀμελεῖς , ὡς ἀγαπητὲ ; τί ῥαθυμεῖς ; τί ὃ ἐμεθύσῃς τῇ ἀκηδία , ὡς ἀπὸ οἴνου ; τί παροξύνῃ ἐν ἐαυτῷ ; μονὴν γὰρ ἔχεις ποιῆσαι ἐν τῷ αἰῶνι τῷ τῷ ; Καθάπερ γὰρ τινες ὁδοιπόροι δύο ἐν ὁδῷ συντυχόντες ἀλλήλοις , ἀποχόμενος ἕκαστος αὐτῶν εἰς τὸ ἴδιον οἶκον , ἐσπέρας ὃ αὐτὰς καταλαβέσθης , ἐμειναν ἀμφοτέροι εἰς ἣν ἐφθασαν μονὴν , καὶ πρῶτας γεννηθῆναι διεχωρίσθησαν ἀπ' ἀλλήλων . ἐπίσταται ὃ ἕκαστος αὐτῶν τί ἔχει ἐν τῷ οἴκῳ αὐτοῦ . ἢτοι πλεονέκτον , εἴτε πέναν , ἢτοι ἀνάπαυσιν , εἴτε θλίψιν . ἔτιως ἐσμεν καὶ ἡμεῖς ἐν τῷ αἰῶνι τῷ τῷ . Μονὴ γὰρ εἴκειν ὁ βίος ἕως . Ὡς αὐτὸς ὃ χωρίζομεθα εἰς τὸ ἴδιον τόπον ἀπιόντες , ἐπιστάμενοι τί ἔχομεν ἐμφορῶν ἡμῶν . Ἐκαστος γὰρ σὺ ἀγνοεῖ , τί προέπεμψεν εἰς τὸ ἔσχατον . οἷόν τι λέγω , ἢ ἀχὴ μὲν δακρύων , ἢ ἀγρυπνίαν καθαρὰν , ἢ ψαλμῳδίαν μετὰ κατανύξεως , ἢ ἐγκράτειαν μετὰ ταπεινοφροσύνης , ἢ ἀποταγὴν τῆς γυναικὸς πρῶτης , ἢ ἀγάπην ἀνυπόκειτον , καὶ ἐπιπόθησιν τῷ Χριστῷ . Ἐὰν προέπεμψας ταῦτα , θάρσος ,

σφ, ὅτι εἰς ἀνάπαυσιν ἀπέρχῃ· εἰ δὲ οὐδὲν τῶν
 τῶν προέπεμψας, τί ἐν τῇ μονῇ προξύνῃς τὴν
 πωλοῖον; πρῶτον γὰρ ἔχεις χωρεῖν ἀπὸ αὐ-
 τῆς. Τί δὲ ὑπερφανὴ, ἢ τί ἀλαζονὴ; Τί
 δὲ εἰς ὑπερίλυπος, μὴ θέλων αὐτὴν βαρύνειν τὴν
 μονὴν καὶ ἑαυτὴν; τί δὲ φροντίζεις περὶ χι-
 τῶνος καὶ περιβολῆς, ἢ τροφῆς; Ὁ δὲ διδῶς τοῖς
 κτήνεσι τροφὴν αὐτῶν, σὲ οὐκ ἂν τρέφετε τὴν
 δοξολογῶντα αὐτόν; Ὁ προσδοκῶν κληρονόμος
 τῆς αὐτῆς βασιλείας γενέσθαι, περὶ χιτῶνος καὶ
 περιβολῆς φροντίζεις; ὁ τῶ κόσμῳ νεκρῶσας
 ἑαυτὸν, πὰ γῆν φρονεῖς; τί τὸ Ἰατρὸν προ-
 ξύνῃς, μὴ θέλων ἰαθῆναι; τῶ κατὰ τῆς ἰα-
 σεως σε πὰ τραύματά σε κρύβεις, καὶ τῶ Ἰα-
 τρῶ ἐγκαλεῖς, ὅτι οὐκ ἰάσατό σε; Καρὸς με-
 τανοίας δίδοτά σοι, καὶ τὴν μετανοίας ἀμελεῖς; τί
 οὖν ἐγκαλεῖς τῶ νομοθέτῃ, ὅτι ἐπήγαγε τὴν
 θάνατον, σὲ καταφρονῶντος. Μὴ ἐρεῖς τῶ θά-
 νατῶ, ἑασόν με, ἵνα μετανοήσω; νῆψον, ἀγα-
 πητέ, νῆψον· ὡς παγὶς γὰρ ἐπελευσεται ὅππῃ σε
 ἢ ὥρα ὀκνεῖν· καὶ τότε ἐκπληξῇς λάβῃ τὴν σὴν
 ἀφάνειαν, λέγων, πῶς μετεωρίζομαι μετὰ πρῆλ-
 θον αἱ ἡμέραι μου; καὶ πῶς ἐν λογισμοῖς ἀκαί-
 ροις πρῆλθον οἱ χρόνοι μου; καὶ τί τὸ ὄφελος
 ἐν τῶ κατὰ τὸ θάνατον ταῦτα λογίζεσθαι; μὴ
 συγχωρεῖσθαι σε ἔτι ἀναστροφῆς ἐν τῶ αἰῶνι
 τούτῳ. Θές ποιναρῶν τὴν νῆν σε εἰς τὰ λεγόμενα·
 εἰσελθέτω εἰς τὰς ἀκοάς σε τὰ πρὸς τὴν Κυ-
 εῖς εἰρημνῶν, εἴ γε πεισεύεις αὐτῶν· ἔφη γὰρ, ὅτι
 καὶ περὶ ἀργῆς λόγος ἐν ὀκνείῃ τῇ ἡμέρᾳ, ἀποδώσο-
 μαι τὸν λόγον. Ἰκανὸς δὲ ἔστω ὁ λόγος, εἰάν νῆ-
 ψῃ ἡμῶν ἢ ἀφάνειαν. Ὁ δὲ τὰ γεγραμμένα
 ἔστωι, ἔτε μὲν τῶν λεγομένων ἀκούει· εἰκὲν ὁ
 ποιῶν σωλῆνι δεχομένη ὑδωρ, καὶ μὴ ἀφάνειαν
 μὲν, ὅτι δι' αὐτῆς πρέρχεται. Τίς οὖν ἄρα μὴ
 κλαύσῃ; τίς δὲ μὴ λυπηθῇ; καὶ τίς μὴ κα-
 ταπλαγῇ, ὅτι ὁ Δεσπότης οἰκιστὴς δι' ἑαυτὴν
 τε καὶ τῶν δούλων αὐτῆς τῶν Προφητῶν καὶ Ἀπο-
 στόλων κηρύττει καὶ βοᾷ, καὶ οὐκ ἔστιν ὁ ἀκούων;
 Τίνα δὲ ἔστι τὰ κηρυττόμενα ὑπὸ αὐτῶν. Ὁ γὰρ
 μὸς ἑτοιμος, φησὶ, καὶ τὰ σκευτά μου τεθυμέ-
 να, ὁ νυμφίος μὲν δόξης καὶ μεγαλοπρεπείας
 κἀθίσταται ἐν τῶ νυμφῶνι καὶ δέχεται τὰς εἰσερ-
 χομένης μὲν χαρᾶς, ἢ θύρα ἀνέσπεται, οἱ ὑπη-
 ρέται παρδάλιστοι· περὶ δὲ κλεισθῆναι τὴν θύραν,
 ὅςτις ποδίστατε μὴ ποτε ἔξω μένητε, καὶ οὐκ ἔστιν
 ὁ εἰσφέρων ὑμᾶς ἐπὶ τούτοις· Οὐκ ἔστιν ὁ σωτὴρ,
 οὐκ ἔστιν ὁ σωθῆναι ὑμῶν, ἀλλ' ἢ ῥαθυμία ἢ
 ἢ φροντὶς τῆς αἰῶνος τέττα, ὡς περὶ ἀλυσίς, ἐδή-
 Tom. I.

A esto, quoniam ad requiem pergis. At si ni-
 hil ejusmodi præmiseris, quid in hac man-
 sione proximum exacerbas? mane enim ab
 illo separandus eris? Quid superbis? aut
 quid insolescis? quidve moerore deprime-
 ris? an quia ne ipsam quidem mansionem
 separatim ferre potes? Quid enim tunicæ
 aut pallii cura angeris, sollicitudineque
 escarum? Qui dat jumentis escam ipsorum, *Psal. 146.*
 non te nutrit, laudibus ipsius insistentem?
 B Qui coelestis ejus regni hæres fieri exspe-
 ctas, de tunica & pallio es sollicitus? Qui
 teipsum mundo mortificasti, adhuc terrena
 sapis? Cur medicum exasperas, nolens sa-
 nitatem recipere? Tempore, quo curari
 posses, tua vulnera occultas, & medicum,
 quod non sis ab eo curatus, incusas? Tem-
 pus poenitentiae indultum est tibi, & poe-
 nitentiam agere negligis? Cur ergo arguis
 legislatorem, quod tibi, dum negligis &
 parvipendis, mortem invexit? Numquid
 C morti dices, permitte me poenitentiam age-
 re? Vigila igitur, carissime, vigila. Quasi
 enim laqueus, hora illa repente superveniet
 tibi: & tunc stupore atque pavore mens tua
 corripietur, tibi que ipse dices: quomodo
 me in superbiam elato dies mei transierunt?
 quo pacto inter inutiles cogitationes tempus
 mihi præterit? Et quid proderit hæc in hora
 mortis cogitare, quando jam ulterius non
 concedetur tibi in hoc sæculo commorari?
 D Imprime igitur animo tuo hæc quæ dicuntur.
 Introëant in aures tuas quæ pronunciata sunt
 a Domino, si tamen vel ipsi credis. Ait
 enim: De omni verbo otioso reddituri su-
 mus rationem in die illa. Sufficeret autem
 hic sermo, si tamen mens nostra esset so-
 bria. Qui vero neque ea quæ sunt scripta
 intelligit, neque ea quæ dicuntur auscul-
 tat, similis est talis homo canali seu fistulæ,
 E aquam quidem recipienti, sed quod transeat
 per ipsam, minime sentienti. Quis igitur non
 fleat? quis non contristetur? Et quis non
 obtupescat, quoniam orbis terræ Dominus
 tam per seipsum, quam etiam per servos
 suos Prophetas & Apostolos prædicat & cla-
 mat, nec est qui audiat? Quænam vero illa
 sunt, quæ ab illis prædicantur? Nuptiæ, *Matth. 22.*
 inquit, paratæ sunt, & saginati tauri mei *Luc. 14.*
 occisi sunt, & sponsus in thalamo suo cum
 gloria & magnificentia residet, & cum gau-
 dio recipit introëuntes: fores patent, mi-
 nistri festinant. Priusquam januæ claudan-
 tur, celeriter intrare properate, ne forte
 foris remanere cogamini, & ultra jam non
 sit, qui vos introducat. Non est qui intel-
 ligat: non est qui curet, studiumque adhi-
 beat: verum ignavia & sollicitudo sæculi
 hujus, catenæ instar, vincitam tenent men-
 tem

tem nostram. Divinas sane Scripturas recte quidem scribimus, & recte legimus: at recte illas audire nolumus, quia quæ nobis præcipiunt, opere implere recusamus. Quis, obsecro, aliquando sine viatico longinquæ peregrinationis iter arripuit? sicut nos facere volumus, qui relicto hic nostro viatico, nihil nobiscum hinc peregre profecturi deferimus. Felix sane ac beatus, qui cum fiducia proficiscitur ad Dominum, & indeficiens secum viaticum defert. Ecce etiam decem virgines dormiunt, & servi negotiantur, expectantes Dominum suum, quando accepto regno, cum potestate & maiestate magna veniet, coronaturus quidem servos suos, qui accepta ab eo pecunia, optime in ea mercati sunt; perditurus autem cunctos inimicos suos, qui ipsum super se regnare noluerunt. Quemadmodum si media nocte, gravi somno hominibus depressis, repente magnus e cœlo sonus efficiatur, tonitruaque horribilia, & coruscationes ac fulgura dira, una cum terræ motibus; exteritique subito dormientes, revolvat unusquisque apud se sua opera, sive illa bona fuerint, sive mala. Qui vero mala gesserint, in cubili suo jacentes percutient pectora sua, quia nullus jam illis erit aut evadendi, aut se abscondendi, aut resipiscendi ab his quæ male egerint, locus reliquus. Terra namque concutietur, tonitrua terrebunt, fulgura consternabunt, & profundæ eos tenebræ occupabunt. Sic quoque in hora illa, instar fulguris velocissimi, repente exterrebit universam terram. Tuba enim cum timore ex cœlo resonans, excitabit defunctos, omnesque qui a sæculo obdormierunt, resuscitabit. Cœli cum virtutibus suis movebuntur; & terra omnis, ut aqua maris, a facie majestatis ejus contremiscet. Ignis enim horribilis ante faciem ipsius præcurret, emundans eam ab iniquitatibus, quibus fuerat contaminata. Infernus æternas suas portas aperiet: mors destruetur: pulvis autem naturæ humanæ, qui computruerat, audita voce tubæ, spiritum vitamque recipiet. Erit enim vere mirabile hora illa, quasi in ictu oculi in inferno multitudinem innumerabilem, instar piscium in mari, agitari, & ossa infinita humanæ naturæ circumcurrendo, suas unumquodque compages atque juncturas requirere: surgentesque clamabunt omnes, & dicent: Gloria ei, qui congregavit nos, & per immensam clementiam suam resuscitavit nos. Tunc exultabunt justī, & lætabuntur sancti: quique veri ac perfecti Ascetæ fuerint, consolatione perfruentur, & a laboribus exercitationis suæ requiescent. Martyres co-

1. Cor. 15.
1. Thessal. 4.
Matth. 24.
Psalm 96.

A σεν ἡμῶν τὴν δαίνοιαν. Τὰς μὲν θείας Γραφὰς ὁρῶν μὲν γράφομεν, ὁρῶν δὲ ἀναγινώσκομεν, ὁρῶν δὲ τῶν ἀκῶν ἔδελομεν. Ἀλλὰ τὸ μὴ βάλειν ἡμᾶς τὰ πρὸ αὐτῶν ἐπιτελεῖν. Τίς ἄρα ἀπεδήμησε χωρὶς ἐπισιτισμῶν μακρὰν ὁδὸν, καθάρσας ἡμῶν βεβλόμεθα, ἀφέντες τὴν ἐπισιτισμὸν ἡμῶν ἐνταῦθα, μηδὲν εἰς τὴν ἀποδημίαν ἐπιφέρειν. Μακάριος, ὅστις μετὰ παρρησίας ἀπεδήμησε πρὸς τὸ Κύριον, βαρύνων τὴν ἐπισιτισμὸν αὐτοῦ ἀνευδὲν. Ἰδὲ δὲ καὶ αἱ δέκα πρὸθέντες καθάρσας, καὶ οἱ δὲλοι παραματεύοντες προσδεχόμενοι τὴν Δεσπότιν ἐαυτῶν, ἐπιγινόντες ὅτι ἔλαβε τὴν βασιλείαν, καὶ ἔρχεται μὲν δυνάμει δόξης πολλῆς, φερανῶσα μὲν τὰς δόξας αὐτοῦ, τὰς καλῶς παραματευσαμένης ἐν τῷ ἀργυρίῳ, ὅς τις ἐκομίσαντο πρὸ αὐτῶν, ἀνελεῖν δὲ τὰς ἐχθρὰς αὐτοῦ, τὰς μὴ θέλοντας αὐτὸν βασιλεῦσαι ἐπ' αὐτὰς. Οὐ γὰρ ἐν μέσῃ νυκτὶ ὑπνῶ κατεχομένης τῆς ἀνδρώπων φύσεως, ἀφνιδίως ἐκ τῶν ἑρανῶ γίνεται ἡχος μέγας, καὶ βροντὰ φεικτὰ, καὶ ἀεραπαὶ δειματώδεις μετὰ σφοδρῶν, ἐκδροῶν δὲ ἐξάφνης οἱ καθεύδοντες, ὅς τις μνημονόει ἕκαστος τὰ ἐαυτοῦ ἔργα, εἴτε ἀγαθὰ εἴτε κακά. οἱ δὲ τὰ κακὰ πράττοντες τὴν πύλιν τὰς ἐν τῇ αὐτῇ κείμενα ἐπὶ τῇ κοίτης, ὅτι οὐκ ἔστι πᾶς φυγεῖν, ἢ κρυβῆναι, ἢ μεταμεληθῆναι ἐφ' οἷς ἔπραξαν. ἢ τε γὰρ γῆ σείεσθαι, καὶ αἱ βροντὰ φοβεῖσθαι, αἱ ἀεραπαὶ πλοῦσι, σκοτία τε βαθεῖα κατέχει αὐτὰς. ἔτι καὶ ἐν τῇ ὥρᾳ ἐκείνῃ, ὡς ἀεραπὴ ὀξύτατῃ ἀφνιδίως ἐδροῖσε πᾶσαν τὴν γῆν. σάλπιγγες γὰρ μὲν φόβος σαλπίσκος ἐκ τῶν ἑρανῶ, ὅς τις ἐγερῇ τὰς καθάρσας, ὅς τις πνίσκος τε τὰς ἀπ' ἀφῶν κοιμωμένης, ἔτι γὰρ οἱ ἑρανοὶ μὲν τῶν δυνάμεων αὐτῶν σαλιδιήσονται, καὶ ἡ γῆ πᾶσα, ὡς περὶ τὸ ὕδωρ τῆς θαλάσσης, ὅς τις ἀπὸ προσώπου τῆς δόξης αὐτοῦ, πῦρ γὰρ φοβερόν πορεύεται πρὸς προσώπου αὐτοῦ καθάρσας αὐτὴν τῶν ἀνομιῶν τῶν μιαινόντων αὐτὴν. ὁ ἄδης ἀνοίγει τὰς ἀωνίους αὐτοῦ πύλας. ὁ θάνατος κατήργηται. ὁ δὲ χῆς ὁ σαπὴς τῆς ἀνθρωπείας φύσεως, ἀκῶσας τῆς φωνῆς τῆς σάλπιγγος, ζωοποιηθήσεται. Θάψματα γὰρ ἦν ἰδεῖν ἀληθῶς, πῶς, ἐν ῥίπῃ ὀφθαλμῶν, ἐν τῷ ἄδῃ, ὡς περὶ πλῆθος ἰχθύων ἐν τῇ θαλάσσῃ σφροδύων, ἔτιως ἀναείδμητον πλῆθος τὰ ὅσα τῆς ἀνθρωπείας φύσεως ἕκαστον αὐτῶν διερχέσθαι, ζήτων τὰς ἐαυτῶν ἀρμονίας. ἐγερθέντες κράξουσιν ἅπαντες, καὶ λέγουν. δόξα τῷ συναγαγόντι ἡμᾶς, καὶ ἐγείραντι ἡμᾶς τὴν αὐτὴν φιλανθρωπίαν. Τότε οἱ δίκαιοι ἀγαλλονται, καὶ οἱ ὅσοι ἀφραίνονται. οἱ τέλφοι Ἀσκητὰς ὡς καλεῖνται ἀπὸ τῆς μόχθου τῆς ἀσκήσεως αὐτῶν. οἱ Μάρτυρες φερανῶνται, Ἀπό-

στολοι καὶ Προφῆται. Μακάριος, ὅστις καταξιώθῃ ἡ
 ἡ ὥραν ἐκείνην ἰδεῖν, πῶς μὲν δόξης ἀρπάζον-
 ται ἐν νεφέλαις εἰς ἀπάντησιν ἡ ἀθανάτου Νυμ-
 φῆς πάντες οἱ ἀγαπήσαντες αὐτὸν, καὶ σπασάσαν-
 τες ἐπιτελέσαι πάντα τὰ θελήματα αὐτοῦ. ὡς περ
 ὃ ἐμεγάλυνεν ἕκαστος ἐν τεύθει τὸ ἐαυτοῦ πλεον, ὥ-
 ὅτως καὶ πέταται τὰ ὑψηλά. καὶ καθὼς ἐν τεύθει
 ἐκείνῃ ἕκαστος τὴν ἐαυτοῦ ἀφάνειαν, ὥτως καὶ
 ὁρᾷ τὴν δόξαν αὐτοῦ. καὶ ὡς περ ἐπεπόθεισεν αὐτὸν
 ἕκαστος, ὥτως ἔκ κορέννεται τὴν ἀγάπης αὐτοῦ.
 Θαυμάζει ὃ ἔκ τοῦ πρώτου Ἀδάμ ἐν ἐκείνῃ τῇ
 ὥρᾳ ὁρῶν μεγάλα ἔκ φοβερά, πῶς ἀπ' αὐτοῦ καὶ
 τὴν ὁμοζύγην αὐτοῦ, ἔστη ἀμέτρητα καὶ πληθὺς
 γένων ποσὴν ἔχον. πλείονα ὃ θαυμάσας δοξάζει
 τὸν δημιουργὸν Θεόν, πῶς ἀπὸ μιᾶς φύσεως, καὶ ἐνός
 γούρμου κτίσματος, ἔκ ἐν τῇ βασιλείᾳ ἀπ' αὐτοῦ,
 ἔκ ἐν τῷ πατρὶ καὶ ἐν τῷ ἁγίῳ κατεκληρώθη.
 Δόξα τῷ μόνῳ σοφῷ Θεῷ.

Ἀγαπητοί, ἐμνήσθην τὴν ὥραν ἐκείνης, καὶ
 ἐξέμνησα. κατενόησα εἰς ἐκείνην τὴν φεικτὴν κεί-
 σιν, καὶ ἐπλήσθην. καὶ εἰς τὴν ἀφροσύνην τὴν
 ἐν τῷ πατρὶ καὶ ἐν τῷ ἁγίῳ, καὶ ἐν τῷ ἁγίῳ, ἕως
 ὅτε ἐμείνεν ἰσχυρὸς ἐν ἐμοὶ ἡ ἐτι κλαῦσα.
 ὅτι ἐν ῥαθυμίᾳ καὶ μετεωρισμῷ πρὸς ἡλθον
 τὰς ἡμέρας μου, καὶ ἐν λογισμοῖς ῥυπαροῖς
 ἐτέλεσα τὰ ἐτι μου. πῶς ἐκλάπη, ὅτε
 ἐνόησα. καὶ πῶς πρὸς ἡλθον, ὅτε ἡθόμιλῳ. αἱ
 ἡμέραι μου ἔξελιπον, καὶ αἱ ἀνομίαι μου ἐπλη-
 θύνθησαν. Οἱμοί, οἱμοί, ἀγαπητοί μου. τί
 ποιήσω τῇ ἀσχύρῃ τὴν ὥραν ἐκείνης, ὅταν πα-
 ρωσοὶ κυκλόθεν οἱ γνωστοί μου, οἱ θεωροῦντες με ἐν
 τῷ χρόνῳ τούτῳ τὴν ἀλαθείαν, καὶ ἐμακάριζόν
 με, ἔσωθεν ὃ ἡμῶν πλήρης ἀνομίας, καὶ ἀκαταρ-
 σίας, καὶ ἐπελαθόμενός τ' ἐπάζοντα καρδίας ἔκ νεφρὸς
 Κύριον. ὅντως ἐκεῖ ὅστις ἡ ἀσχύρῃ, ἀθλίος εἰ ὡς ἐκεῖ
 καταχύνεται.

Φιλάνθρωπε, Ἀγαθὲ, εἰς τὰς οἰκτιρμὰς
 σε ὁρκίζω σε, μὴ εἴσης με ὡς θνήσκοντος μὲν
 τῷ εἰρῶν τῷ προξενούντων σε, μὴ δέ μοι εἴ-
 πης, ὅτι οἶδά σε. ἀλλὰ δός μοι ἀπὸ τῆς ὁσ-
 πλανχνίας σε διωκεῖν κλαυθμόν, καὶ κατανύξιν,
 καὶ ταπεινώσιν τῇ καρδίᾳ μου, καὶ ἀγνοίαν αὐ-
 τῶν, ἵνα γένηται ναὸς τῇ ἀγίας σε χάριτος. εἰ
 γὰρ καὶ ἁμαρτωλὸς εἰμι καὶ ἀσεβής, ἀλλὰ δι-
 ωκεῖς εἰς τὴν θύραν σε κρῶ. καὶ εἰ ὁκνηρὸς ἔκ
 ῥαθυμίας, ἀλλὰ γὰρ εἰς τὴν ὁδόν σε βαδίζω.

Ἀδελφοί μου ἀγαπητοί, παρκαλεῖται ὁ ὁμο-
 νοῖον ὑμῶν, σπασάσατε ἀρετῆς τῷ Θεῷ, ὡς
 καὶ ὁ ὅστις. κλαύσατε ἐνώπιον αὐτοῦ ἡμέρας καὶ
 νυκτὸς

ronabuntur, Apostoli, & Prophetæ. Bea-
 tus qui meruerit horam illam videre, quan-
 do cum gloria rapiuntur in nubibus obviam
 immortalī sponso omnes qui dilexerunt eum,
 & cunctas voluntates ipsius perficere studue-
 runt. Nam sicut unusquisque hic perfectio-
 ni operam dedit: ita illuc ad excelsa per-
 volabit. Et quemadmodum hic quisque cor
 suum emundavit: sic ejus quoque gloriam
 intuebitur. Et quomodo quisque eum desi-
 deravit: ita etiam dilectione ipsius satiabi-
 tur. Admirabitur quoque in illa hora pri-
 mus parens Adam, magna illa & terribilia
 cernens, quomodo nimirum ex se & con-
 juge sua gentes immensæ atque innumera-
 biles, infinitæque nationes processerint.
 Magis autem admirabitur, gloriam referens
 creatori Deo, quomodo ab una natura &
 ex una creatura procreati, alii in regno ac
 paradiso, alii in inferno sortem acceperint.
 Gloria soli sapienti Deo.

Carissimi, recordatus sum horæ illius,
 & contremui. Consideravi horrendum illud
 judicium, & expavi. Paradisi delicias at-
 que oblectamenta perlustravi animo, & in-
 gemiscens flevi, ita ut non remaneret in
 me vis, ut amplius flere possem: quoniam
 in negligentia atque distractione transigi
 dies meos, & in cogitationibus sordidis in-
 sumsi annos meos, & quomodo mihi fur-
 tim sublati sint, non animadverti; neque
 quo pacto præterierint, sensi. Dies mei de-
 fecerunt, & iniquitates meæ multiplicatæ
 sunt. Hei mihi, hei mihi, dilectissimi: quid
 faciam in confusione horæ illius, quando
 per circuitum adstabunt mihi noti mei, qui
 me in hoc religionis habitu conspicientes,
 beatum prædicabant; cum interim essem
 intus iniquitate & immunditia plenus, ob-
 liviscererque Domini, qui corda scrutatur
 & renes. Vere magna illic erit confusio:
 & infelix ac miser, qui illa ibi confusione
 notabitur atque excipietur.

Deus pie & misericors, per misera-
 tiones ego tuas te adjuro, ne me cum
 hoedis a sinistris tuis statuas inter illos,
 qui te exacerbarunt: neque dixeris mihi:
 nescio te. Sed per tuam clementiam, in-
 desinentem mihi planctum compunctio-
 nemque largire, & humilitatem cordi meo
 concede, atque purifica illud, ut templum
 sanctæ gratiæ tuæ efficiatur. Nam licet pec-
 cator ego sim, impieque egerim; assidue
 tamen ad januam tuam pulso: & si igna-
 vus ac negligens, per viam tamen tuam
 semper incedo.

Obsecro caritatem vestram, fratres mei
 carissimi, omni studio contendite placere
 Deo, dum tempus vobis suppetit. Coram

illo plorate dies noctesque, & in orationibus atque psalmodiis vestris assidue illum deprecamini, ut nos a sempiterno illo planctu, a stridore dentium, ab igne gehennæ, & a verme illo nunquam dormiente eripere ac liberare dignetur; nosque in suo regno, & in vita æterna semper gaudio repleat: ubi exulat omnis dolor, tristitia & gemitus: ubi neque lacrymis, neque poenitentia opus est: ubi nec metus est, nec timor: unde corruptio extirpata est: ubi non est adversarius, neque impugnator: ubi non est exacerbatio, nec ira: ubi locum non habet odium, neque inimicitia: sed semper ibi adest gaudium, lætitia, & exultatio, mensaque cibis spiritualibus plena, quam præparavit Deus diligentibus se. Beatus qui ad eam meruerit accedere; miser autem & infelix, qui ea privatus fuerit. Deprecor vos, dilectissimi, effundite super me viscera pietatis vestræ, & orate pro me, procidentes benignissimo amatori hominum unigenito Filio Dei, ut faciat mecum secundum misericordiam suam, & liberet me a multitudine iniquitatum mearum, collocetque me in circuitu tabernaculorum vestrorum inter macerias benedicti Paradisi: ut prope vos ibi assistere merear, qui illius hæredes estis. Vos namque filii estis dilecti; ego vero quasi canis sum abjectus ac vilis. Utinam vel micæ vestræ mensæ projiciatis, ut impleatur in me quod scriptum est: *quoniam & catelli comedunt de micis, quæ cadunt de mensa*. Ita sane, carissimi, effundite super me preces vestras, & venite, solliciti sumus de vita nostra: omnia enim instar umbræ prætereunt. Aversemur mundum & quæ in eo sunt, sollicitudinem quoque & affectionem carnalem: nullaque omnino nobis alia sit cura, nisi dumtaxat nostræ salutis: quemadmodum & Dominus noster præcepit, dicens: *Quid enim proderit homini, si mundum universum lucretur; animæ vero suæ detrimentum patiatur? aut quam dabit homo commutationem pro anima sua?* Negotiatores spirituales sumus, fratres, sæcularibus negotiatoribus similes. Negotiator damna & lucra quotidie computat: & si quidem damna perpeffus fuerit, ea refarcire sollicitè studet. Sic etiam & tu, carissime, diebus singulis vespere & mane diligenter considera, quo pacto se se habeat negotiatio tua, ac mercimonii ratio. Et vespere quidem ingressus cubiculum cordis tui, examina te ipsum, ac dicito: Putasne, hodie in aliquo Deum exacerbavi? numquid verba otiosa protuli? Num per contemptum negligentiamve peccavi? num in re aliqua fratrem irritavi? num alicujus famam detrectationibus

A νυκτὸς ἐν τῇ πνευματικῇ ὑμῶν καὶ ἐν τῇ ψαλμωδικῇ, ἵνα ῥύσῃται ἡμᾶς ἐκ τῆς κλαυθμοῦ ἐκείνης & ἀτελευτήτης, καὶ τῆς βρυγμοῦ τῆς ὀδόντων, & τοῦ πυρὸς τοῦ γέννης, καὶ τῆς ἀκοιμήτης σκώληκος, χαροποιήσῃ τε ἡμᾶς ἐν τῇ αὐτῇ βασιλείᾳ, ἐν τῇ ζωῇ τῇ αἰωνίᾳ. Ὅπως ἀπέδρα ὀδυρόνῃ, λύπῃ, καὶ στεναγμός. Ὅπως & χεῖρ καὶ δακρύων & μετανόιας. Ὅπως οὐκ ἔστι φόβος καὶ ὄργος. Ἐνθα οὐκ ἔστι ἀφθορά. Ὅπως οὐκ ἔστι ἀντικείμενος καὶ πολεμῶν. Ἐνθα οὐκ ἔστι πρῶτος καὶ ὀργή. Ὅπως οὐκ ἔστι μῖσος καὶ ἐχθρὰ. ἀλλὰ διόλῃ χαρὰ, καὶ ἀφροσύνη, καὶ ἀγαλλίασις, καὶ τράπεζα πληρὴς ἐδεσμάτων πνευματικῶν, ὡς ἠτοίμασεν ὁ Θεὸς τοῖς ἀγαπῶσιν αὐτόν. Μακάριος ὁστις καταξιώθῃ αὐτῆς, ἀδελφίος δὲ ὁ σερνηθεὶς αὐτῆς. Δέομαι ὑμῶν ἀγαπητοί, ἐκχεάτε ἐπὶ ἐμὲ τὰ ἀπλάγχνα ὑμῶν, καὶ προσεύχασθε περὶ ἐμὲ πρὸς πάντοτε. Πλύνοντες τῷ ἀγαθῷ καὶ φιλανθρωπῷ μονογενεῖ Υἱῷ τοῦ Θεοῦ, ἵνα ποιήσῃ μετ' ἐμὲ τὸ ἔλεος αὐτοῦ, καὶ ῥύσῃτάς με ἐκ τῆς πληθύνουσης τῆς ἀνομίᾳς μου, καὶ κατασκηνώσῃ με κύκλῳ τῶν σκηνωμάτων ὑμῶν, εἰς τὰς φραγμὰς τῆς ἀλογημένης ὡδύνης, ὅπως γένωμαι γέντων ὑμῶν τῶν κληρονόμων αὐτῶν. Ἐπειδὴ ὑμεῖς τέκνα ἐστέ ἀγαπητὰ, ἐγὼ δὲ ὡς κύων ἔξωθεν ὡδύνης. ἵνα ῥίψῃτε τὰ ψιχία τῆς βαπέζης ὑμῶν, καὶ πληρωθῇ ἐπὶ ἐμὲ τὸ γεγραμμένον, ὅτι καὶ τὰ κινῆα ἐσθίει ἀπὸ τῆς τράπεζης, τῶν περιπλέοντων ψιχίων. Ναὶ οὖν ἀγαπητοί, ἐκχεάτε ἐπὶ ἐμὲ τὰς δόχας ὑμῶν, καὶ δεῦτε προσδύσωμεν περὶ τῆς ζωῆς ὑμῶν. Πάντα γὰρ πρὸς ἐρχεται ὡς σκιά. Μισήσωμεν δὲ τὸν κόσμον καὶ τὰ ἐν αὐτῷ, καὶ τὴν μέμνην τὴν σαρκικὴν, & ἄλλω μέμνην μὴ χάμεν πλὴν τῆς σωτηρίας ἡμῶν. Καθὼς καὶ ὁ Κύριος ἡμῶν ἔφη. τί γὰρ ὠφελήσῃ ἄνθρωπος εἶναι τὸν κόσμον ὅλον κερδήσῃ, τὴν δὲ ψυχὴν αὐτοῦ ζημιωθῇ; ἢ τί δώσῃ ἄνθρωπος ἀντάλλαγμα τῆς ψυχῆς αὐτοῦ. Ἐμποροὶ ἐσμεν πνευματικοί, ἀδελφοί. & εἰκότα τοῖς βιωτικοῖς ἐμποροῖς. καθ' ἑκάστην ἡμέραν ψηφίζει ὁ ἐμπόρος τὸ κέρδος καὶ τὴν ζημίαν. καὶ εἰάν ζημιωθῇ, στενάζει & μεμνᾷ πῶς ἀνασώσῃ αὐτόν. Οὕτω καὶ σύ, ἀγαπητέ, καθ' ἑκάστην ἡμέραν, καὶ ἑσπέραν, καὶ πρωί, ἀπειθῶς κατανόησον ἕως ἐμπορεύῃ τὴν σὴν ἐμπορίαν. Καθ' ἑσπέραν τε εἰσελθὼν εἰς τὴν καρδίαν σου, λόγισα καὶ εἰπέ ἐν ἑαυτῷ. ἆρα μὴ ἐν ἡμῖν πρῶτον τὸ Θεόν; μὴ λόγον ἄργον ἐλάλησα; μὴ ἀφθορέησα; μὴ παρώξυνα τὸ ἀδελφόν μου; μὴ κατελάλησα τινος; μὴ ἆρα τὸ σῶμα ἔφαμεν, ἢ δὲ

Ἀγνοία μὲ ἐφάνταζετο ἐν τῷ κόσμῳ ; μὴ
 ἄρα ἐπὶ ἡλθέ μοι ἐπιθυμία σαρκική , καὶ ἡδέ-
 ως ἐδεξάμην ; μὴ ἡτῆρθην εἰς τὰς γῆνας
 φροντίδας ; Εἰ ἂν ἐξημιώθης εἰς ταῦτα , πω-
 δά-
 σον αὐτὰ κερδήσας . σέναξον , κλαῦσον , ἵνα
 μὴ πάλιν εἰς αὐτὰ πεσέσῃς . Πρώϊας δὲ ,
 πάλιν μελέτησον καὶ εἰπέ . πῶς ἄρα παρηλ-
 θεν ἡ νύξ αὐτῇ ; ἐκέρδησα ἐν αὐτῇ ἢ ἐμπο-
 εῖαν με ; ἐξηγορήσεν ἄρα ὁ νῆς μὲ μὲν ἔ-
 σώματος ; ἐδάκρυον οἱ ὀφθαλμοί μὲ ; μὴ κατ-
 ἐνέχθην ὑπὸν εἰς τὴν γονυκλισίαν ; μὴ ἐπὶ ἡλ-
 θόν μοι λογισμοὶ πονηροὶ , καὶ ἡδέως αὐτὰς
 ἐμελέτησα ; Εἰ ἂν ἡτῆρθης ἐν τέτοις , πωδάσον
 ἰαθῆναι . καὶ εἴσῃ φύλακα ἐν τῇ καρδίᾳ σου ,
 ἵνα μὴ πάλιν ταῦτα αὐτὰ . Εἰ ἂν ἔτω μεμ-
 νήσῃς , σώσεις τὴν σαυτῆς ἐμπορείαν , καὶ ἔτι τῷ
 Κυρίῳ σου γίνῃ διάρετος , καὶ σεαυτῷ χρησιμώ-
 της . Πρόσεχε δὲ σεαυτῷ , μὴ ποτε εἰς ῥαθυ-
 μίαν ἐκδύσῃς σεαυτὸν . ἀρχὴ γὰρ ἀπωλείας
 ἡ τυραννὶς τῆς ῥαθυμίας . Μίμησάς δὲ τῷ μέ-
 λισσῳ , καὶ ἴδε τὸ θαυμαστὸν αὐτῆς μυστήριον ,
 πῶς ἐκ τῶν ἐσκορπισμένων ἀνδρῶν τῆς γῆς συν-
 ἀγῆ τὴν ἑαυτῆς ἐργασίαν . εἰς ταύτῃ οὖν
 τῷ ὀφελῇ κατανόησον . Εἰ ἂν γὰρ συναχθῶσι
 πάντες οἱ σοφοὶ τῆς γῆς , καὶ οἱ φιλόσοφοι τῆς
 οἰκουμένης , ἢ μὴ ἰχύσωσι φράσαι τὴν σοφίαν αὐ-
 τῆς , πῶς ἀπὸ τῶν ἀνδρῶν μὲν οἰκοδομεῖ τὰ μνη-
 ματα , θάπτει δὲ ἐν αὐτοῖς τὰ ἔγγραμμα αὐτῆς ,
 καὶ ζωοποιήσασα αὐτὰ , μετὰ ταῦτα , αὐτοῖς
 βάλλει φωνὴν , ὥστε ἀρχιερατηγός . τὰ δὲ
 ὁμοθυμαδὸν ἀγκύρωσι τῆς φωνῆς αὐτῆς , καὶ
 ἐκπετάζουσιν . ὅταν δὲ ἐκπεταθῶσιν , ἐργάζε-
 ται καὶ πληροὶ αὐτὰ τὰ μνηματὰ ἐδεσμά-
 των τῆς γλυκύτητος αὐτῆς . ὥστε πάντα συ-
 νετὸν , ἰδόντα τὰς πόλεις αὐτῆς , δοξάζειν τὴν
 δημιουργὸν Θεὸν , ἐκπληττόμενον , ὅτι ἀγ-
 νοίας ὀφελὲς πηλίκῃ σοφίᾳ παρέχεται .
 Ομοίως οὖν καὶ σὺ , ἀγαπητέ μὲ , γενῆ
 κατὰ τὴν κακίαν , καὶ ἐκ τῶν θείων Γραφῶν
 συναγάγε σου πλεόντον καὶ θησαυρὸν ἀσύλη-
 τον , πρὸς τὴν εἰς τὴν ἑρανίαν . Καὶ
 γὰρ οἱ ἀρχόντες τῆς γῆς , ὅταν τις αὐτῶν
 θελήσῃ ἀποδημῆσαι εἰς χώραν μακρὰν ,
 πρὸς τὴν εἰς τὴν οἰκίαν σου τῷ πλεόντῳ
 αὐτῷ , ἵνα εἰς ἐτοιμίᾳ ἀνάπαυσιν ἐπανελ-
 θὼν καταπαύσῃ . ἔτω καὶ σὺ , ἀγαπητέ ,
 πρὸς τὴν εἰς τὴν σεαυτῆς πλεόντον εἰς τὴν ἑρα-
 νίαν , ἵνα δεχθῇς εἰς τὰς σκῆπας τῶν ἁγίων .
 Μὴ ἀμελήσῃς τὴν βραχὺν καιρὸν τῆτον ,
 ἵνα

A nibus laceravi ? num quando ore psallebam ,
 res sæculares mente versabam ? num quan-
 do carnalis in me concupiscentia irrui ,
 blandum virus ego lubens suscepi ? numquid
 a curis atque sollicitudinibus terrenis ali-
 quando superatus sum ? Quod si in istis
 compereris te detrimenta perpeffum ; futu-
 ris lucris præterita damna sedulo refarcire
 cura . Ingemisce , & plange , ne eadem rur-
 sus detrimenta sustineas . Facto autem di-
 luculo , rursus meditare , & dic : Quomo-
 do ista mihi nox præterit ? lucratusne sum
 in ea mercimonium meum ? numquid mens
 mea una cum corpore vigilavit ? numquid
 oculi mei lacrymas fuderunt ? numquid cum
 genua noctu ad orationem flecterem , somno
 depressus sum ? numquid improbæ cogita-
 tiones invaserunt me , atque illis libenter
 immoratus sum ? si te in ejusmodi victum
 esse senseris , sollicitè curari stude , cordi-
 que tuo custodem statue , ne eadem rursus
 patiaris . Quod si operam curamque adhi-
 bueris , negotiationem tuam servabis , &
 gratus acceptusque tuo eris Domino , &
 tibi ipsi magnopere proderis . Attende por-
 ro tibi ipsi solerter , nequando te ipsum
 torpori atque negligentiae tradas . Initium
 enim perditionis est negligentiae dominatio .
 Imitare autem apem , & admirabile ejus
 cerne mysterium , quo pacto illa ex variis
 sparsisque terræ floribus suum colligit opi-
 ficium . Hoc ergo parvum ac vile insectum
 considera . Si enim omnes sapientes terræ ,
 cunctique orbis philosophi congregati fue-
 rint , sapientiam illius edisserere haudqua-
 quam valebunt : quomodo nimirum illa ex
 floribus quasi quædam monumenta ædificet ,
 in quibus & soboles suas sepelit : cumque
 jam eas vivificaverit , tum demum velut
 dux quidam militiæ , sua illas voce excitat ,
 qua audita , illæ pariter evolare incipiunt :
 postquam autem evolaverint , operatur ac
 replet eadem monumenta mirabili escarum
 dulcedine : ita ut omnis , qui opus ac labo-
 rem illius considerat , glorificet creatorem
 Deum , admirans secum , quod ex tam vi-
 li atque abjecto minuto tanta procedat sa-
 pientia . Et tu ergo , carissime , esto sicut
 & illa : atque ex divinis Scripturis divitias
 tibi congrega , & thesaurum , qui numquam
 eripi tibi poterit , illumque in coelum præ-
 mittere satage . Nam & terreni principes ,
 si quisquam illorum in regionem longinquam
 proficisci voluerit , præmittunt servos cum
 opibus suis , ut cum in destinatam mansio-
 nem pervenerint , habeant ubi requiescant .
 Ita & tu , dilectissime , facito , & in coe-
 lum tuas divitias præmittito , ut in sancto-
 rum tabernacula recipi merearis . Noli breve
 hoc

hoc vitæ tempus in negligentia atque defidia transigere, ne postea in sæcula infinita poenitere atque dolere cogaris. Numquid dicentem Dominum nostrum non audisti:

Matth. 16.
Luc. 11.

In hoc mundo pressuram habebitis? & iterum: In patientia vestra possidebitis animas vestras? Quod si tu negligentia atque torpore relaxatus, tribulationes hujus sæculi oderis, patientiamque subterfugeris, voluptates vero carnales appetas; cur jugum Christi leve atque suave propter tuam ignaviam, quasi durum & grave importabileque, maledictis insectaris, teipsum in perditionem præcipitans? Et quis tui miserebitur, si tu teipsum occidas? sumtis enim armis Christi, quibus hostem debellare debueras, gladium in tuum ipsius cor infixisti. Si in hac vita gloriaris, vana est plane spes tua, & inanis expectatio tua. Quid est, quod os tuum orat Deum? & cujusmodi sunt quæ ab illo deposcis? Num sæculi hujus requiem, an vitam immortalem & nunquam senescentem? Quod si hæc momentanea & transitoria requiris, meliores te jam sunt fur & fornicator. Illi enim, ut salventur, orant; & te, qui fallaciter in hoc bono & angelico vitæ instituto vivis, beatum prædicant. Lucem enim odisti, & tenebras dilexisti, postpositoque cœlesti regno, terrena ac temporalia appetivisti. Veritus ne es, miser, ne forte clemens & benignissimus Deus tuos labores sperneret atque rejiceret? At ipse certe, ejusque gratia tibi ad eos perferendos virtutem præstitit: ipse cor tuum compunxit, & mercedem tibi ipse attribuit. Omnia ab ipso accepisti: & tu superbia elatus es? Mercedem mercenarii exquiret ab his, qui defraudant illum: & te lacrymarum tuarum mercede privabit? Absit. Qui ait: *Quærite, & invenietis: pulsate, & aperietur vobis*; ille ne mendax efficietur? nequaquam. Apage miser: quis tibi hæc suggessit? quis tibi tam invidus fuit, ut hæc in animum induceret? Ille sane adversarius & bonorum inimicus. Illius quippe hoc studium est, ut nemo hominum salvetur. Redi igitur ad teipsum, & ne animam tuam oderis. Aperi oculos mentis tuæ, & cerne illos, qui tecum versantur, quomodo decertant; quam sollicitè advigilant, lampadesque manibus tenent, & os ipsorum laudat atque glorificat immortalem sponsum, oculique eorum pulchritudinem illius contemplantur, & anima ipsorum lætatur & exultat. Considera, quia appropinquat & non tardabit. Adveniet autem, ut expectantes se repente lætificet. Erit enim, ut personet vox, dicens:

Matth. 7.
Luc. 11.

Matth. 25.
Luc. 12.

Ecce sponsus venit: & qui cum eo sunt, venient cum gaudio, habentes secum lam-

padēs

A ἵνα μὴ μεταμεληθῆς εἰς αἰῶνας ἀτελευτήτως. Τοῦ Κυρίου ἡμῶν οὕτως ἀκρίβεις εἰπόντος, ὅτι τῷ κόσμῳ τέτρω θλίψιν ἔχετε; & πάλιν δὲ ἔφη, ὅτι τῇ ὑπομονῇ ὑμῶν, κτήσεσθε τὰς ψυχὰς ὑμῶν. Εἰ δὲ σὺ ἀφ' ἧς σὺ χάριτος καὶ ῥαθυμίας τῇ θλίψει ἡ ἀγῶνος τέτρε ποθεῖς φυγῆν καὶ τὴν ὑπομονὴν, ἡδονὴν δὲ σαρκικὴν ἐπιθυμεῖς, τί τ' ζυγὸν ἔχεις τοῦ καλοῦ καὶ χρηστοῦ ἀφ' τὴν σὴν χάριτος κακολογεῖς, ὅτι σκληρὸς καὶ βαρὺς ἐστὶ; καὶ μὴ δυνατὸς βασιλεῖν, σεαυτὸν ἐκδιδῶς εἰς ἀπώλειαν, καὶ τίς σε ἐλεήσει; σεαυτὸν ἀποκτείνεις, τίς σε οἰκτερήσει; λαβὼν γὰρ τὰ ὅπλα τῆς Χειρὸς, δέον σε τὸ ἐχθρὸν πολεμῆσαι. σὺ ὅτι κτ' ἡ σεαυτοῦ καρδίας ἐπὶ τὸ ξίφος. Εἰ δὲ ἐν τῇ ζωῇ ταύτῃ καυχᾶσαι, ματαία ἡ ἐλπίς σου, καὶ κενὴ ἡ προδοσία σου. Τί τὸ σῶμα σου εὐχέται τῷ Θεῷ; & τίνα ἐστὶν ἡ ἀγῆ πρὸς αὐτὸν; τὴν ἡ ἀγῶνος τέτρε ἀνάπαισι, ἡ τ' ἀθάνατον καὶ ἀγῆρω ζῶν; Εἰ δὲ ταῦτα ἐπιζητεῖς τὰ πρὸς σῶμα καὶ μὴ μόνον τα, βελτίων σου ἐστὶν ὁ κλέπτης, καὶ ὁ πόρνος. ἐκεῖνοι εὐχόμενοι ἵνα σωθῶσι, καὶ σε μακαρίζουσιν, ὅταν μὲν φάσιν πολιτεῖν εἰς τὴν καλὴν ταύτην πολιτείαν. τὸ γὰρ φῶς μισήσας, ἡγάπησας τὸ σκότος. καὶ τ' ἔργων ἀπολείπας βασιλείαν, τὴν γῆνα καὶ πρὸς σῶμα ἐπεπόθησας. Εὐφροδῆς, ὡς ἀδελφε, ὅτι ὁ ἀγαθὸς Θεὸς καὶ φιλόανθρωπος ἀδε- τεῖ σου τὴν καμῶν; αὐτὸς σοι εἰς τὸν δυνάμιν, καὶ ἡ χάρις αὐτοῦ πρὸς ἑαυτὸν, τὴν τε καρδίαν σου αὐτὸς κατανοεῖ, καὶ τ' μισθὸν σοι αὐτὸς δίδωσι. Τα πάντα παρ' αὐτοῦ, & σὺ ἀγαθὸν; τ' μισθὸν τ' μισθωτῷ ἐζητεῖς πρὸς τὸ ἀποσερῆντων αὐτὸν, καὶ τῶν σῶν δακρύων τ' μισθὸν σερήσεις; εἶδε μὴ γέ- νοιτο. Οἱ εἰπὼν, ζητεῖτε & ἀρήσετε, κρῆστε καὶ ἀνοιγήσεται ὑμῖν, φάσιν γίνεται; μηδαμῶς. Ὑπαγε ἀδελφε, τίς σε ἐξήλωσε, τίς σοι ἐφθό- νησεν ὁ ἀντίδικος & μισόκαλος; ἐκεῖνος ἡ πρὸς σῶμα αὐτὴ ἐστὶν, ἵνα μὴ ἕως τ' ἀνθρώπων σωθῇ. Εἰ δὲ ποιγὰρ εἰς ἑαυτὸν καὶ μὴ μισήσης τὴν ψυχὴν σου. ἀνοιξον τὰς ὀφθαλμούς σου τῇ ἀγῆ σου, καὶ ἴδε τὰς μὲν σου, πῶς ἀγωνίζονται, πῶς πρὸς σῶμα, καὶ πῶς λαμπάδας αὐτῶν κατέχουσιν, καὶ τὸ σῶμα αὐτῶν ὑμνεῖ καὶ δοξολογεῖ τὸν ἀθάνατον Νυμφίον, οἱ τε ὀφθαλμοὶ αὐτῶν κατανοοῦσιν εἰς τὸ κάλλος αὐτοῦ, & ἡ ψυχὴ αὐτῶν δάμει καὶ ἀγάλλεται. Κατανόησον, ὅτι ἡ γυνὴ καὶ ὁ βραδύναι. ἔρχεται ὡς ἀφραῖνα τὰς πρὸς σῶμα αὐτὸν ἀφνιδίως. Ἐξαφνὴν ἰδὲ, ὁ Νυμφίος ἔρχεται, καὶ οἱ μετὰ σου ἔρχονται μετὰ χαρᾶς, ἔχοντες τὰς λαμπάδας αὐ- τῶν

τῆς φανερᾶς, καὶ τὴν ἐσθῆτα λαμπράν. ἀκούσιν δὲ ἅπαντες τῆς φωνῆς αὐτοῦ λεγούσης. Δεῦτε οἱ ἀλογημένοι τοῦ Πατέρος μου, κληρονομήσατε τὴν ἡτοιμασμένην ὑμῖν βασιλείαν ἀπὸ καταβολῆς κόσμου. Γενομένης δὲ τῆς φωνῆς, ἔρριψεν αὐτοῖς. ἀδελφοί μου, χαίσατέ μοι ὀλίγον ἔλαγον, ἰδοὺ γὰρ σβέννυται ἡ λαμπράς μου. ἀκούσῃ δὲ παρ' αὐτοῦ, μήποτε ἐκ ἀρρέστη ἡμῖν καὶ σοί. ὑπάγε πρὸς τὰς πωλῆντας, καὶ ἀγοράσον. καὶ ὑπάγεις μεταμελούμενος, καὶ μηδαμῶς βλέσκων ἀγοράσαι. Πᾶσα γὰρ ἡ γῆ τρεμάσει, ὥσπερ τὸ ὕδωρ τῆς θαλάσσης, ἀπὸ τῆς δόξης αὐτοῦ. Καὶ τότε ὀδυρόμενος ἔρριψεν. ὑπάγω, κρῶ, καὶ τίς οἶδεν, εἰ ἀνοίξουσί μοι. ἐπανελθὼν δὲ κρῶ. καὶ ἰδοὺ ὁ ἀποκρινόμενος. Καὶ πάλιν ἐπιμύων κρῶ, καὶ ἀποκρίνεται σοί. ἔσωθεν, λέγων. ἀμὴν λέγω σοί, ἐκ οὐδ' αὖ σε τίς εἶ. ὑπάγε ἀπ' ἐμῶν, ἐργάτα τῆς ἀνομίας. Ἐξώσθης δὲ σε ἐκεῖ, ἐλθούσης εἰς τὰς ἀκοάς σου, φωνὴν ἀφροσύνης καὶ ἀγαλλιάσεως. καὶ γνωρίζεις τὴν φωνὴν ἐνὸς ἐκάστης τῆς ἐταίρων σου, καὶ σενάξας ἔρριψεν. οἱμοὶ οἱμοὶ τῷ ἀδελφῷ. πῶς ἐξεργήσῃ ἀπὸ τῆς ποσότητος δόξης τῆς ἐμῶν ἀδελφῶν, καὶ νῦν ἐχωρίσθω ἀπ' αὐτοῦ; δικαίως ἔπαθον. Ἐκεῖνοι γὰρ ἐνεκρατεύοντο, ἐγὼ δὲ ἡδισφόρον. ἐκεῖνοι ἔφαλλον, ἐγὼ δὲ μετεωριζόμενος εἰσίνων. ἐκεῖνοι ἐσπλάγγον εἰς τὰς γονυκλισίας, ἐγὼ δὲ ἐκοιμώμην. ἐκεῖνοι ἠύχοντο, ἐγὼ δὲ ἐμετεωρίζομην. ἐκεῖνοι ἐταπείνουν ἑαυτοὺς, ἐγὼ δὲ ὑψηλοφανεύομην. ἐκεῖνοι κατευτέλιζον ἑαυτοὺς, ἐγὼ δὲ ἐκαλωπιζόμην. Ἀλλὰ τῷτο, νῦν ἐκεῖνοι ἀφράνονται, ἐγὼ δὲ ὀδυρόμαι. ἐκεῖνοι ἀγάλλονται, ἐγὼ δὲ κλαίω. Νῆψον πότιν, ὦ ἀδελφε, μικρὸν καὶ κατανόησον εἰς τὴν ἀπέραντον αὐτῆς φιλανθρωπίαν, καὶ μὴ ἀμελήσης τῆς σῆς σωτηρίας. Ζήτησον αὐτὸν, καὶ γίνεταί σοι ταχὺς εἰς σωτηρίαν. ἐπιπάλεσά μοι αὐτὸν, ὅπως ὑπακούῃς σου. δὸς αὐτῷ, ἵνα λάβῃς ἐκαστονταπλάσιον. Εἰ ὁ ἀψυχὸς χάρτης ἀλλὰ γραμμάτων κράζων ἀποδίδωσι τὰ ἐν αὐτῷ κρυφώματα, πόσῳ μᾶλλον ὁ ἀγαθὸς Θεὸς δίδωσι χάριν τοῖς ἐκζητήσιν αὐτόν. Ὁ χάρτης ἀλλὰ γραμμάτων αὖξαι τόκον ἐπὶ τόκῳ. καὶ ὁ θησαυρὸς τῆς χάριτος ὁ Θεὸς πληθύνει τὴν μισθὸν τῆς ἀγάπης καὶ τῆς δεινότητος ἡμῶν, Μὴ οὖν ῥαθυμῆσης. μὴ οὖν κατακυριεύσῃ σου ἡ φροντίς τῶν γνήσιων πραγμάτων, μήδε εἰς ἀπώγνωσην ἑαυτοῦ βάλης. Ὁ γὰρ Θεὸς ἀλλὰ τὴν ἑαυτοῦ ἀσπλαγχνίαν προσ-

pades suas lucentes, vestemque splendidam : audientque vocem ejus dicentem : venite benedicti Patris mei, hæreditate possidete præparatum vobis Regnum a constitutione mundi. Tu autem, cum vox illa clamoris insonuerit, dicturus es ad eos : Fratres mei, date mihi modicum olei : ecce enim lampas mea exstinguitur. Audiesque ab eis responsum : Ne forte non sufficiat nobis & tibi : vade potius ad vendentes, & eme tibi. Et tunc perges poenitentia ductus, & nusquam, ubi emere possis, invenies. Omnis enim terra timore concutietur, velut aqua maris, a facie gloriæ ejus. Tuncque moestus cum planctu dices : Vadam, & pulsabo, & quis novit, si forte aperiant mihi ? Reversusque pulsabis : & nemo erit qui tibi respondeat. Et iterum insistens pulsabis : & respondebitur tibi ab eis qui intus sunt : Amen dico tibi, nescio te, quis sis : discede a me, operarie iniquitatis. Te autem ibi persistente, introibit in aures tuas vox lætitiæ & exultationis : dignoscesque uniuscujusque familiarium atque sodalium tuorum vocem ; & amare flens atque suspirans, dices : Hei mihi, hei mihi misero & infelici : quomodo tanta fratrum meorum gloria privatus sum, & a contubernalibus sociisque meis separatus ? Totum vitæ meæ tempus cum illis transegi : at nunc ab eis segregatus sum. Juste sane, ac merito hæc patior. Illi namque continentem ac temperanter vixerunt : ego vero indifferenter atque negligenter. Illi psallebant : ego autem mente distractus filebam. Illi genuum flexionibus sedulo vacabant : ego vero dormiebam. Illi precibus intenti erant : ego autem mente distracta evagabar. Illi seipsos humiliabant : ego vero superbia intumescebam. Illi seipsos contemnebant : ego autem exteriore cultu atque ornatu delectabar. Propterea illi nunc lætantur : ego autem tristitia atque dolore plenus sum. Illi exultant : ego vero acerbè fleo. Evigila igitur paululum, o miser, & immensam Domini benignitatem considerans, noli quæso, tuam salutem negligere. Inquire illum, & cito erit tibi in salutem. Invoca illum, & te proteget atque defendet. Da illi, ut centuplum ab eo recipias. Si enim charta inanimata per literarum apices clamans, restituit omne debitum, quod in ea scriptum continetur ; quanto magis benignissimus Deus largietur gratiam exquirentibus se ? Charta quidem per literas usuram usuræ addit : at thesaurus divinæ gratiæ multiplicabit mercedem orationum atque deprecationum nostrarum. Noli ergo negligere, & torpore atque ignavia deprimi : neque terrenarum rerum in te cura dominetur : neque in desperationis laqueum te ipsum conjicias. Nam Deus visceribus

Matth. 25.
Luc. 13.

pietatis atque misericordiae suae suscipiet ac
 proteget te, omnesque qui illum toto cor-
 dis affectu requisierint. Accede igitur ad
 ipsum securus, procide coram eo, suspira,
 plora, & dic ipsi: Domine meus & Sal-
 vator meus, quare dereliquisti me? mise-
 rere mei, quoniam tu solus benignus ac
 misericors es? Salva me peccatorem, quia
 tu solus absque peccato es. Evelle me ex
 fœce ac cœno iniquitatum mearum, ut non
 infixus ibi hæream in sæcula sæculorum. Li-
 bera me de ore inimici: nam ecce tamquam
 leo rugit, me devorare cupiens. Excita po-
 tentiam tuam, & veni, ut salvum me fa-
 cias. Fulgura coruscationem tuam, & dis-
 sipa vires ejus. Terreatur, ac dissipetur a
 facie tua: infirmus quippe est, neque vim
 obsistendi tibi habet, neque iis qui diligunt
 te. Cernens enim signum gratiae tuæ, de-
 territus fugit, confususque recedit ab ipsis.
 Et nunc, Domine, salvum me fac, quo-
 niam ad te confugi.

Psal. 68.

1. Petr. 5.

Psal. 79.

Psal. 143.

Si hoc modo ad eum accesseris, eum-
 que ex toto corde invocaveris; confestim
 tamquam benignus & misericors pater, suam
 in auxilium tuum gratiam emittet, cunctas-
 que voluntates tuas implebit. Ita carissime
 mi, accede, & ne negligas, neve otio
 atque desidia obtorpescas, neque ad me
 pigrum ac segnem attendas. Mihi enim suf-
 ficit confusio vultus mei, qui dico, & non
 facio; moneo, & non intelligo. Cæterum
 imitator esto perfectorum ac spiritualium
 Patrum: & regulam illorum exquire ac se-
 quere. Neque supra modum tentes grandia
 atque excelsa, quæ perficere nequeas: ne-
 que rursus nimium secteris vilia atque ab-
 jecta, ut multiplicetur merces tua. Neque
 delicate nimis corpus tuum enutrias, ne for-
 te oppugnare te incipiat; neque illud i-
 psam carnis voluptatibus adsuefacias, ne præ-
 gravet animam tuam, & in infima terræ
 illam deprimat. Nam si illius concupiscen-
 tias explere volueris, derelinquet viam pla-
 nam ac rectam, & per aspera atque præ-
 rupta incedet, cogitationesque quascumque
 fordidas facile libenterque admittens, a tem-
 perantia & sobrietate prorsus recedet. Quod
 si illud rursus ultra modum laboribus mace-
 ras atque affligis, etiam sic gravitate one-
 ris opprimitur anima tua, dum tristitiæ at-
 que pusillanimitati subditur, & a torpore
 ac tœdio vineta detinetur, iracundiaque con-
 citatur; & ad laudes Deo referendas, pre-
 cesque fundendas, nec non ad bonum obe-
 dientiae pigra ac segnis efficitur. Bono igi-
 tur te ipsum modo ac via gubernas. Numquam
 ne, dicito mihi, circi spectator fuisti? aut
 num scapham rursus in pelago non conspe-
 xisti?

A δέχεται σε, καὶ ὑποσπάζει σε, καὶ πάντων τῶν
 ἔξ ὅλης καρδίας ἐκζητούντων αὐτόν. Πρόσελθε
 οὖν αὐτῷ ἀναδύως, πρὸς ὥσπερ, στέναξον, κλαῖ-
 σον, καὶ εἰπὲ αὐτῷ. Κύριέ μου ὁ Σωτὴρ μου, ἵνα
 τί με ἐγκατέλιπες; οἰκτεῖρήσόν με, ὅτι σὺ εἶ μόνος
 φιλόανθρωπος. σῶσόν με τῷ ἁμαρτωλόν, ὅτι σὺ
 εἶ μόνος ἀναμάρτητος. σκέπασόν με ἐκ τῆς βο-
 ρῆς τῆς ἀνομίᾶν μου, ἵνα μὴ ἐμπαγῶ εἰς ἀβύσσους
 αἰώνων. ῥῦσά με ἐκ τοῦ θανάτου τῷ ἐχθρῷ. ἰδὲ
 γὰρ ὡς λέων ὠρύεται, θέλων καταπιεῖν με. ἔξε-
 γήρην τὴν διωξείαν σε, καὶ ἔλθὲ εἰς τὸ σῶσάί
 με. ἄσπασόν τῇ ἀσπιδί σου, καὶ ἀφαισθήσιν
 αὐτῶν τὴν δύναμιν. πληθύντω καὶ σκορπιοθήτω ἀπὸ
 τοῦ προσώπου σου. ἀσθενὴς γὰρ ὑπάρχει τὸ ἐν ἡμῶν
 πρὸς σε, ὅτε πρὸς τὸν ἄγαπώντων σε. ὁρᾷ
 γὰρ τὸ σημεῖον τῆς χάριτός σου, καὶ προεῖτάί σε,
 καὶ καταχυνόμενος ἀναχωρεῖ ἀπὸ αὐτοῦ. καὶ νῦν,
 δέσποτα σῶσόν με, ὅτι πρὸς σε κατέφυγον.

B

C

Εἰάν τις πρὸς ἐξουσίαν αὐτῷ, καὶ ἐπικαλέ-
 σθαι αὐτόν ἔξ ὅλης τῆς καρδίας, ὡς πατήρ ἡμεῶν
 καὶ δούλος αὐτοῦ, ὡς Πατὴρ ἀγαθὸς καὶ δόξα λαλῶν,
 χάριν αὐτῷ εἰς τὴν βοήθειαν τὴν σὴν, καὶ πάντα
 τὰ θελήματα σου πληροῖ. Ἀγαπήτέ μου, καὶ
 πρόσελθε καὶ μὴ ἀμελήσης, μήτε μὴν πρὸς
 ἡμᾶς εἰς ἐμὲ τῷ ῥάθυμον. Ἐμοὶ γὰρ ἀνταρξίας
 εἰσὶν ἡ ἀχύνῃ τὸν προσώπῳ μου, λέγοντι καὶ μὴ
 ποιεῖν, νεθετούντι καὶ μὴ σωιεύντι. Ἀλλὰ καὶ
 μιμητὴς πάντων τελείων καὶ πνευματικῶν πατέρων,
 καὶ τῷ κανόνι αὐτῶν ἐπακολουθήσων. μήτε ὑπὲρ
 τὸ μέτρον εἰς τὰ πάντα ὑψηλὰ ἐγχειρήσης, μὴ
 διωκόμενος ἐπιτελέσῃ. μήτε εἰς τὰ πάντα δόξῃ
 λῆν, ἵνα πληθυνθῇ ὁ μισθός σου. Μὴ θρέψῃς
 τὸ σῶμά σου, ἵνα μὴ σε πολεμήσῃ. μήδε σιω-
 ηθίσῃς αὐτὸ ἐν ἡδοναῖς σαρκικαῖς, ἵνα μὴ γένη-
 ται βάρος τῇ ψυχῇ σου, καὶ κατὰξῃ αὐτὴν εἰς τὰ
 κατώτατα τῆς γῆς. Εἰάν γὰρ ἐπιδῷς σεαυτὸν τῷ
 ἐπιτελέσῃ τὰς ἐπιθυμίας αὐτοῦ, ἐγκαταλείπει
 τὰς διδασκalias ὁδούς, καὶ ἀφ' κρημνῶν βαδίζει,
 πάντα τε λογισμὸν ῥυπαρὸν ὁχερῶς δέχεται,
 καὶ οὐκ ἔτι σωφρονεῖ. Καὶ εἰάν πάλιν ὑπὲρ μέ-
 τρον καταπονῆσῃς αὐτόν, γίνεται καὶ ἔτι βάρος
 τῇ ψυχῇ κατακυβερνημένης ἀπὸ τῆς ἀθυμίας, ὥς
 ἀκηδίας κατεχομένης. γίνεται ὅτι καὶ ὀργίλη καὶ ὀκνη-
 ρὰ εἰς τὴν ὑμνολογίαν τε καὶ πρὸς ἐξουσίαν, καὶ εἰς τὴν ἀγα-
 θὴν ὑπακοήν. Μὲν οὖν καλῶ καὶ εὐσεβῶς κυβερνή-
 σον σεαυτὸν. Θεατὴς ὁδοῦ ποτε, εἰπέ μοι, ἐγένετο
 τῷ ἵπποδρόμῳ; ἢ πάλιν σκάφῳ ἐν τῷ πελά-
 γῳ οὐκ ἐδεάσω; τὰς μὲν γὰρ ἵππους εἰάν ἀμέτρως
 ἐλαύνῃ τις, μονόψοφοι τίθενται. καὶ εἰάν ἀμέ-
 τως

τρως

τρως χαυνώσωσι πάλιν αὐτὲς, καὶ τὸ ἡνίοχον καταβαλόντες σύρσιν. Ομοίως καὶ σκάφος ἐν τῷ πελάγῳ ὑπὲρ τὸ σήκωμα εἰς φορτῆται, ὑπὸ τῶν κυμάτων βαπτίζεται καὶ καταποντίζεται, καὶ κερταται· ἀνὰ φορτὴν εἰς πλεῆ, καὶ ὑπὸ τῷ ἀνέμων τάχῃ κατατρέφεῖ. Ομοίως ἡ τε ψυχὴ καὶ τὸ σῶμα, εἰς αὐτὰ ὑπὲρ τὸ μέτρον βαρυνώσι πεπιπίπτοι. Διὰ τῆτο καλὸν ὅτι τὸ ἀρξασθαι καὶ ἐπιτελέσαι, καὶ τῷ Θεῷ διαρεσῆσαι, σεαυτῷ δὲ τῷ πλησίον οὐ χρησιμεύσαι. Τὸ βυλογημένον δὲ Χειρὸς ποιμνιον, καὶ φωστῆρες τῶ οἰκιστῆρος, καὶ τὸ ἄλλας τῆς γῆς ὑμεῖς ἐστέ, οἱ τέλειοι Ἀσκηταί, οἱ τὴν ἀγγελικὴν πολιτείαν ἐπὶ γῆς ἀγαπήσαντες. Οἱ ἀγῶν ὑμῶν προσωκαίρος, ἡ δὲ ἀνταπόδοσις, καὶ ὁ ἐπαγνος ἀγῶνιος. Καὶ ὁ μὲν κόπος ὑμῶν βραχύς, ἡ δὲ ἀνάπαυσις καὶ ἡ τελειότης ἀγῆρω. Οἷσον δὲ προσωδύμως ὑμεῖς ἀγωνίζεσθε τὴν ἀρετὴν κατορθύντες, ποσῶτον ὁ ἐχθρὸς ὑμῶν εἰς μαρίαν ἰθάπηται, ποικίλας παγίδας κρύπτων κατὰ ὑμῶν. Προσέχετε ποίνῃ εἰς αὐτοὺς ἀπὸ τῶν ἐνεδρῶν αὐτῶν· ἀνὰ γὰρ ἀγῶνος, ὁδὸς εἰς φανταται· ἀπὸ δὲ ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ ἐγκαταλείψει τὸ προσωδύμως πολεμῆναι καὶ ἀγωνίζομενον. Εἰ δέ τις χαυνώσας εἰς αὐτὸν, ὁκνεῖ τὸ σῶμα αὐτοῦ ἀρξασθαι, καὶ ἐπικαλέσασθαι, εἰς ἀντίληψιν, τὴν χάριν, εἰς αὐτὸν ἀγῶνισθαι, καὶ μὴ αὐτὴν, ὡς μὴ βοηθούμενος ὑπὸ αὐτῆς. Καθάπερ γὰρ τις ὑγιὲς τὰς χεῖρας ἔχων, ποροκειμένης ἀφρονίας ἐδεσμάτων, ὁκνεῖ ἐκτεῖναι αὐτὰς, καὶ πληρώσαι τὴν ποροκειμένην ἀγαθῶν· ἔτω καὶ ὁ μοναχὸς ὁ ἔχων πείραν τῆς χάριτος καὶ ἀμελῶν ἐπικαλέσασθαι αὐτὴν, καὶ ἐμπλησθῆναι τῶν ἐδεσμάτων τοῦ γλυκύτητος αὐτῆς. Εἴκειν ὁ μοναχὸς στρατιώτῃ ἰόντι εἰς πόλεμον, καὶ φράσσοντι αὐτῷ τὸ σῶμα τῇ παντευχίᾳ πάντοτε· νήφον εἰς τῆς νύκτος, καὶ ἀγωνιῶν· μὴ ἀφνω ἐπιρρίψῃ αὐτῷ ὁ πόλεμος, καὶ ἀφύλακτος ἀρρεθεῖς, ληφθῇ ὑπὸ αὐτοῦ. Ομοίως καὶ ὁ μοναχὸς, εἰς χαυνώσας εἰς αὐτὸν ἀπορρησθαι, ἀχερῶς ἀλίσκεται ὑπὸ τοῦ ἐχθροῦ· ἐμβάλλει γὰρ αὐτῷ λογισμὸς ῥυπαρὸς, εἰς ἡδύς πορραδέχεται, τὰς τῆς ὑψηλοφροσύνης, φημί, καὶ κενοδοξίας, φθόνον τε καὶ καταλαλίαν, γαστριμαργίαν καὶ ὑπνον ἀνόρετον, καὶ πορρὸς τῶν τοῖς, εἰς ἀπὸγνωσιν τῶν ἀγῶν, καὶ ἀπελεγμὸν τῶν κακῶν. Εἰς δὲ νήφῃ ἀρξασθαι, ἐπιπλάττει τὴν χάριν τῷ Θεῷ εἰς βοήθειαν· ἀντιλαμβάνεται ὑπὸ αὐτοῦ, πορρὸς ἀρεσῶν αὐτοῦ· γίνεται τε ἐν αὐτῷ ἐπαγνέως καὶ

A xisti? Etenim equos si quis immoderatus ad cursum concitarit, solo postmodum strepitu terrentur: contra vero si nimium relaxati fuerint, ipsum etiam aurigam dejiciunt, dejectumque per diversa trahunt. Similiter & scapha in mari si pondere nimio gravata fuerit, facile fluctibus concutitur atque submergitur: at si levis, & sine onere naviget, citius ventorum vi subvertitur. Similiter quoque & anima & corpus si supra modum onerentur, in ea quæ ante diximus, incidunt. Atque ideo bonum est, ita unumquemque incipere, ut perficiat, Deoque placere queat, & sibi ipsi utilis sit ac proximo. Vos estis benedictus grex Christi, vos luminaria mundi, & sal terræ, qui perfecti ac veri monachi estis, angelicamque conversationem diligitis. Certamen quidem vestrum temporarium ac momentaneum est; at retributio & laus æterna. Labor vester brevis; at requies & perfectio nunquam senescens. Quanto vos alacrius decertatis, virtutemque excolitis; tanto magis adversarius vester furore atque insania accenditur, diversosque in perniciem vestram laqueos occulte tendit. Attendite ergo vobis ipsis ab insidiis ejus. Nemo enim absque certamine coronatur. At gratia Dei nullum unquam derelinquet, qui promte alacriterque pugnaverit. Si quis vero per ignaviam seipsum relaxans, os suum aperire, ejusque gratiam in auxilium suum invocare neglexerit, seipsum jam incuset, & non gratiam, quasi ab ea deferatur. Quemadmodum enim si quis manibus sanus sit, habeatque ante se escas plurimas appositas, & segnitie torpens, noluerit ori suo eas admovere, iisque vesci: ita quoque monachus, qui gratiam expertus est, si neglexerit ipsam invocare, & dulcedine ciborum ejus repleti. Similis est monachus militi ad bellum proficiscenti, qui corpus suum armis undique munit, & vigilat, decertatque, donec victoriam obtinuerit, ne forte adversarius repente in eum irruat, incautumque dejiciat atque apprehendat. Eodem modo & monachus si inertia seipsum relaxaverit, facillime ab inimico capietur ac prosternetur. Immittit siquidem ille in cor ejus cogitationes turpes ac sordidas, quas hic libenter in se admittit ac recipit; superbiam præterea, ac vanam gloriam, invidiam, detractionem, gulam, insatiabilemque somnum: & inter hæc omnia, in desperationem illum agit, & in reprobationem malorum. Cæterum si sollicitus semper vigilaverit, Dei gratiam in suum præsidium implorabit, ab eoque adjuvabitur, edocebiturque, quomodo placeat ei, fiet-

1. Tim. 2.

que in eo laus & laudator. Nam quemadmodum qui seipsum intuetur in speculo idem ipse est qui videt, & qui videtur: ad eundem modum & gratia, ubi invenerit requiem, atque in homine inhabitaverit, ibidem & glorificat hominem, & glorificatur ab illo. Absque autem illius auxilio, non valet cor placere ei, neque compunctione repleti, ad confitendum, ut debet, Domino: sed pauper est, bonorumque indigens, habitantque in eo turpes & execrandæ cogitationes, sicut nycticorax in domicilio. Hominis est gratiam invocare, ut illa adveniens, mentem ejus illuminet; purificansque seipsum homo, eam inhabitatricem & auxiliatricem sibi acquirat, & per eam quascumque virtutes exerceat; illuminatusque ab ipsa, varium ac multiplicem omnino futuri sæculi decorem contemplari valeat: efficiturque ei murus & antemurale, & custodit ipsum ab hoc sæculo in vitam futuri sæculi. Inclina ergo aurem tuam, carissime, & ero tibi bonorum consiliator, si ad vitam cupis æternam pervenire, & beatitudinem Domini tui consequi. Dic mihi, cur aqua abluis faciem tuam? numquid ut proximo tuo placeas? necdum ergo, ut videtur, respuisti passiones carnis tuæ, sed eis adhuc servis. Quod si faciem tuam lavare desideras, lacrymis eam abluo, & suspiriis ac fletibus eam lavato, ut in conspectu Dei & sanctorum Angelorum cum gloria ac claritate resplendeat. Nam facies quæ lacrymis abluatur, immarcescibilem pulchritudinem acquirit. Sed fortasse dicturus es mihi: Pudet me turpem atque deformem faciem præferre. Verum sordes pedum tuorum vultusque tui, si cor mundum castumque habueris, super claritatem solis inter Deum & sanctas virtutes refulgebunt. Quorsum autem temere ac passim rides? nonne plangere atque lugere potius deberes? Et hoc unde, nisi quod non appetas beatitudinem ejus, neque supplicia quæ ipse comminatur, pertimescas? Qui igitur tentationes expertus est, commonere eos poterit, qui necdum eas sunt experti: & qui in latrones incidit mercator, viatores poterit cautos atque sollicitos reddere. Quoniam vero & ego ex parte tentatus sum, (quod prudentiæ tuæ commemoro,) & ob meam ignaviam ad horam dumtaxat cautelam adhibui, rursumque per meam inertiam atque pigritiam in eadem recidi: ideo consilium vobis præbeo, qui estis dilectus grex Christi, ne propter carnales passiones, ac hujus vitæ voluptates, divina gloria privemini, & a puro illo exultationis atque lætitiæ thalamo rejiciamini. Scitis enim, quod labor

A ἐπαγνέτης. Καθάπερ γὰρ ὡς κατανοῶν εἰς ἑσπέρων, ὁ αὐτὸς καθορῶν ἐστὶ καὶ ὁρῶμενος. ὁμοίως καὶ ἡ χάρις, ὅπερ δι' αὐτὴν εὐρὴ ἀνάπαισιν καὶ ἐνοικήσῃ ἐν ἀνθρώπῳ, καὶ δοξάζει αὐτὸν καὶ δοξάζεται ὑπὸ αὐτοῦ. Χωρὶς ὅ τῆς πρὸς αὐτῆς βοηθείας οὐκ ἰσχύει ἡ καρδία ἐπαρκεῖσθαι ἑαυτῇ, ἕτε κατανύξσεως πληρωθῆναι, ἵσομολογήσασθαι θεόντως τῷ δεσπότῃ. ἀλλὰ πτωχὴ ὡς καὶ ἐνδεής πρὸς καλὰν ὑπάρχει, καὶ οἰκῶσιν ἐν αὐτῇ οἱ ἀπλοκταῖοι καὶ ῥυπαροὶ λογισμοί, ὥσπερ νυκτικὸς ἐν οἰκοπέδῳ. Ἀνθρώπος ποίνω ἐστὶν ἐπικαλέσασθαι αὐτὴν, ἵνα ἐλθῶσα φωτίσῃ τὴν ἀφνοίαν αὐτοῦ, καὶ ἀγνίσας ἑαυτὸν, ἐνοικον αὐτὴν καὶ βοηθὸν κτίσῃται ἑαυτοῦ. δι' αὐτῆς δὲ κατορθώσῃ πᾶσαν ἀρετὴν. καὶ φωτισθεὶς ὑπὸ αὐτῆς, διωκθῇ κατανοῶσα τὴν ποικιλίαν καὶ ἀμφορίαν τῶν μέλλοντος αἰῶνος. γίνεται τε αὐτῷ τεῖχος καὶ ὁχύρωμα, καὶ φυλάσσει αὐτὸν ἐκ τῶν αἰῶνος τέττα εἰς τὴν ζωὴν τῶν μέλλοντος αἰῶνος. Κλίνον ποίνω τὸ ἔσθαι, καὶ γίνομαί σοι σύμβουλος, ἀγαπητέ, εἰ ἐπιποθεῖς ζωὴν τὴν αἰώνιον, καὶ τὸ μακαρισμὸν τῶν Κυρίων σε. εἰπέ μοι, τί νίπεις τὸ πρῶτον σου ὕδατι; ἵνα τῷ πλησίον σου ἀρέσῃς; ὡς οὖν εἶποι, καὶ διέπυσας παθῶν τῆς σαρκὸς σου, ἀλλ' ἐν αὐτοῖς δεδάλωσαι. εἰ δὲ θέλεις νίψασθαι σε τὸ πρῶτον, νίψον αὐτὸ δάκρυσι, καὶ πλύνον αὐτὸ κλαυθμῷ, ἵνα λάμψῃ ὡς δόξης ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ καὶ πάντων ἁγίων Ἀγγέλων. πρῶτον γὰρ νιπτόμενον δάκρυσι, κάλλος ἐστὶν ἀμύραντον. Ἀλλ' ἴσως ἐρεῖς μοι ἐρυθειᾶν τε τὸ ῥύπον τῶν πρῶτων; ὁ ῥύπος πάντων παθῶν ἴσθαι καὶ τῶν πρῶτων σε ὡς ἁγνῆς καρδίας, ὑπὲρ ἡλίον λάμπει μετὰ τοῦ Θεοῦ καὶ πάντων ἁγίων δυνάμεων. Τί δὲ καὶ γελάς ἀφροφύως; παρρησιασθῇ τῷ πρῶτῳ Θεῷ, κατεκνευδῆς ἑαυτὸν τῷ γέλωτι. Πόθεν ὅ τῷ τῷ; τὸ μακαρισμὸν αὐτοῦ ἐπέδῃ οὐκ ἐπόθησας, οὐδὲ αἱ τιμωρίαι αὐτοῦ φοβῶσί σε. Ὅτι περὶ αὐτοῦ δύναται παρρησιάζεσθαι τοῖς ἀπείροις. καὶ ὁ ληστῆς περὶ αὐτοῦ ἐμπορὸς, τοῖς ὁδοιποροῦσι τὴν ἀσφάλειαν ἐπιτίθετα. Ἐπειδὴ οὖν ἐκ μέρες ἐπεράσθην, λέγω τῇ σωῆσίν σου, ἀφ' ὧν τὴν ἐμὴν χαυνότητα πρὸς ὀλίγον ἡσφαλισάμην, καὶ πάλιν ἡ ῥαθυμία με εἰς τὸ αὐτὸ κατέστησε. Διὸ συμβουλεύω ὑμῖν, ἀγαπητὸν ποίμνιον τοῦ Θεοῦ, μὴ ἀφ' οὗ τὰ πάθη τῆς σαρκὸς καὶ τῆς βίης ἡδονὴν σερπηδῆς ἀπὸ τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ, καὶ ξενωδῆς τῆς ἀκηράτης ἀφροσύνης τῆς ἀγαλλιάσεως τοῦ νυμφῶνος. Ἰστε γὰρ ὅτι ὁ μὴ κόπος τῆς ἀσκήσεως, ὥσπερ ὕπνος, πρ-

πρῶτον ὅτιν, ἢ δὲ ἀνάπαυσις τῇ ἀμοιβῇ ἀτελής
καὶ ἀδιήγητος ὑπάρχει· ὡροσεχε σεαυτῶ, μὴ
δύρεθῇς τῶν ἐκατέρων ἐκπύλων μερῶν, καὶ δι-
κλῶ ὑπὲρ τῶν ἀμφοτέρων ἀπατηθῇς. Ἀλλὰ
πρόδασον τὴν τελείαν ἀρετὴν κτήσασθαι τῇ κεκοσ-
μημένῳ πάσιν, οἷς ἀγαπᾷ ὁ Θεός. Ἐὰν γὰρ
κτήσῃ ταύτην, ὁδὸς τῇ Θεὸν προξύνεις ποτε,
ὁδὸς τῇ πλησίον σε κακοποιήσης. Καλεῖται δὲ
αὕτη μονοειδὴς ἀρετὴ, ἔχουσα ἐν ἑαυτῇ τὸ κάλ-
λος καὶ τὴν ποικιλίαν πάσαν τῶν ἀρετῶν.* Κα-
θ' ἃς ἀπὲρ ἀφ' ἑνὸς βασιλικὸν ἀνθὺ λίδων τιμίων
ἐκλεκτῶν μὲν μαργαριτῶν πλεχθῆναι εὐδύνανται,
ἐ'τως καὶ ἡ μονοειδὴς ἀρετὴ ἀνθὺ τῆς κάλλους τῶν
ποικίλων ἀρετῶν εὐσιώσεται. καὶ γὰρ εἴκοιεν πλη-
ρης τῷ βασιλικῷ ἀφ' ἑνὸς μαργαρίτου. ὥστε δὲ ἐν ἐκείνῳ
ἐὰν λίπη εἰς λίδος, ἢ μαργαρίτης ὅπῃ κεφαλὴν βα-
σιλέως λάμψαι εὐδύνανται. ἐ'τως καὶ ταύτῃ τῇ μονοει-
δῇ ἀρετῇ, ἐὰν λίπη ἐν κάλλος τῶν λοιπῶν ἀρετῶν,
τελεία ἀρετὴ οὐκ ὀνομάζεται. εἴκοιεν δὲ πάλιν πολυ-
τίμοις ἐδέσμασιν ἡρτημένους ἐν πᾶσιν ἐκλεκτοῖς ἀρώ-
μασιν, καὶ ὑπερημένοις ἀλατος. καθ' ἃς ὡς πᾶσι πο-
λύτιμα ἐδέσματα ἀνθὺ ὁδὸς βρωθῆναι εὐδύνανται, ἐ'τω
καὶ αὕτη ἡ μονοειδὴς ἀρετὴ εἰς πᾶν κάλλος κεκοσμη-
μένη τῶν ποικίλων ἀρετῶν ἐὰν ὑπερεῖται ἀπὸ τῆς
Χειρὸς ἀγάπης καὶ τῆς πλησίον καθόλου βδελυκ-
τῆ ὅτιν. ὁμοία πάλιν ἐστὶν τῷ τελείῳ καὶ καλῷ
σώματι τῷ ἀλφαβήτῳ τελειωμένῳ τῷ περικεκοσμη-
μένῳ ἐν πῶσι οἰκείοις γράμμασιν, ἐὰν ὅς ἀφελῇ
ἐν τῶν γραμμάτων αὐτῷ, τὸ ὅλον εἰς ἑδὲν καθή-
σεται. ἐ'τω τῷ αὐτῷ ἐὰν ὑπερηθῇ μίαν τῶν λοι-
πῶν ἀρετῶν, ἢ ὅλη ἀχρηστὸς δεικνύεται.* Καὶ
πάλιν μεγάλῳ καὶ ὑψηλῇ εἴκοιεν αἰετῶ, ὅς
θεωρήσας βρῶμα ἐν παγίδι, μετὰ σφοδρό-
τητος κατέπιεν ἐν αὐτῷ, καὶ βελόνημος ἔξαρ-
πάσαι τῇ θήραν, τῷ ἀκρῷ σκελετῷ τῷ ὄνυ-
χος, καὶ ἀφ' ἑνὸς μικρῷ ἐκείνῳ ἢ πᾶσα ἰχὺς
αὐτῷ δεσμεύεται. τῷ ὅλον μὲν ἔχει τῷ δοκεῖν
τὸ σῶμα αὐτῷ ἐλθίδερον, τῷ τῇ παγίδος ἐκ-
τός, ἢ ὅς δυνάμεις αὐτῷ πᾶσα ὑπὸ αὐτῆς
πεπέδηται. Τὸν αὐτὸν δὲ τρόπον τῷ ἡ ἀρε-
τῇ αὐτῇ, ἐὰν δεθῇ ἐν τινὶ τῶν γνῶνων πραγ-
μάτων, νεκρῆται τῷ ἔξαορνῇ τῷ ἀπόμυται, F
εἰς ὕψος μὴ δυναμένη ἀρθῆναι, τῷ γνῶνῳ
προσηλωμένη πρᾶγματι. Τίς ὁ μὴ ἔχων δά-
κρυα, ἐλθέτω τῷ κλαυσαίτω. τῷ ὁ μὴ δύ-
πορῶν κατανύξω, πρὸς ἐλθὼν σεναζάτω. ὅπως
εἰς τῇ ἔρανὸν ἀνελθῇς ἡ ἀρετὴ, τῷ εἰς αὐτὰς
τῇ βασιλείας φθάσασα πᾶς πύλας, ὅσα ἰχθυ-
σεν εἰσελθεῖν. Οἷόν τι λέγω ἀγαπητέ. κατ-

ωρ-

A exercitationis, tamquam somnus, præterit;
at retributionis requies æterna est, & in-
effabilis. Attende tibi ipsi, ne utrumque
pariter deperdas, & pro utroque ultionem
ac poenam exsolvas. Da autem potius ope-
ram, ut perfectam virtutem consequaris,
quæ omnibus adornata sit, quæ diligit Deus.
Hanc enim si possederis, neque Deum un-
quam exacerbabis, neque proximo tuo ma-
li quid facies. Hæc porro virtus unica ac
B singularis dicitur, continens in se pulchri-
tudinem ac varietatem omnium aliarum vir-
tutum.* Quemadmodum enim regale diade-
ma absque pretiosis lapidibus selectisque mar-
garitis componi texique nequit: ita & hæc
unica ac singularis virtus sine aliarum ful-
gore virtutum perfecta consistere non pot-
est. Est enim revera quam simillima regio
diademati: nam sicut in eo si vel unus
pretiosus lapis aut margarita defuerit, re-
fulgere super caput Regis decenter nequit;
C ita & hæc singularis virtus, nisi reliquarum
virtutum ornamento conferatur, perfecta
virtus appellari non poterit. Similis quoque
est copiosis dapibus, exquisitissimo condimen-
to præparatis, sed salis sapore carentibus:
nam sicut pretiosæ illæ epulæ ac dapes abs-
que sale inutiles sunt: ita & ista unica vir-
tus, variarum licet virtutum gloria & ho-
nore decorata, nisi caritatem erga Deum &
proximum adjunctam habuerit, contemptibi-
D lis prorsus atque inutilis habebitur. Similis
item est perfecto pulchroque corpori Alpha-
beti pulchre suis literis formati ac perpo-
liti: si enim vel una ex illo dematur lite-
ra, totum illico mancum & imperfectum red-
ditur: ita & huic si vel una cæterarum defue-
rit virtutum, tota inutilis abjectaque re-
perietur*. Similis rursus illa est Aquilæ in-
E genti in altum volitanti: quæ escam in la-
queo alligatam cernens, tota se alarum ve-
hementia e sublimi in eam demittit, volens-
que prædam inde abripere, comprehensa
repente ungulæ summitate, laqueo detine-
tur: atque ex hoc parvo licet impedimen-
to, omnis vis ac fortitudo ejus devincta
imminuitur, totum quantumvis corpus li-
berum & extra laqueum habere videatur.
Eundem sane in modum & hæc virtus, si
F vel in uno aliquo negotiorum terrenorum
vincta hæreat, tota mox mortificatur, de-
bilitatur, & extinguatur, nec in altum fer-
ri potest, nisi a terrenis negotiis liberetur.
Quisquis igitur lacrymas non habet, veniat
& ploret: & cui non suppetit compunctio,
præteriens ingemiscat & suspiret, confide-
retque, quomodo hæc virtus dum ad cœ-
lum usque ascendit, regni cœlestis por-
tas attingit, ingredi tamen nequeat. Est

H 3

vero

Jud. 15. 16.

vero ejusmodi, quod dicere volo, carissime: Consecuti sunt infinitis laboribus quidam hanc, quam prædixi, virtutem, ipsamque regii diadematis instar exornarunt: at postmodum terrenis rebus illaqueati perierunt, seque ipsos a cœlesti regno excluderunt. Considera igitur diligenter teipsum, ne hisce laqueis capiaris, & inimico ad prædam tradaris, neque admirabilem illam virtutem, quam tantis laboribus acquisivisti, destruas ac perdas; neque eam in cœlum ascendere prohibeas, & rubore confusam coram sponsi thalamo constituas: verum liberam illi tribue fiduciam, vocemque excelsam, ut exultans in thalamum introeat, laborumque præmia repetat. O miraculum ingens & obstupendum. Sicut namque leo unico capillo, sic terrena qualibet cura virtus hæc, quæ leoni comparatur, colligata, in terra marcescit atque vilescit. Quamobrem sobrium ac vigilem, carissime, te præbe: teque ipsum vincens, capillum in te illum exiguum ac vilem abscinde, ut non in derisum venias, quemadmodum ille fortissimus, qui in uno momento & ictu oculi, sola asini maxilla armatus, mille viros occidit, & seipsum a vinculis liberans, inimicos interfecit, & Deo victoriam dedicavit, ejusque oratio maxillam asini in fontem aquæ convertit. Hic autem licet tantus ac talis esset, adeoque multa præclara præstitisset, semetipsum tamen per imprudentiam tradidit, terribilesque illas suas & admirabiles vires colligavit. Quare & tu tibi ipsi attende, ne ulla ratione hanc virtutem noxiis aliquibus rebus terrenis devincias: sed liberam eam a cunctis, quibus lædi ac violari potest, reddens, in cœlum præmitte. Quemadmodum autem facere solet natator aliquis, qui ut margaritam pretiosam inveniat, se se in profundum pelagi nando demittit, qua reperta, in altum ex aquis emergit nudus, & cum ingenti thesauro in terram profilit: ad eundem modum & tu omnibus rebus terrenis, sæculique inquinamenti nudari ac liberari festina; virtuteque hac illustratus, induere ea sicut vestimento; & die noctuque vigilanter excuba, ne ipsa exspolieris. Nam quæ illam possederit anima, a nullo malo everti poterit; non a fame, aut nuditate, desidia vel morbo, paupertate vel persecutione, aut alia quapiam tentatione diabolica. Si enim sobriam ac vigilem se præbuerit, per ejusmodi magis augebitur & coronabitur, semper secundum Deum proficiens, illustriorque evadens. Neque etiam ipsa mors eam affligere aut opprimere valebit; sed cum ex corpore migrabit, Angeli in coelis ipsam lætantem & exultantem excipient, & patri luminum offerent. * Tribulatio enim patientiam operatur:

A ὥρῳσαν ζῆνες τὴν ἀρετὴν ταύτῃ τῶνοις μυείοις κατεπόνησαν αὐτήν, ὡς περ διαδῆμα βασιλέως. ἔδεδέντες ἐν τῶν γυνίνοις ἀπώλοντο, ἔκτος τῆς ἑρρανίης βασιλείας κατέστησαν. Σκόπησον πόινω σεαυτὸν, μὴ ἐμπαγῆς εἰς τι ποῖστο, ἔπειθ' ὡς σεαυτὸν τῷ ἐχθρῷ, καταλύσης τὴν ἔτω θαυμαστὴν ἀρετὴν, ἣν ἐκτίσω μὲρ ποσῶν τῶνων. μὴ ὅτι κωλύσης αὐτὴν εἰς τὸ ἑρρανὸν ἀνελεῖν, καὶ μὴ ὡς ἐκτίσης αὐτὴν κατηχυμένην τῷ νυμφῶνος. ἀλλὰ δὸς αὐτῇ παρρησίαν μετὰ φωνῆς ὑψηλῆς εἰσελεῖν ἀγαλλιωμένην ἔτις μισθὸς ἀπαγγέλλει. Ὡς δὲ θαύματος. καθάπερ γὰρ λέων τειχὶ δεδῆς τῇ γυνίῃ φροντίδι, ἐν τῇ γῇ κατεσάπη ἔπαπενώθη. λέοντι γὰρ ὅμοιον ἡ ποιάτη ἀρετὴ. Νῆψον πόινω, ἀγαπήτε. καὶ κινήσας σεαυτὸν, ἀποκοψὸν τὴν ὀτελὴν τείχα, ἵνα μὴ γελασθῇς, καθάπερ ἐκεῖνος ὁ ἰχυρὸς, ὃς ἀπὸ τῆς σιαγόνος ἐν ῥίπῃ ὀφθαλμῷ χιλίους ἀνείλε, ἔαυτὸν ἐλθιδερώσας, τῆς ἐχθρῆς ἐθανάτωσε. Τὴν τε νίκην τῷ Θεῷ προσήγαγε, ἔτι δὲ δέποις αὐτῷ τὴν σιαγόνα εἰς τὴν γῆν μετέβαλε. ποιάτα ἔπειθ' ὡς κατὰ δώσας, διὰ τὴν ἀφαιρέσεως τῶν τειχῶν, ἐπείθ' ἐχθροῖς ἑαυτὸν διὰ τὴν ἀφροσύνης παρέδωκε, καὶ φοβεράν ἔτι λίαν θαυμαστὴν ἰχὺν κατέδρασε. Καὶ σὺ πόινω πρόσεχε, μὴ καταδήσης τὴν ποιάτῃν ἀρετὴν ἐν τινὶ γεώδει κακοφραγίᾳ. ἀλλ' ἀπὸ πάντων τῶν βλαπτόντων αὐτὴν ἐλθιδέρωσον, ἔπειθ' ὡς ἐρρανόν. Καθάπερ κάτεισιν εἰς βυθόν τις ἐπὶ τὸ ὄρεον πολύτιμον καὶ πολύφημον μαργαρίτῃ, καὶ τῶν ὄρων ἀνείσιν εἰς τὸ ὕψος τῶν ὕδατων, γυμνὸς ὀρμήσας ἐπὶ τὴν γῆν ἐν πολλῷ πλεῖστον ὁμοίως οἶω ἔτι σὺ γυμνωσον σεαυτὸν ἀπὸ πάντων τῶν βίης πείλων, καὶ ἐνδύσαι τὴν ἀρετὴν ταύτῃ κοσμηθεὶς ὡς αὐτῆς. νῆψον τε ἡμέρας ἔτι νυκτός, ἵνα μὴ γυμνωθῇς ἀπὸ αὐτῆς. Ἡ γὰρ κτισαμένη αὐτὴν ψυχὴ, ὡς ὁσθενὸς κακὸς δύναμις πετραπῆται, ἔτι πᾶσι λιμῷ, καὶ γυμνότητος, καὶ ἀκηδίας, καὶ νόσος, καὶ πτωχείας, καὶ διωγμῷ, καὶ ζῆνος ἑτέρως πειρασμῷ διαβολικῷ. Ἐὰν γὰρ νήφῃ, διὰ τῶν ποσῶν πλεόν ὀφείλειται καὶ σεφανῆται. αἰὲν κατὰ Θεὸν περὶ πᾶσα καὶ λαμφομένη. ἔπειθ' ὡς αὐτὸς ὁ θάνατος ἰχὺς αὐτὴν κακώσαι, ἀλλὰ ἔτι σώματος ἔλθιδρασαν Ἀγγελοι ἐν ἑρρανοῖς ἀγαλλομένην αὐτὴν ὡς δέχονται, καὶ προσάγουσιν αὐτὴν τῷ πατρὶ τῶν φωτῶν. * θλίψις γὰρ ὑπομονὴν κατεργά-

ἐργάζεται· ἢ τε πτωχεία καὶ ἢ ἀκτιμοσύνη γῆ ὅτι τὸ
ἐργασίας αὐτῆς· ἀπ' αὐτῶν γὰρ καρποφορεῖ καρπὸν τὸ
δικαιοσύνης· ἔτε μὲν ἢ ἀρρώστια δυνάμει αὐτὴν ἀδι-
κῆσαι· ἔξ αὐτῆς γὰρ δυνάμει ἐνδεδυται καὶ καύχημα
πρὸς τὸν θεόν· ὁμοίως οἱ πειρασμοὶ ἐκ ἰσχύος αὐτὴν
ἐλατῶσαι, ἀπ' αὐτῶν γὰρ κατὰ τὸν ἔπαυτον καὶ δόξαν εἰς
ζωὴν αἰώνιον· διωγμὸς πλοῦσαι αὐτὴν ἐξ ὀφείας, ἀπ'
αὐτῆς δὲ πλέκει σέφανον, τέλειόν τε καὶ ὁμορφον, καὶ
τῷ Θεῷ τὸ δόξης μὲν χαρὰς προσφέρει· ὅμως ἔτε ἢ
γυμνότης ἰσχύει αὐτὴν ἀτιμία πειθαλεῖν, ἐπειδὴ
ἔξ αὐτῆς ὁφείκει σολὴν δόξης· λιμὸς ὁμοίως ἐξ ὀφείας
αὐτὴν εἰς ὀλιγοψυχίαν καταστῆσαι, ἔξ αὐτῆς δὲ βί-
βρα ἐπιμαίει αὐτῇ ἐν τῇ βασιλείᾳ τῆς ἑρανῶν.
ὅμως ἔτε ἢ δίψα ἰσχύει αὐτὴν τῇ ἀκηδία πειθαλεῖν·
ἀπ' αὐτῆς γὰρ ἐπιμαίει αὐτῇ ὁφροσύνη τῆς πεί-
δειος· ἔτε μὲν ἢ πτωχεία δυνάμει δειλαῖσαι αὐτὴν εἰς
τὸν πλῆτον, δι' αὐτῆς γὰρ κληρονομία τῆς μακαρισμῶν
τῆς Κυρίας· ἢ ἀρχυπνία τε καὶ ὁ κλαυθμὸς, σέφανος τὸ
τελειότητος αὐτῆς· ἢ ταπεινοφροσύνη καὶ ἢ ὁραότης
δεμέλιοι τὸ οἰκοδομῆς αὐτῆς εἰσὶν· ὁ θάνατος ἐκ ἰσ-
χύει αὐτὴν θανατοῦσαι, ὅμως ἔξ ὁ μῆμα πειθαλεῖσαι
αὐτὴν δυνάμει ἐξ ἐκ καταχεῖν· αὐτοὶ τε ἑρανοὶ ἐκ ἰσ-
χύος πᾶς πύλας ἐκ τῆς ἐμφοροῦν κλείσαι τὸ ἐναρέτε
ψυχῆς· ὅμως ὁρῶντες αὐτὴν μὲν χαρὰς ἀνοίγον· μύ-
ριας τε μυριάδες, καὶ χίλια χιλιάδες Ἀγγέλων καὶ
Ἀρχαγγέλων, Θρόνων, καὶ Κυριοτήτων, Ἀρχῶν τε καὶ
Ἐξουσιῶν ἐκ ἰσχύος τῆς ἐπιμαίει αὐτῇ, ὅμως μὲν χα-
ρὰς τῆς προσώπῃ αὐτῶν προσδέχον· αὐτὴν, καὶ ὅτι
τῆς χειρῶν αὐτῶν ἄραντες αὐτὴν ἐμφοροῦν τῆς θρό-
νῳ τὸ δόξης προσάγειν αὐτὴν· ἀγάλλει ἐπ' αὐτῇ ὁ
Πατήρ καὶ ὁ Υἱὸς σὺν τῷ ἁγίῳ Πνεύματι· καὶ ἀγάλλει
τὸ μὲν ἐπ' αὐτῇ ὁ Πατήρ, ὅτι αὐτὸν ἠγάπησεν, καὶ
πλήν αὐτῆς ἄλλον ἐκ ἠγάπησεν· ἀγάλλει ἐν αὐτῇ ὁ
μονογενὴς αὐτῆς υἱός, ὅτι αὐτὸν ἐπεπόθησεν, καὶ πλήν
αὐτῆς ἐδένα ἐκτίσασθαι· ἀγάλλει ἐν αὐτῇ τὸ ἅγιον
Πνεῦμα, ὅτι ἐγεννήθη ἐν αὐτῷ ναὸς ἅγιος καὶ ἐνώκησεν
ἐν αὐτῇ· ἀγάλλει ἐν αὐτῇ οἱ ἑρανοὶ μὲν τῆς δυνά-
μεων αὐτῶν, καὶ ὁμοθυμαδὸν προσκίπτουσιν, δοξά-
ζουσιν τὸν Πατέρα καὶ τὸν Υἱὸν καὶ τὸ ἅγιον Πνεῦμα, θεα-
σάμενοι αὐτὴν ἀρετῇ ἀγγελικῇ πειθαλομένην εἰς
πάν κάλως δικαιοσύνης· ἀγάλλει ἐν αὐτῇ ὁ πρῶτος
σὺν αὐτῷ ἐλάχεν εἰς κληρονομίαν· Δόξα καὶ μεγα-
λοπρέπεια τῷ μόνῳ ἀγαθῷ καὶ φιλανθρωπῷ Θεῷ,
τῷ πρῶτον ἡμῖν τὴν αὐτῆς βασιλείαν ἀπὸ τῆς αὐτῆς
χάριτος.

Γ' αἰετὲς Κυρίε, καὶ ἰαθήσομαι, ὁ μόνος σοφὸς
καὶ ἀσπλάγχχνος· * Ἰκετὸς τὴν σὴν ἀγαθότητα, ἰα-
σαι πᾶς βλάβας τῆς ψυχῆς μου, ὅτι φώτισον τὰς ὀφθαλ-
μους τῆς διανοίας μου, ἵνα κατανοήσω τὴν σὴν οἰκονομίαν

A tur : paupertas autem & inopia instar ter-
ræ est , quas ipsa excolit , perque eas
fructum justitiæ refert . Sed neque illam
morbus lædere valet : quin potius vir-
tutem ex illo , gloriamque apud Deum
acquirat . Non illam tentationes minue-
re possunt , cum potius ex iis laudem
& decus in vitam æternam sibi compa-
ret . Persecutio illam prosternere nequit ,
sed ex ea perfectam pulchramque co-
ronam plectens , Deo gloriæ cum gau-
dio offert . Nuditas illam ignominia cir-
cumdare nequit , ex qua potius sto-
lam gloriæ sibi textit . Similiter fames
eam ad pusillanimitatem redigere non va-
let ; sed ex illa mensam sibi in regno
coelorum instruit . Neque etiam sitis eam
tædio afficere potest : ab illa enim Pa-
radisi gaudia sibi parat . Sed neque pau-
pertas eam ad concupiscendas divitias allice-
re potest : per illam enim Domini beati-
tudinem hæreditate possidebit . Vigiliæ &
suspiria sunt corona perfectionis ejus : hu-
militas & mansuetudo , fundamenta ædi-
ficii ejus . Mors illam interficere nequit ,
neque sepulcrum illam concludere : sed
neque cœli coram anima virtutibus præ-
dita portas suas obserare possunt , verum
potius videntes eam , cum gaudio illas ape-
riunt . Myriades myriadam , & millia
millium Angelorum & Archangelorum ,
Thronorum & Dominationum , Principa-
tuum & Potestatum , torve illam aspicere
non valent ; sed lato potius vultu ean-
dem excipient , manibusque suis sustol-
lentes , coram throno majestatis sistunt .
Exultabit in ea Pater , & Filius cum
Spiritu sancto . Et Pater quidem in ea
exultabit , quia ipsa eum dilexit , & præ-
ter illum diligere alium noluit . Exultabit
autem in ea unigenitus Filius : quoniam
ipsa semper concupivit illum , & præter eum
nihil possidere optavit . Exultabit & Spi-
ritus sanctus in ea , quia templum illius san-
ctum fuit , & inhabitavit in ea . Exultabunt
quoque super illam cœli cum virtutibus suis ,
& pariter procidentes , glorificabunt Pa-
trem , & Filium , & Spiritum sanctum ,
cernentes eam omni Angelica virtute ex-
ornatam , & omni justitiæ splendore de-
coratam . Exultabit etiam in ea Paradisus ,
quoniam hæreditate ipsum acquisivit .
Gloria & magnificentia soli bono & ama-
tori hominum Deo , qui sua gratia re-
gnum nobis præstitit .

Sana me , Domine , & sanabor , qui
solus sapiens es & misericors * . Supplico bo-
nitati tuæ , sana vulnera animæ meæ , & ocu-
los mentis meæ illumina , ut dispensationem
tuam

tuam in me factam considerem. Et quoniam mens mea infatuata est, sale gratiae tuae condias eam. Sed quid dicam tibi, o futurorum praecognitor, qui corda scrutaris & renes? Tu solus quippe nosti, quod sicut terra sine aqua, sitit te anima mea, & concupiscit te cor meum: diligentes autem te, assidue gratia tua replentur. Quemadmodum igitur semper exaudisti me: ita nunc quoque deprecationem meam ne despexeris. Ecce enim velut captiva detinetur mens mea, te solum Salvatorem verum requirens. Mittere ergo gratiam tuam, ut veniens famem meam expleat, & sitim mihi restinguat. Nam te lumen veritatis, datoremque salutis concupisco & sitio. Concede igitur mihi postulata mea, & instilla in cor meum vel unam guttam dilectionis tuae, quae sicut ignis in corde meo accendatur, & spinas ac tribulos ejus, cogitationes, inquam, pessimas, consumat. Da autem mihi opulenter & sine mensura, ut Deus homo, & multiplica dona tua, ut bonus boni Patris Filius. Quod si te, ut terrenus vel terreni filius, repuli aut repello, irritavi aut irriti; at tu, qui hydrias tua implesti benedictione, * imple quoque sitim meam gratia tua: & qui de quinque panibus satiaisti quinque millia hominum, de immenso etiam bonitatis tuae thesauro famem meam exsatiasti. Benignissime, hominumque amator, si super foenum & flores, omnisque generis herbas tua in illo tempore abundanter & sine invidia effusa est gratia: quanto magis servo tuo supplicanti postulata concedet? Ecce enim aer refulget, & volucres vocem suam a gloria summæ sapientiae tuae variant: ecce terra omnis variorum diploide florum circumdatur, quæ sine humanis manibus texta est: gaudens autem & exultans, duplicem agit celebratam: ac primum quidem, propter primum parentem Adam, quod veluti vomere quodam e sinu ipsius eductus est: deinde propter Dominum suum, quod descendens super ipsam ambulavit. Mare quoque gratia tua impletum, navigantes in ipso divitiis auget. Eadem igitur gratia tua fiduciam mihi concedat, ut loquar ad te: quod enim ad te habeo desiderium, compellit me, ut invocem te. Si enim qui fuit ab initio homicida malorumque architectus serpens, os suum olim aperuit; quanto magis os servi tui te concupiscentis aperies, ut gloriam laudemque gratiae tuae enarret? Benignissime hominum amator, qui duo minuta viduae illius, animumque suscepisti atque probasti: suscipe quoque deprecationem servi tui, & auge preces meas, & da quod peto: ut templum sanctum gratiae tuae efficiar, quæ in me inhabitet, ipsaque, quomodo placere sibi debeam, me doceat: ut &

A ὃ ἐν ἐμοὶ ἡχοῦμαι. Καὶ ἐπεὶ δὴ ἐμωράνθη ἡ διάνοια, πὸ ἄλλας τὴ χάριτος σε ἀρτυσάτω αὐτήν. Τί ὃ ἐρῶ σοι, ὦ προγνώσα, τῷ ἐπάζοντι καρδίας καὶ νεφρῆς; σὺ μόνος ἐπίστασαι ὅπως, ὡς γῆ ἀνυδρος, διψάσῃ ἡ ψυχὴ μου, καὶ ποθεῖ σε ἡ καρδία μου. Τὸν γὰρ ἀγαπῶντά σε διηνεῶς ἡ χάρις σε κορέννυσι. Καθὼς ὃ αἰεὶ ἠκούς μου, καὶ πὸ νῦν μὴ ὑπερίδης τὴ δέησίν μου. ὡς περὶ γὰρ ἀχμάλωτός μου ἐστὶν ἡ διάνοια, σὲ μόνον τὴ Σωτήρα ζητῶσα τὴ ἀληθείας. Πέμψον ποίνην τὴ χάριν σε, ἵνα ἐλθῶσα κορέσῃ τὴ ἐμὴν πείναν, καὶ ποτίσῃ μου τὴ δίψαν. Σὲ γὰρ ποθεῖ τὸ διψῶν τὸ φῶς τὴ ἀληθείας, καὶ δοτῆρα τὴ σωτηρίας. Δὸς οὖν μοι τὰ ἀγτήματα μου, ἵνα εἰς αὐτὰ ἐν τῇ καρδίᾳ μου εὐχόμενα μίαν τὴ ἀγάπης σε, ἵνα καυθῇ, ὡς φλόξ, ἐν τῇ καρδίᾳ μου, ἵνα καταφάγῃ τὰς ἀκάνθας τὰς τειβολὰς αὐτῆς, τὰς πονηρὰς λογισμὰς.

C Δὸς ποίνην πλεονέως τὴ ἀμέτρως, ὡς Θεὸς ἀνδρωπός, ἵνα πληθύνῃς ὡς Υἱὸς ἀγαθὸς ἀγαθῶ Πατρὸς. Εἰ καὶ ἐγὼ ἠδέετο καὶ ἀδεῖται, καθάπερ χοῖκός τὸ υἱὸς χοῖκος, ἀλλ' ὁ πληρώσας τὰς ὑδρίας ἐκ τῆς ἀλογίας σε, * πληρώσόν μου τὴ δίψαν ἀπὸ τῆς χάριτος σε, καὶ ὁ ἐμπλήσας τὰς πέντε χιλιάδας ἐκ τῆς πέντε ἄρτων, ἐμπλησόν μου τὴ πείναν ἀπὸ τῆς ἀμέτρως πλεονέως τῆς σῆς ἀγαθότητος. Φιλάνθρωπε ἀγαθὲ, εἰ ποτε χορτάξῃ, καὶ ἀνδρα καὶ παντοῖα χλωρὰ τὴ γῆς κέχυται ἀφθόνως ἡ χάρις σε ἐν τῷ καρπῷ τέτρω. πόσῳ μᾶλλον δωρήσεαι ἀγτήματα τῷ δέλω σε τῷ ἱκετεύοντι. ἰδὲ γὰρ καὶ ὁ ἀὴρ λαμψύνει, καὶ τὰ πετεινὰ ἀμείψονται τὰς φωνὰς αὐτῶν ἀπὸ τῆς δόξης τῆς πολλῆς σε σοφίας. ἰδὲ δὴ καὶ ἡ γῆ πᾶσα διπλοῖδα περιβάλλει τῶν ποικίλων ἀνδρῶν, ἥτις ὑφάνει ἀνδρῶν χειρῶν ἀνδρώπων. ἀγάλλει καὶ εὐορτάζει δύο εὐορτάς. μίαν μὲν ὑπὲρ τῆς ὑννυος τῆς πρωτοτόκου Ἀδὰμ, ὅτι ἐξωποιήθη. μίαν ὃ ὑπὲρ τῆς δεσπότης αὐτῆς, ὅτι κατελθὼν ἐβάδισεν ἐπ' αὐτήν. ἰδὲ καὶ ἡ θάλασσα πληθύνει ἀπὸ τῆς χάριτος σε, καὶ πλητίζει τὰς πλεονέως ἐν αὐτῇ. ἡ χάρις σε δίδωσι καὶ ἐμοὶ παρρησίαν τῷ λαλῆσαι πρὸς σέ, καὶ ὁ πόθος, ὃν ἔχω πρὸς σέ ἀναγκάζει με. εἰ ὃ ὁ ἀπὸ ἀρχῆς ἀνδρωποκτόνος ἐν τῷ καρπῷ τέτρω προσερχόμενος ὁ ἀρχέκακος ὄφεις ἀνοίγει τὸ στόμα αὐτοῦ. πόσῳ μᾶλλον ἀνοίξεις τὸ στόμα τῷ δέλω σε τῷ ποθεῖντός σε εἰς δόξαν καὶ ἔπαυτον τῆς χάριτος σε. Φιλάνθρωπε ἀγαθὲ, ὁ τὰ δύο λεπτὰ δεξάμενος, καὶ ἐπαυέσας τὴ χήρας προσάρεσιν, προσδέξαι τὴ δέησίν μου τῷ δέλω σε, καὶ ἀύξησον τὴ δόξαν μου, καὶ δός μοι τὰ ἀγτήματα μου. ἵνα ναὸς ἅγιος γένωμαι τῆς χάριτος σε, καὶ οἰκήσῃ ἐν ἐμοί, καὶ αὐτὴ με διδάξῃ, πῶς ἀρέσω

ἀρέσω αὐτῇ· ὅπως τε κρῆσῃ εἰς τὴν κινύραν μὴ μέλη
κατανύξῃς καὶ διφροσύνης, ἄγξαι τε τὴν διάνοιάν μου
ὥσπερ ἐν χαλινῷ, ἵνα μὴ πλανηθεῖς ἀμαρτῆσαι, καὶ
ἐμβληθῇς τῷ φωτὸς ἐκείνου· εἰσάκουσόν μου Κύριε,
εἰσάκουσόν μου, καὶ δός μοι, ἵνα κληθῶ ἐν τῇ βασιλείᾳ
σου· καὶ σιωπαχθῶ ὁ πεπλανημένος καὶ καθαρῶς ὁ
ἀκάθαρτος, καὶ σοφιστῶς ὁ ἄφρων, καὶ χεῖρσιμος γένω-
μαι ὁ ἀχεῖρσιμος· τὸ ποιῆμιον τὸ ἐκλεκτόν σου τῷ ἁ-
κητεσὶ καὶ πάντων τῶν ἀγίων τῶν ἀρεσθεσάντων σοι,
οἱ ὅτι τῷ παραδείσῳ ἀγαλλόμενοι, αὐτοὶ προσβύβυσιν
ὑπὲρ ἐμῶν, καὶ ὡς καλέσῃ σε τὸ μόνον φιλάνθρω-
πον· εἰσακούσει τε αὐτὸς τὴν δέησιν αὐτῶν, καὶ σώσει
με τῶν αὐτῶν ὡς κληθήσονται· ἐγὼ δὲ δι' αὐτῶν δό-
ξαν σοι προσενέγκω· ὅτι τῶν εὐχῶν αὐτῶν εἰσηκούσας,
καὶ ἀντεῖρησάς με, καὶ ὅτι ὑπέειδες τὴν δέησιν αὐτῶν, καὶ
γενόμενῃ ὑπὲρ τὴν ἐμὴν σωτηρίαν· σὺ ὦ Κύριε, διὰ τῶν
προφητῶν σου εἶπας· ἀνοίξω τὸ στόμα σου, καὶ πληρώσω
αὐτὸ· ἰδοὺ τοιγαροῦν ἀνέφη· ὡς τῆς καρδίας τὸ στό-
μα τῷ δέλῳ σου· πληρώσον αὐτὸ τῆς χάριτός σου,
ἵνα διαπαντὸς δόλογήσω σε Χριστέ Σωτὴρ ἡμῶν.
βρέξον εἰς τὴν καρδίαν μου, φιλάνθρωπε ἀγαθέ, τὴν δρόσον
τῆς χάριτός σου· καθάπερ γὰρ ἐν ἰσχυρί γῆς ἐσπαρμένη
θρέψαι αὐτῆς τὰ σπέρματα ἀνὰ τὴν ἐπισκέψεως τὴν ἀγα-
θότητός σου, ὅπως ὁ δὲ ἡ καρδία μου ἰσχυρί φθάνῃ
τὰ ἀρεστά σου δίδαξαι τὴν χάριτός σου, καὶ καρποφορή-
σαι καρπὸν δικαιοσύνης· ἰδοὺ δὲ ὁ ὑετὸς βρέχει τὰ σπέρ-
ματα, καὶ τὰ δένδρα στεφανῶν· τοῖς ποικίλοις ἀνθε-
σιν· καὶ ἡ δρόσος τὴν χάριτός σου φωτίζει μὴ τὴν ἀ-
νοίαν, καὶ ὡς κοσμησάτω αὐτὴν τοῖς ἀνθεσιν τὴν κατανύ-
ξῃς καὶ τὴν ταπεινώσεως, τὴν ἀγάπης καὶ ὑπομονῆς· καὶ
τί ἔρω· ἰδοὺ γὰρ ἡ διχὴ μου ἀσθενὴς ὑπάρχει· καὶ αἱ
ἀνομίαι μου μεγάλαι καὶ ἰσχυραί· αἱ ἀμαρτίαι μου θλί-
βουσί με, καὶ αἱ ἀσθενείαι μου ἀναγκάζουσί με, νικησάτω
αὐτὰς ἡ χάρις σου Κύριε· ὁ ἀνοίξας τὰς ὀφθαλμούς
τῷ τυφλῷ, ἀνοίξον τὰς ὀφθαλμούς τὴν ἀνοίαν μου,
ἵνα διαπαντὸς εἰς τὸ κάλλος σου κατανοῶ· ὁ ἀνοίξας τὸ
στόμα τῷ ὑποζυγίῳ, ἀνοίξον τὸ στόμα μου εἰς δόξαν καὶ
ἔπαυτον τὴν χάριτός σου· ὁ θέμις ὅριον τῇ θαλάσῃ
τῷ λόγῳ τῷ προσάγματός σου· θές ὅριον καὶ τῇ καρ-
δίᾳ μου διὰ τὴν χάριτός σου· ὅπως μὴ ἐκκλίνῃ δεξιὰ ἡ
ἀριστερὰ ἀπὸ κάλλους σου· ὁ δὲ γε ὕδωρ ἐν τῇ ἐρήμῳ
λαῶ ἀπειθεῖ καὶ ἀνυλέγοντι, δός μοι κατανύξιν, καὶ
τοῖς ὀφθαλμοῖς μου δάκρυα, ἵνα κλαύσω ἡμέρας καὶ
νυκτὸς τὰς τὴν ζωῆς μου ἡμέρας μὴ ταπεινοφροσύνης καὶ
ἀγάπης καὶ καρδίας καθαρᾶς· ἐγγισάτω ἡ δέησίς μου
ἐνώπιόν σου Κύριε· καὶ δωρήσῃ μοι ὡς τῷ πόρῳ τῷ
ἀγίῳ σου, ἵνα σοι προσενέγκω δράγματα κατανύξῃς
πλήρη καὶ ἐξομολογήσεως, καὶ ἔρω· Δόξα τῷ δέδω-
κότι, ἵνα αὐτῷ προσενέγκω, καὶ προσκυνήσω τῷ Πα-
τρι

A carmina compunctionis atque lætitiæ in ci-
thara mea depromat, & mentem meam
quasi quodam fræno constringat, ne ab-
errans peccem tibi, & lumine illo priver.
Exaudi me, Domine, exaudi me, & præ-
sta, ut vocer in hæreditatem regni tui,
colligar ab errore meo, emunder a sordi-
bus meis, ex insipiente sapiens evadam;
& qui inutilis fueram, utilis fiam. Electus
tuus Ascetarum grex, omniumque Sancto-
rum, qui tibi placuere, quique in Paradiso
exultant, ipsi pro me deprecantur, teque
orent, qui solus hominum amator es. Ipse
exaudi preces eorum, & salvum me fac
per orationes eorum; ego autem per eos
gloriam tibi referam: quoniam deprecæ-
tionem eorum exaudisti, & misertus es
mei, nec despexisti preces eorum, quas
pro mea salute obtulere. Tu autem Domi-
ne per tuum Prophetam dixisti: Ape-
riam os tuum, & implebo illud. Ecce os
servi tui una cum corde apertum est: im-
ple ergo illud gratia tua, ut semper be-
nedicam tibi, Christe Servator noster.
Effunde in cor meum, benigne hominum
amator, rorem gratiæ tuæ. Quemadmo-
dum enim terra, quæ semen accepit, sine
visitatione bonitatis tuæ non potest suos fru-
ctus alere; sic neque cor meum sine gra-
tia tua valet quæ tibi sunt placita eloqui,
aut fructum justitiæ referre. Et sicut plu-
via fructus nutrit, arboreque variis flo-
ribus coronantur; ita ros gratiæ tuæ il-
luminet mentem meam, exornetque il-
lam floribus compunctionis, humilitatis,
caritatis, & patientiæ. Et quid dicam?
ecce enim oratio mea infirma est ac de-
bilis; iniquitates autem meæ magnæ sunt
& fortes. Peccata mea tribulant me,
& infirmitates meæ vim mihi faciunt.
Vincat illas gratia tua, Domine. Qui
oculos cæci aperuisti, aperi oculos men-
tis meæ, ut semper pulchritudinem tuam
considerem. Qui os subjugalis aperuisti,
aperi os meum ad gloriam & laudem
gratiæ tuæ. Qui mari terminum verbo
imperii tui posuisti, pone terminum cor-
di meo per gratiam tuam, ne declinet
a dextris sive a sinistris a decore tuo. Qui
populo non credenti & contradicenti aquam
in deserto dedisti, da mihi compunctio-
nem, & oculis meis lacrymas, ut die ac
nocte plangam dies vitæ meæ cum humi-
litate, caritate, & puritate cordis. Ac-
cedat deprecatio mea coram te, Domine;
& largire mihi de semine sancto tuo, ut
manipulos compunctione & confessione ple-
nos offeram tibi, & dicam. Gloria ei, qui
dedit, ut ipsi offeram, & adorem Pa-
trem,

Psal. 80.

trem, & Filium, & Spiritum sanctum in sæcula. Amen. *

Sobrii igitur simus & vigilemus, obsecro, in hoc brevi vitæ nostræ tempore; & in hac undecima hora viriliter decertemus.

Matth. 20.

Appropinquavit enim jam vespera, & mercedis retributor cum gloria venit, ut reddat unicuique secundum opera ejus. Attendite itaque, nequis vestrum de bono opere præsumens, negligenterque vivens, immensa

Matth. 16.

Matth. 16. illa Salvatoris præmia deperdat. Similis namque est monachus agro alicui seminato, qui pluvia ac rore rigatus incrementum capit, & fructum lætitiæ producit: sed cum jam ad frugum tempus pervenerit, major cura agricolæ ingeritur, ne vel grandine, aut a feris animantibus segetes devastentur: gaudet autem exultatque agricola, ac Domino gratias agit, quando messiem jam suam in horrea congregavit. Ita etiam monachus quamdiu in hoc vivit corpore, de æterna vita sollicitus sit oportet, & usque ad extremum diem in exercitatione monastica adlaboret, ne per negligentiam in vanum cucurrisse deprehendatur; sed cum suum cursum consummaverit, laborum fructus, instar agricolæ, in cœlum congreget, gaudium & exultatio Angelis effectus. Nemo igitur sit segnis, metuve tentationum frangatur: sed qui fortis est, infirmiores sustentet: qui promptitudine atque alacritate valet, pusillanimum consoletur: qui vigil est & experrectus, somno depressum suscitabit: qui firmus est ac stabilis, inconstantem corripiat: qui continens ac temperans est, inordinatum atque intemperantem increpet. Sic namque simul conspirantes, pariterque victoriam de adversario nostro referentes, illum confundemus, & Deum nostrum glorificabimus, sanctosque Angelos exhilarabimus: & eos, qui nos vident, quique de nobis audiunt, in Christo Salvatore nostro mirifice ædificabimus. Sicut enim sanctorum Angelorum acies: ita & multitudo monachorum unanimiter viventium, & mentem suam ad Deum semper elevatam habentium. Et quemadmodum mel & favus in ore: sic responsio fratris ad proximum suum cum caritate. Sicut aqua frigida in magnis caloribus sitienti: ita consolatorius sermo fratri in tribulatione. Quemadmodum qui manum porrigit cadenti, & erigit eum: ita admonitionis & veritatis sermo animam segnem atque pusillanimum excitat. Quemadmodum semen bonum & electum in terra bona ac pingui: sic cogitationes bonæ in anima monachi. Quemadmodum connexio firma ac fortis in ædificio: ita & longanimitas in corde monachi, tempore suæ psalmodiæ. Sicut pondus salis viro infirmo ac debili: ita somnolentia monachi, & cura

Α τρι, καὶ τῷ Υἱῷ, καὶ τῷ ἁγίῳ Πνεύματι εἰς αἰῶνας. Ἀμήν*.

Νήφωμεν οὖν, ὡς καλὰ, ἐν τῷ βραχεῖ τῷ καρῷ, καὶ ἀγωνισώμεθα εἰς τὴν ἐνδεκάτῃ ὥραν ταύτῃ. ἢ γὰρ ἑσπέρα ἤγγικε, καὶ ὁ μισθωδοτός μὲν δόξης ἔρχεται ἀποδοῦναι ἐκαστῷ κατ' ἔργα αὐτοῦ. Προσέχετε μὴ ὡς ὑμεῖς ἀμελήσῃ κατὰ δόξας, καὶ ἀπολέσῃ ἡ ἀμετρον μισθαποδοσίαν ἡ Σωτήρ. Ἐοικε γὰρ ὁ μοναχὸς χώραν ἐκπαρμημένην, ἢ ὡς αὐξήσασα ὑπεῖς καὶ δρόσοις ἀφρόροις καὶ καρποφόροις, καρποφορεῖ καρπὸν ἀφροσύνης, καὶ φθάσασα εἰς τὴν ὥραν ἡ καρπὸς, εἰς πλεονα φροντίδα τὴν γεωργὸν καδίσῃ, μὴ χάλασα, ἢ ἀχρὶα ζῶα ταύτην ἀφθέρῃ. Ἐπὶ τὴν ἐν τῷ ἀμνητῷ τύχῃ τὴν ἀμοιβὴν, συγκομίσας εἰς ἀποθήκην τὴν καρπῶν τὴν ληΐων, χάρις καὶ ἀφραγνὴ ἀχαιεῶν τῷ Κυρίῳ. Οἱ μείως καὶ ὁ μοναχὸς, ἐν ὅσῳ ἐστὶν ἐν τῷ σώματι τέταρτον, μεμνησθῶν ὁφείλει περὶ τὴν ἀσκήσιν ζωῆς, πονῶν ἐν τῇ ἀσκήσει μέχρι τελευτῆς ἡμέρας, ἵνα μὴ ἀμελήσας δράμῃ εἰς ἀνόνητον. ἀλλὰ τὸ δρόμον τελέσας, τὴν καρπὸς τὴν πόνων, καὶ τὴν γεωργὸν, εἰς ἔρανον ἀποκομίσῃ, χάρις καὶ ἀφροσύνη τῷ Ἀγγέλῳ ἡρώμενος. Μηδεὶς πόνῳ ἀποραθυμῇ, ἢ πηλοδῇ τὴν περασμὸς. ἀλλὰ ὁ ἰσχυρὸς τὴν ἀσθενεῖς ἀντιλαμβάνεσθαι. ὁ παρόντος τὸ ὀλιγόψυχον ὡς καλεσάτω. καὶ ὁ νήφων τὸ ὑπὸν κατεχόμενον διεγείρω. ὁ κατασάμενος τὸ ἀκατάστατον νεθετείτω. καὶ ὁ ἐγκρατὴς τῷ ἀδιαφόρῳ καὶ ἀτάκτῳ ἐπιμύτω. Καὶ ἔτις ἀμνητοῖς συγκροτῶντες ὁμοθυμαδὸν, καὶ νικῶντες, τὴν ἀντίπαλον ἡμῶν ἐχθρὸν καταχυνῶμεν. καὶ τὸ Θεὸν ἡμῶν δοξάζωμεν, καὶ τὴν ἀγίαν Ἀγγελίαν ἀφρανῶμεν, τὴν τε ὁρῶντας ἡμᾶς καὶ ἀκρόντας περὶ ἡμῶν, ἐν Χειρὶ τῷ Σωτῆρι ἡμῶν, μεγάλως οἰκοδομήσωμεν. Ὡς περὶ γὰρ Ἀγγέλων πρεμβολὴ ἀγίων, ἔτις μοναχῶν πλήθος ἐπὶ τὸ ἀπὸ ἀφπαντὸς ἐχόντων τὴν διάνοιαν πρὸς τὸ Θεόν. Καὶ ὡς περὶ μέλι καὶ κηρίον ἐν σόμφῃ, ἔτις ἀποκείσας μὲν ἀγάπης ἀδελφῶν πρὸς τὸ πλεονόν. Ὡς ὕδωρ ψυχρὸν ἐν καύμῃ διψῶντι, ἔτις ὡς καλὴς λόγος ἐν θλίψει τῷ ἀδελφῷ. καὶ ὡς περὶ εἰς δὴ χεῖρα πεπωκότι ὡς, καὶ ἐγερῇ αὐτὸν, ἔτις ἐγερῇ πρᾶγνέσεως λόγος καὶ ἀληθείας ράδυνον ψυχῇ καὶ ὀλίγωρον. Καὶ ὡς περὶ πόρος καλὸς ἐκ ἀδελφῆς ἐν τῇ γῇ πόνῳ, ἔτις ἀγαθοὶ λογισμοὶ ἐν ψυχῇ μοναχῶν. Ὡς περὶ δέσις ὀχυρὰ ἐν οἰκοδομῇ, ἔτις μακροθυμία ἐν καρδίᾳ μοναχῶν, ἐν καρῷ ψαλμῶδίας αὐτοῦ. Καὶ ὡς περὶ νόμος ἀλάτος ἀνδρὶ ἀσθενεῖ, ἔτις ὑπνός μοναχῶν, ἔτις

κόσμος . ὡς ἀκανθαὶ καὶ βίβοι ἐν σπόρῳ καλῷ , ἔτιω A
 ῥυπαροὶ λογισμοὶ ἐν ψυχῇ μοναχῷ . ὡς γὰν γρηνα
 ἰωιδὴ καὶ τέλος μὴ λαμβάνουσα τὴν ἰάσεως , ἔτιω μνη-
 σικακία ἐν ψυχῇ μοναχῷ . Ὡς περ ξύλον ἀφθεί-
 ρει σκώληξ , οὕτως ἔχθρα καρδίαν μοναχῷ .
 Ὡς περ σὴς ἰμάτια ἀφθείρει , ἔτιω καταλαλιά
 μολύνει ψυχὴν μοναχῷ . Ὡς περ δένδρον ὑψη-
 λὸν καὶ ὠρεῖον καὶ καρπὸν μὴ ἔχον , ἔτιω μονα-
 χὸς ὑψηλὸς καὶ ἀλαζών . Ὡς περ καρπὸς ὠρεῖος B
 μὴ ἔξωθεν , ἔσωθεν δὲ σεσηπὼς , ἔτιω μοναχὸς
 φθονερός καὶ βάσκανος . Ὡς περ τις ἀκοντίσας
 λίθον εἰς πηγὴν καθάραν , παράσσει αὐτὴν , ἔτιω
 ἀπώκεισις μὲν ὀργῆς μοναχῷ , διάνοιαν παράσσει
 τοῦ πλῆσιον . Ὡς περ τις μετασῆσας ἐκρίζων
 ἐγκαρπον δένδρον , φθείρει τὸν καρπὸν καὶ τὸ φύλ-
 λον αὐτὸ μαρῶναι , ἔτιω μοναχὸς καταλιπὼν τὸ
 τόπον αὐτῷ , καὶ εἰς ἕτερον μετερχόμενος . Ὡς C
 περ οἰκοδομὴ μὴ ἔχουσα θεμέλιον ἐπὶ πέτρῳ ,
 ἔτιω μοναχὸς μὴ ἔχων ἐν θλίψεσιν ὑπομονήν .
 Ὡς περ ὡς πρῶτος καὶ ὁμιλῶν βασιλεῖ , καλέ-
 σαντος αὐτὸν σιωδῆσαι , καταλείπει τὸν θάνατον
 καὶ ἐνδοξον τῆς βασιλείας ὁμιλίαν , ὅτι τῷ σιωδῆ-
 σαί ὁμιλεῖ , ἔτιω ὁ λαλῶν ἐν καρῷ φαρμακείας .
 Σιωδῶν ἀγαπητοί , τί νῦν πρὸς ἡμᾶς . ὅτι ἔπον
 γὰρ οἱ Ἄγγελοι μὲν πολλοὶ ἔσονται πρῶτοι ἐκτελεῖσι
 τὴν ὑμνολογίαν τῷ κτίσαντι , ἔτιω καὶ ἡμεῖς οὐκ ἐλλομεν
 ἐν ἀγῶνι ἐν καρῷ τῆς φαρμακείας πρὸς ἡμᾶς . Μὴ τὰ
 μὴ σώματα ἡμῶν παραισάσθω , ἢ ὅτι διάνοια ἡμῶν
 φανταζέσθω . Ὡς περ σκάφος ἐπὶ κυμάτων θαλάσ-
 σης , ἔτιω καὶ ὁ μοναχὸς εἰς τὰ τῆς βίης πράγματα .
 Ἀλλ' ἐπισιωδῶμεν ἡμῶν τὰς λογισμὰς , ἵνα χα-
 ρῶμεν καὶ ψάλλωμεν τῷ Θεῷ ἡμῶν , καὶ ὑπομείνωμεν
 τὰς πειρασμὰς τῆς ἐχθρῆς ἡμῶν , ἵνα δοξασθῶ-
 μεν . Καύχημα μοναχῷ , ὑπομονὴ ἐν θλίψεσιν . E
 καύχημα μοναχῷ , ἀκτιμοσύνη καὶ ταπεινοφρο-
 σύνη καὶ ἀπλότης δοξάζουσα αὐτὸν ἐνώπιον Θεοῦ
 καὶ Ἀγγέλων . καύχημα μοναχῷ , ἡσυχία καὶ
 ἀγρυπνία , μετὰ κατανύξεως καὶ δακρύων . καύ-
 χημα μοναχῷ , ἀγαπᾶν τὸν Θεὸν ὅλης
 καρδίας , καὶ τὸ πλῆσιον ὡς ἑαυτὸν . καύχημα
 μοναχῷ , ἐγκράτεια βρωμάτων μετὰ γλώσ-
 σης , καὶ ὅταν συμφωνῶσιν οἱ λόγοι τοῖς
 ἔργοις αὐτῶν . ἐγκαρτερεῖν τῷ πόνῳ , καὶ μὴ
 περιφερόμενος , ὥς περ φρύγανον ὑπὸ ἀνέ-
 μος . Οἱμοὶ ἀγαπητοί μου , ὅτι ἐγενόμην
 ὥς περ μηχανὴ χαλκῆς πληρεμένη καὶ ἐκ-
 κενωμένη , καὶ ὅτι ἀνέμος μὴδὲν καρπώμενη ,
 διηρησάμενος τὰς ἀρετὰς τῆς Χριστοῦ ποι-
 μνης , καὶ μὴδὲν ἐμαυτῷ ἐπιγινώσκων . Δό-
 ξα

atque sollicitudo sæculi . Ut spinæ & tribuli
 inter fata optima : ita sordidæ cogitationes in
 anima monachi . Sicut cancer , qui curatur ,
 sed numquam sanitatis finem admittit : ita &
 injuriarum recordatio in mente monachi .
 Sicut vermis corrumpit lignum : ita etiam
 inimicitia cor monachi destruit . Ut a tineâ
 corrumpitur vestimentum : sic a detractiōe
 inquinatur anima monachi . Sicut arbor ex-
 celsa & speciosa , sed infructuosa : ita super-
 bus & insolens monachus . Ut fructus pulcher
 & delectabilis quidem exterius , sed putridus
 interius : sic invidus & lividus monachus . Sic-
 ut qui lapidem jactat in limpidum fontem ,
 conturbat eum : ita iracunda monachi respon-
 sio commovet mentem proximi sui . Quem-
 admodum si quis radicatus arborem fructibus
 plenam evellat , & in alium eam locum trans-
 plantet , fructus ejus marcescunt , & folia
 arescunt : sic & monachus proprium deferens
 locum , & alio se transferens . Sicut ædificium
 fundamento carens super petram : ita & mo-
 nachus , qui non habet patientiam in pressuris
 ac tribulationibus . Sicut quispiam Regi ad-
 stans , & cum eo colloquens ; a conservo au-
 tem vocatus , suspiciendum & gloriosum Re-
 gis colloquium relinquat , & ad confabula-
 tiones cum conservo se convertat : ita quo-
 que is , qui tempore psalmodiæ confabulatur .
 Intelligamus , carissimi , coram quo adste-
 mus . Sicut enim Angeli magno cum metu
 atque tremore adstant creatori , hymnum
 ei decantantes : ita & nos debemus tempore
 psalmodiæ cum contentione atque certamine
 adstare ; ne corpore dumtaxat videamur adsi-
 stere , mente autem in negotiis interim terre-
 nis occupemur . Quemadmodum enim sca-
 pha , quæ fluctibus maris circumfertur : ita &
 monachus , cujus mens sæculi negotiis curis-
 que distrahitur . Quare colligamus cogitatio-
 nes nostras , ut gloriam apud Deum nostrum
 obtineamus . Sustineamus fortiter adversarii
 nostri tentationes , ut glorificemur . Gloria
 quippe est monacho , patientia in tribulatio-
 nibus . Gloria monacho , paupertas , humi-
 litas , & simplicitas , quibus laudem coram
 Deo & Angelis consequitur . Gloria mona-
 cho , quieti atque vigiliis insistere cum com-
 punctione & lacrymis . Gloria monacho , dili-
 gere Deum ex toto corde , & proximum sicut
 seipsum . Gloria monacho , temperantia ab
 escis , & a multiloquio linguæ , & quando ver-
 ba ejus operibus consonant : dum se in loco
 suo continet , neque huc illucque , instar sti-
 pulæ a vento raptatæ , vagatur . Hei mihi , di-
 lectissimi mei , quia factus sum sicut machina
 fabri ferrarii , quæ repletur & evacuatur , ni-
 hilque ex vento , quo distenditur , retinet :
 virtutes enim gregis Christi enarrans , ab his

omnibus quam longissime recessi . Gloria magnificentiæ & bonitati ejus .

Fratres , si quis vestrum fordidis ac turpibus cogitationibus præoccupatus fuerit , ne desidia aliqua atque segnitie obtorpescens, seipsum in desperationem tradat ; sed cor suum coram Deo effundat , & ingemiscens cum lacrymis dicat . Exurge , Domine , & intende judicio meo , Deus meus , & Dominus meus , in causam meam . Judica me , Domine , secundum justitiam tuam . Opus manuum tuarum sum ego : cur dereliquisti , & despexisti me ? Cur faciem tuam avertis a me , & oblivisceris humilitatis meæ ? Quia persecutus est inimicus animam meam , humiliavit in terra vitam meam . Infixus sum in limo profundi , & non est substantia . Apprehendat me manus tua , ne peream . Si ita in oratione persistiteris , eumque invocaveris , confestim benignus ac misericors mittens gratiam suam in cor tuum , consolabitur te , & requiem a doloribus laboribusque belli , quod sustines , tibi conferet . Cum ergo talem habeamus Dominum , tam pium , tamque misericordem ; ne segniter agamus , neque desidia & negligentia obtorpescamus . Quamdiu enim hic adhuc sumus , miseretur nostri , salvat nos , & iniquitatibus nostris ignoscit . Quis igitur non admiretur , quod per lacrymas brevissimæ horæ , & in ipsa quidem undecima hora , infinita peccata dimittit nobis , & innumerabilem nos vulnere labe fauciatos sanat , rursusque cum sanaverit , mercedem lacrymarum nobis confert ? Istud quippe consuetum gratiæ ipsius munus est , ut postquam sanavit , etiam præmia liberaliter exsolvit . Operam igitur demus , fratres , ut curemur , atque sanemur . Hic enim per suam gratiam miseretur & ignoscit ; illic autem non item ; sed justum ibi iudicium , & ultio , & factorum omnium retributio . Illic misericordissimus ille Abraham , immitis atque immisericors erga divitem illum reperietur : & qui pro Sodomitis fuerat deprecatus , illic vel pro uno peccatore non supplicabat , ut misericordiam obtineret . Non ergo sinamus mentem nostram terrenorum negotiorum vinculis constringi ; sed imitatores fieri studeamus sanctorum Patrum . Non recedamus ab illorum vivendi instituto , ne & eorum privemur gloria . Adnitamur sedulo , ut cum perfectis viris coronemur : sin minus , saltem inter extremos laudari mereamur . Beatus ille profecto est , qui inter perfectos contendit coronari : sicut contra miser & infelix , qui neque inter extremos dignus est collaudari . Beatus , qui corona , & hæreditate sanctorum dignus invenietur , vocemque illam audire merebitur , Matth. 25. dicentem : *Venite benedicti Patris mei , posside*

A ξα τῇ αὐτῇ μεγαλωσύνῃ καὶ ἀγαθότητι .

Aδελφοί , εἰς ὅσον ὑμεῖς περιλήφθητε τοῖς ῥυπαροῖς καὶ ἀσχετοῖς λογισμοῖς , μὴ ἀμελήσας ἐκδῶ ἑαυτὸν εἰς ἀπόγνωσιν , ἀλλ' ἐχέτω αὐτὸ καὶ καρδίαν ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ , καὶ στενάξας μὲν δακρύων ἐπιδάτω . Εἰσερχέσθῃ , Κύριε , καὶ πρόσχες τῇ κείσῃ μὲ , ὁ Θεὸς μὲ , καὶ ὁ Κύριός μὲ εἰς τὴν δίκην μὲ . Κρίνον με κατὰ τὴν δικαιοσύνην σου , Κύριε , ἔργον τὸ χερσὶν σου ἐμὲ ἐγὼ . Ἀλλ' τί με ἐγκατέλιπες καὶ ὑπερίδεις με ; καὶ ἵνα τί ἀποστρέφῃς τὸ πρόσωπόν σου ἀπ' ἐμοῦ , καὶ ἐπιλανθάνῃς τὴν ταπεινώσεώς μὲ ; ὅτι κατεδίωξεν ὁ ἐχθρὸς τὴν ψυχὴν μὲ , ἐταπείνωσεν εἰς γῆν τὴν ζωὴν μὲ ; ἐνεπάγγην εἰς ἵλυν βυθῶ καὶ ὅσα ἐσὶν ὑψώσεως . καταλαβέτω με ἡ χεὶρ σου , ἵνα μὴ ἀπόλωμαι . Εἰάν ἔτι εἰς ἐγκαρτερήσῃς καὶ ἐπικαλέσῃ αὐτὸν , ὁ Θεός ὁ Φιλάνθρωπος τὴν χάριν αὐτῷ πέμψας ἐν τῇ καρδίᾳ σου , ὡς καλέσῃ σε ἀπὸ τοῦ ἐπιδύοντος καὶ ἐπιμόχθους πολέμου . Μὴ τοίνυν ἀμελῶμεν , μὴ ἀπορράδνυμῶμεν , τοῖς τοῦ εὐσπλαγχνοῦ Θεοῦ ἔχοντες . Εἰν ὅσῳ γὰρ ὡς ἐσμεν , καὶ οἰκτεῖρει καὶ σώζει , καὶ πᾶς ἀνομίας ἡμεῖς ἀφίησι . Τίς μὴ θαυμάσῃ , ὅτι διὰ τῆς δακρύων τῆς βραχείας ὥρας , ὅτι καὶ ἐν αὐτῇ τῇ ἐνδεκάτῃ ὥρᾳ , μυρία συγχωρεῖ ὡς πληρώματα , καὶ μυρία ὁμοίως ἰᾶται ἡμεῖς τραύματα . καὶ ἰώμενος πάλιν , μισθὸν παρέχῃ τῆς δακρύων . Τὸ γὰρ τὸ εἶδος τὸ αὐτὸ χάριτος . μετὰ τὸ ἰάσασθαι , μισθὸν ἐπιδιδέσθαι . σπαρασσάμεν οὖν ἰαθῆναι , ἀδελφοί . ὡς γὰρ ἐλεεῖ καὶ οἰκτεῖρει τὴν αὐτῇ χάριν . ὡς γὰρ , ὡς ἐλεεῖ . ἀλλὰ δικαιοκρασία καὶ ἐκδίκησις καὶ ἀνταπόδοσις τῶν πεπραγμένων . ὡς ὁ εὐσπλαγχνὸς Ἀβραάμ , ὁ εὐσπλαγχνὸς καὶ ἀνελεήμων ἀπεδείχθη τῶν πλεονέκτων . καὶ ὁ ὡς καλέσας πρὸς Σοδόμων , ὡς πρὸς ἑνὸς ἀμαρτωλοῦ ὁ πρὸς πρηνάλα , ἵνα οἰκτερηθῇ . Μὴ οὖν ἡμεῖς ἡμεῖς ὡς ἐνδεθῇ τοῖς γνήνις πράγμασιν , ἀλλὰ σπαρασσάμεν μιμηταὶ ἡμεῖς τῶν ἁγίων πατέρων . μὴ ὑπερήσωμεν τὴν πολιτείαν αὐτῶν , ἵνα μὴ σεσηθῶμεν τὴν δόξην αὐτῶν . Ἀλλὰ σπαρασσάμεν , ἵνα μὲν τῶν τελείων σεφαισθῶμεν . εἰ μὴ μὲν τῶν τελείων , μετὰ τῶν ἐσχάτων ἵνα ἐπαμνεθῶμεν . Μακάριος , ὁ μετὰ τῶν τελείων ἀγωνισάμενος σεφαισθῆναι . ὁ δὲ ἀδελφὸς δὲ , ὁ μὴ μετὰ τῶν ἐσχάτων ἐπαμνεθῆναι . Μακάριος , ὁ καταξιώθεις τὴν σεφάν , καὶ τὴν κληρονομίαν τῶν ἁγίων , καὶ τὴν λεγόμενης φωνῆς . Δεῦτε οἱ ἀλογημένοι τὸ Πατέρος μὲ , κλη-

κληρονομήσατε τὴν ἡτοιμασμένην ὑμῖν βασιλείαν ἀπὸ καταβολῆς κόσμου. Ποίαν ἀπολογία ἔχομεν, εἰ μὴ ἀμελήσωμεν, ἀδελφοί; ὁ βιωτικὸς ἴσως ἔχει ὡς ἐν τῷ κόσμῳ φερόμενος. ἡμεῖς δὲ τί ἐρῶμεν. Φοβῶμαι μήπως οἱ ἐπαγνόντες ἡμᾶς ἐνταῦθα, ἐκείνῃς ἡμᾶς μυκτηρίσωσι. Μὴ γλυκανθῇ ἡμῖν ἡ ῥαθυμία καὶ ἡ τῷ κόσμῳ μέλαινα, ἵνα μὴ πικρανθῇ ἡμῖν τὸ πῦρ τὸ αἰώνιον, καὶ ὁ ἀκοίμητος σκώληξ. Ἀνανήψωμεν ὀλίγον καὶ κλαύσωμεν, ἵνα ῥυθώμεν ἀπὸ τῆς αἰωνίου πυρός. Οὐ πιστεύετε τῷ λόγῳ τοῦ Σωτῆρος, ὅτι Ἰησοῦς, ὡς περ ἀγραπῆ, ἔφαθ' ἡ πρῶσις αὐτοῦ; Φοβηθῶμεν μὴ ἀφηνιδίως ἀποστασιν κατὰ λάβη· καὶ μεμφομένης ἑαυτῶν ὑπὲρ τῆς ἀμελείας ἡμῶν μηδὲν ὠφελόντες. Πιστεύσατέ μοι ἀγαπητοί, ὅτι ἐσχάτη ὥρα ἐστὶ· βλέπετε οὖν μὴ πληρωθῇ ἐφ' ἡμῖν τὸ λόγιον τοῦ Προφήτου· καὶ τοῖς ἐπιθυμοῦσι τὴν ἡμέραν Κυρίου. Καὶ προσέχετε ἑαυτοῖς, μὴ ὀρεθῶμεν, ὡς ὁ δούλος ἐκείνος, ὃν ἐλθὼν ὁ Κύριος εὗρε τρυφῶντα, καὶ μὴ τῷ ἀπίστῳ τὸ μέρος αὐτοῦ τῆς πίστεως, ἐδιχοτόμησεν αὐτόν. Ἀλλὰ ἀναγνῶντες δοξάζωμεν αὐτόν, ἵνα ῥύσῃται ἡμᾶς τοῦ σκότους, καὶ τῷ βρυγμοῦ τοῦ ὀδόντων, καὶ καταξιώσῃ ἡμᾶς τῆς βασιλείας αὐτοῦ.

Ἰκετεύω σε, Σωτὴρ τοῦ κόσμου Χριστέ, ἐπιβλέψον ἐπ' ἐμέ καὶ ῥύσά με τῷ πλήθει τῶν ἀνομιῶν μου. Πάντα ἡθέτησα τὰ ἀγαθὰ, ἀεποίησας μετ' ἐμοῦ ἐν νεότητί μου· ὅτι περ ἰδιώτην με ὄντα ἐξ αὐνέοντον ἐποίησας σκεῦος πλήρες γνώσεως καὶ σοφίας. ἐπληθύνθη ἐπ' ἐμέ ἡ χάρις σου, καὶ ἐνέπλησε τὴν πεινάν μου, καὶ τὴν δίψαν μου ἀνέψυχον· ἐφώτισέ τε τὴν σκοτεινίαν μου ἀφάνισαν, καὶ ἐπεσύναξον ἀπὸ πλάνης τὴν λογισμὸν μου. Νυνὶ δὲ προσκυνοῦ καὶ ὠχαλαῶ τῷ ἁφάτῳ σου φιλανθρωπίᾳ, ὁμολογῶν τὴν ἐμὴν ἀσθένειαν· ἄνθρωποι ἀπ' ἐμοῦ τὰ κύματα αὐτῆς, ἐξ φύλαξόν μοι αὐτὴν ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ· ἐξ μὴ μοι ὀργισθῆς, ὡς πανάγαθε, μὴ φέρων γὰρ αὐτῆς τὰ ῥέματα, ἐτόλμησα ὑπεπετεύσασθαι. Χαρακτὴρ τοῦ Πατρὸς, καὶ ἀπαύγασμα τῆς ἀπορρήτου δόξης, ἄνθρωποι ἀπ' αὐτῆς· ὡς περ γὰρ πῦρ καταφλέγει τὴν νεφρὸν μου καὶ τὴν καρδίαν μου· ἐκείνῃ δὲ μοι αὐτὴν δώρησαι, καὶ σώσόν με ἐν τῇ βασιλείᾳ σου, ποιήσας περ' ἐμοὶ μονήν ἐν τῇ ἐπιφανείᾳ σου, ὡς τῷ δολογημένῳ Πατρὶ τῆς σῆς ἀγαθότητος. Ναὶ Χριστέ, ὁ μόνος δοτὴρ τῆς ζωῆς, δώρησά μοι τὴν δέσπιν μου, καὶ ἐπικάλυψον τὰς ἀνομίας μου ἀπὸ τῆς γνώσεως μου, μνηστὴς τῆς δακρύων μου, ὡς ἐδάκρυσα ἐνώπιον πάντων ἁγίων Μαρτύρων σου, ἵνα οἰκτειρηθῶ ἐν τῇ φεικτῇ ὥρᾳ ἐκείνῃ· καὶ σκεπασθῶ ὑπὸ τὰς πτέρυγας τῆς σῆς χάριτος.

A dete paratum vobis regnum a constitutione mundi. Quam, fratres, excusationem habebimus, si negligentes fuerimus? secularis quidem aliquem fortasse prætextum invenire poterit, quo suam negligentiam excuset, utpote variis sæculi rebus distractus. Nos vero quid dicemus? Vereor sane ac pertimesco, ne forte hi, qui modo hic nos laudant & celebrant, illic tunc nos irrideant. Ne dulcescat nobis hic negligentia, & mundi sollicitudo, ne postea illic nobis amarescat æternus ignis, & vermis nunquam dormiens. Quare resipiscamus hic paululum, & ploremus, ut ab æterno illo igne liberemur. An non creditis Salvatoris nostri sermoni, quod repente, sicut fulgur, erit adventus ejus? Timeamus igitur, ne subito nos imparatos comprehendat, nosque ipsos propter nostram negligentiam culpemus atque reprehendamus, nihil proficientes. Credite mihi, carissimi, quia postrema jam hora est. Videte igitur, ne forte impleatur in vobis Prophetæ sermo, qui dicit: *Vae his, qui desiderant diem Domini*. Attendite vobis ipsis, ne inveniamini sicut servus ille, quem adveniens Dominus sicut servus ille, quem adveniens Dominus ejus invenit deliciis vacantem, partemque ejus cum infidelibus ponens, divisit eum. Sed importune potius glorificemus eum, ut a tenebris illis, & a stridore dentium nos liberet, suoque regno dignos efficiat.

D Obsecro te, Salvator mundi Christe, respice in me, & eripe me a multitudine iniquitatum mearum. Irritavi enim ac sprevi omnia bona, quæ fecisti mecum a juventute mea. Me etenim rudem atque imprudentem fecisti vas plenum scientia ac sapientia. Multiplicata est super me gratia tua, quæ meam satiavit famem, & refrigeravit sitim: mentemque meam tenebris plenam illuminavit, & cogitationes meas ab errore revocavit. Et nunc adoro & imploro ineffabilem benignitatem tuam, infirmitatem meam confitens. Remitte paululum undas ejus, illamque mihi adserva in die illa: & ne irascaris mihi, benignissime: quia enim inundationis illius fluctus ferre non sustineo, ideo audacter ac temere me gero. Figura Patris, ac splendor inenarrabilis gloriæ, aliquid jam mihi ex ejus inundatione remitte: nam, ignis instar, renes meos & cor meum adurit. Illic autem eam mihi dona, & in regno tuo me salva, & fac mecum bonitatis tuæ mansionem una cum benedicto Patre tuo in die revelationis tuæ. Christe, qui solus vitæ dator es, concede mihi quod peto, & a cunctis notis meis iniquitates meas operi. Recordare quoque lacrymarum mearum, quas coram sanctis Martyribus tuis effudi, ut in hora illa expavescenda misericordiam consequar, & sub alis gratiæ tuæ prote-

Matth. 24.

Luc. 17.

Amos. 5.

Matth. 24.

Luc. 23.

Genes. 3.

gar. Ita Domine, ostende in me indignum peccatorem, tuam ineffabilem benignitatem: meque latronis illius fac consortem ac socium, qui per unum verbum hæres Paradisi effectus est. Illuc me introducas, ac locum videam, ubi Adam occultatus est: & gloriam benignitati tuæ offeram, quia lacrymas meas exaudisti, & cunctas iniquitates meas delevisi. Pone in conspectu tuo lacrymas meas, Domine, sicut & in promissione tua, ut confundatur inimicus meus, dum in loco vitæ me conspexerit, quem præparant mihi miserationes tuæ: & in tenebras diffugiat, dum in eo non me viderit loco, qui mihi a te propter peccata mea destinatus fuerat. Ita sane, benignissime Domine, qui solus absque peccato es, ineffabilem super me bonitatem tuam effunde, & præsta, ut ego, & omnes qui te diligunt, gloriam tuam in regno tuo adoremus, dicamusque cum iucunditate tuæ claritati: Gloria Patri, qui fecit nos: Gloria Filio, qui salvavit nos: Gloria sanctissimo Spiritui, qui renovavit nos, in omnia sæcula sæculorum. Amen.

EJUSDEM SANCTI PATRIS EPHRAEM SYRI

AD IMITATIONEM PROVERBIORUM.

Joan. 3.
1. Joan. 5.

Isai. 43.

Joan. 7.

Matth. 13.

Proverb. 17.

Sap. Sirac. 2.

Psalms. 93.

Proverb. 1.9.

Psalms. 110.

Qui credit in Filium Dei, habet vitam æternam. Qui credit in Filium Dei, non concludentur gressus ejus: & si per ignem transierit, non ei flamma nocebit. Qui in Filium Dei credit, sicut dicit Scriptura, flumina de ventre ejus fluent aquæ vivæ. Magna lignorum strues auget flammam; & timor Dei, scientiam in corde hominis multiplicat: operatio autem scientiam confirmat. Adverte diligenter, ne, dum feminas semen Domini tui, superveniens inimicus zizania commisceat, cum moris sit ei, per bona operari mala. A Domino gratiam postulemus, ut nobis scientiam præbeat & intellectum vigilandi ac temperate agendi in omnibus. Fornax argentum probat atque aurum: timor autem Domini, cogitationes diligentium eum. Ut faber apud incudem vasa utilia perficit: ita timor Dei, cor expiat, impuris cogitationibus ejectis, & cum prudentia atque scientia eloqui verba docet. Demus ergo gloriam ei, qui timorem suum nostris cordibus infundit: quoniam ipse hominem docet scientiam. Initium sapientiæ, timor Domini: intellectus autem bonus omnibus facientibus eum. Pietas autem in Deum, principium sensus. Sapiens

Aτος. Ναὶ Δέσποτα, εἰς ἐμὲ τὸ ἁμαρτωλὸν δεῖξον τὴν ἀφ' αὐτοῦ σε φιλανθρωπίαν, καὶ συμμέτοχόν με ποιήσον τῆς λησουλῆς καὶ κλέιν, ὅς ἀπὸ λόγου ἐνὸς κληρονόμος ἐγένετο τῆς βασιλείας. Εἰσαγάγε με ἐκεῖ, καὶ ἴδω πῶς ἐκρύβη ὁ Ἀδάμ, καὶ προσενέγκω δόξαν τῇ φιλανθρωπίᾳ σε, ὅτι εἰσῆκσας τῇ δακρύῳν μου, & ἀπώλεσας πᾶσας τὰς ἀνομίας μου. Εἴδε παρὰ δακρυά μου ἐνώπιόν σε, Κύριε, ὡς & ἐν τῇ ἐπαγγελίᾳ σε, ἵνα καταχλωθῇ ὁ ἐχθρὸς μου, ὅταν ἴδῃ με ἐν τόπῳ ζωῆς, ὃν ἠποίμασάν μοι οἱ οἰκητῆρες σε, & σκοτίαθῃ (ἀποτυχὼν ὁρᾶν με ἐν τόπῳ, ὃν ἠποίμασάς μοι) ἀπὸ τῶν ἁμαρτιῶν μου. Ναὶ Δέσποτα ὁ μόνος ἀναμάρτητος καὶ φιλάνθρωπος, ἔκχεε ἐπ' ἐμὲ τὴν ἀφ' αὐτοῦ σε ἀγαθότητα. δώρησά μοι καὶ πᾶσι τοῖς ἀγαπῶσί σε, προσκυνοῦσά τῃ δόξῃ σε ἐν τῇ βασιλείᾳ σε, καὶ ἐν τρυφῶντας εἰπεῖν τῷ καί μοι σε. Δόξα τῷ Πατρὶ τῷ ποιήσαντι ἡμᾶς, & δόξα τῷ Υἱῷ τῷ σώσαντι ἡμᾶς, καὶ δόξα τῷ ἀνακαλίσσαντι ἡμᾶς παναγίῳ Πνεύματι, εἰς τὰς σύμπαντας αἰῶνας τῆς αἰῶνων. Ἀμήν.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ ΕΦΡΑΙΜ ΤΟΥ ΣΥΡΟΥ

ΚΑΤΑ ΜΙΜΗΣΙΝ ΤΩΝ ΠΑΡΟΙΜΙΩΝ.

Ο ΠΙΣΤΕΥΩΝ εἰς τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ ἔχει ζωὴν αἰώνιον. ὁ πισθύνων εἰς τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ, & συγκλησθήσεται τὰ ἀγαθήματα αὐτοῦ. καὶ ἂν ἀπὸ πυρὸς διέλθῃ, φλόξ & κατακαύσῃ αὐτόν. Ὁ πισθύνων εἰς τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ, καθὼς εἶρηκεν ἡ Γραφή, ποταμοὶ ἐκ τῆς κοιλίας αὐτοῦ ῥέουσιν ὕδατος ζωῆς. Εὐλόγα πολλὰ αὐξοῦν φλόγα, καὶ φόβος Θεοῦ πληθύνει γνώσιν ἐν καρδίᾳ ἀνδρὸς, ἐργασία δὲ βεβαροῖ γνώσιν. Νῆφε σφοδρὰ ἐν τῷ σε σπεῖρειν τὸ σπέρμα τῆς Κυρίας σε, μήποτε ὁ ἐχθρὸς τὰ ζιζάνια συμμίσξει τὴν ἰδίαν. Ἐδοξὸς γὰρ αὐτῷ ὅτι διὰ τῆς ἀγάπης τὸ κακὸν κατεργάζεσθαι. Παρὰ Κυρίας ζητήσωμεν χάριν, ἵνα ἡμῖν δωρήσῃ γνώσιν καὶ σύνεσιν & νῆφειν ἐν πᾶσι. Κάμινος δοκιμάζει ἀργύριον & χρυσίον, καὶ φόβος Κυρίας ἀγαλλογισμὸς τῆς ἀγαπώντων αὐτόν. Ὡς περ τεχνίτης πᾶν καταδήμενος ἄκμονι, καὶ ἀπαλάσων εὐχρηστα σκύλη, ὅτω φόβος Θεοῦ περικαταίρει πᾶν ἐνδύμημα πονηρὸν ἀπὸ καρδίας, καὶ ὁ ἅγιος μετὰ γνώσεως ῥήματα. Τῷ διδόντι φόβον αὐτῷ εἰς τὰς καρδίας ἡμῶν δώμεν δόξαν. αὐτὸς γὰρ ὁ διδάσκων ἀνδρωπον γνώσιν. Ἀρχὴ σοφίας, φόβος Κυρίας, σύνεσις δὲ ἀγαθὴ πᾶσι τοῖς ποιῶσιν αὐτήν. Εὐσέβεια δὲ εἰς Θεὸν, ἀρχὴ ἀγαθῆς σεως,

σεως. Σοφὸς τηρήσῃ ἐντολὰς Χειροῦ, καὶ ὁ πορθούμε-
νος ἐν αὐταῖς ὡς καταχλωθῇ εἰς τὸ αἶμα. Ὁ δὲ
ἐγκαταλιπὼν αὐτάς, ἀφρων, καὶ ματαία ἡ ἐλπίς αὐτοῦ.
Ὁ δὲ τηρῶν αὐτάς ἐν ἀληθείᾳ, μεταβέβηκεν ἐκ τοῦ θά-
νατος εἰς τὴν ζωὴν. εἰς τὸ αἶμα οὐκ ὄψεσθαι σκοτός, καὶ
ἐν ἡμέρᾳ τελευτῆς αὐτοῦ ἀρήσῃ χάριν. Ἄγγελοι
πιστοὶ ὁδηγήσονται τὴν ψυχὴν αὐτοῦ, καὶ ἐπὶ τῇ ἀσάλευ-
τον πέτρᾳ ὁ θεμέλιος αὐτοῦ ἔσται, καὶ κληρονόμος τῆς
αἰωνίου ζωῆς ᾔσθησεται. Οὗτος μακαριεστὸς, ὅτι ἐγνω-
τὸ ποιῆν τὸ θέλημα τοῦ ποιήσαντος αὐτόν. Σάλπιγγ-
ος σημερινῆς, στρατὸς ὡρασιζέται εἰς πόλε-
μον. ὁ δὲ ἐν καρῷ ἀγαθὸς ὡς πάντες μαχηταί. Πο-
λλοὶ μοναχοὶ τῷ χρόνῳ. ὀλίγοι δὲ ἀγωνισαί. ἐν
καρῷ δὲ πειρασμοῦ ἢ δοκιμῇ τοῦ μοναχοῦ ἀποφάνεσθαι.
Πρὸ τελευτῆς μὴ μακάριζε μηδένα, καὶ πρὸ θανάτου
μὴ ἀπελπίσης τινά. Μηδὲ λέγε σεαυτὸν δίκαιον, καὶ
ἀμεμπτον ἐναντι κυρίου, ἀλλ' ὡς σὺ ἐπελάθου, Θεῷ
πεφανέρωσθαι. Πιστεύειν δὲ δεῖ, ὅτι ἐὰν ὑπομείνω-
μεν αὐτόν, ἔστι καρπὸς τῆς ἐργασίας ἡμῶν. Θέλω
πρακτικὸς εἶναι καὶ ἐπίσημος ἐν τοῖς ἀδελφοῖς. ἢ πα-
ραδίδωμι ἐντολὰς, καὶ εἶναι αὐτοῖς βδελυκτός. Ὁ με-
μαθηκώς πᾶσαν γραφὴν καὶ πρὸς τὰς ἐντολὰς τοῦ
Χειροῦ, δαρήσεται πολλὰ. Ὁ δὲ ποιῶν τὸ θέλη-
μα τοῦ Κυρίου, ὅπως τέλειος ἀνὴρ λογισθήσεται. Οὐχ
ὁ τόπος ἀνδρὶ τελείῳ, ἀλλὰ διακρίσις. τοῖς δὲ ἀδελ-
φεῖς τοῖς ἀκατάστατοις τόπος χρεῖ. Καὶ τίς ὁ τέλειος
ἀνὴρ; ὁ ἀγαπῶν τὸ Κύριον ἐν ἀληθείᾳ, καὶ τὸ
πλησίον αὐτοῦ ὡς ἑαυτόν.

ΠΕΡΙ ΦΟΒΟΥ ΤΟΥ ΘΕΟΥ.

Φόβος τὸ Κύριον, καὶ ἀρήσῃ χάριν. φόβος
ὡς Κυρίου ἡνῶς ἔσπου καὶ ἔσθαι, δι' ὧν
σωθήσονται αἱ ἀρεταί. ἢ δὲ ἀφοβία τίθει ζῆλον
τοῦ καὶ εἰδέσθαι, καὶ τὰ ὅμοια τούτων. Φόβος
Κυρίου, πηγὴ ζωῆς. φόβος Κυρίου, ὁχύρωμα
ψυχῆς. φόβος Κυρίου κατορθοῖ τὸν νοερόν. Φόβος
Κυρίου, φυλακτήριον ψυχῆς. φόβος Κυρίου δώσῃ
χάριν ἐν πάσῃ ἀναστροφῇ φοβεσθῶν τὸ Κύριον.
Φόβος Κυρίου, κυβερνήτης ψυχῆς. φόβος Κυρίου
φωτίζει ψυχὴν. φόβος Κυρίου τίθει πονηρίαν. φό-
βος Κυρίου μειοῖ πάθη. φόβος Κυρίου αὐξάνει
ἀγάπην. φόβος Κυρίου ξηραίνει πᾶσαν ἐπιθυ-
μίαν κακὴν. φόβος Κυρίου κόπτει ἡδονήν. φόβος
Κυρίου, παιδευτήριον τῆς ψυχῆς, καὶ ἐλπίδας
ἀγαθὰς διαγγελλίεται αὐτῇ. φόβος Κυρίου
βραβεύει εἰρήνῃ. φόβος Κυρίου ἐμπλήσῃ ψυ-
χὴν νοερῶ ἀγνί, καὶ σκηπτικὸν βασιλείας ἐρα-
νῶν ἐπιδώσῃ αὐτῇ. Οὐκ ἔστιν ἐν ἀνθρώποις
μει-

A Sapiens Christi praecepta custodiet: & qui am-
bulat in iis, non confundetur in aeternum:
qui vero relinquit ea, insipiens est, ac vana
spes illius: at qui in veritate servat ea, de
morte ad vitam translatus est, & in aeternum
non videbit tenebras, & in die obitus in-
veniet gratiam. Angeli fideles animam illius
deducunt: & super firmam ac stabilem pe-
tram fundamentum ejus erit, & haereditatem
vitae aeternae capiet. Hic autem beatissimus,
quia voluntatem creatoris sui facere novit.
B Tuba signum edente, exercitus praeparatur ad
bellum: at tempore certaminis non omnes
bellatores ac pugiles. Multi habitu monachi;
at pauci certatores; tempore autem tentatio-
nis, monachi probatio apparet. Ante obitum
neminem praedicaveris beatum, & ante mor-
tem ne desperaveris quemquam. Neque ju-
stum teipsum, & irreprehensibilem coram
Domino dixeris: quae enim te latent, Deo
aperta sunt & manifesta. Credere porro opor-
tet, quod si sustinuerimus ipsum, erit fructus
operi nostro. Volo potius Dei praecepta opere
implere, & insignis esse inter fratres; quam illa
transgredi, & iis esse abominabilis. Qui uni-
versam didicit Scripturam, & Christi man-
data despicit, vapulabit multis: at qui vo-
luntatem Domini facit, hic perfectus vir aesti-
mabitur. Non locus viro perfecto; sed discre-
tio atque judicium appetendum: at infirmio-
ribus, locus optimis regulis directus conve-
nit. Et quis perfectus est vir? Qui Dominum
in veritate diligit, & proximum suum sicut
seipsum.

Joan. 5:

Sap. Sirac. 2.
7.

Luc. 12:

De Timore Dei.

Dominum time, & invenies gratiam:
nam timor Domini mores gignit, qui-
bus constant virtutes. At timoris expers se-
curitas, emulationem amaram parit, atque
contentionem, & his similia. Timor Domi-
ni, fons vitae. Timor Domini, munitio ani-
mae. Timor Domini, mentem spiritalem di-
rigit. Timor Domini, animae tutela. Ti-
mor Domini, gratiam in omni conversatio-
ne praebet timenti Dominum. Timor Domi-
ni, gubernator est animae. Timor Domini,
animam illuminat. Timor Domini, malitiam
tabefacit. Timor Domini, passiones immi-
nuit. Timor Domini, dilectionem auget.
Timor Domini, omnem concupiscentiam ma-
lam exsiccat. Timor Domini voluptatem praescindit.
Timor Domini, animae schola est, & spem ei bonam annunciat. Timor Domi-
ni, pacem administrat. Timor Domini, ani-
mam spiritu sanctae intelligentiae replebit,
sceptrumque coelestis regni ipsi tradet. Non
est

est inter homines illo major, qui timet Dominum. Qui Dominum timet, similis est luci multos ad viam salutis adducienti. Qui timet Dominum, similis est civitati supra montem positæ, murisque munitæ, a cuius conspectu improbi dæmones contremiscunt. Anima timens Dominum, felicissima est: quoniam ante se semper justum prospicit Judicem. Si Dominum times, ejus serva mandata, & non confunderis.

Est qui locum relinquit propter virtutem: & est qui deserit locum propter otium atque inobedientiam: & est qui persequitur ob hæreditatem. Est qui multa indagat, cupiens addiscere sapientiam: & est qui multa investigat ob inanem gloriam. Est qui obedit propter præceptum Christi: & est qui obediens se præbet, ambitionis & turpis lucri gratia. Est qui currit & certat ob caritatem Christi: & est qui currit ac decertat causa vanæ gloriæ. Est qui proximum collaudat ob studium complacendi hominibus: & est qui proximum commendat ob præceptum Christi: & est qui proximum deturbat ac dejicit propter ingluviem ventris. Est qui seipsum humiliat ob præceptum Christi: & est qui seipsum abjicit ex insipientia. Est qui vehementer intentus est operi causa avaritiæ: & est qui plurimum operatur propter beneficentiam. Est qui operatur, quando non oportet: & est qui tempore laboris non operatur. Est qui psallit & clamat, dum non oportet: tempore autem psalmodiæ filet, aut de rebus inutilibus cum proximo loquitur. Est qui vigiliis intentus est, quando minime oportet: & vigiliarum tempore obmurmurat. Scriptum est: *Infernus & perditio manifesta apud Dominum: & quomodo non corda hominum?* Initium recte instituendæ vitæ est lacrymas adhibere in oratione. Divinas porro audire Scripturas, justæ veræque prudentiæ principium est. Infiniti libri in auribus insipientium pro nihilo putantur. Et quis insipiens, nisi qui timorem spernit Domini? nam scriptum est: *Sapiens corde, mandata suscipit. Da sapienti occasionem, & sapientior erit: notifica justo, & addet ad accipiendum.* Filius eruditus, sapiens erit; stulto autem, ministri loco utetur. Segnes indigebunt pecunia: strenui vero divitiis fulcientur. Sapiens timoratus declinat a malo: at insipiens sibi ipse confidens admiscetur iniquis. Iracundus citra consilium agit: at vir prudens multa suffert. Honora Dominum, & viæ tuæ prosperabuntur. Honora Sacerdotem atque Presbyterum, ut in te benedictio oris ipsorum veniat. Honora senes, tamquam qui diu multumque Christo servierunt. Honora fratres tuos, velut Christi servos, ut ab ipsis diligaris. Si quietem atque silen-

Proverb. 15.

Proverb. 9.
10.

A μείζων ἢ φοβεῖσθαι τὸ Κύριον. Ὁ φοβεῖσθαι τὸ Κύριον ὅμοιος φωτὶ ὁδηγῶν πολλὰς εἰς ὁδὸν σωτηρίας. ὁ φοβεῖσθαι τὸ Κύριον ὅμοιος πόλει τεταχισμένη ἐπάνω ὄρους κειμένη, καὶ ἀπὸ προσώπου αὐτῆς φείξονται πονηροὶ δαίμονες. Ψυχὴ φοβεῖσθαι τὸ Κύριον μακαριστὴ, ὅτι ἐνώπιον ἐαυτῆς ποιοῦσά τὸ δίκαιον Κεῖται ἡ ἀπαρτία. Ἐὰν φοβῇ τὸ Κύριον, τήρησον τὰς ἐντολὰς αὐτῆς, καὶ ἔσται κατασχυωμένη.

B Ἔστιν ἐγκαταλιμπάνων τὸν ὅρον ἕνεκεν ἀρετῆς. καὶ ἔστιν ἐγκαταλιμπάνων τὸν ὅρον χάριν ἀργίας καὶ ἀνυποταγῆς. Ἔστι δὲ διώκων ἡ ἀκλήρονομία. Ἔστιν ἔξερων πολλὰ θέλων μαθεῖν σοφίαν, καὶ ἔστιν ἔξερων πολλὰ χάριν κενοδοξίας. ἔστι βέχων καὶ ἀγωνιζόμενος ἕνεκεν ἀγάπης Χριστοῦ, καὶ ἔστιν βέχων καὶ ἀγωνιζόμενος ἕνεκεν κενοδοξίας. Ἔστιν ὑποτασσόμενος ἕνεκεν ἐντολῆς Χριστοῦ, καὶ ἔστιν ὑποτασσόμενος βαθμῶς

C ἔσται ἀρχὴ κέρδους χάριν. Ἔστιν ἐγκωμιάζων τὸ πλησίον ἕνεκεν ἀνθρωπίνης φιλίας, καὶ ἔστιν ἐγκωμιάζων τὸ πλησίον ἕνεκεν ἐντολῆς Χριστοῦ, καὶ ἔστιν καταβάλλον τὸ πλησίον ἕνεκεν γαστριμαργίας. Ἔστι ταπεινὸν ἐαυτὸν ἕνεκεν ἐντολῆς Χριστοῦ, καὶ ἔστιν καταβάλλον ἐαυτὸν ἀπὸ ἀφροσύνης. Ἔστιν ἐργαζόμενος σφοδρῶς χάριν φιλαργυρίας, καὶ ἔστιν ἐργαζόμενος πολλὰ πρὸς φιλοποίας. Ἔστιν ἐργαζόμενος ὅτε ἔδει, καὶ ἐν καρῶν ἔργου ὅτε ἐργάζετο. Ἔστι φάμων ἔκρας ὅτε ἔδει, καὶ ἐν καρῶν φαρμακείας σιγῆς, ἢ τῶν πλησίων ἀργολογίᾳ. Ἔστιν ἀχρηπνὸν ὅτε ἔδει, καὶ ἐν καρῶν ἀχρηπνίας γογγύζει. Γέγραπται. ἄδης καὶ ἀπώλεια φανερά ἐστιν Κυρίου. πῶς ἔχει καὶ αἱ καρδίαι τῶν ἀνθρώπων; Ἀρχὴ ἀγαθῆς πολιτείας, δάκρυα ἐν προσώπῳ. τὸ δὲ ἀκροῦς θείας Γραφῆς, φρονήσεως δικαίας. μύητοι βίβλοι ἐν ὧσιν ἀφρόνων, ὡς

E ὁδὸν ἡ γνῶσις. καὶ τίς ἀφρων, ὃς ἢ ὁ καταφρονῶν τῆς φόβου Κυρίου; Γέγραπται. καρδία δὲ σοφῆς δεξέσθαι ἐντολὰς. Δίδως σοφῶν ἀφορμῶν, καὶ σοφώτερος ἔσται. γνώριζε δικαίαν, καὶ προσθήσῃ τῇ δέχεσθαι. Τίς ἐπεπαυδευμένος σοφὸς ἔσται. τῶν ὅντων ἀφρων, ἀφρονία χρησέσται. Πλεῖστες ὀκνηροὶ ἐνδεεῖς γίνονται. οἱ ὅντων ἀνδρείοι ἐρείδονται πλεῖστες. Σοφὸς φοβηθεὶς ἔκλεινον ἀπὸ κακῆς. ὁ ὅντων ἀφρων, ἐαυτῶν πεποιδὼς μὴ γινῆται ἀνόμοιος. Ὁ ξύδυμος πρᾶσσει μετὰ ἀβελίας. ἀνὴρ ὅντων φρόνιμος πολλὰ ὑποφέρει. Τίμα τὸ Κύριον, καὶ εὖοδοι ἔσονται αἱ ὁδοί σου. Τίμα ἱερεῖα καὶ προσβύτιον, ἵνα ἔλθῃ ἐπὶ σε βλάβος ἐξ ὧν αὐτῶν. Τίμα γέροντας, ὡς πολλὰ τῶν Χριστῶν δαδόναντας. τίμα ἀδελφούς σου, ὡς δέλεος Χριστοῦ, ὅπως ἀγαπηθῇς ὑπὸ αὐτῶν. Ἀδελφε, ἔὰν ἀγαπήσῃς τὸν ἑαυτοῦ ψυχίαν, ἀφρονέσῃς

τὸ πλὴν σε ἐν γαληνότητι. Ὅς φάγῃ τὴν ἡσυχίαν τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ, φαντάζεται τὰ γήϊνα. ὁ δὲ ἐπιμελόμενος τῆς ἐνδοῦς ἐργασίας, ὁρρέγεται τὰ ἡτοιμασμένα τοῖς ἀγίοις ἐν τοῖς ἔρανοις. Προγινώσκει Κύριος ἐνθύμησιν μοναχῶν ἐπιθυμῶντος ἱερωσύνης. ἱερωσύνη δὲ μέγας βαθμὸς, εἰς τέλος ἀσπίλως. Βασιλεὺς φιλόχριστος, μακαρίζος. καταλείπει γὰρ εἰς βύλογίαν τὸ μνημόσυον αὐτοῦ, ὅς ἐπαμνος αὐτῷ ἐν ἔρανῳ καὶ ἐπὶ γῆς. Βασιλεὺς ἀπίστος οὐκ ἔγνω σοφίαν ἐν ζωῇ αὐτοῦ. καὶ τελευτήσας κατέλιπον εἰς κατάρτας τὸ μνημόσυον αὐτοῦ, ὅς τὸ ὄνειδος αὐτοῦ οὐκ ἔλαλει φθνήσεῖ εἰς τὴν αἰῶνα. Τῷ δὲ πωροῦ ὁ θρόνος εἰς τὴν αἰῶνα κατορθούμενος. κειτὴς δίκαιος ζητηθήσεσθαι, καὶ σώματα δικαίων βύλογήσονται αὐτόν. Ὁ δὲ ἀδίκος δὲ κατελείψῃ ψυχὴν αὐτοῦ. δὲ γὰρ ποιήσῃ κείμα καὶ δικαιοσύνην ἐπὶ τῇ γῆς. Γέγραπται. ὁ συκοφαντῶν πένητα, πολλὰ ποιῇ τὰ ἐαυτοῦ κακά. Μὴ ἀποβιάζῃ πένητα, πτωχὸς γὰρ βεβήκει. καὶ μὴ ἀτιμώσῃς ἀδυνεῖ ἐν πύλῃ, ὁ γὰρ Κύριος κεινὴ αὐτῷ τὴν κείαν. γέγραπται γὰρ, ῥύσαι ἀπαγομένους εἰς θάνατον. καὶ μὴ πωροῦ οἰκέτω εἰς χεῖρας δεσπότου, μὴ ποτε καταράσῃ σε, ὅς ἀφανισθῇς. Γέγραπται, ὁ ἐπιχαίρων ἀπολυμένοις, οὐκ ἀθωοθήσεσθαι, ὁ δὲ ἐπιπαλαγχινόμενος βύλογηθήσεσθαι. Τῷ πωροῦ ὅλος ὁ κόσμος τῶν χρημάτων. τῷ δὲ ἀπίστου δὲ ὁ βολός. Δανείζει Θεὸς ὁ ἐλεῶν πτωχόν, καὶ τῷ πτωχῷ αὐτῷ ἀνταποδώσῃ αὐτῷ. Γέγραπται, εἰς αἰῶνα μέγα καὶ μικρόν, καὶ μέτρα διασά, ἀκάθαρτα πωροῦ Κυρίου ἀμφοτέρω. Ὁ ὀρύων βόθρον τῷ πτωχῷ, ἐμπεσεῖται ἐν αὐτῷ. Φοβῶ δὲ τὸν Κύριον, καὶ ἐν ἡμέραις πονηρῶν ῥύσεται σε. Βασιλεὺς βίσεβης ἐπιμελήσεσθαι ὁρμῶν ἐν λιμένων θαλάσσης, καὶ ὁ ἐμπειρος ἐν σωῆσθαι οὐκ ἀμελήσῃ ὀχυρωμάτων ἐν οἰοῖς αὐτοῦ. ταῦτα δὲ ἀμφοτέρω ἀνατέλλει ἐν καρδίᾳ βασιλέως, καὶ τῇ πολυπειρίας καὶ φιλάνθρωπίας. Πιστὸς βασιλεὺς μνηστὴρ ἔχει ἀγαπῶντος τὴν ἀγωνίαν κείσεως, καὶ ὁ μεμνημένος τῆς δικαίας Κειτὴς οὐκ ἐπιλήσεσθαι βύλογίαν ψυχῶν, τῶν ἐν ἀνάγκῃ καὶ στενοχωρίᾳ, τῶν ἐν φυλακῇ καὶ ἐξορίᾳ συσχεομένων. Μακάριος ἀνὴρ ὁ κτησάμενος ἐν τῇ πτωσκαρίᾳ ἔξοσιαν τὴν μένσαν δόξαν. ὁ γὰρ σήμερον βασιλεὺς, αὔριον τελευτήσῃ, ὁ δὲ ποιῶν τὸ θέλημα τῆς Κυρίας μένει εἰς τὴν αἰῶνα. Δόκιμος ἰατρός οὐκ ἐπείρας τῶν φαρμάκων καθίσταται. Ἡ πολλὴ τρυφή τίνει πᾶσιν καὶ ἀρρώσθημα, ἢ δὲ ἐπίπονος ἐργασία, πρὸς μὲν τὸ πρῶτον, κάματον ἔχει, μετὰ δὲ τὸν κάματον, ὑγίαν καὶ βελτίαν. Μὴ ἐπιθύμει κρέα μοναχῆ, καὶ μὴ πίνε οἶνον

A silentium, frater, amaveris, navigationem tuam in tranquillitate perficies. Qui cellæ suæ quietem fugit, terrena imaginatur: at qui internum opus curat, quæ sanctis præparata sunt in coelis, concupiscit. Prospicit Dominus cogitationem monachi appetentis Sacerdotium: at magnus sane gradus est Sacerdotium, si immaculatum peragatur. Rex Christi amans, beatus est: nam in benedictionibus relinquet memoriam suam, & laudatio ejus in coelo erit & in terra. Rex infidelis non novit sapientiam in vita sua; & moriens, in maledictionibus memoriam suam relinquet, & opprobrium ejus in æternum non delebitur. Thronus regis fidelis in æternum firmabitur. Justus judex requiretur, & ora justorum benedicent illum: at injustus non miserebitur animæ suæ: nequaquam enim judicium atque justitiam in terra faciet. Scriptum est: *Qui calumniatur pauperem, multa facit sua mala. Non facias violentiam pauperi: inops enim est. Neque inhonores infirmum in porta: Dominus enim judicabit causam ejus.* Scriptum quippe est: *Erue eos qui ducuntur ad mortem.* Et ne tradas famulum in manus domini, ne forte maledicat tibi, & exterminetur. Scriptum est: *Qui aliorum ruina letatur, non erit impunitus: ille autem, cujus viscera misericordia commoventur, benedictionem consequetur.* Fidelis viri totus mundus pecuniæ: at infidelis viri ne obolus quidem. *Deo dat mutuum qui pauperis miseretur, & secundum ipsius munus reddet ei.* Scriptum est: *Pondus magnum & pusillum, & mensuræ duplices, utraque abominabilia sunt apud Dominum. Qui proximo fodit foveam, incidet in eam.* Time igitur Dominum, & in die mala liberabit te. Rex pius curabit portus & litora maris: at qui peritus ac prudens est intellectu, munitiones in finibus suis non negliget. Hæc autem ambo in corde Regis per multam experientiam & humanitatem oriuntur. Rex fidelis semper in memoria habet judicium æternum: & qui justus meminit judicis, non obliviscetur liberationis animarum, quæ in necessitatibus constitutæ sunt atque angustiis, quæque in carceribus & exiliis detineantur. Beatus vir, qui in temporaria ac momentanea sua potestate permanentem gloriam possidet. Nam qui hodie Rex, cras morietur: at qui facit voluntatem Domini, manet in æternum. Medicus probatus ex rerum experientia redditur. Multæ deliciae varias passionibus & infirmitates generant: at laboriosa operatio in præsentem quidem laborem ac defatigationem continet; post laborem vero, sanitatem & prosperam valetudinem. Ne carnis esum, monache,

Proverb.22.

Proverb.24.

Proverb.19

Proverb.20.

Proverb.26.

appetas, & ad ebrietatem ne vinum bibas, ut ne crassa ac stupida reddatur mens tua: nam sæculares alioquin curæ te non deficerent. Circumcirca detonde palmam, & in altum excrescet: ab anima autem mundanas sollicitudines refeca, & ad virtutem se convertet. Qui maledicta atque convicia injuriasve patienter suffert, similis est illi, qui in cavea leonem concludit: at qui resistit, similis est perdenti seipsum. Ante omnes ad synaxim contendere, bonum est: Synaxim autem absque necessitate ante finem relinquere, malum est. Accipe, frater, & divinas Scripturas ausculta, ut lucrum referas. Nam quemadmodum in æstu haustus aquæ frigida propinatus viro itineranti: sic etiam divini sermones irrorant animæ. Si auscultare volueris, excipe: & si audieris, sapiens eris: sin autem patienter verbum grave non tuleris, quanto magis actionem & opus? Hinc igitur teipsum agnosce, quod negligens sis, sicut & ego. Ingredientibus porro nobis in domum Dei, ne mente evagemur ac distrahamur; sed contemplationi & orationi operam det interior noster homo. Orantes autem dicamus: *Pater noster*, qui es in cælis: ne forte alienæ cogitationes nostram mentem conturbent. Cum vero in oratione constiteris, coram quo assistas, cognosce: sitque anima tua & cor tuum totum ad eum. Intelligence quod dico. Si vir quispiam arrepto argenti sacculo in manu sua, ad nundinas concesserit, volens coëmere boves; numquid porcos cogitabit? Sin autem & asinos comparare voluerit, numquid canes attendet? nonne tota cogitatio ipsius in iis versabitur, quæ cupit? ne forte irrisus, etiam quæ in manibus erant, deperdat. Quod si etiam qui proximus assistit tibi frater corpore infirmus, inceperit tussire, aut multum exspuere, ne turberis propter eum: sed memineris, multos se se ægrotorum & mutilorum obsequiis tradidisse. Si corpore sanus sis, ne extollaris, sed time. Nam quemadmodum multichordis cithara in manu viri: ita omnis caro in manu Jesu Christi Salvatoris nostri. Scriptum habetur: Omni tempore oculi pravorum excipiunt mala: at boni in quiete ac tranquillitate erunt semper. Viæ vitæ excogitationes intelligentis, ut declinans ab inferno salvetur. Scriptum est: non amabit indisciplinatus corripientes ipsum, & cum sapientibus non conversabitur. Qui ignominia pauperem afficit, peccat: at qui pauperum miseretur, beatissimus. Scriptum est: si ceciderit inimicus tuus, ne læteris, & in supplantatione ejus ne extollaris: quoniam videbit Dominus, & non placebit ipsi, avertetque humeros ab ipso. Qui obstruit aures suas, ne infirmos audiat,

Α εἰς μέθην, ἵνα μὴ ταχυθῇ ὁ σὺ ἡ διάνοια, καὶ μέριμνα βιωτικὰ ὅσα ἐκλείψουσιν ἀπὸ σὺ. Περίκειρον φοίνικα, καὶ δώσῃ εἰς ὕψος. καὶ ψυχὴν ἀπὸ μεριμνῶν βιωτικῶν, καὶ δώσῃ εἰς ἀρετὴν. Ὁ λοιδορούμενος ἢ καὶ ἀδικούμενος καὶ ἀνεχόμενος, ὁμοίος ἐστὶ τῷ κατακλείσαντι ἐν ζώῳ λέοντα. ὁ δὲ ἀντιμαχόμενος ἔοικε τῷ λυμανομένῳ ἑαυτὸν. Ἀπαντᾶν πρὸ πάντων εἰς τὴν σωᾶξιν, καλόν: καταλιπεῖν δὲ τὴν σωᾶξιν πρὸ ἀπολύσεως δίχα ἀνάγκης, ἔκαλόν. ἔκδεξαι ἀδελφε, καὶ ἄκουε τῶν θεῶν Γραφῶν ὅπως ὠφεληθῇς. Ὁν τρόπον γὰρ ὅτι καὶ μὲν ἀνδρὶ ὁδοιπόρῳ ποτήριον ψυχρὸν προσήνεις, ἔτι καὶ θεοὶ λόγοι δροσίζουσι ψυχῇ. Ἐὰν βέλῃ ἀκούειν, ἔκδεξαι. καὶ ἔὰν ἀκούῃς, σοφὸς ἔσῃ. εἰ δὲ τὸ ἑωσμονὴν ἔκδεξαι τὸν λόγον βαρέως φέρεις, πόσῳ μάλλον τὸ πᾶν. Ἐντεῦθεν πιζάρην ὁπίγνωδι σεαυτὸν, ὅτι ἀμελὴς ὑπάρχεις ὃν τρόπον καὶ γὰρ. Εἰσιόντων δὲ ἡμῶν εἰς οἶκον Θεοῦ, μὴ μετεωρισθῶμεν. ἀλλὰ σκολαζέτω ὁ ἔσω ἡμῶν ἄνθρωπος εἰς θεωρίαν καὶ προσδοχήν. Προσδοχόμενοι δὲ εἰπωμεν τὸ, Πάτερ ἡμῶν ὁ ἐν τοῖς ἐξουνοῖς. Μήποτε ἄλλοτε οἱ λογισμοὶ ἐκταράξουσιν ἡμῶν τὴν ἀγνοίαν. Ἰσάμενος δὲ ἐν προσδοχῇ, γινώδι τίνι πρὶς εἶσαι. καὶ ἔσω ἡ ψυχὴ σὺ ἢ ἡ καρδία σὺ ὅλη πρὸς αὐτὸν. Νόει ὁ λέγων. ἔὰν λαβὼν ἀνὴρ ἑνδεσμον ἀργυρεῖς ἐν τῇ χειρὶ αὐτοῦ, καὶ πορεύῃ εἰς πανηγύριον, θέλων βόας ἀγοράσαι, μὴ χοίρους κατανοεῖ; εἰ δὲ καὶ ὄντας βέλεται ἀγοράσαι, μὴ κύνας καταμαρτυράει; ἔχι πᾶσα ἡ ἐννοία αὐτοῦ ἐγκειται, οἷς ἐπιθυμεῖ, μήποτε χλευασθεῖς, καὶ τὰ ἐν χειρὶν ἀπολέσῃ ἀφαιρήσεως; Εἰ δὲ ὁ ἐγγιστὰ σὺ ἔσῃ ἀδελφὸς ἀδελφῆς ὑπάρχει τῷ σώματι, καὶ συμβῇ βήσιν, ἢ πολλὰ πλύνει, μὴ σάβῃ ἀπὸ αὐτοῦ. ἀλλὰ μνησθῇ, ὅτι πολλοὶ ἑαυτοὺς ἔδωκαν ἀρρώστοις τε καὶ κολοβισμένοις ὑπηρετεῖν. Ἐὰν ἦς ὑγιὴς τῷ σώματι, μὴ ἐπάγῃς, ἀλλὰ φοβῇ. ὥσπερ γὰρ κιθάρα πολυχόρδος ἐν χειρὶ ἀνδρός, ἔτι πᾶσα σὰρξ ἐν χειρὶ Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ σωτῆρος ἡμῶν. Γέγραπται. πάντα τὰ κρούον οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ κυρίου πρὸς δεξιὴν καὶ ἀριστεράν, οἱ δὲ ἀγαθοὶ ἡσυχάζουσι ἀπαπαντός. Ὁ δὲ ζῶν, ἀφανήματα σιωπεῖ, ἵνα ἐκκλινῇ ἐκ τοῦ ἁδου σωθῇ. γέγραπται. ὅσα ἀγαπήσῃ ἀναπαύσθαι τὸς ἐλέγχοντας αὐτὸν, μὴ δὲ σοφῶν ἔχει ὁμιλήσῃ. ὁ ἀντιμαζὼν πένητα ἀμαρτάνει, ἐλεῶν δὲ πτωχὸς μακαριστός. Γέγραπται. ἔὰν πέσῃ ὁ ἐχθρός σου, μὴ ἐπιχαρῇς. ἐν δὲ τῷ ἑωσμονὴν αὐτοῦ μὴ ἐπάγῃς. ὅτι ὁ ἑσται κύριος, καὶ ὅσα ἀρετὰς αὐτοῦ, καὶ ἀποτρέψῃ τὸν ὅμον αὐτοῦ ἀπὸ αὐτοῦ. ὅς φράσσει τὰ ὅσα αὐτοῦ, τὸ μὴ ἀκούσαι ἀκούοντες, καὶ

Matth. 6.

Proverb. 15.

Proverb. 14.

Proverb. 24.

Proverb. 21.
27. 28.

καὶ αὐτὸς ἐπικαλέσεται, καὶ οὐκ ἔσται ὁ εἰσακένων. Μὴ καυχῶ τὰ εἰς αὐτοῖον, ὅτι γὰρ οἶδας τί τεύεται ἢ ἐπιῖσα. Μὴ ποιῇ κακὰ, καὶ ὅτι μὴ σε καταλάβῃ κακὰ. Μὴ ἀγάπα καταλαλεῖν, ἵνα μὴ ἔξαρθῇς. γέγραπται, ὅς ἀποκρίνεται λόγον πρὸς αὐτοῖον, ἀφροσύνη αὐτῷ ὅτι καὶ ὄνειδος. Οὐκ ἀφραγνέει πατὴρ ἐπὶ υἱῷ ἀπαίδευτο, υἱὸς δὲ παιδευόμενος σοφὸς ἔσται. Οὐκ ἐν πολυμαθία γραμμάτων σοφία, ἀλλὰ, καθὼς γέγραπται, ἀρχὴ σοφίας, φόβος Κυρίου. τὸ δὲ γινώσκει νόμον, ἀγνοίας ἐστὶν ἀγαθῆς. Πίστις τίκτει ἀγνοίαν ἀγαθὴν, ἀγνοία δὲ ἀγαθὴ, ποταμὸς ὕδατος ζώντος. καὶ ὁ κτησάμενος αὐτήν, ἐμπλησθήσεται τῇ ὕδατων αὐτῆς. ἄτερ ἐλάτῃς ὁ καὶ ὁ λύχνος, καὶ δίχα πίστεως κατὰ αὐτὴν ὁ δόξαις. Γέγραπται. ὅς ἀπωθεῖται παιδείαν, μισεῖ ἑαυτὸν, ὁ δὲ τιρᾶν ἐλέγχους, ἀγαπᾷ τὴν ἑαυτοῦ ψυχὴν. Μὴ πρᾶσιπτε εἰς μάχην ταχέως, ἵνα μὴ μεταμεληθῇς ἐπὶ ἐχάτων σου. Αἰρετώτερον ὄνομα καλὸν ἢ πλεῖστος πούλεις, ὑπὲρ δὲ ἀργύριον καὶ χρυσίον χάρις ἀγαθῆς. Ἄτερ ὑπομονῆς ὅτι οἰκοδομηθήσεται πύργος, καὶ δίχα γνώσεως ὁ καταρθεῖται ἀρετῇ. Οὐκ ἔστι σταθμὸς τῇ ὑπομονῇ, εἰς συγκλήρας τῇ ταπεινοφροσύνῃ. Χάρισμα ὑπομονῆς ὅτι Κυρίου, καὶ τοῖς ἀγαπῶσιν αὐτὸν δωρεῖται αὐτήν, καὶ οἱ κρατῶντες αὐτήν ῥυθινοῦνται ἐκ πολλῶν θλίψεων. Ἄφρων πληθύνει λόγους, φειδόμενος δὲ χειλέων νοήμων ἔσται. Φρόνιμος μοναχὸς ἀποσεμνόμενος εἰς ἀγκύνημα, οἱ ὁρῶντες αὐτὸν δώσουσι τῷ Κυρίῳ δόξαν. ὁ δὲ ἄφρων καὶ μέθυστος ἀχημονεῖ ἐν τῇ κώμῃς ἀχαλῶς. ἔπος κατασχυνεῖ ἡ γέμενον ὅτι ἀδελφός. Αφοβία τίκτει λογισμόν νεότητος. φόβος δὲ Κυρίου καὶ τὰς νέας μέροντας ἀπεργάζεται. Τίμα τὸ Κύριον καὶ μὴ σκανδαλίζε κοσμικόν. Μίμησαι τὸν πρῶτον Σαμὴλ, ὅτι ὁ Θεὸς ἀνέρεσεν, καὶ ἀνδρῶπις ἀνοδόμῃσιν. οἱ δὲ υἱοὶ τῆς ἀφοβίας ἐν ῥομφαίᾳ ἔπεσον. Νεωτέρῳ πολμηρῷ, μὴ δῶς θάρσος, ὅτι μέροντι πρᾶττειν τὰ μὴ καθήκοντα. ὁ δὲ φοβούμενος τὸ Κύριον, φροντίσει ὅτι λαὸς αὐτοῦ. Εὐλάβεια ἐν ταπεινοφροσύνῃ ὅτι ἀγάπη ὑποὶ κεφαλὴν μοναχῶν, καὶ ἐν καρδίᾳ ἐπισκοπῆς αὐτῶν ἀναλάμψει. Μίσος ἢ φθόνος κεκρυμμένος ἐν τῇ ὑλαθείᾳ, ὕδωρ ἐπὶ πικρὸν ἐν χρυσεῖσι σκεύεσιν. ἐμβαλε εἰς αὐτὸ, ξύλον τῆς ζωῆς, ὅτι γλυκανθήσεται. ἀπὸ γὰρ ξύλου ἐγλυκάνθη ὕδωρ, ὅτι πᾶσα ἡ ἐπιβελὴ ὅτι δολίχῃ ἡφανίσθη ἀπὸ τῆς σαυρῆς τῆς σωτήρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἀγάπη φωτιεῖ ὀφθαλμούς ἀγνοίας, ὁ δὲ ἀγαπῶν ὅτι χθρῶν καὶ ἐριν, ὁμοίος ὅτι τῷ ἐπιβάλλοντι συμεχῶς τὴν ἑαυτοῦ χεῖρα ἐπὶ βώγλιω ἀσπίδων. Ὡς περ σκώληξ εἰς ξύλον, ὅτι τῷ κενδοξίᾳ εἰς μοναχόν. καὶ ὡς περ

A ipse quoque implorabit, nec erit qui exaudiat. Ne glorieris de castino: ignoras enim quid pariet proxime sequens dies. Ne committas mala, ut non te comprehendant mala. Noli gaudere obrectationibus, ut non efferraris. Scriptum est: Qui verbo respondet, priusquam audiat, imprudentia ipsi est & improprium. Non oblectatur pater filio indisciplinato: at filius bonis imbutus disciplinis, sapiens erit. Non in multiplici literarum cognitione sapientia est, sed, sicut scriptum est: *Initium sapientiae timor Domini*. Nosse porro legem, mentis est bonae. Fides mentem bonam parit: mens autem bona fluviis aquae vivae est: & qui eam possidet, aquis ejus implebitur. Absque oleo non ardebit lucerna: & sine fide nullus possidet eam. Scriptum est: Qui repellit disciplinam, odit seipsum: at qui correptiones observat, suam diligit animam. Ne cito ad pugnam irruas, ne poeniteat te in novissimis tuis. *Melius est nomen bonum, quam divitiae multae: & super argentum & aurum gratia bona*. Absque patientia non aedificabitur turris, & absque scientia non excolitur virtus. Non est mensura patientiae, si humilitati sit admixta. Donum patientiae a Domino est, & diligentibus se donabit eam: & qui eam tenent, ex multis tribulationibus liberabuntur. Insipiens multiplicat sermones: at qui labiis temperat, intelligens erit. Prudens monachus mittitur ad ministerium: & qui vident eum, Domino dabunt gloriam. Insipiens autem & temulentus, in pagis & vicis turpiter atque indecore se gerit: hic autem Praefectum simul & Fratres pudore atque dedecore afficit. Expers timoris Domini securitas cogitationem puerilem parit: at timor Domini etiam juvenes, senes reddit. Dominum honora, & saecularem ne scandalizes. Prophetam imitare Samuelem: quoniam & Deo gratus exstitit, & homines aedificavit: filii autem timoris Dei expertes in gladio ceciderunt. Juveni temerario ne confidas, ut neque homini seni agenti quae non decent. Qui autem timet Dominum, curabit populum suum. Pietas atque religio in humilitate & caritate exaltat caput monachi, & in tempore visitationis ipsius resplendet. Odium atque invidia sub pietatis velamine occultata, aqua est amara in aureis vasis contenta: cui si vitae lignum immiseris, etiam dulcescet. Nam ligno dulcis facta est aqua, & cunctae dolosi hostis insidiae per crucem Salvatoris nostri Jesu Christi sublatae & exterminatae sunt. Dilectio oculos mentis illuminat: qui autem inimicitias, & contentiones amat, similis est ei, qui assidue manum suam in foramen aspidum immittit. Quemadmodum vermis in ligno, sic vana

Proverb. 18.

Proverb. 10.

Prov. 1. 9.

Proverb. 15.

Proverb. 22.

Eccles. 7:

Proverb. 10.

gloria in monacho : & sicut tinea in vestimentis, ita & avaritiæ affectus in corde hominis . Ne teipsum exaltes , ut non corruas , & animæ tuæ ignominiam adducas. *Suscipit enim*
Psalm. 146. mansuetos Dominus ; peccatores autem usque ad terram humiliat . Qui seipsum extollit , dedecus sibi ipse conciliat : at qui proximo in humilitate servit , glorificabitur . Qui proximi commiseratione in die tribulationis ducitur , etiam ipsius semper miserebitur Dominus : misericordia enim viri , velut sigillum cum ipso . Est vir etiam nihil in sua potestate habens , mitis atque misericors : qui deinde facultates consecutus , valde promptus ad jubendum & imperandum indiscrete redditur : sublata autem ab eo potestate ac præfectura , etiam a seipso imperata ferre nequit : qui quidem tamquam insipiens , suam ipsius imbecillitatem non novit. *In cunctis , frater , operibus tuis*
Sap. Sirac. 7. memorare novissima tua , & in æternum non peccabis . Ne superbias , neque dilateris , sed teipsum humilia : ultio quippe impiorum , ignis est & vermis . Posside timorem Dei , ut & dæmones te reformident : nam quæ fucata sunt atque fictitia , semper vana . Si cuncti mandare atque imperare voluerimus , quis subditus erit , aut obediet ? si cuncti honorari desideramus , quis honorem exhibebit ? Vir sapiens imperare recusat , non autem obtemperare , præcepto illius satis faciens , qui dixit : *Si quis voluerit inter vos magnus fieri , sit*
Matth. 20. vester minister : & quicumque voluerit inter vos primus esse , sit vester servus : sicut filius
Marc. 10. hominis non venit ministrari , sed ministrare , & animam suam dare in redemptionem pro multis . Principem te constituerunt ? ne extollaris animo : esto autem inter illos , sicut unus ex ipsis , menteque revolve labores tuos priores , & intellige illos in iisdem laboribus versari , eosque noli negligere , sed sedulo eorum curam gere . Scriptum habetur : In magna gente , regis gloria ; deficiente autem populo , contritio & exitium principis . Vir longanimis valet prudentia : at pusillanimis , valde insipiens est . Optemus digni fieri acceptione donorum , & digni effecti , nos ipsos parvi faciamus . Qui fratrum suorum curam gerit in disciplina & correptione Domini ; grata & accepta Deo anima ipsius erit . Qui autem despicit vitam suam , in Deum peccat . Super ignorantia fratrum tuorum ne læteris : non enim est tibi gloria ad ignominiam . Progressibus fratrum tuorum ne inideas : ait enim
3. Joan. 1. Scriptura : Majus gaudium non habeo , quam ut audiam filios meos in veritate ambulantes . Scriptum est : *Quibus deest gubernatio , ut folia decidunt : salus autem in multis consiliis .* Si intelligentia atque scientia frater polleat , ne contristes spiritum ejus , siquidem pie ac sancte ambulaverit .

A ὡς περ σῆς ἐν ἱματίοις , ἔτω πάθος φιλαργυρίας ἐν καρδίᾳ ἀνθρώπου . Μὴ ὑψώσης σεαυτὸν , ἵνα μὴ πέσης , & ἐπαγάγῃς τῇ ψυχῇ σου ἀτιμίαν . Ἀναλαμβάνων γὰρ πρᾶξις ὁ Κύριος , ταπεινῶν τὴν ἁμαρτωλὸς ἕως γῆς . Ὁ ὑψῶν ἑαυτὸν , ὑποποιᾷται ἑαυτῷ ἀτιμίαν . ὁ δὲ δουλεύων τῷ πλησίῳ ἐν ταπεινοφροσύνῃ , δοξαθήσεται . Ὁ ἐπιπαραγχνιζόμενος τῷ πλησίον ἐν ἡμέρᾳ θλίψεως , ἐπιπαραγχνιαθήσεται Κύριος αὐτῷ ἀγαπῶν . ἐλεημοσύνη γὰρ ἀνδρὸς , σφραγὶς μετ' αὐτοῦ . Ἔστιν ἀνὴρ καὶ ἐν τῷ μηδὲν ἰσχυρίζεσθαι , πρᾶξις καὶ ἐλεήμων ἀποφάνεσθαι . εἴτα ἔτυχεν ἰσχυρίας , πρῶτοντος ἀποκαθίστασθαι κελεύειν καὶ προσάσκειν ἀδιακρίτως . εἰς τὴν ἀφαιρεθῇ ἀφ' αὐτοῦ ἡ ἰσχυρία , φέρειν τὰ ὑπὲρ αὐτοῦ προσαχθέντα ἐξ ὀνόματος . ἔπος , ὡς ἄσος , ὅτι ἐπέγνω τὸ ἑαυτοῦ ἀσθένειαν . Ἀδελφε , ἐν πᾶσι τοῖς ἔργοις σου , τὰ ἔχοντά σου μιμνήσκου , καὶ εἰς τὸ αἰῶνα ἐκ ἁμαρτίας σου . Μὴ ἰσχυρίζεσθαι , μηδὲ πλατύνειν . ἀλλὰ ταπεινὸς σεαυτὸν . ἢ γὰρ ἐπιδίκησις ἀσεβῶν , πῦρ καὶ σκώληξ . Κτίσας φόβον Θεοῦ , ὅπως καὶ οἱ δάμονες φοβηθήσονται σε . τὰ ἐπιπλάσας αἰ μάλιστα . Εἰς πάντες κελεύειν δέλωμεν καὶ ἄρχειν , τίς ὁ ὑποτασσόμενος ; ἢ τίς ὁ ὑπακούων ; Εἰς πάντες τιμῆς ὀρεγώμεθα , τίς ὁ ἀπονέμων τιμὴν ; Ἀνὴρ σοφὸς ὡς αἰτεῖται ἔκ κελεύειν , ἢ τὸ κελεύειν , ἀποπληρῶν τὴν ἐντολὴν τῆς ἐπιπόντος . ὅς εἰς ἀνδρὸς μέγας ἡμέρας ἐν ὑμῖν , ἔσω ὑμῶν διάκονος , καὶ ὅς εἰς ἀνδρὸς ἐν ὑμῖν πρῶτος ἔσται , ἔσω ὑμῶν δοῦλος . ὡς περ γὰρ ὁ Υἱὸς τῶ ἀνθρώπου ὅτι ἦλθε διακονηθῆναι , ἀλλὰ διακονῆσαι , καὶ δοῦναι τὴν ψυχὴν αὐτοῦ λύτρον ἀντὶ πολλῶν . Ἡ γὰρ μενόν σε κατέστησαν ; μὴ ἐπαίρει , ἀλλὰ ἐν αὐτοῖς ὡς εἰς ἑαυτοῦ ἀναλογίζεσθαι δὲ τὰς προτέρας σου πόνους . καὶ γινώσκει ὅτι ἐν τοῖς αὐτοῖς πόνου ἀναστέφον , καὶ μὴ ἀμέλει αὐτοῦ . ἀλλὰ ἐπιμελεῖ . γέγραπται , ἐν πολλῷ ἔσται δόξα βασιλέως , ἐν δὲ ὀκλείῃ λαοῦ σωτηρίῃ διώσται . Ἀνὴρ μακρόθυμος πολὺς ἐν φρονήσει , ὁ δὲ ὀλιγόψυχος , ἰσχυρὸς ἄφρων . ἀχόμεθα ἀξιοθῆναι χαρίσματος , καὶ ἐν τῷ ἡμᾶς ἀξιοθῆναι καταφρονούμεν . Ὁ ἐπιμελόμενος ἀδελφῶν αὐτοῦ ἐν παιδείᾳ καὶ νουθεσίᾳ τοῦ Κυρίου , ἀάρετος Κυρίου ἡ ψυχὴ αὐτοῦ ἔσται . ὁ δὲ καταφρονῶν τὴν ζωὴν αὐτοῦ ἁμαρτάνει Θεῷ . Μὴ ἀφραγνὸς ἀπαυδουσία ἐπὶ ἀδελφῶν σου , ἐξ ὧν ἐσὶ σοὶ δόξα πρὸς ἀτιμίαν . Ἐπὶ τροκοπῇ ἀδελφῶν σου μὴ φθόνει . λέγει γὰρ ἡ Γραφή , μείζονα τέττα ὅτι ἔχω χαρὰν , ἵνα ἀκούω τὰ ἐμὰ τέκνα ὑπαταγμένα ἐν ἀληθείᾳ . Γέγραπται . οἷς μὴ ὑπάρχῃ κυβέρνησις , πίπτουσιν ὡς περ φύλλα . σωτηρία δὲ ὑπάρχῃ ἐν πολλῇ βεβλήῃ . Εἰς ἅπαντες ἐπὶ γνωστικὸς ἀδελφός , μὴ λυπηθῇς τὸ πνεῦμα αὐτοῦ , εἰς τὸ πρῶτον ὁσίως . ὡς περ

περ γὰρ Ἰακώβ Λάβαν τῷ Σύρῳ, ἔτω προόρα-
 σὸν πρὸς ὅσωπον πρὸς αὐτόν. Γνωστὸν σεαυτὸν ἀπο-
 καλεῖς; ἔκ τ' ἔργων σε ἐπίγνωθι σαυτὸν. ὥσπερ
 γὰρ τὸ σῶμα χωρὶς πνεύματος νεκρὸν ἔστιν, ἔτω
 ἔκ τ' ἡ γνώσις χωρὶς ἐργασίας ἀργή ἐστι. Σημεῖον
 ἐναρέτης βίης ἐπὶ νεωτέρῳ μοναχῷ, ἀπέχεσθαι ἔκ
 τ' πολυονίας ἔκ τ' πολυλογίας ἐν ταπεινοφροσύν-
 η· ὁ δ' ἀγαπᾷ τὰ ὅσα, ἔκ τελέσεθ' βίον ἐνάρετον.
 Μὴ βιάζῃς σὸν ἀδελφὸν πίνειν οἶνον εἰς μέθην,
 καὶν ἀφ' ἡρόνης ἐλεύσας. ἐν πομπῇ γὰρ ἡρόνῳ
 κατασκυιάζεθ' ἑαυτὸν, καὶ ῥοπήν πρὸς κρείσσαν σω-
 τελήσεθ'. Νέον πρᾶν ἀγαπάτω σε ἡ ψυχὴ,
 ἔκ μὴ ἐπιθῇς αὐτῷ βάρος ὑπὲρ δυνάμιν, ὅπως
 ἡ ψυχὴ αὐτῆς σώσης ἐν Κυρίῳ, ἔκ κομίσῃ τ'
 ἀμαράντινον τ' δόξης στέφανον, φανερωθέντος τ'
 Ἀρχιποιμένου. Πειτεῖχισον τὴν οἰκίαν πάντο-
 τε, ἔκ μὴ ἄφριες διορυγῶν ἔσεσθαι ἐν τῷ πρὸς
 ταχίσματί σου, μήποτε δι' αὐτῆς εἰσελθὼν ὁ
 ἐχθρὸς συλήσῃ σὸν οἶκον, ἔκ ἔσῃ ἄτιμος τ' ἀπω-
 λείας. Πάρεχε τῷ ἡρώδῃ, καὶ μὴ λέγε, ἔκ
 ἡλείαν ἔχει, μήποτε ἡ ἀγαθὴ παιδεία ἐξοδὸν
 ὄρῃ τ' ἐνδείαν. Ἐξ ὧν ὁ Κύριος ἀκονόμησε, φρόν-
 υσον αὐτῷ, μήποτε, ὡς ἄστρογοι, καὶ ἀνελεῖς
 κειθῶμεν. Ἀκῶμεν, ἀδελφοί, ἔκ λέγοντος·
 ἔχοντες ἀφ' ἑαυτῶν καὶ σκεπάσματα, τέτοις ἀρ-
 κεθῶμεθα· οἱ δ' ἐβλόμενοι πλετῶν, ἐμπί-
 πτουν εἰς πειρασμὸν καὶ παγίδας, καὶ ἐπιθυ-
 μίας πολλὰς ἀνοήτους καὶ βλαβεράς, αἵτινες βυ-
 θίζουσι τὰς ἀνθρώπους εἰς ὀλεθρον καὶ ἀπώλειαν·
 ῥίζα γὰρ πάντων τῶν κακῶν ἔστιν ἡ φιλαργυρία.
 Ἐν ὅλῃ δυνάμει σε τίμα τὸν πατέρα σου, ἔκ μὴ
 ἀκύρης ποιήσῃς θεομῆς ὀνειδισαυτός σε ἐν Κυρίῳ.
 ἐν τέτῳ γὰρ τῷ ἑαυτοῦ, πονηροὶ δαίμονες ἔκ κατ-
 ἰχύσουσι κατὰ σὲ. Ταπεινώσον σφόδρα τὴν ψυ-
 χὴν σου ἐναντὶ Κυρίου, καὶ ἁρμόσῃς χάριν. Οἶκος
 γὰρ ὑβρισῶν καταπαῖ Κύριος, ἐφύτευσε δὲ αὐτῷ
 αὐτῷ ὄραϊς. Μὴ ονειδίζῃς ἀνθρώπον ἀποσρέφον-
 τα ἀπὸ ἀμαρτίας, μὴ δὲ ἀτίμαζῃς ἄνδρα ἐν γή-
 ρει αὐτοῦ, καὶ γὰρ ἔκ τ' ἡμῶν γηράσκουσιν. Μὴ ἀμέ-
 λει ἀρρώστῃ, διότι γέγραπται· ὅς φράσκει τὰ ὅσα
 αὐτῷ ἔκ μὴ εἰσακῶσαι ἀσθενῆς, ἔκ αὐτὸς ἐπικα-
 λήσει, ἔκ ὅδε ἔσται ὁ εἰσακῶν. Μισήσῃς ἐν τῇ
 παροικίᾳ αὐτοῦ γίνεθ' ὁ μεταφύγων λόγους τῶν οἰκίας
 εἰς οἰκίαν· ἀνὴρ δὲ φρόνιμος ἡσυχίαν ἀγαθὴν. Μὴ
 εἰσελθῇς εἰς κελλίον ἀδελφῶν σου, πρὶν κρῖναι τὴν
 δύναμιν, ἔκ γὰρ συαρμόζει παραχρῆν τῇ ἡσυχίᾳ.
 Συμετὸς ἡ γάμενος ἐπαλείψῃ ψυχὰς ἀδελφῶν
 αὐτοῦ ἐν τῇ νεθεσίᾳ καὶ διδασκαλίᾳ τῆς Κυρίου.
 ὁ δὲ καταφρονῶν ζημιωθείσεται. Ἀπόνεμε τιμὴν
 γέροντι

A bulaverit. Sicut enim Jacob egit cum Laban
 Syro : ita & tu vultum tuum ad ipsum con-
 vertere debes. Scientem atque intelligentem
 teipsum denominas? ex tuis te operibus co-
 gnosce. Nam sicut corpus sine spiritu mor-
 tuum est, ita quoque scientia absque opera-
 tione est otiosa atque supervacanea. Si-
 gnum bene institutæ vitæ in novitio monacho
 est abstinere a vinolentia & loquacitate, in hu-
 militate : nam qui illis gaudet, vitam bonam
 atque religiosam peragere non poterit. Ne
 fratrem tuum ad ebrietatem bibere vinum co-
 gas, etiamsi diu multumque id degustaverit :
 multo enim tempore exstruitur navis, quæ
 minimo ictu ac momento temporis conterit-
 tur. Adolescentem mansuetum tua diligat
 anima, & supra vires ne gravaveris eum, ut
 animam ipsius salves in Domino, referasque
 immarcescibilem gloriæ coronam, cum ap-
 paruerit pastorum Princeps. Undique circum-
 munitam tene domum tuam, & ne patiaris
 perfodi præmunitionem tuam : ne forte per
 foramen ingressus inimicus, domum depræ-
 detur ac spoliet, sisque ruinæ causa & au-
 ctor. Præbe indigenti, & noli dicere : non
 opus habet : ne forte indigentia nomine recta
 disciplina labefactetur. Ex quibus dispen-
 savit tibi Dominus, cura illum, ne forte tam-
 quam amoris affectu carentes atque immise-
 ricordes judicemur. Audiamus, fratres, eum
 qui ait : *Habentes alimenta, & quibus tega-*
mur, his contenti simus. Qui autem volunt di-
vites fieri, incidunt in tentationem, & laqueos,
& desideria multa, insana & nociva, quæ mer-
gunt homines in interitum & perditionem. Radix
enim omnium malorum est cupiditas. Totis vi-
 ribus honora patrem tuum, & ne irritas fa-
 cias leges ejus qui te genuit in Domino : eo
 enim modo non prævalebunt adversum te im-
 probi dæmones. Animam tuam valde coram
 Domino humilia, & gratiam invenies. Do-
 mos quippe contumeliosorum diruit Domi-
 nus ; illorum autem loco plantat mites. Ho-
 minem a peccato se avertentem conviciis ne
 excipias : neque virum in senectute sua dede-
 core afficias : etenim ex nobis quoque sene-
 scunt. Infirmum ne asperneris aut negligas :
 quoniam scriptum est : *Qui obturat aures suas,*
ne infirmum audiat, & ipse invocabit, & non
erit qui exaudiat. Odibilis in vicinia atque
 parœcia sua redditur, qui verba atque sermo-
 nes ex una domo in aliam defert : vir autem
 prudens, quietem atque silentium amat. Ne
 cellam ingrediaris fratris tui, antequam ad
 ostium pulses : non enim quieti congruit per-
 turbatio. Sagax atque intelligens Præfectus
 animas junget fratrum suorum in correptione
 & disciplina Domini : qui autem contemnit,
 detrimentum patietur. Honorem senibus de-
 fert

Gen. 29.

Sap. Sirac. 4.

1. Tim. 6.

Sap. Sirac. 8.

Proverb. 21.

ferto propter Dominum ; & ob peritiores quosdam ex fratribus ne senes ad opus compellas : nam carnes juventutis suæ in exercitatione attriverunt : & sufficit recta conscientia timenti Dominum . Non bonum est homini operari valenti , in otio panem comedere , cum dicat Apostolus : *sine onere me servavi & servabo* . Scriptum est : *Beati misericordes , quoniam ipsi misericordiam consequentur* . Proximum ne injuria affeceris , loci prætextu : non enim in columnis consistit Ecclesia , sed in hominibus : quoniam scriptum est : *Vae ei , qui multiplicat sibi quæ non sunt sua : usquequo & aggravat torquem suam graviter ? Quia repente consurgent qui mordeant eum , & vigilabunt insidiatores tui , & eris in rapinam illis* . Qui ædificat domum suam ex injustitia , testimonium avaritiæ ædificat sibi : nam omnem viam injustam oderunt sancti . Magnum in coenobio periculum est puerulus , nisi recte regatur atque instituat . Beatus autem ille , qui talem educat ex Dei præscripto ac voluntate . Non exiguum sibi damnum conciliat pastor , qui extra ovile ovium dormit : somnolentia enim pastorum , luporum est gaudium . Si sub tuis frater humiliatus sit manibus , noveris non causa timoris tui id fieri : at Domini potius memineris , propter quem & ipse sustinet , & ne divexes eum . Noli sectari lucrum , quod animæ detrimentum in se continet : quid enim anima pretiosius ? Melior est monachus pauper , vitam quietam degens cum humilitate , quam dives monachus , superbia & elatione animi tumens . Ne jurejurando te fratri obstrinxeris , sed pacem cum eo in timore Dei retine . Vide , monache , ne , dum iis , qui mundana sapiunt , placere cupis , rectum monasticæ vitæ institutum perdas ; sed in timore Dei tota die persiste . Monachus murmurator in multis detrimentum patietur : qui vero viriliter suffert , hæreditabit gaudium . Ne simus pusillanimes , carissimi : non enim semper in hac vita esse nos oportet . Quodcumque quis propter Dominum egerit , hoc totum ipsi lucro erit . Nam *esca ventri , & venter escis : Deus autem & hunc , & has destruet* . Si tibi ipsi attendas , monache , primum quidem tui ipsius miserearis : postea vero & eos qui te diligunt , gaudio afficies : dum dicat Sapientia : *Fili , si sapiens tibi fueris , sapiens eris & proximo* . Sin autem malus evaseris , solus mala exantlabis .

Intellige quod dico monache : ne foris pietatem ostendas , in cella vero te arrogantem atque superbum præbeas : ne similes reddamur sepulcris dealbatis , quæ exterius quidem apparent alba , intus vero plena sunt ossibus humanis & immunditia . In omni enim loco unus est Deus , cui sit gloria in sæcula Amen .

Repri-

A γέρσοι ἀπὸ τῆς Κύριον , καὶ ἀπὸ τῆς γνωστικωτέρας τῆς ἀδελφῶν μὴ ἀποβιάζε γέροντας εἰς ἔργον . διότι κατέτελειαν ἐν ἀσκήσει σάρκα νεότητος αὐτῶν . ἀρνεῖ γὰρ ἡ σωείδῃσι τῶ φοβερῶν τῆς Κύριον . Οὐκ ἀγαθὸν ἀνδρὶ τῶ ἐργάσασθαι δυναμῶ καὶ ἐοδίοντι ἀργῶς , τῷ Ἀποστόλῃ λέγοντος . ἀδαρῇ ἐμαυτὸν ἐτήρησα & τηρήσω . Γέγραπται . μακάριοι οἱ ἐλεήμονες , ὅτι αὐτοὶ ἐλεηθήσονται . Τὸν πλοῦσιον μὴ ἀδίκει , τὸν πῶπον περὶ φασίζόμενος . ὃ γὰρ ἐν τοῖς εὐλοῖς ἡ ἐκκλησία , ὅς ἐν τοῖς ἀνθρώποις . διότι γέγραπται . ὃς ὁ πληθύνων ἐαυτῶ τὰ ὄντα αὐτῷ , ἕως τινὸς καὶ βαρύνων τὴν κλοῖον αὐτῷ εἰσαρῶς ; ὅτι Ἰεζαΐης ἀναγένησιν οἱ δάκνοντες αὐτὸν , & ἐκνήψουσιν οἱ ἐπίβουλοι οὗ , καὶ ἔσῃ εἰς ἀρπαγὴν αὐτῶν . Οἱ οἰκοδομοὶ οἰκίαν αὐτῷ Ἰεζαΐας , οἰκοδομεῖ ἐαυτῶ μαρτύριον πλεονεξίας . οἱ γὰρ ἅγιοι πᾶσαν ὁδὸν ἀδικον ἐμίσησαν . Μέγας κίνδυνος παιδίον ἐν κοινοδίῳ , εἰάν τις ἀκυβερνησία ἐστὶν ἐν τῷ μέσῳ . ὃ ἔκζεφον δαρέσως τῷ Θεῷ , μακαριστός . Οὐκ ὀλίγῳ ζημίαν περὶ ξενεῖ ἐαυτῶ ποιμὴν κοιμώμενος ἔξω τῶ μῆνδρας τῶ περὶ βάτων . ἡ γὰρ χαρὰ τῶ λύκων , ὃ τῶ ποιμῶν ὕπνος . Εἰάν τε ταπεινῶς ὁ ἀδελφὸς ἰσχυρῶς χεῖρα σε , νόει ὅτι ἔχει ἐνεκα φόβου σε . μνησθητι οὖν ὅς Κύριος , διὸν καὶ αὐτὸς ἰσχυρῶς , καὶ μὴ αὐτὸν κακώσης . Μὴ φθάσῃ κέρδος , ζημίαν ψυχῆς ἔχον ἐν αὐτῷ . τί γὰρ ψυχῆς τιμιώτερον ; κρείσσων μοναχὸς πτωχὸς ἢ συχαζὼν μὴ ταπεινοφροσύνης , ἢ πλεῖστος μοναχὸς ῥογυῶν μὴ ὑπερηφανίας & φυσιώσεως . Μὴ σιωδήσῃς σεαυτὸν ὀρκῶ μὴ ἀδελφῷ , ὅς ἔχει ὁμόνοιαν ἐν φόβῳ Θεοῦ . Ὅρα μοναχέ , μήπως τοῖς τὰ κοσμικὰ φρονεῖσι δέλων ἀρέσαι , τὴν ἀγνογὴν τῆς μοναχῆς ἀπολέσῃς , ὅς ἐν φόβῳ Θεοῦ ἴσθι ὅλῳ τῇ ἡμέραν . Μοναχὸς γογγυσῆς πολλὰ ζημιωθήσεται . ὃ ἔνυποφέρων ἡμιόως , χαρὰν κληρονομήσῃ . Μὴ ὀλιγοψυχώμεν ἀγαπητοί , ὃ γὰρ διαπαντὸς δεῖ ἡμᾶς εἶναι ἐν τῷ βίῳ τῷ τῷ . Πᾶν ὃ εἰάν ποιήσῃ τις ἀπὸ τῆς Κυρίου , τῷ αὐτῷ κέρδος . τὰ γὰρ βρώματα τῇ κοιλίᾳ , καὶ ἡ κοιλία τοῖς βρώμασιν , ὃ ὁ Θεὸς καὶ ταύτῳ καὶ ταῦτα καταργήσῃ . μοναχέ , εἰάν προσέχῃς σεαυτῷ , πρῶτον μὲν σεαυτὸν ἐλεῖς , ἔπειτα ὃ καὶ τὰς ἀγαπῶντας σε χαροποιήσῃς . τῇ σοφίᾳ λεγέσῃς , τέκνον , εἰάν σοφὸς ἔσῃ σεαυτῷ , σοφὸς ἔσῃ & τῷ πλοῦσιον . εἰάν ὃ κακὸς ἀποβῇς , μόνος ἀντλήσῃς τὰ κακά . Νόει ὃ λέγω μοναχέ . μὴ ἔξω βλάβειαν , ἐν ὃ τῷ κελίῳ εἰρήνη . ἵνα μὴ παρομοιωθῶμεν πάφοις κεκονιαμένοις , οἱ ἔξωθεν μὲν φαίνονται λευκοί , ἔσωθεν δὲ γέμισιν ὅσα ἀνθρώπων καὶ ἀκαθαρσίας . Εἰν παντὶ γὰρ τῷ τῷ εἰς βῆν ὁ Θεός , ὃ ἡ δόξα εἰς τὰς αἰῶνας . Ἀμήν .

Τα-

Ταπείνωσον τὸ λογισμὸν τὴν ὑψηφάνίαν, ὥρην σε ἡ ὑψηφάνία ταπεινώσει· καθέλε τὸ λογισμὸν τῆς ὑψηφροσύνης, ὥρην αὐτὴ σε καθέλει· ἐκθλίβον τὴν ἐπιθυμίαν, ὥρην σε ἡ ἐπιθυμία ἐκθλίβει· μὴ οὐκ εἰδίζε ἀδελφὸν ἀκαθίστον, μήποτε τῷ αὐτῷ πάσῃ πεπείσθης. Ἐὰν καθίσθης μετὰ μεγάλας γέροντος, μὴ μόνον τὰς ἀρετὰς αὐτοῦ ἐκδιηγῇ, ἀλλὰ καὶ τὸ βίον διαμιμῇ· τὸ γὰρ σοι ὠφέλιμον. Μοναχέ, ἐν ἀρχαίῳ μακροθύμῳ, πάντα γὰρ δυνατὰ τῷ Κυρίῳ. Ἀρχάριος ὅς ταπείνωσιν μισῶν, ὅτι οὐκ ἔχει κατὰ τὸ ὑπεναντίον ὁ ποιῶν πολλὰ σωτηριώδη. Ὁ ὀρεγόμενος ἀναπαύσεως σαρκικῆς, πεποιεῖται ἑαυτῷ ὀδύνας πολλὰς· ὁ δὲ μακροθύμος σωθήσεται. Σιωπὸς ἡγούμενος οὐκ ἔχθρὸς διακρίνεται ἀμφιλογίαν ἀρχαίῳ μετὰ μείζοντα αὐτοῦ· καὶ ὁ γνωστὸς τὴν ἀκρίβειαν τῆς πράξεως ἔξερευσθαι, καὶ ἐν φόβῳ Κυρίου μεσάσθαι αὐτὸς. Ὁ πληθύνων λόγους ἐν κοινοβίῳ, πληθύνει μάχας καὶ μίσος ἑαυτοῦ· ὁ δὲ τηρῶν τὸ στόμα αὐτοῦ, ἀγαπηθήσεται. Καλὴ ἡ ὑπακοὴ ἡ κατὰ Θεὸν γινομένη ἀγαπητοί· καὶ ἐν τῷ γινώσκῃ τὴν ὑπακοὴν ἐν τῇ διαρεσῇται ὁ Θεός· ἡ ὑπακοὴ ἡ διὰ τὸ Θεὸν γινομένη πλήρης ἐστὶ τῆς ἀγιασμῆς ἕως θανάτου. Ἀγωνίζεσθαι τὴν ψυχὴν σου, καὶ μὴ ἐντραπήνεις εἰς πᾶσιν σου· ἐστὶ γὰρ ἀσχύνη ἐπάγουσα ἁμαρτίαν· καὶ ἐστὶν ἀσχύνη, δόξα καὶ χάρις. Ἀγαπητέ, ἐὰν πεπείσθης ἐν ἀρρώστια, μνησθῇτι τὸ λέγοντος· τέκνον, μὴ ὀλιγώρει παθεῖας Κυρίου, μηδὲ ἐκλύει ὑπὲρ αὐτοῦ ἐλεγχόμενος· ὃν ἀγαπᾷ Κύριος, παθεύει· μαρτυροῖ δὲ πάντα ὑπὸν, ὃν πεπείσθης. Ὁ κατακεκλεισμένος ἐν τῇ φυλακῇ, καὶ δοκῶ ἀνταρῆναι κατὰ τὸ βασιλέως, τί ἄρα ὠφεληθήσεται; ὁ δὲ προσπίπτων καὶ περικαλῶν, ὅπως μᾶλλον οἰκτιρηθήσεται. Ἀδελφός ἡσθένεσέ ποτε, καὶ εἶπεν ἐν ἑαυτῷ· οἱ μοι τῷ ἁμαρτωλῷ, ὅτι ἐν τῷ τῷ πάσῃ μέλω παλαστήσθαι· καὶ ὑγιὲς γινόμενος, ἐπὶ ἡλθεν αὐτῷ πάλιν ἕτερον πάθος τὸ ἑσπεριότερον χαλεπώτερον, καὶ πάλιν τὸ αὐτὸν λόγον εἶπε· πλὴν ἀνθρώπων ταχὺ οὐκ ἔξεφανε τὸ πόνον αὐτοῦ, ἀλλὰ πᾶς Κύριος ἐξήτει οἰκτιρμὰς τῆς πρὸς ἑαυτὸν ὑγιείας ἐκ νόσου, καὶ ἔξ ἀσθενείας ἰσχύος. Ἐὰν πνεῦμα ἀκηδίας ἔλθῃ ἐπὶ σε, οἶκόν σου μὴ ἀφῇς, ἀλλὰ διὰ τὴν ὑπομονὴν ἀντίστα πρὸς αὐτήν· μὴ σε πείσῃ ὁ λογισμὸς λέγων· μέταρον ἀπὸ τόπου εἰς τόπον· ἐὰν γὰρ συγκαταθήσῃς τῷ τῷ λογισμῷ, ὁ καρτερήσῃς πρότερον· γέγραπται, ἐν τίνι κατορθώσῃ νεώτερος τὴν ὁδὸν αὐτοῦ; ἐν τῷ φυλάξασθαι τὸς λόγους σου. Ἐν τῷ σωζέσθαι μάλιστα ὁ σιωπῶν ἀνασπρόμενος ἀδελ.

A Reprime porro cogitationem superbiæ, priusquam te superbia deprimat. Destruere cogitationem arrogantiam, antequam ipsa te subvertat. Effringe & contere concupiscentiam, priusquam te concupiscentia elidat ac conterat. Ne fratri suam instabilitatem improperaveris, ne forte & tu in idem vitium incidas. Si apud magnum aliquem senem resederis, non solum ejus virtutes enarra, sed & vitam imitare: hoc enim tibi utile erit. Erga novitium patiens & longanimis esto, Monache: omnia enim Domino sunt possibilia. Novitius autem humilitatem averfens, scutum contra adversarium non tenet: talisque varie conteretur. Qui carnalem requiem appetit, multos sibi dolores acquirit: at qui longanimis est, salvabitur. Prudens atque intelligens Præfectus non contemnet audire sermonem dubium novitii cum seniore ejus: & peritus, atque discretus certitudinem rei indagabit; ipsosque in timore Domini conjunget atque componet. Qui in cœnobio sermones multiplicat, contentiones & odia sibi accumulat: at qui servat os suum, diligitur. Bona obedientia, carissimi, quæ propter Deum præstatur: & in hoc cognosce obedientiam, quæ est grata & accepta Deo. Obedientia, quæ propter Deum suscipitur, plena sanctificationis est usque ad mortem. Pro anima tua decerta, & ne confundaris in casu tuo: est enim confusio adducens peccatum, & est confusio adducens gloriam & gratiam. Si in ægitudine aliquam incideris, carissime, memineris dicti illius: *Fili, noli negligere disciplinam Domini, neque fatigeris, dum ab eo argueris: quem enim diligit Dominus, corripit; flagellat autem omnem filium, quem suscipit.* Qui carceris custodia conclusus, videtur repugnare Regi, quid tandem proficere poterit? At qui procidit coram eo & obsecrat, hic potius misericordiam consequetur. Frater quidam aliquando ægrotavit, & intra se dixit: vix mihi peccatori, quoniam in hoc morbo inveterasceam. Et sanitati cum jam esset restitutus, invasit eum alius rursus morbus priore gravior atque molestior, & denuo eundem sermonem protulit. Verumtamen homini celeriter suum non manifestavit dolorem, sed a Domino commiserationem requirebat, qui ex morbo sanitatem, & ex infirmitate robur ac vires præbet. Si spiritus tœdii atque ignaviae te invaserit, domum tuam ne relinquant, at per patientiam ei resiste. Ne tibi cogitatio persuadeat, dicens: Transfer te ex uno loco ad alium: nam si cogitationi isti consenseris, nunquam tolerabis. Scriptum quippe est: *In quo corrigit adolescentior viam suam? in custodiendo sermones tuos.* In hoc salvatur maxime, qui una versatur cum fratribus. Possidere autem

Proverb. 3.

Psalm. 118.

ὡς ἀπαύδης ὡς ἀπαύδης. ἀδελφὸς εἶρηκεν, ὃ πα-
 ρατιρὲς ἡμῶν πρᾶγμα τὸ κρεωφανίας· πᾶν γὰρ κτί-
 σμα Θεοῦ καλόν, καὶ ὅθεν ἀπόβλητον, μετ' ὀχρησίας
 λαμβανόμενον· ἀγιάζεσθαι γὰρ λέγει λόγος Θεοῦ ἐν τεύ-
 ξεως. Ἀλλ' ὅτι γέγραπται, ὃ συμφέρει ἀφρονι βυφᾶν·
 ἀπαυδυσία ἐστὶ μοναχῶ ἐσθίειν τὰ ζῶα. Τῶν κλα-
 σμάτων ὡς τε δεινῶν, μὴ ἔσθῃεν τὰ κλάσματα·
 ὃ γὰρ Κύριος εἶπε τοῖς ἐαυτοῦ μαθηταῖς, σιναγα-
 γὴν τὰ περιβάλλοντα κλάσματα, ἵνα μὴ ἡ πόλις.
 Ἀγαπήτε, ἐὰν ἀδελφὸς ἡγήσῃς χωρισθῆναι τὸν
 αὐτὸν, καὶ μὴ ταῦτα μεταμεληθεὶς βεληθῇ ὑποσρέ-
 ψαι, σὺ μὴ κώλυε, ἀλλὰ μᾶλλον συμπροκαλεῖ· ὃ
 γὰρ οἶδας τί τέξεται ἢ ἐπίσσει. ὃ δὲ ἵνα ἔσθῃεν τὰς
 ποιήτας, ὡς ἐμπαχθέντας, ἀλλὰ μᾶλλον δεῖ ἀντι-
 λαμβάνεσθαι ὡς ἔσθῃ ἀδελφείας ἀναλαβόντας. Ἐὰν οἱ-
 κῆς μὴ ἀδελφῶν, μὴ γίνῃ ἀφορμὴ ἵνα χωρισθῇ τὸ
 ἀδελφότητος, ἵνα μὴ κείνη ἐν ἐκείνῳ τῷ κόσμῳ.
 Φυλάττω σφόδρα ὅτι μὴ σκανδαλίσαι ἵνα. καὶ ὃ μὴ
 ἀφορισθῇ ἐκ τῆ βασιλείας τῆς ἐρανῶν, μὴ τῆς ποιή-
 των τὰ σκάνδαλα. Ἐὰν κακῶς ὁ ἀδελφός σου, συγ-
 κοπίασον αὐτὸν, ἵνα ἀξιώσῃς ἀκῆσαι τὸν Κύ-
 ριον ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ· ὃ ἐν τῇ τῶν ἀδελφῶν με-
 τὰ ἐλαχίστων ἐποίησας, ἐμοὶ ἐποίησας. Ὁ ἀμελῶν
 ἀδελφὸς πρὸς γίγνεται τὸ παυδύνοντα, καὶ ὃ ἐπιχαίρων
 πῶμα ἀδελφῶ ἐαυτοῦ, πεσεῖται πῶμα ἑαυτοῦ. Μὴ
 εἴπῃς, σήμερον ἀμαρτάνω καὶ αὖτις μετανῶω· ἀλλὰ
 μᾶλλον σήμερον μετανῶσωμεν· ὃ γὰρ οἶδαμεν εἰ κα-
 ταλαμβάνομεν αὖτις. Ἀγαπήτοι, ἡμερτήκαμεν,
 μετανῶσωμεν· δέχεσθαι γὰρ ὁ Κύριος τὴ μετάνοιαν τῶν
 ἐν ἀληθείᾳ μετανοούντων. Μὴ εἴπῃς μοναχῇ, ὡς
 πόλεμος, καὶ σένωσις, καὶ πάρα ἐκεῖ δὲ ἀνάπανσις ἐ-
 ἀμελεινία. Τίς γὰρ ὅστις ὁ πολέμῳ ἡμᾶς ἐὰν οἶδας;
 ὃ καὶ ὃ ἐχθρὸς ἡμῶν ὁ Διάβολος; ἀκε πειρᾶσθαι ἡ
 λέγει ἐν τῷ Γ'· καὶ εἶπεν ὁ Κύριος τῷ Διαβόλῳ, ὃ
 πύθεν σὺ ἐρχῇ; τότε εἶπεν ὁ Διάβολος ἐναντὶ τῷ Κυ-
 ρίῳ, ἀπορροῦθαι τὸ ὑπὲρ ἐρανόν, καὶ ἐμπεπατή-
 σαι τὸ σύμπαν, πάρεμι. Γίνωσκε οὖν ὅτι ὁ ἐρα-
 νὸς ὑψηλότερός σου ἐστίν, ὅπως δὲ ἀνὰ πόρῳ θῇς, ἐμ-
 μείνον οὖν ἐν ᾧ ἐκλήθης τόπῳ, καὶ ἀντίστα τῷ Δια-
 βόλῳ, καὶ φέρεται ἀπὸ σου. καὶ ἐγγισον τῷ Θεῷ, καὶ
 ἐγγίῃ σοι. Ὁ ἀγαπῶν χρυσίον, ὃ δεικνύσεται·
 ὃ δὲ ἀγαπῶν τὸν Κύριον, ἐνδοξασθήσεται. Ὁ δὲ πέ-
 ποιθῇ ἐπὶ χρυσίῳ, πεσεῖται· ὃ δὲ πεποιθὼς ἐπὶ
 Κυρίῳ σωθήσεται. Οὐαὶ ὃ ἐισέλθῃ ἀπιστία, ἀφο-
 βία, ἀγνωσία, ἀφροσύνη, καὶ ἀνάδεια· ὅτι μερὶς ἀλώ-
 πεκος ἐστὶ. Μακαρία ἡ ψυχὴ, ἐν ᾗ φόβος Θεοῦ
 ἐνοικῇ ἐν αὐτῇ· ὃ δὲ ἀρεσκὴ δαλύνει δεσπότη ἐνὶ,
 δαλύνει πολλοῖς· καὶ ὃ μὴ ἀνεχόμενος ὑποταγῆ-
 ναι ἡγεμῶν ἐνὶ, ὑποταγήσεται πολλοῖς εἰ ἀφ-
 φ-

A cias, velut immodestus & immorigeratus.
 Frater dixit: non ex observantia superstitionis
 repudio esum carniū: omnis enim creatura
 Dei bona est, & nihil rejiciendum quod cum
 gratiarum actione percipitur: sanctificatur
 enim per verbum Dei, & orationem. Sed
 quia scriptum est: *non conducunt imprudenti*
atque insipienti deliciae: inscientia & immode-
 stia est monacho vesci animalibus. Ubi ap-
 posita sunt fragmenta, ne fragmenta contem-
 feris: jussit enim Dominus discipulis suis, ut
 colligerent, quæ superfuerant fragmenta, ne
 quid ex illis periret. Carissime, si tentatione
 victus frater recedat e loco suo, & postea
 poenitentia ductus cupiat postliminio reverti,
 tu vide ne impedias, sed potius ad id cohort-
 teris: ignoras enim, quid superventura pariat
 dies. Non oportet autem tales spernere,
 tamquam illusos; at potius convenit eos sus-
 cipere ab infirmitate jam liberatos. Si inter
 fratres habitaveris, cave ne occasionem ali-
 cui praebeas discedendi a fraternitate, ut non
 in mundo illo judiceris. Evita vehementer,
 ne cuiquam sis offendiculo ac scandalo, ut
 non cum scandala facientibus a regno coelo-
 rum segregeris. Si debilitate aliqua frater
 tuus laboret, subleva & adjuva eum, ut me-
 rearis audire a Domino in die illa: *Quod uni*
fecisti ex his fratribus meis minimis, mihi feci-
sti. Qui negligit infirmum, exacerbat prae-
 ceptorem: & qui gaudet in lapsu fratris sui,
 gravi casu corruet. Ne dixeris: hodie pecco,
 & cras poenitentiam agam: quin potius hodie
 poenitentiam agamus: nescimus enim an ad
 crastinum perventuri simus. Peccavimus,
 dilectissimi? resipiscamus ac poenitentiam
 agamus: suscipit enim Dominus eorum poeni-
 tentiam, qui in veritate resipiscunt. Cave
 dixeris, monache, hic bellum est & angustia;
 ibi autem requies & securitas. Quis enim
 est qui oppugnat nos, si nosti? nonne inimi-
 cus noster Diabolus? Audi igitur quid apud
 Job dicatur: *Et dixit Dominus Diabolo: unde*
tu advenis? Tunc dixit Diabolus in conspectu
Domini: Postquam peragravi eam quæ sub celo
est, & obambulavi universam, adsum. Cogi-
 ta igitur coelum supra te esse, quocumque
 abieris. Permane ergo in quo vocatus es lo-
 co, & resiste Diabolo, & fugiet a te: & ap-
 propinqua Deo, & appropinquabit tibi. Qui
 amat aurum, non justificabitur: at qui dili-
 git Dominum, benedicetur. Qui confidit
 in auro, cadet: at qui in Domino confidit,
 salvabitur. Væ ei, cujus animum subit perfi-
 dia, temeritas, ignorantia, insipientia, &
 imprudentia: quoniam pars vulpis erit. Bea-
 ta autem illa anima, in qua timor Dei inha-
 bitat. Cui non placet ministrare Domino uni,
 is serviet multis: & qui non vult subesse prae-
 fe-

1. Tim. 4.

Proverb. 19.

Joan. 6.

Matth. 25.

Proverb. 27.

Job. 2.

Jacob. 4.

Sap. Sirac. 31.

fecto uni, subijcietur multis per diversa loca: & qui non insistit uni manuali operi, in promiscuis operibus conteretur. Qui nimio vestium cultu delectatur, nocet animæ suæ: nam sunt uosæ ac pretiosæ vestes animam monachi coarguunt atque vituperant; vilia autem vestimenta monacho conducunt. Dedecori monacho est superbia, audacia, stoliditas, indiscretio, iracundia, imprudentia. Turpis est monacho oculus vagus atque distractus: oculus enim vagus dolores multos conciliat sequenti ipsum. Nisi ab oculorum te distractione continueris, temperantiæ ac pudicitiae fulcos non rectos ages. Vituperium homini est vino inebriari: & cum multos viderim, neminem similem ei reperio. Monachus, qui in propriis gloriatur viribus, primus ipse imprudens est ac demens. Confusio est ac improprium monacho, in propria gloriari potentia. *Qui gloriatur, in Domino gloriatur.* Insipiens in risu extollit vocem suam: insipientissimus vero, qui inambulans movet ac ventilat inordinate humeros suos, simul & brachia. Insolentiæ signum est in monacho, sinistram partem camisii sui indecenter assumere: at qui bene morigeratus est, in cunctis religiose verecundeque aget. Perniciosum homini vitium est, usitata sibi reddere juramenta in ore suo. Noli adsuescere juramenti in ore tuo, ut non multiplicentur ignorantia tua, & pro iustitia tibi peccata coacerves. Gloria monacho timere Dominum, & observare mandata ejus. Gloria monacho humiliare seipsum, & submittere se parvis pariter ac magnis. Gloria monacho est discretio, & humilitas animi. Gloria monacho est injuriæ ac malorum oblivio, nec non patientia, & sobrietas atque vigilantia ad omne opus bonum. Ne senem despexeris, si ad labores solitariae vitæ venire voluerit: etenim Dominus eos qui ad undecimam horam accesserant, non rejecit. Ignoras enim, an forte vas electionis sit iste. Si superbiam amaveris, eris pars dæmonum: si autem humilitatem dilexeris, eris pars Christi Domini. Si avaritiam amaveris, vacuus & inanis hinc abibis: at si voluntariam paupertatem dilexeris, divitiis coelestibus non privaberis. Si passionem memoriæ injuriarum in corde tuo occultaveris, domicilium eris iracundiæ & ignorantia, tristitia pariter atque doloris: & aspectus faciei in te immutabitur. Viæ enim, inquit, eorum qui injurias memoria tenent, in mortem sunt. Vir alte sapiens plurimum contristabitur: at qui humiliter sentit, in Domino semper lætabitur. Superbia honorem omni tempore requirit: at humilitas neque in gloria effertur, neque in ignominia angitur: nam mercedem a Domino expectat. Qui memoriam injuriarum abscondit in corde suo,

I. Cor. I.

Matth. 20.

Proverb. 12.

A φόρες πόρες · καὶ ὁ μὴ ἐμμελῶν ἐν ἐργοχείρῳ ἐνὶ σωτηρίῳ· οὐκ ἐστὶν ἐν ἀγαθοῖς ἔργοις. Οὐ καλῶς πίζων ἑαυτὸν, βλάπτει ψυχὴν ἑαυτοῦ. ἱμάτια ὧ πολυτελῇ μωμῇ ψυχὴν μοναχῷ. ἱμάτια δὲ ὀτελῇ ὠφελεῖ τὸν μοναχόν. Μῶμος πονηρὸς μοναχῷ, ὑψηφάνια, θρασυτία, ἀναστροφή, ἀνιδεία, ἀδιακρίσία, ὀξύχολία, ἀφροσύνη. Μῶμος μοναχῷ, ὁφθαλμὸς μετέωρος. ὁφθαλμὸς ὧ μετέωρος συνάγει ὁδύνας πολλὰς τῷ Ἰσακὸς θένει αὐτοῦ. Ἐὰν μὴ ἐγκρατεύσῃ τὸ μὴ ῥέμβεσθαι τοῖς ὁφθαλμοῖς, ὁ μὴ ὁρῶσις τῆς αὐτοῦ λακας τὸ σωφροσύνης. Μῶμος ἀνδρὶ μεθύσκεσθαι ἐν οἴνῳ. πολλὰς ἰδὼν, ἔχῃ ὁμοίωσα αὐτοῦ. μοναχὸς ὁ καυχώμενος ἐν τῇ ἰδίᾳ ἰσχύϊ, ὡς ὁφθαλμὸς ἀφρων. αἰσχύνῃ καὶ ὄνειδος μοναχῷ, καυχᾶσθαι ἐν τῇ ἰδίᾳ δυνάμει. ὁ καυχώμενος, ἐν Κυρίῳ καυχᾶσθαι. ἀφρων ἐν γέλωτι ὑψοῖ τὴν φωνὴν αὐτοῦ. ἀφρονέστατος δὲ ὁ ἐμπατιστῆς, καὶ σεῖων ἐμπαδῶς τῆς ὥμης αὐτοῦ, ἅμα δὲ καὶ τῆς βραχίονας. Σημεῖον ἀπαγευσίας ἐπὶ μοναχῷ, ἀναλαβεῖν τὸ ἀεισερόν μέρος τῆς καμαρίσας αὐτοῦ ἐμπαδῶς. ὁ δὲ πεπαγευσμένος, ἐν παντὶ ἀλαβηθήσεται. Ἀναγκαστὸν πάθος ἀνδρὶ, ἐδίξεν ὅρκους ἐν στόματι αὐτοῦ. Μὴ ἐδίξῃς ὅρκους ἐν τῷ στόματί σου, ἵνα μὴ πληθυνθῶσιν αἱ ἀγνοαί σου, καὶ ἀντὶ δικαιοσύνης, ἀμαρτίας σωθῇς ἑαυτοῦ. Δόξα μοναχῷ, φοβεῖσθαι τὸν Κύριον καὶ τηρεῖν τὰς ἐντολάς αὐτοῦ. Δόξα μοναχῷ, ταπεινῶν ἑαυτὸν μικροῖς τε καὶ μεγάλοις. Δόξα μοναχῷ, ἀγκύρις καὶ ταπεινοφροσύνη. Δόξα μοναχῷ, ἀμνησικακία καὶ ὑπομονή, ὅτι νῆψις εἰς πᾶν ἔργον ἀγαθόν. Μὴ ἔξθῃς γέροντα, εἰὰν βεληθεῖν ἐλθεῖν εἰς τὸ κόπον τῆς μοναδικῆς βίης. καὶ γὰρ ὁ Κύριος τῆς πατρὸς τὴν ἐνδεκάτῃ οὐκ ἀπεβάλετο. ὁ γὰρ οἶδας μὴποτε σκευὸς ἐκλογῆς ὅστις ἔπος. Ἐὰν ἀγαπήσῃς ὑψηφάνιαν, ἔσῃ μεεὶς δαυμόνων. εἰὰν ἀγαπήσῃς ταπεινοφροσύνην, ἔσῃ μεεὶς τῶν δεσποτέρων Χειρῶν. Ἐὰν ἀγαπήσῃς τὴν φιλαργυρίαν, κενὸς πορεύσῃ ἐντεῦθεν. εἰὰν ἀγαπήσῃς τὴν ἀκτιμοσύνην, τὸ ἔρανος πλέτῃς ἐξερηθῇ. Ἐὰν κρύψῃς ἐν τῇ καρδίᾳ σου πάθος μνησικακίας, ἔσῃ οἰκητήριον θυμῷ καὶ ἀγνωσίας, ἅμα δὲ καὶ τῆς λύπης, καὶ ἡ ὄρασις τῶν παροσώπων ἀλλοιωθήσεται ἐπὶ σε. Οἱ δὲ γὰρ, φησὶ, μνησικακῶν εἰς θάνατον. Ὑψηλόφρων ἀνὴρ πολλὰ λυπηθήσεται. ὁ δὲ ταπεινόφρων ἀφρανθήσεται ἐν Κυρίῳ διαπαντός. Ἡ ὑψηλοφροσύνη ἐν παντὶ καμρῶ τιμὴν ἐπιζητεῖ. ἡ δὲ ταπεινοφροσύνη ἔτε ἐπὶ δόξης ἐπάρεται, ἔτε ἐπὶ ἀδοξίᾳ ἀδημονεῖ. τὸ γὰρ μισθὸν ὧς Κύριος ἀπεκδέχεται. Ὁ κρύπτων μνησικακίαν ἐν καρδίᾳ αὐτοῦ, ὁμοίος ὅστις τῷ

τρέ-

τρέφοντι ὄφιν ἐν κόλπῳ αὐτοῦ. Μὴ δὲ λύπῳ σὴ καρδίᾳ, ἢ γὰρ ὁ κόσμος λύπη θάνατον κατεργάζεται, ἢ ὁ Θεὸς λύπη ζωῆς αἰωνίου πορθέενός σοι γένηται. Ζήτησον τὸ Κύριον, ἀγαπήτε, ἐν ὅλῃ τῇ δυνάμει σας, ἵνα σας σώθῃ ἡ ψυχὴ, καὶ κακία μὴ ἀυλίζέτω ἐν τῇ καρδίᾳ σας. Ὡς ὅτι κατὰ ῥάκτις ἀποσρέφει ὁρμὴν ὑδάτων, ἔτσι κακία ἀποσρέφει γνώσιν ἀπὸ καρδίας. Ἐὰν διώξῃς τὸ δίχαμον, καταλήψῃ καὶ ἐνδύσῃ αὐτὸ, ὡς ποδήλειον δόξης. Μοναχὸς ἐμπελεόμενος τῷ βίῳ πραγματείαις πολλὰ ζημιωθήσεται· ὁ δὲ ὑποταγὴν τοῖς ἀσκητικοῖς νόμοις ἔζημιωθήσεται. Ὁ μεταστρέφας τὸ ἑαυτοῦ λογισμὸν εἰς τὰ κοσμικὰ μὲν τὴν ἀποταγὴν καὶ ἀναχωρησιν ἔβίβει, τῷ ἀνακείροντι ἑαυτὸν ὁδὸν διαφέρει. Ὁ δοκῶν ἐμπαῖζειν ἐν ἀμφοτέροις ἑαυτὸν ἀπατᾷ· γέγραπται γὰρ, Θεὸς ἔμυκτηρίζεται· ὁ γὰρ ἐὰν παύρῃ τις, τὸ καὶ θείας. Μοναχέ, μὴ περιβλέπῃς ἐν ῥύμας πόλεως, μὴ δὲ ἀποπλανῇ ἐν τῇ πλεονείᾳ αὐτῆς, μήποτε σιωπῇ σου σιωπῆς ἀντήμα, καὶ ὀλιωθῇ ἡ ψυχὴ σας εἰς ἀπώλειαν. Τὸ ἔπαρμα ἔκτυφλοι ὀφθαλμοὺς διανοίας· ἡ δὲ ταπεινότης ἐν ἀγάπῃ φωτίζει αὐτὸς· διδάξει γὰρ πρᾶξις ὁδὸν αὐτοῦ. Ἀδελφε, ἐπὶ ἱλυῶ τῇ μὴ ἐπιβήσῃ, καὶ ἀπὸ ἀνδρῶν ἐν ἀφοβίᾳ περιπατῶντων μακρύνων σεαυτὸν. Δεινὸν ἀνδρὶ πεποιθέναι ἐφ' ἑαυτῷ· ὁ δὲ ἐλπίζων ἐπὶ Κυρίῳ σωθήσεται. ὁ καλωπίζων ἱμάτια ἑαυτοῦ ὑπερήφανος ἔσται· μοναχὸς δὲ ὑπερήφανος αἰὲς ἀπέρυγος. Μοναχὸς ταπεινόφρων, κῆφος δρομεύς, καὶ ὡς περ εὐφοχὸς πόσις. Ὡς ὅτι γὰρ λεπιδὴ καὶ δαμάζει ὁ σίδηρος πάντα, ἔτσι καὶ ἡ κατὰ Θεὸν ταπεινότης τὰς μηχανὰς ἔχθρει. Ὁν τρόπον γὰρ βήναυλον βηνάπει καὶ ὄπλον στρατιώτῃ, ἔτσι τῷ μοναχῷ ἡ ταπεινότης. Ἀδελφε, ἀπεῦσον βαδίζειν ἐκείως ἐν τῇ στενῇ ὁδῷ καὶ τεθλιμμένη, πρὶν βαδίσῃς ἀκείως ταύτῃ τὴν στενοτέραν. Καύχημα ἀνδρὶ κοσμικῷ ἐν τῷ προείναι, τῷ δὲ μοναχῷ ἐν τῷ μὴ ὑπερβάνειν τὴν φλιάν τῆς οἰκῆς ἑαυτοῦ ἐν τῷ λογισμῷ. Ἀκρε ἀγαπήτε. ἀθλητὴς ἀγωνιζόμενος τὸ σῶμα αὐτοῦ σφίγγει, καὶ σὺ σφίγγει τὸ σῶμα ἀπὸ τῆς πλεονείας, καὶ ἔξεις ἀνάπαυσιν. Ὡς μέγας, φησὶν, ὁ δύνων σοφίαν, ἀλλ' ὅτι ἔστιν ὑπὲρ τὸ φοβούμενον τὸ Κύριον. Ὡς μέγας ὁ ἐναρξάμενος, ἀλλ' ἔχ' ὡς ὁ ὑπομείνας. Ὡς μέγας ὁ πρῶτος, ἀλλ' ἔχ' ὡς ὁ τελέσας. Μὴ ἀγάπα σαρκικὴν ἀνάπαυσιν, ἵνα μὴ εὐρύς ἐν αὐτῇ ζημίαν πνευματικὴν. Μὴ περιεργάζῃς τὰ μὴ σὰ, ἵνα μὴ τὰ σὰ ἀπολέσῃς. Εἰς ἀμετρον ἐργασίαν μὴ δίωκε σεαυτὸν, πάντα γὰρ ἐν μέτρῳ καὶ κατὰ τάξιν ποιεῖν καλὸν καὶ ὠφέ-

A similis est ei, qui in sinu suo serpentem nutrit. Ne cor tuum dolori atque tristitia tradas: nam sæculi tristitia mortem operatur; quæ autem secundum Deum tristitia est, vitam tibi æternam conciliabit. Quære Dominum, carissime, totis viribus tuis, ut salvetur anima tua; & malitia ne demoretur in corde tuo. Nam sicut catara-cta impetum avertit aquarum, ita malitia cognitionem atque scientiam a corde removet. Si quod justum est, confectatus fueris, comprehendes & indues illud, tamquam vestem talarem gloriæ. Monachus sæcularibus rebus implicatus, multis damnis afficietur: qui vero labores asceticos sustinet, detrimentum nullum patietur. Qui mentem ac cogitationem suam, post vitæ renuntiationem atque secessum, ad sæcularia convertit, ab eo, qui seipsum detondet, nihil differt. Qui putat se in utraque re ludere, seipsum seducit ac decipit. Scriptum quippe est: *Deus non irridetur. Quod* Galat. 6. *enim quis seminaverit, hoc & metet.* Noli circumspicere, monache, per vicos civitatis: neque oberraveris in plateis ejus, ne forte casu aliquid tibi occurrat, & labatur anima tua in perditionem. Elatio oculos mentis excæcat: at humilitas in caritate eos illuminat: docebit enim mites vias suas. In volutabrum luti, frater, ne ingrediaris, & a viris timoris Dei expertibus longius recede. Malum & periculosum est viro confidere in seipso: qui autem sperat in Domino, salvabitur. Qui sua exornat vestimenta, superbiæ obnoxius erit: monachus vero superbus, velut aquila est absque pennis. Monachus modestus ac humilis, levis & celer est cursor, & tamquam sagittarius jaculandi peritus. Nam sicut omnia ferrum attenuat ac domat: ita & quæ secundum Deum est humilitas, conatus & machinas inimici reprimat. Quemadmodum enim venabulum venatori, & scutum militi: sic etiam monacho est humilitas. Stude, frater, sponte in angusta & arcta via ambulare, antequam invitatus aliam ea angustiore ingrediaris. Gloria viro sæculari est in prodeundo: Monacho autem, in non transgrediendo limen domus suæ mente ac cogitatione. Ausculta, carissime. Athleta decertans os suum obstruit: & tu a superfluis os tuum occlude, & habebis requiem. Quam magnus, inquit, qui nactus est sapientiam: at non est major eo, qui timet Dominum. Quam magnus, Sap. Sirac. 25. qui incepit: at non ut is, qui perseveravit. Quam magnus, qui est primus: sed non ut is, qui perfecit. Noli carnalem amare requiem, ne in ipsa damnum spiritale invenias. Noli curiose sectari ea, quæ non sunt tua, ne quæ tua sunt, deperdas. Ad opus immoderatum atque immensum ne te ipsum impellas: nam cuncta debito modo atque mensura & ordine

agere præclarum est & utile. Qui in corde suo timorem Dei non possidet, quamvis mel & lac quotidie comedat, quiescere non poterit: vir autem fidelis generose ac strenue omnia suffert. Permane in suavi iugo Domini, ut molestum & grave mundi huius jugum effugias. Cellam fratris tui cave frequentes. Si librum utilem habeas, & fratrem illo uti velle audias, sine invidia præbeto ei: tu autem, carissime, studiose re tibi commodata utere, camque suo domino in pace redde. Quod si cœnobii librum in tua cella teneas, ne per contemptum projicias illum, sed studiose complicatum serva atque custodi eum, tamquam Dei esset. Monachus temerarius Præfectum & fratres confundit: at sapiens reverebitur eos. Temperantia carnem macerat: at voracitas mentem crassam reddit. Non præbet patientiam in cella monacho, quod non gravate constitutum opus suum efficiat: sed timor Dei, & mortis atque poenarum recordatio. Satiuse est insistere operi, & orationi, divinarumque scripturarum meditationi, quam tempus deperdere, & verbis otiosis vacare, unde detractio oritur. Noli fratrem tuum irrisionibus tentare, ne in necessitates atque angustias ipse conjiciaris: scriptum est enim: Qui irritat aliquem verbis, non salvabitur. Qui propria seipsum temeritate odibilem reddit, a quo amabitur? & qui diligit eos, qui ipsum diligunt, quam mercedem habebit, cum dicat Dominus: nonne & pectores hoc faciunt? Vir fervidus turbabit animas fratrum: at qui in caritate patiens est atque longanimis, timet Dominum. Juniorem laboriosum ne nimis oneres: & cum sene stulto ne incedas: sapientes vero senes post Deum sunt fratrum firmamentum. Magnum virtutis opus est continentia oculorum, ventris, & linguæ: at si cumuletur benignitate & misericordia, ut lampas fulgebit. Quemadmodum qui bonum aliquod sibi ipsi in thesaurum recondit: ita vir qui celebrat ac laudat proximum in absentia sua. Dominum time, & bona hæreditabis: vias autem peccatorum ne ingrediaris; justorum vero semitis infiste. Si justitiæ vias amaveris, vitam æternam invenies. Si amaveris quietem, navigationem tuam in tranquillitate perficies. Si silentium amaveris, a pluribus diligeris. Si averteris oculos tuos, ne videant vanitatem, mundas cogitationes invenies. Si continentiam amaveris, fornicationis dæmonem refrænabis. Si amaveris paupertatem, avaritiæ dæmonem in fugam convertes. Qui aurum in cella sua recondit, thesaurizat sibi passionem superbiæ & inobedientiæ: at qui orationes & eleemosynas sibi thesaurizat, in Deo ditabitur. Alii possessiones & pecunias sibi

Matth. 5.

Psalm. 118.

A ὠφέλιμον. Ὁ μὴ κεκτημένος φόβον Θεοῦ ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ, καὶ φάγη μέλι καὶ γάλα καὶ ἐκάστην ἡμέραν, ἢ συχαίᾳ ἢ δυνάμει. Ἄνθρωπος δὲ πιστὸς ἡσυχῶς ὑποφέρει. Ἐμμενε ἐν τῷ χηρῷ ζυγῷ τῷ Κυρίου, ἵνα φέρῃ τὸ ἄχρηστον καὶ βαρὺν τὸν κόσμον τέττατον ζυγόν. Εἰς κεμίον ἀδελφὸς σε μὴ πύκναζε. Ἐὰν ᾖ σοι βιβλίον χηρῶν, καὶ ἀκέραιον ἀδελφὸς βέβληται χηρῶν τέττατον, ἀφιδόνως παρέχε. Σὺ δὲ ἀγαπῇτε, χηρῶν ἐπιμελῶς τῷ πρᾶγματι, καὶ ἀπόδος τῷ κυρίῳ αὐτὸ ἐν εἰρήνῃ. Ἐὰν χῆς βιβλίον τὸ κοινοβίον ἐν τῷ κεμίῳ σε, μὴ περιρίπτῃς αὐτὸ καταφρονεῖν, ἀλλὰ φύλαξον, περιπύσσων ἐπιμελῶς, ὡς τὸ Θεὸς ὢν. Θρασὺς μοναχὸς καταχύνει ἡγούμενον καὶ ἀδελφόν. ὁ δὲ σοφὸς δὺλαβηθήσεται. Ἐγκράτεια τῇ τὴν σάρκα, ἢ τὴν πολυφαγίᾳ παχύνει καὶ τὴν ἀσθενεῖαν. Οὐκ ἐν τῷ ἀδελφῷ ἔκτελει τὸ σύνταξιν τῶν ἔργων δίδωσι τῷ μοναχῷ ὑπομονὴν ἐν τῷ κεμίῳ, ὅτι ὁ Θεὸς φόβος καὶ ἡ θάνατος μνεία καὶ τῇ κολάσει. Κρείσσον σοιχεῖν τῷ ἔργῳ τῇ πρὸς Θεὸν καὶ τῇ μελέτῃ τῇ δεινῇ Γραφῇ, ἢ καταλύειν ἀπὸ ὥρας καὶ χολάζειν τῇ ἀργολογίᾳ, ὅθεν τίκται ἡ καταλαλιά. Μὴ ἐκπεύραζε σὸν ἀδελφὸν συμπεριφερόμενος μελοίοις, μήποτε περιδοθῇς εἰς ἀνάγκας. γέγραπται γάρ, ὁ ἐρεδίζων λόγοις ἢ σωθήσεται. Ὁς τις τῇ ἑαυτοῦ κακοφροσύνῃ ποιεῖ ἑαυτὸν μισητὸν, ἢ πῶς τίνος ἀγαπήσεται; ὁ ἀγαπῶν τὸς ἀγαπῶντας αὐτὸν, ποῖον μισθὸν ἔχει; ὁ Κύριος ἐπόντος, ἔχει καὶ οἱ ἁμαρτωλοὶ τὸ αὐτὸ ποιοῦσιν; Ἄνθρωπος θερμὸς ταραξὶ ψυχᾶς ἀδελφῶν, ὁ δὲ μακροθυμῶν ἐν ἀγάπῃ φοβεῖται τὸν Κύριον. Νέφρονικῶς μὴ κατεπιβάρεαι, καὶ γέροντι ἀσυνέτῳ μὴ σωμαπᾶγες. σιωποῖ δὲ γέροντες μὲν Θεὸν σήριγμα ἀδελφῶν. Μέγα κατόρθωμα ἐγκράτεια ὀφθαλμῶν, γαστροῦ καὶ γλώσσης. περιεσφύσσα δὲ ἐν ἐλέει, ὡς λαμπρὰς, ἐκλάμψῃ. ὡς περὶ ὁ ἀποθησαυρίζων ἐαυτῷ ἀγαθὰ, ἔτις ἄνθρωπος ἐγκωμιάζων τὸν πλησίον ἐν τῇ ἀπιστίᾳ αὐτοῦ. Φοβῶν τὸν Κύριον, καὶ κληρονομήσει ἀγαθὰ. ἐν ὁδοῖς δὲ ἁμαρτωλῶν μὴ ἐπέλθῃς, βίβας δὲ δικαίων ἵχνους. Ἐὰν ἀγαπήσῃς ὁδὸς διακρίσεως, ὁδὸς δὲ ἀνιόντων ζῶν. Ἐὰν ἀγαπήσῃς τὴν ἡσυχίαν, διανύσεις τὸν πλῆθος ἐν γαλιωότητι. Ἐὰν ἀγαπήσῃς τὴν σιωπὴν, ἀγαπήσῃς ἢ πλεόνων. Ἐὰν ἀποτρέψῃς τὸς ὀφθαλμούς σε τὸ μὴ ἰδεῖν μεταμέτητα, ὁρίσεις λογισμὸς κατὰρξας. Ἐὰν ἀγαπήσῃς τὴν ἐγκράτειαν, χαλινώσεις τὸ δαίμονα τὸν πορνείας. Ἐὰν ἀγαπήσῃς τὴν πτωχείαν, φυγαδεύσεις τὸ δαίμονα τὸν φιλαργυρίας. Ὁ ἀποθησαυρίζων χρυσίον ἐν κελερίῳ αὐτοῦ, θησαυρίζει ἑαυτῷ πᾶσιν ὑψηλοφροσύνης καὶ ἀνυποταγῆς. ὁ δὲ θησαυρίζων ἑαυτῷ δόχας καὶ ἐλεημοσύνας, πλετεῖ εἰς Θεόν. Ἄλλοι θησαυρίζουσιν

σιν ἑαυτοῖς χεῖματα, σὺ δὲ, μοναχέ, θησαυρίσον σεαυ-
 τῷ θυμῷ καὶ ἐλεημοσύνας. ἄλλοι θυφραίνον ἐπὶ αὐ-
 λῶν καὶ μουσικῶν, σὺ δὲ θυφράνεις, μοναχέ, ἐν τῇ ψαλμο-
 δίᾳ καὶ δοξολογίᾳ τοῦ Κυρίου. ἄλλοι θυφραίνον ἐπὶ σπα-
 τάλῃ καὶ μέθῃ, σὺ δὲ εὐφραίνεις, μοναχέ, ἐν τῇ
 ἐγκρατείᾳ καὶ ἀγιότητι. ἄλλοι εὐφραίνον ἐπὶ ἡδοναῖς.
 σὺ δὲ θυφράνεις, μοναχέ, ἐπὶ τῷ Θεῷ. ἡ εὐφροσύνη σου
 καὶ τοῖς ἀγαπῶσιν αὐτόν, τὸ δόξης σέφανον. ἀνὴρ
 φιλόχρηστος πύργος ἐστὶν ἀκαταμάχητος. τέλος δὲ
 ἐν ἀγάπῃ, ἡ χάρις ἐστὶν ἀρρήκτων. Ἐὰν βέλη περπα-
 τῶν μελετᾷ, σιωπῶν μελέτα, καὶ φρόνη κενοδοξία.
 Διορθῶς τὸ σφαλέντα, καλὸν, καὶ ἔχει μελοιάζειν.
 Ἀπὸ ῥητίας ἄνεμος παραύσει θάλασσαν, καὶ ὀξύχολία
 φρένα ἀνδρός. ἡ δὲ μακροθυμία ἀπελαύνει θυμόν.
 θυμὸς δὲ μὴ ὑπάρχοντος, πέπαισται ὀργή. Ἀγαπήτε,
 εἰ μὴ βέλεις οἰκοδομεῖν, τὰ οἰκοδομηθῆναι μὴ κατὰ-
 σκεφε. εἰ μὴ βέλη φυτεύῃ, τὰ πεφυτευθῆναι μὴ ἀ-
 νάσσει. Ἀδελφε, εἰ μὴ βέλη ἡσυχάζειν, τὸς ἡσυ-
 χάζοντας μὴ διάσκεφε. ἀδελφε, εἰ μὴ βέλη ὑμῶν
 ἀναπέμπειν τῷ Κυρίῳ, τὸς ἀδοντάς μὴ κατάρνη.
 Πλῆσιος ἐλάλησε, καὶ πάντες ἐσίγησαν, καὶ τὸ λόγον αὐτοῦ
 ὑψώσαντες ἕως τῶν νεφελῶν. καὶ ὁ Θεὸς λαλεῖ ἡμῖν διὰ τῶν
 ἁγίων Γραφῶν, καὶ ὁ δόλομαι σιγᾶν καὶ ἀκέειν, ὅτι
 ὅς μὲν λαλεῖ, ὅς δὲ νυσάζει, ὁ δὲ ἕτερος ἐξω ρέμβεται
 τοῖς λογισμοῖς. ὅτι τί λέγει ἡ Γραφή; ὁ ἀποσρέφων
 τὸ ὅς αὐτοῦ τὸ μὴ εἰσακτεῖν νόμους ὑψίστης, καὶ αὐτὸς τὸ
 προσωχὺ αὐτοῦ ἐβδέλυκε. Ἀμελὴς μοναχὸς ἐν
 προσωχῇ παρδάσει ἀκέειν, Ἀμὴν. ὁ δὲ νηφαλέως
 προσωχόμιμος ἐπαράττει. Πόρρω δὲ ἡμῶν γένοιτο
 τὸ εἰρημνικὸν διὰ τῶν Προφητῶν. ἐγγὺς εἶ τὸ χειλέων
 αὐτῶν, καὶ πόρρω ἀπὸ τῶν νεφρῶν αὐτῶν. Μὴ σκανδα-
 λίζε ἀδελφόν, μὴ δὲ σιωέλθης αὐτῷ εἰς ἀμαρτίαν,
 ἵνα μὴ ὀργισθῇ σοι ὁ Κύριος, καὶ παροργίσῃ σε εἰς
 χεῖρας κακῶν. Μακάριος ἀνὴρ ὁ μὴ σκανδαλίσας
 τὸν πλησίον ἐν μηδενὶ πρᾶγματι, ὅτι ὁ μισθὸς αὐτοῦ
 πολὺς ἐν τοῖς ἁγίοις, ὁ δὲ σκανδαλίζόμενος ἀδια-
 κείτως σκανδαλίσκει πολλούς. Ἐὰν μὴ πρῶτον θῇ ὁ
 ἄνθρωπος τὰς ἀμαρτίας ἑαυτοῦ πρὸ ὀφθαλμοῦ αὐ-
 τοῦ, ἐν παντὶ τόπῳ ἡσυχάσει καὶ δυνάται. Μακάριος ὁ
 ἐναρξάμενος βίαν καλὴν, καὶ ἐκτελέσας διαρέσως τῷ Κυ-
 ρίῳ. Γέγραπται, ὁ υἱὸς πατέρα θυφρανθήσεται ἐπὶ
 τέκνοις, καὶ ἐν ἡμέρᾳ προσωχῆς αὐτοῦ εἰσακταθήσεται.
 Ὁ δοξάζων τὸν πατέρα μακροημερεύσει, καὶ ἐν ἡμέρᾳ
 τελευτῆς αὐτοῦ ἀρήσει χάριν. Ἐν λόγῳ καὶ ἔργῳ τίμα
 τὸν πατέρα σου, ἵνα ἐπέλθῃ σοι βλοσυρία πατρὸς σου. μὴ
 δοξάζῃς ἐν ἀτιμίᾳ τοῦ πατρὸς σου, καὶ γὰρ ἐγὼ σοὶ δόξα
 πρὸς αἰμῖαν. ἡ γὰρ δόξα ἀνθρώπου ἐν ἡμέρᾳ πατρὸς
 αὐτοῦ, καὶ ὁ νεκρὸς τέκνοις μήτηρ ἐν ἀδοξίᾳ. Μοναχέ,
 ἀντὶ τῆς σαρκὸς γονέων, ἔχεις τὸς κατὰ πνεῦμα

A sibi thesaurizant: at tu monache, preces & eleemosynas tibi ipsi thesauriza. Alii in tibiis latantur & musicis: at tu, monache, in Psalmorum decantatione, & Domini glorificatione latare. Alii in deliciis latantur & ebrietate: at tu, monache, in continentia & sanctitate latare. Alii voluptatibus gaudent: at tu, monache, in Deo latare, qui tibi & omnibus diligentibus ipsum, coronam gloriæ præparavit. Vir qui Christum amat, turris est inexpugnabilis: perfectus autem in caritate, murus qui perrumpi non potest. Si deambulando meditari velis, tacendo meditare, & inanem gloriam vitabis. Bonum est corrigere errantem, & non ei irridere. Aquilo conturbat mare, & subita ira mentem commovet viri; at longanimitas expellit iracundiam: & si ira non adfit, cessat quoque iracundia. Si ædificare, carissime, nolueris, ædificata ne destruas. Si plantare nolis, plantata ne evellas. Si, frater, quiescere non velis, alios quiescentes ne pervertas. Si hymnos, frater, Domino offerre atque concinere nolis, alios decantantes ne perturbes atque impediās. Loquitur dives, & cuncti silent, & verba ejus usque ad nubes extollunt: loquitur autem nobis Deus per sacras Scripturas, & tacere atque auscultare nolumus; sed alius garrat, alius dormitat, alius vero mente distractus evagatur. Sed quid dicit Scriptura? *Qui avertit aures suas, ne audiat leges Altissimi, etiam ipse precessionem ejus execratur.* Monachus negligens ac piger in oratione audire cupit, Amen: at qui sedulo & vigilanter orationi intentus est, non conturbatur. Longe a nobis sit quod per Prophetam est dictum: Propinquus es labiis eorum, & procul a renibus eorum. Ne scandalo & offendiculo sis fratri, neque concurras cum eo ad peccandum: ut non irascatur tibi Dominus, & in manus impiorum te tradat. Beatus vir, qui in nulla re proximum scandalizarit: quoniam merces ejus magna est in coelis. Qui vero indiscrete ac temere offenditur, offendit multos. Nisi prius ob oculos sibi homo constituerit peccata sua, in quocumque loco quiescere non poterit. Beatus qui bonam auspiciatus fuerit vitam, atque ita perfecit, ut Domino placeat. Scriptum est: *Qui honorat patrem suum, jucundabitur in filiis, & in die orationis sue exaudietur. Qui honorificat patrem, vita vivet longiore, & in die obitus sui inveniet gratiam. In verbis & factis honora patrem tuum, ut superveniat tibi benedictio ab eo.* Ne gloriaris in contumelia patris tui: non est enim tibi gloria in ejus dedecore. Gloria enim hominis ex honore patris sui, & dedecus filiis mater sine honore. Pro parentibus carnalibus, monache, eos habes qui secundum spiritum

Proverb. 28.

Isai. 29.

Sap. Sirac. 3.

Sap. Sirac. 3. te genuerunt in Domino, deducuntque te ad vitam æternam. Audi eum qui dicit: *Fili, in mansuetudine opera tua perfice, & ab homine acceptabili diligeris. Quanto major es, tanto magis te humilia, & coram Domino invenies gratiam. Quoniam magna est potentia Domini, & ab humilibus glorificatur. Synagoga autem superbiorum non est sanitas: frutex enim malitiæ radicavit in illo. Tria sunt genera, quæ augent vanitatem, & quartum non bonum: Inobedientia juniorum: & senes invidia super juniorum profectum laborantes: & religiosus, si ad iniqua declinet: & præfectus, si imprudenter fratrum animas premat. Quatuor genera gloriam atque existimationem augent, & quartum coram Domino & hominibus bonum: Concordia fratrum in mansuetudine & iustitia: & frater fratrem in timore Domini commonefaciens: & juniores morem senioribus, ut dominis propriis, gerentes: & præfectus suos fratres, ut seipsum, diligens, salutemque animarum ipsorum in veritate curans. Res mala atque periculosa viro est superbia per omnem modum. Noli amare superbiam, carissime: non enim in ea quid est conducibile. Omnis morbus recte curatus sanitatem consequitur: at superbiæ morbus malum est immedicabile: nam sanitatis remedium a se repellit, & mortiferum sibi ipsi pharmacum effingit. Absit igitur, ut in servis Christi reperiatur. Gloria monacho est sermo fidelis & compositus: qui vero scurrilibus delectatur, demens est ac stultus. Festivitas monacho est observatio mandatorum Christi: consolatio vero ipsius non agere malum. Lætitia monacho est migrare ad Dominum; gloriatio autem ejus, timor Domini. Mundanam participare philosophiam nequivi: gratiam vero cum remissione peccatorum a Domino deosco magis, quam smaragdum, & hyacinthum, & dolia auro plena, omnemque scientiam mundi hujus. Confiteor tibi, Domine Pater, quoniam postulatis meis non fraudasti me, & non despexisti deprecationem inutilis servi tui. Tu enim desperatorum spes es, & auxilio destitutorum adjutorium. Sit nomen majestatis tuæ benedictum in sæcula, Amen.*

Postula a Domino, monache, quæ decent professionem tuam; & infinite multiplicata largietur tibi. Sine aqua non ædificatur turris, & absque cognitione non excolitur virtus. Vidi juvenem prudentem scientiaque præditum, consolantem atque hortantem senem: & in hoc demus gloriam Deo. *Post concupiscentias tuas, Monache, ne ambules, & a desideriis tuis cohibearis. Nam si anima tua, inquit, præbeas beneplacitum, risum concitabis inimico tuo. Qui corporis sui carnes delicate nutrit,*

A Ἀννήσαντάς σε ἐν Κυρίῳ, τὸς ὁδηγῶντάς σε πρὸς τὸ αἰώνιον ζῶν. Ἀκούε τὸν λέγοντος, τέκνον ἐν τῷ αὐτῷ. ἡ τὰ ἔργα σου διέξαγε, καὶ ὑποαὐτῶπις δεκτὴ ἀγαπηθῇ. ὅσον μέγας εἶ, ποσὸν ταπεινὸς σεαυτὸν, καὶ ἐναντὶ Κυρίου δὴρήσεις χάριν. ὅτι μεγάλη ἡ διωγεία τῷ Κυρίῳ, καὶ ὑποτῷ ταπεινῶν δοξαζέσθῃ. ἑπαγωγὴ δὲ ὑψηφανίας οὐκ ἔστιν ἰσχύς, φυτὸν γὰρ πονηρίας ἐρρίζωκεν ἐν αὐτῷ. Τρία εἶδη πληθύνουσι ματαιότητα, καὶ τὸ τέταρτον οὐκ ἀγαθόν. ἀνυποταγὴ νεωτέρων, καὶ πρεσβυτέρῳ φθονῶντες ἐπὶ πλεονεξίᾳ νεωτέρων, καὶ βλάβης εἰς ἐκκλίνῃ εἰς ἀδικα, καὶ ἡγούμενος εἰς ἐκκλίψῃ ψυχὰς ἀδελφῶν ἐν ἀγνωσίᾳ. Τέσσαρα εἶδη πληθύνουσι δόξας, καὶ τὸ τέταρτον ἀγαθόν ἐναντὶ Κυρίου καὶ ἀνθρώπων. ὁμόνοια ἀδελφῶν ἐν τῷ αὐτῷ, τὸ δὲ δικαιοσύνη, τὸ ἀδελφὸς ἀδελφὸν νεφελεῖς εἰς τὸ φόβον τῷ Κυρίῳ, καὶ νεώτεροι ὑποτασσόμενοι πρεσβυτέροις ὡς δεσπόταις ἰδίοις, τὸ ἡγούμενος ἀγαπῶν ἀδελφὸς ἑαυτῷ ὡς ἑαυτὸν, καὶ ἐπιμελέμενος τὴν σωτηρίαν τῆς ψυχῆς αὐτῆς ἐν ἀληθείᾳ. Δεινὸν ἀνδρὶ, ἡ ὑψηφανία κατὰ παντοίῃ τῷ πᾶσι. μὴ ἀγάπα τὴν ὑψηφανίαν ἀγαπῇ, ὅτι οὐκ ἔστιν ἐν αὐτῇ ὠφέλημα. Πᾶν πάθος ἐπιμελέμενον τὴν ἰασεως ὑγυαίνῃ, τὸ δὲ πάθος τὴν ὑψηφανίας, δυοθεράπειτον κακὸν ὑπάρχει. ἀπωθεῖται γὰρ τὸ φάρμακον τὴν ἰασεως, ἑαυτῷ δὲ ἀναπλάτῃ φάρμακον θανατηφόρον. μὴ ὀρεδεῖται ἐν τοῖς δούλοις τῷ Χειρῶν. Λόγος πιστὸς καὶ ὠφέλιμος, καὶ καύχημα μοναχῶν. ὁ δὲ ἀγαπᾷ ὑπερβόλῃ, ἀφρων. Ἐορτὴ μοναχῶν, τήρησις ἐντολῶν Χειρῶν. ἡ δὲ ὑψηφανία αὐτῷ, μὴ ποιεῖν τὸ πονηρὸν. Εὐφροσύνη μοναχῶν, ἐκδημία πρὸς Κύριον. καὶ τὸ καύχημα αὐτῷ, φόβος Κυρίου. Μετέχειν τὸ κόσμος φιλοσοφίας οὐκ ἡδυνήθη, αὐτῷ δὲ, πρὸς Κυρίῳ χάριν μὴ ἀφέσεως ἀμαρτιῶν, ὑπὲρ σμάραγδον, καὶ ὑακίνθον, καὶ ὑπὲρ πίδασις μεσοῖς χερσίν, καὶ τὸ κόσμος τῶν πολυμαθίας. Ἐξομολογῆμαί σοι δέσποτα Πάτερ, ὅτι τὸ ἀγῆματός με οὐκ ἐξέρησάς με, καὶ ἔχῃ ὑψηφίδες τὴν δέσπῃ με τῷ ἀχρεῖς δούλῳ σου. Σὺ γὰρ εἶ ἡ ἐλπίς τῶν ἀπηλπισμένων, καὶ ἡ βοήθεια τῶν ἀβοηθήτων. Εἴη τὸ ὄνομα τὸ μεγαλωσύνης σου βλοσυρὸν εἰς τὰς αἰῶνας. Ἀμήν.

Αἰτήσαι, μοναχέ, πρὸς Κυρίῳ τὰ πρέποντα τῷ ἐπαγγέλματί σου, καὶ δώσῃ σοι κυριοπλάσιον. Δίχα ὕδατος οὐκ οἰκοδομηθήσεται πύργος, καὶ ἄτερ γνώσεως ἡ κατορθῶν ἀρετή. Εἶδον νέον ὑψηφῶντα γέροντα ἐν γνώσει, καὶ ἐν τῷ δώμῳ δόξαν τῷ Θεῷ. Μοναχέ, ὁπίσω τὴν ἐπιθυμίαν σου μὴ πορεύῃ, καὶ ἀπὸ τῶν ὀρεξέων σου κωλύῃ. Ἐὰν γὰρ, φησὶν, ἐπιχορηγήσῃς τῇ ψυχῇ σου βλάβην ἀγαθῶν, ποιήσεις ἐπίχαρμα τῷ ἐχθρῷ σου. Ὁ ἀχρεῖς σαρκὸς σώματος

ματος αὐτῷ, ἀφ' ἧς ἐπιθυμίας κακὰς, καὶ λογισμοὶ ἀχρεοὶ ἐκ ἐκλείψουσιν ἀπ' αὐτῷ. Ὑποπιάζε, μοναχέ, τὴν σεαυτῷ σάρκα καὶ δουλαγώγει, ἵνα μὴ ἀδόκιμος γένη. Ἐργασαί ἐν τῇ σαρκί σου τὸ καλόν, καὶ καρποφορήσῃς Θεῷ. Μοναχέ, ἀδελφοῖς σινανασρέφῃ, βέβαια ἀναπαύσεως τυχεῖν; σοίχα τῇ κοινῇ βαπέξῃ τῷ ἀδελφῷ, καὶ ἔσται ἰασις τῇ σαρκί σου, καὶ ἐπιμέλεια τοῖς σοῖς ὁσέοις, καὶ ἡ ψυχὴ σου ἔμὴ ζημιωθῇ. Ἐὰν δὲ εἰς τὰς φιάλας καὶ εἰς τὰ ποτήρια δῶς τὰς ὀφθαλμούς σου, ἔχατον ὀδυνηθήσῃ ὡς ὑπὸ ὀφθαλμοῦ πεπληγῶς. Ἐὰν ἴδῃς ἄνδρα δὺλαβῇ βρώματα ἐν χερσὶ κατέχοντα, μὴ αὐτὸν κρίναι τῇ ἀφροδίτῃ σου, ἔγδρ' οἶδας τινὶ ταῦτα πᾶσι δέχονται. Ἐπιμελῶ, μοναχέ, τὸ ἐνδόν ἐργασίας, καὶ μὴ καλλώπιζε τείχη ἀνωφελῇ. Ὀμορφία ὡς κελίς ὑπομονῇ μοναχῶ ἔδιδωσι. Τὰ πρὸς τὴν χρείαν ζητήσωμεν. τὰ ὡς περὶ αὐτῶν καὶ περὶ αὐτῶν διδόντα ἐκ ὀφθαλμοῦ. Ὀκνηρὸς μοναχὸς πρὸς φασίξῃ καὶ λέγει. σήμερον ὡς οἶκός, καὶ αὐριον μεταβάινω. καὶ ἵνα τί μοι κοπιάσῃ; Θεός, μοναχέ, ὡς σφύραν ἔσθ' ἡμῶν ἐν τῷ νοί σου, ἔσθ' ὡς φέρει λογισμὸς σῆς καρδίας, καὶ τὰς ἀδοκίμους ἀποποιῶ. Ὁ ἐπιχαίρων ἐπὶ πτώματι δούλου, ἔσθ' ὡς διασῶς περὶ αὐτοῦ. ὁ δὲ ἐπιτρέφων ἄνθρωπον ἐκ πλάνης ὁδοῦ αὐτῷ σωθήσεται. Ἐὰν ἀμάρτη ὁ ἀδελφός, ἡδέως ἐγκαλεσθῇ. Ἐὰν δὲ ἡμεῖς ἀμάρτωμεν, τὸ ἐλεγχον ἔχ' ἡδέως ἀποδεχόμεθα. Ἀδελφε, μὴ μάχῃς ὑπὲρ τοῦ Διαβόλου, ἀλλὰ μάχῃ κατ' αὐτῷ. ἐπιλαβῶ, ἀδελφε, παιδείας ἐκ νεότητός σου, καὶ ἕως πωλίων δούλῃς χάριν καὶ φρόνησιν. Μοναχὸς ἐνεπίμως ἔχων ὑπομείναι θνητῶς τὰ συμβαίνοντα, ἐκ μέγας λυπηθήσεται. Οἰκεία πρὸς ὁσία τυγχάνει ἀμέλεια, ἀμέλεια δὲ δεινὴ ἀχμαλωσία. ἡ δὲ νῆψις ἐστὶν ἀχμαλωτεύοντα ἀχμαλωτεύει. Ἐν ἀργίᾳ χαρὰν εἰσάγει οἰκία. ἔσθ' ὅτε βέλεται, ὁ ἐν αὐτῇ μένων φάσκει αὐτῇ. Ὀκνηρὸς μοναχὸς ὁδὸν τὴν πρὸς τὸν Θεὸν κέλης αὐτῷ κλείσει, ἀλλ' ἡ σιωπὴ ῥίπτει ὁδὸν ὑπὸ ἀνέμου. ὁ δὲ νηφάλους ἀκατάγνωστος ἔσται. Ὁ χαλιναγωγῶν ὀφθαλμούς αὐτῷ, κατώτερος ἔσται. ὁ δὲ ῥεμβασθῶν ἐπιθήσει αὐτῷ βάρος. ῥεμβασμὸς ὡς φησὶν, ἐπιθυμίας μεταλλάξει νῦν ἄνακτον. Ἐὰν καὶ συναρπαγῇ ἀπολύσει τὰς ὀφθαλμούς εἰς ματαγότητα, ταχέως ἀποκοφίον, μὴ ποτε ἐμπέσει εἰς τὴν ἀχρεάν μίξιν. Ἐν τῷ πυρεθῇ τὴν σάρκα, μὴ ἐφάπῃ τοῖς μορίοις. ἵνα μὴ σφοδρότεραν ἐκκαύσει τὴν πύρρῳσιν. Μακάριος ὁ νικήσας πᾶσαν ἐπιθυμίαν σαρκικῶν. Κακὸν τὸ σινανασρέφῃ τῇ ψυχῇ λογισμὸν πονηρὸν, ὃν ἔσθ' ὡς ἀχρεοῖς ἐν φρασίᾳ λαχά-

A nutrit, concupiscentias malas pascit, & turpes ei cogitationes non deerunt. Castiga carnem tuam, monache, & in servitutem redige, ne reprobus efficiaris. Quod bonum est, in tua carne exerceas, & fructificabis Deo. In fratrum conversatione quietam agere vis vitam, monache? Communi fratrum contentus sis mensa, & erit sanitas carni tuæ, & cura ossibus tuis, & anima tua detrimentum non patietur. Si autem in phialas & pocula inflexeris oculos tuos, novissime dolore affigeris, velut a serpente ictus. Si pium ac religiosum virum manu cibaria tenentem conspexeris, ne ipsum mente tua damnes ac judices: non enim nosti, cui ista apponere velit. Cura, monache, internum opus, & ne inutiles muros exornes: si quidem venustas & elegantia cellæ, monacho patientiam non præbet. Quæ necessitatis sunt, quæramus: nam superflua, & distractionem nobis præbentia, non profunt. Piger & ignavus monachus excusat se, & dicit: Hodie hic habito, & cras hinc discedo: cur ergo laboribus me fatigo atque conficio? Componaris, monache, instar mallei & incudis in mente tua, & profer cogitationes cordis tui, & reprobas atque inutiles a te repelle. Qui de pii atque religiosi lapsu lætatur, hic dupliciter cadet. At qui convertit hominem ab errore viæ suæ, salvabitur. Si peccaverit frater, libenter accusamus eum. At si nos peccaverimus, reprehensionem non libenter recipimus. Ne, frater, pro diabolo; at potius contra ipsum decerta. *A juventute tua, frater, excipe doctrinam, & usque ad canos invenies gratiam, & prudentiam.* Monachus obvenientia mala promte fortiterque sustinere valens, ex parte dolorem percipiet. Propria proditio est negligentia; negligentia autem gravis ac dira est captivitas: at vigilantia etiam eos qui captivos ducunt, capit & apprehendit. In pigritia manuum stillabit domus: & quando voluerit, in ea manens, ab ipsa fugiet. Monachus piger ne januam quidem suæ cellæ occludet, donec a vento jactata, confRACTA fuerit: at sobrius ac vigilans, irreprehensibilis erit. Qui suos refrænât oculos, levior atque expeditior erit: at qui illos huc illucque retorquet, grave sibi ipsi onus imponet. Distraçtio enim concupiscentiæ, inquit, puram ac simplicem mentem immutat. Si abreptus oculos tuos in vanitatem conjeceris, celeriter reprime illos, ne forte in turpem commisionem incidas. Dum tua uritur caro, cave contingas partes pudoris, ne vehementius inflammationem in te accendas. Beatus qui omnem carnalem concupiscentiam vicerit. Malum est in anima augeri cogitationem perversam, quemadmodum & gramen in olerum

1. Cor. 9.

Jacob. 5.

Sap. Sirac. 6.

Sap. 4.

areola. Numquid insula in medio mari sita fluctus abscindere potest, quo minus ipsi allidantur? Verumtamen insula fluctibus resistit. Ita etiam nos cogitationes amputare non possumus; attamen cogitationibus obsistere possumus. Ceterum dicat fortasse quispiam: Et quo pacto interdum per cogitationes superatur anima? superatur, quia non se opponit cogitationibus, sed permittit eas introire: pabuloque deinde reperto, paulatim animam dissolvunt atque evertunt. Quatuor sunt mala, quæ difficulter curationem admittunt: videlicet, amor sui ipsius, avaritia, vana gloria, & ambitio seu cupiditas dominandi, quæ dicere non novit, Sufficit: sed nullum eorum curatu impossibile est Deo. Antequam malum radices in te agere incipiat, evelle illud: & priusquam surculos suos emittat, ex imis foveis radicem ipsius extrahe: nam si radices illud in te agere permiseris, dominium sibi in te usurpabit. Qui vigilanter attenteque orat, adurit demones: at qui mente vagatur, illudetur ab ipsis. Qui suis abducitur concupiscentiis & cogitationum oblectamentis, facile capietur: at qui temperans est, salvabitur. Incredulitas duplicitatem animi generat, duplicitas autem animi negligentiam, negligentia vero oblivionem, & oblivio desperationem; at desperatio mortem. Undenam in nobis mala dominantur? nonne per nostram negligentiam? non subjiçiaris membris tuis, ut non dominantur in te membra tua. Quod bonum est, in iis operare, & non quod malum sit: & eris possessio pretiosa Domino tuo. Signum animæ pigre ac negligentis est, non libenter Scripturas audire: anima vero sobria & vigilans divinos lubens sermones suscipit, quemadmodum terra sitiens pluviam. Lectus bonus ac mollis nutrit somnum: & carentia timoris Dei augebit illum. Ovis tibi est? ne simul cum ea lupum recludas. Et si qua in re oppugnat te inimicus, ne intromittas eum in domum tuam. Quod si etiam introduxeris, ne mente ac cogitatione relaxeris; sed timorem Dei ob oculos tibi constitue, ne forte inimici tui derideant te. Domus super arenam ædificata non erit stabilis: & exercitatio vitæ monasticæ rebus aliis admista non permanebit: at qui in timore Dei operatur, iacturam mercedis non patietur. Tempore orationis a peregrina atque extranea confabulatione abstine: & a precatione mens tua non obscurabitur. Frater, ad psallendum Deo consistis? Aperi os tuum eloquio Dei, secundum eum qui ait: *Psallam Deo meo quamdiu* ero: ne forte interea dum negligenter agis, alienæ cogitationes tuam mentem perturbent. Sed dum psallis spiritu, psalle etiam mente. Magnum in oratione donum est lacryma: ab-

strahi

Matth. 7.

Psalm. 103.

λαχάνων. Μὴ δύνῃ νῆσος κειμένη εἰς μέσον θαλάσσης ἀποκόπῃ τὰ κύματα ἵ μὴ πρὸς ἑαυτὴν αὐτῇ; πλὴν ὅτι ἡ νῆσος ἀντιδέρει τοῖς κύμασιν. ἔτω καὶ ἡμεῖς ἀποκόψωμεν τὰς λογισμὰς καὶ διωάμεθα, ἀντιδέρειν δὲ τοῖς λογισμοῖς διωάμεθα. Ἀλλ' ἴσως ἔρεῖ τις· καὶ πῶς ποτε μὴ ἡτῶται ἡ ψυχὴ ἀπὸ τῶν λογισμῶν; ὅτι ὅτε ἀντιδέρει ἡ ψυχὴ τοῖς λογισμοῖς, ἀλλὰ ἀφίησιν αὐτὰς ἐνδον εἰσεῖναι, καὶ νομὴν λοιπὸν δύνοντες, καὶ βραχὺ καταλύσει τὴν ψυχὴν. Τέσσαρα πάθη εἰσὶν, ἃ δυσκόλως δέχεται θεραπεία· ἃ τινὰ ὄντι, φιλαυτία, φιλαργυρία, κενοδοξία, καὶ ἡ φιλαρχία· καὶ λέγει γὰρ ἀρκεῖ· ἀλλ' ὅθεν τῶν ἀδυνατειῶν τῶ Θεῷ ἰάσασθαι. Πρὸς τὴν ρίζαν τοῦ πάθους ἐν σοὶ, ἐκίλον αὐτό· καὶ πρὸς τὴν βάσιν τὰς πρὸς αὐτὸς αὐτῶν, ἐκ τῶν κατωτάτων βόθρων τὴν ρίζαν αὐτῶν ἀνάσσει. ἔαν γὰρ ἐάσῃς αὐτὸν ρίζαν εἶναι σοὶ, κατάρξει σε. Ὁ πρὸς τοῦ χόλμου νηφόντως, καὶ τὰς δαίμονας· ὁ δὲ μετεωρίζομαι, ἐμπαιχθήσεται ὑπὸ αὐτῶν. Ὁ συναπαγνόμοις τὴν ἐπιθυμίαν αὐτῶν καὶ ἡδονῶν λογισμῶν ἀάλωτος ἔσται· ὁ δὲ ἐγκρατεὺς σωθήσεται. Ἡ ἀπιστία τινεὶ διψυχίαν, ἡ δὲ διψυχία τὴν ἀμέλειαν· ἡ δὲ ἀμέλεια, τὴν λήθην· λήθη δὲ, τὴν ἀπόγνωσιν· ἀπόγνωσις δὲ, τὴν θάνατον. Πόθεν κατάρχονται ἐν ἡμῖν τὰ πάθη; ἐκ τῆς ἀμελείας ἡμῶν; μὴ δὲ ἀπὸ τῶν μελῶν σε, μὴ δὲ τυραννησάτωσάν σε τὰ σὰ μέλη. Ἐργάζου ἐν αὐτοῖς τὸ ἀγαθόν καὶ μὴ τὸ πονηρόν· καὶ ἔσῃ κτήμας τίμιον τῷ δεσπότῃ σε. Σημεῖον ψυχῆς ῥαθυμίας τὸ μὴ ἡδέως ἀκείν τῶν Γραφῶν· ψυχὴ δὲ νηφὴσα δέχεται θεῖος λόγος, ὥστε γῆ διψῶσα ὑετόν. Στρωμνὴ καλὴ τρέφει ὑπνον, καὶ ἀφοβία Θεοῦ αὐξάνει αὐτόν. Πρόβατόν σοι ὑπάρχει; μὴ συναποκίλει αὐτὸν λύκον· καὶ ἐν πρᾶγματι ὡς πολεμεῖ σε ὁ ἐχθρὸς, μὴ εἰσάγαγε εἰς τὸ οἶκόν σε· ἔαν δὲ καὶ εἰσάγῃς, μὴ χαυνώσῃς τὸν λογισμόν σου, ἀλλὰ δὲ τὸ φόβον τοῦ Θεοῦ πρὸς τὴν ὀφθαλμῶν σου, μὴ ποτε καταγελάσωσί σε οἱ ἐχθροί σου. Οἰκία οἰκοδομηθεῖσα ἐπὶ τῇ ψάμμῳ καὶ ἡ ἀσκησις συγκαταμεμιγμένη, καὶ ἀμειβέται· ὁ δὲ κατεργαζόμενος ἐν φόβῳ Θεοῦ, τὸ μισθὸν καὶ ζημιωθήσεται. Μὴ πείρασθε ξένῳ ὁμηλίαν ἐν καρπῷ πρὸς τοῦ κατὰ τὴν ἐκκλησίαν, καὶ ἡ σκοτιοθῇ σε ἡ ἀλήθεια ἀπὸ τῆς ἀρχῆς. Ἀδελφε, ψάλλειν τῷ Θεῷ ἴσασθαι; ἀνοίγε σὸν στόμα λόγῳ Θεοῦ, καὶ τὸ λέγοντα· ψάλλω τῷ Θεῷ μου, ἕως ὑπάρχω· μὴ ποτε, ἀμελῶνός σε, ἀλλότριον λογισμὸν καταρξώσιν σε τὴν ἀλήθειαν· ἀλλὰ ψάλλον τῷ πνεύματι, ψάλλετε καὶ τῷ νοῷ. Μέγα δῶρον δάκρυα ἐν πρὸς τοῦ κατὰ τὴν ἐκκλησίαν· τὸ δὲ συναπαγάγει τοῖς

δα-

δαμονιώδεσι λογισμοῖς, ἰσὸν ἐστὶ θανάτῳ. Καρ-
 δίαν ἐκπεσοῦν, ἐκ τῶν ἑρανίων φρονημάτων σωθήσονται
 δαίμονες εἰς γῆνα πράγματα. ὅταν ὅ καταφρονή-
 σῃ τῆς φθορομένης, καταλήψεται μὴ φθαρόμε-
 να. Ἐπὶ θνησιμότητι σωμαχθήσονται γύπες· καὶ ἐπὶ
 ψυχῆς ἀπεγνωκυίας ἐαυτῆς, ἐπισωμαχθήσονται
 δαίμονες. Ὅπως γὰρ τὸ πῶμα, ἐκεῖ ἐπισωμαχθή-
 σονται γύπες. Ἄνω χῶμεν τὸ νῦν, ἀγαπητέ· ἐστὶ
 γὰρ μικρὸν καὶ ἀπελθούμεθα ἐντεῦθεν· καὶ ἀσωτή-
 γαγες, τί νῦν ἐσται; Ὡς περ καπνὸς ἐκδιώκει μελίσ-
 σας, ἔτι κακία ἐκδιώκει γνώσιν ἀπὸ καρδίας. Οὐ-
 δεις ἀφρανεῖ ἐπὶ δικαιοσύνῃ, ἀλλ' ἐπὶ τῇ πλεο-
 νεξίᾳ. Οὐδεις χαίρει ὅτι οὐκ ἠδίκησε τὸ πλησίον,
 ἀλλ' εἰς ἀγοράσῃ πολλὰ ὀλίγη. Πρὸ προσωπῆς
 βροντῆς, κατασπύσκει ἀσραπή· καὶ ἀπὸ προσωπῆς
 νεφέλης σκληρᾶς, σέμεται πᾶν ὄρνεον. Ἀπειλὴ
 συάγχεσσι πᾶσι δώσκει ἐαυτὸν εἰς σφαγὴν, ὅς ὁργὴν ἀν-
 δρὸς πᾶσιν ἀσκήσκει αὐτῶν πῶμα. Λέων ζῶντα διὰ
 τῆς ἐαυτοῦ κοιλίας, καὶ γαστρίμαργος σωμαίνεται διὰ
 τῆς ἐαυτοῦ γαστροῦ. ἵππος σκληρόστομος πᾶσι δώσκει εἰς
 χεῖρας κακῶν τὸ ἐπιβάτῳ αὐτοῦ, καὶ ἀνδρῶπος
 σκληροτράχηλος ἐμπεσέεται εἰς κακὰ. Ἐν καρπῷ
 τῆς χιόνας ἰχνύεται θῆρ, καὶ ἐν καρπῷ πειρασμοῦ ἰχ-
 νύει ὁ σατανᾶς τὸ μοναχόν. δοκιμὴ δὲ μοναχῶν ἐν
 πειρασμοῖς ἀποφάνεται. Ἀγωνίζεσθαι, ἀγαπητέ, τὸ
 κτήσασθαι ἀφαιρίσεις, ἐν ᾗ τεθρονησιν αἱ εἰς αἰ-
 ῶνα αἰῶνος μοναδικῆς βίης. ἢ ὅτι διερμηνεύει τὸ ἀφαι-
 ρεῖς τί ἐστὶ; τὸ ἀσκᾶν δαλίσειν ἀφαιρῶν τὸ ἕτε-
 ρον, καὶ ἀναλέγειν τὰ κρείσσονα καὶ ἐχόμενα σωτηρίας.
 βέλαι μέγας ἐστὶ; ἢ πᾶν ἔχρατος. βέλαι κτή-
 σασι ἀγαθὸν ὄνομα; ἐν τῇ αὐτῇ τὰ ἔργα σου διεξα-
 γε· φοβῶν τὸ Κύριον ἐν ἀληθείᾳ, ἵνα εὖ σοι γένη-
 ται ἐπ' ἐχάτων, ὅτι τὰς φοβημένους αὐτὸν δοξάζει.
 Μοναχέ, μὴ ἐπάγχεσθαι τῷ φθόνῳ, μηδὲ ἐνεδρόμε τῷ
 ἀδελφῷ σου, καὶ ἐπὶ τῷ ὀνόματι ἐπονεΐδισον· βε-
 λόμενος διώξαι αὐτὸν τῷ πότῳ αὐτοῦ μετ' ἀρχαίων,
 ἵνα μὴ ὑποστῇς ἀβυσθόσιν καὶ ἑτέροις· ὁ γὰρ ὀρύσ-
 σων βόθρον τῷ πλησίον, ἐμπεσέεται ἐν αὐτῷ. καὶ
 αἰκίσει τὸ γεγραμμένον· πεσόντα ἐν ἀμφιβλήτρῳ
 αὐτῶν οἱ ἁμαρτωλοί. καὶ ἐν ἐκείνῳ πληρωθῇ τὸ εἰρη-
 λμὸν· ὅσοι θέλουσιν οὕτως ζῆν ἐν Χριστῷ, διω-
 χθήσονται. Ἀδελφε, μὴ προσωπάζεις λέγων, ὅτι
 βλάπτει τὸ συνοδίαν ὁ ἀδελφός· ἀλλὰ ἄλλον μὴ ποιεῖ
 κακὰ· μηδὲ συγκοινωνεῖ κακοποιῶν· ἐτάζει γὰρ καρ-
 δίας καὶ νεφρὸς ὁ Θεός. Ἀδελφε, εἰς ἡμέραν ὁ
 ἀδελφός σου ἀπὸ τῆς κοινοβίης, μὴ ἐπάγχεσθαι κατ' αὐτὸν τῇ
 διανοίᾳ· μηδὲ ἔσθαι ἡμιμωμὸς ἐν ὀφθαλμοῖς σου· καὶ
 γὰρ οἶδας, τί τέξεται ἐπὶ σὺν. Ἄκουε τὸν λέγοντος· ὁ
 δοκῶν ἐστάναι, βλέπέτω μὴ πέσῃ. καὶ πάλιν· ὁ γὰρ ὁ
 ἐαυ-

A strahi autem dæmoniacis cogitationibus,
 morti est simile. Cor a celestibus degene-
 rans cogitationibus, dæmones rebus terre-
 nis constringent atque implicabunt: quando
 autem corruptibilia contemnet; tunc ea,
 quæ corruptioni non sunt obnoxia, compre-
 hendet. In morticinio adducentur ac cogen-
 tur vultures: & in anima se ipsam desperante
 congregabuntur dæmones: *ubi enim cadaver,*
ibi congregabuntur & vultures. Sursum habea-
 mus mentem, carissime: adhuc enim modi-
 cum restat temporis, & hinc abibimus; &
quæ congregasti, cujus erunt? Sicut fumus ex-
 pellit apes: ita malitia cognitionem atque
 scientiam repellit a corde. Nemo delectatur
 iustitia, sed avaritia: nemo gaudet, quod
 injuria non affecerit proximum, sed si parvo
 magna emerit. Ante faciem tonitruum coruscat
 fulgur, & a facie nubis duræ ac densæ alas
 contrahit omnis avis. Comminatio apri in
 necem ipsum tradet: & iracundia viri ruinam
 ipsi præparabit. Leo capitur propter ventrem
 suum: & gulosus ob ventris voluptatem con-
 teritur. Equus duri oris in malorum manus
 fessorem suum præcipitabit: & homo duræ
 cervicis in mala incidet. Tempore nivis per-
 vestigatur fera: & tempore tentationis inve-
 stigat satanas monachum; probatio autem
 monachi in tentationibus apparet. Contende,
 carissime, ut discretionem possideas, in qua
 thesauri virtutum solitarie vitæ sunt repositi.
 Discretionis porro interpretatio quid aliud
 est, quam absque scandalo & offendiculo cu-
 stodire sodalem, & meliora magisque ad sa-
 lutem pertinentia deligere? Cupis magnus
 esse? Sis omnium novissimus. Cupis bonum
 possidere nomen? In lenitate ac mansuetudi-
 ne opera tua tempera ac perage. Time au-
 tem Dominum in veritate, ut bene tibi sit in
 novissimis tuis; quia timentes ipsum glorificat.
 E Noli, monache, obsequi invidiæ, neque insidie-
 ris fratri tuo, aut probrosum ei nomen impo-
 nas, volens cum ignominia eum suo loco expel-
 lere: ut non quæ in alterum moliebaris, ea ipse
 sustineas: *Qui enim foveam fodit proximo suo,*
incidet in illam: audiasque quod scriptum ha-
 betur: *Cadent in retiaculo suo peccatores:* implea-
 turque in illo quod dictum est: *Omnes qui pie*
volunt vivere in Christo, persecutionem pati-
entur. Ne excusationem prætexas, frater,
 dicens, a fratre sodales lædi, aliosque aliis
 mala facere, te vero cum male agentibus ne-
 quaquam communicare: *Scrutatur enim corda*
& renes Deus. Si frater tuus, carissime, e
 coenobio egressus sit, ne mente adversus i-
 psum efferaris, neque sit infamia notatus in
 oculis tuis: ignoras enim, quid superventura
 pariet dies. Dicentem audi: *Qui se existimat*
stare, videat ne cadat. Et rursus: *Non enim qui*

Matth. 24.

Luc. 17.

Luc. 12.

Matth. 20.

Eccles. 10.

Psal. 140.

2. Tim. 3.

Psal. 7.

1. Cor. 10.

2. Cor. 10.

seipsum commendat, ille probatus est; sed quem Dominus commendat. Nam multi cum putarent se alios vicisse ac illis dominari, hi externis magis externi evaserunt: illi autem, quorum desperata salutis spes fuerat, gratiam acceperunt. Nam Deus superbis resistit; humilibus autem dat gratiam.

Jacob. 4.

Si virum conspexeris immorigerum & intemperantem, superbum & sibi sapientem; hujus radix semimortua est, eo quod non suscipiat ipsa pinguedinem ortam a timore Dei. Sin autem quietum atque tranquillum & humilem virum videris, hujus radicem permanere noveris, quia a pinguedine timoris Dei irrigatur. Tametsi, fratres, accidat praefectos nostros nobis praesentes non assidue adesse; magnus tamen inter nos praefectus praesens est: verax quippe est qui dixit: *Ubi sunt duo vel tres congregati in nomine meo, ibi sum ego in medio ipsorum.*

Matth. 18.

Attendamus ergo nobis, carissimi. Monachus indecenter se gerens, manus suas in hominem injicit: qui autem aliorum miseretur, misericordiam consequetur. Opere aliquo fratrem oneras? bonum opus praestas, si tamen laboris ei mercedem in caritate Dei reddideris. Vetat enim pietas atque religio, damnum inferre alteri. Qui patientiae & longanimitatis atque clementiae viam invenit, is vitae viam invenit. Homo distractus insigni die operibus se exercet, & in die qua operari licet, ministrat. Passer passerem in rete ac laqueum allicit: & peccator sui similem in profunda malorum adducit. Devita eos, monache, qui otium amant, & quiescere nolunt. Fuge, monache, eos qui conviviis gaudent, & dicunt: Hodie ego faciam, at tu crastino die ages. Si enim ejusmodi sermonibus consenseris, vitam religiosam non perages. Ceterum imitare eos, qui fervent spiritu, quique per angustam & arctam viam ambulant, ut vitam aeternam assequaris: nam lata & spatiosa via ad perditionem adducit ambulantes in ea. Monachus piger ac negligens, ingruente cogitatione aliqua, reclusus in cella sua, huc illucque circumfertur, instar navis gubernatore destitutae: qui vero cum patientia vitam quietam degit, inanibus cogitationibus non abstrahitur. Qui fratris sui profectui invidet, seipsum a vita aeterna segregat: at qui ei auxilio est, particeps ejus erit. Si enim qui mala agentibus consentiunt, utrosque justitia punit; nonne multo magis Dominus mercedem cooperanti cum voluntate sua praebet? Scriptum reperitur: *Multa tribulationes justorum, & ex omnibus illis liberabit eos Dominus. Multa autem flagella peccatoris: & mors peccatoris pessima.* Non est virtus, acceptis injuriis stupere & insensatum esse; sed potius advertere, & aspernari eas propter

Psal. 31.33.

A εαυτὸν σωισάνων δόκιμος, ὅς ἐστι ὁ Κύριος σωίστησι. Πολλοὶ γὰρ δοξάζοντες κεκρατημέναι καὶ ἄρχῃ, ἐπὶ τῷ ζῳίῳ ἑρῶν ζῳίῳ ἑρῶν γέγονασιν. οἱ δὲ ἀπεινώσμενοι ἔλαβον χάριν. ὅτι ὁ Θεὸς ὑποφάνοις ἀντιπάσεται, ταπεινοῖς δὲ δίδωσι χάριν. Εἰ ἴδῃς ἄνδρα ἀνήκουόν τε καὶ ἀκρατῆ, ὑποφάνον τε καὶ σοφὸν ἐν ἑαυτῷ, τέτρα ἡ ρίζα ἡμιθανὴς ὑπάρχει, διὰ τὸ μὴ δεῖξαι αὐτὸν τῷ ἑαυτοῦ φόβῳ τοῦ Θεοῦ. εἰ ἴδῃς ἄνδρα ἡσυχον ἐκ ταπεινόν, γίνωσκε ὅτι ἡ ρίζα τέτρα ἀμύμνη, ὅτι ἑαυτοῦ τῷ φόβῳ τοῦ Θεοῦ ἀρδύει. Ἀδελφοί, εἰ καὶ οἱ ἡγούμενοι ἡμῶν μὴ πάρεσιον ἐνταῦθα, ὅς οἱ μὲν ὁ Μέγας μεταξὺ ἡμῶν ὑπάρχει. ἀφ' ὧν γὰρ ὁ εἰπὼν, ὅπως γὰρ εἰσι δύο, ἡ βεῖς σωτηριῶν εἰς τὸ ἐμὸν ὄνομα, ὅτι εἰμι ἐν μέσῳ αὐτῶν. Πρόχωμεν οὖν ἑαυτοῖς ἀγαπητοί. ἀχήμεν μοναχὸς ἐπιβάλλει χεῖρας αὐτῷ ἐπ' ἄνθρωπον. ὁ δὲ ἐλεῶν ἐλεηθήσεται. ἐργοδοτῶν ἀδελφόν, καλὸν ἔργον ἐπιτελεῖς, εἰ καὶ ἀποδιδῶς τῷ μισθὸν αὐτοῦ ἐν ἀγάπῃ Θεοῦ. δὲ λάβει γὰρ ὅτι τὸ μὴ βλάβῃ τῷ ἑτέρῳ. Ὁ δὲ ὁρῶν τὸ ὁδὸν τῆς μακροθυμίας καὶ ἀνεξικακίας, εὖρεν ὁδὸν ζωῆς. Ἀνὴρ μετέωρος ἐν ἡμέρᾳ δόξης ἔργαζέτω, καὶ ἐν ἐργασίᾳ διακονεῖ. Σβῆδιον σβῆδιον πρὸς ἀλλήλους εἰς εἰρήνην. καὶ ἀμαρτωλὸς τῷ ὁμοίῳ αὐτοῦ εἰς βάθρον κακῶν. Παρατῷ, μοναχέ, ἐκ τῶν ἀγαπώντων τὴν ἀργίαν, ἐκ ἡσυχασαί μὴ πρὸς ἀλλήλων. φεῦγε, μοναχέ, τὰς ἀγαπώντας τὰ συμπόσια, καὶ λέγοντας. ποῦ ἐγὼ σήμερον, σὺ δὲ ποιήσῃς τῇ ἐπιτάσσῃ. εἰ γὰρ τοῖς λόγοις τέτοις συγκατάθῃς, ὁ τελείως βίον ἐνάρξῃ. Ἀλλὰ μιμῶ τὰς ζέοντας τῷ πνεύματι, τὰς περὶ πατρῴων ἐν τῇ σενῇ ὁδῷ καὶ τεθλιμμένη, ἵνα καταλάβῃς τὴν ζωὴν τὴν αἰώνιον. ἢ γὰρ πλατῆα καὶ δὲ ῥύχωρος ὁδὸς εἰς ἀπώλειαν ὁδηγεῖ τὰς ἐν αὐτῇ περὶ πατρῴων. Εὐλόγος μοναχὸς καὶ ἀκηχρησῆς, λογισμὸς τινος ἐπελθόντος, κλείσας τὴν θύραν ἐκείνην αὐτῷ, αὐτὸς περὶ φέρει ὡς κακῶν, ὡς πλοῖον ἀπηδάλωτον. ὁ δὲ μὴ ὑπομονῆς καθεζόμενος ἐκ σωπαίνεται τοῖς ματαίοις λογισμοῖς. Ὁ φθονῶν ἐπὶ πρὸς ἀδελφὸν αὐτοῦ χεῖζει ἑαυτὸν τῆς αἰωνίης ζωῆς. ὁ δὲ συνεργός, κοινωνὸς αὐτοῦ ἔσται. Εἰ γὰρ οἱ σωτρεύοντες τοῖς τὰ φαῦλα πράσσουσιν, τὰς ἀμφοτέρους κολάζει ἡ δίκη, ὁ πολλὰ μάλλον ὁ Κύριος μισθὸν παρέχει τῷ συνεργῶντι εἰς τὸ θέλημα αὐτοῦ; Γέγραπται. πολλὰ αἱ θλίψεις τῶν δικαίων, καὶ ὅτι πᾶσιν αὐτῶν ῥύσεται αὐτὸς ὁ Κύριος. Πολλὰ δὲ αἱ μάστιγες τῶν ἀμαρτωλῶν καὶ θάνατος ἀμαρτωλῶν πονηρῶν. Οὐκ ἔστιν αὐτῇ ἀρετὴ ἀτιμάζεσθαι καὶ ἀνασθεῖν, ἀλλὰ μάλλον σωθεῖν καὶ ἀπορρίπτειν δι' ὁσέβειαν. Οὐκ ἔστι γὰρ,

γὰρ, φησὶν, ὁνειδίζόμενος ἐκ ἐντρέπεται· κρείσ-
 στον ἄλλ' αἰδουμένης ἀποκόπῃ τὸ θυμὸν, ἢ θηρι-
 ὄσαι ἀνημέρως· ἀνδρὶ δ' ὁ σοφὸς ἡδὺς κλαυθμὸς ὑπὲρ
 γέλωτα· τίς δώσῃ μοι ἐπὶ φόματος φυλακὴν, καὶ
 ἐπὶ τῇ χειλέων μου σφραγίδα παύσῃ, ἵνα μὴ
 πλάσω δι' αὐτῆς, ἢ ἡ γλῶσσά μου ἀπολέσῃ με;
 Δέσποτα ζωῆς μου, μὴ ἐγκαταλίπῃς με ἐν βελῇ
 αὐτῆς, καὶ μὴ ἀφῇς με πρὸς ἐν αὐτοῖς. Σὺ γὰρ
 εἶπας, κύριε, ὅτι ὅτι λόγων σου δικαιοσύνη, καὶ
 ὅτι λόγων σου καταδικαίῃς· εἰ γὰρ ὁ Προφή-
 τας εἶρηκεν, ὡς ῥάκος ἀποκαθημένης πᾶσα ἡ δικαιο-
 συνὴ ἡμῶν, τί εἶπω ἐγὼ ὁ ἐν ἀμαρτίαις γνηθεὶς;
 Καὶ νῦν, Δέσποτα, πᾶσα ἡ ἐλπίς μου εἰς τὰς
 οἰκτιρμήδας σου ἀποκρέμασθαι. ἰλάσθητί μοι τῶν ἀμαρ-
 τωλῶν. Κύριε, μετεωρισμὸν ὀφθαλμῶν μὴ μοι
 δῶς, καὶ ἐπιθυμίαν κακῶν ἀποτρέψον ἀπ' ἐμοῦ.
 ἀγαπητέ, μὴ πίστευε τοῖς ἀπατηλοῖς ἐνυπνίοις,
 πολλὰς γὰρ ἡπάτησεν τὰ ἐνύπνια, καὶ ἔξέπεσον ἐλπί-
 ζοντες εἰς αὐτά. Εἰς ποῖα γὰρ μέτρα ἐφθάσαμεν,
 ἵνα ὑπασίας Ἀγγέλων ἴδωμεν; Μεγάλῃ περικοπῇ
 καὶ δόξῃ ἡ ταπεινοφροσύνη, καὶ οὐκ ἔστιν ἐν αὐτῇ πλῶ-
 μα. Σημεῖον ταπεινοφροσύνης, τὸ τὰς δύο χερσὶν
 ἐπιδιδόναι ἐν παντὶ χεῖραν ἀδελφῶν, ὡς αὐτὸς καὶ
 ἀποδέχεται. Μοναχὸς ἐπιζητᾷ κληρονομίαν τῇ κτ'
 σάρκα γονέων, πρὸς αὐτὰς εἰς πειρασμὸς· ὁ δ' ὁ κτ'
 τῇ τῇ Κυρίῳ σωθήσεται. Μὴ εἴπῃς, εἰάν γηρά-
 σω, πόθεν ἄντρεξομαι; πρὸς τὸ αὐτὸν οὐκ ἐνε-
 τράπη ἡμῖν μελεμνήσαι· καὶ πρὸς τὸ γῆρας σου ἡδὺς
 μελεμνᾷς; Τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν δικαιοσύνην
 ζητήσωμεν, καὶ ταῦτα πάντα προσεθήσεται ἡμῖν·
 αὐτὸς γὰρ εἶρηκεν, οἶδεν ὁ πατὴρ ἡμῶν ὁ ἐράνιος ὢν
 χεῖραν ἔχετε πρὸς ὑμᾶς ἀγνίσασθαι αὐτόν. Εἰάν ὁ
 ταῦτα πρὸς μὴ ζητήσωμεν, φανεροί ἐσμεν ὅτι
 οὐ πρὸς τῶν ἀγωνιζόμεθα. ἐπὶ ῥῆσιν οὖν ἐπὶ
 Κυρίῳ τὴν μελεμνάν σου, καὶ αὐτὸς σε διατρέψῃ.
 Εἰάν ὁ Κύριος θυσίαν εἰς χεῖράς σου τί, ὡς αὐτὸς
 μέλλοντος λόγου ποιῇ, φρόντιζε. Ὁ ἐλεῶν πτω-
 χὰς, πληθήσεται ἀγαθῶν· ὁ δ' ἀνελεήμων ἀπο-
 κλεισθήσεται τῆς ἐπαγγελίας νυμφῶνος. ὃς πρὸς ποιεῖν
 ἐπ' ἀνδρῶν οὐκ ὀφείλεται τὰ ἀγαθὰ· ὁ δ' ἐλπίζων
 ἐπὶ Κυρίῳ, σωθήσεται. Μὴ γίνῃς τραχὺς ἐν γλώσ-
 σῃ σου, ὅτι φόμα δικαίης ἀποσάξει χάριτας. Βρώ-
 ματα πολλὰ παχύνει διάνοιαν, ἐγκράτεια δὲ
 ἀγαθὴ καθαρῶς αὐτήν. Πρόσεχε, μοναχέ, πρὸς
 εἶχε σωτηριῶν γυναιξίν· ὅρα, ἀγαπητέ,
 μήποτε ἐν πρὸς κερκιδίῃ ἢ ἀναλάβῃ, ἢ τῇ
 τῇ λοιπῶν πρὸς θηρίῳ, θηριώδῃ σου ἢ ψυχῇ· πολλὰ
 γὰρ τὰ ἐνεδρα τῶν Δολίχων. Κρεῖσσον παλαῖα φορεῖν, ἢ
 τῇ ψυχῇ ἐπιμελεῖσθαι φόβῳ Κυρίου, ἢ πρὸς ἀλλοτρίῳ

A pietatem. Ignavus enim, inquit, etiam conviciis
 exceptus, non confunditur. Satius est subri-
 dendo iracundiam atque furorem praevidere,
 quam asperere & crudeliter efferari: viro autem
 prudenti planctus risu suavior est. Quis dabit
 ori meo custodiam, & super labia mea signa-
 culum firmum, ut non cadam per ipsa, & lin-
 gua mea perdat me? Domine vitae meae, ne
 derelinquas me in consilio eorum, & ne per-
 mittas me cadere in illa. Dixisti enim, Do-
 mine: *Ex verbis tuis justificaberis, & ex verbis*
tuis condemnaberis. Nam si Propheta dixit:
Velut pannus menstruatae omnis justitia nostra:
 quid dicam ego, qui in peccatis natus sum?
 Et nunc, Domine, ex tuis miserationibus tota
 spes mea dependet. Propitius esto mihi pec-
 catori. Domine, elationem oculorum ne dederis
 mihi, & concupiscentiam malam averte a me.
 Carissime, ne fidem fallacibus adhibeas som-
 niis: nam multos seduxerunt somnia, in
 iisque spem ponentes exciderunt. Ad quas
 enim nos devenimus mensuras, ut visiones
 Angelorum adspiciamus? Magna felicitas &
 gloria est humilitas: & non est in ea lapsus at-
 que ruina. Signum porro humilitatis est, am-
 babus manibus omni loco ac tempore subve-
 nire fratri necessitatem patienti, non secus
 ac opem ab aliis recipere. Monachus haere-
 ditatem parentum carnalium requirens, in
 tentationes incidet: qui autem Dominum
 exquirat, salvabitur. Cave dixeris: si conse-
 nuero, unde sustentabor? De crastino non
 est permittum nobis sollicitos esse. Et de se-
 nectione tua nunc anxie atque sollicitate cogi-
 tas? Regnum Dei & justitiam ejus quaera-
 mus, & omnia haec adjicientur nobis. Ipse
 enim dixit: *Novit Pater vester caelestis, quid*
opus sit vobis, antequam rogetis eum. Si vero
 ista primum non quaesierimus, jam perspi-
 cuum est, nos de his minime laborare. *Ja-*
Et igitur in Dominum curam tuam, & ipse te
enutriet. Si Dominus aliquid in manibus
 tuis prosperaverit, quasi ipse rationes tecum
 subducturus sit, satage. Qui pauperum mi-
 feretur, bonis replebitur: at qui misericor-
 diae viscera claudit, a caelesti quoque sponsi
 thalamo excludetur. Qui confidit in homine,
 non accipiet bona: at qui in Domino sperat,
 salvabitur. Ne sis asper in lingua tua, quo-
 niam os justii distillat gratias. Cibi multi cras-
 sam ac stupidam reddunt mentem: bona au-
 tem temperantia purgat eam. Attende, mo-
 nache, attende tibi a conversatione mulie-
 rum. Vide, carissime, ne forte praetextu atque
 occasione cuculli, aut analabi, vel alterius ami-
 ctus, tua capiatur anima: multae enim sunt in-
 fidiae fraudulentum inimici. Satius est veteres
 ferre vestes, & curam habere animae in ti-
 more Domini: quam splendide vestiri, & tur-

Prov. 20.

Matth. 12.

Isai. 64.

Sap. Sirac. 33.

Matth. 6.

Ibid.

Psalm. 54.

piter atque inhoneste incedere. Qui manda-
 ta custodit, seipsum diligit: at qui ea con-
 temnit, animæ suæ detrimentum affert. Vir
 ebriosus & iracundus conturbat animas fra-
 trum: & dedecus ejus semper cum ipso est.
 Impone ulceri malagma, & juniori monacho
 pietatem non fictam. Desolatus constituitur
 monachus novitius, propriam sequens cogi-
 tationem, & expertorum admonitionem non
 recipiens. Error pravus novitio monacho est
 inobedientia: submissio autem atque obedi-
 entia in Domino, est fortis ac valida prote-
 ctio. Vir superbus & immorigerus dies adspi-
 ciet amarus: at humilis & patiens omni tem-
 pore lætabitur in Domino. Magna res est vi-
 rum invenire patientem & humilem, & pul-
 chritudinis ejus non est mensura. Non con-
 tradicas veritati, ac te tuæ inurbanitatis
 atque immodestiae pudeat. *Non confundaris
 confiteri peccata tua: & ne dixeris: peccavi, &
 quid mihi accidit? Dominus enim patiens est &
 longanimis. Ne tardes converti ad Dominum,
 & ne differas de die in diem.* Memineris non
 tardare iram. Non sit exporrecta manus tua
 ad accipiendum, & ad dandum collecta. Mo-
 nachus prudens in caritate seipsum circum-
 muniet: at insipiens sibi odium accumulabit.
 Qui extollitur adversus fratrem suum, a dæ-
 monibus illudetur. Noli perpetuo contemne-
 re fratrem tuum: quoniam scriptum est: *Mul-
 ti tyranni sederunt in pavimento, & insuspica-
 bilis portavit diadema.* Sis hilaris in justitia;
 ad peccatum vero potius tristis. Aegritudo
 animæ est ambitio, eademque morbus ma-
 lus. Egressus es cella tua, monache, ad mi-
 nisterium? Custodi sensus tuos, ut non con-
 cilies tibi ipsi bella, & perturbationes cogi-
 tationum. Ubi non est sepes, diripietur pos-
 sessio: & ubi non est patientia, ingemiscet
 errans. Multas excusationes sibi piger coa-
 cervabit monachus, & somnolentus in mala
 decidet. Monachus avarus instar palmæ est
 infructuosæ: at inops ac pauper, velut palma
 detonsa in altum ascendens. Monachus, qui
 rerum terrenarum amore capitur, similis est
 accipitri extenso, qui loris pedes implicat,
 & ubicumque confederit, implicabitur. At
 qui a rebus materialibus est alienus, viatori
 accincto & expedito est similis. Multi apud
 se videntur esse prudentes, sed intelligere
 nequeunt, eam quam putant prudentiam,
 detrimento animæ sibi futuram. Non est sa-
 pientia, non est prudentia, non est consilium
 bonum in anima timorem Dei respiciente. Sa-
 pientia autem vera est, cuncta secundum
 Deum agere. Guttur dulce multiplicabit ami-
 cos: & qui diligit Dominum, custodiet vias
 ejus. Honora fratrem coram notis ejus: &
 coram Domino in honore eris. Oeconomus
 fidelis

Sap. Sirac.
 4. 5.

Sap. Sirac.
 11.

A λαμπρῶς ἐ πατεῖν ἀσέμνως. Ὁ σωτηρῶν ἐν-
 πολὰς, ἀγαπᾷ ἑαυτὸν, ὃ κατὰ φρονῶν ζημιῶι τὴν ψυ-
 χὴν ἑαυτοῦ. Ἀνὴρ μέδυσος καὶ θυμώδης παράσσει
 ψυχὰς ἀδελφῶν, ἐπὶ τὸ ὄνειδος αὐτοῦ μὴ αὐτοῦ ἐνδελε-
 χῶς. Ἐπίδες μάλωπι μάλαγμα. Ἐ νεωτέρῳ δὲ
 λάβειαν ἀνυπόκειτον. Ἐρημος ἀποκαθίσταται νεώτε-
 ρος μοναχὸς, ἡσυχαστῶν τῷ ἰδίῳ λογισμῷ, καὶ
 νεοθεσίαν ἐμπείρων μὴ ἀποδεχόμενος. Πλάνη κακὴ
 B νεωτέρῳ μοναχῷ ἢ ἀνυποταγῇ. ἢ ὅτι ὑποταγῇ ἐν Κυ-
 εῖῳ, σκέπη κραταῖα. Ἀνὴρ ὑπερήφανος ἐ ἀνυπότακ-
 τος ὅτι ἐπὶ ἡμέρας πικρὰς. ὁ δὲ ταπεινόφρων καὶ ὑπο-
 μονητικός, δὲ φρανθήσεται ἐπὶ Κύριον διαπαντός. Μέ-
 γα δὲ εἶναι ἀνδρὰ ὑπομονητικὸν ἐ ταπεινόφρονα, ἐ τὴν
 καλὴν αὐτοῦ ὁδὸν ἐστὶν εὐαδμός. Μὴ ἀντίλεγε τῇ
 ἀληθείᾳ, καὶ πρὸς τὴν ἀπαθυσίαν σε ἐν τράπηδι. μὴ
 ἀρχωδῆς ὁμολογήσας ἐφ' ἀμαρτίας σε, καὶ μὴ εἰ-
 πῆς, ἡμαρτον ἐ τί μοι ἐγένετο; ὁ γὰρ Κύριός ἐστι μα-
 C κρόδυμος. Μὴ ἀνάμενε ἐπιστρέψαι πρὸς Κύριον,
 καὶ μὴ ὑπερβάλῃς ἡμέραν ἢ ἡμέρας. Μνήσθητι, ὄρ-
 γην ἢ χρονίει. Μὴ ἔσω ἢ χεῖρ σε ἐκτεταλμένη εἰς τὸ λα-
 βεῖν, καὶ ἐν τῷ ἀποδιδόναι σκευεσάλμην. Μοναχὸς
 φρόνιμος ἐν ἀγάπῃ περικλείσκει ἑαυτόν. ὁ δὲ ἄφρων
 πληθυνεῖ μίσος ἑαυτοῦ. Ὁ ἐπαγρόμενος κατὰ τὸν ἀδελ-
 φόν αὐτοῦ ὡς δαμόνων ἐμπαίξει. Μὴ ἡσυχάζει
 ἀδελφὸν εἰς τὴν ἀγάπην. διότι γέγραπται, πολλοὶ τύραν-
 D νοὶ ἐκαστῇ ἐπὶ ἐδάφει, ὁ δὲ ἀνυποπότος ἐφόρεσε
 ἀσθένεια. Γενεῖ φαρδύς ἐν δικαιοσύνῃ. συγγάζων
 δὲ μᾶλλον πρὸς τὴν ἀμαρτίαν. Ἀρρώστημα ψυχῆς
 φιλοδοξία, πάθος πονηρόν. Μοναχέ, ἡσυχάζεις
 καλῶς σε πρὸς διακονίαν; τίρει τὰς ἀσθενείας, ἵνα
 μὴ σωματικῆς σε αὐτοῦ πολέμους ἐ παραχὰς διαλογι-
 σμῶν. ὅτι ὅτι ἐστὶν φραγμός, διαρπαγῆσεται κτήμα,
 ἐ ὅτι ἐστὶν ὑπομονή, γενεῖται πλανώμενος.
 E Πολλὰς περὶ φάσας σωρῶναι αὐτῷ ὀκνηρὸς μοναχὸς,
 καὶ ὁ ὑπνώδης περὶ πειρῆσιν κακοῖς. Μοναχὸς φιλοκ-
 τήμων φοινίξ ἀκαρπός. ὁ δὲ ἀκτῆμων, ὡς κεκαρ-
 μένος φοινίξ ἀνατρέχων εἰς ὕψος. Μοναχὸς φιλαῦ-
 λος ὅτι ἐστὶν ἱέρακι ἐκπεταθέντι, λαβόντι λώρως εἰς
 τὰς πόδας, καὶ ὅτι ἐστὶν ἀνκαθίστη, ἐμπλακῆσεται.
 ὁ δὲ αὔλος ὡς περὶ εὐσολὸς ὁδοιπόρος. Πολλοὶ δο-
 κοῦσι φρόνιμοι εἶναι ἐν ἑαυτοῖς, καὶ ὁ δὲ δύναται νοεῖν,
 F ὅτι ἢ δοκοῦσι φρόνησιν, ζημία ψυχῆς αὐτοῖς ἀπο-
 βήσεται. Οὐκ ἐστὶ σοφία, ὅτι ἐστὶ φρόνησις, ὅτι
 ἐστὶ βελὴ ἀγαθὴ, ἐν ψυχῇ μισθῶσι τὸ φόβον τοῦ
 Θεοῦ. Σοφία ἀληθῶς πάντα κατὰ Θεὸν πράττειν.
 Λάρυγγ γλυκὺς πληθυνεῖ φίλους, καὶ ὁ ἀγαπῶν
 τὸν Κύριον σωτηρήσεται τὰς ὁδούς αὐτοῦ. Τίμα ἀδελ-
 φὸν ἐναντι γυναικῶν αὐτοῦ, καὶ ἐναντίον Κυρίου
 τίμιος ἔσθαι. Πιστὸς οἰκονόμος κερδήσεται ψυχὰς
 ἀδελ-

ἀδελφῶν αὐτοῦ· γνώμη δὲ μνησικᾶκος διασκορπίζει αὐτούς· Φρόνιμος οἰκονόμος δικαίως μερίσει· ὁ δὲ ἄφρων πᾶσα δουλεύσει μάχῃς· Μοναχῶς ἀπλήρω ἐκ ἀρκέσει τὸ δίκαιον· καὶ ὁ γλωσσώδης παραχᾶς σωίστην· ὁ δὲ φοβούμενος τὸ Κύριον ἡσυχίαν ἄγει· Οἰκονόμος μέθυστος καθελεῖται ἀπὸ δόξης· ὁ ὅς ἐγκρατὴς καὶ ἐπιεικὴς καὶ ταπεινόφρων θεωροῦται ἐν δόξῃ· Μοναχέ, μὴ θεωροῦσιν σε αὐτῶν ἀσθένειαν, ὑγιὲς ὢν· διότι γέγραπται, ὅτι ἐπιθυμίαν αὐτῶν ἔδωκεν αὐτοῖς· μὴ ἀδεύῃς, ἀδελφοί, τὴν χάριν τοῦ Κυρίου ὅς ἐπιχορηγῆντος ἡμῖν τὴν ἰσχύοντες τὸ ἐργάζεσθαι τὸ ἀγαθόν· ὅς αὐτὸ ἐν αὐτῇ ἐργαζόμενοι, ἀχαιετήσωμεν τῷ Κυρίῳ ἀγαπῶντος· Ὁ γελοιάζων τὸ πλοσίον, ὡς καταλάλος· καταλαλιά δὲ μισητὴ τῷ Θεῷ καὶ ἀνθρώποις· Ὁ προξύνων τὸ πλοσίον, διεγείρει θυμόν· ὁ δὲ εἰρηνοποιῶν μακαριστός· ὅτι ὁὕτως Θεὸς κληθήσεται· Τίμω γέροντας ἀπὸ Κυρίου· ὅς νέω ὑπερεμνῶ συμπάθησον· ὅς ἀπὸ Κυρίου λήψῃ τὸ μισθόν· Γέγραπται· μὴ ἐργάζεσθε τὴν βρώσιν τὴν ἀπομυμνῶν, ἀλλὰ τὴν μίσσαν εἰς ζωὴν αἰώνιον· Αἱ χεῖρές σας ἐργαζέσθωσαν τὸ ἀγαθόν, ἵνα ὅς τῷ Χριστῷ ἔχοντι μεταδίδως· ὅς ἡ καρδιά σας ἔστω πρὸς Κύριον ἀγαπῶντος, ὅς ἔσῃ ἐργαζόμενος τὴν βρώσιν τὴν μίσσαν καὶ ὁ τὴν ἀπομυμνῶν· Ἀδελφε, ἐργάζεσθαι μὴ ἀναπάτει· πολλὴν γὰρ κακίαν ἐδίδασκεν ἡ ἀργία· Μοναχὸς γογγυσῆς πολλὰ ζημιώσεται, ὁ ὅς ὑποφέρων ἡσυχίως, ἐπὶ ἐχάτων βιβήσῃ τὸ πλοσίον αὐτοῦ· Διακονητὴς φρόνιμος ὅς ἀμελήσῃ τὴν ἐργασίαν αὐτοῦ· καὶ ὁ φοβούμενος τὸ Κύριον ὁ σκανδαλίσῃ ἀδελφούς αὐτοῦ· Φύγετε, ἀγαπῆτε, τὰς ποξύοντας τὸ σῶμα, φεύγετε μᾶλλον τὰς ποξύοντας τὴν ψυχὴν· Φύγετε ὅφιν δαίνονται τὸ σῶμα, φεύγετε μᾶλλον γυνῆκα δαίνουσαν ψυχὴν· Ὁ καταμενδάνων κάλμος γυναικός, ἐμφυτεύει ἐν τῇ ἰδίᾳ ψυχῇ ἐπιθυμίαν κάλμους αὐτοῦ· καὶ ὁ ἐνδελεχῶν πρὸς θύρας οἰκῶν αὐτοῦ, ὁμοίος ὅς τῷ ἐπὶ κρυφάλλῃ ἀναπαύεται, ὅτι ὁ μακρὰν τὸ οὐλίθημα ἀπὸ αὐτοῦ· Φύγετε, ἀγαπῆτε, τὸ πῦρ, ἵνα μὴ καῖ ὁ σῶμα, φεύγετε τὴν ἁμαρτίαν, ἵνα μὴ καῖ ὁ σῶμα σὺν τῇ ψυχῇ ἐν τῷ πυρὶ τῷ αἰσέσῃ· Ὡς περὶ δύο μαχητῶν, ἔτω μοναχὸς σιωπηλῶν γυνῆκα· καὶ ὁ ἡνῶν σκυλεύσῃ καὶ ὁ σκυλεύσεται· Θυράειος πῖτος μετὰ Θεὸν φύλαξ ψυχῶν· ὁ δὲ ἄπιστος καὶ τὴν ἑαυτοῦ ψυχὴν πορνεύσῃ· Τὸν χρόνον, ὃν διήξαμεν ἐν τῷ μονήρῃ βίᾳ ἀειδύμεν· τὴν δὲ ἀμέλειαν, ἣν καταργασάμεθα ἐν αὐτῷ ἀγνοῦντες ἐπαυρόμεθα· Ἐπαινος ἀνδρὶ ὅς ὁ χρόνος μόνον, ἀλλ' ἡ θεωροῦσιν· προκοπὴ δὲ, ὁ πολὺς, ἀλλὰ τὸ ἐνάρετον

A fidelis lucrabitur animas fratrum suorum : mens autem atque animus ejus, qui memoria conservat injurias, disperget illos . Prudens œconomus juste partietur : imprudens autem atque insipiens pugnas præparabit . Monacho infatigabili non sufficit quod æquum ac justum est ; & loquax turbas concitabit : qui vero timet Dominum , quietam vitam conciliat . Oeconomus ebrietati deditus dejicietur a gloria : at temperans , & mansuetus ac humilis proficiet in gloria . Ne tibi ægritudinem prætexas , monache , cum sanus sis : quoniam scriptum est : *Et desiderium eorum dedit eis* . *Psalm. 77.* Ne aspernemur , fratres , gratiam Domini præbentis nobis fortitudinem ad operandum bonum : sed hoc in ea operantes , gratias semper agamus Domino . Qui proximum deridet , velut detractor habetur : detractio autem apud Deum & homines est odiosa . Qui exacerbat proximum , suscitatur iracundiam : at qui pacificatur , beatissimus est , quoniam filius Dei vocabitur . Senes honora propter Dominum , & juveni egenti compatiere : & mercedem a Domino accipies . Scriptum reperitur : *Nolite operari cibum , qui perit , sed qui permanet in vitam æternam* . Manus tuæ quod bonum sit , operentur , ut & necessitatem patienti distribuas : & cor tuum semper directum sit ad Dominum , & cibum permanentem operaberis , & non pereuntem . Operare , frater , & ne obambules : magnam enim improbitatem docet otium . Monachus murmurator multa patietur damna : at qui strenue tolerat , in novissimis divitias suas reperiet . Minister prudens non negliget opus suum : & qui timet Dominum , non erit scandalo fratribus suis . Fugis , carissime , eos , qui jaculis petunt corpus ? At fuge potius illos , qui in animam sagittas jaculantur . Fugis serpentem mordentem corpus ? At fuge magis mulierem , quæ animam mordet . Qui pulchritudinem explorat mulieris , concupiscentiam venustatis ipsius , suæ inserit animæ : & qui assidue præ foribus domus ejus versatur , similis est ei , qui in glacie deambulat : quia non longe ab eo abest lapsus atque ruina . Ignem fugis , carissime , ut non comburat corpus tuum ? Fuge quoque peccatum , ne corpus tuum simul cum anima comburat in igne inextinguibili . Sicut duo pugiles , ita monachus , qui cum muliere versatur . At qui sobrius est ac vigilans , spoliabit , & non despoliabitur . Janitor fidelis post Deum est custos animarum : at infidelis etiam suam ipsius animam abjiciet . Tempus , quod in solitaria transegimus vita , computamus : ob negligentiam vero in ipsa a nobis admissam , ignorantes extollimur . Laus est viro non tempus dumtaxat , sed in bono profectus : profectus autem non canities , sed vitam recte &

Psalm. 77.

Matth. 5.

Joan. 6.

Ephes. 4.

cum virtute traducere. Magistratus & honorem militi scutum, framea, & galea pariunt: at monacho novitio fides, poenitentia, & caritas. Fides generat castitatem, & humilitatem, & obedientiam, & longanimitatem, atque temperantiam: poenitentia autem lacrymas: at caritas patientiam & spem. Qui assidue ex una in aliam cellam transibatque digreditur, inanes sibi cogitationes acquirit: at qui uno in loco sustinet, magis quiete vivit. *A juventute tua, carissime, disciplinam tibi elige: & usque ad canos prudentiam invenies.* Ab initio juventutis tuæ semina agrum tuum, & cura eum, ne forte spinæ in ipso, tamquam in terra inculta, succrescant. Fructum in eo bonum facito: & ei, qui tibi vires suppeditat, da gloriam. Aquæ augment foenum: & conversatio sæcularium, passionem superbiæ: qui autem timet Dominum, non effertur. Si gratiarum dono effectus sis dignus, ne propterea superbias: nihil enim habes boni, quod a Deo non acceperis: & si secundum ejus voluntatem non ambulaveris, proprium a te auferet, & meliori atque utiliori illud donabit: & tunc similis efficietis ei, qui propulsat & abjicit calamum, qui lituræ cujuscumque causa fuerit. Quemadmodum duo in eodem loco galli: ita duæ simul cogitationes in corde monachi. Recede ab alienis, & quiescet anima tua. Vir sapiens custodiet mandata: & qui observat ea, paradysum æternarum deliciarum possidebit. *Melius est nomen bonum, quam divitiæ multæ: super aurum vero & argentum gratia bona.* Animam torpentem consolare ac cohortare, & Dominus cor tuum confirmabit. Si poculum vini post orationem opportune acceperis, studiose ad cellam tuam vade, & clauso ostio gratias age Domino, qui tibi dispensavit & dispensat. Nam sermones a prandio multiplicare, spectra & peccata generat. Vir ebrius agit & loquitur vespere quæ non oportet, & quorum diluculo illum poenitet: qui si rursus vinum invenerit, ad eadem relabitur. Si semel malum expertus sis, observa te in posterum. Scriptum quippe est: omnis qui natus est ex Deo, custodit seipsum, & malus non tangit ipsum. Noli vinum bibere ad ebrietatem, carissime, etiamsi vehementer te orent qui adsunt amici: nam si te vinum superaverit, præ cunctis ii, qui hortatores tibi fuerant, in te scandalizabuntur. Attende porro, ne ab oblivione vincaris. Laborat & angitur ventri deditus, conteriturque, dum ventrem suum cibis replere studet: & ubi comedit, circa digestionem torquetur: temperantiam vero sequitur & sobrietas, & vigilantia. Monachus vagus non erit invulneratus, nisi animo excubaverit: qui autem patienter in quo vocatus est loco

Sap. Sirac. 6.

Cor. 4.

Prov. 22.
Eccles. 7.

Joan. 5.

A ρετον βίον κεντήσῃ. Ἀρχὰς στρατιώτῃ ὄπλον, ῥομφαία, περικεφαλαία τίκτει· ἀρχαίᾳ δὲ μοναχῷ πείσις, μετάνοια, ἀγάπη. Πείσις τίκτει τὴν ἀγνείαν καὶ τὴν ταπεινοφροσύνην, τὴν ὑπακοὴν καὶ μακροθυμίαν ἔτι τὴν ἐγκράτειαν· ἡ δὲ μετάνοια, τὰ δάκρυα· ἡ δὲ ἀγάπη, τὴν ὑπομονὴν ἔτι ἐλπίδα. Ὁ μεταβάλλων συνεχῶς ἀπὸ κελίος εἰς κελίον ἕτερον, κτῆται κενὸς λογισμὸς· ὁ δὲ ὑπομονῶν ἐν τῷ πᾶσι ἐνὶ μάλλον ἡσυχάσῃ. Ἀγαπήτε ἐκ νεότητός σας ἐπιλέξαι παιδείαν, καὶ ἕως πολιῶν βίβησθε φρόνησιν. Ἐκ νεότητός σας παῖρον τὴν ἀγρόν σας, καὶ φρόντισον αὐτὴν μήποτε ἀναδῇ εἰς αὐτὸν ὡς εἰς χέρσον ἀκάνθα. Ποίησον ἐν αὐτῷ καρπὸν καλόν, ἔτι τῷ ἐπιχορηγῶντι τὴν ἰσχὺν, δὸς δόξαν. Ὑδατα χύσει χορὸν, ἔτι σωτυχία κοσμηθῇ, πάθος ὑψηλοφροσύνης· ὁ δὲ φοβούμενος τὸ Κύριον οὐκ ἐπαύρεται. Ἐὰν ἀξιώσῃς χάρισμα, μὴ ὑψηλοφρονῇ· ὁ δὲ ἐν γὰρ ἔχεις καλὸν ὁ μὴ τῷ Θεῷ ἔλαβες· καὶ ἐὰν μὴ πορεύῃς κατὰ τὴν ἐντολὴν ἔτι βελὴν αὐτῷ, ἀφελῆται δὲ ἰδίον ἀπὸ σας, καὶ τῷ χηρῶτέρῳ δωρεῖται αὐτό· καὶ τότε ὁμοιωθήσῃ τῷ ἀποδιδόντι κάλαμον τελέσαντι τὴν ἐμβαφὴν. Ὡς περ ἀλκυονίδες δύο ἐπὶ τῷ αὐτῷ, ἕτερος δύο λογισμοὶ ἐν καρδίᾳ μοναχῆ. Ἀποχώρῃς τὴν ἀμωτεῖαν, καὶ ἡσυχάσει σε ἡ ψυχὴ· φρόνιμος ἀνὴρ σωτηρήσῃ ἐντολὰς, καὶ ὁ σωτηρῶν αὐτὰς, ἐκτίσῃ αὐτὸν τρυφῆς αἰώνιος. Κρεῖσσον ὄνομα ἀγαθόν, ὑπὲρ πλεόντων πολύν· ὑπὲρ δὲ χρυσίου καὶ ἀργυρίου, χάρις ἀγαθή. Ψυχῇ ὀλιγωρήσῃ δὸς λόγον τῷ Θεῷ ἀκλήσεως, καὶ Κύριος ἐνείξει σὴν καρδίαν. Ἐὰν διχαρίσῃ ποτήριον οἶνος μετὰ τὴν βίβλην, παροργισθῇ εἰς τὸ κελίον σας πορεύσῃ, καὶ κλείσας τὴν θύραν, διχαρίσει τῷ Κυρίῳ τῷ οἰκονομήσαντι καὶ οἰκονομῶντι. Τὸ γὰρ ἀπὸ αἰείας πληθύνει λόγοις, ἐποπτεῖα καὶ σωτεῖματά ἄνθρωποι. Ἀνὴρ μέδυσος παύσει καὶ λαλεῖ ἐσπέρας ὁ μὴ δεῖ, καὶ ὁρᾷ μεταμελεῖται· καὶ ἐὰν πάλιν εὐρη οἶνον, πῶς αὐτοῖς πάλιν χρεῖται. Ἐὰν περαιοθῇς ἀπ᾽ αὐτῶν, τῷ Θεῷ ἔλαβες· τῷ Θεῷ ἐαυτὸν· καὶ πονηρὸς ἔχει ἀπὸ αὐτῶν. Μὴ πίνε οἶνον εἰς μέδην, ἀγαπήτε, καὶ ὁ δυνάστης σε οἱ παρόντες φίλοι· ἐὰν γὰρ ὑποβρίκησῃ σε ὁ οἶνος, πᾶσι πάντων οἱ ποτρεψάμενοι σκανδαλισθήσονται εἰς σέ. Πρόσεχε δὲ σφοδρῶς μὴ κατακυβερτῇσαι ἀπὸ τῆς λήθης. Κοπιᾷ γαστρίμαργος καὶ συντελεῖται ἐμπλήσαι γαστέρα αὐτῷ ἐδεσμάτων· καὶ φαγὼν ὀδυναται πᾶσι τὴν πέψιν· τῇ δὲ ἐγκρατεῖα ἀκολυτῇ ὑγιεία καὶ νηφαλιότης. Μοναχὸς κυκλωτῇς οὐκ ἀτρωτός ἔσῃ, ἐὰν μὴ νήψῃ· ὁ δὲ ὑπομονῶν ἐν

ᾧ ἐκλήθη τόπων, μᾶλλον δὲ ῥῆσιν ἀνάπαισιν. Ὁ ἔξθε-
 νων τὰ ὀλίγα, καὶ μικρὸν πεσεῖ, καὶ ἡ ὀκνηρία καὶ
 μικρὸν τίηται ἀκρίσιον πενίαν. Μὴ ἀπανάνη νεθεσίαν
 ἀγίων ἀνδρῶν, καὶ γνωστὸς τυγχάνης. καὶ τὸ γὰρ
 καρπὸς γνώσεως. Ἡ ἡμέρα μοναχῶ, συγκοινωνεῖν
 φατεία, καὶ ὁ μισθὸς αὐτῆς λύπη καὶ μετάνειμα. Γέ-
 γραπταί, δικαίων ἐγκωμιαζομένων, διφρανθήσονται
 λαοί. ὄνομα ᾧ ἀσεβῶν σβέννυται. Καὶ πάλιν. ἐγκω-
 μιαζέτω σε ὁ πᾶς, καὶ μὴ τὸ σὸν εἶμα. ἀλόγιος,
 καὶ μὴ τὰ σα χεῖλη. Καὶ πάλιν. δοκίμιον ἀργυ-
 εῖς καὶ χρυσίς, πύργους. καὶ ἄνθρωπος δοκιμά-
 ζεται διὰ εἰσόδου ἐγκωμιαζόντων αὐτόν. Φυλάσ-
 σει νόμον ὃς συνετός. ὁ δὲ ἐπιμελῶν ἀσωτία, ἀτι-
 μάζει πατέρα. Τίμα πάντας ἀπὸ τοῦ Κυρίου, ἡ-
 μὴν μὴ ἀπατήσῃ, καὶ πάλιν. Κυεῖς δὲ ῥῆσις χάειν.
 Γέγραπται. ὅς ὁ ἀρχύνεται πρὸς ὅσα δικαίων, ὅς
 ἀγαθός. ὁ πᾶς τὸν ἄρτον ἀποδώσεται ἄνδρα.
 Πάλιν γέγραπται. μακάριος ἄνθρωπος, ὅς καταπλήσσει
 πάντα διὰ δούλευσιν. ὁ δὲ σκληρὸς τῇ καρδίᾳ πεσεῖ
 κακοῖς. Ἄνθρωπος φιλέντος σοφίαν εὐφρανεῖ ὁ πατήρ
 αὐτοῦ. ὁ δὲ ποιμαίνων πόρνας ἀπολεῖ πλοῦτον. Κρεῖσ-
 σον ποιμαίνεσθαι ἐπιμελῶς, ἢ ποιμαίνειν ἀμε-
 λῶς. Κρεῖσσον μανθάνειν ἐπιμελῶς, ἢ διδάσκειν
 καὶ παρατείνειν αὐτὸν μὴ δεῖ. Ὁ παιδεύων αὐτόν, καὶ παι-
 δεύει τὸ ἕτερον. καὶ ὁ διδάσκων ἑαυτὸν, διδάσκει τὸ
 πλησίον. Μὴ ἐπιβάρη σὸν ἀδελφόν. εἰ γὰρ ἐπι-
 θῆς νόμον τῷ κτήνι σε ὑπὲρ δύναμιν, καὶ μέσον
 τὸ ὁδὸς συγκάθηται. Πᾶν ὃ εἰς ἐπαχθῆς τοι, ἐμ-
 πείρως ἔχει. καὶ μνησθήσεται τὴν ὁδὸν τοῦ Θεοῦ τοι
 βοηθήσαν ἡσυχάζειν. Μὴ δὲ σὴν ἀκοὴν φθόγγους
 ἀχρεῖς, ἵνα μὴ μολυνθῇ σε ὁ νῆς. Ὡς περὶ γὰρ
 καπνὸς ὁμμάσιν, ὅπως λόγος ἀχρεῖς βλάπτει ψυ-
 χήν. Εἰς πνεῦμα πορνείας ἐνοχλήσῃ σοι, ἐπιτί-
 μησον αὐτῶν, λέγων. ὁ Κύριος καταργήσῃ σε, μετὰ
 τὴν δυσωδίαν, ὁ δαίμων τὴν ἀκαθαρσίαν. Οἶδαμεν γὰρ
 τὸ ἐπὶ ὅντα. τὸ φρόνημα τὸ σαρκὸς, ἔχθρα εἰς Θεόν.
 Οὐκ ἔστι σοφία, ὅς ἔστι φρόνησις, ἐνθα φόβος Θεοῦ
 ἔχει ὑπάρχει. πληρομένη γὰρ σοφίας, φοβεῖται τὸ
 Κύριον. Γέγραπται. φῶς δικαίους ἀπαυγάζει. φῶς
 ᾧ ἀσεβῶν σβέννυται. Δένδρον ζωῆς, ἐπιθυμία δι-
 καίας. ὁ δὲ μισῶν ἐλέγχος, ἄφρων. Ἀπὸ πολυλο-
 γίας ὁ ἐκφύξει ἁμαρτία. φειδόμενος δὲ χει-
 λέων νοήμων ἔσται. Λογισμοὶ δικαίων, κείμενα. κυ-
 βερναῖοι δὲ ἀσεβεῖς δόλως. Ὁ προσηγόμενος ἡμῇ τὸ
 πλησίον, ὁ δὲ μὴ δούλευσεν αὐτῷ. ὁ δὲ μὴ δούλευσεν αὐτῷ
 σωπὸν ἀδελφῶν αὐτοῦ, κόπῃ παυθήσεται. Εἰς συν-
 εσίαν ἀδελφῶν, καὶ κανόνα χάλας ἐν τῷ πίνακι.
 καὶ γὰρ συγῶν καὶ χελιδῶν, καὶ ἄλλοι εὐρυδία ἐφύλαξαν
 καρπὸς εἰσόδου αὐτῶν. Χάλα, καὶ μὴ ἐνέαζε δια-
 τῆς

A loco, permanet, majorem requiem inveniet. Qui parvipendit exigua, paulatim cadet: & pigritia sensim invitam atque odiosam paupertatem generat. Noli despiciere sanctorum virorum admonitiones, quantumvis intelligens sis ac prudens: in hoc enim cognitionis atque scientiæ fructus cernitur. Indignum est monacho in conventiculis versari: & merces ejus, dolor & poenitentia. Scriptum est: *Dum laudantur justi, latantur populi: nomen autem impiorum extinguatur.* Et rursus: *Laudet te vicinus, & non os tuum: alienus, & non labia tua.* Et iterum: *Probatio argenti & auri, ignitio: homo autem probatur per os laudantium ipsum.* Filius intelligens custodit legem: qui autem pascitur luxu, dedecorat patrem. Honora cunctos propter Dominum, honorem tibi non repetens: & gratiam a Domino invenies. Scriptum habetur: *Qui non reveretur faciem justorum, non bonus: & qui talis est, buccella panis vendet virum.* Et rursus: *Beatus vir, qui veretur omnia ob religionem: durus autem corde, incidet in mala. Viri sapientiam amantis, latatur pater ejus: qui autem pascit meretrices, disperdet divitias.* Satiusest pasci diligenter, quam pascere negligenter. Melius est studiose addiscere, quam docere, & agere quæ non oportet. Qui seipsum instituit, etiam alios instituit: & qui seipsum docet, etiam proximum docet. Noli nimium onerare fratrem tuum: nam si onus jumento tuo imposueris, quod vires superet, in medio viæ deficiet atque succumbet. In omnibus, quæ acciderint tibi, prudenter te gere, & auxilii memineris tibi allati a Domino. Ne turpibus locutionibus aures tuas præbeas, ut mens tua non inquinetur. Sicut enim oculis obest fumus, ita turpis sermo nocet animæ. Si fornicationis te spiritus turbet, increpa eum, dicens: Dominus te perdat, qui pessimo foetore plenus es, dæmon immunditiæ. Novimus quippe eum, qui ait: *Sapientia carnis, inimicitia est in Deum.* Non est sapientia, non est prudentia, ubi Dei timor non est: nam satietas sapientiæ est timere Dominum. Scriptum est: *lux justis assidue; lux vero impiorum extinguatur.* Arbor vitæ desiderium justī: qui autem reprehensiones odit, demens est. A multiloquio non effugiet peccatum: parcens autem labiis, sensatus erit. Cogitationes justorum, judicia: gubernant autem impii dolos. Qui honore prævenit proximum suum, honorem inveniet: at qui non reveretur faciem fratris sui, cum labore atque molestia corripitur. Si cum fratribus comedis, secundum canonem ac regulam demitte te in patinam. Nam & turtur, & hirundo, & agri passerres custodierunt tempora ingressus sui. Demitte te, neque juveniliter agas propter

Prov. 29.

Prov. 27.

Prov. 28.

Prov. 29.

Rom. 8.

Prov. 10. 11.

12. 13.

mino-

minores & juniores te. At tu, carissime, cum totum diem jejunos transigas, etiam in momento temporis commoveris? Suave tibi est otium: sed ultima ejus amara. Cum labore opus tuum exerces: sed postremo letaberis. Scriptum est: Abominatio Domino, labia mendacia: qui autem facit fidem, acceptus ei est. Qui multiplicat verba sua, abominabilis erit: qui vero os suum continet, diligitur. Si virum aliquem negligentem conspexeris ad virtutem resipiscentem; tu cave, cogitatione relaxeris; imo magis viriliter agas, & tentationis tempore amplius decertes. Monachi, caveamus excedere humilitatis mensuras: ne forte dum videmur consentanea facere, nostram ipsi religionem observantiamque corrumpamus. Quapropter etiam damna pro nihilo ducamus propter eum, qui dicit; *Servum Domini non oportet contendere ac litigare.* Et iterum: *Beatus qui in omnibus semper est pavidus.* Et: *ne festines in spiritu tuo irasci: quia furor in sinu impiorum requiescit.* Scriptum est: *Filius astutus, obediens patri: filius autem inobediens, in ignominia.* Qui custodit os suum, servat animam suam: at qui immodestus ac petulans est labiis, perterrefaciet seipsum. Filio dolo nullum erit bonum; qui autem conservat mandata, perbeatus. Lex sapientis, fons vitæ: qui vero demens est, laqueo morietur. Qui incedit recte, timet Dominum: at qui pervertit vias suas, ignominia afficietur. Quæres sapientiam apud malos, & non invenies: gratus autem sensus apud prudentes. Paradisus sepimento carens, dum calcatur, desolatur: & qui non custodit os suum, deperdit fructus suos. Qui confidit in divitiis, corruiet: at qui succurrit iustis, hic exorietur. Qui dispergit substantiam suam insipienter, egenus efficietur: qui vero in fide Domini eam dispergit, non deferetur in æternum. Scriptum quippe est: *Dispersit, dedit pauperibus: justitia ejus manet in seculum seculi: cornu ejus manet in gloria.* Qui multiplicat divitias suas cum usuris & excrescentiis, ei qui inopum miseretur, congregat eas. Quantum elatus est homo in superbia cordis sui, tantum calcatur terram, ex qua sumtus est, & in terram revertetur: exaltat autem Dominus humiles. Fumus fugat apes: & memoria injuriarum a corde cognitionem depellit. Roga Dominum, & lacrymas coram bonitate ejus effunde: & recordatio injuriæ non demoretur in anima tua: eritque oratio tua sicut incensum in conspectu ejus. Scriptum est: Immundus apud Dominum est omnis elato corde: humiles autem excipiet gloria. Et rursus: occasionem quaerit vir, qui vult recedere ab amicis: in omni autem

τὸ μικρότερον σε. Σὺ δὲ, ἀγαπητὲ, ὅλῳ τῇ ἡμέρᾳ διετέλεσας νήστης, καὶ ποῦ εἰς γυμνῆς ὥρας παρὰ τῇ; ἡδεῖά σοι ἐστὶν ἡ ἀργία, ἀλλὰ πικρὰ αὐτῆς τὰ τελευτάῃα. Πονεῖς ἐργαζόμενος, ἀλλ' ὕστερον διψῶν θήσῃ. Γέγραπται, βδέλυγμα Κυεῖα, χεῖλη ψαδῆ. ὁ δὲ ποιῶν τοῖς, δεκτὸς αὐτῷ ἐστίν. Ὁ πληθύνων λόγους αὐτοῦ, βδελυχθήσεται. ὁ δὲ κρατῶν τὸ στόμα αὐτοῦ, ἀγαπηθήσεται. Ἐὰν ἴδῃς ἄνδρα ἀμελῆ πρὸς ἀρετὴν ἀνανήψαντα, σὺ μὴ χαυνώσῃς τῷ λογισμῷ. ἀλλὰ μάλλον ἀνδείξῃς, καὶ ἐν καρδίᾳ περασμῷ πεισῶς ἀγωνίζῃς. Μοναχοί, μὴ ὑπερβαίνωμεν τὰ μέτρα τῆς ταπεινοφροσύνης. μήπως δοκοῦντες εὐλογα εἶναι, ἀφαιρῶμεν τὴν ἐαυτοῦν δολαφίαν. Τοιγαρὶν καὶ ζημίας καταφρονήσωμεν διὰ τὸ λέγοντα, δοῦλον Κυεῖα εἰ δεῖ μίχεσθαι. καὶ μακάριος ὁς καταπλήσῃ πάντα διὰ δολαφίαν. Καὶ μὴ πεισθῇ τῷ πονήματι σε τὸ θυμῶσαι. θυμὸς γὰρ ἐν κόλπῳ ἀσεβῶν ἀναπαύσεται. Γέγραπται. ὕψος πανουργοῦ ὑπήκοος πατρὶ, ὕψος δὲ ἀνήκοος ἐν ἀτιμίᾳ. Ὁ φυλάσσων τὸ ἐαυτοῦ στόμα, τηρεῖ τὴν ἐαυτοῦ ψυχὴν. ὁ δὲ προπετὴς χεῖλεσι, πλοῖόν ἐαυτοῦ. Ὑψὸς δολίῳ οὐδὲν ἔσται ἀγαθόν, ὁ δὲ συντηρῶν ἐντολὰς μακαριστός. Νόμος σοφῶ, πηγὴ ζωῆς. ὁ δὲ ἄνθρωπος ὑπὸ πονηρίας θανέεται. Ὁ πορνεύων ὁρῶν φοβεῖται τὸ Κύριον. ὁ δὲ διασρέφων τὰς ὁδοὺς αὐτοῦ ἀτιμασθήσεται. Ζητήσεις σοφίαν πρὸς κακοῖς καὶ ἐχθρὰς ἀσθησις. ὁ πρὸς φρονίμοις διχέρης. Παράδεισος φραγμὸν μὴ ἔχων πατὲς ἐρημύεται, καὶ ὁς ἐφυλάττει τὸ στόμα αὐτοῦ ἀπολεῖ τὰς καρπούς. Ὁς πέποιθεν ἐπὶ πλεονάζει. ὁ δὲ ἀντιλαμβάνωνος δικαίων, ἔπος ἀνατελεῖ. Ὁ ἀσκορπίζων ὑπάρχοντα αὐτοῦ ἐν ἀφροσύνῃ, ἐνδεὴς γίνεται. ὁ δὲ σκορπίζων ἐν πίσει τὸ Κυεῖα, ὅτι ἐγκαταλειφθήσεται εἰς τὸ ἀδύνατον. γέγραπται γὰρ, ἐσκορπίσεν, ἔδωκε τοῖς πένθησιν, ἡ δικαιοσύνη αὐτοῦ ἡμῶν εἰς τὸ ἀδύνατον τοῦ ἀδύνατος, τὸ κέρας αὐτοῦ ὑψώθησεται ἐν δόξῃ. Ὁ πληθύνων τὸ πλεονάζει αὐτοῦ μὴ πόνων καὶ πλεονασμῶν, τῷ ἐλεῶντι πτωχὸς σωθήσεται αὐτό. Ὁσον ἐπαρθεῖς ἀνὴρ ἐν ὑψηλοφάνει καρδίας αὐτοῦ, γῆν πατὲς ἡ ἐλεῶν καὶ εἰς γῆν πορεύεται. Ὑψοῖ τὸ Κυεῖα τὰς ταπεινὰς. Καπνὸς διώκει μελίσσας, καὶ μνησικακία γινώσκει ἀπὸ καρδίας. θεήσῃ τὸ Κυεῖα, καὶ ἔκχεε δάκρυα ἐνώπιον τοῦ ἀγαθότητος αὐτοῦ, καὶ μνησικακία μὴ ἀυλίζέτω ἐν τῇ ψυχῇ σε, καὶ ἔσται ἡ προσβολὴ σε, ὡς θυμιάμα ἐνώπιον αὐτοῦ. Γέγραπται. Ἀκάθαρτος πρὸς Κυεῖα πᾶς ὑψηλοκαρδίας. πορνεύει τὸ ταπεινὸς δόξα. καὶ πάλιν, πρὸς αὐτὸν ζητεῖ ἀνὴρ βεβλόμενος χεῖρεσιν ἀπὸ

ἀπὸ φίλων· ἐν παντὶ δὲ χαρῶ ἐπονείδιστος ἔσται· ἔτω καὶ μοναχὸς χωριζόμενος ἀπὸ μονῆς, ἀγία· ἡγούμενον καὶ ἀδελφός· γέγραπται· Ἐστὶν ὁδός, ἥ δοκεῖ ὁρθὴ εἶναι, καὶ ἀνθρώποις, τὰ ὅτι τελυτάτα αὐτῆς ἐρχεῖται εἰς πυθμένα ἁδῶ· καὶ πάλιν λέγει, τῆς αὐτῆς ὁδῶν πληθύνει θρασυκάρδιος, ἀπὸ ὅτι νοημάτων αὐτῆς ἀνὴρ κατάρτος· Ἀλλήλους ὡς καλέσωμεν, ἀγαπητοί· ἀλλήλοις δαλύσωμεν· ἀλλήλους νεμετήσωμεν εἰς τὸ φόβον τοῦ Κυρίου, ἅχρῃ καταντήσωμεν εἰς τὸ ζῶναι λιμνὰ· Γαστρίμαργος μοναχὸς πολλὰ μεμνημένος, ὅς ἐγκρατὴς εἴκει δορκάδι ἐν ἀγρῷ· Ὡς περὶ ἰχθύσιν ὕδωρ, ἔτω μοναχῷ ἡσυχία ἐν ταπεινοφροσύνῃ καὶ ἀγάπῃ· Ἐπιστοις μὲν μοναχῷ ἐν ὁδῷ, ἀλλάθεια ἐν φόβῳ Θεοῦ· Φόβος δὲ Κυρίου χρυσίον δόκιμον, καὶ ὁ κτιστάμενος αὐτὸν οὐκ ἐγκαταλείψει· Μοναχέ, ἐπιχειροῦσιν οἱ ἐχθροὶ σωέχαινε σε τὸ λογισμὸν ἐν τῷ σε ἀκθεῖν πρὸς τὴν σάρκα γονέων· ὅς ὑπερεκπεσούσῃ σοι ἡ χαρὰ καὶ ἡ παράκλησις ἐν τῇ βασιλείᾳ τοῦ ἔρανος, εἰάν ὑπομείνης εἰς τέλος δαλύων τῷ Κυρίῳ· Ὁ βεβλόμενος εἰρηνικῶς ζῆν ἐν παντὶ τόπῳ, μὴ ἐπιζητείτω τὴν ἰδίαν ἀνάπαυσιν, ἀλλὰ τὸ ἑτέρον ἐν Κυρίῳ, καὶ δურήσῃ ἀνάπαυσιν· ὁ δὲ ἐρεδιστὴς καὶ κακόφρων ἐχὼ ἡσυχάσει πώποτε· Πρὸς καταφρονήσει ὡς τὸ φόβος τοῦ Θεοῦ, ἐχὼ ἀμαρτήσῃ πώποτε· Θέλεις μὴ ἀμαρτάνειν, φύλασσε τὸ φόβον τοῦ Θεοῦ· Νόμιζε δὲ τὴν ἀμαρτίαν, ὡς ὄρη τὰ ὑψηλὰ, ἢ ὡς πέλαγος θαλάσσης πλήρες κλυδωνῶν, ἢ ὡς φλόγα πυρὸς κατεσθίοντα τὸ ἐμπέσοντα εἰς αὐτήν· Ἡ γὰρ πρὸς ἑχθρὸν σμικρύνῃ αὐτήν ἐν ὀφθαλμοῖς σε, ἕως ὅτι περὶ πύλης ἐν αὐτῇ· Μὴ θέλε ἀμαρτάνειν, τὸ δὲ σὸν πατέρα μὴ πρὸς φασίς· Σαμὴλ γὰρ τῷ Ἡλὶ παρέμεινε, καὶ Γιεζὶ τῷ Ελισαίῳ· Ποιμνὰ σε κατέστησε, μὴ εἰσαγάγε εἰς τὸ ποίμνιον αὐτῶν λύκοις λαφύροντας, ἵνα μὴ ἔρημον ἀποκαταστήσῃς· οἱ σὲ ποίμνῳ, καὶ ἐλθὼν ὁ Ἀρχιποίμῳ, οὐκ ἀρέσει αὐτῷ· Ἀποσώβει οὐκ τὸ τροβάτων πᾶν τρώγμα ἐναντιούμενον αὐτοῖς, καὶ ὅς μὴ κληθῇς ἐργάτης δόλιος· Ἐν μέσῳ ἀδελφῶν ὁ ἡγούμενος ἐντιμος, ὅς οἱ φοβούμενοι Κύριον ἐν ὀφθαλμοῖς αὐτοῦ· Πρὸς ἐνάρξαι εἰς τρώγμα, νοεῖ τὸ ἐμβαίνειν αὐτῷ· καὶ πρὸ μάχης πρὸς φασίς τὸ Σατανᾶν· Γέγραπται γὰρ, ὅτι ὁ γεγεννημένος οὐκ ἐστὶν Θεοῦ τηρεῖ ἑαυτὸν, καὶ ὁ πονηρὸς ἐχὼ ἀπλεταῖ αὐτῷ· Οὐ χαλεπὸν μὲν τὸ συμβαίνειν, ἀλλὰ δεινὸν καὶ χαλεπὸν τὸ ἐμμελεῖν τῇ αὐτῇ πονηρίᾳ· Ἐὰν συμβῇ μάχη μεταξὺ δύο ἀδελφῶν, ὁ πρῶτος μετανοῶν λήψεται τὸ σέφανον τῆς νίκης· Σεφανῶν δὲ καὶ ὁ δεύτερος, εἰάν μὴ ἀποβάληται τὴν μετανοίαν, ἀλλὰ προθύμως ποιήσῃ τὰ πρὸς εἰρήνην.

A autem tempore erit ignominiosus. Sic quoque monachus volens a mansione sua segregari, Praefectum & fratres accusat ac culpat. Scriptum legitur: *Est via quae videtur apud homines recta esse; novissima autem ejus vadunt in fundum inferni.* Et rursus: *Suis itineribus saturabitur temerarius: & de cogitationibus suis vir bonus.* Nos invicem consolemur, carissimi: invicem serviamus: invicem nos admoneamus & reprehendamus in timore Domini, donec in portu vitae nobis mutuo occurramus. Monachus ventri deditus, in multis erit sollicitus: at qui temperans est, capreae in agro similis redditur. Sicut piscibus aqua, ita monacho vita quieta in humilitate & caritate. Commeatus monacho in via, pietas & religio in timore Dei. Timor autem Domini aurum probatum cujus possessor nunquam deferetur. Conantur inimici detinere cogitationem tuam, monache, dum te de parentibus tuis carnalibus quid audire contingit: superabundabit autem tibi gaudium & consolatio in regno coelorum, si ad finem usque perseveraveris in ministerio Domini. Qui pacifice vivere cupit in omni loco, non propriam quietem requirat, sed eam quae alterius est in Domino, & requiem inveniet: at qui irritator est & malignus, nunquam quiescet. Non ante peccabit quisquam, quam Dei timorem contemserit. Cupis non peccare? Timorem Dei serva. Puta autem peccatum esse instar montium sublimium, aut pelagi maris fluctibus ac tempestatibus pleni, aut tamquam flammam ignis, quae incidentes in ipsam comburit atque absumit. Solertia quippe inimici imminuit peccatum in oculis tuis, donec in illud incideris. Noli peccare, & patrem tuum ne causeris atque praetexas: nam Samuel apud Heli permansit, & Giezi apud Eliseum. Pastorem te constituerunt? cave, in ovile tuum lupos introduce-
ris corrumpentes ac diserpentes, ne desolatum tuum ovile reddant; cumque princeps pastorum venerit, non placebit ei. Repelle ab ovibus tuis quamcumque rem ipsis contrariam ac noxiam, & nequaquam voceris operarius fraudulentus. In medio fratrum, Praefectus honorabilis: & qui timent Dominum, in oculis ejus. Priusquam rem aliquam aggrediaris, exitum ejus cognoscas: & ante pugnam, praetexe fatanam. Scriptum est enim: quia omnis qui natus est ex Deo, servat seipsum, & malignus non tangit eum. Non quidem grave ac difficile est incidere: sed grave & periculosum est in eodem peccato perseverare. Si contentio ac pugna inter duos fratres acciderit, qui prior eorum resipuerit, coronam victoriae accipiet: coronabitur autem & secundus, si poenitentiam non respuerit, sed promte quae pacis sunt, curaverit.

Proverb. 14.
17.1. Reg. 2.
4. Reg. 5.

1. Joan. 5.

Signum immodestiae in monacho confidente in medio fratrum est, nudare suas tibias: at qui verecundus est, honeste decenterque sedebit. De multiloquio id noveris, monache, quod infinitorum sermonum tandem finis fit taciturnitas. Occupato igitur lucro fuge damna. Contemne, monache, quae ventris sunt, & invenies requiem. Dejecit ac deturbat superbia: at humilitas assequitur bravi-
vium. Si quempiam, carissime, in tuam introduxeris cellam, contende absque scandalo eundem emittere, hoc est, quod nihil praeter timorem Dei agatur: ut non sis ipsi forma & exemplum nefarii alicujus operis. Ait enim Apostolus: *Sine offensione estote Judaeis, & Graecis, & Ecclesiae Dei.* Honora omnes, monache, non propter remunerationem, sed propter Dominum. Sine putrefactione non revirescit vermis, & sine diligentia non contabescit. Sine negligentia non renascitur contemptio, & sine diligentia non evelletur. Time igitur Dominum, & invenies gratiam. Non te comperiat inimicus, monache, aliquid agentem, quod professioni tuae repugnet: neque unquam deterreat te vir studio placendi hominibus deditus, qui multis placere atque gratificari conatur, sed non propter Dominum. At qui Dominum timet, non offendet, quoniam in lumine mandatorum ipsius ambulat. Ira viri, fovea est ipsi: & qui vincit iram, etiam foveam transgreditur. Qui in officio continet populum suum, pacem cum externis habet: at qui sibi ipsi nimium fidit, inimicitias sibi multiplicat. Beatus vir, qui in mansuetudine jugum Christi traxerit usque ad finem: gravis quippe & periculosa est superbia. In pace & concordia fratrum Dominus inhabitat: fraudulentum vero oblectat inimicitia eorum. Quousque terra sparsum in ea semen abscondet? donec odorem aquae perceperit. Mandata Domini, carissime, occulte exerceas, & palam atque manifeste reddet tibi. Monachus piger & sui amans, viso opere abscondit seipsum: & in coena sese inter primos refert. Non seipsum humilibus anteponit fratribus prudens monachus, sed typus ac forma fit fidelium. Crudelis & absque misericordia est, qui infirmo non compatitur. *Beati enim misericordes, quoniam ipsi misericordiam consequentur.* Oeconomus fidelis non locupletabit fratres suos; & qui vitam virtutibus ornatam ducit, cuncta secundum Deum agit. Ne vexes locantem operam suam, & mercedem operarii cave retardaveris. Memineris quod servierint tibi: quare redde eis mercedem in tempore, & mercedem in tempore recipies. Qui reprehenditur, & tacet in nequitia sua, injuriarum memoriam abscondit in corde suo: at qui cum mansuetudi-

1. Cor. 10.

Sap. Sirac.
27.

Matth. 5.

1. Tim. 5.

A Σημεῖον ἀπαυδυσίας ἐπὶ μοναχῷ καθημένῳ με-
σον ἀδελφῶν, γυμνῆν τὰς κνήμας αὐτοῦ. ὁ δὲ βυ-
λαβῆς διχαγμόνως καθιέται. Περὶ τῆς πολυλο-
γίας νόει μοναχέ, ὅτι μυρίων λόγων τὸ τέλος σι-
γή. Παραβῶν οὖν τὸ κέρδος, φεύγει τὰς ζη-
μίας. Καταφρόνῃ, μοναχέ, τῆς κοιλίας, καὶ
ἐξῆς ἀνάπῃσιν. Καταβάλλῃ ἢ ὑψηλοφροσύνη, ἢ
δὲ παπεινοφροσύνη κατέλαβε δὲ βραβεῖον. Ἀγα-
πητὲ, εἰάν τις ἀσάξῃς τινα εἰς τὸ κελίόν σου, ἀγω-
νίζῃ ἀσκαυδαλίστῃ αὐτὸν ἐκπέμπειν. Τετέστι, μη-
δὲν ἐξωθῶν φόβῳ Θεοῦ πρᾶτῃν. ἵνα μὴ ἔσῃ αὐ-
τῷ τύπος ἔργου ἀνοσίῃς. λέγει γὰρ ὁ Ἀπόστο-
λος, ἀποτρόσκοι γίνεσθε καὶ Ἰουδαίοις καὶ Ἑλ-
λησι καὶ τῇ ἐκκλησίᾳ τοῦ Θεοῦ. Μοναχέ, τίμα
πάντας, μὴ δι' ἀμοιβῶν, ἀλλὰ διὰ τὸ Κύριον.
Ἄτερ σήψῃς σὲ ἀναδάμει σκώληξ, καὶ ἄτερ
ἐπιμελείας ἔτίκεται. ἄτερ ἀμελείας σὲ ἀνα-
δάμει καταφρόνῃς, καὶ δίχα ἐπιμελείας σὲ
ἐκείρωθῃσεται. Φοβῆ δὲ τὸ Κύριον, καὶ διρῃ-
σαι χάριν. Μὴ σε εὕρῃ ὁ ἐχθρὸς, μοναχέ,
ποιῶντά τι ἐξω τοῦ ἐπαγγέλματός σου. Καὶ ἔμή-
σε πλοῆσῃ ποτὲ ἀνὴρ ἀνδρωπάρεσκος. Πολλοὶς
ἀρέσῃ σπῆδασα, ἀλλ' ἔτι ἀλλὰ τὸ Κύριον. ὁ δὲ
φοβούμενος τὸ Κύριον, ἔτι πρὸς κόψῃ, ὅτι τῷ φω-
τὶ τὸ ἐν πολλῶν αὐτοῦ πορεύεται. Θυμὸς ἀνδρὶ, βό-
θυνος αὐτοῦ. καὶ ὁ ὑπερβαίνων θυμὸν ὑπερέβη βό-
θυνον. Ὁ παυδύων τὸ λαὸν αὐτοῦ ἔχει εἰρήνην
πρὸς τοὺς ἐξω. ὁ δὲ παρρῶν ἑαυτῷ, πληθύνει
ἐχθρὰν ἑαυτοῦ. Μακάριος ἀνὴρ ὅς ἐστιν παρόντι
ἐλκυσε τὸ ζυγὸν τοῦ δεσποῦς Χειροῦ ἕως τέλους.
δαινῇ γὰρ ἢ ὑψηλοφροσύνη. Ἐν ὁμοιοῖα ἀδελφῶν
ἐνοικεῖ Κύριος. Τέρπει δὲ τὸ δόλιον ἢ τέτων ἐχθρὰ.
Ἔως τίνος κατακρύψει ἢ γῆ τὸ ἐπαυδύων αὐτῇ
πρόρον, ἕως ἔτι λάβῃ τὸ ὁσμὴν τοῦ ὕδατος. Ἐρ-
γασα κρυπτῶς ἀγαπητὲ, τὰς ἐν πολλῶν τοῦ Κυρίου,
καὶ ἀποδώσῃ σοι ἐν τῷ φανερῷ. Μοναχὸς ὀκνη-
ρὸς καὶ φίλαυτος θεασάμενος ἔργον, κατέκρυψεν
ἑαυτὸν, ὅτι ἐν δείπνῳ εἰς τοὺς πρώτους ἑαυτὸν κατα-
ειθμῇ. Φρόνιμος μοναχὸς ἔτι πρὸς κείνῃ ἑαυτὸν τῷ
παπεινῶν ἀδελφῶν, ἀλλὰ ὁ τύπος γίνετ' ἔτι πρὸς
λελήμων, ὁ μὴ συμπάσχων ἀσθενεῖ. Μακάριοι γὰρ οἱ
ἐλεήμονες, ὅτι αὐτοὶ ἐλεηθήσονται. Οἰκονόμος πι-
στός ἔτι πλεονεκτῶν ἀδελφῆς ἑαυτοῦ, καὶ ὁ ἐνάρετος
πάντα τῷ Θεῷ πρᾶτῃ. Μὴ κακώσῃς μίσθιον δι-
δόντα τῷ ψυχρῷ ἑαυτοῦ, καὶ μισθὸν ἔργατος μὴ πρὸς
λύσης. μνησθῇτι ὅτι δεδούλευκέν σοι. Ἀπόδος
μισθὸν ἐν καρῷ, καὶ ἀπολήψῃ μισθὸν ἐν καρῷ.
Ὁ ἐλεγχόμενος καὶ σιωπῶν ἐν πονηρίᾳ κρύπτει
μνηστικαίαν ἐν καρδίᾳ. ὁ δὲ ἀνταποκρινόμενος
ἐν

ὅτι ὡς ἀντιτίττει εἰρηνικῇ, ἀμνησίκακος ἔσται. Ἀπαύδα-
τος μυκτηρίζει γέροντας, ὁ δὲ πεπαλαιμένος ἀγαπη-
θῆσεται, καὶ ὁ ἀγαπῶν παιδείαν ἀγαπᾷ ζῶν.
Ὡς περὶ τὰ χιόνια καὶ χιόνες μαρμαίρει χλόη, ἔτι
ἢ ἡ ἀμαρτία μαρμαίρει τὴν καρδίαν ἢ ἐργαζομένη αὐτήν.
Ὡς περὶ δάλλει σπόρος, ὃς ὑετὸς ἐπελθόντος, ἔτι
ἀναδάλλει ἢ ἡ καρδία ἐπὶ ἔργοις ἀγαθοῖς. Ἄνθρωπος
μώδης καὶ κρυαγάρης, πολυόρκος ἔσται. ὁ δὲ ἡσυ-
χάζων σιωπῶν. Τί δέ ἐστι θυμός; θυμός ἐστι πά-
θος ἀναδῆς καὶ ἀνάγκη, ὃν ἀρδεύεται λύπη
καὶ μετάνειμα. Λύπη δὲ κατεσθίει τὴν καρδίαν ἢ ἐμ-
πεσόντος ἐν αὐτῇ. Μὴ δὲ λύπην σὴν καρδίαν, ἀλλὰ
ὡς θανάτῳ σεαυτὸν ἐν Κυρίῳ. Ἡ ἀπιστία ἐγέννησε
τὴν διψυχίαν, ἢ ὅτι διψυχία πρὸς ἡγανὴ καὶ ἀρεῖν,
τῇ δὲ ἀρεσὶ ἀκολοθεῖ πλάνη, ὃς οὖν πλανηθεὶς
βοησάτω μεγάλη τῇ φωνῇ ὡς τὸ Ἀρχιποίμενα
καὶ Σωτῆρα τὴν ψυχὴν ἡμῶν, ἵνα ἐπιστρέψας σωά-
ξῃ αὐτὸν εἰς τὴν ἀλήθειαν τῶν ἐπαγγελιῶν αὐτοῦ. Μὴ
ἐργάζεαι ἀγαπητὴ λέγων, ὡς τὸ ἡμεῖς; ἀλλὰ
τίς εἶμι ἐν Κυρίῳ, καὶ αὐτὸς φωτισέ με τὴν ἀλήθειαν.
Κατὰ τὴν ἀναλογίαν ἀπὸ τῆς πίστεως, καὶ ἡ χάρις
ἐνοικεῖ ἐν τῇ ψυχῇ. Πιστὸς γὰρ Κύριος ἐν πάσι
τοῖς λόγοις αὐτοῦ, καὶ ὅσιος ἐν πάσι τοῖς ἔργοις αὐτοῦ.
σάλπιγγες ἐλάτῃ ἢ ἤχησαν ἐν ταῖς παρεμβολαῖς τῇ
ὑπὸν Ἰσραὴλ ἐν τῇ ἐρήμῳ. ὁ δὲ κήρυγμα τὸ Ἀπο-
στόλων, εἰς πάντα τὰ ἔθνη. Ὡς περὶ σάλπιγξ ση-
μασίας, ἄνθρωπος πιστός. Κλῆμα Χειρὸς, ἄνθρωπος πρα-
κτικός. Ὡς περὶ βότρυς συρόμενος εἰς γῆν ἀχρηστος
γίνεται, ἔτι καὶ λογισμοὶ διεσπάρμενοι ἐν γῇ-
νῃ, ὡς ἀρετὴν ἀδόκιμος. Ὁ δὲ δῶκον παραχὰς,
ἰθάκινα ἢ ἔστι αὐτὸς ἢ ἀπώλεια, ἀσκησις, καὶ συν-
τελεστὴ ἀνιάτος, ὅτι χαίρει ἐπὶ πᾶσι οἷς μισεῖ ὁ
Κύριος. ὁ δὲ ἀγαπῶν εἰρήνην, κληρονομήσει εἰρή-
νην. ὡς ἀντιτίττει ἀνδρὶ πρὸς ἀποστροφήν θυμόν. Ἐάν
συμβῇ σοι συκοφαντία, καὶ μὴ ταῦτα φανερωθῇ δὲ
καθαρὸν τὸ σιωπῶν ἢ σιωπῶν ἢ σιωπῶν, μὴ ὑψηλοφρονῇ,
ἀλλὰ δέξαι τὸν Κύριον ἐν ταπεινοφροσύνῃ τῷ
λυτρωθῆναι σε ἀπὸ συκοφαντίας ἀνθρώπων, ἵνα
μὴ πῶς πῶς ἰθάκιον. Ὡς περὶ βάλανε
τρέφει χοίρους, ἔτι λογισμοὶ κακοὶ τρέφουσιν
ἐπὶ θυμῷ κακῷ. Ὡς περὶ ἰὸς ἀπιδῶν, ἔοι-
κεν ὁ θυμός καὶ ἡ μνησικακία, ὅτι καὶ τὸ μορ-
φὴν ἀλλοιοῖ, καὶ τὸ φρένα ἐκπαράσσει, καὶ τὰ
νεῦρα ἀσθενεῖ, καὶ ὡς τὸ ἐργάζεσθαι ἀδυνα-
μίαν πρὸς ἑαυτὸν. ἢ ὅτι ὡς ἀντιτίττει καὶ ἡ ἀγάπη ταῦ-
τα πάντα ἀπορρίπτει. Ἐν τίνι δὲ ἀσθενεῖται
ἡ μνησικακία; ἐν τῷ μνημονεύειν τὸ φῶς Κυρίου,
καὶ τὴν ἡμέραν τὴν τελευτῆς. Ἀγαπητὴ μνησθῆναι τὰ
ἔχοντά σε, καὶ τὰ αὐτὰ μνησθῆναι. Τὸ θανάτῳ μνη-

ne & pace respondet, immemor erit injuriæ.
Immorigeratus subsannat senes: at morigerus
diligetur; & qui amat disciplinam, diligit
vitam. Quemadmodum pruina & nives ta-
befaciunt herbas ac gramina: ita peccata cor
ejus corrumpit, qui operatur illud. Et sicut
virescit ac germinat semen superveniente
pluvia, ita reflorescit cor hominis in operi-
bus bonis. Vir iracundus & vociferabundus ad
juramenta proclivis est: qui vero quietem
sectatur, intelligens est ac prudens. Quid
porro est iracundia? Iracundia est perturba-
tio imprudens & inverecunda, cui dolor
succedit & poenitentia. Tristitia cor devo-
rat incidentis in eam. Non afficias moerore
cor tuum: sed consolare te ipsum in Domino.
Incredulitas duplicitem animi generat: du-
plicitem autem animi hæresim introducit:
hæresim vero error sequitur. Qui igitur in
errorem impegit, magna proclamet voce
ad Principem pastorum, & Salvatorem ani-
marum nostrarum, ut convertens congreget
ipsum in caulam ovium suarum. Ne sis cu-
riosus, carissime, dicens: quomodo istud,
vel illud? Sed crede Domino, & ipse men-
tem tuam illuminabit. Secundum analo-
giam ac proportionem fidei, etiam gratia
habitat in anima. Nam fidelis Dominus in o-
mnibus verbis suis, & sanctus in omnibus ope-
ribus suis. Tubæ ductiles sonuerunt in castris
filiolorum Israël in deserto: at prædicatio Apo-
stolorum apud omnes gentes audita est. Sic-
ut tuba significationis, ita vir fidelis. Pal-
mes Christi, vir qui agit. Quemadmodum
racemus in terram detractus, inutilis reddi-
tur: sic etiam cogitatio hominis rebus distra-
cta terrenis, ad virtutem inepta efficitur.
Qui turbas sectatur atque tumultus, subito
adveniet ejus perditio, scissura, & contritio
incurabilis: quoniam in omnibus iis lætatur,
quæ odit Dominus. At qui amat pacem,
possidebit pacem: viri autem mansuetudo
avertit iram. Si calumniam in te torqueri
contigerit, & postea puritas conscientie tue
apparuerit, ne ideo alte sapias atque super-
bias: sed Domino in humilitate servias, qui
te ab hominum liberavit calumnia, ut non
ingenti ruina corruas. Sicut glandes nutri-
unt porcos: ita malæ cogitationes nutriunt
pravas concupiscentias. Sicut venenum aspi-
dum, ita se habet iracundia, & injuriarum
recordatio: quoniam & formam atque aspe-
ctum immutat, & mentem conturbat, &
nervos dissolvit, & ad operandum inbecil-
litatem affert: at mansuetudo animi, & ca-
ritas hæc cuncta a se projicit. Quanam re in-
juriarum memoria delebitur? Commemora-
tione timoris Domini, ac diei mortis. Me-
morare, carissime, novissima tua, & irasci

Psalm. 144.

Josue 6.
Judic. 7.

verforum,

кар-

καρδίαν μισοῦσαν ἡποταγὴν καὶ παθεῖαν πατρὸς, μὴ μοι δῶς, καὶ λογισμὸς ὑπερηφανίας ἀποστῇ ἀπ' ἐμοῦ. σὺ γὰρ Κύριε ἐπετίμησας ὑπερηφάνοις. Γέγραπται, προσφιλεῖ συναγωγῇ σεαυτὸν ποίει, καὶ μεγαλῶνι ταπεινῶ τὴν κεφαλὴν σε, καὶ πρὸς τῆς ψυχῆς σε μὴ ἀγχιωθῇς. ἔστιν ἀγχιὴν ἐπάγχοσα ἀμαρτίαν, καὶ ἔστιν ἀγχιὴν δόξα καὶ χάρις. Μὴ πρόξυμε ἀδελφὸν καὶ τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ ἀγαθῶν, ὁ γὰρ ὅστις αὐτὴ ἀγάπη διεγείρειν τὸ πλοῖον ἐπὶ ἀπωλείᾳ ψυχῆς. Εἰρηνοποιὸς γίνε, ἵνα ἀξιωθῇς κληθῆναι υἱὸς Θεοῦ. Θέλε ἀγαπᾶσθαι, ἀγαπητέ, ἐν τῇ ἀγάπῃ τὸ σωτήριον ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ μισῶ τὴν σαρκικὴν ἀγάπην, ἥ τις περιέχει ταῦτα, γαστριμαργίαν, οἴνοφλυγίαν, ἀσωτίαν, φθόνον, κακίαν, ἀσελγείαν, πᾶθος, σωτεῖδην, λύπην, καὶ τὰ ὅμοια τέτοις. τέλος δὲ τέτων, θάνατος. Ἡ δὲ ἐν Χριστῷ ἀγάπη ταῦτα περιέχει, καὶ ἁγιότητα, παθεῖαν, καὶ γνώσιν. τέλος δὲ τέτων, ζωὴ αἰώνιος. Ἀγαπητέ, κολληθήσεται ἀνδρὶ πρὸς φοβερόν τὸν Κύριον, μετὰ δὲ τὸ καταφρονούντων μὴ ἀγάπα συνδιατείνειν. Ὑπόμεινον, ἀγαπητέ, τὸν Κύριον, ἵνα αὐτὸς σε ὑψώσῃ. ἡ γὰρ δόξα τῷ κόσμῳ τέττε ὁ ἀβυσσὸς. Τὸν Κύριον ἔχε πρὸ ὀφθαλμοῦ σου ἀπαπαντός, ὅτι σώζει τοὺς ἐλπίζοντας ἐπ' αὐτόν. Ἀνὴρ τε θωρακισμένος φοβερός ἐν πολέμῳ. καὶ ὁ ἐνδεδυμένος τῷ φόβῳ τοῖς ἀοράτοις ἐχθροῖς. Ἀνὴρ ἄφρων ἐρεῖ, τίς με πηροῖ; ὁ δὲ ταπεινόφρων διείσκειται φρόνιμος. Ὑλὴ πυρός, ξύλα. ὕλη δὲ θυμὸς, ὑψηλοφροσύνη. Θέλεις ἱξημερῆν τὸν θυμόν; ἐπιλαβὲ τὴν ταπεινοφροσύνην, καὶ βαδίσει ἐν τῇ ὁδῷ τῶν πραέων καὶ ταπεινῶν. Ἐὰν συμβῇ πρόξυσμός μετὰ ἀδελφῶν, ὁ εἰρηνοποιῶν μακαριστός. ὁ δὲ προσανάπλην οὐκ ἀτιμώρητος ἔσται. Δίδος φαρμῶδης καὶ ψυχὴ ἄπιστος καταβραχὺ ἀβυθώσονται. ἐν ψυχῇ δὲ τῷ λογισμῷ ἀμετακίνητος. ἐν ἀνδρὶ πρᾶς καὶ ταπεινῷ ἀναπαύσει τὸ πνεῦμα σοφίας. φιλεῖ γὰρ Κύριος τοὺς ἐν σοφίᾳ περιπατοῦντας. Ὁρᾷ, ἀγαπητέ, μήπως περιωστέρας ἡμῶν ὀρεγόμενος ἐπισπάσῃ σεαυτῷ ἀνιμίαν, ἀληθῶς τιμὴ ἀνδρὶ πάντα καὶ Θεὸν πρᾶξαι, ἀνιμία δὲ μεγάλη πρᾶξαι ἐν πλάτῃ. Ποιμὴν μέθυ-σος ὁ ἀβυσσὸς τὰ πεπισθυσμένα αὐτῷ πρόβατα, καὶ ὁ ὑπνώδης καὶ αὐτὸς θνητάλως ἡγήσεται. Ἐν χερσὶ γὰρ πεδύσας φύσιν ἀκάνθας, ψυχὴ δὲ ἐγκρατὺς ἐνδελεχῶς προσπίπτει Θεῷ. Χρυσίον ἡπομονὴν δὲ δίδωσι, τίς τις δὲ θεμελιῶν τὴν κεκ-τημένον αὐτήν. Πλάνη ἀνδρὶ δὲ μὴ εἰδέναι τὰς γραφάς. διασῶς δὲ πλανᾶται ὁ ἐπιστάμενος καὶ καταφρονᾷ. Ἀγαπητέ, σεαυτὸν πρᾶξαι, ἡπο-

A verforum, cor a subjectione & disciplina pa-
tr̄is alienum ne dederis mihi, & cogitationes
superbiæ repelle a me. Tu enim, Domine, *Psal. 118.*
increpasti superbos. Scriptum est: Congre-
gationi amabilem te facito, & magnati hu- *Sap. Sirac. 4.*
milia caput tuum: & de anima tua ne con-
fundaris: est enim confusio adducens pecca-
tum, & est confusio gloria & gratia. Ne
commoveas fratrem adversus fratrem ejus per
calumniam: non enim caritatis est concitare
B proximum ad perditionem animæ. Pacificus
esto, ut filius Dei vocari promerearis. Cu-
pis diligi, carissime, dilectione Salvatoris
nostri Jesu Christi? Carnalem amicitiam de-
testare, quæ hæc in se continet: gulam, vi-
nolentiam, luxuriam, invidiam, nequitiam,
petulantiam atque lasciviam, passionem ac
perturbationem, oppressionem, tristitiam,
& his similia. Horum autem omnium finis
mors est. At quæ in Christo est dilectio, ista
C complectitur: benignitatem, doctrinam ac
disciplinam, scientiam atque cognitionem:
finis vero istorum est vita æterna. Adhæreas,
carissime, viro timenti Dominum: cum con-
temtoribus autem conversari non ames. Su-
stine, dilecte, Dominum, ut ipse te exal-
tet: nam gloria hujus mundi non perseverat.
Semper Dominum præ oculis habe: quoniam
salvat sperantes in ipsum. Vir armatus for-
midabilis in bello est: & qui fide indutus est,
D invisibilibus inimicis tremendus. Vir demens
ac stultus dicet: Quis me terreat? at qui
modestus est ac humilis, invenitur prudens.
Materia ignis, ligna sunt: materia vero iræ,
superbia. Vis mitigare atque lenire iracun-
diam? apprehende humilitatem, & in via
mansuetorum atque humilium ambula. Si
irritamenta atque exacerbationes inter fra-
tres acciderint, ibi pacificator beatus: at
qui eos ad contentiones accendit, haud im-
E punis evadet. Lapis arenosus, & anima in-
fidelis, paulatim dissolventur: in viri autem
fidelis anima cogitatio erit immobilis. In
viro mansueto & humili requiescet spiritus
sapientiæ: diligit autem Dominus eos, qui in
sapientia ambulant. Vide, carissime, ne, *Isai. 66.*
dum ampliores consequi honores appetis,
ignominia notam tibi contrahas. Honor ve-
re est homini cuncta secundum Deum agere:
at magna infamia, præcepta ejus transgredi.
F Pastor temulentus non salvabit oves suæ
fidei commissas: & somnolentus facile & ipse
a bestiis capietur. Nam in manibus ebrii
crescunt spinæ: anima vero continentis ac
temperantis assidue procidit Deo. Aurum
non præbet patientiam: at fides eum firmat,
qui possidet illam. Error viro nescire Scri-
pturas: dupliciter vero errat qui novit eas &
contemnit. Teipsum cohortare ac consolare,

Hebr. 3.

carissime, & patientem in omni tribulatione te præbe: ne forte dum sæpius te alii hortantur ac consolantur, superbus efficiaris. Dicit enim Apostolus: consolamini invicem quotidie, donec conceditur appellari hodie, nequis vestrum fraude atque impostura peccati obdure scat. Participes enim Christi evasimus, si principium obtineamus. Initium porro omnis virtutis est fides. Vitam virtutibus ornatam possidet monachus, qui patris admonitionem auscultat, eique morem gerit. Nudus efficitur monachus, qui inobedientiam viamque latam diligit. Diabolicum consilium est monacho alienum appetere gradum. Captu facilis redditur monachus, rebus sæcularibus implicatus. Vitam æternam mansuetus & tranquillus monachus possidebit. Sol, & luna, & omnia astra super illis gaudent, qui recte Christo Domino serviunt. Thesaurum sibi in cœlis comparat omnis, qui vitam sectatur quietam in caritate. Medicus passionum ac perturbationum efficitur, qui in veritate timet Dominum. Tamquam e specula prospicit & superat pravas animi affectiones monachus mitis atque mansuetus. Populi laudabunt Dominum in homine, qui suam ipsius salutem non negligit, sed de suo ex hac vita exitu sollicitè cogitat, & de hora illa, quando coram formidabili Christi tribunali assistere debet. Mansio & habitaculum fit sancti Spiritus quicumque suam salutem amat. Templum efficitur Dei omnis qui continentiam & castitatem diligit. Gladius contra dæmonem acedix ac tædii, est mortis & pænarum memoria. Non condemnat proximum suum prudens monachus. Verba vitæ æternæ conceduntur viro Christum diligenti. Frumentum mundum est vir hospitalis. Accusatio sui in omni tempore purgatio est peccatorum. Patientiæ nervus est temperantia & abstinencia. Suam ipsius occidit animam, qui a mandatis Domini recedit: gaudium vero ineffabile possidebit omnis qui ea in veritate observat. Psalle, carissime, spiritu, psalle & mente. *Quam dulcia faucibus meis eloquia tua, super mel & favum ori meo.* Principium & finis fidelium, est fides, spes, & caritas. Omnibus autem rebus gravibus atque molestis gravior ac molestior est acedia & pigritia: maxime vero si sociam habeat infidelitatem: nam pleni sunt fructus ejus veneno mortifero. Recordare, carissime, semper tremendi tribunalis Dei: & erit tibi firmamentum, & resistes eis, qui insidias parant animæ tuæ. Prudens monachus ad ministerium emissus, pro pace suam ipsius ponet animam: at qui demens est ac infolens,

A ὁπόμενον ἐν πάσῃ θλίψει, μήποτε συνεχῶς ὑφ' ἐτέρων ὀδυνηθῶν ὑψηλόφρων γένῃ. Δέγῃ γὰρ ὁ Ἀπόστολος, ὀδυνηθεὶς ἑαυτὸς καθ' ἑκάστην ἡμέραν, ἄλλῃς δὲ τὸ σήμερον καλεῖται, ἵνα μὴ σκληρωθῇ τις ἕξ ὑμῶν ἀπ' αὐτῆς τῆς ἀμαρτίας. Μέτοχοι γὰρ τῇ Χειρὶ γεγονόσιν, εἰάν περ τὴν ἀρχὴν κατὰ χῶλον. ἀρχὴ πάσης ἀρετῆς, πῶς. Βίον ἐνάρετον κτάνει μοναχὸς, ἐπακίων νεφελῶν πατρός. Γυμνὸς ἀποκαθίσταται μοναχὸς, ἀγαπῶν τὴν ἀνυποταγίαν καὶ τὴν ὁδὸν πλεονεξίας. Διαβολικὸν ἐνδύμημά ἐστι μοναχῷ ὀρέγεσθαι ἀλόγειον βαθμὸν. δόλιχος γίνεται μοναχὸς ἐμπελεκόμενος τῆς τῆς βίης πραγματείας. Ζωὴν ἀγνῶστον κληρονομήσῃ παρ' αὐτοῦ μοναχὸς καὶ ἡσυχίος. Ἡλῖος καὶ σελήνη καὶ πάντα τὰ ἄστρα χαίρει ἐπὶ τοῖς ὀρεῶς δαδύσαι τῷ δεσποτῇ Χειρὶ. Θεσαυρὸν θησαυρίζει ἑαυτῷ ἐν ἔρανοῖς πᾶς ὁ ἀγαπῶν τὴν ἡσυχίαν ἐν ἀγάπῃ. Γατρός γίνεται τῷ πατρὶ ὁ φοβούμενος τὸ Κύριον ἐν ἀληθείᾳ. Κατάσκοπός ἐστι καὶ τῷ πατρὶ παρ' αὐτοῦ μοναχὸς. Λαοὶ ἀνέσται Κύριον ἐν ἀνθρώπῳ μὴ ἀμελῶντι τῆς ἑαυτοῦ σωτηρίας, ἀλλὰ φροντίζοντι τῆς ἐξόδου αὐτοῦ, καὶ τῆς ὁδοῦ σωτηρίας τῆς βίης τῆς Χειρὸς. Μονὴ γίνεται τῇ ἀγίᾳ Πνεύματος πᾶς ὁ ἀγαπῶν τὴν ἑαυτοῦ σωτηρίαν. Ναὸς Θεὸς γίνεται πᾶς ὁ ἀγαπῶν τὴν σωφροσύνην καὶ ἀγνείαν. Εἶφος ἐστὶ καὶ τῇ δαίμονος τῆς ἀκηδίας ἢ τῇ θανάτῳ μνείᾳ καὶ πᾶσι κολάσεων. Οὐ κατακτείνει τὸ πλεονεξίον φρόνιμος μοναχὸς. Πῆμα ζωῆς ἀγνῶστον πεισθίσεται ἀνὴρ φιλόχριστος. Σίτος ἐστὶ κατὰ τοῦ ἀνὴρ φιλόχριστος. ὁ δὲ μὲν φεσά τινὰ ἑαυτὸν ἐν παντὶ κατὰ κατὰ ἀρετὴς ἀμαρτιῶν. Ὑπομονὴς νεύρον ἐστὶν ἢ ἐγκράτεια. Φονοκτονεῖ τὴν ἑαυτοῦ ψυχὴν ὁ ἐκκλίνων ἀπὸ τῆς ἐντολῆς τῆς Κυρίας. χαρὰν δὲ ἀνεκλάλητον κληρονομήσῃ πᾶς ὁ τηρῶν αὐτὰς ἐν ἀληθείᾳ. Φάμε, ἀγαπητέ, τῷ πνεύματι, φάμε καὶ τῷ νοῖ. ὡς γλυκεῖα τῷ λάρυγγί μου τὰ λόγια σου, ὑπὲρ μέλι καὶ κηρίον τῷ στόματί μου. Ἀρχὴ καὶ τέλος τῆς ζωῆς, πῶς, ἐλπίς, ἀγάπη. τὸ δὲ χαλεπὸν χαλεπωτέρα ὑπάρχει ἢ ἀκηδία, μάλιστα δὲ εἰάν τις σύμμαχον τῇ ἀπιστίαν. πολλοὶ γὰρ οἱ καρποὶ αὐτῆς ἢ θανατηφόροι. Μνημόθυμος, ἀγαπητέ, τὸ φοβερὸν βήματος τῆς Θεοῦ διαπαντός, καὶ ἔσται σοι τῆς ἐλπίδος, καὶ ἀνυποληψίαις τῆς ἐπιβελούσης καὶ τῆς ψυχῆς σου. Φρόνιμος μοναχὸς ἀποσεμνόμενος εἰς διακόνημα τῇ ἑαυτοῦ ψυχῇ θήσῃ πρὸς τὴν εἰρήνην. ὁ δὲ ἄφρων καὶ ἀπαίδετος ὀδυ-

Psalm. 118.

πρὸς ἀντιμαχίαν μάχας. Κύριε καὶ δέσποτα ζωῆς
 μου, πνεῦμα ἀργίας καὶ περιεργίας καὶ φιλαρ-
 χίας μὴ μοι δῶς· πνεῦμα δὲ σωφροσύνης καὶ
 ὑπομονῆς χάρισαι τῷ σῷ δούλῳ. κρείσσον ῥύπος
 ποδῶν ἐν καρτάρῃ καρδίᾳ ἐνεκὸν ἀρετῆς, ἢ
 περιφασίζουσα καρταρότητα καὶ νίπτεσθαι ἐμπα-
 δως. Ὁ φθείρων τὸ ναὸν ἔθες, φθερεῖ τῆ-
 ρον ὁ Θεός, ἢ θεία Γραφή λέγει. Ὡς περ
 ἐπὶ ἡκωί, ἐμβειδὼς ἀντίλεγε τῷ δαίμονι τῆς
 πορνείας· ὅπως μὴ θελήσης σωμαπαχθῆναι τῷ
 πῶς τῷ λογισμῷ, ἀπὸ γὰρ πονηρίας πληθυ-
 νήσεται ἀνδρακία· καὶ ἀπὸ ἐνθυμήσεως κακῆς
 πλεονάζουσιν ἐπιθυμίαι κακά· ἀποτίναξον τὴν
 μνήμην αὐτῶν μᾶλλον ἢ δυσωδίαν βορβόρος.
 Ὡς περ θυμιάμα διφραγὲς ὁσφρησιν, ἔτω καὶ
 ἐπὶ τῇ ἀγνείᾳ διφραγέται δὲ Πνεῦμα δὲ ἅγιον,
 καὶ κατοικεῖ ἐν τῷ ἀνθρώπῳ. Ὡς περ ὡς τέρ-
 πεται εἰς κύλισμα βορβόρος, ἔτω καὶ οἱ δαί-
 μονες τέρπονται ἐπὶ τῇ πορνείᾳ καὶ ἀκατασίᾳ.
 Ὡς μέγα, καὶ χαρὰ, καὶ εἰρήνη, καὶ ὑπομονὴ
 κατοικεῖ ἐν τῇ ἀγνείᾳ· λύπη δὲ καὶ ἀκηδία καὶ
 ὑπνος ἀκόρετος καὶ σκότος ζοφερόν κατοικεῖ ἐν
 τῇ πορνείᾳ. Ἀγάπη, μοναχὴ, τὴν ἀγνείαν
 ἐν ἀγάπῃ Χειρὸς· ἀρμόζει γὰρ τῇ σῇ πολι-
 τείᾳ, καὶ ὃν τρόπον σκέπαρνον τέκτονι. Ἀδελ-
 φός τις πολεμηθεὶς ὑπὸ τῆς πορνείας, ἐπι-
 μνησθεὶς τῷ δαίμονι, ἔλεγε· ὑπάγε εἰς δὲ σκότος
 σατανᾶ· ἀρὰ γε σὺ οἶδας, ὅτι, εἰ καὶ ἀνά-
 ξιος εἰμι, μέλη Χειρὸς βασάζω; καὶ διδύς
 καὶ πρὸς ἀχρηστία ἐπαύετο ἢ τῷ ὄρωσι, ὃν τρό-
 πον τις φουρήσας σβέσει λύχνον, ὡς τε αὐτὸν
 ἐν ἑαυτῷ θαυμάζειν ἐπὶ τέτῳ καὶ δοξάζειν τὸ
 Κύριον. Μεγάλῃ ἢ ἀγνείᾳ ἐν ἀγάπῃ Χειρὸς·
 μεγάλη δὲ ἀτιμία ἢ πορνείᾳ. Ἀδελφε, ἔως
 σεαυτὸν ἀφοβῶς φιλοκαλεῖς καλωπίζων; ἄκουε
 ἔτι Ἀποστόλου λέγοντος, τὰς δὲ νεωτερικὰς ἐπι-
 θυμίας φεῦγε. Οὐκ οἶδας οἷον ἐχθρῶν προσα-
 λαίεις; σὺ οἶδας ὅτι χαλεπὸν ὅστις ἐστὶ παγὶς
 ἐτέρας ψυχῆς; σὺ ἀναλογίζῃ οἷαν σατανάν
 καὶ σὴν μέμνηται κληρονομεῖν διὰ τὰ πιαῦτα
 πράσσοντες; Καὶ τῷτο γινώσκων· σε βέλομαι,
 ὅτι εἰ καὶ ὁ ἔξωθεν ἄνθρωπος ὅστις πιδανός,
 δὲ δὲ οἰκητήριον τῆς ψυχῆς ἐρρύπωμένον ἔχει
 νεῖ τετὸς τὸ κάλλος ἀφαιρῆναι. Εἰ καὶ ὁ κτή-
 σῃ κάλλος ψυχῆς, σφωνίσῃ ἐκ τῆς κάλλους αὐτῆς
 καὶ τὸ φέγγος καὶ εἰς τὸ ἔξω ἄνθρωπον, καὶ
 τῷτο δὲ κάλλος σοὶ ἀφαιμενέ. Ὁ καλωπίζων
 ἰμάτια ἑαυτοῦ, καὶ πληρῶν γαστέρα ἑαυτοῦ,
 πολλὰ πολεμηθήσεται· ὁ δὲ νήφων φοβερός ἔσται
 τοῖς

A lens, pugnas atque contentiones præpara-
 bit. Spiritum otii, & curiositatis, atque
 dominandi cupiditatis ne dederis mihi,
 Domine Deus vitæ meæ: sed temperan-
 tiæ atque patientiæ spiritum largire famu-
 lo tuo. Meliores sunt sordes pedum in
 corde mundo propter virtutem, quam pu-
 ritatem prætexere, & corpus ablui affe-
 ctu inordinato. Qui corrumpit templum
 Dei, destruet illum Deus, ait divina
 B Scriptura. Tamquam cani, acriter spiritui
 fornicationis resiste, & plane non patia-
 ris te abripi cogitatione hujusmodi: nam
 a scintilla ignis augetur pruna: & a co-
 gitatione improba multiplicabuntur con-
 cupiscentiæ pravæ. Excute memoriam ea-
 rum magis, quam foetorem coeni. Quem-
 admodum incensum oblectat odoratum,
 sic & castitate lætatur Spiritus sanctus,
 & in homine inhabitat. Sicut sus dele-
 ctatur volutabro luti: ita quoque dæmo-
 C nes in fornicatione gaudent & immundi-
 tia. Lux magna, & gaudium, & pax,
 & patientia in castitate commorantur: at
 dolor, & tædium, & somnus insatiabilis,
 & tenebræ densissimæ in fornicatione in-
 habitant. Dilige, monache, castitatem
 in caritate Christi: nam tuo vivendi in-
 stituto congruit, sicut ascia atque securis
 fabro. Frater quidam a fornicatione oppu-
 D gnatus, increpans dæmonem, dicebat: Ad
 tenebras vade, satana. An nescis, me, quam-
 vis indignum, gestare in me membra Christi?
 Et subito atque e vestigio cessavit in eo ardor
 libidinis, quomodo si quis flans extingueret
 lucernam; ita ut ipse secum de hoc miraretur,
 & Dominum glorificaret. Magna est castitas
 in caritate Christi: magna vero ignominia
 ac dedecus est fornicatio. Itane te ipsum,
 frater, audacter contum & ornatum reddere
 E studes? Apostolum dicentem ausculta: *Ju-
 venilia autem desideria fuge*. An ignoras, qua-
 li cum hoste tibi sit colluctatio? An nescis,
 grave & periculosum esse alterius animæ la-
 queum fieri? numquid animo tecum perpen-
 dis, qualem putredinem atque corruptionem
 possidebunt qui talia agunt? Et istud te nosse
 volo, quod tamen externus homo ad pelli-
 ciendum contus sit & elegans, habitaculum
 F autem animæ fordibus contaminatum fuerit;
 non diu ea in illo durabit pulchritudo, quin
 corrumpatur. At si animæ pulchritudinem
 possederis, aliquid in exteriorē etiam ho-
 minem ex splendore ejus derivabit, eaque
 tecum pulchritudo permanebit. Qui ornatu
 vestimentorum suorum delectatur, & reple-
 tionī ventris sui studet, varie oppugnabitur:
 at qui sobrium se præbet ac vigilantem, tre-
 mendus erit suis adversariis. Anima improba
 assen-

1. Cor. 3.

2. Tim. 2.

assentationibus effertur atque superbit; & contumeliis affecta, furiose movetur & insanit: at bona, etiamsi blanditiis demulcetur, non lætatur; & contumeliose excepta, non irascitur. Taciturnitas juveni, sicut equo frænum: at qui effrænatus est, incidet in mala. Sit timor Dei in corde tuo, carissime, sicut scutum in manu militis, excipiens in eo atque repellens in humilitate tentationes, quæ adversum te inferuntur a diabolo, ut instar pulveris comminuantur a facie tua inimici tui. Confide: non enim superari poteris, dum scutum atque armaturam ejusmodi teneas. Qui non amat Dominum, exagitat œconomum, & exacerbat Præfectos suos. At qui Dominum diligit, mandata ejus observat. Janitor sapiens novit respondere pauperi ac pusillanimi: insipiens vero superbus erit. Tametsi, frater, nihil præbemus, at saltem bona verba des, considerans teipsum, ne tu quoque in eadem incidas. *In omnibus enim, inquit, operibus tuis memorare novissima tua, & in æternum non peccabis.* Janitor piger magna damna patietur: qui autem spiritu fervet, sibi ipsi coronam comparabit. Fratres in synaxi constituti, o monache, benedicunt & laudant Deum: at tu foris mente vagaris atque distraheris? an ignoras, quod damno teipsum afficis? Dic cogitatione tecum: numquid, si nobis aliquid donandum esset ab aliquo, non studeremus ante omnes occurrere, ac prævenire? Et si in mundanis atque carnalibus tantum studium: quanto magis adhibendum in spiritualibus? Esto fervens spiritu, instar sanctorum, ut una cum eis in regno cœlorum cohabites. Qui verbis otiosis intentus operatur, subtrahitur operi: at qui sanctos meditatur sermones, amplius proficiet. Si inter operandum conturbet atque molestat te spiritus fornicationis, ne cuncteris ad orationem manūs tuas extendere: sin autem & vehementius in te irruat, etiam genibus flexis ora: & oratio fidei pro te decertabit. Ne obdormias, habens aliquid adversus aliquem, ut non tetra te phantasmata noctu exagitent. Non solum depri-mendus est aspectus, sed etiam cor, ne extollatur adversus alterum. Fratrem tuum a peccato libera, & te Dominus in die iræ liberabit. Qui in cœnobio laborat, neque secessum purgare aspernabitur: non est enim quod ægre ferri a piis oporteat. Noli detrectare laborem, dicens: ne forte inde infirmitatem contraham: potius autem mente tecum perpende, quo pacto sancti omnes perpersionibus atque ærumnis grati acceptique evaserint Deo. Monachus piger neque sibi est utilis, neque proximo: impiger vero se-gniores ad virtutem excitat. Qui contemnit

Præ-

A πῶς ὑπεναντίοις. Ψυχὴ πονηρὰ κολακδομένη ἐπαίρει, καὶ ὑβρίζουμένη μάνεται. ἢ ὃ ἀγαθὴ κολακδομένη ἐ' χαίρει, & ὑβρίζουμένη ἐ' θυγα-
 ράν. σιγὴ νεωτέρῳ, ὡς περὶ ἵππῳ χαλινός. ὃ ὃ ἀχαλίνωτος πεσεῖται κακοῖς. Ἐ' εὖ ὁ φόβος
 Θεοῦ ἐν τῇ καρδίᾳ σου, ἀγαπητὲ, ὃν τρόπον ὅπλον ἐν χειρὶ στρατιώτου, ἀπολαμβάνων ἐν αὐτῷ ἐν ταπεινοφροσύνῃ τὰς πειρασμὸς τὰς φε-
 B ρουμένης κατὰ σε ὑπὸ τοῦ Διαβόλου, ὅπως λε-
 πτωδῶσιν, ὡς ἐ' χνῆς, οἱ ἐχθροί σου ἀπὸ πρὸς ὧς σε. Θάρσ. ἐ' γὰρ μὴ ἠτήνης ἔχων τοῦτο ὅπλον. Ο' μὴ ἀγαπῶν τὸ Κύριον, ἐκπειρᾷ οἰκονόμον, καὶ πρὸς γίγει ἡγεμόνης αὐτῷ. ὃ ὃ ἀγαπῶν τὸ Κύριον, τηρεῖ πᾶς ἐν-
 C πολὰς αὐτῷ. Θυράειος σοφὸς οἶδεν ἀποκλειθῆναι πτωχῶ καὶ ὀλιγοψυχῶντι. ὃ ὃ ἀσοφὸς ὑπε-
 ρήφανος ἔσται. Ναὶ ἀδελφεὲ σὺ δὲν πρὸς ἔχων, καὶ λόγον ἀγαθόν, σκοπῶν σεαυτὸν μὴ τοῖς αὐτοῖς πεπείσθης. Ἐν πᾶσι, γὰρ φησι, τοῖς ἔργοις σου τὰ ἔχοντά σου μιμήσῃς. καὶ εἰς τὸ ἀθάνατον ἔχ' ἀμαρτίαις. Θυράειος ὀκνηρὸς, πολ-
 λαὶ ζημιωθήσεται. Ο' ὃ ζέων τῷ πνεύματι πεποιθεῖται ἑαυτῷ εὐφραν. Μοναχέ, οἱ ἀδελ-
 D φοὶ ἐν τῇ σιωπᾷ ἐξῶτες βλῶνται τὸ Θεόν, καὶ σὺ ἐξωμετεωρίζῃ; ὅτε οἶδας ὅτι σεαυτὸν ζημιῶς; Εἶπον τῷ λογισμῷ, ἄρα γε εἰ ὑῶ δόσις, ἐχ' ἐπεσδάζουσα πρὸς πάντων ἀπαν-
 τῆσαι; καὶ εἰ εἰς τὰ σαρκικά ποσῶντι πρὸς τὴν πόσῳ μᾶλλον εἰς τὰ πνευματικά; Ἰδοὶ ζέων τῷ πνεύματι, ὡς οἱ ἅγιοι, ὅπως σωματωθῇς αὐτοῖς ἐν τῇ βασιλείᾳ τοῦ ἔθους. Ο' ἀργολο-
 E γῶν ἐργαζόμενος ὑποσύρεται εἰς τὸ ἔργον. ὃ ὃ μελετᾷ ὁσὶς λόγους μᾶλλον πρὸς ὅψει. Ἐὰν ἐργαζομένης σου ἐνοχλήσῃ σοι τὸ πνεῦμα τῆς πορ-
 νείας, μὴ ὀκνήσῃς ἐκτείνᾷς τὰς χεῖρας εἰς πρὸς-
 F θυχήν. εἰ ὃ καὶ σφοδρότερος ἐπιθῇ σοι, κλίνον καὶ γόνυ εἰς πρὸςθυχήν. καὶ ἡ θυχή τῆς πίστεως ἀντι-
 πολεμήσῃ ὑπὲρ σε. Μὴ κοιμηθῇς ἔχων κατὰ τι-
 νος, ἵνα μὴ φαντασίᾳ ἀγχαρὶ παράξωσί σε τὴν νύκ-
 τα. Μὴ μόνον κατὰ τὸ ὄψις, ἀλλὰ καὶ ἡ καρδία μὴ ἐπαγρέσῃ κατὰ τὸ ἑτέρῃ. Ρῦσαι ἀδελφόν σου ἀπὸ ἀμαρτίας, καὶ σε Κύριος ἐν ἡμέρᾳ ὀργῆς. πονη-
 κὸς ἐν κοινοβίῳ, ἐ' ὃ τῷ ἀφειδρῶνος ἀμελήσῃ, ἐ' γὰρ ὅτιν ἀναξιοπαθεῖν πρὸς ὁσεβῶν. Μὴ φοβῇς τὸ κῶπον, λέγων μὴποτε ἀσθενήσω. ἐννόησον ὃ μᾶλ-
 λον, ὅτι οἱ ἅγιοι πάντες ἀπὸ τῶν παθῶν Θεῷ διηρέσθησαν. μοναχὸς ὀκνηρὸς ἐ' ὃ ἑαυ-
 τῷ χηρῆσιμος, σὺ δὲ τῷ πλεονείῳ. ὃ ὃ ἀοικνος τὰς ἀμελεστέρας διεγείρῃ πρὸς ἀρετὴν. ὃ καταφρονῶν

σφ

ἡγούμενος ἀμαρτανή· ὁ δὲ ὑπακούων ἐν Κυρίῳ δόξαν
κληρονομήσει. Μὴ ἀγέρεφε ἀρχαίον ἐξ ψυχὴν
διψᾶσαι πρὸς Κύριον, ὅτι ὅτε Κύριος ἐστὶν ἀρέ-
σκει αὐτῷ. Υἱὸς πονηρὸς κακολογήσει τὸ ἡγήσαν-
τα αὐτὸν, καὶ οἱ ἀκούοντες αὐτὸ καταγνώσονται αὐτὸν.
Ἀνελεήμων, ὁ ἀποδίδους πονηρὰ ἀντὶ ἀγαθῶν, τί
παθεῖται; Μὴ ἀγάπα ἀκέρην πλάσματα ἀλό-
γεια, ἵνα μὴ καὶ τὸ σὸν ἀμάρτημα ἰσχυρὸν γένη-
ται πᾶσιν. Ὁ σιωπῶν ἐπὶ τραπέζῃς ὁμοίος ἐστὶ
τῷ μὲν μέλιτος ἐσθίωντι τὸ ἑαυτοῦ ἄρτον· ὁ δὲ πλη-
θύνων λόγοις ἐκπαράσκει καὶ τὸ ἥσυχον. μὲν κατα-
στάσεως ἐσθιεῖ χθινῷ, καὶ τὸ πόμα σε ἔσω ἀδούρου-
τον. Σκολιάζοντι μοναχῶν ἐστὶν ἀρέσει τιςὸς θυρά-
ειος, καὶ ὁ διώκων τὸ δίκαιον ἐσκαυδαλίσκει τὸ πλησίον.
Στενύσων τὸ ἐπιθυμία, ἀγαπήτε, πρὸς τὸ σε εὐνο-
ῶναι δι' αὐτήν· κατὰ γὰρ εἰς τοῦτο μέγα ἄδω τὰς
ἱσχυροὺς θέντας αὐτῇ· ἐστὶν ἐστὶν ἐστὶν τῇ ἡσυχίᾳ
νῇ, εἰς περὶ συγκεκέραι τῇ ἀγάπῃ. Κύριε βα-
σιλεῦ, δώρησά μοι ὅρα τὰ ἐμὰ πλάσματα, τὰ
μὴ κατακτείναι τὸ ἀδελφόν μου. Εἰς οἰκῶσι δύο ἀρ-
χαίον μὲν γέροντος, τίς τὸ δύο μέζων ἐστὶ πρὸς
Κύριον; ὁ ταπεινὸν ἑαυτὸν τῷ ἀδελφῷ αὐτοῦ ἐν φό-
βῳ Θεοῦ. Ἀψύδης γὰρ ὁ εἰπὼν· ὁ ταπεινὸν ἑαυ-
τὸν ὑψώθησεται. Ὁ ἔχων δύο ἀρχαίους νήφεως
πολλῆς ἐπιδέεται, μήποτε δύνων χώραν ὁ ἱσχυρὸς
τίς κατεργάσεται τι τὸ ἰδίον ἐν αὐτοῖς. Ἀρ-
χαίος δὲ ἀγαπᾶν γέλωτα καὶ παρρησίαν, σω-
τεύματα καὶ ταλαπωρίαν πεποιεῖται ἑαυτῷ.
Μὴ θέλε τὰ ἀντράπελα, ἀλλὰ ἐστὶν ἀνῆκεν, ἀλλὰ
μᾶλλον διχαίσει. Μὴ γίνε ἀνήκεος σκληρὸς τε
καὶ καταφρονήτης, ἵνα μὴ καὶ σεαυτὸν βλάψῃς, καὶ
τὰς ἀκούοντας σε. Εἰς γένε ἀληθινὸς, δούλος,
καὶ ταπεινόφρων, καταχέει ἐπὶ σε Κύριος τὰς οἰκ-
τιμὰς αὐτοῦ. Ἀκούε, ἀγαπήτε, τὸ νεφετῆρος
σε ἐν Κυρίῳ, ὅπως καρποφορήσῃς Κυρίῳ τῷ Θεῷ.
Φοβὸς τὸ Κύριον, καὶ ἔστιν ὡς τείχος, καὶ ἐν ἡμέ-
ρᾳ τελευτῆς ἀρρήστου χάριν. Μὴ ἱσχυρὸς κοσμι-
κόν, μοναχέ, ἐν τῇ ἀσυνείδει σου· μόνος γὰρ ὁ Κύ-
ριος γινώσκει τὰ κρύφια τῆς καρδίας· τίμα πάντας
ἀλλὰ τὸ Κύριον, ὅπως καὶ σε ὁ πάντων Κύριος
τιμήσῃ. Ὁ βελόμηνος μεταστῆσαι πέτραν, ἡσυχ-
κᾶτω ἡσυχίᾳ τὸ μοχλόν, ὅχι ἐπάνω· τότε
γὰρ δι' ἑρῶς κυλίσκει αὐτήν· τὸ δὲ ἐστὶν ἡσυχ-
δαίμων ταπεινοφροσύνης. Μοναχέ, τὸ κελίον κα-
τέλιπες καὶ ἐν τῷ κόσμῳ ἀναπατεῖς; ὁ φοβῶν
τὴν ἀνομίαν καὶ τὴν ἀντιλογίαν, τὸ ἐν τῇ πόλει;
Ὁ ἀποδυσάμηνος τελείως τὸ φρόνημα τὸ κόσμου
ἀτρωτος ἀσυνείδει· ὁ δὲ μὴ ἀποδυσάμενος σωε-
χέει δέχεται πλῆγας. Εἰς συμβῇ εὐνοῶναι

A Praefectum, peccat: at qui morem ei gerit in Domino, gloriam possidebit. Noli pervertere novitium, & animam sitientem ad Dominum: quoniam videbit Dominus, & non placebit ei. Filius improbus maledicet parenti suo: & qui audiunt eum, vituperabunt ipsum. Immitis & absque misericordia, qui mala pro bonis retribuit, quid patietur? Ne gaudeas aliena audire errata, ut non & tuum peccatum apud cunctos audiat. Qui silentium in mensa servat, similis est ei, qui cum melle panem suum comedit: at qui sermones multiplicat, etiam quieti deditum perturbat. Cum tranquillitate piscem comede, & potus tuus imperturbatus sit. Monacho otioso non placebit janitor fidelis: & qui persequitur quod justum est, non offendet proximum. Comprime concupiscentiam, carissime, antequam ipse per eam comprimaris: deducit enim ad profunda inferni eos, qui sequuntur ipsam: quoniam non est mensura patientiae, si cum caritate conjuncta est atque permixta. Domine rex, concede mihi, ut videam peccata mea, & non condemnem fratrem meum. Si duo novitii cum sene habitaverint, quis istorum duorum major erit apud Dominum? Qui seipsum fratri suo humiliarit in timore Dei. Verax quippe est, qui ait: *Qui seipsum humiliat, exaltabitur*. Matth. 23. Qui duos habet novitios, magna sobrieta- Luc. 14. te atque vigilantia indiget, ne forte locum inveniens adversarius, aliquid de proprio in eis operetur atque perficiat. Caeterum novitius risum & licentiam amans, perniciem & calamitatem sibi conciliat. Ne delecteris scurrilibus, quae non decent, sed potius gratiarum velis actionem. Ne sis inobediens, durus, & contemtor, ut non & tibi ipsi nocuas, & illis qui te audiunt. Si verax, pius, & humilis effectus sis; profundet in te Dominus miserationes suas. Audi, carissime, eum qui te corripit admonetque in Domino, ut fructum Domino Deo proferas. Time Dominum, & erit tibi murus, & in die obitus invenies gratiam. Ne saecularem hominem mente tua spernas, monache: solus enim Dominus occulta cordis cognoscit. Omnes honora propter Dominum, ut te cunctorum honoret Dominus. Qui dimovere atque transferre voluerit petram, subtus submittet ei vectem, non supra: tunc enim facile revolvat ipsam: quod quidem humilitatis exemplum est. Cellam reliquisti, monache, & ad saeculum iterum vadis? non reformidas iniquitatem & contradictionem, quae adversum te in civitate fiet? Qui perfecte mundanam sapientiam exiit, invulneratus permanebit: at qui non exiit, continuas plagas suscipit. Si acciderit angustiiis

premi monasterium, ubi habitas, in iis quæ ad corporis necessitatem pertinent; ne ideo locum deferas: quia tunc multum operis in loco invenies. Non placet impiis præfectus sanctus: nec iusto quodcumque iniustum.

Matth. 18. Ignosce fratri tuo, si in te peccaverit: & Dominus indulgebit tibi errata tua, condonabitque peccata. Antevertē in cella fratrem,

a quo tristitia atque molestia affectus es: & condona ei in puro corde propter eum, qui

Matth. 18. ait: non solum usque septies dimittendum esse fratri, sed usque septuagies septies. Suscipe poenitentiam fratris, carissime, tamquam a Deo missi, ut non aspernari videaris, & ad iracundiam commovere eum, qui misit. Pacem ama & sanctificationem, ut dignus conspectu Domini Dei efficiaris. Ne irruas in fratrem in die tribulationis ejus, & non adjicias dolorem super dolorem animæ ipsius. Laboriosus præfectus, est fratrum recta & ordinata dispositio: & senes prudentes, juvenum sunt consolatio & cohortatio. Maledicentibus & obrectantibus non est habenda fides: nam frequenter ex invidia struitur calumnia: quare potius quæ veritatis sunt, indagare oportet. Temerarios atque insolentes refranare convenit, & reprimere eos, qui seditiones moliuntur, ut fraternitas pacata & imperturbata remaneat. Si fratres aliquos videris in malo consentientes, ne ipsorum communices inordinatæ ac dissolutæ vitæ: sed devitans eos, ingredi cellam tuam, memor illius qui dixit: *servum Domini non oportet litigare*. At si fratrem conspexeris pusillanimitate aut infirmitate aliqua detineri, huic compati expedit. Justitia exhilarabit cor exercentis eam. A scurrilibus, frater, caveas, ne forte te impudentem efficiant: impudentia autem mater est intemperantiæ atque lasciviæ. Ne per cellas oberres, vino æstuans, ne forte tuas subito divitias perdās temperantiæ atque continentiæ. Ne sis mēmor injuriarum apud fratrem tuum: nam scriptum est: *via eorum, qui injuriarum reminiscuntur, in mortem sunt*. Non vales ferre injuriam atque contumeliam? file & quiesce. Non potes videre quempiam te respicientem? neque tu quemquam respexeris. Ne consenseris ei, qui talia tibi suggerit: Quousque patieris te inservire atque obsequi singulis fratribus? Dicamus autem ad eum: Hodie studeo liber fieri: & die crastino, Domino curæ erit. Ipse enim dixit: *nolite solliciti esse in crastinum*. Beatus qui bonum reperit comitatum, & propriam odit voluntatem. Opus tuum sine fūco perage, frater: sic enim decet fideles: ut & gratiam in tuis laboribus invenias. Ne vinum ad ebrietatem bibas, erubescens facie: tunc enim magna tibi erit ignominia, quando ut ebrius ductus

2. Tim. 2. non oportet litigare. At si fratrem conspexeris pusillanimitate aut infirmitate aliqua detineri, huic compati expedit. Justitia exhilarabit cor exercentis eam. A scurrilibus, frater, caveas, ne forte te impudentem efficiant: impudentia autem mater est intemperantiæ atque lasciviæ. Ne per cellas oberres, vino æstuans, ne forte tuas subito divitias perdās temperantiæ atque continentiæ. Ne sis mēmor injuriarum apud fratrem tuum: nam scriptum est: *via eorum, qui injuriarum reminiscuntur, in mortem sunt*. Non vales ferre injuriam atque contumeliam? file & quiesce. Non potes videre quempiam te respicientem? neque tu quemquam respexeris. Ne consenseris ei, qui talia tibi suggerit: Quousque patieris te inservire atque obsequi singulis fratribus? Dicamus autem ad eum: Hodie studeo liber fieri: & die crastino, Domino curæ erit. Ipse enim dixit: *nolite solliciti esse in crastinum*. Beatus qui bonum reperit comitatum, & propriam odit voluntatem. Opus tuum sine fūco perage, frater: sic enim decet fideles: ut & gratiam in tuis laboribus invenias. Ne vinum ad ebrietatem bibas, erubescens facie: tunc enim magna tibi erit ignominia, quando ut ebrius ductus

Prov. 12. injuriarum reminiscuntur, in mortem sunt. Non vales ferre injuriam atque contumeliam? file & quiesce. Non potes videre quempiam te respicientem? neque tu quemquam respexeris. Ne consenseris ei, qui talia tibi suggerit: Quousque patieris te inservire atque obsequi singulis fratribus? Dicamus autem ad eum: Hodie studeo liber fieri: & die crastino, Domino curæ erit. Ipse enim dixit: *nolite solliciti esse in crastinum*. Beatus qui bonum reperit comitatum, & propriam odit voluntatem. Opus tuum sine fūco perage, frater: sic enim decet fideles: ut & gratiam in tuis laboribus invenias. Ne vinum ad ebrietatem bibas, erubescens facie: tunc enim magna tibi erit ignominia, quando ut ebrius ductus

Matth. 6. Beatus qui bonum reperit comitatum, & propriam odit voluntatem. Opus tuum sine fūco perage, frater: sic enim decet fideles: ut & gratiam in tuis laboribus invenias. Ne vinum ad ebrietatem bibas, erubescens facie: tunc enim magna tibi erit ignominia, quando ut ebrius ductus

A ὁ μοναστήριον, ἐνθα οἰκεῖς, εἰς τὰ ἐπὶ χρεῖαν τοῦ σώματος, μὴ κατάλιπε τὸν τόπον, ὅτι τότε θύρῃσεις ἐργασίαν πολλὴν ἐν τῷ τόπῳ. Οὐκ ἀρέσει ἀνοσίῳς ὅσιος ἡγέμενος, ὅς ἐστι δικαίῳ πᾶν ἀδίκον. Συγχώρησον τῷ ἀδελφῷ σου, εἰάν ἡμαρτεν εἰς σέ, καὶ ὁ Κύριος συγχωρήσει σοὶ τὰ ὀφειλόμενά σου. Πέλασε εἰς τὸ κελλίον τοῦ λυπήσαντός σε ἀδελφῷ, καὶ μετανόησον αὐτῷ ἐν καθαρᾷ καρδίᾳ, ἀφ' ἧς τὸ εἰπόντα, μὴ μόνον ἕως ἐπὶ αἰσῶν ἀφιέναι τῷ ἀδελφῷ, ἀλλ' ἕως ἐξομνηκονταῖς ἐπὶ αἰῶν. Δέξαι τὴν μετάνοιαν τοῦ ἀδελφῷ ἀγαπητῆ, ὡς ὁ Θεὸς ἀποσταλέντος, ἵνα μὴ τὸ ἀποστειλάντα ἀδελφῷς κινήσῃς αὐτὸν κατὰ σέ εἰς ὀργὴν. εἰρήνῳ ἀγάπῃ καὶ τῷ ἁγιασμῷ, ὅπως καταξιωθῇς τὸν προσώπῳ κυρίου τοῦ Θεοῦ. Μὴ κατάτρεχε ἀδελφόν σου ἐν ἡμέρᾳ θλίψεως αὐτοῦ, καὶ μὴ προσθήσῃς ἄλγος ἐπὶ τὸ ἄλγος τῆς ψυχῆς αὐτοῦ. Πονηρὸς ἡγέμενος, ἀταξία ἀδελφῶν. καὶ φρόνιμοι γέροντες, ὀφειλόμενοι νεωτέρων. Οὐ δὲ ἐμπισθύνει τοῖς κακολογῶσι, πολλὰ γὰρ γίνεται ἐκ φόβου ἀβόλη. ὁμοῦ καὶ μέλλον τὰ τῆς ἀληθείας ἐπιζητεῖν. Δὲ ἐπιχομίζουσιν τὰς δρακονομίας καὶ ἀκαταστατεῖν ἐπιχειρῶντας, ἵνα ἡ ἀδελφότης ἀτάραχος ἀμείνῃ. Εἰάν θεάσῃ ἀδελφῷς ὁμονοῦντας εἰς κακόν, μὴ συγκοινωνῇ τῇ ἀταξίᾳ αὐτοῦ. ἀλλ' ἐκκλίνας εἰσελθε εἰς τὸ κελλίον σου, μιμησομένους τοῦ εἰπόντος, δόλον Κυρίου εἰς δὲ μάχεσθαι. Εἰάν δὲ ἴδῃς ἀδελφόν ὀλιγοῦντα ἢ ἀρρώστῳντα, τέταρτον συμπάχειν καλόν. Δικαιοσύνη χαροποιήσῃ τὴν καρδίαν τὴν ἐργαζομένη αὐτὴν. Ἀδελφε, κωλύεις ἐκ τῆς διτραπελῶν, μήποτε ἀναδῇ σε ἀπεργάσωνται. ἀνάδεια δὲ ἐστὶ μήτηρ ἀκολασίας. Μὴ παύσῃς τὰς κέλλας οἰνοφλυγῶν, μήποτε ἀφνω ἀπολέσῃς σου τὸν πλοῦτον τῆς σωφροσύνης. Μὴ ἴσθαι μνησικακῶν τῷ ἀδελφῷ σου. μέγα γὰρ, ὅσοι μνησικακῶν εἰς θάνατον. Οὐ δύνη φέρειν ὕβριν; σίγα καὶ ἀνάπαυε. Οὐ δύνη εἰδέναι ἀποβλεπόντων σε τινά; μηδὲ σὺ ἀποβλέψῃς τινά. Μὴ συγκατατεθῇ τῷ ὑποβάλλοντί σοι τὰ πᾶντα. ἕως πότε ἀνέχῃ τραπελῶν ἕνα ἕκαστον ἀδελφόν. Εἰπωμεν ὅτι πρὸς αὐτὸν, τὴν σήμερον παύσω ἐλθόντος θέρους ἀφ' αὐτοῦ, καὶ πρὸς τῆς αὐτοῦ Κυρίου μελήσῃ. αὐτὸς γὰρ εἶρηκε, μὴ μεμνησθήτε πρὸς τῆς αὐτοῦ. μακάριος ὁ δὲ ἀγαθὴν σιωδίαν καὶ μισήσας τὰ ἑαυτοῦ θελήματα. Ἀδολον ἐπιτέλῃ τὸ ἔργον σου ἀδελφε. ἔγω γὰρ ὡρέωμαι τοῖς, ὅπως καὶ χάειν εὐρύς ἐν τοῖς καμῶσις σου. Μὴ πίνε οἶνον εἰς μέθην ἀσχυρόμενος προσώπων, τότε γὰρ ἔσται σοι ἀσχύνη μεγάλη, ὅταν ὡς μέ-

B πόντα, μὴ μόνον ἕως ἐπὶ αἰσῶν ἀφιέναι τῷ ἀδελφῷ, ἀλλ' ἕως ἐξομνηκονταῖς ἐπὶ αἰῶν. Δέξαι τὴν μετάνοιαν τοῦ ἀδελφῷ ἀγαπητῆ, ὡς ὁ Θεὸς ἀποσταλέντος, ἵνα μὴ τὸ ἀποστειλάντα ἀδελφῷς κινήσῃς αὐτὸν κατὰ σέ εἰς ὀργὴν. εἰρήνῳ ἀγάπῃ καὶ τῷ ἁγιασμῷ, ὅπως καταξιωθῇς τὸν προσώπῳ κυρίου τοῦ Θεοῦ. Μὴ κατάτρεχε ἀδελφόν σου ἐν ἡμέρᾳ θλίψεως αὐτοῦ, καὶ μὴ προσθήσῃς ἄλγος ἐπὶ τὸ ἄλγος τῆς ψυχῆς αὐτοῦ. Πονηρὸς ἡγέμενος, ἀταξία ἀδελφῶν. καὶ φρόνιμοι γέροντες, ὀφειλόμενοι νεωτέρων. Οὐ δὲ ἐμπισθύνει τοῖς κακολογῶσι, πολλὰ γὰρ γίνεται ἐκ φόβου ἀβόλη. ὁμοῦ καὶ μέλλον τὰ τῆς ἀληθείας ἐπιζητεῖν. Δὲ ἐπιχομίζουσιν τὰς δρακονομίας καὶ ἀκαταστατεῖν ἐπιχειρῶντας, ἵνα ἡ ἀδελφότης ἀτάραχος ἀμείνῃ. Εἰάν θεάσῃ ἀδελφῷς ὁμονοῦντας εἰς κακόν, μὴ συγκοινωνῇ τῇ ἀταξίᾳ αὐτοῦ. ἀλλ' ἐκκλίνας εἰσελθε εἰς τὸ κελλίον σου, μιμησομένους τοῦ εἰπόντος, δόλον Κυρίου εἰς δὲ μάχεσθαι. Εἰάν δὲ ἴδῃς ἀδελφόν ὀλιγοῦντα ἢ ἀρρώστῳντα, τέταρτον συμπάχειν καλόν. Δικαιοσύνη χαροποιήσῃ τὴν καρδίαν τὴν ἐργαζομένη αὐτὴν. Ἀδελφε, κωλύεις ἐκ τῆς διτραπελῶν, μήποτε ἀναδῇ σε ἀπεργάσωνται. ἀνάδεια δὲ ἐστὶ μήτηρ ἀκολασίας. Μὴ παύσῃς τὰς κέλλας οἰνοφλυγῶν, μήποτε ἀφνω ἀπολέσῃς σου τὸν πλοῦτον τῆς σωφροσύνης. Μὴ ἴσθαι μνησικακῶν τῷ ἀδελφῷ σου. μέγα γὰρ, ὅσοι μνησικακῶν εἰς θάνατον. Οὐ δύνη φέρειν ὕβριν; σίγα καὶ ἀνάπαυε. Οὐ δύνη εἰδέναι ἀποβλεπόντων σε τινά; μηδὲ σὺ ἀποβλέψῃς τινά. Μὴ συγκατατεθῇ τῷ ὑποβάλλοντί σοι τὰ πᾶντα. ἕως πότε ἀνέχῃ τραπελῶν ἕνα ἕκαστον ἀδελφόν. Εἰπωμεν ὅτι πρὸς αὐτὸν, τὴν σήμερον παύσω ἐλθόντος θέρους ἀφ' αὐτοῦ, καὶ πρὸς τῆς αὐτοῦ Κυρίου μελήσῃ. αὐτὸς γὰρ εἶρηκε, μὴ μεμνησθήτε πρὸς τῆς αὐτοῦ. μακάριος ὁ δὲ ἀγαθὴν σιωδίαν καὶ μισήσας τὰ ἑαυτοῦ θελήματα. Ἀδολον ἐπιτέλῃ τὸ ἔργον σου ἀδελφε. ἔγω γὰρ ὡρέωμαι τοῖς, ὅπως καὶ χάειν εὐρύς ἐν τοῖς καμῶσις σου. Μὴ πίνε οἶνον εἰς μέθην ἀσχυρόμενος προσώπων, τότε γὰρ ἔσται σοι ἀσχύνη μεγάλη, ὅταν ὡς μέ-

C παξία ἀδελφῶν. καὶ φρόνιμοι γέροντες, ὀφειλόμενοι νεωτέρων. Οὐ δὲ ἐμπισθύνει τοῖς κακολογῶσι, πολλὰ γὰρ γίνεται ἐκ φόβου ἀβόλη. ὁμοῦ καὶ μέλλον τὰ τῆς ἀληθείας ἐπιζητεῖν. Δὲ ἐπιχομίζουσιν τὰς δρακονομίας καὶ ἀκαταστατεῖν ἐπιχειρῶντας, ἵνα ἡ ἀδελφότης ἀτάραχος ἀμείνῃ. Εἰάν θεάσῃ ἀδελφῷς ὁμονοῦντας εἰς κακόν, μὴ συγκοινωνῇ τῇ ἀταξίᾳ αὐτοῦ. ἀλλ' ἐκκλίνας εἰσελθε εἰς τὸ κελλίον σου, μιμησομένους τοῦ εἰπόντος, δόλον Κυρίου εἰς δὲ μάχεσθαι. Εἰάν δὲ ἴδῃς ἀδελφόν ὀλιγοῦντα ἢ ἀρρώστῳντα, τέταρτον συμπάχειν καλόν. Δικαιοσύνη χαροποιήσῃ τὴν καρδίαν τὴν ἐργαζομένη αὐτὴν. Ἀδελφε, κωλύεις ἐκ τῆς διτραπελῶν, μήποτε ἀναδῇ σε ἀπεργάσωνται. ἀνάδεια δὲ ἐστὶ μήτηρ ἀκολασίας. Μὴ παύσῃς τὰς κέλλας οἰνοφλυγῶν, μήποτε ἀφνω ἀπολέσῃς σου τὸν πλοῦτον τῆς σωφροσύνης. Μὴ ἴσθαι μνησικακῶν τῷ ἀδελφῷ σου. μέγα γὰρ, ὅσοι μνησικακῶν εἰς θάνατον. Οὐ δύνη φέρειν ὕβριν; σίγα καὶ ἀνάπαυε. Οὐ δύνη εἰδέναι ἀποβλεπόντων σε τινά; μηδὲ σὺ ἀποβλέψῃς τινά. Μὴ συγκατατεθῇ τῷ ὑποβάλλοντί σοι τὰ πᾶντα. ἕως πότε ἀνέχῃ τραπελῶν ἕνα ἕκαστον ἀδελφόν. Εἰπωμεν ὅτι πρὸς αὐτὸν, τὴν σήμερον παύσω ἐλθόντος θέρους ἀφ' αὐτοῦ, καὶ πρὸς τῆς αὐτοῦ Κυρίου μελήσῃ. αὐτὸς γὰρ εἶρηκε, μὴ μεμνησθήτε πρὸς τῆς αὐτοῦ. μακάριος ὁ δὲ ἀγαθὴν σιωδίαν καὶ μισήσας τὰ ἑαυτοῦ θελήματα. Ἀδολον ἐπιτέλῃ τὸ ἔργον σου ἀδελφε. ἔγω γὰρ ὡρέωμαι τοῖς, ὅπως καὶ χάειν εὐρύς ἐν τοῖς καμῶσις σου. Μὴ πίνε οἶνον εἰς μέθην ἀσχυρόμενος προσώπων, τότε γὰρ ἔσται σοι ἀσχύνη μεγάλη, ὅταν ὡς μέ-

D εἰσελθε εἰς τὸ κελλίον σου, μιμησομένους τοῦ εἰπόντος, δόλον Κυρίου εἰς δὲ μάχεσθαι. Εἰάν δὲ ἴδῃς ἀδελφόν ὀλιγοῦντα ἢ ἀρρώστῳντα, τέταρτον συμπάχειν καλόν. Δικαιοσύνη χαροποιήσῃ τὴν καρδίαν τὴν ἐργαζομένη αὐτὴν. Ἀδελφε, κωλύεις ἐκ τῆς διτραπελῶν, μήποτε ἀναδῇ σε ἀπεργάσωνται. ἀνάδεια δὲ ἐστὶ μήτηρ ἀκολασίας. Μὴ παύσῃς τὰς κέλλας οἰνοφλυγῶν, μήποτε ἀφνω ἀπολέσῃς σου τὸν πλοῦτον τῆς σωφροσύνης. Μὴ ἴσθαι μνησικακῶν τῷ ἀδελφῷ σου. μέγα γὰρ, ὅσοι μνησικακῶν εἰς θάνατον. Οὐ δύνη φέρειν ὕβριν; σίγα καὶ ἀνάπαυε. Οὐ δύνη εἰδέναι ἀποβλεπόντων σε τινά; μηδὲ σὺ ἀποβλέψῃς τινά. Μὴ συγκατατεθῇ τῷ ὑποβάλλοντί σοι τὰ πᾶντα. ἕως πότε ἀνέχῃ τραπελῶν ἕνα ἕκαστον ἀδελφόν. Εἰπωμεν ὅτι πρὸς αὐτὸν, τὴν σήμερον παύσω ἐλθόντος θέρους ἀφ' αὐτοῦ, καὶ πρὸς τῆς αὐτοῦ Κυρίου μελήσῃ. αὐτὸς γὰρ εἶρηκε, μὴ μεμνησθήτε πρὸς τῆς αὐτοῦ. μακάριος ὁ δὲ ἀγαθὴν σιωδίαν καὶ μισήσας τὰ ἑαυτοῦ θελήματα. Ἀδολον ἐπιτέλῃ τὸ ἔργον σου ἀδελφε. ἔγω γὰρ ὡρέωμαι τοῖς, ὅπως καὶ χάειν εὐρύς ἐν τοῖς καμῶσις σου. Μὴ πίνε οἶνον εἰς μέθην ἀσχυρόμενος προσώπων, τότε γὰρ ἔσται σοι ἀσχύνη μεγάλη, ὅταν ὡς μέ-

E ἀπολέσῃς σου τὸν πλοῦτον τῆς σωφροσύνης. Μὴ ἴσθαι μνησικακῶν τῷ ἀδελφῷ σου. μέγα γὰρ, ὅσοι μνησικακῶν εἰς θάνατον. Οὐ δύνη φέρειν ὕβριν; σίγα καὶ ἀνάπαυε. Οὐ δύνη εἰδέναι ἀποβλεπόντων σε τινά; μηδὲ σὺ ἀποβλέψῃς τινά. Μὴ συγκατατεθῇ τῷ ὑποβάλλοντί σοι τὰ πᾶντα. ἕως πότε ἀνέχῃ τραπελῶν ἕνα ἕκαστον ἀδελφόν. Εἰπωμεν ὅτι πρὸς αὐτὸν, τὴν σήμερον παύσω ἐλθόντος θέρους ἀφ' αὐτοῦ, καὶ πρὸς τῆς αὐτοῦ Κυρίου μελήσῃ. αὐτὸς γὰρ εἶρηκε, μὴ μεμνησθήτε πρὸς τῆς αὐτοῦ. μακάριος ὁ δὲ ἀγαθὴν σιωδίαν καὶ μισήσας τὰ ἑαυτοῦ θελήματα. Ἀδολον ἐπιτέλῃ τὸ ἔργον σου ἀδελφε. ἔγω γὰρ ὡρέωμαι τοῖς, ὅπως καὶ χάειν εὐρύς ἐν τοῖς καμῶσις σου. Μὴ πίνε οἶνον εἰς μέθην ἀσχυρόμενος προσώπων, τότε γὰρ ἔσται σοι ἀσχύνη μεγάλη, ὅταν ὡς μέ-

F θέρους ἀφ' αὐτοῦ, καὶ πρὸς τῆς αὐτοῦ Κυρίου μελήσῃ. αὐτὸς γὰρ εἶρηκε, μὴ μεμνησθήτε πρὸς τῆς αὐτοῦ. μακάριος ὁ δὲ ἀγαθὴν σιωδίαν καὶ μισήσας τὰ ἑαυτοῦ θελήματα. Ἀδολον ἐπιτέλῃ τὸ ἔργον σου ἀδελφε. ἔγω γὰρ ὡρέωμαι τοῖς, ὅπως καὶ χάειν εὐρύς ἐν τοῖς καμῶσις σου. Μὴ πίνε οἶνον εἰς μέθην ἀσχυρόμενος προσώπων, τότε γὰρ ἔσται σοι ἀσχύνη μεγάλη, ὅταν ὡς μέ-

μέδυσος φωραθῆς. Ὡς περ μαριακίον χρυσὸν ἐπὶ
τραχήλῳ ἀνδρός, ἔτω ὡρέπει μοναχῷ ἡ ἀλά-
βεια. Ὡς περ μέλι γλύκαζον ἐν στόματι ἀνδρώ-
πυ, ἔτω θεοὶ λόγοι ἐν ψυχῇ φοβεμένη τὸ Κύ-
ριον. Σοφοὶ γέροντες, σείγυμα ἀδελφῶν. οἱ δὲ
ἄσοφοι μάχιμοι ἔσονται. Μισήσῃ ὡς Θεῷ καὶ
ἀνθρώποις ἡ ὑψηφάνια. τὰς δὲ ἀγαπῶντας τὸ
πατείνωσιν ἀνυψοῖ ὁ Κύριος. Λιμὴν εὐδιδός ἐστιν
ἀκανόνιστος τόπος. οἷς δὲ μὴ ὑπάρχει κυβέρνησις,
πίπῃσιν ὡς περ φύλλα. ὅσα δὲ τὸ ὑπηρετῶντα ὑπηρε-
τεῖν ὡς τῷ Κυρίῳ καὶ ἡ ἀνθρώποις, πρὸς ἑαυτὸν τὸ μισ-
θὸν ἀπολήψεται. ὅτι δὲ τὸ ὑπηρετῆμενον παπει-
νοφρόνως φέρειν, ὡς ἡ πόρ Κυρίῳ ὑπηρετῆμενον.
Ἐφαγες ἄρτον καὶ ἐνεπλήσθης; δὸς δόξαν τῷ χορ-
τάσαντί σε Θεῷ. Εἰ δὲ ὡς μικρὸν τῆς κοιλίας σε
βέλει μέναι, δὸς δόξαν τῷ ἐνιχυσαντί σε Θεῷ,
καὶ μὴ λέγε ἐνώπιον πάντων, εἰ μὴ τηλικῶτον ἄρτον
σοὶ ἔφαγον. Τί οὖν ἀποδίδως σεαυτῷ; ἢ τὰς
ἐοσίοντας καὶ ἀγαθιστάς κατακείνεις; Ὑπόμει-
νον τὸ Κύριον ἐν ἡμέρᾳ θλίψεως, ὅπως σκεπάσῃ
σε ἐν ἡμέρᾳ ὀργῆς. Μὴ γέλα ἐπὶ θλίβουσιν,
μηδὲ χαίρει ἐπὶ ἀφαιρεθουσιν, μήποτε ὀργισθῇ
σοι ὁ Κύριος, καὶ μὴ εὐρύς ἀντίληψιν ἐν ἡμέρᾳ
θλίψεως. Μὴ καταδίδωκε ἀδελφὸς χάριν φιλαρ-
χίας. εἰ μὴ γὰρ μὴ ἢ ἐκ Θεοῦ ἢ βελὴ αὐτῇ, ἔστα-
θήσεται. εἰ μὴ ἐκ Θεοῦ ἐστὶ, καὶ κρυβήσῃ εἰς τὰ
σκοῦνη, καὶ ἀπερ Σαβλ, ἐκείθεν λήψεται σε
Κύριος, καὶ καταστήσῃ σε ἡγούμενον ἐπὶ τὸ λαὸν αὐ-
τῷ. Τίς μὴ ἐσνάξει ἐπὶ τέποις; ὅτι ἔγω μίαν
ἀρετὴν ἐνδείξάμενοι τὸ μοναδικὸν βίβ, ἀρχὰς διώ-
κομεν; Πόθεν οὖν ἡμεῖς καὶ ἐπὶ ξηραῖς ὄντες
ναυαγῶμεν σωεχῶς; ἔχι δὲ ἀπειθείας καὶ ἀπα-
θείας; κωπηλατεῖν γὰρ μὴ ἐπιστάμενοι, κυβερ-
νᾶν ἐπιχειροῦμεν. Τίς πονηρότερος τὸ ἔχοντος ὕδωρ
γλυκὺ, καὶ μὴ ποτίζοντος ψυχὴν διψῶσαν; ἢ
τίς φθονερώτερος τὸ ἔχοντος βιβλίον ὠφέλιμον, καὶ
μὴ μεταδιδόντος τῷ ἀδελφῷ ὡς οἰκοδομήν;
Τίς δὲ ὀκνηρότερος τὸ διψῶντος, καθεμένους δὲ πλη-
σίον πηγῆς, καὶ τὰς χεῖρας μὴ ἐκτείνοντος, ὅπως
λαβὼν ὕδωρ, παύσῃ τὴν δίψαν; ἢ τίς ἀμελέ-
τερος τὸ κεχρημένους βιβλίον, καὶ τῆς ἀναγνώσεως
ἀμελῶντος; Συγκοπίασον τῷ ἐπιδομένῳ μαθεῖν
γράμματα, ὅπως ἀναγινώσκων τὰ θαυμάσια τοῦ
Θεοῦ, ἀλογῇ δὲ θαυμαστὸν ὄνομα, καὶ αὐτὸς ἔσται
σοι μισθὰ ποδοῦτος. Ἀκηδίασῃ μοναχῷ ἡ ὀλι-
γωρεία ἀντίσταται. καὶ τὸ ἔχοντος ὑπομονὴν ἢ
ὑψηλοφροσύνη. ὁ δὲ ἀγαπῶν τὸ Κύριον ἐν ἀλη-
θείᾳ, πρᾶτῃ τὰ ἀμφοτέρω. Μοναχὸς ὀκνηρὸς
πολλὰ ζημιωθήσεται. ὁ δὲ νήφων ἔσται μίᾳ ὥρᾳ
κατα-

A ductus fueris. Quemadmodum torques au-
reus in collo viri, sic monachum decet pie-
tas atque religio. Quemadmodum mel dul-
cescens in ore viri, ita divini sermones in
anima timente Dominum. Senes sapientes
firmamentum sunt fratrum: at insipientes,
contentiosi erunt. Coram Deo & hominibus
exalta est superbia: eos vero, qui humilita-
tem amant, exaltat Dominus. Portus fere-
nus ac tranquillus est locus bonis regulis di-
rectus: quibus autem deest gubernatio, ut
B folia decidunt. Oportet ministrum obsequi
& servire ei, cui ministrat, sicut Domino,
& non hominibus: a quo etiam mercedem
accipiet: eumque, cui ministratur, humili-
ter ferre oportet, tamquam si ei a Domino
ministraretur. Comedisti panem, & repletus
es? Da gloriam ei, qui te saturavit, Deo.
Si vero paulisper exspectare ventrem velis,
etiam da gloriam ei, qui te confortavit,
C Deo: & ne dixeris coram omnibus: non co-
medi, nisi tantillum panis. Quid igitur ar-
rogas tibi ipsi? vel eos qui comedunt & gra-
tias agunt, condemnas? Sustine Dominum
in die tribulationis, ut te protegat in die iræ.
Non rideas super afflicto; neque gaudeas de
perverso; ne forte irascatur tibi Dominus, &
non invenias protectionem in die tribulatio-
nis. Ne fratres persequaris causa ambitionis:
nam nisi ex Deo sit consilium istud, non sub-
sistet. At si ex Deo est, etiam si in vasis occul-
D tatus fueris, sicut Saul, inde te assumet Domi-
nus, & ducem atque præfectum te constituet
in populo suo. Quis non ingemiscat super hi-
sce? quippe qui cum ne unam quidem adhuc
solitariae vitæ virtutem demonstrare possimus,
præfecturas sectamur. Quare & nos etiam in
continenti constituti, naufragium confestim
patimur. Et hoc nonne ex inobedientia nostra
atque insolentia? Remigare enim antequam
E sciamus, gubernare tentamus. Quis deterior
eo, qui cum aquam dulcem habeat, animam
sitientem non potat? aut quis invidentior eo,
qui cum librum utilem teneat, fratri suo ad
ædificationem commodare eum recusat? Quis
porro segnior eo, qui cum sitibundus prope
fontem sedeat, manus tamen non extendit, ut
sumpta aqua sitim restinguat? aut quis negli-
gentior eo, qui librum utendum accepit, &
legere illum omittit. Adjuva illum qui ro-
F gat, ut discat literas; legensque magnalia
Dei, benedicat ac laudet admirabile nomen
ejus, & ipse tibi mercedis erit retributor. Segni
ac pigro monacho negligentia obsistit: habenti
autem patientiam, superbia repugnat. At
qui in veritate amat Dominum, utrumque re-
pudiat. Monachus piger multa patietur da-
mna: at qui sobrius est & vigilans, nullam
horam contemnet. Monachus piger & con-

1. Reg. 10.

tentiosus nullo erit in pretio, quoniam exacerbator est. Monachus inobediens multa explorabit loca: at qui humilis est corde, submittet se in Domino. Novitius prudens atque intelligens, suis obediens est superioribus in Domino. At inobediens, ignominia notabitur. Qui corporis sui castitatem servat, suspicietur a multis: & qui eam contemnit, a pluribus coarguetur. Considera, carissime, mensuras cuiusque eorum, qui sub obedientia vivunt propter illum, qui ait:

Matth. 13.

Quod fructum fert & facit, aliud quidem centesimum, aliud sexagesimum, aliud vero trigesimalum. Monachus ventri deditus jejunium vocat malum atque infaustum diem: at temperantiae studiosus, non ægre fert neque tristatur. Cave re aliqua proximum offendas; sed in omni conversatione tua bene compositum atque instructum te præbeas. Vir immorigeratus explorat vicinum suum: at qui in luce ambulat, malum non cogitat. Qui diligit Dominum, non exacerbat proximum, sed observat seipsum, propter eum qui dixit:

Matth. 7.

Et quaecumque vultis, ut vobis faciant homines, & vos similiter facite illis: hæc est enim Lex, & Prophetæ. Laboribus te exerce, monache, in hieme ac tempestate, ut in vitæ portum ingressus, exhilareris. Fratres negligentiores adversus diligentiores armat inimicus. Qui autem seduli magis sunt atque industrii, per negligentiores opus inveniunt, perferentes eorum infirmitates propter Dominum. Qui misericordiam exhibet proximo suo, etiam misericordiam apud Dominum inveniet: iudicium autem sine misericordia illi, qui non fecit misericordiam. Ne consentias fratri tuo in peccato; quin potius eum ab illo eripe ac libera, ut salvetur anima vestra in Domino. Timor Dei præ oculis tuis sit omni tempore, & peccatum in te non dominetur. Cave dixeris, hodie pecco, &

Prov. 27.

cras poenitentiam agam: non enim securus es de crastino: verum hodie poenitentiam agamus, & de crastino curæ erit Domino. Est aliquis obambulans, qui dum audit vocem ac signum ad orationem, assumit opus manuum: at tu, carissime, vide ne synaxim negligas; ut oculus mentis tuæ illuminetur. Dedecus est ei, qui os impudens possidet: at qui timet Dominum, in veneratione erit. Toto corde tuo in Domino confide, & omni tempore gratiam invenies. Si expectaveris ac sustinueris ipsum, non perdes mercedem tuam. Siphones adhibentur in die incendii: & lacrymæ, tentationis tempore. Aqua extinguit flammam in domo accensam: & lacrymæ in oratione, concupiscentias pravæ. Sicut palma in ripis germinans: ita concordia fratrum in Domino. Qui majores honorat,

a mi-

A καταφρονήσῃ. Μοναχὸς οὐκ ἐκνηρὸς καὶ ἐριστικὸς ἐδοξασθήσεται, ὅτι ὡς περικράνων ἐστὶ. Μοναχὸς ἀνυπότακτος πολλὰς πόλεις δοκιμάσῃ, ὃ ἢ ταπεινότητων ὑποταγήσεται ἐν Κυρίῳ. Ἀρχάριος σωεπὸς ὑπήκοος μαιζοτέρων ἐν Κυρίῳ. ὃ ἢ ἀνήκοος ἐν ἀτιμίᾳ ἔσται. Ὁ σιωπηρὸν τὴν ἀγνείαν τοῦ σώματος αὐτοῦ, θαυμασθήσεται ὑπὸ πολλῶν. ὃ ἢ ταύτης καταφρονῶν καταγνωσθήσεται ὑπὸ πλειόνων. Σκόπει, ἀγαπητέ, τὰ μέτρα ἐκάστω τῶν ὑποταγμένων. Ἀλλὰ τὸ εἰπόντα. ὅς δὴ καρποφορεῖ καὶ ποιεῖ, ὃ μὲν ἑκατὸν, ὃ ἢ ἐξήκοντα, ὃ ἢ βιάκοντα. Μοναχὸς γασείμαργος τὴν νηστείαν καχημερίαν ἀποκαλεῖ. ὃ ἢ ἐγκρατὴς, ἐσκυθρωπάσῃ. Μὴ ποιεῖς ὡς ἄνθρωπος λυπῶν τὸ πλῆθος. ἀλλ' ἴσθι πεπαιδευμένος ἐν πάσῃ ἀναστροφῇ. ὁ ἀνὴρ ἀπάσθους κατασκοπεῖ τὸ γείτονα αὐτοῦ, ὃ ἢ ἐν τῷ φωτὶ περπατῶν ἐλογίζεται τὸ κακόν. C Ὁ ἀγαπῶν τὸ Κύριον ἐπὶ ὁρμίζῃ τὸ πλῆθος, ἀλλὰ τὴν εἰσὶν ἑαυτὸν. Ἀλλὰ τὸ εἰπόντα. καὶ ἂν θέλετε ἵνα ποιῶσιν ὑμῖν οἱ ἄνθρωποι, ποιεῖτε αὐτοῖς καὶ ὑμεῖς ὡσαύτως. ἔπος γὰρ ἔστιν ὁ νόμος καὶ οἱ προφῆται. Κάμε, μοναχέ, ἐν τῷ χειμῶνι, ἵνα διψήσῃς εἰσελθὼν εἰς τὴν λιμένα τὴν ζωῆς. Τὸς ἀμελεστέρας ἀδελφούς κατὰ τὴν ἀσθενότητα ἐφοπλίζει ὁ ἐχθρὸς. οἱ ἢ ἀσθενέστεροι ἀλλὰ τὴν ἀμελεστέραν διείσκησιν ἐργασίαν, βασάζοντες αὐτῶν τὰ ἀσθενήματα. D Ἀλλὰ τὸ Κύριον. ὁ ποιῶν ἔλεος τῷ πλῆθει, εὐρήσει ἔλεος ὑπὸ Κυρίου. ἀνίλεος ἢ ἡ κείσῃς τῷ μὴ ποιήσαντι ἔλεος. Μὴ σιωλήσῃς ἀδελφῷ σου εἰς ἁμαρτίαν, ἀλλὰ μάλλον καὶ αὐτὸν ῥύσαις ὅς αὐτῆς, ὅπως ζήσεται ἡ ψυχὴ ὑμῶν ἐν Κυρίῳ. Εἴπω ὁ φόβος τοῦ Θεοῦ ὡς ὁφθαλμὸς σου ἀπὸ παντός, καὶ ἁμαρτία σου ἐκρυβήσῃ. E Μὴ εἴπῃς, σήμερον ἁμαρτάνω, καὶ αὔριον μετανοῶ, ἐγὼ γὰρ ἔχεις τὸ ἀσφαλές ὡς τὸ αὔριον. ἀλλὰ σήμερον μετανοήσωμεν, ὡς ὡς τὸ αὔριον Κυρίῳ μελήσει. Εἴστιν ἀναπατῶν, καὶ ἐν τῷ ἀκένῳ τῷ φωνῶντα εἰς πρὸς ὁδοχὴν, ἐπιλαμβάνεται τοῦ ἔργου. μὴ ἀμέλει τὸ σιωπάζεω σου, ἀγαπητέ, ἵνα φωτισθῇ ὁ ὁφθαλμὸς σου ἀπὸ παντός σου. Μῶμος τῷ πεκτιμένῳ στόμα θρασυ. ὃ ἢ φοβέμενος τὸ Κύριον, ἀλαβηθήσεται. ἴσθι F πεποιθὼς ἐν ὅλῃ καρδίᾳ σου πρὸς Κύριον, καὶ ἐν παντὶ καρπῷ δέξῃς χάριν. Εἴαν ὑπομείνης ἐν αὐτῷ, ἐμὴν ἀπλῆσῃς σου τὸ μισθόν. Σίφωνες πρὸς ἀγνοῦντα ἐν ἡμέρᾳ ἐμωρησμένῃ, καὶ δάκρυα ἐν καρπῷ περασμένῃ. Ὑπόδωρ σθένει φλόγα ἀνημμένῃ ἐν οἰκίᾳ, καὶ δάκρυα ἐν πρὸς ὁδοχὴν ἐπιθυμίας πονηρίας. ὡς περ φοῖνιξ θάλλων ἐν ἀγίαλοις, ἔως ὁμόνοια ἀδελφῶν ἐν Κυρίῳ. Ὁ τιμῶν μαιζοτέρας

δι-

ἀφραδίησεται ὑπὸ μικροτέρων, καὶ ἐν ἡμέρᾳ
 πρὸς τοῦ ἀδελφοῦ σου εἰσακουσθήσεται. Ἐὰν χηρήσῃς τῷ
 ἀδελφῷ σου τι, καὶ ἀφούρησθαι πρὸς τὸ ἀποδοῖν, ὅ
 βέλει ὑπομνήσκῃ αὐτὸν, ἀπᾶς ὑπόμνησον,
 πολλὰ γὰρ γίνεται λήθη. Ἐὰν χηρήσῃς ὁ
 ἀδελφός σου, καὶ κενὸς ἀλαβείᾳ φερόμενος, μὴ
 ὑπομνήσῃ σε, ἀλλὰ σὺ ὡς τὸ Θεὸν φοβέμενος,
 μὴ ἀποσέρῃ αὐτὸν τῷ αὐτῷ. διότι γέγραπται, μηδε-
 νὶ μηδὲν ὀφείλετε, εἰ μὴ τὸ ἀλλήλοις ἀγαπᾶν. Πάν-
 των τῶν φθειρομένων δεῖ καταφρονεῖν, ἀδελφοί, μό-
 νης ὅτι ζωὴς ἀντιποιεῖσθαι. Ἐὰν πρὸς τοῦ
 σάξαι τι, μὴ ἀμέλει τῷ ἑαυτοῦ σωτηρίας πρὸς τοῦ
 σιζόμενος πρὸς τὸν ἑαυτοῦ ἀμαρτίας. ὅτι καὶ Ἰωσήφ
 ἐμέσασε πρὸς τὸν ἑαυτοῦ ἐν Αἰγύπτῳ, καὶ ἐξ ἑνὸς
 οἰκίας ἀνεδέξατο φροντίδα, ἀλλὰ καὶ πάσης Αἰ-
 γύπτου, ὅτι οὐκ ἐκλίνας ὅτι οὐδὲν ἀληθείας, ὅτι ὁ
 Κύριος ἐδόξασεν αὐτόν. Ἐὰν ἡ ψυχὴ σου ὑγιὴς
 ὑπάρχῃ πρὸς Κύριον, ἐν πάσῃ ὠφελήσῃ.
 Ἐὰν ἴδῃς πρὸς τὸν ἑαυτοῦ, εἰπὼν ἐν σεαυτῷ. ψυ-
 χή, ὅτι πρὸς τὸν ἑαυτοῦ ἐπιθυμῶν, πρὸς τὸν ἑαυτοῦ
 ἑαυτοῦ, ἵνα σιωπῇ πρὸς τὸν ἑαυτοῦ. σὺ δὲ τὸ μὴ
 πρὸς τὸν ἑαυτοῦ ἀμελεῖς; Ἐὰν θεάσῃς ἀνδρὰς δικα-
 ζομένους, εἰπὼν ἐν σεαυτῷ. ψυχή, ὅτι ἐπὶ τῷ
 χηρήσιμον πρὸς τὸν ἑαυτοῦ καὶ φιλονεικίαν ἔχουσι
 πρὸς τὸν ἑαυτοῦ. σὺ ὅτι τὸ μυστρίων πρὸς τὸν ἑαυτοῦ
 ἑαυτοῦ, ὅτι πρὸς τὸν ἑαυτοῦ τῷ Θεῷ, ὡς δεῖ, ἵνα τὸ ἀφ-
 σεως ἐπιτύχῃς; Ἐὰν θεάσῃς τὸν οἰκοδομῶντας οἰ-
 κίας πρὸς τὸν ἑαυτοῦ, εἰπὼν ἐν σεαυτῷ. καὶ ὅτι, ψυχή,
 οἰκίας πρὸς τὸν ἑαυτοῦ οἰκοδομῶντες, πρὸς τὸν ἑαυτοῦ
 τελειῶσαι τὸ ἔργον. σὺ ὅτι καταφρονεῖς τὸ ἀγώνιον
 σκηναῖον; Καὶ ἵνα μὴ κατὰ τὸν ἑαυτοῦ λέγοντες, μηκυώ-
 μεν τὸν λόγον, εἰ τι αὐτῷ ἴδωμεν ἐν τῷ βίῳ, τὸν
 κοσμητὴς λογισμὸς καὶ τὰ βιωτικά φρονήματα εἰς
 τὰ πρὸς τὸν ἑαυτοῦ μεταλλάξωμεν, καὶ πάντως ὠφε-
 λείας τυγχάνωμεν, τὸ χάριτος ἡμῶν σιωεργίας.
 Τί δὲ ἐστὶν ὁ μοναχός; ὅμοιος ὁ μοναχός ἀνδρὶ
 καταφερομένῳ ὅτι ὑψοῖς, ὅς δὲ τὸν χοινίον κρεμά-
 μεν ὑψηλῶς ἀφ' ὧς, δρᾶσθαι ἀπεκρέ-
 μαται ἑαυτοῦ, καὶ βοᾷ ἀδιαλείπτως πρὸς Κύ-
 ριον ὅτι βοηθῆναι, εἰδὼς ὅτι ἐὰν ἑαυτοῦ ἀπο-
 λύσῃ τὰς ἀμφοτέρους χεῖρας, πίπτει καὶ θανατῶ-
 ται. Ἐπιλαβὲς, μοναχέ, τὸ ἀγώνιον ζωὴς εἰς τὸ
 ἐκλήθῃς, καὶ ὁμολόγησας τὸν καλὸν ὁμολογίαν
 ἐνώπιον πολλῶν μαρτύρων. ἔτι γὰρ μικρὸν
 ὅσον, ὁ ἐρχόμενος ἵξει καὶ ὁ χροῖται. Διὰ τὸ μὴ
 βέλει ἡμᾶς μικρὰν θλίψιν ὑπομεῖναι ἀφ' ὧς
 Κύριον, πρὸς τὸν ἑαυτοῦ ἀκρίως εἰς πολλὰς θλί-
 ψεις καὶ κακίας. καὶ ἀφ' ὧς μὴ θέλει ἡμᾶς
 καταλιπεῖν τὸ ἴδιον θέλημα ἀφ' ὧς Κύριον,
 ἑαυ-

A a minoribus exhilarabitur, & in die oratio-
 nis ejus exaudietur. Si fratri tuo aliquid
 utendum dederis, & ille differat restituo-
 nem, poteris ei semel in memoriam reduce-
 re: nam sæpe oblivio accidit. Sin autem tu
 quidpiam a fratre tuo commodato acceperis,
 & ille verecundia ductus non te commonefa-
 cit; tu tamen tamquam Deum timens, ne
 eum privaveris: quoniam scriptum est: *Ne-*
mini quidquam debeatis, nisi ut invicem diliga-
tis. Cunctas res corruptibiles pro nihilo du-
 cere oportet, fratres: solam autem vitam
 æternam sibi vindicare & magnificare conve-
 nit. Si qua tibi procuratio commissa sit, ca-
 ve salutem tuam neglexeris, excusationes
 prætexens in peccatis: nam & Joseph curavit
 negotia in Ægypto: nec unius dumtaxat
 domus ac familiæ curam suscepit, sed totius
 etiam Ægypti; & quia non declinavit a via
 veritatis, Dominus gloria & honore decoravit
 illum. Si anima tua sana & integra fuerit ad
 Dominum, in omnibus fructum atque utili-
 tatem capies. Si negotiatorem videris, dic
 intra teipsum: o anima, iste temporalium re-
 rum cupidus tanta suffert, ut caduca & non
 permanens sibi congreget: tu vero æterna &
 nunquam pertransitura negligis? Si viros ali-
 quos litigantes adspexeris, dic intra teipsum:
 o anima, isti ob rem nullius pretii atque uti-
 litatis tantopere inter se contendunt ac liti-
 gant: at tu decem millium talentorum cum sis
 debitor, non procidis Deo, sicut oportet,
 ut debitorum remissionem consequaris? si
 aliquos fabricantes domos ex luto conspexe-
 ris, tacitus tecum dicito: & hi, o anima, in
 luteis domibus exstruendis magnum studium
 adhibent, ut opus perficiant: tu vero æterna
 tabernacula contemnis? Et ne singillatim
 multa percensentes, protrahamus sermonem,
 si quid ejusmodi perspexerimus in vita, mun-
 danas cogitationes & sæcularia consilia in spi-
 ritualia commutemus, & plane utilitatem
 aliquam consequemur, divina nobis coope-
 rante gratia. Quid porro est monachus? Si-
 milis est monachus viro ex alto demisso, qui
 funem excelso intervallo pendentem arripit,
 & se illi appendit, & indefinenter pro auxi-
 lio ad Dominum clamat, sciens se, si defe-
 cerit, usumque utriusque manus perdiderit,
 præcipitem illico ruiturum, & moriturum.
 F Apprehende vitam æternam, monache, ad
 quam vocatus es, & bonam quam professus
 es coram multis testibus confessionem: ad-
 huc enim modicum restat temporis, & ve-
 niens veniet, & non tardabit. Propterea
 enim quod exiguum tribulationem sustinere
 propter Dominum nolumus, sæpe vel inviti
 in varias gravesque tribulationes incidimus.
 Et quia propriam voluntatem amore Domini

Rom. 13.

Gen. 41. 42.

relinquere nolumus ; nobis ipsi detrimentum animæ conciliamus . Et quia ægre ferimus , nos in subjectione & contemptu versari propter Dominum ; nos ipsos consolatione justorum privamus . Et quia morem gerere recusamus admonitionibus atque consiliis eorum , qui nos monent propter Dominum ; nos ipsos improbis dæmonibus deridendos præbemus . Et quoniam in virga disciplinam non recipimus ; lebes nos excipiet , ubi non erit qui consoletur . *Quis dabit capiti meo aquam , & oculis meis fontem lacrymarum , & vultum hilarem ad eos qui extra sunt ? & plorabo die ac nocte peccata mea . Dixi risui : longe recede a me : & lacrymis , accedite ad me : quoniam multa peccata mea valde coram Domino , & delictorum meorum non est numerus . Nostis tres esse lacrymarum differentias in hominibus . Sunt enim lacrymæ quædam rerum apparentium , & eæ amaræ valde sunt & vanæ . Et sunt lacrymæ poenitentiae , quando anima æternis perfrui bonis desiderat ; & illæ sunt dulces & utiles vehementer . Et sunt lacrymæ poenitentiae , ubi fletus est & stridor dentium : & hæc acerbæ sunt & inutiles : nihil enim proficiunt tunc , quando non est amplius tempus poenitentiae . Carissime , vigilans esto in juventute tua , ut probatus inveniaris etiam in novissimis tuis : & non confidas teipsum improbo hosti , suggerenti fraudulentæ cogitationes , dum dicit . Adhuc juvenis es , & plures alii vitæ tuæ supersunt anni : quare nunc latere , & animam tuam mœrore ne affeceris ; senectutis autem tuæ tempore poenitentiam agere licebit . Non amplius cognoscis , frater , (neque enim , tametsi velut insipiens esses , ignorare deberes) quod ipse te in hisce seducat atque decipiat ? si enim dum adhuc juvenis es , & in ipso flore & fervore ætatis versaris , quando omnem sufferre laborem atque exercitationem potes , poenitentiam non agis ; nonne si consenueris , imbecillitatem senectutis prætexes ? si vero & in ipso juventutis tuæ flore anticipatus sis , quid facies ? Relinque igitur viam inimici , & vocem veri Domini dicentis : *Vigilate ergo , & orate : quia nescitis diem , neque horam .**

Domine Jesu Christe , Rex regum , qui habes potestatem vitæ & mortis , qui incerta & occulta cognoscis , quem nulla latet cogitatio atque sermocinatio : ab occultis meis munda me , quoniam malum coram te feci . Ecce enim dies mei deficiunt , de die in diem : & peccata mea multiplicantur . Tu

Domini-

Jerem. 9.

Eccles. 2.

Matth. 24.

25.

Marc. 13.

Psal. 50.

A εἰς τοὺς πονηροὺς ζημίαν ψυχῆς . καὶ ἀλλ' ὅ μὴ ἀνέχεσθαι ἡμῶς ἐν ὑποταγῇ καὶ ὑπερδυνάμει
B ἀλλ' ὅ Κύριον , εἰς τοὺς ἀποστρέφοντες τὸ πρὸς ἀκλήσεως τὸ δικαίον . καὶ ἀλλ' τὸ μὴ πειθαρχεῖν ἡμῶς τῇ νεθεσίᾳ τῇ νεθετούντων ἡμῶς διὰ τὸ Κύριον , εἰς τοὺς ποιῶντας ἐπίχαρμα τοῖς πονηροῖς δάμοσι . καὶ διὰ τὸ μὴ ἀποδέχεσθαι ἡμῶς τιλὴ ἐν ῥάβδῳ παιδείας , ὃ λέγει ἡμῶς ἀποδέχεται , ἐνδοῦσα ὅσα ἐστὶν ὁ πρὸς ἀκαλῶν . Τίς δ' ὦν τῇ κεφαλῇ
C μὴ ὕδωρ , καὶ τοῖς ὀφθαλμοῖς μὴ πηγὴν δακρύων , καὶ φαρδρὸν πρὸς ὅσον πρὸς τὰς ἑξῶς ; καὶ κλαύσομαι τὰς ἀμαρτίας μου ἡμέρας ὅλης νυκτός . Εἶπον τῷ γέλωτι , πόρρω γὰρ ἀπ' ἐμοῦ . καὶ τοῖς δακρύοις , ἔλθετε πρὸς με , ὅτι πολλὴ ἡ ἀμαρτία μου ἐνώπιον Κυρίου σφόδρα , καὶ ὅσα ἐστὶν αἰσχύνη τοῖς πρὸς ἀκαλῶν μου . Εἶδετε ὅτι βεῖς ἀποφραγεῖς δακρύων ἐν ἀνθρώποις ; ἐστὶ δακρύα τῶν φανομένων πρὸς ἀκαλῶν , καὶ αὐτὰ εἰσι πικρὰ σφόδρα καὶ μάταια . καὶ ἐστὶ δακρύα τῇ μετανοίας , ὅταν ἐπιποθῇ ἡ ψυχὴ τῶν ἀγωνίων ἀγαθῶν , καὶ αὐτὰ εἰσι γλυκέα καὶ ὠφέλιμα σφόδρα . καὶ ἐστὶ δακρύα τῆς μετανοίας , ἐνδοῦσα ὁ κλαυθμὸς καὶ ὁ βρυγμὸς τῶν ὀδόντων , καὶ ταῦτα εἰσι πικρὰ καὶ ἀνωφελῆ , ὅσα ἐν γὰρ ἀνύσει ποτε , ὅτε ὅσα ἐστὶν ὁ κλαυθμὸς τῇ μετανοίας . Ἀγαπητέ . νῆφε τῇ νεότητί σου , ὅπως δύνῃς δοκιμὸς καὶ ἐπ' ἐχάτων σου . καὶ μὴ καταδάρσῃ σεαυτὸν τῷ Πονηρῷ ὑποβάλλοντί σοι ἀπατηλὰς λογισμὰς , καὶ φάσκοντι , τέως νεώτερος εἶ , δεῖ σε ἄλλα πολλὰ ἔτι ζῆσαι . ὅσον νῦν ἀφράγνυς , καὶ μὴ λυπήσῃς τὴν σεαυτοῦ ψυχὴν καὶ πρὸς τὸ γῆρας σου δεῖ σε μετανοῆσαι . Οὐκέτι γινώσκεις , ὦ ἀδελφέ , ὅσα καὶ ὡς ἀφρων , ὅτι ἀπατήσῃ ἐν τέτοις ; εἰ γὰρ ἔτι νεώτερος σου ὑπάρχοντος , καὶ τῇ ἡλικίας σου φειγώσης , ὅτε δύνῃς ὑπομεῖναι πάντα πόνον καὶ ἀσκησιν φέρειν , ὃ μετανοεῖς . εἰ γὰρ γῆρας σου καὶ τὴν ἀδυναμίαν σου γῆρας προφασίζῃ ; εἰ δὲ καὶ ἐν τῇ νεότητί σου καταληφθῇς , τί ποιήσεις ; Ἀπόλιπε οὖν τὴν ὁδὸν τῆς Ἐχθρῆς , καὶ ἀκεῖ τὴν φωνὴν τῆς ἀληθείας Δεσπότης εἰπόντος . ζηγορεῖτε οὖν καὶ προσέχετε , ὅτι ὅσα οἴδατε τὸ ὥρα , ὅσα ἐστὶν ἡμέραν .

F Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ , βασιλεῦ πάντων βασιλευμένων , ὃ ἔχων ἰσχύαν ζωῆς καὶ θανάτου , ὃ γινώσκων τὰ ἀδύνατα καὶ τὰ κρύφια , ὃν εἰ λαμβάνει ἐνδύμνησις καὶ ἀγαλλογισμὸς , κατὰ εἰσὸν με ὅσα πάντων κρυφίων μου , ὅτι ὃ πονηρὸν ἐνώπιόν σου ἐποίησα . ἰδοὺ γὰρ αἱ ἡμέραι μου ὅληται ἡμέρα καὶ ἡμέρα . καὶ αἱ ἀμαρ-

ἀμαρτίαν μου πληθύνοντα. Σὺ Κύριε ὁ Θεὸς τῶν θανάτων καὶ πάσης σαρκὸς, γινώσκεις τὴν πολλὴν ἀσθένειαν τῆς ψυχῆς μου καὶ τοῦ σώματος. ὁς, Κύριε, ἰσχύον ἐν τῇ ἀδυναμίᾳ μου, καὶ ἀντιλαβῆς μου τὴν ταλαιπώραν. Σὺ γὰρ γινώσκεις, ὅτι ὡσεὶ τέρας ἐξηγήθην τοῖς πολλοῖς, καὶ σὺ βοηθός μου κραταῖος. ὁς μοι καρδίαν Κυρίου διγνώμονῃσαν, τῷ μνημονεύειν τῶν ἀεργησιῶν σου Ἀβραάμ, ἀγαθὲ Κύριε, καὶ μὴ μνηστῆς τῶν πολλῶν μου ἀμαρτιῶν, ὅς μ' ἀμνησιμολογήσῃς ἐπὶ τοῖς ὀφθαλμοῖς μου. Μὴ περίδῃς, Κύριε, τὴν δέησίν μου τῷ ἀτελεῖς καὶ ἀμαρτωλῷ, ὅς ὡς ἐσκέπασέ με ἡ χάρις σου ἄχρι τῶν νῦν, καὶ ἕως τέλους μὴ ἀφέλῃς αὐτὴν ἀπ' ἐμοῦ. Αὐτὴ γὰρ ἐσώφισέ με ὥστε σωιεύειν ταῦτα, καὶ μακάριοι οἱ συντηρῶντες τὰς ὁδοὺς αὐτῆς, ὅτι ἔσται αὐτοῖς εἰς σέφανον δόξης. Ἐξομολογῆμαί σοι Κύριε, καὶ ἀνὰ ἐγὼ ὁ ἀνάξιος τὸ ἐνδείξάμενον ἐν ἐμοὶ πλῆθος οἰκτιρῶν, ὅσα σκεπασῇς καὶ βοηθὸς ἐγένης μοι, ἐπεὶ τὸ ὄνομα τὸ μεγαλωσύνης σου ἐλογημένον εἰς τὰς αἰῶνας. Σοὶ γὰρ ὡρέπει μεγαλωσύνη Κυρίου τῷ Θεῷ ἡμῶν.

Ἀγαπητέ, δίδασκε σὸν ἀδελφὸν ὁδὸν, μὴ τὴν ἀπάγῃς εἰς τὸν κόσμον, ὅσα δὲ εἰσάγῃς εἰς τὴν βασιλείαν τῶν ὁσίων. Φοβῶ τὸν Κύριον ἐν ὅλῃ τῇ δυνάμει σου, καὶ μὴ ζηλῶ τὰ ἔργα τῶν ἀσεβῶν, ὅτι τὸ πῦρ αὐτῶν οὐ σβεσθήσεται, καὶ ὁ σκώληξ αὐτῶν οὐ τελευτήσει.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ ΕΦΡΑΙΜ ΤΟΥ ΣΥΡΟΥ

ΠΡΟΣ ΔΙΟΡΘΩΣΙΝ ΤΩΝ ΕΜΠΛΑΘΩΣ
ΔΙΑΓΟΝΤΩΝ, ΚΑΙ ΤΙΜΑΣ
ΑΠΑΙΤΟΥΝΤΩΝ.

ΑΓΩΝΙΩ, ἀδελφοί μου, καὶ φείτω, καὶ τῇ λύπῃ καταλιβώσκομαι διὰ τὸ Προφήτῳ λέγοντα, ἴδετε οἱ καταφρονηταί, καὶ θαυμάσατε καὶ ἀφανίσθητε. Καὶ ὡς γὰρ μέγιστα διὰ τὴν ἐμαυτοῦ ἀπαθροσίαν· πάσης γὰρ ἀνομίας ὁδὸς γεννημαί, καὶ πάση ἀμαρτίᾳ κατέδρασε μου ἕκαστον μέλος ὁ Ἐχθρὸς. καὶ ὥφειλον ἐμαυτὸν κόψασθαι καὶ θρηνῆν διὰ τὴν προσδοκίαν μου ἀχύνειν, καὶ ἔτι τὰ ἄλλων μεριμνῶν. ὥφειλον ὡς γὰρ τὴν ἐμαυτοῦ δοκὸν ἐκκόψαι, καὶ ἔτι τὰ ἄλλων διαβλέπειν κάρφη. Ἀλλ' ἡ νῦν γινωσκὴν καταφρόνησις ἐν τοῖς ἡμετέροις κακοῖς βαπτίζει με τῇ λύπῃ σφόδρα. βλέπω γὰρ τὴν ἀμέλειαν τῆς νῦν κατηχέσεως καὶ τὴν δύναμιν φέρειν, κατὰ τὸν λέγοντα Προφήτην, εἶδον ἀσωετῶντας καὶ ἰξετηκόμην. Ποῖον γὰρ ὄργανον ὁ Ἐχθρὸς οὐκ ἔστιν ἐν ἡμῖν; ἢ ποῖα πολυτρόπως τέχνη οὐκ ἐκρά-

ΤΗΣΕΝ

A Domine Deus spirituum & omnis carnis, exploratam habes magnam corporis & animæ meæ infirmitatem. Da, Domine, robur in imbecillitate mea, & succurre mihi misero. Tu enim nosti, quod tamquam prodigium factus sum multis, & tu adjutor meus fortis. *Psal. 70.* Da mihi Domine cor gratum, quo semper memoria recolam beneficia tua, optime Domine; & ne memineris multorum peccatorum meorum, verum oblivioni scelera mea atque delicta trade. Ne despexeris, Domine, preces mei peccatoris; sed quemadmodum hucusque tua me protexit gratia, ita in finem usque eam a me ne abstuleris. Ipsa enim sapienter me edocuit intelligere ista: & beati qui custodiunt vias ejus, quoniam erit ipsis in coronam gloriæ. Confiteor tibi, Domine, & collaudo te ego indignus, quia miserationum tuarum multitudinem in me demonstrasti: quoniam protector & auxiliator factus es mihi, ideoque nomen magnificentiae tuæ benedictum est in sæcula. Tibi enim majestas convenit Domino Deo nostro.

Doce, carissime, fratrem tuum viam, non quæ abducatur ad sæculum, sed quæ in regnum cœlorum introducat. Dominum autem time omnibus viribus tuis, & noli æmulari opera impiorum: quoniam ignis eorum non extinguetur, & vermis eorum non morietur.

EJUSDEM SANCTI PATRIS EPHRAEM SYRI

AD CORRECTIONEM EORUM,
QUI VITIOSE VIVUNT, ET
HONORES APPETUNT.

ANgor, fratres mei, & horreo ac contremisco doloreque conficior, dum illud Prophetæ animo revolve: Videte contemptores, & admiramini, & disperdimini; *Habac. 1. Abt. 13.* Ac primum quidem maxime ob meam imprudentiam atque ignorantiam; cum omnem iniquitatis viam sim ingressus, omnique genere peccati singula membra mea constricta teneat inimicus. Debuissē sane meipsum affligere atque deplangere propter turpitudinem, in qua versor, ac deinceps aliorum curam gerere. Debuissē prius trabem meam evellere, & sic aliorum festucas cernere. Verum qui temporibus nostris dominatur contemptus, vehementi me dolore obruit atque demergit. Aspicio enim præsentis disciplinæ negligentiam, & ferre nequeo, secundum illud Prophetæ effatum: *Vidi prævaricantes & tabescebam.* Quæ enim nobis instrumenta non intentavit inimicus? aut quibus fraudibus

Matth. 7. Luc. 6.

Psal. 118.

bus ac dolis nos vincere & occupare non est conatus? Hei mihi, quis impendunt nobis mala non deploret? Verum iis quæ dicuntur attendite, obsecro, qui hanc vitæ rationem delegistis, & pertimescite. Cum enim Angelicum feramus habitum, una cum Diabolo militiam gerimus. Habitus quidem est Angelicus, at vita mundana. Numquid inter Angelos in cœlis contentiones vigent & æmulationes, sicut nunc inter monachos videmus? Radices quippe egit inter eos æmulationis, & invidia, atque obtrectatio. Diversimode sua singulis nobis miscuit venena hostis callidus, & arte doloque unumquemque nostrum supplantare studet. Et hic quidem jejunium recte observat: verum zelo & invidia vincitur. Alius rursus a fœda atque absurda se concupiscentia continet; sed vana constrictus est gloria. Alius diligenter vigiliis colit; sed detractationis malo irretitus est. Alius a murmuratione alienus est; verum inobedientia ac contradictione plenus. Alius a cibis temperat; verum inani jactantia & arrogantia demersus est. Alius in oratione perseverat; sed indignatione atque iracundia superatur. Alius paululum in recte agendo proficit; sed adversus negligentiores extollitur. Alios alio modo malitia ligatos tenet; & non est qui intelligat. Propterea rixæ atque dissensiones sunt inter monachos. Hei mihi, quis non suspiret? quis non lugeat? Quo pacto hoc Angelicum institutum confundimus? Reliquimus enim mundum; & quæ mundi sunt sapimus. Possessiones rejecimus; & a contentionibus non cessamus. Reliquimus domos; & earum cura atque sollicitudine quotidie absumimur. Non adsunt opes, sed non abest superbia. Nuptias sprevimus, & ab inani cupiditate non recedimus. Exteriorum humilitatem simulamus, & animo honores appetimus. Videmur quidem paupertatis amatores, & habendi cupiditate detinemur. Ore quidem ac verbo paupertatem colimus, mente autem avaritiæ morbo laboramus. Quis igitur nostram conditionem ac institutum non doleat? Licet quippe monachorum, juniorum præsertim ac novitiorum, intueri & admirari studia. Nondum enim vel verbo, sæculo abrenunciaverunt, & jam fastu atque superbia tument. Nondum affecti sunt habitum, & jam suam arrogantiam ostendunt. Nondum institutiones audierunt, & jam alios admonent. Nondum vestibula viderunt, & jam penetralia comminiscuntur. Nondum primum ascenderunt gradum, & jam super nubes volitare contendunt. Nondum asceticum institutum degustarunt, & jam vana instructi sunt gloria. Nondum primam disciplinæ vocem auribus perceperunt,

&

Α τισιν ἡμῶν; Οἱμοι, τίς μὴ πονήσῃ τὰ ἐπηρητημένα ἡμῖν κακά; Ἀλλὰ προσέχετε τοῖς λεγόμενοις παρὰ καλῶς, οἱ τὸ βίον τῦτον ἐπανηρημένοι, καὶ βομήσατε. Ἀγγέλων γὰρ χῆμα φορῶντες, τῷ διαβόλῳ συναμιλλώμεθα. Ὁ χῆμα Ἀγγελικόν, καὶ ἡ πολιτεία κοσμική. ἄρα οἱ Ἀγγελοι ἐν ἔρανῳ ἐν ἔριδι καὶ ζήλῳ διαγῶσι, καθὼς νῦν ὁρῶμεν ἐν τοῖς μοναχοῖς; ἐρρίζωσε γὰρ ἐν αὐτοῖς ὁ ζῆλος, καὶ ὁ φθόνος, καὶ ἡ καταλαλιά. Διαφορῶν γὰρ ὁ πανουργὸς ἐρράντισεν αὐτῷ τὰ φάρμακα εἰς ἓνα ἕκαστον ἡμῶν, καὶ διὰ τέχνης ἕκαστον ὑποσκελίζει. Καὶ ὁ μὲν τις κατῳρῶσεν νηστείαν, καὶ τῷ ζήλῳ καὶ φθόνῳ κεκράτηται. ἕτερος πάλιν ἐκράτησεν ἑαυτὸν ἀπὸ τῆς ἐπιθυμίας τῆς ἀπόπης, καὶ τῇ κενοδοξίᾳ πεπέδηται. ἄλλος κατῳρῶσεν ἀργυρίαν, καὶ τῇ καταλαλίᾳ πεπαγίδευται. ἄλλος τῆς καταλαλιᾶς ἀπέστη, καὶ τῇ ἀνυποταξίᾳ καὶ ἀντιλογίᾳ μεμέστωται. ἄλλος ἀπὸ βρωμάτων ἐγκρατεύεται, καὶ τῷ τύφῳ καὶ τῇ ἀλαζονείᾳ πεπόντισται. ἄλλος ἐν ταῖς βίχαις καρτερικὸς ὑπάρχει, καὶ τῷ θυμῷ καὶ τῇ ὀργῇ ἠτῶται. ἄλλος κατῳρῶσέ τι μικρόν, καὶ ἐπάρεται κατὰ τῆς ἀμελεσεύων. ἄλλον οὖν ἄλλως ἐδῆσθαι ἢ κακία, καὶ οὐκ ἔστιν ὁ σωτὴρ. Διὰ τῦτο ἔριδες καὶ διχοστασίαι εἰσὶν ἐν τοῖς μοναχοῖς. Οἱμοι, τίς μὴ ἐσνάξῃ; τίς μὴ πονήσῃ; ὡς πῶς τὴν Ἀγγελικὴν ταύτῃ πολιτείαν συνεχέαμεν. κατελείψαμεν γὰρ τὸν κόσμον, καὶ τὰ τοῦ κόσμου φρονέμεν. τὰς κτήσεις ἀπεβαλόμεθα, καὶ τὸ φιλονεικεῖν οὐκ ἐπαυσάμεθα. τὰς οἰκας κατελίπομεν, καὶ τῇ μερίμνῃ κατ' ἐκαστὴν τιχόμεθα. πολλοὶ οὐκ ἔχομεν, καὶ τὴν ὑπόφωσιν οὐκ ἀπέστημεν. γάμον ὑποφείδομεν, καὶ τὴν ματαίαν ἐπιθυμίαν ἐμεδιζάμεθα. ἔξωθεν ταπεινοφρονέμεν, καὶ τῇ ψυχῇ τιμὰς ἀπατῶμεν. τῷ δοκεῖν ἀκτῆμονες, καὶ τῇ πλεονεξίᾳ κρατέμεθα. τῷ λόγῳ ἀκτῆμονες, καὶ τῇ διανοίᾳ πολυκτημοσύνην νοέμεν. Τίς οὐκ ἂν πονήσῃ ἢ ἡμετέραν κατήχησιν; Ἐστὶ γὰρ ἰδεῖν καὶ θαυμάσαι τὰ ἐπιτιμώματα τῶν μοναχῶν, μάλιστα τῶν νεωτέρων καὶ ἀρχαίων. ἔγω γὰρ κατὰ λόγον ἀπετάξαντο, καὶ ἡδὴ τετύφωνται. ἔγω ἐνέτυχον τῷ χῆματι, καὶ ἡδὴ ἀλαζονδύονται. ἔγω ἤκουσαν τὴν μαθήματος, καὶ ἡδὴ ἄλλας νεθετεύουσιν. ἔγω τὰ πρὸς θυρὰ εἶδον, καὶ ἡδὴ τὰ ἐνδόν φανταζόντο. ἔγω ἐπέβησαν τῷ βαδμῶ, καὶ τὴν νεφέλῃς ἴσα πέτοντο. ἔγω ἐγνώσαντο τῆς ἀσκήσεως, καὶ ἡδὴ τῇ κενοδοξίᾳ κατωπλίωσαν. ἔγω φωνῶν ἤκουσαν παγδείας, καὶ ἡδὴ

ἥδη ἐπιπλήησιν · ἔπω σωηθροίθη, εἰς ἀδελ-
φότητα, καὶ ἥδη αὐθεντοῦσιν · ἔπω εἰσηλθοῦ τὰς
θύρας τῆς μοναστείης, καὶ ἥδη ἐπιλαμβάνοντα,
καὶ καταγινώσκουσι, καὶ ἀνδρίζον·). Καὶ τί δὴ τὸ
καρὸν ἀναλίσκω; Πολλὰ γὰρ εἰσι τὰ ἐπιτηδύ-
ματα αὐτῶν. ὅτε ἔστιν οὗτος ὁ σωτὴρ, ὅτε ἔστιν ὁ
διὰ τὸ Θεὸν ἀποτασσόμενος, ἵνα διὰ τὸ ὑπακοῆς
ἄλλον ἑαυτὸν παράχῃ τοῖς ἀδελφοῖς · ἀλλ' εἰ
ἐπιβληθῇ, δικαιοτέρα νομίζει ἀνυπόστατον εἶναι ·
εἰ ἐπιταγῇ, ἀφ' αὐτοῦ. εἰς τὸ ἀγαθὸν ἔλθου-
σιν, καὶ εἰς τὰ ἀνωφελῆ ἑαυτοὺς ῥυθμίζουσι.
Τρεῖς ἡμέρας ὅτε ἔχει ἀποτασσόμενος, καὶ τῷ
γεννητῶν ἐν τῷ χρόνῳ φιλονεικεῖ · μὴ θέλοντες
ἀποκρίσθαι, τέχνας ἑαυτοῖς μαθητῶν ἐπινοοῦσι.
Τὴν πύρρῳ τῆς σώματος μὴ φέροντες, ἀλλήλους
ἀποβλέπον·). ἀπὸ ζυγὸν εἰσηλθε, (τὸ ἀφ' αὐτοῦ),
ἐπιβλέπον, ὁργίζου·). Ποίησον τὸ αὐτὸ ἀδελφέ· καὶ εἰ ποιῶ,
φῶς, εἰ μὴ τὸ ὁ δεῖνα μετ' ἐμοῦ ἔλθῃ. ὁ δεῖνα τῇ
μελέτῃ τῆς θείας Γραφῶν χολάζει, ὡφελον καὶ γὰρ
χολάσαι. Καὶ πολλάκις (τὸ πρὸς τὸ ἀποτάξασθαι ἐρ-
γατικῶς ἔξῃ, καὶ μὴ γινώσκων πᾶν τοῦτο ποῖα αὐτῷ
ὑπάρχει ἡ δεξιά, ἡ ἡ ἀριστερά, ἐν τῷ μοναστείῳ
ἐλθόν, φιλομαθὴς καὶ ἐρμηνευτὴς ἀνεφαίνῃ. Ὁ δεῖ-
να, ὁ ἀδελφὸς ἀναπαύει), ὁφείλω καὶ γὰρ · ὁ ἀδελ-
φὸς ἐξόλισται, ὁφείλω καὶ γὰρ ἐξολισθῆναι · ὁ ἀδελφὸς
εἰς σωτηρίαν πατέρων ἀπῆλθεν, ὁφείλω καὶ γὰρ
σωτηρίαν · ὁ ἀδελφὸς ἡμῶν ἔλαβεν, ὁφείλω καὶ
γὰρ · ὁ δεῖνα τὸ ὅτι τὸ ἔχον ἐνεχειρίσθῃ, ἀρα καὶ γὰρ
ἐν ἡμῶν ἄξιος τὸδε, ἡ τὸδε πεισθῆναι; Ταῦτα τῶν
νεωτέρων τὰ ἀειθέματα, αὐτὰ τῶν ἀρχαίων αἱ πα-
πεινοφροσύναι, ἔπει οἱ πόνοι · διὰ τούτων πεισθῶσιν
κληρονομήσας τὴν βασιλείαν, ὅτε εἰδότες ὅτι ταῦτα κατ-
άγουσι τὴν ψυχὴν εἰς ἀπώλειαν, ὅτε εἰδότες ὅτι διὰ
τούτων ἐχθροὶ τῷ Θεῷ καθίστασθαι. Διὰ τούτων φα-
νεροὶ ἐσμεν λοιπὸν, ὅτι ἔτε καὶ πρὸς βραχὺ ἀπετα-
ξάμεθα τῇ ἔξωθεν πολιτείᾳ, λέγω δὴ τῷ κόσμῳ.
τῷ δοκεῖν γὰρ ἀπεταξάμεθα, τῇ δὲ ἀληθείᾳ τὰ τῷ κό-
σμῳ φρονέμεν, (τὸ ὅτι ἔστιν ἐν ἡμῖν ὁσδεμία ἀπολο-
γία. Τῷ χρόνῳ μονάζοντες, καὶ τῷ ἔργῳ, ὡμοίῳ ἡ-
ναι καὶ ἀπάνθρωποι · τῷ χρόνῳ παπῆνοι, καὶ τῷ ἔρ-
γῳ λοιμοί · τῷ χρόνῳ δολοὶ, καὶ τῷ ἔργῳ φρο-
νεῖς · τῷ χρόνῳ ἀγαπῆτοι, (τὸ τῷ ἔργῳ ἐχθροί.
τῷ χρόνῳ φιλικοί, καὶ τῷ ἔργῳ μισηταί · τῷ χρό-
νῳ ἀσκηταί, καὶ τῷ ἔργῳ ἀπρόθυμοι ἀδελφῶν ·
τῷ χρόνῳ νηστῆται, καὶ τῷ ἔργῳ πειραταί · τῷ χρό-
νῳ σώφρονες, καὶ τῇ καρδίᾳ μοιχοί · τῷ χρόνῳ ἡσυχ-
ασταί, καὶ τῷ ἔργῳ ῥεμβασταί · τῷ χρόνῳ πρᾶτοι,
καὶ τῷ ἔργῳ ἀλαζόνες · τῷ χρόνῳ πεισθηλῆρες, (τὸ
τῷ ἔργῳ ὑβρισταί · τῷ χρόνῳ σύμβουλοι, καὶ τῷ ἔργῳ
δια-

A & jam alios objurgant . Nondum in fratrum sodalitiū aggregati sunt , & jam sibi auctoritatem usurpant . Nondum portas monasterii ingressi sunt , & jam alios reprehendunt , condemnant , molestant . Sed quid in his tempus consumo ? Varia enim eorum sunt studia . Non est igitur qui intelligat : non est qui propter Deum mundo renunciaret ; ut per obedientiam seipsum fratribus servum exhibeat . Verum si increpetur , justius arbitrat^{ur} imperatis contradicere . Siquid jubeatur , seipsum excusat . Quæ sunt bona , non æmulatur ; quæ autem inutilia , iis sese accommodat . Vix a tribus diebus sæculo abrenunciavit , & cum eo , qui in habitu consenuit , contendit . Nec vult cuiquam subjici , sed technas & imposturas sibi excogitat ; corporisque laborem ac æstum non ferentes , alius alium contuetur . Obedientiæ jugum subiit , & aliis vult imperare , alios increpare , in alios indignari . Fac istud frater : non faciam , inquit , nisi & ille mecum venerit . Ille divinarum Scripturarum vacat meditationi , & ego eidem vacare debeo . Sæpe , qui ante renunciationem domi suæ opifex fuerat , ignorabatque prius quæ ipsius esset dextera , quæve sinistra , in monasterio literarum studiosus , & interpret , doctorque incedit . Frater ille , inquit , quiescit ; & me quiescere oportet . Frater ille ornatus est ; quare non ego ? Frater ille patrum consuetudine fruitur ; cur non fruar ego ? Frater honorem assecutus est ; & quare non ego ? Illi auctoritas commissæ est : nonne & ego dignus sum , cui hoc atque illud credatur & committatur ? Hæc sunt præclara juniorum facta : hæ novitiorum submissiones , hi labores . Hæ studia atque certamina , quibus se ad cœlestis regni hæreditatem perventuros sperant , non considerantes , quod ista animæ perniciem concilient , quodque se Deo inimicos reddant . Unde liquido constat nos ne ad exiguum quidem tempus externo vitæ instituto , sæculo , inquam , renunciavisse . Specie quidem & apparentia mundo renunciavimus ; revera autem quæ mundi sunt curamus , nec habemus quo nos excusemus . Habitu monachi sumus , sed moribus crudeles quidem & inhumani . Habitu humiles , & moribus pestiferi ac scelerati . Habitu religiosi , & moribus homicidæ . Habitu amici , & moribus inimici . Habitu gratiosi , moribus odiosi . Habitu ascetæ , moribus ignavi athletæ . Habitu jejunatores , moribus piratæ atque prædones . Habitu pudici , corde adulteri . Habitu tranquilli & quieti , moribus vagabundi . Habitu mites , moribus arrogantes . Habitu consolatores , moribus contumeliosi . Habitu consiliarii , moribus obtrectatores . Habitu simplices , moribus diffi-

ficiles & perniciosi. Habitu ab invidia alieni, moribus invidi. Habitu defensores ac susceptores, moribus proditores. Et unde quæso accidit nos tales esse, nisi inde, quod veram humilitatem non habeamus? nisi quod præ oculis timorem Dei non constituamus? quodque salutare Dei præceptum despiciamus, ac pro nostro illud arbitrio detorqueamus, & pro nugis existimemus? Verbo quippe Domini coeli firmati sunt; & nos ipsum ne ut fratrem quidem suscipimus. Os illud terribile, & incomprehensibile, ac formidandum locutum est: *Qui vult*, inquit, *inter vos major fieri, sit omnium novissimus, & omnium minister*. At nos cum nondum vel a limine religiosum institutum salutaverimus, insolescimus, & unus adversus alium extollimur, invicemque insultamus, & cuncti apud nos ipsos prudentes sumus, cuncti volumus esse cum potestate, cuncti cum imperio: cuncti reprehendere, cuncti leges condere, cuncti de literis differere, cuncti interpretari, cuncti esse magistri, cuncti præceptores, cuncti curatores, cuncti œconomi, cuncti primi, cuncti secundi. Numquid ne Apostolus quidem vobis persuadeat: Si totum, inquit, corpus auditus, ubi odoratus? Si igitur omnes primi, si omnes duces, si omnes præceptores, ubi reliqua dispositionis Dei differentia? nec tamen fidem habebitis dicenti: *Nemo sibi assumit honorem, nisi vocatus a Deo*? Ac rursus: *nolite plures magistri fieri*. Propterea principatus ac potestates constituit Deus. Nam si in coelis etiam ubi omnes incorrupti & immortales, cum ministratorii sint spiritus, noluit Deus unicum cunctorum esse ordinem, sed in divinis etiam atque immortalibus ministris principatus constituit, & potestates, & dominationes, nemoque præscriptum sibi ordinem excedit, cum omnia debito ibi modo & ordine disposita sint, cur nos injustis ad invicem contentionibus exercemur? Angeli, & Archangeli imperata sibi non transgrediuntur: at nos invicem collidimur, unusque adversus alterum insurgimus, ac alius alium præcedere studet, aliosque vilipendimus & deprimimus, quasi aliquid amplius efficere valeamus. O mentis cœcitate! Nonne creditis dicenti: *Unusquisque in qua vocatione vocatus est, in ea permaneat*? Cur saltem non timetis eum, qui ait: *Quibus multum datum est, multum exigetur ab iis*; ut sic saltem humilitatem sibi comparent? Non sic, fratres, vitam nostram in confusione transigamus. Ne sic absque omni timore vivamus, quasi iudicium illud tremendum non audituri. Non sic vitam nostram traducamus, tamquam de singulis actibus nostris cum increpatione ac severitate rationem non reddi-

A διασυρταί· τῷ χήματι ἀφελῆς, & τῷ ὕπῳ δεινοί· τῷ χήματι ἀφθονοί, & τῷ ὕπῳ φθονε-
ροί· τῷ χήματι ἀντιλήπτορες, & τῷ ὕπῳ ὡρο-
δόχοι. Καὶ πόθεν ἄρα συμβαίνει τοῖς ἡμῶς;
ὅτι μὴ ἔχουν ἡμῶς ἀληθινὴν ταπείνωσιν· ὅτι
μὴ ἔχουν ἡμῶς τὸ ὀφθαλμικὸν τὸ φόβον τοῦ Θεοῦ· ἐκ
τοῦ καταφρονεῖν ἡμῶς, καὶ ὑπερολογίζεσθαι, & λήρον
δοκεῖν ἐν τῷ σωτήριον ὡς ἀγγέλμα. Τῷ λόγῳ
B Κυεῖς οἱ ἔρανοι ἐσερεώθησαν, καὶ ἡμεῖς ὁδοὶ καὶ
ὡς ἀδελφὸν αὐτὸν δεχόμεθα. Τὸ εἶμα ἐκείνο
τὸ φοβερόν καὶ ἀκατάληπτον καὶ φεικῶδες ἐλάλη-
σεν. ὅτι ὁ δέλων ἐν ἡμῖν ἐστὶ μέγας, ἔσω πάν-
των ἑχαπτος, καὶ πάντων διάκονος. Καὶ ἡμεῖς
μὴ ἐωρακότες καὶ τὰ ὡροδύρα τοῦ χήματος, ἀλα-
ζονόμαστε, & εἰς κατὰ τοῦ ἐτέρου ἐπαυρόμαστε,
& ἀλλήλους ὡροπηδῶμεν. & πάντες ἐσμεν πρὸς
ἑαυτοῖς φρόνιμοι, πάντες ἰσχυριστάς, πάντες δια-
C τάκτορες, πάντες ἐπιπλήκται, πάντες νομοθέ-
ται, πάντες φιλολόγοι, πάντες διερμηνεύται,
πάντες διδάσκαλοι, πάντες κελεύοντες, πάντες
φροντιστάς, πάντες οἰκονόμοι, πάντες ὡροδοί, πάντες
δοῦτεροι. Ἄρα καὶ ὁ Ἀπόστολος εἰς περὶ ὑμῶν, ὅτι εἰ
ὅλον τὸ σῶμα ἀκοή, ποῦ ἡ ὁσφρησις; εἰ οὖν ὅλοι
πρῶτοι, ὅλοι ἡγούμενοι, ὅλοι ἀρχαῖοι, ποῦ λοι-
πὸν ἡ ἀφῶρα τῆς τοῦ Θεοῦ ἀρχαίας; Οἷως καὶ
D εἰ περὶ τοῦ τῷ λέγοντι, ὁδοὶς ἑαυτῷ λαμβά-
νῃ τιμὴν, εἰ μὴ ὁ καλούμενος ὑπὸ τοῦ Θεοῦ· ἢ
πάλιν ὅπως λέγει, μὴ πολλοὶ διδάσκαλοι γί-
νεσθαι, διὰ τοῦτο ἀρχαῖς & ἰσχυρίας ἐταξεν ὁ Θεός.
Εἰ γὰρ καὶ ἐν τοῖς ἔρανοις πάντες ἀφθαρτοὶ καὶ
ἀθάνατοι, λειτουργικὰ πνεύματα ὄντα, ὅσα δι-
δόκησεν ὁ Θεός πάντα ἐν ἐνὶ πάνματι ἐν τῷ, ὅ-
λα καὶ ἐν τοῖς θεοῖς καὶ ἀθανάτοις λειτουργοῖς ἀρ-
E χαὶ καὶ ἰσχυρίας καὶ ὑπεροχῆς ἐν τῷ ἐπετάγη, καὶ ἑκα-
στος αὐτῶν ὅσα ὑπεροχῆς τῷ ἑαυτοῦ τάξιν καὶ ὕπῳ
γεγονότων, διατί ἡμεῖς ἀδίκους φιλονεικίας ἐν ἀλ-
λήλοις φιλονεικῶμεν. Ἄγγελοι, & Ἀρχάγγελοι
τὰ ὡροσυχθέντα εἰς ὑπεροχῆς, & ἡμεῖς ἀλ-
λήλους ὑπεροχῶμεν καὶ ὡροῦμεν, καὶ εἰς τὸ ἑνα ὑπερα-
κοντίζομεν, καὶ ὡροπηδῶν ἀλλήλους καὶ ἰσχυρνεῖν
καὶ σμικρύνειν ἐπειρόμεθα, ὡς πλεονόν ὡς δυνα-
μενοι καταρτίζομεν. Ὡς πῶρως ἀνοίας μὴ πεί-
F δεσθαι τῷ λέγοντι ἀνεχομένη, ἑκαστος ἐν ᾧ ἐκλή-
θη, ἐν τῷ μενέτω; Πῶς καὶ εἰς δεδοίκασι τὸ λέ-
γοντα, ὅτι πρὸς οἷς πολὺ δοθήσε, πολὺ ζητηθήσε,
ἵνα καὶ ὅπως τὸ ταπεινοφροσύνην καταστή; Ἀδελφοί,
μὴ ὅπως τὸ βίον ἡμῶν ἐν χυδαγότητι διατελώμεν. Μὴ
ὅπως ἀδεῶς, ὡς μὴ ἔχοντες τὴ δίκης τὴ φοβεῶς ἐπα-
κῶσαι. Μὴ ὅπως διάγωμεν, ὡς περ μὴ ἔχοντες λόγον
ῥῆ

Tfalm. 32.

Matth. 20.

Marc. 10.

1. Cor. 12.

Hebr. 5.

Jacob. 3.

1. Cor. 7.

Ephes. 4.

Luc. 12.

μὴ ἐπειξέως ἀποδύναι. Μὴ ἔτιως, δέομαι ὑμῶν. Μὴ θρώμεθα πρόσκομμα ἔσκανδαλον τοῖς ἔξωθεν, μὴ ἀμαρτίας ἐφ' ἀμαρτίας σιωτιθῶμεν, μὴ βλασφημεῖσθαι τὸ καλὸν χάριμα δι' ἡμῶν, ἀλλὰ μᾶλλον δοφημεῖσθαι. Ἡΐκει γὰρ, ἥκει, ἔρχεται ἡ φοβερά ὥρα ἐμείνη, ἐν ἣ ἀναπολόγητα ἡμῖν ἔσται ἡ ἐπεταξομένη. Τί γὰρ αὐτῷ ἔρεῖν διωάμθα; τί γὰρ ἦν αὐτὸν ποιῆσαι ἡμῖν καὶ ὅσα ἐποίησεν; ὅτι αὐτὸν τὸ Θεὸν Λόγον ἐν δ' ἄλλῃ μορφῇ ταπεινὸν ἔκ ἐξομεν, ἵνα καὶ ἡμεῖς ταπεινοὶ θρώμεθα; ἢ ὅτι ἐμπλησθῶμεν τὸ ἀπεικνόντων αὐτῷ προσώπων ἔκ ἐξομεν, ἵνα ἔσται ἡμεῖς ὑβρίζοντες ἢ ἐπιπληθόμενοι μὴ ἀχρηστώνομεν; ἀλλ' ὅτι ἔκ ἐξομεν τὸ ἅγιον αὐτῷ νῶτον διδόμενον εἰς μάστιγας, ἵνα ἔσται ἡμεῖς ὑπείκωμεν καὶ πάντα τοῖς ἡγεμενοῖς ἡμῶν; ἢ ἔκ ἐξομεν τὸ πρόσωπον αὐτῷ τὸ ἐπιβλέπον ἐπὶ τῇ γῇ, ἔσται ποιεῖν αὐτὴν τρέμειν πῶς ἐρράπιζεν, ἵνα ἔσται ἡμεῖς ἡσυχάζοντες μὴ θηρώμεθα; ἀλλ' ὅτι ἔκ ἐξομεν αὐτῷ λέγοντος, ὅτι ἐγὼ ἀπ' ἐμαυτοῦ ὁδὸν ποιῶ, ἵνα καὶ ἡμεῖς μὴ θρώμεθα αὐθάδεις ἔσται αὐτοθελεῖς καὶ αὐτεξέσοι; ἀλλ' ὅτι ἔκ ἐξομεν αὐτῷ λέγοντος, ἐγὼ ὅτι ἔκ ἀπειθῶ ὁδὸν ἀνιλέγω, ἵνα ἔσται ἡμεῖς μὴ ὦμεν ἀντιλόγοι ἔσται ἀπειθεῖς; ἀλλ' ὅτι ἔκ ἐξομεν αὐτῷ λέγοντος, μάθετε ἀπ' ἐμοῦ, ὅτι πρῶτος εἰμι ἔσται ταπεινὸς τῇ καρδίᾳ, ἵνα ἔσται ἡμεῖς πρᾶξις θρώμεθα ἔσται ταπεινοί, ἔσται μὴ ἀμνήλῃς φθονέοντες, ἀμνήλῃς δακνόντες καὶ κατεσθιόντες; Ἀλλὰ ποίαν ἀπολογίαν δέονα αὐτῷ ἔχομεν; Μὴ ἀδελφοί μου, μὴ ἔτιως, ὡς χαλῶ. μὴ διὰ τὰ πάθη τὰ σαρκικὰ ἐμβληθῶμεν τῷ ἀθανάτῃ μακαριότητος. μὴ διὰ πρόσκαιρον τιμὴν ἀπολέσωμεν τὸ αἰώνιον δόξαν. μὴ δι' ἐρεῖν ἢ ζῆλον ἢ φθόνον καταδικασθῶμεν εἰς τὴν φοβεράν γέενναν. Εἰ ἀπαξ σωθῆναι ζητῆς, τί ἐργάζῃ τὸ πλοῦσιον; Ἀπαξ ὑπὸ ζυγὸν εἰσῆλθεις, τί ὡς διατάσσῃ. Ἰνα πῶς ὁ καρπὸς τῆς ὑπακοῆς σε φανῇ. Θάρσῃ, θάρσῃ, ἀγαπήτῃ, ὅτι ἔτε ἀξία, ἔτε τιμὴ, ἔτε μεγαλειότης, ἔτε τὸ λέγεσθαι πρῶτον ἢ δεύτερον, ἔτε τὸ ὀνομαζεσθαι ἡγούμενον, ἔτε τὸ ἀκχεῖν ἐνδοξον, ἔτε τὸ ἐν χερσὶ θῆναι ζυγὸν, ἔτε τὸ πωλεῖσθαι ἀξίαν, εἰς βασιλείαν ἑβραῶν εἰσαγῆ, ἢ ἀφῆσιν ἀμαρτιῶν δωρεῖται. Οὐ ρύεται ἐκ τῆς κολάσεως, ἀλλὰ καταδικάζει. ἢ ταπεινότης, καὶ ἢ ὑπακοή, ἀγάπη τε, ὑπομονή, καὶ μακροθυμία. Ταῦτά εἰσι τὰ σώζοντα ἄνθρωπον. Ἀδύνατον γὰρ ἄλλως ἀδοκιμηθῆσαι καὶ σωθῆναι, εἰ μὴ ἐν τῷ μιμησασθαι τὸ Κύριον ἐν παντί. Οὐκ ἡκίστατε λέγοντος αὐτῷ; ὅσα ἡλθον ἀφῆσθαι, ἀλλὰ διακονῆσαι. καὶ πάλιν, ἡλθον ἔκ ἵνα ποιῶ

turi. Non sic, obsecro vos. Ne exteris offendiculo simus, ac scandalo, neve peccata peccatis accumulamus. Ne præclarus per nos habitus blasphemetur ac vituperetur, sed potius commendetur. Veniet enim, veniet, & non tardabit formidanda illa hora, qua interrogati atque examinati non inveniemus excusationem. Quid enim ipsi respondere tunc poterimus? Quid potuit nobis ipse facere & non fecit? An quod ipsum Deum Verbum in forma servi humilem non aspeximus, ut & nos humiliari discamus? An quod incomprehensibilem ejus faciem consputatam non vidimus, ut nos itidem contumeliis & injuriis affecti non exasperemur, & contra ferociamus? An quod sanctum ejus dorsum flagellis cæsum non vidimus, ut nos quoque per omnia nostris Præfectis obediamus? An quod faciem ejus respicientem in terram & facientem eam tremere non vidimus alapis contusam, ne & nos in contemtum adducti sæviamus? Nonne eum loquentem audivimus: *Ego a me ipso facio nihil*; ne scilicet audaces simus, arrogantes, nostri-que arbitrii ac juris. Nonne & dicentem audivimus: *Ego autem non repugno, nec contradico*; ne inobedientes nos præbeamus ac contumaces? Nonne sic nos commonentem audivimus: *Discite a me, quia mitis sum, & humilis corde*: ut nos item mites simus atque humiles, non autem invicem invidentes, non invicem nos mordentes, & devorantes? Sed quam ipsi excusationem afferre poterimus? Ne, quæso, fratres mei, ne sic nos carnis perturbationibus patiamur superari, ut per eas jacturam felicitatis æternæ faciamus. Ne propter caducum honorem ac momentaneam gloriam amittamus æternam. Ne propter contentiones, & æmulationes, atque invidiam horribilis condemnemur Gehennæ. Si omnino salvari cupis, cur proximum negligis? Semel te jugo submisisti, cur illud jam excutis? Qua tandem ratione obedientiæ fructus existet? Neque dignitate, mihi crede carissime, neque honore, neque magnificentia, neque quod primus aut secundus dicaris, aut præfectus appelleris, neque quod gloria ac fama sis celebris, aut in ullo honoris dignitatisve gradu constitutus; concedetur ut in regnum cælorum ingrediaris, aut remissionem peccatorum consequaris. Ist hæc omnia non a suppliciis te liberant, sed potius condemnant, nisi humilitas adfuerit, & obedientia, & caritas, & patientia, atque longanimitas. Hæc sunt quæ salvant hominem: aliter enim neque probari, neque salvari quis potest, nisi in cunctis imitetur Dominum. Nonne dicentem audistis: *Non veni ministrari, sed ministrare*? Ac rursus: *Non veni, ut faciam*

Philipp. 2.

Matth. 26. 27.

Marc. 14. Luc. 22.

Joan. 8.

Isai. 50.

Matth. 11.

Galat. 5.

Matth. 20.

Joan. 6.

voluntatem meam, sed voluntatem ejus qui mi-
 Matth. 23. sit me Patris. Rursusque alibi: Qui se humi-
 Luc. 14. 18. liat, exaltabitur; & qui se exaltat, humili-
 bitur. Nonne audistis ipsum dicentem: Beati
 Matth. 5. pauperes spiritu, quoniam ipsorum est regnum
 caelorum? Nonne audistis illud, sedens adver-
 Psalm. 49. sus fratrem tuum loquebaris? & qua ratione
 denunciet fore, ut eum arguat in faciem?
 Nonne & illud audistis: Qui odit fratrem
 suum, in tenebris est? non audistis diabolum
 1. Joan. 2. propter suam superbiam e caelo excidisse?
 Isai. 14. Non audistis, quomodo ob rebellionem ad-
 versus Deum, a qua & quanta deturbatus sit
 gloria? Non audistis quomodo propter uni-
 Num. 12. cum convicium Maria soror Moysis correpta
 sit lepra? Cur igitur ad tot tantaque exempla
 nos, aspidum instar, aures non dico corpo-
 ris, sed cordis nostri obturamus? Hæc certe
 audiunt quidam, at illorum memoriam non
 conservant. Cur non credimus dicenti: Qui
 1. Joan. 4. manet in caritate, in Deo manet? Obsecro igitur
 vos, o grex Christi electe: vigilemus,
 dum tempus habemus. Temperanter viva-
 mus, quoad remissionis tempus durat: ne
 forte subito veniat hora illa tremenda atque
 luctuosa, & fleamus amare, frustra de nostra
 dementia poenitentiam agentes. Vigilemus,
 ne in maximam illam incurramus ignomi-
 niam coram Deo, & Angelis, atque homi-
 nibus. A contentionibus desinamus: & vos
 in primis, quibus adhuc juvenilis viget ætas,
 humilitatem pro viribus amplectamini, ut in-
 telligere possitis, quanta Patrum nostrorum
 temporibus exstiterit remissio atque indul-
 gentia; quantaque apud eos perfectio, quan-
 ta diligentia, quanta humilitas, quanta fru-
 galitas, quanta denique rerum humanarum
 contemptio atque despicientia. At nunc ma-
 gnum adest bellum. Nolite ergo negligere;
 neque existimetis ad perfectionem vos perve-
 nisse. Multis ad salutem consequendam opus
 est laboribus, multisque certaminibus. Non
 putetis in cingulo ac veste longa consistere
 perfectionem monachi: aut in eo salutem po-
 sitam, quod mundas ac nitidas quis manus
 habeat; aut quod bene disertus sit; quodque
 scripturas interpretetur; aut quod capite ince-
 dat abrafo, comamve nutriat; cum non ha-
 beat proportionem respondentem congruentef-
 que virtutes. Hæc autem, non ut deprimam
 habitum, eique detraham, dico: quod absit:
 sed ut habitui mores & opera congruere de-
 bere demonstrem. Nam habitus absque ope-
 ribus nihil est. Nolite ergo vos otio desidæ-
 que tradere, cum magno sit opus labore, ut
 juvenis corporisque impetus coercerentur.
 Et si autem ex dictis meis molestiam sentiat;
 ego tamen istud haud ægre fero. Malo enim
 cauteriis vos uti, quam ut putredinem relin-
 quatis.

A τὸ θέλημα τὸ ἐμὸν, ὅμως τὸ θέλημα τοῦ πατρὸς μου
 Πατρὸς. καὶ πάλιν, ὁ ταπεινὸν ἑαυτὸν ὑψώθησεν,
 καὶ ὁ ὑψὼν ἑαυτὸν ταπεινώθησεν. ὅδε ἠκούσατε αὐτὸν
 λέγοντος; μακάριοι οἱ πτωχοὶ τῷ πνεύματι, ὅτι
 αὐτοὶ ὄντι ἡ βασιλεία τῶν ὀρανῶν; ὅδε ἠκούσατε, ὅτι
 καθήμενος ἐστὶν ὁ ἀδελφὸς ὁ καθ' ἑαυτὸν κατελάλει,
 καὶ πῶς ἐπαγγέλλεται ἐλέγχειν κατὰ πρόσωπον; ὅδε ἠκού-
 σατε, ὅτι ὁ μισὼν τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ, ἐν τῷ σκότει
 ἐστίν; ὅδε ἠκούσατε, ὅτι ὁ διάβολος διὰ τὴν ὑψή-
 φανίαν ἐκ τῶν ὀρανῶν ἐξέπεσεν; ὅδε ἠκούσατε
 πῶς διὰ τὴν ἀντιλογίαν τὴν πρὸς τὸ Θεόν, ποίας καὶ
 πηλίκης δόξης ἐξέπεσεν; ὅδε ἠκούσατε, πῶς δι'
 ἑνὸς λόγου λοιδόρειας ἐλεπρώθη Μαριὰμ ἡ ἀδελ-
 φὴ Μωσῆ; Διὰ τί οὖν πρὸς τῶν ὑποδραμάτων
 ὄντων ἡμεῖς, ὡσεὶ ἀσπίδες, τὰ ὦτα φράσσομεν,
 καὶ λέγω τὰ σωματικά, ἀλλὰ τὰ τῆς καρδίας
 ἡμῶν; ταῦτα γὰρ ἀκούοις, ἀλλ' ἐκείνη καὶ μνη-
 μονεύσεις. Διὰ τί καὶ πιστεύομεν τῷ λέγοντι, ὁ
 κλέων ἐν τῇ ἀγάπῃ, ἐν τῷ Θεῷ κλέει; Παρα-
 καλῶ οὖν ὑμᾶς, τὸ ποιμνιον τὸ ἐκλεκτὸν τοῦ
 Χριστοῦ, νήψωμεν, ὡς καρπὸν ἔχομεν. σωφρονή-
 σωμεν ὡς ἔσμεν ἐν ἀνέσει, μήποτε ἀφηνιδίως ἐλ-
 θῇ ἡ ὥρα ἐκείνη ἡ φοβερὴ καὶ ὀδυνηρά, καὶ πεν-
 θήσωμεν πικρῶς μετανοῶντες ἀνότητα. Νήψω-
 μεν, ἵνα μὴ ἀγχιωθῶμεν τῷ ἀγχιώτῳ ἐκείνῳ καὶ
 μεγάλῳ, ἐνώπιον Θεοῦ τοῦ Ἀγγέλων τοῦ ἀνδρώ-
 πων. Πανσώμεθα τῶν φιλονεικῶν, τοῦ μάλισα
 ὑμεῖς οἱ ἀκμαζέσας ἔχοντες τὰς ἡλικίας, ταπει-
 νώθητε, ὅση δύναμις, ἵνα διωγῆτε καταλαβεῖν
 τὴν τελειότητα ἐπὶ τῶν πατέρων ἡμῶν ἀνεσιν εἶχον
 μᾶλλον οἱ καροὶ. Καὶ μάθετε πόση ἦν πρὸς αὐτοῖς
 ἡ ἀκρίβεια, πόση ταπείνσις καὶ ὀυτέλεια, κα-
 κηρία τε καὶ ἐξουθενώσις. νυνὶ ὁ μέγας ὑπάρχων ὁ
 πόλεμος. μὴ καταφρονῆτε. μηδὲ νομίζετε πεφθα-
 κέναι εἰς τὴν τελειότητα. Πολλὰ καμάτε χρεῖα εἰς τὸ
 σωθῆναι, καὶ πολλὰ ἀγῶνος. Μὴ νομίσῃτε, ὅτι τὸ ζώ-
 σαθς βαθεῖα ἐστὶν εὐρεῖν τὰ ἱμάτια ἐκείνη ὅτι τὸ μονά-
 ζειν, ἢ τὸ ἔχειν λαμπρὰς χεῖρας ἐκείνη σωζει, ἢ τὸ
 ἀδιάλεκτον εἶναι, ἢ ἐρμηνεύει Γραφῶν, ἐκείνη ὅτι τε-
 λειότης, ἢ τὸ ζυγῶν τὰς κεφαλὰς, ἢ τὸ πάλιν βί-
 χας φιλοκαλεῖν, καὶ μὴ ἔχειν τὰς ἀναλόγους καὶ ἀρ-
 μοζέσας ἀρετάς. Οὐ τὸ χῆμα σμικρύνων λέγω.
 μὴ γένοιτο. ὅμως οὐ τῷ χήματι ὀφείλει ἐπακολοθεῖν
 ὁ βόσπος τοῦ ταύρου. χῆμα γὰρ χεῖς ἔργων ὁδὸν
 ἐστὶ. Μὴ οὖν ἀμελεῖν κατεργάζεσθαι. μὴ ὁ χαυνῶσθαι. πολλὰ
 γὰρ κόπος χρεῖα καὶ νεότης καὶ τὰς ὁρμὰς τοῦ σώματος
 χαλιναγωγῆσαι. εἰ γὰρ καὶ ἀχθεσθε ὑπὲρ τοῖς λεγο-
 μένοις, ἀλλ' ἐμὲ τῷτο καὶ λυπεῖ. θέλω γὰρ ὑμᾶς
 καυτῆρας δέξασθαι, ἵνα τῆς σπηδεόνης ἀπαλλαγῇ-
 τε.

τε. Μὴ ὅ γὰρ, ἐπεὶ δὴ κρύπτετε ὑμῶν τὰ πάθη, οἷόςδε τὸ Θεὸν λανθάνειν. λέγω γὰρ ὑμῖν, ὅτι τὰ κρυφῆ πρὸς ὑμῶν γνώμῃ, ἀχρὸν μοι τὸ ἀφ' ἑαυτοῦ φεῖν. εἰ γὰρ ἀφ' ἑαυτοῦ φέω, ὃ εἴσεσθε, ὅς ἐστιν ἀποφύγεσθε. Διὸ δὴ παροτρύνω ὑμᾶς, ταπεινώσατε ἑαυτοὺς τῇ ὑπακοῇ, τῇ ἀγάπῃ, τῇ ἀτελείᾳ. τῇ ἡσυχίᾳ. ἀπὸ τούτων ἀποστρέψατε ἀλλήλοις, καὶ ὑπείκετε ἑαυτοῖς, τῇ νηστείᾳ ὀπιζόμενοι, τῇ ὁλκῇ, τῇ ἀγρυπνίᾳ. μὴ εἰς τὸ φιλονεικεῖν διωατοί, καὶ εἰς τὸ ψαλμοδία ἐκλελυμένοι. μὴ εἰς τὰς λογισμὰς ἀγρυπνοί, καὶ, ὡς θῆρες, ἐμβλέποντες, καὶ ἐν τῇ ὁλκῇ νυσάζοντες, καὶ τὰς ὀφθαλμοὺς καμμύοντες. μὴ εἰς τὴν ἀργολογίαν ἰχυροὶ ὡς ταῦροι, καὶ εἰς τὴν Θεοῦ δοξολογίαν ἀσθενεῖς, ὡς περὶ ἀλάωπες. μὴ εἰς τὸ λογομαχεῖν ἀήθητοι, καὶ εἰς τὰ πονηρικά χασμώμενοι. μὴ ἐν τῷ παίζειν ἱλαροί, καὶ ἐν τῷ νουθετεῖσθαι ὑμᾶς σκυθρωποί. μὴ τὴν ἡμέραν εἰς τὴν γαστριμαργίαν ὑγιεῖς, καὶ ἐν τῇ νυκτερινῇ ὁλκῇ ἀσθενεῖς καὶ νώθεις. μὴ ἐν ταῖς σωτυχίαις ἱταμοί, καὶ ἐν τοῖς ἔργοις ἐκλελυμένοι. μὴ ἐν τῷ ἐπιτάττειν ἔτοιμοι, καὶ ἐν τῷ ἐπιτάσσασθαι ἀνέτοιμοι. μὴ εἰς τὸ ὑπακούεσθαι ἡδέεις, καὶ εἰς ὑπακούειν ἀηδισόμενοι. μὴ εἰς τὸ ἐπιτάσσειν αὐστηροί, καὶ εἰς τὸ ἐπιτάσσασθαι εὐγνοί τε καὶ γόγγυσοι. Μὴ τὰ χεῖρῖν ἕως τῶν δακτύλων, καὶ αἱ γλῶσσαι ἕως αὐτῶν εἰς τὸ εἰπεῖν. μὴ εἰς τὴν τράπεζαν γοργοὶ καὶ πρῶτοι. μὴ εἰς τὰ ἔργα ἀμελεῖς καὶ ἐκλελυμένοι. μὴ εἰς πολυφαγίαν διωατοί, καὶ εἰς νηστείαν ἀδυνάτοι. μὴ εἰς οἰνοποσίαν χάροντες, καὶ εἰς ὑδροποσίαν εὐγνοί τε καὶ κατηφείς. μὴ εἰς τὸ περιβλεπεῖν διεγνηρεμένοι, καὶ εἰς τὸ ἀφ' ἑαυτοῦ ἀγαθόν, ἐσκοτισμένοι. μὴ ἐνώπιον θηλειῶν σεμνοί, καὶ ὡς τὸ ἀδελφῶν ἡγριωμένοι. Ἀλλὰ παροτρύνω ὑμᾶς, τέκνα Θεοῦ ἡγαπημένα, τὸ ζῆλον τῶν καλῶν ἀναλάβετε, εἴ τι σεμνόν, εἴ τι οἰκονομῆς οἰκεῖον, εἴ τι ἄφρων. πρὸ πάντων, τὴν ταπεινώσιν, τὴν ἀγάπην, τὴν ἡσυχίαν, τὴν ὁλκότητα, τὴν ἐπιεικίαν, τὴν ἀνταποκρίσιν ἀλλήλοις, καὶ μὴ φιλονεικεῖν εἰς ὁσὲν χηρῶν. Τῇ νηστείᾳ καὶ τῇ πρῶτῃ ὁλκῇ ἀσκητοί, ἵνα διωκηθῆτε τὰ τῆ σαρκὸς πάθη νικῆσαι. ἵνα μὴ ἀπὸ τῶν μηδαιμινὰν πάθων ποσῶν ἀγαθῶν στερηθῶμεν. μὴ τὰ πρῶτα ζητῶντες, τὴν ἀθανάτων δόξαν ἀπολέσωμεν. Σπαρασσόμεναι παροτρύνω, ὡς ἔτι ἐσμὲν ἐν σαρκί, τὰ ἀρετὰ Κυρίου ἐργασώμεθα. Σπαρασσόμεναι, ἐπιχθόμεναι, μέγας χιμῶν ἐπίκειται, μὴ ἀμελεῖν. Οὐκ ἔστιν ἡμῖν ἡ πάλιν πρὸς τὰς ὁρμὰς ἀνδρώπων, ἵνα ἀφ' ἑαυτοῦ ἀσφαλισώμεθα. Αὐτοὶ εἰσὶν οἱ

A quatis. Neque vero putandum, quia morbos vestros occultatis, idcirco eos Deum latere. Dico enim vobis, quæ a vobis occulte sunt, mihi describere turpe esse. Nam si ea describere voluero, non persistetis, sed auferietis. Quapropter vos hortor & obsecro, ut humilitatem, obedientiam, caritatem, frugalitatem, & mortificationem atque abnegationem colatis. Per hæc alii aliis subeste, & obtemperate per arma jejunii, orationis, & vigiliarum. Ne in contentionibus fortes sitis, & in Psalmodia imbecilles. Nolite in cogitationibus esse vigiles, & ferarum instar contueri invicem; in precationibus autem dormire, oculosque claudere. Ne sitis in otiosis sermonibus valentes tamquam tauri, & in laudando ac glorificando Deo debiles velut vulpes. Ne in verborum contentionibus sitis invicti; & in rebus spiritualibus oscitabundi. Ne in jocis ac lusibus sitis hilares; cum vero admonemini, tristem vultum præferentes. Ne in ventre curando per diem fani; at in nocturna oratione ægri ac fegnes. Ne in conversationibus atque colloquiis temerarii & audaces; & in operibus dissoluti. Ne ad jubendum prompti, & ad parendum negligentes. Ne in præcipiendo læti, & in obediendo mœsti. Ne in mandando austeri atque severi, & in obtemperando queruli ac murmuratores. Ne manicas usque ad digitos; linguam vero usque ad pectus. Ne ad mensam agiles ac prompti; in opere autem ignavi atque enervati. Ne ad edacitatem valentes, & ad jejunium impotentes. Ne ad vini potationem læti, & in aqua bibenda mœsti ac tristes. Ne ad circumspiciendum experrecti; & ad discernendum quid bonum sit, tenebris circumfusi. Ne coram mulieribus graves atque honesti; & cum fratribus asperi ac feri. Sed obsecro vos, filii Dei dilectissimi, ut bonorum zelum suscipiatis; & quidquid ad honestatem, ad ædificationem, & ad bonam famam pertinuerit, amplectamini: ante omnia autem humilitatem, caritatem, benignitatem, mansuetudinem, & æquitatem: & inutilibus rejectis contentionibus, vobis mutuo cedite. In jejniis & orationibus impigri estote & alacres, ut carnis vitia superare possitis; ne propter inanes passiones, tantorum bonorum jacturam faciamus: neve momentanea ista sectantes, immortalem gloriam perdamus. Demus, quæso, operam, dum adhuc in carne sumus, ut quæ grata & accepta sunt Domino, perficiamus. Contendamus & festinemus; magna imminet tempestas; ne simus negligentes. Non est nobis cum hominibus, quos videmus, colluctatio, ut perspecti propulsari & arceri per nos queant. Invisibiles sunt qui nos op-

pugnant : & propterea magnum negligentioribus adest periculum ; sicut contra ingens vincentibus fiet mercedis retributio . Cogitemus igitur , quomodo inimicum vincere , ipsique resistere valeamus . Si enim , exempli gratia , ad ventris gulæque insaniam nos provocaverit , jejunio cum illo pugnemus . Si ad mulieris nos concupiscentiam titillaverit , patientiæ remedio adhibito sensum coercueamus , & e vestigio profugiet . Si ad iracundiam nos incitaverit , pace armemur . Si furore excandescere nos fecerit , mansuetudinem assumamus . Si ad odium nos impulerit , caritatem complectamur . Si ad honorem provocaverit , nostri ipsorum despicientiam adhibeamus . Si ad gloriam , vilitatem & abjectionem objiciamus . Si ad superbiam instiget , Domini humilitatem contemplemur . Si ad æmulationem erga proximum irritaverit , Caini lapsum animo revolvamus . Si ad invidiam , Esau perditionem cogitemus . Si ad detractionem nos impulerit , silentio os nostrum obstruamus . Si ergo hisce modis ipsi resistiterimus , a nobis profugiet , & consistere nequibit . Redibit autem ad nos gratia . Credite , fratres mei , me omnium eorum , a quibus ut abstineretis , vos cohortatus sum , reum esse . Sed quamvis vos puri sitis , ego autem cœno peccatorum deturpatus , vos tamen rogo , ut bona vestra poenitentia me quoque liberare studeatis . Credite me nihil observasse eorum , de quibus hactenus locutus sum . Verum vos factis meos decorate sermones . Confido enim fore , ut vos immaculati inveniamini : ego vero super iis damnabor , quæ dico & non facio . Salutem ergo nostram ne negligamus , neque quasi in proverbiiis hæc dicta censeamus . Nihil enim a Scriptura alienum falsumve protulimus . Faxit Deus , ut vos omnes semen verbi suscipientes , instar bonæ terræ , fructum afferatis , alii trigesimum , alii sexagesimum , alii vero centesimum : ut virtutibus exornati , gaudium afferatis Domino nostro Jesu Christo , ipseque vos lætos efficiat in requie regni sui in sæcula sæculorum . Amen.

A πολемоῦντες ἡμᾶς . Ἀλλ' ἔτι καὶ μέγας ὁ κίνδυνος τοῖς ἀμελεσέροισι , νικῶσι δὲ μεγάλη μισοποδοσία . Δι' ἐπινοῶν οὖν νικήσωμεν καὶ ἀντιπατάξωμεθα αὐτῶ . οἷόν τι λέγω εἰς γαστριμαργίαν ἐρεδίση , διὰ νηστείας πολεμίσωμεν . εἰς ἐπιθυμίαν γυναικὸς ἡμᾶς γοργαλίζη , τῇ ἰσομοιῇ χρησάμενοι κρατήσωμεν τῆς ἀσθένειας , καὶ παραχρῆμα φέξεταί . εἰς ὀργὴν ὑμᾶς διεκίρη , τὴν εἰρήνῃ ὁπωσώμεθα . εἰς θυμωθῆναι ἡμᾶς παρασκηλεύσῃ , τὴν πραότητι ἀναλάβωμεν . εἰς μῖσος ἰξάπῃ , τῇ ἀγάπῃ κολληθώμεν . εἰς τιμὴν ἐρεδίση , τὴν ἰξιδένωσιν ἐπιδειξώμεθα . εἰς δόξαν , τὴν διτέλῃαν ἀναλάβωμεν . εἰς ὕψος φαντάσῃ , τῇ Κυεῖ τὴν ταπεινῶσιν ἀναχράσωμεν . εἰς ζῆλον πρὸς τὸν ἀδελφὸν ἐρεδήσῃ , ἐννοήσωμεν τὴν ἐκλήσιν τῇ Καίῃ . εἰς φθόνον , τὴν ἀπώλειαν τῇ Ἡσάδ . εἰς καταλαλίαν κινή , τῇ σωπῇ ἑαυτὸς πεφραδῶμεν . Εἰς γὰρ ὅπως αὐτῶ ἀντιστῶμεν , φέξεταί καὶ ἐ γήσεται . Ἐπανελεύσεται δὲ ἡ χάρις . Πισθῶτε ἀδελφοί μου , ἀπὸ πάντων ὧν πρῆνεσα ὑμῖν φυλάττεσθαι , ἐνοχὸς αὐτῶν εἰμι ἐγώ . ἀλλὰ καὶ ὑμεῖς καθαροὶ γένηθε , ἐγὼ γὰρ βεβορβόρωμαι τῆς ἀμαρτίας , ἀλλὰ πωδάσατε Ἀλλ' τῆς καλῆς ὑμῶν μετανοίας , καμὲ ἰξαγοράσῃ . Πισθῶτε , ἀφ' ὧν ἐλάλην , ὁδὸν ἐφύλαξα . ἀλλ' ὑμεῖς τῷ ἔργῳ κοσμήσατε τὰς ἐμὰς λόγους . Πισθῶ γὰρ ὑμᾶς ἀμώμους διρεθῆναι . ἐγὼ δὲ κατακέκειμαι ὑπὲρ ὧν λέγω , καὶ ἐ ποιῶ . Μὴ οὖν ἀμελήσωμεν τῆς ἑαυτῶν σωτηρίας , μηδὲ ὡς ἐν προίμῳ νομίσωμεν τὰ λεχθέντα . ὁδὸν γὰρ ἔξωθεν τι τὸ γεγραμμένον παρεισηγάγομεν , ἀλλ' ὁδὸν φεδῇ τὰ ρηθέντα . Γένοιτο δὲ πάντας ὑμᾶς δεξαμένους τὸν πόρον τῆς λόγου , ὥστε γῆν ἀγαθὴν , καρποφορήσῃ . τὸ μὴ τελείοντα , τὸ δὲ ἰξήκοντα , τὸ δὲ ἑκατόν . ἵνα τοῖς καρποῖς κομῶντες , καὶ τῆς ἀρετῆς λαμπεροφῶντες , διφρανῇτε τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν . καὶ αὐτὸς διφρανεῖ ὑμᾶς ἐν τῇ ἀναπαύσει τῆς βασιλείας αὐτοῦ , εἰς τὰς αἰῶνας τῶν αἰώνων . ἀμήν .

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ Α ΕΙJUSDEM SANCTI PATRIS
ΕΦΡΑΙΜ ΤΟΥ ΣΥΡΟΥ ΕΡΗΡΑΕΜ ΣΥΡΙ

ΕΛΕΓΧΟΣ ΑΥΤΟΥ ΚΑΙ
ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΙΣ.

ΕΝ πολλοῖς ὑμῖν, ἀδελφοί, δοκῶν χρησι-
μῶν, ὀφείλω καὶ ἑμαυτῷ εἰς ψυχὴν
λυσιτελεῖν. ἄλογον γὰρ ἄλλοις πρέχοντα τρο-
φήν, πείναν αὐτὸν ὑφίστασθαι. καὶ ἀχρὸν ἑτέρους
ποτίζοντα, δίψῃ με ἀφαιδεύειν. πῶς δὲ
ὅτι τῷτο, εἰ μὴ τὴν ἑμαυτῷ ἐλέγξω σωείδῃ-
σιν. Οἶδα γὰρ ὅτι χρησίμῳ μοι γινώσεται εἰς
τὸ μέλλον κερταίον. Ἐπειδὴ ἐν πολλοῖς με ὄν-
τα ὁ ἐχθρὸς παρετάξατο ἐν νεότητι. ἐν γὰρ
τῷ μεταξὺ, πρὸς αὐτόματα ἦν τὰ ἐν τῷ βίῳ,
μικρὸς δὲ ἐπληροφόρησέ με ἡ νεότης. Ὡς ὅτε ὁ
ναὸς δίχα οἰάκων ὑπάρχουσα, ἡ κυβερνήτις ἐπὶ τῇ
πρώτῃς παρείσθῃ, καὶ βαδίζει εἰς τὴν πίσω, ἢ ὅτε
βαδίζει, ἔσθ' ὅτε ὁ καὶ πρὸς τρέπεται, εἰ μὴ τις
ἐπισκοπῇ, ἢ δι' ἀγγέλους, ἢ δι' ἀνθρώπους αὐτῇ
βοηθήσῃ. τῷτο δὲ καὶ ἐμοὶ γέγονε. καὶ φερό-
μενος ἐπὶ κλύδωνος ἀπάτης ἀνασθήτως εἶκον τῷ
ἐπηρημῶν κινδύνῳ. Τί οὖν ποιεῖ ἡ χρηστότης
αὐτοῦ; Ἀποδημῶντί μοι ἐν τοῖς κλίμασι τῆς
ἐνδοτέρᾳ Μεσοποταμίας περὶ τυχεῖν ἐποίησε ποι-
μένι προβάτων. Ὁ δὲ φησὶ πρὸς με, πῶς πο-
ρεύῃ νεανίσκε; Καὶ γὰρ εἶπον, ὅπως καὶ τύχοιμι.
Καὶ λέγει μοι, ἐκδεξάμενος, ὅτι πρὸς ἑσπέραν ἡ
ἡμέρα κέκλικε. Τί γὰρ; ὑπακούσας, ἔμεινα πρὸς
αὐτῷ. καὶ ἐν μέσῃ νυκτὶ λύκοι ἐπελθόντες τὰ
πρόβατα διεσπάραν, τῷ ποιμένι ἑλθόντι μέ-
θης ἐφυπνῶσαντος. ἐπὶ ἡλίου ὅτε οἱ δεσπόται,
καὶ μοὶ τὴν αἰτίαν ἐπέγραψον. εἶλκον δὲ με καὶ εἰς
δικαστήριον. ἤρῳμενος ὅτε πρὸς τὴν κερταίαν, ἀπε-
λογώμην, ὡς γέγονε. Καὶ μετ' ἐμὲ, εἰσῆλθον
τίς ἐν μοιχείᾳ ἄλγος. ἢ ὅτε γυνὴ ἀφουγῆσα
ἀφανὴς ἐγενόνη. Καὶ ὁ δικαστὴς ὑποδόμενος
ἀμφοτέρους ἡμᾶς ἐπὶ τὸ αὐτό, εἰς φυλακὴν παρ-
έταξε. ὁρῶμεν δὲ τινα γεωργὸν ἐν τῇ
εἰρηκτῇ πρὸς φόνον ἐνεχθέντα. καὶ ὅτε ὁ μετ'
ἐμῶς προσαχθεὶς μοιχὸς ἦν, ὅς ἐστις φο-
νὸς, ὡς ὁδὸν ἐγὼ κλέπτης προβάτων. Ὁ
μὲντοι νεκρὸς ἐτιρεῖτο ἀπὸ τῆς γεωργίας. καὶ
ὁ ποιμὴν δι' ἐμὲ. καὶ ὁ ἀνὴρ διὰ τὴν μοι-
χίαν. ἦσαν οὖν καὶ ἑτοὶ ἐν οἴκῳ ἑτέρῳ φυ-
λαττόμενοι. Ποιήσας ὁ ὁμοῦ ἡμέρας ἐπὶ τῇ
τῇ ὀγδόῃ ὁρῶ τινα καθ' ὑπνους λέγοντά
μοι, ὁσέβησον καὶ σωήσῃς τὴν πρόνοιαν. Λό-
γισαί αὖ ἐνενοήσας καὶ ἐποίησας, καὶ νοήσας ἀπὸ
σω-

REPREHENSIO SUI IPSIUS,
ET CONFESSIO.

CUm in multis, fratres, prodesse vobis
videar, animæ quoque propriæ utiliter
consulere debeo. Absurdum quippe est, fa-
me illum confici, qui cibum aliis imperti-
tur; turpeque est me firi perire, qui reli-
quis potum subministro: quod sane fiet, nisi
meam ipse conscientiam reprehendero. No-
vi enim, quantum mihi illud fecisse, in fu-
turo profuturum sit iudicio. Nam quando
adhuc in sæcularium multitudine versabar,
inimicus oppugnavit me in juventute, quæ
mihi fere persuaserat, illa quæ in hac acci-
dunt vita, fortuito casuque fieri: contigit-
que mihi, quod navi alicui gubernaculis desti-
tutæ, gubernatore in prora consistente: quip-
pe quæ vel retrocedit, vel non procedit, vel
etiam evertitur, nisi aliqua vel per Angelum,
vel per hominem visitatione sublevetur. Quod
ipsum & in me accidit, qui procellarum erro-
re agitabar, nec pericula imminencia præ-
sentiebam. Quid igitur Divina benignitas?
Me in interioris Mesopotamiæ regione pera-
grantem fecit in pastorem quemdam ovium
incidere: qui cum ex me, quoniam tende-
rem, percontaretur; egoque, quo me pe-
des ferrent, respondissem; ad me ille: si
me, inquit, audieris, adolescens, huc ad
nos diverte: quoniam ad vesperam inclinat
jam dies. Quibus ego permotus verbis, re-
mansi apud eum. Media autem nocte lupi
gregem adorti, oves dissiparunt, cum inter-
im pastor gravi somno propter ebrietatem
correptus jaceret. At domini supervenien-
tes, me quoque tamquam reum in iudicium
abripuerunt. Constitutus autem ante judi-
cem, me defendebam, & rem, uti ac-
ciderat, enarrabam. Interea vero post me
adductus est quidam in adulterio deprehen-
sus: sed mulier se subduxerat. Iudex autem
re dilata, utrumque nostrum in eundem
carcerem detrudi iussit: in quo agricolam
quemdam propter homicidium detentum re-
perimus. Sed neque qui mecum ducebatur,
adulter erat; neque hic agricola homicida;
sicut neque ego ovium fur atque abactor fue-
ram. Cadaver autem propter agricolam, &
pastor propter me, & maritus propter adul-
terum, in alia servabantur domo atque cu-
stodia. Peractis igitur septem illic diebus,
aspexi octavo die quemdam per quie-
tem sic me compellantem. Pietatem cole,
& divinam providentiam intelliges. Expen-
de tecum quæ cogitaveris ac feceris, & ex
te

te ipso cognosces, nihil istos injuste pati: sed neque ipsi scelerum auctores impune evadent. Somno igitur solutus, quæ in visione adspexeram, memoria mecum repetebam. Pervestigatoque lapsu & errore meo, comperi me, in agro regionis illius, ubi captus fueram, pauperis cujusdam peregrini juvencam, quadam malitia concitatum, media nocte e suo loco atque cubili exegisse: quam frigore languentem atque uterum gerentem bellua illuc adventans dilaceravit. Cum igitur somnium meum, ejusque causam iis, qui mecum erant, recensuissem; ipsi quoque permoti atque admoniti, narrare coeperunt quæ sibi acciderant. Et agricola quidem ante alios incipiens: ego, inquit, dum quemdam in flumine suffocari conspicerem, cum succurrere possem, manus auxiliatrices præbere neglexi. Civis autem mulierem, quæ per calumniam accusabatur, testimonio suo falso insinulavit: Vidua enim (inquit) hæc erat; & fratres ejus hoc illi crimen inferentes, paterna eam hæreditate spoliarent, & mihi mercedem, de qua convenerat, persolverunt. Quibus ego dictis, coepi compungi atque resipiscere, & nos merito poenas luere, intelligere. Quod si solus fuisset, censuissem fortasse, id casu fortuitoque accidisse. At tres eramus pariter detenti. Accedebat & quartus quidam vindex, qui nec genere cum illis qui injuria affecti fuerant, conjunctus erat; neque conscius eorum existerat: cum nec mihi, nec sociis antea unquam visus esset: is enim speciem ac formam ejus, qui mihi apparuerat, illis descripsit. Rursus autem somno captus, eundem adspicio sic dicentem: Cras conspicietis & illos, qui a vobis injuria affecti sunt, & calumniæ falsæque accusationis vestræ remunerationem. Experrectus, cogitabundus hærebam. Socii vero ad me: quid, inquiunt, ita tristis es? Quibus ego causam quidem exponebam, sed exitum rei metuebam, & jam illas de casu & fortuna cogitationes oblivioni traderam. Illi autem magna mecum sollicitudine angebantur. Transacta igitur nocte illa, sistimur Judici: & subito adducuntur quinque vincti coram eo. Itaque, qui mecum erant, multis excepti verberibus, iterum in custodiam retrusi sunt, me illic relicto. Deinde duo in primis in judicium adducti sunt; atque isti fratres illius erant viduæ, quæ per calumniam ab iis paterna hæreditate fuerat spoliata: unus autem eorum in homicidio, alter in adulterio deprehensus erat. Quæ dum ipsi crimina confessi essent, per tormenta coacti sunt & alia quæ patrarant scelera confiteri. Homicida ergo confessus est, se quodam tempore dum negotiaretur in civitate, cum muliere quadam consuetudinem

habuisse:

Α σαυτῷ, μηδὲν ἀδίκως τέτρεσ πάχαν· ὅτε ὁ οἱ ἄγριοι ἀποδράσῃσι. Διυπνισθεὶς τοιγαρὲν ἐγὼ ἐπεσκεπτόμην τὴν ὀπῆσιν, καὶ ἐπιζητῶν τὸ ἐμὸν σφάλμα, εὗρον ὅτι ἐν πεδίῳ, ὡς ἡμῶν ἐπὶ τῆς χώρας ἐτι, ξένος τινὸς πένητος δάμαλιν κατὰ πορνείαν τινὰ μέση νυκτὶ ἀπέδωξα τῆς γάσεως, ἣν θεῖον διέσπασεν ἐκεῖ ἐλθὼν, ἡμῶν ἔχει χεῖρας καὶ τῆς γαστρὸς ἀπὸ νῆσαν. Ὡς διηγησάμην τὸ ἐνύπνιον τοῖς μετ' ἐμῶν, καὶ τὴν αἰτίαν, περὶτραπέντες καὶ αὐτοὶ ἤρξαντο λέγειν. ὁ μὲν ἄρχοικος, ὅτε περ εἶδε τινὰ πονιγόμενον ἐν ποταμῷ, καὶ διωκόμενος αὐτὸν βοηθῆσαι, οὐκ ἐβόηθησεν. ὁ δὲ πολίτης, γυναικὸς συκοφαντημένης ἐπὶ πορνείᾳ, συγκατηγόρησε. Χήρα δὲ ἦν, φησὶν, αὕτη. καὶ οἱ ἀδελφοὶ αὐτῆς τὴν αἰτίαν αὐτῇ ταύτῃ ἐπάγοντες, ἔπειτα πατρὸς κλήρος ἀπεσέρησαν, ἐμοὶ δόντες, καθάπερ συμετάξαντο. Ἐγὼ δὲ ἐπὶ τοῖς λεχθεῖσιν ἤρξάμην κατανύθεσθαι, ὅτι πολλή τις ἦν ἡ ἀνταπόδοσις. Καὶ εἰ μὲν ἐγὼ μόνος ἡμῶν, τυχὸν ἂν τῷτο συμβεβηκέναι τῷ τῷ μοι ἔφασκον ἀνδρώπινον. τρεῖς δὲ ἔσμεν ἐν τοῖς αὐτοῖς συμεχόμενοι. Καὶ τέταρτος τις ἔκδικος, ὅτε πρὸς γένος τῷ ἡδικομένῳ ὅτε συμίσωρ γενόμενος, ἐπειδὴ ὅτε ἐγὼ εἶδον αὐτόν ποτε, ὅτε μὲν αὐτοί. Εἶπον γὰρ αὐτοῖς καὶ τὸ εἶδος τῷ ὀφθέντος μοι. Καὶ καθυπνώσας πάλιν, ὅρῳ τῷ αὐτὸν λέγοντά μοι, αὐτοῖς ὅφρα καὶ τὰς ὑφ' ὑμῶν ἡδικομένους, καὶ τὴν ἀπολύτρωσιν τῆς συκοφαντίας ὑμῶν. Καὶ διυπνισθεὶς, σύνθετος ἔμενον. Οἱ δὲ πρὸς με, τί σκυθρωπὸς εἶ, φασί. Καὶ εἶπον αὐτοῖς τὴν αἰτίαν. Ἐδεδίειν δὲ τὴν ἔκδοσιν. Ἐκὼν ἐπιλήσμων ἐγενόμην τῶν περὶ αὐτομάτης λογισμῶν, κακεῖνοι σὺν ἐμοὶ ἐφρόντιζον. Ὡς δὲ διηλθεν ἡ νύξ ὁκείνη, προσαγομένη. Καὶ ἀδελφὸς ἀναφορὰ πρὸς τὸν ἀρχοντα φέρεται, πέντε δεσμῶν συμεχόμενα. Πολλὰ οὖν οἱ σὺν ἐμοὶ τυπῆθεντες, εἰς τὴν φρενὴν ἐμὴν ἀπέλιπον. Εἶτα εἰσῆλθον δύο ἐν πρώτοις κεινησόμενοι. ὅτε δὲ ἦσαν οἱ ἀδελφοὶ τῆς ἡδικομένης χήρας ἐν τῇ πατρὶα κληρονομίᾳ. ὁ μὲν εἰς ὄρετο ἐπὶ φόρῳ. ὁ δὲ ἄλλος δὲ ἐπὶ μοιχείᾳ. Καὶ ὁμολογήσαντες ἐφ' οἷς ἐφωράθησαν, ἠκίζοντο καὶ ἐπὶ λοιπῶν κακουργίαις ὁμολογεῖν. Ὁ τοίνυν φονὸς ὁμολόγησεν, ὅτι ἐν τινὶ κατὰ ἐπὶ τῆς πόλεως ἐμπορεύμενος συνηθῆεν εἶχε πρὸς τινὰ, ἣν καὶ συνηθῶς διέφθειρεν. αὐ-

τη

τη ὃ ἦν, πρὸς ἧς, ὁ μετ' ἐμῶ ἐφ' ἑαυτὸν. Καὶ Α
 παρομνήσας πᾶς διέφυγεν, ἔφη, ὅτι τ' γείτονα
 τῆς μοιχοβδείσης ἐγένετο, τηρεμένων ἡμῶν, δι'
 ἑτέρας ἀνόδ' ἐλθεῖν πρὸς αὐτὴν χάριν τινὸς
 ἰδίας χρείας. ἢ ὃ δ' ἔσα ὁ ἦτοσεν, ἐμὲ ἀφ'
 θυεῖδος ἦδη καθεῖσα, ἀξιοῖ ὡς εἶδεν αὐτὸν,
 ἵνα καὶ αὐτὴν ἀφ' τῆς αὐτῆς θυεῖδος χαλά-
 σῃ. ἐπειδὴ, φησὶν, οἱ δανεισά' συχεῖν με θέ-
 λουσιν. ὁ δὲ τῷ μέλῳ ποιῶν, κατελήφθη Β
 ὑπὸ τ' ἀνδρὸς αὐτῆς. ἡμεῖς ὃ ἀπεδράσαμεν.
 Καὶ πρὸς, φησὶν, ἔστιν ἡ γυνή. ὁ ὃ τ' πόπον
 ἀναδ' ἔσ, ἐκελεύθη φυλάττειν αἴχρ' παρσείας
 τ' γυναικός. Καὶ ὁ ἑτέρος πρὸς τῇ πρὸς
 μοιχείας φορῶν, ὡμολόγησεν ὅτι καὶ φόνον ἐποίη-
 σε, πρὸς ὃ ὁ σὺν ἐμοὶ ἀγροικος συνείχετο. Καὶ
 αὐτὸς ὃ ἔφη, ὅτι ὁ ἀνὴρ ἦν ὁ νεκρὸς τ' ἐρώ-
 σης αὐτῷ γυναικός. Ὡς οὖν πρὸς ἦλθε, φη-
 σὶ, τὸ δειλινόν, τ' ἀγρὸν κατασκέψασθαι, ἡγ-
 γισά τε τ' ἀπαάσασθαι αὐτὸν, βυδέως ἀνείλον
 αὐτὸν, καὶ ἔφυγον. Ὑπνέντος δὲ τινος ἀπὸ μό-
 χου πολλῶ, πρὸς τ' βοήν τ' φόνου ἔξελθόντες
 οἱ πρὸ αὐτῶ, μήτε εἰδότες τ' ἀγροικον μήτε εἰ-
 δότα τὸ γεγονός, δῆσαντες πρὸς ἐμῶ. Καὶ τίς
 τέτων ἀπόδειξις; ἡ γυνή, φησὶν. Ὁ ὃ εἶπε,
 τ' πρὸ αὐτῇ; καὶ ἀνέδωκε τ' τὸ πόπον καὶ τὸ ὄνο-
 μα ἐν ἑτέρᾳ χώρᾳ, ὃ μήκοθεν τῆς ἑτέρας. D
 καὶ βυδέως ἀνελήφθη ἐν τῷ δεσμοτηρίῳ. Προ-
 ἤχθησαν ὃ καὶ οἱ λοιποὶ τρεῖς. ὁ μὲν εἰς πρὸς
 ἐμπρησμῶ σαχύων ἐγκαλεσάμενος. οἱ ὃ λοιποὶ
 πρὸς σωισορήσεως φόνων. τ' πληγέντες ὀλίγας,
 καὶ μηδὲν ὡμολογήσαντες, ἀπήχθη εἰς τ' εἰρ-
 κτήν. τῷ κειτῷ ἀκέσαντος ἐπιστάσαν τ' ἀφ' ὁχ^ο
 αὐτῷ. καὶ γὰρ ὃ σὺν αὐτοῖς ἀπείλω, μηδεμίαν
 διαίρεσιν ὑπομαίνας ἔξετάσεως. Ἡμεῖς οὖν E
 οἱ πάντες ἐπιτοαυτό. Ὁ δὲ κειτῆς ὁ ἐλ-
 θὼν, ἀπὸ τῆς ἡμετέρας πατρίδος ἐτύγ-
 χανε, καὶ ἐπὶ πολὺ ἡγνόν αὐτῶ τ' πό-
 λιν ὄσον, καὶ τίς ἦν. Ἐν ὃ ταῖς μέ-
 σαις ἡμέραις, πολὺν ἔχοντες καρὸν ἀνέ-
 σεως, καὶ τοῖς λοιποῖς δεσμοῖς συνεφιλιώ-
 δημεν. Καὶ ἐπείδ' οἱ πρὸς βυδοὺς βυδοὶ
 ἐγενόνησαν, καὶ τοῖς λοιποῖς ἀπὸ γυναικων
 τὰ γενόμενα, οἱ πάντες μοι προσῆχον, ὡς
 βυδοῖ. Καὶ κεινοὶ δὲ ἀκέσαντες οἱ ἀδελφοὶ
 τῆς χήρας ἐδάμασαν, ἐπιγνόντες τ' ση-
 νηγορήσαντα ὑπὲρ αὐτῆς. οἱ πάντες οὖν
 ἐδέοντό με, εἰπὼς αὐτοῖς ἀπαγγέλω τι
 ἐπιδέξιοι. Πλείονας δὲ ἡμέρας ποιήσας ἐκεῖ,
 ὅτε ἐδεσάμην τ' κατ' ὑπὸν μοι ὁφθέν-

habuisse: hæc vero illa erat, cujus causa unus
 ex illis, qui mecum detinebantur, in custodia
 servabatur. Interrogatusque, quo pacto effu-
 gisset? accidit, inquit, ut dum custodiremur,
 vicinus quidam adulteræ alia ad eam accede-
 ret via, quasi aliquid ab ipsa utendum postula-
 turus. Quod cum dedisset illa, me jam per fe-
 nestram demisso, rogavit illum, ut se quoque
 per eandem fenestram dmitteret, prætexens
 foeneratores ad se capiendam adventare. Id-
 que cum ille jam niteretur facere, mox a ma-
 rito ejusce mulieris comprehensus est: nos ve-
 ro elapsi sumus. Ad hæc judex: ubi, inquit, est
 mulier? Ille autem cum locum indicasset, jus-
 sus est ad mulieris usque adventum custodiri.
 Alter vero præter adulterium, cujus damnatus
 fuerat, etiam se hominem interfecisse confes-
 sus est, illum, scilicet, quem agricola, qui me-
 cum detinebatur, occidisse accusabatur. Aje-
 bat autem, maritum mortuum illius esse fæmi-
 næ, quæ ipsius amore capta fuerat. Nam cum,
 inquit, pomeridiano tempore agrum suum
 inviseret, fictæ salutationis prætextu propius
 accedens, confestim illum occidi, & aufugi.
 Affines autem cum ad clamorem occisi essent
 egressi, nullum invenerunt aut viderunt, præ-
 ter hominem quemdam agricolam, quem ma-
 gno labore fessum somnoque correptum, ne-
 que quid factum esset gnarum, tamquam ho-
 micidam comprehenderunt, & in vincula con-
 jecerunt. Quis vero hæc indicavit? mulier,
 inquit. At ille: ubi hæc? Ipse vero & nomen
 & locum ostendit in alia regione non procul
 ab altera. Mox igitur in carcerem abductus
 est. Adducti autem sunt & tres reliqui, quo-
 rum unus, quod segetes combussisset, ac-
 cusabatur: alii vero duo, quod conscii & fo-
 cii cædis fuissent. Sed paucis excepti verbe-
 ribus, quia nihil confitebantur, in carce-
 rem perducti sunt. Audierat enim judex suum
 adventare successorem: & ego, nulla de me
 facta quæstione, cum ipsis recessi. Erasmus
 igitur in eadem omnes custodia detenti. Ju-
 dex vero, qui adveniebat & succedebat, e
 nostra erat patria: sed multo ego tempore,
 quis & unde esset, ignorabam. Interea au-
 tem dum plusculum nobis temporis atque
 opportunitatis interquiescendi tribueretur,
 amicitiam contraximus. Cumque priores jam
 facti alacriores essent, & reliquis quæ acci-
 derant, recensuissent; in me omnes tamquam
 in hominem pium atque religiosum intende-
 bant. Fratres autem viduæ illius, cognito
 homine qui contra eam patrocinator erat,
 admirati sunt. Cuncti vero rogabant me,
 ut si qua ratione possem, aliquid fausti ac bo-
 ni annunciarer ipsis. Cæterum multis die-
 bus commoratus ibi, non amplius cum, qui
 in somnis mihi apparuerat, vidi. Quem in

fine tamen dierum iterum conspexi, me sic compellantem. Ecce hi tres aliorum etiam scelerum rei, nunc iustas poenas luent. Quod ipsis cum dixissem, confessi sunt duo ex eis se flagitii cuiusdam furis conscios fuisse, qui cum quemdam interfecisset propter vineam adjacentem suæ possessioni, ei nos testimonium dedimus hanc ipsius fuisse vineam; eumque non ab illo necatum, sed e rupe præcipitem corruisse mortuum. Alius autem tertius retulit se ira concitatum, e tecto quemdam præter voluntatem deturbasse, quo ex casu ille interiisset. Postea rursus conspexi in somnis hæc mihi referentem: Tu cras liberaberis; reliqui autem iustum subituri sunt iudicium. Fidelis igitur esto, & divinam providentiam enarrato. Altera ergo die iudex pro tribunali sedens, quæstionem de omnibus nobis habuit: & exploratis quæ jam acta fuerant, & fœminis, quæ paratæ aderant, interrogatis, æquisque testibus adhibitis; iudex innocentes absolvit, agricolam, inquam, & eum qui falso adulterii accusatus fuerat. Fœminas autem torturæ subiecit, ut constaret, an aliis etiam facinoribus reperirentur obnoxia. Comperit igitur unam earum, odio illius qui suum adulterum prodiderat, incitatam, bona ipsius incendisse: ex quo quidem incendio, agrique depopulatione cum quidam propius fugeret, tamquam illius auctor comprehensus est: & hic nobiscum erat, quem etiam iudex quæstione habita, quia innoxium reperit, absolvit atque dimisit. Altera vero adultera cum in eodem esset vico, ubi duo illi comprehensi fuerant, qui in homicidio perpetrando dicebantur exstitisse focii, rem omnem, uti contigerat, aperte confessa est. Qui necatus est, inquit, cum in domo mea ab altero viduæ illius fratre (qui meus erat amator) mecum concumbere deprehensus esset, occisus ab illo est, & in bivium projectus: concursuque hominum facto, cum duo viri quemdam persequerentur, a quo sibi hædus surreptus erat, eos alii conspicati, arbitantesque ideo fugere, quod cædem patrassent, comprehenderunt, ac carceri tradiderunt. Iudex vero cum diligenter & nomen eorum, & genus, & quinam ac quales essent, explorasset, & rem omnem apertius cognovisset, illos innoxios liberavit. Erant autem hi quinque, agricola nimirum, & qui falso adulterii fuerat accusatus, & tres postremi. Porro duos fratres, & scelestas illas cum ipsis mulierculas a feris dilaniari iussit. Tunc vero & me iudex in medium adducendum curabat, qui licet benevolentia conjunctus mihi esset, scire tamen ex me ordine voluit, quo pacto res illa ovium successisset.

Α τα. Καὶ δὴ ἐπὶ τέλει πάντων ἡμερῶν, πάλιν ὁρῶ αὐτὸν λέγοντά μοι, ὅτι καὶ οἱ τρεῖς ἔτι ὄν ἐτέροις ἀλόντες, δίκην νῦν εἰσπράττονται. Λέγω ὅ ταῦτα πρὸς αὐτὸς, καὶ ὁμολόγησαν ἐπὶ τῇ ἀδικίᾳ ἣ κλέπτορος συωιδέναι, ὅς ἦν ἀνελὼν ὕνα δὲ ἀμπελῶνα πωροσκειμένον καὶ τὴν πητῶν, πρὸς ἡμῖς, φησὶν, ἐμαρτυρήσαμεν ὅτι αὐτῶ καὶ χρεὸς ὁ ἀμπελῶν πωροσφείλεται. καὶ ὅτι ἔκιν αὐτὸς ἀνείλεν αὐτὸν, ἀλλ' ὅτι ἀπὸ κρημνῆ πωρῶν ἐνκρῶθη. ὁ δὲ ἕτερος ἔφη, ὅτι τινὰ ὠδῆσα ἄκων ἐν ὀργῇ ἀπὸ τοῦ δώματος, καὶ κατενεχθεὶς ἀπέθανε. Μετὰ ὅ ταῦτα, ὁρῶ πάλιν καὶ ὕπνους λέγοντά μοι, ὅτι τῇ ἐξῆς ἀπαλλαγῆσιν, οἱ δὲ λοιποὶ τῶ δικαίῳ κειτνείῳ ὑποκεισονται. γίνεσθαι τισὶς, καὶ διήγησα ἡ Θεὸς τὴν πρόνοιαν. τῇ δὲ ἑξῆς καθίσας κειτὴς ἐπὶ τῷ βήματος, τὰς πάντας ἡμᾶς ἀνέκεινε, καὶ ἐπιγνῆς τὰ πάλαι πεπραγμένα, τὰς γυναῖκας ἐζητήσε, αἵτινες πρῆσαν ἐτοιμασθεῖσαι, πάντας κατηγόρων χρωμένων τοῖς δικαίοις αὐτῶν, ὁ δὲ ἄρχων τὰς ἀναγτίδας ἀπέλυσε, λέγω δὴ, τὴν ἀγροικὸν, καὶ τὴν νομιωθέντα μοιχόν. τὰς μὲντοι γυναῖκας ἠκῆζετο, ἐπιγνῶναι θέλων μή τινα ἐτέρα πράξει συνισόρησαν. Καὶ ἀρέθη ἡ μία τὴν ἐμπρησμόν ποιήσασα, καὶ μὴνιν ἔσθοντος τὴν μοιχὸν αὐτῆς, ἐν οἷς ἡ ἀρχὴ πορθεμένης φθύνοντά τινα ἀρόντες ἔμωρησεν ἐγγύτερον, συνέλαβον ὡς αἷτιον, ὅς τις ἦν μετ' ἡμῶν. ὃν ἀνακείνας ὁ κειτὴς, ὤρεν ὡς εἰρηῶ, καὶ ἀπέλυσεν ὡς ἀνάγτιον. Ἡ δὲ θάτερα τὴν μοιχαλίδων ἐν τῇ αὐτῇ κώμῃ ἔσθον, ἐνθα ἐτύγχανον οἱ πρὸς συνισορήσεως κατεχόμενοι, ὁμολόγησε τὴν ἡρωμένην ἐπίδεσιν. ὁ σφαγὴς γὰρ, φησὶν, ἐν τῷ οἴκῳ αὐτῆς κατήχθη, ἀγῆος ἀνὴρ, καὶ ἔκοιταζομένη. ἀρὼν εἰς τὴν δύο ἀδελφῶν τὴν χήρας, αἵτε δὴ ἐραστῆς, πατάξας ἀνείλεν αὐτὸν, καὶ ἐπὶ τῷ ἀμφοδῶ ἐρρίψε. Καὶ ἡρωμένης συνδρομῆς, φησὶν, οἱ δύο ἄνδρες κατεδίωκόν τινα ἥρπαικὸτα αὐτῶν χίμαρον, ὅς θρασυάμενοι οἱ πρὸς ἔχοντες, φθύνειν ἐνόμισαν, καὶ συλλαβόμενοι αὐτὸς, ὡς αἷτις παρέπεμψαν. Ἐφῆ δὲ ὁ ἄρχων, καὶ τί αὐτοῖς ὄνομα, καὶ γένος τίνος, καὶ οἰοί εἰσι; Καὶ ἀκριβοσάμενος τὰ κατ' αὐτὸς, ἐπέγνων τὸ σαφές, καὶ τὰς ἀναγτίδας ἠλυθέρωσε. Πέντε δὲ ἦσαν ἔτι, ὁ γεωργός, καὶ ὁ νομιωθεὶς μοιχός, καὶ οἱ τρεῖς οἱ ἔχαιοι. Τὰς δὲ δύο ἀδελφὰς, καὶ τὰς σὺν αὐτῶν ἀληθείας γυναῖκας, θηροβορὰν ἐκέλευσε ἡγεῖσθαι. Κελεύει δὲ καὶ ἐμὲ εἰς μέσον ἀχθῆναι, εἰ καὶ ἡξένεσεν αὐτὸν καὶ ἡ ὁμοιότης. Ὅμως ἐπύθετο τὴν ὑποθέσεως πρὸς τὴν τάξεως, καὶ ἀνακείναι με πρὸς τὴν πᾶς γέγονε ἰα καὶ τὰ πρὸς βατα.

τα. εἶπον δὲ τὴν ἀλήθειαν, ὡς γέγονε. καὶ ἐπιγινώσκοντες με-
 τὰ τὴν φωνὴν καὶ τὸ ὄνομα, τὴν ποιμνίαν εἰς ἀπόδει-
 ξιν τῆς ἀληθείας κελύουσας μαριχθῆναι, ἀπολύει με-
 τὰ ἐγκλήματος μὴ ἡμέρας ἐβδομηκόντα μικρῶν ἐλάλ-
 τον. ἢ ὅτι ἐπίγνωσις ἦν ἐν συνοικησέως τῆς ἐμῆς γονέων
 τοῖς θρέψασιν τὸν ἀνδρα ἔξω τῆς πόλεως. καὶ γὰρ ὅτι
 χροῖσες τινὰς τὴν οἰκονομίαν πρὸς αὐτὸν ἠσπασάμεθα.
 Ἐπειτα κατ' ἐκείνῳ τὴν νύκτα, ὅρῳ τὸν ἀνδρα λέ-
 γοντά μοι. Ὑπόμενον εἰς τὸ πόνον σε, καὶ μετα-
 νόησον πρὸς τὴν ἀδικίαν, πεισθεὶς ὅτι ἔστι τις ὁ πᾶ-
 πάντα ἐφορῶν ὀφθαλμός. καὶ ἀπειλησάμενός μοι
 βαρέως ἀνεχώρησεν. ὃν ἄχρι τῆς νῦν οὐ τεθέαμαι.

Γενόμενος ὁ ἀναγώνιος ὑπέσχετο, καὶ πολλὰ
 δακρύσας ὅσα οἶδα εἰς τὸ Θεὸν ἐπληροφόρησα. διὸ
 δὴ πάντων ἀπὸ μοι τὰς δὺχὰς συναγωνίσασθαι, ὅτι
 τὸ τραῦμά ἐστιν ἀνίατον. Οὐκ ὀφρυδάμαί ἐπὶ ταῖς
 ὀράσεσιν, ἀλλὰ κατατρύχομαι ἐπὶ τοῖς ἀσεβέσι λο-
 γισμοῖς. Ὡς φησὶ καὶ τῷ Φαραὼ ἄγγελος, πρὸς τὸν
 μελλόντων εἰσηγόμενος, ἀλλ' οὐκ ἀπαλλάσσει τὴν
 ἀπόφασιν ἢ θεωρητείαν. Δέγχετο καὶ ὁ Χειρὸς τοῖς
 θεωρητεύσασιν εἰς τὸ ὄνομα αὐτοῦ, ὅσα οἶδα ὑμᾶς,
 ἐργάται τῆς ἀνομίας. Οἶδα ὅτι ἀληθῆς ἐώρακα,
 καὶ πείρα παρέλαβον. ἀλλ' οὐδυνᾶται ἡ ὑπερβάλλουσα
 τῆς Θεᾶς λαιμοδεία. ὁ γὰρ λέγων αὐτόματα πάντα,
 ἀνυπαρξίαν ἠγείτα Θεότητος. Ἐλογισάμην, καὶ οὐ
 ψεύδομαι. μετεμελήθην, ὅτι οὐκ ἐπίσταμαι εἰς ἴδι-
 λασάμην. Ἐκήρυξα πρὸς Θεᾶς, ἀλλ' ἀγνοῶ εἰ θεωρο-
 ἐδέξατο τὰ πρὸς ἐμὴν. Ἐγραψα πρὸς θεωροίας,
 ἀλλ' οὐ γινώσκω εἰ ὁ Θεὸς ἀπεδέξατο. Εἶδον οἴκους,
 καὶ ἐνόησα τὸ οἰκονόμον. Εἶδον τὸ κόσμον, καὶ σιωπῶ-
 κα τὴν ὑπόνοιαν. Εἶδον ναῶν δίχα κυβερνήτη βαπτί-
 ζομένῳ. εἶδον τὰς τῶν ἀνθρώπων πράξεις μηδὲν
 φραγέσας ἀντὶ Θεᾶς τῆς κυβερνήτου αὐτῆς. Εἶδον
 πόλιν καὶ πολιτείαν ἀσφόδρον εἰς σύστασιν, καὶ συν-
 ἦκα ὅτι τῇ Θεᾶς ἀσφάξει τὰ πάντα σωθήσεται.
 Ἐκ τῆς ποιμνίας τὸ ποιμνιον, καὶ ὁ Θεὸς τὸ αὐξάνει
 ἐπὶ τῇ γῆς τὰ σύμπαντα. Ἐκ τῆς κωρυφῆς, ὅτι οἱ τῶν
 ἀκανθῶν διαίρεσις, καὶ ὁ Θεὸς τοῖς ἐπὶ γῆς ἢ
 φρόνησις εἰς σύστασιν καὶ σύνεσιν. Ἐκ τῆς βασιλείας ἢ κα-
 τάστασις τῆς ἐραυωτικῆς πάγματος, καὶ ἐκ Θεᾶς τῶν
 πάντων ἢ εὐλαϊκῆς διατύπωσης. Οὐδὲν ἐπὶ γῆς
 ἀκέφαλον, ὅτι πάντων ἀρχὴ ἐστὶν ὁ Θεός. Οἱ ποτα-
 μοὶ ἀπὸ τῶν πηγῶν, καὶ οἱ νόμοι ἀπὸ τῆς θείας σοφίας.
 Ἡ γῆ φέρει καρπὸς, ἀλλ' εἰ μὴ βρέξῃ ὁ Θεὸς ὕδρα, οὐ
 δύναται. Ἡ ἡμέρα φωτὸς ἔσται, ἀλλὰ χροῖσται τῇ ἡλίῳ
 εἰς τελείωσιν. Οὕτω καὶ τὰ καλὰ γίνονται δι' ἀν-
 θρώπων, ἀλλὰ διὰ τῆς Θεᾶς τελειούνται. Ὁ ἥλιος
 ἔχει τὸ φῶς, ἀλλὰ δέεται τῇ ὕδατι εἰς τὴν οἰ-
 κίαν

A fet. Cui dum ego id quod vere gestum erat, re-
 tulissem, meque ex voce & nomine ille cogno-
 visset, (familiaritas enim meis intercesserat
 parentibus cum iis, qui ipsum extra urbem edu-
 caverant, & aliquandiu una cum ipso habitavi-
 mus,) quaestione de pastore habita, eoque fla-
 gris excepto, ac veritate comperta, post dies
 plus minus septuaginta, ab accusatione & cri-
 mine objecto me absolvit & liberavit. Nocte
 deinde sequenti in somnis conspexi virum mi-
 hi dicentem: Revertere ad locum tuum, & de
 iniquitate tua age poenitentiam, certoque scias
 unum esse oculum cuncta perlustrantem. Et
 graviter ille mihi comminatus, recessit: quem
 ad hunc usque diem non amplius vidi.

Anxius igitur, & multis lacrymis per-
 fusus inde abii, ignorans utrum Deo satis-
 fecerim. Quapropter omnium me precibus
 adjuvari deosco: nam vulnus mihi accidit
 incurabile. Visionibus ego non efferor, sed
 C impiis cogitationibus meis divexor & angor.
 Apparuit & Pharaoni Angelus futura prae-
 nunciatus; sed mentem atque sententiam *Exod. 19.*
 ejus, prophetia non mutavit. Dicit & Chri-
 stus illis, qui in nomine suo prophetaverant:
Non novi vos, operarii iniquitatis. Scio me *Luc. 13.*
 vera vidisse, & re ipsa expertus sum: sed ex-
 cruciat me supra modum ingens mea in
 Deum injuria. Nam qui dicit omnia casu
 fortuitoque fieri, is Divinitatem e medio
 tollit. Istud cogitavi, non inficior. Resipui:
 sed an Deum mihi placaverim, nescio. De
 ipso praedicavi; sed utrum verba mea ipsi gra-
 ta fuerint atque accepta, me latet. De Pro-
 videntia scripsi; sed an id Deo placuerit, i-
 gnoro. Domos vidi, & oeconomum adesse
 cognovi. Mundum intuitus sum, & provi-
 dentiam intellexi. Navem absque guberna-
 tore submergi aspexi: & inanes hominum
 labores sine Dei gubernatione esse animad-
 verti. Civitates & respublicas diversas bene
 constitutas vidi: & Dei ordinatione atque
 praescripto cuncta consistere cognovi. Ex pa-
 store grex viget: & ex Deo cuncta quae super
 terram sunt, crescunt & coalescunt. Per agri-
 colam inter triticum & spinas discernitur: & a
 Deo omnis quae in terris est prudentia & in-
 telligentia procedit. A rege militaris exercitus
 dependet ordo: & a Deo vera cunctarum rerum
 constitutio atque dispositio. Nihil in ter-
 ra absque capite & origine, quoniam cun-
 ctarum rerum principium est Deus. Flumina
 ex fontibus scaturiunt: & a divina sapientia
 leges. Fructus producit terra, si tamen ex
 coelo ipsa fuerit irrigata: adeo ex seipso fieri
 nihil potest. Dies lucis copiam suggerit;
 sed tamen sole indiget ad sui perfectionem.
 Sic & bona ab hominibus efficiuntur, sed
 per Deum perficiuntur. Sol lumen continet,

at coelo, in quo requiescat, opus habet: similiter & Deo pii ac sancti homines indigent, a quo reparentur. Neque lumen sine igne, neque tenebrae absque caligine. Mutuo enim cuncta auxilio indigent. Hoc illius ope indiget: solus autem Deus nullius indiget. Nihil sua sponte in rerum natura existit: quoniam se ipsum facere nemo potest. Nam si quis seipsum faceret, is esset, priusquam fieret; & quo pacto postea talis factus esset? Nam quod existit, antequam fiat, non indiget, ut id fiat, quod jam erat. Et quomodo alieno opus habet adminiculo, ad illius, quod jam existebat, constitutionem? Solus igitur Deus non factus. Sibi quippe repugnat, ut aliquid sponte & a seipso fiat. Neque ignorat Deus se factum non esse; neque, ut nos, principium infantiae habuit. Non est ignarus substantiae atque essentiae suae: neque enim eam quisquam ipsi concessit. Novit id quod est, omnemque humanam cogitationem excedit. Non invidet, sed parcit nobis. Neque enim audire valemus naturam aut principium rei non factae, quia nec dici quidem potest. Rei principio carentis principium intelligere nequimus, cum neque tantam intelligendi facultatem habeamus. Terrena Deus ex monte Sina locutus est; & infinita populi contabuit multitudo: quid igitur si coelestia loquatur, agemus? e terra locutus est; & homines infiniti contabuerunt: quid ergo faciemus, si nos e coelo alloquatur? Rogavit populus, ne Dei vocem audiret: & Deus illi quod petebat, concessit. Moyses Deum, ut cum populo permaneret, oravit: & mortui sunt multi, quia ad divinam naturam appropinquare non poterant. Ostendit igitur Deus fieri propter iustitiam suam, ut hominibus iustis appropinquet: sicut contra, immedicabilis fit plaga iniustis. Parcit itaque nobis, & subducit se, ut vivamus: sic quoque arcana tegit, quae capere nequimus. Accessit ad Aaron, & quod filios ipsius comperiret reos, interemit eos. Accessit ad populum, & multos peccatores occidit. Si igitur divina nobis dixerit, & non crediderimus, omnes nos interficiet. Ideo autem ea nobis non dicit, quia praevidet nos credituros non esse. Recte igitur agit, prospiciens & consulens nobis, ne moriamur. Non tantam nobis intelligentiam praebet, ne liberae voluntatis propositum extinguat. Non majores vires nobis tribuit, ne naturam obruat. Benignitatem non exhaurit, ne a dignitate superetur. Non facit homines Angelos, ne suam potestatem confundat: neque Angelos efficit Cherubim, ne suum opificium pervertat. Tantum autem cuique tribuit, quantum creata quaelibet natura capere

Exod. 20.

Num. 3.26.

A κείαν ἀνάπαισιν. καὶ οἱ ὁσεβεῖς χηρῶσιν ὁμοίως τῷ Θεῷ εἰς τὴν ἀποκατάστασιν. Οὔτε φῶς ἑκ τῶς πυρὸς, ἔτε σκοτὸς γνόφῃς χεῖς. ἀλλήλων γὰρ δέοντα τὰ σύμπαντα. Τῷ γὰρ ἐκείνῃ χηρῶσιν. εἰς δὲ ἐξὶν ἀνενδεής, ὁ Θεός. Οὐδὲν αὐτόματον ἐν τῇ γνέσῃ πάντων ὄντων. ἐπεὶ δὲ ἑαυτὸν ποιήσας τις ἔδύναται. ὁ ποιῶν ἑαυτὸν, πρὸ τῷ ποιήσας, ἦν. καὶ πῶς ὑπερον ἐγένετο; ὁ γὰρ ὢν πρὸ τῷ γνέσθαι, οὐκ ἐδέετο γνέσθαι ὅπως ἦν. καὶ πῶς ἐπιδέετο ἄλλῃ εἰς σύστασιν ἐκείνῃ, ὅπως ἦν. μόνος τοιγάρ ἐν ὁ Θεός ἀγέννητος. τὸ γὰρ αὐτόματον ἑαυτῷ μάχεται. Οὐκ ἀγνοῶν ὁ Θεός, ὅτι ἐστὶν ἀγέννητος, ἐπεὶ δὲ ἔχ, ὥς ἡμεῖς, ἀρχὴν ἔχει νηπιότητος. Οὐκ ἐν ἀπειρίᾳ ἐστὶ τῆς ὁσίας τῆς ἑαυτοῦ. ἔ γὰρ τις αὐτῷ αὐτῷ πρὸς ἐχώρησεν. Οἶδεν ὁ ὅτι, καὶ φάτι γὰρ πᾶσαν ἐννοίαν ἀνθρώπων. ἔ φθονῶν, ἀλλὰ φειδόμενος. Οὐ γὰρ χωρῶμεν ἀκῆσαι ἀθρηνῆτε φύσιν ἢ ἀρχὴν, ὅτι καὶ φρασθῆναι ἀμήχανον. Οὐκ ἐφικνέμεθα νοῆσαι ἀνάρχῃ ἀρχὴν. ἔτε γὰρ ἔχομεν ποσῶτί τι συνέσει. Ἀπὸ τῷ Σινᾷ τὰ ἐπίγῃα ὁ Θεός ἐλάλησε, καὶ μυριάδες ἐτάκησαν. τί οὖν ποιήσομεν, εἰ ἂν λαλήσῃ τὰ ἐπερᾶνια; Ἀπὸ γῆς ἐλάλησε, καὶ μυριάδες ἐτάκησαν. τί οὖν ποιήσομεν, εἰ ἂν ἔξ ἔρανθαι ὁμομιλήσῃ; Ἡξίωσεν ὁ λαὸς μὴ ἀκῆσαι φωνῆς Θεῷ, καὶ ὁ Θεός ἀπεδέξατο. Μωϋσῆς πρὸς ἐκάλεσε συμμαρτυρεῖν τῷ Θεῷ τῷ λαῷ, καὶ πολλοὶ ἀπέστησκον, ἐγγίζον μὴ φέροντες τῇ Θεῷ φύσιν. Ἐδεδίκεν οὖν, ὅτι ὁ Θεός ἐγγίζων ἀνθρώποις, διὰ τὸ δίκαιον αὐτῷ γίνεται αὐτοῖς, πληγὴ ἀνίατος ἀδικῶσι. Φειδόμενος ὁ ἡμῶν, ἡποχωρεῖ ἵνα ζήσωμεν, ἔτι καὶ ἀπορρήτα ἔ λέγει, ἵνα μὴ διαφωνήσωμεν. Ἡγγισε τῷ Ἀαρὼν, καὶ ὁρῶν τὰς ὑψὲς αὐτῷ ὑπαγίτας, ἀνείλεν αὐτὸς. Ἡγγισε τῷ λαῷ, καὶ πολλὰς ἀπώλεσεν ἀμαρτόντας. Εἰ ἂν οὖν εἶπῃ τὰ θεῖα καὶ ἔ πιστεύσωμεν, ἀναρῶν πάντας ἡμᾶς. διὰ τὸ τῷτο ἔ λέγει, ἐπεὶ δὲ προεῖδε μὴ πιστεύειν ἡμᾶς. Καλῶς οὖν ποιεῖ προνοῶν, ἵνα μὴ ἀποθάνωμεν. ἔ δίδωσι ποσῶτί τι συνέσει, ἵνα μὴ οὐδέσῃ τῷ προαίρεσιν. ἔτε παρέχει πλείονα δύναμιν, ἵνα μὴ κρύψῃ τὴν φύσιν. ἔ γεννοῖ τὴν χηρῶτητα, ἵνα μὴ ἡποτῆς τῆς ἀξίας ἡττηθῇ. ἔ ποιεῖ τὰς ἀνθρώπων Ἀγγέλους, ἵνα μὴ συγχέῃ αὐτῷ τὴν δύναμιν. ἔτε τὰς Ἀγγέλους ποιεῖ Χερυβὶμ, ἵνα μὴ ἀνατρέψῃ αὐτῷ τὴν δημιουργίαν. Ἐποίησε ὁ, ὅσον ἐπιδέχεται γεννητὴ φύσις. Ἐταξέ

Ξε τὰς φύσεις, καὶ εὗρεν αὐτὰς ἐλέες χρηζέ-
 σας ὡς ἄτε δὴ τρεπλῆς· οἶδε ὅτι πλείονι τῇ
 χάριτι ὑφίστανται· τῇ γὰρ φύσι ἐπεμέτρησε
 τὴν εὐσίαν τὴν ἑαυτῷ, ἵνα ἴσως· τὸ ὅ πλεόν
 ἐπαμύνατο φειδόμενος· πρὸς τὴν δύναμιν ἔτα-
 ξε καὶ τὴν σύνεσιν, ἵνα μὴ ὑψηφάνιας αὐτοῖς
 γένηται ἄτιος· ὥπερ παῖδας οἱ ἐπαλείφοντες
 εἰς κακὸν, αὐτοὶ μᾶλλον γίνονται οἱ ἄτιοι· ἔδω-
 κεν ὅπως ἐχώρην, καὶ σωέγνω ὁ μὴ ἐχώρην· B
 ὁ δὲ γὰρ ἀπατεῖ πλεῖον τῆς δυνάμεως· μὴ
 πίνω κατηγορεῖτε τῆς δυνάμεως αὐτῷ ὡς ἄν-
 δρωποι· ὅτι ὁκ ἐποίησε χωρῆσαι τὴν φύσιν
 τὰ μὴ δυνάμει· ἔχ ὁ δημιουργὸς γὰρ ἄ-
 τιος· ἀλλ' ἡ γένεσις· Ἐχ τὴν τέχνῃ ὁ χρυ-
 σουργός, ἀλλὰ πλεόν τι ἐπιποιήσας αὐτῷ ἔ-
 θέλει, ἐπεὶ δὴ ὁκ ἐπιδέχεται· καὶ ὁ Θεὸς δυ-
 νάμει, παύεται· ὅτι ὁ χωρὶν αὐτὸν ὁκ ἔστι· C
 ὁ δὲ ὑλὴν πλεῖον τι ἔχ χρυσοῦ ἔχουσαν· καὶ ὁ
 τεχνίτης ἐτοιμος τὸ οἰκεῖον χαλεπὸν ἐπιβαλεῖν·
 ὁ δὲ γὰρ πλεῖονα νοσὶν ἔχ τῆς ὑλῆς ἔχ χρυσοῦ,
 ἀφ' ἑαυτῷ ὑποβάλλει ὑλὴν ἡμέτερον εἰς τὸ ὅμοιον· καὶ
 ὁ Θεὸς νοήσας πάντα τὰ θαύματα, ἔγνω καθ'
 ἑαυτῷ τὴν φύσιν ἔχ ὑλὴν μὴ δυνάσασθαι· Ἐν
 τοῖς θνητοῖς ὑπερέβαλε τῷ πλεόντι· ἀγέννητον ὃ
 θνητὸν ἔχ, ἔτε ὀνερόσων, ἔτε εὖρον, ἔτε
 ἐποίησεν· εἰ ἔδειξεν ὁκ ἔθνη ἀγέννητον, D
 κατηγορεῖ τῆς ιδίας φύσεως ὅτι καὶ αὐτὴ γέγονε,
 καὶ ἄλλ' ἐποίησε χρυσαμένους, ἔ μὴ ὃ ὁκ τῆς
 σοφίας αὐτῷ πρὸς γὰρ· ἐκ ἔστιν ἂν ἐπίληπτος ὁ
 Θεὸς τὸ οἰκείας δυνάμεως ὡς ἄνθρωποι· μείζονα
 γὰρ δυνάμει ὃν τῷ θνητῷ, ὡς ὀνεχόρου
 ἐπαραμυτεύσατο· Οἶδα ἐμπόρους πολλὰς ὅτι
 καὶ ὑπὲρ ἃ ἔχουσι, δυνάμει· ὃν τοῖς ἔσι γὰρ
 πάντα δοκιμάσιν· εἰ δὲ μὴ ὃν τοῖς ἔσιν, ὀ-
 χερὰς ἐμποροῦνται· Καὶ ὁ Θεὸς εἰ μὴ τὰ ὄν-
 τα ὀκόλως ἐποίησεν, ὀκότως νομίζετε, οἱ θέ-
 λοντες ἐπιλαμβάνεσθαι, ὅτι πλεῖον ἔθνη δύνανται·
 Θέλετε ἰδεῖν ὀκολίαν ἄφαντον; τὰς ἔραντας καὶ
 τὰ ὃν αὐτοῖς λόγῳ ἐποίησε· δι' ὃν σωίστησι
 μᾶλλον καὶ πλεόν δύνανται· ἀλλ' ὅτι ἡ θνη-
 τὴ φύσις ὁκ ἐπιδέχεται· Οἶδα τεχνίτας πλεί-
 να τὴν ὑλῆς ἐπινοήσας, καὶ πείθουσιν ὁκ τῷ
 πρὸς χερῶν ἀφ' ὀρέποντες· τὸς ὃν μᾶλλον ὁ
 Θεὸς πείσσει δύνανται πρὸς τῷ ὀρέπειαν ὃν
 τοῖς ἔσιν ἀπυτυπωσάμενος· Ὅς ὃ λόγῳ ἔρ-
 γον θεμελιωδέτερον, πρὸς τῷ ἀπείρῳ συγκρί-
 σις ἡ ἔθνη δυνάμει πείθει πρὸς τὰ γι-
 νόμενα· Ἐποίησεν οὖν τὰ πάντα πρὸς τὴν
 ἑκάστην χρείαν· ἔχ ὀπό τινος ἀνάγκης τὰς ἀφ-
 φο-

pere potuit. Naturas constituit; & ipsas, ut-
 pote mutabiles, misericordiae indigere re-
 perit: noverat quippe majori eas gratia sub-
 sistere. Naturae enim suam essentiam imper-
 titivit, ut subsisteret: sed quod est amplius,
 pro cuiusque viribus misericorditer tribuit
 intelligendi facultatem, ne superbiae illis
 occasio esset: sicut qui pueros ad malum ex-
 ercent, ipsi magis rei sunt. Quod capere
 poterant, dedit eis: & quod non poterant,
 ignovit: cum a nemine quod vires superet,
 exigit. Ne igitur, o mortales, ejus poten-
 tiam inculcaveritis, quod naturam non fece-
 rit ea capere, quae capi nequeunt: non enim
 opifex in causa est, sed ipsa creatura. Artem
 habet aurifex; sed ei non plus tribuere vult,
 quam capere possit: sic quoque Deus, quam-
 vis possit, non tamen amplius tribuit, quam
 rei cuiusquam natura patiat. Et artifex
 congruentem volens operi suo attribuere ve-
 nustatem, tantam auri materiam adhibet,
 quantam capit, & non amplius; licet mul-
 tum illi adhuc auri superfit: nullus enim opi-
 fex intelligens adesse plus materiae auri, de
 suo subijcit materiam, ut imago perficiatur.
 Et Deus cum novit omnia admiranda, no-
 vit etiam suae naturae similem materiam esse
 non posse. Maximas divitias in res creatas
 effudit. Sed quod fieri non potest, ut id fie-
 ret, neque cogitavit, neque invenit, neque
 fecit. Si rem factam efficeret infectam, suam
 naturam accusaret, quasi ipsa quoque facta
 esset, & quaecumque volens fecit, non ex
 sua sapientia produxisset. Non est compre-
 hensibilis Dei potestas, o mortales: cum
 enim majora possit in rebus creatis, egit
 quantum capaces erant. Novi mercatores
 multos posse etiam supra quam possideant.
 Nam propter illa, quae habent, in omnibus
 fides eis habetur: at non nisi iis quae possi-
 dent, facile negotiantur. Deus quoque nisi
 res, quae sunt, facile fecisset, jure existi-
 maretis qui vultis reprehendere, eum plura
 non potuisse. Vultis ineffabilem potestatis
 ejus cernere facultatem? Coelos, & quae-
 cumque in eis sunt, verbo fecit: ex qui-
 bus constat, multo majora ac plura eum pos-
 se: sed natura procreata amplius non capit.
 Novi artifices plura quam materia ferat, ex-
 cogitare, & ex iis, quae promte & expedite
 elaborant, suae artis praestantiam declarare.
 Quanto ergo magis credere oportet, Deum
 in rebus a se creatis tantum decorem atque
 pulchritudinem exprimere posse. Quanto
 autem verbis praestantiora sunt opera: tanto
 citra ullam comparisonem rebus procreatis
 divina praecellit virtus atque potentia. Fecit
 igitur cuncta ad uniuscuiusque necessitatem.
 Non tamen ulla ipse coactus necessitate tot

differentias invenit ac fecit. Qui enim naturas fecit, eum constat & differentias naturarum constituisse: quoniam de primis experimentum dedit in secundis. Non necessitas causa tantæ pulchritudinis exstitit: alioquin opus alterius esset, & non ipsius Dei. Necessitas enim liberam excludit voluntatem: sed cuncta quæ voluit, fecit in cœlis & in terra, sicut scriptura testatur. Si inordinatarum confusio Dei laudem celebrat; non sane malum causa boni est, neque ad pietatem adducit. Si malum prius exstitisset, bonum utique fieri non permisisset: alias bonum ipsius fuisset. Si materia adversus Deum constitisset; magnus est error putare rem inanimatam posse pugnare. Quod si materia animam confusionis actionem habuisse dicatur; perabsurdum esset arbitrari animam actionis esse motum: cum nihil eorum, quæ quisquam nostrum facit, anima sit. Quod si dicas materiæ efficacitatem ex quodam intus coëxistente ortam esse; valde sane stultum est existimare in materia, quæ semper in mutatione versatur, aliquid inesse perpetuum. Quomodo enim æternum esse potest, quod est mutabile? nihil igitur erat quando non erat: nihil semper erat, nisi solus Deus: & propterea illo indigent omnia. Ipse enim suapte voluntate fecit illa, non autem aliqua coactus necessitate. Et singula fecit, sicut voluit. Propriam autem habet voluntatem, quæ nulli necessitati subiecta est: atque ideo non sunt illi coæterna quæ fecit. Nam si voluntas ipsius conjuncta necessitati esset, coæterna quoque forent ei, quæ ab ipso sunt facta: & operatio voluntati congrueret. At operatio ipsius non fuit necessitati subiecta: alioquin coæterna illi fuissent, quæ sunt ab ipso facta: & sic passionis fuissent expertia, ut voluntas ejus, & majestas veneratione atque adoratione dignissima. Ideo non ex necessitate sibi adorationem constituit: nam alias, ut adoraretur, ea quæ fecit, sibi coæterna fecisset. Neque enim ex eo quid patitur, quod non adoretur ab Ethnicis. Neque adorationum diversitate commovetur. Neque quod imperfecte a Judæis adoretur, indignatur. Neque propter hæreses, quod sibi ex parte dumtaxat adoratio exhibeatur, perturbatur. In omnibus enim absque perturbatione idem ipse permanet, qui erat ante quasque res creatas, & ad hunc usque diem, & deinceps in æternum. Cunctarum rerum causa est bonitas ipsius: & naturæ terminus justitia ejus: sapientia autem ipsius varietate rerum demonstratur. Dedit igitur nobis mortalibus quod capere possumus, ut dixi, habita ratione virium nostrarum. Et quoniam prævidit, nihil eorum quæ fecit, ipsum capere posse,

Psal. 134

A φορὰς δ' ὁρόμενος. Οἱ τὰς φύσεις ποιήσας ἐλέγχῃ ὅτι καὶ τὰς ἀφ' ὧν αὐτὸς ἐκτίσεν· ἐπεὶ δὲ ἔδωκε παῖραν ἐν τοῖς δουτέροις πρὸς τῶν πρώτων. ὅσα ἀναγκάσῃ ἢ αἰτία τῆς ποσότητος καλλονῆς· ἐπεὶ ἀρεθίσεται τὸ ἔργον ἐτέρῃς ἔχῃ τῷ Θεῷ· ἢ ἀνάγκη γὰρ ἐκκλείει τὴν ἀρεθίσιν· ἀλλ' ὅσα ἡθέλησεν ἐποίησεν ἐν ἐρανοῖς καὶ ἐπὶ γῆς, καθὼς εἶπεν ἡ γραφή. Ἡ ἀταξία τῶν ὄντων Θεῷ ἔπαμνον ποιεῖ· ἐκὲν τὸ κακὸν, ὅ καλὸν αἰτιον, καὶ γίνεται πρὸς κομμῆ τῇ ἀσεβείᾳ; Ἀλλ' εἰ πρῶτον ἦν τὸ κακὸν, ὅσα εἶα θύεσθαι τὸ ἀγαθόν, ἐπεὶ καὶ αὐτὸ ἦν ἀγαθόν· εἰ ἡ ὕλη ἠπάτησε κατὰ Θεῷ, πολλὴ ἡ πλάνη τὸ οἶεσθαι τὴν ἀψυχὸν δύνασθαι μάχεσθαι· εἰ εἶχεν ἡ ὕλη ψυχῇ τῆς ἀταξίας τὴν ἐνέργειαν, πολλὴ ἀφροσύνη δοκεῖν ψυχῇ πράξεως κίνησιν· ὁ δὲ εἰς τὸ ἡμῶν ὁ ποιεῖ ψυχὴν ὅτι. Νὰ φησιν· ἡ ἐνέργεια τῆς ὕλης ἐκ ἑνὸς σωμαίνοντος ἐγένετο· πολλὴ ἡ δυνάμει, ἐν τῇ αἰετῇ μειώτῃ καὶ τρεπτῇ ὕλη νομίζεν εἶναι τὸ αἰδίον. Καὶ πῶς αἰδίον τὸ τρεπτόν; Οὐδὲν τίνυν ἦν ὅτε ἐκ ἦν· ὁ δὲ αἰετῇ ἦν, εἰ μὴ μόνος ὁ Θεός· ἀλλ' τὸ καὶ τὰ πάντα αὐτῷ δέεται. Αὐτὸς γὰρ ἐποίησεν αὐτὰ δελήσας, ἐκ ὧν ἀνάγκης· καὶ ἔκαστον ἐποίησεν, καθὼς ἡθέλησεν· εἶχε ὁ οἰκῆτον δέλημα, ἐκ τῶν ἀνάγκη, καὶ ἐ συναΐδια αὐτὰ ἐποίησεν· εἰ γὰρ ἀνάγκη εἶχε τὸ δέλειν, ἦσαν ἄρα συναΐδια τὰ θνητὰ καὶ τὸ ἐνεργεῖν εἶχε κατὰ τὸ δέλειν· Οὐ γὰρ ἐπὶ ἀνάγκη ἦν αὐτῷ ἡ ἐνέργεια, ἐπεὶ ἦν συναΐδια τὰ θνητὰ· καὶ τὴν ἀπάθειαν εἶχεν, ὡς τὸ δέλημα, καὶ τὸ εἶναι πρὸς κομμῆτον· Διὰ τὸ ὅσα ἀνάγκης ἐποίησεν αὐτῷ τὴν πρὸς κομμῆσιν, ἵνα ἀλλ' τὸ πρὸς κομμῆσιν ποιήσῃ συναΐδια τὰ θνητὰ· ὅτε γὰρ πάσαι μὴ πρὸς κομμῆσιν ὑφ' ἐμῶν, ὅτε πρὸς τὰς ἀφ' ὧν αὐτὸς τὸ πρὸς κομμῆσιν συνδιατίθεται. Οὐτε ἐν Ἰσραήλ ἀγανακτεῖ ἀτελὲς πρὸς κομμῆσιν, ὅτε ἐν ἀρέσει συνταράσσεται, ἐκ μέρους αὐτῷ τὴν πρὸς κομμῆσιν ποιημένης. Ἐν πάσαι γὰρ ἀπαθείς διέρχεται, ὁ αὐτὸς ὢν, ὁ καὶ πρὸς τῶν θνητῶν ἀπάντων, καὶ ἕως σήμερον, καὶ εἰς τὸ ἐφεξῆς τὸ ἀπέραντον. Ἡ χηρὸς αὐτῷ αἰτία πάντων ἐστὶ· καὶ ἡ δικαιοσύνη αὐτῷ ὅρος φύσεως· καὶ ἡ σοφία αὐτῷ ἐν ταῖς ἀφ' ὧν δέκνυται. Δίδωσιν οὖν, ὁ χωρῶν οἱ ἄνθρωποι, ὡς ἐφ' ἡμῶν, φειδόμενος ἡμῶν τῆς δυνάμεως· Καὶ ἐπὶ τὴν προῖδεν ὅτι ὁ δὲ αὐτὸν ἐν γεννητοῖς χωρῶν δύναται, προήγαγε τὸν Υἱόν

ὃν ἀνάγκῃς ἐκ τῆς οὐσίας αὐτοῦ, καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ
 ἅγιον, ἢ ἐκ τίνος ἀνάγκης, ἢ ὅτι αἰτία τινί,
 ἢ ὡς ἐπομένον, χρηματίζοντες τὸν λόγον, ἵνα τὸ
 πλήρωμα δεχθῇ τῆς Θεότητος αὐτοῦ. ὅτι φυ-
 σικῶς αὐτὸν ἐγέννησεν ὡς τῆς οὐσίας αὐτοῦ. Πᾶσα ὅ-
 φύσις ἀνάγκης καὶ αἰτίας ἀπήλλακται. καὶ μάλιστα
 ὅτι τῷ θελήματι τῆς φύσεως ἐκέρασε, καὶ πᾶ ἀμφο-
 τερα πρὸς τὴν ἀγαθότητα συνέβηεν. Ἡ μὲν γὰρ
 ἀγαθότης τὸ πλήρωμα ἐδείκνυεν, ὅτι ἐγέννησε τὸ
 χωρῆντα αὐτῷ οὐσιωδῶς. ἢ ὅτι φύσις, τὸ ἀξίωμα,
 ὅτι ἢ ἀνάξιος ὁ χωρῶν, ὡς Υἱὸς, ὡς ἀγέννητος.
 ὅτι ὁ θελῶν τὴν ἀνάγκην ἐξέλεσεν, ὅτι ἢ ἀνά-
 γονεν, ἀλλ' ἵνα αἰεὶ τελεσθῇ τὸ μυστήριον τῆς αἰδιό-
 τητος, καὶ ἵνα μὴ ἐπομένῳ ὑπὲρ ἀνάγκην γεννηθῶν
 ὁ θελῶν τὴν φυσικῆς γενήσεως ὡς Υἱὸς ὡς Θεός. Τὸ
 ὅτι ἅγιον Πνεῦμα μὴ γεννηθῆναι πρὸ τῆς οὐσίας
 τῆς Πατρὸς, ἢ ὡς ἡμιτελές, ἢ ὡς ἐπιμιγνύμε-
 νον γὰρ ποτε μὲν Πατὴρ ὅτι, ποτε ὅτι Υἱὸς, ἀλλὰ
 Πνεῦμα ἅγιον, ὅτι πλήρωμα ἔχων τῆς ἀγαθότητος,
 καὶ πρὸς τὴν εἰς μαρτυρίαν τῆς Θεότητος. ὅτι ἢ
 πάθει, ἢ χρόνῳ, ἢ ὅπως, ἢ αἰτία τινί ὁ Πα-
 τὴρ τὸν Υἱὸν ἐγέννησεν. ἀλλὰ φύσις ἀνάγκης ἐλθ-
 οῦσα, ὡς σωτὴρ ἀπὸ τῆς ὑποστάσεως αὐτοῦ ὁ
 Πνεῦμα ὁ ἅγιον. ὅτι θελήσαντα τὸν Πατέρα καὶ
 ἄλλον κοινωνόν πρὸς τὴν εἰς ὅσον ἔτεκεν. ἀλλὰ Πνεῦ-
 μα ἅγιον ὡς τῆς οὐσίας αὐτοῦ συνεγέννησεν. ἢ πρὸς
 Υἱὸν τὸ Πνεῦμα πρὸς τὴν γενέσθαι, ἵνα μὴ ἐπομένῳ ὑπὲρ
 ἀνάγκην τὸ θελῶν. Οὐδὲ ἐφοβήθη τὸ πρὸς αὐ-
 τὸν τὸν ἀνθρώπων ἐν ἡρώδῃ, ὅτι πρὸς ἀπαθείας
 ὡς ἐγέννησεν, ἔχων ἀποδείξιν τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον,
 ὅτι μὴ γεννησας κατ' αὐτὸν πρὸς τὴν γενέσθαι, ἢ πρὸς
 γενήσας Υἱὸν κατ' αὐτὸν ἀπαθείας ἐγέννησεν. Οὐ-
 γὰρ ἐμειώθη πρὸς τὴν ἀγίαν Πνύματος πρὸς τὴν
 ἡμῶν, ἵνα μὴ καὶ ἐμπαθῇ τὸ τῆς Υἱὸς γενέσθαι πρὸς
 λάβωμ. Τὸ ὅτι εἰπεῖν ἡμῶν μετὰ τῆς Υἱὸς ὁ
 Πνεῦμα τὸ ἅγιον, ἢ χρόνῳ ἐστὶ σημαντικόν, ἀλλὰ
 πρὸς τὴν εἰς. Πνύματος γὰρ καὶ Λόγῳ εἰς ὁ
 χρόνος. Ἐν λόγῳ καὶ ἡμεῖς τὸ Πνεῦμα πρὸς τὴν
 ἡμῶν. Οὐτε οὖν ὁ Πατὴρ πρὸς τὴν χρόνῳ γενέσθαι
 πρὸς τὴν Λόγον. ἢ ὡς χρόνῳ, ἢ πρὸς τὴν
 Λόγον, τὸ ἅγιον Πνεῦμα πρὸς τὴν γενέσθαι. Διότι καὶ
 σωαίδιος ἢ Θεότης ἐστὶ τῆς ἀγίας Τριάδος. ὡς
 Πατὴρ καὶ Υἱὸς καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, τρία
 ὄντα πρὸς τὴν εἰς, μίας ὅτι οὐσίας ὑπάρχοντα.
 Διότι καὶ εἰς Θεός ἐστιν ἢ ἀγία καὶ ὁμοούσιος Τρι-
 άς. Καὶ ὅτι λόγος ἐν πνύματι, λέγει πρὸς
 ἡμῶν ὁ Δαυὶδ, ὅτι πνύματι ἐστὶν ἐν τῷ σώματι
 ἡμῶν, ἢ πρὸς τὴν σωτὴρ ὁμοίαν λέγων ὅτι Θεότης,
 ἀλλὰ πρὸς τὴν πρὸς τὴν εἰς ἀποδείξιν τὸ πρὸς τὴν
 εἰρη-

A produxit Filium sine principio ex substantia
 sua, & Spiritum sanctum; non ex necessitate,
 vel causa aliqua, sicut diximus, cum de Ver-
 bo ageremus, ut divinitatis ipsius plenitudo
 demonstraretur: quia naturaliter ipsum ex sua
 substantia genuit. Omnis autem natura a ne-
 cessitate & causa est aliena ac libera: & ma-
 xime quia voluntati naturam admiscuit, &
 utramque bonitati conjunxit. Nam bonitas
 plenitudinem ostendit: quia genuit, a quo
 essentialiter caperetur. Natura vero dignita-
 tem: quia non indignus, qui capit, utpote
 Filius, tamquam non factus. At voluntas
 necessitatem exterminavit: quia non propter
 aliquid est genitus: sed ut semper perfectum
 esset æternitatis mysterium, & ut non asse-
 ramus voluntate necessitati subiecta naturali-
 ter genitum esse Dei Filium. Cæterum Spi-
 ritus sanctus non genitus est, sed processit ex
 substantia Patris, non imperfectus, neque
 promiscuus. Non enim modo Pater est, modo
 Filius: sed Spiritus sanctus plenitudinem ha-
 bens bonitatis, & in testimonium divinitatis
 procedens. Quia non ulla perturbatione, aut
 tempore, aut modo, aut alia quacumque
 causa, Pater Filium genuit: sed natura ab
 omni necessitate libera, quam per suam con-
 stituit hypostasim Spiritus sanctus: quoniam
 alium Pater consortem volens, non quem
 genuit, producere, Spiritum sanctum ex sub-
 stantia sua constituit: non ante Filium pro-
 duxit Spiritum sanctum, ne dicamus neces-
 sitati voluntatem ejus subiectam esse. Neque
 hominum de se ipso formidavit dubitationem:
 quomodo nimirum cum impassibilis sit, ge-
 nuit, habens demonstrationem Spiritum san-
 ctum: quoniam non generans, secundum sei-
 psum produxit: sic & Filium generans, se-
 cundum seipsum sine passione genuit. Neque
 enim imminutus est procedente Spiritu sancto,
 ut & passibilem Filii generationem non arbi-
 tremur. Quod porro post Filium Spiritum
 sanctum dicimus: id non temporis, sed per-
 sonæ est significativum: Spiritus enim & Ver-
 bi unum est tempus. In pronunciando verbo
 nos quoque spiritum producimus. Pater er-
 go neque tempore indiguit in productione
 Verbi; neque ullo temporis intervallo post
 Verbum produxit Spiritum sanctum. Qua-
 propter sanctissimæ Trinitati est Divinitas.
 Pater, & Filius, & Spiritus sanctus, tres qui-
 dem sunt personæ, sed unius substantiæ. Quam-
 obrem & unus Deus est sancta & consubstan-
 tialis Trinitas. Et quod sit verbum in spiri-
 tu, affirmat de nobis David: quia spiritus
 est in ore nostro: non quod similem dicere
 velit in divinitate compositionem, sed ut si-
 militudine atque exemplo quæ ante dicta
 sunt, demonstrantur & intelligantur. Quan-
 tum

Psal. 32. 118.

tum ergo capimus, tantum de Deo intelligimus: & quantum ferre possumus, tantum ab ipso accipimus. Plenitudinem igitur cognitionis ejus nemo habet, nisi Filius & Spiritus sanctus. Nam si plus audiverimus, non credemus: & si plus acceperimus, extollemur & superbiemus. Merito igitur plura neque dicit, neque præbet. Ideo autem jam dicta recensui, ut & in ipsa cognitionis ejus distributione divinam ejus providentiam ostenderem. Ait enim & ipse Christus: *si terrena dixi vobis, & non creditis; quomodo si coelestia vobis dixerō, credetis?* Ego vero ita sermonem converto, & dico: si coelestia audire nequimus; quo pacto quæ ad divinam pertinent naturam audientes, percipiemus atque credemus? Quod si Judæi temporaria transgredientes præcepta, morte sunt multati; quanto magis qui non observant quæ de Deo audiverunt, peribunt? Et utinam hæc mors esset illorum similis. Verum ista, ut puto, horrida animæ mors est. Quin & Apostolus testatur, inquit: Quanto magis deteriora merebitur supplicia, qui spreverit Filium Dei?

Intelligite, fratres, hæc omnia, quæ ante dicta sunt, propter me ipsum a me conscripta esse: siquidem vereor, ne deteriore illa morte afficiar. De cognitione quippe disserui, ut me in Dei cognitione deliquisse commonstrarem. *Et potentes*, inquit quidam in Sapientia, *potenter tormenta patientur*. Cognitionis est virtus divinæ gratiæ. Et ego cum nossem Christum, in cogitationibus de fortuna & casu occupatus sum. Metuo igitur, ne mea poenitentia, sicut illa Esau, repudietur. Novi, quod in malitia remanserit, Esau fuisse rejectum. At vereor, ne mea poenitentia delicto similis judicetur. Audivi infinitam esse divinitatis magnitudinem: & istud me terret, ne & ego ab illa rejiciar. Audistis immensam divinæ potentiae multitudinem? Ideo enim illuc usque ego dicendo progressus sum, ut quibus constrictus sim miseriis, intelligatis. Audistis divinæ sapientiæ pelagus? Cur igitur pro me fontes lacrymarum apud Deum effundere differtis? Audistis infinitam divinæ justitiæ vim? Cur ergo vestra pietatis viscera pro me non demonstratis? Scio Deum, multorum qui poenitentiam egerunt, misertum esse, iisque ignovisse: sed major illorum pars per ignorantiam peccaverat. Scio eum multis veniam concessisse: sed multos apud ipsum intercessores habebant. Quæ de Core & Dathan scripta sunt lego, & exhorresco: quoniam propter Moysen Deus punivit illos. Quæ Mariæ sorori Moysis acciderunt, considero ac refero: propter verbum enim solum, quod in eum protulerat, tota lepra est infecta. Si tanta propter sanctum hominem

A εἰρημῶν. Ὅσον οὖν χωρῶν, νοῦν πᾶσι Θεῶν. καὶ ὅσον διδάμεθα, λαμβάνομεν πρὸ αὐτῶν. Οὐδεὶς ἔχει τὸ πλῆρωμα τῆς γνώσεως αὐτῶν, εἰ μὴ ὁ Υἱὸς καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον. Ἐὰν γὰρ πλεον ἀκῶν, ἢ πιστεύωμεν. Ἐὰν ὅτι καὶ πλεον λάβωμεν, ὑποφωτισθόμεθα. Εἰκότως οὖν, ἔτε λέγει ἔτε δίδωσι. Διὰ τὸ τῷ πᾶσι προεξηγήματα διηλθόν, ἵνα δείξω καὶ ἐν τῇ δόξῃ τῆς γνώσεως αὐτῶν τὴν Θεῶν ἐξουσίαν. Λέγει γὰρ καὶ αὐτὸς ὁ Χειρὸς. Εἰ τὰ ἐπὶ γὰρ εἶπον ὑμῖν καὶ ἢ πιστεύετε, τί ἔὰν εἶπω ὑμῖν τὰ ἐπερᾶνια; Ἐγὼ ὅτι ἐπαυθάνω τῷ λόγῳ, καὶ φημι. εἰ τὰ ἐπερᾶνια ἀκῶν ἢ διδάμεθα, τὰ πᾶσι τῆς θεῶν φύσεως ἀκῶντες τί πιστεύομεθα; Εἰ οἱ Ἰσραῆλ ἐπὶ προσκλήροις ἐν πολλῇ σφαλόμενοι ἀπέστησκον, πόσῳ μάλλον οἱ μὴ τηρῶντες ἀῖνον πᾶσι Θεῶν ἀπολῶνται. καὶ εἶδε ὁ θάνατος ἕως οὐρανόθεν ὡς ἀπληθύνει. ἀλλ', ὡς οἶμαι, ἕως οὐρανόθεν τῆς ψυχῆς ὁ φεικνύμενος θάνατος. Μαρτυρεῖ ὁ Ἀπόστολος. πόσῳ χειρόν ἐστιν ἀθετήσαι τὸ Υἱὸν τοῦ Θεοῦ;

Νοήσατε, ἀδελφοί, ὅτι πάντα τὰ προεξηγήματα, ἐξαίρετα δι' ἐμαυτὸν, ἀρά τι βεβλήμενος λυπῶμαι μὴ ὑπὸ τῷ χειρόνῳ γένωμαι θάνατον. Περὶ γὰρ γνώσεως διηλθόν, ἵνα δείξω ὅτι ἐν γνώσῃ ἡμῶν. εἴπε τις ἐν σοφίᾳ, ὅτι διδάται διδάταις ἐπαυθάνονται. Ἡ γνώσις, διδάταις ἐστὶ θεῶν χάριτος. καὶ γὰρ γινέται τὸ Χειρὸν, μὴ τὸ γινώσκιν γέγονα ἐν τοῖς πᾶσι αὐτομάτως λογισμοῖς. Δέδια οὖν, μὴ ἢ μετάνοιά μου ἀποβλήτος γένηται, καὶ τὸ Ἡσαῖ. Ἐπίσταμαι ὅτι ἐπιμῶν τῇ κακίᾳ ὁ Ἡσαῖ ἀπεβλήθη. ἀλλὰ φοβῶμαι μὴ ἢ μετάνοις ἀπληθύνω ὁμοίως κείνῳ. Ἡ ἐκείνη μέγεθος Θεότητος, καὶ τῷ τὸ με φοβεῖ μὴ τοσαύτῳ με ἢ μεγέθους αὐτῶν ἐπαυθάνω ἀποβολήν. Ἡ ἐκείνη ἀπειρον πλῆθος διδάμεως; εἰς τῷ τὸ γὰρ διηλθόν, ἵνα γινώτε τὰ συνέχοντά με. Ἡ ἐκείνη σοφίας πᾶσι; καὶ ἀλλὰ τί ἀναμῶντες πᾶσι ἐμὲ πηγάς δακρύων ἐκχέειν πρὸς αὐτόν; Ἡ ἐκείνη δικαιοσύνης ἀπειρον ὑποτάσσιν; καὶ ἵνα τί τὰ ἀλλότῃ ὑμῶν πᾶσι ἐμοῦ ἢ προβάλλωμε. Οἶδα ὅτι πολλὰς ἠλέησε μετανοήσας, ἀλλὰ τὰς πλείονας ἐν ἀγνοίᾳ ὑπάρχοντας. Οἶδα ὅτι πολλὰς συνεχώρησεν, ἀλλὰ πολλὰς ἔχουσι προεξώτας πρὸ αὐτῶν. Ἀναγινώσκω τὰ καὶ τὸ Κορὲ καὶ Δαθὰν, καὶ λυόμαι. καὶ λυόμαι ἀλλὰ Μωϋσῆν πᾶσι αὐτῶν ἐτιμωρήσατο. Διέρχομαι τὰ καὶ τὸ Μαριαμ καὶ ἀδελφὸν αὐτῶν, ὅτι δι' ἓνα λόγον, ὃν εἶπε πρὸς αὐτόν, ἐλεῶν ὅτι σύμπασα. Εἰ δὲ ἀνδρῶν ἅγιον

Joan. 3:

Deuter. 17.

Hebr. 10.

Sap. 6.

Num. 12. 16.

ἄγιον πᾶν τὴν ἐκδίκησιν, πόση τις ἐρῶνα γένηται ἂν Θεὸν ἀγώνιον; Ὁ Καὶν ἀνελὼν τὸν ἀδελφόν, ἐπὶ τοσούτον κολάζεται, τί ἄρα ποιήσουσιν οἱ Θεῶν προσκρούσαντες; Πολλὴ γέγονεν ἐπὶ τῷ κατακλυσμῷ ἡ ἀπόφασις, καὶ δειλιά, μὴ τῆς ἐκείνων μερίδος γένωμαι. Περὶ οἰκοδομῆς πύργου μὴ δυναμὴς τελεοθῆναι, ὁ Θεὸς ἠγανάκτησε· πᾶσι τῆς οἰκίας τί ποιήσῃ κατὰ κρίσεως. Συνέλθετέ μοι ἀδελφοὶ ἀγαπώμενοι ἄφρονι, ἵνα καὶ ὑμῖν, ὅν οἱς ἕκαστος συνέχευε, συνέλθωσιν οἱ ἄγιοι. Ὁ γὰρ λέγων αὐτόματα πάντα ἐγώ, ἀνυπαρξίαν ἠγείνω Θεότητος. Ἐλογισάμην ἑστώς, ὅτι ἡ δόξα μου μετεμελήθην, ὅτι οὐκ ἐπίσταμαι εἰς ἱλασάμην. Ἀξιά καὶ τὰς ἀγίας, ἀλλὰ τάχα ἔσονται προσδέχονταί. Ἡκούσα γὰρ τοῦ Ἱεζεκιήλ λέγοντος, ὅτι ἔτε Νῶε, ἔτε Ἰωβ, ἔτε Δαυὶδ ἀνύσκειν ἀγαπώμενοι. Παρακαλῶ τὰς φοβήσας ἅπαντας, ἀλλὰ δέδια μὴ κατὰ τὰς ἐν Ἰσραὴλ ἀσεβεῖς ἀποβληθῶ. Λέγει γὰρ πρὸς τὸν Ἱερεμίαν ὁ Θεός· μὴ φοβούμαι πᾶσι τῶν λαῶν τὰς τέρας. Τί ἐν; ἐν ξενίοις ἱλάσομαι Κύριον; ἀλλὰ φοβέμαι μὴ εἴπῃ καὶ μοι ὡς τοῖς Φαρισαίοις, ἐπεὶ εἵνεκα τῆς ἰδίας χρείας δέομαι. Ἐὰν νηστεύσω, τάχα λέγει μοι, ὅτι ἐν ταύτῃ τῇ νηστείᾳ ἱλεεξάμην. Ἐὰν ἐλεήσω πένητας, τάχα ἐρεῖ πρὸς με, ἔλαβον ὃ ἀμαρτωλῶς μὴ λιπανάτω τὴν κεφαλὴν μου. Ἐὰν τὰς ἱερεῖς αὐτῶν ἀποδέξωμαι, ἴσως ἐρεῖ καὶ μοι, ὅτι τὰς νασαράδας μου οἶνον ποτίσας, ἀποβλητός ἐσσι. Ἀλλ' αὐτῶν προσοίσω δῶρα; ἢ μὴ φόβος με ἔχει μὴ καὶ μοι εἴπῃ, ἐὰν προσαναγνῆς σεμίδαλιν, μέταγον θυμίαμα, βδέλυγμα μοι ἐστίν. Ἀλλὰ καὶ ἐκκλησίᾳς προσεδρεῦσαι δειλιά· μὴ καὶ με ἐκτέμῃ λέγων, πατεῖν τὴν αὐλήν μου ἔσονται ὁδοί. Πάντοθεν γὰρ συνέχομαι, ἀδελφοὶ, καὶ πρὸς τὸν ἐμαυτῷ συνείδῃ ἐπιστρέφω. Ἐὰν πάλιν ἀσεβήσω, οἱ μοι. Ἐὰν ἀξιώσω ἀναδῶς, φοβέμαι μὴ γνώσῃ με ἐκτελείη. Οἶδα ὅτι καὶ ὁ Ναβουχοδονόσορ μετανοήσας ἐδέχθη, ὅτι ἀπελογίσαστο πᾶσι αὐτῶν καὶ ἡ ἀγνοία καὶ ἡ δυνατεία, ἐγὼ δὲ ἐν ἐκατέρωθεν συνέχομαι. Ἡμῶν ἡδὴ μεταχὼν τὸ χάρκτος, ἡμῶν πᾶσι Χειρὸς τῶν πατέρων προπαύσθαι. οἱ καὶ σάρκα γεννήσαντές με, τὸ φόβον τοῦ Κυρίου ἐνεδέτην. Ἐδεύρου τὰς γείτονας ἐν ἀσεβείᾳ· ἡκούον πολλὰς ὑπὲρ Χειρὸς παθόντας. Οἱ πατέρες οἱ ἐμοὶ ὁμολόγησαν ἐπὶ τῷ δικαστῇ· μαρτύρων συγγενῆς εἰμι· οὐκ ἔχω ἀπολογία συνερωμένην ὑπὲρ. Ἐὰν εἴπω τὸ κατὰ σάρκα γένος κοινόν, οὐδὲν διενεχθήσομαι ὡς ὁ μακάριος Ἰωβ ἐμνημόνευσεν. Οἱ πρόγονοί

A minem exarsit ultio; quanta scrutatio fiet atque discussio propter Deum æternum? Si Cain, quod fratrem occiderit, tanto tem-
pore tormentis afficitur; quid igitur de illis futurum est, qui Deum offenderint? Magnam in diluvio homines subiere sententiam: & valde vereor, ne portionis illorum reddar particeps. De edificio turris, quæ non potuit perfici, indignatus est Deus: & de mea subversione quidnam facturus est? Concurrite, fratres, & veniam mihi deposcenti impetrate, ut & vobis sancti, si quibus detenti estis peccatis, succurrant. Qui enim affirmat, casu fortuitoque cuncta accidere, is Divinitatem negat existere. Ita ego arbitratus sum, non mentior. Poenitentiam egi; sed an Deum mihi placaverim, ignoro. Etiam sanctos imploro: sed an eorum pro me preces suscipiantur, dubito. Audivi enim Ezechielem dicentem: Neque Noë, neque Job, neque
C Daniele, si oraverint, impetraturos. Interpello cunctos Prophetas: at ne instar impiorum illorum Israëlitarum rejiciar, metuo. Ait enim ad Hieremiam Deus: noli orare pro populo isto. Quid igitur? Donis ne, ac muneribus placabo Dominum? sed vereor, ne & mihi idem quod Phariseis dicat, me propriæ utilitatis causa rogare. Si jejunavero, forte mihi dicet: hoc jejunium non elegi. Si pauperum misertus fuero fortasse ad me dicet: oleum peccatoris non impinguet caput meum. Si sacerdotes ejus suscepero; forsitan etiam mihi dicet: quia Nazaræis meis vinum propinasti, detestabilis eris. Num dona ipsi offeram? sed metuo, ne & mihi dicat: si obtuleris similaginem, inane thymiam, invisum est mihi. Quin & in ecclesiis affidere vereor, ne me inde quoque excindat atque expellat: aulam, inquit, meam calcare ne audeatis. Undique igitur, fratres, angustiis premor: & ad meam ipsius conscientiam revertor. Si impie rursus egero, vix mihi. Si impudentem atque arrogantem me gesserō; ne caligine me opprimat, vereor. Scio & Nabuchodonosor post actam poenitentiam susceptum esse: sed eum defendit atque excusavit tum ignoratio, tum potentia; utraque autem hac ego excusatione careo. Eram jam gratiæ particeps factus: eram de Christo a patribus antea edoctus. Qui me secundum carnem genuerant, timorem Domini tradiderunt mihi. Conspeixeram vicinos pietatis studiosos. Audieram multos varia pro Christo perpeffos. Patres mei in judicio Christum confessi fuerant. Martyribus sanguine sum conjunctus. Non habeo defensionem ullam, quæ mihi patrocinari possit. Si commune carnis genus dixerō, nihil iis, quos beatus Job commemoravit, præstabo. Majores mei

Gen. 4.
Genes. 6. 7.
Gen. 11.
Ezech. 14.
Hierem. 7.
Matth. 6.
Isai. 58.
Psalm. 140.
Amos. 2.
Daniel. 4.

peregrini erant, ex collata pecunia victitantes. Avi mei secundis rebus utentes in vita, agricolæ erant: & parentes mei, cum in his versarentur, & in urbe, humili conditione erant ac genere. Qua igitur jactantia me Nabuchodonosori similem esse putabo? quæve rerum copia atque affluentia? numquid vires giganteas habeo? numquid naturam pulchritudine gaudentem? Nollem hic commemorare quæ in pueritia gesserim, ut ne me abominandum vobis proponam. Quoniam cum adhuc juvenis essem, in professione fui: verumtamen paucis illis annis contumeliosus fui, & percussor, atque seditiosus; & cum vicinis contentiosus ac invidus, in advenas & peregrinos inhumanus, in amicos durus, in pauperes acerbus: ob res viles ac leves occurrentes pugnax, & insipiens: improbis cogitationibus indulgens, & lasciviæ quoque præter tempus incitamenti vacans. At de his omnibus scio me veniam consecutum esse in Tribunali. Quid vero de iis, quæ postea gessi, quæque post veritatis cognitionem admisi? Ideo auxilio vestro valde indigeo. Succurrite mihi, o amici, & me vel quasi mortuum deflete, vel tamquam adhuc viventem, sed seminortuum commiseramini. In me, veluti super captivum, vestram misericordiam effundite, mihi que tamquam putridis vulneribus scatenti auxilium præbete: nam plenus cicatricibus ac plagis sum. Ipsos ego Judæos supero: quippe quibus non erat locus ad alligandum; mihi autem & anima ipsa corrupta est. Illi a capite usque ad pedes miseriis compressi erant; at mihi etiam viscera ad unum usque computruerunt. Illi assentatorum errore seducti sunt: me autem nemo seduxit. A me ipso contumeliam adversus Deum cogitavi: & solum Diabolum, qui mentem meam excœcavit, socium habeo. Vereor, viri fratres, ne sicut illi, ita & mihi adsit impoenitentia. Unam hanc excusationem habeo, quod tentationem ille mihi suggererit. Sed neque Adamo hæc profuit excusatio: ille nimirum suggestit, & ego morem gessi: neque Eva sententiam effugit: cui & Esau obnoxius, se inexcusabilem reddidit. Ut discamus Diabolum sibi socios habere similes, quos Paulus vasa iræ dixit, qui sunt ex parte ejus. Timeo, ne & me ex ipsis unum Deus esse ordinaverit. Illos ob contemptum in passiones tradidit ignominia: vereor itaque, ne in me quoque talem ipse ferat sententiam. Quin & nunc adhuc multum in sordidis versor cogitationibus, in invidia, in malevolentia, in iracundia, in amore proprio, in gula, in malitia, in odio paupertatis, & in egentium impropriis atque conviciis. Et cum ipse nihil sim, me tamen aliquid esse reputo. Cumque tot ego malis sim obnoxius, sanctitatis tamen gloriam aucupor. Cum tot sim distri-

Gen. 3.

Gen. 27.

Rom. 9.

Rom. 1.

Α με ἀλῆτα ἔξ ἐράνης διατρεφόμενοι. Οἱ πάπποι, θυμοιρήσαντες ἐν βίῳ, γεωργοὶ γεγόνασιν. Οἱ πατέρες ἐν τέτοις ὄντες, καὶ πρὸς πολιτείαν ὀυτελῇ ἤγον ἢ συγγένειαν. Ἐν ποίῳ οὖν φρυάγματι ἐμαυτὸν ὅμοιον τῷ Ναβουχοδονόσορ ἠγήσομαι; ἐν ποίῳ πολυτελείᾳ; ὅμ' ἰχὺν ἔχον καὶ τὰς γίγαντας; ὅμ' αὖ φύσιν κάλῃ χαίρουν; ὃ δέλω λέγειν τὰ ἐν παιδίῳ μοι πεπραγμένα, ἵνα μὴ βδελυκτὸν ὑμῖν ἐμαυτὸν ὡς ἐκείνῳ. Εἴ τι νέος ὢν ἐν τῇ ἐπαγγελίᾳ γέγονα. πλὴν ἐν τοῖς βραχέουσιν ἔτεσιν ἐκείνοις, λοῖδορος, πλήκτης, συγκρήτης ὑπῆρχον, καὶ μάχιμος ἐπὶ γείτοσι καὶ φθονερός, ἐπὶ ξένοις ἀπάνθρωπος, ἐπὶ φίλοις σκληρὸς, ἐπὶ πτωχοῖς τραχὺς, ἐπὶ πτωχερήσειν ὀυτελεῖ μάχιμος, ἄφρων, κακῶς ἐπινοίας ἐνβροχόμενος, καὶ ἐν πορνείᾳ ὡς τὸ καὶ κινήσεως. Ἀλλὰ ὡς τῶν πάντων, οἶδά μοι γεγενῆσθαι ἄφεσιν ἐπὶ τῷ βήματος. Τί πρὸς τὰ μὲν ταῦτα, μὲν τὸ λαβεῖν ἢ ἐπίγνωσιν τῆς ἀληθείας; διὸ χεῖρ' ὀφείδω τῇ συμμαχίας ὑμῶν. Συνέλθετέ μοι, ὡς φίλοι, καὶ ἢ ὡς νεκρὸν πενήθησατε, ἢ ὡς ζῶντα καὶ ἡμιθανῆ οἰκτερήσατε. Ἐκχεάτε ἐπ' ἐμὲ τὸ ἔλεος ὑμῶν, ὡς ἀχμάλωτον, καὶ ὡς τραυματίαν σεσηπότα, ἢ ὡς ἀδὴν ὡς ἐκείνῳ, πλήρης ὡς εἰμι μωλόπων. Ὑποβάλλω τὰς ἰσθμίδας. ἐκείνοις ὅν ἦν τόπος εἰς καταδέσμευς, ἐμὲ δὲ καὶ ἡ ψυχὴ διεφθάρη. ἐκείνοι ἀπὸ κεφαλῆς ἕως ποδῶν συνεῖχοντο πόνοις, ἐμὲ δὲ καὶ τὰ ἐντὸς ὑφ' ἐν ἐσάπῃ. ἐκείνοι ἐν πλάνῃ κολληδόντων πῆλχθη, ἐμὲ δὲ ὁ σῶς ἐπλάνησεν. ἀπ' ἐμαυτοῦ ἐλογισάμην ἢ καὶ Θεὸν λοιδόρειν, μόνον τὸν Διάβολον ἔχω κοινωνόν, ὅστις με τὸν νῦν ἀπετύφλωσε. Φοβέμαι, ἄνδρες ἀδελφοί, μὴ κατ' αὐτὸν ὑπάρξῃ μοι τὸ ἀμετανόητον. Μίαν ταύτην ἔχω ἀπολογίαν, ὅτι αὐτὸς μοι ὑπέσχετο. ὅμ' ὁσὲν τῷ Ἀδὰμ ὠφέλησεν ἀπολογισμῶν τούτων. Ἐκείνος ὑπέβαλε, πείθομαι. ὅμ' ὁσὲν ἔξέφυγον ἢ Εὐὰ ἢ ἀποφασιν. Περὶ τῆς ἀποφάσεως ὅτι ὁ Ἡσαὺ εἰς τὸ ἀναπολόγητον κατέστη. ἵνα μάθωμεν ὅτι ἔχει ὁμοίους ὁ Διάβολος, ὅσους εἶπεν ὁ Παῦλος ἐκείνῳ σκάνη ὀργῆς, τὸ ἐκείνῳ μερίδος εἰσὶ. δειλὸς μὴ καὶ ἐν ἑνὶ ὅμ' αὐτῷ ἔταξεν ἐκείνῳ ὁ Θεός. ἐκείνους ἀφ' ἡ καταφρόνησιν εἰς πάσῃ ἀτιμίας πῆδωκε. δεὸς οὖν μὴ καὶ μοι τοιαύτῳ ἀποφασιν ἔξενέγκω. Εἴ τι ὅ καὶ νῦν πολλὸς εἰμι ἐν ῥυπαροῖς λογισμοῖς, ἐν φθόνῳ, ἐν κακοδελείᾳ, ἐν πρῶξυσμοῖς, ἐν φιλαυτίᾳ, ἐν γαστριμαργίᾳ, ἐν κακότητι, ἐν μισοπῶχίᾳ, ἐν ὀνειδισμοῖς πονητῶν. μηδὲν ὢν αὐτὸς, εἰναι τι ἐμαυτὸν λογίζομαι, ἐν τέτοις ἔξεταξόμενος, ἀγιότητος ἐπισπῶμαι δούξαν. ἐν ἀμαρ-

ἀμαρτίας ἀγρεύων, ὡς δίκαιος θέλω νομίζεσθαι. Ὑβριστής, ἐπὶ τοῖς ὑβρίσταις ἀχθόμενος. ῥυπαρὸν τε ἐν ἡμῶν, καὶ τῶν πόρνων ἀποφάνομαι. κείνων ἱὸς κλέπτης, ἀδικῶς τὰς πένητας. δικαστήριον ἐγὼ παρὰ τοῖς λοιδοροῖς, ἄτιμος ὡς αὐτός. φαρδύς προέχομαι, ὅλος ὡς ἀκάθαρτος. ἐπὶ ἐκκλησίᾳ παρὼς ἵσταμαι, μηδὲ τελουτάος ὑπάρχων. Τιμὴν ἀπαγνῶσκω, ὡς ἀχρῶν. ἀσπασμὸς εἰσπρατήριον, ὀφείλων ἐμπιέσθαι. ὁρῶ μοναχὸς, ἔσεμνύνομαι. κοσμικὸς βλέπω, ἔαλαζονδύομαι. γυναιξὶν ὀφθῆναι θέλω χαίρειν, ἔπλεστοις βίσεβός. ξένοις ὠφρυωμένος, καὶ οἰκείοις συνόνοισι, καὶ φρόνιμος. συγγενέσιν ἐπίδοξος, καὶ φρονίμοις τελειότερος. παρὰ τοῖς βίσεβός ὡς σοφώτερος γίνομαι. ἀφρόνων δ', ὡς κτηνῶν, καταφρονῶ. Ἐὰν ὑβριζώ, ἀμύνομαι. Ἐὰν μὴ τιμηθῶ, βδελύσσομαι. Ἐὰν καὶ δίκαιον ἀπαγνῶσκω, δικάζομαι. καὶ τὰς τ' ἀληθείαι μοι λέγοντας, ὡς ἐχθρὸς λογίζομαι. ἀναξιοπαθῶ, ἐλεγχόμενος. μὴ κολακιδεύομαι, ὀργίζομαι. ἔθέλω καμῆναι, καὶ εἰ μὴ ἵς λειτεργῇ μοι, ὀργίζομαι αὐτῷ. Οὐ θέλω συμελθεῖν, καὶ μὴ ἵς μοι ὑπηρετεῖ, κακολογῶ αὐτὸν, ὡς ὑπερήφανον. Ἐν ἀνάγκῃ τ' ἀδελφὸν ἀγνοῶ. εἰ δ' ὑγιαίνει, προξέπομαι αὐτόν. ἀσθενῆντα μισῶ, καὶ ἀσθενῶν ἐγὼ φιλεῖσθαι βέλομαι. μεζόνων πεφρονῶ, ἔσυντυχάνων ὑποκρίνομαι. ἀπὸν καταλαλῶ, καὶ πρὸν κολακιδεύω. ἔθέλω ὑμῶν σατ' ἀξιῶν. καὶ ἀνάξιος ὡς, ὑμῶς ἀπαγνῶσκω. Ἐὰν γὰρ λέγῃ περὶ τῶν ἐν ἀγνοίᾳ λογισμῶν, περὶ τῶν νόμων καὶ Προφητῶν, περὶ τῶν Εὐαγγελίων, ὅσα ἐπιλαμβάνωμαι, καὶ τῶν Ἀποστόλων, περὶ τῶν ἐν ἐκκλησίᾳ διδασκάλων, καὶ κηρυττόντων, καὶ λειτεργούντων, ἀναγινωσκόντων, οἰκονομούντων, ἐπισκοπούντων. τὰς καθ' ἡμέραν τῶν λογισμῶν ἐφωρῆσθαι, τὰς φροντίδας τῆς μεγαλοσύνης, τὰς ἐν ταῖς βίχαις ὀλιγωρίας, τὰς ἐν τῇ καταλαλίᾳ βίονίας. Ὅπως ἂν τις μυθολογῇ, τέρπομαι. αἰνδίζομαι δ' ὅτι περὶ ἐγκρατείας λέγονται. πῶς ἀνατρέπομαι, ἂν τις ἀναγινώσκῃ Θεῶν Γραφῶν. τὰς δ' ἐν ζητήσεσι καὶ μάχαις διηγεμένους ἴδομαι. τὰς ἐπιπλάσεις κολακείας, ἵνα μὴ ἐν ταῖς βίχαις ἐγείρωμαι. τὰς εἰς ἐκκλησίαν βαρύνουσας ὁδούς. τὰς ἵς ἐπίτηδες βραδύτητας. τὰς ἐν ταῖς συνάξεσι φλυαρίας. τὰς τῶν τραπέζων ἐπιμελείας. τὰς ἐν αὐτοῖς τοῖς ἀγίοις καταλαλίαις. τὰς περὶ τὰς βίχας ῥαθυμίας. τὰς ἐπὶ γήματος ψαλμωδίας. τὰς ἐπιτετηδευμένας ἀπαντήσεις. τὰς ἐπικερδεῖς συναλλαγάς. ὑποκρινόμενους τῶν βίσεβόν γυναικῶν συντυχίας. τὰς συνεχεῖς κλήσεις. τὰς πάντων χρησόντων παροράσεις. τὰς ἀποσερήσεις πάντων κιν

A ctus peccatis, pro justo tamen existimari volo. Mendax sum, & mendaces reprehendo. Mente ipse sordidus, libidinosos infector. Fures redarguo, & pauperes injuria afficio. Contumeliosos accuso & condemno, cum ipse eidem obnoxius sim vitio. Splendide incedo, cum totus sim immundus. In ecclesia primum locum occupo, cum ne postremum quidem merear. Honorem appeto, ipse potius ignominia dignus. Salutationes capto, cum ab aliis sim conspuendus. Monachos adspicio, & gravem me gero. Homines seculares video, & insolentia efferor. Foeminis videri volo graciosus, divitibus pius, hospitibus gravis, domesticis cordatus ac prudens, propinquis honorabilis, & perfectus prudentibus. Inter homines pios ac religiosos ut sapientior verior. Simpliciores, veluti jumenta, despicio. Si contumelia ab aliquo afficiar, ulciscor. Si a quoquam redarguar, succenseo. Si quis juste quid a me repetat, litigo. Vera mihi dicentes, ut inimicos aestimo. Reprehensus ægre fero. Non adulantibus irascor. Laborare nolo; & si quis ministrare mihi recusaverit, in eum stomachor. Operantibus auxilium denego: & si quis suam mihi operam detrectaverit, illi veluti superbo maledico. In necessitate fratrem non agnosco: at si sanus fuerit, cunctantem urgeo. Ægrotantem odi; & si ipse ægrotavero, ab omnibus amari volo. Majores contemno, & in congressibus fictæ ac simulate ago. Absens detraho, & præsens adulator. Honorare eos qui honore digni sunt, nolo; & indignus cum sim, honores ab aliis exigo. Omitto recensere cogitationes mentis meæ de Lege, de Prophetis, de Evangelio (quibus premor atque corripior) & de Apostolis, de Ecclesiæ Doctoribus, de Prædicatoribus, de Ministris, de Lectoribus, de Dispensatoribus, & de Episcopis. Prætereo quas quotidie novas curarum cogitationes invenio, vanitatis sollicitudines, in precibus negligentiam atque desidiam, & in obrectationibus vigorem. Si quis forte narret fabulas, oblector. Si de temperantia loquatur ac continentia, contristor. Si divinam quis scripturam legat, conturbor. De quæstionibus concertantes audire, mihi jucundum est. Omitto fictas assentationes, ut ad preces non assurgam: triviales item ac minus religiosos in ecclesiam ingressus: conquistas de industria tarditates: fuitiles in congregationibus sermones: nimiam in apparandis epulis curam, in ipsis sacris locis obrectationes, in orando pigritiam, in psallendo negligentiam, in decipiendo studium, in lucrando artificium, simulata cum piis mulierculis colloquia, compellationesque crebras, indigentium contentionem, divi-

tum observantiam, in non recte ministrantes iram, promissorum immutationes; & quomodo amicorum beneficia, quæ precibus impetranda sunt, quasi debita repoposcerim. Taceo inexplebilem accipiendorum munerum aviditatem, cum alienis peccatis communicationem, inutilia consilia, spe majoris captandi lucri adulationes, dissensiones, supplicationes, vanas commemorationes, perniciosas contentiones, inutiles pugnas, & ineptas colloquutiones atque congressiones. Hæc mea est vita, fratres: ista mea sunt delicta. Si adversus tantam peccatorum multitudinem succurrere mihi potestis, merito miseremini mei. Si contra tam improbas passiones decertare valetis, opem mihi ferre contendite. Si vobis fuerint vires, quibus tantam improbarum cogitationum mearum phalangem reprimere queatis; quæso, ne me conflictantem deferatis.

Sed non oportebat, forte dicetis, ita anxie & accurate hic de cogitationibus differere. Quorsum enim de fortuna & casu sermonem instituenti, tam proluxa hic de istis oratio atque indagatio? Ex divina Scriptura de talibus demonstrationes, quas vobis producam, habeo. Offerebat sacrificia Job pro filiis suis, ne quid forte, inquit, mali cogitaverint in cordibus suis. Si diligens cogitationum non fit faciendum examen, cur vitulum unum pro peccatis cogitatione commissis offerebat? Dammati quoque fuerunt illi, qui in congregatione Core, quod male cogitaverint, combusti sunt. Quando igitur audimus illud: *Vestri autem & capilli capitis numerati sunt*. Et capilli quidem capitis sunt cogitationes; caput vero, earum mens, in qua est vis cogitandi. Ex consensu adulterium judicat Deus: & ex concupiscentia mulieris, factum ipsum metitur; & ex iracundia cædem, odiumque homicidium reputat: *Omnis enim, inquit, qui temere irascitur fratri suo, reus erit iudicio: & qui odit fratrem suum, homicida est*. Quin & beatus Paulus de cogitationum testatur exploratione, dicens: *Revelabit Dominus consilia cordium, & abscondita tenebrarum*. Rursusque, cogitationibus, inquit, *accusantibus, aut etiam defendentibus in hora illa*. Ne ergo mihi dixeritis, nihil esse cogitationes, quando assensiones earum pro factis censentur. Neque tamen quamcumque cogitationum multitudinem in unum coalescentem judicare debemus; sed cum ita cogitationi quis inhæret atque indulget, ut voluptatem ex ea percipiat. Semina in terra spargit agricola; sed non omnia coalescunt: sic & mens in voluntate seminat, quæ tamen non omnia suscipit. Eorum, quæ terra decerpfit, fructum exigit agricola: sic omnium, quæ vo-

A *luntant*. τὰς ὀργὰς τῆς μὴ καλῶς ὑπηρετούντων· τὰς ἀλλοιώσεως τῆς ἐπαγγελίας· τὰς πωροτροπομίας τῆς φιλων χάριτας ὡς ὀφειλομίας· τὰς ἀπληθείας τῆς δωροληψίας· τὰς κοινωνίας τῆς δολοτείων σφαλμάτων· τὰς εἰς ὁδὸν ἡγήσιμον ἐπιβλάσ· τὰς ἐπὶ τῷ πλείονος λήψει κολακείας· τὰς ἀφροσύνας· τὰς ἱκεσίας· τὰς ματαίας μνήμας· τὰς ὀλεθρίους φιλονεικίας· τὰς ἀχρήστους ἐνστάσεως· τὰς ἀνακολούθους σωτυχίας. Οὕτως μὲν ἐστὶν ὁ βίος, ἀδελφοί· ταῦτά ἐστι τὰ ἐλαττώμενά μιν. Εἰ δύνασθε πρὸς ποσὸν ὄχλον πρῶτάξααί, εἰκότως ποιεῖτε ἐλεῖντές με. Εἰ ἰχύετε ποσῶν κακῶν πᾶσι δέουσιν ἀνταγωνίσασθαι, καὶ μὴ πωροδῶσθε τῷ ἐπαμμύνειν, κακῶς ποιεῖτε. Εἰ πᾶρεσιν ὑμῶν δύναμις ποσῶν λογισμῶν φάλαγγα καταπραΰναι, ὑμεῖς ὅψεσθε μὴ συμμάχοντες.

C *Αὐτὸς ἴσως ἐρεῖτε μὴ δεῖν περὶ λογισμῶν ἀκρίβειαν. Καὶ πῶς, λογισαμένης περὶ αὐτομάτης, ποσαύτη γέγονε τάσις. Ἐγὼ ὑμῖν ἔκ τῆς Θείας Γραφῆς περὶ ποιῶντων πρῶτα γενεῶν ἀποδείξω. Προσέφερον Γωβὺς ὑπὲρ τῶν τέκνων αὐτοῦ, λέγων, μὴ ἂν κακὸν ἐλογίσαντο ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτῆς. Εἰ μὴ τῷ λογισμῷ ὡς ἔξετασις, ἀφ' οὗ ἐνὰ μόχον προσέφερον ὑπὲρ τῶν λογισμῶν πρῶτα πλώσεων. Ἐκείνη καὶ οἱ ἐν τῇ συναγωγῇ Κορὲ, κακῶς νοήσαντες ἐνεπρόσθηκα κακολογησάμενοι. Ὅταν ὁ ἀκρόωμεν, ὑμῶν δὲ καὶ αἱ τεύχεα τῆς κεφαλῆς πᾶσαι περικυβερτῶσαι εἰσὶ· αἱ τεύχεα τῆς κεφαλῆς οἱ λογισμοί εἰσι, καὶ ἡ κεφαλὴ αὐτῆς ἡ ἀφρόνοια, ἐν ᾗ ἔχει τὸ λογίζεσθαι. Ἐκείνη ὁ Θεὸς μοιχείαν ἐν συγκαταθέσει, ἔπειθ' ἐν ἐπιθυμίᾳ γυναικὸς, καὶ φόνον ἐν ὀργῇ, ἔπειθ' ὡς ἀνδροφονίαν. λέγει γὰρ, ὅτι πᾶς ὁ ὀργιζόμενος τῷ ἀδελφῷ αὐτοῦ εἰκὴν, ἐνοχος ἐστὶ τῇ κείσῃ, καὶ ὁ μισῶν τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ, ἀνδρωποκτόνος ἐστὶ. Μαρτυρήσῃ καὶ ὁ μακάριος Παῦλος περὶ ἐτάσεως λογισμῶν, λέγων, ὅτι ἀποκαλύψα Κύριος τὰς βελάς τῶν καρδιῶν, καὶ τὰ κρυπτά τῶν σκοτέων· καὶ πάλιν λέγει, ὅτι κατηγορεύοντων τῶν λογισμῶν, ἡ δὲ ἀπολογισμῶν ἐν τῇ ὥρᾳ ἐκείνῃ. Μὴ οὖν μοι λέγετε μηδὲν ἕξ τῶν λογισμῶν, ὅτι αἱ συγκαταθέσεις αὐτῆς ὡς πρᾶξεις κείνον. Οὐ πὼς τὸ πλῆθος τῶν λογισμῶν τὸ ἐν μιᾷ συναγείσει ὀφείλομεν νοεῖν ἔξ ἑξετάξεως, ἀλλὰ τὴν διάγνωσιν ἐν ᾗ λογισάμενος ἐκείνῃ τι ἀρεσθῆναι. Ὁ γεωργὸς σπείρει ἐν τῇ γῇ, ἀλλ' οὐ πάντα δράσεται· ἔτι καὶ ἡ ἀφρόνοια σπείρει ἐν τῇ προαρέσει, ἀλλ' οὐ πάντα πρῶτα δέχεται. Ὅσα ἐδράξατο ἐν τῇ γῇ, ἀπαυτῆται πρῶτα τῷ γεωργῷ τῇ καρπὸν· καὶ ὅσα ἡ προαρεσις πρῶτα δέξατο, ἀπαυτῆται*

ταυ τῷ Θεῷ τῷ λόγον. Εἶπε καὶ ὁ Σωτὴρ, ὅτι ὁ πατὴρ μὲ ἐστὶν ὁ γεωργός. λέγει καὶ ὁ Παῦλος, ὅτι Θεὸς γεωργιὸν ἔσται. Μὴ τοίνυν ἐμβάλητέ με εἰς ἀμελειαν, ἀλλὰ μάλλον καὶ ὑμεῖς ὑπὲρ ἐμοῦ φροντίσατε. Ἐχθρὸς καὶ ἐν ἐτέρῳ λόγῳ, ὅτι ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ κερτακὸς ἐστὶν ἐνθυμήσεων καὶ ἐννοιῶν καρδίας, καὶ χωρεῖ ἄλλοι μελεσμοὶ ψυχῆς καὶ πνεύματος. Εἰ κείναι ἐνθυμήσεως, τί μοι εἰ συμβάλετε εἰς ἀπολογίαν ὡς ὑπὸ δυνάμει. Θέλετε γινώσκειν ψυχὴν καὶ πνεῦμα; ἐκ τοῦ γεωργίας πάλιν μαθήσεσθε. Ἰσασι οἱ γεωργοὶ τὰς φύσεις τῶν γαλῶν, καὶ πρὸς τὰς χώρας καὶ τὰς ἀπορὰν καταβάλλουσι, καὶ διαγρῶσι, φρονήσας γεωργικῇ ἐκάστῃ, καὶ ἐκάστης γῆς δυνάμει. καὶ ὁ Θεὸς ἡμῶν οἶδε ἀκριβοῦς τὰς φυσικὰς λογισμὰς καὶ τὰς ποικίλους. Ἀλλὰ τὸ λέγει καὶ ὁ Ἐκκλησιαστής, τὰ πάντα ματαίωται καὶ προαίρεσις πνέματος. ἐν τῇ ματαιότητι τῇ φύσιν εἰπὼν, καὶ ἐν τῇ προαίρεσιν τῇ πνεύματι τὰ φυσικὰ πράττειν. διὸ λέγει ὅτι τὸ ματαίωτος πᾶν ἐλθόν, τὰ δὲ τὰ πράττειν εἰς κείναι ἄλλοι ὁ Θεός. Τὰς καὶ φύσιν ἀνθρώπων καὶ ὁ Ἀπόστολος ψυχικὰς ἐμάλεσε. τὰς δὲ πνεύματι φύσιν, σαρκικὰς. οἱ δὲ πνευματικοὶ εἰσιν, οἱ δὲ τῇ φύσιν εἰς τὸ πνεῦμα μεταμορφούμενοι. Οἶδε γὰρ ὁ γεωργὸς Θεὸς ἐκάστη τῇ φύσιν εἰς τὴν προαίρεσιν καὶ τὴν δυνάμει, καὶ ἀσείρει τὸν λόγον αὐτῷ, καὶ πρὸς τὴν δυνάμει ἡμῶν ἀπαρτίζει τὴν πράξιν. Ἐχθρὸς ἡμῶν τοῖς γηπύνοισι τοῖς ἐκάστη χώρα τὴν ἀπορὰν ἐπιβάλλουσι, μάλλον δὲ ὑπὲρ φύσιν αὐτὰς νικᾷ, ὑπὲρ σύγκειναι, χωρὰν μέσον ψυχῆς καὶ πνέματος, φύσεως καὶ ποικίλους. Καὶ εἰ ἐν τοῖς φυσικοῖς ἐστὶν ἀνταρξίης, οἶδε μὴ εἰσπαράττειν. μέτρον γὰρ ὥρισε τῇ φύσιν, καὶ ὅρον ἔθετο αὐτῇ πρὸς ἑαυτῶν. Εἰ δὲ ἡ προαίρεσις ἡττηθῇ τῇ φύσιν, εἰσπαράττει ὡς ἀπληστον καὶ ἀδικῶσαν τὸν ὅρον τοῦ Θεοῦ. Ναί, ἀδελφοί, αἱ συγκαταθέσεις ὡς ἔργα κείνοντα, ὅτι ἐκ προαίρεσεως ἡ ἑαυτῶν τῶν πράξεων σωθήσεται. Καὶ ὁ Κύριος εἶπε τὰς συγκαταθέσεις τῶν λογισμῶν κοινῶν τῷ ἀνθρώπῳ. οἶδε γὰρ ὅτι ψυχὴ ἐστὶν ἐνεργῶσα τῷ σώματι. Ἐχθρὸς καὶ ἐκ τῶν νόμων παραχρῆν ὑμῖν πρὸς τῶν ἑαυτῶν δείγματα, οἷον ὁ ἀκαθαρτος εἰς ἀφῆτακαθαρίαν, κοινῶν αὐτῷ, καὶ χηρὴ κατὰ κείναις καθαρῶν. Ἡ δὲ πορνεία καὶ ὁ φόβος καὶ ἡ ἀδικία ἀκαθάρτα εἰκότως εἰσιν. Εἰ δὲ οὕτω ποιῇς τὸ κακόν, καὶ ἄλλοις κοινῶν. εἰ δὲ συγκατάθῃς ἀλλὰ λογισμῶν τῇ πράξει, κοινῶν ἐν αὐτῇ τῇ ἀκαθαρσίᾳ. Ἐπεσκεψάμεθα ὅτι ὁ κοινῶν, ἄλλον κοινῶν ὅσον εἶρηται. ὁ δὲ κοινῶν, πάντα, ὅσα

A luntas admittit, Deus rationem repetit. *Pater meus*, ait Salvator, *agricola est*. Et Paulus: *Dei agricultura estis*. Ne igitur a sollicitudine me removeritis: sed contra potius etiam vos pro me solliciti sitis. Idemque alibi: *Sermo Dei*, inquit, *discretor est cogitationum atque intentionum cordis, & pertingens usque ad divisionem animæ ac spiritus*. Quod si discernit cogitationes, cur mihi velut reo in defensionem non succurritis? Cupitis animam & spiritum cognoscere? ex agricultura illud rursus intelligetis. Probe norunt agricolæ naturas agrorum, & pro cuiusque terræ conditione etiam semina jaciunt: nam sua agricolandi peritia, quid cuique magis conveniat solo, discernunt. Sic & Deus noster inter naturales cogitationes & voluntarias optime discernere novit. Propterea, *omnia vanitas*, inquit Ecclesiastes, *& libera electio spiritus*. In vanitate enim naturam constituit; & in libera electione, actiones naturæ contrarias. Ideo, *Quod vanitatis est*, inquit, *præteribit*: quæ vero quisque gesserit, *in iudicium Deus adducet*. Homines quoque secundum naturam, Apostolus animales vocat: at præter naturam agentes, carnales denominat. Nam qui spirituales sunt, etiam naturam ad spiritum accommodant atque coaptant. Novit quippe agricola Deus naturam cuiusque, & liberam voluntatem, & facultatem: verbumque suum seminat, & pro ratione virium nostrarum operis fructum repetit. Non patitur se vinci ab agricolis, qui singulos agros conferunt: imo vero supra naturam illos superat, ac supra modum animam ac spiritum, naturam & liberum arbitrium penetrat atque discernit. Et si quidem naturalibus ratio contenta sit, nihil solet exigere: modum enim naturæ definivit, ac terminum ipsi ad subsistendum constituit. At si etiam libera voluntas succumbat naturæ, atque ab ea vincatur, exigitur ab ea ratio, ut quæ non fatietur unquam, & Dei terminos violet. Ita fratres, consensus ipsi pro factis judicantur: quoniam actionum substantia in libera voluntate consistit. Ideoque Dominus, cogitationum consensibus hominem coinquinari dixit: novit enim animam esse quæ operatur in corpore. Quin & ex lege depromtis exemplis hoc ipsum comprobare vobis possum: ut si immundus aliquid tetigerit quod mundum est, hoc ipsum coinquinat, & expiatione adversus illud indiget. At fornicatio, & invidia, & iniustitia, merito sunt immunda. Siquid igitur mali agas, etiam alios coinquinas. At si animo & cogitatione malo operi consenseris, coinquinaris ab ipsa immunditia. Observasti ergo eum qui coinquinatur, non dici alios coinquinare: at qui communicat, omnino

Joan. 15.

1. Cor. 3.

Hebr. 4.

Eccles. 1.

Eccles. 12.

Matth. 15.

Num. 19.

etiam quaecumque tetigerit, ab eo coinquinari. Cerniturque hæc ipsa apud nos quoque differentia. Nam si quis fornicationem, aut scandalum admiserit, aliisve malo exemplo fuerit, multos coinquinatos reddit. Sin autem in solas inciderit cogitationes; alios quidem non coinquinat, quia non viderunt; ipse vero coinquinatur, & judicatur. Quæ igitur iudicii in utrisque est differentia? Magna profecto: nam qui opere malum exercet, omnes coinquinat quibus offendiculo fuit, & qui ipsum imitabuntur. At qui solum cogitat, de se solo rationem reddet. Quin & gentium leges similiter quoque consentientes agentisque judicant & condemnant. Consensus enim pro cooperatione reputatur & judicatur. Lex quoque in ædibus ac lapidibus aliud proponit exemplum. Si sacerdos, inquit, ingressus fuerit, & viderit lepram domus; omnia quæ in ipsa sunt, immunda erunt. Ubi per sacerdotem, mea quidem sententia, lex & cognitio intelligenda est. Siquis igitur, antequam legem cognoverit, peccator existat; pro aliis rationem non reddet, quia ignorans egit: ipse tamen turpiter contaminatus immundusque erit. Admittit porro proposita speculatio etiam aliam vim atque expositionem, quam quidem secure vobis, quantum in me est, persequi debeo: ut me multis obnoxium esse peccatis cognoscatis. Sunt aliqui nondum immundi, & tamen propter communicationem atque societatem inquinati: illi nimirum qui id quod faciunt ignorantes, alicui rei consensum adhibent: at si celeriter ab ea recesserint atque defierint, ne consensus quidem tunc rationem reddent. Etenim nec leges condemnant conscios prætereuntes, sed eos tantummodo, qui sponte ad eandem rem coeunt. Quando igitur lex, & magistra nostra, ut dico, accedens sententia, quempiam cum inique agentibus sponte versantem consentientemqueprehenderit, illum ut crimini obnoxium ac reum condemnat. Novit & Apostolus legibus ejusmodi uti: *Digni enim sunt morte*, inquit, *non solum qui mala faciunt, sed etiam qui eis consentiunt*. Huc ea spectant, quæ in orationis principio adduximus: quoniam qui malorum dumtaxat spectatores fuerant, ideo quod morte nihil dignum commiserant, fuerunt liberati: sed auctores scelerum omnes poenas dederunt. Nemo ergo vestrum me consoletur, affirmans nihil esse consensum, qui cogitationibus præstatur: at potius perspecta rei veritate, mihi condoleat, suisque precibus auxilietur. Si quidem hoc ipsum, quod loquor, non emendans vitam meam, peccatum est mihi. Ait enim Scriptura: *scienti bonum facere, & non facienti, peccatum est illi*. Et qui reprehensus non erubescit, gravi supplicio multabitur:

Levit. 14.

Rom. I.

Jacob. 4.

A ὅσα ἂν ἄφηται, ὑπὲρ αὐτῶν κοινῶνται. Αὕτη ἡ διαφορὰ καὶ πρὸς ἡμῖν ὅτιν· ἐὰν γὰρ τις πράξῃ πορνείαν, ἢ σκανδαλίζων, ἢ τύπος γινόμενος, πολλὰς ποιεῖται κοινωνίας· ἐὰν δὲ ἐν μόνοις ἐμπέσῃ τοῖς λογισμοῖς, ἄλλας μὴ ἔκοινοῖ, διότι οὐκ εἶδον· αὐτὸς κοινῶνται καὶ κείνεται. Τίς οὖν ἡ τὴν κείσεως ἐν τοῖς δυοῖν διαφορά; πολλή· ὅτι ὁ πράξας κοινωνεῖ πᾶσι τοῖς σκανδαλισθεῖσι καὶ μιμησαμένοις· ὁ δὲ λογισάμενος, περὶ ἑαυτοῦ μόνον δίδωσι τὴν ἀπολογίαν. Καὶ οἱ πρὸς Ἑλλήνων ὁμοίως τὰς συνήθους κατακείνουν καὶ τὰς πράξεις. Ἡ γὰρ συγκατάθεσις συμπράττειν ἐπίσταται. Καὶ ἐν τοῖς οἴκοις δὲ καὶ λίθοις ὁ νόμος δίδωσιν ἕτερον ὑπόδειγμα· ἐὰν εἰσέλθῃ, φησὶν, ὁ ἱερεὺς, καὶ ἐπίδοι τὴν λέπραν τῷ οἴκῳ, πάντα τὰ ἐν αὐτῷ κοινὰ ὄντι. πρὸς ἐμοὶ πόινουν ἐστὶν ὁ ἱερεὺς, ὁ νόμος καὶ ἡ γνώσις. Ἐὰν οὖν τις, περὶ τῆς γνώσεως τὸν νόμον, ἀμαρτωλὸς ἦ, ὑπὲρ ἄλλων λόγον οὐκ εἰσπράττειται, ὅτι γνώσῃ οὐκ ἐπράξε, πολλὴν ὅτι κοινὰ ὄντι, τοῖς ἀκαθαρσίας μιανθέντα ἀγχεῖς. Ἐχθρὸς δὲ καὶ ἡ προκειμένη θεωρία δευτέραν δύναμιν· ὀφείλω γὰρ ὑμῖν ἀσφαλῶς τὰ κατ' ἐμαυτὸν διελεῖν, ἵνα γνῶτε ὅτι ὑπὸ θυνός εἰμι ἀμαρτίας πολλῶν. οἱ μὴπω κοινωνούντες, κοινοὶ δὲ ὄντες ἀφ' τὴν μετρίαν· εἰσὶ κοινοὶ οἱ καὶ τῇ συγκατάθεσιν, ἀγνοοῦσιν ὁ πράττειν· ἐὰν οὖν ἀναχωρήσωσι τάχιον καὶ παύσονται, οὐδὲ περὶ τῶν συγκαταθέσεων ἀπολογῶνται. Καὶ γὰρ καὶ ὁ νόμος τὰς παλαιότητας ἔκείναι συνήθους, ἀλλὰ τὰς ἐκείσιν συνεσομένους. Οἱ τε οὖν νόμος, καὶ ὁ διδάσκαλος ἡμῶν, ὡς φημι, ἐλθόντα ἡ κείσις ὄντινα εὖρὶ σὺν τῷ πράττειν ὡς ἐθέλοντι συνόντα, ὑπὸ θυνον ποιεῖ. Οἶδε καὶ ὁ Ἀπόστολος χεῖρας τοῖς τοῖς νόμοις· ἄξιον, γὰρ φησι, θανάτου εἶσιν, ἔμνον οἱ ποιῶντες τὰ κακὰ, ἀλλὰ καὶ οἱ συνβουλοῦντες αὐτοῖς. Ἐμοὶ δὲ πρὸς τοῖς εἰρημίοις καὶ ὁ ἐλεγχος πᾶν ἐν ἀρχῇ ἔστι λόγος συμβάλλεται πρὸς ἀπόδειξιν, ὅτι τὰς συνήθους πᾶν κακῶν, ἀλλὰ δὲ μὴ πράξας θανάτου τι, ἡλθὲν ἔρωσε· πᾶσας δὲ αἰτίας ὑποσώζων πεποίηκε. Μὴ τις οὖν ὑμῶν ὡς ἐμυθεῖσθαι με μὴδὲν ἐπὶ τὸ ἐν λογισμοῖς συγκατάθεσιν, ἀλλὰ ἀκέρως δὲ σαφές, μάλλον συμπονεῖτω μοι ἐν προσβολῇ· καὶ γὰρ αὐτὸ τῷ τοῦ λέγειν με, μὴ διορθέμενον, ἀμαρτία ἐστὶ. Λέγει γὰρ ἡ Γραφή· εἰδότε λαλὸν ποιεῖν καὶ μὴ ποιῶντι, ἀμαρτία αὐτῶν ὄντι· καὶ τὸ ἐλεγχόμενον ἀναγκυντεῖν φοβεράν ἔχει τὴν κόλασιν· ὅτι εἰς θυμὸν ἀγῇ

ἀντὶ τῆς διδασκαλίας. Ἐμαυτὸν μὲν ἐλέγχω, ἀλλ' ἐπιμύω τοῖς κακοῖς, καὶ ἔτι παύομαι ἁπολογίζεσθαι. Τὸ μόνον εἰδὼς εἰς ἀπολογία συνάρεσθαι, βλέπων ἔχον ἑρῶ, ἐπιδὴ μετανοῶν, πάλιν πλῆμελός. Οὐ γνωσμεχὼς πρὸς τὴν ἀφύπναιον τῶν γινόμενων, ἀλλὰ τῇ ἐμῇ κατηγορίᾳ μετανοίας. Ἐπειδὴ ὡς δὲ λόγος εἰμι τῇ ἀμαρτίας, καὶ μὴ θέλων ποιεῖν τὸ κακόν· καὶ ὡς στρατιῶτης τῇ ἀμαρτίᾳ ὑποτάσσομαι, ὅτι καὶ μὴ διακρίνομαι, τελέωμαι αὐτῇ, ἀλλὰ τὸ ἥθος τὸ βασιλευσάν με τῇ ἀφύπναιον· ὁφώνια λαμβάνω τῇ σαρκὶ, τῶν παθῶν ἐπιμελέμενος. Οἶδα ὅτι ἐμοὶ πρὸς πληγὴν τῇ φθορᾷ, καὶ ὅτε κελύβει, ἐργάζομαι αὐτῷ. Φύγω τῇ μέλλοντι πόνον, καὶ ὡς κύων ἀλυσίδεος ἐπιτρέφω πρὸς τὴν ἐπιτάσσοντα. Μισῶ μὲν τὴν ἀμαρτίαν, ἀλλ' ἐπιμύω τῇ παύσει. καὶ ἀποδιδράσκω μὲν τῆς πρὸς ἀνομίας, κρατῶμαι δὲ καὶ μὴ θέλων ὑπὸ τῇ ἡδονῇ. Ἐδούλωσα τῇ φύσει πρὸς ἀμαρτίαν, καὶ πηγάζει κατ' ἐμὴν ἀνάγκην· ὡνδεῖσα τῇ πρὸς ἀρεσίν, ἀναδρύσκει κατ' ἐμὴν τὰ πάθη, καὶ ὡς ἀφύπναιον ἤνωσα τῇ σαρκὶ, καὶ χειρισμὸν ἔχει ἀδελφότητά. Σπένδω τὴν πρὸς ἀρεσίν μεταβαλεῖν, καὶ ἡ πρὸς ἀρεσίν κατὰ τὰς ἀνδρίδας μοι. Ἐπειγομαι ὅτι ἐλθούσεσά με τὴν ψυχῇ, καὶ πολὺ με χρεὸς σωωθεῖ. κακὸς δανειστὴς ὁ Διάβολος, ὅτι ἔχον ὑπομνηστικὴν τὴν ἀπόδοσιν· φιλοτίμως κίχεται, μηδέποτε ἀπολαμβάνειν βελόνην. Μόνον τῇ δαλείᾳ ἀρεῖται καὶ πρὸς χρεὸς ἔχει ἀφαιρέται, δίδωσιν ἵνα πλεονέξωμαι ἐν τοῖς παθήσει, καὶ ὅτι χρεὸς οὐκ ἐκτρέφεται. Θέλω ἀποδοῦναι ἐγὼ, καὶ κείνος προσέδωκεν. Ὅτε ὁ αὐτὸν βιάσομαι, δίδωσιν ἕτερα, ἵνα ἐκ τῶν αὐτῶν ὁφθαλμοὶ καταβαλλόμενος αὐτῷ. Καταποιεῖ κατ' ἐμὴν τὰ χρεὸς, ἐπιδὴ ξένοις παθήσει τὰ παθήματα ἀφαιρήσει. Τὰ παθήματα δοκεῖ πεπληρωμένα, καὶ νέα ποιεῖ παθῶν χειρόγραφα. Ὅρα ὅτι ἡ συνέχεται ὅτι χρεὸς παθήσει με ἐπὶ ἀμαρτωλόν, καὶ εἰσάγει μοι νεωτέρας ἐπιθυμίας. Ποιεῖ με ἐπιλανθάνεσθαι τὰ παθῶν, ἵνα μὴ ἁπολογίζομαι, ὅτι πείθει με προστρέχειν τοῖς νέοις, ὡς μὴ ἀδικῶσι. Σιωπηλά τῶν ξένοις παθήσει, καὶ ἀπαχολέμενος εἰς λήθην τῇ προτέρων ἔρχομαι. Σιωπηλά τῶν ἐπελθόντων, καὶ πάλιν χρεώσεως δαίνομαι. Προστρέχω αὐτοῖς ὡς φίλοις, καὶ κίχωντές μοι πάλιν ὡς δεσπόται δαίνονται. Θέλω ὅτι ἐλθούσεσθαι, καὶ γίνομαι δι' αὐτῶν δέσποτα πολυπραγῶν. Σπένδω ἐκκρίψαι αὐτῶν τὰς δεσμούς, καὶ ὑπὸ ἐτέρων δεσμῶν κατέχομαι. καὶ

abitur: quoniam ad iracundiam præceptorem provocat. Ego quidem meipsum redarguo: sed in peccatis persisto. Peccata mea confiteor: at peccare non cesso. Istud unum pro mea excusatione arripere novi, quod videns non videam; quoniam poenitentiam agens, iterum peccata committo. Neque post eorum quæ patravi scelerum cognitionem, mutata sententia mearum virium imbecillitatem agnosco ac resipisco: sed meam poenitentiam accuso, quod sim veluti servus peccati, & malum nolens faciam; quodque tamquam peccato militans, ei subjiciar, moremque geram: & licet impotens, vestigal tamen pendo propter consuetudinem, quæ in mentem ac cogitationem meam dominatur. Stipendia carnis accipio, pravis affectibus indulgens. A corruptione me anteverti & occupari scio: & tamen ejus jussa facio. Laborem atque molestiam impendentem fugio: & instar canis alicujus catenis devincti, adversus impetantes insurgo. Peccatum quidem odi: sed in passione atque affectione persisto. Iniquitatem fugio: sed etiam nolens a voluptate superior. Peccati jugo naturam subjeci: & inde necessitas adversus me dimanat. Quæ liberum captivant arbitrium, scaturiunt in me passionnes. Mentem enim carni sic univi atque obstrinxi, ut ab ea separari non velit. Mutare propositum studeo: sed inveterata mihi repugnat consuetudo. Animam meam liberare contendo; sed æris me alieni detinet magnitudo. Pessimus fœnerator est Diabolus: non enim in memoriam revocat debiti solutionem. Liberaliter mutuo dat: nec vult unquam repetere. Nullum aliud fœnus, præter unam servitutem, deposcit. Suppeditat ea, quibus cupiditates nostræ magis augeantur; nec debitum exigit. Cupio ego quæ debeo reddere: at ille alia prioribus adjicit. Quando autem ipsum, ut accipiat, cogo; alia subministrat, ut ex ejus pecuniis videar ipsi fœnus persolvere. Debita adversus me renovat: quoniam novis cupiditatibus priores interrumpit. Cum vetera me persolvissē debita existimo; novis me iterum cupiditatum chirographis obstringit. Videt me debiti continuatione adduci, ut lubens in peccatis persistam; novasque mihi cupiditates injicit. Veterum cupiditatum ut obliviscar, curat, ne illas confitear: & ut ad novas, tamquam minime obfuturas, accedam, suadet. Novis igitur cupiditatibus adsuesco ac vaco, & temere priores oblivioni trado. Cum ingruentibus paciscor atque convenio: & debitorem me rursus constituo. Ad illas tamquam mihi familiares accedo: & fœnerantes mihi rursus inveniuntur, ut domini. Dum vero ab illis liberari cupio, per eas veluti servus multis venalis efficior. Cum earum præcidere vincula conor, aliis mox catenis detineor: &

dum a bello passionum recedere studeo , per
progressiones atque largitiones quasi œcono-
mus ipsarum invenior . O improbum igitur
Draconis dominium , quoniam serviens impe-
rat . O passionum licentiam , quæ passionibus
omnes in servitutem redigit . O miseram pec-
cati consuetudinem , quæ in naturam conver-
titur . Hæc arrhas dedit , ut mentem sibi coë-
meret . Carni assentata est , ut animam suo
obsequio subjiceret . Adolescentiam meam
præoccupavit , ut mens quid fieret , ignora-
ret . Imperfectum sibi sensum conjunxit , ut eo
tamquam funiculo ferreo perfectam intelli-
gentiam retineret . Volentem autem fugere ,
non finit , sed vinculo cohibet : & a carne de-
ficere cupientem , ut stultam atque ingratham
redarguit . Peccatum mentem munit , & fores
cognitionis occludit : semperque animum ma-
litia observat , ne supplex ad Deum confu-
giens , vendi carnem prohibeat . Jurejurando
affirmat , non esse malum indulgere carni , ne-
que de re adeo parvi momenti rationem exa-
ctum iri . Confusum plurimarum cogitationum
acervum adducit , negatque fieri posse , ut de
iis quæstio habeatur . Earum profert tenuita-
tem , ipsasque oblivione delendas asserit . Si
judicium futurum portendero : ego , inquit , pœ-
nas pro te dabo . Si dixerò peccatum esse : ego ,
inquit , rationem reddam , ac te purgabo . Quod
si pœnam inde mihi imminere demonstrave-
ro : qua ratione , inquit , si ego tibi suggessi ?
Si dixerò me quod paruerim , condemnandum :
minime vero , inquit ; nam ego te compuli . Et
quo pacto morem gessisti , in eo quod ex libe-
ra voluntate non egisti ? His me rationibus
convincit : hisce me vinculis constringit : hisce
me vendit & coëmit : hisce me fallit & in erro-
rem impellit : hisce mihi assentatur , & suæ me
servituti subjicit . Peccatorem mei similem
Paulus carnalem appellat . Peccatum consen-
su perficitur : mores autem inter naturam &
peccatum sunt medii . Passiones animique af-
fectiones peccatum fovant , & naturam exa-
gitant , animum affligunt , & mentem in ser-
vitutem redigunt . Nam peccatum cum est in
carne , dominatur in mentem , & vincit ani-
mum , per ipsam carnem illum subjiciens . Jus-
sa quippe ejus , velut ministra sedula , promte
exequitur : quin & animam ministerio illius
opprimit , ejusque quasi œconomum agit ,
dum præbet , & opus exigit . Et si verbera-
re voluerit animam ; id per carnem effi-
cit , ejusque opera illam affligit & divexat .
Nam caro est veluti quædam animæ cate-
na , qua illam tamquam ovem capit , ac tra-
hit ad occisionem : & tamquam sublime pe-
tentem volucrem , hac eam constringit
atque devincit : eademque , tamquam for-
tis alicujus gigantis pedes manusque gladio
illam

A ἀπαλλάττων ἀπαλλαγῆναι τὴν ἐρατείαν· ὅτι ἐν τοῖς παθε-
 σιν, ἀλλὰ τὴν προκοπὴν καὶ τὴν παροχὴν ὡς οἰκονόμος
 αὐτῆς διείσκομα. Ὡς τοίνυν ἀπὸ τῆς δελείας τῆς Δρά-
 κοντος, ὅτι δελοῦσα κυριεύει· ὡς ἀπὸ τῆς Ἰησοῦς τῆς
 παθῶν, ὅτι κολακεία καταδεδωκέναι πάντες· ὡς
 ἀπὸ τῆς ἀμαρτίας τῆς βίβακῆς, ὅτι πρὸς τὴν φύσιν καὶ
 τὰς συνωνίας πεποιήκειν. Αὕτη ὅτι καὶ τὰς ἀρράβων-
 νας δέδωκεν, ἵνα πωλήσῃ αὐτῇ τὴν ἀλγόναν· ἐκολά-
B κωσε τὴν σάρκα, ἵνα παρῇ αὐτῇ εἰς λειτουργίαν
 τῆς ψυχῆς· τὴν νεότητά της προκατέλαβεν, ἵνα μὴ
 γινῶσιν ὅτι τὸ γινόμενον· πρὸς ἑαυτὴν ἠνώσετο τὴν
 ἀτελῆ ἔννοιαν, καὶ κρατεῖ δι' αὐτῆς, ὡς ἐν χοινίᾳ
 χαλκῷ, τὴν ἀτελῆ διάνοιαν· δέλυσαν οὖν ἐκ δια-
 τῆς σύνδεσμον, καὶ βελομήνῳ κλέψατο τὴν σάρκα, ὅτι
 δίδει ὡς ἀγνώμονα. Ἀσφαλίζεται ἡ ἀμαρτία τὴν
 διάνοιαν, καὶ κλείει τὴν θύραν τῆς γνώσεως· αἰὲν τη-
C ρεῖ τὴν νῦν ἡ κακία, ἵνα μὴ πρὸς τὸ Θεὸν συμφωνή-
 σας κωλύσῃ πραΰνηναι τὴν σάρκα. Ὁ μνησιν ὅτι ἐ-
 κακὸν ὅτι τῇ σαρκὶ προσεδρύνει, καὶ ὅτι οὐκ ἔστι
 πρὸς τὴν μικρὰ τέττα ἔτασις. Παράγῃ δὲ τῇ τῆς
 τῆς συμπεπλεγμένων λογισμῶν, καὶ πεῖθει ὅτι ἐ-
 δυνατὸν γινώσκῃ τῇ πρὸς αὐτὴν. Προβάλλεται τὴν
 λεπτότητα, καὶ πληροφορεῖ ὅτι λήθῃ τὰ τοιαῦτα
 παρὰ τὴν δόξαν. Ὅταν νικήσῃ τὴν δόξαν παρὰ τὴν
 λόγος, ἀναδέχεται τὴν κόλασιν· καὶ ὅτε εἴπω ὅτι
D ἀμαρτία ἐστὶ, λέγει ὅτι ἐγὼ ἀπολογησομαι. Ὅτε
 εἴπω ὅτι ἐμοὶ ἐπὶ τῇ ἡ κόλασις, λέγει, πῶς ὅτι ἐγὼ
 ὑπέβαλον; εἰ εἴπω ὅτι ἐγὼ κείνομα ὡς ὑπακύντας,
 λέγει μοι, ὅτι ἀμείμνα, ὅτι ἐγὼ σε βιάζομαι, φησὶ,
 καὶ πῶς ὑπακύντας ὁ προαγρὸς ἐποιεῖς; Τέτοις με συ-
 νέχῃ, ἰστέτοις με καταδεσμεῖ, ἰστέτοις με πωλεῖ καὶ ἀγορά-
 ζει, τέτοις με τωλανά καὶ περφέρει, τέτοις με κολα-
 κεύει καὶ ὑποτάσσει. Εἶπε Παῦλος πρὸς τὴν κατ'
E ἐμὲ ἀμαρτωλῶν, ὅτι σάρκικος ὅτι. Ἀμαρτία συμ-
 φωνοῖς διαπέπραται, τὰ ὅτι ἐστὶν ἐπὶ τῇ φύσει καὶ
 τῇ ἀμαρτίᾳ μεσιτῶντα. καὶ τὰ πάντα ἐστὶν ἡ δό-
 σις τῆς ἀμαρτίας καὶ ἡ λήψις τῆς φύσεως· ἡ χρῆσις
 ἐστὶν ἡ ὑποταγή τῆς ψυχῆς, καὶ ἡ διαφορὰ τῆς δια-
 νοίας δελεῖα ἐστὶν· ἡ γὰρ ἀμαρτία ἐν τῇ σαρκὶ ἔστι
 δεσπόζει τῆς διανοίας καὶ κρατεῖ τῆς ψυχῆς, δι' αὐτῆς
 αὐτὴν ὑποτάσσουσα· ἐπιτρέποντα τῇ σαρκὶ ἡ ἀμαρ-
F τία κέχρηται· ἔτι ὅτι τὴν ψυχὴν δι' ἑαυτῆς κατα-
 πονεῖ, καὶ ἐστὶν αὐτῆς ὡς οἰκονόμος, ὅτι δίδωσι,
 καὶ τὸ ἔργον εἰσπραττεται· εἰ δὲ δέσῃ μαζίζα, δι'
 αὐτῆς αὐτὴν καταπονεῖ. Ἐποίησε γὰρ τὴν σάρκα ὡς
 ἰδίαν ἄλυσιν, καὶ κρατεῖ ἐν αὐτῇ τὴν ψυχὴν ὡς ἐπὶ
 πρῶτον ἐπὶ σφαγὴν· καὶ ὡς ἐπὶ πετεινὸν ὑψιπε-
 τές, ἐν αὐτῇ ταύτην κατέδρασε· καὶ ὡς ἰσχυρὸν γί-
 γαντα δι' αὐτῆς τέως ἐν ξίφει ἔτεμε πόδας καὶ χεῖ-
 ras

Rom. 7.

ρας αὐτῆς. Οὐτε φυγεῖν δύναμαι, ἔτε βοηθῆσαι ἑμαυτῷ. Νεκρὸς γὰρ εἰμι ὁ ζῶν, καὶ τυφλὸς ὁ βλέπων. γέγονά τε ὡς κύων ὁ ἀνθρώπος, καὶ ὁ νοερὸς ὡς κτῆνος ὡς ἀδέχομαι. Ἐλεήσατέ με οὖν, ὦ φίλοι μου. Ψυχὴ με κηφίσατε ἐκ τῆς γῆς, καὶ ὅσοι τῆ φύσει τὸ σώματος τῇ φύσει τὸ πάθος συνεκράσατε, παύσατε δέομαι παρὰ τὴν ἀποφάσεως, καὶ παρὰ τὴν ἀποθανεῖν με ἐπείχθητε, ἵνα μὴ ἀποκλεισθῶ σὺν τῇ μαρτῆς πρὸς θεοῖς, παρὰ τὴν με ἀπελθεῖν εἰς γῆν ὅπου οὐκ ἔστιν ἰδεῖν ζῶντων βροτῶν, ἢ λογίζεσθαι πρὸς ἀδικίας ἢ διακροσύνης. ὅπου οὐκ ἔστι σῶμα, δι' ἧς ζῶν καὶ θάνατος ἐπιγίνεσθαι τῇ ψυχῇ, ἔδ' ἐσάρξαι δι' ἧς ὁ ἔχθρος μνηστίζεσθαι, ὑπὸ τῆ ἀσθενείας αὐτῆς ὀνειδίζομενος. Ἐὰν γὰρ μοι βοηθήσῃ ὁ Κύριος, δέλω ἀπαλλαγῆναι τῆ οἰκτρᾶς τῆ παθῶν διαθέσεως. καὶ εἰάν με ἐλεῇ, ποθῶ τὴν παρὰ τὸν ἀρχαῖον ὑπακοήν. Ἐὰν ποιήσῃ κατὰ τὸ πλῆθος τῆ ἐλέως αὐτοῦ, λυτρώσετάς με τῇ ἀμαρτίας. Ἐὰν ἐκχέῃ ἐπ' ἐμὴ τῇ χρηστότητα αὐτοῦ, σωθήσομαι. περὶ δὲ μοι ὅτι δύνασθαι, ἔδ' οὐκ ἀπαγορεύω τῇ ἑμαυτοῦ σωτηρίας. Οἶδα ὅτι νικᾷ τὸ πλῆθος τῆ αὐτοῦ οἰκτρυμῶν τῇ πληθύν τῇ ἐμῇ ἀμαρτημάτων. Οἶδα ὅτι πάντας ἠλέησε ὡς ἀγαθός, καὶ ἐδωρήσατο ἐν τῷ βαπτίσματι ἀφεσιν ἀμαρτιῶν ὁμολογῶν. καὶ γὰρ γὰρ ἀπέλαυσα τῆ χάριτος. Ἀλλ' ἐν χρηστῇ ἰάσεως τῇ μὲν τὸ βάπτισμα. ὅς ὁ νεκρὸς ἐγείρας οὐκ ἀδυνατεῖ καὶ με ἰάσασθαι. Τυφλὸς εἰμι ἡρόμενος, ὅς καὶ ἐκ τῆς θρησκείας τυφλὸν ἔπος ἐδεράπευσε. Πρόβατον εἰμι λεοντόβρωτον, ὅς ἐκ τῆς φύσεως τῆ ὀφείας τῆ Ἀδάμ ἐλυτρώσατο. Κύων τῇ ἀμαρτίας γέγονα, ὅς ὑὸς θνήσκω ἰαθεῖς, κατὰ τὴν Συροφοίνισαν. Ἀπεβλήθην ὡς λεπρὸς, ἀλλ' εἰάν θελήσῃ, καθάρωσθαι. Οἶδα ὅτι μὲν τῇ γνῶσιν ἡμάρτον, ἀλλ' ἔχω τὸ ὅσιον Δαυὶδ ὑπὲρ ἐμῶν προσβόλοντα. ὁ κείνος διωρδύσατο ὑπὲρ αὐτῶν βοηθεῖς, καὶ ἐγὼ ἰαθήσομαι ἐπισκεψθεῖς πρὸς αὐτῶν. Ὑπερβάλω τῇ ἀμαρτίας, ἐπίσταμαι, ἀλλ' ἔχ' ἡτῶτάς μοι ἡ χρηστότης αὐτοῦ. Ὁ δεδωκὼς ἡμῶν τελῶν ὡς ὁφείλημα, καὶ ἡμῶν πλείονα πεποιηκὼς κακά. Αὐτὸς τῇ Ζακχαῖον ἠλέησεν ὡς ἄξιον. ἐμὲ δὲ ἐλεήσει ὡς ἀνάξιον. Λύκος ἦν ὁ Παῦλος διώκων τὰ πρόβατα τῆ ποιμνῆς αὐτοῦ, καὶ γέγονε πρόβατον ἀποδυσάμενος τὴν ὡμότητα αὐτοῦ. Θηρίον ὑπῆρχε τὰ πρόβατα διατῶν, καὶ γέγονε ποιμὴν θεραπεύων τὰ πρόβατα. καὶ οἶδα ὅτι αὐτὸς ἐν ἀγνοίᾳ ἐποίησεν. ἀλλὰ συγκρίνων τῇ ἐμῇ ἐν γνώσει ἀμαρτίαν, τῇ ὑπερβαλίσσει αὐτοῦ χάριτι, ἀφῆσιν αὐτῷ μόνον, αὐτὸς δὲ ἀγνοήσας, καὶ ἀφέσεως ἔτυχε καὶ πλείονος χάριτος. Ἀδελφοί, δέομαι ὑμῶν παρὰ τὴν δούναν ἐπὶ τῷ πρᾶγματι.

A illam concidit. Fugere nec valeo, nec ipse mihi succurrere. Sum enim veluti mortuus, cum vivo; & tamquam cæcus, dum aspicio: & licet sim homo, factus sum veluti canis: cumque ratione atque intellectu sim præditus, instar jumenti effectus sum. Misere mini ergo mei, o amici mei. Me humi jacentem, corde & animo excitate ac sublevate, quicumque naturam corporis natura spiritus contemperastis. Festinate, obsecro, priusquam sententia pronunciatur; & antequam ego moriar, properate; ne una cum fatuis excludar virginibus: antequam in terram abeam, ubi mortalium vitam intueri non licet, nec de justitia injustitiave ratiocinari: ubi non est corpus, per quod vita aut mors ad animam accedat; neque caro, per quam inimicus ab ejus infirmitate devictus, subfannetur. Nam si Dominus mihi auxiliatus fuerit, a miserabili cupiditatum affectione liberari cupio: sique mei misertus fuerit, parere illi plane desidero. Si mecum secundum multitudinem misericordiarum suarum egerit, a peccato me liberabit: & si suam in me benignitatem effuderit, salvus ero. Credo illum posse, & non despero salutem meam. Scio misericordiarum ipsius magnitudine multitudinem peccatorum meorum superari: neque ignoro eum, cum advenit, omnium esse misertum, atque in Baptismate peccata condonasse confiteor: nam & ego gratiarum hujus factus sum particeps. Cæterum illorum, quæ post baptismum admisi, medicina indigeo. Sed is, qui mortuos suscitavit, etiam me curare potest. Cæcus sum factus; sed & cæcum a nativitate ipse sanavit. Ovis sum leoni ad devorandum proposita: sed ex ore serpentis ipse Adamum liberavit. Canis ob peccata mea factus sum: at sanabor, & instar illius Syrophœnissæ, filius efficiar. Velut leprosus rejectus sum: at, si voluerit, mundabor. Post cognitionem me peccasse scio: sed sanctum habeo David pro me deprecantem. Ille divino adjutus auxilio resipuit: & ego ab ipso visitatus sanabor. Magnis me peccatis obstrinxi, scio: sed major tamen est Dei benignitas atque clementia. Qui Publicano principatum dedit, etiam mihi licet pluribus malis obnoxio condonabit. Qui Zacchæi, ut digni, misertus est; mei quoque quantumvis indigni miserebitur. Lupus erat Paulus, Christi gregem persequens: sed crudelitate deposita, factus est ovis. Qui instar immanis feræ, oves prius dissipabat; idem tamquam pastor oves postea curabat. Novi ipsum ignoranter fecisse: sed ego sciens peccavi: dumque excellens ejus gratia peccatis meis major sit, veniam dumtaxat peto: ille vero, qui per imprudentiam peccaverat, & veniam & majorem consecutus est gratiam. Oro vos, fratres, ut huic rei studiose operam detis. Neque enim judicium

Matth. 25.

solum atque damnationem reformido ; sed & irrisiōem atque ignominiam pertimesco. Eos , qui nunc me reverentur , vehementer vereor ; metuens ne in eorum tunc conspectu propter occulta peccata mea pudore suffundar . Vereor & eos , qui genuerunt me , ne illi in seculari vita degentes condemnent me , qui ea , quæ supra hanc vitam sunt , professus sum . Si vobis denuo molestus esse videor , ignoscite , & necessitati hanc meam molestiam adscribite . Illam imitari volo viduam , quæ sua importunitate , quod voluit , a iudice impetravit . Et imprudentis illius instar amici videri vobis cupio , ut e lecto surgentes , pro me ad Deum preces fundatis . Ille panis solatium deposcebat ; ego autem salutis auxilium . Ille carnis cibum ; ego vero animæ refectiōem . Si volueritis , impetrabo quod cupio : facile enim mihi benignus & misericors Dominus conciliabitur .

Pro me igitur , tamquam pro amico , deprecemini : & opera atque industria vestra Deum mihi propitium fore novi . Cupit namque ille sententiam mutare : sed fructum dispositionis vestræ requirit . Paratissimus est ad miserendum ; sed ut vos benignitatis suæ participes sitis , exspectat . Miserendo enim vult docere , & ignoscendo socios acquirere . In omnibus semper bonitas ejus demonstratur . Qui malum , quod scienter commisit , excusat ac purgat , neque aliis scandalum præbet , aut alios suo exemplo ad peccandum excitat ; is facillime iudicem placare poterit . Conscientiam uniuscujusque novit Deus , & peccatorum non solum judicat quantitatem , sed etiam qualitatem . Esau locum poenitentiae non reperit , quoniam per contemtionem peccavit , non invitatus , sed sponte : non enim errore atque ignorantia , sed sciens ac volens peccatum admisit : nam & parentes exacerbavit , & Deum non est veritus . Judas quoque proditor poenitentiae locum non invenit , quia cum Domino versans , peccavit , & spreto Deo , justum tradidit . Multum igitur interest inter peccata , quæ scienter committuntur , utrum quis ea sensu , an cogitatione faciat , adhibito utrobique consensu . Et gravius pejusque interdum unus cogitatione , quam alius opere peccat , cum & hic poenitentiae reperiat locum , ille vero minime . Exemplis porro sunt ea , quæ proposuimus ac diximus , confirmanda : ne inania vobis adduxisse commenta videamur . Cham cum solum de irridendo patre cogitasset , repudiatus est : & David , qui reipsa peccatum expleverat , ab eo fuit absolutus . Qui Core consenserant , cum nihil omnino dixissent , aut egissent , igni consumti sunt :

A ἔ γάρ τὴν κείσιν φοβέσμαι μόνον , ἀλλὰ καὶ τὸ γέλωτα θεωροῦμαι . ἀδελφεοὶ τὰς νῦν ἀδελφύμους με , ἵνα μὴ τότε ἀχαιώσῃ ἀπὸ τὰς κρυπταῖς μου ἀμαρτίας . ἀχαιώσμαι τὰς ὑμνήσαντάς με , μὴποτε κείνοι ἀφ' ὧν ἐν βίῳ , κατακείνωσι τὸ ἐπιγελῶν παρὰ ὑπὲρ τὸ βίον . Πάλιν ὑμῖν ἐνοχλεῖν δοκῶ , ἀλλ' εἰδέναι ὀφείλετε ὅτι ἡ ἀνάγκη ἐξ ἑνὸς ἐστὶ τῆς ὀχλήσεως . κατ' ἐκείνῳ βέλομαι τὴν χήραν ἡμέας , ἢ τις ἐπὶ πολὺ ὀχλήσασα τῷ κειτῇ , ἣ σκοπὲς ἐπέτυχεν . καὶ ὡς ὁ φίλος ὁ ἀναδής , θέλω ὀφθῆναι πρὸς ὑμᾶς , ἵνα ἐγερθέντες ἐκ τῆς ἐρωμνῆς , ὑπὲρ ἐμῆς πρὸς τὸ Θεὸν δεηθῆτε . ἐκεῖνος ἄρτον ἐζητεῖ εἰς τὸν ἀμυδίαν , ἐγὼ δὲ ψυχῆς λυσιπόνοιον . ἐκεῖνος ὄφρην σαρκὸς ἤτισον , ἐγὼ δὲ ψυχῆς ἀνάκτισιν . Εἰάν θέλητε , δωήσομαι ἐπιτυχεῖν , ὅτι δυσωπεῖται ῥαδίως ὁ ὀφθαλμολύτης .

C Ὡς ὑπὲρ φίλου προσέξασθε , καὶ οἶδα ὅτι ἡ πρὸς ὑμῶν πείρα τὸ Κύριον , καὶ γὰρ αὐτὸς μεταβληθῆναι θέλει , ἀλλὰ τὸ καρπὸν ἐπιζητεῖ τῆς ὑμῶν ἀφ' ἧς ἐσέως . καὶ ἐστὶ μὴ πρόχειρος εἰς τὸ ἐλεῆσαι , προσμύει δὲ ὑμᾶς κοινωνὸς τῆς αὐτῆς χρηστότητος ἡμέας . ἐλεῶν γὰρ διδάσκει βέλεται , καὶ συγγνώσκων θέλει κτήσασθαι κοινωνός . Ἡ ἀγαθότης αὐτῆς ἐν πάσι περὶδεταί .

D Εἰάν ὁ ἀπολογέμενος ποιῶν ἐν γνώσει τὸ κακόν , μὴ ποιῇ πρὸς ἕτερον σκάνδαλον , καὶ εἰ μὴ πρὸς ἐποξυσμὸν ἀμαρτανῆς , τάχις μεταμελεῖ τὸ Κειτῇ . οἶδεν ἕκαστος αὐτὸς τὸ σωείδῃσιν , καὶ πᾶν ἀμαρτιῶν ἐστὶ τὸ ποσότητα κίνει μόνον , ἀλλὰ καὶ τὴν ποιότητα . Ὁ ἡσυχῶς τὸν μετανόας ἔχει εὖρον , ἐπεὶ δὲ πρὸς εἰδέειν τὴν ἀμαρτίαν ἐπεσπάσατο , μὴ σωμαρπαγὴς ἡμαρτεν , ἔ γάρ κτ' ἐπὶ τῷ πλάττειν , ἀλλὰ κτ' ἐν γνώσει , ὅτι καὶ τὰς γονεῖς παρεπύρανε , καὶ Θεὸν ὅκῃ ἠχύνθη . Καὶ Ἰσίδας ὁ προδότης τὸν ἔχει εὖρε μετανόας , ὅτι μὴ τὸ Κυρεῖν ὡς ἡμαρτε , καὶ ἀπὸ καταφρονήσεως Θεῶν , παρεδίδετο τὸ δίκαιον . Οὐκ οὖν ἐπὶ τῶν ἐν γνώσει ἀμαρτίας , πολλή τις ἐστὶν ἡ ἀφ' ἧς ἡ μεταξὺ τῶν ποιῶντος ἀσθενείας , καὶ τῆς πρᾶτοντος λογισμῶ ἀπὸ συγκαταθέσεως . Καθὼς ἐπὶ τῶν ἑτέρων , ἔτι καὶ ἐπὶ ἐκείνῃ . καὶ ἐστὶν ὁ λογισάμενος μόνον χείρων τῶν πρᾶτοντος , ὅτι τὸ αὐτὸς τὸν μετανόας ὅκῃ ἔχει . Ὀφείλω δὲ ὑμᾶς πρὸς τὴν προτεθέντων μοι πείρα . ἵνα μὴ δῶ ὑμῖν καμνότερα ἐπεσπάσθαι ἐφ' ὧν ἡμαρτε . Ὁ Χάμ ἐνοήσας γέλωτα πατρὸς ἀπεβλήθη . καὶ ὁ Δαυὶδ ἐν γνώσει πρᾶτας ἀπολέλυτο . οἱ τῷ Κορὲ σωμανέσαντες ἐκείνῃ μὴδὲν ἐπὶόντες δὲ

σύνολον ἢ τωράξαντες. Καὶ οἱ ἐπὶ τῇ Ἡλίσ ὅμοιως ἔπαθον. Ὅλως ὅ παλιν τὴν Συναγωγὴν, μοχοποιήσαντας, μὴ παθεῖαν ὁ Θεὸς ἠλβύδερωσε. Καὶ Σαὺλ ἀπεβλήθη λογισμοῖς εἰδωλολατρίας σινδέρματος. καὶ Μανασῆς ἐπὶ εἰδωλολατρίας μετανόησας προσεδέχθη. καὶ Ἀχάβ ἐν γνώσει ἡμάρτανε τῇ συνηθείᾳ, καὶ προσεδέχθη. Καὶ Ἀχιτόφελ μόνον συμβεβλῶσας ἐν τῇ ἀμαρτίᾳ ἀπέθανεν. Ἐχὼ καὶ ἑτέρους εἰς ἀποδείξιν, ὅς ἐπιχρόντες μαθήσεσθε. Ρεβὴν προσκρῶν τῷ πατρὶ ὅκ ἠγνόησε, ὅ ἀποβλήθης, μὴ τὸ αὐτὸν ἀποθανεῖν ὅ ἐγκλήματος ἀπαμάτη. Ὁ Συμεὼν καὶ Λαβὶ ἐπὶ βαχὺτῆ καὶ γνώσει κακίας, ἐπὶ καρπὸν κατακειθέντες, ἐπὶ τέλει προσεδέχθη. Καὶ αὐτὸς Ἀαρὼν τῇ μοχοποιίᾳ λειτουργήσας ἀπελογίσασατο. καὶ διὰ τὴν ἱερωσύνης, ὅ ρύπτει ἀνάγκης ἀποκαθαίρεται. Οἱ μὲν τοὶ υἱοὶ αὐτοῦ πλημμελήσαντες ἀποδύσκουσι, καὶ μηδὲ ἡγομένης διοείας ἵνα ἀπολογησῶν. Καὶ Ὀφνὶ καὶ Φινεὲς ἐρμηνεύουσι τέτρες, ὅτι προδιέτελλον ἐν καταφρονήσῃ, τῇ αὐτῇ ῥοπῇ τὴν κείσεως ἀποβλήθης. Ἐν τῷ Εὐαγγελίῳ ὁ Σίμων ἀσεβήσας ἐπιγνώσει τὴν πλάνης, ἀναμφιβόλως τὴν συγγνώμης καταξίση. Ὁ ἑλὺμας ἀνδισάμμος τῷ κηρύγματι, ἀχὲρ καρπὸς τυφλωθεὶς, ἀπαμάτη. Ὅμοιοι τοῖς ἱερεῦσιν οἱ περὶ τὴν Σάπφειραν γεγονόσιν, καὶ ὅτι ὅκ ἔτυχον. Καρπὸς πρὸς ἀπολογία, πάντως ὅ ὅτι ἐν τινι κρυφία καταφρονήσας συνδιέτελλον. Ὡς περὶ τῆς ἐφαμμον ἐν συλλογισμῷ ἀμαρτίαν διὰ συγκαταθέσεως, εὐροῖς αὐτὸ καὶ ἐν τοῖς προειρημένους ποιῶντιν ὑπὸ κρυφίαν. Ὁ τῷ σατανᾷ ὡς ἀδοθεὶς, τῷ Ρεβὴν ὅτι ὡς ἀπλήσιος, ἐπὶ δὲ παθεῖν ἀνάγκης ἠξιώθη. ὅς ἔχῃ ἀφροσύνην, ὅτι ὁ μὲν ζῶντος ὅ παθεῖς, ὁ ὅ θανόντος ἡμάρτε. διὰ τὴν ὅ Ρεβὴν πλεῖον τῇ καταδίκη ὑποβάλλει. Καὶ Ἰούδας ὁ προδότης τῷ Ησαὺ γέγονεν ὅμοιος. ὅτι ἐπώλησε τὴν χάριν αὐτοῦ, ὡς ὅκινος τὰ πρωτοτόκια. ὅθεν καὶ οἱ δύο ἀπεβλήθη. Ἡ δὲ Ἰούδας ὁ ἔπραττεν, ἐπὶ δὲ ἔχε πᾶσαν τὴν χάριν. Εἶπε καὶ ὁ Κύριος πρὸς αὐτὸν, ὅτι φιλήματί με ὡς ἀδίδως; καὶ συνειδὼς τῇ θεότητι, συνέχετο τῇ φιλαργυρίᾳ. Καὶ Ησαὺ νεθετῶμενος τὴν γονεὺς παρῶζον. Πολλὴ οὖν τίς ὅτιν ἡ διαφορὰ, ἀδελφοί, καὶ ἐν αὐτῇ τῇ γνώσει τὴν ἀμαρτίας, πολὺ ὅτι τὸ διάφορον. ἀλλὰ καὶ ἐν αὐτῇ τῇ δυνάμει, τὴν ἀποφάσεως διαφορὰ. Κατανόησον τὴν τωρᾶν καὶ γνώσει τὴν διαίρεσιν. ἀποβλέψον τὴν συγκατάθεσιν, ὅ ἐῖση τὴν δικαιοσύνης τὴν ῥοπὴν. Σύνες τὴν τωρᾶν ὡς τὴν χροόνον, καὶ ἐρεῖς δικαίαν σαφῶς ὅ τὴν ἐπι-

A sunt: idemque iis accidit qui ad accersendum Eliam accesserant: totam vero Synagogam, quæ conflatum adoraverat vitulum, post correptionem ac disciplinam Deus liberavit. Et Saul cogitationibus idololatriæ consensiens, rejectus est; Manasses autem de idololatria a se admitta poenitentiam agens, in gratiam receptus est. Peccavit scienter consuetudine Achab, & susceptus est; peccavit Achitophel dumtaxat consilio, & in peccato mortuus est. B Alia quoque ad hanc rem comprobendam exempla suppetunt, quæ si attenderitis, cognoscetis. Ruben, quod patrem offenderet, non ignorabat; & cum esset rejectus, post ipsius mortem a crimine liberatus est. Symeon & Levi, quod graviter scienterque peccassent, ad tempus sunt damnati, sed novissime veniam consecuti sunt. Ipseque Aaron vitulo conflati facrificans, adhuc excusationem invenit, & per sacerdotium ab illa necessitatis macula expurgatus est: filii vero ejus delinquentes, mortui sunt, cum illis ne spatium quidem se se defendendi concessum sit. C Ophni quoque ac Phinees hos imitati, quia in insolentia & arrogantia perstiterunt, eidem judicio subiecti sunt. Quin & in Evangelio Simon cum inique se gessisset ac prudens aberrasset, sine dubio venia dignus habetur. Elymas vero, qui prædicationi resistit, ad tempus cæcitate percussus, liberatur. At Sapphira ejusque D consors sacerdotibus similes, quippe qui & ipsi nullum defensionis invenerunt locum, quoniam in occulta quadam contentione versabantur. Quemadmodum autem in cogitationibus peccatum esse diximus per consensum; tales quoque in antedictis cogitationes invenire licebit. Qui Satanæ traditus fuit, Rubeno similis reperitur, quoniam castigatus, dilectionem & veniam impetravit. E Illud tamen in his interest, quod unus vivente adhuc patre, alter autem defuncto eo peccavit: ideoque Ruben majori poenæ subjicitur. Et Judas traditor, similis Esau existit; quia sicut hic primogenita, ita ille gratiam suam vendidit: quare & ambo rejecti sunt. Noverat Judas id quod agebat, quoniam gratiæ experimentum habebat. Nam & Dominus ad eum: osculo, inquit, me tradis? Et licet divinitatem co-

Luc. 22.

F gnovisset, ab avaritia tamen est devictus. Et Esau, quamvis admonitus, parentes tamen exacerbavit. Magna sane differentia est, fratres, & in ipsa peccati cognitione magnum discrimen: quin & in ipsa potentia cernitur differentia sententiæ. Actionem considera, & discrepantiam cognosces. Consensum respice, & justitiæ momentum ac vim intelliges. Tempus actionis expende, & supplicium plane

justum esse dices. Ne autem personæ nos species fallat, quod ea quæ fiunt, non videamus. Ex me discite, quam recte Pharisei reprehensi fuerint, cum Christus simulatum ipsorum taxavit habitum ac figuram; illique male sibi conscii, ad insidias mox se converterunt. Mihi quoque frequenter ejusmodi mœstitia accidit atque morositas: nam dum a conscientia reprehendor, contristor & moleste fero. Acerbus quippe apud illos, qui latere cupiunt, est veritatis stimulus: duraque videtur reprehensio esse hominibus, præsertim iis qui populo placere student. Detegite figuram hanc meam, & vermes apparebunt. Auferte fictionis operculum, & quid in sepulcro sit, perspicietis. Adspicite actionis meæ virtutem, & Pharisaicam agnoscetis similitudinem. Hac sola re ab illis differo, quod & vobis ego, quid sum, confitear. Quapropter & vestris precibus me procul a supplicio absfuturum spero. Permagni enim refert, ut in tempore quis iniquitatem confiteatur, & confitendo, legislatoris iracundiam evitet. Neque parvi momenti res est, ut judicem quis sibi, culpam non negando, benevolum propitiumque reddat. Pharisei itaque in sua pertinacia persistentes, cum ipsa Hierusalem capti sunt: & simulatam justitiam venditantes, peccatoribus confitentibus inferiores fuerunt. Quare & ab initio Christus ajebat, eos in simulatione incedere. Quin etiam per Esaiam prædixerat eorum fraudem & calliditatem, seque venturum ac reprehensurum illos. Quid igitur ait? Visitabo eos, qui vestes gerunt alienas: semperque ab illo redarguebantur, quod justitiam simularent. Si aliorum erant, quorum igitur debebant esse? Si aliena ipsi vestimenta gestabant, quorum ergo illa Phariseorum indumenta erant? Ego quidem sentio ea fuisse Prophetarum: quoniam in illis populus erudiebatur. Sed etiam Apostolus referens quosdam in melotis ac pellibus caprinis versatos esse, consequenter dixit, in solitudine sic ipsos facere solitos. Nam in civitatibus habitum mutabant: neque enim scire volebant homines, quidnam ipsi agerent. Alienus igitur ac peregrinus Phariseorum erat habitus: quippe qui cum essent insipientes, sapientum magistrorum more vestiebantur. Pelliceæ quidem vestes erant pro amictu: neque enim populo cupiebant esse conspicui. Pelliceas vero habebant atque gerebant, tamquam ad exercitationem accommodatas. Temperantia enim calore indiget: vestimentique illud genus erat congruens, tum domi, tum etiam foris: nam temperantiæ inopia conducit.

Plane

A ἐπιτιμίαν. Μὴ ἐπὶ δὴ ἔχ ὁρῶμεν τὰ γινόμενα τὸ χῆμα πλανάτω ὑμᾶς. Ἀπ' ἐμῆ μάθετε, ὅτι καλῶς οἱ Φαρισαῖοι ἔπαχον ἐλεγχόμενοι. ἔλεγε γὰρ ὁ Χεῖρὸς, ἐπίπλεσον ἐξ αὐτῶν τὸ χῆμα. καὶ οἱ σιωπῶντες αὐτοῖς, εἰς ἐπιβεβλην ἐτρέποντο. Καί μοι δὲ συμβαίνει ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἡ ποσῶτι δυσκολία, ὅτι ὑπὸ τῆς σιωπῆς ἐλεγχόμενος ἀνδρίζομαι. Πικρὸν γὰρ ἡ ἀλήθεια τοῖς λανθάνειν πωδάζει. καὶ τραχὺς ἐξ ὃ ἐλεγχος δοκεῖ, μάλιστα τοῖς δημοχαρείσιν ἀνθρώποις. Αὐποκαλύψατέ με τὸ χῆμα, καὶ φανήσονται οἱ σκώληκες. καὶ διέλετε τὸ σωπεῖον τὸ κονιάματος, καὶ ὄψεσθε τὸ τάφος τὴν ἐπίδεσιν. Ἐπισκέψασθε τὴν δυνάμιν τῆς ἐμῆς πρᾶξεως, καὶ πεισθήσεσθε τὴν Φαρισαϊκὴν ὁμοιότητα. Ἐν τῷ τῷ μόνῳ λαφύρω, ὅτι καὶ ὑμῖν ὁμολογᾷ τὴν ἐπίδεσιν. Διὸ καὶ τῆς ὑμετέρας βίχης μακρὰν ἔσομαι τῆς κολάσεως. μέγα γὰρ ὅστις ἐν καιρῷ πρᾶξεως μὴ παροξύνει τὸ νομοθέτην ὁμολογῶντα. Οὐ μικρὸν γὰρ ὅστις τὸ κειτὴν εἰς οἶκτον μεταβάλλει μὴ ἀρνέμενον. Οἱ τοίνυν Φαρισαῖοι ἐπιμένοντες, ὡς τῆς Γερουσίας, ἐάλωσαν. καὶ ἀλαζονεύοντες ἐπὶ ἐχρηματισμῷ διακονοῦντες, τῶν ἱερολογημάτων ἀμαρτωλῶν ἠήνορες ὡφθησαν. διὸ καὶ ἀπ' ἀρχῆς ὁ Χεῖρὸς εἶπεν, ὅτι ἐν χήματι πορεύονται. Ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ Ἡσαΐᾳ πρᾶξε τὴν ἐπίδεσιν αὐτῶν, ὅτι πρᾶξε ὁρῶμενος ἐλέγξει αὐτὸς. τί οὖν λέγεις; ἐπισκέψομαι ἐπὶ τῆς φορέας τὰ ἀλλότεια ἐνδύματα. καὶ τὸ αἰὶ πρὸς αὐτὸς ἔλεγον, ὅτι τὴν διακονοῦν ὑπεκρίνοντο. Εἰ ἦν ἄλλων, τίνων ὡφειλεν ἐξ; εἰ ἄλλότεια εἶρωται, ἄρα τίνος ἐτύγχανε τῶν Φαρισαίων τὰ ἐνδύματα; ἐγὼ ἔτι πρᾶξε πρᾶξε ὅτι τῶν Προφητῶν, ἐπειδὴ ἐν αὐτοῖς ὁ λαὸς ἐπαυδεύετο. Ἀλλ' ὁ Ἀπόστολος εἶπεν ὅτι ἐν μηλωταῖς, ἐν ἀγνέοις δέρμασι διέτεινον, ἀκολούθως εἰρηκεν ἐπὶ τῆς ἐρήμῃ αὐτὸς ἔτι πρᾶξε. Ἐν τῷ τῶν πόλεσιν εἰσιόντες, ἡλκασον τὸ χῆμα. ἔτε γὰρ ἠδελον τῆς ἀνθρώπων εἰδένα ὅπως ἔφραττον. Ἀλλότειον οὖν ἦν τὸ χῆμα τῶν Φαρισαίων, ἐπὶ δὴ ἄφρονες ὄντες, σοφῶν διδασκάλων ὅσον πρᾶξε ἔδεικνοντο. Αἱ μὲν δὲ δερματινὰ αὐτῶν σολὰ ἦσαν αὐτοῖς εἰς πρᾶξε, καὶ γὰρ ἠδελον τῷ λαῷ ἐξ ἡ καταφανῆς. Εἶχον δὲ τὰς δερματινὰς, ὡς πρὸς τὴν ἀσκησιν σωμαρομῆας. Ἡ γὰρ ἐγκράτεια δάλπευς δέεται, καὶ αἱ σολὰ ἦσαν διὰ πρᾶξε, κατ' οἶκον καὶ πόρον, τῇ γὰρ ἐγκρατεῖα συμβάλλεται ἡ ἀκνημοσύνη.

Σα-

Σαφῶς ὃ ὁ λόγος διὰ μελέτης ἔχει τὴν κοπιώ· καὶ ἡ σύνεσις δι' ἐγκρατείας· τῶν ἐκατέρων ἔχρηζον οἱ Σοφοί, ὡς καὶ οἱ Προφῆται· ὁμοῖοι μὲν, ἀλλὰ τὸ διδάσκειν· ἕτοι ὃ, διὰ τὸ ἐλέγχειν. Οὐκ οὖν καὶ τὸ χήματος ἔχρηζον ἀμφοτέρω· ἀλλ' οἱ Φαρισαῖοι ἕδ' ἐνός ἐσώζον τὸ βίον, ἕτε σοφοὶ ὄντες, ἕτε προορατικοί· εἰκότως οὖν αὐτὸς ὁ Κύριος ἠλεγξεν, ὅτι ἐμπορεῖαν ἐπετίδδον, καὶ οὐκ ἀλήθειαν. Ἐγὼ ὅ ὑμῖν προβάλλω τὸ ἐμὸν ἔλεγχον, ἵνα ἐπὶ τῆς ἀφγνώσεως ἔσθ' ὁ Θεός, μὴ Ἰσραήλ μελάσσητε. Καὶ γὰρ ὁ Απόστολος εἶπεν, ὅτι τὸ ἔργον ἑκάστου τὸ πῦρ δοκιμάσῃ. εἰ πίνω τὸ ἔργον οἷδε διελεῖν, πόσῳ μάλλον τὸ χήμα ἀφαιρεῖ; Ἐάν γὰρ τις ἐνδεδυται τὸ πᾶν δικαίων χήμα δίκαιος ὢν, οὐκ ἀποβληθήσεται. Ἐάν δέ τις ἐπισκώδεται ἀνόμιος ὢν, γυμνωθήσεται. Οὕτως ὅτι περὶ τῆς λέξεως τὸ Εὐαγγέλιον, ὅτι διχοτομήσῃ αὐτόν. Τὸ γὰρ ἀφαιρεθῆναι τὸ χήμα, καὶ τὸ ἀξίωμα ἀνίηται. Εἴ τις πίνω Ἐπίσκοπος ὅτι, διαρῖται τῷ χήματος καὶ τῷ ἀξιώματος· εἴ τις Πρεσβύτερος ἢ Διάκονος, ὡσαύτως ὃ καὶ οἱ λοιποὶ, οἱ ὄντες ἀνάξιοι, γυμνωθήσονται. Οὐ λέγει ἐπὶ τῶν ἔργων διχοτομήσῃ· ἐπεὶ δὲ τὸ πῦρ αὐτὰ καταφλέξει μετὰ τῷ πρᾶξαντος· περὶ ὀνόματος νῦν εἶρηται καὶ χήματος. Ἀπόλλυσι γὰρ τὴν ὑπέρβειαν, καὶ ἀσχύνην ἐνδύεται. Ἐάν οὖν ἐστὶν ἰμάτιον, ἀσχύνης ἐστὶ καὶ δόξης. Καὶ ἐν τῷ κόσμῳ ἴδιον χήμα ἔχουσιν οἱ ἐπὶ θάνατον ἀγόμενοι, καὶ ἴδιον οἱ ἐν ἀξιώματι προκοπόντες. Ἐκ τῶν ἐπιγείων γὰρ ὅτι μαθεῖν τὰ ἔρᾳ, καὶ ἐκ τῶν παλάντων τῶν δοθέντων τοῖς ὑπηρετήσιν ὁ Χεῖς νοήσωμεν, καὶ τὰ χήματα καὶ τὰ ἀξιώματα. Οὐ πᾶσι δέδωκε τάλαντον ὁ Θεός, ἀλλὰ τοῖς ὑπηρετήσιν αὐτῷ δούλοις. Ἄρα οὖν καὶ οἱ μοναχοὶ τάλαντον ἔλαβον, ὡς ἐμοὶ καταφαίνεται· τῇ προαφρέσει γὰρ κατελήφθη. Τί οὖν καὶ τῷ χήματι ἀφαιρουνται πρὸς τὸ ἐν τῷ κόσμῳ διάγοντας, καὶ ἀσχημοσύνην ἀλλὰ τὴν σημαίνουσι, καὶ τὴν οἰκείαν προαφρέσειν καταγέλλουσι. Κείσιν οὖν ὅτι περὶ τῷ χήματος, ἐπειδή ποτ' ἔχει ἐπαγγελίας δύναμιν. Ἐάν τις οὖν μὴ ποιήσῃ ὃ ἐπηγγέλλετο, καὶ αὐτὸς ἀνόμιον χήμα ἐμπορεύεται. Τίνος δέ ὅτι τὸ χήμα ἀνόμιον, ἀλλ' ἢ τῷ ποιόντων αὐτὸ ἀνόμιον. Ἐπειδὴ περὶ ἀργῶς λόγος κεινόμεθα. Τί ὅτι ἀργὸς λόγος; ἐπαγγελία πῶς ἔργον οὐκ ἔχουσα. Πισθεῖ μὲν καὶ ὁμολογεῖ Χεῖς, ἀλλὰ ἀργεῖ μὴ ποιῶν ὃ προ-

A Plane autem oratio per meditationem, & prudentia per temperantiam augetur ac proficit: quarum utraque tam sapientibus, quam Prophetis necessaria erat. Illis quidem, quia docebant: his autem, quia reprehendebant. Quamobrem etiam habitu indigebant utrique. Cæterum Pharisei neutram vitæ rationem servabant: neque enim sapientes erant, neque futura prospiciebant. Proinde & merito eos Dominus reprehendit, quod negotiationi, non veritati vacarent. Ego vero meam vobis, fratres, reprehensionem propono, ne repente, cum Deus causam meam cognoverit, rideatis. *Opus enim cuiusque*, inquit Apostolus, *ignis probabit*. Quod si opus discernere novit; quanto magis habitum judicabit? nam si quis justorum habitu indutus fuerit tamquam justus, non rejicietur. Sin autem quis, indignus cum sit, illum assumerit, nudabitur ac spoliabitur eo. Hic porro est ille, de quo dicit Evangelium: *quia dividet eum*. Distinctione enim habitus, etiam honoris ac dignitatis gradus judicatur. Episcopus quippe, & Presbyter, & Diaconus, & reliqui, habitu & dignitate distinguuntur: qui autem reperti fuerint indigni, spoliabuntur. Non dicit de operibus, *Dividet*: nam ignis hæc cum eorum auctoribus comburet: verum de nomine & habitu illud dictum intelligitur. Decorem enim ac gloriam perdent, & ignominiam atque confusionem induent. Sicut igitur est vestimentum ignominie, ita est & glorie. Quod etiam in hoc mundo cernere licet. Nam alio induti sunt habitu qui ad mortem ducuntur; & alio qui in aliqua dignitate constituti procedunt. Ex rebus terrenis etiam celestia discamus: & ex talentis illis inter Christi ministros distributis, habitus & dignitates intelligamus. Non omnibus talentum impertitus est Deus, sed ministrantibus sibi servis. Itaque & monachi talentum, ut mihi quidem videtur, acceperunt: nam libera voluntate & electione a Deo comprehensi sunt. Quamobrem & habitu ab illis, qui in mundo degunt, distincti reperiuntur: quo quidem habitu modestiam & propositum suum designant. Quocirca judicium etiam fit de habitu: nam habitus, vim professionis indicat. Siquis igitur non id agit, quod professus est, alienum is sibi habitum lucratur ac vindicat. Cujus autem est iste habitus alienus, nisi eorum, qui peregrinum illum faciunt atque alienum? Siquidem & de sermone quoque otioso judicamur. Et quis est sermo otiosus? Professio fidei, quæ est absque operibus. Credit enim, & Christum profitetur: sed otiose agit, cum ea minime præstet, quæ a Christo præcepta sunt.

1. Cor. 3.

Matth. 24.

σα, τὸ ὅ βαρῆσαι παρητησάμην. ἐν πολλοῖς
τόποις περιεφρόνησα τὴν ἀληθείαν, ἀλλ' οὐδ' ἐν
ὅλῳ ἐσκαυδάλισα. Αἰτῶμαι πίνω ὀρέξαι μοι
χεῖρα ἐν ἐδάφει κυλινδερῶν. Θέλω γὰρ ἀνα-
στῆναι, ὃ δυνάμαι, ὅτι τὸ φορτίον τὴν ἀμαρτίαν
κατεβάρησέ με. Θέλω μὲν ἀναστῆναι, ἀλλ' ἡ συν-
ήθεια τὴν γῆν κατέχει με. Καὶ βλέπω μὲν,
ἀλλ' ὡς ἐν γνόφῳ περιπατῶ καὶ ἐν σκοτῶσιν
πολλῇ. Κινῶ τέ με τὴν χεῖρα, ὅμως εἰμὶ ὡς
ὡς περὶ πῦλιντος. καὶ ὁ θυμὸς μὲν εἰμι, ἀλλ'
ἀνδρίζομαι. Εὐχόμεναι ἀπαλαξείων, καὶ νηδύων
σιωπέχομαι. Προσάρεσιν καλῶς ἔχω, ἀλλ' ὑπὸ
τινὸς βίας ἐμποδίζομαι. Φιλᾶδελφός εἰμι ἐπα-
χυνόμενος καὶ φιλόξενος ὃ δίκαιος. Ἀσεβής εἰμι,
δαλπόμενος. Ἐδωρ γὰρ ἐμὸς, ἀγάπης ἀντι-
ποιῶμαι. Πρὸς ἐχθρὸς εἰμι χαῦνος, ἀλλ' οὐκ
οἰκτίρων. Καὶ ὡς ἀδικῶντας με μοχθηρὸς,
ἀλλ' ὃ κακὸν ἀνιπτόμενος. Πρὸς ἐγκλησιν ἀδιά-
φορος, καὶ οὐκ ἀμυνόμενος. Πρὸς δόξαν φιλό-
πονος, ἀλλ' οὐκ εἰσπραττόμενος. Ἐν πᾶσι ὅ τοις
ἔργοις με, ὅτε σωδᾶς ὡς εἰμι, ὅτε ἀκείνης.
Διὰ τῆς ἐλέως ἐπιδέομαι ὡς πῦλιντος. τὸ
γὰρ καλὸν ἔχων, μακρὰν αὐτῷ ἵσταμαι. καὶ ποδῶν
τὸ λυσιτελές, πλοῖον αὐτῷ οὐκ ἔρχομαι. καὶ τὴν
βραχεῖαν κατανόησιν ἐκτρεπόμενος μήκοθεν ἔχ
ἵσταμαι. Ἐν τέτοις οὖν μοι τυγχάνοντι πολλὴ
ἐπιμέλεια ὀφείλεται. Ἐὰν οὖν σπουδῇ, οἶδα ὅ
Θεὸς τὸ φιλάνθρωπον. Εἰσέλετο δὴ ποτε καὶ Μω-
σῆς Μαρίαν τὴν ἀδελφὴν αὐτοῦ ἀπὸ τῆς λέπρας.
καὶ Δαυὶδ τὸ γένος Ἰωνάθαν ἀπὸ κείσεως Θεοῦ
ἀφ' ἀφ' αὐτοῦ. καὶ Ἡλίας τὸν υἱὸν τῆς χήρας ἀπὸ
θανάτου. Ἐλίας αἶψα τὴν χήραν ἀπὸ πενίας, καὶ
τὴν Σωναμίτιν ἀπὸ πένθους. Ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ θάνα-
το πολλὰς δι' ὁχλῶν ἐλυτρώσαντο πολλοί. Ἐ
Περί ὅ τοι Σωτῆρος τί χεῖρ καὶ λέγεις; ὅτι πᾶς
ἀδύνατα διωκτὰ κατέστησεν. ἐλυτρώσατο γὰρ ψυ-
χὰς, πᾶς ἰχθυόσας μὲν ἄλλοις πῦλιντος πῦλιντος
μυθίαν, ἑαυτὰς ὅ ῥύσατο μὴ διωκηθείσας ἀφ'
τῶν πῦλιντος. Πάντα ἃ ἠκέσαστε, ἅπαντες καὶ
ἐποιήσατε, ἀδύνατα καὶ διωκτὰ. Ἐν οἷς δύνασθε
ἡμῖν βοηθήσαι, ὡς οἱ κείνοι, βοηθήσατε. Οἶδα
γὰρ ὅτι καὶ πᾶς ἀδύνατα συγχωρηθήσεται Ἐ χα-
ριοθήσεται τῷ πελάγῳ τὴν αὐτῇ χάριτος. Ποιή-
σεται ὅ τοι δι' ὑμᾶς δυσωπόμενος. Ὅσα γὰρ ὁ Θεός
πῦλιντος τὰς ἀνθρώπους ἀσύγκειτος, ποσὸν καὶ
ὑμεῖς μὴ ἠπληθύνετε ἀξιόμενοι. Αὐτὸς γὰρ νική-
σας πᾶσαν φιλάνθρωπίαν τὴν κτίσεως, τῇ αὐτῇ
χρηστότητι. Ἐργον γὰρ ὑμῖν ἔστιν ἅγιοι, πρεσ-
βεῖν ὑπὲρ ἀμαρτωλῶν. Θεὸς ὁ ἐργὸν ὅτι τὰς
ἀπεγ-

A tamen alicui gravis fui. Multis in locis verita-
tem parvi feci: sed nulli omnino offendiculum
præbui. Peto igitur & obsecro, ut mihi in pa-
vimento jacenti manum auxiliumque præbea-
tis. Surgere enim dum volo, nequeo: quia
peccatorum pondere gravor. Surgere quidem
cupio: sed mala me humi detinet consuetudo.
Oculis quidem adspicio: sed tamquam in ca-
ligine tenebrisque magnis incedo. Manum
meam moveo: sed tamen veluti paralyticus
existo. Bono quidem sum animo; verum se-
gni ac deside. Oro, liberari cupiens: at licet
jejunans, retineor. Bonum animi propositum
liberamque voluntatem habeo; sed vi qua-
dam impediior. Fratres hospitesque diligo; at
non sicut decet. Pietatis cultor sum: verum
tepidus. A quibus sum beneficiis affectus,
illis in amore officiisque respondeo. Inimicos
si minus ulciscar; non tamen amore ac bene-
volentia prosequor. Iis qui me oderunt, in-
fensus sum: sed tamen vindictam insidiasque
non molior. Ad peccatum sum indifferens;
non tamen auxiliatrices manus præbeo. Glo-
riam etsi aucupor, non tamen exigo. In
cunctis denique operibus meis supinus qui-
dem sum ac negligens. Atque ideo velut
paralyticus, opem misericordiamque im-
ploro. Cum enim bene habere possim, a
bono statu longe recedo. Et cum profutu-
ra desidero, juxta illa non ambulo: &
dum brevem animadversionem devito,
procul non consisto. Quocirca in his mihi
malis versanti, omni studio atque diligen-
tia succurrite. Quod si sedulo præstiteritis,
de Dei benignitate haudquaquam diffido.
Liberavit & olim Moyse sororem suam Ma-
riam a lepra: & David, genus Jonathan
a judicio Dei, propter pactum: Elias fi-
lium viduæ a morte: & Eliseus viduam a
fame, & Sunamitidem a luctu. Quin & in
Euangelio plurimi aliorum precibus fuerunt
liberati. Nam de Salvatore quid attinet dice-
re? quippe qui ea quæ videntur fieri non pos-
se, reddidit possibilia. Animas siquidem eo-
rum, qui in aliis consolationem præbebant, se
autem propter transgressionem liberare ne-
quibant, ipse liberavit atque redemit. Omnia
quæ audistis, quæque egistis, partim a vobis
præstari possunt, partim nequeunt. In quibus
igitur opitulari nobis potestis, quemadmodum
illi, subvenite; confido autem fore, ut illa et-
jam, quæ a vobis præstari nequeunt, concedat
& donet Deus immenso gratiæ suæ pelago,
si mihi per vos placetur atque concilietur.
Quanto enim ipse hominibus antecellit, tanto
etiam vos nolite vinci, rogantes. Nam omnem
creaturæ benignitatem sua clementia facile
superabit. Vestrum enim est, o sancti, pro
peccatoribus deprecari. Dei vero munus est
despe-

desperatis misericordiam impertiri, eosque ad ovilis unitatem reducere, in Christo Jesu Domino nostro, per quem, & cum quo, Patri gloria & potestas cum sanctissimo Spiritu, nunc & semper, & in sæcula sæculorum. Amen.

EJUSDEM SANCTI PATRIS EPHRAEM SYRI

DE PASSIONIBUS ANIMI.

CUpio exponere omnem meam acerbitatem, omnemque malitiam, atque insipientiam, coram gloria tua, Christe Salvator. Dicam rursus omnem tuam jucunditatem, atque dulcedinem, quam in me propter te demonstraſti, clementissime hominum amator. Ab utero matris meæ factus sum exacerbator, & contemtor gratiæ tuæ, & ad bonum tardus. Verum tu, Domine, universam meam malitiam despexisti propter multas miserationes tuas, Fili Dei. Erigitur mihi caput mediante gratia tua, Domine; verum quotidie propter peccata mea demittitur. Ad vitam me rursus eadem tua gratia allicit; sed ego ad mortem promptior pergo. Nam hæc pessima ignaviæ consuetudo me ad se attrahit, dum ipsi pareo. Gravis sane est, & pessima passionum consuetudo. Perstringit enim tamquam indissolubilibus vinculis mentem, eademque semper optata ac desiderabilia mihi obtingunt vincula, quod sic laqueari velim. Ex consuetudine laqueis capior, illaqueatusque gaudeo. In acerbissimam profunditatem immerſus, adhuc lætor. Vincula mea quotidie inimicus renovat: cernit enim me vinculorum meorum varietate delectari. Veterator inimicus meus non me devincit vinculis, quæ ego nolim; sed semper ejusmodi mihi laqueos nectit ad vincula, cujusmodi ego magna cum voluptate complector. Novit enim meæ voluntatis propositum esse vehementius, & in ictu oculi quæ voluerit vincula injicit. Hic ejulatus atque ploratus, & luctus: hoc probrium & confusio: quod ego vinculis propriæ voluntatis constrictus detinear. Cum enim unico momento conterere vincula possim, ac me a laqueis quibuscumque liberare; hoc facere recuso, negligentia atque focordia detentus, & passionibus tamquam consuetudini malo voluntatis proposito deserviens. Hoc gravius est & intolerabilius, ac dedecoris luctus, quod ad inimici mei voluntatem ego concurram. Vinculis constringor, quæ mihi ipse injicit, passionibusque immorior, in quibus

A ἀπεγνωσμένους ἐλεῆν, καὶ εἰσαγάγην εἰς τὴν σωτηρίαν αὐτῶν, ἐν Χειρὶ Ἰησοῦ τοῦ Κυρίου ἡμῶν. δι' ὃ καὶ ἔγωγε, τῷ Πατρὶ ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος σὺν τῷ παναγίῳ Πνεύματι, νῦν καὶ αἰεὶ, καὶ εἰς τὰς ἀόλας τῶν αἰώνων. ἀμήν.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ ΕΦΡΑΙΜ ΤΟΥ ΣΥΡΟΥ

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΠΑΘΩΝ.

ΘΕλω εἰπεῖν ἐνώπιον τοῦ δόξης σου, Χειρὶ σωτῆρ, πᾶσαν πικρότητα ἐμὴν, πονηρίαν, ἀλογίαν. ἐρῶ πάλιν πᾶσάν σου τερπνότητα, γλυκύτητα, ἃ μετ' ἐμὲ ἐποίησας ἐνεκέν σου, φιλάνθρωπε. Ἐκ κοιλίας μητρὸς ἐμῆς ἐβόησα πρὸς ζωὴν, ἀδελφότητι καὶ χάριτι σου, ἀπορρόγμος εἰς ἀγαθόν. Αὐτὸς δὲ, ὡς Δέσποτα, ὑπερέδδεις πᾶσαν ἐμὴν πονηρίαν διὰ τὰς πολλὰς οἰκτιρμούς σου, Υἱὲ τοῦ Θεοῦ. Ἡ κεφαλὴ μου ἀνυψήσεται τῇ χάριτί σου, Δέσποτα. ταπεινῶται δὲ καθεκάστην δι' ἐμὰς ἀμαρτίας. Ἐλκει με πάλιν αὐτὴ ἡ χάρις σου εἰς τὴν ζωὴν, καὶ γὰρ πολλὸν εἰς θάνατον ἀπορρόγμως βαδίζω. ὅτι αὐτὴ ἡ κακίη σωτήρια καὶ χαριώτης ἐλκύει με πρὸς ἑαυτήν, ἐμὲ αὐτῇ πεποιθώς. Δεινὴ ὅστις ἡ τῶν παθῶν σωτήρια καὶ κακίη, καὶ γὰρ δεσμεύει ὡς ἐν δεσμοῖς ἀλύτοις τὴν ἐννοίαν, καὶ ποσὶνὰ διεσκοπῶν αἰεὶ ἐμοὶ καὶ τὰ δεσμά, ὅτι ἐγὼ ὅπως δέλω δεσμευθῆναι. Συνηθείας δεδεσμεύω τῷ παγίδων, καὶ χάρω δεδεμένος. Βεβύβισμα ἐν τῷ πικροτάτῳ βάρει, καὶ ἥδομα. Καθεκάστην ἀνανεοὶ τὰ δεσμά μου ὁ Ἐχθρὸς. ὁρᾷ γὰρ με χαρρόμενον ἐν τοῖς ποικίλοις δεσμοῖς μου. Πολύτεχνος τυγχάνει ὁ Ἐχθρὸς μου. ὃς δεσμεῖ με ἐν τοῖς δεσμοῖς ὡς περ ἐγὼ ὃς βέλομαι, ἀλλ' αἰεὶ προσφέρει μοι τοιαῦτα δεσμά καὶ παγίδας, ὥς περ ἐγὼ καὶ πολλὰς ἡδύτητας δέχομαι. Γινώσκει γὰρ ὅτι πρόθεσιν ἰχυροτέραν μου ἔχει, καὶ ἐν ῥίπῃ ὁφθαλμὸς φέρει δεσμὸν ὃν βέλεται. Τὸ κλαυθμός. τὸ πένθος. ὄνειδος καὶ ἀγχύνη. ὅτε ἐγὼ πεπέδημαι ἐν τοῖς ἐμοῖς δεσμήμασι. Δυναίμενος γὰρ συντείψω τὰ δεσμά μου ῥοπῇ καὶ θρόνῳ ἐλπίδος ἀπὸ πασῶν τῶν παγίδων, ὃς βέλομαι τὸ πικρὸν πικρὸν χαυνότητι κρατούμενος, καὶ πᾶσι ὡς ἐδεσθὶ δαλόμενος τῇ προσδοσί. Τὸ πῶς δεινότερον, καὶ τὸ πένθος καὶ ἀγχύνης, ὅτι ἐγὼ συνέχομαι δεσμήμασι τοῦ Ἐχθροῦ μου. Δεσμεύομαι ἐν τοῖς δεσμοῖς ἐν οἷς αὐτὸς προσφέρει μοι,

μοι καὶ πᾶσι θανάτῳ εἰς αὐτὸς ἀγάλλετο. Δυναμὸς γὰρ σωτεῖσθαι καὶ τὰ δεσμά, ὅς ἐβόλομαι. Δυναμὸς καὶ ἐκφυγεῖν τὰς παγίδων, ὅς ἐπείγομαι. Ἔστιν ἄρα τικρότερόν τι ἢ πένθος τέττε ἢ κλαυθμὸς; ἔστιν ἑτέρα ἀγύνη ταύτης χαλεπωτέρα; ἔτις γὰρ λέγω, ὅτι ὅς ἐστι τικρότερον ἢ ἀγύνης ταύτης, ὅταν ποιῇ ἄνθρωπος τὰ ἢ Ἐχθρὸς δελήματα. Γινώσκων γὰρ τὰ δεσμά μου, κρύπτω αὐτὰ καθ' ὥραν ἀπὸ πάντων ἢ θεατῶν ἐν χήματι βλαβείας. καὶ ἡ ἐμὴ σιωδήσις ἐλέγχῃ με ταῦτα πράττειν, λέγουσά μοι καθεκάστην. εἰς τί ὁ νῆφεις ἀθλίε; ἡ ὅς οἶδας ὅτι ἦλθε καὶ ἡγγικεν ἡ ἡμέρα ἢ κείσεως ἢ φοβεῖας, ἐν ἢ πάντα φανεῖν; ἀνάστηθι ὡς δυνατός. Ἀφ' ἧς τὰ δεσμά σου. ἐν τοῖς ὅσιν ἡ δύναμις ἢ λύσεως καὶ δέσεως. Ταῦτα αἰεὶ καὶ λέγῃ μοι ἢ ἐλέγχῃ με ἡ σιωδήσις, καὶ ὁ δέλω ἐκ τὰς δεσμῶν καὶ παγίδων ἀπαμαγνύω. Οὐδὲν ἔτις καὶ ἐκτάζω πρὸς τέττων καθ' ἡμέραν, καὶ ἐν αὐτοῖς βλέσκομαι δεδεμένος τοῖς πᾶσι. Τάλας ἐγὼ καὶ ῥάθυμος, ἀπορήκω εἰς ἀγαθὸν ἐμῆς ψυχῆς, μὴ φοβεῖσθαι ἐν παγίσιν ἢ θανάτῳ. Τὸ σῶμά μου πείκει χήμα καλὸν βλαβείας, ἡ ἢ ψυχὴ πεπέδηται ἐν λογισμοῖς ἀπορεπέσιν. Ἐνώπιον ἢ θεατῶν μὲν πρὸς βλαβῆμα, καὶ ἐνδοθέν εἰμι χεδὸν ὡς θνητὸν ἀνήμερον. Γλυκαίνω μου ἢ λαλίαν τοῖς ἀνθρώποις μεταδιδῶς, πικρὸς αὐτὸς ἐγὼ αἰεὶ καὶ πονηρὸς τυγχάνων τῇ πρὸς θεῶν. Καὶ τί ἄρα ποιήσω ἐν ἡμέρᾳ ἀφ' ἧς γνῶσεως, ὅταν ὁ Θεὸς δηλοῖ πάντα ἐπὶ βήματος. Ἐγὼ αὐτὸς ἐπίσταμαι ὅτι ὅς κολάζωμαι, εἰὰν μὴ ὧδε δυσωπήσω ἐν δάκρυσι τῇ Δικαστῇ. Χάειν τέττε ὁ σωέχῃ τὴν οἰκτιρμὴν ἐν τῇ ὀργῇ, ὅτι αὐτὸς ἐκδέχεται τὴν ἐμὴν ἐπιστροφὴν. Οὐ γὰρ θέλει τινὰ ἰδεῖν ἐν τῷ πνεύματι κατόμνον, ὅτι πάντας τὴν ἀνθρώπων θέλει εἰσελθεῖν εἰς τὴν ζωὴν. Θάρρῳ οὖν τοῖς οἰκτιρμοῖς σου, Κύριε Υἱὲ Θεοῦ, πρὸς πᾶσι τοῖς δεσμοῖς, ἐπέβλεψον καὶ ἐπὶ ἐμὲ, ἵνα γὰρ τῇ ψυχῇ μου ἐκ φυλακῆς ἀνομιῶν, καὶ ἐκ λάμψῃς ἀκτῖς φωτὸς ἐν τῇ ἐμῇ ἀνομίᾳ, πρὶν ἀπέλθω εἰς τὴν κείσιν τὴν φοβεράν καὶ ἀποκλεισθῶ μοι, ὅπως πάντεως ὅς ἐστι πρὸς κακῶν μετανοεῖν. Ἰδὲ γὰρ σωέχομαι ἐν ἑκατέροις λογισμοῖς, ἢ ἐκδημεῖν ἢ σώματος, ἢ μηκέτι ἀμαρτάνειν. Φόβος πάλιν λαμβάνει με τῇ ἀθλίῳ καὶ ἀσεβῇ, πρὸς ὑπάγω ἀνέτοιμος, ὅλος γυμνὸς τὰς ἀρετῶν. Φόβος μέγας βασανίζει τὴν καρδίαν μου σωεχῶς ἢ μῆνιν ἐν τῇ σαρκὶ καὶ ἐκδη-

A bus ipse latatur. Cum enim vincula confringere possim, nolo: cumque laqueos evitare conceditur, non urgeo. Acerbius ne quidquam est eo luctu ac planctu? est ne aliud ullum gravius dedecus? Sic quippe affirmo, non esse quid ea confusione acerbius, quando inimici placita homo explet. Cum enim sint mea mihi vincula perspecta, ea tamen in singulas horas a cunctis spectatoribus abscondere contendo, B pietatis formam præ me ferens; propriaque me arguit conscientia ista agentem, sic me compellans quotidie: Cur te sobrium ac vigilantem non præbes miser? an ignoras advenisse & appropinquasse diem horribilis judicii, quo cuncta declarantur? surge tamquam potens, dirumpe vincula tua: in te potestas est solvendi atque ligandi. Ista licet semper mihi dicat reprehendatque conscientia; non tamen e vinculis ac laqueis liberari volo. Super C hisce quotidie lugeo atque suspiro, & istis ego animi passionibus implicatus reperior. Miser ego & segnis, ac ad bonum animæ meæ non proficiens, dum laqueos mortis non pertimesco. Corpus meum pulchro religionis ac pietatis habitu amictum est; anima vero indecentibus cogitationibus ligatur atque impeditur. Coram spec- D tatoribus studiose pietatem colo; intus autem tamquam fera immitis propemodum existo. Dulcem & suavem affecto sermonem, dum ago cum hominibus; cum interim ego proposito ac voluntate semper acerbus sim atque perversus. Et quid tandem in die judicii faciam, quando ista omnia coram tribunali manifestabit Deus? Ipse ego novi, me ibi poenas daturum, nisi hic judicem per lacrymas placavero. Et pro- E pterea miserationes in ira non concludit, quod conversionem ipse meam exspectet. Non enim quemquam videre cupit in igne ardentem, cum omnes homines ad vitam ingredi desideret. Quocirca tuis confusus miserationibus, Domine Fili Dei, supplex tibi procido, rogoque, ut & in me tuos oculos convertas. Animam meam ex iniquitatum custodia educito, resplendeatque in mente mea radius lucis, antequam ad formidandum me manens judi- F cium abeam, ubi nulla penitus reliqua est de iniquitatibus poenitentia. Ecce enim alterutra cogitatione coarctor; aut exire e corpore; aut non amplius peccare. Rursusque timor me miserum & impium corripit ac detinet, quo pacto me imparatum subducam, qui omni plane virtute destituor. Magnus continenter cor meum timor discruciat, manendi in carne, & T migran-

migrandi ex ea: & utrum e duobus magis mihi expetendum sit ignoro. Quoniam me ipsum ad opus bonum, tardum video. Atque ideo vitam in carne ducere, mihi metus est ac terror. Nam in laqueorum medio quotidie incedo, similisque sum mercatori segni atque ignavo, jacturam in horas facienti totius summæ simul & lucri. Sic & ego detrimentum bonorum patior cœlestium, variis præpeditis distractionibus, quæ me ad mala pertrahunt. Sentio quippe in meipso, quomodo singulis horis decipiar, nolensque in rebus quas odi, inveniar. Obstupesco in creaturæ pulchritudine perpetua, & quomodo mea mens in medio rerum venustissimarum tam sit inde decora. Obstupesco super voluntate mea adeo prava, & quomodo etiam in tribulationibus semper diversimode peccet. Obstupesco de mea poenitentia quotidie, quomodo firmum fundamentum non habeat ædificii: nam singulis diebus fundamentum ædificii colloco, propriisque rursus manibus laborem dissolvo. Non bonum adhuc fumsit principium mea bona poenitentia, & nondum in me cessat pessima inertia. Ignaviæ mancipatus sum, & inimici me voluntati accommodo, promississime quævis ipsi grata perficiens. Quis dabit capiti meo aquam longe inenarrabilem, & oculis meis perpetuos fontes, ut inde scaturiant lacrymæ, ploremque ad misericordem Deum semper, ut suam mittens gratiam, me peccatorem e furibundo extrahat mari fluctibus peccatorum meam animam perturbante, procellisque in singulas horas exagitante. Nam cupiditatibus meis vulnera superantur, cum curationis involucria & fascias omnino non admittant. In spe poenitentiae mea est præstolatio: sed inanibus hisce ejus promissis deceptus, quousque deficio? Hac detentus expectatione, semper in ore poenitentiam habeo, & nunquam ad poenitentiam devenio. Verbis studiose poenitentiam profiteor, verum operibus a poenitentia absum quam longissime. Si res secundæ ad voluntatem fluunt, meæ etiam obliviscor naturæ. Sin contra a rebus premor adversis, murmurator evado. Sancti quippe Patres Deo devoti, in tribulationibus atque tentationibus probati sunt, coronamque immarcescibilem a Deo cœlesti cum gloria ac laude acceperunt: & famam nomenque ex tribulationibus consecuti, futuris generationibus pulchra imago evaserunt. Sæpius autem cum Patribus & Sanctis considero etiam castum, decorum, temperantissimumque Joseph, cœlesti pulchritudine plenum cum caritate Altissimi: quam egregiam patientiam obtinuerit in tentationibus.

Hierem. 9.

A μὲν ἔκ τ' σαρκὸς, καὶ εἰς τοιαύτῃς πατέρων
 ὡς κληρονομία ἔ' γινώσκω. Ὅτι ὁρῶ ἐμαυτὸν
 ἀπορρόγυμον εἰς ἀγαθόν. καὶ γὰρ ὁ ζῆν ἐν τῇ
 σαρκὶ φόβος ἐστὶ καὶ δειλία. Ἀνὰ μέσον γὰρ
 παγίδων βαδίζω καθεκάζην, καὶ ἔοικα ἐμ-
 πόρῳ ραθύμῳ καὶ ὀκνηρῷ ζημιωμένῳ καθ' ὥραν
 κεφάλαιον μὲν κέρδους. ὅπως ἐγὼ ζημιώσω τὰ
 ἑράνια ἀγαθὰ ἐν τοῖς πολλοῖς πειρασμοῖς
 ἐλκόντων με εἰς τὰ κακά. Αἰδοῦμαι γὰρ εἰς
 ἐμαυτὸν πῶς κλέπτωμαι καθ' ὥραν, καὶ μὴ δέ-
 λων δεισκόμαί εἰς πράγματα ἀπὸ μισῶ. Εἰ-
 σάμα ἐν τῇ κτίσει, πῶς ὥρα εἰς αἰὲν, καὶ
 ἀπορεπὴς με ἡ γνώμη ἀνὰ μέσον τῶν καλλί-
 των. Εἰσάμα ἐν τῇ ἐμῇ πωραγρόσει τῇ κα-
 κίσει, ἐν θλίψεσιν ἐν αἷς αἰὲν ἀμαρτάνει διαφό-
 ρως. Εἰσάμα ἐν τῇ ἐμῇ μετανοίᾳ καθ' ἡμέ-
 ραν, πῶς οὐκ ἔχει τ' φερεὸν δεμέλιον οἰκο-
 δομῆς. Καθεκάζω τίθηναι δεμέλιον οἰκοδο-
 μῆς, καὶ πάλιν τῆς ἐμαῆς χειρὸς καταλύω τ'
 κάματον. Οὐκ ἔβαλον ἀρχὴν καλὴν ἢ καλὴν
 μετάνοια. Τέλος πάλιν ἔπω ἔχῃ ἢ κα-
 κίσει ἀμέλεια. Δεδόλωμαι χαυνότητι, καὶ δελή-
 ματι τ' Ἐχθρῶς με, ἀπορρόγυμῳς ἐπιτελὼν
 πάντα αὐτῷ τὰ ἐράσματα. Τίς δώσῃ τῇ κεφα-
 λῇ με ὕδωρ πολὺ ἀμύθητον, καὶ τοῖς ὀφθαλ-
 μοῖς πηγὰς, ἵνα αἰὲν βρῶσι δάκρυα, καὶ κλαύ-
 σωμαι διαπαντός πρὸς τ' οἰκτιρμονα Θεόν, ἵνα
 πέμψας χάριν αὐτῷ, ἀναπαύσῃ με ἀμαρτωλὸν
 ἐκ θαλάσσης μαινομένης ἐν κύμασιν ἀμαρτιῶν, χει-
 μαζέσεως τὴν ψυχὴν με ἐν ζάλας καθ' ὥραν.
 Τὰ γὰρ ἐμὰ δελήματα ἐνίκησαν τὰ τραύματα,
 μὴ παντελῶς δεχόμενα ἐπιδέσμευς ἰάσεως. Ἐπὶ
 ἐλπίδι μετανοίας ἐστὶ με ἡ πωροδοκία. κλεπτό-
 μος ἐν τῇ αὐτῇ ὑποχρέσει τῇ ματαίᾳ καὶ μέ-
 χει ὅτε ἐκλείψω. Ταύτην ἔχω πωροδοκίαν αἰ-
 λέγων μετανοεῖν, ὁδὸν ποτε μετανοῶ. Τοῖς ῥή-
 μασι μετανοῶ μὲν πωροδῆς, τοῖς δ' ἔργοις μῆκος
 πολὺ ἀπέχω τ' μετανοίας. Ἐάν εἰμι ἐν ἀνέ-
 σῃ, λαμβάνω με καὶ τὴν φύσιν. Ἐάν πάλιν ἐν
 θλίψεσιν, δεισκόμαί καὶ γογγυσις. Οἱ ἅγιοι
 γὰρ πατέρες ἡρόδομοι φιλόδοιοι, ἐν θλίψεσι τ'
 πειρασμοῖς ἐγένοντο δόδοιοι, καὶ σέφανον ἀμύ-
 ραντον ὡς Θεὸς ἑρανίς ἐδέξαντο μὲν δόξης καὶ
 ἐπαίνων. καὶ ἔπανον καὶ ὄνομα κηισάμοι ἐκ
 θλίψεως, εἰκὼν καλὴν γεγονόσαι τῆς ἐρχομένης
 ἡρεῆς. Κατανοῶ καὶ συνεχῶς, σὺ πατράσι καὶ
 ἁγίοις, καὶ τ' σεμνὸν καὶ ἀπορεπὴν σωφρονέσαν
 Ἰωσήφ πλήρη κάλλους ἑρανίς σὺ ἀγάπῃ τ'
 ὑψίστη, τοιαύτην καλὴν ὑπομονὴν ἐκτίσας ἐν πει-
 ρασ-

ρασμοῖς· ὃ γὰρ ἰχθυον ἀδικῆσαι ὁ πᾶν ἀδελ-
φὸν δεινὸς φθόρος τῆς ἐκείνης ψυχῆς τὸ κάλ-
λος· ἔτε πάλιν ἀσπίς δεινὴ ἐν φωλεῷ τῷ
ιδίῳ, ἐδωκὴν ἐκμαράναί καλὸς ἀνδρὶ τὸ ἔ-
παθεῖν· ἐν τῷ ἀνδρὶ καὶ ὥραν ἔσώφρονος
ἐπέβλεπον, ἵνα ἐκχέῃ πικρὸν ἰὸν παρὰ αὐτὸν
μαυρομήν. Οὔτε πάλιν ἡ φυλακὴ ἢ τὰ δεσμά
ἐμαράναν διωφέπειαν ψυχῆς καὶ ἀνδρός παθεῖν
φιλοθέας. Εἰ γὰρ ἐγὼ ὁ ἄθλιος ἐκτός τινος πᾶν
παρασμοῦν ἀμαρτάνω, παροξύνω καὶ πικρά-
νω τὴν Δεσποτίω, πείραν οὖν λαβὼν πᾶν πολ-
λὸν σε Κύριε, καὶ ἀμυδρήτων οἰκτιρῶν, πα-
ρακαλῶ τὸ μέγεθος πᾶν οἰκτιρῶν σε, σώσον
με, καὶ δώρησαι σῶ οἰκέτῃ ἀγτήματα ψυχῆς
αὐτῆς, ἀ ἀγτήται ἐκ θησαυρῶν ἀσπλαγχνίας
σε Δέσποτα, ἵνα βρύῃ διηνεκῶς ὥστερ πηγὴ ἡ
χάρις σε ἐν καρδίᾳ καὶ σώματι ἐμῇ αὐτῇ ἔ-
δούλῃ σε· ἵνα ἡ καρδίᾳ μὲ καὶ σώμα μὲ
ναὸς ἄγνος τῇ χάριτι καὶ ἁμωμος, δεχόμενος
Βασιλέα ἑράνιον, ἵνα μὴ ἡ ὡς φωλεὸς πονη-
ροῖς λογισμοῖς καὶ ἀπὸ λαγὼν ληστῶν κακῶν πο-
νηρῶν ἐνδυμήσειν. Ἀλλ' αἰὶ ὁ δάκτυλος τῆς
χάριτος κινησάτω τὴν γλῶσσάν μὲ ὥστερ νι-
βάν τῆς κιθάρας εἰς δόξαν σε φιλάνθρωπε, ἵνα
ἀπαύτως δοξάζω καὶ βύλογα μετὰ πόθου, ἐν
καρδίᾳ καὶ σώματι ὅλον τὸ χροῖον τῆς ζωῆς μὲ.
Ὁ γὰρ οἰκνῶν ὑμνολογεῖν καὶ δοξάζειν σε, Δέσ-
ποτα, ἔπος αὐτὸς ἀμώτερος τῆς μελλόντος ζωῆς
ᾧσι. Χειρὲ σωτῆρ, δώρησαί μοι ἀγῆσιν τῆς καρ-
διάς μὲ, ἵνα ἡ ἡ γλῶσσά μὲ ὡς κινύρα τῆς
χάριτος, ἵνα διωκηθῶ ἀποδύναμι ἐντεῦθεν τῆς
ἀγαθήκης ἐκ πᾶν πολλῶν γραμματίων καὶ
ὀλίγα ἐγκλήματα· καὶ πάλιν σωθήσομαι
ἐν τῇ σκέτῃ τῇ χειρῶν σε· ὅταν τρέμῃ πᾶ-
σα ψυχὴ ἐν δόξης σε τῆς φοβεράς. Ναὶ Δέσ-
ποτα, ὑὲ μονογενὲς, εἰσάκουσον καὶ παρὸς δε-
ξαί, ὥστερ δάρον, τὴν δέησιν ἔδούλῃ σε.
ἀμαρτωλὸς εἰμι ἐγὼ, τῇ χάριτι σωζόμενος.
Δόξα πρέπῃ τῷ σώζοντι ἀμαρτωλὸν ἐν οἰκ-
τιρμοῖς.

A bus. Non enim valuit gravissima fratrum
invidia ac livor pulchritudinem animæ il-
lius lædere; ut neque callida aspis in pro-
prio antro florentem pueri pulchritudinem
tabefacere. In florem illius temperantis con-
tinenter aspectum retorquebat, ut acer-
bum venenum suæ in eum insanix evome-
ret. Neque rursus carceres aut vincula de-
corem animæ floremque pueri Deo devoti
labefactarunt. Si porro miser ego atque in-
B felix sine ulla tentatione pecco, Domi-
numque exacerbo; cum expertus sim mul-
tas tuas & ineffabiles miserationes, Do-
mine, magnitudinem misericordiæ tuæ im-
ploro & invoco, dicens: salva me, &
largire supplici famulo tuo postulata animæ
suæ, quæ e thesauro misericordiæ tuæ de-
poscit, Domine: ut assidue fontis instar
scaturiat gratia tua in corde & ore mei
C ipsius famuli tui; sitque cor meum ac os,
divinæ gratiæ purum & immaculatum tem-
plum, quod cœlestem regem excipiat, ut
ne sit tamquam latibulum improbarum co-
gitationum, & spelunca iniquorum latro-
num pravis desideriis. Sed digitus gratiæ
semper moveat linguam meam, tam-
quam nervos citharæ ad gloriam tuam,
benignissime: ut sine ulla intermissione
glorificem te ac benedicam cum amore &
desiderio, corde ac ore, per universum
D tempus vitæ meæ. Qui enim in te col-
laudando piger est ac segnis, Domine,
is ipse a futura vita alienus est. Concede
mihi, Christe Salvator, petitionem cordis
mei, fiatque lingua mea velut cithara gra-
tiæ: ut hinc testamentum exprimere queam
ex multis scripturis, quamvis pauca sint
delicta: ibique iterum salvari merear sub
tegmine atque protectione manuum tua-
rum; quando contremiscet omnis anima ex
E tremenda gloria tua. Etiam Domine Fili
unigenite, exaudi ac suscipe tamquam do-
num aliquod, preces servi tui. Peccator
ego sum, gratia salvatus. Gloria illum de-
cet, qui peccatorem in miserationibus
salvat.

EJUSDEM SANCTI PATRIS
EPHRAEM SYRI

DE POENITENTIA.

Qui e sinu Patris descendit Dominus, nobisque factus est via salutis, ipse nos beata ac divina illa sua voce de Poenitentia instruit, dicens: *non veni vocare justos, sed peccatores ad poenitentiam*. Et rursus: *non indigent qui sani sunt medico, sed qui male habent*. Si hæc ego dixerō, nolo me audias. Si vero Dominus illa dicat, quare contemnis, & vitam tuam negligis? Quodsi conscius tibi sis vulnerum cogitationum actuumque in te latentium, quare occulta illa tua vulnera negligis? Quid times medicum? non est durus, neque vero immitis atque immisericors: non utitur ferro, neque medicamento austero, vel cauterio: solo verbo sanat. Si ad eum accedere velis, plenus est bonitate, plenus misericordia. Propter te ex sinu Patris advenit, propter te incarnatus est, ut ad eum sine timore accedas. Propter te factus est homo, ut te a gravibus tuis vulneribus liberet. Te multa cum dilectione omnique bonitate ad se vocat. Accede, peccator, & sanaberis facile: abs te pondus peccatorum projice: preces offer, & lacrymas putredini impone. Hic enim coelestis medicus cum bonus sit, lacrymis atque gemitibus vulnera curat. Accede, peccator, ad bonum medicum, & pro optimo medicamento lacrymas offer. Sic enim vult coelestis medicus unumquemque suis sanari lacrymis & salvum fieri. Hoc enim medicamentum non strictius devincit, neque exacerbat vulnus, sed brevi te compendio sanat. Tuas exspectat medicus videre lacrymas; accede, & noli timere. Ostende ei vulnus, & pro medicamento lacrymas ac gemitus affer. Ecce enim ostium poenitentiae apertum est: festina peccator, priusquam illud occludatur. Non exspectat ad tuam negligentiam tempus; ut neque ipsum ostium, te segnem & desidem cernens, tuum semper contentum sustinebit. Quare tuam odisti vitam, miser? Quid præstantius tua anima, o homo? At tu eam, o peccator, spernis. Ignoras, dilectissime, qua hora coelestis medicus ostium medicinæ suæ occludi jussurus sit. Accede, obsecro, festina ut cureris. Gaudium ex tua conversione afferre vult coelesti exercitui.

Sol

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ
ΕΦΡΑΙΜ ΤΟΥ ΣΥΡΟΥ

ΠΕΡΙ ΜΕΤΑΝΟΙΑΣ.

Ο Κατελθὼν Κύριος ἐν τῇ κόλπῃ τῆς Πατρὸς, καὶ ἡσυχάζων ἡμῶν ὁδὸς σωτηρίας, πρὸς τὴν μετανοίαν ἡμῶν διδάσκει. Ἀλλὰ τὴν μακαρίαν καὶ θεϊκὴν αὐτοῦ φωνὴν, λέγων, ὅτι ἡλθον καλέσαι δικαίους, ἀλλὰ ἁμαρτωλὸς εἰς μετάνοιαν ἔτε, πάλιν, χρῆζουσιν οἱ ὑγιαίνοντες ἰατρῶν, ὅτι οἱ κακῶς ἔχοντες. Ἐὰν ἐγὼ ταῦτα λέγω, μήποτε μὴ ἀκρίβης. Ἐὰν ὅμως ὁ Κύριος, ἀλλὰ κατὰ φρονεῖς ἀμελῶν σε τῇ ζωῇ; Ἐὰν συνοιδῶς σεαυτῷ ὅτι ἔχεις ἐνδοθεν βλάβηματα λογισμῶν καὶ ψυχῶν, διατί σὺ ἀμελεῖς τῇ κρυπτῇ σε τραυμασίῳ; τί φοβῇ τὸν ἰατρὸν; ὅτι ἐστὶν ἀπότομος, ἔτε πάλιν ἀσπλαγχνος, ἔτε ἀνελεήμων. Ἐὰν ταῦτα τῷ σιδήρῳ, ἔτε πάλιν φαρμάκῳ αὐστηρῷ καὶ καυσικῷ. μόνον λόγον ἰατρῶν. Ἐὰν βλάβη προσελθῇ, πλήρης ἀγαθῶν ὅσι, καὶ πλήρης ἀσπλαγχνίας. Διὰ σὲ ὡς ἀνέγνων ἐν τῇ κόλπῃ τῆς Πατρὸς. Ἀλλὰ σὲ ἐσαρκώθη, ἵνα αὐτῷ προσέλθῃς ἀφόβως. Ἀλλὰ σὲ ἐννιθρόπησεν, ἵνα σὲ ἰάσῃται τῇ δεινῇ σε τραυμασίῳ. μὴ πολλῆς ἀγάπης καὶ πάσης χρηστότητος φωνῇ σε πρὸς ἑαυτὸν. Πρόσελθε, ἁμαρτωλέ. ἰατρῶν. ἀπὸ τοῦ σὺ ἁμαρτιῶν τὸ βάρος. δέσιν προσένεγκε, καὶ δάκρυα ἐπίδεις εἰς τὴν σπηδείονα. Οὕτως γὰρ ὁ ἰατρὸς ἐράνιος, ἀγαθὸς ὢν, δάκρυα καὶ στεναγμοὺς ἰατρῶν τὰ τραύματα. Πρόσελθε, ἁμαρτωλέ, τῷ ἀγαθῷ ἰατρῷ, προσφέρων τὰ δάκρυα τὸ κάλλιστον φάρμακον. Οὕτως γὰρ καὶ βλάβη ὁ ἐράνιος ἰατρὸς ἰατρῶν ἕκαστον τοῖς ἰδίῳ δάκρυα καὶ σωθῆναι. τῷ γὰρ τὸ φάρμακον ἐκ κρατῆς ἐπὶ πλεῖον, ἔδωκε σύμφερον τὸ τραῦμα, ἀλλὰ ἀδύς ἰατρῶν σε. Ὁ ἰατρὸς ἐκδέχεται σε ἰδεῖν τὸ δάκρυον, προσέλθε, μὴ φοβηθῇς. δεῖξον αὐτῷ τὸ τραῦμα, προσφέρων καὶ φάρμακον, δάκρυον καὶ στεναγμόν. Ἰδοὺ γὰρ ἀνέσται δύρα τῆς μετανοίας, ἀπὸ τοῦ ἀμαρτωλοῦ πρὶν αὐτὴν ἀποκλείσει. ὅτι ἐκδέχεται καρπὸν πρὸς τὴν σὴν ἀμέλειαν, ὅτι αὐτὴ ἡ δύρα, βλέπεις σε ῥάδινον, ἐκδέχεται προσελθῆναι τῇ σὴ καταφρονήσει. Διὰ τὴν ἐμίσησας τὴν ζωὴν σε ἀδελφε; τί ἀνώτερον ἄρα τῆς ψυχῆς σε ἀνδρῶπε; σὺ ὅμως ὡς ἁμαρτωλὸς ταύτης κατεφρόνησας. ὅτι οἶδας ἀγαπήναι, ποίαν ὥραν κελούει ὁ ἐράνιος ἰατρὸς ἀποκλείσει τὴν δύραν τῆς αὐτοῦ ἰατρῶν. Πρόσελθε ὡς καλῶς. ἀπὸ τοῦ ἰατρῶν. χαροποιῆσαι θέλει σρατιὰν ἐράνιον ἐν τῇ σὴ

σῇ μετανοίᾳ. Ὁ ἥλιος ἔφθασεν εἰς ἑσπερινὴν ὥραν. Ἀλλ' σε περιμένει, ἵνα φθάσῃς εἰς μονὴν. Ἐως τότε ἀνέχῃ τὴν μιᾶν ἔχθρὸν σου, ἀναδύσας ἐπιτελῶν κτείνε τὸ δέλημα; κτείνος γὰρ βέλεται καὶ εἰς τὴν σε ἐμβαλεῖν. αὕτη αὐτὴ ἡ σαρδὴ. τὸ αὐτὸ χάρισμα τοῖς ἀγαπῶσιν αὐτόν. αὐτὸς πολεμεῖ αἰετὶ σὺν ταῖς κακῇς καὶ μιᾶς ἐπιθυμίᾳς, μὴ πάντων ἀνθρώπων. αὐτὸς πάλιν ὁ μιᾶς εἰς ἀπόγνωσιν φέρει τὰς αὐτῶν περιδομῆς. σκληρύνει τὴν καρδίαν, ξηραίνει τὰ δάκρυα, ἵνα μὴ καταφυγῇ ἁμαρτωλός. Παντελῶς φεῦγε τὸν ἀνδρῶπε, μίσσησον καὶ βδελύσσεαι τὰ αὐτῶν ἐράσματα. μίσσησον τὸ πονηρὸν, καὶ φεῦγε τὸ δόλιον. ἀνδρωποκτόνος γὰρ ὅστις ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους. φεῦγε αὐτὸν ἀνδρῶπε, ἵνα μὴ σε φονεύσῃ. ἄκουσον, ἀγαπητέ, τὴν μακαρίαν φωνὴν λεγούσης καθεκάστην. δεῦτε πρὸς με πάντες οἱ κοπιῶντες καὶ πεφορτισμένοι, καὶ γὰρ ἀναπαύσω ὑμᾶς. λάβετε τὸ ζυγὸν μου ἐφ' ὑμᾶς, καὶ μάθετε, ὅτι ἡσυχός εἰμι, πραῦς καὶ ἐπιεικής, ἡ ταπεινὸς τῇ καρδίᾳ, καὶ δύνῃσιν ἀνάπαυσιν ταῖς ψυχῇς ὑμῶν. Ἀνάπαυσίν σοι λέγει, καὶ ζωὴν ἐπαγγέλλεται ἡμέραν καθ' ἡμέραν. Πρόσελθε, μὴ φοβηθῇς. Ἀγαθὸς ἀντιδρῶνς ὑπάρχει ὁ Θεωπότης. ὁ ζητεῖ γραμματεῖα πασῶν ἁμαρτιῶν. Καταφυγὴ τυγχάνει ἀπὸ πάντων τῶν κακῶν. ἰάται τὰ τραύματα. χαρίζεται καὶ ζωὴν ἀφθόνως ὡς ἀγαθός. προσδέχεται δι' ἑαυτοῦ τὰς αὐτῶν προσπίπτοντας, ἐπὶ δὲ Θεὸς μέγας καὶ παρρησίας τυγχάνει, ἐπιστάμενος ἡμῶν πάσας τὰς ἐνθυμήσεις, ὅτι ἂν τις προσέρχεται πρὸς αὐτὸν ἰαθῆναι, ὅρα αὐτὸν καρδίαν καὶ πᾶσαν προσθυμίαν. Ὅταν ἀμετάθετον τὸν ἀσεβῆ λογισμόν ἔχῃ προσερχόμενος, αὐτὸς ἀγαθὸς Θεὸς ἀλλὰ τὴν αὐτῶν χρηστότητα διδούς δίδεσθαι τοῖς αὐτῶν ἐκζητῶσι. καὶ πρὶν ἢ ἀναβλέψαι ἀνδρῶπον εἰς τὸν Θεόν, λέγει αὐτῶν, πάρεμι. καὶ πρὶν αὐτῶν ἐγγίσει, ἀνοίγει τὸν θησαυρὸν ἐμπαροῦσιν ὁ ζητῶν. πρὶν ἐκχεῖ δάκρυον, ἐκχεῖ τὰς θησαυρὸς, καὶ πρὶν αὐτὸν δεηθῆναι, καταλλάσσεται αὐτῶν. πρὶν αὐτὸν προσβύξασθαι, τυγχάνει ὁ ἐλεῶν. ἡ γὰρ ἀγάπη ὁ Θεὸς ὅπως ποιεῖ καὶ δέλει. τὰς μετὰ ἀληθείας προσερχομένους αὐτῶν, ὁ βραδύνει ἀκούσαι. ὁ δὲ πάλιν ἐγκαλεῖται τὸν προσελθόντι ἀσεβεῖ, ἀλλὰ τί ποῦν χρόνον ἐδέχθης τῶν ἔχθρῶν, ἐμὲ δὲ τὸν Θεωπότην ἐκὼν κατεφρόνησας; Οὐ ζητεῖ ποσότητα τὴν πρὸς ἐλθόντος χρόνου, μόνον τὴν ταπεινότητα, δάκρυα καὶ στεναγμούς τὸν αὐτῶν προσπίπτοντος θεωρεῖ ὁ Θεωπότης.

Οὐ

A Sol jam ad vespertinam inclinat horam, & propter te adhuc exspectat, ut ad mansionem occurras. Quousque inimicum tuum immundum perfers, impudenter ejus voluntatem perficiens? Ille enim te quaerit in ignem projicere. Hoc ejus est studium: hoc ipsius munus, quod suis largitur amatoribus. Ipse concupiscentiis suis pessimis & immundissimis continuum cum omnibus hominibus bellum gerit. Ipse rursus scelestus adversarius in desperationem perducit obediētes sibi. Indurat eorum cor, & exsiccat lacrymas, ut non compungatur peccator. Fuge hunc omnino, o homo: odio, & abominationi blanditias ejus habe. Detestare malignum, & fuge dolosum: homicida enim est ab initio usque ad finem. Fuge ipsum, o homo, ne te interficiat. Audi, dilectissime, beatam illam vocem Domini assidue dicentis: *Venite ad me omnes, qui laboratis & onerati estis, & ego vos requiescere faciam. Tollite jugum meum super vos, & discite a me, quia quietus sum, mitis, & humilis corde, & invenietis requiem animabus vestris.* Requiem dicit, & vitam tibi promittit de die in diem. Accede, ne timeas: bonus est & nullius indigens Dominus: non requirit chirographum omnium peccatorum. Perfugium a cunctis malis ipse est: sanat vulnera, donatque vitam sine invidia, ut benignus. Suscipit facile coram ipso procidentes, quandoquidem Deus magnus, & praecognitor futurorum est, sciens universas cogitationes nostras. Quando quis ad eum accedit, ut sanetur, videt cor ejus, omneque propositum: cumque immutabilem piamque cogitationem habeat accedens, tunc benignissimus Deus ob magnam suam bonitatem protinus ab inquirentibus se invenitur: & priusquam homo oculos ad Deum attollat, dicit ipsi, adsum: & antequam ad eum accedat, thesaurum coram inquirente aperit. Priusquam effundat lacrymas, thesauros effundit; & priusquam ipsum imploret, reconciliatur ei. Priusquam ipsum oret, misericordiam ab eo consequitur. Caritas enim Dei sic requirit, & sic vult: & qui in veritate accedunt ad eum, non cunctantur audire. Neque rursus accedenti ad ipsum impio improperat, dicendo: cur tanto tempore serviisti inimico, me autem Dominum tuum volens sprevisti? Non quaerit praeteriti temporis quantitatem; sed tantummodo humilitatem, lacrymas ac gemitus sibi procidentis intuetur Dominus. Et quia futurorum praescius est,

Matth. 11.

T 3

quippe

quippe Deus & creator noster e-
 stigio cuncta peccata nostra, & offen-
 siones cogitationum & actuum remittit :
 primamque stolam afferri ei jubet, cum
 anulo etiam in manu dextera : omnes-
 que Angelos sibi gratulari præcipit su-
 per anima ista peccatoris inventa. Bea-
 ti enim nos cuncti sumus homines, qui
 Dominum adeo habemus dulcem, ma-
 litiae immemorem, benignum, pium,
 misericordem, longanimem, & iniqui-
 tates semper nostras, si tamen ipsi vo-
 luerimus, remittentem. Ecce enim hor-
 tatur : ecce longanimitate suffert : ecce
 cuncta nobis bona sua largitur in hoc
 sæculo, & in futuro, si voluerimus i-
 psi. Venite ergo, obsecremus, quan-
 diu tempus nobis suppetit. Donec hic
 in præsentī vita sumus, semper Deum
 exorare atque placare possumus. Facile
 nobis est indulgentiam deprecari : op-
 portunum nobis est januam misericordiae
 ejus pulsare. Fundamus lacrymas, quan-
 diu tempus est suscipiendi nostras lacry-
 mas, ne abeuntes in sæculum illud,
 absque ulla utilitate plangamus : ibi e-
 nim pro nihilo ducentur lacrymae. Quan-
 tum hic voluerimus, tantum benignis-
 simus remittet Deus : hic enim nos ob-
 secrantes audit : hic nobis sibi suppli-
 cantibus remittit : hic nostras iniquita-
 tes nobis resipiscētibz delet. Hic
 oratio & obsecratio, ibi vero est in-
 quisitio. Hic longanimitas, ibi severi-
 tas. Hic indulgentia, ibi accurata ex-
 ploratio. Hic voluntatis libertas, ibi
 judicia. Hic securitas, ibi angustia.
 Hic voluptas atque fruitio, ibi tormen-
 ta. Hic habendi cupiditas, ibi crucia-
 tus. Hic risus, ibi luctus. Hic negli-
 gentia atque incuria, ibi autem suppli-
 cium. Hic contemptus, ibi ignis æter-
 nus. Hic ornatus vestium, ibi vermis
 numquam dormiens. Hic elatio, ibi
 humiliatio. Hic rapinae, ibi stridor den-
 tium. Hic cuncta deaurata, ibi tene-
 brae & caligo. Hic desidia, ibi nul-
 la delictorum venia. Atque omnia ista
 scientes, fratres dilectissimi, cur no-
 strae salutis adeo sumus ignavi? non igitur
 hic mens nostra, fratres, defixa hæreat.
 Neque dulcescat nobis amor rerum terre-
 narum, ne planctus ibi noster amarus fiat.
 Quare sanari contemnimus, quamdiu tem-
 pus adhuc superest? Per modicas lacrymas
 exiguo hoc tempore, ac per poenitentiam
 remittit Deus cuncta delicta. Plange hic
 modicum, ne plangas ibi in sæcula sæcu-
 lorum in tenebris exterioribus. Æquus hic
 esto,

Α Ο'τι προγνώσῃς εἶναι, ὡς Θεὸς ἡμῶν καὶ παλά-
 της, ὡς ἀρχὴν συγχωρεῖ πάσας τὰς ἀμαρ-
 τίας, πάντα τὰ ὡς ἀπώματα λογισμῶν καὶ πρά-
 ξεων. καὶ τὴν ἐσθλὴν τὴν πρώτην λέγει ἐνεχθῆναι αὐ-
 τῷ, καὶ πάλιν δακτύλιον ἐπὶ χεῖρα δεξιάν. καὶ
 πᾶσι τοῖς Ἀγγέλοις κελεύει συγχαρῆναι εἰς τὴν
 ὕμνον ταύτης τῆς ἀμαρτωλῆς ψυχῆς. Μακά-
 ριοι γὰρ ἐσμὲν πάντες ἡμᾶς ἄνθρωποι, οἷον
 Δεσπότην ἔχοντα γλυκύν, ἀμνησίκακον, ἀγαθόν,
 οἰκτίρμονα, ὑποτακτικόν, μακρόθυμον, συγ-
 χωρῶντα πάντοτε τὰς ἡμῶν ἀσεβείας, εἰ ἡμεῖς
 θέλωμεν. Ἰδὲ γὰρ ὡς ἀκαλεῖ, ἰδὲ καὶ μακροθυμεῖ,
 ἰδὲ ἡμῖν παρέχει πάντα αὐτῷ τὰ ἀγαθὰ ἐν τῷ
 αἰῶνι τέτρω, καὶ ἐὰν θέλωμεν. Δεῦτε οὖν, δεη-
 θώμεθα, ἕως ἃς χαρὸς ᾖ ἐν ὧ. ὧδε, ἐν τῷ βίῳ Ἰσ' Ἰω' ὅσον
 ἡμεῖς ἡμᾶς, διωάμεθα πάντοτε δυσωπῆσαι τὸ
 Θεόν. Εὐχαρῆς ἡμῖν ᾖ ζητῆσαι συγχώρησιν. εὐ-
 δετον ἡμῖν ᾖ καὶ κρῆναι εἰς τὴν θύραν τῆς αὐτῆς ὑποτακ-
 τικίας. Εὐχέωμεθα δαίρυα, ἕως ἃς ᾖ χαρὸς δεχθῆ-
 ναι τὰ δαίρυα. ἵνα μὴ ἀπελθόντες εἰς τὸ ἐκεῖ αἰῶνα,
 κλαύσωμεν ἀνωφελῶς. ἐκεῖ γὰρ τὰ δαίρυα εἰς
 οὐδὲν λογίζονται. Ὅσον ἡμεῖς θέλωμεν, ποσὸν
 καὶ συγχωρεῖ ὁ Θεὸς ὁ ἀγαθός. Ἐνταῦθα γὰρ
 ἀκρεῖ ἡμῶν ὡς ἀκαλεῖντων, καὶ ἐνταῦθα συγχωρεῖ
 ἡμᾶς ἰκετεύοντες. Ἐνταῦθα ὡς ἀκαλεῖ ἡμῶν τὰς
 ἀνομίας, ἡμῶν ὑποτακτικῶν. Ἐνταῦθα πα-
 ράκλησις, ἐκεῖ ὡς ἐκζητήσις. ὧδε μακροθυμία,
 ἐκεῖ ὡς ἀποτομία. ὧδε συγκατάθεσις, ἐκεῖ ὡς ἀκρί-
 βεια. ὧδε ἀντιθέσις, ἐκεῖ δικαιοσύνη. Ἐνταῦθα
 ἐν ἀδείᾳ, ἐκεῖ ἐν ἐκδοχῇ. Ἐνταῦθα ἀπο-
 λαύσις, ἐκεῖ ὡς βασανισμοί. ὧδε πλεονεξία, ἐκεῖ
 ὡς τιμωρία. Ἐνταῦθα ὁ γέλως, ἐκεῖ ὡς ὁ κλαυθ-
 μός. ὧδε ἀσφαλεία, ἐκεῖ ὡς ἡ κόλασις. ὧδε
 καταφρόνησις, ἐκεῖ ὡς ἀντιθέσις. Ἐνταῦθα καλω-
 πισμός, ἐκεῖ ὡς ὁ σκώληξ ἀκοίμητος. Ἐνταῦθα
 φυσίωσις, ἐκεῖ ὡς ταπείνωσις. Ἐνταῦθα αἱ ἀρπα-
 γαί, ἐκεῖ βρυγμός οὐδόντων. Ἐνταῦθα χυσοπά-
 ρα, ἐκεῖ σκότος καὶ ζόφος. Ἐνταῦθα ἀμέλεια,
 ἐκεῖ ἀσυχώρητα πάντων πλημμελήματα. Ταῦ-
 τα ἐπιστάμενοι, ἀδελφοὶ ἀγαπητοί, ὡς ἀμέ-
 λημεν τὴν ἡμῶν σωτηρίαν; μὴ ἡλώθῃ, ἀδελφοί,
 ὁ νῦν ἡμῶν ἐνταῦθα. καὶ μὴ γλυκανθῇ ἡμῖν
 ἀγάπη τῶν γυνών, ἵνα μὴ πικρανθῇ ὁ κλαυθ-
 μός ἡμῶν ἐκεῖ. Διὰ τὴν καταφρονῶμεν μὴ θέ-
 λοντες ἰαθῆναι, ἕως ἃς χαρὸς ᾖ, δι' ὀλίγων δα-
 κρύων ὡς βραχέος χαρῆς τέτρω, καὶ ὡς τὴν με-
 τανοίας, συγχωρεῖ ὁ Θεὸς πάντα παραπτώ-
 ματα. Κλαῦσον ὧδε ὀλίγον, ἵνα μὴ κλαύσης ἐκεῖ.
 εἰς αἰῶνα αἰῶνος ἐν σκοτεινῷ ὡς ἡμέτερον. Εὐγνώμων
 ὧδε

ὡδὲ Ἰησοῦς, ἵνα μὴ ἐκεῖ βληθῆς εἰς τὸ πυρὶ τῷ
 ἀσβεστόν. Τίς ἡμᾶς μὴ θρηνησέ; καὶ τίς ἡμᾶς
 μὴ κλαύσ; μισήσαντες γὰρ ζωὴν, θάνατον
 ἀγαπήμεν. Ἐννοήθητι αὐτὸς, ἀδελφέ μου γνή-
 σιε, καὶ ἐκλέξαι τὸ κρεῖττον καὶ συμφέρον τῇ ψυ-
 χῇ. Ποία σοι δυσχέρεια ἵνα ἐνταῦθα κλαύσης
 περὶ τῶν ἀμαρτιῶν, καὶ ἐνταῦθα δεινῆς ἀγνώ-
 μων ἠρόμενος διὰ τὴν μετανοίας, ἢ ἐκεῖ ἐν τῷ
 πυρὶ κλαύσης μηδὲν ὠφελεῖν. Ἐνταῦθα γὰρ
 δακρύων τυγχάνεις ἀνέσεως σὺν πάσῃ τῷ θανάτῳ
 σ; ἐκεῖ δὲ καὶ δακρύων ὑπάγεις εἰς κόλασιν καὶ
 τῇ ἐπιτίμῃ τῶν μυρίων τάλαντων. Ἀπόδος ὀλι-
 γοσὸν τῷ θανάτῳ Δεσπότῳ, ὅπως αὖ συγχω-
 ρήσῃ ὀφειλήματα σου ψυχῆς. εἰ μὴ βλη-
 θῆς ἐνταῦθα ἀποδοῦναι ἅ τὰ πολλὰ ὀλίγον,
 ἐκεῖ ἔχεις ἀποδοῦναι μὲν πολλὰν βασάνων πα-
 σαν σ; τὴν ὀφειλὴν. Ταῦτα δὲ ἐγὼ λέγω τῷ ὑμε-
 τέρω πώδω, ἀγαπητοὶ ἀδελφοὶ καὶ φιλόθεοι,
 ὅς ὡς ἄξιός τις ὢν καὶ καθαρὸς ἐν βίᾳ, ζήσας
 ἐν ἀγνότητι. ὁμᾶ δὲ τὸ πολλὸν πόνον καὶ λύπην
 τῇ καρδίᾳ, ἐννοῶν εἰς ἑμαυτὸν τὴν ἡμῖν ἀποκεί-
 νη, καὶ ἡμεῖς ἀμελῶμεν. Ἐγὼ δὲ, ἀδελφοὶ, ἀκα-
 ρτος τυγχάνω, ἀσεβὴς ἐν βίᾳ μου, πρᾶττοι καὶ
 λογισμοίς, μὴ σιωπῶν ἐμαυτῷ παντελῶς ἡ ἀ-
 γαθόν. ὁμᾶ νῦν καὶ πάντοτε ἀμαρτωλὸς καὶ χαῖ-
 νος τῇ ἐμῇ πρᾶττει. Ταῦτα δὲ λέγω ἐγὼ τῇ
 ὑμῶν ὁμοιοῖα, ὅτι σιωπῶν λύπην τῇ καρδίᾳ μου
 αἰ, περὶ κρίσεως Θεοῦ φοβερᾶς τῇ μελλούσης.
 πάντες γὰρ ὑπάρχοντες αἰὲν καταφρονῶντες, καὶ
 νομίζοντες ζήσας ἐν βίᾳ τῷ ματῶν εἰς αἰῶνα
 αἰῶνος. ὁ αἰὼν τῷ θανάτῳ καὶ τὰ ἐν αὐτῷ πάντα. καὶ
 ἡμεῖς, ἀγαπητοὶ, λόγον ἀπαγέμεθα περὶ τούτων
 ἀπάντων, ὡς εἰδότες τὰ καλὰ καὶ ποιῶντες τὰ κα-
 κά. Ὡς καταφρονῶντες τὴν ἀγάπην τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς
 βασιλείας αὐτοῦ προετιμήσαμεν γινῶν καὶ τὰ ἐν
 αὐτῇ πάντα. Ὁ ἄργυρος καὶ ὁ χρυσὸς οὐκ ἔξε-
 λῆται ἡμᾶς ἐκ τοῦ φοβεροῦ πυρός. ἱμάτια καὶ βυ-
 φὴ εἰς κατάκειμα ἡμῶν ἀνίσκον ἐκείσε. Ἀδελ-
 φὸς δὲ λυτρεῖται τὸ ἴδιον ἀδελφόν. Ὡς δὲ ὁ πα-
 τὴρ πάλιν τὸ τέκνον τὸ ἴδιον, ὁμᾶ ἑκάστος ἴσα-
 ται ἐν ἰδίῳ πάγμῳ ἐν τῇ ζωῇ καὶ τῷ πυρὶ. Πολ-
 λοὶ εἰσιν ἄγιοι, δίκαιοι καὶ ὅσοι, γυμνωθέντες τοῦ
 βίου καὶ τῆς αὐτοῦ πρᾶττων, τῇ καλῇ προαρέ-
 σ; τῇ αὐτῇ ἡσυχίας, καὶ ἐλπίδι ἀγαθῇ τῇ ἐντολῇ
 τοῦ Θεοῦ, πεισθέντες ἀπολαύειν τῆς ἀγαθῆς τοῦ Θεοῦ
 ἐν πρᾶττει τρυφῆς. Χειρὸν γὰρ ποθήσαν-
 τες προετίμησαν αὐτὸν ὑπὲρ πάντα τὰ φθαρ-
 τά. διὸ καὶ καθδεκάσθην ἐν Θεῷ ἀγαλλόμεναι, ἐν
 Χριστῷ φωτίζοντες, ἐν Πνεύματι ἁγίῳ χαίρον-
 τες

A esto, ne ibi in ignem projiciaris inextin-
 guibilem. Quis nos non lugeat, & quis
 non defleat? Odio enim habentes vitam,
 mortem diligimus. Tecum ipse reputa,
 frater carissime, & quæ potiora atque uti-
 liora animæ tuæ sunt, tibi delige. Quæ
 enim tibi difficultas est, ut de peccatis in
 hac vita lugeas, & poenitendo melior fa-
 ctus, hic obsecres potius; quam ut ibi in
 igne absque ulla utilitate plangas? Hic e-
 nim lacrymis indulgentiam consolationem-
 que omnem assequeris: ibi autem quamvis
 lacrymeris, ad supplicium perges, & ad
 poenam ob decem millium talentorum debi-
 bitum. At tu parum quid in hac vita per-
 solve, rogando Dominum, ut tibi animæ
 tuæ debita remittat. Si autem hic nolueris
 ex multis pauca reddere, ibi multis adhi-
 bitis cruciatibus omne tuum debitum per-
 soluturus es. Atque ista vestræ caritati di-
 co, fratres carissimi Deique amantes, non
 quod ego dignus sim, & a sorde in hac vi-
 ta mundus, aut pure vivens: sed ex multo
 dolore ac tristitia cordis ista commemoro,
 mecum cogitans quid nobis immineat, dum
 interim nos negligenter vivimus. Ego au-
 tem, o fratres, immundus sum, & impie
 vivo actu & cogitatione, nullius boni
 prorsus mihi conscius: quin & nunc, &
 semper peccator ac remissus voluntati meæ
 deservio. Atqui hæc ideo caritati vestræ
 dico, quoniam dolore cordis mei semper
 angor ob futurum horribile Dei judicium:
 omnes enim contemtores sumus, perpetuo
 existimantes nos in hoc sæculo vano victu-
 ros in æternitatem; cum sæculum hoc tran-
 seat, & cuncta quæ in eo sunt. Et nos,
 dilectissimi, rationem de his omnibus sumus
 reddituri, tamquam scientes bona, & fa-
 cientes mala; hicque contemnentes, dile-
 ctioni Dei & regno ejus prætulimus ter-
 ram & omnia quæ in ea sunt. Argentum
 & aurum non liberabit nos ab igne illo
 formidabili. Vestes & deliciae in nostram
 condemnationem ibi reperientur. Frater ibi
 proprium non liberabit fratrem, neque pa-
 ter vicissim suum filium: sed stabit unus-
 quisque in ordine suo, in vita, & in igne.
 Multi sunt sancti, justi, ac pii, deferen-
 tes secularem vitam cum actibus ejus, qui
 præclaro instituto atque consilio libe-
 ræ voluntatis, bonaque spe præceptis
 Dei obtemperantes, confidunt se di-
 vinis fruituros bonis in paradiso de-
 liciarum: Christum enim expetentes,
 omnibus corruptibilibus prætulerunt i-
 psum. Quapropter etiam quotidie in
 Deo exultant, & in Christo illumi-
 nantur, ac in Spiritu sancto indefinenter
 gau-

gaudent. Exultat in eis sancta Trias: lætantur super eos Angeli & Archangeli: congaudet super eos Paradisus deliciarum. Vere sunt hi laudabiles, gloriosi, atque beati per omnia: quoniam Angeli & homines beatos eos prædicant, quod Dei dilectionem universo prætulerint mundo. Et Deus sanctus, justus, & verus largitus est eis suum regnum, majoremque iis gloriam donavit, ut videant ipsum cum sanctis Angelis semper in gaudio. At multi sunt homines, qui terrena appetunt, & corruptibilia mundi, quorum mens semper in corruptibilibus defixa hæret, & propemodum ut animantia rationis expertia, ciborum saturitate corpora sua nutriunt, quasi immortalem hanc vanam sibi vitam ducerent. Quid agis homo? Quid vitam ut rationis expers traducis? Prudentem, atque intelligentem, & discernendi compotem te creavit Deus. Ne similis fias tua imprudentia dementiaque jumentis insipientibus. Modicum saltem vigila, o homo, te ipsum recollige, & agnosce ut sapiens, quoniam propter te Deus excelsus de cœlo descendit, ut te ex terra in cœlum elevaret. Ad nuptias cœlestis sponsi vocatus es: quid contemnis? & quorsum hæsitās? Quo pacto ad nuptias ire poteris, quæso te, vestem pretiosam ac nuptialem non habens, nec lampadem ardentem tenens? Et quomodo intrabis? Per contemtionem ingredieris? At audies mox formidabilem illam vocem: Amice, quomodo intraisti ad nuptias, non habens vestem nuptialem regni mei? Per contemtionem intraisti, ut tua nuditate injuriam faceres convivis meis? At Rex suis ministris præcipiet, dicens: ligatis manibus & pedibus, projicite hunc miserum in caminum ignis, ut crucietur in sæculum sæculi. Quoniam ego ipse a multis temporibus veni, & omnes vocavi ad nuptias: hic autem vocationem meam spernens, non sibi præparavit indumentum ad nuptias. Ideo jubeo tormentis affici miserum, quia regnum meum sprexit atque contempsit. Non ergo ista times, o homo? non contremiscis, cum prope sit sponsus, ut resplendeat? Ignoras jam omnia parata esse, cœlestemque tubam divinum nutum præstolari? Et quid acturus es ibi in hora illa, si teipsum in horam illam divinæ beatitudinis non te præparaveris? Dei enim beatitudo dignis contingeret. Cœlestis tuba de cœlo resonabit, dicetque: surgite dilectissimi Christi: ecce Rex cœlestis advenit, redditurus vobis

Matth. 25.

Α τες ἀγαλείπῳς. Ἀγάμεν εἰς αὐτὰς ἡ Τελαὶς ἡ ἀγία. ἀγάμονε εἰς αὐτὰς Ἀγγελοι, καὶ Ἀρχάγγελοι. Ἀγάμεν εἰς αὐτὰς πᾶς δεισος τῆς τρυφῆς. Ἀληθῶς ἔποι εἰσιν ἐπαμνετοί, ἐνδοξοί, μακάριοι πάντοτε. Ἀγγελοι καὶ ἄνθρωποι μακαρίζουσιν αὐτὰς, ὅτι προετίμησαν τὴν ἀγάπην τοῦ Θεοῦ ὑπὲρ ὅλον τὸν κόσμον. Καὶ ὁ Θεὸς ὁ ἅγιος, δίκαιος, ἀληθινὸς ἐχαίσατο αὐτοῖς καὶ αὐτῷ βασιλείᾳ. καὶ ἔτι μείζονα δόξαν ἐδώρησατο αὐτοῖς, ἵνα βλέπωσιν αὐτὸν σὺν ἁγίοις Ἀγγέλοις πάντοτε μετὰ χαρᾶς. Πολλοὶ δὲ τῶν ἀνθρώπων καὶ γῆν ἐπεπόθησαν καὶ τὰ ἐν αὐτῇ φθαρτά. ἦλθεν δὲ ὁ νῦν αὐτῶν πάντοτε εἰς τὸ φθαρτὸν, καὶ σχεδὸν ὡς ἄλογα τρέφουσι τὰ σώματα αὐτῶν ἐν βρώμασιν, ὡς ἀθανάτους ὄντας τοῦ βίου τοῦ ματαίου. Τί πράττεις, ὦ ἄνθρωπε, ἀγνοῶν ὡς ἄλογον; Σωετὸν, ἀσκητικὸν ἔκτισε σε ὁ Θεός, μὴ ὁμοιωθῆς αὐτοῖς κτίνεσιν ἀνοήτοις τῇ σῇ ἀσκητικῇ. Νῆψον, ἄνθρωπε, μικρὸν καὶ ἐλθέ εἰς ἑαυτὸν, καὶ γινώσκει ὡς σωετὸς, ὅτι ἐκ τῆς ἐρανῆς ἀφ' ἧς ἐλήλυθεν ὁ Θεὸς ὁ ὑψίστος, ἵνα σε ἀπὸ τῆς γῆς ὑψώσῃ πρὸς ἐρανόν. Εἰς τὰς γάμους ἐκλήθης ἐρανίᾳ Νυμφίᾳ, ἵνα τί καταφρονῇς; διατί δυσχεραίνεις; Πῶς ἔχεις ἀπέρχεσθαι εἰς τὰς γάμους, εἰπέ μοι, ἐσθῆτα πολυτίμον καὶ τῶν γάμων ἐπαξίον ὅσα ἔχεις; Δαμπαδά εἰ κατέχεις, ὅπως ἔχεις εἰσελθεῖν; Καταφρονῶν εἰσέρχῃ; ἀνέεις ὡς ἀσκητὴ τὸ φοβερὰς ἐκείνης φωνῆς, ἐτάρε πῶς εἰσῆλθες εἰς τὰς γάμους, μὴ ἔχων ἑνδύματα τοῦ γάμου τῆ ἐμῆς βασιλείας; Καταφρονῶν εἰσῆλθες, ἵνα ὑβρίν ποιήσης ἀφ' ἧς γυμνότητος τοῖς ἐμοῖς συμποσίοις; Καὶ λέγει ὁ Βασιλεὺς τοῖς ἰδίῳις ὑπηρέταις, δῆσατε τὸ ἄθλιον χεῖρας ὁμῶς καὶ πόδας, ὅπως ἐμβαλετε αὐτὸν εἰς τὸν κάμινον τοῦ πυρός, ὅπως κολλασθῇ εἰς αἰῶνα αἰῶνος. διότι ἐγὼ αὐτὸς ἀπὸ χερῶν ἰκανῶν ἦλθον, ὅπως ἐκάλεσα ἅπαντας εἰς τὰς γάμους, ἔπος δὲ καταφρονῶν τῆ ἐμῆς κλήσεως, ἔχῃ ἡτοίμασεν αὐτῷ ἑνδύματα εἰς τὰς γάμους. διὸ κελῶ ὑμῖν κολλάσαι τὸ ἄθλιον, ὅτι κατεφρόνησε τῆ ἐμῆς βασιλείας. Ἄρα εἰ φοβῇ ταῦτα; εἰ βέβαιος, ὦ ἄνθρωπε, ὅτι ἐγγιστὰ ἔστιν ὁ Νυμφίος ἐκλάμψαι; ὅσα οἶδας ὅτι πάντα ἔτοιμα πῦρ ἐστὶν, καὶ σάλπιγξ ἐράνιος τὸ νεῦμα ἐνδέχεται; ὅτι τί ποιήσεις ἐκεῖ ἐν τῇ ὥρᾳ ἐκείνῃ, εἰ μὴ ἔτοιμασθῇς πρὸς τὴν ὥραν ἐκείνην τῷ μακαρισμῷ τοῦ Θεοῦ. Θεὸς γὰρ μακαρισμὸς τοῖς ἀξίοις γίνεσθαι. Σάλπιγξ ἡ ἐράνιος ἔξ ἐρανῆς σαλπίζει, καὶ λέγει, ἐγείρεσθε ἡγαπημένοι Χεῖρες. Ἰδὲ παραγγέλλου Βασιλεὺς ἐράνιος τῷ δοῦναι ὑμῖν ἀνάπαυσιν

παῶν καὶ χαρὰν ἐν ζωῇ αἰωνίᾳ ἀντὶ τοῦ μόχθου ὁ καίνε καὶ ὑμῶν ἀσκήσεως. Ἐγείρεσθε, ἴδετε Χειρὸν τοῦ βασιλέα, νυμφίον ἀθάνατον, ὃν ὑμεῖς ἐποθέατε· αὐτὸν γὰρ ποθέσαντες δι' αὐτὸν γενόμετε παροικοὶ ἐπὶ τῇ γῆς· ἐγείρεσθε, ἴδετε τὴν βασιλείαν αὐτοῦ, ἣν ἡπίμυσεν ὑμῖν· ἐγείρεσθε, ἴδετε Χειρὸν τοῦ ποθέμενου· ἐγείρεσθε, ἴδετε ἀκόμενον Κύριον ὃν καὶ ἠγαπήσατε, δι' ὃν ἐξεδλίβητε, δι' ὃν ἐκ ἡσκήσατε· δώτε νῦν, ἐξ ἴδετε ἐν πολλῇ παρήφοια αὐτὸν τοῦ ποθέμενου, καὶ χαρήτε σὺν αὐτῷ χαρῇ ἀνεκλαλήτῃ, καὶ τὴν χαρὰν ὑμῶν ὁδοὶς ἀρεῖ ἀφ' ὑμῶν. Δεῦτε, ἀπολάβετε ὡς ὁφθαλμοὶ ὅτι εἶδεν, ὅτε ὅς ἡκασεν, ὅτε ἐπὶ καρδίᾳ ἀνθρώπου ἀνέβη, ἃ χαρίζεται ὑμῖν αὐτὸς ὁ ποθέμενος. Ἀρπάξοντες γὰρ οἱ ἅγιοι ἐν νεφέλῃς φωτεινὰς εἰς ἀπάντησιν αὐτοῦ. Ἰππῆνται καὶ δίκαιοι καὶ ἄξιοι τοῦ Θεοῦ ἐν ὕψει τοῦ αἵματος ἐν δόξῃ ἀνεκλήσας, ἰδεῖν τὸ ἔρανον Νυμφίον ἀθάνατον. Τίς ἄρα ἐστὶν ἄξιος ἀρπαγῆναι ἐν νεφέλῃς ἐν τῇ ὥρᾳ καίνῃ μετὰ χαρᾶς μεγάλης εἰς ἀπάντησιν τοῦ Χειρὸς. Οἱ ἄξιοι μὲν ἅπαντες ἀρπάξοντες ἐν δόξῃ· πάντες δὲ οἱ ἀσεβεῖς ἀπορμήσει κατὰ μετ' ἀρχῆς μεγάλης. Μακαριοὶ καὶ χαρὰ τοῖς σπασάσασιν ἐν ταῦτα, κόλασις καὶ ἀρχὴ πᾶσι τοῖς ἁμαρτωλοῖς. Μακάριος ἐκεῖνος, ὁ σπασάσας ἐντεῦθεν βίρεθῆναι ἄξιος εἰς τὴν ὥραν ἐκείνῃ· καὶ ἄθλιος ἐκεῖνος, ὃς πάλιν ἀνάξιον ἑαυτὸν ἐποίησεν εἰς τὴν ὥραν ἐκείνῃ. Νεφέλῃ ἀρπάξουσιν ἅπαντας τοὺς ἁγίους ἀπὸ γῆς εἰς ἔρανόν· πάλιν δὲ τοὺς ἀσεβεῖς ἄγγελοι ἀρπάξουσιν ἐμβαλεῖν εἰς κάμινον τοῦ πυρὸς τοῦ ἀσέβους. Τίς δώσῃ μετὰ τῇ κεφαλῇ ὕδατα ἀμύθητα; καὶ τοῖς ὁφθαλμοῖς πάλιν πηνύει βρύσην αἰεὶ δάκρυα ἀδιαλείπτως; ἕως δὲ ὅτι καρὸς δεχθῆναι τὰ δάκρυα, ἐκλαύσα ἑμαυτὸν ἐν ἡμέρᾳ καὶ νυκτὶ, ὡς ἀκαλῶν τὸ Θεόν, ἵνα μὴ ἀνάξιος βίρεθῶ ἐν τῇ ὥρᾳ τοῦ αὐτοῦ πρῆσις, καὶ ὅπως μὴ ἀκέσω ἐκείνῃ τὴν φοβερὰν ἀπόφασιν τοῦ Δεσπότη, ὅπως σὺ ἀπ' ἐμοῦ, ἐργάτα ἀνομίας, ὅτι οἶδά σε πόθεν εἶ.

Ὁ Θεὸς ὁ ὑψίστος, ὁ μόνος ἀθάνατος, δώρησας ἁμαρτωλῶν ἐν τῇ ὥρᾳ ἐκείνῃ τοὺς πολλὰς σὺ οἰκτιρμὰς, ὅπως μὴ φανερωθῇ ἀσέβειά με κρυπτή, ἔμωρῳθεν τὸ θεαπὶν, Ἀγγέλων, Ἀρχαγγέλων, Προφητῶν, Ἀποστόλων, δικαίων καὶ ἁγίων. Ἀλλὰ σῶσον ἀσεβῆ χάριτι καὶ οἰκτιρμοῖς, καὶ εἰσάγαγε αὐτὸν εἰς τὸν παράδεισον τρυφῆς σὺν τελείοις δικαίοις. Πρόσδεξαι τὴν δέσιν τοῦ δούλου σου, Δέσποτα, φοβερίᾳς τῶν ἁγίων τὴν βίρεσθαι πάντων σοι. δόξα τῷ Χειρῷ. ἀμήν.

A vobis requiem & gaudium in vita aeterna pro labore illo piaë exercitationis vestræ. Surgite, & cernite Christum regem, sponsum immortalem, quem desiderabatis. Illius enim amore ac desiderio, facti estis incolæ super terram. Surgite, cernite regnum ejus, quod paravit vobis. Surgite, intuemini Christum desiderabilem vobis. Surgite, & videte Dominum, cujus vos aspectus sine satietate delectabit, quem dilexistis, propter quem tribulationes sustinuitis, pro quo pietatis ac religionis studia coluistis. Venite nunc, & videte eum cum magna fiducia, quem expetebatis. Gaudete & exultate cum ipso lætitia inenarrabili, & gaudium vestrum nemo tollet a vobis. Venite, perfrui mini bonis, quæ oculus non vidit, nec auris audivit, neque in cor hominis ascenderunt, quæ vobis donat ipse desiderabilis Dominus. Rapiuntur enim sancti in nubibus lucidis in occursum ejus. Evolabunt justī & digni Deo in sublimitate aëris cum gloria inenarrabili, ad videndum sponsum coelestem & immortalem. Quis putas ita dignus reperietur tunc, ut rapiatur in nubibus hora illa magno cum gaudio obviam Christo? Omnes quidem digni tunc rapiuntur in gloria: sed cuncti impii ac peccatores deorsum relinquentur cum confusione maxima. Beatitudo atque lætitia iis erit, qui hic diligentes fuerint: supplicium autem & confusio peccatoribus universis. Beatus ille, qui hic studuerit dignus inveniri in horam illam: contra miser atque infelix, qui seipsum tunc indignum reddiderit. Nubes e terra in coelum omnes sanctos rapiunt: rursusque impios Angeli abripiunt, ut in caminum ignis inextinguibilis immitant. Quis dabit capiti meo aquam longe immensam, & oculis meis rursus fontem lacrymarum jugiter scaturientem, donec tempus erit lacrymas suscipiendi; ploremque me ipsum die ac nocte, Deum rogans, ne in hora ipsius adventus inveniar indignus, & ne terribilem illam Domini sententiam audiam: discede a me, operarie iniquitatis: nescio te, quis, & unde sis.

F Deus Altissime, qui solus immortalis es, largire mihi peccatori in illa hora multas miserationes tuas, ne tunc mea appareat impietas, quæ nunc est occulta, coram spectatoribus Angelis, Archangelis, Prophetis, Apostolis, justis ac sanctis. Verum salva me impium gratia & miserationibus tuis, & induc me in paradysum deliciarum cum perfectis justis. Suscipe deprecationem servi tui, Domine, precibus & intercessione sanctorum, qui tibi placuerunt. Gloria Christo. Amen.

Joan. 16.

1. Cor. 2.

1. Thessal. 4.

EJUSDEM SANCTI PATRIS
EPHRAEM SYRI

DE COMPUCTIONE.

L Argitor cunctorum bonorum, ac fons sanitatum, & thesaurus miserationum, tu solus es Deus bonus & misericors, qui semper bona præstas petentibus. Et quia ipse mecum assidue immensa tua remedia, ac dona optima, quæ singulis mihi diebus imperitis, experior; propterea confidenter te, Christe, Deus meus clementissime, supplex obsecro, gratia tua super me jugiter veniat, quæ mentem meam variis distractam colligat, occultaque rursus mea vulnera fanet. Ecce enim distractiones atque elationes mentis semper occulta mea vulnera instaurant redintegrantque. Verum tu, longanimis, qui gratia & miserationibus semper curas, sana ut misericors ac pius frequentes infirmitates mei peccatoris. Ego vero dignas curationibus tuis mercedes reddere prorsus nequeo, Domine: tua enim remedia atque medicamenta omnem æstimationem excedunt pretii. Non cœlum, non terra pro merito tuarum curationum dignum quid tibi retribuere possunt. Sunt autem curationes bonitatis tuæ, multæ miserationes tuæ. Nullo siquidem æstimari vendique possunt pretio remedia atque medicamenta cœlestia & sancta; sed lacrymis illa, Salvator, fletuque amaro largiris omnibus. Quis igitur non admiretur? Quis non obstupescat? Et quis tantam bonitatis tuæ clementiam non prædicet, Salvator animarum nostrarum, qui pro tuarum curationum præmio etiam nostras suscipere dignaris lacrymas? O lacrymarum vis, quousque pertingis, quæ multa cum fiducia nullis impedita retinaculis ipsum cœlum penetras. O vis lacrymarum, in cujus confidentia Angelorum ordines omnesque virtutes semper exultant. O lacrymarum potentia, quæ, si velis, ante sanctum atque excelsum immaculati Domini thronum cum gaudio assistere potes. O lacrymarum vis, quomodo in ictu oculi, quasi pernibus sublata pennis, in cœlum ascendis, & postulata tua a Deo obtines, qui occurrit tibi hilariter, indulgentiam ac remissionem peccatorum deferens.

Largire igitur mihi indigno Domine, lacrymas per singulos dies, atque fortitudinem, ut fontes lacrymarum jugiter cum dulcedine fundens, cor meum illustretur in oratione munda, ut magnum illud delictorum meorum chirographum modicis lacrymis deleatur, ignisque ardens exiguo ibi fletu extinguatur. Nam hic si flevero, illic inextinguibilem ignem evadam. Quia enim

singulis

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ
ΕΦΡΑΙΜ ΤΟΥ ΣΥΡΟΥ

ΠΕΡΙ ΚΑΤΑΝΥΞΕΩΣ.

Δ Οτι πάντων ἀγαθῶν, καὶ πηγὴ ἰαμάτων, καὶ θησαυρὸς οἰκτιρῶν, σὺ εἶ μόνος ὁ Θεός, ἀγαθὸς καὶ ὀψιπλάγχυνος, ὁ δωρήμενος αἰεὶ ἀγαθὰ τοῖς ἀγαπῶσιν. ἐπεὶ δὲ καὶ γὰρ αὐτὸς πεπεῖράματι συνηχῶς ἀμέτρων ἰαμάτων ἐδωρεῶν ἀγαθῶν ἔμοι δωρεῶν ἡμέραν καθ' ἡμέραν, χάριν τῶν ἀδελφῶν ἱκετεύω σε, Χριστέ, Θεὸν ἀνδξίκακον, ἵνα ἔλθῃ ἐπ' ἐμὲ συνηθῶς ἢ χάρις σε, ὅπως ἐπισυναΐξῃ τὴν ἐμὴν ἀλγόνισαν, καὶ ἰάσῃ πάλιν τὰ κρυπτά μου βλάβη. Ἴδὲ γὰρ πεπαισασμοί τε καὶ οἱ μετεωρισμοὶ ἀνανεῶσιν αἰεὶ τὰ ἀδελφὰ βλάβη. Αὐτὸς δὲ, μακρόθυμος, ἰώμενος πάντοτε χάριτι καὶ οἰκτιρμοῖς, ἴασαί με ὡς ὀψιπλάγχυνος τὰς πυκνὰς ἀσθενείας ἐμὰς καὶ ἀμαρτωλὰς. Ἐγὼ δὲ μισθώματα ἀντὶ τῶν ἰαμάτων ὅσα ἴχουσα παντελῶς ἀποδέναι Δέσποτα. τὰ γὰρ σὰ ἰάματα ὑμῶν πόθεν ἔχουσιν; ἔτε γὰρ ἔρανος, ὅθεν γὰρ δύναμις ἀποδέναι ἀξίας τὰς ἀμοιβὰς ἀντὶ τῶν ἰαμάτων. εἰσὶ γὰρ ἰάματα τῆς σῆς ἀγαθωσύνης, οἱ πολλοὶ σε οἰκτιρμοί. ἐπεὶ δὲ ἔδύναμις ὡραθῆναι ἰάματα ἔρανια ἐξ ἁγία, τιμὴν γὰρ ὅσα ἔχουσι. Διὰ τὴν δακρύων παρέχας αὐτὰ Σωτὴρ, καὶ ἀπὸ κλαυθμοῦ πικρῶς χαρίζεις αὐτὰ πᾶσι. Τίς ἄρα μὴ θαυμάσῃ; τίς ἄρα μὴ ἐκπλαγῇ; καὶ τίς μὴ βυλογῇ τὴν πολλὴν ὀψιπλάγχυναν τῆς σῆς ἀγαθωσύνης Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν, ὅτι βυδοκεῖς λαβεῖν δάκρυα ἀντὶ μισθῶν, ἀντὶ τῶν ἰαμάτων. Ὡς δὲ δύναμις δακρύων, ἕως τίνος ἔφθασας, εἰς αὐτὸν τὸν ἔρανον ἐν παρρησίᾳ πολλῇ εἰσέρχῃ ἀκωλύτως. Ὡς δὲ δύναμις δακρύων, ὅτι τὰς ἀγγέλων σὺν πάσαις δυναμέσιν ἀγάλλων) πάντοτε εἰς τὸ σὺν παρρησίᾳ. Ὡς δὲ δύναμις δακρύων, πῶς ἰσχύεις, εἰάν θέλῃς, ἐμφορῶν ἔσθ' ἁγίως καὶ ὑψηλῶς θρόνον ἔσθ' ἀχραντὸν Δεσπότην παρῆσαι ἐν χαρᾷ. Ὡς δὲ δύναμις δακρύων, πῶς ἐν ῥίπῃ ὀφθαλμοῦ ἀνάγῃ εἰς ἔρανον ἱπταμένη, ἐπὶ τὰ σὰ ἀτήματα λαμβάνεις ὡς Θεός. συνητὰ σοι γὰρ ἱλαρῶς βασιλεύων συγχώρησιν.

Δ ὡρῆσαι οὖν, Δέσποτα, ἐμοὶ τῶν ἀναξίων δάκρυα καδεκάσω, ἐξ ἰσχύος, ἵνα πηγὰς δακρύων μὲν τὴν γλυκύτητος βρύσῃς ἀπὸ τοῦ φωθῶν μου ἢ καρδία ἐν προσβολῇ καδαρῶ, ὅπως ἂν ἴστα λαφθῇ τὸ μέγα γραμματεῖον ἐν δάκρυσιν ὀλίγοις, καὶ κατασβεσθῇ ἐκεῖ δι' ὀλίγα κλαυθμοῦ τὸ πῦρ τὸ καύμενον. Εἰ γὰρ ἐνταῦθα κλαύσω, ἐκεῖ σε ῥυθίσωμαι τῷ πυρὸς τῶν ἀσβέστων. Ὅτι γὰρ καδε-

καθεκάστην προσεύω, Δέσποτα, ἡ σὴν μακρο-
 θυμίαν, πρὸ ὀφθαλμῶν μου ἔχω ἡ ἐμὴν πικρό-
 τητα καὶ τὴν σὴν ἀσπλαγχνίαν. Νικᾷ ὃ ἡ χρη-
 σότης τῆς σῆς μακροθυμίας τὴν ἐμὴν πικρότητα.
 Καὶ γὰρ πὰ πετεινὰ ἐν πολλῇ ἀσπλαγχνίᾳ
 τρέφουσι τὰ ἐκγόνα, καὶ ἀδεύματα ὃ ἔξ ἰδίων
 ἐκγόνων οὐκ ἀμελεῖσι ποτε τῷ ὑποβλεῖν αὐτὰ,
 διότι νενίκηνται ἐκ τῶν ἰδίων ἀσπλαγχνῶν. Εἰ
 ὃ καὶ τὰ πετεινὰ ἔτις ἐστὶν ἀσπλαγχνά, πό-
 σω μάλλον, Δέσποτα, νικᾷται ἡ χάρις σου τοῖς
 ἰδίοις οἰκτιρμοῖς, ἐλεῆσαι ἅπαντας τὰς ἐπιπο-
 θῶντάς σε; Ομοίως ὃ καὶ ἡ μήτηρ ἡ ἀτιμα-
 ζομένη ἐκ τῷ παθεῖν αὐτῆς ὃ φέρει τῇ καρδίᾳ
 τὸ ὑποβλεῖν αὐτὴν, διότι νενίκηται ἐκ τῶν ἰδίων
 ἀσπλαγχνῶν. Εἰ ὃ καὶ ἡ τιθνηὸς νενίκηται τοῖς
 ἀσπλαγχνοῖς, πόσω μάλλον ἡ χάρις τῆς σῆς φι-
 λανθρωπίας, Δέσποτα φιλόψυχε, καθεκάστην
 νικᾷται ἔξ ἰδίων οἰκτιρμῶν, σῶσαι καὶ ἐλεῆσαι
 τὰς ποθοῦντάς σε αἰεὶ. Ἐπεὶ οὖν σὺ συνέχομαι
 ἐκ τῷ μιᾶς ἔχθρας τῷ θλίβοντός με αἰεὶ,
 βοήσω ἐν δακρυσιν ἐν νυκτὶ καὶ ἡμέρᾳ πρὸς ἡ
 σὴν ἀσπλαγχνίαν, ὅπως λυτρώσῃ με ἐκ τῶν
 αὐτῶν πολέμων. τίς γὰρ καὶ διωθήσεται βασιλεύσας
 τῷ πονηρῷ τὰ ἐπιτιθεύματα, εἰὰν ἀποσῇ ῥοπήν
 ἡ χάρις σου Δέσποτα; Ὥραν γὰρ καθ' ὥραν λό-
 γοις τε καὶ ψαλμοῖς ἐκθλίβει με τὴν ψυχῇ.
 Ἡ δύναμις σου, Χειρὲ, ἡ ἐπιτιμησάσα κύμα-
 σι θαλάσσης, ἐπιτιμήσῃ αὐτῶν, ὅπως αὖ κα-
 ταργηθῇ ἀπ' ἐμοῦ τῷ δόλῳ σου. διότι καθεκά-
 στην ἀνανεοῖ ἐπ' ἐμὲ μηχανήματα αὐτῶν. ἀλλ' εἰ
 γὰρ δεσποτεύσας τῆς ἐμῆς ἀφροσύνης, ἀπὸ τῆς
 γλυκύτητος καὶ τῆς καλῆς μελέτης τῶν θείων σου
 ἐντολῶν. Κατάπεμψον, Δέσποτα, τὴν χάριν σου
 ἐν τάχει, ἵνα ἀποδιώξῃ ἀπὸ τῆς οἰκῆς σου τὸ
 δράκοντα τὸ μέγα σὺν πᾶσι τοῖς λογισμοῖς τοῖς
 ἀχρόις καὶ πονηροῖς. Ἡ πρὸς θεολογίαν ἡ σὴν πείρα
 σε, ὦ Δέσποτα. εἰρηκας γὰρ ἐν πόλει τῇ τινὰ
 δικαστὴν, Θεὸν μὴ φοβέμενον, μηδὲ πάλιν ἀν-
 θρωπον ὅλως ἐντρεπόμενον. ἐν αὐτῇ ὃ τῇ πόλει
 χήραν τῇ πενιχρὰν προσεβόησεν αὐτῷ κατ'
 ἐκαστὴν καὶ λέγουσαν, ἐκδίκησόν με λοιπὸν ἐκ τῆς
 ἀντιδικίας μου. ἐπὶ χρόνον ὃ ὑποβλεῖν ἀσπλαγ-
 χνως τὴν αἰὲν πενιχρὰν. ὅμ' ἔχουσεν ἀνύσαι ἡ
 ὑπομονὴ τῆς χήρας, καὶ αὐτὸν τὸ ἀσπλαγχνον
 ἀνελεήμονα εἰς διδασκάλον ἀγαγεῖν. Ἡ δικηδὴν χή-
 ρα ἀσπλαγχνῶ καὶ ἀνόμῳ δικαστῇ προσέρχεσθαι,
 ἵνα αὐτὴν ὃ ἀντιδικία αὐτῆς ἐκδικήσῃ. ἐγὼ ὃ
 προσέρχομαι Δεσπότη μου ἀσπλαγχνῶ, μα-
 κροθύμῳ καὶ ἀγαθῷ, ἔχοντι ἔξουσίαν ἐπὶ γῆς

A singulis diebus tuam, Domine, longa-
 nimitatem provoco, ob oculos mihi &
 meam amaritudinem, & tuam clemen-
 tiam constituo. Sed meam vincit amari-
 tudinem longanimitatis ac patientiae tuae
 benignitas. Nam & aves quidem ma-
 gno cum pietatis affectu suos enutrient
 filios: & licet ab iis quandoque sper-
 nantur & irritentur; nunquam tamen il-
 los negligunt despiciuntve: quoniam pie-
 tatis affectu superantur. Quod si aves sic
 pie afficiuntur, quanto magis tua gratia
 suis miserationibus vincitur, Domine, ut
 miserearis omnium desiderantium te? Quin
 & mater a suo despecta puerulo, corde
 tamen ideo ipsum deserere atque despi-
 cere nequit: visceribus enim pietatis su-
 peratur. Si autem & nutrix sic pietatis
 affectu trahitur, quanto magis gratia tuae
 clementiae, animarum amator Domine,
 suis quotidie vincitur miserationibus,
 ad commiserandum atque salvandum cun-
 ctos semper desiderantes te? Quandoqui-
 dem ergo ab impuro hoste, qui me sem-
 per affligit, angor; clamabo cum lacrymis
 die ac nocte, tuam implorans misericor-
 diam, ut ab impugnationibus ejus me li-
 beres. Quis enim poterit improbi illius
 consilia conatusque perferre, gratiae tuae au-
 xilio destitutus, Domine? In horas quip-
 pe singulas cogitationibus & actibus me-
 am affligit animam. Verum tua poten-
 tia, Christe, quae fluctibus maris impe-
 ravit, ipsum quoque increpet, ut a me
 servo tuo vacuus & inanis recedat, dif-
 fugiatque. Singulis enim diebus suas in
 me machinas fraudesque renovat, dum
 mentem meam captivare studet, & a dul-
 cissima optimaque meditatione divinorum
 tuorum mandatorum avocare. Quare gratiam
 tuam celeriter emitte, Domine, ut a servo
 tuo magnum hunc Draconem cum universis
 cogitationibus suis sordidis malignisque de-
 pellat. Ipsa tua ad hoc te inducat parabola,
 Domine, qua dixisti, judicem quemdam
 in civitate fuisse, qui nec Deum timebat,
 neque hominem plane reverebatur. In eadem
 vero civitate viduam fuisse pauperculam, quae
 illum quotidie adibat, dicens: vindica jam
 me de adversario meo. Cum autem diu ille
 mulierem assidue vexatam inclementer de-
 spexisset, prevaluit tandem viduae patientia,
 ipsumque quantumvis imitem & immiseri-
 cordem, ad aequitatem revocavit. Vidua
 injuriam passa immisericordem iniquumque
 judicem adit, ut ipsam de suo vindicaret ad-
 versario. Ego autem misericordem, longa-
 nimem, benignumque meum accedo Do-
 minum, potestatem in terra, & in coelo ha-

Luc. 18.

bentem, ut cito me exaudiat. Os divinum, sanctum, & mentiri nescium, Deus benedicte, sicut promissisti, Salvator, fac obsecro celeriter vindictam omnium in te sperantium die noctuque. Ne tardes vindicare me, Domine. Ex manibus inimi- ci eripe me, & ad te dirige, ut illo per gratiam tuam superato, tibi benedi- cam, teque solum glorificem, o longani- mis & misericors, qui omnes homines cupis salvos fieri. Et quia vitæ meæ tem- pus in vanitate ac turpibus cogitationi- bus defecit, dona mihi medicamentum efficax, quo plenissime ab occultis meis curer vulneribus. Et conforta me, ut sal- tem ad unam horam promte laborem in vinea tua: nam ad undecimam jam ho- ram tempus vanissimæ meæ vitæ perve- nit. Scapham negotiationis meæ tuis man- datis gubernata, & prudentiam mihi vili abjectoque negotiatori concede, ut nego- tiationem meam perficere possim, quan- diu adhuc tempus suppetit. Etenim navi- gationis jam finis instat, magnaue tem- pestas imminet, & tempus me variis di- stractum evocat. Huc age, o piger, omne lucrum negotiationis tuæ ex toto tempore vitæ tuæ reportatum ostende. Et hora mor- tis me terret miserum. Respicio enim ope- ra mea, & contremiscit mihi anima. In- tueor negligentiam torporis mei, & ex- horrescunt ossa mea. Separationis enim ho- ra mihi ante oculos venit, & ex ejus con- sideratione vehementer timeo. Quin & pro gaudio metu corripior, dum me ope- ra gaudio digna non fecisse cerno. Ma- gnus enim pavor est mortis tempore om- nibus peccatoribus mei similibus. Rursus- que ingens gaudium est, dum anima a cor- pore separatur, cunctis sanctis, universis justis, cunctisque ascetis. Magnus item se- parationis tempore dolor atque tristitia est imparatis atque torpentibus, dum suæ re- miniscuntur negligentiae, totiusque vitæ suæ retro temporis adeo negligenter transacti. Graviterque tunc cordis dolore excru- ciatur, qui hic dum viveret, salutis suæ curam neglexit; adeo quidem, ut poenitentiae ejus tormentum, ipsum quoque mortis ac separationis timorem excedat. Contra vero justis, sanctis, & ascetæ in hora mortis ac separatio- nis exultant, cernentes ante oculos ma- gnum illum laborem suarum exercitatio- num, vigiliarum, orationum, jejunio- rum, lacrymarum, humi cubationum, ac ciliciorum. Exultat illorum anima, ex corpore ad requiem commigrare inci- tata. Formidabilis item est mortis præ- sentia

καὶ ἔραν ἑπακέρην ἐν τάχει. Στόμα θεῖον, ἅγιον, ἀβυσσὸς γὰρ τυγχάνεις Θεὸς διλογημένος, κα- θὼς εἰρηκας Σωτὴρ, καὶ ποιήσων ἐν τάχει τὴν ἐκ- δίκησιν πάντων τῶν εἰς σὲ ἐλπίζόντων ἐν νυκτὶ καὶ ἡμέρᾳ. Δέσποτα, μὴ χροníσης εἰς ἐμὴν ἐκδίκη- σιν. Ἐξέλθ' με ἐκ τοῦ ἔχθρου, καὶ πῶς σε θύσω- σον, ὥπως ἔχθρον νικήσας ἀπὸ τῆς χάριτος, σὲ διλογήσω, καὶ σε μόνον δοξάσω, δι' αὐτὴν λα- χνε, μακρόθυμε, τὸ θέλοντα σωθῆναι ἅπαντας τοὺς ἀνθρώπους. Ἐπειδὴ ἤξελιπον ὁ χρόνος τὴν ζωὴν μου ἐν τῇ μετανοίᾳ καὶ ἐν λογισμοῖς ἀ- χροῖς, δώρησά μοι φάρμακον, ἵνα πλήρης ἰα- θῶ πάντων κρυπτῶν μου τραυμάτων, καὶ ἐνδυά- μωσόν μου, ὥπως καὶ μίαν ὥραν παρὰ τοῦ θανάτου εἰ- σωμαί ἐν τῷ σὺν ἀμπελῶνι. Ὁ ὥρα ἐνδεκάτη ἐστὶν ὁ χρόνος βίᾱς μου τῆς ματαίας. Κυβέρνησον τὸ σκάφος τὸ ἐμὸν παρὰ τῆς ἀπειρίας ἀπὸ πάντων ἐν- πολῶν, καὶ δώρησά μοι σύνεσιν τῷ ὅτι ἐπεὶ ἐμπό- ρω, ἵνα ἐμπορεύσωμαι τὴν αὐτὴν παρὰ τῆς ἀπειρίας ἕως τοῦ καιροῦ ἔχω. καὶ γὰρ τὸ σκάφος ὁ πλῆθ' ἐφθασεν εἰς τέλος, μέγας χειμὼν ἐφθα- σε. καὶ ὁ καιρὸς καλεῖ ἐμὲ τὸν μετέωρον. Δεῦρο, δέξον, ὀκνηρὲ, πασαι τὴν ἐμπο- εἶαν τῆς ζωῆς σου. καὶ ὥρα τῆς θανά- τος φοβεῖ με τὸ ἄδελιον. Βλέπω γὰρ τὰ ἔργα μου, καὶ τρέμει μου ἡ ψυχὴ. καὶ ὁρῶ ἀμελείαν τὴν ἐμὴν ὀκνησίας, καὶ φέρεται μου τὰ ὅσα. ὥρα γὰρ τῆς χωρισμοῦ ἡλθέ μοι παρὰ τοῦ ὀφθαλμοῦ, καὶ σφόδρα ἐφοβήθην κατανοήσας αὐτήν. Ἀντὶ τῆς χαρῆνός μου, ἰδοὺ, μέλλον ἐφοβήθην, μὴ ποιή- σας ἄξια ἔργα μου παρὰ τὴν χάριν. Φόβος γὰρ ὅτι μέγας ἐν καρδίᾳ τῆς θανάτου πᾶσι τοῖς ἀμαρ- τωλοῖς τοῖς ἐμοὶ εἰκοῖσι. καὶ πάλιν χαρὰ ὅτι ἐστὶν ἡ ὥρα τῆς χωρισμοῦ ἅπασιν τοῖς ἁγίοις, καὶ πᾶ- σιν τοῖς δικαίοις, καὶ πᾶσι τοῖς ἀσκηταῖς. Πάλιν δὲ ὅτι λύπη ἡ ὥρα τῆς χωρισμοῦ ἀπορροῦμοις καὶ χαίνοις, ὅταν ἀναμνησκόνται τὴν αὐτῶν ἀμέ- λειαν καὶ τὴν ἀπορροῦμίαν τῆς παρελθόντος χρόνου τὴν ζωὴν αὐτῶν. Καὶ δεινὸς βασανίζει μεταμέλεια πότε τὴν καρδίαν ἀνθρώπου ἀμελήσαντος ὡς τῆς αὐτοῦ σωτηρίας. ὑπὲρ αὐτὸν τὸ φόβον τῆς θανάτου καὶ χωρισμοῦ ἐστὶν ὁ βασανισμὸς μεταμελείας αὐ- τοῦ. Πάλιν ὅτι οἱ δίκαιοι, ἅγιοι καὶ ἀσκηταὶ ἀγαλλόνται τῇ τῆς θανάτου ὥρᾳ καὶ χωρισμῷ, ὁρῶντες παρὰ τοῦ ὀφθαλμοῦ τὸ κάματον μέγαν τῆς αὐτῶν ἀσκήσεως, ἀχρυσίων, καὶ ἀδάμων, καὶ δακρύων, χαμβνίων καὶ σάκκων. σκιρτῶν αὐτῶν ἡ ψυχὴ, ὅτι εἰς ἀνάπαυσιν παρὰ τῆς ταπεινότητος ἤξελεθ' ἐκ τοῦ σώματος. Φοβερά ὅτι πᾶ- λιν

λιν παρσία θανάτῃ ἀμαρτωλοῖς, καὶ χαύνοις, ἔ
 ποῖς μὴ σπεύδῃσι πολιτῶεσθαι ἀγνοῶς ἐν βίῃ
 τῇ ματαίῳ. Καὶ λύπη σφοδρὸτάτη ἡ ὥρα τῆ
 χεισμῶ ἀνδρώπῳ ἀμαρτωλῷ. ὁδὲ γὰρ συγ-
 χωρεῖται παντελὲς φθίνεσθαι τι, καὶ γὰρ
 ἀπονομία κέχρηται τὸ πρῶταγμα ἐν τῇ ὥρᾳ ἐκεί-
 νῃ. Οἱμοι, οἱμοι, ὦ ψυχὴ, ἐνέκων τίνος ἄρα
 ἀμελεῖς σε τῆς ζωῆς; ἄρα τί μετεώρως ἀγνοῖς
 τὰς ἡμέρας τῆς ὅλης σε χροῖας; ὅτι οἶδας ὅτι ἄφνω
 γίνεται ἡ κλήσις σε; καὶ τί ποιήσῃς ἐκεῖ, ἐν-
 ταῦθα ἀμελῆσα; ἔμφοθεν τῆς βήματος τῷ φο-
 βερῷ Δικαστῇ, ποίαν ἀπολογίαν ἔχεις ἀποκει-
 θῆναι; πῶς κλέπει σε ὁ Ἐχθρὸς ὁ σωτὴς
 ἀδελφε; καὶ πῶς πάλιν συλαῖται τὸ ἔρᾶνιον πλῆ-
 τον ἡμέραν καθ' ἡμέραν ἀγνοῖς μετέωρε; Νῆ-
 φον, νῆφον, ὦ ψυχὴ, ἐν ὥρᾳ τῇ πολέμῳ. Δεή-
 θητι τῷ Θεῷ δακρυσὶν ὀχλομένη. Βόησον πρὸς τὸ
 Θεὸν μὲν πόνος καρδίας, καὶ διδύς καταπέμπει
 εἰς τὴν σὴν βοήθειαν, ἄγγελον οἰκτίρμονα, καὶ
 ἐλθὼν δερῶσέ σε ἔξ αὐτῆς πολέμῳ καὶ συγχύσεως
 τῷ Ἐχθρῷ. Σπεύδασον μὴ ἐμπεσεῖν εἰς ὥραν τῆ
 χεισμῶ ἐν λύπῃ καὶ στεναγμοῖς, καὶ κλαύσῃς
 ἀνωφελὲς εἰς αἰῶνα αἰῶνος. καὶ ἤξουσιν ἅπαντα εἰς
 τὴν σὴν ἀγνοίαν ἐν τῇ ὥρᾳ ἐκείνῃ, καὶ εἴπῃς
 ἐν ἑαυτῇ ὀδυρομένη δεινῶς, Ἐγὼ ταῦτα καθ' ὥραν
 ἅπαντα ἐμιμνησκομένη. καὶ ὁ μαρτυροῦνός ἐμαυ-
 τῷ ἔλεγον, παρέλθω τὰς ἡμέρας αἷς εἰμι ἐπὶ
 τῇ γῆς, ἵνα μὴ ἀμαρτήσω; μηδὲ πάλιν ἐκπέ-
 σω πᾶν ἐν πολλῷ τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ πρᾶξω πάντοτε
 τὰ αὐτῷ βλάρεα ἐν πολλῇ φοβουμῇ. νῦν ὁ
 θύρεθρον κενός, καὶ μὴ ἔχων παντελὲς ἐν κα-
 τέρωμα καλόν. Ἐλθέ εἰς ἑαυτὴν ψυχὴ, ἀγνο-
 νίσασα συνεχῶς, φοβήθητι πάντοτε, πόθῃ σὸν
 σε τὸ Θεόν, καὶ δεράπιδσον αὐτὸν ἐν πρᾶξεσιν
 ἀγαθῶν, ἵνα ὅταν ἔλθῃ ἡ ὥρα τῆς θανάτῃς καὶ
 χεισμῶ, βῇ σε διωρόθυμον, μὲν μεγάλης
 χαρᾶς προσδεχομένη αὐτόν. Ἐννόησον, ὦ ψυ-
 χὴ, εἰς τὸ σὸν πολίτευμα καὶ τὴν κλήσιν τῆς
 Θεοῦ. ὥρα γὰρ τῆς χεισμῶ ὁ λυπεῖ ἐλθὼν
 ρωθέντα ἐκ πάντων τῶν γνήνων, ἀλλὰ λυπεῖ θά-
 νατος τὸ μετέωρον ἄνδρα, λυπεῖ καὶ ἀμαρτωλόν,
 λυπεῖ ἀχάφορον, λυπεῖ καὶ τὸ ὀκνηρόν, ὀκνή-
 σαντα ποιῆσαι τὰ ἄρεα τῷ Θεῷ, λυπεῖ πο-
 λυτήμονα, δῆσαντα ψυχῇ αὐτῇ ἐν πράγμασι
 κοσμικοῖς, λυπεῖ καὶ τὸ πλεόν, ὅτι χεῖζει
 αὐτὸν τῆς βίης ἀκροῖως, λυπεῖ καὶ τὸς πατέρας,
 ὅτι χεῖζει αὐτὸς πᾶν τέκνον ποδῶν, λυπεῖ
 τὸ βιωτικόν, ὅτι χεῖζει αὐτὸν ἐκ τῆς πλεόν
 αὐτῆς, λυπεῖ καὶ τὸς ἀδελφούς, ὅτι χεῖζει αὐ-
 τὸς

A sentia peccatoribus, laxēque ac molliter vi-
 ventibus, & quibus in hac vita vanissima
 se puros servandi non fuit cura: dolor-
 que vehementissimus, separationis tempo-
 re, peccatorem occupabit, quando ne-
 que omnino quid loqui licebit, & se-
 verissimum praeceptum egredi hora illa
 urgebit. Heu heu, o anima, quamob-
 rem nunc vitam tuam negligis? cur aliis
 distraeta, ita otiose dies universi tempo-
 ris tui transigis? Ignoras repentinam ac
 subitaneam fore vocationem tuam? Quid,
 obsecro, illic tunc actura es, si hic ita
 jam fueris negligens? Ante tribunal tre-
 mendi judicis quid pro excusatione tua
 habebis quod respondeas? Quomodo sub-
 repat tibi inimicus tuus, non intelligis
 misera? & quomodo tibi divitias coele-
 stes in dies furetur, nescis o distraeta
 & negligens? Vigila, vigila belli tem-
 pore, o anima. Precibus intenta esto,
 cum lacrymis ora Deum, & cum dolo-
 re cordis ad eum clama, & statim tibi
 auxilium mittet, angelum misericordem,
 qui te ex ipso belli periculo liberet,
 & a confusione inimici. Diligenter cu-
 ra, ne separationis hora in tristitiam in-
 cidas ac gemitum, inutiliterque plores in
 saeculum saeculi. Et venient cuncta in
 mentem tibi hora illa, dicesque intra te
 ipsam, acri dolore concitata: Omnia ista
 ego quotidie mente revolvebam, mihique
 ipse ante denunciāns dicebam: Percurram
 dies meos, quibus in terra sum, ut ultra
 non peccem, neque iterum a divinis man-
 datis excidam; sed cum alacritate magna,
 quae ipsi placent peragam semper. At
 nunc inanis absque ullo penitus bono ope-
 re reperior. Ad te ipsam, o anima, rever-
 tere, assidue decerta, semperque time.
 E Deum tuum concupisce, illique per bona
 opera obsequere, ut cum mortis hora sepa-
 rationisque tempus advenerit, te paratam,
 & magno cum gaudio expectantem ipsum
 inveniat. Intellige, o anima, institutum
 tuum, Deique vocationem. Non enim li-
 berum animum, cunctisque rebus terrenis
 liberatum contristat angitque migrationis
 hora. Sed mors hominem distractum & pec-
 catorem contristat. Contristat remissum ac
 negligentem, & quae Deo placent omitten-
 tem. Contristat multa possidentem, qui cu-
 ris & negotiis secularibus suam devinxit
 animam. Contristat opulentum, quod
 eum, licet invitum, ab hac vita sepa-
 ret. Contristat patres, quod a carissimis
 eos liberis segreget. Contristat munda-
 num, quoniam divitias suas deferit. Con-
 tristat fratres, quoniam cum luctu eos

ab invicem dividit. Omnes isti superveniente mortis hora contristabuntur, quoniam seculi rebus nimium districti fuerunt. At tu quare contristaris & ingemiscis, o anima, mundo libera, seculique rebus exuta? In libertatem vocata, in ea sic semper permane, & in via Dei generose perge, alacriter quæ ipsi sunt placita perficiens. Quod si Deo ex toto corde & anima adhareas, numquam mortis horam reformidabis: quin & ipsa mors, & migratio de corpore tibi potius gaudio futura est.

Salva me, patiens & longanimis Domine. Salva me, Fili Dei, qui solus sine peccato es, Christe. Et concede mihi, Salvator, æternæ vitæ meditationem, ut præter eam aliud nihil in corde meo unquam habeam: tuamque voluntatem, cooperante mihi peccatori gratia tua, perficiam semper, promptusque reddar ad benevole tua mandata exsequenda: ut recte in pecunia abs te, Rex cœlestis, accepta negotiari queam; peractaque bona negotiatione in tuo agro, Salvator, laudem abs te, o Domine, consequar, dicamque cum fiducia & mundo corde, dum veneris, Domine: Beatus sum, quia venisti Domine: indue me veste digna nuptiis sponsi immortalis, quam tua ego acquisivi gratia. Accendam & lampadem, quam mihi tua, Christe, largita est gratia atque longanimitas: egrediar cum gaudio obviam tibi, collaudans ac benedicens sponsum immortalem: ut iustorum atque sanctorum, qui tibi placuerunt, fieri merear particeps in sæcula. Amen.

EJUSDEM SANCTI PATRIS EPHRAEM SYRI

SERMO COMPUNCTORIUS.

E Deffena ex urbe benedicta, quodam die diluculo surgens, cum duobus fratribus egressus sum: sublatisque in cœlum oculis, speculum illud nitidum, astrisque ornatum cum gloria fulgens, adspiciebam. Ego vero cum admiratione tacitus mecum ista revolvens: Si hæc, inquam, tanto cum decore resplendent: iusti & sancti divinæ obtemperantes voluntati, in hora illa, quando Dominus venerit, quanto magis ineffabili luce gloriæ Salvatoris fulgebunt? subito autem in memoriam mihi venit

A τὸς ἀπ' ἀλλήλων ἐν κλαυθμῷ. Οὗτοι πάντες λυπῶνται ἐν τῇ ὥρᾳ τοῦ θανάτου, ἐπιδὲ καὶ δέονται ἐν τραύμασι κοσμηκοῖς. Σὺ δ' ἐνεκεν τίνος στενάζεις καὶ λυπῇ, ὦ ψυχὴ, ἐλθούδερὰ κόσμος, ἀπαλλαγείσα καὶ τῶν αὐτῶν τραυματίων, ἕτως μὲν πάντοτε κληθεῖσα ἐλθούδερὰ, καὶ πορεύεσθαι εἰς τὸ ὁδὸν τοῦ Θεοῦ, ποιῶσα ὑποδύμους τὰ αὐτῶν ὑμῶν. Ἀν' ὅσοις κενοῖ τῷ Θεῷ ἡ ὁλὴ σὺ καὶ ψυχὴ, ἢ μὴ φοβηθῇς ποτε τὴν ὥραν τοῦ θανάτου, ἀλλὰ μᾶλλον θάνατος καὶ χλωσιμὸς σώματος χαρὰ σοὶ γηθήσεται.

B Σώσόν με, Μακρόδυμε, σώσόν με Υἱὲ Θεοῦ, ἀναμάρτητε Χειρὲς, καὶ δώρησά μοι σωτῆρ τὴν μελέτην τῆ ζωῆς, ὅπως ἂν μὴ χάω ποτε ἐν τῇ ἐμῇ καρδίᾳ πλὴν ταύτης τῆς μελέτης· ἵνα σὰ θελήματα ἐπιτελῶ πάντοτε, τὴ χάριτος δ' ὁ σωεργίας ἐμοὶ τῷ ἀμαρτωλῷ, ὑποδύμους ἔσομαι, ὑμνεῖν σου πορεύσομαι ἐν τοῖς σοῖς ὑποτάγμασι, ἵνα τραυματεύσωμαι καλῶς ἐν ἀργυρίῳ, ὃ αὐτὸς μοι δέδωκας, Βασιλεῦ ἑβραῖε, καὶ τραυματεύσῃς καλῶς καὶ καλῶς τραυματεύσῃς ἐν τῷ σὸν ἀγῶνι Σωτῆρ, ἐπ' αἰὲν ἐπιτύχω τῶν σου, ὦ Δέσποτα· καὶ εἰπὼ παρρησίᾳ μὴ καθαρὰς καρδίας, ὅταν ἔρχῃ Κύριε· μακάριος τυγχάνω ὅτι ἤλθες Δέσποτα. Ἐνδυσόν με ἐνδυμασίᾳ εἰς τὸς γάμους Νυμφίος ἀθάνατος, ὃ ἐκτισάμην ἐγὼ ἀπὸ τῆ σῆς χάριτος. Ἀψὼ καὶ τὴ λαμπάδα, ἧς μοι ἐχάρισται ἢ χάρις ἢ σὴ, Χειρὲς, καὶ ἡ μακροθυμία· θέλω μὴ χαρὰς εἰς τὴν σὴν ἀπάντησιν, δοξάζων καὶ ὑμνοῦν Νυμφίον ἀθάνατον, ὅπως καταξιώθω συμμετοχὸς ἡρώδου δικαίων καὶ ἀγίων, ὑμνεῖν σου, εἰς τὸς αἰῶνας. ἀμήν.

E

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ ΕΦΡΑΙΜ ΤΟΥ ΣΥΡΟΥ

ΛΟΓΟΣ ΚΑΤΑΝΥΚΤΙΚΟΣ.

E Ν μιᾷ τῶν ἡμερῶν ὁρῶν λίαν ἀνάστα, ἐπορεύομαι ἐγὼ σὺν τοῖς δύο ἀδελφοῖς, ἔξωθεν τῆ ὑλογημένης πόλεως Ἐδεσάν· καὶ ἦρα τὸς ὑποδαλμῆς μὲ εἰς τὸ ἑβραῖον, ὡς ἔσοπρον καθαρὸν, λάμποντα σὺν τοῖς ἁγίοις μὴ δόξης ἐπὶ γῆς· καὶ θαυμάσας ἔλεγον, ἂν ἄρα ταῦτα ἕτως λάμπωσι μὴ δόξης, δίκαιοι καὶ ἅγιοι ποιήσαντες τὸ θέλημα τοῦ ἁγίου Θεοῦ, ἐν τῇ ὥρᾳ ἐκείνῃ, ὅταν ἔλθῃ ὁ Κύριος, πόσω μᾶλλον λάμψωσι φωτὶ ἀνεκκλήτῳ τῆ δόξης τοῦ Σωτῆρος; Παραχρῆμα δ' ὑμνηθεὶς τὴν φοβεράν κρεί-

ἐκείνης ἐλθούσης ἡ Χειρὸς, ἐτρόμασαν ὡς
 μὲν, καὶ τὸ σῶμα σὺν ψυχῇ κατατμηθεὶς ἐ-
 κλάωσα μετ' οὐδύνης καρδίας, καὶ εἶπον ἐν στε-
 ναγμῷ· πῶς ἐγὼ ὁ ἁμαρτωλὸς ὄρεθ' ἐν τῇ
 ὥρᾳ ἐκείνῃ τῇ φοβερᾷ; πῶς ἔχω τῷ θανάτῳ
 ἐμπαροῦσιν ἡ βήματος ἡ φοβερᾷ Δικαστοῦ;
 πῶς ἐγὼ ὁ μετέωρος σὺν τελείοις ὄρεθ'; ἢ
 πῶς ἐγὼ εἰσὸς εἰσὶν μὲν πρὸς τῶν ἐν δε-
 ξιά τῆ Χειρὸς; ἢ πῶς ἐγὼ ὁ ἄκαρπος ὄ-
 ρεθ' μετὰ ἀγίων ποιησάντων ὡς καρπὸν δι-
 καιοσύνης; ἢ ὅταν γνωρίζωσιν οἱ ἅγιοι ἀλλήλους
 ἐν πατρὶ ἑρανίῳ, τί ἂν ἐγὼ ποιήσω; τίς ἄρα
 γνωρίσῃ με; δίκαιοι ἐν τῷ πατρὶ, ἀσεβεῖς ἐν
 τῷ πατρὶ. Πάλιν δείξουσιν μάρτυρες τὰς βασά-
 ντας· ἀσκητὰς τὰς ἀρετάς. Εἰ γὰρ τί ἂν ἐπι-
 δείξαιμι, εἰ μὴ τὴν χαυνότητα τῆ ἐμῆς ῥαθυ-
 μίας; ὦ ψυχὴ μετέωρε· ὦ ψυχὴ ἁμαρτω-
 λέ· ὦ ψυχὴ ἀνάχυντε· ὦ ψυχὴ μισησασα
 τὴν ζωὴν αὐτῆς αἰ· ἕως πότε πειρασμοὶ σύ-
 ρεσθαι σε ἐπὶ γῆς; ἕως πότε ἔλκῃ σε ἡ κακὴ
 συνήθεια τῶν πονηρῶν λογισμῶν; Οὐκ οἶδας
 ὅτι οἱ κακοὶ λογισμοὶ καθ' ὥραν, ὥσπερ νέ-
 φος σκοτεινὸν γίνονται ἐμπαροῦσέν σε, ἡ μὴ νή-
 φειν πρὸς Θεόν; τί λοιπὸν σὺ προσδοκᾷς ἐν
 τῇ σῇ ἀμελείᾳ· ὅτι βραδυῶν ἐλθεῖν ὁ ἑράνιος
 Νυμφίος; Οὐ βραδύνει ἄθλιε· ἀλλ' ὡς ἀτρα-
 πὴν φεικτὴ ἑρπύλλου γίνεται ἡ αὐτῆς παρσία.
 Σπούδασον ὄρεθ' ἐπιμοῦν εἰς τὴν ὥραν ἐκεί-
 νην τὴν φοβεράν, ἵνα μὴ κλαύσης ἐκεῖ εἰς ἀλ-
 να ἀλγῶνος. Μὴ πρὸς σεχέ παντελὸς εἰς ἐτέρων
 πηλίσματα· πὰ σὰ κακὰ θρηνήσον. Μήποτε
 πρὸς σεχέ τὸ κάρφος τὸ ἐν τῷ ὀφθαλμῷ τῷ ἀ-
 δελφῷ καὶ πλησίον, ἀλλ' εἰς τὴν σὴν δοκὸν κα-
 τανόει σινοχῶς. Εἰ γὰρ δύνη ἐκβαλεῖν πρὸς τὸν
 τὴν σὴν δοκὸν ἀπὸ τῆς σῆς ὀφθαλμοῦ, ἐκβαλε
 καὶ τὸ κάρφος τῷ ἀδελφῷ καὶ πλησίον· εἰ γὰρ
 μή γε, θρηνήσον τὴν σὴν δεινὴν τύφλωσιν.
 Πῶς σὺ φῶς νομίζεις παρέχειν τῷ πλησίον;
 Γενεῖ σεαυτῆς, ψυχὴ, ἱατρὸς καθ' ὥραν, εἰ
 δ' ἔτιως θεραπεύσῃς ἀδελφόν σε ἁρρώστον. Οὐδὲ
 ἔχῃς πρὸς σεχέ πρὸς τῶν ἀμελειῶν. πάντα γὰρ
 σοι δέδωκεν ὁ Θεὸς ὁ ἅγιος, ἀγκύλῃ, συνέ-
 σιν, καὶ γνώσιν πνευματικὴν. Γνώριζε τὸ συμ-
 φέρον.

Οἱ γὰρ δύο ἀδελφοὶ δακρύνοντες ἔλεγον·
 Ἀγίτι ἔτιως, πάτερ, κλαίεις μετὰ οὐδύνης;
 καὶ ἐγὼ εἶπον πρὸς αὐτούς· τέκνα μὲν ἀγαπητὰ,
 δι' ἐμὴν ἀμελείαν θρηνῶ ἐγὼ ἐμαυτὸν. Θεὸς
 γὰρ ἀγαθὸς ἐδωρήσατο ἡμῖν φωτισμὸν τὸν γνώ-
 σεως,

A nit terribilis ille Christi adventus : un-
 de contremuerunt ossa mea, corporeque
 simul & anima totus exhorui : atque sic
 concussus, & perturbatus, magno cum
 dolore cordis flere coepi : & ingemiscendo
 dixi : Quomodo ego peccator in illa ho-
 ra terribili ac formidanda inveniar ? Quo-
 modo ego coram tribunali tremendi judi-
 cis adstabo ? quomodo ego elatus & su-
 perbus cum perfectis consistam ? quomodo
 B ego hoedus cum ovibus a dextris Christi
 statuar ? aut quomodo ego arbor infructuo-
 sa, cum sanctis illis, qui in hac vita ju-
 stitiæ fructum tulerunt, collocabor ? aut
 quando se mutuo in aula coeli cognoscent
 justī, quid tunc faciam ? quis me tunc agno-
 scet ? In thalamo justī, & impiī in igne.
 Rursus Martyres sua ostendent supplicia,
 suasque virtutes Ascetæ. Sed ego quid offen-
 dam, nisi socordiam ac negligentiam me-
 am ? O anima superba atque elata. O
 C anima peccatrix. O anima impudens. O
 anima, quæ semper vitam tuam odisti :
 quamdiu rerum terrenarum cupiditate tra-
 heris ? Quamdiu prava improbarum cogi-
 tationum consuetudo in te dominabitur ?
 An ignoras malis cogitationibus per sin-
 gulas horas fieri, ut tamquam caligine
 ac tenebris obducta, viam non reperiās,
 qua ad Deum vigiles ? Quid ulterius ex-
 spectas, & differs negligens ? An quod
 D venire tardabit coelestis sponsus ? Non tar-
 dabit, misera, sed ut fulgur horribile,
 e coelo adventus ejus erit. Quapropter ad-
 vigila, ut parata in illa terribili hora in-
 veniaris, ut ne luctu ibi afficiaris sempi-
 terno. Aliena peccata ne respexeris, quin
 tua potius defleto : neque consideraveris
 festucam in oculo fratris ac proximi ; sed
 trabem, quæ in tuo est, assidue potius
 E animadverte. Ubi ex oculo tuo trabem
 eripueris, tunc ex fratris quoque, & pro-
 ximi oculo festucam eximes. Quod si te
 curare non potes, est quod gravem cæci-
 tatem tuam defleas. Quomodo enim aliis
 lumen præbere poteris ? Prius ergo tibi ipsi
 medere, o anima, & postea fratrum infir-
 morum sanitati attende. Nullam socordiae
 tuæ excusationem habes. Cuncta enim
 tibi largitus est sanctus Deus, judicium,
 F & intellectum, & cognitionem rerum spi-
 ritualium. Quæ tibi prodesse possunt,
 agnosce.

Tunc duo illi fratres & ipsi illacry-
 mantes, his me verbis interpellabant.
 Quid ita acerbe plangis, o pater ? Et ego
 ad ipsos. Meam, inquam, socordiam,
 o filii carissimi, defleo. Cum enim cogni-
 tionis nobis lumen tribuerit Deus optimus,
 ego

Matth. 24.
 Luc. 17.

Matth. 7.
 Luc. 6.

ego quotidie illud repello. Nam si divinæ voluntatis mandata perfecissem, beatus fane in hora illa forem : & non solum ego, sed & omnes qui obediunt voluntati ejus. Idcirco, fratres, nullam penitus ibi excusationem habituri sumus, quoniam scienter peccamus cuncti. Divinam itaque providentiam, & quanta nobis pro sua bonitate largiatur Deus, consideremus universi. Semper ejus gratia corda nostra visitat : & , si locum, ubi requiescat, invenerit, ingreditur, semperque in anima inhabitat : sed si cor immundum offenderit, illico recedit. Rursusque miserationes ejus cogunt eam ad nos peccatores invisendos venire ; quoniam omnes mutabiles sumus, libera voluntate, non natura : elati semper invenimur & segnes, invidi & improbi, mala alii contra alios assidue cogitantes, pravisque ac impudicis cogitationibus gaudentes, in iisque, velut in foetidissimo coeno, perpetuo jacemus. Unde fit, ut cum ad nos visitandos gratia ingredi cupiat, improbarum cogitationum foetorem turpissimum in cordibus nostris reperiatur : quare illico recedit, cum locum introeundi ac quiescendi in nobis, sicut volebat, non inveniat. Veruntamen cor nostrum dulcedine luminis sui pulsat, ut resipiscat, quoniam visitavit illud, & non invenit locum introeundi. Ut sic lucis dulcedine allectus homo, ipsam inquirat : nequit enim penitus nos gratia deserere : a propria enim ipsius benignitate eo adigitur, ut omnium nostri misereatur. Cernis providentiam Dei ? Cernis Christi in nos pietatis viscera ? quanto nos desiderio Deus sanctus desideret ? & quantopere nos salvare cupiat ? Felicem atque beatum illum, qui purum semper cor gratiæ parare studet ; ut cum ad introeundum venerit, offendens in eo suavissimum virtutum odorem, atque animæ sanctitatem, seculis omnibus ibi mansionem faciat. Quid igitur misericordissimo Deo pro tot tantisque bonis ac donis retribuemus ? quam illi gratiam referemus, quod de cœlis & sinu Patris descendit ? quod pro nobis in utero incarnatus est ? quod nostri causa alapis cæsus est ? Tametsi in terra mille annos viveremus, ne pro uno quidem colapho dignas Deo gratias referre possemus. Istud enim, filii mei carissimi, pertimesco : exploratissimam enim habeo negligentiam meam : ne omnes, qui me jam intuentur, ac beatum prædicant, fictamque pietatem ac religionem meam collaudant, ibi me irrideant, cum me igne cruciari adspicient.

Parce

A σεως, καὶ γὰρ αὐτὸν ἀδεῖα ἡμέραν καθ' ἡμέραν. Εἰ γὰρ ἀπετέλεσα Κυεὶς θελήματα, μακάριος ἂν ἦμιον ἐν τῇ ὥρᾳ ἐκείνῃ. καὶ οὐκ ἐγὼ ὁ μόνος, ἀλλὰ καὶ οἱ ποιήσαντες τὰ αὐτῶν θελήματα. Χάειν τέττε, ἀδελφοί, οὐκ ἔχομεν παντελὸς ἐκεῖ ἀπολογίαν, ὅτι ἐν γνώσει ἡμεῖς πάντες ἁμαρτάνομεν. Καταμύθωμεν πάντες ὁ Θεὸς τὴν πρόνοιαν, μετὰ πασῶν δωρεῶν ὧν ἡμῖν ὁ ἀγαθὸς Θεὸς ἐδωρήσατο. Ἡ χάρις αὐτῶν αἰὲν ἐπισκέπτεται ἡμῶν τὰς καρδίας σωεχῶς. ἂν ὄρη ἀνάπαιον, εἰσῆσα, καποικεῖ πάντοτε ἐν τῇ ψυχῇ. εἰ μὴ ὄρη καρδαν ἢ καρδίαν, ὁ δέως ἀφίσταται. Πάλιν ὁ οἰκτιρμοὶ ἀναγκάζουσιν αὐτὴν ἐλθεῖν ἐπισκέψασθαι ἡμᾶς τὰς ἁμαρτωλὰς, ἐπειδὴ ἐσμεν πάντες τρεπτοὶ τῇ προαρέσει, ἔχι ὁ κτ' φύσιν. Δεισκομεθα αἰὲν μετέωροι καὶ χαῖνοι, φθονεροὶ καὶ τωνηροὶ, λογιζόμεθα κατὰ κατ' ἀλλήλων συνεχῶς, ἐνδυμέμεθα πάλιν ἐνδυμήσας τωνηρὰς, δεισκομέμεθα αἰὲν, ὡς ἐν βορβόρῳ δεινῶ, κείμενοι ἐν λογισμοῖς. Καὶ ἐλθέσθης χάριτος ἐπισκέψασθαι ἡμᾶς, δεισκει δυσωδίαν τῶν ῥυπαρῶν λογισμῶν ἐν τῇ καρδίᾳ ἡμῶν, καὶ ὁ δέως ἀφίσταται μὴ ὄρη εἰσοδὸν εἰσελθεῖν καποικεῖν εἰς ἡμᾶς καδῶς θέλει. πλὴν νόσει τὴν καρδίαν ἐν γλυκασμῷ φωτεινῷ, ἵνα ἐλθῇ εἰς ἀφῶσιν, ὅτι ἐπεσκέψατο, καὶ ἔχ' εὖρον εἰσοδὸν, ἵνα ἔτως γλυκανθεῖς ἀνδρωπος τῷ φωτισμῷ ἐπιζητήσῃ αὐτὴν. ὅμως αὕτη ἡ χάρις ὁ δυνάται παντελὸς ἀποσῆναι ἀφ' ἡμῶν, διότι βιάζεται ἰδίᾳ ἀσπλαγχνίᾳ ἐλεῆσαι ἅπαντας. Εἶδες πρόνοιαν Θεῶν ; εἶδες σπλάγχνα ὁ Χειροῦ ; τῶς ἡμᾶς ποθεῖ αἰὲν ὁ Θεὸς ὁ ἀγιος, καὶ θέλει ἡμᾶς σωθῆναι ; Μακάριος ἀνδρωπος ὁ σπευδῶν πάντοτε ἐτοιμάσαι καρδαν ἢ καρδίαν χάριτι. ἵνα ἐλθέσθης ὄρη δυνάτῃ ἀρετῶν, καὶ ψυχῆς ἀγίασμα, καὶ καποικήσῃ ἐν αὐτῷ εἰς ἀῶνα ἀῶνος. Τί οὖν ἀποδώσομεν τῷ Θεῷ τῷ ἀσπλάγχνῳ πρὸς τῶν ἀγαθῶν τέττων ἀπάντων καὶ δωρεῶν, ὅτι οὐκ ἔστι ἔρανων κατῆλθον ἀπὸ Πατρὸς, ἢ ὅτι ἐν τῇ μήτρᾳ ἐσάρκωθη δι' ἡμᾶς, ἢ ὅτι ὑπὲρ ἡμῶν ἐρράπισθη ; Πρὸς τὸ ῥαπίσματος μόνον τὸ ἀποδοῦναι, χίλια ἔστι ἡμεῖς ἀν' ἑαυτῶν ὅτι τῇ γῆς, ὁ δυνάμεθα ἀποδοῦναι τῷ Θεῷ ἀμοιβὰς ἢ χάριτος. Ἐγὼ τὸ φοβέμαι, τέκνα μου ἀγαπητά. γινώσκω γὰρ ἀκελῶς ἢ ἐμὴν ἀμέλειαν, μὴ πάντες οἱ θεαταὶ καὶ οἱ μακαρίζοντες τὴν ψαῦδῃ μου δυνάμειαν, ἐκεῖ μοι ἐμπλήσωσιν, ὅταν με θεάσων ἐν πυρὶ καμύμενον.

Φα-

Φείσαι, φείσαι, Κύριε ὡσπλαγχνε, Χει- A
 ρὲ Σῶτερ, καὶ ὑὲ μονογενὲς, τῷ ἀρχαίῳ δέ-
 λῳ σὺ, ἵνα μὴ ἐκεῖ δόξῃς ἐμπροσθεν τοῦ βή-
 ματος πρεσβυτέρως ἐν φόβῳ καὶ ἀγχύνῃ μεγάλῃ, καὶ
 ὄνειδος θεατῆρος ἀγγέλοις, καὶ ἀνθρώποις. Ἀλλ' ἐνταῦθα, Σωτήρ μου, παύσασόν με ὡς πατὴρ
 ὡσπλαγχνος φιλότεκνος, καὶ ἐκεῖ συγχώρησον ὡς Θεὸς ὑψίστος μόνος ἀναμάρτητος. Εἰ μὴ γὰρ
 ὡς Σωτήρ σωετίσης ἄθλιον, καὶ δὲ αὐτῷ φω- B
 τισμὸν καρδίας καθ' ἐκαστὴν μετανοεῖν ἀναδῶς
 πᾶς αὐτῷ ἁμαρτίας, ἐκεῖ τί ἂν ποιήσῃ ἀναπο-
 λόγητος ὢν. Οὐκ ἤμην ἐγὼ ποτε ὑπάρχων ἐπὶ
 τῇ γῆς, ἔδοξέ σοι Δέσποτα ἐν τομοῖς σὺ οἰκτιρ-
 μοῖς πλάσαι με ἐν κοιλίᾳ μητρὸς μου ἁμαρτω-
 λῷ. καὶ τεχθεὶς ἐν ἐλέει ἐγὼ ὁ ἀνάξιος ἠξιώθην
 ἡμέῳ σκεῦος τῇ σῇ χάριτι, καὶ κινύρα ἀγαθῇ
 μελωδίζουσα αἰεὶ ῥήματα σωτηρίας ἀπασι ἀκροα-
 τῆς. Λαβὼν ταῦτα ὁ χαῦνος ἐγὼ καὶ ἁμαρτω- C
 λὸς ἠδέετο ῥαθυμῶς χάριτος τὰς ἀμοιβάς.
 Χάριζε, μελωδίζε ἐν σώματι ῥαθυμῶς μελω-
 δίας ὁσίας. Καθὼς καὶ ἐβόλετο, ἡ χάρις ἐφώ-
 τισεν ἔννοιαν ἐσκοτισμένην φθιγγαῖαν καὶ τὰς
 φθιγγαῖας τῇ αὐτῇ μελωδίᾳ. Χάριν τέττε προσ-
 πίπῃ πάλιν τῇ σῇ χάριτι, ὅτι μονογενὲς, Σῶ-
 τερ πάντων ψυχῶν ἡμῶν, ἵνα καθὼς γέγονεν ἐμοὶ
 τῷ ἀναξίῳ ἐνταῦθα ἡ χάρις σὺ καὶ πᾶσαν D
 ὥραν φωτισμὸς, σκέπη καὶ ἀντίληψις, καταφυ-
 γή καὶ χαρὰ, ἔτω καὶ ἐκεῖ Σῶτερ ἡμῶν πλεον-
 γος αὐτῆς σκεπαθήσομαι ἐγὼ ἐν τῇ φεγγαῖᾳ δέ-
 κης. καὶ εἰς τὸν δεξιὸν ἐν τῇ βασιλείᾳ σὺ, οἰκ-
 τερηθεὶς χάριτι, σωθεὶς ὅτι ἐν ἐλέει, ἀνυμνῶν
 καὶ δοξάζων τῇ σῇ μακροθυμίᾳ, δημιουργεῖς ἀ-
 χραντε, ὅτι ἔχῃς ὑπερβίβας δάκρυα καὶ ἀρχαίς καὶ ἁ-
 μαρτωλῶν δέλῳ σὺ.

Parce, parce, Domine clementissime, Christe Salvator, Fili unigenite, mihi ser-
 vo tuo inutili; ne coram tribunali cum tremore & ignominia magna ibi deprehen-
 dar, ludibrioque sim spectantibus tam An-
 gelis, quam hominibus. Verum hic me, Salvator meus, tamquam clementissimus pater & filiorum amantissimus, erudi & cor-
 ripe; ibi autem, ut coelestis Deus & solus absque peccato, ignosce mihi. Nisi enim
 in hac vita, Salvator, misero peccatori sanam mentem dederis, tuoque lumine cor
 ejus illustraveris, ut quotidie peccata sua per poenitentiam abluat; illic absque de-
 fensione quid faciet? Antequam ego in ter-
 ra essem, placuit tibi pro infinita miseri-
 cordia tua, Domine, in utero matris meae peccatricis formare me: & in lucem indi-
 gnus ego jam editus, factus sum dignus, ut vas fierem gratiae tuae, & velut citha-
 ra bona, quae verba salutis omnibus audi-
 entibus dulciter occineret. Hæc ego igna-
 vus & peccator dona accepi, & tantæ tuæ gratiae me per desidiam ingratum præbui.
 Tu dulcia sanctitatis cantica in ore inertis famuli tui expromere dignare. Sicut vo-
 luit gratia, sic mentem tenebris circum-
 fusam collustravit, ut laudes tuas dulciter personaret. Hujus ego rei gratia rursus ad
 te supplex recurro, Fili unigenite, salva-
 tor animarum nostrarum, ut sicut hic gratia tua mihi quantumvis indigno fuit cunctis ho-
 ris illuminatio, protectio, susceptio, perfu-
 gium & gaudium; ita & illic, Salvator, sub
 umbra alarum ejus in horrendo illo judicio
 protegar; ut ad dexteram in regno tuo collo-
 catus, gratiaeque miserationes consecutus, & misericorditer salutem obtinens, longani-
 mitatem tuam collaudem celebremque, mun-
 diffime opifex, qui inutilis & peccatoris servi
 tui lacrymas nequaquam despexisti.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ
 ΕΦΡΑΙΜ ΤΟΥ ΣΥΡΟΥ

ΛΟΓΟΣ ΕΤΕΡΟΣ ΚΑΤΑΝΥΚΤΙΚΟΣ.

Κατανύγητι, ψυχὴ μου, κατανύγητι, ὅτι
 πᾶσι τοῖς ἀγαθοῖς οἷς εἴληφας παρὰ τοῦ
 Θεοῦ, καὶ οὐκ ἐφύλαξας. κατανύγητι ἐπὶ πᾶσιν οἷς
 ἔπραξας κακοῖς. κατανύγητι ἐπὶ πᾶσιν οἷς ὁ Θεὸς
 ἐμακροθύμησεν ἐπὶ σοί. κατανύγητι καὶ μετανόησον,
 ἵνα μὴ τῷ ἔξωτέρῳ σκότει παρὰ τοῦ Θεοῦ. Μετανόη-
 σον ψυχὴ παλαίπωρε, ἵνα μὴ καταρχυθῇς ἐπὶ τῇ
 φεγγαῖᾳ βήματος τοῦ Χειροῦ. Οἱμοὶ τῷ ἁμαρτωλῷ
 τῷ ῥυπώσαντι τὸ καθαρόν τῆς καρδίας μου τῇ ἐμῇ
 χαυνότητι. Ἡ γὰρ ἀμέλεια μου καὶ ἡ ὀκνησία τῇ
 παρ-

EJUSDEM SANCTI PATRIS
 EPHRAEM SYRI

SERMO ALIUS COMPUNCTORIUS.

Compungere, o anima mea, compun-
 gere super universis bonis, quæ a Deo
 accepisti, & non custodisti. Compungere
 de omnibus, quæ fecisti, malis. Compun-
 gere in cunctis, in quibus te diu patien-
 ter Deus exspectavit. Compungere, & poe-
 nitentiam age, ne tenebris tradaris exte-
 rioribus. Resipisce misera anima, ne coram
 horrendo Christi tribunali confundaris. Hei
 mihi peccatori, qui puritatem cordis mei
 ob ignaviam meam contaminavi. Nam ne-
 gligentia & pigritia mihi cordis libertatem
 obscu-

obscurarunt. Improbā concupiscentia mihi, ut dominus servo, imperat: egoque mox cum timore, infantis instar, obedio; meque dum decipit, oblector. Quis porro mihi condoleat, aut solatium præbeat? Solus ipse Salvator meus, qui propriam bonitatem possidens, in me desperabundum respexit. Hei mihi peccatori, quoniam solus ego vulneratus sum. Hei mihi, quoniam mundum me fecisti Domine; ego autem me mea negligentia peccando foedavi. Similis cum essem Angelis, meipsum abjeci. Multiplicate sunt iniquitates meæ, Domine, multiplicatæ sunt, & non est finis multitudinis earum. Quo pacto autem supplicabo tibi, Salvator meus, qui os meum conviciis & maledictis replevi? aut quomodo collaudabo te, qui conscientiam pollutam habeo? aut quomodo te diligam, qui odio plenus sum? Quo pacto veritas in me inhabitabit, qui meipsum mendaciis muniavi? quoniam pacto invocabo te, qui tua non custodivi mandata? Verum cum sis ipse mendacii expers, ne quæso me abjectum despexeris, neve detestandum me abjeceris, neque pene desperatum me deserueris. Valde enim lætatur inimicus meus, dum me de propria desperationem salute cernit: in hoc quippe solo lætatur atque exultat, ut me per desperationem captivum adspiciat. Verum ipse per viscera misericordiae tuæ spem ejus confunde, meque ex dentibus ipsius eripe: & a fraudulenta atque maligna ejus mente, totoque quem in me movet, conatu libera.

Ideo cunctos vos hortor, qui conscientia scelerum & iniquorum operum angimini, ne de vobis ipsi desperetis, neque adversarium vestrum lætificetis. Sed audacter ad Deum accedite, & coram ipso plorate, & nequaquam vos ipsos desperetis. Vehementer enim super poenitentiam agentibus gaudet Dominus noster, conversionemque nostram libenter suscipit. Ait enim: *Post hæc omnia ad me revertere*. Rursusque per sancta Evangelia dicit: *Venite ad me omnes qui laboratis, & onerati estis, & ego reficiam vos*. Nemo igitur seipsum desperet, etiamsi peccaverit: requirentibus enim ipsum, mercedis retributor erit; aspernantibus vero, & nullam poenitentiam agentibus, rigidum se præbebit atque austerum. Qua ergo via poterit quis eum inquirere & invenire? Primum quidem omnium, mutua erga fratres servanda est caritas. Deus enim, ut ait, est caritas.

1. Joan. 4. Siquis igitur caritatem possederit, Deum possidebit. Siquis humilitatem possederit,

Christi

A παρρησίαν τὴν καρδίας μου ἐσκότησαν. Ἡ πονηρὰ ἐπιθυμία, ὡς δευπότης δῶλον, ἐπιτάσσει μοι. καὶ γὰρ διδύς μὲ φόβος, ὡς νήπιος ὑπακύνω. Ἐξ ἀποπλανᾶς με, καὶ γὰρ ἤδομαι. Καὶ τίς ἐστὶν ὅς ποτε ἐμοῦ πονθήσῃ ἢ ἀδικαλέσῃ; μόνος αὐτὸς Σωτὴρ μου, ὁ τὴν οἰκείαν ἀγαθότητα κεκτημένος, ἐπέβλεψεν ἐπὶ ἐμὲ τὸν ἀπεγνωσμένον. Οἱμοὶ τῷ ἁμαρτωλῷ, ὅτι μόνος ἐγὼ ἐτραυματίσθην. Οἱμοὶ ὅτι καθαρὸν με ἐποίησας Δέσποτα, καὶ γὰρ τῇ ἀμελείᾳ μου ἐμαυτὸν κατεργύπωσα ἐν ἁμαρτίαις. Ἰσότιμος ἀγγέλων ὑπάρχων, ἐμαυτὸν ἐσμίμνω. Ἐπλήθυναν αἱ ἀνομίαι μου, Κύριε, ἐπλήθυναν, καὶ οὐκ ἔστι πέρας ἐν τῷ πλήθει αὐτῶν. Πῶς ὃ ἱκετεύσω σε Σωτὴρ μου, ὅτι τὸ σῶμα μου ἐπλήρωσα λοιδορίας; ἢ πῶς ὑμνήσω σε, ὅτι ἡ σωείδησίς μου μεμόλυται; ἢ πῶς ἀγαπήσω σε, ὅτι ἔμίσους πεπλήρωμαι; ἢ πῶς οἰκήσῃ ἐν ἐμοὶ ἡ ἀλήθεια, ὅτι τῷ ψεύδει ἐμαυτὸν κατώπλισα; ἢ πῶς ἐπικαλέσομαι σε, ὅτι πᾶς ἐντολὰς σου οὐκ ἐφύλαξα. Ἀλλ' αὐτὸς ἀψευδὴς ὑπάρχων, μὴ ὑποείδῃς με τὸν ἔξιδενημένον. μὴ ἀπορρίψῃς με τὸν ἐβδελυγμένον. μὴ ἐγκαταλίπῃς με τὸν ἀπηλπισμένον. Σφοδρὰ γὰρ τέρπεται ὁ ἐχθρὸς μου, ὅταν βλέπῃ ὅτι ἐμαυτὸν ἀπογινώσκω. ἐν τούτῳ γὰρ μόνω ἀγάλλεται, ἵνα ᾄδῃ τὴν ἀπογνώσεως ἰδίαν με ἀρχιμάλῳ. ὅμως αὐτὸς τῇ διασωλαγχνίᾳ σου κατ' ἀρχαίαν αὐτῶν τὴν ἐλπίδα, καὶ ἑκπασόν με τῶν ὁδόντων αὐτῶν καὶ τὴν κακοτέχνειαν γνώμης, Ἐὐλῆς αὐτῶν τὴν κατ' ἐμοῦ κινεμένην ἐνεργείαν.

Διὸ ψάλλω πάντας, ὅσοι τῇ σωείδῃ λυπεῖσθε ἐπὶ τοῖς ἀτόποις ἔργοις, μὴ ἐαυτοὺς ἀπογινώσκετε, μὴ χαροποιῆτε τὸν ἀντίδικον ὑμῶν. Ἀλλὰ προσέλθετε ἀναίδως τῷ Θεῷ, κλαύσατε ἐνώπιον αὐτοῦ, καὶ μὴ ἀπελπίσητε ἐαυτοὺς. σφοδρὰ χάρει ἐπὶ τοῖς μετανοοῦσιν ὁ Κύριος ἡμῶν. Ἐκδέχεται τὴν ἐπιστροφὴν ἡμῶν. φησὶ γὰρ μὲν ταῦτα πάντα, πρὸς με ἀνάστροφον. καὶ πάλιν ᾄδῃ τῶν ἁγίων ἀγγελίων λέγει. Δεῦτε πρὸς με πάντες οἱ κοπιῶντες καὶ πεφορτισμένοι, καὶ γὰρ ἀναπαύσω ὑμᾶς. Μνηθεὶς οὖν ἀπελπιζέτω ἐαυτοῦ, εἴαν καὶ ἡμάρτε. τοῖς γὰρ ἐκζητήσιν αὐτὸν μισθὰ ποδοῦντος γίνεσθαι. τοῖς δὲ ἀδεύουσιν αὐτὸν, καὶ μὴ μετανοοῦσιν, ἀπόπομος ὑπάρχει. Διὰ ποίας οὖν ὁδοῦ δύναται τις αὐτὸν ἐκζητεῖν καὶ δεῖσκειν; πρῶτον μὲν πάντων φυλάττειν δεῖ τὴν πρὸς τοὺς ἀδελφούς ἀγάπην. ἡ ἀγάπη γὰρ, φησὶ, ὁ Θεὸς ἐστίν. Εἴ τις οὖν τὴν ἀγάπην ἐκτίσῃ, τὸ Θεὸν ἐκτίσῃ. εἴ τις ταπεινοφροσύνῳ ἐκτίσῃ, τὸ

Χει-

Χειρὸς ὁμοίος εἶναι. Ὁ δὲ μὴ ταπεινοφρονῶν, τῷ
Χειρὸς ὁμοίος εἶναι. Εἴ τις ὑπακοὴν ἐκτίσας
π, τὸ Θεὸν μιμεῖται. ὁ δὲ ἀντιλέγων, ὁμοίος εἶναι
τῷ Χειρὸς. Εἴ τις ὑποτάσσεται τῷ προεσῶτι, τὸς
ἀγγέλους μιμεῖται. ὁ δὲ ἀντιπαστόμμος αὐτῷ, τῷ Δια-
βόλῳ οἰκιστὴς. Εἴ τις τὴν ἀλήθειαν ἀγαπᾷ, ἀληθῶς
τῷ Χειρὸς φίλος ὑπάρχει. ὁ δὲ τὸ ψεῦδος ἀγαπῶν,
μαθητὴς ἰσχυράνεται τῷ Διαβόλῳ. Εἴ τις τὸ ἀδελφὸν
αὐτῷ ἀγαπᾷ, ἀγαπᾷ τὸν Θεόν. ὁ δὲ τὸ ἀδελ-
φὸν αὐτῷ μισῶν, μισεῖ τὸν Θεόν. Εἴ τις ἀ-
δελφὸν ἀδελφῷ ἐνδιαβάλλει, σὺ τῷ Διαβόλῳ κα-
τακτεῖται. ὁ δὲ πάχων ὑπὲρ ἀδελφῶν, τὸ Χειρὸς ὁ
ποιῶν κληρονομεῖ. Εἴ τις βδελύσεται τὸ ἐπὶ ἀμαρ-
τίᾳ σφαλέντα, ἑαυτὸν κατακτείνει. ὁ δὲ συμπαχὼν τῷ
πλάσσαντι ἐσσυλὸς ἐσσυλὸς, τὸ ἑαυτῷ ψυχρὴν καὶ θα-
ρᾶν ἀπεργάζεται. Εἴ τις δημοσιεύει ἐπὶ σφάλματι
ἀδελφὸν, σπυλὸς τὸ ἑαυτῷ ψυχρὴν. ὁ δὲ κρύπτειν σπυ-
δαῖον συμπαθείας ἐνεκεν, ὁ ποιῶν ἐν καρδίᾳ ὀργῆς
σκεπασθήσεται. Εἴ τις ὑψηλοφρονεῖ τὸ φουσιῶν
ὡς κατορθώσας τὸ βίον καὶ τέλειον ἑαυτὸν ὑπο-
νοῶν, ἔσται τὸ κάματον ἀπώλεσε, καὶ τὸ μισθὸν
ἀπέχει. ὁ δὲ τῇ ταπεινώσει κρύπτειν σπυδαῖον τὰ
ἑαυτῷ κατορθώματα, ἔσται ὑψωθήσεται ὑπὸ Κυ-
εῖς, καὶ τὸ μισθὸν πρὸ αὐτῶν λήψεται. Εἴ τις καυ-
χᾷται ἐπὶ πονηρίᾳ ἢ μεγαλαυχῇ, ἔσται πε-
σθεῖται. ὁ δὲ κατευτελίζων ἑαυτὸν καὶ σμικρύνων, ἔσται
εἰς ἀνώτερον ὑψος ἑαυτὸν ἀναβιβάζει. Εἴ τις ὀξέως
ὀργίζεται ἢ θυμῶν, ὁ ποιῶν δικαιοσύνης Θεὸς
εἶναι ἐκτός, καὶ μετ' αὐτῶν ὁ Χειρὸς οὐκ αὐλίζει.
ὁ δὲ τὸ πονηρὸν κεντημένος, καὶ τὸ ἐπιείκειαν ἀ-
παζόμενος, ἔσται οἰκητήριον εἶναι τῷ ἀγίῳ Πνεύ-
ματος. Εἴ τις ἀποστρέφεται ἀδελφὸν πλημμελή-
σαντα, ἔσται πεπλάνη καὶ φρένας ἔχει κενὰς. ὁ
δὲ ἐν ἀγάπῃ συμπαχὼν, τέλειος ἐν ἀρεταῖς
ὑπάρχει. Εἴ τις ξένον ἀδελφὸν ἀποστρέφεται, τῷ-
τον ὁ Θεὸς ἀποστρέφεται. ὁ δὲ ἐν ἀγάπῃ δεχόμενος
αὐτὸν, τὸ Θεὸν ἀποδέχεται. Εἴ τις πρὸς κτίσιν ἐσ-
κοδόμος τέρπειται, τὸ ἀγωνίων ἀγαθῶν γυμνὸς ὑπάρ-
χων σπυδαῖται. ὁ δὲ πρὸς τὰ πνευματικὰ σπυδαῖται
καὶ ἀγωνιζόμενος, ἔσται ἐπιγινώσκει τὴν γλυκύτητα τῶν
ἀγωνίων ἀγαθῶν. Εἴ τις ἰμάτια λαμβανὰ φιλο-
καλεῖ, πολλὰς δεῖκναι γυμνὸς ὑπάρχει. ὁ δὲ τοῖς
ἐκ σωτηρίας ἱματίοις ἑαυτὸν περισκεπών, ἔσται
μεμνηνὸς τῆς πνευματικῆς πολλῆς ἐπενδύσεως. Εἴ
τις ἐν τῷ καρπῷ τῷ ὀχθῆς καὶ τῇ ψαλμοδίας ἀμελεῖ
ἢ μετεωρίζεται, ἔσται τὸ Θεὸν προσκύνει. ὁ δὲ μὴ
πνευματικῶς καὶ σπυδαῖται ἐνδοξασμένος τῇ ψαλμο-
δίᾳ, ἔσται ὁ ἀγίῳ Πνεύματι κοινωνὸς ὑπάρχει.
Εἴ τις ἐν τῇ ὠφελείᾳ τῶν Γραφῶν καὶ ἐν τῇ ἀναγνώ-

A Christi similis est : Qui autem sine hu-
militate est, a Christo alienus est. Si-
quis obedientiam possederit, Deum imi-
tatur : qui vero contradixerit, Chri-
sto alienus redditur. Siquis præfecto
paret, Angelos imitatur : qui autem re-
sistit ei, Diabolo familiarem se red-
dit. Siquis veritatem diligit, vere Chri-
sti amicus est : qui autem mendacio
gaudet, Diaboli discipulus efficitur.
B Qui fratrem suum amat, a Deo ama-
tur : at qui odio fratrem persequitur, Deo
exosus erit. Siquis fratrem apud alios ca-
lumniatur, cum Diabolo condemnabitur :
qui autem proximi causa patitur, Chri-
stum talis hæreditate possidebit. Siquis in
peccatis aberrantem detestatur, seipsum
condemnat : qui autem lapso compatitur,
ac condolet, mundam suam animam effi-
cit. C Qui erratum proximi publicat, suam
animam contaminat : at qui compassionis
quodam affectu illud occultare studet, iræ
tempore is protegetur. Siquis superbia in-
fiatur quasi de vita a se recte instituta,
seque perfectum existimat ; laborem hic per-
didit, & mercedem recepit : qui vero re-
cte a se facta per humilitatem cælare niti-
tur ; hic a Domino exaltabitur, suamque
ab ipso mercedem accipiet. Si de bonis
quis gloriatur successibus, hic cadet : qui
autem seipsum humiliat atque extenuat, in
sublimiorem se altitudinem provehet. Qui
ad iracundiam celer est, extra Dei justi-
tiam est, neque cum ipso Christus demo-
rabitur : qui vero mansuetudinem possidet,
& benignitatem atque æquitatem ample-
ctitur, hic domicilium est Spiritus san-
cti. D Siquis fratrem delinquentem aver-
satur, hic seductus est, mentemque va-
nam possidet : qui autem in caritate
compatitur, in virtutibus perfectus est. E
Siquis fratrem peregrinum fastidierit,
hunc aversabitur Deus : qui vero in ca-
ritate eum excipit, Deum ipsum susci-
pit. Siquis fabricationibus delectatur, &
ædificiis, æternis se bonis spoliare sata-
git : at qui in spiritualibus occupatur
& certat, hic æternorum bonorum dul-
cedinem novit. F Qui splendidarum ve-
stium elegantiam curat, divina stola exue-
tur : at qui se vestibus ex consuetudine
obtegit, spiritalem is stolam induere se-
dulo cogitabit. Siquis precatationis ac psal-
modiæ tempore negligens, distractaque
mente fuerit, Deum hic ad iracundiam
provocat : qui autem promte ac sedulo
psalmodia delectatur, Spiritus sancti hic
particeps efficitur. Siquis circa Scriptu-
rarum utilitatem ac lectionem non elabo-

Ἡ Χειρὸν ἀποσείεται, καὶ πάσης ὠφελείας ἐκπὸς ὑπάρχει· Διὰ ποιῶτων λογισμῶν πάντες, ἀδελφοί, δοκιμαεῖν καὶ ἀνταγωνίζεσθαι ὀφείλομεν· διὸ προσέχουμεν ἑαυτοῖς, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ἵνα μὴ ὡς πᾶσι τῇ σαρκὸς σερνηθῶμεν τῇ ἀσπληνῶν ἀγαθῶν· Οἱμοι, οἷα βυβή ἡτοίμασαι καὶ ἀπόλαυσις, ἥ ὅτι ἐστὶν ὁ ἀγωνιζόμενος, ὅτι ἐστὶν ὁ ἐπιποδῶν, ὅτι τὸ ἐναντίον τὰ πρόντα προκείμενον, τὰ πρόσκαιρα καὶ μὴ μόνοντα· κτεῖνα δὲ τὰ ἀσπληνῶν ἀγαθὰ ὅσα εἰς ἐννοιαν φέρομεν· Ὡς δὲ σκοτώσεως· ὡς δὲ πλάνης τῆς ἐχθρῆς· Οἱμοι, οἷα ἡμωρία κολάσεως ἡτοίμασαι τοῖς κατ' ἐμὲ ἀμαρτωλοῖς καὶ ἐν ἀμελείᾳ ζῶσι, ἥ ὅτι ἐστὶν ὁ φοβούμενος ἥ βέβαιον, ὅτι ὡς περ λῆρον δοκῶμεν τὰ λεγόμενα, κεχαρμένοι τοῖς πᾶσι τοῖς σώματος· ἐδέσθημεν γὰρ ἐν αὐτοῖς ὡς περ ἐν αἰλύσει σιδηραῖς, καὶ ὅτι ἐστὶν ὁ ἀγωνιζόμενος· ὅτι καὶ δεδεμένοι χαίρομεν· Ὡς δὲ παγκράτης τέχνης ἥ μισθὸς Δράκοντος· πῶς ἐσκότισε τὰς πάντων ἀσπληνῶν, ἵνα τὸ ἐναντίον φρονῶμεν, καὶ τὰ βλάπτοντα ἀγαπῶμεν ὑπὲρ τὰ μέλλοντα ἀγαθὰ; Δεῦτε οὖν ἀδελφοί μου, δεῦτε πατέρες, δεῦτε δοῦλοι Χειροῦ, κατακυριεύμεν τὰς καρδίας, ἥ κλαύσωμεν ἡμέρας ἥ νυκτὸς ἐνώπιον αὐτοῦ· δεῦτε καὶ ὑπομνήσωμεν ἑαυτοὺς πρὸς τὴν ὥραν κτεῖνης, καὶ τὴν ἀποδείκνυται ἀνάγκης, καὶ κατακυριεύοντες πενήσωμεν· δεῦτε καὶ ὑπομνησθῶμεν πρὸς τὴν ἀνεκφράστῳ καὶ ἀνεκδιηγῶν κτεῖνων ἀγαθῶν καὶ κατακυριεύμεν· δεῦτε ὑπομνησθῶμεν τὸ φοβερόν κτεῖνο καὶ φεικιδέστατον βῆμα, καὶ τὴν ἐπ' αὐτῷ μέλλουσαν ἡμῖν ἔσοσθαι ἀρχὴν, καὶ ἑαυτοὺς κλαύσωμεν· δεῦτε ὑπομνήσωμεν ἑαυτοὺς, ἀδελφοί, πῶς οἱ μὴ δίκαιοι μέλλουσιν ὡς ὁ ἥλιος ἐκλάμπειν, οἱ δὲ ἀμαρτωλοὶ ὡς πρόσκαιρα χύτρας διεσκοπτοῦνται, καὶ κατακυριεύοντες τὰς καρδίας ἀναλαβόμενοι ζῆλον τῶν καλῶν ἔργων· δεῦτε οὖν, ἀδελφοί μου, καὶ ἑαυτοὺς ἀγάπῃ ἐκείνων εἰς τὴν φόβον τῆς Θεᾶς, ὅπως ἐπιτύχωμεν τῇ ἀσπληνῶν ἀγαθῶν· δεῦτε προσπέσωμεν αὐτῷ ἐν κατακύσει καρδίας, καὶ ἐν ἀπλότητι· ἀγαθὸς γὰρ ὑπάρχει καὶ ἀσπλαγχνος καὶ σώζει τὸς μετανοήσαντας· δεηθῶμεν οὖν αὐτοῦ, ἵνα ἡμᾶς εἰσαγάγῃ εἰς τὴν βασιλείαν αὐτοῦ· ὅτι αὐτῷ πρέπει δόξα εἰς τὸς αἰῶνας· ἀμήν.

A pellit, omnique se commodo atque utilitate exspoliat. Ejusmodi nos omnes cogitationibus, fratres, probos efficere ac decertare debemus: ideoque nobis ipsi attendamus, carissimi, ut ne per carnales affectiones atque passiones æternis bonis destituamur. Hei mihi, cujusmodi præparatæ sunt deliciae atque oblectamenta, nec est qui enitatur atque decertet, qui que serio agat aut desideret: sed contra
B potius præsentia anteponimus, & temporalia minimeque permanentia: at bona illa æterna ne cogitatione quidem complectimur. O excæcationem. O imposturam inimici. Hei mihi, qualia tormentorum supplicia peccatoribus mei similibus & negligenter viventibus parata sunt; & non est qui reformidet ac contremiscat; sed tamquam nugas æstimamus quæ dicuntur, læti atque gaudentes passionibus corporis.
C Constricti enim sumus iis velut catena aliqua ferrea, nec est qui certet, quin & sic ligati adhuc gaudemus. O pessimum inventum impurissimi Draconis. Quo pacto cunctorum mentes excæcat, ut contrarium sentiamus, noxiaque præ futuris diligamus bonis. Venite igitur, fratres mei: venite patres: venite Christi servi: compungamur corde, & die noctuque coram ipso plangamus. Venite, & nobis horam illam, inevitabilemque necessitatem in memoriam reducamus, compunctique plangamus. Venite, & ineffabilia atque inenarrabilia illa bona ad mentem revocemus, & compungamur. Venite, & tremendi illius atque horribilissimi tribunalis, & confusionis quæ nobis futura est eo tempore, recordemur, ac nos ipsos depletemus. Venite, & nobiscum ipsi recolamus, fratres, qua ratione iusti quidem fulgebunt sicut sol; peccatores autem tamquam ollæ adustio inveniuntur; & compuncti corde, bonorum operum æmulationem resumamus. Adeste ergo fratres mei, & nos ipsos per caritatem in timore Dei confirmemus, ut æternis bonis potiamur. Venite procidamus ei in compunctione ac simplicitate cordis. Bonus quippe est, & misericors, salvatque poenitentiam agentes. Rogemus ergo eum, ut nos in regnum suum introducat: quia ipsi debetur gloria in sæcula. Amen.

EJUSDEM SANCTI PATRIS
EPHRAEM SYRI

SERMO PARÆNETICUS.

Attende tibi ipsi, o juvenus exercitationis ac pietatis studiosa, ne forte dies tui in distractionibus prætereant. Ne unquam pravas cogitationes admiseris, ne in bello, quod cum inimico tuo geris, virtus tua languescat atque deficiat. Habeas assidue dulcem Dominum in mente tua, ut exercitationis tuæ cursus coronetur. In pietatis certamine propera, o juvenus: advenit enim dies, & appropinquavit tempus, quando laborantes coronabuntur, & negligentes dolebunt. Posside virtutem, donec tempus tibi suppetit. Pudor sit in oculis tuis, veritas in auribus, verba vitæ in lingua tua, visitatio infirmorum in gressibus tuis, imago Domini tui in corde tuo, in membris tuis officia temperantiæ & continentiae, ut coram Angelis & hominibus, præ aliis honoreris. Lignum inanime, quod mortalis Regis imaginem continet, honoratur: quanto magis anima honorem meretur, quæ Deum in se continet, & in præsentī hoc sæculo, & in futuro? Attende tibi ipsi, carissime. Concupiscentia mortua est: at corpus tuum vivit. Proinde diligenter attende, ne corpus tuum rei mortuæ vitam præbeat. Quodsi ipsi vitam dederis, te occidet. O planctum acerbum: quoniam mortuus ad vitam revocatus, vitæ suæ datorem occidit. Disce accurate, quid sit Concupiscentia. Ea per se sine corpore mortua est: quando autem concupiscentiæ impetus ad corpus accesserit, subito concupiscentia vitam accipit, & in concupiscentiæ dulcedine mens occupatur; reperiturque corpus quod erat vivum, concupiscentiæ mortificatione emortuum. Quapropter sedulo tibi ipsi attende ab hoc mortuo. Dum flamma concupiscentiæ illius ureris, revoca tibi in mentem ignem inextinguibilem, ac vermem nunquam cessaturum; & e vestigio membrorum extinguetur incendium. Vide, ne propter relaxationem atque ignaviam vincaris, ac te poeniteat, præoccupetque te ignis, poenitentiae tædio; & adsuescas peccare, etiam dum es poenitens. Austeritatem amplectere ab initio adversus omnem concupiscentiam, ne vincaris; & ne ex bello inferior discedere consuecas: consuetudo enim altera est natura: & relaxationis consuetudo numquam austeritatem admittit. Semper enim ædificat, & destruit: semper peccat, & resipiscit. Carissime, si relaxari sis solitus, dum oppugnaris; inscriptio libelli tui erit, Ignavia, in

sæcu-

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ
ΕΦΡΑΙΜ ΤΟΥ ΣΥΡΟΥ

ΛΟΓΟΣ ΠΑΡΑΙΝΕΤΙΚΟΣ.

Πρόσεχε σεαυτῇ, ὦ νεότης, ποῦδ' ἔσῃ ἀσκή-
σαι, μήποτε πρὸ ἐλθῶσιν αἱ ἡμέραι σε ἐν
τῷ μετεωρισμῷ. Μὴ καταδέξῃ τὰς πονηρὰς λο-
γισμὰς, ἵνα μὴ ἀπονήσῃ ἡ δύναμίς σε ἐν τῷ πολέ-
μῳ τῷ ἐχθρῷ σε. **Β** Ἐχέ πάντοτε τὴν γλυκὺν Δεσπό-
τιν ἐν τῇ ἀγαπῇ σε, ἵνα σε φανώσῃ ὁ δρόμος τῆς
ἀσκήσεώς σε. Ὁ ὑπόδοισον ἐν τῷ ἀγῶνι τὴν ἀσκή-
σεώς σε, ὦ νεότης. Ἐφθασε γὰρ ἡμέρα, καὶ ἡ γυ-
γικὲν ὁ καιρὸς, ὅτε οἱ κάμνοντες σεφανῶνται, καὶ
οἱ ῥαθυμήσαντες μεταμελῶνται. Κτίσαι ἀρετὴν
ἕως ἡμερῶν ἔχεις, ἀλλάβειαν εἰς τὸ ὄμμα σε,
ἀλήθειαν εἰς τὰς ἀκοὰς σε, ῥήματα ζωῆς εἰς τὴν
γλῶσσάν σε, ἐπίσκεψιν ἀδελφόντων εἰς τὰ ἵχνη
σε, ἐν τῇ καρδίᾳ σε τὴν εἰκόνα τοῦ Κυρίου σε, ἐν
τοῖς μέλεσί σε κατορθώματα τῆς σωφροσύνης, ἵνα
σε βίβῃς ἐμπεδῶσιν ἀγγέλων καὶ ἀνθρώπων.
Ξύλον ἀψυχὸν ἡμᾶτα ἔχον εἰκόνα θνητοῦ βα-
σιλέως. πῶς ὁ μᾶλλον σε βίβῃς ἡ ψυχή σου ἔχουσα
τὸ Θεὸν ἐν ἑαυτῇ ἐν τῷ νῦν ἀγῶνι καὶ ἐν τῷ μέλ-
λοντι; Πρόσεχε σεαυτῇ, ἀγαπητέ. ἡ ἐπιθυ-
μία νεκρὰ ὑπάρχει, τὸ δὲ σῶμά σου ζῶν ὅτιν.
Δ ὁ δὲν ἀκρίβως σε προσέχει, μὴ τὸ σῶμά σου ζῶν
ἀποθνήσκῃ τῷ νεκρῷ. εἰάν δὲ σὺ αὐτῷ ζῶν,
ἀποκτενεῖ σε. Ὁ δὲ πικρὸν κλαυθμὸν, ὅτι ὁ νεκρὸς
ζωοποιεῖς ἀποκτενεῖ τὸν ἀποθνήσκοντα αὐτῷ ζῶντι.
Μάθε ἀκρίβως τί ὅτιν ἐπιθυμία. αὕτη ἀνὴρ ὁ
σώματος νεκρὰ ὅτιν. ὅταν δὲ ἐγγίῃ ἡ ὁρμή τις
ἐπιθυμίας τῷ σώματι, ἐξωποιοῖται ἡ ἐπιθυμία.
καὶ ἡ ἀγάπη μελετᾷ εἰς τὴν γλυκύτητα τῆς ἐπιθυ-
μίας, καὶ δύνεικε τὸ σῶμα τὸ ζῶν ἀποθνήσκον εἰς
τὴν νεκρότητα τῆς ἐπιθυμίας. **Ε** Ἐνεκεν τούτου ἀκρίβως
σε προσέχει σεαυτῇ ἀπὸ τοῦ νεκροῦ τούτου. Ἐν τῇ πυ-
ρώσει τῆς ἐπιθυμίας αὐτῆς, φέρε εἰς τὴν ἀγαπῇ σε
τὸ ἀσβεστον πῦρ καὶ τὸ ἀτελεύτητον σκῶληκα. καὶ πα-
ραχρημα σβέννῃ ἡ πύρωσις τῶν μελῶν, μήποτε
χαυνωθῇς ἡττηθῇς καὶ μεταμεληθῇς, καὶ καταλάβῃ
σε πῦρ λύπη μεταμελείας, ὅτι σωτηρίας ἀμαρ-
τάνειν καὶ μεταμελόμενος. **Ε** Κτίσαι ἀντηρότητα ἀπὸ
ἀρχῆς πρὸς τὰς ἐπιθυμίας καὶ μὴ νικηθῇσαι, ὅτι
μὴ σωτηρίας ἡτταν ἐν τῷ πολέμῳ. **Η** γὰρ σωτήρια
δευτέρα φύσις. ἡ σωτήρια τῆς χαυνότητος ὁδὸς ἐπὶ
κατὰ τὴν ἀντηρότητα. πάντοτε γὰρ οἰκοδομεῖ καὶ καθαρεῖ.
πάντοτε ἀμαρτάνει καὶ μεταμελεῖ. **Ε** Ἀγαπητέ, εἰάν
σωτηρίας χαυνῶσθαι ἐν τῷ πολεμῷ αὐτῇ σε, ἡ ἐπι-
γραφή τῆς γραμματείας σε, Μεταμελείας, ἐστὶν εἰς ἀγῶ-
να

να αἰῶνος . Οἱ σωηδίσας ἡγήσας ἐν ἡμῖν τὴν ἐπι-
 θυμιῶν , πάντοτε τὸ σωηδὸς αὐτῷ ἐλέγχῃ αὐ-
 τὸν . Ἐπεὶ δὲ πάλιν πάντοτε , καὶ ἐμωρῶθεν τὴν
 δεατὴν δεικνύουσι πρὸς ὅσον δὴ λαβείας καὶ ἰλαρό-
 τητος , ἔσωθεν ὅτι σκυθρωπάζων τυγχάνει ἄλλοι
 ἐλέγχον τὴν σωηδὸς αὐτῷ . τὸ γὰρ εἶδον
 ἔχεν ἢ ἐπιθυμία , λύπην οὐδυνῶσαν πρὸς τοῖς
 πράγμασι αὐτῶν . Πρόσεχε οὖν ὅλη τῇ ψυχῇ , ἔχων
 τὸ Θεὸν ἐν ἑαυτῷ πάντοτε . ἀθάνατος γὰρ νυμ-
 φίος τυγχάνει ὁ Χεῖρος τῇ ψυχῇ . Μὴ οὖν ἐγ-
 καταλίπης τὴν ἀληθῆ σὺ νυμφίον , ἵνα μὴ ἐγκα-
 ταλειφθῇς ἔξου ὑπὲρ αὐτῶν , καὶ ἐγκαταλειφθῇς ἀγα-
 πῆς τῇ ἀμώτερον , τετέστι τὴν ἐχθρὸν τὸ δόλιον .
 δόλῳ γὰρ ἀγαπᾷ βραχὺν χρόνον , καὶ οὐδέως ἐγ-
 καταλιμπάνει . πόρνη γὰρ ἀκάθαρτος τυγχάνει ,
 ὅταν γὰρ ἀναλώσῃ τὴν εὐρίαν ἡμῶν καὶ τὴν δύναμιν , μι-
 σητὸς ὑπὲρ αὐτῆς διείσκει . Τίς μὴ κλαύσῃ , ὅτι
 ὁ ἐχθρὸς ἀναλίσκων τὴν δύναμιν ἡμῶν καὶ τὴν χρο-
 νον ἐν ἀκαθαρσίᾳ αὐτῶν καὶ ἐπιθυμίᾳ τῆς μι-
 αρῆς , τότε ἀφίσταται ἀπὸ ἡμῶν ἄλλο τὸ μῖσος ὃ ἔχει
 πρὸς ἡμᾶς . ὁ δὲ ποτε γὰρ ἡγάπησεν ἡμᾶς ὁ μι-
 αρὸς ἔστι ἀκάθαρτος .

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ
 ΕΦΡΑΙΜ ΤΟΥ ΣΥΡΟΥ
 ΕΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑΝ ΠΑΡΟΥΣΙΑΝ
 ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΗΜΩΝ
 ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ .

ΠΡΟΣΕΛΘΕΤΕ , καὶ δεῦτε , υἱοὶ φωτός , ἀκούσατε
 τὴν ἀλογημένην φωνὴν κλεινῆς καὶ μακαρίας
 ἡ Σωτῆρος ἡμῶν τὴν λεγούσαν πρὸς ἡμᾶς . δεῦτε οἱ
 ἀλογημένοι ἡ Παβὸς μὲν , κληρονομήσατε τὴν ἑρα-
 νὴν βασιλείαν . Βλέπετε ἀγαπητοί μὲν , μηδεὶς ὑ-
 μῶν ξενηθῇ τὴν μακαρίαν ταύτης κληρονομίας . ἰδὲ
 γὰρ ἐπὶ θύρας ἐστὶ . Φῶς ἐν Φωτὶ κατέβη πρὸς ἡ-
 μᾶς , καὶ φωτίσθη ἡμᾶς , ἀνήνεγκε πρὸς τὸ φῶς . κατέ-
 βη πρὸς ἡμᾶς ὁμοῦ μεν ὡς ἡμεῖς , ἵνα ἡμᾶς ὁμοίους
 ἑαυτῷ ποιήσῃ . ὁ ἀθάνατος πρὸς ἡμᾶς ἐνηλθὺν κατήλ-
 θε , καὶ ποιήσας αὐτὸς ἀθανάτους ἀνέβη πάλιν πρὸς
 τὸν Πατέρα . Νῦν ἔρχεται ὁ δόξης ἡ ἀλογημένη Πα-
 βὸς κείνη ζωνίας καὶ νεκρῶν . ὁ δὲ ζῶν γέγονεν ἡμῶν
 πλήρης φῶς καὶ δόξης , ἵνα ἡμεῖς ἐν τῷ φωτὶ βαδί-
 σωμεν ἐν αὐτῷ πρὸς τὸν Πατέρα . δεῦτε ἀγαπητοὶ βα-
 δίσωμεν εἰς τὴν ὁδὸν ἣν ὁ Κύριος ἔδειξεν ἡμῖν , ἵνα ἡμῶν
 χαρὰς φθάσωμεν εἰς τὴν αὐτῆς βασιλείαν . λάβωμεν
 οὖν ἐπισπισμὸν καὶ ἑλαφὸν ἐν τοῖς ἀσπασμοῖς ἡμῶν . ὅτι
 ἐστὶ γὰρ ὀλίγον τὸ ἄλγος τὸ ὁδὸς ἐκείνης . Πειρᾶ-
 σάμενοι οὖν τὰς ὁφείδας ἡμῶν ἐν εὐκαιρίᾳ καὶ ἀλη-
 θεῖᾳ

A saeculum saeculi . Qui in aliqua concupiscen-
 tia vinci consuevit , semper eum propria
 coarguit conscientia , nulloque non tempo-
 re angitur : & licet coram spectantibus ho-
 minibus religiosum hilaremque exhibeat
 vultum ; intrinsecus tamen ob remorsum
 conscientiae suae contristatur . Nam id secum
 afferre solet concupiscencia , dolorem ama-
 rum suis infligens operatoribus . Tota ergo
 anima attende , Deum apud te semper reti-
 nens : Christus enim immortalis animae spon-
 sus est . Cave igitur verum sponsum tuum
 deserueris , ne & tu relinqueris ab ipso ,
 derelictusque adhaereas alieno , idest , frau-
 dulento inimico . Dolose quippe ad breve
 tempus diligit , & mox deserit : immundae
 enim meretrici similis est , quae cum sub-
 stantiam & vires alicujus absumferit , aver-
 sari atque odisse incipit . Quis igitur non
 deploret ? nam inimicus noster ubi vires
 nostras ac tempus in suis immunditiis , foe-
 disque concupiscentiis prodegerit atque con-
 sumserit , tunc a nobis recedit propter odium ,
 quod in nos habet : nunquam enim impu-
 rissimus ille ac immundissimus nos dilexit .

EJUSDEM SANCTI PATRIS
 EPHRAEM SYRI

IN SECUNDUM ADVENTUM
 DOMINI NOSTRI JESU CHRISTI .

ACCEDITE , & venite , filii lucis : au-
 ribus percipite benedictam atque bea-
 tam illam vocem Salvatoris nostri ad
 nos dicentem : *Venite benedicti Patris*
mei , possidete regnum caelorum . Videte ,
 carissimi , nequis vestrum beata illa ha-
 reditate frustretur . Ecce enim pro fori-
 bus est . Lux de luce ad nos descen-
 dit ; cumque nos illuminasset , ad lucem
 reduxit . Descendit ad nos , factus simi-
 lis nobis , ut nos sibi similes redderet .
 Immortalis ad mortales descendit , quos
 ubi immortales fecit , iterum ad Patrem
 ascendit . Jam veniet cum gloria bene-
 dicti Patris , ut judicet vivos & mor-
 tuos . Via vitae factus est nobis , lucis &
 gloriae plena : ut nos in luce per ipsum
 ad Patrem pergamus . Venite , dilectissimi ,
 incedamus per viam , quam Dominus osten-
 dit nobis , ut cum gaudio ad ipsius regnum
 pertingamus . Sumamus commeatum & o-
 leum in vasis nostris : non enim modica
 est viae illius longitudo . Praecingamus igi-
 tur lumbos nostros in sinceritate & veri-
 tate ,

Matth. 25.

Matth. 25.

tate, sicut homines expectantes Dominum suum. Accendamus lampades nostras, & strenue vigilemus. Expectamus enim, ut e coelis Dominum nostrum suscipiamus. Non ergo dormitemus, ne forte lampades nostræ extinguantur. Vox enim illa repente fit: Ecce sponsus venit: exite obviam ei omnes, qui diligitis ipsum, qui- que vos præparastis ad videndum eum cum gloria. Cunctos enim ipsum desiderantes lætitia sempiterna afficiet in thalamo illo lucido & sempiterno. Considerate ergo, dilecti mei, considerate, ne dum clamor ille insonuerit, inveniatur quis vestrum lampadem obscuram & sine oleo habens, aut veste squallida ac sordida amictus, damneturque in tenebras exteriores, & supplicia illa immortalia atque æterna, ubi erit fletus & stridor dentium. Muniamus ergo nos, carissimi, quoniam nescimus, quando Dominus noster veniet. Sicut enim fur in nocte, & ut laqueus: sic dies illa tremenda superveniet: & sicut fulgur velocissimum, ita erit adventus Domini. Canet enim tuba, & mortui resurgent, & terra ex fundamentis suis contremiscet, & coeli cum virtutibus suis commovebuntur. Hei mihi, dilecti mei, quis in hora illa sibi confidet? omnis spiritus contremiscet atque exhorrescet. Sed gratia Salvatoris corroborabit & lætificabit corda iustorum, rapienturque in nubibus obviam ei. Similes autem mei, pigri ac desides, cum timore atque tremore super terram manebunt. Quare nos ipsos a terra modicum sublevemus, dilecti mei, & facilius ad coelum ascendamus. Quid proderit nobis mundus iste, quod sic nos curis atque sollicitudinibus ejus innectimus? aut quodnam ex splendido vestium ornatu lucrum consequemur, nisi ignem inextinguibilem? aut quid nobis conferet exquisitus ciborum apparatus, nisi supplicium æternum? Certo igitur scitote, dilecti mei, quod nisi brevi hoc temporis curriculo certaverimus, perpetuam ibi poenitentiam absque ullo fine acturi simus. Quid ergo, carissimi fratres, ita negligentes ac desides sumus? Quamobrem nos ipsos studiose non præparamus? Ecce enim dies Domini magna ac terribilis appropinquavit super nos. Cur non omnem inutilem curam a nobis abjicimus, & a rerum terrenarum pondere nos liberamus? Nescitis, quod angusta & arcta sit janua vitæ, & dives per eam ingredi non possit? Amat enim Deus pauperes, quique seipsos sponte propter Christum in piis exercitationibus, vigiliis, multisque afflictationibus contriverunt, seque

Matth. 7.
Luc. 13.

A Δεῖα, ὡς ἄνθρωποι, ἐκδεχόμεθα τὸ ἴδιον Δεσπότην. ἀψώμεν τὰς λαμπάδας ἡμῶν, καὶ θηναίως νήφωμεν. ὡρσοδοκῶμεν γὰρ τὸ Κύριον ἡμῶν ἐκ τῶν ἔρανῶν δεῖξαι. Μὴ οὖν νυστάζωμεν, ἵνα μὴ σβεσθῶσιν ἡμῶν αἱ λαμπάδες. Ἡ γὰρ κραυγὴ ἐκείνη ἀφνω γίνεσθαι. Ἰδὲ ὁ νυμφίος, ἔξέλθετε εἰς ἀπάντησιν αὐτοῦ πάντες οἱ ἀγαπῶντες αὐτὸν, καὶ ἐτοιμάσαντες ἑαυτοὺς ἰδεῖν αὐτὸν μετὰ δόξης. Πάντας γὰρ τοὺς ποθήσαντας αὐτὸν

B χαροποιήσῃ ἐν τῷ πατρὶ ἐκεῖνα τῷ φωτεινῷ καὶ ἀσπυρίῳ. Βλέπετε οὖν φίλοι μου, βλέπετε, μὴ θηναίως τὴν κραυγὴν ἐκείνην, ὡς οἱ τίς ὑμῶν κατέχων λαμπάδα σκοτεινὴν μὴ ἔχουσαν ἔλαμον, καὶ ὡς οἱ ἐκβλητὴς ἐκ τῆς συναγωγῆς, καταδικασθῇ εἰς τὸ σκότος τὸ ἑξώτερον, καὶ εἰς τὴν ὑμωρίαν ἐκείνην τὴν ἀθάνατον καὶ ἀώνιον, ὅπως ὁ κλαυθμὸς καὶ ὁ βρυγμὸς τῶν ὀδόντων. Ασφαλισώμεθα οὖν ἑαυτοὺς ἀγαπητοί μου, ὅτι οὐκ οἶδαμεν πότε ὁ Κύριος ἡμῶν ἔρχεται.

C ὡς κλέπτης γὰρ ἐν νυκτὶ, καὶ ὡς παγὶς, ἔτις ἢ φοβερά ἡμέρα ἔρχεσθαι. καὶ ὡς ἀτραπὴ ὅξυ-πάτη, ἔτις ἢ παρσία τῷ Κυρίῳ γίνεσθαι. σαλπίζῃ γὰρ, καὶ οἱ νεκροὶ ἀναστήσονται, καὶ ἡ γῆ ἐκ τῶν δεμελίων αὐτῆς βέμει, καὶ οἱ ἔρανοὶ σὺν τῇ δυνάμει σαλευθήσονται. Οἱμοί, ἀγαπητοί μου, τίς θαρσύνῃ τὴν ὥρην ἐκείνην; πάντα πνοὴ βέμει καὶ φεύγει. ἀλλ' ἡ χάρις τοῦ Σωτῆρος ἐνιχυεῖ καὶ

D χαροποιεῖ τὰς καρδίας πάντων δικαίων. καὶ ἀρπάζονται ἐν ταῖς νεφέλαις εἰς ἀπάντησιν αὐτοῦ. Οἱ ὅμοιωθέντες ἐμοί, οἱ ὀκνηροὶ καὶ ἀμελεῖς, τρέμοντες ὡς ἐπὶ τῇ γῆς. Κεφίσωμεν οὖν ἑαυτοὺς ὀλίγον ἀπὸ τῆς γῆς, ἀγαπητοί μου, καὶ ὡς ἐκείνους εἰς τὸν ἔρανόν ἀναβησόμεθα. Τί ἡμᾶς ὠφελήσῃ ὁ κόσμος ὅλος, ὅτι δεσμβύομεν ἑαυτοὺς εἰς τὰς φροντίδας αὐτοῦ; ἢ τί κερδαίνομεν ἀπὸ τῆς καλλωπισμῶς τῶν ἱματίων ἡμῶν, εἰ μὴ πύρ ἀσβεστον; ἢ τί ὡρξενεῖ ἡμῖν ἡ φιλοκαλία τῶν βρωμάτων, εἰ μὴ κόλασιν ἀώνιον; Γινώσκετε, ἀγαπητοί μου, ὅτι εἰ μὴ ἀγωνισώμεθα ἐν τῷ βραχεὶ κατὰ τὸν ἔανον, ἐκεῖ μέλλομεν μετανοεῖν, καὶ ὁδυνᾶσθαι εἰς ἀνάσινος. Ἀδελφοί μου ποθεῖνοι, τί ἀμελοῦμεν; τί ῥαθυμοῦμεν; ἵνα τί ἑαυτοὺς οὐκ ἀντρεπίζομεν; Ἰδὲ γὰρ ἡ ἡμέρα τοῦ Κυρίου ἡ μεγάλη καὶ φοβερά ἤγγικεν ἐφ' ἡμᾶς. Ἰνατί πάντα φροντίδα ἀνωφελὴς οὐκ ἀπορρίπτωμεν ἀφ' ἡμῶν, καὶ κεφίζομεν ἑαυτοὺς ἀπὸ τῆς βάρους τῶν γυνίων πραγμάτων; Οὐκ οἶδατε ὅτι ἡ θύρα στενὴ καὶ τεθλιμμένη ἐστὶ, καὶ πολυκλήμων δι' αὐτῆς εἰσελθεῖν εἰς τὴν δόξαν; Ἀγαπᾷ γὰρ τοὺς ἀκτῆμονας, καὶ τοὺς θλίψαντας ἑαυτοὺς ἐκ κοίτης διὰ τὸ Χριστὸν ἐν ἀσκήσει καὶ ἀσπυρίᾳ καὶ κακοπαθείᾳ πολλῇ, καὶ τοὺς ἀντρεπίσαντας ἑαυτοὺς ἰδεῖν

τὸ ἀθάνατον Νυμφίον μὲν δόξης, οἵτινες κληρονομήσουσι τὴν βασιλείαν τῶν ἑρρανῶν. Ἰδὲ, ἀγαπητοί, ἡ θύρα ἡμᾶς φωνεῖ· ἤξατε, ὅξυποδίσσατε πρὸς με· ἰδὲ καὶ ἡ μήτηρ ἡμῶν Ἰερουσαλὴμ μετὰ πόθου λέγει πρὸς ἡμᾶς, δεῦτε τέκνα μου ποδεύνα, δεῦτε πρὸς με, πληθυνθεῖν ὁ αἰδμὸς ὑμῶν, καὶ ἐν τῷ νυμφῶνι τῷ Κυρίου μεγαλυνθῶσιν οἱ χοροὶ ὑμῶν ἐν τῷ φωτὶ μετὰ τῶν ἀγγέλων τῶν ἁγίων. Ἰδὼ ὑμᾶς μετὰ δόξης καὶ δόξης, μετὰ χαρᾶς καὶ ἀγαλλιάσεως. Ποθήσατέ με τέκνα μου, καθάπερ ποθεῖ ὑμᾶς. Μηδὲν κτήσασθε ἐπὶ τῇ γῆς, μηδὲ μεριμνήσητε· ὁμᾶς προσδάσατε ἐμπόνης. Ἰδὲ γὰρ ὁ Νυμφίος ἐρχεῖται ἔτοιμος τῷ ἑλθεῖν ἐν τῇ νεφέλῃ τῇ ἑρρανῇ μετὰ δόξης καὶ ὑλονημῶν Πατρὸς, καὶ κατ' ὄνομα ἐκαστον ὑμῶν φωνήσας, καὶ ἀνακλινεῖ αὐτὸν ἐν πάγμῳ τῶν ἁγίων ἐν τῷ φωτὶ τῷ ἀνεκλαλήτῳ, ἐν τῇ ἀκηράτῳ ζωῇ καὶ ἀθανάτῳ καὶ ἀωνίᾳ, κατὰ τὰς καμάρους αὐτῆς· ὅπου ἀπέδρα ὁδὺνη καὶ λύπη καὶ στεναγμός. Ταῦτα ἔν τῶν πάντα εἰδότες, προσδάσωμεν ὡς καλῶς ὑμᾶς, τέκνα μου, προσδάσωμεν εἰς τὴν βραχὺν καιρὸν τῶτον· μὴ ἀμελήσωμεν ἐν ταῦτα, ἀγαπητοί μου, ἵνα μὴ μεταμεληθῶμεν εἰς ἀτελευτήτες αἰῶνας, ὅπου οὐκ ὦφελέσθαι ἡμᾶς δάκρυα καὶ στεναγμοί· ὅπου οὐκ ἔστι μετάνοια· λοιπὸν ἐν τῇ προσδοκίᾳ ὑμῶν, ἀγαπητοί μου, Ἄγγελοι καὶ Ἀρχάγγελοι χαίρουσιν· ἐν δὲ τῇ ῥαθυμίᾳ ὑμῶν ὁ Ἐχθρὸς χαίρει καὶ ὀφραίνε· Σπεδάσατε οὖν τέκνα μου ποδεύνα, ὡς καλῶς ὑμᾶς, προσδάσατε, ἵνα ἐγὼ ὀφρανθῶ εἰς ὑμᾶς καὶ ὑμεῖς ἐν ἐμοὶ εἰς τὴν αἰώνιον χρόνον. Προσπίπῃ σοι Κύριέ μου Ἰησοῦ Χριστέ, Υἱὲ καὶ Θεῷ τῷ ζῶντι, δώρησαι καὶ μοι καὶ πᾶσι τοῖς ἀγαπῶσί σε, ἰδεῖν σε μετὰ δόξης καὶ χαρᾶς ἐν τῇ βασιλείᾳ σου, καὶ κληρονομήσαι αὐτὴν μετὰ τῶν ποδέντων καὶ ἀγαπώντων σε. Ἀγαπητοί μου, εἰ ἀμελήσωμεν ἐν ταῦτα, οὐκ ἔχομεν ἀπολογίαν ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ τῇ φοβερᾷ. Πρόφασιν γὰρ ἔχοντες ὡς περὶ πάντων ἁμαρτιῶν ἡμῶν· καὶ γὰρ Κύριος καὶ Σωτὴρ ὑμῶν καταβάς πρὸς ἡμᾶς, πᾶσα ὀφθαλμὸς ἡμῶν ἀνέστη· ἔχασατο γὰρ ἡμῖν τὴν αἰώνιον. Ἐχθροὶ ἡμῶν, καὶ καταλλάγη ἡμῖν ὁ Κύριος ἡμῶν· γήϊνοι ἡμεῖς, καὶ γεγονάμεν ἐπεράνιοι· θνητοί, καὶ ἀθάνατοι γεγονάμεν· υἱοὶ σκότους, καὶ υἱοὶ φωτός γεγονάμεν· ἀρχαίλωποι, καὶ ἀνέστημεν· δούλοι ἀμαρτίας, καὶ ἠλευθερώθημεν· ἀπολύμενοι, καὶ ἐσκορπισμένοι, καὶ συνήχθημεν· ἀπονεῖς, καὶ ἰάθημεν· οὐκ ἠλεημένοι, καὶ ἠλεήθημεν· ἀ-

A ipsos ad videndum sponsum immortalem cum gloria præpararunt, ut regnum cœlorum hæreditate possiderent. Ecce enim, carissimi, ipsa nos janua invitat, dicens: accedite, & properate ad me. En mater quoque nostra Hierusalem cum amore & desiderio ad nos loquitur: Venite, filii mei desideratissimi, venite ad me, multiplicetur numerus vester, & in thalamo Domini magnificentur chori vestri in lumine cum sanctis Angelis. Videam vos cum gloria & decore, cum gaudio & exultatione. Concupiscite me, filii mei, sicut & ego concupisco vos. Nihil possederitis super terram, nihilque solliciti sitis; sed satagite, laborisque amantes estote. Nam ecce sponsus paratus est, ut prodeat in nubibus cœli cum gloria & majestate benedicti Patris, & vocabit singulos nominatim, eosque recumbere faciet in ordine sanctorum in luce ineffabili, in vita incorruptibili, immortalis & sempiterna, pro ratione laborum suorum; ubi non erit dolor, neque mœror, neque gemitus. Hæc igitur omnia scientes, satagamus, quæso, filii mei, satagamus brevi hoc tempore vitæ. Ne simus hic negligentes, carissimi mei, ut non per infinita sæcula postmodum poenitentiam agamus, ubi nihil proderunt nobis lacrymæ ac gemitus, ubi non erit amplius poenitentia. Cæterum in studiis atque laboribus vestris, dilectissimi mei, gaudent & exultant Angeli atque Archangeli: sicut contra in torpore ac negligentia vestra gaudet inimicus. Contendite igitur, filii mei desideratissimi, contendite, quæso, ut & ego læter in vobis, & vos in me in sæcula sæculorum. Procidens supplico tibi Domine mi Jesu Christe Fili Dei vivi, ut dones mihi, & omnibus qui te diligunt, ut cum gloria & gaudio te videamus in regno tuo, illudque hæreditate percipiamus cum iis, qui desiderant & diligunt te. Carissimi mei, si hic desides ac negligentes fuerimus, nullam in die illa tremenda excusationem habebimus. Quomodo enim peccata nostra purgemus, non inveniemus. Nam cum Dominus & Salvator noster ad nos descenderit, omnis nobis excusatio sublata est. Donavit enim nobis vitam sempiternam. Eramus inimici, & reconciliatus est nobis Dominus noster. Eramus terreni, & coelestes facti sumus: mortales, & immortales facti: filii tenebrarum, & filii lucis evasimus: captivi, & revocati sumus: servi peccati, & liberi facti sumus: perditī ac dispersi, & inventi collectique sumus: infirmi, & sanati: non antea consecuti misericordiam,

& misericordiam consecuti sumus : peccatores , & salvati sumus : terra & cinis , & filii Dei evasimus : nudi eramus , & operati sumus , factique sumus hæredes filii Dei. Ecce hæc nobis omnia largitus est Dominus noster , cum pro nobis incarnatus in terram descendit. Quid ergo nos , dilectissimi , pro his omnibus ei retribuemus ? qui pro nobis consputatus est , qui flagellatus , qui in crucem sublatus , qui colaphis percussus , qui cæsus ab impuris illis , iniquis , peccatoribus ac infelicibus ? Quid igitur possumus nos miseri ac peccatores Domino nostro pro his omnibus retribuere ? Væ nobis , si desides fuerimus , quoniam nullam apud eum excusationem habebimus. Venite igitur , dilectissimi mei , excutiamus a nobis omnem curam atque sollicitudinem vani hujus ac transitori sæculi : magnoque cum studio ac diligentia serviamus ei soli : quoniam ipse est Dominus & herus noster. Ecce enim dies ejus vere appropinquavit , adventusque ipsius prorsus nos antevertit. Venite igitur , amici mei , præparemus nos , & vigilemus , expectantes Dominum nostrum , & sponsum immortalem. Ecce enim jam fulget : ecce venit : nox præcessit , dies autem appropinquavit. Filii lucis festinate ad lucem : exite cum gaudio , occurrите luci Domini nostri : ostendite ei virtutes vestras. Offerite ei pias religionis exercitationes vestras , lacrymas vestras , omnesque tribulationes , quas sustinuitis propter ejus desiderium & propter ejus amorem. Ne ergo negligentes sitis atque ignavi , sed sustinete modicum. Nullus vestrum respiciat retro , sed sursum ad coelestem illam pulchritudinem , ad coeleste illud immortalis sponsi gaudium , oculos suos dirigat : ut illius gloriæ , & claritatis atque decoris contemplatione , anima nostra fatietur. Qui continens est ac temperans , adhuc modicum expectet : ecce enim regalis mensa eum præstolatur. Qui sitit , perferat : ecce enim deliciæ paradisi ei paratæ sunt. Qui vigilat , & psallit , qui orat & plorat , confortetur : quia gaudium thalami Domini sui ipsum consolabitur. Hæc igitur omnia scientes , nihil in terris possideamus , fratres mei carissimi. Nam in die illa ostendere unusquisque nostrum tenebitur , quam hic possederit virtutem , quos labores , quas pietatis exercitationes , quas vigilias. Putatis , fratres mei , quando ostensuri sunt Martyres cicatrices suorum verberum ac cruciatuum , & Ascetæ suam exercitationem & conti-

nenti am ,

A μαρτυροὶ , καὶ ἐσώθημεν . γῆ καὶ σποδὸς , καὶ υἱοὶ Θεῶν γεγονάμεν . γυμνοὶ , καὶ ἐσκεπάσθημεν . γεγονάμεν καὶ κληρονόμοι τῆς Τιμῆς τοῦ Θεοῦ . Ἰδὲ ταῦτα πάντα ἐχαίσατο ἡμῖν ὁ Κύριος ἡμῶν κατελθὼν ἐπὶ τὴν γῆς , σαρκωθεὶς δι' ἡμᾶς . Πρὸς ταῦτα πάντα τί ἀνταποδώσομεν αὐτῷ ἡμεῖς ἀγαπητοὶ ; τῷ ἐμπλυθέντι δι' ἡμᾶς , τῷ μαστιγωθέντι , τῷ ξαυρωθέντι , τῷ κολαφισθέντι , τῷ ἐμπαχθέντι ὑπὸ τῆς μισαρῶν ἐκείνων καὶ ἀνόμων , καὶ ἀμαρτωλῶν καὶ παναθλίων ; Τί οὖν δυναμέμεθα ἀνταποδοῦναι ἡμεῖς οἱ ταλαίπωροι καὶ ἀμαρτωλοὶ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν πρὸς ταῦτα πάντα ; Οὐκ ἡμῖν ἐὰν ἀμελήσωμεν , ὅτι ἀπολογίαν οὐκ ἔχομεν ἐνώπιον αὐτοῦ . Δεῦτε οὖν ἀσπληνοὶ μὲν , ἀπορρίψωμεν ἀφ' ἡμῶν πᾶσαν φροντίδα καὶ μέριμναν τῶν ματαίᾳ ἀνδρός τέτε καὶ πρὸς ἐρχομένης , καὶ μετὰ σωσθῆς μεγάλης καὶ παρορμίας δευλώσωμεν αὐτῷ μόνα , ὅτι αὐτὸς Κύριος ἡμῶν ἐστὶ καὶ δεσπότης . Ἰδὲ γὰρ ἡ ἡμέρα αὐτοῦ ἤγγικεν ἀληθῶς , καὶ ἡ πρὸς αὐτὸν ἐφθασεν ἐφ' ἡμᾶς ἀκρίβως . Δεῦτε οὖν , φίλοι μὲν , ἐαυτοὺς ἐτοιμάσωμεν καὶ ἡσυχασώμεν , ἐκδεχόμενοι τὸν Κύριον ἡμῶν τὸν ἀθάνατον νυμφίον . Ἰδὲ ἀνέτειλεν , ἰδὲ ἤλθεν . ἡ νύξ παρορμήσκει , ἡ δὲ ἡμέρα ἤγγικεν . υἱοὶ φωτός , φθάσατε εἰς τὸ φῶς . Ἐξέλθετε μετὰ χαρᾶς . ἀπαντήσατε εἰς τὸ φῶς τῷ Κυρίῳ ἡμῶν . δείξατε αὐτῷ ἰσὺς ἀρετᾶς ὑμῶν . παρορμήσατε αὐτῷ τὴν ἀσκησιν ὑμῶν , ἵνα δώκῃ ὑμῶν καὶ πᾶσας ἰσὺς θλίψεως , αἷς ὑπεμείνατε διὰ τὸ πόθον καὶ τὴν ἀγάπην αὐτοῦ . Μὴ οὖν ῥαθυμήσητε , μηδὲ ὀκνήσητε . ἀλλ' ὑπομείνατε μικρὸν , καὶ μηδεὶς ὑμῶν εἰς τὰ ὀπίσω βλέπῃ . ἀλλ' εἰς τὸ κάλως ἐκείνο τὸ ἐπεραινιον ἂν ἔχῃ τὸ ὄμμα , εἰς τὴν χαρὰν ἐκείνην τὴν ἀθανάτην Νυμφίαν , ἵνα καὶ ἡ ψυχὴ ἡμῶν κορέννται ἀπὸ τῆς δόξης καὶ δεικνύσας αὐτῷ καὶ τῆς λαμπρότητος καὶ δυνάμεως αὐτοῦ . Οἱ πότῳ ἐγκρατὴς μὴ ὀλιγοψυχῇ , ὅτι ἡ τράπεζα τοῦ βασιλέως ἐκδέχεται αὐτὸν , καὶ ὁ διψῶν καρτερήσῃ . ἰδὲ γὰρ ἡ τρυφὴ τοῦ πατρὸς ἡμῶν ὑπομένει αὐτῷ . ὁ ἀγρυπνῶν καὶ ψάλλον , καὶ δυχόμενος καὶ κλαίων ἐνδυναμωθήτω , ὅτι ἡ χάρις τοῦ νυμφῶνος τοῦ Κυρίου αὐτοῦ παρορμήσῃ αὐτόν . Ταῦτα οὖν πάντα εἰδότες , μηδὲν ἐπὶ τὴν γῆς κτησώμεθα , ἀδελφοί μὲν ἀγαπητοί . ἕκαστος γὰρ ἡμῶν ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ ἔχει δείξαν , ποίαν ἀρετὴν ἐκτίσας ὀκνήσας , ἢ ποίους πότους , ἢ ποίαν ἀσκησιν , ἢ ποίαν ἀγρυπνίαν . Ἄρα , ἀδελφοί μὲν , ὅταν δεικνύωσιν οἱ μάρτυρες τὰ τραύματα τῶν ἀρμυρῶν καὶ τῶν βασάνων , καὶ οἱ ἀσκητὰς τὴν ἀσκησιν καὶ τὴν ἐγκράτειαν , καὶ τὴν ὑπομονὴν αὐτῶν καὶ πᾶς θλίψιν , καὶ τὴν ἀκτιμωσιμῶν αὐ-

αὐτοὶ καὶ τὰ δάκρυα, ἄρα οἱ ῥάθυμοι καὶ ὀκνη-
ροί, καὶ οἱ ἀνωφελῶς ἀπολέσαντες τὴν ζωὴν αὐτῶν,
ἐν τίνι καυχῶνται; Ἀληθῶς εἰς αὐτοὺς ὅτι ἐρ-
ῥάθυμῳσαν· εἰς αὐτοὺς ὅτι κατεφρόνησαν· δεῦ-
τε, φίλοι μου· δεῦτε, παρδάσωμεν· δεῦτε, παρο-
πέσωμεν αὐτῶ· πενθήσωμεν καὶ κλαύσωμεν ἐνώ-
πιον αὐτῶ ἡμέρας καὶ νυκτὸς ἀναδῶς ἐν τῇ παρο-
θυγῇ ἡμῶν, καὶ ἐν τῇ ψαλμοδίᾳ ἡμῶν, ἵνα
δωρήσῃ ἡμῖν φωτισμὸν ψυχῆς, σωιέναι τὰς μεθ-
οδείας τῆς ἐχθρῆς ἡμῶν καὶ ἀντικειμένης μισοκα-
λῆ· ὅτι βάλλει ἐμποροῦσιν ἡμῶν ὀλιόθηματα καὶ
σκάνδαλα καὶ βλάβην, καὶ πολυκτημοσύνην καὶ μετεω-
ρισμὸν τῆς αἰῶνος τέτης, καὶ ἡδονὴν σαρκικὴν, καὶ πο-
λυχερόνιον τὴν πρὸς τὴν ζωὴν, δειλίαν εἰς τὴν ἀσκη-
σιν, καὶ ὀκνησίαν εἰς τὰς δόχους, καὶ εἰς τὴν ψαλ-
μοδίαν ὑπνον καὶ ἀνάπαισιν σαρκικὴν. Ὅσον ὃ
ἐκείνος παρδάσει, ποσὸν ἡμεῖς ῥάθυμοι· καὶ
ὅσον ἐκείνος ἐνεδρεῖ, ποσὸν ἡμεῖς καταφρονῶ-
μεν, ἐπιστάμενοι ὅτι αἱ ἡμέραι ἡμῶν ἐκκολοβώ-
θη, καὶ ὁ καιρὸς ἐφθασε, καὶ ὁ Κύριος τῆς δό-
ξης ἐρχεῖται μὲν διωρεπείας τῆς ὁρατότητος αὐτοῦ,
καὶ μὲν διωρέως φοβεῖται τῆς βασιλείας αὐτοῦ,
ἀποδοῦναι ἐκάστῳ κατὰ τὰς πράξεις αὐτοῦ. Φοβῶ-
μαι, ἀγαπητοί, μήποτε ἐφ' ἡμᾶς πληρωθῇ ὁ
λόγος τῆς Κυρίας ὁ λέγων· ὅτι ἤξεσιν ἀπὸ ἀνατο-
λῶν καὶ δυσμῶν καὶ βορρᾶ καὶ θαλάσσης, καὶ ἀνακλι-
θήσονται μὲν Ἀβραὰμ καὶ Ἰσαὰκ καὶ Ἰακώβ ἐν τῇ
βασιλείᾳ τῆς ἐραίων, ὑμεῖς ὃ ἐκβληθήσεσθε ἐξω
εἰς τὸ σκότος τὸ ἰσώτερον.

Παρακαλῶ οὖν σε τὸ φῶς τῆς ἀληθείας, Χει-
σε, γέννημα τῆς ἀλογημένης Πατρὸς, χαρακτήρ τῆς
ἐκπαλάσεως αὐτοῦ, ὁ καθήμενος ἐν δεξιᾷ τῆς μεγα-
λωσύνης αὐτοῦ, ἀνατάληπτε Υἱὲ τῆς Θεᾶς, ἀνεξερδύνητε
Χεισε, καύχημα καὶ χαρὰ τοῖς ποδοῦσι καὶ ἀγα-
πάσει σε, ἀγαλλίαμα καὶ ἀφροσύνη τοῖς παρο-
δοκῶσι σε, ζωὴ μου Χεισε, σῶσόν με τῇ ἀμαρ-
τωλῶν ἐν τῇ βασιλείᾳ σου, τὸ φῶς μου Κύριε. Ὁ
κοπιῶν ἐργάτης παροδοκᾷ τὰς μισθὰς κομίσας-
θαι· οἱμοὶ ὅτι κοπιᾷ ἡ γλῶσσα μου εἰς τὴν ὑμνο-
λογίαν σου σῶτερ, ὅπως ὡς ἐποίησα μὴ ἀνταπο-
δώσης μοι, μηδὲ κατὰ τὰ ἔργα μου μνησθῇς μοι·
ὅπως σῶσόν με ὡς τὴν χάριν σου· καὶ οἰκτείρησόν
με ὡς τὴν ἀσπλαγχνίαν σου· ὅτι σὺ ἀλογη-
μένος εἶ μετὰ τῆς ἀλογημένης σου Πατρὸς, καὶ τῆς
Πνεύματος σου τῆς ἀγίας καὶ ζωοποιᾶς καὶ παρρη-
τικῆς, νῦν καὶ αἰεὶ καὶ εἰς τὰς αἰῶνας πάντων αἰώνων.
ἀμήν.

A nentiam, patientiam, tribulationes, pau-
pertatem, & lacrymas; qui hic negligenter ac inutiliter vitam traduxerunt, in
quo gloriari poterunt? Vae ipsis vere, quia
segnes fuere. Vae ipsis, quia neglexerunt.
Venite, amici mei, venite, fatagamus.
Venite, procidamus ei, & lugeamus at-
que ploremus coram ipso diu noctuque ab-
que rubore ac verecundia, in oratione &
psalmodia, ut lucem animae nobis donet,
B & intelligamus adversarii nostri honestati-
que inimici insidias. Nostro enim objicit
aspectui lubricitates, ac scandala, & da-
mna, pestemque immodicæ cupiditatis ha-
bendi, distractionem sæculi hujus, volu-
ptatem carnis, longiorem vitæ præsentis
expectationem, timiditatem in religiosis
exercitationibus, in oratione torporem, in
psallendo somnum, quietemque carnalem.
Quanto autem ille magis in nostram perni-
ciem incumbit; tanto nos amplius negli-
gimus atque torpescimus. Quanto ille no-
bis insidiatur, tanto magis aspernamur:
C cum sciamus, quod dies nostri abbreviati
sunt, tempusque nos præoccupat, & Domi-
nus gloriæ jam veniet cum decore pulchri-
tudinis suæ, & cum terribili potestate regni
fui, ut reddat unicuique juxta opus suum.
Vereor, carissimi, ne in nobis impleatur
sermo ille Domini: *Venient ab oriente & ab*
D *occidente, & septentrione & meridie, & re-*
cumbent cum Abraham, Isaac, & Jacob in
regno cælorum: vos autem ejiciemini foras in
tenebras exteriores.

Matth. 8.
Luc. 13.

Oro te igitur, lux veritatis Christe
nate benedicti Patris, figura substantiæ ejus,
qui sedes ad dexteram majestatis ejus, in-
comprehensibilis Fili Dei, impervestigabi-
lis Christe, gloria & gaudium desideranti-
bus & diligentibus te, exultatio & lætitia
E expectantibus te, vita mea Christe: salva
me peccatorem in regno tuo, lux mea Do-
mine. Qui laborat operarius, mercedem
fui a te laboris expectat. Heu lingua mea
laborat, laudem tuam enarrando, Salva-
tor: verum ne mihi retribuas secundum
opus meum, neque secundum actus meos
rependas mihi; sed salvum me fac per
gratiam tuam, & per miserationes tuas
miserere mei: quia benedictus es tu, una
F cum benedicto Patre tuo, & Spiritu tuo
sancto, vivificante, & Paraclito, nunc &
semper, & in sæcula sæculorum. Amen.

EJUSDEM SANCTI PATRIS
EPHRAEM SYRI

SERMO IN PATRES DEFUNCTOS.

COr mihi dolet : compatimini mihi fratres, servi benedicti. Venite, & audite. Anima mea dolore affligitur : dolent renes mei. Ubi jam sunt lacrymæ? & ubi compunctio, ut lacrymis ac suspiriis corpus meum abluam? Quis me in locum transtulit inhabitabilem? ubi tumultus adest præcidens atque intercipient lacrymas, neque confusio adest impediens planctum. Exaltansque vocem meam, ploravi ad Deum, acerbis lacrymas fundens : & inter suspiria dixi : *Sana me Domine, & sanabor* : nimio enim dolore cor meum angitur ; & gemitus ejus non finunt me vel ad momentum temporis requiem capere. Conspicio enim, Domine, quod sanctos tuos, tamquam aurum electum, ex vano hoc sæculo in vitæ requiem assumas. Quemadmodum enim sapiens agricola prudenter celeriterque fructus colligit maturescen-
tes, ne damnum ab adversitate aliqua ingruente patiantur atque lædantur : sic & tu, Salvator, electos congregas sancte ac juste laborantes. Et nos interim adeo pigri, & in instituta vitæ ratione segnes, in duritie nostra persistimus : & fructus noster semper immaturus remanet absque bono animi proposito, ut pulchre maturescere nequeat in operibus bonis, & sancte pieque in horrea vitæ recondi. Non enim lacrymas fructus ille noster continet, ut iis irroretur ac maturescat. Non compunctionem habet, ut ex lacrymarum afflatu revirescat atque florescat. Sed neque humilitatem, ut æstus ingentem amœna desuper adumbratione coërceat. Non voluntariam paupertatem, quæ illum ab adversariis opprimi haudquaquam permittat. Nec caritatem Dei habet, radicem, scilicet, fortem ac validam, quæ fructum sustineat. Nec contemptum continet rerum terrenarum, nec vigilias, neque sensum vigilantem, & attentum in precibus. Cæterum vice istarum pulcherrimarum optimarumque virtutum contraria plane habere deprehenditur : iram nimirum gravem, atque furorem fructus decutientem, ut ad nihil jam pro-
fit. Immodica possidendi cupiditas deorsum incurvat eum : angor ac tœdium animi ingens, & reliqua ejusmodi mala, qua tandem ratione sinant fructum pie maturescere, ut Domino suo, cœlesti inquam agricolæ, usui esse possit? Hei mihi, hei mihi, o anima, eloquere jam, & lacrymas effunde, quæ

Patri-

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ
ΕΦΡΑΙΜ ΤΟΥ ΣΥΡΟΥΛΟΓΟΣ ΕΙΣ ΠΑΤΕΡΑΣ
ΤΕΛΕΙΩΘΕΝΤΑΣ.

Τὴν καρδίαν μου ἀλγῶ, συμπαθεῖτε ἀδελφοί, δοῦλοι ἀλογητῶν, δεῦτε, ἀκούσατε. ὁδυνᾷτά με ἡ ψυχὴ. ἀλγῶσί με οἱ νεφροί. ποῦ εἰσι τὰ δάκρυα; καὶ ποῦ ἡ κατάνυξις, ἵνα λῶσῶ σῶμά μου δάκρυσι καὶ στεναγμοῖς; Τίς ἂν με μετέθηκεν ἐν τόπῳ ἀοικήτῳ; ὅπως οὐκ ἐνὶ θέρους ἐκκόπῃ τὰ δάκρυα, ὅτε πάλιν σύγχυσις ἐμποδίζουσα κλαυθμόν. Καὶ ὑψώσας τὴν φωνήν, ἔκλαυσα ὡς τὸ Θεὸν μετὰ πικρῶν δακρύων, καὶ εἶπον ἐν στεναγμοῖς. Ἰασά με Κύριε, καὶ ἰαθήσωμαι, διότι ὑπερβολὴ ἀλγῶν μου ἡ καρδία, καὶ οἱ στεναγμοὶ αὐτῆς οὐκ ἔωσί με ῥοπήν ἄνεσιν ἀναλαβεῖν. Θεωρῶ γάρ, Δέσποτα, ὅτι τὸς ἀγίους σου, ὡς περ χρυσὸν ἐκλεκτὸν, ὅπως πρὸς λαμβάνεις ἐκ τοῦ ματαίως κόσμου εἰς ἀνάπαυσιν ζωῆς. Καθάπερ ὁ σωεπὶς γεωργὸς ἐν φρονήσει ὅταν ἴδῃ τὸς καρπὸς ὡρμαίνοντας καλῶς, τρυγᾷ αὐτοὺς ἐν τάχει, ἵνα μὴ ἀδικηθῇ ὑπὸ τινῶν τραυμάτων ἐναντιόντων αὐτοῖς. ὅπως καὶ αὐτὸς Σωτὴρ συλλέγῃ τὸς ἐκλεκτὸς τὸς κάμνοντας οὕτως. Καὶ ἡμεῖς οἱ ῥάθυμοι χαῖνοι τῇ πρὸς ἀρετὴν ἀπεμείναμεν ὅπως ἐν σκληρότητι ἡμῶν, καὶ καρπὸς ἡμῶν αἰετῶς ἀπέμεινε τῷ μὴ ἔχειν ὡρμαίνον, ἵνα καλῶς ὡρμαίνῃ ἐν ἔργοις τοῖς ἀγαθοῖς, καὶ τρυγηθῇ οὕτως εἰς ἀποθήκην ζωῆς. Οὐκ ἔχει γὰρ δάκρυα ὁ ὑμέτερος καρπός, ἵνα αὐτὸν ὡρμαίνῃ. ὅτε μὴν κατάνυξιν, ἵνα διδαλῆς γέννηται ἐκ τῆς πλῆθους δακρύων. ὅτε μὴν παπείνωσιν, ἵνα ἐπισκιάσῃ ὑπεράνωθεν αὐτῶν εἰς τὸ πλῆθος καύσωνα. ὅτε ἀκτινοσύνῃ, ὅπως ἂν μὴ βαρυνθῇ ὑπὸ τῶν ἐναντίων. ὅτε ἀγάπην Θεῷ, τὴν ῥίζαν τὴν κραταιάν, τὴν βασιλεύσαν καρπὸν. ὅτε ἀμεινυμένην τῶν γνῶν πραγμάτων. ὅτε μὴν ἀργυρινίαν. ὅτε νοῦν ἐγγήγορον, νήφοντα ἐν προσδοχῇ. Ἀντὶ τούτων τῶν καλῶν καὶ ἀγαθῶν ἀρετῶν ἔχει τὰ ἐναντία. ὀργὴν δεινὴν, καὶ θυμὸν κολαφίζοντα καρπὸν, ὅπως μὴ χρησιμώσῃ. Ἡ πολυκτημοσύνη βαρύνουσα αὐτὸν κάτω, ἀκηδία μεγάλη, αὐτῇ πᾶσαι συμφοραὶ, πῶς ἔωσι τὸν καρπὸν ὡρμαίνον οὕτως, ἵνα καὶ χρησιμώσῃ τῷ ἰδίῳ δεσπότῃ, ὅρα νῦν γεωργῶ. Οἱμοὶ οἱμοὶ ὡς ψυχὴ λήσεν, καὶ δάκρυον στερεθῆσα ἐν τάχει ἐκ

Πα-

Πατέρων τελείων καὶ ἀσκητῶν οὐσίων. Ποὶ εἰσιν οἱ πατέρες; τῶ εἰσιν οἱ ἅγιοι; τῶ εἰσιν οἱ ῥήγοροι; τῶ εἰσιν οἱ νηφάλιοι; τῶ εἰσιν οἱ παπεινοί; καὶ τῶ εἰσιν οἱ ὡραῖοι; τῶ εἰσιν οἱ ἡσυχιοί; τῶ εἰσιν οἱ ἐγκρατεῖς; τῶ εἰσιν οἱ δὺλαβείς; καὶ πῶ οἱ ἀκτῆμονες; τῶ οἱ κατανυκτικοί, δάρετοι τῶ Θεῷ; οἱ τινες ἐσήκεισαν ἐν ὡροδύχῃ καὶ ἀρετῇ ὡς ἄγγελοι τῶ Θεῷ, βρέχοντες χερσὶν τὴν γλῶσσαν, πᾶσι γλυκέων δακρύων καὶ τῆς κατανύξεως. Πῶ εἰσι φιλόθεοι μεσοὶ ἀγάπης Θεῷ, μὴ κτησάμενοι ὅλως τι φθαρτὸν ἐπὶ τῆς γῆς. ἀλλὰ σαυρὸν ἑαυτῶν ἀφροντες δινηκῶς, Σωτῆρα ἠκολούθουν, βαδίζοντες ἀσφαλῶς ἐν τῇ ὁδῷ τῆς ἐσθῆτος. ὡροδέχοντες ἀκρίβως μὴ ἐκπεσεῖν εἰς κρημνὸς, ἐν ἐρήμῳ ἀβάτῳ ἀνύδρῳ καὶ σκοτεινῷ. ἀλλ' ἐν τῇ ἀσπείρῃ ὁδῷ τῆς ἀληθείας πᾶσι ἐντολῶν τῶ Θεῷ, πλήρεις αἰ φωτισμῷ ὡροαγμάτων τῶ Χριστοῦ, ὁδοῦντες ἐν καλῇ πολιτείᾳ, καὶ θερμῶς δαλῶντες τῶ Θεῷ, ὁδοῦντες ἐκείνους ἐν βίᾳ τῶ ματαίῳ; Διὰ τὸ οὗτος Θεὸς ἀγαπῶν αὐτοὺς λίαν ἐπεσυνάξεν αὐτοὺς εἰς λιμνὰς τῆς ζωῆς καὶ χαρὰν αἰώνιον, ἵν' ἐκεῖ ἀγαλλωνται καὶ ἐκεῖ τρυφήσωσιν ἐν ὡροδύχῃ τρυφῆς καὶ πασῶν ἐρασιῶν, νυμφίῳ ἀδανάτῳ ἐν χαρᾷ τῇ μεγίστῃ. Ἀπεδήμησαν ἐνδοῦ ὡροῦ Θεοῦ τὸ ἅγιον, ἔχοντες πᾶς λαμπάδας μὲν ἑαυτῶν ἐποίμους. Οὐκ ἔστι νῦν ἐν ἡμῖν ἐκείνων ἡ ἀρετὴ, ἧς ἔστιν ἐν ἡμῖν ἐκείνων ἡ ἀσκησις. Οὐκ ἔστι νῦν ἐν ἡμῖν ἐκείνων ἡ ἐγκρατεία, οὐκ ἔστι νῦν ἐν ἡμῖν ἐκείνων ἡ δὺλάβεια. Οὐκ ἔστι νῦν ἐν ἡμῖν ἐκείνων ἡ ὡραῖότης, οὐκ ἔστι νῦν ἐν ἡμῖν ἐκείνων ἡ ἀκτιμοσύνη. Οὐκ ἔστι νῦν ἐν ἡμῖν ἐκείνων ἡ ἀγρυπνία, ἧς ἔστιν ἐν ἡμῖν ἀγάπη ὡροῦ τῶ Θεοῦ. Οὐκ ἔστι νῦν ἐν ἡμῖν δὺσπαραχμία τῶ Χριστοῦ, ἧς ἔστιν ἐν ἡμῖν συμπάθεια τῶ μελῶν. Ἀλλὰ πάντες ἡμεῖς ἀχαιοί, ἀνήμεροι, καὶ μὴ ἀνεχόμενοι ἀλλήλων τὸ παντελὸς. Βέλῃ πεπυρωμένα εἰσιν αἱ γλῶσσαι ἡμῶν κατ' ἀλλήλων κατ' ὥραν. Πάντες τιμῶν ζητῶμεν. πάντες φιλοδοξοῦμεν. πάντες φιλοκτήμονες. πάντες ἡμεῖς χαῖνοι. πάντες ἐσθλὸν ὑπνώδεις. πάντες ἐσθλὸν σκολιοί. εἰς φλυαρίαν εὐπονοί, εἰς πᾶς εὐχὰς ὀκνηροί. πλάζονται αὐθαίρετοι, ἡσυχάσαντες. εἰς τρυφὴν δὺστρομοί, εἰς ἐγκρατείαν εὐγνοί. εἰς τὴν ἀγάπην ψυχροί, καὶ εἰς τὸ θυμὸν θερμοί. εἰς ἀγαθὰ ὀκνηροί, καὶ εἰς κακά ὡροδοί. Τίς ἄρα μὴ δριμύνης; καὶ τίς ἄρα μὴ κλαύσει τὸν ἄλγος ἡμῶν τὴν πλήρη χαυνότητος; Ἐκεῖνοι οἱ πατέρες ἡρώμενοι ὡροῦ ἡμῶν χήν

A Patribus perfectis, & sanctis Ascetis tam cito orbata es. Ubi sunt Patres? ubi sancti? ubi vigiles? ubi sobrii? ubi humiles? ubi mites? ubi quietis studiosi? ubi continentes? ubi pii ac religiosi? ubi paupertatis amantes? ubi corde compuncti, & grati acceptique Deo? qui quidem in pura atque sincera precatione coram Deo assistebant, tamquam Angeli Dei, madefacientes atque irrigantes propemodum terram imbribus dulcium lacrymarum & compunctionis. Ubi sunt amici illi Dei, caritate pleni, qui nihil prorsus corruptibile super terram possidentes, sed crucem suam jugiter tollescentes, sequebantur Salvatorem, caute per angustam viam incedentes, sibi que provide attendentes, ne in præcipitia inciderent, neque oberrarent in deserto invio & inaquoso atque caliginoso: sed per viam rectam veritatis mandatorum Dei pergerent, pleni semper lumine præceptorum Christi, alacriter atque ardentem in bono vitæ instituto ambulantes Deoque inservientes, ac voluntarie in hoc vano sæculo afflictis? Propterea Deus vehementer eos diligens, in portum vitæ collegit ipsos, & in gaudium sempiternum: ut ibi exultent illicque cum magna voluptate perfruantur immortali sponso, in Paradiso deliciarum, coelestique thalamo. Hinc quidem migrarunt, profecti ad Deum sanctum, habentes secum paratas lampades suas. Non est in nobis modo illorum virtus, neque in nobis jam est illorum exercitatio. Non est nunc in nobis illorum temperantia atque continentia. Non est in nobis modo illorum pietas atque religio. Non est inter nos jam illorum mansuetudo. Non est inter nos modo illorum voluntaria paupertas. Non sunt inter nos jam illorum vigiliæ. Non est in nobis illorum in Deum caritas atque dilectio. Non est in nobis modo illa Christi commiseratio: non est jam in nobis illa membrorum compassio. Sed cuncti jam sumus agrestes atque feroces, immites & atroces, nec ferre prorsus nos invicem possumus. Sagittæ ignitæ sunt linguæ nostræ in alterutrum singulis horis. Cuncti honorem quærimus. Cuncti vanam gloriam captamus. Cuncti avaritiæ studemus. Cuncti relaxati sumus. Cuncti somnolenti sumus. Omnes perversi, ad nugas expediti, ad preces fundendas pigri: ad vagandum alacres, ad quiescendum infirmi: ad delicias parati, ad temperantiam tristes: ad caritatem frigidi, ad iracundiam fervidi: ad bona segnes, ad mala studiosi ac diligentes. Quis igitur non lamentetur? quis non deploret conditionem nostram torpore ac negligentia plenam? Patres illi, qui nos præcesserunt, utiles

que Domino fuerunt, seque ipsos servarunt, non ita remissi erant ac desides. Non duplicem, sed simplicem & unicam curam atque cogitationem habebant perfecti illi, quo pacto nimirum solum salvari possent. Præclarum cunctis spectatoribus propositi erant speculum. Unus ex ipsis pro multis hominibus Deum exorare poterat. Duo rursus ex eis coram Deo assistere valebant in sanctis precibus, Deumque benignissimum etiam pro pluribus hominum millibus pie placare. Hei mihi, hei mihi, o anima, in quæ tempora incidimus? Hei mihi, carissimi, in quæ malorum volutabra nunc devenimus? Ignorantiæ tenebris sponte obcecatur. Nam quia non vigilat animæ oculus ob nimiam coecitatem rerumque distractionem, ideo imbecilles sumus atque invalidi, neque propositam nobis vexationem intueri possumus. Ecce nunc sancti & iusti eliguntur, & in portum vitæ colliguntur, ne conspiciant pressuras & scandala, quæ propter nostra peccata nobis superveniunt. Illi eliguntur: & nos dormitamus. Illi rapiuntur: & nos ad vanissimum sæculum pertrahimur. Illi colliguntur: & nos somno detenti sumus. Illi confidenter ad Deum vadunt: & nos in terra variis curis distrahimur. Adventus Domini præ foribus est: & nos dubitamus. Tuba coelestis jam parata est sonitum edere ad mandatum Dei, & voce horribili commovere universa, ut mortuos excitet, & unusquisque secundum opus suum recipiat. Virtutes coelorum paratæ assistunt in ordinibus atque agminibus suis, ut cum timore procedant coram sponso veniente in gloria ac majestate in nubibus coelorum ad iudicandum vivos & mortuos: & nos increduli sumus. Quid ergo de nobis in illa hora fiet, fratres? Quo pacto illic pro salutis nostræ negligentia excusationem Deo reddituri sumus: nisi hic modo solliciti fuerimus, & abjecto pudore fleverimus, optimam poenitentiam agentes in humilitate animæ, & magna mansuetudine? Quomodo in tribulatione illa singuli lamentabimur? quando quisque nostrum poenitens ac lugens, cum amarissimis lacrymis dicet: Hei mihi peccatori: quid repente accidit mihi? Quomodo præterit vitæ meæ tempus in negligentia atque desidia? Ignoro prorsus, quo pacto surreptum mihi sit vitæ spatium, in distractionibus transactum? Ubi sunt jam illi dies quieti atque tranquillique, quos ego in distractionibus evagationibusque consumsi, ut poenitentiam in cilicio & cinere agam? At nihil verba multa proderunt. Quando item aspiciemus sanctos in gloria advolantes cum luce in nubibus

A μοι τῷ Κυρίῳ, σώσαντες καὶ ἑαυτοὺς, ὅτι ἦσαν ἕτως χαῖνοι. Οὐδὲ δύο λογισμὸς εἶχον οἱ τέλειοι, ἀλλὰ ἓνα λογισμὸν, τὸ πῶς μόνον σωθῶσιν. Ἐσοπῆρον καλὸν ἦσαν ἅπασιν τοῖς θεαταῖς. Εἰς αὐτὸν ἠδύνατο τὸ Θεὸν προσκαλεῖν ὑπὲρ πολλῶν ἀνθρώπων. Δύο πάλιν ἔξ αὐτῶν ἴχυνον πρὶς αὐτῶν ὁπῶπιον ὁ Θεὸς ἐν πνευματικῇ ἀγίᾳ, δυσωπῆσαν ὁσίως τὸ φιλάνθρωπον Θεὸν καὶ ὑπὲρ χιλιάδων. Οἱμοι, οἱμοι ὦ ψυχὴ, ἐν ποίῳ καρῷ ἐσμεν. οἱμοι ἀγαπητοί μου, εἰς ποίῳ ἰλὺν κακῶν νῦν ἐφθάσαμεν ἡμεῖς; ἀγνοῶμεν θέλοντες. Ἐπειδὴ γὰρ ὁ νήφει ὁ τὴν ψυχῆς ὀφθαλμὸς ἐκ πολλῆς τυφλώσεως καὶ τῶν μετεωρισμῶν, χάριν τῆς ὁδοῦ ἐσμέν διωατοὶ κατανοεῖν εἰς πνευματικὴν θλίψιν. Οἱσοι καὶ δίκαιοι ἰδοὺ νῦν ἐκλέγονται, καὶ ἐπισυνάγονται εἰς λιμένα τῆς ζωῆς, ἵνα μὴ θεωρῶσι τὴν θλίψιν καὶ σκάνδαλα ἐπιχόμοια ἡμῖν διὰ τῶν ἡμῶν ἀμαρτίας. Ἐκεῖνοι ἐκλέγονται, καὶ ἡμεῖς συρρόμεθα εἰς κόσμον τὸν ματαίον. Ἐκεῖνοι σωσάγονται, καὶ ἡμεῖς καταβύβουμεν. Ἐκεῖνοι ὑπάγουσιν πρὸς Θεὸν παρρησίᾳ, καὶ ἡμεῖς μετεωριζόμεθα ἐπὶ τῆς γῆς. Κυρίᾳ παρουσίᾳ ἐπὶ θύρας ἔστηκε, καὶ ἡμεῖς διαζόμεν. σάλπιγξ ἡ ἐρανίος ἐποίησεν ἐστὶ βοᾶν ἐν πνευματικῇ Θεῷ, καὶ σαλευσάσιν πάντα ἀπὸ τῆς φεικτικῆς φωνῆς, ἵν' ἐγείρῃ τὰς νεκρὰς, ἵν' ἕκαστος ἀπολάβῃ κατὰ τὴν προᾶξιν αὐτοῦ. διωαίμεν τῶν ἐρατῶν ἐποιμα ἐσθήκασιν ἐν τοῖς ταγμασίν αὐτοῦ πνευματικῇ μὲν φόβῳ ἐμφοροῦσιν ὁ Νυμφίος ἐρχομένης ἐν δόξῃ ἐν νεφέλαις ἐρατῶν κείνων ζώντας καὶ νεκρὰς, καὶ ἡμεῖς ἀπιεσόμεν. Τί ἄρα αὖν γένηται ἐν τῇ ὥρᾳ ἐκείνῃ ἐφ' ἡμῶν ἀδελφοί; πῶς ἔχωμεν ἐκεῖσε Θεῷ ἀπολογησάσθαι ἀπὸ τῆς ἀμέλειαν τὴν ἡμῶν σωτηρίας; αὖν μὴ νῦν πνευματικῶς καὶ κλαύσωμεν ἀναγδῶς, μετανοῶντες καλῶς ἐν ταπεινώσει ψυχῆς καὶ πνευματικῇ πολλῇ, πῶς μέλλομεν ἕκαστος θρηνησάσθαι ἐν τῇ θλίψει. Καὶ μεταμελόμενος εἶπεν ἕκαστος ἡμῶν μὲν πικρῶν δακρύων, οἱμοι τῷ ἀμαρτωλῷ, τί ἄφνω ἐγένετο; πῶς παρήλθεν ὁ βίος τὸν ἐμὸν χαυνότητος; ἠγνόησα παντελῶς πῶς ἐκλάπη ὁ χρόνος ἐμοῦ ὁ μετεώρης; πῶς εἰσιν αἱ ἡμέραι ἐκείναι αἱ ἡσυχαι, αἷς ἐγὼ ἐτέλεσα ἐν τοῖς μετεωρισμοῖς, ἵνα μετανοήσω μὲν σακκῶ καὶ σποδῷ; καὶ ὁδὸν ὠφελήσῃ ἐκ τῶν πολλῶν ῥημάτων. Ὅταν πάλιν ἴδωμεν τὰς ἀγίας ἐν δόξῃ ἱπταμένης ἐν φωτὶ ἐν νεφέλαις αἰέρων

ἀέρων εἰς ἀπάντησιν Χειρὸς τοῦ βασιλέως τῆς δόξης, ἑαυτὸς ὃ βλέποντες ἐν τῇ μεγάλῃ θλίψει, τίς ἄρα ὑπενέγκη ἢ ἀρχύνει ἐκεῖνόν καὶ δεινὸν ὀνειδισμόν; νήψωμεν ὦ ἀδελφοί, νήψωμεν ἀγαπητοί, νήψωμεν φιλόθεοι, τέκνα ἡγαπημένα τοῦ Θεοῦ πατρὸς, ἔλθωμεν εἰς ἑαυτοὺς, καὶ ἐπισιμῶμεν ὀλίγον τὰς λογισμὰς ἐν τῷ μεταίῃ βίῃ. προσπέσωμεν τῷ Θεῷ μετὰ πολλῶν δακρύων. Ὁ Θεὸς καλέσῃ αὐτὸν ἀναδῶς μὴ παροδῆς, ἵνα ἡμᾶς ῥύσῃται τῷ πυρὸς τοῦ ἀσβέστου καὶ πικρᾶς πολάσεως. Μὴ αὐτὸς χωρισθῇ τῷ γλυκέος Δεσποτῆ ἀγαπήσαντος ἡμᾶς, καὶ δόντος ὑπὲρ ἡμῶν ἑαυτὸν εἰς τὸ θάνατον. Πάντων ὑμῶν δέομαι, καὶ πάντας ἱκετεύω ἐγὼ ὁ ἀνάξιος ἄμα καὶ ἀμάρτωλος, καὶ ἐπὶ ἐμοὶ τῷ χαλῶν ἐκχέετε δάκρυα ἐν τῇ προσευχῇ ὑμῶν καὶ δεήσει κατὰ ῥῆμα, ἵνα καὶ γὰρ κατανοῶ καὶ δακρύσω σὺν ὑμῖν, καὶ φωτισθῇ ὀλίγον ἢ τυφλή μου καρδιά, καὶ ζητήσω τὸ Θεὸν Σωτῆρα τὸ ἅγιον, ὅπως μοι δορῇσται προθυμίαν τέλειαν μὴ παροδῆς μετανοεῖν, ἕως ὅτε χαρὸς ᾖ δεχθῆναι τὰ δάκρυα, καὶ σὺν ὑμῖν ἀδελφοί σωθῆσομαι καὶ ἐγὼ ὁ ἀνάξιος τῆς ζωῆς. Δέομαι, ἀγαπητοί, δέξασθε τὸν ἀκλήστον τῷ ἀμάρτωλῳ Εφραίμ ἀδελφὸς ὑμῶν χαλῶν. Καὶ παροδώσω πάντες τὸ Θεὸν τὸ ἅγιον ἵλεων ποιήσας ἕως ἔχουσι χαρὸν. Γὰρ ἐπὶ θύρας ἔστηκεν ὁ Κύριος ποιῆσαι σωτέλειαν ἀνάνος τῷ μεταίῃ.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ
ΕΦΡΑΙΜ ΤΟΥ ΣΥΡΟΥ

ΛΟΓΟΣ ΕΤΕΡΟΣ ΕΙΣ ΠΑΤΕΡΑΣ
ΤΕΛΕΙΩΘΕΝΤΑΣ.

ΕΝ ταύτῃ ἡμέρᾳ τῇ πρώτῃ καὶ δευτέρᾳ, μυστήρια τοῦ μονογενοῦς ἐκδόξου ἀδόντος βοήσωμεν ὑμνοῖς, ἐν ἐκκλησίᾳ ἑσθῆς νύμφης τοῦ Χριστοῦ, κηρύσσοντες ἐπαθλα τῶν ὁσίων πατέρων, καὶ ἐπαινῶντες ἀδόντες τοῖς οἰκοῦσιν ἔρημον. Καὶ εἰπώμεν τὰ ἀθλα τῶν λιπόντων τὰς πόλεις, καὶ πόδας δειλησάντων τὰ ἔρημα οἰκῆσαι, εἰς ὁφέλειαν πάντων τῶν ἀκούοντων αὐτῶν. Καὶ ἀπὸν τις ὁρεθῇ, τῷ παρόντι ἡμετέρῳ, συγκοινωνός τε ὡς καὶ τὸ ὁσίων πατέρων, ὅπως σωθῇ ὁ λέγων ὡς καὶ τῶν ἀκούοντων. Οὐκ ἀπέχουσιν ἡμῶν οἱ ὅσοι πατέρες, ἐπεὶ δὲ πόδος αὐτῶν αἰεὶ ᾖ ἡμῶν. μὴ χωρήσωμεν αὐτοὺς, ὡς περ ζέουσιν ἀπὸ ἡμῶν; ὅτι αἰεὶ ὡς καὶ ὑπὲρ τῶν ἡμῶν πηγάς-

A nubibus aëris in occursum Christi regis glorie; nos autem ipsos in magna tribulatione cernemus atque angustia: quis, putas, confusionem illam diramque exprobrationem sustinere tunc valebit? Sobrii igitur simus, fratres, vigilemus, carissimi, vigilemus o amici Dei, & filii a Deo Patre dilecti: redcamus ad nos ipsos, & paululum cogitationes nostras a vanissimo hoc sæculo colligamus. Procidamus Deo cum multis lacrymis. Obsecremus eum confidenter cum affectu ac studio, ut nos liberet ab igne illo inextinguibili, & supplicio amarissimo. Ne ab ipso separemur dulcissimo Domino qui dilexit nos, & semetipsum pro nobis dedit in crucem. Vos cunctos deprecor, cunctos obtestor ac supplex rogo ego indignus & peccator, ut pro me inerte ac desidero lacrymas fundatis in orationibus vestris ac precibus mundis: ut ego quoque vobiscum compungar & collacrymer, illumineturque parumper excæcatum cor meum, & requiram Deum sanctum Salvatorem: ut perfectam mihi alacritatem largiatur, quo studiose diligenterque poenitentiam agam, donec tempus est suscipiendi lacrymas: ac vobiscum, fratres, salutem consequar & ego, vita quantumvis indignus. Obsecro, carissimi, suscipite deprecationem peccatoris Ephraem fratris vestri negligentis atque inertis. Demusque operam cuncti pariter, ut Deum sanctum placemus, nobisque propitium redamus, quamdiu tempus suppetit. Ecce enim in januis Dominus adest, ut consumptionem vani sæculi faciat.

EJUSDEM SANCTI PATRIS
EPHRAEM SYRI

SERMO ALIUS IN PATRES
DEFUNCTOS.

IN hoc die primo atque insigni, mysteria unigeniti Filii Dei gloriose canentes, clamemus in hymnis, in ecclesia, quæ est Christi sponsa, prædicantes præmia sanctorum Patrum, laudesque eremicolarum celebrantes. Enarremus certamina eorum, qui relictis civitatibus, cum amore ac desiderio voluerunt loca inhabitare deserta ad utilitatem omnium qui eos audirent. Et licet quis absens sit, reperiatur tamen iis tamquam præsens adscriptus, particepsque orationum sanctorum Patrum effectus, ut salvetur is, qui dicit, precibus auditorum. Non absunt a nobis sancti Patres: quoniam amor & desiderium eorum semper nobiscum est. Non separemus ipsos, tamquam peregrinos atque externos a nobis: quoniam semper pro nostris

stris deprecantur peccatis. Non enim sunt viles atque abjecti, sed gloriosi ac celebres: neque etiam minimi, sed honorabiles: neque item rudes atque indocti, sed doctores cunctorum sunt hominum in bonis operibus: ipsi enim a proprio docentur Domino. Errantes in montibus, ut feræ pascuntur. Perfecti sunt, pleni iustitia: quoniam membra sunt ecclesiæ. Non seipsos ab ovili segregant, quoniam filii sunt sancti Baptismatis. Non solvunt legem. Sacerdotium servant, præcepta custodiunt. Non resistunt legi, cum sint fide fervidi. Quando porro honorandi sacerdotes sanctæ assistunt mensæ ad Liturgiam offerendam, ipsi primi manibus suis extensis cum fide suscipiunt Corpus Domini, qui semper est, qui semper cum illis est. Columbarum instar in sublime volitant, suæque tabernacula in cruce defigunt. In locis desertis velut oves oberrant: & statim ut vocem Pastoris audiunt, optimum Dominum agnoscunt. Mercatores sunt hi, exeuntes ad bonam inquirendam margaritam. Athletæ sunt ac probati pietatis pugiles. Præbete mihi aures, & attendite nunc, ut enarrem vobis institutum vitæ Patrum, qui in deserto habitant. Intendite cogitationem in medium vastæ solitudinis, & ibi miraculum & gloriam videbimus. Pergamus celeriter, ac formas describamus bonas & admirabiles vitæ illorum rationis atque instituti. Amor quippe eorum ac desiderium me plurimum compellit & urget, ut abeam, & ex ipsorum thesauris accipiam. Vita ipsorum mihi terrorem incutit, ut occulte mihi ad eos accedendum sit. Hoc autem ipsis debetur, quod eos ego adeam, etsi ad momentum dumtaxat. Quando ipsi genu flexerint ad preces Deo fundendas, poterunt me ex debili ac flaccido firmum reddere ac stabilem. Quando manus extensas in coelum elevarint, dirigetur mea oratio, ut fideliter hymnos canam. Quando ipsi supplicant, tunc mea mens adstat, & gaudet ob eorum mansuetudinem: similiterque lingua mea adest, & institutam vivendi eorum rationem contemplatur. Unam saltem lacrymarum nebulam siquis ex eis pro peccatis meis effuderit, confestim exauditur. Ipsi Christo similes sunt sancti illi, & ab ipso compararunt sibi domos qui in eremo sunt. Nunquam enim negat bonos thesauros illis, qui nona aut decima hora adveniunt: sed primum, ut optimus Dominus, mercedem tribuit operario illi, qui undecima hora in vinea operatus erat. Promte apertus est thesaurus, & divitiæ distribuuntur volentibus accedere, ut ornentur gloria, quam ipsi habent semper stola glo-

riae

A πηλοσμάτων. ὅ γὰρ εἰσιν ὑπελείς, ὡς ἀπὲρ εἰσὶν ἐνδοξοὶ, ὅτε ὁ ἐλάχιστοι, καὶ ὡς εἰσὶν ἐντιμοὶ, ὅτε πάλιν ἀμειβεῖς. διδάσκαλοι δὲ εἰσι πάντων τῶν ἀνθρώπων ἔργοις ἀγαθοῖς. αὐτοὶ γὰρ διδάσκονται ἑξ ἰδίας Δεσποῦτος. Πλαζόμενοι ὀρεσιν, ὡς θῆρες βεβόηοντες. τέλει ὑπάρχοντες, πλήρεις δικαιοσύνης, ἐπεὶ δὴ τυγχάνουσι μέλη τῆς ἐκκλησίας. ὅτι ἀποχωρίζουσιν ἑαυτοὺς ἐκ τῆς κοίτης, ἐπεὶ δὴ τέκνα εἰσὶν ἀγίας βαπτίσματος. Οὐχὶ νόμον λύουσιν, τὴν ἱερωσύνην τηροῦν, ἐντολὰς φυλάσσουσιν. ὅτι ἀντίσαντα νόμῳ ὄντες θερμοὶ τῇ πίσει. Ὅταν ὁ παρίσαντα οἱ τίμιοι ἱερεῖς τῇ ἀγίᾳ τραπέζῃ λειτουργίαν προσάξωσι, αὐτοὶ ὡς οἱ τεινοντες χεῖρας αὐτῶν, δέχονται τὴν σάμην Δεσποῦτος ὄντος αἰ, ὄντος αἰ σὺν αὐτοῖς, ὡς ὡς ἀπὲρ εἰσι πεποθεῖσαι ἐν ὑψί, καὶ πᾶς σκηναὶς αὐτῶν ἐπηξάν ἐν τῷ σαρῶ. Ἐν πόποις ἐρημικοῖς, ὡς ὡς ἀπὲρ τὰ πλάζονται. ὡς ὁ ἡκιστὸν τὴν φωνὴν τῷ Ποιμνίῳ, ὡς ἀπὲρ εἰσὶν ἐγγνώσκοντες τὴν ἀγαθὴν Δεσποῦτος. Ἐμποροὶ εἰσιν ὅτι ἡλθόντες ζητήσαντες τὸ καλὸν μαργαρίτιν. Ἀθληταὶ εἰσιν ὅτι ὡς ἀπὲρ εἰσὶν δόκιμοι. Κλίνετε μοι ἀκοὰς, ἀκούσατε τὴν ὥραν, ἵνα διηγήσωμαι πολιτείαν πατέρων οἰκόντων τὴν ἐρημον. Συνάξατε ἐννοίαν μέσον τῆς ἐρημίας, καὶ ἡ δεσώμεθα θαῦμα καὶ δόξαν. Ἐν ῥίπῃ ἀπέλθωμεν, τύποις ἀναγράφωμεν ἀγαθὰ καὶ θαυμαστὰ τῆς αὐτῶν πολιτείας. Ὅ γὰρ ὡς ἀπὲρ αὐτῶν πολὺ με ἀναγκάζει, ἵνα ἀπέλθω λαβὼν ἐκ αὐτῶν θησαυρῶν. Βίος αὐτῶν φοβεῖ με κρύφα αὐτοῖς προσελθεῖν. τὸ ὅτι αὐτῶν ὅτι, τὸ προσελθεῖν με αὐτοῖς ῥοπὴν. ὅταν κλίνωσι γόνυ εἰς τὸ ὡς ἀπὲρ, δύνατά με ποιῆσαι, σαθρὸν ὄντα, ἐδράκον. ὅταν χεῖρας τείνωσιν ἄροντες εἰς ἔρανόν, ὡς ἀπὲρ καὶ ὁ λόγος, ὡς ἀπὲρ τὴν ὑμνήσω. ὅταν λιτανύωσι, τότε ἐμοὶ ἐννοία ἐπέση καὶ ἐχάρη τῇ αὐτῶν ὡς ἀπὲρ. ὡς ἀπὲρ ὡς ἀπὲρ ὡς ἀπὲρ τῇ αὐτῶν πολιτείᾳ. Ἐν ὅτι νεφὸς δακρύων ἐκχέουσας εἰς ὅτι αὐτῶν ὑπὲρ ἐμῶν πηλοσμάτων, ὡς ἀπὲρ εἰσηκούσῃ. Αὐτῶν Χειρῶν ὡς ἀπὲρ ἀγιοὶ ἐμεινοὶ. καὶ ὡς ἀπὲρ κέκλιται οἴκοι οἱ ἐν ἐρήμῳ. Ὅ γὰρ ὡς ἀπὲρ ποτὲ τὸ ἀγαθὸν θησαυρὸν ἀπὸ τῶν ἐρχομένων ἐννάτιν ἢ δεκάτιν. ἀλλὰ ὡς ἀπὲρ δίδωσιν ὡς ἀπὲρ ἀγαθὸν δεσποῦτος τὸ μισθὸν τῷ ἐργάτῃ τῷ ἐνδεκάτῃ ὡς ἀπὲρ ἐργασαμένῳ ἐν τῷ ἀμπελῶνι. Προθύμως ἀνέγκται θησαυρὸς, καὶ ὁ πλεῖστος δέδοται τοῖς δέλοισι προσελθεῖν εὐλογοῦν τὴν δόξαν, ἥνπερ ἔχουσιν αὐτοὶ αἰ εἰς-

λίσ-

λισμῶν, πάλιν ὃ ἀναλαβεῖν τύποις καλῶς ἐν-
δόξως, καὶ μιμητὰς θυέσθαι τῆς τέτων πολι-
τείας. Εἴ τις πάλιν ἀπελθεῖν ἐσολισθη-
ναὶ ἐσολὴν ἢνπερ ἔχῃ, πλετεῖ πλεῖστον ἐκείνων.
Καὶ τις μεῖνῃ πρὸ αὐτοῖς, διδύς ἀρχεται δω-
ρεῖσθαι τοῖς ἀγίοις δέσεις, καὶ αὐτοὶ δωρεῖν-
ται ἅπασιν τοῖς ἀγίοις, καὶ πᾶσι πρέχῃσι ἀ-
περ αὐτοὶ κέντηνται. Προσελθόντες λάβωμεν
καλὴν δόσιν πρὸ αὐτῶν, ὅλην ὁμοῦ καὶ τρυ-
φήν. λάβωμεν καὶ ἀγάπην αὐτῶν, ὅσαν ἐνδοξον
ὑπὲρ λίθου τίμιον καὶ σμαράγδου ἐνδοξον. καὶ
ἀντὶ μαργαρίτης λάβωμεν αὐτῶν καὶ τῶν. Ἡ
ἐνδοξος δύναμις, δι' ἣν αὐτοὶ πλάζονται ἐν ὄρεσι
καὶ βουνοῖς, καὶ ἀπηλάτοις καὶ ὁπάς, πλάζονται μοι
δύναμιν, ἐδρασμον καὶ γλώσσης μου, μὴ ἡττηθῇ-
ναι φράσαι τὴν τέτων πολιτείαν, καὶ μὴ ἐκλι-
πεῖν ὅπως φαδρὸν αὐτῶν ἀγάπη. Τοιγαροῦν
ἐπάραντες ρίψωμεν ἀπὸ ἐαυτῶν τὰ ὅπλα καὶ Σα-
τανᾶ, καὶ κατάραντες σφόδρα πρὸς ἐαυτῶν καρ-
δίας, καὶ πλερὰ ποιήσαντες ἐαυτοῖς περὶ ἐξέρ-
πης, πλερωθέντες φθάσωμεν, ὅπως δεασώμεθα τὴν
αὐτῶν κατήχησιν, καταλειφάντων πόλεις καὶ τὰς
δορυβείας αὐτῶν, καὶ μᾶλλον ποδησάντων ὄρη καὶ
καὶ ἔρημον. Ἀπελθόντες ἴδωμεν τὰς ἐκείνων οἰ-
κήσεις, καὶ τὸ πᾶν καθεύδοντα ὡς νεκροὶ ἐν τοῖς
τάφοις. ἀπελθόντες ἴδωμεν καὶ τρυφῶν, ὡς τρυ-
φῶσιν αἰεὶ ἐν ὑφροσύνῃ ἀνὰ μέσον ὀρέων. ἀπελ-
θόντες ἴδωμεν τὰς κόσμον μισήσαντας, καὶ μᾶλ-
λον ποδησάντας ἀφ' ἑνὸς ἐν ἑρήμῳ. ἀπελθόν-
τες ἴδωμεν τὰ ἐκείνων σώματα, ὅπως τὰς δει-
ξὶν αὐτῶν ἐαυτὰς ἐξολίξ. ἀπελθόντες ἴδωμεν
τὰς σαύκας τὰς ἐκείνων, ὅς φοροῦντες ἐν χαρᾷ
δοξάζουσι τὸ Θεόν. ἀπελθόντες ἴδωμεν τὰ ἐκεί-
νων περὶ ὄψα, ὅπως τῇ συγγνώμῃ τὰς ψυχὰς
φαδρύνουσιν. ἀπελθόντες ἴδωμεν σὺν αὐτοῖς τὰς
ἀγγέλους ἄδοντας καὶ ψάλλοντας ἐν πολλῇ ὑφρο-
σύνῃ. ἀπελθόντες ἴδωμεν τὰ αὐτῶν ποτήρια τὰ
συγκεκρασμένα τοῖς ἐαυτῶν δάκρυσι. ἀπελθόν-
τες ἴδωμεν τὰς ἐκείνων τραπέζας πεπλη-
ρωμένας αἰεὶ βοτάνῃ πᾶν ἀγρίαν. Δεῦτε,
δεασώμεθα τὰς λίθους τὰς ἐκείνων ὅσπερ
τιθεῖσιν αἰεὶ ὑπὸ κεφαλῆς αὐτῶν. ἀπελ-
θόντες λάβωμεν πᾶν τειχὸν πᾶν ἀγίον,
ὅπως χάμεν ἐαυτοῖς ὁμεινὴν τὸ Δεσπότην.
Λησῆς αὐτὰς ἀν' ἰδὴ, διδύς πᾶσι πᾶσι περ-
κωεῖ, ἐπεὶ δὴ σαυρὸν αἰεὶ εἰσὶν ἐσολισμῶν.
Ὅταν ἀγέλα ζῶα σαύκοις τέτων ἴδωσιν, δι-
δέως ἀφίστανται, μέγα θαῦμα ὁρῶντα. Πᾶν
ἐρπετὸν παύσιν ἐν τοῖς ἐαυτῶν ποσὶν, ὅτι

A riarum amicti atque ornati; utque formas pul-
chras & gloriosas recipiant, imitatoresque
vitæ illorum efficiantur. Siquis rursus abire
contendat, ut stola, quam ipsi gerunt,
vestiatur atque ornatur; mox divitiis eo-
rum locupletatur. Quodsi aliquis apud eos
manserit, subito incipit donare postulata
petentibus, sicut ipsi omnibus deposcenti-
bus largiuntur, cunctisque præbent quæcum-
que possident. Adeuntes ergo, pulchram
ab iis largitionem accipiamus, precum si-
mul & deliciarum. Accipiamus caritatem
ipsorum, quæ gloria & honorificentia lapi-
dem pretiosum & smaragdum inæstimabilem
excedit: & pro margaritis fidem ipsorum ac-
cipiamus. Gloriosa virtus atque potentia,
per quam ipsi in montibus & collibus, in
speluncis atque cavernis errant, vim & po-
tentiam mihi præbe, & confirma linguam
meam, ne deficiat ab enarratione optimi
vitæ illorum instituti, neve prorsus relin-
quat præclarum eorum certamen. In altum
igitur ducentes, projiciamus a nobis arma
satanæ: & vehementer corda nostra expur-
gantes, alasque columbæ nobis ipsi facien-
tes, expedito volatu pervenire contenda-
mus, ut eorum spectemus instructionem,
qui relictis civitatibus, earumque tumul-
tibus, potius montes & solitudinem inha-
bitare desiderarunt. Hinc eo abeuntes in-
tueamur ipsorum habitationes, & quo pa-
cto ibi resideant velut mortui in sepulcris.
Abeuntes videamus illorum delicias, qui-
bus perfruuntur ipsi jugiter cum lætitia at-
que oblectatione in medio montium. Ab-
euntes conspiciamus eos qui mundum ode-
runt, & vitam potius in eremo transfige-
re desiderarunt. Abeuntes cernamus illo-
rum corpora, quomodo suis ipsi capillis
seipsos vestierunt atque ornarunt. Proficiscen-
tes adspiciamus faccos atque cilicia illorum,
quæ ipsi cum gaudio gestantes, Deum glorifi-
cant. Discedentes hinc, contemplemur illo-
rum faciem atque aspectum, quo pacto sua
ipsi vultus austeritate animas exhilararunt.
Hinc profecti, adspiciamus cum ipsis Angelos
magna lætitia canentes atque psallentes. Hinc
profecti, adspiciamus ipsorum pocula lacry-
mis eorum permista. Hinc profecti, videa-
mus illorum mensas herbis agrestibus semper
plenas. Venite, adspiciamus illorum lapides,
quos suis ipsi capitibus jugiter supponunt.
Hinc profecti, capiamus ex capillis sanctorum,
ut mitem atque benignum nobis habeamus
Dominum. Si latro eos viderit, confestim
procidens adoratur, quoniam cruce semper ami-
cti sunt atque ornati. Si fera animalia faccos
eorum adspexerint, illico recedunt, tamquam
maximum miraculum cernentia. Omne ser-

pentis genus ipsi suis conculcant pedibus, quoniam fide iustitiæ succincti sunt. Quando autem eos adspexerit fatanas, confestim exhorrescit, & cum dolore exclamat, protinusque recedit: quoniam infinitos perfregit laqueos, illos insequens, & in nullo prorsus iustis illis nocere valuit. Neque enim erant remissi ac segnes, sicut nos stulti ac dementes: at fortiter cuncti hostem debellabant, donec tandem penitus fatanam sub pedibus suis contrivissent: ideoque insidias ipsius spreverunt, & quascumque machinationes ejus non reformidarunt. Si divitias eis ostenderit, eas nihili faciunt, sed illas veluti petras contemnunt: nam divitias in coelis cum sanctis Angelis habent. Fames ipsos non affligit: nam pane vitæ, Christo, repleti sunt, ex coelis sanctis descendente; neque sitis eos adurit, quia in sua semper anima habent, similiter & in lingua Christum fontem vivum. Nequit vel unam ipsorum turbare cogitationem improbus fatanas, quoniam super petram fundamentum posuere. In speluncis & rupibus habitant, tamquam in cubiculis. Montes porro & colles, quos in circuitu habent, non secus ac muros excelsos, amant atque desiderant. Mensa ipsis est omnis terra, & montes: coena autem ac prandium, herbæ silvestres atque agrestes. Præcipuus ipsorum potus est aqua ex rivis: Vinum autem similiter, ex cavernis ac foraminibus petrarum. Ecclesias habent suas ipsi linguas, per quas jugiter suas preces peragunt. Per duodecim horas, quas dies continet, continua est ipsis ad Dominum precatio. Gloria, quam in montibus & speluncis concinunt, est sacrificium acceptabile, quod Deo offerunt. Ipsi sibi sunt sacerdotes, & nostros suis precibus morbos curant ac sanant: nam deprecatores atque intercessores nostri perpetuo sunt. Non sapiunt alta, neque primas cathedras requirunt: gloria quippe eis est humilitas, imitatores Christi facti, qui propter nos miseros factus est pauper. Non sibi requiem aliquam in mundo tribuunt: quoniam ibi solatium atque refectionem recipiunt. Reddamur & nos similes illis, qui in montibus habitant, & pariter vitæ illorum instituti participes. Oberrant hi cum bestiis, ferarum instar: & tamquam volucres in montibus volant. Velut cervi cum feris animantibus pascuntur: mensa autem eorum semper parata est: nam gramina & herbas semper hi comedunt. Tamquam lucernæ ipsi resplendent, errantes in montibus: & cuncti lumine eorum illuminantur, qui magno amore ac desiderio ad eos accedunt. Muri firmi instar, sunt Patres in deserto:

atque

A ἡποδέδενται πῶσιν δικαιοσύνης. Ὅταν ὁ αὐτὸς ἰδῇ Σατανᾶς, διδύς φείσεται, καὶ βοήσας ὁδύνη, ἀφίσταται παρ' αὐτά. ἐπεὶ δὲ κατέκλασε μυριάδας παγίδων ὀπίσω αὐτῶν ἰσθῶν, καὶ ἔδ' ὅλως ἵχυσεν ἀδικῆσαι δικαίως. Οὐτε γὰρ ἦσαν χαῦνοι ὡς ἡμεῖς οἱ ἄφρονες, ἀλλὰ θηναίως πάντες ἐπολέμουν Ἐχθρὸν, ἕως ὅτε εἰς τέλος σωτέμεθα Σατανᾶν ὑπὸ τῆς πόδας αὐτῶν. διὸ ἡξεδένωσαν τὰς ἐπιβλάσας αὐτῶν, καὶ ὅσα ἐδειλιώθησαν τὰς μνηχανὰς αὐτῶν. Πλεῖτον αὐτοῖς ἀνδείξῃ, ὅθεν αὐτὸν ἡγουῦνται, ἀλλ' ἡξεδενώσαντες, ὥσπερ πέτρας, πατήσιν. ἔχουσιν γὰρ τὴν πλεῖστον ἐν τοῖς ἔρανοῖς μετ' ἀγγέλων. Πείνα αὐτὸς ἔθλίβει, εἰσὶ γὰρ πεπληρωμένοι ἐν τῷ ἄρτι τῆς ζωῆς, Χειρὸς, καταβάλλοντος ἡμῶν ἀγίων ἔρανων. Ὁμοίως δὲ καὶ ἡ δίψα ἔκαταφλέγει αὐτὸς, ὅτι αἰεὶ ἔχουσιν ἐν τῇ ἑαυτῶν ψυχῇ, ὁμοίως καὶ τῇ γλώσσῃ Χειρὸν, τὴν ζῶσαν τῆς γλῶσσης. Ὁ ποιητὴς Σατανᾶς παράξαι ἔδύναται ἐνός αὐτῶν λογισμῶν, ὅτι ἐπὶ τὴν πέτραν θεμέλιον τέθεικεν. Οἰκοῦσιν ἐν σπηλαίοις, ὁμοίως ὅτι καὶ νάπαις, ὥσπερ ἐν κρηταῖς. Τὰ δὲ ὄρη ἔβηλα, ὥσπερ κύκλῳ ἔχουσιν, ὥστε ταῦτα ποδῶν, ὥσπερ τεῖχην ὑψηλά. Τράπεζα αὐτοῖς ὅτι τὰς ἡμέρας καὶ ὄρη. ὁμοίως ὅτι καὶ τὸ δεῖπνον, αἱ ἀγρία βοτάναι. Ὁ μέγας αὐτῶν πότος, ὕδωρ ἐν τῶν ῥυάκων, ὃ δὲ οἶνος ὁμοίως ἐν τῶν ὀπῶν τῶν πετρῶν. Ἐκκλησίας ἔχουσιν τὰς γλώσσας τὰς ἑαυτῶν, δι' ὧν αἰεὶ λέγουσι τὰς ἑαυτῶν προσευχὰς. Δυοκαίδεκα ὥρας, ὥσπερ ἔχει ἡ ἡμέρα, αὐτοῖς ὅτι προσευχὴ πρὸς τὸ αὐτῶν Δεσποτίῳ. Δόξαν ἡνπερ ἄδουσιν ὄρεσι καὶ σπηλαίοις, δυοῖα δι' αὐτῶν δευτέρως προσφέρεται τῷ Θεῷ. Αὐτοὶ εἰσιν ἑαυτοῖς ἱερεῖς, καὶ ἰσθῶν τὰς ἡμετέρας νόσους ἡμῶν τὸν ἀντικρίαν αὐτῶν. καὶ γὰρ προσβέβηται ἡμῶν πάντοτε τυγχάνουσιν. Οὐ φρονέουσιν ὑψηλά, ὅθεν ἐπιζητοῦσι τὴν φωτοκαδεδεῖαν. Δόξα γὰρ αὐτοῖς ὅτι ἡ ταπεινοφροσύνη, μιμηταὶ ἡρώμενοι Χειρὸς τῶν πτωχεύσαντος δι' ἡμᾶς τὰς ἀθλίους. Οὐ διδῶσιν αὐτοῖς ἀνεσθῆναι ἐν κόσμῳ, ἐπεὶ δὲ ἐκδέχοντα τὴν ἐκεί ἀνάπαισιν. Γενόμεθα ὅμοιοι τῶν οἰκούντων τὰ ὄρη, ὁμοίως καὶ μέτοχοι τῇ αὐτῶν πολιτείᾳ. Πλαζόμενοι γὰρ ἔσονται σὺν θηρίοις, ὡς θῆρες, ὁμοίως ὡς πετεινὰ ἱππῶν ἐν ὄρεσι. βόσκονται ὡς ἔλαφοι μετ' ἀγέων. ἡ δὲ βράπεζα αὐτῶν αἰεὶ ἐτοίμη ἐστὶ. χλόην γὰρ καὶ βοτάνας αἰεὶ ἔσονται βόσκοντες. Καὶ ὡς λύχνοι φαίνονται πλαζόμενοι ὄρεσι, καὶ πάντες φωτίζονται ἐν τῷ φωτὶ ἐκείνων οἱ μὲν πολλοὶ πόδα πωλοῦντες αὐτοῖς. Τεῖχος εἰσιν ἐδράμον, πατέρες ἐν ἐρήμῳ, διο

εἰρη-

εἰρηνύουσι τόπον ἐνθα οἰκοῦσιν. Ὅπως αὖ καταν-
 τίσῃ καὶ εἰς ἐκ τῶν πατέρων, πᾶσα ὅτι ἔ-
 λοιποὺς κύκλῳ αὐτῶν εἰρῶν. Βενόις ἐπιτεύχουσιν
 ὃν τρόπον περὶ τὴν, ὁμοίως ὡς αἰετὶ ἐν ὑψη-
 λοῖς ὄρεσι καὶ ἀπηλάτοις. Καὶ βασιλεῖ μὲν ἴσως
 γενοχωρεῖ παλάτιον, αὐτοῖς δὲ ἀνύχωροί εἰσιν
 αἱ ὁδοὶ τῆς γῆς. Τὰ τρύχινά φοροῦντες οἱ
 ὅσοι πατέρες μᾶλλον ἀγαμιῶνται τῷ πορφύ-
 ραν φοροῦντι. κατελύθη πορφύρα, καὶ σάκκος
 βύδοιμι. Ἀλλ' ἵτω ἡπομονὴ τῶν ἁγίων πα-
 τέρων. Καὶ γὰρ ἐβδελύξαντο τὴν ὑψηφάνειαν,
 καὶ σφόδρα ἀπαύζοντα τὴν πολλὴν ταπείνωσιν.
 ἐμίσησαν δὲ πᾶσαν δόξαν ματαίαν κόσμου, καὶ
 ἰδὲ δόξάζοντα ὑπὸ πάντων ἀνθρώπων. Ἀλλ'
 τὴν ταπείνωσιν καὶ πολλὴν τραχύτητα. Οὐ κέ-
 κτηνται βασιλεῖς ἀνάπαυσιν τοιαύτῃ, οἷον κέ-
 κτῳται ἄνεσιν πατέρες ἐν τῇ ἐρήμῳ, διότι
 Χειρὸς ὅτι αὐτῶν ἀγαμῖαις. Βόσκονται δὲ ὡς
 θῆρες βοτάνας ἐν ἐρήμῳ, ἐπὶ δὲ ἐκδέχονται
 τὸ περπνὸν τοῦ ὕδατος. ὅταν δὲ ἀτενίσωσι πλά-
 ζοντο ὄρεσιν, ὡς ἐν τρυφῇ ἑαυτὰς τιθέουσιν
 ἐν τῇ γῇ. ὅταν δὲ ὑπνώσωσιν, ἐν ἀσθενείᾳ ἐγεί-
 ρονται, ὡς σάλπιγγες ὑμνοῦσι Χειρὸν τὸ πο-
 δέσμον. Τάγματα δὲ ἀγγέλων αἰεὶ εἰσι σὺν
 αὐτοῖς, αἱ καὶ τεχιζοῦσιν αὐτὰς καὶ φυλάττει
 πάντοτε. Ἡ χάρις τῶν Δεσποτῶν αἰεὶ ὅτι σὺν
 αὐτοῖς, καὶ ὅτι ἀφίει αὐτὰς ἀγαλαδεῖν τὸ
 Ἐχθρόν. Ὅταν γονυκλίνωσι, πολλὸν ἐμπαρο-
 ποῖσιν, καὶ ῥύακας σένωσιν ἵνα ἰδίων δακρύων.
 Ὅταν δὲ σφραγίσωσι τὴν ἑαυτῶν ὑμνησιν, ἐγεί-
 ρεται δεσποτῆς δόλοισιν αὐτῶν λειτουργεῖν. Ὅταν
 ὄρθρος γένηται, ἀπὸ αὐτῶν πᾶσι πέρα ἐπά-
 ραντες πέτανται ἐν πᾶσι τῇ οἰκονομίᾳ. ὅτι
 γὰρ ὅτι αὐτοῖς φανερά ἡ οἰκονομία τῶν ἁγίων
 πατέρων, ἐν τῇ Ἐδέμ ὑπάρχει. Ὅπως δὲ
 ἡλῖος, ἐκεῖ καταλύουσιν. Ὅπως δὲ φάσος ἡ νύξ,
 ἐκεῖ μονὴ ποιῶσι. Μνήματα δὲ φροντίζου-
 σιν, νεκροὶ γὰρ ὑπάρχουσι σωζόμενοι τῷ
 κόσμῳ, ἐν τῷ πόθῳ τῶν Χειρῶν. Ὅπως
 γὰρ ἐτέλεσε νησεῖαν εἰς ἵνα αὐτῶν, ἐκεῖ αὐ-
 τῷ γέγονεν ἐν τῷ τόπῳ τὸ μνήμα. Πολ-
 λοὶ εἰσι ἵνα αὐτῶν κλίναντες γόνυ εἰς προσ-
 θυήν, καὶ ἀνεπαύσαντο πρὸς ἐμπαροδοῦν
 τῶν Δεσποτῶν. ἄλλοι πάλιν ὁμοίως σπείχθεν-
 τες ἐν πέτρᾳ τὰς ψυχὰς παρέδωκαν τῷ
 ἰδίῳ Δεσποτῇ. ἄλλος ἀπὸ αὐτῶν ἐν ὄρει ἀ-
 ναπατῶν ἀπέθανε, καὶ γέγονεν ὁ τόπος,
 τάφος ὁμοῦ καὶ δάπνης. ἄλλος πάλιν ἑα-
 πὴν χηματίσας ἔθαψεν, ἐδρασεῖς τῇ χά-
 ρτι

A atque ideo in pace custodiunt locum, in
 quo inhabitant. Quandocumque autem vel
 unus aliquis ex Patribus occurrerit, omnis
 deinceps finitima ipsis regio pace perfun-
 ditur. Collibus velut columbæ insident, &
 sicut aquilæ in montibus excelsis & spe-
 luncis. Et Regi quidem forte suum nimis
 angustum est palatium; ipsis vero etiam
 spatiosæ sunt cavernæ atque foramina ter-
 ræ. Magis sancti illi Patres vestibis suis
 B gloriantur cilicinis, quam alii vestibis qui-
 bus induuntur purpureis. Dissolvitur at-
 que destruitur purpura: sed saccus pro-
 pter sanctorum Patrum patientiam magno
 est in pretio. Abominationi quippe illis
 est superbia, & valde magnam humilita-
 tem amplectuntur. Oderunt omnem va-
 ni sæculi gloriam: & ecce ab omnibus
 hominibus ob humilitatem magnamque
 eorum mansuetudinem æstimantur & ho-
 norantur. C Neque tali tantaque perfruun-
 tur Reges quiete, quantam Patres in
 eremo possident: quoniam Christus est
 ipsorum exultatio. Ferarum instar, her-
 bis in eremo pascuntur: quoniam ju-
 cunditatem Paradisi excipiunt. Cum au-
 tem defatigati jam fuerint, errantes in
 montibus, tamquam in deliciis sese in
 terra componunt. Postquam vero dor-
 mierint, mox studiose surgunt, & ve-
 lut tubæ Christum desideratum collau-
 dant ac celebrant. Ordines porro Ange-
 lorum semper ipsis adsunt, qui & pro-
 tegunt eos, & custodiunt semper. Gra-
 tia Domini semper cum eis est, nec
 finit eis inimicum occultari. Ubi genu
 flexerint, lutum ante se faciunt, &
 rivos ex propriis manantes lacrymis. Post-
 quam vero divinas laudes concluderint,
 surgit Dominus ad ministrandum servis
 E suis. Mane jam facto, statim velut alis
 elevatis per universum volant orbem.
 Non enim est illis illustris habitatio san-
 ctorum Patrum in Eden. Ubi sol eis
 occumbit, ibi pernoctant. Ubi nox ad-
 venit, ibi commorantur. De monumen-
 tis ac sepulcris non sunt solliciti: nam
 mundo crucifixi, mortui sunt in amore
 ac desiderio Christi. Ubi enim aliquis
 ipsorum jejunium absolverit, illic eodem
 F in loco ipsis monumentum construitur.
 Multi ex eis sunt, qui flexo genu pre-
 cibus intenti, placide atque mansuete
 coram Domino requieverunt. Alii simi-
 liter in petris ac saxis firmati, suas pro-
 prio Domino animas tradiderunt. Alius
 simpliciter in monte deambulans, mortuus
 est: factusque est locus ei in tumulum &
 sepulcrem. Alius rursus seipsum compo-

nens sepelivit, gratia sui confirmatus Domini. Alius porro herbas depascens Domini, obdormiscensque in sua ipsius mensa exspiravit. Alius autem rursus in divinis constitutus laudibus, a sui flatus voce abreptus est. Alius dum in monte Pfalmis & divinis precibus recitandis vacat, venit ab inferis mors, ipsiusque preces obsignavit terminavitque. Vocem expectant, quæ ipsos excitet, & instar florum suavem odorem spirantium efflorescant. Quando terra mortuos iussa erit educere, subito germinabunt velut lilia efflorescentes. Et tunc Dominus pro magnis eorum laboribus, quos ipsi amore Christi pertulerunt, vitam æternam eis largitur: & pro capillis ipsorum, coronam nexus atque ornamenti honorifici: & pro ciliciis, quibus rigidam duramque vitam duxerunt, stolam ac vestem gloriosam nuptiarum præbet eis. Pro herbis autem & exigua aqua, Christus eis cibis simul & potus efficitur. Pro terræ cavernis, in quibus ipsi habitarunt, magnum eis Christus Paradisum tribuit. Quia tribulationibus atque angustiis in hoc mundo premi & affligi desiderarunt, magnum ipse gaudium eis concedit. Nequit enim oratione declarari magna lætitia, in quam intrabunt cuncti sancti, qui in hoc sæculo voluntarie afflictis, nefariis ac turpibus passionibus fortiter restiterunt, devictoque hoste, præcepta Dei altissimi servaverunt. Ideo quoque Angeli sanctos felices atque beatos prædicant, & ad eos dicunt: Beati estis vos, qui Christi amore ac desiderio bene prudenterque magna cum vestra patientia scapham vestram in terra tuto in mandatis Christi optimi Domini gubernastis atque direxistis. Quapropter ad tranquillum jam portum pervenistis, & Christum recepistis, quem tantopere desiderastis atque amastis. Nunc vero gratulamur vobis, o beati, quoniam laqueos inimici effugistis, & ad Christum, qui vos coronavit, pervenistis, factique estis regni ipsius hæredes, sanctam perpetuo collaudantes Trinitatem, quam decet omnis gloria, honor, & adoratio in sæcula. Amen.

A ετι ὁ ἑαυτῷ Δεσπότης. ἄλλος ὃ βοσκοῦμενος τῇ χλόῳ ὁ Δεσπότης, νυκτὸς ἀπέπνυσε τῇ ἑαυτῷ τραπέζῃ. ἄλλος ὃ πάλιν ἕως ἐν τῇ δοξολογίᾳ ἀφῆρπάγη ἀπὸ αὐτοῦ φώνημα πνοῆς αὐτοῦ. ἄλλος ἕως ἐν ὄρει ψάλλον καὶ λιτανύων, ἦλθε καὶ ἐσφράγισεν ἁγίᾳ αὐτοῦ τὴν διχὴν. Ἐκδέχονταί τῇ φωνῇ τῇ αὐτῶς ἐγείρσαν, καὶ ἀνθίσιν ὡς ἀνθὶ ἐυωδία τινέοντα.

B Ὅταν προσελθῇ ἡ γῆ ἵνα ἀναγείν τὰς νεκρὰς, διδούς βλαστάνουσιν, ὥσπερ κείνα, ἀνθίσιντες. καὶ τότε ὁ Δεσπότης ἀντὶ πολλῶν καμάτων, ὃν αὐτοὶ ὑπέμειναν διὰ ἀγάπῃ τῷ Χριστῷ, τὴν αἰώνιον ζωὴν δωρεῖται αὐτοῖς αἰεὶ. καὶ ἀντὶ τειχῶν αὐτῶν σέμμε τλοκῆς ἐνδόξου. καὶ ἀντὶ τῶν τρυχίνων, ἐν οἷς ἐκακοπάδου, δίδωσιν αὐτοῖς σολὴν ἐνδόξον τῇ ὁ γάμος. ἀντὶ ὃ τῷ βοτανῶν καὶ τῷ γενῶ ὕδατος, Χριστὸς γίνεται τέτοις βράσις

C ἅμα καὶ πόσις. ἀντὶ τῶ ὁπάν τῇ γῆς, ἐν ᾗ αὐτοὶ ὤκησαν, πᾶν αὐτοῖς Χριστὸς τὴν μέγαν παράδεισον. Ἐπειδὴ ἐπόθη, θλίψιν ἔχειν ἐν κόσμῳ, αὐτοῖς πᾶν χαρὰν τὴν μεγάλην. ὁ γὰρ δυνάτὼν ἐστὶ πάντα λόγῳ δηλῶσαι τὴν πολλὴν ὁφροσύνην ἐν ᾗ εἰσελεύσονται ἅπαντες οἱ ἅγιοι, οἱ ἐν τῷ κόσμῳ τέτῳ ἐκείνῳ θλίβόντες, ἀνταγωνισάμενοι πᾶσι μισοῖς πάσιν, καὶ νικήσαντες Ἐχθρὸν, ἐφύλαξαν ἐντολὰς τοῦ Θεοῦ ὁ ὑψίστου. Διὸ μακαρίζουσιν οἱ Ἄγγελοι ἅγιοι, καὶ λέγουσιν πρὸς αὐτοὺς. Μακαριοὶ ἐστέ ὑμεῖς, οἱ ἅγιοι Χριστοῦ πόσον καλῶς κυβερνήσαντες ἐν τῇ ὑμῶν φρονήσει καὶ πολλῇ ὑπομονῇ τὸ σκάφος ὑμῶν, ἐν τῇ γῇ ἀδύνοντες ἀσφαλῶς ἐν ταῖς ἐντολαῖς Χριστοῦ ὁ ἀγαθοῦ Δεσπότης. Διὸ κατῴκησατε εἰς ἁγίον λιμένα, ἀπολαβόντες Χριστὸν ὃν περ ἐποθήσατε.

E Νυνὶ ὃ συγχάρουμι ὑμῖν, ὡ μακαριοὶ, ὅτι ἔξελήσατε τῆς παγίδων τοῦ Ἐχθροῦ, καὶ ἦλθετε πρὸς Χριστὸν ὑμεῖς σφαινώσαντα, καὶ ἐστέ κληρονόμοι τῆ βασιλείας αὐτοῦ, δοξάζοντες ἑκτενῶς τὴν ἁγίαν τριάδα, ἣν πρέπει πάντα δόξα, τιμὴ καὶ προσκύνησις εἰς τὰς αἰῶνας. Ἀμήν.

F

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ
ΕΦΡΑΙΜ ΤΟΥ ΣΥΡΟΥ

EJUSDEM SANCTI PATRIS
EPHRAEM SYRI

ΛΟΓΟΣ ΤΕΤΡΑΣΥΛΛΑΒΟΣ.

SERMO TETRASYLLABUS.

ΝΙΚΗΘΕΙΣ ὃ ΚΥ' ΚΡΑΤΟΣ ὁ ΠΟΝΗΡΟΣ ΔΙΑΒΟ-
ΛΟΣ ΚΑΘΙΣΑΣ ΑΠΩΔΥΡΕΤΟ, ΚΑΙ ἔΛΕΓΕ ΜΥ-
ΚΛΑΘΜΩ. Οὐδ' αὖ μοι τῷ ΠΑΛΑΠΩΡΩ· ΤΙ ΠΕ-
ΠΟΝΘΑ ὁ ἈΔΕΛΙΟΣ; ΠΩΣ ἠΤΗΘΕΙΣ ΑΝΕΧΩΡΗΣΑ; ὃ
Αἰχμύνης ὃ ταύτης ἐγὼ εἰμι ἄτιος ὁ ΣΩΔΑΣ **Β**
ΜΕΤ' Αὐτῆς Πόλεμον ὅτι πολὺ. ΝΙΚΗΘΕΙΣ γὰρ
ἐκ Πρώτης καὶ δευτέρας προσβολῆς, δι' οὗ ἐχ-
ρῆν μετανοῆσαι, ὅτι Χειρὸς ἦν μετ' αὐτῆς. Νυ-
νὶ ὃ φιλονικήσας τοῖς ἀγίοις, τ' μισθὸν αὐτῆς
ἠύξῃσα, εἰς τὴν ἐμὴν ἀτιμίαν, νικηθεὶς δὲ ἀνε-
χώρησα μετ' αἰχμύνης μεγάλης, τραυματιοθεὶς
τ' κεφαλὴν ἐκ τῆς τραυματίων τῆς ἐμῆς. Τὰς
γὰρ παγίδας ἔστησα ὥς τε αὐτὰς παγιδεύσαι·
αὐτοὶ δὲ λαβόντες αὐτὰς, τὴν κεφαλὴν μου ἔδρα-
σαν. Τὰ βέλη μου πᾶσι ὅξέα, ἅπερ ἔπεμπον
κατ' αὐτῶν, λαβόντες αὐτοὶ δι' αὐτῆς με ἀπέ-
κτειναν. Ἐγὼ αὐτὰς ἐπολέμουν ἐν πάθεσι λυ-
φύροις, αὐτοὶ δὲ ἐτροπὲντό με τῇ δυναμεί τῇ
σαυρῇ. Δικαίως οὖν ταῦτα πάχω ἐγὼ ὁ ἀφρο-
νέστατος, ἀδοκίμως ἀναδείξας καὶ ἄκων τὰς ἀ-
γωνιστάς. Ἐδὲ με γὰρ σφρονοθήναι, ὃ ἔπαθον
ὑπὸ Χειρὸς, πᾶσι πᾶσα μου ἡ δύναμις καθή-
ρεται ὑπ' αὐτῆς. Πάντα γὰρ τότε ἔωραξα, ὥς τε
αὐτὸν σαυρωθήναι, καὶ ὁ ἐκεῖνος θάνατος θανάτῳ
με παρέδωκε. Τὸ αὐτὸ πάλιν ἔπαθον ὁμοίως
ὑπὸ Μαρτύρων, ὀνειδισμὸς καὶ αἰχμύνη καὶ γέλως
γελοιοδύμος. Ἐκίνησα γὰρ βασιλεῖς καὶ διτρέπεισα
ταῖς βασάναις, ἵνα ἰδόντες πηξώσι καὶ ἀρνήσωνται
τὴν Χειρὸν· οἱ ὃ εἰ μόνον σὺ ἐπὶ ἡμῶν τὰς λυ-
φύρας κολάσεις, ἀλλὰ καὶ μέχρι θανάτου τὴν **Ε**
Χειρὸν ὁμολόγησαν. Οὕτως καὶ νῦν θέλων τέ-
τις νικῆσαι λυφύ πολέμων, νικηθεὶς ἀνεχώρη-
σα μετ' αἰχμύνης μεγάλης. Οὐκέτι δύναμαι
φέρειν τὸ ὀνειδος, ὃ ὑπέστη· κομπάζων μεγά-
λα, ὑπὸ ἀνθρώπων διτελῶν καθήρηται μου τὸ
κράτος καὶ πᾶσα ἡ δυναστεία. Οὐκ οἶδα λοι-
πὸν τί πράξω, ἢ τί ἀπολογήσομαι. Οἱ
διτελεῖς καὶ ἀμαθεῖς εἴφανον νίκης ἔλαβον·
ἐγὼ ὃ ὁ παλαίπαρος αἰχμύνην ἐκομισάμην.
Ἐσκοτίθην, ἐπληθύνθην, ἔξελιπεν ἡ ἰχὺς
μου· τί οὖν ποιήσω ὁ ἈΔΕΛΙΟΣ, καὶ τί
πράξω, εἰ γινώσκω. Ἀποδράσας ὑπὸ τέ-
των τῶν γενναίων ἀγωνιστῶν ἀπέλθω πρὸς
τὰς φίλους μου τὰς ῥαθύμους τῇ προδόσει,
ὅπου σὺ εἰ μοι κόπος, σὺ δὲ πάλιν τε-
χνά-

Β I porro victus scelestus Diabolus, sedens
deplorabat, & cum ejulatu dicebat. Væ
mihi infelici : quid passus sum miser ? quo pa-
cto superatus abscessi ? Hujus vero infamiae
mihi ipse sum auctor & causa, qui diu bellum
cum ipsis suscepi. Victus enim ex prima & se-
cunda incursione atque conflictu, subito me
intelligere oportebat, quod Christus cum ipsis
adesset. At nunc mea cum sanctis illis con-
tentione ac pugna, mercedem eorum in
meam ignominiam auxi : victus autem, cum
magno dedecore ab iis recessi, meis ipse,
quæ infligere volui, vulneribus in capite
laesus. Nam dum laqueos ipsis necerem,
quibus eos caperem atque constringerem,
ipsi iis arreptis caput mihi confregerunt.
Ε Sagittas meas acutas, quas adversus eos
torquebam, ipsi acceperunt, & me iis oc-
ciderunt. Ego diversis eos passionibus ac
perturbationibus oppugnabam ; ipsi vero
virtute atque potentia Crucis me in fugam
verterunt. Merito igitur hæc patior infi-
pientissimus ego, probatos eos certatores
ac pugiles etiam invitatus ostendens. Opor-
tebat quippe me reprimi, & quæ a Christo
patiebar, nosse, quomodo omnis mea
potentia ab ipso destructa est atque subla-
ta. Omnia enim tunc egi, ut ipse cruci-
figeretur : & illius mors morti me tradidit.
Idem rursus in Martyribus similiter passus
sum, & probro, atque infamiae, & lu-
dibrio cunctis sum effectus. Commovi enim
Reges, & paravi tormenta, ut iis visis
perhorrescerent, & Christum abnegarent.
At illi non solum non deterriti varietate
suppliciorum atque tormentorum, verum
etiam ad mortem usque, Christum confes-
si sunt. Sic quoque nunc eos bellis supe-
rare volens, victus ab eis magna cum infam-
ia recessi. Non possum amplius ferre op-
probrium, quod sustinui : qui dum ma-
gna jactitarem, a vilibus atque abjectis
hominibus fortitudo & potentia mea omnis
sublata est. Quid agam deinceps, aut qua
me ratione defendam, nescio. Simples
& indocti coronam victoriæ acceperunt :
ego vero infelix ac miser ignominiam re-
tuli. Obscuratus sum, & animo perculsus
atque consternatus, defecitque virtus mea.
Quid ergo faciam miser, & quid agam,
non cognosco. Ab his strenuis profugiens
Athletis, ad amicos abibo meos, qui in
suo proposito ac vitæ instituto inertes sunt
atque negligentes : ubi non erit mihi la-
bor,

bor, neque rursus machinamentis opus. Nam vincula ab eis accipiens, iismet ipsos constringam. Ligans porro eos vinculis, quibus ipsi delectantur, subditos & addictos deinceps eos habebō, veluti servos, sponte libenterque voluntatem meam semper facientes: ut saltem sic victoriam referens, parumper ad me ipsum revertar: & de eis tamquam strenuus certator ac victor, gloriabor. Et licet ipsi malo vivendi instituto in barathrum corruant; attamen ego in eorum perditione gaudeo: gaudens autem in viam perditionis eos deduco, ut socios in igne inextinguibili habeam.

EJUSDEM SANCTI PATRIS EPHRAEM SYRI

SERMO HEPTASYLLABUS.

Cognita igitur, fratres, infirmitate ipsius, attendamus nobis ipsis, sanctos imitando Patres. Si enim viam ingressi fuerimus, per quam ipsi ambularunt; inveniemus in ea Dominum Jesum, viæ ducem, & adiutorem nobis factum. Cum autem inimicus viderit Christum nobiscum versantem, lucem veram; prorsus non audebit in nos respicere: nam lumen, quod in nobis est, oculos ipsius perstringit. Sicut igitur ante dixi, fratres Christi amantes, studemus purgare corda nostra, ut in nostrum auxilium gratiam Spiritus nobis conciliemus, & non amplius prævaleat adversum nos inimicus. Vires semper ei addimus stulti, quando sancta mandata aspernantes longe a Deo recedimus. Nos autem gratia nudatos, in suam ipsius viam deducit fraudulentus inimicus. Obsecro vos igitur, & rogo semper: fugiamus malum, procul ab eo recedamus. Dissolvamus quoque vincula, quibus nos libero voluntatis nostræ arbitrio ligavit. Confugiamus ad Christum, portantes suave ac leve jugum pietatis atque misericordiæ ipsius: ut in bona mandatorum Christi via ambulantes, perveniamus ad civitatem, quam Deus diligentibus se præparavit. Ipsi convenit honor, atque magnificentia, Patri, & Filio, & Spiritui sancto, nunc & semper & in sæcula sæculorum. Amen.

Aχναύματα. Παρ' αὐτῶν γὰρ λαβὼν δεσμά, δεσμβύω τέτῃς ἐν αὐτοῖς. Δήσας ὃ αὐτὸς ἐν δεσμοῖς, ἐν οἷς αὐτοὶ διδοκῶσι, τῷ λοιπῷ ἡποχείεις ἔχω αὐτὸς ὡς δούλους ποιῶντας αἰεὶ πὰ ἑμὰ θελήματα ἐκείως, ἵνα καὶ ἔτιως νικήσας, μικρὸν ἔλθω εἰς ἑαυτὸν, καὶ καυχῶμαι ἐν αὐτοῖς, ὡς αἰρετὸς καὶ νικητὴς. Εἰ γὰρ καὶ αὐτοὶ προδέσῃ πίπῃσιν εἰς τὸ βάραθρον, ἀλλ' ὅμως ἐγὼ χαίρωμαι ὑπὲρ τῇ ἀπωλείᾳ αὐτῶν. Χαρούμενος ὃ ὁδηγῶ εἰς ὁδὸν τῇ ἀπωλείας, ἵνα ἔχω κοινωνὸς ἐν πυρὶ τῷ ἀσβέστῳ.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ ΕΦΡΑΙΜ ΤΟΥ ΣΥΡΟΥ

ΛΟΓΟΣ ΕΠΤΑΣΥΛΛΑΒΟΣ.

CΕἰδοὺς οὖν ἀδελφοὶ τὴν ἀσθενείαν αὐτῶν, ἑαυτοῖς προσέχωμεν ζηλῶντες τὰς πατέρας. Εἰ τὴν ὁδὸν βαδίσωμεν, ἣν αὐτοὶ ἐβάδισαν, διήσομεν ἐν αὐτῇ τὸ κύριον Ἰησοῦν, ὁδηγὸν καὶ σωεργόν ἡμῶν γεννημένον. Ὅταν ἴδῃ ὁ Ἐχθρὸς Χειρὸν ὄντα μὴ ἡμῶν τὸ φῶς τὸ ἀληθινόν, ἔτι πολὺ ἀντιβλέψαι τὸ σύνολον εἰς ἡμᾶς. Τὸ γὰρ φῶς τὸ ἐν ἡμῖν τυφλοὶ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ. **D**Καθὼς οὖν καὶ πορεύομεν, φιλόχριστοι ἀδελφοί, σπυδαίωμεν ἑαυτῶν τὰς καρδίας καθάρα, ὥς τε ἐπιστάσας εἰς ἡμῶν βοήθειαν τὴν χάριν τοῦ πνεύματος, καὶ ὅτι κατ' ἡμῶν ἰσχύς ὁ ἐχθρὸς. Ἰσχύς καὶ αὐτῷ δίδωμεν οἱ ἄφρονες, ἐν τῷ ἡμᾶς μακρύνειν ἑαυτὸς ἀπὸ Θεοῦ, ἀφ' αἰδεσιμίας τῶν ἀγίων ἐντολῶν. Λαβὼν ὃ ἡμᾶς γυμνὸς τὸ χείματος ὁ Ἐχθρὸς, ὁδηγεῖ ἡμᾶς αὐτὸς εἰς τὴν ἑαυτοῦ ὁδόν. **E**Παρακαλῶ οὖν ὑμᾶς καὶ δεόμεθαι πάνποτε· φύγωμεν τὸ πονηρὸν· ἀποστῶμεν ἀπ' αὐτοῦ· λύσωμεν καὶ τὰ δεσμά, οἷσιν ἔδραμεν ἡμᾶς τῇ ἡμῶν πειρασμῶν. Προσφύγωμεν τῷ Χριστῷ, βαρύνοντες τὸ ζυγὸν τὸ χεῖρον καὶ ἐλαφρὸν τῆς αὐτῆς διαπολαγχνίας, ἵνα πεπατῶντες ἐν τῇ ἀγαθῇ ὁδῷ τῶν ἐντολῶν τοῦ Χριστοῦ, φθάσωμεν εἰς τὴν πόλιν ἣν ἡτοίμασεν ὁ Θεὸς τοῖς ἀγαπῶσιν αὐτόν. **F**Αὐτῷ ὡρέπαι ἡ τιμὴ καὶ ἡ μεγαλοπρέπεια, τῷ Πατρὶ, καὶ τῷ Υἱῷ, καὶ τῷ ἀγίῳ Πνεύματι, νῦν καὶ αἰεὶ καὶ εἰς τὰς αἰῶνας τῶν αἰώνων. ἀμήν.

Εγὼ Εφραίμ ἁμαρτωλὸς, χαῦνος καὶ ῥάθυμος
εἰς ἀγῶνα πνιθυμένον· πλὴν λέγω ὑμῖν, ἀ-
γωνισαί, φιλόθεοι ἀδελφοί μου, εἰς ὃ ἐγὼ νικῶμαι
διηνεκῶς δι' ἐμὴν χαυνότητα καὶ λογισμῶν· θέλω ὑ-
μῖν ἱσαγγεῖλαι, ἀγαπητοί μου, φόβον μέγαν καὶ
τρόμον καὶ ψυχῆς μου, ὅς γέγονεν ἐν ἡμέρᾳ μιᾷ ἐμοὶ
τῷ ἀδελφῷ καὶ μετεώρῳ· Ἐκαθήμην καταμόνας ἐν
τόπῳ ἀδορυβῶτι καὶ ἡσύχῳ καὶ ὑψηλῷ, καὶ ἐνεόσθην ἐν
ἐαυτῷ, καὶ ἔλεγον τὰ ἑβραϊστῆς, καὶ μέμνημαι, καὶ
σύγχυσιν, καὶ θόρυβον· καὶ δακρύσας διελεγόμην πρὸς
ἐμαυτὸν· Πῶς ὁ βίος ἔστος ὥσπερ σκιά πρὸ ἡλίου,
καὶ ὡς δρομὸς οὐκ ἔστι πρὸς ἀνάβρεχαι, καὶ ὡς ἄνθρωπος
πρωῖνόν μαράνῃ; Καὶ ἔλεγον λυπήμενος καὶ στενά-
ζων· πῶς ἐκβέχῃ ὁ αἰὼν ἔστος ἀγνοῶμεν· Ἀφ' οὗ ἐσ-
μεν δεδεμένοι ἅπασι καὶ χαυνότητα ἡμῶν ἐν πράγμασι
καὶ λογισμοῖς ἀπρεπέσι; Ταῦτα ὡς εἰς ἐμαυτὸν ἐμε-
λέτων, ἄφνω ἦρα τὸς ὀφθαλμούς μου εἰς τὸ ἔρανον,
καὶ γέγονα ὥσπερ ἐν ἐκστάσει· καὶ φόβος μέγας ἐπέπε-
σεν ἐπ' ἐμέ· καὶ ἐθεώρην, ἐν ὀφθαλμοῖς καὶ καρδίᾳ
μου, καὶ Κύριον μὲν πολλῆς δόξης καθήμενον, καὶ λέ-
γοντα πρὸς τὴν ἐμὴν ψυχὴν ἔτι· Διατί, ψυχὴ,
καὶ πασὸν σε καὶ ἔρανον καὶ πλὴρην φωτὸς δόξης ἐβδε-
λύξω; Ἀφ' οὗ ψυχὴ, νύμφη μου, μισεῖς τὸ ἄχραν-
τον Νυμφίον καὶ ἀθάνατον; Ἀφ' οὗ ψυχὴ ἐβδελύξω
τὰ ἀγαθὰ ἅσθ' ἐγὼ ἡτοίμασα σοι ἐν φωτὶ ζωῆς;
Ἀφ' οὗ ψυχὴ, ἀμοιβὰ μου γέγονας ἐν πράγμασι καὶ
λογισμοῖς ἀπρεπέσι; Ἀφ' οὗ ψυχὴ, ἐκαστάζεις
ὀρεθίζουσα εἰς τὸ πρῶσιαι μου; Ἀφ' οὗ ψυχὴ, ἐκαστέ-
χεις καὶ λαμπάδα σε, πρὸς ὁδοῦν εἰς τὸ κραινὸν
καὶ λέγουσιν, ἰδοὺ ἦλθεν ὁ Νυμφίος, ἔξελθετε εἰς τὸ
ἀπάντησιν αὐτῷ μὲν χαρὰς; Ἀφ' οὗ ψυχὴ, ὅτι ἐ-
σπύσας ἐτοιμάσας τὸ ἄξιον ἔνδυμα εἰς τὸς γάμους;
Ἀφ' οὗ ψυχὴ, ἐκαστέρχη μὲν χαρὰς εἰς τὸ πασὸν καὶ
ἔρανον καὶ ἅγιον; διατί, ψυχὴ, ἐμὲ μισεῖς καὶ Ἀγα-
θόν, καὶ λυβωσάμενον καὶ ζωνόν σε ἐν θανάτῳ; Εἰ
ψυχὴ, τῷ θανάτῳ ὁμίλησα ἐνεκὲν σε, ἵνα νύμφην
σε ἐμαυτῷ ἀρμόσωμαι· ἐγὼ ψυχὴ, βασιλείαν σοι
ἀφ' οὐκ ὄντως πρῆχον εἰς τὸ κληῖρον σε· ἐγὼ ψυχὴ, πάν-
τα μου τὰ ἀγαθὰ πρῆχον σοι ὡς βασιλεύς· ἐγὼ
ψυχὴ, καὶ ἄνθρωπος ἐλθόμενος ἅπασέ, βεβλόμενος
λυβωσάσθαι καὶ ζωνόν σε ἐν φθορᾷ· ἐγὼ ψυχὴ, ὑπὲρ
πάντα τὰ ἔργα μου ἐτίμησα καὶ ὑψώσα καὶ ζωνόν σε·
ἐγὼ ψυχὴ, πασὸν ἐν ἔρανοῖς ἡτοίμασα σοι· καὶ ἀγ-
γέλους ἐποίησα λειτουργήσαι ἐμπροσθέν σε ἐν τῷ
παστὶ ὅπερ ἐγὼ ἡτοίμασα ἵνα εἰσελθεῖν σε ἐκὼ μὲν
χα-

EGo Ephræm peccator, ignavus ac pi-
ger in certamine spirituali, in quo
assidue ob negligentiam meam animique
torporem vincor, vobis, strenui pugiles, Dei-
que amantissimi fratres, ingentem animi
mei timorem atque tremorem, qui quo-
dam die me miserum atque distractum
invasit, enarrare volo. Solus sedebam
in loco quodam quieto, tranquillo, at-
que sublimi, & inanes hujus vitæ cu-
ras, tumultus, ac perturbationes men-
te revolvebam: & illacrymans dice-
bam: Quomodo vita hæc velut umbra
fugit, & instar velocissimi cursoris per-
transit, & tamquam flos matutinus mar-
cescit? Rursusque cum dolore ac ge-
mitu: quomodo, inquam, sæculum hoc
prætereat, ignoramus. Quare ignavia,
rebusque ac cogitationibus inutilibus di-
strahimur? Hæc dum mecum expendo,
repente oculos in cælum sustuli, & pe-
ne a sensibus alienatus, magno timore
perculsus, oculis cordis mei Dominum
summam in gloria sedentem prospexi, &
sic animam meam compellantem audiui:
D Cur, o anima, coelestem tuum thala-
mum lumine gloriæ plenum contemnis?
Cur, o anima, sponsa mea, me im-
maculatum & immortalem sponsum tu-
um odisti? Cur, o anima, spernis illa
bona, quæ ego in lumine vitæ præparavi
tibi? Cur, o anima, te a me per res co-
gitationesque indecentes alienasti? Cur, o
anima, omni cum studio adventum meum
non præstolaris? Cur, o anima, lampadem
tuam non tenes, exspectans dum clamorem
illum audias: *Ecce sponsus venit, exite ob-*
viam ei cum lætitia? Cur, o anima, non
contendis tibi vestem ad nuptias dignam
parare? Cur, o anima, cum gaudio coe-
lestem illum sanctumque thalamum non in-
grederis? Cur, o anima, me qui bonus
sum, teque a morte in vitam asserui, odi-
sti? Ego, o anima, tui causa mortem op-
petii, ut te sponsam mihi conciliarem. Ego,
o anima, regnum tibi in hæreditatem sine
invidia præstiti. Ego, o anima, cuncta bo-
na mea tamquam rex tibi largitus sum.
Ego, o anima, homo propter te factus
sum, ut vitam tuam a corruptione libera-
rem. Ego, o anima, vitam tuam cunctis
operibus meis prætuli. Ego, o anima tha-
lamum tibi in coelis præparavi, Angelisque
mandavi, ut in eo coram te ministrarent,

Matth. 25.

ut

ut cum gaudio illuc intrares. Tu vero, o anima, me coelestem sponsum & ineffabilia quæ tibi paravi, bona spreveristi. Sed quis, quæso, præferri mihi potest, qui res omnes creatas meis miserationibus conservo? Quis pater vitam donat, ut ego, quem tu, anima, reliquisti, & alienum odioque dignissimum concupivisti? Ad hæc, fratres, in illa hora vehementer contremui, dum formidabilia illa Domini verba, maximamque animæ meæ confusionem atque turbationem oculis mentis meæ considerarem. Unde præ timore atque confusione defeci, cogitabamque ubi me absconderem, quod tantam ignominiam ferre nequirem: dicebamque apud me: Venite montes, & me peccatorem ac impium operite. Et demisso capite confusus, alta voce meipsum deflere lamentabiliter coepi, dicens: Cur ego ex utero matris prodii, ut Dominum sanctum, bonum, & misericordem exacerbarem? Conceptionem in utero matris, & corporis incrementum contemsi. Dona coelestia, ac sancta gratiæ tuæ remedia aspernatus sum. Flens tamen procidi, & cum planctu ac dolore cordis mei rogavi, & illacrymans exclamavi, dicens: Exaudi Domine fletum meum, & suscipe verba deprecationis meæ, quæ ego peccator timore tuo perterritus offero tibi, longanimis, misericors, & clementissime. Ne feceris mihi secundum cuncta opera mea, neque memineris pessimarum exacerbationum mearum, quibus ego gratiam tuam, optime Domine, irritavi. Sed potius tantum mihi peccatori temporis concede, hominum amator benignissime, ut poenitentiae spatium habeam. Gratia tua, quæ innumerabilia delicta juventutis meæ tulit, & nunc senectutis spretum, offensionem, & proterviam perferat. Novi ego jusjurandum tuum, clementissime, quod per temetipsum jurasti, dicens: *Vivo ego, dicit Dominus, quia nolo mortem peccatoris & impii; sed magis ut convertatur ab omnibus iniquitatibus, quas fecit.* Jurasti, Domine misericors, optime hominum amator, pro tuis miserationibus, te mortem peccatoris nolle, sed potius ut converteretur & viveret. Miserere mei peccatoris, qui adjuro te per misericordiae tuæ viscera, ut mihi propitius sis. Miserere, parce, & ne adjurationis meæ libertas te offendat. Tu qui corda scrutaris & renes hominum, omnesque cogitationes perspicis, nosti Domine me acerbissimo animi dolore coactum, ista ausum in conspectu tuo eloqui. Respice, Christe Salvator, fontes lacrymarum mearum, contritionesque ac gemitus indignæ meæ animæ:

Ezech. 18.

A χαρᾶς. Σὺ δὲ ψυχὴ, ἐβδελύξω τὸ ἔρανιον Νυμφίον καὶ τὰ ἄρρητα ἀγαθὰ ἃ ἠπόμασά σοι. Καὶ τίς ἄρα ἐστὶ ποδόμενος ὑπὲρ ἐμὲ τὸ σῶζοντα πᾶσαν τὴν κτίσιν ἐν τοῖς οἰκείοις οἰκηρμοῖς; Ποῖος πατὴρ ζωὴν δίδωσιν ὡς ἐγώ, ὅτι ἐμὲ κατέλιπες ψυχὴ, ποδήσασα τὸ ἀλλότριον καὶ μισητόν; Εὐφορήθην, ἀδελφοί, φόβον μέγα ἐν τῇ ὥρᾳ ἐκείνῃ, κατανοῶν ἐν ὀφθαλμοῖς τὴν ἀλγυνίαν μου.

B Ὁ Κυεῖς, τὰ ῥήματα τὰ φοβερά, καὶ τὴν ψυχῆς μου τὴν ἀγχύνω τὴν μεγάλῃ, ἐπλήσθην, ἐξόμασα. Εἰξέλιπον ἀπὸ τοῦ φόβου καὶ τὴν μεγάλῃς ἐντροπῆς. ἐννοοῦν τὸ πᾶν ἀποκρυβήσομαι, μὴ φέρων τὸ ὄνειδος τὴν ἀγχύνῃς ἐκείνης. Καὶ ἔλεγον, Δεῦτε ὄρη, καλύψατε ἀμαρτωλὸν καὶ ἀσεβῆ. Καὶ ἐπάρας τὴν φωνήν, ἔκλαυσα κλίνας κατὰ τὴν κεφαλὴν μου ἀδύμενος, καὶ θρήνησας ἑμαυτὸν, εἶπον ἕτως.

C Ἀγτί ἐγὼ ἐκ κοιλίας ἐξῆλθον παροξύναι τὸν Κύριον τὸν ἅγιον καὶ ἀγαθὸν καὶ ἀπαλαγχινόν; Ἡδέτησα τὸν γαστρός τὴν σύλληψιν, καὶ τὴν αὔξησιν τοῦ σώματος. ἠδέτησα ἔρανια χαεῖσματα, καὶ ἁγία ἰάματα τὸ χαεῖρός σε. Ὅμως κλαίων παροξέπεσον. ἐδέηθην μετ' ὀδύνης καὶ ὀδυρμοῦ τῆς καρδίας μου, καὶ ἐβόησα ἐν δάκρυσι, λέγων ἕτως. Εἰσαίησον, ὦ Δέσποτα, τὸν κλαυθμὸν μου, καὶ παροξέδεξαι τὸ δέησέώς μου τὰ ῥήματα, ἃ παροξέφερ' ὁ ἀμαρτωλὸς ἀδύμενός σε, μακρόδυμε, ἐλεῆμον, καὶ οἰκτίρμον. μὴ ποιήσης κατὰ πάντα τὰ ἔργα μου, μηδὲ μνηστῆς τῶν κακίων παροξυσμῶν μου, ὧν ἐγὼ παρώξυνα τὴν χάριν σου ὦ Δέσποτα ἀγαθέ. ἀλλὰ μᾶλλον δώρησά μοι τῶν ἀμαρτωλῶν χερόν μικρόν, ἵνα δῶρῃ χαρὸν μετανοίας, φιλάνθρωπε ἀγαθέ. Ἐβάστασεν ἡ χάρις σου νεότητος ἀνομίας, πλῆθος πολὺ. καὶ ἔγνων νῦν βαστάσθαι ἡ χάρις σου ἀθέτησιν, παροξυσμόν, προπέλειαν.

E Ἐγὼ αὖτὸς ἐπίσταμαι, μακρόδυμε, τὸ ὅρκον σου ὃν ὤμοσας κατὰ σεαυτὸν λέγων. Ζῶ ἐγώ, λέγει Κύριος, ὅτι εἰ βέλομαι τὸ θάνατον τὸν ἀμαρτωλὸν καὶ ἀσεβῆς, ἀλλὰ μᾶλλον τὸ σῶθῃν αἱ ἀμαρτωλὸν ἀπὸ πασῶν ἀνομιῶν ὧν ἔπραξε. Δέσποτα οἰκτίρμον, φιλάνθρωπε, ἀγαθέ, ὤμοσας ἐν τοῖς σοῖς οἰκηρμοῖς μὴ θελῆσαι τὸ θάνατον τὸν ἀμαρτωλὸν, ὡς τὸ ἐπιστρέψαι εἰς τὴν αὐτὸν. Οἰκτεῖρήσόν με τὸν ἀμαρτωλὸν ὀρκίζοντά σε ἐν τῇ ἀσπλαγχνίᾳ σου. ἰλάσθητί μοι. οἰκτεῖρήσον. συγχώρησον. καὶ μὴ λογίζεσθαι ὡς πέταια τὸ ὅρκον μου. Ὁ ἐπάζων καρδίας καὶ νεφρὸς τῶν ἀνθρώπων, εἴ τι καὶ πᾶς ἐνδυμήσῃς ἀπάσας, αὐτὸς οἶδας, ὦ Δέσποτα, ἀπὸ πικρῶ πόνου τὴν ψυχῆς ἐτόλμησα ταῦτα φθάνεσθαι ἐνώπιόν σου. Ἰδε, Χεῖρ σῶτερ, πηγὰς δακρύων ἐμῶν, καὶ σωτεῖμματα καὶ σεναγμὸς τὴν ἀναξίαν ψυχῆς

Et

χῆς μὲ· καὶ ἔλθοι τὸ πρῶταγμα τὸ φοβερόν καὶ σκεπάσῃ με, πρὸς τὸ ἐλθεῖν τὸ πρῶταγμα τὸ φοβερόν, καὶ λάβῃ με ἀνέτοιμον καὶ ἡχυμένον. Αἰμῶνον ἢ χάρις σε πρῶτα μοι χρόνον μικρὸν μετανοίας ἀληθινῆς. Οὐ δύναται ἡ χάρις σε, πολυεσσαυχαλνέ, ὑποδεῖν ἀμαρτωλὸν δακρύοντα, πάσῃ ψυχῇ πρῶτα δούσῃ καὶ ἀτρίσῃ συγχώρησιν διδῶσα ἀμαρτιῶν ὧν ἔπραξεν. Εἰσηύκσεν ὁ Ἄγιος καὶ Ἀγαθὸς τῆς φωνῆς μὲ καὶ τὸ κλαυθμὸν τὸ δακρύων μὲ, καὶ ἠλέησέ με. Καὶ νῦν ἴδε, μακρόθυμε, ὡς ἀγαθὸς, ἵνα καὶ γὰρ ποιήσω καρπὸν μετανοίας. Διὰ τὸ τοιοῦτον σε χαρισθῆναι μοι χρόνον μετανοίας. Ὑπομιμνήσκει πάντοτε ὁ Σωτὴρ καὶ ἔλκει με πάντοτε εἰς τὴν ζωὴν ἵνα σωθῶ. Ὅταν μνησθῶ τῆς ἡμέρας καὶ τῆς ὥρας ἐκείνης, ἐν ἣ ἔγενονεν ὁ φόβος τῆς ἀφνίδιος, δειλιῶ καὶ δακρύω ἐν στεναγμοῖς. Πάλιν αὖθις λανθάνω πάντα ὁμῶς, καὶ δέησιν, καὶ δάκρυα, καὶ φόβον, καὶ τὸν χρόνον τῆς μετανοίας τὸν δοθέντα μοι χάριτι Θεῷ. Διατί ἄρα συμβαίνει μοι ταῦτα, σκληρότης καὶ ἀμέλεια, καὶ λησμοσύνη; καὶ γίνομαι ἀφνιδίως ἀνάχλωτος καὶ ἀφοβός, μετέωρος καὶ ὀργίλος, μὴ ἔχων ὀλοχερᾶς πρὸς ὀφθαλμοὺς μήτε φόβον, μήτε κείσιν καὶ μέλυσιν. Μὴ ἄδικος ὁ Θεός, ἢ βέλεται ὑπεξελεῖν τοῖς ἔργοις μὲ; Μὴ γένοιτο. Πάντας ὑμᾶς πρῶτα καλῶ, φιλόθεοί μὲ φίλοι, πρῶτα βάλσατε ὑπὲρ ἐμῶν τῶν ἀμαρτωλῶν καὶ ἐλαχίστην πρὸς τὸ οἰκτιρμόνα καὶ φιλάνθρωπον Θεόν. Τέττε χάριν ἀνήγγειλα τὸ συμβάν μοι, ὅπως ἀν' ἐπιτυχῶς ἔλεος τῆς Θεῷ. Ἐπίσταμαι ὅτι εἰ βεληθῆτε, διωθήσεσθε σιωελθεῖν ἀμαρτωλῶν ἐν πρῶτα καὶ ἰκεσίας πρὸς τὸν Θεόν. Οἶδα ἐγὼ τῶν πολλῶν τὴν δέησιν διωκαμένην καὶ ἀποστόλους ῥύσασθαι ἐκ φυλακῆς καὶ δεσμῶν καὶ θανάτου. Πόσω μᾶλλον ἀμαρτωλὸν καὶ ἀσεβῆ διωθήσεσθε ῥύσασθαι ἐκ θανάτου; Σιωλέθετε οἱ φοβούμενοι τὸν Κύριον, ἐκχεάτε τὴν δέησιν ὑμῶν ὑπὲρ ἐμῶν, ἵνα λάμψῃ ἡ θεία χάρις ἐν τῇ ψυχῇ μὲ, καὶ φωτίσῃ σκολισθεῖσαν ἀφνοῖαν, καὶ γένωμαι ὁχλὸν ὑμῶν σιωεργία ἀποστόλου, καὶ ἀξίος μετανοίας. Καὶ πᾶσά μὲ ἡ πικρότης γλυκανθῇ ἡγομένης τῆς χάριτος ἐν τῇ ψυχῇ μὲ. Χάρις γὰρ παρσία φέρει γλυκάσματα, ἡσυχίαν καὶ κατάνυξιν. Καὶ ἠδύνονται ἐν τῇ καρδίᾳ τὰ κύματα τῆς χάριτος καὶ τῶν φωτισμῶν τῆς ἀγίας Πνεύματος, καὶ λανθάνει ἄφνω ψυχὴ τὰ γήινα καὶ τὰ πᾶσι τὰ σαρκικά καὶ βλαβερά. Καὶ λοιπὸν δάλπουσι τὰ κύματα τῆς χάριτος τὴν ἐννοίαν καὶ τὴν ψυχὴν. Εἰκόσιν τὰ κύματα τῆς χάριτος ἐν τῇ ψυχῇ πρῶτα βασιλικῶς πλήρη ὄντι

A Et veniat terribile præceptum, & me protegat, antequam formidabilis iussio adveniat, meque imparatum & confusum deprehendat; sed potius gratia tua concedat mihi exiguum tempus veræ poenitentiae. Nequit, clementissime, gratia tua peccatorem despicere lacrymantem. Ignoscit omni animæ, quæ supplex ad te recurrit, & peccatorum quæ patravit, veniam ei donat. Exaudivit sanctus & benignus vocem meam, & ploratum lacrymarum mearum, & misertus est mei. Et nunc respice, ut longanimis & misericors, ut ego quoque fructum poenitentiae referam. Quamobrem supplico, ut poenitentiae spatium mihi largiaris. Suggestit mihi semper salutis viam Salvator, & nunquam non me ad vitam trahit, ut salvus fiam. Quoties in mentem mihi venit illa dies & hora, in qua me repente timor hic invasit, totus horreo, lacrymor, ac ingemisco. Iterum mox omnium simul obliviscor, precum, lacrymarum, timoris, & spatii poenitentiae mihi divina gratia concessi. Sed unde mihi ista durtia, negligentia, & oblivio? Unde ita subito fio impudens, timoris expers, distractus, & iracundus, adeo ut plane nec timor Dei, nec iudicium futurum mihi versetur ob oculos? Numquid injustus est Deus, aut vult dissimulare opera mea? absit. Omnes vos rogo, obtestorque, Dei amantes amici mei, ut pro me homine peccatore & minimo apud Deum misericordem & benignissimum intercedere velitis. Quæ mihi acciderunt, ideo patefeci vobis, ut misericordiam a Deo obtineam. Neque dubito, quin si volueritis, mihi peccatori vestris apud Deum orationibus & supplicationibus succurrere possitis. Novi ego multorum deprecationes etiam Apostolos e

Act. 12.

E carcere, & vinculis, & morte liberare valuisse. Quanto magis vos me peccatorem & impium a morte liberare potestis? Succurrite ergo qui timetis Dominum, preces vestras pro me fundite, ut divina gratia in anima mea resplendeat, mentemque tenebris circumfusam illuminet, promptusque ac dignus efficiar precum vestrarum adjutorio, qui poenitentiam agam: & adveniente in animam meam eadem divina gratia, dulcescat omnis amaritudo mea. Gratiae enim praesentia dulcedinem, tranquillitatem, & compunctionem affert. Gratiae fluctus, jubarum sancti Spiritus exhilarant cor, faciuntque, ut anima repente rerum terrenarum, cupiditatumque carnalium ac noxiarum obliviscatur. Gratiae fluctus mentem & animam foveant. Gratiae fluctus similes sunt in anima horto regio pulchris

A a

fructibus

fructibus plantisque fructiferis pleno, qui tum vario sapore, tum odore, tum jucunditate sua, mirificam oculis delectationem, & ori atque odoratui recreationem afferunt. Ita & divinæ gratiæ fluctus illuminant, dulces faciunt, & exhilarant. Beata illius animæ opera, quæ in seipsa habet undas gratiæ: illustratur enim, afficitur dulcedine, gaudio perfunditur, contemplatione ac suavissimo odore repletur. Iterum dico: Beata illa anima, quæ cunctis divinæ gratiæ donis ornata est. Nihil anima illa intuetur in terra, sed tota defixa hæret in Deo: cum thalami suavis & gratia illam aliorum se vertere nequaquam permittat. Ecce rursus ad fores Domini mei procido, supplicans, obsecrans, adorans, & continue dicens: Ignosce mihi, & dimitte delicta mea, clementissime. Expedit enim servo, posteaquam peccavit, non effugere manus Domini sui: sed omni potius cum submissione & humilitate cordis ab eo veniam exspectare. Nam sic etiam homines delinquentibus servis suis offensas condonare consueverunt. Quod si homines mortales & improbi errata conservis dimittunt; quanto magis sanctus & bonus Dominus, omnium nostrum conditor, omniumque creator Deus, multum misericors, miserator & patiens, iniquitates atque delicta peccatoribus remittet, qui supplices ad eum assidue confugiunt? Thesaurus siquidem misericordiæ ejus saltem modicam animi promptitudinem a nobis requirit, & mox gratiæ suæ divitias profundit in eos, qui ipsum cum magna contritione requirunt. Nam similis est thesaurus ille fonti uberrimo, qui aquam haurientibus abunde præbet. Unde facile est cuivis explicare, quo pacto fons ille divinis miserationibus comparetur. Quemadmodum enim fons volentem non prohibet; ita gratiæ thesaurus nullum hominem arceat, quo minus particeps illius reddatur. Modo igitur voluntas accipiendæ gratiæ, potiendique thesauro adfuerit, illico totus gratiæ thesaurus quærenti patebit. Haurite ex hoc fonte, carissimi, coelestium donorum rivos atque fluentia, dum licet. Tempus enim veniet, & dies, quando ex eo bibere plane nemini licebit. Quamobrem immensam benignitatem tuam, Domine sancte, cuncti mortales rogamus, ut nobis largiaris spatium poenitentiae, & veniam peccatorum, ut tibi puro corde cunctis diebus vitæ nostræ serviamus, gratique tibi in bonis operibus effecti, sic vitam nostram transigere mereamur, ut

ad

A καρπῶν καλῶν καὶ φυτῶν καρποφόρων, ἐχόντων
 ὃ καὶ τὰς μέσας ἀφ' ὧν, βρώδιαν, καὶ τερ-
 πνότητα, καὶ τοῖς ὀφθαλμοῖς ἡδύτητα, καὶ τῷ
 ἑσμάτι καὶ τῇ ὁσφρῇ ἐράσματα. Οὕτως εἰς τὰ
 κύματα τῆ χάριτος· φωτίζουσι, γλυκαίνουσιν, βί-
 φραίνουσιν. Μακάριοι τὰ ἔργα τῆ ψυχῆς ἐκείνης τῆ
 ἐχέουσας τὰ κύματα τῆ χάριτος ἐν αὐτῇ· φωτίζε-
 ται, γλυκαίνεται, βίφραίνεται, θεωρίας καὶ βίω-
 δίας ἐμπιμπλάται. Πάλιν ἔρω, μακαρία ἡ
 ψυχὴ ἡ ἔχουσα πάντα τὰ χαρίσματα· ὅθεν
 ὁρᾷ ἡ ποιότης ἐπὶ τῇ γῆς, ἀλλ' ἔστιν ἀχμάλωτος
 πρὸς τὸ Θεόν· ὃ γὰρ ἀφίησιν αὐτὴν ἡ ῥέμβεσις ἡ
 ἡδύτης καὶ ἡ χάρις τῆ νυμφῶνος. Ἰδὲ πάλιν
 προσπίπτω ἐπὶ θύρας τῆ ἐμῆς Δεσπότης, ἱκε-
 τεύων, ᾠδακαλῶν, προσκυκλῶν, καὶ λέγων αἰ·
 συγχώρησόν μοι τὰ πλημμελήματά μου, μα-
 κρόθυμε· συμφέρει γὰρ τῷ οἰκέτῃ μὴ ἐκφυγεῖν
 C τὰς χεῖρας τοῦ Δεσπότης αὐτοῦ, ὅταν αὐτῷ ἀ-
 μάρτη, ἀλλὰ μάλλον ᾠδαμένη ἐν πάσῃ ταπει-
 νοφροσύνῃ τῆ καρδίας αὐτοῦ. Οὕτω γὰρ καὶ ἄνθρω-
 ποι εἰδῶσαι συγχωρεῖν τοῖς οἰκέταις τὰ ᾠδα-
 πώματα. Εἰ ὃ ἄνθρωποι θνητοὶ ὄντες καὶ πονηροὶ
 συγχωρεῖσι τοῖς σιωδ' ἑλοῖς τὰ σφάλματα, πόσω
 μάλλον ὁ Δεσπότης ὁ ἅγιος καὶ ἀγαθός, πάν-
 των ἡμῶν δημιουργὸς καὶ κύριος, ὁ πολυβόσπλαγ-
 χος καὶ οἰκτίρμων, ὁ μακρόθυμος καὶ πολυέλεος,
 D συγχωρήσῃ ἀνομίας καὶ ἀμαρτίας τοῖς πάντοτε
 ᾠδοπίπῃσιν αὐτῷ ἀμαρτωλοῖς; Καὶ γὰρ αὐτὸς
 ὁ Θεσαυρὸς τῆ ἐλέους τὴν πρὸ ἡμῶν ζητεῖ μικρὰν
 ᾠδοθυμίαν, καὶ βίβως χαρίζεται καὶ πλητίζει
 τὰς ζητῶντας αὐτὸν μὴ παντὸς σωτεῖσθαι.
 Εἴκοι γὰρ ὁ Θεσαυρὸς πηγὴν πλήρη, βίβωσ-
 ση ἐν βλύσμασι, καὶ ἀφ' ὧν πρὸς τοῖς δέ-
 E λουσιν ὑδρόβωσι. Πρέπον ἐστὶ τοῖς ᾠδο πηγῆς λέ-
 γειν, ὅτι εἴκοι τοῖς οἰκτιρμοῖς τῆ Θεῆς. Ὡς περ
 γὰρ ἡ πηγὴ ὃ κωλύει τὸ δέλonta, ὣτως πάλιν ὁ
 Θεσαυρὸς τῆ χάριτος ὃ κωλύει τὸ μεταχεῖν αὐτὴν
 ἵνα ἐν ἀνθρώποις. Οὐκ ἐν ἔστιν ἡ βέλους τῆ λα-
 βεῖν τῆ χάριτος, μικρὸν εἰς ποδὴν ὡς λαβεῖν τῆ θη-
 σαυρῆς, ὅλος ὁ Θεσαυρὸς τῆ χάριτος βείσκει τῷ
 ζητῶντι. Ὑδρόβωσθε, ἀγαπητοὶ, χαρίσματα ἐκ
 F τῆ πηγῆς ἑράνια νάματα βρυέσης. Καρὸς γὰρ τῆ
 ἡμέρας ἐλθούσης, ὅτε ὅσα ἐν ὑμῖν εἰσὶν παν-
 τελῶς πῖν ὡς αὐτῆς. διὸ δέσποτα ἅγιοι, θεόμε-
 να τῆ ἀμέτρως σε φιλανθρωπίας πάντες ἄνθρω-
 ποι, ᾠδοχῶς ἡμῖν μετανοίας καρπὸν, καὶ συγχώρησιν
 ἀμαρτιῶν, πρὸς τὸ δελθῶσαι σοι ἐν καθαρᾷ καρδίᾳ
 πάσας τὰς ἡμέρας τῆ ζωῆς ἡμῶν, ἵνα ἀξιοθῶμεν
 βίβωσθαι σοι ἐν ἔργοις ἀγαθοῖς, διελθεῖν τὴν
 βίον

βίον ἡμῶν, καὶ εἰσελθεῖν εἰς τὴν αἰώνιον σου ἀπολαυσιν, ἣν ἡτοίμασας πᾶσι τοῖς ἁγίοις σου τοῖς κατ' ἐκάστου γενεᾶν διαρεσῆσά σοι. Μέννησθέ με, κληρονόμοι Θεοῦ, ἀδελφοὶ τοῦ Χριστοῦ, ὑπὲρ ἐμῶν τῇ Σωτῆρι δυσωπήσατε, ἵνα ῥυθῶ ἀπὸ τοῦ Χριστοῦ ἀπὸ τοῦ πολεμῆντός με κατ' ἐκάστην ἡμέραν· ὅτι τῇ ἁγίᾳ Τριάδι δόξα εἰς τὰς αἰῶνας τῶν αἰώνων. ἀμήν.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ
ΕΦΡΑΙΜ ΤΟΥ ΣΥΡΟΥ

ΕΥΧΗ.

Η Μαρτον εἰς τὸ ἔρανον καὶ ἐνώπιόν σου, Κύριε ὁ Θεὸς ὁ παντοκράτωρ, καὶ ἐκέῃ εἰμι ἄξιός κληθῆναι υἱός σου, ὅθεν ἀπενίστα καὶ ἰδεῖν τὸ ὄψος τοῦ ἔρανος ἀπὸ πλήθους τῶν ἀδικιῶν μου, ὅθεν ὀνομάσας τὸ ὄνομά σου τὸ ἐνδοξόν ἀπὸ τῶν χειλέων μου τῶν ἀμαρτωλῶν· ἀνάξιον γὰρ ἐμαυτὸν πεποίηκα καὶ τὸ ἔρανον καὶ τὴν γῆν, σὲ προοργίσας τὴν ἀγαθὸν Δεσπότην. Δέομαι Κύριε, δέομαι, μὴ με ἀπορρίψῃς ἀπὸ τοῦ προσώπου σου, μηδὲ ἀποστῇς ἀπ' ἐμῶν, ἵνα μὴ ἀπολώμαι. Εἰ μὴ γὰρ ἡ χάρις σου ἐσκέπασέ με, ἥδη ἐγὼ ἀπωλόμην, καὶ ἤμην ὡς χεῖς κατὰ πρόσωπον ἀνέμου· καὶ ἐλθούμην ἂν ὡς μὴ φανεῖς ἐν τῷ βίῳ τέτρω. Ἀφ' οὗ γὰρ κατέλιπόν σου τὴν ὁδόν, καὶ σιωπήνησέ μοι ἡμέρα ἀγαθή. Καὶ γὰρ ἐν ἀμαρτίᾳς δοκῶσα ἀγαθὴ ἡμέρα ἐστίν, τῇ πικροτάτων πικροτάτῃ τυγχάνει. Καὶ ἀπὸ τοῦ ὅτι ἐλπίζω τῇ χάριτί σου, ὅτι ἐνδυναμώσῃς φροντίσαι τὴν ἐμαυτοῦ σωτηρίαν. Καὶ ὅτι προσπίπτω δέομαι, ἀντιλαβὴ μου τοῦ πλανηθέντος ἀπὸ ὁδοῦ δικαιοσύνης· ἐκχεε ἐπ' ἐμὲ τὸ πλῆθος τῶν οἰκτιρμῶν σου, ὡς ἐν τῷ αὐτῷ ὕμῳ, ὅτι κατήχημά μου τὸ βίον σκορπίσας τὴν πλῆθον τὴν χαλεπὴν σου. Ἐλέησόν με ὁ Θεός, καὶ ἀμνησικακήσον ἐπὶ τῷ πεφωλισμένῳ μου βίῳ. Ὡς τὴν πόρνην καὶ τὴν τελώνην καὶ τὴν ληστὴν, οἰκτεῖρήσόν με. Οὗτοι γὰρ ἐπὶ γῆς ὄντες ἀπεγνωσθήσονται ἀπὸ πάντων· σὺ ὅ, Κύριε, προσελάβῃς αὐτούς, καὶ παραδείσῃς τρυφῆς οἰκήτορας πεποίηκας. Δέξαι οὖν καὶ ἐμὴν ἀρετὴν δόξα σου τὴν μετάνοιαν, ὅτι κατὰ γὰρ ἀπεγνωσθῆναι ἀπὸ πάντων. Ἡλθες γὰρ Κύριε καὶ δικαίους καλέσας, ἀλλὰ ἀμαρτωλούς εἰς μετάνοιαν· ὅτι σοὶ πρέπει ἡ δόξα εἰς τὰς αἰῶνας τῶν αἰώνων. ἀμήν.

A ad æternam tuam beatitudinem perveniamus, quam omnibus sanctis tuis præparasti, qui tibi per singulas generationes placuerunt. Quæso obtestorque vos, hæredes Dei, & Christi fratres, ut mei meminertis, assidueque pro me Salvatorem exoretis, ut per Christum ab hoste maligno, qui me singulis horis oppugnat, liberer. Sanctissimæ Trinitati sit gloria in sæcula sæculorum. Amen.

B EJUSDEM SANCTI PATRIS
EPHRAEM SYRI

PRECATIO.

P Eccavi in cœlum, & coram te, Domine Deus omnipotens: nec jam sum dignus vocari filius tuus, aut oculos in cœlum attollere præ multitudinem iniquitatum mearum, labiisque meis impuris gloriosum nomen tuum invocare. Indignum enim me & cœlo & terra reddidi, quia te Dominum benignissimum ad iracundiam provocavi. Quæso, obtestorque, Domine, ne projicias me a facie tua, neque recedas a me, ne peream. Nisi enim me gratia tua protexisset, jam ego periissem, & essem jam sicut pulvis ante faciem venti, & in nihilum in hac vita recidissem. Ex quo enim viam tuam dereliqui, nullus mihi lætus occurrit dies. Nam qui in peccatis jucundior dies visus est, acerbissimorum fuit acerbissimus. Cæterum gratia tua fretus atque confisus, spero te mihi robur ac vires præbiturum, ut saluti meæ confutere possim. Et nunc ad te supplex confugio, rogans, ut me a justitiæ semita devium suscipias, & in rectam viam reducas. Effunde in me multitudinem miserationum tuarum, sicut olim in filium prodigum effudisti: quia vitam dedecoravi meam dissipatis divitiis gratiæ tuæ. Miserere mei Deus, & ne memineris mali a me admissi in vita mea, quæ est ad extremam reducta vilitatem. Miserere mei, sicut olim peccatricis, publicani, & latronis misertus es. Illi enim cum in terra viverent, ab omnibus spernebantur: at tu illos suscipiens, paradisi deliciarum incolas fecisti. Suscipe igitur & meam inutilis servi tui poenitentiam: nam & ego apud cunctos despectus sum. Venisti enim Domine, non ut justos, sed ut peccatores ad poenitentiam vocares. Quia te decet gloria in sæcula sæculorum, Amen.

Luc. 15.

Luc. 15.

EJUSDEM SANCTI PATRIS
EPHRAEM SYRI

HYPOMNISTICUM,

five

EPISTOLA.

OMni hora mente revolve visionem, quam mihi recensuisti, frater: ideo dignam vocatione tua vitam agere contende, ut militiæ duci placeas. Tuam enim novi promptitudinem, & in Deum zelum. Idcirco tibi suadeo jam propositum habenti, ac salvari studenti, nondum tamen experientiam vitæ religiosæ possidenti; ut sanctorum perfectorumque fratrum, ac patrum vestigia persequaris, & ab iis discas, quemadmodum Dei servum versari oporteat. Quod tibi etiam semper dicebam, ut singulorum perspecta conversatione, bonum vitæ imiteris institutum, attendens, quomodo quilibet pietate instructus, ad supernæ vocationis bravium contendat; considerans quoque diligenter hujus perfectam exactamque fidem, alterius spem in Deum, illius vero duplicem caritatem, in Deum & in proximum: & quo pacto alius in timore Dei suam custodiat animam, ab omni re mala cavens sibi, vitamque inculpatam atque irreprehensibilem degens: atque adeo qui ab omnibus ob puram & immaculatam vitam laudatur. Multi enim reperiuntur ejusmodi, de quibus tibi asserebam, attendendum iis esse, & non mihi pigro atque inerti. Hos ergo imitare, qui quidem in medio vestrum sunt, velut luminaria quædam: & quomodo nonnulli dum variis passionibus ab hoste impugnantur, per orationem ad Deum confugiunt, adherentes ei per compunctionem & desiderium, gratiæque auxilium accipientes, absurdas immundasque cogitationes vincunt, factorum poenitentia ducti, multoque fletu ac lacrymis suspiriisque moesti sua lugent peccata: confitentes Deo per orationes atque vigilias: affligentes se in jejuniis, temperantia, atque tribulatione; iisque armorum generibus salvari enitentes. Strenue igitur & tu decerta usque ad mortem, tamquam verus miles. Non enim res est ludicra religiosæ vitæ exercitatio, fili: verum multa diligentia opus est, ut salus animæ curetur. Idcirco ne unam quidem præterivi virtutum, scripto tibi per epistolam hæc ipsa mittens; ut ne dicas, non noveram quid esset agendum.

Sic

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ
ΕΦΡΑΙΜ ΤΟΥ ΣΥΡΟΥ
ΥΠΟΜΝΗΣΤΙΚΟΝ,

ἢτοι

ΕΠΙΣΤΟΛΗ.

ΠἈσαν ὥραν ἐν ᾧ ἔχω τὴν ὀπλᾶσιάν, ἣν μοι διηγῆσω, ἀδελφέ· διὸ ἀγωνίζεαι ἀξίως τῆς κλήσεως πολιτευέσθαι, ἵνα τῷ στρατολογήσαντι ἀρέσῃς. Οἶδα γὰρ σου τὴν προθυμίαν καὶ τὴν εἰς Θεὸν ζῆλον· διὸ συμβεβλόμαι πρόθεσιν ἔχοντα σωθῆναι, ἀπειρον δὲ ὄντα τέως ἐναρέτε πολιτείας, ἀκολουθεῖν τοῖς ἰχνεσι πάντων ἀγίων καὶ τελείων ἀδελφῶν καὶ πατέρων, καὶ παρ' αὐτῶν μανθάνειν τῶς δὲ δόλον Θεοῦ ἀνασφραγεσθαι. Οἷός σοι καὶ πάντοτε ἔλεγον, ἵνα θεωρῶν ἐκάστη τὴν ἀναστροφὴν, μιμήσῃ τὴν πολιτείαν, τῶς ἐκάστος τῇ ὁμοειδέει κατωπλισμένος, ἐπὶ τῷ βραβεῖον τῆς ἀνω κλήσεως ἐπείγεται· καὶ σκοπεῖν ἀκλειδῶς, τῷ μὲν τὴν τελείαν καὶ ἀκλειδῇ τῷ σῖν· τῷ δὲ, τὴν εἰς Θεὸν ἐλπίδα· τῷ δὲ, τὴν διπλὴν ἀγάπην, τὴν εἰς τὸ Κύριον, καὶ τὴν πᾶσι· καὶ τῷ μὲν, τῶς ἐν φόβῳ Θεοῦ φρερεῖ τὴν ἐαυτοῦ ψυχὴν, φυλασσόμενος ἀπὸ παντὸς πονηρῆς πράγματος· βίον ζῶν ἀνέγκλητον καὶ ἀκατάγνωστον, μέλλον δὲ καὶ ἐπαγνέμενον ὑπὸ πάντων ἀπὸ τοῦ κατὰρὸν καὶ ἀμεμπτῶν τῷ βίῳ αὐτοῦ· εἰσὶ γὰρ πολλοὶ πῖστοι, οὗτοι δὲ ἔλεγον σοι ἐκείνοις προσέχειν, καὶ μὴ ἐμοὶ τῷ ραθύμῳ. Τέτων οὖν ἡμεῖς ζηλωτῆς, οἱ ἡμέτεροι εἰσιν ὡς φωστῆρες ἐν μέσῳ ὑμῶν, καὶ τῶς ὁ μὲν πολεμῶντος ὑπὸ τῷ ἔχθρῳ ἀπὸ τοῦ πικρῶν παθῶν, προσφύγει ἀπὸ τοῦ προσδραχῆς τῷ Θεῷ, καὶ προσκολληθεὶς αὐτῷ ἀπὸ τοῦ κατανύξεως καὶ πόθου, λαβὼν τὴν βοήθειαν τῆς χάριτος, περὶ γίνεται τῷ ἀτόπῳ καὶ ἀκατάρτων λογισμῶν περὶ τῷ πεπραγμένῳ μετανοῶν μετὰ πολλῆς κλαυθμῆς καὶ δακρύων καὶ στεναγμῶν, πονητῶν ἐν κατηφείᾳ τὰς αὐτοῦ ἀμαρτίας, ἡκολογούμενος τῷ Θεῷ ἀπὸ τοῦ προσδραχῆν καὶ ἀρχυπνῶν· κακοπαθῶν ἐν νηστεῖᾳ καὶ ἐγκρατεῖᾳ καὶ θλίψει, καὶ ἀγωνιζόμενος σωθῆναι ἀπὸ τῶν πάντων ὀπλων. Ἀγωνίσαι τοίνυν καὶ αὐτὸς πολεμήσαι μέχρι θανάτου, ὡς ἀληθινὸς στρατιώτης· ὅς γὰρ πάγνιόν ἐστιν ἢ ἀσκησις, τέκνον, ἢ ἐν πολλῇ ἀκριβείᾳ ἢ τῆς ψυχῆς σωτηρίᾳ κατορθοῦσθαι. Διὸ καὶ παρέλιπον μίαν ἀρετῶν ἐγγράφως σοι ἐπιτείλας, ἵνα μὴ εἴπῃς, ὅτι ἤδεν τί ποιήσω. Οὕτως οὖν ἀγωνίσαι ἐν

ἐν πάσῃ σεμνότητι καὶ ἐπισήμῃ ἀνατροφῇ καὶ τῇ
 τῇ ζωῇ σε χρόνον, ἵνα καὶ Θεῷ καὶ ἀνθρώποις
 ἀρέσῃς. Ἀν γὰρ ὅτως σεαυτὸν κυβερνήσῃς, σκο-
 πῶν ἑκάστῃ τὴν τελείαν ἀποταξίαν καὶ τὴν ἐνάρε-
 τον ἐν Θεῷ πολιτείαν, καὶ σὺ εἰς ὑψος ἀρετῶν
 ἑαυτὸν ἐλκύσῃ διωκόμενος ῥαδίως, βλέπων ὅτι καὶ
 τῇ ἀκτιμοσύνῃ, πᾶς πάντα καταλιπὼν ἀγω-
 νίζεται πάντοθεν ἀμέμικτον καθιστᾶν ἑαυτοῦ τῇ
 νῦν πρὸς τὸ ἀποεισπάσως προσεδρῶν τῆς
 προσδοχῆς, καὶ μὴ ἔχῃ λογισμὸν ἢ φροντί-
 δα ἐκκόπῃσιν αὐτὸν τὴν διχίαν, ἢ τὸ δακρυον,
 ἢ τὴν πρὸς Θεὸν θερμὴν τε καὶ τελείαν ἀγά-
 πην. Οἶδας γὰρ καὶ αὐτὸς, ἀγαπητέ, ὅτι
 εἰς τις μετὰ πόθου καὶ δακρύων προσδύχεται
 ἐν καθαρᾷ καρδίᾳ, αὐτὸν τῇ Θεῷ ἐνοπλίζεται
 ἐν τῇ ἀγαπῇ αὐτῇ. Διὸ ἐν πτωχείᾳ καὶ ἐν
 πονείᾳ καὶ πολλῇ ἐνοχλείᾳ ἐπείγεται ἕκαστος
 πρὸς τὰ ἐπηγγελμένα τοῖς δικαίοις ἀγαθά. Σε-
 νὴ γὰρ ἡ πύλη καὶ τεθλιμμένη ἡ ὁδὸς ἡ ἀπ-
 ἀγστα εἰς τὴν ζωὴν. Διὰ τούτου σοὶ τὴν ὁδὸν
 ταύτην ὑποδεικνύω, εἰς ἣν ἐγὼ ἔγω ἐπέβην,
 ἵνα προσέχων μιμήσῃ τὴν ἀνατροφὴν τῶν ἁγίων.
 Ὡς μὲν, τὴν ἀλάθειαν. Ὡς δὲ, τὴν ἐπισήμην. Ὡς
 δὲ, τὴν ἀκολοθίαν. Ὡς δὲ, τὴν κατὰστασιν. Ὡς δὲ,
 τὴν ταπεινοφροσύνην. Ὡς δὲ, τὴν τιμὴν. καὶ τῇ
 μὲν, κατήγορον ἑαυτοῦ γινώσκον. τῇ δὲ, ἡγε-
 νῶντα ἑαυτὸν καὶ ἡγετελίζοντα. Ὡς δὲ, τὴν ἐπιμέ-
 λειαν. Ὡς δὲ, τὴν ἡσυχίαν. Ὡς δὲ, τὴν ὡραότητα.
 Ὡς δὲ, τὴν μακροθυμίαν. Ὡς δὲ, τὴν ἀνδραγαθίαν.
 Ὡς δὲ, τὸ εἰρηνικόν. Ὡς δὲ, τὸ πρῶτον φιλεῖν. Ὡς δὲ,
 τὴν ὁμόνοιαν. Ὡς δὲ, τὴν συμφωνίαν. Ὡς δὲ, τὴν
 σύνοιαν. Ὡς δὲ, τὴν φρόνησιν. Ὡς δὲ, τὸ νηφάλιον.
 Ὡς δὲ, τὸ σοφόν. Ὡς δὲ, τὸ δούμβελον. Ὡς δὲ,
 τὸ ἀγκυρτικόν. Ὡς δὲ, τὸ μυτικόν. Ὡς δὲ, τὸ
 ἰλαρόν. τῷ δὲ, τὸ χαλεπὸν. τῷ δὲ, τὸ ἀ-
 ποσπῆγορον. τῷ δὲ, τὸ ἀδελφικόν. τῷ δὲ,
 τὸ συγκαταβατικόν. τῷ δὲ, τὸ συγχωρητι-
 κόν. Ὡς δὲ, τὴν ἀνδρείαν. Ὡς δὲ, τὸ θάρ-
 σος. Ὡς δὲ, τὴν ἀγάπην. Ὡς δὲ, τὴν ὑπα-
 κοήν. Ὡς δὲ, τὴν ἐργασίαν. Ὡς δὲ, τὴν ἐπα-
 νον. Ὡς δὲ, τὴν ὡροθυμίαν. Ὡς δὲ, τὴν εἰς
 τοὺς ἀδελφούς ἀγαπῆν. τῷ δὲ, τὴν ζῆλον.
 τῷ δὲ, τὴν θερμότητα. τῷ δὲ, τὴν ὑποτα-
 γήν. τῷ δὲ, τὴν παντελῆ τῷ βίῳ ἀπαλλαγὴν,
 καὶ καθάπερ ἐσθλωμένον καθ' ἑκάστην ἀποδύ-
 σκοντα. τῷ δὲ, τὴν ὑπομονήν. τῷ δὲ, τὸ
 καρτερικόν. τῷ δὲ, τὴν ἀλήθειαν. τῷ δὲ,
 τὴν παρρησίαν. τῷ δὲ, τὸ ἐλεγκτικόν. τῷ
 δὲ, τὴν φωτεινὴν καὶ ἐκδηλὴν πᾶσι βίον. τῷ
 δὲ,

A Sic igitur enitere, omni gravitate atque pru-
 dentia tempus vitæ tuæ transigere, ut Deo
 placeas & hominibus. Si enim ita te gefferis,
 perfectam singulorum considerans renuncia-
 tionem, religiosumque in Deo vitæ institutum;
 facile teipsum ad virtutum celsitudinem eve-
 here poteris; conspiciens quorundam volun-
 tariam paupertatem, quomodo relictis omni-
 bus, conantur ubique mentem suam tranquil-
 lam reddere, ut sine ulla distractione in ora-
 tiones incumbere queant, & non sit illis co-
 gitatio aut cura, quæ ipsos retrahat ab oratio-
 ne, vel lacrymis, aut fervore, perfecta que
 in Deum caritate. Nosti enim tu quoque,
 dilectissime, si quis cum desiderio & la-
 crymis puro corde precatur, mente sua
 tamquam speculo contemplari Deum. Idcirco
 per inopiam ac paupertatem magnamque an-
 gustiam quilibet ad promissa justis bona pro-
 perat: angusta est enim porta, & arcta via,
 quæ ducit ad vitam. Quapropter hanc
 tibi viam demonstro, quam ego nondum
 ingressus, ut illi insistens, sanctorum
 imiteris conversationem, aliorum quidem
 pietatem, aliorum peritiam, aliorum re-
 ctum in precibus rebusque omnibus ordi-
 nem, aliorum humilitatem, aliorum hono-
 rem; & alios quidem sui ipsorum accusa-
 tores; alios seipsos pro nihilo habentes
 atque abicientes; aliorum studium atque
 diligentiam; aliorum quietem ac silentium;
 aliorum mansuetudinem; aliorum patientiam
 & longanimitatem; aliorum clementiam &
 benignitatem; aliorum mores pacificos; alio-
 rum vitam amabilem; aliorum concordiam
 & consensionem; aliorum intellectum atque
 iudicium; aliorum prudentiam; aliorum so-
 brietatem ac vigilantiam; aliorum sapientiam;
 aliorum in consilio dando dexteritatem; alio-
 rum discretionis virtutem; aliorum mystica
 quædam atque arcana; aliorum hilaritatem;
 aliorum mores gratiosos; aliorum affabilita-
 tem; aliorum in reconciliando facilitatem;
 aliorum in condonando ac venia danda cle-
 mentiam; aliorum fortitudinem; aliorum
 audaciam, atque fiduciam; aliorum cer-
 tamina; aliorum obedientiam; aliorum in
 opificio industriam ac diligentiam; alio-
 rum in aliis laudandis benignitatem; alio-
 rum promptitudinem atque alacritatem; alio-
 rum in fratres obsequium; aliorum zelum
 atque æmulationem; aliorum fervorem;
 aliorum submissionem; aliorum perfectam
 vitæ abdicationem, & seipsum crucifigen-
 tis instar quotidie mortem obeuntium;
 aliorum patientiam & tolerantiam; aliorum
 robur; aliorum veritatem; aliorum confiden-
 tiam; aliorum in arguendo libertatem; alio-
 rum lucidam & conspicuam cunctis vitam:

Matth. 7.

aliorum fedulitatem; aliorum in agendo fo-
lertiam; aliorum disciplinam; aliorum tem-
perantiam; aliorum sanctimoniam; aliorum
puritatem; aliorum virginitatem; aliorum ca-
stitatem; aliorum spiritualem vivendi ratio-
nem. Et hujus quidem considera eleemo-
synam; illius in ope ferenda virtutem; hu-
jus benignitatem, illius bonitatem; hujus
commiserandi studium, illius clementiam;
hujus fraternum amorem, illius pro benefi-
ciis acceptis gratum animum; hujus resti-
tuendi compensandique virtutem, illius
æquabilitatem; hujus rectum judicium, il-
lius ad ignoscendum facilitatem; hujus æqui-
tatem ac probitatem, illius compassionem;
hujus in hospites amorem, illius integri-
tatem; hujus innocentiam, illius impertur-
babilem animum; hujus sinceritatem, illius
virtutem qua est paucis contentus; hujus
moderationem, illius gratitudinem: hujus
simplicitatem, illius in consolando gratiam;
hujus in adhortando vim, illius in ægro-
tis invifendis caritatem; hujus rectitudi-
nem, illius in admonendo donum; hujus
continuas orationes & Psalmorum decanta-
tiones, lacrymarumque rivos; & , ut uno
verbo dicam, cunctorum divinam vitæ ra-
tionem atque institutum. Cum igitur in me-
dio tanti thesauri habites, ditari stude,
cum virginibus prudentibus vitam agens,
ne inter fatuas adnumereris. Et cum tanta
habeas luminaria, quæ tuos singulis die-
bus ac noctibus oculos illustrant, in illo-
rum lumine ambula, vestigiisque eorum
insiste, ut cum ipsis in æterna ingrediaris
tabernacula. Propera gressibus istis, ut ali-
quos eorum assequi possis. Posse autem te
scio, modo velis. Succinge ergo lumbos
tuos, lampademque justitiæ accende, ac Do-
minum tuum exspecta, ut ad ejus occur-
sum inveniaris paratus. De his ad te non
cessabo perscribere: scio enim te quæ justa
sunt ac rationi consentanea, libenter audire.
Quare attende tibi ipsi, & certa usque ad
mortem, ut custodiaris & conserveris, ut-
que cum fiducia & gaudio obviam immor-
tali eas sponso. In honore ac pretio vir-
ginitatem habe, & te in coelestem thalamum
introducet. Idcirco dixit Apostolus: *Despon-
di vos uni viro virginem castam exhibere Chri-
sto*. Nunc ergo, carissime, sanctorum viro-
rum virtutes descripsi tibi; descripsi etiam in-
fidias adversarii, ut ex ipsius liberatus la-
queis, animam tuam salvare queas. Nolim
autem mihi respondeas: monasterium ingres-
sus sum, & habitum Angelicum gesto. Non
modo enim homines, verum etiam Deus
ipse non externo delectatur habitu, sed bo-
norum operum fructus exquirat. Consiste
igitur

Matth. 25.

2. Cor. 11.

A ὁ, τὴν ἀκρίβειαν. ὁ, τὴν πανουργίαν. ὁ, τὴν
παρδείαν. ὁ, τὴν σωφροσύνην. ὁ, τὴν ἀγίαν
μόν. ὁ, τὴν ἀγνείαν. τὸ, τὴν πρῶθενίαν.
τὸ, τὸ καθαρόν. ὁ δὲ, τὸ πνευματικόν. Καὶ ὁ
μὴ σκόπει τὴν ἐλεημοσύνην. ὁ, τὴν ἀντίληψιν.
ὁ, τὴν χρηστότητα. ὁ, τὴν ἀγαθότητα. τὸ
ὁ, τὴν ἀσπλαγχνίαν. τὸ, τὸ οἰκτιρμόν. τὸ
ὁ, τὴν φιλαδελφίαν. τὸ, τὸ χαριστικόν. τὸ
B ὁ, τὸ ἀπαπόδοτον. τὸ, τὴν ἰσότητά. τὸ, τὴν
δικαιοκλεισίαν. ὁ, τὴν συγγνώμην. ὁ, τὴν
ἐπιείκειαν. ὁ, τὴν συμπάθειαν. ὁ, τὴν φι-
λοξενίαν. ὁ, τὴν ἀφελότητα. ὁ, τὴν ἀκα-
κίαν. ὁ, τὴν ἀπάθειαν. ὁ δὲ, τὴν ἀνεραγότη-
τα. ὁ, τὴν ἀνάρκειαν. ὁ, τὴν συμμετείαν.
ὁ, τὴν ἀλχαρισίαν. ὁ, τὴν ἀπλότητα. ὁ, τὸ πα-
ρακλητικόν. ὁ, τὴν παραμυδίαν. ὁ, τὴν εἰς τὰς
C ἀδελφότητας ἐπίσκεψιν. ὁ, τὴν ἀδύτητα. ὁ, τὸ
ωφιοτρεπτικόν. καὶ τῷ μὴ, τὴν ἀνελλιπῆ ἀρχὴν τε καὶ
ψαλμοφδίαν, καὶ τὰς τῶν δακρύων ὀχετὰς. καὶ
ἀπαξάπλωσ τῶν πάντων τῶν ἐνδεον πολιτείαν. Ἐν
μέσῳ ποσὶς θεσάυρεσ οἰκῶν, πωδέσσον πλατύν-
σαι μὴ τῶν φρονίμων παρδένων συζῶν, μὴ τῶν
μωρῶν συγκαταειδηθησ. Τοσούτους ἔχης φωτῆ-
ρας καταναλίσκοντας σε τὰς ὀφθαλμοὺς καθ' ἑκά-
στην ἡμέραν τε καὶ νύκτα, ἐν τῷ φωτὶ αὐτῶν πο-
D ρεύσῃ, καὶ τοῖς ἰχνεσιν αὐτῶν ἀκολούθησον, ἵνα
αὐτοῖς σιωπῶσιν εἰς τὰς ἀγνῶνις σκηναίς. Οὐ-
πόδισον ἐν τοῖς βήμασι τέτοις, ὅπως τινὰς αὐ-
τῶν καταφάσας διωκηθῇς. οἶδα γὰρ ὅτι, ἐὰν
δέλῃς, δύνῃ. Πείρῃς σου τὸν ὁσφύν σου, καὶ
ἀψα τὴν λαμπάδα σου τῇ δικαιοσύνης, καὶ ἐκδέ-
χῃς τὴν Κύριόν σου, ἵνα ἀρεθῇς ἕτοιμος εἰς τὴν
ἀπάντησιν αὐτοῦ. Οὐ παύσομαι πρὸς τὰς σοι
E γραφῶν. οἶδα γὰρ ὅτι δικαίως ἀκούεις. ὁμῶς πρὸς-
εχε σεαυτῷ, καὶ ἀγνώσας μέχρι θανάτου δια-
φυλαχθῆναι, ἵνα μὴ παρρησίας καὶ χαρὰς τῷ
ἀθανάτῳ Νυμφίῳ ἀπαντήσῃς. Τίμα γὰρ τὴν
πρῶθενίαν, καὶ εἰς τὴν ἐράνιον πασάδα σιωπῶ-
φέρει σε. Διὰ τοῦτο ἔπεν ὁ Ἀπίστολος, ἡρμο-
σάμην ὑμῶς ἐνὶ ἀνδρὶ πρῶθενον ἀγνῆν ὡδῶσῃ-
σαι τῷ Χριστῷ. Νῦν οὖν, ἀγαπητέ μου, ἔγρα-
F ψά σοι τὰς ἀρετὰς τῶν ἁγίων ἀνδρῶν καὶ τὰ ἐνε-
δρα ὅτι ἐναντίς, ἵνα ῥυθῇς ἐκ τῶν κείνων πα-
γίδων, διωθήσῃ τὴν ψυχὴν σου σώσαι. Μὴ γὰρ
μοι ἔπης, ὅτι εἰς μοναστήριον εἰσῆλθον, καὶ
χῆμα ἀγγελικὸν ἐφόρεσα. ἔμῳ οἱ ἄνθρωποι,
ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ὁ Θεὸς ἐ τῷ ἔξωθεν χήματι
τέρπονται, ἀλλὰ τῶν ἀγαθῶν πράξεων τὰς καρ-
ποὺς ἐπιζητῶσι. Στῆδι οὖν, ὡς δένδρον ἀδα-
λές,

λές, φυλάσων τὰς καρπὸς τῆς ἀρετῶν σου, μὴ
 ἐλθὼν ὁ σκώληξ τῆς ὑπερηφανίας ἀφαιρήσῃ σου τὴν
 καρπὸν τῆς ταπεινοφροσύνης. μὴ τὸ ψεύδος κλέψῃ
 σου τὴν ἀλήθειαν. μὴ ἡ κενοδοξία σκιάσῃ σου τὴν δόξα-
 βειαν. μὴ ἡ ὀργὴ συλῇ σου τὴν πραότητα. μὴ ὁ θυ-
 μὸς κενώσῃ σου τὴν μακροθυμίαν. μὴ ἡ μάχη λυμᾶ-
 νῇ σου τὴν εἰρήνην. μὴ ἡ χθρὰ τῆς φιλίας ἐμποδίσῃ.
 μὴ ἡ μνησικακία τῆς καταλλαγῆς ἐκκόψῃ τὴν ἀ-
 γάπην. μὴ ὕβρις τῆς ἡμῶν ἀπελάσῃ. μὴ ἡ ἔρις τῆς
 συμφωνίας μεείσῃ. μὴ ἡ παραχρῆ τῆς ἡσυχίας διώ-
 ξῃ. μὴ ἡ γαστριμαργία τῆς νηστείας ἐμποδίσῃ. μὴ
 ἡ ἀδνηφαγία τῆς ἐγκράτειας ἐκκόψῃ. μὴ ἡ ῥαθυ-
 μία τῆς σωδῶν ὑποσκελίσῃ. μὴ ὁ ὕπνος τῆς ἀγρυ-
 πνίας κοιμήσῃ. μὴ ἡ ἀκηδία τῆς προθυμίας βαρύνῃ.
 μὴ ἡ ὀκνησία τῆς ἀσκησίας κωλύσῃ. μὴ ὁ γογ-
 γυσμός τῆς ὑποταγῆς ὑποσύρῃ. μὴ ὁ ὕψος τῆς ὑπα-
 κοῆς ἀποκλείσῃ. μὴ ἡ ἀργολογία τῆς ψαλμωδίας νι-
 κησῃ. μὴ ἡ ὑπερηφανία τῆς δοξολογίας περὶ τῆς αἰ-
 νου. μὴ ὁ γέλως τῆς πένθους κατιχύσῃ. μὴ ἡ ἀποτομία
 τῆς συγκατάθεσιν ἀχρεώσῃ. μὴ πορνεία τῆς σωφρο-
 σιᾶς ἀφαιρήσῃ. μὴ ἀπιστία τῆς πίστεως καταργήσῃ.
 μὴ φιλαργυρία τῆς ἀκτιμοσύνης προθυμῇ. μὴ
 τὰς γονεῖς ὑπὲρ τῆς Χειρὸν ἀγαπήσῃς. μὴ σοι ὁ
 κόσμος ὑπὲρ τῆς βασιλείας ἡδυνῇ. μὴ σοι πλῆθος
 τῆς πενίας ὀνειδίσῃ. μὴ σε καταλαλιά τῆς γλασῶν
 ἐρεδίσῃ. μὴ σε ἀφροσύνη ἀδελφοκτόνον ἀφαιρήσῃ.
 μὴ σε ψευδισμὸς τῆς ψυχῆς μολύνῃ. μὴ σοι
 φόβος κατὰ τινος ἐμβαρῇ. μὴ σε δόλος τὸ καθα-
 ρὸν τῆς καρδίας μιάνῃ. μὴ σε ὑποκρισις τῆς ἀγαθῶν
 φερόσῃ. μὴ σε συκοφαντία προδοτικῶς ἀπεργάσῃ.
 μὴ σοι ψευδομαρτυρία κολάσῃ προξενήσῃ. μὴ σε
 κλοπὴ τῆς βασιλείας ἀπαλοτελώσῃ. μὴ σοι
 ἀδικία τῆς ἀντιθέσεως ἀποκλείσῃ. μὴ σε ἀνδρωπα-
 ρέσκεια τὰ ὀφέα ἀσχορπίσῃ. μὴ σε προσωπο-
 ληψία τῆς παρρησίας ἐκκόψῃ. μὴ σε φιληδονία
 τῆς φιλοφρονίας κατασύρῃ. μὴ σε ἐπιθυμία τῆς κα-
 τάνυξιν τυφλώσῃ. μὴ σε ἡδονὴ τῆς εἰς Θεὸν πό-
 θου ἀμαυρώσῃ. μὴ σε ἡδονὴ βρωμάτων τῆς τρυ-
 φῆς τῆς ἀφροσύνης ζημιώσῃ. Μὴ ἄνθρωπον βδε-
 λύξῃ, ἵνα μὴ τὸ τέρας ποιητὴν παροργίσῃς.
 Μὴ μέμψῃ ἀκαίρως, ἵνα μὴ εἰς κατάνυξιν ἐμ-
 πνέσῃς. Μὴ τινα ὀνειδίσῃς, ὅτι γὰρ οἶδας τί σοι
 συμβαίη. Μὴ ὑψωθῇς τῇ καρδίᾳ, ἵνα μὴ πε-
 σῶν ἐπαγάγῃς σεαυτὸν ἀτιμίαν. Μὴ σε δρα-
 σῆς τὴν ἐπιείκειαν ἀποκόψῃ. μὴ σε δειλία
 τῆς δάρσεως καταδυναστεύσῃ. μὴ καταφρόνησις
 τῆς φόβου σου ἀφαντώσῃ. μὴ σε ῥεμβασμὸς
 τῆς σωδοῦς χωρίσῃ. μὴ σε μετεωρισμὸς
 τὴν ψυχὴν τραυματίσῃ. Μὴ ὅτι ἀκοῆς τὴν
 ψυ-

A igitur instar arboris floridæ, fructusque tua-
 rum custodi virtutum: ne superbiæ vermis
 subrepens, fructum tibi labefactet humili-
 tatis: ne mendacio tibi subripiatur veritas:
 ne inanis gloria tibi pietatem atque reli-
 gionem obumbret: ne mansuetudinem tuam
 iracundia abripiat: ne longanimitatem tuam
 excandescencia evacuet: ne pacem tuam
 pugna devastet: ne amicitiam similtas im-
 pediat: ne injuriarum memoria penitus car-
 itatis reconciliationem extirpet: ne con-
 tumelia honorem deperdat: ne contentio
 concordiam dirimat: ne quietem atque si-
 lentium perturbatio commoveat: ne jejunio
 gula obsit: ne temperantiam inexplebilis
 edendi aviditas excindat: ne diligentiam
 ignavia subvertat: ne somnus vigiliam so-
 piat: ne acedia promptitudini atque alacritati
 gravis sit: ne pigritia ministerium prohi-
 beat: ne subjectionem murmuratio depellat:
 C ne obedientiam inobedientia excludat: ne
 psalmodiam verba otiosa superent: ne Dei
 laudes scurrilitas vincat: ne luctum risus
 opprimat: ne indulgentiam nimia severitas
 inutilem reddat: ne pudicitiam fornicatio
 corrumpat: ne fidem incredulitas evacuet:
 ne avaritia voluntariæ præferatur paupertati:
 ne parentes plus quam Christum dili-
 gas: ne ex mundo majorem, quam ex re-
 gno cœlesti voluptatem capias: ne tibi di-
 vitia paupertatem improperent: ne linguam
 tuam obtrectatio irritet: ne te calumnia fra-
 tricidam efficiat: ne susurratio tuam ani-
 mam inquinet: ne te in aliquem invidia
 configat: ne dolus tuus puritatem cordis
 polluat: ne bonis te priveret simulatio: ne
 proditorem te reddat calumnia: ne puni-
 tionem tibi falsum conciliet testimonium:
 ne te a cœlesti alienum reddat regno fur-
 tum: ne paradysum tibi occludat injustitia:
 E ne tuum hominibus complacendi studium
 ossa dissipet: ne personarum acceptatio li-
 bertatem tibi præcidat: ne te voluptatis amor
 a divino amore abstrahat: ne compunctio-
 nem tua obscuret concupiscentia: ne tua
 voluptas amorem ac desiderium in Deum
 hebetet: ne te edendi delectatio deliciis
 paradisi spoliet. Ne hominem asperneris, ne
 & ejus creatorem exacerbes. Ne impor-
 tune conqueraris, ne in condemnationem
 ipse incidas. Ne ulli exprobres: quid enim
 tibi accidet, ignoras. Ne corde extollaris,
 ne cadens, tibi ipsi ignominiam inferas.
 Cave, ne confidentia mansuetudinem ac
 moderationem abscindat; neque timiditas
 audaciam opprimat; nec contentio tuum
 timorem disperdat; nec te mentis occupa-
 tio a cæterorum conventu comitatuque se-
 jungat; neque animum mentis elatio atque
 distractio

distractio vulneret. Non ex auditu animam commacules. Non conjungaris improbis, neque cum iis consilium inieris; ne forte malitia tuæ innocentiae atque simplicitati tenebras offundat, neve nequitia tuam vincat bonitatem. Ne invidia animum tuum perturbationibus vacuum superet. Ne sis procax atque petulans, ne odiosus reddaris omnibus. Ne tibi flagella conciliet pertinacia. Ne des relaxationem aliquando carni tuæ, ut tuam non aggravet animam. Ne te maledicendi studium a laudandis proximis abripiat. Ne desperatio te secludat a poenitentia, neque a coelis te divellat vita desidiofa. Non tibi thesaurum propria effringat gloriatio, neque tua secreta divulget jactantia. Ne obrectatio quempiam tua causa obnubilet; nec tenebras tuo offundat intellectui insipientia, nec tuam stultitia prudentiam obscuret. Non tuæ dominetur menti dementia: non tuam discretionem alteret indiscretio, aut aliud vetitorum, te non sentiente, in corde subeat, ac te a coelorum regno captivum abducatur. Cæterum sobrius esto, & sicut scriptum est, in lege Domini meditare die ac nocte: quoniam non cessat impugnare nos die noctuque inimicus: ne forte mentem tuam a meditatione præceptorum Dei inveniat otiosam, suaeque superfeminet zizania, reddatque novissima pejora prioribus; ne hic terrenis priveris, & ibi coelestium jacturam facias. Nemo enim manum suam ad aratrum mittens, & retro respiciens, aptus est regno Dei: nullusque militans, implicat se rebus secularibus, ut militiae præfecto placeat. Mundum ergo deferens, ac Christum sequens, sic curre, ut apprehendas: neque declines in dexteram aut sinistram, idest, in unam aliquam ex antea descriptis perturbationibus; ne in peccati præcipitium corruens, moriaris anima: sed per regiam divinorum præceptorum viam currens, ad regnum coeleste recta incede; simulque pro me peccatore ora, ut & ego licet indignus, sanctorum particeps factus, vobiscum merear æternis bonis perfrui, in Christo Jesu Domino nostro.

Hæc tibi, carissime, perscripsi, non quod ego ista vitaverim; sed ut ipse vitans, Deo sis acceptus & carus. Ait enim Dominus: *Qui credit in me, opera quæ ego facio, & ille faciet*. Ac de te mihi persuasum, carissime, habeo, quod progenitoribus tuis majora ages, si, ut accepisti, servaveris. Ne ergo alienarum te actionum censorem præbeas, sed tuam ipsius vitam

A ψυχὴν κηλιώσης· μὴ συνδιαζώσης κακοῖς, μηδὲ συμβεβλήσῃ, μήποτε ἡ κακία σκοτίσῃ σε τὴν ἀκακίαν, μὴ πονηρία νικήσῃ σε τὴν ἀγαθότητα, μὴ φθόνος πλεονέχηταί σε τῆς ἀπαθείας. Μὴ γίνῃς ὡς πετὴς, ἵνα μὴ μισηθῇς ὑπὸ πάντων· μὴ σοι αὐθάδεια μέγιστος ὡς ἐκινήσῃ· μὴ ὥς ἀνεσὶν ὡς τῇ σαρκὶ σε, ἵνα μὴ γένηται βάρος τῇ ψυχῇ σε· μὴ σε βλασφημία ἀρπάξῃ τὴν δόξην σου. Μὴ σε ἀπόγνωσις ἀποκλείσῃ τῆς μετανοίας· μὴ σε ἀπόνοια ἐκ τῶν ἔργων κατασπάσῃ· μὴ σε καύχησις τῇ θησαυρὸν ἐκκρύψῃ· μὴ μεγαλορρημοσύνη τὰ κρυπτά σε διεκτελέσῃ· μὴ βασκανία ἀφ' οὗ τινὰ ἀμαυρώσῃ· μὴ ἀφροσύνη τὴν σύνεσίν σε τυφλώσῃ· μὴ μωρία τὴν φρόνησίν σε σκοτίσῃ· μὴ ἀνοία τῇ νῦν σε κυριεύσῃ· μὴ ἀδιακεία τὴν ἀσκήσιν σε ἀλλοιώσῃ· ἢ ἕτερόν τι τῶν ἀπηγορευμένων ἀφ' ἐλπίδων ὧν, ἐν τῇ καρδίᾳ ὑπέσέλθῃ, καὶ ἀχμαλωτίσῃ σε τῆς βασιλείας τῶν ἔργων. Ἀλλὰ νῆφε, καθὼς γέγραπται, ἐν τῷ νόμῳ Κυρίου μελετᾷς ἡμέρας καὶ νυκτὸς, ἐπεὶ δὲ ὁ ἐχθρὸς ἐπαύεται πολέμῳ ἡμέρας καὶ νυκτὸς, μήπως δῶρῃ σε τῇ νῦν χολάζοντα ἀπὸ τῆς μελέτης τῇ ἐν πολλῶν τῷ Θεῷ, καὶ ἐπιπείρῃ αὐτὸς τὰ ζιζάνια, καὶ ποιήσῃ τὰ ἔχματα χείρωνα τῷ πρῶτον, μὴ τῇ ἐπιγείῳ σερρεθῇς καὶ τὰ ἔργα ζημιωθῇς. Οὐδεὶς γὰρ τὴν χεῖρα ἐπιβαλὼν ἐπὶ ἄροτρον, καὶ εἰς τὰ ὀπίσω ὡρσέχων, ὅθεν οὖν εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ. Οὐδεὶς στρατιώτης ἐμπλέκεται ταῖς βίβ' πραγμάτων, ἵνα τῷ στρατολογήσαντι ἀρέσῃ. Ἐξελθὼν ποίνω τὸ κόσμος, καὶ τῷ Χριστῷ ἀκολουθεῖν, ὥς τως τρέχει ἵνα καταλάβῃς. Μὴ ἐκκλίνῃς εἰς δεξιά, μὴ δὲ εἰς τὰ ἀριστερά, τέτρεσι εἰς ἐν τῇ προγεγραμμένων παθῶν, ἵνα μὴ ἐμπεσὼν εἰς κρημνὸν ἀμαρτίας, τῇ ψυχῇ ἀποθάνῃς. Ὡς οὖν βασιλικὴ τῇ ἐντολῶν τοῦ Θεοῦ βέχων, ἐπὶ τῷ ἔργῳ βασιλείαν ὁρδοποδοῖ· ἅμα δὲ καὶ ὑπὲρ ἑμῶν τῶν ἀμαρτωλῶν ἀχόρμος, ἵνα καὶ γὰρ ὁ ἀνάξιος συμμετόχος τῷ ἁγίῳ ἄνθρωπος, καταξιώθῃ σὺν ὑμῖν ἀπολαύσαι τῶν αἰωνίων ἀγαθῶν, ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ κυρίῳ ἡμῶν.

F Ταῦτα σοι ἔγραψα, ἀγαπητέ μου, ὅτι ἐγὼ ἐφυλαξάμην ἀπὸ τέττων, ὡς ἵνα αὐτὸς φυλαξάμενος, τῷ Θεῷ ἀπαρεστήσῃς. Ὁ γὰρ Κύριος εἶπεν· ὁ πεισθὼν εἰς ἐμὲ, τὰ ἔργα, ἃ ἐγὼ ποιεῖ, καὶ ἐμὸς ποιήσῃ. Καὶ αὐτὸς, ἀγαπητέ, πεισθὼν ὅτι μείζονα τῷ προγεγραμμένῳ σε ποιήσῃς, εἰάν καθὼς πρῶτα φερεται λαίξῃς. Μὴ οὖν γίνῃς κειτὴς ἀποβίων πρᾶξεων, ὡς αὐτὸς

Psal. 1.

Matth. 12.
13.

Luc. 11.

2. Tim. 2.

Joan. 4.

αὐτὸς τ' ἐαυτῷ βίον καθεκάστω ἀγωνίζεσθαι διορθῶ-
 αῖ. ἕκαστος γὰρ περὶ τ' ἰδίων πράξεων ἔχουσιν
 δοῦναι λόγον τῷ Θεῷ. Αὐτὸς οὖν καθεκάστω
 ἀμείνων τὰς λογισμὰς σου, καὶ λέγε ἐν ἑαυτῷ·
 οὐλάβαιαν ἔχω; ἔχω κατάνυξιν; ἔχω ταπεινο-
 φροσύνην; καὶ τὰ λοιπὰ ὅσα ἀνωτέρω προεγρα-
 ψαμεν. Πάλιν ἀμείνων καὶ λέγε ἐν ἑαυτῷ·
 μὴ ἄρα ἀδιαφορῶ; μὴ ἄρα ἀργολογῶ; μὴ ἄρα
 ὀργίζομαι; μὴ τι τ' γνῖναι ἐπιθυμῶ; καὶ ἔτι
 καθεκάστω τ' προεγραμμένων ἀμείνων, ἀποτυ-
 γὰν τὸ πονηρὸν, καὶ τῷ ἀγαθῷ. Ὅσους γὰρ
 ἀγαθὸς, εἰ μὴ εἰς ὁ Θεός, ὁ σώζων πάντας τῇ
 αὐτῇ χάριτι ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ κυρίῳ ἡμῶν.
 Παραγγέλλω σοι ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, τέκνον, ὥς τε
 φυλάξαι σε τὴν ἐπιστολὴν ταύτην. ἀναγινώσκου
 τε αὐτὴν συνεχῶς, καὶ πάλιν αὐτὴν ἀποτιθέ-
 ναι· καὶ ἕως ἂν αὐτὴν ἐκμάθῃς, μὴ συγχωρή-
 σης. Μετὰ γὰρ πολλῆς ἀκριβείας περὶ πάντων
 τ' ἀρετῶν, καὶ παθῶν ἔγραψά σοι, ἵνα καὶ με-
 λετᾷς αὐτὰ συνεχῶς, καὶ φυλάσῃς ἀκριβῶς.
 Ἐν τίνι γὰρ κατηρώσῃ νεώτερος τὴν ὁδὸν αὐ-
 τῆς, εἰ μὴ ἐν τῷ φυλάσσει τὰς λόγους τοῦ Κυ-
 εῖς; Τέως ταῦτα φανερά ἔγραψά σοι. Ὡς ὅν τε
 ἀχερῶς φυλάσσας δύνη. Ὅταν ὅ ταῦτα κατη-
 ρώσῃς, τότε σε τ' νῦν ἐπιστείλω εἰς περαιτέρω
 ἀκρίβειαν, ἵνα ἔτι καὶ εἰς τὸ τέλειον φθά-
 σαι καταξιώθῃς, ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ κυρίῳ ἡμῶν,
 ᾧ ἔ τῷ Πατρὶ σὺν τῷ ἁγίῳ Πνεύματι τιμὴ
 καὶ δόξα εἰς τὰς αἰῶνας. ἀμήν.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ
ΕΦΡΑΙΜ ΤΟΥ ΣΥΡΟΥ

ΠΕΡΙ ΨΥΧΗΣ ΟΤΑΝ
ΠΕΙΡΑΖΗΤΑΙ ΥΠΟ ΤΟΥ ΕΧΘΡΟΥ,
ΠΩΣ ΟΦΕΙΛΕΙ ΜΕΤΑ ΔΑΚΡΥΩΝ
ΤΩ ΘΕΩ ΠΡΟΣΕΥΧΕΣΘΑΙ.

Ψυχὴν τεθλιμμένην προσέρχεται σοι, ἅγιε Δέ-
 σποτα, καὶ μετὰ δακρύων ἐντυγχάνει σοι, περὶ
 τοῦ λυμεῖνός σου ἐχθροῦ, καὶ μετὰ πάσης ταπεινώσεως
 προσπίπτει δεομένη σε περὶ τοῦ θλίβοντος αὐτὴν
 ἀντικειμένου. Ἐπειδὴ οὖν ἀναδῶς σοι προσέρ-
 χεται, ἐπάκουσον αὐτῆς ἐν τάχει· καὶ καταφυγῶ-
 ση πρὸς σε ποδανῶς ἐπισκεψάμενη ἐπιμε-
 λῶς. Ἐὰν ὑπερίδῃς αὐτὴν τεθλιμμένην, ἀπώ-
 λετο· Ἐὰν βραδύνης ἐπακούσαι αὐτῆς συνεχο-
 μῆς, ἔξελιπεν. Ἐὰν ὅμως τὰς οἰκτιρμὰς
 σου ἐπισκέψῃ αὐτὴν, σώζεται· Ἐὰν ὅ ἐπι-
 βλέψῃς ἐπ' αὐτὴν, σώζεται· Ἐὰν ἐπακούσῃς αὐ-
 τῆς,

A vitam quotidie dirigere contende. Singuli
 enim de propriis actionibus rationem red-
 dituri sumus Deo. Ipse igitur quotidie tu-
 as cogitationes discerne, & tecum sic lo-
 quere. Pietatem ne, ac religionem colo?
 Compunctionem habeo? demissionem
 animi servo? aliaque jam ante a nobis
 descripta. Rursus discerne, & intra te di-
 cito: nonne parum laboro, bene ne an ma-
 le vivam? numquid otiosa loquor? num-
 quid irascor? numquid terrenarum rerum
 aliquid concupisco? ficque singillatim su-
 prascripta discernens, malumque detestans,
 bono adhæreo. *Nemo enim bonus, nisi solus* Marc. 10.
Deus, qui cunctos salvat gratia sua in Chri-
 sto Jesu Domino nostro. Denuncio ergo
 tibi in Christo, fili, ut hanc observes Epi-
 stolam, eamque assidue perlegas, rursum-
 que reponas; neque dimittas, donec ipsam
 perdidiceris. Nam magna tibi diligentia de
 omnibus virtutibus ac vitiis conscripsi, ut
 ea assidue mediteris, seduloque conserves.
In quo enim viam suam adolescens dirigit, Psalm. 118.
nisi in observatione sermonum Domini? Inte-
 rea perspicua ista perscripsi tibi, ut facile
 conservare possis. Cum hæc autem perfece-
 ris, tunc mentem tuam pleniori diligentia
 firmabo, ut sic quoque merearis ad per-
 fectionem pervenire, in Christo Jesu Do-
 mino nostro, cum quo Patri & sancto Spi-
 ritui gloria & honor in sæcula. Amen.

EJUSDEM SANCTI PATRIS
ΕΦΡΑΕΜ ΣΥΡΙ

QUOMODO ANIMA CUM LACRYMIS
DEBEAT ORARE DEUM,
QUANDO TENTATUR
AB INIMICO.

A Nima angustis pressa, ad te re-
 currit, sancte Domine, & cum la-
 crymis tuum implorat auxilium adversus
 corruptorem inimicum; & cum omni
 humilitate supplex te invocat contra af-
 fligentem se adversarium. Quoniam igitur
 audacter ad te accedit, celeriter ex-
 audi eam; & quia summo desiderii af-
 fectu ad te confugit, illam sedulo vi-
 sita & protege. Si afflictam despexe-
 ris, perit. Si in angustis constitu-
 tam audire distuleris, jam deficit. Si
 vero miserationibus tuis visitaveris il-
 lam, invenitur. Si respexeris illam, sal-
 vatur.

2. Cor. 12.
1. Cor. 1.

vatur. Si exaudieris illam, corroboratur. Æmulare pro illa, quoniam tibi desponsata est. Hoc etenim Paulus Apostolus, qui illam tibi desponsavit, affirmat, dum ait, te immortalem zelatorem esse. Ne ergo despexeris illam, nequando arbitretur inimicus, te illi libellum repudii dedisse, atque abs te dimisisse. Eru-di me, Domine, miserationibus tuis, & ne tradas me in manus corruptoris. Ecce enim cogitationes meas undequaque collegi, nec in me quidquam boni comperio, quod in conspectu tuo memorari possit, nisi hoc solum, quod præter te, alium ignorem. Immensa latitudo est gratia curationum tuarum, & omnibus ad te accedentibus sanitatem largitur. Etenim mea vulnera miserationibus tuis assidue sanantur, quæ eadem rursus propriæ negligentiae vitio putrescunt. Nunc obliviscor medici, dum sanus sum, qui idem & mei obliviscitur in ægritudine mea. Quod molestiam tibi afferunt peccata mea, scio: quodque misericordiam consecutus, te iterum ad iracundiam provocem, non ignoro: & quod ex pietatis tuæ clementia me tolere, non obliviscor. Nam & indulgentissima mater, licet a suo infantulo irritetur, non tamen ob id despicere illum potest: vincitur enim propriis pietatis visceribus. Si ergo sic illa; quanto magis indulgentia tua? Ecce Domine & volucrum viscera super pullos suos funduntur, illosque certis horis visitant, & escam eis deferunt, elaborantque ut nutrant illos: propriis enim superantur visceribus. Quod si animalia rationis expertia adeo indulgentia sunt; quanto amplius infinitis partibus gratia tua visceribus pietatis victa, eorum qui ad se accedunt, eamque vere requirunt, miserebitur? Ecce rursus fons aquis abundans, indeficienter scaturiens, affatimque cunctos ad se venientes potans, laudem ab hominibus promeretur. Nec tam in fontem laus ea redundat, quod gratis potum cunctis exhibeat, quam in te potius, qui ejus affluentiae merito laudaris: clarum enim est, quod per beneficium gratiæ tuæ, potum ille ubertim præbeat. Ecce immensum miserationum tuarum pelagus fons iste designat: ut qui coelestes virtutes liberalissime nutris, omnemque, qui super terram est, spiritum provide disponis, cum laudibus non indigeas, neque glorificatione ullius rei creatæ: gloriosus enim es in substantia majestatis tuæ & in magnificentia gloriæ tuæ. Caritas tua nostræ salutis cupida, se ipsam ad nos inclinat, ut dum ea a nobis glorificatur, nos quoque in ipsa per ipsam salutem consequamur.

Certus

τῆς, ἐνδυναμῆται. Ζήλωσον περὶ αὐτῆς, ὅτι ἄρ-
μοσή σε ἐστὶ καὶ ὁ ἄρμους ἄμενος αὐτῇ σοι ἐστὶ Παῦ-
λος ὁ Ἀπόστολος. ὅς ἐπεν, ὅτι ἀθάνατος ζήλωτής
τυγχάνεις. Μὴ ὑποείδῃς αὐτήν, ἵνα μὴ ὑπο-
λάβῃ ὁ Ἐχθρὸς, ὅτι ἀποστάσιον δέδωκας αὐτῇ,
καὶ ἀπέπεμψας αὐτήν. Παύσασόν με, Δέσπο-
τα, ἀπὸ τῶν οἰκτιρμῶν σε, καὶ μὴ ὑπερβαίῃς
με εἰς χεῖρας λυμεῶνος. Ἰδὲ ὁ σωτήρ τῶν
λογισμῶν μου πανταχόθεν, καὶ ἔχων ἐλπίδα ἀγα-
θόν ἐν ὑπομονῇ σου ἐμπροσθέν σε, εἰ μὴ τὸ
μόνον, ὅτι πλήν σε, ἄλλον οὐκ ᾔδα. Ἀμε-
τρὸν πλάτος ὑπάρχει ἡ χάρις τῶν ἰαμάτων σου.
καὶ πᾶσι τοῖς προσερχομένοις σοι πρὸς ἡμᾶς.
Καὶ γὰρ τὰ ἐμὰ τραύματα συνεχῶς ἰῶν διὰ
τῶν οἰκτιρμῶν σου, καὶ πάλιν σαθρῶνται ἀπὸ τῆς
ἐμῆς ἀμέλειαν. Νῦν ἐπελαδόμενος ἔστω ἰατρὸς ἐν
τῇ ὑγιείᾳ μου, καὶ ἐπελάθετό μου ὁ ἰατρός ἐν
τῇ ἀφροσύνᾳ μου. Ὅτι κόπον πρὸς ἡμᾶς σοι αἱ
ἀμαρτίαι μου, γινώσκω. καὶ ἔτι ἡλεημένος πρὸς
γίγνωσκόν σε, οὐκ ἄγνοω. καὶ ὅτι βασάζεις με ἀπὸ
τῆς σῆς ἐσπλαγχνίας, οὐκ ἐπιλανθάνομαι. καὶ
ὁ εὐσπλαγχνὸς μήτηρ ἀδελφότης ἡμῶν ἰδίᾳ
βρέφους, ὃ ἐγένετο ὑπερβαίνειν αὐτὸν, διότι νικᾷται
ὑπὸ τῶν ἐσπλαγχνῶν αὐτῆς. εἰ οὖν ἐκείνη ἔ-
τος, πόσω μᾶλλον ἡ ἐσπλαγχνία σου. Ἰδὲ δὴ,
Δέσποτα, καὶ ἔστω περὶ τὰ ἐσπλαγχνῶν καὶ ἐν
ἐπὶ τοῖς νεοσσοῖς αὐτῶν, καὶ καθ' ὥραν ἐπισκέπτεται
αὐτὰ, καὶ βρώματα αὐτοῖς φέρει, καὶ κοπιᾷ ἵνα
θρέψῃ αὐτὰ. ἡτῆται ὁ ὑπὸ τῶν ἐσπλαγχνῶν.
εἰ γὰρ τὰ ἄλογα ἔτος εὐσπλαγχνῶν τυγχάνει,
πόσω μᾶλλον ἡ χάρις σου, μυριοπλάσιον νικωμέ-
νη ὑπὸ τῶν ἐσπλαγχνῶν, ἐλεήσει τῶν προσε-
ρχομένων αὐτῇ, καὶ ζητῶντας αὐτήν ἐν ἀληθείᾳ.
Ἰδὲ πάλιν πηγὴ πλήρης ὑδάτων βρύσκα ἀδια-
λείπτως ἀφδρόνως πρὸς ἡμᾶς πᾶσι τοῖς προσερχομένοις
αὐτῇ, καὶ ἀνεκδέχεται ὑπάρχουσα ἐπαίνων ἀνδρωπί-
νων. ὃ ὅτι ἔστιν ἔπαυτος τὸ δωρεὰν παρέχειν αὐτῶν
τὸ πόσιν, ἀλλὰ τὸ δι' αὐτῆς σε δοξάζειν. εὐδηνλον
ὅτι ἔστιν ὅτι διὰ τὴν ἐργασίαν τῆς χάριτός σου
ἐκείνη τὴν πόσιν πρὸς ἡμᾶς. Ἰδὲ ὁ ἰσότης ἡ
πηγὴ τὸ ἀπειρον πέλαγος τῶν οἰκτιρμῶν σου.
Ἀφδρόνως τὰς ἐπερανίους δυνάμεις τρέφεις, καὶ
τὴν ἐπὶ τῇ γῆς πᾶσαν τὴν οἰκονομίαν, ἀνεκ-
δέχεται ὑπάρχων ἐπαίνων καὶ δόξης πάσης κτίσε-
ως, δεδοξασμένος ὑπάρχων ἐν τῇ ἐστίᾳ τῆς μεγα-
λωσύνης σου, καὶ τῇ μεγαλοπρεπείᾳ τῆς δόξης
σου. ἡ ἀγάπη σου ποιεῖσα τὴν ἡμετέραν σωτη-
ρίαν, ἐαυτὴν ὡς ἡμᾶς κλίνει, ἵνα δοξολογῶν-
των ἡμῶν αὐτήν, σωθῶμεν ἐν αὐτῇ δι' αὐτῆς.
πέ-

πέποισμά γάρ, ὅτι αὐτὴ ἡ ἀγάπη τῆς χάριτος
 σε ἀντιλαμβάνεται, καὶ προσδέχεται τὴν προσ-
 ερχόμενον αὐτῇ. καὶ προγνώσης ὡς ὁ Δέσπο-
 τα, βλέπεις εἰς τὸν Ἰησοῦν τὸν κόσμον παντελῶς.
 πρὸς τὸ φθάσαι αὐτὸν πρὸς τὴν θύραν, ἀνοίγεις
 αὐτῷ. πρὸς τὸ αὐτὸν προσπεσεῖν, χεῖρα ἐπιδί-
 δως. πρὸς τὸ βρῦσαι αὐτὸν τὰ δάκρυα, τὰς οἰ-
 κτιρμὰς σε ἐπιρρίπτεις. πρὸς τὸ Ἰσομολογήσασθαι
 αὐτὸν τὰ χρεοφειλήματα αὐτοῦ, τὴν συγχώρησιν
 πρὸς ἑαυτὸν. ὅσα ἐγκαλεῖς καὶ λέγεις, τὰ ἀνῆλθας τὴν
 χεῖρα; πῶς πρὸς ἑαυτὸν καὶ χαρὸν; καὶ ζητεῖς τὴν ποσό-
 τητά τῶν ἡμαρτιῶν σου; ἀμαρτιῶν αὐτοῦ, καὶ μιμηθήσῃς
 τὴν ἁμαρτίαν σου τὴν ἀμελείαν αὐτοῦ. ὅσα οὐκ εἰδίζεις τὴν
 ἀδελφότητά σου ἐν ἐργασίᾳ σου, ἀλλὰ τὴν ταπείνωσιν, καὶ τὴν
 κλαυθμὸν, καὶ τὴν ἀλγίστην τὴν καρδίαν προσορῶν κρά-
 ζεις. ἐκβάλλετε τὴν περὶ τὴν σολήν, καὶ ἐνδύσατε αὐτόν.
 Δύσατε τὸν μόχλον τὸν σιτοῦν εἰς ἀνάπαισιν καὶ διψρο-
 σιῶν. σιωέλθωσιν ἄγγελοι, καὶ διψροσώσιν ἐπὶ τῇ
 διψήσει τὸν διψομένον υἱόν, καὶ ἐπὶ τῇ ἐπιστροφῇ τὸν πε-
 πλανημένον κληρονόμον. καὶ ὡς περὶ ἑμπορὸν εἰς τὰ ἴδια
 ἐπισπόμενος ὁ πλῆθος πολλόν, ὅτε προσδέχεται
 ἡ χάρις σε τὴν προσερχόμενον ἀμαρτωλὸν ἐξ ὅλης ψυ-
 χης. ποθεῖ γὰρ εἶναι τὰ δάκρυα, καὶ διψᾷ εἶναι τὴν
 μετάνοιαν, καὶ χαίρει ἐπὶ τῇ προσδοκίᾳ τῆς σωτηρίας
 μετάνοιαν. δεῖξον οὖν καὶ ἐν ἐμοὶ πολλήν σε ὡς πλά-
 χνίαν, καὶ ἄνθρωποι ἀπὸ τῆς σιωχῆς τῆς λυμενῶς. τρα-
 ματίσας γὰρ με σήκει ἐκμυκτηρίζων με. καὶ καθὼς ἐν
 τῇ θαλάσῃ προσῆλθον οἱ μαθηταί, καὶ Ἰησοῦς αὐτοὺς
 καὶ ἀπὸ τῆς ἀλλοτρίου φωνῆς τῆς σωματικῆς σε ἐκόπασεν
 ἡ ἀγάπη τῆς ἀνέμου καὶ ἐγαλλιάσεν ἡ ζάλη τῆς κυ-
 μάλης. ἐπάκυσσον τὸ δακρύον μου, ὅτι ἡμέρας καὶ νυκτὸς
 διεγείρουσίν σε. ἔτι δώδεκα κάμνοντες οἰκνῶντες ἰατροί,
 ὅσα ἰχθυὶ ἰάσασθαι τὸν ῥύπον τῆς ἀμαρτίας, πόνον μάλλον
 πρὸς ἑαυτὸν, ἢ ἰασίν. ὅσα ὁ κτείνων ὅσα ἰχθυὶ, αὐτὸς
 πρὸς ἑαυτὸν. καὶ ὅσα κτείνων ἐξελάμβανεν, αὐτὸς ὑγιώ-
 σας. καὶ ἀπόνως τὴν ἰασίν ἐδώρησεν. προσδοκῶσα γὰρ
 λανθάνειν σε, λάθρα προσῆλθε τῷ κρατῶν τῆς
 ἱματίου σου. προσῆλθεν, καὶ ἔτι τὴν ἀνίαν σῶματος
 ἤψατο, καὶ ἡ περὶ τὴν ἰασίν αὐτῇ πρὸς ἑαυτὸν, καὶ
 ἀπαλλαγὴν αἰσιν πολλῶν ἰατρῶν. ἀπάλλαξεν καὶ ἐμὲ
 τὴν περὶ τὴν ψυχὴν ἀπὸ τῆς ἀρχῆς καὶ τῆς οὐκ εἰδῆς
 θλίβοντός με ἐχθρῶς ὡς πλάγχυν ἰατρῶν. δεῖξον εἰς τὰ
 μέλη μου τὴν πολλήν σε σοφίαν. καὶ ἀσπίδα ποιήσον
 ἐν τῇ στήθεϊ μου. καὶ ἔσθι ἐν αὐτοῖς κάμνος ἀρετῆς, καὶ
 κηρυχθήτω ἡ χάρις σου, ὅτι αὐτὴ με ἐρρύσασα, ὁ
 ἀναμαρτίτος ἄνθρωπος, ὁ σφαγὴς ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τῆς
 οἰκουμένης. καὶ εἰρηνοποιήσας τὸ ἔθνος καὶ τὴν γῆν, μὴ
 με ἀπορρίψης, ὅτι ἀναγῶς σοι προσῆλθον, καὶ μὴ
 ἐπὶ μοι, τί ὑπέμεινες ἐνεκεν ἐμοῦ; ἐν τῇ ἡμέρᾳ
 ἐκείνῃ

A Certus sum enim, quod hæc caritas gratiæ
 tuæ suscipiat atque amplectatur omnem ad se
 accedentem. Cumque omnia prænoscas Do-
 mine, accedentis ad te cor intueris, siqui-
 dem mundum omnino exuit. Priusquam per-
 tingat ad januam, tu ei aperis. Antequam
 tibi procidat, manum ei præbes. Antequam
 lacrymas profundat, tuas super illum misera-
 tiones effundis. Antequam sua tibi debita
 confiteatur, indulges atque remittis. Non
 improperas illi, dicens: quo pacto transegisti
 tempus? Vbi ætatem consumisti? Non per-
 quiris quantitatem chirographi peccatorum
 ipsius. Non revocas in memoriam, quan-
 tum te per suam exacerbaverit negligentiam.
 Non exprobras, quantum tua spreverit ipse
 beneficia: at humilitatem potius, atque fle-
 tum, & bonum affectum cordis prospiciens,
 clamas: Proferre stolam primam, & induite
 illum; mactate ei vitulum saginatum ad re-
 quem atque lætitiā: convenient Angeli, &
 congaudeant super inventionem filii perditī, ac
 conversione errabundi hæredis. Et velut ne-
 gotiatorem aliquem cum multis opibus ad
 propria remeantem; ita eum qui ex tota ani-
 ma ad te accedit, gratia tua suscipit. Cupit
 enim videre lacrymas, fititque poenitentiam
 intueri, gratulans iis qui serio poenitentiae stu-
 dio se dedunt. In me igitur, Domine, im-
 mensa pietatis tuæ viscera ostende, & remitte
 mihi, ut a corruptoris liberer nexibus: quippe
 qui ubi me vulneraverit, stans cominus irridet
 me. Et sicut in mari Discipuli ad te confuge-
 runt, teque excitarunt, & per benedictam vo-
 cem oris tui procella venti cessavit, & tempe-
 stas fluctuum facta est tranquilla: ita quoque
 exaudi lacrymas meas, quoniam die noctuque
 suscitant te. Annos duodecim medici labo-
 rantes, non potuerunt curare fluxum sangui-
 nis; molestiam potius, quam sanitatem ægro-
 tanti præbentes. At quod non potuerunt illi,
 tu præstitisti; & quæ illi confundebant, tu sa-
 nasti, remediumque absque ullo labore largi-
 tus es. Cum enim mulier illa se putaret
 tibi latere, clam ad vestimentorum tuorum
 fimbriam accessit: accessit, inquam: non qui-
 dem sanctum corpus attigit: sed sola vestis tuæ
 ora curationem illi præbuit, & liberationem a
 dedecore multorum medicorum. Libera obse-
 cro & animam meam a confusione & impro-
 perio affligentis me inimici, piissime medice.
 Ostende in membris meis multam sapientiam
 tuam, & incontaminata effice vulnera mea,
 eisque virtutis decorem inferre, & prædicetur
 gratia tua, quoniam ipsa liberavit me, o agne
 immaculate, qui pro salute mundi immolatus
 es, coelumque ac terram pacificasti. Ne me,
 quæso, ad te importune accedentem abje-
 ceris; neque dixeris mihi: Quid mea causa

Luc. 15.

Matth. 8.

Matth. 9.
Marc. 5.
Luc. 8.

passus es? In die illa terribili atque tremenda nobis peccatoribus dices: Nostis quid pro vobis sim perpeffus? Cum enim invisibilis essem, vobis me videndum exhibui: cum immortalis essem, propter vos morte condemnatus sum: cum nullum in me peccatum cadere posset, propter vos alapis cæsus sum: ita cum crucifigerer, non irascebar: cum irriderer, non maledicebam. Ego Dominus, in quem nullum omnino cadere poterat peccatum vel crimen, ista omnia sustinui: vos autem, qui rei estis, quid pro me perpeffi estis? Idcirco nullus nostrum ad hæc excusationem habet.

Memento, Domine, ista te omnia sustinuisse nostra causa propter pietatem tuam, bonitatemque ac iustitiam, & non propter nostra opera bona. Ut enim tunc pro nobis traditus es, bonus, sanctus, & omnis peccati expers; & nunc idem es Domine. Neque enim mutabilis est summa pietas Divinitatis tuæ, quam habes secundum naturam. At nos & tunc impii atque improbi, & nunc peccatores & infirmi sumus. Donum ergo, quod nobis pro tua pietate donasti, a nobis ne abstuleris. Nam si tunc quidem propter nostram iustitiam liberaffes nos, nunc vero quia peccavimus, idcirco irascereris, & manum tuam a nobis auferres; merito diceremus, o sancte, tunc propter iustitiam nostram liberaffti nos; modo autem, quia peccavimus, recessiffi a nobis. Verum, ut jam dixi, & tunc impii fuimus, & nunc peccatores sumus. Donum ergo istud, quod nobis benignitate tua largitus es, in finem usque firmetur in nobis. Equidem, Domine, ego anima afflicta etiam atque etiam clamo ad te, atque adversus hostem meum interpellare te cogor. Respice Domine, & esto mihi refugium; illiusque prædones tua increpatione coercere: nam singulis horis invadunt me, nec sentio: subrepunt mihi, nec intelligo: distrahunt me, atque ad res inanes attollunt, nec compungor. Impediunt me, neque ut te implorem, sinunt. Norunt enim, si cum lacrymis ac gemitu ad te clamavero, te non dimittere. Hei mihi, quem & qualem adversarium in lucta habeo! Sed me beatam ac felicem, cui talis Redemptor est, talisque certantium in agone retributor. Basiliscus quidem bestia utrinque nocens est, aspectu scilicet, & acerbitate morsus. Sed iste Draco ex parte utraque illo nequior est & perniciosior; in lucta, & in impudentia. At virtus tua sancta, quæ devoravit virgas in dracones mutatas, increpet & draconem istum, qui impudenter ad me accedit; & pugnae quidem suæ improbitate ac petulantia, sustinentibus atque resistentibus thesau-

A ὁ κείνη τῇ φοβερᾷ καὶ φεικτῇ ἐρεῖς ἡμῖν τοῖς ἀμαρτωλοῖς, οἵδατε τί ὑπέμεινα ὑπὲρ ὑμῶν; ἀόρατος ὢν, ὠράθην ὑμῖν. ἀθάνατος ὢν, δι' ὑμῶν κατὰ πικρίδην. ἀναμάρτητος ὢν, δι' ὑμῶν ἐρράπίσθην. καὶ ὅπως ταυρέμμος ὄντα ὠργίσθην. μυκτηρίζομενος ὃ κατηράσάμην. ἐγὼ ὁ δεσπότης, ἀνώτερος ὢν πάντων τῶν ἀμαρτημάτων καὶ ἐγκλημάτων, δι' ὑμᾶς τὰῦτα ὑπέμεινα. ὑμεῖς ὑποβύθιοι ὑπὲρ ἐμῶν τί ὑπεμείνατε; ἐνεκεν τούτου ἀπολογίαν ὄντα ἔχει τις ὃς ἡμῶν.

B Μνήσθητι Κύριε, ὅτι τὰῦτα πάντα ὑπέμεινας ὑπὲρ ἡμῶν διὰ τὴν σὴν βλοσυρανότητα, καὶ διὰ τὴν σὴν ἀγαθωσύνην, καὶ δικαιοσύνην, καὶ ὃ διὰ τὰ ἡμέτερα κατηράσματα. ὡς γὰρ πρὸς τοῦτον τότε ὑπὲρ ἡμῶν ἅγιος, ἀναμάρτητος, καὶ νῦν ὁ αὐτὸς εἰς Δέσποτα, ὃς γὰρ μετεβλήθη ἡ βλοσυρανότης σου, ἣν ἔχεις κατὰ φύσιν, ἡμεῖς δὲ καὶ πότε ἀσεβεῖς, καὶ τωνοῦροι, καὶ νῦν ἀμαρτωλοὶ, καὶ ἀσθενεῖς. τὸ χάρισμα ἔν, ὃ ἐχαρίσω διὰ τὴν βλοσυρανότητα σου, μὴ ἀφέλῃς αὐτὸ ἀπὸ ἡμῶν. εἰ μὴ γὰρ τότε διὰ τὴν δικαιοσύνην ἡμῶν ἐλυτρώσω ἡμᾶς, νῦν δὲ ἐπειδὴ ἡμάρτομεν, διὰ τοῦτο ὀργίζῃ καὶ ἀφέλῃς τὴν χεῖρά σου, εἰκότως εἰπομεν ἅγιος. ὅτι διὰ τὴν δικαιοσύνην ἡμῶν τότε ἐλυτρώσω ἡμᾶς, καὶ νῦν δὲ ὅτι ἡμάρτομεν, ἀπέστῃς ἀπὸ ἡμῶν. ὁμοῦ καὶ πάλιν προῖπον, ἡμεῖς καὶ πότε ἀσεβεῖς καὶ νῦν ἀμαρτωλοὶ. τὸ οὖν δῶρον, ὃ ἐδώρῃσω ἡμῖν διὰ τὴν σὴν φιλανθρωπίαν, ἕως τέλους βεβαιώθῃτω εἰς ἡμᾶς. ἐγὼ μὲν τεθυμμένην ψυχὴν ἔτι καὶ ἔτι βοῶ πρὸς σε Δέσποτα, καὶ ἐντυγχάνειν σοι περὶ τῶν ἐχθρῶν μου ἀναγκάζομαι. ἴδε Δέσποτα, καὶ γένε μοι καταφυγὴν, καὶ ἐπιτίμησον τοῖς περὶ τὰς αὐτὰς, ὅτι κατὰ πάσας ὥρας περὶ τοῦτον μου, καὶ ὃ σιωπῶ, κλέπτουσίν μου, καὶ ὃ γινώσκω, μετεωρίζουσίν με, καὶ ὃ καταπαύομαι. ἐμποδίζουσίν με, ἵνα ὡς ἀκαλέσω σε, γινώσκῃς γὰρ, ὅτι εἰς βοήσω πρὸς σε μὴ δακρύων καὶ κλαυθμῶν, ὅχι ὑφῆσεις. οἱμοὶ οἷον ἀντίπαλον ἔχω ἐν τῷ σκάμματι. μακαρία εἰμὶ, οἷον λυτρωτὴν ἔχω καὶ μισθοποδοτὴν τῷ ἀγῶνι. ὁ μὲν βασιλίσκος τὸ θνητὸν εἰς τὰ ἐκείτερα δεινὸς τυγχάνει ἐν τῷ βλέμματι καὶ ἐν τῇ πικρότητι, καὶ ὅπως ὁ δράκων εἰς τὰ ἀμφοτέρω τωνοῦτερος αὐτῶν ὑπάρχει ἐν τῇ πάλῃ καὶ ἐν τῇ ἀνασείᾳ. ἡ δύναμις ἡ ἀγία, ἡ καταπίῃσα τὰς ῥάβδους τὰς μεταβληθείσας εἰς δράκοντας, ἐπιτίμησον καὶ τούτω τῷ δράκοντι, ὅτι ἀνασείῃ μοι προσέρχεται, καὶ τῇ ἀνασείᾳ τῆς πάλῃς αὐτῶν, τοῖς ὑπομένεσι θησαυρὸν καταργάζεται, καὶ

καὶ ἡ θλίψις, ἣν φέρουσιν αἱ ἀπειλαὶ αὐτῶν, μακα-
ρισμὸν ἔχουσιν ἐν κεκρυμμένῳ. ἡ γὰρ χαρὰ τοῦ
αἰῶνος τέττα ἀνάμεσος λύπης ἐστίν. ἡ δὲ θλί-
ψις καὶ ὁ στεναγμὸς, χαρὰν, καὶ ζωὴν αἰώνιον
παροξύνει. πάνποτε μὲν ἠδομένησα, καὶ ἀδυνα-
τέα. καὶ ἀδιαλείπτως ἐπισκεπτετά με ἡ
χάρις σου, καὶ ἰατά με, καὶ καθ' ὥραν ἠδέτη-
σα τὴν μισθὸν τῶν ἰαμάτων αὐτῆς, καὶ ἀδεύει.
ἐπεὶ δὲ ἀτίμητά εἰσιν τὰ ἰάματα τῆς χάριτός σου, B
δωρεὰν αὐτὰ παρέχεις, καὶ ἐπεὶ δὲ διὰ πάν-
των δακρύων χαρίζῃ αὐτὰ, χάρισαι καὶ ἐμοὶ διὰ τῶν
δακρύων μου, τὰ ἰάματα τῆς ψυχῆς μου. εὐδηλον
ἐστὶ πάντων, ὅτι ὁ αἰὼν ἔστος σκάνματι ἔοικεν,
καὶ ὁ δράκων ὁ ἰσχυρὸς πάντων ἀνταγωνίζεται.
ὑπὸ τινων μὲν νικάται καὶ καταπατεῖται, τίνες
δὲ νικᾷ καὶ καταπατεῖ, ὑπὸ τινων καταβάλλεται
καὶ ἐμμυκτηρίζεται, τίνες δὲ αὐτὸς καταβάλλει
καὶ ἐμμυκτηρίζει. οἱ μὲν διὰ τὴν πάλιν αὐτῶν γε-
φανένται, οἱ δὲ διὰ τῆς πάλιν αὐτῶν ἠτῶνται.
οἱ μὲν διὰ τὴν πικρότητος αὐτῶν, τὴν γλυκῆτιτος τῆς
αἰωνίης ζωῆς ἐπιτυγχάνουσιν. οἱ δὲ διὰ τὴν γλυκῆ-
τιτος αὐτῶν καὶ χαυνότητος τῆς πικρότητος τῆς αἰωνίης
κολάσεως θείσκουσιν. οἱ μὲν διὰ τὴν αὐτῶν ἀκρῶς
αἰκτημοσύνης δι' ἑαυτῶν αὐτῶν περὶνόνται, πάντες δὲ
διὰ τῆς περὶνόντων πάντων γνήνων παραγμάτων αὐτῶν
περὶνόνται. τοῖς δὲ ποδοῖσι τῶν Θεῶν ἔξ ὅλης ψυ-
χῆς, ὁ πόλεμος αὐτῶν, ὡς ἔδεν ἐστίν. τοῖς δὲ πο-
δοῖσι τῶν κόσμον δυαχερῆς καὶ ἀβάστακτος. μακά-
ριοι οἱ τῶν Θεῶν ἀγαπήσαντες, καὶ διὰ τῆς ἀγά-
πης αὐτῶν καταφρονήσαντες πάντων. μακάριοι οἱ
δακρύνοντες ἡμέρας καὶ νυκτὸς, ἵνα ῥυθῶσιν ὑπὸ
τῆς μελέτης ὀργῆς. μακάριοι οἱ ταπεινώσαντες
ἑαυτὰς ἐκκοίως, ὅτι ἐκεῖ ὑψωθήσονται. μακά-
ριοι, οἱ ἐγκρατεῖς, ὅτι ἡ τρυφή τοῦ σώματος
αὐτῶν μὴ. μακάριοι, οἱ καταπονήσαντες ἑαυ-
τὰς τὰ σώματα ἐν ἀσχηπνίᾳ καὶ ἀσκήσει. ὅτι
ἡ ἀγαλλίασις τοῦ σώματος αὐτῶν ἠποίμασται.
μακάριοι, οἱ κινόμενοι ἐκκοίως ναὸς τοῦ ἁγίου
Πνεύματος, ὅτι αὐτοὶ ἐκ δεξιῶν σταθίσονται. μα-
κάριοι, οἱ κτησάμενοι τὴν ἀγάπην τοῦ Θεοῦ ἐν
ταῖς ψυχαῖς αὐτῶν, ὅτι αὐτοὶ φιλόχριστοι κλη-
θήσονται. μακάριοι, οἱ σταυρώσαντες ἑαυτὰς,
ὅτι ἐν Θεῷ ἐγένετο ἡ μελέτη αὐτῶν ἡμέρας καὶ
νυκτὸς. μακάριοι, οἱ περὶνόντες τὰς ὁσφύας
αὐτῶν ἐν ἀληθείᾳ, καὶ ἐπὶ μέσους ἔχοντες τὰς λαμ-
πάδας αὐτῶν. καὶ παροξύνοντες τὴν ἑαυτῶν νυμ-
φίον, πότε ἀναλύσει ἐκ πάντων γάμων. μακάριος,
ὁ κτησάμενος νοεροῖς ὀφθαλμοῖς τὴν θεωρίαν τῶν
μελλόντων ἀγαθῶν, καὶ τῆς αἰωνίης κολάσεως, καὶ

σπς-

A rum operatur; vexatione autem atque
afflictione, quam ejus afferunt commi-
nationes, latentem conciliat felicitatem.
Nam istius quidem sæculi gaudium, tri-
stitia atque dolore plenum est; tristi-
tia autem ac gemitus, gaudium vitam-
que æternam parit. Semper infirmus fui,
sumque adhuc, Domine: sed indefinen-
ter me tua gratia visitat, & sanat.
Singulis quoque horis neglexi ac negli-
go mercedem curationum ejus. Cum-
que omnem pretii æstimationem excedunt
remedia gratiæ tuæ; illa tu gratis donas.
Et quoniam lacrymis ipsa largiris; da &
mihi, obsecro, per meas lacrymas cura-
tionem animæ meæ. Perspicuum namque
est omnibus, sæculum hoc præsens loco cer-
taminis esse persimile: ubi validus ille
Draco cum omnibus decertans, ab ali-
quibus quidem superatur & conculcatur;
nonnullos autem vincit & pessumdat ipse:
a quibusdam dejicitur & irridetur; nonnul-
los dejicit & subfannat ipse. Atque alii
quidem ex colluctatione cum illo coronan-
tur, alii vero superantur. Illi quidem per
ejus acerbiteriam, æternæ vitæ dulcedinem
consequuntur; alii autem dulcedine ipsius,
& propria inertia emolliti ac deliniti, ama-
ritudinem æternorum suppliciorum incur-
runt. Alii summa rerum omnium pauper-
tate, ipsum facile prosternunt & vincunt;
alios vero terrenarum rerum cupiditate de-
vinctos ipse prosternit ac superat. Iis,
qui ex animo Deum concupiscunt, le-
vis ac nulla est illius pugna; illis ve-
ro, qui mundum diligunt, eadem gra-
vis est & intolerabilis. Beati qui De-
um diligunt, & per dilectionem ejus
contemnunt universa. Beati qui die no-
ctuque lugent, ut a ventura ira liberen-
tur. Beati, qui sponte sua se humiliant,
quoniam illic exaltabuntur. Beati qui con-
tinentes fuerint, quoniam deliciæ Paradisi
eos manent. Beati qui sua corpora in vigi-
liis & exercitationibus virtutis affligerint,
quoniam Paradisi exultatio iis parata est.
Beati qui sponte facti sunt templum Spiri-
tus sancti, quoniam illi ad dexteram sta-
tuentur. Beati qui caritatem Dei in ani-
ma sua possederint, quoniam ipsi ama-
tores Christi vocabuntur. Beati qui sei-
psos cruci fixerint, quoniam die ac
nocte meditatio eorum in Deum defixa
est. Beati qui in veritate lumbos suos
præcinxerint, lampadesque suas paratas
habuerint, expectantes sponsum suum,
quando revertetur a nuptiis. Beatus qui
mentis oculis speculari potuerit futura bo-
na, & supplicia æterna, omnique stu-

B b 3

dio

dio ad consequendam sempiternam felicitatem contenderit. Beatus, cui ob oculos assidue hora illa horroris atque formidinis plena versatur, Deoque placere studet, dum tempus adhuc suppetit. Beatus qui omnis perturbationis, instar Angeli, in terra expers fuerit, ut cum Angelis in die illa gaudeat. Conemur ergo, fratres, superna respicere, superna sapere, superna cogitare, de supernis differere, superna animo volvere, superna meditari, superna intelligere, superna loqui, superna perficere, superna pertractare: in omnibus & per omnia conversationem nostram in supernis habere, supernisque adflescere. Caveamusque ad inferiora obtutus convertere, ubi voluptates, & concupiscentiae inanis atque mortiferi saeculi huius. At praeclarum est oculis cordis semper videre atque prospicere, nequid in pupillam oculi incidat, neve mentis aciem cogitatio aliqua improba, aut quid aliud Domino Deo displicens perturbet obtenebretque. Sed audi, quaeso, qui legis; de me ipso autem loquor; habemus quid perpetuo cogitandum sit nobis: habemus Angelos, habemus Archangelos, habemus Virtutes, habemus Dominationum gloriam, habemus Cherubim, habemus Seraphim, habemus nosipsos, habemus universorum Dominum Deum, bonum & sanctum nomen: habemus Prophetas, habemus Apostolos, habemus sancta Evangelia, sermones Domini: habemus Martyres, habemus Sanctos omnes: habemus Confessores, habemus sanctos Patres, Patriarchas: habemus Pastores, habemus Sacerdotes: habemus coelos, & omnia quae in eis sunt. Haec meditare, in istis mentem tuam defige, erisque filius Domini Dei, gratia & benignitate Domini ac Salvatoris nostri Jesu Christi: cui gloria & imperium nunc & semper, & in saecula saeculorum. Amen.

A σπεδάσας καμῖν, ἵνα ἐπιτύχη τῶ ἀγνόντων ἀγαθόν. μακάριος ὁ ἔχων πρὸς ὀφθαλμοῦς διηνεκὸς τὴν φρικτὴν ὥραν ἐκείνην, καὶ σπεδάσας εὐαρεσῆσθαι ἕως ὥρα ἐστὶν. μακάριος ὁ ἡρόδοτος ἐπὶ γῆς ἀπαθὴς ὡς ἄγγελος, ἵνα σὺν ἀγγέλοις χαρῇ ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ. σπεδάσωμεν οὖν, ἀδελφοί, τὰ ἄνω βλέπειν, τὰ ἄνω διανοεῖσθαι, τὰ ἄνω ἐκθυμεῖσθαι, τὰ ἄνω διαλογιᾶσθαι, τὰ ἄνω μνημονεύειν, τὰ ἄνω μελετᾶν, τὰ ἄνω φρονεῖν, τὰ ἄνω λαλεῖν, τὰ ἄνω ποιεῖν, τὰ ἄνω πνευματεύειν. ὅλα δι' ὅλα τοῖς ἄνω προσομιλεῖν, καὶ μὴ ἰδεῖν πρὸς τὰ κάτω, ὅπως αἱ ἡδοναί, καὶ αἱ ἐπιθυμίαι τῶ ἀσθενὸς τέττε τῶ ματαίᾳ καὶ θανατηφόρῳ. ἀλλὰ καλὸν ὅτι πάντοτε βλέπειν τῷ τῇ καρδίας ὁμματι, μὴ τι ἐμπέσῃ εἰς τὴν κόρην τῶ ὀφθαλμοῦ, ἢ λογισμὸς πονηρὸς, ἢ ἀλλότι τῶ μὴ ἀρεσκόντων τῷ Δεσπότῃ Θεῷ, καὶ σκοτίᾳ τῶ νῦν. ἀλλ' ἄκουσον σὺ ὁ ἀναγινώσκων, πρὸς ἐμαυτὴν λέγω, ἔχομεν τί διανοεῖσθαι πάντοτε, ἔχομεν τὰς Ἀγγέλους, ἔχομεν τὰς Ἀρχαγγέλους, ἔχομεν τὰς δυνάμεις, ἔχομεν τὰς δόξας τῶ κυριοτήτων, ἔχομεν τὰ Χερουβείμ, ἔχομεν τὰ Σεραφεείμ, ἔχομεν ἑαυτὰς, ἔχομεν τὸ πᾶν ἀπάντων δεσποτὴν Θεόν, τὸ καλὸν καὶ ἅγιον ὄνομα, ἔχομεν τὰς Προφῆτας, ἔχομεν τὰς Ἀποστόλους, ἔχομεν τὰ ἅγια Ἐυαγγέλια, τὰς λόγους τῶ Κυρίου, ἔχομεν τὰς Μάρτυρας, ἔχομεν πάντας τὰς ἁγίας, ἔχομεν τὰς Ὁμολογητάς, ἔχομεν τὰς ἁγίας πατέρας, Πατριάρχας, ἔχομεν τὰς ποιμένας, ἔχομεν τὰς ἱερεῖς, ἔχομεν τὰς οὐρανὸς καὶ πάντα τὰ ἐν αὐτοῖς. ταῦτα, καὶ ἐν τέτοις διανοῶ, καὶ ἔσῃ ὡς τῷ Δεσπότῃ Θεῷ, χάριτι καὶ φιλανθρωπία τῶ Κυρίου καὶ σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. ᾧ ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος, νῦν καὶ αἰεὶ, καὶ εἰς τὰς αἰῶνας πᾶν αἰῶνα. Ἀμήν.

CONFESSIO SEU PRECATIO.
ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ
ΕΦΡΑΙΜ ΤΟΥ ΣΥΡΟΥ
ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΙΣ

ἡγ' 8v

ΠΡΟΣΕΥΧΗ ΠΡΟΣ ΘΕΟΝ.

Ἰσάαί με, Κύριε, καὶ ἰαθήσομαι, ὁ μόνος
σοφὸς καὶ ὠπλανχὸς Πατὴρ. Ἰκετεύω τὴν
βλὴν ἀγαθωσύην, ἰάσαι τὰ τραύματα τῆς ψυ-
χῆς μου, καὶ φωτίσον τὰς ὀφθαλμούς τῆς ἀφροσύνης
μου, ἵνα κατανοήσω τὴν οἰκονομίαν σου ἐν τῇ γινω-
σκῇ μου εἰς ἐμὲ ἀγαπῶν. Καὶ ἐπεὶ δὴ ἐμωράν-
θη ἡ καρδία μου καὶ ἡ ἀφροσύνά μου, ἡ χάρις
σου, τὸ ἄλλας τῆς ἀληθείας, ἀρτυσάτω αὐτῷ.
Καὶ τί ἐρῶ σοι, ὦ προγνώστα, τῶ ἐπάζοντι
καρδίας καὶ νεφρῶν; μόνος γὰρ οἶδας ὅτι ὥστερ
γῆ ἀνδρὸς διψᾷ σε ἡ ψυχὴ μου, καὶ ποθεῖ
σε ἡ καρδία μου. Τὸν ὅ ἀγαπῶντά σε ἡ χά-
ρις σου διαπαντὸς ἀνηπλήρωσεν. ὥστερ ὅτι δια-
παντὸς ἠκυσάς μου, καὶ τὸ νῦν μὴ ὑπερίδης τὴν
δέησίν μου. Ἰδὲ γὰρ ὥστερ ἀχμάλωτός ἐστιν ἡ
διάνοιά μου, σὲ τὴν μόνον Σωτῆρα τῆς ἀληθείας
ζητῶσα. Τοιγάρ οὖν πέμψον τὴν χάριν σου πα-
χῆαν ἐλθεῖν εἰς τὴν βοήθειάν μου, ὅπως κορέσῃ
τὴν ἐμὴν πείναν, καὶ ποτίσῃ με τὴν δίψαν. Σὲ
γὰρ ποθεῖ τὴν ἀκρίβειαν Δεσποτίῳ. Τίς γὰρ δύ-
ναται σε κορεθῆναι, ὅς ἀληθείας ἀγαπῶν σε,
καὶ διψῶν τὸ φῶς τῆς ἀληθείας σου; Δοτῆρ τῆς
φωτὸς, δός μοι τὰ ἀτήματα μου, καὶ δώρησά
μοι τὴν δέησίν μου. καὶ εἰς τὴν καρδίαν μου
μίαν εὐαγέλιαν τῆς χάριτός σου. κατακαυθήτω ἐν
τῇ καρδίᾳ μου ἡ φλόξ τῆς ἀγάπης σου, ὥστερ
πῦρ ἐν ὄρυμῳ, καὶ καταφάγεται, ὡς ἀκάνθας
καὶ τειλόλους, τὰς πονηρὰς λογισμὰς. Δός δέ
μοι πλοσίως καὶ ἀμέτρως, ὡς Θεὸς ἀνθρώπων,
καὶ δώρησά μοι ὡς βασιλεὺς τῶν βασιλευντων,
καὶ πλήθυνον, ὡς ἀγαθὸς πατήρ. Εἰ ὅτι ἠδέ-
τισα καὶ ἀδεύω, ὡς χοῖκός, ἀλλ' ὁ πληρώσας
τὰς ὑδρίας ἀπὸ τῆς βίβλου σου, πληρώσόν μου
τὴν δίψαν ἀπὸ τῆς χάριτός σου. καὶ ὁ ἐμπλήσας
χιλιάδας πέντε, ἐμπλησόν μου τὴν πείναν ἀπὸ
τῆς οἰκονομίας σου Δεσποτά. Δώρησά, φιλάν-
θρωπε, ἅτιμα τῶ δέλω σου τῶ ἰκετεύοντί σε.
Ἰδὲ γὰρ καὶ ὁ ἀὴρ λαμψύνεται, καὶ τὰ πε-
τεινὰ ἀλλάσσει τὰς φωνὰς αὐτῶν ἀπὸ τῆς δόξης τῆς
πολλῆς σου σοφίας. Ἰδὲ καὶ ἡ γῆ πᾶσα δι-
πλοῖδα ἐμβαλέμεται τῶ ποικίλων ἀνδρῶν, ἢ ὡς
ὑφάμεται ἀνὰ χειρῶν ἀνθρώπων, ἀγάμεται καὶ
ἐορ-

CONFESSIO SEU PRECATIO. 199
EJUSDEM SANCTI PATRIS
EPHRAEM SYRI

CONFESSIO,

Seu

PRECATIO AD DEUM.

Sana me, Domine, & sanabor, qui
solus sapiens es & misericors medicus.
Tuam ego benignitatem obtestor, sana
vulnera animæ meæ, & oculos mentis
meæ illumina, ut tuam erga me dispen-
sationem jugiter agnoscam. Et quoniam
cor meum, & mens mea insipiens fa-
cta est, gratia tua, quæ est sal verita-
tis, illam condiat. Et quid ad te dictu-
rus sum, o præcognitor futurorum, qui
corda & renes scrutaris? Solus enim no-
sti, quod sicut terra sine aqua, sitit te
anima mea, & desiderat te cor meum.
Qui te autem diligit, eum assidue tua
replet gratia. Quemadmodum igitur sem-
per exaudisti me, ne nunc quidem me-
am despexeris deprecationem. Ecce enim
tamquam captiva detinetur mens mea,
te solum Salvatorem verum requirens.
Mitte ergo velociter gratiam tuam in
auxilium meum, ut famem meam ex-
pleat, sitimque restinguat. Nam te
Dominum, qui sine satietate dele-
ctas, concupisco. Quis enim te fa-
tiari poterit, vere te diligens, lu-
menque veritatis tuæ sitiens? O dator
luminum, concede mihi postulata mea:
exaudi deprecationem meam, & in cor-
de meo instilla vel guttam unam gratiæ
tuæ. Incendatur cor meum flamma ca-
ritatis tuæ, velut igne filua conden-
sa; & tamquam spinæ ac tribuli,
comburantur cogitationes pravæ. Da au-
tem mihi opulenter & absque mensu-
ra, ut Deus homini, & largire mi-
hi ut Rex regum, ac multiplica sic-
ut bonus pater. Quodsi forte abje-
ci, & abjicio gratiam tuam, velut
terrenus: tu tamen, qui hydrias be-
nedictione tua implesti, gratia quoque
tua exple mihi sitim. Et qui quin-
que millia hominum satiaisti, de tua
etiam benignitate famem mihi Domine
exple. Annue, obsecro, benignissime,
supplicibus famuli tui precibus. Ecce enim
aër clarescit, & volucres ob gloriam ma-
gnæ tuæ sapientiæ immutant voces suas.
Ecce etiam terra universa cujusvis generis
florum diploide absque manibus humanis
contexta circumamicta est, duplicique de
causa

Psal. 7.

Psal. 41.

Joan. 2.

Matth. 14.

causa gestit festumque agit : altera quidem propter filium suum primogenitum Adam , quod ad vitam reductus sit ; altera vero ob Dominum suum . Ecce & mare tua gratia impletur , ditaturque navigantes in ipso . Tua mihi gratia , Domine , praestitit fiduciam loquendi ad te : tuique desiderium , quo flagro , me ad te accedere cogit . Qui ab initio serpens homini exitialis fuit , hoc tempore e terra prodiens , os suum aperit : quanto magis servus tuus desiderio tui flagrans , aperiet os suum in gloriam & laudem divinae tuae gratiae ? Qui suscepisti & probasti duo minuta viduae illius , suscipe deprecationem servi tui , & auge orationem meam , & da quod peto , ut templum efficiar gratiae tuae , quae in me habitet : ipsaque , quomodo ei placeam , me doceat , ut in cithara mea sonet cantica compunctionis , laetitiae plena , mentemque meam quasi freno constringat , ne aberrans peccem tibi , & lumine illo priver . Exaudi Domine , exaudi orationem meam , & concede mihi , ut vocer in regnum tuum , qui aberraveram ; expiatus sim qui impurus fueram ; qui eram insipiens , sapiens efficiar , & qui inutilis fueram , utilis sim gregi electorum tuorum Ascetarum , omniumque sanctorum , qui tibi complacuerunt . Qui deliciis Paradisi fruuntur , ipsi pro me intercedunt , ac te solum benignum interpellant . Exaudi ergo deprecationem eorum , & salva me per intercessionem illorum . Ego vero per eosdem gloriam tibi offeram , quod orationem ipsorum exaudiens , sis misertus mei , & non despexeris deprecationem meam . Tu Domine per Prophetam tuum dixisti : *Aperi os tuum , & implebo illud* . Ecce igitur apertum jam est una cum corde os servi tui . Tua illud reple gratia , ut in omni tempore benedicam tibi , Christe Deus Salvator noster . Perfunde cor meum , optime hominum amator , rore gratiae tuae . Quemadmodum enim terra licet seminata , nequit a seipsa fovere germina sine tuae bonitatis visitatione : ita neque cor meum eloqui poterit beneplacita tibi beneficio gratiae tuae , nisi fructificaverit iustitiae fructum . En porro messis alit germina , & arbores diversi generis floribus coronantur : rore etiam gratiae tuae perfunde mentem meam , & floribus humilitatis , compunctionis , dilectionis &

Marc. 12.

Psalm. 80.

A εορτάζει δύο εορτάς . μίαν ὑπὲρ τοῦ ἡγίου αὐτῆς ἔρω-
ποῦκε Ἀδάμ , ὅτι ἐξωποιοῖται . μίαν δὲ ὑπὲρ τοῦ Δε-
σπότης αὐτῆς . Ἰδὲ καὶ ἡ θάλασσα πληθύνεται ἀπὸ
τῆς χάριτος σου , καὶ πλητίζει τοὺς πλεόντας ἐν αὐτῇ .
ἢ χάρις σου δέδωκέ μοι παρρησίαν ἵνα λαλήσω πρὸς
σέ . καὶ ὁ πόθος ὃν ἔχω , πρὸς σέ ἀναγκάζει με ἰέναι .
Ὁ ἀπὸ ἀρχῆς ἀνδρωποκτόνος ὄφεις ἐν τῷ καρπῷ
τέτρω πρὸς ἐρχόμενος ἀνοίγει τὸ στόμα αὐτοῦ . πό-
σω μᾶλλον ἀνοίξει τὸ στόμα αὐτοῦ ὁ δούλος σου ὁ
ποδοῦν σου εἰς δόξαν καὶ ἑπαῖνον τῆς χάριτος σου ;
Ὁ δεξιόμενος καὶ ἐπαγνέσας τὰ δύο λεπτά τῆς χή-
ρας ὁκλείης , πρόσδεξαι τὴν δέσπιν σου δούλῃ σου
αὐξήσον τὴν διχὴν μου . καὶ δώρησαι τὰ ἀγτήμα-
τά μου , ἵνα ναὸς γένωμαι τῆς χάριτος σου , ἥ ἐν
ἐμοὶ οἰκήσῃ , καὶ αὕτη με διδάξῃ πᾶς ἀρέσω
αὐτῇ , ὅπως τε κρῆσῃ αὕτη εἰς τὴν κινύραν μου
μέλη κατανύξεως καὶ πλήρη διφροσύνης , ἀγξή-
τε τὴν διάνοιάν μου , ὥστε ἐν χαλινῷ , ἵνα μὴ
πλανηθεῖς ἀμάρτω σου καὶ ἐκβληθεῖς τῷ φωτὶ
ὁκλείης . Εἰσακήσων , Κύριε , εἰσακήσων τὴν δέσπιν
μου , καὶ δός μοι ἵνα κληθεῖς ἐν τῇ βασιλείᾳ σου ,
ὁ πεπλανημένος , ἀκάθαρτος τε ὢν , καὶ καθαρ-
θεῖς , καὶ ἄφρων , καὶ σοφισθεῖς , καὶ ἀχρήσιμος καὶ
χρήσιμος ἡνώμενος τῷ ποιμνίῳ τῷ ἐκλεκτῷ σου
τῷ ἀσκητῇ καὶ πάντων τῶν ἀγίων τῶν ἀρετη-
σάντων σου . Οἱ ἐν τῷ κόσμῳ ἀγαλλόμενοι ,
αὐτοὶ προσβάλλουσιν ὑπὲρ ἐμοῦ , καὶ κατακαλοῖ σέ
τὸ μόνον φιλάνθρωπον . εἰσακήσας τε αὐτὸς τῆς
δέσπιν σου αὐτῇ , καὶ σώσας με τῆς κατακλήσεως
αὐτῆς . Ἐγὼ δὲ δι' αὐτῆς προσφέρω σοι δόξαν ,
ὅτι τῇ διχῇ σου εἰσακήσας , ἠντιέστησάς με ,
καὶ ἔχ ὑπερβίβεις τὴν δέσπιν μου . Σὺ , Κύριε ,
διὰ τοῦ Προφήτου σου εἶπας , ἀνοίξον τὸ στόμα
σου , καὶ πληρώσω αὐτό . Ἰδὲ ποίνω ἥνοιον μου
τῆς καρδίας τὸ στόμα σου δούλῃ σου . πλήρωσον αὐ-
τὸ τῆς χάριτος σου , ἵνα διαπαντὸς διλογήσω σου ,
Χριστέ ὁ Θεὸς ὁ σωτὴρ ἡμῶν . Βρέξον εἰς τὴν
καρδίαν μου , φιλάνθρωπε ἀγαθέ , τὴν δρόσον τῆς
χάριτος σου . Καθάπερ γὰρ οὐκ ἰχθυεῖ ἡ γῆ
ἐκπαρμένη θρέψαι ἀφ' ἑαυτῆς τὰ ἡννήματα ἀνδρῶν
τῆς ἐπισκέψεως τῆς ἀγαθωσύνης σου . ἔτις ἡ καρ-
διά μου οὐκ ἰχθυεῖ φθάνουσα τὰ διάρετά σου
διὰ τῆς χάριτος σου , εἰ μὴ καρποφορήσῃ καρπὸν
δικαιοσύνης . Ἰδὲ δὴ ὁ ἀμηπὸς τρέφει τὰ ἡννή-
ματα , καὶ τὰ δένδρα φεφανένται τοῖς ποικίλοις
ἄνδρεσι . καὶ ἡ δρόσος σου τῆς χάριτος ποτισάτω
μου τὴν διάνοιαν , καὶ περικομῆσάτω αὐτὴν τοῖς
ἄνδρεσι τῆς ταπεινώσεως καὶ τῆς κατανύξεως , τῆς τε
ἀγάπης καὶ τῆς ἐπομονῆς . Καὶ τί ἐρῶ ; ἰδοὺ
γὰρ

ἄλλ' ἢ ἀρχὴ μου ἀσθενὴς ὑπάρχει, καὶ αἱ ἀνο-
μίας μου μεγάλα καὶ ἰσχυρά· αἱ ἀμαρτίαι μου
θλίβουσίν με, καὶ αἱ ἀσθενεῖαι μου ἀναγκάζουσίν με.
σὺ δὲ πλούσιος καὶ ἀγαθός, ἐλεήμων καὶ οἰκτιρ-
μων ὑπάρχεις. Ὁ ἀνοίξας τὰς ὀφθαλμούς μου
τυφλῶ, ἀνοίξον τὰς ὀφθαλμούς μου καὶ διανοίας μου,
ἵνα διαπαντός εἰς τὸ κἄλλος σε κατανοήσω. Καὶ ὁ
ἀνοίξας τὸ στόμα τοῦ Ἰσραὴλ, ἀνοίξον τὸ στόμα
μου εἰς τὸ ἐπαινόν σε καὶ δόξαν τῆς χάριτός σου.
Ὁ θέμενος ὄριον τῇ θαλάττῃ τῷ λόγῳ τοῦ
προσάγματός σε, θέσ ὄριον καὶ τῇ καρδίᾳ μου
διὰ τῆς χάριτός σου, ὅπως μὴ ἐκκλίνῃ δεξιὰ ἡ
ἀεισερά σου ἀπὸ τῆς κἄλλος σου. Ὁ δὲς ὕδωρ ἐν
ἐρήμῳ λαῶ ἀπαθεῖ καὶ ἀντιλέγοντι, δός μοι
καπάνυξιν καὶ τοῖς ὀφθαλμοῖς μου δάκρυα, ἵνα
δακρύσω ἡμέρας καὶ νυκτός, πᾶς τῆς ζωῆς μου ἡμέ-
ρας μὲν ταπεινοφροσύνης καὶ ἀγάπης καὶ καρδίας
καθαρᾶς. Ἐγγισάτω ἡ δέξις μου ἐνώπιόν σου
Κύριε, καὶ δώρησά μοι ἐκ τῆς ἀσπύνης τῆς ἀγίας,
ἵνα σοι προσκυνῶ δράγματα πλήρη κατανύ-
ξεως. Δόξα τῷ δεδοκότι, ἵνα αὐτῷ προσκυνῶ-
κω· εἰσαίησον Κύριε τὴν προσευχὴν τῆς δούλης σου,
προσεύχης πάντων τῶν ἁγίων σου, ὁ ὢν ὑπὲρ πάν-
των ἀλόγητος εἰς τὰς αἰῶνας. ἀμήν.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ
ΕΦΡΑΙΜ ΤΟΥ ΣΥΡΟΥ

ΠΕΡΙ ΑΡΕΤΗΣ

ΠΡΟΣ ΝΕΩΤΕΡΟΝ ΑΣΚΗΤΗΝ,
ΚΕΦΑΛΑΙΑ Δ.

ΠΡΟΛΟΓΟΣ.

Ο Κύριος ἐπὶ σωτηρίᾳ τῶν ἀνθρώπων ἐπι-
δημήσας τῷ κόσμῳ, ἀγαπᾷ ἀλλήλους
προσέταξεν ἡμῖν. Ἀγάπης δὲ ἔργον εἶς καὶ τὸ
ὑποκαλεῖν ἀλλήλους ἐν φόβῳ Θεοῦ. Ἐπειδὴ οὖν
ἠτήσατο ἡ σὴ δούλεια ἀκούσαι λόγον τοῦ
ἐμῆς βραχύτης, ἐπέδωκα ἐμαυτὸν ὑπὸ τὴν ὑπα-
κοὴν καὶ σωέργειαν τῆς χάριτος τῆς Χειρὸς. Καὶ
τὸ νῦν πρὸς τὴν αὐτὴν ὑποδύσεω ἐνεχαράξαμαι
ἐν τῷδε τῷ ὑπομνητικῷ. Εἴ τι οὖν ὁρῶντος
οἰμον, ἐνδὲς ἐν τῇ σὴ διανοίᾳ, ὅπως καρποφο-
ροῦντός σε τῷ Κυρίῳ, χάρις καὶ γὰρ μισθὸς τῆς
συμβουλίας. Οὐκ ἐπιζητήσῃς δὲ παρ' ἡμῶν τῆς
ἐν ἀδελφοῖς διατειρόντων λόγων τέχνῃ, ἢν σὺ
ἐμάθοις· ἔτε καλωπισμὸν λέξεων, ὡς σὺ οἶ-
δαίης· ἀλλ' ἀπλῶς καὶ ἀληθῶς καὶ ἰδιωτικῶς
τὰ ἐν ἀγάπῃ σοι γραφέντα μὲν ἀγάπης δέξαι, καὶ
αὐξή-

A patientiæ exorna illam. Et quid dicam.
Ecce enim oratio mea infirma est, & ini-
quitates meæ magnæ ac validæ. Peccata
mea affligunt me, & infirmitates meæ co-
arctant me. Tu autem dives es, & bo-
nus, misericors & miserator. Qui aperuisti
oculos cæci, aperi quoque oculos mentis
meæ, ut in tuum decorem semper eos de-
fixos habeam. Et qui aperuisti os jumenti,
os quoque meum ad laudem tuam & glo-
riam gratiæ tuæ aperi. Qui verbo præce-
pti tui posuisti mari terminum, pone etiam
terminum cordi meo per gratiam tuam, ut
non declinet in dexteram vel sinistram a
pulchritudine tua. Qui aquam præbuidisti in
solitudine populo incredulo atque contradi-
centi: da mihi compunctionem, & lacry-
mas oculis meis, ut plangam die ac nocte
cunctis diebus vitæ meæ cum humilitate,
caritate, & puritate cordis. Appropinquet
deprecatio mea in conspectu tuo Domine:
& largire mihi ex sancto tuo semine, ut
manipulos tibi offeram plenos compunctio-
ne. Gloria ei qui dedit, unde ipsi offeram.
Exaudi Domine orationem servi tui per in-
tercessionem omnium sanctorum tuorum,
qui in omnibus es benedictus in sæcula.
Amen.

Joan. 9.

Num. 20.

Exod. 17.

Num. 20.

DEIUSDEM SANCTI PATRIS
EPHRAEM SYRI

DE VIRTUTE

AD NOVITIUM MONACHUM,
CAPITA QUATUOR.

PROLOGUS.

Dominus ad salutem hominum profe-
ctus in mundum, mandatum de invi-
cem diligendo dedit nobis. Caritatis autem
opus est, etiam adhortari ac consolari invi-
cem in timore Dei. Quoniam igitur a parvi-
tate mea sermonem audire expetivit tua pie-
tas: meipsum propter obedientiam, gratia
Christi cooperante, obtuli ac tradidi. Et
nunc de eisdem argumentis hæc in hunc retu-
li commentarium. Siquid ergo utile inve-
neris, menti tuæ inserito, ut te fructum feren-
te Domino, ego quoque consilii mercedem
recipiam. A nobis autem, qui inter fratres
versamur, non requirere verborum artificium,
quod non didicimus; neque ornatum dictio-
num, quas non novimus: verum quæ in sim-
plicitate, sinceritate & caritate sine ullo ver-
borum apparatu tibi sunt conscripta, cum ca-
ritate accipito, eaque apud teipsum augeto:

Joan. 13. 15.

F

C c

quippe

quippe qui sis nobis magis idoneus : & quasi femina quædam atque occasiones a nobis capiens , in tuæ mentis latitudine plurimum fructificare facias . Et quæ modice ac tenuiter a nobis denunciata sunt , efficaciter exhibe his qui tecum sunt , o studiofissime discendi , illosque ad observandas nostræ profundæ stultitiæ inscitæque admonitiones hortare , qui neque sumus adfueri in scribendo ad eloquentiæ ostentationem ; neque in orationis arte exercitati . Cæterum caritate nos commonente, ut tibi & omnibus, qui tecum sunt , significemus ; sicut jam pridem nos ipsos magno studio atque conatu , dum de Virtute addiscere expeteres , tradidimus , divinæ gratiæ præsidio, verorum sermonum exercitiis : ita & tu cæteris studiose secundum gratiam tibi a Domino concessam inservies , ut ne amplius fratres in fraudem impellantur & seducantur .

I N I T I U M

PRIMÆ ADHORTATIONIS.

1. Cor. 6.

SI Vitam solitariam in eremo colueris , perfectorum Anachoretarum exercitationes atque progressus investiga . Sin autem in Coenobio degeris , regulas conventuales ne despexeris . Utrumque enim si in singulis fervetur ordinibus in pura conscientia , gratum & acceptum erit Deo . Si ergo solitariam vitam vixeris , cave , ne optimas formas Anachoretarum , qui rectam tibi semitam straverunt , depravaveris ; quin potius te formam atque exemplum utile omnibus exhibe , semper dictum illud Apostoli discutiens : *Omnia mihi licent , sed non omnia expediunt . Omnia mihi licent , sed non omnia edificant .* Ne recte factis deturbet te ex loco tuo inimicus . In Coenobio agens , a legitima & Apostolica regula ne declinaveris : quæ enim parva esse videntur delicta , non afferunt exiguum aut qualecunque detrimentum . Præclarum est igitur , ac valde præclarum , non magnifice de seipso sentire , neque aliquid agere , quod ex proprio sui ipsius amore nascatur , eoque damnationis sententiam subire . Decet igitur in synaxi atque conventu cum aliis fratribus convenire , vigiliis , labore manuum , aliisque exercitationibus : quod maximum humilitatis est signum : necnon communem cum aliis mensam , extra tamen corporalem infirmitatem , frequentare ; & propria voluntate non detineri : qui est vanus tumor . Oportet ergo unumquemque , opus quod incepit exstruere , cum omni humilitate & patientia perficere . Ingenio autem instabilem esse , & mente vagari

A αἰξήσον αὐτὰ πρὸς σεαυτῷ , ἅτε ἰκανώτερος ἡμῶν τυγχάνων . Καὶ οἷον ἀνέματα καὶ ἀφορμαὶ λαβὼν παρ' ἡμῶν , ἐν τῷ πλάτει ἔνθεσθαι , ἐπὶ πολὺ καρποφόρησον . Καὶ τὰ ὀλίγως καὶ ἀσθενῶς ὑφ' ἡμῶν ἀπηγγελμένα διωατὶς πρὸς αἰξήσον τοῖς μὲν σε , ὡς φιλομαθέσασιν , καὶ πρὸς ἀνέσας αὐτοῖς φυλάττωσαι τὸ βυθὸν τῆς ἀγνοίας ἡμῶν , μὴτε συγγράφειν ἡδισμῶν , πρὸς ἐπίδειξιν λόγων , μὴτε λόγων τέχνῳ ἡσκηκότων . ἀγάπης δὲ ἡμῶν ποτρεπομένης , σοὶ τε καὶ πᾶσι τοῖς μὲν σε μνηύσας , καὶ ὡς ἡμῖς πάλαι ἐφιλοτιμηθήμεθα ζητῆντίς σε μαθεῖν περὶ ἀρετῆς , ἐπεδωκάμεθα ἑαυτὸς ἀπὸ τῆς χάριτος , προγυμνασίαν λόγων ἀληθινῶν . Οὕτω καὶ αὐτὸς φιλοτίμως τοῖς λοιποῖς διακονήσας καὶ χάριν τὴν ὑπὸ τοῦ Κυρίου σοὶ δεδομένην εἰς τὸ μηκέτι κατασύρεσθαι τὴν ἀδελφὴν ὑπὸ ἀπάτης .

A P X H

ΤΗΣ ΠΡΩΤΗΣ ΠΑΡΑΙΝΕΣΕΩΣ.

E Ἄν κατέξῃ ἐν ἐρήμῳ καταμόνας , καὶ ἀσκήσιν καὶ ποροποιήν τῇ τελείῳ ἀναχωρητῶν ἔξινθε . Εἰ δὲ ἐν κοινωδίᾳ ἀγῶνης , τῇ κοινωδιακῶν κανόνων μὴ καταφρονεῖ . ἐκάτερα γὰρ φυλαττόμεθα ἐν ἐκάστῳ τῶν μετὰ ἐν καθαρᾷ συνειδήσει ἀποσδεκτὰ ἔσας Θεῷ . Καταμόνας τίνω καθεζόμενος , μὴ πρὸς χαράσῃ τὴν καλὴν τύπον τῇ καλῶς ποροδοκῶν ἀναχωρητῇ , ἀλλὰ τύπον ὠφελείας παρέχε σεαυτὸν τοῖς πᾶσιν , ἀνακείνων αἰὲν τὸ ἔσας ἀποσολὴν ῥήτον . πάντα μοι ἔξεσιν , ἀλλ' ὅτι πάντα συμφέρει . πάντα μοι ἔξεσιν , ἀλλ' ὅτι πάντα οἰκοδομεῖ . μὴποτε ἀπὸ δικαιοσύνης τῶν πρὸς ἀσφαλδύσῃ σε ὁ ἐχθρὸς ἀπὸ τῆς ἰδίας εἰσεως . Ἐν κοινωδίᾳ καθεζόμενος , μὴ ἐκκλίνῃς τὸ ἀποσολικὸν καὶ ἐνδεσμὸν κανόνος . Τὰ γὰρ δοκῶντα μικρὰ εἰς πρὸς ἀνάγκη , ὅτι τὸ τυχεῖν βλάβῃ ἐμποιοῦσιν . Καλὸν ποιῶν , καὶ πάνυ καλὸν , τὸ μὴ ὑψηλοφρονεῖν , μηδὲ τὰ τῆς φιλαυτίας ἔργα πορᾶσθαι ἀπὸ κατάνωσιν ἡμέας . Πρὸς τὸν τίνω τῇ συνάξει ἀπαντᾶν ἅμα τοῖς ὁμοψύχοις ἀδελφοῖς , τῇ ἀγρυπνίᾳ , τῷ ἔργῳ χειρῶν , τοῖς πρὸς ἔργοις , ὅπερ ἐστὶν σημεῖον μέγιστον ταπεινοφροσύνης . ὁμοίως τῇ τραπέζῃ , δίχα τῆς σωματικῆς ἀρρώστιας , καὶ μὴ κρατεῖσθαι δειλήματι ἰδίῳ , ὅπερ ἐστὶν φουρήματι κενῷ . Χρὴ οὖν ἑκάστον τελεῖν τὸ ἔργον , ὃ ἤρξατο οἰκοδομεῖν μετὰ πάσης ταπεινοφροσύνης καὶ ὑπομονῆς . Τὸ δὲ ἀγατῆν τοῖς ἡδυσιν , καὶ πορᾶσθαι τῇ γνώμῃ ἀπὸ

ἀπὸ τόπου εἰς τόπον καὶ ἀπὸ ἔργου εἰς ἔργον ἀώριον
 τὸ καρπὸν ἀποκαθίστηναι, εἰ ἄρα γε καρποφορήσῃ
 ὁ ποιῆτος. Οὐκ ἔν ἐκάστῳ τὸ τόπου πᾶς αὐτῶν
 προσβολὰς προσάγει ὁ πολέμιος καὶ τὸ ἀδελ-
 φῶν. Ἀλλ' ὅπως μὴ προκρίνει τιμᾶν ἀλλὰ δικαιο-
 μάτων τὴν ξηροτάτῃ πολιτείᾳ καὶ τὴν ἀπεσκλη-
 ρωκότα βίον, ὅπως τὸ φύγειν τὰς ἐπωφελεῖς τό-
 πους ἀποδοκίμαζαι, ἀλλὰ τὸ μὴ εἶναι, φησὶ, μι-
 κρὰν συγκατάθεσιν πρὸς τὰς ἀδυνατείας, ἡπο-
 νοθάει τὴν γνώμην, ἀλλὰ τὴν ἐπάγων τῷ ἀδελ-
 φῷ. καὶ ἔν μὴ τῷ κοινωδίῳ καθεζόμενον τὴν ἔρη-
 μον φαντάζεσθαι ἀποδοκίμαζαι, πολλὴν ἔσσαν ἔν
 τῷ τόπῳ ἡσυχίαν. ἔν τὴν ἐρήμῳ καθεζόμενον,
 ὡς ἀχμώδεις καὶ ἀπαραμυθῆτες τόπους φύγειν
 ὑποτίθουσι. Καὶ ταῦτα συνεχεύοντες κινεῖ, ἵνα
 πανταχοῦ ἀσύστατον καὶ ἀεγέλαστον ποιήσῃ τὸ ἀ-
 δελφόν, καὶ μηδεμίαν ἀρετὴν εἰς τελείωσιν ἀγα-
 γεῖν. Ὡς αὖτε γὰρ εἰάν τις ἄρξῃ τὸ οἰκοδο-
 μεῖν, καὶ ἀκηδίασας πρὸς τὴν οἰκοδομήν, εἴπῃ·
 ἔσσαν μᾶλλον οἰκοδομήσω. καὶ ὡς ἄρξῃ ὁρῶσαι
 τὰς δεμελίους, εἴπῃ πάλιν, βελτίον ἐστὶν κελίον
 οἰκοδομήσαι, καὶ τὸ ἀφῆσθαι ἡμιτελές, ἀνόνητος
 δεικνύει αὐτὸς ὁ σκοπός. ἔτω καὶ μοναχός, μὴ
 καρτερῶν ἔν τόπῳ ἔνι ἐν σωεσθαι πνευματικῇ,
 τέλειον καρπὸν ἀναδύνασθαι εἰ δύναται. Ἐν κοινωδίῳ
 πιζδροῦν καθεζόμενος τῷ κανόνι ἀκολουθεῖ ἐν
 πάσῃ ἀλαβείᾳ καὶ φόβῳ Θεοῦ. Καὶ δις τὴν ἡμέ-
 ραν ἐοδίειν ἀποκαθίστασθαι, μεταλάβει τὴν σιτίων μετ'
 ἀχαιρίας. Καὶ εἰ τὴν ποιῶσιν οἱ ἀλαβέστεροι τὴν
 ἀδελφῶν, ποιεῖ ἐν καθαρᾷ συνειδήσει, καὶ προκό-
 ψεις καλῶς ἐν Κυρίῳ. Εἰ τὸ ἔλθῃ εἰς διακρί-
 σιν ὁ λογισμὸς, ὡς πολλὰ τὰ ἀποκαθίστασθαι ὅτι
 τραπέζης, ἀλλ' ἐννοησάμεν, ὅτι εἰ διὰ τὴν ἡμέ-
 ραν ἀπαγῆς ἢ ἀποδοκίμαζαι μετένῃται. εἰ τὸ πάλιν
 πεινητὰ καὶ σενὰ τὰ ἀκαθάρτα; καὶ ἄρξῃται
 δυσφορεῖν ὁ λογισμὸς ὅτι τὸ τῷ, λόγισαί, ὅτι
 ἔκ τῃ δόξης Κυρίου ἐνανθρωπήσας κελδίνες ἄρ-
 τες μεταλαβεῖν οὐκ ἀνέξισεν. Δεῖ οὖν ἐν σωε-
 σθαι πνευματικῇ ἀπαντᾶν τῷ πολέμῳ δι' ἐκά-
 στες μεθόδους, πρὸς τὸ ἀποκαθίστασθαι αὐτὸς τὰς μαγ-
 γανείας, διὰ τὴν Σπυροφόρον δυνάμεως. Τὸ γὰρ
 ὑπὲρ μέτρον ἐγκρατείας, ὡς οἶμαί, οὐκ ἐπα-
 νετόν. καὶ τὴν προσσηκῆς ἐγκρατείας καταφρονεῖν
 εἰ χηρῶν. Ὡς αὖτε γὰρ τὸ ἀπέχεσθαι ἐπὶ πο-
 λὺν τῷ ἀπαγῆς σιτίων, ἐκλυοῖν καὶ ἀπονοῖαν
 πρὸς τὴν λειτεργίαν ποιεῖ. ἔτω καὶ τὸ ἀναβλύζειν
 τὴν λαμὸν πῶς βρώμασιν, ὑποκατάγνωσιν. Οὐαὶ
 γὰρ, φησὶν, οἱ ἐμπεπλησμένοι νῦν, ὅτι πεινάσε-
 τε. Ἀλλὰ καὶ ἀλλὰ τὴν ἀκρασίας τῆς ὑπογαστρίας

gari de loco in locum, & ex opere in opus,
 immaturum fructum reddit; si tamen ullum
 iste fructum feret omnino. Neque vero in
 quolibet loco fratrem eodem modo oppugnat
 adversarius; sed hic quidem suadet, ut ante-
 ponatur dura & austera vita, quæ sanctis
 justisque operibus commendatur: ibi loca
 utilia fugienda suggerit, quod nulla sit ibi
 erga ullos indulgentia, ne erga imbecillio-
 res quidem. Ita mentem adulterat, fratrique
 subversionem molitur. Et quidem in cœnobio
 degentem, eremum imaginari facit, quasi
 multa sit ibi solitudo. In eremo autem ver-
 santibus, tamquam nimis squallida omnisque
 consolationis expertia illa loca fugienda sua-
 det. Et hæc sæpius movet, ut instabilem
 ubique fratrem reddat, deridendumque pro-
 ponat, ac nullam virtutem ad perfectionem
 perducere possit. Quemadmodum enim si-
 quis turrim ædificare incipiat, & torpore ac
 tædio ædificii affectus, dicat se porticum ex-
 struere malle: & ubi jam fundamenta fo-
 dere cœperit, rursus dicat, satius esse cel-
 lam ædificare, illamque imperfectam etiam
 relinquit; plane stultus vanusque ejus sco-
 pusprehenditur: sic & monachus, nisi in
 uno loco, spiritali intellectu perseverave-
 rit, fructum perfectum reddere non poterit.
 In cœnobio igitur residens, Canonem seu
 Regulam cum omni pietate ac timore Dei
 sequere: & quamvis bis in die ad come-
 dendum tradatur, semper cibum cum gra-
 tiarum actione sumito. Et si quid fratres
 religione ac pietate inter alios magis con-
 spicui faciunt, fac & ipse in conscientia pura,
 & recte in Domino proficies. Quodsi in
 disceptationem mens venerit, quasi multa
 sint in mensa apposita fercula, cogitemus
 non nostra cibos ordinatione præparatos esse.
 Quod si vicissim, quæ sunt opportune para-
 ta, vilia & perpauca videantur, atque id
 incipiat animus ferre molestius, cogita &
 Dominum ipsum gloriæ, qui homo factus
 est, panes hordeaceos non respuisse. Opor-
 tet ergo spiritali intellectu occurrere adver-
 sario in omnibus ejus insidiosis congressioni-
 bus, ad retundendas ipsius imposturas per
 virtutem crucifixi. Ultra autem mensuram,
 temperantem esse velle, ut puto, commen-
 dabile non est; sicut neque utile est, de-
 bitam temperantiam spernere. Quemadmo-
 dum enim per diuturnam quis abstinentiam
 a cibis constitutis, sibi corporis enervatio-
 nem, atque languorem remissionemque ad
 sua obeunda munia parit; ita & nimia cibo-
 rum repletio atque ingluvies homines da-
 mnabiles reddit. *Va enim, inquit, qui nunc* Luc. 6.
saturati estis, quoniam esurietis. Quin &
 per intemperantiam voluptatibus, quæ in-

fra ventrem sunt, subijcietur incontinens. Quare pie atque decenter corpus nostrum gubernetur oportet. In eremo autem versans, dignas semper tecum virtutes habe, rectam de fide sententiam, animi submissionem, vigilantiam, & fortitudinem. Distractiones autem animi, & avaritiam fuge. Sinceram sanctitatem cole, & patiens laborum esto. Omnium te consolatore praebere. Ad indulgentiam erga alios promptus sis & accuratus. In contemplatione Deo congruenti, mentis evagationem evita: quod & passiones animi sedat, & daemones fugat. Neque corporalem imbecillitatem aut mortis praesentiam pertimueris: verum sic cum laetitia exitum expectabis, quasi ex metallis, aut ab exilio in regnum coelorum sis revocandus, secundum eum qui ait: *Cupio dissolvi, & esse cum Christo*. In coenobio degentem haec amplecti oportet: obedientem secundum Deum se praebere absque ulla prorsus contradictione: compatiens quoque in proximum, & ab inani gloria alienum: honoris ac dominandi non cupidum: vigiliis autem & orationibus intentum, & in piis religionis exercitiis manuumque labore perseverantem. Fugere denique oportet, & tacere, atque quietum esse. Fugere quidem haereticos, & homines perniciosos atque corruptores: tacere autem vetita, Deoque non placentia: abstinere autem a turbis, rebusque mundanis. Non aberrare e cella in cellam: non offendiculum aut scandalum proponere proximo: non sine iudicio aut ratione verba proloqui, neque iracundiae aut furori obsequi, non delectari ornatu vestium, non carnem ad pulchritudinem exterere, non oculum effrenatum habere: non callidus atque astutus videri optes, ne in vanam decidas gloriam, quae voluptatis, irae, & moeroris procreatrix est. Magis autem te ipsum fatage exhibere simplicem & fucis carentem ut plurimum. Corpus a peccato custodi, ne creatori tuo mentiaris. Donum enim nos ipsos Domino obtulimus, neque amplius corporis nostri potestatem habemus. Sive enim angustiamur, sive oppugnamur, ad arbitrium nostrum auferre donum non licet. Quemadmodum enim si quis votum vovens Deo, munus Domino obtulerit, quod sacerdos acceptum in templo seponit; etsi postea poenituerit eum, qui munus obtulit, non amplius in sua potestate est auferre donum, postquam Domino illud obtulit; adeo ut si occulte hoc suffurari molitus fuerit, non jam quasi suum auferre velit, a culpa absolvetur, sed velut sacrilegus punietur: sic quoque qui Deo suas animas consecrarunt, corporis sui potestatem amplius non habent.

Beati

Philipp. i.

A ἡδονῆς πεσεῖται ὁ ἀκρατής. Χρὴ οὖν δισεβᾶς καὶ προσηκόντως κυβερνᾶν τὸ σῶμα. Ἐν τῇ ἐρήμῳ ὃ καθεζόμενος ἔχει αἰετὰς τὰς πρεπύσας ἀρετὰς, τὸ ὀρθόδοξον, καὶ ταπεινὸν ὃ φρονήματος, τὸ χρηγόρον, καὶ ἀδείλανδρον, τὸ ἀπεισάσασον καὶ ἀφιλάργυρον, τὸ ὑγιὲς ὃ ἀγιότητος, καὶ καρτερικὸν τοῖς πόνοις, τὸ ὁρμητικὸν πρὸς πάντας, καὶ πρὸς τὴν συγκατάθεσιν ἀκείβητος, τὸ ἀμετάπειστον τῆς ἀφροσύνης τῆς πρεπύσης Θεῷ, ὅπερ ἐστὶν παθῶν μείωσις καὶ δαμόνων διωγμός, τὸ μὴ δεδιέναι σωματικὴν ἀρρώστιαν, ἢ θανάτου πρᾶξιν. ἀλλ' ἔτω μετ' ἀφροσύνης προσδέχεσθαι τὴν ἔξοδον, ὡς ἐκ μετὰλλων, ἢ Ἰησοῦς ἀνακαλεῖται μέλλων ἐπὶ τῇ ἐραντῇ βασιλείᾳ, καὶ τὴν εἰπόντα. ἐπιθυμίαν ἔχω τῆς ἀναλῦσαι, καὶ σὺν Χριστῷ εἶναι. Τὸν ἐν κοινωδίᾳ καθεζόμενον τέττων κατὰ ἀντέχεσθαι, τὸ ὑπήκοον εἶναι καὶ Θεὸν δίχα πάσης ἀντιλογίας, τὸ συμπαθὲς καὶ ἀκένδοτον, τὸ ἀφίλαρχον καὶ ἀτιμητικόν, τὸ ἐν ἀγρυπνίᾳ καὶ προσευχῇ εὐπρόν, τὸ ἐν ἀσκήσει καὶ ἐργοχειρῶν καρτερικόν. φάγειν καὶ σιωπᾶν ὃ ἡσυχάζειν. φάγειν μὴ τὰς ἀρετικὰς καὶ φθοροποιὰς ἀνθρώπων. σιωπᾶν ὃ τὴν ἀπηγορευμένην, καὶ Θεῷ μὴ ἀρεσκόντων. ἡσυχάζειν δὲ τὴν θορύβων καὶ βιωτικῶν πραγμάτων. μὴ πειρᾶσθαι ἀπὸ κελίος εἰς κελίον, μὴ προτιθέσθαι πειρασμὸν τῷ ἀδελφῷ ἢ σκάνδαλον, μὴ ἀκείτως ἀποφθύνεσθαι, μὴ θυμῷ ἢ μῆνι δεδουλωθῆναι, μὴ ἐν ἱματίοις καλωπίζεσθαι, μὴ τὴν σάρκα ἐκτεῖναι πρὸς ὠραϊσμόν, μὴ ἀχαλίνωτον ἔχειν τὸν ὀφθαλμόν. Μὴ ὡς πανουργὸς ὁφθῆναι πωδάζετω, ἵνα μὴ εἰς κενοδοξίαν περὶ πέση, ἥ τις πρὸς ξένος ὅτιν ἡδονῆς τε ὁ ὀργῆς καὶ λύπης. ἀλλὰ μᾶλλον ποιῇν ἑαυτὸν ἀπλὴν ὡς ἀφελὴν τὰ πολλὰ. Τὸ φυλάσσειν τὸ σῶμα ἀπὸ ἀμαρτίας, εἰς τὸ μὴ ψεύσασθαι τῷ δημιουργῷ. δάσκειν γὰρ προσηγάγαμεν ἑαυτὰς τῷ Κυρίῳ, καὶ ὅτι ἔτι ἔχωμεν Ἰησοῖαν ὃ ἑαυτῇ σῶματος. εἴτε γὰρ σενόμεθα, εἴτε πολεμώμεθα, ἀφελόμεθα τὸ δάσκειν πρὸς ἴδιον δέλημα ὃ διωκτόν. Ὡς περὶ γὰρ εἰάν τις ἀξιάμενος ἀρχὴν τῷ Θεῷ προσενέγκειν δάσκειν Κυρίῳ, ὃ λαβὼν ὁ ἱερεὺς ἀναστῇ τε ἐν τῷ ναῷ. καὶ μεταμεληθεὶς μὴ ταῦτα ὃ τὸ δάσκειν προσενέγκας, ὅτι ἔτι Ἰησοῖαν ἀφελὴν τὸ δάσκειν μὴ τὸ προσενέγκειν ἀπὸ τῷ Κυρίῳ. εἰ ὃ καὶ λαθράως ἐπιχειρεῖ ὃ ἀκλέβηται, ὅτι ὡς τὸ ἴδιον ἀφελόμενος, τὸ ἐγκλήματος ἀπολυθήσεται, ἀλλ' ὡς ἱερόσυλος κολαθήσεται. ἔτω καὶ οἱ τῷ Θεῷ ἀφιερῶσαντες τὰς ἑαυτῶν ψυχὰς, ὃ ἰδίᾳ σώματος ὅτι Ἰησοῖαν.

Ma-

Μακάριοι οἱ ταύτην τὴν ὁδὸν τηρήσαντες, καὶ δικαιοσύνην τιμήσαντες. χαίροντες γὰρ καὶ ὑμνολογῶντες τὸ Θεὸν εἰς βασιλείαν ὑψάντων εἰσελεύσονται. ἥς γένοιτο πάντας ἡμᾶς ἐπιτυχεῖν χάριτι τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. ᾧ ἡ δόξα εἰς τὰς αἰῶνας τῶν αἰώνων. ἀμήν.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ
ΕΦΡΑΙΜ ΤΟΥ ΣΥΡΟΥ

ΠΑΡΑΙΝΕΣΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ.

ΠΡΟΣΕΧΕΤΕΟΝ ΔΠΟ ΚΑΚΗΣ ΣΥΜΒΟΥΛΙΑΣ. Ω΄ΩΠΕΡ γὰρ δύο τινὲς λαμπρὰς περιβεβλημένοι βαδίζοντες ἐν αὐτῷ καὶ τὴν ἀγορὰν, καὶ ὁ μὲν εἰς μὴ προσέχων ἑαυτῷ, προσκόψας ἔπεσεν ἐν πηλῷ, καὶ τὸ ἕξαινον εὐλὴν παντοίως ἠρήμωσεν. κινήσας τὸν ὁ φθόνος, ὥστε τὸ πλοσίον καταβαλεῖν ἐν βορρῶ, ἵνα μὴ αὐτὸς μόνος ἀχηνονῇ. ἔτω καὶ ἐν ταῦτα οἱ τὴν ἀρετῆς ἐκπεσόντες ἀγωνίζονται ὑποσκελίσαι τὰς λοιπὰς, ἵνα μὴ μόνον ἐν ἀχηνόσυνῃ ἀφελῶσιν. Λαλοῦσι ταπεινὰ, καὶ ἀποκρίνονται γλυκέως, ἵνα τὸ σωφροσύνης ἀποσπᾶσαντες ἐν ἀμαρτίαις τὰς ὑψηλὰς καταπλήξωσι. καὶ οὐκ ἐντρέποντο φράσσοντες τὰ φᾶλα, ἀλλὰ περτρέπονται τῷ πλοσίον, καὶ φησὶν· τί ἡμεῖς βδελύσῃ; ἐπεὶ δὲ ἡ ἀμαρτωλοὶ ἐσμεν κατακείνης ἡμεῖς; ὁ δεῖνα, καὶ ὁ δεῖνα, οἱ ἀκρόμυροι δὲ τὰ αὐτὰ φράσσουσιν; οὐκ οἶδας ὅτι τὸ φᾶγμα τῷ πτωπυπύγειραι ἐστίν; καὶ οὐκ ἀχύνονται ταῦτα λαλῶντες. ἀλλὰ τί; ὅτι αὐτοὶ μὴ πεσόντες δὲ βδελονταὶ ἀφνασῆναι. ἀλλὰ εἰς σκάνδαλον τοῖς πολλοῖς, καὶ εἰς πᾶσιν καὶ ἀφθορὰν γέννηται. καὶ ὥστερ δέλεαρ ἐν ἀγκίστρῳ, κέχρηται αὐτὸς ὁ Διάβολος. Ὅτε δὲ ἄρχονται καὶ τὰς ἀγίας προφήτας τῷ διαβάλλειν, τῷ δελεᾶσαι ψυχὰς ἀσηεῖκτες. Ὡς καρδία διετραμμένη τῇ ποίεσιν ἀνθρώπων. Ὡς στόμα πλῆρες κακίας καὶ δόλου. Ὡς λάρυγξ, ἀνεφγμένος τάφος, ἐποίμως διαφθεύων τὰς ἐμπύπτοντας ἐν αὐτῷ. δικαίως τῷ Θεῷ εἰδόντι εἰς πᾶσιν ἀτιμίας, διότι τὴν γνῶσιν τοῦ Θεοῦ ἀπώσαντο. ὁ δὲν καὶ ἔξωθήσονται ἀπὸ τοῦ Θεοῦ διὰ πλῆθος τῶν ἀσεβειῶν αὐτῶν, ὅτι ὁ δὲ Θεὸν ἐφοβήθησαν, οὐδὲ τῶν Χριστιανῶν διλάθειαν προστίμησαν, ψυχὰς νέων ἀπατῶντες. Διὰ τῷ φυλάσσει ἀπὸ αὐτῶν, ἀγαπητέ, μὴ καταφλέξωσί σε τοῖς μαλακοῖς αὐτῶν λόγοις. Φεῦγε αὐτῶν τὴν σωτυχίαν, ἵνα μὴ πικρανθῇς σὺ ἐπὶ χολῆς καὶ καταπέσεως ἐπὶ δίετον μᾶχαφραν, καὶ τὴν ὑποθήκην τοῦ Σαλομώντος. Καὶ

A Beati qui hanc viam servant, & justitiam colunt: gaudentes enim & collaudantes Deum, in regnum coelorum introibunt. Quod utinam nos consequamur, gratia Domini nostri Jesu Christi, cui gloria in saecula saeculorum. Amen

EJUSDEM SANCTI PATRIS
EPHRAEM SYRI

ADHORTATIO SECUNDA.

ATtendendum est a consilio perverso. Nam quemadmodum duo aliqui splendide induti, simul per forum euntes, alteruterque non sibi praecavens, impingendo in lutum incidit, vestemque praeclaram omnino destruit; postea motus invidia, etiam proximum in coenum dejicit, ne ipse solus turpis videatur. Sic etiam hic, qui virtute exciderunt, nituntur supplantare ceteros, ne soli in dedecore versentur. Loquuntur humilia, dulciterque respondent, ut a modestia avellentes, in peccata eos qui sibi obsequuntur, deturbent. Neque confunduntur, improba facitantes; sed proximum exhortantur, dicuntque: Cur nos abominaris? quia peccatores sumus, condemnas nos? Ille, & ille, de quibus fama est, nonne eadem faciunt? An ignoras, istam rem esse, labi atque resurgere? Neque illos pudet, cum haec dicunt. Quare? quia ipsi lapsi, nolunt assurgere: quin etiam & scandalum multis, & lapsum, & interitum afferunt: & quasi esca in hamo, iis utitur Diabolus. Interdum etiam sanctos quoque Prophetas criminari incipiunt, ad inescandas animas infirmas. O cor perversum talium hominum! O os malitia ac dolo plenum! o guttur, sepulchrum apertum, incunctanter perimens incidentes in ipsum! Juste traduntur passionibus ignominiae, eo quod cognitionem Dei repulerint: unde & a Deo propter multitudinem impietatum ipsorum ejicientur, quod neque Deum timuerint, neque Christianorum pietatem ceteris rebus anteposuerint, animas juniorum decipientes. Quapropter ab iis tibi cave, carissime, ne mollibus suis verbis comburant te. Fuge ipsorum consuetudinem, ne felle amarior fias, & in bicipitem gladium incidas secundum documentum Salomonis. Et omnis qui-

dem homo salutem proximi curans, prolapsus cernens, excitare atque erigere conatur; stantem vero, ne cadat, retinet. At hi, tamquam corruptores, alios quidem stantes magno studio dejicere nituntur; alios autem lapsos, humique jacentes, per desperationem interficiunt. Et cum dicendum fuerit: Carissime, attende tibi: nihil Dei timore sublimius, nihilque vita religiosa pretiosius. Peccasti, non adjicias ultra; sed de prioribus veniam peccatorum tuorum deprecare. Nunc adhuc simul sumus, & paulo post ab invicem separabimur. Et si læserimus proximum, ingemiscens in nos culpam conjiciet, dicens: Quia ex conversatione hujus hominis damnum percepi, utinam ejus notitia caruissem: scandalizavit enim animam meam. Quantum mihi malorum existit conjunctio societatis ejus? Si vero in bonis profuerimus proximo, nostri memor dicet: Auxiliare Domine fratri huic, sicut auxiliatus est mihi, propter nomen tuum, confirmavitque animam meam in timore tuo: cumque periturus essem, propter tuam gratiam servavit me. At hi, qui contraria sapiunt, animarum deceptores sunt: non enim tantum ea faciunt, sed etiam facientibus consentiunt. Quando vero rursus aliquem ab opere execrando abstinere conspexerint, mox absurdas causas coacervant, dicentes: Ille frigidi est temperamenti. Convincuntur vero etiam in hoc, quod hæc non bona mente proferunt. Nam si hoc esset secundum illius intentionem, non opus esset Apostolum dicere: *Omnis qui in agone contendit, ab omnibus se abstinet.* Sed dicere oportebat: Omnis qui certat in agone, calido temperamento præditus, ab omnibus se abstinet. Si igitur hi quidem continentia indigent, illi vero non; quis, obsecro, diligentium Dominum, vanam istam suspicionem non reprehendat? Quem enim inimicus non impugnat, ac tribulat, sive masculos, sive fæminas? Necessaria ergo continentia; conjuncta tamen cum pio ac religioso consilio. Attendamus igitur nobis, ne magnam ipsi nobis damnationem adsciscamus, & in hoc sæculo constituti, & post vitæ hujus exitum. Nam qui hodie pulcher, cras deformis: variis enim infirmitatibus hoc corpus reperitur circumdatum. Unde qui religiosam & cum virtute conjunctam sectantur vitam, non solum florida eorum ætate commendabuntur, qua temperantiam sibi elegerunt; sed etiam in senectute summæ admirationi erunt. Præclara enim sementis non solum dum in campis virescit, spectatores delectat; sed &

1. Cor. 9.

Α πᾶς μὲν ἄνθρωπος κηδόμενος τῆς τῷ πλησίον σωτηρίας, θεασάμενος αὐτὸν διολισθήσαντα ἢ πεσόντα, πωδάζει ἔνευγείρειν, ἢ ὃ ἐσώτα πεικρατῇ ἔμὴ πωσῇν. Οὕτοι δ', ὡς λυμεῶνες, τὰς μὲν ἐσώτας πωδωδάζουσιν αὐτοῖς ὅτι καταβαλεῖν. τὰς δ' πωσόντας, ἢ χαμαὶ κειμένους ἐπισφάτῃσι ἀπὸ τῆς ἀπογνώσεως. Καὶ ἀντὶ τούτου λέγειν, Ἀγαπήτε, πρὸς ἑαυτῶν, ὅθεν ἀνθρώπων φόβος Θεοῦ, ὅθεν τιμιώτερον ἐναρέτης βίης. ἡμᾶρτες, μὴ πρὸς ἑαυτῶν, ἀλλὰ καὶ πρὸς τῶν πρῶτων δεινότητι σε ἀμαρτημάτων. ἄρτι ὁμῶς ἐσμεν, καὶ μετ' ὀλίγον ἀφ' ἑαυτῶν ἀπὸ ἀλλήλων. Καὶ εἰ βλάψωμεν τὸν πλησίον, μέλει ἡμῶς, τένων, ἀγτιῶσαι, λέγων. ὅτι με ἐβλάψεν ἡ σωτυχία τῷδε ἄνθρωπῳ, εἴθε μὴ ἐνδομῶν αὐτῷ ἐν γνώσει. ἐσκαιδάλισεν γὰρ τὴν ψυχὴν μου. Πόσων κακῶν μοι ἀγτία ἡ σωφροσύνη αὐτῷ; Εἰ ἂν ὃ ὠφελήσωμεν τὸν πλησίον ἐπὶ ἀγαθοῖς, μνημὴν ἡμῶν ποιέμενος λέξαι. βοήθησον Κύριε τῷδε τῷ ἀδελφῷ, ὡς ἐβοήθησέ μοι, ἀπὸ τῆς ὀνομίας σε, καὶ ἐσῆλξέν μου τὴν ψυχὴν εἰς τὸν φόβον σε. καὶ μέλλοντός μου ἀπολυθῆναι διέσωσε διὰ τὴν χάριν σου. Οὕτοι δ' τὰ ἐναντία φρονῶντες ἀπαπεινῆς εἰσι ψυχῶν. ἔμόνον γὰρ αὐτὰ ποιῶσιν, ἀλλὰ καὶ σωθῆναι τοῖς πρῶτοις. Οὔτις δ' πάλιν θεάσονται τινὰ ἀπεχόμενον ἔμυσσας ἔργα, πρὸς αὐτοῖς ἀλόγους ἐπισωρεύουσιν, λέγοντες. ὁ δεινὰ ψυχῶν κράσεως ἐστίν. ἐλέγχοντα δ' καὶ ἐπὶ τῷδε, μὴ ἐκ ἀφ' ἑαυτοῦ ἀγαθῆς πρὸς φέρειν τὰ πτωχὰ. Εἰ ἄρα τῷδε ἢ καὶ τὸ ἐκείνους σκοπὸν, ὅτι εἴδει εἰπεῖν τὸν Ἀπόστολον. ὁ ἀγωνιζόμενος πάντα ἐγκρατεύεται. ἀλλ' ἐχρῆν λέγειν. πᾶς ὁ ἀγωνιζόμενος, δερμὴς κράσεως τυγχάνων, πάντα ἐγκρατεύεται. Εἰ ἄρα οἱ μὲν ἐπεδέοντο τῆς ἐγκρατείας, οἱ δ' ἔμ. τίς πίνω τῶν φιλέντων τὸν Κύριον ἔμμενεται ἢ μεταίαν ὑπόνοιαν ταύτῃ; Τίνα γὰρ ἔμπολεμῇ ὁ ἐχθρὸς καὶ θλίβει, εἴτε ἄρρενας εἴτε θηλείας; Ἀναγκάστα πίνω ἢ ἐγκράτεια, πολλῶν ἐν δόσεβι λογισμῶ. Προχωρῶμεν πίνω ἑαυτοῖς, ἵνα μὴ κατὰ γνώσιν πολλῶν ἐνέγκωμεν ἑαυτοῖς, καὶ ἐν τῷδε τῷ βίῳ τυγχάνοντες, καὶ μὴ τὴν βίαν ἐξοδόν. Ὁ γὰρ σήμερον δεινῆς, αἰεὶ αἰεὶ. πολλῇ γὰρ ἀδενείᾳ πείκεται τῷδε τὸ σῶμα. Ὅθεν οἱ τὸ ἐνάρετον βίον ποθήσαντες, ἔμόνον τὴν ἡλικίας αὐτῶν ἐπανδύσεως ἐπαυνεθήσονται, δι' ἧς ἔλλοντο σωφροσύνην, ἀλλὰ καὶ ἐν γῆρα ὑπερδυναμωθήσονται. Ὁ γὰρ πόρος ὁ καλὸς ἔμόνον ἐν τῷδε τῷδε πεδιάδα χλοοφορεῖν πέμπει τὰς θεατὰς, ἀλλὰ καὶ ὅταν αἱ

χρ.

χαρά λαβαί ὧσιν ὡς δεισμὸν, καὶ τὸ ἄσχυρον κυρτὸν ἔχουσιν ἐπὶ τῇ γῇ νενθικότα. διφρά-
νῃ γὰρ λίαν τὰς ὁράντας. Κτήμα οὖν μέγιστον
βίος ἐνάρετος. Πρόσεχε οὖν μὴ πρᾶσσεσθαι
ἀπὸ ἀνθρώπων φιληδόνων, οἵτινες διαφορὰς κα-
ταφρονούντες μολύνουσιν τὰ ἑαυτῶν σώματα, καὶ τὸ
λέγοντα. τὰ γὰρ κρυφῇ γινόμενα ἀπ' αὐτῶν, ἀφ-
ερὸν ὅτι λέγουσιν. Ἀλλὰ καὶ Παροιμιαστὴς ἐλέγ-
χων τὸν ἄθεσμον πρᾶξιν, λέγει. ποιῶντι οὗτος
γυναικὸς μοιχαλίδος, ἢ ὅτι ἀνὴρ πρᾶξιν ἀπονεύ-
σας, ὅθεν φησὶν πεπραχέναι ἄποπον. ἔγωγε καὶ
ἔτι τῇ σωτηρίᾳ πάντων ἀμαρτημάτων ἀγόμενοι τὰ
ἀγία πρᾶττοντες καταφρονέουσιν, ὡς μηδὲν πε-
πραχότες κακόν, ἀπασαν τὴν πρᾶξιν ἔχοντες
ὡς διαβολικῶς ἐπιθυμίαν, ὅταν ὁ μέγιστος καὶ
τὰς ἀγίας Γραφὰς, ὡς ἐν τάξει γελοίων, σκώπῃ-
σιν. ὧν τὸ κείμενον ἐνδοκίον ὅτι. Οὗτοι καὶ ἐν κα-
πηλείᾳ ἔχουσιν τὰς διατριβὰς, εἰς μέδω τὸ ὄ-
νον πίνοντες. ὅθεν καὶ ἡ ἀλάβεια, καὶ ἡ σωφρο-
σύνη ἐβδελύκται πρὸς αὐτοὺς. ἀλλὰ καὶ τῶν ἐν ἐχά-
τῃ κακίᾳ ἀνατρεφόμενων δημοτῶν ἀναγέστεροι ἔτι
μέλλον τυγχάνουσιν. ἐν ἀληθείᾳ πένθος καὶ
κλαυθμὸς ἄξιον τύπου, ὅτι τὸ λαμπρὸν καὶ ἐπί-
δοξον ἀρετὴν εἰς ποσάτην δυνάμειαν κατηγάγομεν.
Ὁ δὲ Θεὸς, ὁ μέγας καὶ φιλάνθρωπος, ὁ πλέ-
σιος ἐν ἐλέει καὶ δυνατὸς τοῖς ἔργοις, ἀντιλάβοι-
το τὸν ἀσθενεῖα ἡμῶν, καὶ σωτείῃ τοι Σατανᾶν
ὑπὸ τὰς πόδας ἡμῶν, καὶ δοίη ἡμῖν ἰσχυρὴν καὶ
σύνησιν πνευματικῶν, ἵνα ἐν ἀληθείᾳ τὸ ἐπίλοι-
πον ἡμῶν χρόνον καταβιώσαντες, ὄρωμεν χάριν
παρ' αὐτοῦ ἐν ὁμίᾳ τῇ ἡμέρᾳ τῇ μεγάλῃ καὶ
φοβερᾷ τῆς κρίσεως. ὅτι αὐτῶν ἡ ὁμολογία
καὶ ἡ δυνατεία καὶ τὸ κράτος εἰς πάντας τὰς γε-
νεὰς πάντων γενεῶν καὶ εἰς τὰς αἰῶνας πάντων αἰώνων.
ἀμήν.

Γίνε τοι γὰρ φρόνιμος ὡς ὁ φῶς, καὶ
ἀκέραιος ὡς ὁ περὶ, διότι μέσον λύκων δια-
τείβεις. Νόει ἃ λέγω ἀγαπητέ. μὴ φοβηθῇς
τεθνᾶναι ὑπὲρ Χριστοῦ, καὶ πνιγμὸς σοι ἐπέλ-
θῃ, καὶ μάχαρα, καὶ εἰς λάκκον σε ἐπεμ-
βάλῃσιν, εἴτε εἰς ῥεῦμα ποταμοῦ, εἴτε εἰς βυ-
θὸν θαλάσσης, μὴ πρᾶσσεσθαι τὴν σωφροσύνην δι'
ἀνθρώπινον φόβον, ὅς μετ' ὀλίγον εἰς κονίαν κα-
ταλύσῃ. Μὴ καταφρονήσῃς τὴν ἐντολὴν τοῦ Θεοῦ,
καὶ γὰρ μὴ πάρεσιν οἱ ἐλέγχοντες, ὅτι ὁ δὲ ἐν
λάθῃ Κύριον, ὁ ἄβελ ἐκδικῶν. Εἴτε οὖν ἐν
κοινωδίᾳ διάγῃς, εἴτε ἐν ἐρήμῳ, τὴν ἀγνείαν καὶ
σωφροσύνην μὴ καταφρονέει. ἅγιοι γὰρ ἔσεσθε,
διότι ἐγὼ ἅγιός εἰμι, ἔφη ὁ Κύριος. καὶ ὁ

τα-

A quando agri ad messem albescent, spicasque incurvatas, ac in terram depressoas habent: valde enim oblectat intuentes. Maxima ergo possessio est vita religiosa & virtute ornata. Cave igitur, ne ab hominibus voluptatum amatoribus abripiaris, qui quidem diversimode lascivientes, propria coinquinant corpora, juxta eum, qui dicit: *Quæ enim in occulto fiunt ab ipsis, turpe est & dicere.* Quin & Ephes. 5.
B Paroemias illicitos actus redarguens, ait: *Talis est & via mulieris adulteræ, quæ cum peregerit opus, lota, ait se nihil fecisse absurdum.* Ita & qui peccatorum consuetudine ducti, turpissima agentes, parvipendunt, quasi nihil egissent mali, omne suum studium in diabolicis concupiscentiis reponentes. Quando vero maxime etiam in sacras Scripturas, quasi essent in ridicularum numero ponendæ, dictoria jaciunt: quorum judicium justum est. Hi & in tabernis conversaciones fovēt, ad ebrietatem vinum bibentes. Unde quoque pietas & continentia apud eos abominationi est. Quin & plebeis in extrema malitia versantibus impudentiores isti existunt. Et hoc vere luctu planctuque cignum: quoniam illustrem celebremque virtutem in tantam vilitatem deduximus. Ceterum Deus magnus atque benignus, dives in misericordia, ac potens in operibus, sublevet infirmitatem nostram, conteratque Satanam sub pedibus nostris, nobisque largiatur fortitudinem atque intellectum spiritalem, ut in veritate reliquum vitæ tempus transigentes, gratiam apud eum inveniamus in illa die magna atque horrenda judicii. Quoniam ipsum decet confessio atque potentia imperiumque in cunctas generationum generationes, & in sæcula sæculorum. Amen.

E Est igitur prudens, sicut serpens, Matth. 10.
ac simplex, sicut columba, quia in medio luporum versaris. Intellige quæ dico, carissime. Ne mori verearis pro Christo, sive strangulatio te invaserit, sive gladius, sive in lacum te conjecerint, sive in fluminis undam, sive in profundum maris: cave, propter humanum timorem perdas continentiam, qui paulo post in pulverem resolveris. Ne divina mandata spreveris: & quamvis non adsint qui reprehendant, nihil tamen latet Dominum, Abellis vindicem. Sive ergo in coenobio degis, sive in eremo; puritatem atque temperantiam ne despexeris. Sancti enim eritis, quia ego sanctus sum, ait Domi-

Dom-

Luc. 14.

Dominus . Et , qui se humiliaverit , exaltabitur . Humilis autem est ille , qui opere virtutem prædicat . Qui igitur ista amplexus fuerit , revera humilis secundum voluntatem Domini erit . Paucis ergo tibi hanc virtutem commendare cupio , ut vel inde ex parte vim ejus cognoscas , divinæ gratiæ auxilio . Humilis inani non ducitur gloria : non elatum se gerit circa Domini ministerium , ob timorem ejus . Humilis propriam voluntatem non ponderat , veritati contradicens ; sed veritati paret . Humilis ob proximi profectum non invidet , neque lætatur super alterius ruina : gaudet vero potius cum gaudentibus , & flet cum flentibus . Humilis egestate ac paupertate pressus non abjicit animum , & in prosperitate ac gloria non insolescit ; sed in eadem perpetuo virtute persistit . Humilis alium fratrem apud alium non traducit , quod est satanicum : sed pacificatorem agit , malum pro malo non reddens . Humilis non majores se tantum honorat , sed & inferiores . Humilis totis viribus pietatem sectatur . Humilis non corripitur ira , non agit contumeliose , neque vociferatur , sed omnia pietatis ergo contemnit . Humilis non malitiose ac callide rem gerit , neque pigrum se præbet , etiam si media nocte ad opus vocetur : obedientem enim se mandatis Domini exhibet . Humilis acerbiter dolumve non novit , sed in simplicitate atque innocentia servit Domino in sanctitate , ac pace , gaudioque spirituali . Humilis non ebriatur vino , neque ventri indulget , præcepta Domini timens . Humilis si verba increpatoria audierit , non obmurmurat ; neque accepta etiam alapa , impatienter fert : nam discipulus ejus est , qui crucem pro nobis sustinuit . Humilis amorem sui ipsius detestatur : unde neque primas tenere quærit ; sed se in hac vita , velut navis conscensorem , reputat . Humilis delectatur audire sermones spirituales , suamque mentem a præceptis Altissimi non removet : abnegavit enim seipsum in veritate propter spem in Dominum nostrum Jesum Christum . Felices atque beati hujusmodi , quoniam ad ipsos dicet Dominus : Non amplius vos vocabo servos , sed amicos & fratres . Ipsi gloria in sæcula . Amen .

Jo. 15.

*Α ταπεινὸν ἑαυτὸν , ὑψωθήσεται . ταπεινὸς ὁ ἐκ αἰ-
νος , ὁ ἐν ἔργῳ τὴν ἀρετὴν κηρύσσων . Ὁ πόινω
τῶν ἀντεχόμενος , τῷ ὄντι ταπεινὸς καὶ τὸ βέ-
λημα τῷ Κυρίῳ ἔσται . Ὁ λίγα πόινω περὶ ταύ-
της βέλομαι σοι ὡς ἀδελφῷ , ὅπως ἐπὶ τῶν
ἐπιγνῶς ἐκ μέρους τὴν δύναμιν αὐτῆς καὶ τὴν χά-
ριν τῷ Θεῷ . Ὁ ταπεινὸς ὁ κενοδοξεῖ , ὁ ὑπερη-
φανίζεται δαδύειν τῷ Κυρίῳ , ἀλλὰ τὸ φόβον αὐ-
τοῦ . Ὁ ταπεινὸς ὁ ἴσῃ τὸ ἴδιον θέλημα τῇ
ἀληθείᾳ ἀντιλέγων , ἀλλὰ πείθεται τῇ ἀληθείᾳ .
Ὁ ταπεινὸς ὁ ζῆλοῖ ἐπὶ ὁμοιοπαθείᾳ τῷ πλησίον ,
ὁ δὲ χαίρει ἐπὶ τῷ καταρρέαντι , χαίρει ὁ μᾶλ-
λον μὲν χαυρόντων , καὶ κλαίει μὲν κλαυόντων . Ὁ
ταπεινὸς ὁ ἐν τῷ μὴ ὑπερεῖν καὶ ἀπορεῖν ταπει-
νῆται , καὶ ἐν εὐημερίᾳ καὶ δόξῃ σοβαρὸς ἐν ἀπο-
φάνεται , ὁ μὲν ἐν τῇ αὐτῇ ἀρετῇ ἔστηκε διηνεκῶς .
Ὁ ταπεινὸς ὁ ἀγαθὰ ἀδελφὸν ἀδελφῷ , ὅπως
ἐξὶ σατανικόν , ὁ μὲν εἰρηνοποιὸς ὑπάρχει , μὴ
ἀποδιδῶς κακὸν ἀντὶ κακοῦ . Ὁ ταπεινὸς ὁ μόνον
τὰς μειζότερας αὐτοῦ τιμᾷ , ὁ μὲν καὶ τὰς μικρο-
τέρας . Ὁ ταπεινὸς πάσῃ δυνάμει τὴν βλάβειαν
μεταδιδώκει . Ὁ ταπεινὸς ὁ συσπάγεται θυμῷ ,
ὁ ὑβρίζει , ὁ δὲ κραυγάζει , ὁ μὲν πάντα κα-
ταπύσσει διὰ βλάβειαν . Ὁ ταπεινὸς ὁ κακοη-
θεύεται ὁ δὲ ὀκνεῖ , καὶ ἐν μεσονυκτίῳ κληθεῖ
εἰς ἔργον , ὑπῆκουσεν γὰρ ἑαυτὸν πᾶν ἔφησε τῷ ἐντολῷ
τοῦ Κυρίου . Ὁ ταπεινὸς ὁ οἶδε πικρίαν ὁ δὲ
δολιότητα , ὁ μὲν ἐν ἀπλότητι καὶ ἀκακίᾳ δαδύει
τῷ Κυρίῳ ἐν ἀγιασμῷ καὶ εἰρήνῃ καὶ χαρᾷ πνευ-
ματικῇ . Ὁ ταπεινὸς ὁ μεθύσκειται οἴνῳ , ὁ δὲ
χολάζει τῇ γαστριμαργίᾳ , φοβέμενος τὴν ἐντο-
λὴν τοῦ Κυρίου . Ὁ ταπεινὸς εἰς ἀκρότητάς λόγον
ἐπιτιμίας , ὁ γογγύζει , ὁ δὲ ἀνὰ λαβὴν ῥάπισμα ,
ἐν δυσφορίᾳ μαθητὴς γὰρ ὅτι τῷ ἰσομενάντος τῶν
ῥόν ὑπὲρ ἡμῶν . Ὁ ταπεινὸς φιλαυτίαν μισεῖ ,
ὅθεν ὁ δὲ ὡρωτεύων ἀνυποχεῖται , ὁ μὲν ὡς ἐπιβάτην ἡ-
γεῖται ἑαυτὸν ἐν τῷ ὄντι ἐν τῷ βίῳ . Ὁ τα-
πεινὸς ἀκρότητάς φιλεῖ λόγοις πνευματικῶν , καὶ τῷ
ἑαυτοῦ νοῦν ὁ δὲ ἀφίστησι τῷ ἐντολῷ τοῦ ὑψίστου .
ἡρνήσατο γὰρ ἑαυτὸν ἀπὸ τὴν εἰς τὸν Κύριον ἡμῶν
Ἰησοῦν Χριστὸν ἐλπίδα ἐν ἀληθείᾳ . Μακάριοι
οἱ τοιοῦτοι , ὅτι ὡς αὐτὸς ἐρεῖ ὁ Κύριος , ὁ δὲ
ἔτι ὑμᾶς καλέσω δούλους , ὁ μὲν φίλος καὶ ἀδελ-
φός . Αὐτῷ ἡ δόξα εἰς τὰς αἰῶνας . ἀμήν .*

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ
ΠΑΡΑΙΝΕΣΙΣ ΤΡΙΤΗ.

ΠΕρὶ ὃ ὧν μοι λελάληκας τὸ κτ' ἀφ' ὧν
λογισμῶν εἰς λήληθέ μοι· καὶ γὰρ ἐγὼ αὐ-
τὸς ὑπὸ τῶν αὐτῶν ἐνοχλῶμαι παθῶν· καὶ οὐκ
ἀποκρύπτω τὴν ἐμαυτοῦ ἀσθένειαν. Χρὴ οὖν ἡμᾶς
ἀδιαλείπτως προσεύχεσθαι, ἵνα ἡμᾶς ῥύσῃται ὁ
Κύριος τὸ τὸ δαμόνων ἐπιβλήῃς. Οὐ μόνον γὰρ
ἐν ἡσυχίᾳ καὶ μονίᾳ ὄντων ἡμῶν ἐκθλίβουσιν, ὅ-
λὰ καὶ ἐν οἴκῳ Κυρίῳ συνελθόντων ἡμῶν ἐπ-
ανίσταντο σφοδρῶς· καὶ τῶν ἀρρένων τὰ σώματα
ἀγχιῶς καθορᾶν πρὸς ἀσκουάζουσιν καὶ ἀσέμνως καὶ
ἀχει αὐτῆς μυσαρᾶς φράξεως φαντάζει ἡμᾶς ὁ
Δράκων· καὶ συμφυρμῆς ἵνας λογισμῶν ὑπο-
πείρας πρὸς τὸ ἀσκεδάσαι τὸ ἀδελφὸν τῷ μὴ
προσέχειν καθαρῶν ἢ τοῖς ἀχράντοις μυσηίοις ἔ-
σωτήριος ἡμῶν Θεῶν. Ἀλλ' ὅμως ἀφ' ὅ τ' φυλα-
κῆς τὸ ὀφθαλμῶν, καὶ ἀφ' ὅ τ' ἔνδ' ὁ προσοχῆς,
περιγρησέται τῷ πονοῦν ὁ ἐγκρατὴς, τὸ ἔνδ' Θεῶν χά-
ριτος συνεργήσης. Χρὴ οὖν πάσῃ φυλακῇ τη-
ρεῖν τὴν ἐαυτοῦ καρδίαν, καὶ τὰς ἀσθενείας· καθότι
ἐν μεγάλῳ πολέμῳ ἐσμεν ἐν τῷδε τῷ βίῳ, καὶ
ὁ ἔχθρὸς μάνει· ὅς εἰς πρᾶγμιόν τ' ἀγνοῖα.
Πλὴν σωματικῶς νικήσωμεν τὰς φαντασίας αὐτῶν,
καὶ ἀφ' ὧν αὐτὸν ἀφ' ὧν ἡμῶν, οἶδεν γὰρ ὁ Κύ-
ριος τὸ θλίβοντα ἡμᾶς ἡλίους καυτήρας προσά-
γειν τὸ ἡμῶν καρδίας διὰ τὸ λογισμῶν. Οὐ γὰρ
ὡς ἄνθρωπος ὁρᾷ ὁ Κύριος· ὁ γὰρ ἄνθρωπος
ὁρᾷ εἰς πρόσωπον, ὁ δὲ Θεὸς εἰς καρδίαν ὄψε-
ται. Πλὴν τὸ περικτευνόντων ἐστίν, τὸ μὴ ὑπο-
δέξασθαι πυνγμὴν· ὁ ὃ εἰρηδύων πρὸς τὰ πάθη
τῶς πολεμήσῃ πρὸς αὐτά; ἥδη ἐαυτὸν δῆλον
πεπραχὼς ἡδονῶν, καὶ μὴ πάσης δυνάμεως φόβος
σωτελῶν τῷ τυράννῳ. Ὅπως γὰρ ἔχθρα, ἐκεῖ καὶ
πόλεμος· καὶ ὅπως πόλεμος, καὶ ὁ ἀγὼν ἐκεῖ· καὶ ἐνθα
ἀγὼν, ἐκεῖ οἱ σέφανοι· εἰ δὲ τις βεληθεῖ ἐλευθερω-
θῇ τὴν πικρὰν δαλείαν, πόλεμον συνάψῃ πρὸς
τὸ Διάβολον. Τῶτον τὸ πόλεμον νικήσαντες οἱ ἀ-
γιοὶ, τῶν ἐπερανίων ἀγαθῶν ἡξίωσαν. Ἀλλ'
ἴσως παρελθὼν τις λέξει, Εἰ ἄρα γε ὅπως ἔ-
χθρα καὶ τῶν παθῶν, ἐκεῖ καὶ ὁ πόλεμος πέ-
φυκε γίνεσθαι, τῶς θεωρεῖται τὰς φιληδόνους
σφοδρὰ πολεμικῶς ὑπὸ ἀχρείων παθῶν, καὶ
μὴ συγχωρετικῶς μετανοεῖν; Οὐκ οἶμαι ἐγὼ,
ἀγαπητέ, τῶτον τὸ πόλεμον εἶναι κατ' ἀρετὴν, καὶ
κατ' ἀντίστασιν τῷ Τυράννῳ, ἀλλὰ δαλοπαθείας
καὶ φιληδονίας πάθος· ὅθεν οὐδὲ διήρως καὶ
τῷ ἔχθρῳ τῇ προαφρέσει· οἱ γὰρ πολεμοῦντες
ἐδεμίαν ἔχουσιν πρὸς ἀλλήλους συμφωνίαν ἢ πρὸς
δὴν,

EJUSDEM
ADHORTATIO TERTIA.

DE quibus autem animi cogitationibus
mihi locutus es, non me latet: nam
& ego ipse ab iisdem passionibus molestor:
neque meam occulto infirmitatem. Quo-
circa oportet nos assidue orare, ut nos
liberet Dominus a Dæmonum insidiis.
Neque enim nos in quiete ac solitudi-
ne tantum exagitant; sed & in domo
Domini convenientibus nobis vehemen-
ter insultant; masculorumque corpora tur-
piter atque impudice nos conspiciari ef-
ficiunt, & ad ipsam impuram usque
actionem nos falsa imaginatione illudit
Draco; & quasdam cogitationum sordes
atque quisquilias occulte subseminat, ad
conturbandum fratrem, ne pura mente
immaculatis Salvatoris nostri Dei atten-
dat Sacramentis. Attamen per oculorum
custodiam, mentisque attentionem istum
superabit continens, divina cooperante
gratia. Decet ergo nos omni custodia
custodire cor nostrum ac sensus: quo-
niam magno bello expositi sumus in hac
vita, & inimicus furit. Sed non pro-
pterea detrectandum est certamen; ve-
rum corporaliter vincamus ejus phantaf-
mata, & illum disrumpi sinamus. No-
vit enim Dominus, quanta vexator no-
ster cauteria nostris cordibus per cogita-
tiones admoveat. Non enim ut homo,
videt Dominus: *Nam homo videt in*
faciem; Deus autem intuetur cor. Ce-
terum pugnantium est, castrum pugnam-
que non admittere. Qui autem passio-
nibus acquiescit, quomodo adversus il-
las decertabit? præsertim cum jam se
servum vendiderit voluptatibus, omnique
cum benevolentia tyranno vectigalia pen-
dat. Ubi enim inimicitia, ibi bellum:
& ubi bellum, ibi certamen: & ubi cer-
tamen, ibi coronæ. Porro si quis ab acer-
ba liberari velit servitute, bellum cum
Diabolo committat oportet. In quo qui-
dem bello victores effecti Sancti, cœ-
lestibus digni sunt habitis bonis. Sed nos
interpellans forte quis dixerit: Si igitur
ubi adversus passiones sunt inimicitia, ibi
& bellum fieri solet; quomodo libidinosos
vehementer ab inutilibus passionibus impu-
gnari cernimus, cum tamen non permit-
tuntur iis resipiscere? Non arbitror ego,
carissime, bellum hoc secundum virtutem
fieri, & ad resistendum tyranno; sed ad
obsequendum passioni voluptatum atque
libidinis: unde neque voluntate ab inimi-
co separantur. Nam qui bellum gerunt,
nulla sunt inter se concordia vel foedere

I. Reg. 16.

1. Reg. 17.

conjuncti, sicut ad Saul dicit Alienigena: *Date mihi virum, & descendamus in singulare certamen: & si percusserit me, erimus vobis servi: si autem ego percussero eum, vos servi nobis eritis.* Cum igitur hi seipsos manciparint voluntati ac voluptati inimici; quomodo belligerare inter se dici poterunt? Quodsi impugnantur; non tamquam de virtute solliciti decertant, sed eo inopiae atque necessitatis adacti, & quidem merito, ab eo qui commercium conciliavit iniquitatis: unde & seipsos praecipitant, qui studium omne in ejusmodi collocant, talibusque acquiescentes, etiam dona conferunt, ac stipendia persolvunt, ut voluntatem ejus, qui ipsos decepit, perficiant. Quamobrem nulla in iis, ubi malum & scelus offenderint, est vis discernendi, aut continentia, aut a malo abstinencia. At Sanctorum bella atque certamina non sic se habent. Nam dum oppugnantur, resistunt: dum incontinentiae flamma incenduntur, continentiae remedium adhibent: ac dum vexantur, sustinent, ipsamque materiam praesentem averfantur propter timorem Domini. Illi vero oppugnantur, non quasi contraria tyranno sapiant; sed ut consueta vectigalia reddant, pravarumque voluptatum functiones exerceant. A quo enim quis superatus est, huius & servus est. At ex certatoribus si quis etiam supplantatus fuerit, citius resurgit. Nam qui a Barbaris detinentur, & tyrannicae subjecti sunt potestati, non omnes gaudent eorum servitute, a quibus sunt capti: sed ii, qui direptionibus & caedibus delectantur, hi soli laeti ac hilares permanent absque vinculis atque carceribus, cum passione teneantur: quare & pro Barbaris pugnant, ac exploratores adversus contribules constituuntur: morum enim improbitate cum Barbaris copulantur. Qui vero super populatione ac desolatione consanguineorum anguntur, perditionemque animae suae lugent, hi fugere conantur, ægre ferentes impium illud vivendi genus, occasionemque observant recuperandi libertatem illam, qua olim fruebantur, & nulla cum adversariis benevolentia conspirant. Quare ex illorum manibus erepti, adversarii impiorum erunt, pietatis propugnatores facti. Tempus igitur poenitentiae instat: quare qui ab illa injuria, acerbique servitute volunt liberari, resistere eos oportet voluntatibus tyranni, & oppugnare ipsum propter caritatem Creatoris. Tunc enim periculum praecleari capient certaminis, virtutis sudores distillantes, quando non labiis dumtaxat, sed & cordis affectu ad eum dicent: notum sit tibi,

2. Petr. 2.

Διὰ τὴν, ὡς φησι τῷ Σαὺλ ὁ Ἀμόφυλος· δότε μοι ἄνδρα, καὶ μονομαχήσομεν, καὶ εἰάν πατάξῃ με, ἐσόμεθα ὑμῖν εἰς δούλους· εἰ δὲ ἐγὼ πατάξω αὐτὸν, ἔσθεθε ἡμῖν εἰς δούλους. Τῶν οὖν ἡδὴ δούλων ἑαυτὰς πεπραχότων τοῖς ἔχθροις δελήμασι καὶ τῇ ἡδονῇ, τῶς πόλεμος κληθεῖν τὰ κατ' αὐτὰς; εἰ ὅτε πολεμεῖν, ἔχῃ ὡς ἀρετῆς ἀντιποιέμενοι, ἀλλ' ἀπορία εἰκότως τῷ συναλλάσσοντος τὸ συνάλλαγμα τῷ ὀφεισθέντος· ὅθεν καὶ ἑαυτὰς ἐπιρρίπτουσιν οἱ πᾶσαν χολὴν περὶ ταῦτα ἔχοντες· καὶ ἡσυχάζοντες προχαρίζονται, καὶ μισθὸν παρέχουσιν, ἵνα τὸ δέλημα τῷ ἀποπλανήσαντος αὐτὰς ἐπιτελήσωσιν. Οἱ δὲ ἐπιτυχόντες ἔτι καὶ, ἐδωκίαν ἑαυτοῖς διακείσθαι, ἢ ἐγκράτεια, ἢ ἔτι καὶ ἀποχή. Τῶν ὅτι ἀγίων ὁ πόλεμος καὶ ὁ ἀγὼν ἔχῃ ἔτι· πολεμύμενοι γὰρ ἀντιπολεμεῖν, ἔτι τυρῶμενοι ἐγκρατεύονται, καὶ θλιβόμενοι ὑπομένουσιν, καὶ αὐτοὶ τῇ ὑλῇ πρὸς ἀποστροφήν διὰ τὸ φόβον τοῦ Κυρίου. Ἐκεῖνοι ὅτι πολεμεῖν, ἔχῃ ὡς τὰ ἐναντία φρονούντες τῷ Τυράννῳ, ἀλλ' ὅπως τὰς σωτήρας φόβους ἀποδώσωσι, ἔτι μὴ ἀνανδύωσι τὰς λειτουργίας τῇ κακῇ ἐπιθυμίᾳ. Ὡς γὰρ ἡσυχάζοντες, τῶν καὶ δεδούλωται. Τῶν ὅτι ἀγωνιστῶν εἰάν τις καὶ ὑποσκελισθῇ, δαίμων ἀνίσταται· οἱ γὰρ συχεθέντες ὑπὸ βαρβάρων, καὶ ὑπὸ τυραννικῇ ἡρώμενοι χεῖρα, καὶ πάντες ἡδονὰς τῇ δολίᾳ τῇ ἀχμαλωτισάντων, ἀλλ' ὅσοι ἔτι διαρπάξουσιν καὶ φονεῖν τὰς ἀπαντῶντας προαφέντας· ἔτι μόνον γεννηθέντες προσμένουσιν ἄνθρωποι δεσφῶντες φυλακῆς τὰ πᾶσι κρατέμενοι, ὅθεν καὶ ὑπομένουσιν τῇ βαρβαρίᾳ καὶ κατασκοποῖ κατὰ τὰς κατὰ τὴν ὁμοφύλων, ἡνῶν γὰρ τῷ κακίᾳ ἡδύ. Οἱ ὅτι ἀνιδύοντες ἐπὶ πορθείᾳ ἔτι ἐρημώσθαι τὴν ὁμοφύλων ἀπωλεία τῇ ἑαυτῶν ψυχῆς πενθεύοντες, ἔτι φάσκειν κατεπεύγοντες, δυσχεροῦντες ἐπὶ τῇ ἀδελφῇ πολιτείᾳ, καὶ καρὸν ἐπιτηρῶσι καταλαβεῖν ἐκείνῳ τῇ ἐλθούσῃ, ἥς ποτε ἀπέλαυνον, ἔτι ἐδωκίαν εὐνοίαν φέρουσιν τοῖς ἡξεναντίοις· ὅθεν διασωθέντες τῇ χειρὸς ἐκείνων, ἀντίπαλοι ἔσονται τὴν ἀσεβείαν, σύμμαχοι ἡρώμενοι τῇ ἀσεβείᾳ. Καρὸς ποιγὰρ τῇ μετανόᾳ ὁ ὀφεισθέν· ὅσοι πίνουσιν βέλονται τῇ ὑβρείᾳ ἐκείνης ἀπαλλαγῆναι, καὶ τῇ πικρᾷ δολίᾳ ἐλθούσῃ, ἀντιτάξασθαι αὐτὰς καὶ τῇ τοῖς ἔτι Τυράννῳ δελήμασιν, καὶ πολεμεῖν αὐτὸν ἄλλ' ἢ ἀγάπῃ τῇ Δημιουργοῦ, πότε καὶ γὰρ λήψονται πείραν ἐναρέτης ἀγῶνος, τὰς τῇ ἀρετῆς κατασάζοντες ἰδρωτάς, ὅταν μὴ χεῖλεσι μόνον εἴπωσι τὸν αὐτὸν, ἀλλὰ διαδέσθαι καρδίας, γνωστὸν ἔστω σοι,

Διὰ

Διάβολε, ὅτι ἡμεῖς τὸ φωνῆς σε οὐκ ἀκροσόμεθα, καὶ τὸ ἡδονῆς σε οὐκ ἔτι λατρεύομεν. Χρὴ ὅ ἐν τῷ ἀγῶνι ἱκετηεῖς φωνὰς ἀναπέμπειν τῷ Θεῷ μὲν πάντων λεγόντων, ὅτι οὐκ ἔστιν ἀρχὴν τοῖς πεποιθόσιν ἐπὶ σοί. Καὶ νῦν ἡσυχάζομεν ἐν ὅλῃ καρδίᾳ, καὶ φοβούμεθα σε, καὶ ζητοῦμεν τὸ σωσθῆναι σε. μὴ καταχύνῃς ἡμᾶς, ἀλλὰ ποιήσον ὡς ἡμεῖς καὶ τὸ ἐπιείκειαν σε, καὶ κατὰ τὸ πλῆθος τῶν ἐλπίδων σε. Ἐξέλθε ἡμᾶς καὶ τὰ θαυμάσια σε, καὶ δὲ δόξαν τῷ ὀνόματί σε, Κύριε, καὶ ἐντραπήσῃ πάντες οἱ ἐνδεκνύμενοι τοῖς δόλοις σε κακὰ, ἵνα καταχυνώσιν ἀπὸ πάσης δυνατείας, καὶ ἰχθὺς αὐτῶν σωθῇ, ἵνα γνῶντες, ὅτι σὺ εἶ, Κύριε, ὁ Θεὸς μόνος, καὶ ἐνδοξὸς ἐφ' ὅλῳ τῷ οἰκονομῶν. Καὶ ὑπερμανὴς ἡρόμενος ὁ Τύραννος ἐκκαύσθαι καμινόν τῷ ἡδονῶν ἐπιπλασῶν, ἀλλὰ θαρσύνων οἱ ἐπὶ Κύριον πεποιθότες, ὅτι ἡ κάμινος μετ' ὀλίγον εἰς δρόσον μεταβληθήσεται, καὶ ὃν πάλαι ἐδεδοίκετο Τύραννος, αὐτὸς ἔτι λοιπὸν τῷ σκιᾷ αὐτῶν τρομάσθαι, ἀλλὰ τὸ ἔτι ὑψὺς ἐπιηρομένῳ αὐτοῖς βοηθήσαν. Μακάριοι πίνουσιν τὸ ἁγίον φυλάσσοντες ἐν ταπεινοφροσύνῃ καὶ ἐλπίδι, ὅτι βασιλείας εἰρήνης ἀπολαύσουσιν αὐτῶν τὰ μέλη, τὸ ψυχῆς αὐτῶν ἀφρανομένης ἐν Πνεύματι ἁγίῳ. Μηδεὶς ὅ πεποιδέτω ἀνέσεως ἐπιτεύξασθαι, ὑπήκοον ἑαυτὸν παρῆναι τοῖς τῷ Ἐχθρῷ δελήμασι. διότι αὐτὸς ὁ Τύραννος ὡς δορυαλώπης καταχρήσεται αὐτοῖς, ὡς πᾶν ἔργον δυνατείας, καὶ τὸ μὴ τὰ σώματα ἐν Σοδομιτικαῖς πράξεσι ἀφαιρῶν καὶ καταμολύνων ἀχρεῖς. ὡς γυναικὸς, φθοῖ, πῆραν οὐκ εὐφροσύνην, πρὸς δὲ ἑαυτοῖς ἐπιφηνίξιν ὡς ἀσκηθῶν, ἐσπιδωμένοις εἶναι ὅλα τὰ σώματα. καὶ ἐν τέτοις ὡς ἐλθὼν ἐξ ἑαυτοῦ ἀμαρτίας ὡς ἀσκηθῶν σεμνύνεται ὁ Ἐχθρὸς, τὸ χολεῖν σαυλῆς καὶ τῷ πικρῷ βότρυος ἐμφορᾶν αὐτὸς. ὦ τί δεινὸς ὁ πόλεμος; ὦ τί χαλεπός; ἀλλὰ πόσων τρόπων ὡς ἀσκηθῶν ἡμᾶς τὰς ἀνθρώπων πρὸς γίνεσθαι τὸν Κύριον ὁ κακίστος θηροφύτης; Μακάριοι οἱ μὴ πεσοῦντες ἐν ἀμφιβλήτρῳ αὐτοῦ. εἴγε καὶ ἐμπεσοῦντες διέρρηξαν τὰ δίκτυα αὐτοῦ, καὶ ἔξελαντο ἀποδράντες αὐτοῦ, ὡς ἰχθὺς ἐκ σαγῆνης ἀφωδῆς. Ὁ γὰρ ἰχθὺς ἐν τοῖς ὕδασι ὑπάρχων εἰς ἀγροθεῖς διαρρήξῃ τὸ δίκτυον, καὶ ἑαυτὸν καὶ τὸ βυθὸν ἐλάσῃ, σώξεται. ἐπὶ ὅ ἐλκυθῇ ἐν τῇ ξηρᾷ, βοηθήσῃ ἑαυτῷ ὁ δυνάστης. ἔτω καὶ ἡμεῖς, ἐφ' ὅσον ἐσμεν ἐν τῷ βίῳ τῷ τῷ, ἕξασίαν ἔχομεν ἐκ Θεοῦ διαρρήξαι ἀφ' ἑαυτῶν τὰ δεσμά τὰ δελημάτων τῷ Ἐχθρῷ, καὶ ἀπορρίψαι τὸ

A Diabole, nos voci tuæ aurem non præbitturos, nec voluptatibus tuis amplius servituros. Oportet autem in certamine supplices ad Deum voces emittere cum iis qui dicunt: *quoniam non est confusio confidentibus in te.* Et nunc sequimur te toto corde, ac timemus te, & quærimus faciem tuam. Ne confundas nos, sed fac nobiscum juxta mansuetudinem tuam, & secundum multitudinem misericordiæ tuæ. B Erue nos secundum mirabilia tua, & da gloriam nomini tuo, Domine: & confundantur omnes, qui ostendunt servis tuis mala, & confundantur ab omni potentia, & robur eorum conteratur: & sciant, quia tu es, Domine, Deus solus, & gloriosus super universum orbem terrarum. Et licet vehementer infans Tyrannus septuplo fornacem voluptatum succenderit; tamen confidant qui spem posuerunt in Domino, quod paulo post fornax in rorem mutabitur: & quem antea timuerunt Tyrannum, ipse deinceps eorum umbram contremiscet propter auxilium, quod iis supervenit ab alto. C Beati igitur, qui sanctificationem custodiunt in humilitate atque misericordia: quoniam profunda perfruentur pace membra ipsorum, dum eorum anima in Spiritu sancto latabitur. Nemo autem se quietem consecuturum confidat, si obsequentem se hostis voluntati præbuerit: quia ipse Tyrannus iis tamquam mancipiis abutetur, ad quodcumque opus impium eos pertrahens: aliorum quidem

Psal. 68.
Daniel. 3.

Rom. 1.

Deuter. 32.

F

211

D d 2

pec-

peccatorum per poenitentiam, ac salvandi nos in regnum cœlorum. At si tremendum illud nos præoccupaverit edictum, & anima e corpore egressa fuerit, corpusque in sepulcrum illatum; non amplius nos ipsos juvare poterimus, quemadmodum neque piscis ab aquis extractus, & in vasculo conclusus sibi amplius opem ferre potest. Demus ergo operam, carissimi, ut inimici laqueos bonis evitemus operibus, antequam veniat dies illa magna atque illustris, in qua revelantur quæcumque in occulto ac tenebris egimus. Ne igitur expectemus, donec mors venerit: ut non confundamur in resurrectione mortuorum, quando amicti conspicientur Sancti stolis candidis, quas sibi per bona partraverunt opera. Si nos ipsos tunc conspexerimus non solum resplendente nudatos gloria; verum etiam denigratos, ac foetore plenos: qualis putas nos occupabit confusio? Despiciamus pravæ concupiscentiæ opus, & tamquam rem nihili, vincamus exiguum istud pietatis amore, & ne in minimo cernamur reprobi. Magnum naufragium peccati opus. Enitamur igitur, ne tali tantoque periculo succumbamus. Nos enim propria negligentia a passionibus opprimimur, sine labore atque molestia ulla vivere volentes, & importunas causas in nobis ipsis effingentes: dum hic quidem ait: Ab infantia in monasterio commoratus sum: & ideo acrius mihi passionibus inhærent. Sed audiat talis, quod multi sanctorum a juvenili ætate bonum certamen decertantes, voluptates proculcarunt. Alius autem rursus: In mundo, inquit, educatus sum, multorumque malorum periculum feci, unde & consuetudo compellit me ad appetitus. Audiat quoque iste, multos sanctorum, qui antea improbis pejorem vitam duxerant, demum vivendi modum mutantes, optimos existisse, ac Deo caros & acceptos. Paruerunt enim ex animo dicenti: *Noli æmulari in malignantibus, neque zelaveris facientes iniquitatem: quoniam tamquam fœnum velociter arescent, & quemadmodum olera herbarum cito decident.* Malignus ille suis nos præstigiis ad noxia quæque impellens fascinat, ad divini timoris contemptum studens nos adducere. Ceterum nos acrioribus cogitationibus atque consiliis venenum ipsius repellamus, gratia Domini nostri Jesu Christi nobis cooperante: cui gloria, & potestas in sæcula sæculorum. Amen.

Psalm. 36.

A φορτίον τῆ ἀμαρτιῶν ἀλλ' ἡ μετανοίας, καὶ διασωθῆναι εἰς τὴν ἔσπεραν βασιλείαν. εἰ δὲ καταλάβοι ἡμᾶς τὸ φόβητρον τὸ φοβερόν κρείνον, ἡ ψυχὴ ἐξέλθῃ ἐκ τοῦ σώματος, καὶ εἰσαχθῇ τὸ σῶμα ἐν τῷ τάφῳ, οὐκ ἔτι δυναμέμεθα ἑαυτοῖς βοηθῆσαι, ὥστε οὐδὲ ὁ ἰχθύς ἀνελκυσθεὶς τῶν ὑδάτων, καὶ καταγνισθεὶς ἐν ἀγγείῳ, δύναται ἑαυτῷ βοηθῆσαι. Σπευδάσωμεν τοιγαρὶν, ἀγαπητοί, ἐκφυγεῖν τὰς παγίδας τοῦ Ἐχθροῦ δι' ἔργων ἀγαθῶν, ὥστε εἰσεῖναι τὴν ἡμέραν κρείνως καὶ μεγάλῳ καὶ ἐπιφανῇ, ἐν ᾗ ἀποκαλύπτονται ἅ ἐπράξαμεν ἐν κρυψῇ καὶ σκότει. Μὴ οὖν ἀναμείνωμεν ἕως ἃς ἔλθοι ὁ θάνατος, ἵνα μὴ ἀρχωμεθα ἐν τῇ ἀναστάσει τῶν νεκρῶν, ὅτε ἐνδύοντο οἱ ἅγιοι σολὴν λαμπράν, ἣν κατεσκεύασεν αὐτοῖς δι' ἔργων ἀγαθῶν. Ἐὰν ἴδωμεν ἑαυτοὺς τότε γυμνούς καὶ μόνον τῇ ἡσυχαστικῇ δόξῃ, ἀλλὰ καὶ μεμελεναυμένους καὶ πλήρεις δυσωδίας ὄντας, οἷα ἀρχὴν ἄραγε λήψεται ἡμᾶς; Καταφρονήσωμεν τὸ κακὸν ἐπιθυμίας ἔργον, ὥστε ὅθεν ἡγείται, νικήσωμεν τὸ μικρὸν τῷ μεγάλῳ δι' ὁσέβειαν, καὶ μὴ ἐν τῷ ἐλαχίστῳ ὀφεισόμεθα ἀδούκιμοι. Μέγα ναυάγιον τὸ τῆ ἀμαρτίας ἔργον. ἀγωνισώμεθα οὖν μὴ ὑποπεσεῖν τῇ κινδύνῳ. Ἡμεῖς γὰρ τῇ ἑαυτῶν ἀμελείᾳ ὑπὸ παθῶν καταδυναστευόμεθα, ἀπονητὶ βίβιν δέλοντες καὶ περὶ φάσος ἀκέρως ἐν ἑαυτοῖς ἀναπλάθοντες. Καὶ ὁ μὲν φησὶν, ἀπὸ βρέφους ἐν μοναστείᾳ τὴν οἰκίαν ἔχω, καὶ τέττα χάριν σφοδρῶς μοι τὰ πάθη ἐπὶ κενῷ. ἀλλ' ἀκρότω ὁ ποιῶν, ὅτι πολλοὶ τῶν ἁγίων ἐκ νεαρῆς ἡλικίας τὴν καλὴν ἀγῶνα ἀγωνισάμενοι, τὰς ἡδονὰς κατεπάτησαν. Ἄλλος δὲ πάλιν φησὶν, ἐν κόσμῳ ἀνατέθραμμαι, καὶ πολλῶν κακῶν πεπείραμαι, ὅθεν ἡ σωτήρια σωωθεὶ με πρὸς τὰς ὁρέξεις. ἀκρότω καὶ αὐτὸς, ὅτι πολλοὶ τῶν ἁγίων, τῷ φαύλῳ φαυλότερον βίον ἐχρηκότες, ἔχατον μεταβαλλόμενοι τὸν τρόπον, αἰετοὶ ἀνεφάνησαν. Θεῷ διαρρησάντες. Ὑπὸ τῆς γὰρ ἐκ ψυχῆς τῷ εἰπόντι. μὴ ὡς ζῆλος ἐν πονηρομένοις, μηδὲ ζῆλος τῶν ποιούντων τὴν ἀνομίαν, ὅτι ὡσεὶ χορτὸς ταχὺ ἀποξηρανθήσονται, καὶ ὡσεὶ λάχανα χλόης ταχὺ ἀποπεσύνται. Ὁ Πονηρὸς φαντάζει ἡμᾶς, πρὸς τὰ βλαβερά πάντα κινῶν, πρὸς καταφρόνησιν ἡμᾶς ἀγαγεῖν ὡς φῶς Κυρίου. ἡμεῖς δὲ δεινυτέροις νοήμασι τὴν ἰὴν αὐτῶν ἀποκρυσώμεθα, τὴν χάριν τῷ Κυρίῳ ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστῷ συνεργήσας. ᾧ ἡ δόξα καὶ ὁ κράτος εἰς τὰς αἰῶνας τῶν αἰώνων. ἀμήν.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ
ΠΑΡΑΙΝΗΣΙΣ ΤΕΤΑΡΤΗ.

Εἰπέ τις τῷ Ἀγίῳ, Μελέτα καλά, ἵνα μὴ κακὰ μελετήσῃς. ὁ γὰρ νῦν ἀργῆσαι οὐκ ἀνέχεσθαι. Δῶμεν ποιγαροῦν τὸ ἐαυτὸν νῦν εἰς μελέτῳ λογίων Θεῶν, καὶ εἰς πρῶσευχὰς, καὶ ἐννοίαν ἀγαθὴν. ἢ γὰρ ματαία μελέτη ἔργα ματαρότητος ἀναφύει. ἢ ὅ ἀγαθὴ μελέτη καρπὸν ἀγαθοῦ ἀποδίδωσιν. Ἐχόμεν καὶ διάνοιαν καὶ τῷ, ὅτι πολλοὶ Τύραννοι ἐκράτησεν χωρὶν οὐχυρωμάτων, καὶ ἐσβέβη αὐτῶν τὸ κλέος, καὶ ἐθνήθησαν ὡς ἔχ ὑπάρξαντες. Πόσοι βασιλεῖς ἤρξαν ἐθνῶν πολλῶν ἀνεγείραντες ἐαυτοῖς εἰκόνας τε καὶ στήλας, λογισάμενοι διὰ τούτων ὀνομαζέσθαι καὶ ἔξοδον τῷ βίῃ; καὶ ἐπὶ ἡλίου ἕτεροι, καὶ κατέσβεσαν τὰς εἰκόνας, καὶ συνέτριψαν τὰ ἀγάλματα, καὶ τὸ μὲν πᾶν πρόσωπα σφειλόντες, τὴν ἰδίαν ἐτυπώσαντο ὅσιν. ἀλλὰ καὶ αὐτῶν τὰ ἔργα ὑφ' ἐτέρων καταλυθήσονται. ἕτεροι δὲ πεφανείς τάφους κατεσκήασαν ἐαυτοῖς, δόξαντες διὰ τούτων σφείζειν ἐαυτοῖς ὄνομα ἀώνιον, διαγραφάμενοι ἐν τῷ ἐπιταφίῳ τὸ ἐαυτῶν χαρμητῆρα. ἡλθεν ἕτερα θεὰ. ἐδόθη νομὴ ὑφ' ἐτέρων ἔξοσιαν. Οὗτοι δὲ τὸ σωρὸν ἐκκαθάραν εἰκότως βεβλόμενοι, χαλίκων δίκην, τὰ ὅσα αὐτῶν μετήγαγον. Καὶ τί ὠφέλησεν αὐτοῖς ὁ πολυέλιμος σωρὸς, ἢτε πυραμῖς; πάντα οὖν ἰὰ τὸ ματαρότητος ἔργα εἰς οὐδὲν καταλύει. Οἱ δὲ εἰς Θεὸν πλυσθύνοντες, καὶ ἐν αὐτῷ δοξαζέοντες, ἔχ ἔως ζωὴν γὰρ ἀώνιον καὶ δόξαν ἀκατάλυτον ἡτοίμασαν ἐαυτοῖς. Ὡς περ γὰρ τὸ φῶς τῷ ἡλίῳ τῷ σελήνης καὶ τῷ χορῷ τῶν ἀστέρων, ἄχρι τῶν νῦν οὐκ ἡμαυρώθη ἔδὲ μετεβλήθη εἰς παλάωσιν ἀπὸ κλίσεως αὐτῶν ἄχρι τῶν νῦν. καὶ πάντα μὲν γενεὰ σαρκὸς καὶ αἵματος, ὥς περ οἶτος ὥλεμος καὶ κερὸν διεξιόμενος συσέλλεται. ὁ δὲ φῶς τῷ ἡλίῳ καὶ τῷ σελήνης καὶ τῶν ἀστέρων ὡσαύτως νεάζει τῷ ἀκμάζει καὶ φαεινύνει διὰ τὸ ὅρον τῷ Δημιουργῷ, ὃν ὤρεσεν αὐτοῖς ἀρχεῖν τὴν ἡμέραν τῷ νυκτός. ἔγωγε τοῖς ἀγαπῶσιν αὐτὸν ὤρεσεν βασιλείαν ἔρᾶν καὶ χαρὰν ἀκατάλυτον. καὶ ὥς περ ἐν τούτῳ ἀφευδῆς, ἔγωγε καὶ ἐν ἐκείνῳ ἀληθῆς. καὶ ταῦτα μὴ παρελθούσας ὁπνίκα βεβλήθει ὁ Δημιουργός, τὴν δόξης τῷ Ἀγίῳ οὐκ ἔσται τέλος. Σπιδάσωμεν ποιγαροῦ ποιῆσαι καρπὸς μετάνοίας, ἵνα μὴ ἀποκλεισθέντες τὴν χαρὰς ἐκείνης, ὡς περ ἐμφοδῶμεν εἰς γῆν σκοτεινὴν καὶ γνωφεραν, εἰς γῆν σκότους ἀωνίᾳ. Εἰσελθε ἀνὴρ δοκεῖς ἐν τῷ κοιταδίῳ σου, καὶ ἀποκλίσσον τὰς θυελάδας, ἐμφραζον ὅτι καὶ τὰ

δια-

EJUSDEM
ADHORTATIO QUARTA.

Dixit quidam sanctorum : Meditare bona, ut ne mediteris mala : siquidem mens non patitur otium. Demus igitur mentem nostram meditationi divinorum eloquiorum, orationibus, bonisque cogitationibus. Nam meditatio vana vanitatis opera suscitatur : at bona meditatio fructum bonum reddit. Revolvamus & hoc mente, quod multi tyranni regiones atque munitiones varias occuparunt, quorum jam fama extincta jacet, & perierunt, quasi non fuissent. Quam multi reges imperium multarum habentes gentium, erexerunt sibi imagines atque columnas, arbitantes per similia se nomen post exitum ex hoc sæculo comparaturos! & supervenerunt alii, qui illorum everfis simulacris contritisque statuis, proprias imagines substituerunt : verum & illorum quoque opera ab aliis evertentur. Alii porro præclara sibi extruxerunt sepulcra, opinantes se his sibi nomen æternum firmaturos, sua in epitaphio insignia formamque describentes. Successit alia ætas : datus est alteri potestati dominatus, & ager. Hi vero tumulum expiare cum vellent, ossa eorum instar lapidum transfulerunt. Et quid iis adeo præclaræ ac sumtuosæ sepulturæ, pyramidesque profuerunt? Cuncta igitur vanitatis opera in nihilum desinunt. Qui vero in Deo ditari, & in ipso celebrari malunt, non sic : nam vitam sibi æternam gloriamque indissolubilem parant. Quemadmodum enim lumen solis, ac lunæ, chorique astrorum ad hoc usque tempus non est obscuratum, neque inveteratum, a creatione eorum hucusque : & omnis quidem carnis generatio ac sanguinis, instar frumenti maturi, quod suo tempore metitur, contrahitur ; lumen autem solis, ac lunæ, atque stellarum eodem modo novum ac recens permanet, viget & enitescit juxta determinationem Creatoris, qua iis definivit, ut diei ac nocti præessent : Sic & diligentibus ipsum constituit regnum cœlorum, gaudiumque sine fine duraturum. Et sicut in hoc verus, ita & in illo veracissimus. Atque ista quidem præteribunt, quando voluerit Creator ; gloriæ autem Sanctorum non erit finis. Studeamus ergo fructus facere poenitiæ, ne a gaudio illo exclusi, emittamur in terram tenebrosam ac caliginosam, in terram tenebrarum æternarum. Ingredere, si videtur, in cubiculum tuum, & occlude ostium cum fenestris ; oppila autem

Eccli. 44.

Gen. 1.

Psalm. 135.

Matth. 3.

Luc. 5.

tem & quaecumque pellucentia ; & sede intus , aspicietque quantum habeant do-
lorem tenebrae , ubi sine labore & tor-
mento versaris , atque arbitrato tuo
potes , cum volueris , aperire atque
exire . Qualem igitur habere tibi do-
lorem videntur tenebrae illae exteriores ,
ubi fletus ac stridor dentium ? Confide-
ra intus caminos tui ipsius foci , & at-
tolle oculos versus ortum solis , ac cer-
ne differentiam , tenebrarumque opera
fuge . Vitium tenebrae , virtus vero lu-
men est . Vitium dum investigatur ,
suos denigrat operarios ; at virtus dum
exercetur , suos cultores illustrat . Ne
existimes , carissime , te solum præ-
cunctis hominibus affligi : nam omne
caput in labore , & omne cor in moe-
rore . Et quemadmodum fieri nequit ,
ut aliquis super terram effugiat hunc aë-
rem : ita impossibile est homini , quan-
diu in hoc sæculo est , tribulationibus
atque molestiis non tentari . Et ii qui-
dem , qui terrenis rebus distrahuntur ,
per huiusmodi quoque affligentur : qui
vero spiritualia consecretantes , in spiritua-
libus laborant , hi beati erunt : fru-
ctus enim ipsorum multus in Domino .
Patientia perfecta tibi sit , in quo vo-
catus es opere . Firma anchoras ac fu-
nes , ne in pelagus paulatim navis tua
impellatur ; & tunc docebit te experi-
entia , quali pace in portu constitutus
fruereris . Mundus assimilatur pelago ; por-
tus vero est vita religiosa . Noli esse ama-
tor evagationis , sed potius per patientiam
ex aliorum scandalis , dum peregrinantur ,
lucrum cape . Atque ut hoc quoque di-
cam , quando universum obierimus mun-
dum , nonne tandem nos cella mane-
bit , si salutem assequi voluerimus ? Si
porro in coenobio non perseveramus ,
& dum soli sumus , non quiescimus : ubi
igitur nostrum diversorium erit ? Simile
hoc illi est , qui dicit se neque solis
calorem ferre posse , neque etiam um-
bram . Et ubi tandem consistemus ? Ve-
reor equidem , ne caminus ille nos exci-
piat . Quare caveamus nobis ab acidia ,
neve laboris tædium consecretemur . Si vin-
cti Salvatoris nostri Dei sumus , ne vincula
tribulationum erubescamus , sed cum gaudio
illa sustineamus , adventum ejus e caelo ex-
spectantes , ut nos choro sanctorum adscri-
bat . Qui enim passionum ipsius focii fuerint ,
etiam consolationis participes erunt . Si quis
porro opus laboris ægre ferat : quot sunt
secundum mundum manibus ac pedibus labo-
rantes , homines divites , multisque stipati ,
qui

Matth. 8.
Luc. 13.

2. Cor. 1.

A διαυγάζοντα , καὶ καὶ δὲ ἔσω , ἢ ὅτι ἡ οὐρανόθεν οὐδὲν
ἔχει ἢ σκοτία , ὅπως δὲ χάρις πόνος καὶ βασάνος
καταδεξιότητος , καὶ οἱ ἐν Ἰησοῦ σὺ καὶ ταῦτα ὁπόταν
βελήσῃς ἀνοίξαι καὶ ἰδεῖν . Οὐρανόθεν οὐδὲν
ἢ σοι οὐδὲν ἔχειν τὸ σκοπὸς ἐμῆνο τὸ ἰσχυρότερον ,
ἐνθα ὁ κλαυθμὸς καὶ ὁ βρυγμὸς τῶν οὐδόντων ;
Κατανόησον ἐνδοξὸν τὸς καπνοδόχους τὸ ἑαυτῶν ἐξίας ,
καὶ ἀνάτεινον τὸς ὀφθαλμούς σου τῇ ἀνατολῇ τῇ ἡλίου ,
καὶ ἴδε τὴν ἀσφοδὸν , καὶ φεῦγε τὰ ἔργα τῆς σκοτίας .
ἢ κακία σκοπὸς ἐστίν , ἢ ὁ ἀρετῇ , φῶς . ἢ κακία
ἰερὸν μελαγχολία τὸς ἑαυτῶν ἐργάτας , ἢ ὁ
ἀρετῇ γυμναζομένη λαμπρὸς ἀποκαθίσεις τὸς
κατωρθώτους . Μὴ νόμιζε , ἀγαπητέ , ὅτι σὺ
μονώτατος θλίβῃ τῶν πάντων , πᾶσα γὰρ κεφα-
λὴ εἰς πόνον , καὶ πᾶσα καρδία εἰς λύπην . Καὶ
ὡς περὶ τὸ διωκτὸν , τινὰ τὸ ἀέρα τῶν ἐκφυγῶν
ἐπὶ γῆς ὑπάρχοντα , ὅπως ἀδύνατον ἀνδρώπα
μὴ περαιοθῆναι θλίψεων καὶ πόνων ἐν βίῳ ὑπάρ-
χοντι . Καὶ οἱ μὲν περὶ τὰ γήινα περαιομένοι ἐν
τοῖς τοῖσιν θλίβουσιν . οἱ δὲ τὰ πνευματικὰ διώ-
κοντες ἐν τοῖς πνευματικοῖς πονοῦσιν . ἔτοιμα καὶ οἱ
ἔσονται , ὁ γὰρ καρπὸς αὐτῶν πολὺς ἐν Κυρίῳ .
ἔχει ἡ ψυχή σου τελείαν ἐν ᾧ ἐκλήθης ἔργον .
Ἀσφαλίξτε τὰς ἀγκύρας καὶ τὰ χοινίσματα , ἵνα
μὴ καὶ βραχὺ ἰσχυρὸς σὺ τὸ σκάφος εἰς τὸ πέ-
λαγος , καὶ τότε ἡ πῆρρά σου διδάξει ὁποῖας ἐ-
ρῶν ἀπέλαβες ἐν τῷ λιμένι τυγχάνων . ὁ κό-
σμος πᾶσι τοῖς τῷ πελάγει , λιμένι δὲ , ὁ ἀσκη-
τικὸς βίος . Μὴ ἀγάπα περαιοῦν , ἀλλὰ μέλ-
λον τῇ ἡσυχίᾳ κέρδησον τὰ σκάνδαλα τῶν ἀπο-
δημίας . ἵνα ὁ καὶ τῷ εἶπω , ὅταν περαιοῦμεν
ὅλον τὸν κόσμον , ἔχοντες ἐχὶ τὸ κελλίον ἡμεῖς περ-
αιώμεν , εἰς ἅπαντες σωθῆναι θέλωμεν ; Εἰ δὲ ἐν κοι-
νώσει καὶ καρτερῶμεν , καὶ καταμόνας ἐχὼν ἡσυχά-
ζωμεν , τῶν λοιπὸν ἔσται ἡμεῖς τὸ καταγώνιον ;
Οἱμοῖόν ἐστι τῷ τῷ λέγοντι , μήτε τὸ δέριον
τῷ ἡλίῳ δύνασθαι ὑποφέρειν , μήτε τὸ σκῆν βα-
σάζειν , καὶ πᾶς λοιπὸν σῶμεν ; Φοβούμεν μή ἡ
καμίνο ἐκείνη ἀφ᾽ ἡμῶν ἡμεῖς . μὴ ὡς τῶν τοῖνυν
ἀκηδίας , μισοπονίαν ἀγαπῶντες . Εἰ δέ οἱμοῖοι
ἐσμεν τῷ Σωτῆρι ἡμεῖς Θεοῖς , μὴ ἐπαχύνωμεν
μεν τὴν ἄλυσιν τῶν θλίψεων , ἀλλὰ μὲν χαρὰς ταύ-
τιν ὑπομείνωμεν , καὶ ἔλθουσιν αὐτὸς πρὸς δοκῶντες
τῷ Ἰησοῦ ἐρανόν , ἵνα ἡμεῖς σωματικῶς τῷ χο-
ρῷ τῶν ἀγίων . οἱ γὰρ κοινωνήσαντες τοῖς παθήμα-
σιν αὐτοῦ , κοινωνοὶ ἔσονται καὶ τῆς δόξης . Εἰ
δὲ καὶ περὶ τὸ κόπος τῶν ἔργων δυσφορεῖς , πόσοι
εἰσὶν καὶ τὸν κόσμον χαράλγοι καὶ ποδαλγοί , ἀν-
δρες πλῆστοι , ἔτι καὶ πολλὰν δορυφορέμενοι , ἔδδ
νύκτα

νύκτα ὁδὲ ἡμέραν ἔχουσιν ἀνάπαυσιν ὑπὸ τῆς ἀνάγκης τῆς πόνων τρυχόμενοι, καὶ ὡς ὑπὸ ἀλύ-
σῃ ἡνὶ καὶ δεσμῷ πεπεδνῇ. Κτισώμεθα ποι-
γαροῦν ἐκείσιν πόνον καὶ αὐθάρετον ὑπομονὴν διὰ
τῆς Θεοῦ φόβου· καὶ μὴ ἀμελήσωμεν τὴν ὑπομο-
νῆς, τὴν ταπεινοφροσύνης, τὴν ἐγκρατείας, τὴν συμ-
παθείας· συμπάθειαν δὲ φημι, ἔχ' ἵνα ἐπὶ κα-
κίᾳ σωέλθῃς τῷ πλησίον, ὅμ' ἵνα εἰς τὰ πνύ-
ματινα σωεργήσῃς τῷ ἀδελφῷ κατὰνυξιν ἔχειν
καὶ δάκρυα. Καὶ μὴ πάρεσι τὸ φαινόμενον δά-
κρυον, ὅμ' ὁ σωτεριμὸς τῆς καρδίας ἀφαιρέ-
τω, ὅτ' ἐν τοῖς δάκρυσιν ὅτι ἀφαιρέσῃ. Μα-
κάριος ὁ ἐνοπλιζόμενος τῇ Κυρίῳ ἐν τῇ ἰδίᾳ
ψυχῇ, καὶ ἐκχέων τὴν δόξαν αὐτῆς ὡς κλαυθμοῦ
ἐνώπιον τῆς ἀγαθότητος αὐτῆς, ὅτι ἡ πρὸς σευχὴν
αὐτῆς εἰσακκοθήσεται. Παρατίθημί σοι ὡς κα-
ταθήκην ἑτέραν ἐν Κυρίῳ, ὡς ἀνθρώπων τῇ Θεῷ
ὅτ' ὡς θῆναι βελομένῳ· ἀπὸ ὡς κατὰνυξιν τοίνυν
ἀνιστάμενος, μὴ παύσῃς τὰ κελλία, ἀλλ' ἡσύ-
χαζε ἐν τῷ ὡς κελλίῳ· πολλὰς γὰρ ἡπάτησεν
ὁ Διάβολος ἀπὸ τῶν οἶνων. Τοιγάρουν ἀπὸ ὡς
κατὰνυξιν ἀνιστάμενος, ὡς θῆναι εἰς ἑτέρον κελλίον
σημεῖον ὅτιν ἀφοβίας ὅτ' ἀφαιρέσῃ· ἐκ γὰρ πάν-
τοις τῶν συγκαθιστάτων γίνοντ' ἀκαταπνύσας ψυ-
χῶν, καὶ μάλιστα ὅταν ἐφουχάζῃ ἡ βακτηρία τῇ
πρὸς σευχῇ. οἱ γὰρ μὴ βελομένοι τῷ θεῷ φό-
βῳ χαλινῶν τὴν ἐαυτῶν ἀφαιρέσιν, χεῖρσιν ἀνθρω-
πίνης φόβου, ἵνα ἀπὸ τῆς ἀποχρῶντ' ὡς ἀνωφε-
λῶν, ὅν ὅσον δὲλος σωφρονεῖ δι' αὐστηρίαν δε-
σποτίας. Πρόσεχε οὖν σεαυτῷ, καὶ μὴ ἰσθί κα-
ταφρονῶν, διότι ἐν οἶνῳ σοφίζόμενος ἔτε ὡφελή-
σας, ἔτε ὡφελήσῃ. Εἰς τὴν ἀφαιρέσιν πᾶσι θεῶν
Γραφῶν, ὅρα μήποτε ἐν τῇ ἐπαρτέῳ σε ὁ
λογισμὸς, κατὰ τὴν πᾶσαν Γραφὴν θεόπνευτος τα-
πεινοφροσύνην ἐκδιδάσκει· ὁ ὅς τὰ ἐναντία φρονῶν
ἡ πρὸς αὐτῶν ὡς μεμαθήκει, ὡς ἀβάτην ἐαυτὸν ἐν
τῇ σωίσει. Εἰς τὴν πνεῦμα ὑπερηφανίας ἡ φι-
λαρχίας ἡ πλῆθος τοῖς ἐνοχλή, μὴ σωματάρ-
ξας, ἀλλὰ μάλλον ἐν τῇ ἡλικίᾳ πρὸς ἀντιπρὸς
ταξιν τῇ πονηρίᾳ καὶ ἀπατηλῇ πνύματος. Ἀνα-
λόγισαί τις ἀρχαίας οἰκοδομὰς, καὶ τὰς πεπα-
λαωμένας εἰκόνας ὅτ' αὐτὰς ὑπὸ τῇ ἰσθί κατεσθιομέ-
νας ἐήλας, καὶ ἐνδυμήθη ἐν σεαυτῷ, καὶ ἰδεὶ πᾶ-
οἱ κτιστάμενοι, ἔτε οἱ τεχνασάμενοι τὰ πρὸς σευ-
μένα, καὶ πρὸς αὐτῶν ἀρέσας Κυρίῳ, ἵνα καταξίω-
θῇς τῇ βασιλείᾳ τῇ ἐρασίᾳ, διότι πᾶσα σὰρξ,
χόρτος· καὶ πᾶσα δόξα ἀνθρώπων, ὡς ἀνδρὸς
χόρτος. Τί μείζον ἢ ἐνδοξότερον βασιλείας; ἡς
ζῶντες ὀρεγόμενοι ἔτυχον, καὶ διὰ τὰς ἐν αὐτῇ
πρὸς

A qui neque noctu, neque interdiu quies-
cunt, necessitate laborum oppressi, &
velut catena quadam ac vinculo constri-
cti. Possideamus igitur laborem volunta-
rium, & patientiam spontaneam propter
timorem Dei: & non negligamus tole-
rantiam, humilitatem, continentiam,
compassionem: compassionem autem di-
co, non ut in malitia proximo con-
sentias, verum ut fratri in rebus spi-
ritualibus coopereris ad compunctio-
nem excitandam ac lacrymas. Et si non
appareat lacryma, contritio tamen cor-
dis perseveret: nam & in lacrymis dif-
ferentia reperitur. Beatus autem, qui
Dominum propriæ animæ suæ speculo
contemplatur, effundens laudem ejus
cum gemitu coram bonitate ipsius: quo-
niam exaudietur deprecatio ejus. In me-
dium tibi affero aliud depositum in Do-
mino, tamquam homini Dei & salva-
ri cupienti. A refectioe surgens, no-
li vagari per cellas, sed in tua cel-
la quiesce: multos enim Diabolus per
vinum decipit. Quare post refectioem
in alia cella versari, signum est au-
daciæ & perversitatis. Nam ex confes-
sionibus hujusmodi proveniunt ruinæ ani-
marum, & potissimum cessante Præfe-
cti baculo: nam qui divino nolunt
timore suam refrænare mentem, hu-
mano terrore indigent, ut saltem per
hunc ab inutilibus abstineant, quem-
admodum servus temperate modeste-
que se gerit ob severitatem domini.
Attende igitur tibi ipsi, & negligere
noli: nam si in vino sapiens
& prudens tibi videaris, nec tibi nec
aliis proderis. Si universam sacram edi-
dicisti Scripturam, vide, ne forte ani-
mo efferaris: omnis quippe Scriptura
divinitus inspirata humilitatem animi edo-
cet. Qui autem contraria iis quæ di-
dicit, sentit aut agit, prævaricatorem
se eo ipso constituit. Si spiritus su-
perbiæ, aut ambitionis, divitiarumve
te conturbet, ne abripiaris; quin po-
tius strenue maligni ac fraudulentī spi-
ritus impugnationi ex adverso resiste. Con-
sidera vetera ædificia, inveteratasque ima-
gines, ac ærugine consumtas columnas:
tecumque cogita atque aspice, ubi jam
sint prædictorum possessores, atque arti-
fices: & stude placere Domino, ut re-
gno coelorum reddaris dignus: quia omnis
caro ut fœnum, & omnis gloria hominis tam-
quam flos fœni. Quid majus, honorificen-
tiusve regno? cujus appetitores propter
varios in eo casus atque infortunia, illud
spre-

spreverunt, & sibi ipsis insidias pararunt, mortem vitæ præferentes: quoniam Deum non exquisierunt, neque speraverunt in salutare ipsius. Qui autem cœlesti regno reperiuntur digni, nullo istorum tentabuntur, in pace atque exultatione in cœlo cum Angelis degentes, & citra dolorem, mœrorem, gemitumque cum gaudio atque lætitia collaudantes, ac superexaltantes, magnificentisque Regem cœlorum, & Dominum universæ terræ. Cui

Α ωρεσάσθης, τῆς δόξης κατεφρόνησαν, καὶ ἑαυτοῖς ἐπεβέβησαν τὸ θάνατον ὑπὲρ τὸ ζῆν ἐλόμενοι, ὅτι τὸ Θεὸν οὐκ ἐξεζητήσας, οὐδὲ ἠλπίσαν ἐπὶ τὸ σωτήριον αὐτῶν. Οἱ δὲ καταξίεμένοι τῆ βασιλείας τῆς ἔρανων, οὐδενὸς τέτων πειρασθήσονται, ἐν εὐρίῳ καὶ ἀγαμιάσθῃ ἐν ἔρανῳ μὲν ἀγγέλων ἀγαυόντες, χωεῖς ὁδῶν καὶ λύπης καὶ στεναγμοῦ, μὲν χαρᾶς δὲ ἀφροσύνης ἀνέντες, καὶ ὑπερυψέντες, καὶ μεγαλύνοντες τὸ Βασιλέα τῶ ἔρανων καὶ Κύριον πάσης τῆ γῆς. ὧς ὡρέπει ἡ ἀνεσις καὶ ἡ δόξα καὶ ἡ μεγαλωσύνη εἰς τὰς αἰῶνας τῶ αἰῶνων. ἀμήν.

EJUSDEM SANCTI PATRIS EPHRAEM SYRI

DE VIRTUTE

CAPITA DECEM.

PROLOGUS.

Necessarium duxi, carissime, & alia quædam cum his congruentia in hoc Commentario addere, ut legens deprecæris Dominum pro me peccatore atque operibus confuso, ut mihi peccata remittat, faciamque fructum ei gratum, antequam edictum veniat tremendum de anima mea e corpore tollenda: quando omnis humanus apparatus & ornatus evanescet. Væ tunc ei, qui Dominum Deum nostrum offenderit, neque resipuerit. Requiret enim tempus in negligentia deperditum, & non inveniet. Ploremus igitur coram Deo nostro, ut miserationes ab ipso obtineamus. Donec tempus habemus, parcamus nobis ipsis, & placare Dominum studeamus. Non est nobis certamen de pecuniis, quarum jacturam licet quis fecerit, alias pro illis rursus comparare sibi poterit. De anima nobis periculum, quam si perdidimus, non amplius recuperare poterimus, juxta quod scriptum est: *Quid proderit homini, si mundum universum lucretur; animæ vero suæ detrimentum patiatur? aut quam dabit homo commutationem pro anima sua? Filius enim hominis venturus est in gloria sua, & tunc reddet unicuique secundum opera ejus.* Si ergo datur retributio, nullaque opera nostra latere possunt Deum; quare non operamur bonum, ut bonum nobis retribuatur; abstinemusque a malo, ne mala nos invadant? sicut scriptum est: *Recede ab iniquo, & non*

Matth. 16.

Isai. 54.

time-

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ ΕΦΡΑΙΜ ΤΟΥ ΣΥΡΟΥ

ΠΕΡΙ ΑΡΕΤΗΣ.

ΚΕΦΑΛΑΙΑ ΔΕΚΑ.

ΠΡΟΛΟΓΟΣ.

ΑΝαγκαῖον δὲ ἡγησάμην ἀνακητὲ, καὶ τὰ τέτοις ἀκόλυστα ἐντάξαι ἐν τῷδε τῷ ὑπομνητικῷ, ἵνα ὁ ἀναγινώσκων δέῃ τῷ Κυρίῳ πρὸς ἐμοῦ τῶ ἀμαρτωλοῦ καὶ κατηχυμῶντος πῶς ἔργοις, ὅπως ἀφεσὶν ἀμαρτιῶν δωρήσεται μοι, καὶ ποιήσω κατὰ τὸν νόμον αὐτοῦ ὡς ἐλθέῖν τὸ πρῶταγμα τὸ φοβερὸν τῷ λαβεῖν τὴν ψυχὴν μου ἀπὸ τῆ σώματος μου. τότε παθήσεται πᾶσα περὶ ἀνδρωπία. Οὐαὶ τότε τῷ πρῶτα κερκ-κότι Κυρίῳ τῷ Θεῷ ἡμῶν, καὶ μὴ μετανοήσασιν. Ἐπιζητήσας γὰρ τὸ χρόνον ὃν ἀπώλεσεν ἐν ἀμελείᾳ, καὶ ἐμὴ δὴ. Κλαύσωμεν πίνω ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, ἵνα ἴδωμεν οἰκτιρμὰς παρ' αὐτοῦ. Ἐὼς κατὰ ἔχωμεν, φασώμεθα ἑαυτοῖς, καὶ ἴδωμεν φασώμεθα τὸ Κύριον. Οὐκ ἔστιν ἡμῖν πρὸς χερματῶν ὁ ἀγὼν, ἀ καὶ ἐάν τις ζημιωθῇ, δύναται ἕτερα ἀντ' αὐτοῦ πάλιν κτήσασθαι. πρὸς ψυχῆς ὁ κίνδυνος, ἢ ἐάν ἀπολέσωμεν, ἔτι ἀνακαλέσασθαι δύναμεθα. καὶ τὸ γεγραμμένον, τί ὠφελήσεται ἄνθρωπος ὅταν τὸ κόσμον ὅλον κερδήσῃ, καὶ ὁ ψυχὴ αὐτοῦ ζημιωθῇ; ἢ τί δώσας ἄνθρωπος ἀντάλλαγμα τῇ ψυχῇ αὐτοῦ; μέλλει γὰρ ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐλθεῖν ἐν τῇ δόξῃ αὐτοῦ, καὶ τότε ἀποδώσας ἐκάστω κατὰ τὰ ἔργα αὐτοῦ. Εἰ πίνω ἀνταπόδοσις εἶναι, καὶ μηδὲν τῶν ἔργων ἡμῶν λαβεῖν δύναται τὸ Θεὸν, ἵνατί μὴ ἐργαζόμεθα τὸ ἀγαθόν, καὶ ἀπεχώμεθα τῶ κακῷ, ἵνα μὴ καταλάβῃ ἡμῶν τὰ κακά; κατὰ τὴν λέξιν, ἀπέχου ἀπὸ

ἀδίκ-

ἀδίκῃς, καὶ ἐφ' ὅσον φρονησῇ, καὶ τρόμος οὐκ ἐγγίει σοι. Αἰχύνομαι λέγειν, καὶ ἐδύναμαι σιωπᾶν, ἄλλ' ἢ ἀμέλειάν μου καὶ τῶν ὁμοίων μου ῥαδιύμων, ὅτι οἱ καὶ τὸ κόσμον τρατιώται, οἰκτρὰ δῶρα παρὰ τοῦ βασιλέως λαμβάνοντες, παρ' αὐτῶς μέχει θανάτου ὑπὲρ αὐτῶν κινδυνεύουσιν. πόσῳ μᾶλλον ἡμεῖς, οἱ ποιῶντας ἐπαγγελίας ἔχοντες, ὀφείλομεν μὴ ὑπερδύναμι τῶν ἔργων τῆς διακροσύνης, ἵνα ἀφωσθώμεν ἐκ τῆς μεμψέως κείσεως. μὴ ὡς ἐχθρὰ χρησώμεθα τῇ ψυχῇ ἡμῶν, ἥς ἀντιποιεῖται ὁ Θεός. Ἐννοηθώμεν, ὅτι καύσωνα ἡλίς καὶ ὀξύτητα πυρετοῦ φέρειν ἐδύναμεθα, καὶ πῶς τῷ ἀσβέστῃ πυρὸς καταφρονῶμεν; Ὁ δὲ Θεὸς ἐν τῇ βασιλείᾳ αὐτοῦ ὁδηγήσῃ ἡμᾶς, καὶ τῇ χειρὶ αὐτοῦ τῇ κραταίᾳ σκεπάσῃ ἡμᾶς εἰς τὰς αἰῶνας τῶν αἰώνων. ἀμήν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α.

ΜΑκαρία πόλις ὑπὸ ἀσεβῶν βασιλευμένη. καὶ πλοῖον ὑπὸ ἐμπείρων κυβερνῶμενον. καὶ μοναστήριον ὑπὸ ἐγκρατῶν διοικῶμενον. Οὐαὶ δὲ πόλει ὑπὸ ἀσεβῶν βασιλευμένη. καὶ πλοῖῳ ὑπὸ ἀπείρων κυβερνωμένῳ. καὶ μοναστείῳ ὑπὸ φιληδόνων διοικημένῳ. καὶ ἡ πόλις πληροῦσθαι βαρβάρων ἄλλ' ἀσέβειαν τῇ κρατύντων, καὶ τὸ πλοῖον συντελεῖσθαι δι' ἀπειρίαν τῶν κυβερνώντων, τὸ δὲ μοναστήριον ἐρημωθῆσθαι διὰ μισοπονίαν τῶν διοικούντων.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β.

Εἰ ἂν καθέζῃς ἐν ὑποταγῇ πνευματικῶν πατέρων, οὐκ ἐν τῷ σε θεραπεύεσθαι καὶ ἀνέειν λόγοις κολακείας φάινεταί σε τὸ ἐδράζον τῇ πίστεως. ἀλλ' ὅταν ἀλεξόμενος καὶ τυπλούμενος ὑπομείνης. καὶ θηρίον εἰκότως κολακευόμενον ἡμερῶνται καὶ παύνηται. Μὴ ποῖναι πικράντας παρὰ τὸ παθεύοντα, εἰ ἄραγε σκεδὸς ἐκλογῆς βλάβη γινέσθαι, ἀλλὰ εἰδὼς τὸ παροκοπήν τῃ ἐν Κυρίῳ ὑποταγῆς καὶ ταπεινοφροσύνης, ὅτι εἰς τὸ πᾶν παρήλθεις, εἰ ἄρα ἐπιστάμενος τὸ δόξαν αὐτοῦ, ταύτην ἐπελέξω σεαυτῷ. Ὁ τῷ ἁγίῳ βίος, ἀδελφέ, ἐν ταύτῃ φανερῶνται μεγαλιωθεῖς. Μωϋσῆς γὰρ ὁ θεράπων Κυρίου, εἰ γὰρ οὐκ ἐμαθήτευσεν κατὰ τὸ δόγμα τῷ Γοδόρ, ὡς ὁμῶς ὑπετάγη καὶ ἐδούλωσε, εἰ καὶ ἐν Αἰγύπτῳ τυγχάνων ἱκανῶς ἐπαυδεύθη. Καὶ Γησῆς ὁ τῷ Ναυῇ, ἄλλ' ἢ τελείας ὑποταγῆς, ἠξιώθη τιλικαυτοῦ δωρεᾶς, διάδο-

A timebis, & tremor non appropinquabit tibi. Dicere erubesco, & tacere nequeo, ob meam meique similibus ignavorum negligentiam; quod milites huius sæculi, misera a Rege dona accipientes, promte alacriterque ad mortem usque pro ipso periculis se subjiciunt: quanto magis nos, quibus tales factæ sunt promissiones, debemus non cessare ab operibus justitiæ, ut a venturo salvemur iudicio; ne tamquam **B** inimica utamur nostra anima, quam sibi vindicat Deus. Cogitemus quomodo ardorem solis, vehementiamve febris tolerare nequeamus: & quo pacto inextinguibilem illum ignem pro nihilo ducimus? Deus autem suo nos consilio dirigat, manuque sua forti nos protegat in sæcula sæculorum. Amen.

CAPUT I.

Beata civitas, quæ a piis regitur: & navis, quæ a peritis gubernatur: & monasterium, quod a continentibus administratur. Væ autem civitati, quæ ab impiis dirigitur: & navi, quæ ab imperitis gubernatur: ac monasterio, quod ab incontinentibus administratur. Nam & civitas **D** replebitur barbaris ob impietatem eorum, qui eam tenent: & navis confringetur propter imperitiam gubernatorum: monasterium autem desolabitur ob ignaviam administrantium.

Proverb. 29.
Eccles. 10.

CAPUT II.

Si sub obedientia spiritualium Patrum confederis; non, cum tibi ministratur, & assentationis verba audis, apparet fidei tuæ stabilitas ac firmitas: sed quando contemptus, atque percussus sustinueris: nam etiam fera cum demulcetur, merito mansuescit, atque mitescit. Ne itaque erga corripientem & instituentem te, amarulentior fias: si nimirum cupis vas electionis evadere; sed scias obedientiæ in Domino, ac humilitatis profectum, quoniam huc progressus es, nempe si ejus gloriam cognoscens, eam tibi delegisti. In hac, frater, sanctorum vita illustris est & magnifica. Moyses enim servus Domini, etsi doctrina Jethro non erat imbutus; verumtamen illi se subiecit, atque servivit; quamvis in Ægypto satis esset eruditus. Jesus quoque Nave **F** filius perfecta sua obedientia tantum do-

Exod. 3.

Deuter. 34.
Jos. 1.

num promeruit, ut Moysis successor fieret. Et Samuel per obedientiam, quam Heli sacerdoti præstitit, dignus habitus est, qui vocem Dei audiret. Elisæus vero hujus virtutis adminiculo pallium & gratiam sui accepit Magistri. Quid porro homines similes nobis, passionibus subjectos commemoro? Ipse quoque Deus Verbum incarnatum vitam in humilitate & obedientia traduxit, sicut nos docet Evangelista, dicens: *Et erat subditus illis*. Rursus autem & Apostolus ait: *Humiliavit semetipsum, factus obediens usque ad mortem, mortem autem crucis*. Quin etiam quotquot vivendo nolunt bonam parentum tolerare disciplinam, non levi se periculo exponunt. Plerique enim, qui in civitatibus a magistratu puniuntur, propter inobedientiam, atque contumaciam, duramque cervicem, fustibus cæduntur. Quin & puellæ nolentes bonis morem gerere admonitionibus, & verecundia, ac pudicitia abjecta, in plateis, vicisque turpem vitam traducentes, in summa sunt infamia: quæ autem intentæ sunt operi, & silentio, atque pudicitie vacant; ab hominibus quidem honorabuntur, a Domino autem glorificabuntur. Bonum incepisti opus: in eo persiste, ut magnificeris a Domino cum mansuetis & humilibus in Regno cælorum.

CAPUT III.

SI ad dimidium frater tuus perduxerit opus aliquod, contigeritque ipsum in morbum incidere, tuaque opera indigere in opere; curam ejus suscipe, omni cum humilitate patienti compatiens. Postquam vero sanitatem is recuperavit, ne fratris tui appetieris opus; ne forte tibi ipse a Domino & hominibus damnationem adsciscas. Sed fortasse suggerit cogitatio, non sine divina providentia id accidisse, ut ille se male habeat, & ego interim hoc consequar. At cur non bonum illud cogitasti; quod scilicet divino id factum sit permissu, ut cujusmodi voluntate sis, demonstres, tui ne ipsius, an fratris amator? Quodsi a morbo liberatus, ipse recusaverit; rem bona conscientia, cum permissu tamen Præfecti, accipe, ut bonum habeas testimonium ab his, qui foris sunt. Justitia enim indiget pietas. De sanctissimo quippe Symeone, qui Salvatorem in ulnas suas accepit, scriptum est: quod esset justus & pius.

Αχος ἡρόδμος Μωϋσέως. Καὶ Σαμεὴλ, ἐν ὑποταγῇ τυγχάνων Ἡλὶ ὁ ἱερέως, φωνῆς Θεοῦ ἡξιώθη. Ἐλισᾶος δὲ διὰ ταύτης τῆς μηλωτῆς καὶ χάριν ἐδέξατο ὅτι ἑαυτῷ διδασκάλας. Τί δὲ λέγω περὶ ὁμοιοπαθῶν ἀνθρώπων; αὐτὸς Θεὸς Λόγος ὤναι θρωπήσας ἐν ταπεινώσει καὶ ὑποταγῇ διήξε, καθὼς ὁ Εὐαγγελιστὴς διδάσκει ἡμᾶς λέγων, Καὶ ἦν αὐτοῖς ὑποτασσόμενος. Ὁ δὲ Ἀπόστολος πάλιν ἔφη, Ἐταπείνωσεν ἑαυτὸν, ἡρόδμος ὑπήκοος μέχρι θανάτου, θάνατον δὲ σταυροῦ. Ἀλλά γε καὶ κατὰ τὸ βίον, ὅσοι ἐβέλονται ἀνέξασθαι τὴν ἀγαθῆς παιδείας τῆς γονέων, κινδυνεύουσιν ἔχειν ἀπλῶς. οἱ πλείστοι γὰρ τῶν ἐν πόλεσι κολαζομένων ὑπὸ ἀρχόντων διὰ ὑποταγὴν καὶ ἀπειθεῖαν ἐκ σκληροτραχηλίας ἀποτυμπανίζονται. Ἀλλά γε καὶ νεάνιδες, ὅσοι ἐπειθαρχῶσι τῇ ἀγαθῇ παρανεύσει, τῇ σωφροσύνης ἐκπὸς ἡρόμηναι, ἐν πλατείαις καὶ ῥύμαις ἐταμείζονται, ἀσέμνως καθυβρίζονται, αἱ δὲ φοιχῶσαι τῷ ἔργῳ, καὶ τῇ ἡσυχίᾳ καὶ τῇ σωφροσύνῃ χολάζονται, ὑπὸ μὲν ἀνθρώπων τιμηθήσονται, περὶ δὲ Κυεὶς δοξαθήσονται. Ἡ ῥῆξις ἀγαθῆς ποιοῦμένης, ἐγκαρτέρει ἐν αὐτῇ, ἵνα μεγαλωθῇ ὑπὸ Κυεὶς μὲν ὑπακούων καὶ ταπεινῶν ἐν τῇ βασιλείᾳ τῆς ἐξουσίας.

D

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ.

Εὰν μεσάσῃ ὁ ἀδελφός σε πάρεργον, καὶ συμβῇ αὐτὸν κακωθέντα ἐπιδέεσθαι σε ἐν τῷ ἔργῳ, ἀνάδεξαι τὴν φροντίδα, σιωποπιδῶν τε τῷ πάσχοντι μὲν πάσης ταπεινοφροσύνης. μὲν δὲ τὸ ἐπιλαβεῖσθαι αὐτὸν τῇ ὑγιείᾳ, μὴ ἐπιθυμήσης ὅτι πρὸς ἑσέα ὁ ἀδελφός σε, μήπως ἐπάξῃς σεαυτῷ κατὰ γνώσιν ὑπὸ Κυεὶς καὶ ἀνθρώπων. Ἀλλ' ἴσως ὑποβάλλει ὁ λογισμὸς, ὅτι οἰκονομία γεγνήται ἐν τέτῳ, ἵνα ὁ κακωθὴς καὶ γὰρ τῷ ἐπιτύχῳ. Ἀλλά τί δὲ μὴ ἐλογίσω τὸ ἀγαθὸν ὁ κακῶς, ὅτι δήποτε οἰκονομία γέγονεν, ἵνα φανῇ ὁποῖος εἶ τῇ ποιοῦμένης, φίλαυτος ἢ φιλάδελφος; Εἰ δὲ μὲν τὸ ἀνασφαλῆναι ἑαυτὸν τῇ νόσῳ πρᾶξις, ἐπιλαβὼν τὸ πάρεργον μὲν συνειδήσεως ἀγαθῆς, ὅτι ποροῦντος ἐπιβέποντος, ἵνα ἔχῃς μαρτυρίαν καλὴν ἐκ τῆς ἐξουσίας. Χρηζέτω δὲ τῆς διακρίσεως ἢ ἀλάβεια. περὶ γὰρ τῆς ἀγίας πάσης Συμεὼν, τῷ πον Σωτῆρα ὑποδεξαμένης εἰς τὰς ἀγκάλας, γέγραπται, ὅτι ἦν δίκαιος καὶ ἀλαβής.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ.

A

CAPUT IV.

Εδράαν καρδίαν ἔχουμεν, ἀγαπητέ, ἡ γὰρ νωθεία ἀντίκειται τῇ ἀρετῇ. Μὴ τοίνυν ἐν τῷ συμβῆναι ἡμῖν μικρὰν ἀκηδίαν ὀλιγοψυχήσωμεν, ἀλλὰ βιασώμεθα ἑαυτοὺς, ὡς ἔμφυχος ὁδοιπόρος. τῷ τοιούτῳ γὰρ ὅταν συμβῇ μαλακία καὶ ἡ ὁδὸν, οὐκ ἐνδίδωσι ἔσσοπις τῇ μακροδίας. ἀλλὰ παροτρύνει ἑαυτὸν, λέγων. ἔτι μικρὸν καὶ ἐλθούσης ἐν τῷ καταλύματι καὶ ἀναπαύσεως. Καὶ ὁ Κύριος βλέπων τὴν βίαν, παρέχει αὐτῷ ἰσχύϊν, καὶ ἀνωμαλίαν καθίζων. ἡ γὰρ νωθεία καὶ ὀκνητεία πενίας εἰσὶ πρῶτοι, καὶ μόνον τὸ καὶ πνεῦμα χαρισμάτων, ἀλλὰ καὶ τῆς σαρκὸς χρεῖαν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε.

C

CAPUT V.

Εὰν ἀπαντᾷς πρὸ πάντων ἐν τῇ συνάξει, καὶ καρτερῆς ἔχει τῆς ἀπολύσεως, μηδὲ ἐν τούτῳ σε ἐπαράτω ὁ λογισμὸς, καθότι καὶ οἱ χειροτέχνη πολλὴν σπουδὴν καὶ ἀγρυπνίαν ἐπιτίθενται ἐν τῷ αὐτῷ ἔργῳ. Μηδὲ τὸ σῶμα παρῆς τῷ Κυρίῳ μόνον, ἀλλὰ καὶ τὰς λογισμὰς ἐπισύναζον ἐν καρδίᾳ παπεινῇ. ἡ γὰρ ὑψηλοφροσύνη φωλεῖ ἔοικεν ἐν ᾧ ὁ Δράκων φιλοχωρεῖ, καὶ τὸ πρῶτον ἀναρῇ. Περὶ δὲ τῆς μὴ μεθύσκεσθαι οἶνον, ἡ δὲ μὴ συνδιατελεῖν γυναιξί. Θεοσόν μοι δοκεῖ σημαίνει τῇ σῇ θεοφιλίᾳ, καθότι πᾶσι φανερόν, ἀλλότριον ἔστι τούτο τῇ ἀρετῇ. Ἀναγκάστον οὖν μὴ μόνον ἐν τούτῳ τῷ μέρει ἐπιτηρεῖν τὰς ὁρμὰς τῶν Δαιμόνων, ἀλλὰ μηδὲ μετὰ ἀρρένων συγκρᾶν λόγους ἡδονικὰς τε, καὶ γυναικώδεις τὰς ἐπὶ ὀλεθρον ἄγοντας καὶ ψυχὴν. καὶ ὡς πονηρὸς ὄντος τῷ δήλεος, καὶ τούτῳ συντυχίαν ἀποποιούμεθα, ἀλλ' ὡς εὐκόλον τῷ ἐχθρῷ ἀφ' οὗ γυναικὸν συντυχίας τε καὶ ἀφαιρέσεως κατατρέφειν ἡμᾶς, καὶ πρὸς πρῶτον ἀγνὴν Θεὸν ἐντολής. Χρὴ ἐν ἡμῶς πάντοτε ἐπιτηρεῖν τὰς πρῶτον τῆς πονηρίας πνευμάτων, διαρρέοντες τῇ σωτηρίᾳ, καὶ δυνάμει τῆς ἀγίας πνεύματος. Ὁ γὰρ καὶ μίαν πύλιν ἀποκλείων τῷ ἐχθρῷ, δύο δὲ αὐτῷ ἀνοίγων, καὶ δοκῶν ἐν ἀσφαλείᾳ καθῆσθαι, ἀπατάται ὁ τιθεὶς. Ἀναγκάστον οὖν πανταχόθεν ἐπασφαλίζειν ἑαυτοὺς, καὶ μὴ διδόναι ἀφορμὴν τοῖς ζητοῦσιν ἀφορμὴν. Θεὸς γὰρ καὶ μνηστικὸς ἐστίν. καὶ, φοβερόν τὸ ἐμπεσεῖν εἰς χεῖρας Θεοῦ ζώντος. ᾧ ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος εἰς τὰς αἰῶνας. ἀμήν.

Firmo ac stabili corde simus, carissime: nam virtuti adversatur segnities. Ne igitur exigua nobis ingruente acedia, evadamus pusillanimes: verum vim nobis ipsi inferamus, magnanimi viatoris instar: quippe cui cum defectio atque debilitas per viam accidit, non cadit animo, neque a scopo desistit propter longitudinem viæ; sed seipsum consolatur, dicens: Adhuc modicum restat viæ, & ad diversorium pervenies, atque quiesces. Et Dominus vim ejus cernens, robur illi viresque præbet, viæque mollit, ac mitigat asperitatem. Segnities enim atque pigritia paupertatis conciliatrices sunt, non modo donorum spiritualium, sed etiam necessitatum corporalium.

SI ante cunctos in synaxim ac congregationem prodeas, ac persistas, donec absolvatur, ne in hoc te efferat cogitatio: quoniam & artifices multum studii, ac vigilantie in suo opere adhibent. Neque corpore dumtaxat præsentem te exhibeas Domino, sed & cogitationes in corde humili colligito. Superbia enim latibulo similis est, in quo Draco libenter moratur, & eum, qui ad illud accesserit, interficit. Porro de non inebriando se vino, aut de mulierum consuetudine vitanda, superfluum mihi videtur tuæ significare pietati; quia manifestum est omnibus, hoc a virtute esse alienum. Necessarium est ergo non solum in hac parte impetum Dæmonum observare, atque cavere: sed neque cum maribus conferre licet sermones lascivos atque effæminatos, qui animam in perniciem trahunt. Non tamen, quod malum sit fæmina, ejus conversationem averſamur: sed quia facile est inimico per colloquia & conversationem mulierum nos subvertere, & ad transgressionem Divini mandati inducere. Quocirca nos oportet undequaque observare malorum spirituum jacula, confidentes armaturæ, ac virtuti Spiritus sancti. Nam qui unam portam inimico præcludit, duas autem ei aperit, existimans se securum esse; fallitur hic, quisquis est. Necessarium est ergo, ut nos ipsos undique communiamus, nullamque occasionem præbeamus iis, qui occasionem quærunt. Deus enim non irridetur: & horrendum est incidere in manus Dei viventis. Cui gloria, & potestas in sæcula sæculorum. Amen.

CAPUT VI.

A

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 6.

FRater quidam sub obedientia spiritua-
lium Patrum residens, alium fratrem
adiit, dixitque: Cupio relinquere Patres
meos spirituales, & per me tranquille de-
gere. Ad quem ille: Homo, inquit, qui-
dam habebat filium, quem accipiens, tra-
didit in manus artificis, qui eum artem
suam doceret: eratque puer distractus cir-
ca opus. Cumque post dies aliquot adole-
scens ad patrem suum accederet, dixit: Pa-
ter, tolle me ab hoc magistro meo: per
me enim magis artem apprehendere pote-
ro. At pater ad ipsum: si cum ab aliis,
inquit, docearis & manuducaris, nihil di-
dicisti; quid per te solum præstare poteris,
o fili, qui non addidicisti, neque obedi-
visti, quemadmodum oportet? video te ma-
le erga artem, quam addiscis; affectum,
o fili: metuoque, ne forte frustra in te la-
boraverim. Arripe igitur opificium tuum,
sicut oportet, fili, ut in arte exercitatus,
ipse tibi requiem invenias: nam inerudi-
tis disciplinæque expertibus occurrit mors.
Quapropter & nos, carissime, caveamus
a nobis abjicere jugum obedientiæ in Chri-
sto, ne forte non placeat Deo: cumque
in tentationem inciderimus, non sit qui
auxilietur nobis. Quando enim Agar ancil-
la Saræ aufugit a conspectu dominæ suæ,
inveniens eam Angelus Dei, dixit ad ipsam:
*Revertere ad dominam tuam, & humiliare
sub manu illius.* Fecitque illa, sicut dictum
erat ad eam. Cum vero adesset tempus
ejus, assumpto commeatu, dimissa est cum
fiducia una cum filio suo: oberranteque ipsa
per solitudinem, adeo ut siti peritura vi-
deretur simul cum filio suo Ismaël, non de-
spexit eam Deus. Oportet ergo & nos pa-
tienter perferre tribulationes, tamquam Do-
mino servientes, & non hominibus. Ideo-
que dum sub obedientia versamur, ne ope-
ra inobedientiæ agamus, ne & nos patia-
mur, quemadmodum passus est Giezi mi-
nister Prophetæ Elisæi: quin potius per piam
religiosamque obedientiam fructum redda-
mus perfectum Domino nostro Jesu Chri-
sto: cui gloria & imperium in sæcula.
Amen.

Gen. 16.

Gen. 21.

4. Reg. 5.

Α Δεελφός τις καθεζόμενος ἐν ὑποταγῇ πνθυ-
ματικῶν πατέρων προσελθὼν ἐτέρῳ ἀδελ-
φῷ εἶπε· βέλομαι ἵξελθεῖν τῷ πνθυματικῶν με-
πατέρων, καὶ κατ' ἐμαυτὸν ἡσυχᾶσαι. Ὁ δὲ πρὸς
αὐτὸν εἶπεν· ἄνθρωπος τις εἶχεν υἱόν, ὃν λα-
βὼν παρέδωκεν εἰς χεῖρας τεχνίτη, ἵνα διδάξῃ
αὐτὸν τέχνῳ. καὶ ἦν ὁ παῖς μετέωρος πρὸς τὸ ἔρ-
γον, καὶ μετ' ἡμέρας προσελθὼν τὸ μισθόκιον τῷ
ἐαυτοῦ πατρὶ, εἶπε· πάτερ, ἄρὸν με ἐκ τῆς
διδασκαλίας με, κατ' ἐμαυτὸν γὰρ μᾶλλον τιμὴν
τέχνῳ δυνάμαι ἀναλαβεῖν. Εἶπε δὲ πρὸς αὐτὸν ὁ
πατὴρ αὐτοῦ· εἰ γὰρ ὑφ' ἐτέρων διδασκόμενος καὶ χει-
ραγωγέμενος σὸς ἐν μεμψέσσηκας, καὶ καταμόνας τί
δύνασαι ποιῆσαι, ὦ τέκνον, μὴ μαθητεύσας, μή-
τε ὑποταγείς καθ' ὃ δεῖ; Ὁρᾷ σε, ὦ τέκνον, κα-
κίζοντα πρὸς τὴν μισθόσιν τῷ ἐαυτοῦ τέχνῳ, καὶ
φοβῶμαι μήπως εἰκὴ κεκοπίῃς εἰς σέ. ἐπιλα-
βὲ οὖν, καθ' ὃ δεῖ, τῷ ἐαυτοῦ ἐργασίας, ὦ τέ-
κνον, ὅπως τεχνίτης ἡρόμενος, εὐρήσῃς ἀνάπαυσιν
σεαυτοῦ· τοῖς γὰρ ἀπαγεύτοις συναντᾷ θάνατος.
Ὡς οὖν καὶ ἡμεῖς, ἀγαπητέ, μὴ σπαρασσώ-
μεν ἀπορρίψαι ἀφ' ἐαυτῶν τὸ ζυγὸν τὸ ἐν Χριστῷ
ὑποταγῆς, μήποτε σὺ ἀρέσῃ Θεῷ, καὶ ἐμπε-
σόντες εἰς πειρασμόν, μὴ ἢ ὁ βοηθῶν ἡμῖν. Ἡνί-
κα γὰρ ἀπέδρα Ἀγὰρ παιδίσκεν Σάρας ἀπὸ
προσώπου τῆς κυρίας αὐτῆς, δυνὼν αὐτὴν ἄγγελος
ἐκ τῆς Θεᾶς εἶπεν αὐτῇ· ἀπεστράφητι εἰς τὴν κυ-
ρίαν σου, καὶ ταπεινώσῃτι ὑποὺς τὰς χεῖρας αὐ-
τῆς· ἢ δὲ πεποίηκεν ἕτως, καθὼς ἐλαλήθη
πρὸς αὐτήν. Ὁπνίκα δὲ ἦλθεν ὁ χαρὸς αὐτῆς,
ἀπελύθη μετ' ἀρρήσιος, μετ' καὶ ἐφοδίων, ἅμα
τῷ ἐαυτῆς υἱῷ, καὶ τω λανωμένης αὐτῆς κατὰ τὴν
ἐρημον, καὶ μελίσσης ἀπώλυται τῷ δίψῃ, ἅμα
τῷ υἱῷ αὐτῆς τῷ Ἰσμαὴλ, ὃς ὑπῆρξεν αὐτὴν
ὁ Θεός. Χρὴ οὖν καὶ ἡμᾶς ὑπομένειν μακρο-
θύμως τὰς θλίψεις, ὡς τῷ Κυρίῳ δεσλόντας,
καὶ σὺ ἀνθρώποις. Ἐν ὑποταγῇ καθεζόμενοι μὴ
ποιῶμεν ἔργα ἀνυποταγῆς, ἵνα μὴ παύσωμεν
καὶ ἡμεῖς ὃν τρόπον πέπονθε Γιεζὶ ὁ λειτουργός
τῆς προφήτης Ἐλισαῖ· ἀλλὰ μᾶλλον ἕως τῆς
ἐναρέτης ὑποταγῆς καρπὸν τέλειον ἀποδώσωμεν
τῷ Κυρίῳ ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστῷ. ὃς ἡ δόξα καὶ ὁ
κράτος εἰς τὰς αἰῶνας· ἀμήν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ.

Α

CAPUT VII.

Εάν τις προσέλθῃ σοι μυσικῶς λέγων, δά-
μεν ἑαυτοῖς λόγον, ὥστε ἔχῃ μετ' ἀλη-
λων ἀγάπην καὶ ὁμόνοιαν, ἵνα εἴ ῃ ἂν σοι εἴπω,
ἀκρότης μὲν δίχα πάσης ἀντιλογίας· εἴπα καὶ
ῤ' ἢ ὅρκον, εἰάν βεληθῇ κατατρέψαι σε εἰς ἁ-
μαρτίαν, μὴ πείθῃς αὐτῷ, καὶ ὡροσκομίσῃται
τὸ μεγαλεῖον καὶ ἑαυτὸν ἐφαπλώσῃ χαμαὶ πρὸς
ἀδέτησιν ἐν πολλῇ Θεῷ ἱκετεύων· μὴ λάβῃς ὡρο-
σωπον καὶ ἢ ψυχῆς σε· οἶδε γὰρ ὁ Διαβόλος καὶ
μόνον ταῦτα ὡροσκομίζειν, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ Γραφῆς
προσφέρειν, καὶ ἢ ἀσθενεῖαν καὶ σαρκὸς ὡροβάλ-
λεσθαι, καὶ ἕτερα πολλὰ μηχανάσθαι, ἵνα πα-
ραβάτῃ ἐν πολλῇ Θεῷ ἢ ἄνθρωπον καταστήσῃ,
ἵνα ἔχῃ ῃ καυχήσασθαι κατ' αὐτῶν. Ἀλλ' ἡμεῖς
ἐκ τῶν αὐτῶν ἀσθενείας καὶ ματαγοπονίας παρδύμε-
νοι, ἰσχυρογνώμονες ἐσόμεθα πρὸς ἀσέβειαν. Οἱ
γὰρ ἐκεῖνοι τὸ ἴδιον θέλημα τελεῖν βελομένοι, μάλ-
λον ὅ ῤ' ἐνεργούντος αὐτοῖς Διαβόλου, πρῶτον
ἀσθενεῖν καὶ τέχνῃ ἐπιτιθεύουσιν, ἵνα ῤ' σκοπεῖ μὴ
ὑποτύχωσι· πόσῳ μάλλον χρὴ τὸς ῤ' ὡροσκομι-
κὸν ἐπανηρημένους βίον ἐπιστημονικωτέροις ῤ' καὶ
νηφαλέας, πρὸς τὸ μὴ καυχήσασθαι ῤ' Διαβόλον
κατ' αὐτῶν; Ἐῖδει μὲν οὖν μὴ ὁμολογῶν ὅλως, διὰ
τὴν ἐντολὴν ῤ' Σωτῆρος ἡμῶν Θεῷ· καὶ τὸ νῦν συν-
ανηρπάγῃς τῷ λόγῳ; μὴ καταρρόνῃ· ἦ καὶ γὰρ
εἰς χεῖρας κακῶν διὰ τὸν φίλον· μὴ δῶς ὑπνον
στοῖς ὀφθαλμοῖς, μηδὲ ἐπινυσσάμενον τοῖς βλεφά-
ροις, ἵνα σώζῃ ὡς περ δόρυ καὶ ἐκ βρόχων, καὶ ὡς
ὄρνειον ἐκ παγίδος. Ἀλλ' ὅμως μὴ κατὰ πίπῃ
τῇ ἀγνοίᾳ, μηδὲ συγχύνῃ· ἔστι γὰρ ἐπανόρθωσις
τῷ πράγματι, εἰάν ῤ' λοιπὸν χῆς πρὸ ὀφθαλ-
μῶν ῤ' Κύριον. Πρόσεχε οὖν σεαυτῷ· καὶ γὰρ εἰ
ἐνοχος τῷ ὅρκῳ, εἰάν μακρυῶς σεαυτὸν ῤ' κακῶν.
Αὐτὸς γὰρ ὁ τὸ ἀναγγέλιον κηρύξας ἐν τῷ κόσμῳ,
δι' ὑπερβολὴν φιλανθρωπίας, αὐτὸς ὁ Κύριος ἐνε-
τείλατο τοῖς ἀνθρώποις μετανοεῖν καὶ ἀπέχεσθαι ὑπὸ
πάσης ἁμαρτίας. Ὅρα οὖν μὴ πως τὰς ἡδονὰς
ἑαυτῶν ἐπιτελεῖν βελομένοι, ῤ' ὅρκον προφασισώ-
μεθα, ὡς καὶ δυναίμενοι ἔτι ὑπεξαρεῖν ἑαυτοὺς ῤ'
δικτύων, φθοῖ, καὶ Ἐχθρῶν. Θεὸς καὶ μυκτηρίζῃ,
καὶ τοῖς βελομένοις σωθῆναι χεῖρα ὀρέγῃ. Ἐκ-
κλινον οὖν ἀπὸ κακῶν, καὶ ποιήσῃς ἀγαθόν, καὶ
ἐν τῷ λόγῳ ῤ' λόγον τετήρηκας, καὶ ῤ' εἰπόντα· ἐκ
πάσης ὁδῶν πονηρῶν ἐκώλυσας τὰς πόδας σου,
ὥπως ἂν φυλάξῃς τὰς λόγους σου. Εἰ ὅ βέλαι ἵνα
σε τελείως πληροφορήσω, ὅτι οὐκ εἰ ἐνοχος τῷ
λόγῳ; εἰάν φύγῃς τὰ κακὰ, ποιήσῃς ὅ τὰ κα-
λὰ,

ΣI quis ad te accesserit secreto, dicens :
conveniamus inter nos, ac simul foedus
& amicitiam ineamus, ut siquid dixerō tibi,
me sine ulla contradictione audias : deinde
etiam post iurandum si te in peccatum in-
clinare atque subvertere voluerit : ne morem
geras illi, quamvis magnifica protulerit
seque ipsum humi prostraverit, ut violes Dei
præceptum, supplicans. *Noli acceptor esse per-*
sonæ adversus animam tuam. Novit quip-
pe Diabolus non tantum ista subornare ;
sed etiam e Scriptura afferre, carnisque
infirmitatem allegare, ac multa alia com-
minisci, ut hominem prævaricatorem man-
datorum Dei efficiat, habeatque quod con-
tra eum gloriatur. At nos tali illius stu-
dio, inanique labore edocti, ad piete-
tem fortes in proposito susceptoque consi-
lio erimus. Nam si illi, dum propriam
cupiunt voluntatem perficere, aut potius
operantis in eis Diaboli, tantum stu-
dium artemque exercent, ne suo fru-
strentur instituto : quanto magis eos, qui
spiritualem exercent vitam, decet peri-
tiores ac vigilantiores esse, ut ne ad-
versus eos gloriatur Diabolus ? Atqui
oportebat non jurare omnino ob præce-
ptum Salvatoris nostri Dei. At nunc ab-
reptus es verbis ? ne parvi facias. In ma-
nus enim malorum venisti propter ami-
cum tuum. *Ne dederis somnum oculis tuis,*
neque dormitationem palpebris tuis, ut sal-
veris, tamquam damula e laqueis, & quasi
avis de reti. Verumtamen ne cadas ani-
mo, neque confundaris : est enim e-
mendatio sententiæ, si de cætero præ-
oculis habeas Dominum. Attende igitur
tibi ipsi : non enim obnoxius es
iurijurando, si te ipsum a malo elon-
gaveris. Nam ipse, qui euangelium in
mundo prædicavit, propter nimium su-
um in homines amorem ; ipse, in-
quam, Dominus mandavit hominibus,
ut poenitentiam agant, abstineantque ab
omni peccato. Videndum igitur, ne
dum voluptates nostras explere deside-
ramus, jurisjurandi prætextum addu-
camus, quasi amplius nos ex inimici re-
tibus subducere nequeamus. Deus non
irridetur : cupientibus salvari, manum
porrigit. *Declina ergo a malo, & fac*
bonum : sicque sermonem servaveris, se-
cundum eum, qui dixit : *Ab omni via*
mala prohibui pedes meos, ut custodiam
sermone tuos. Vis autem, ut plenam
perfectamque tibi fidem faciam, quod
verbis non sis obnoxius ? si mala vita-
veris

Eccli. 4.

Matth. 5.

Proverb. 6.

Matth. 3.4.

1. Thessal. 5.

Galat. 6.

Psalm. 33.

Psalm. 118.

2. Thessal. 3.

veris, bona autem egeris, subtraxerisque te ab omni homine ambulante inordinate. Audi parabolam, aut potius exemplum. Homo quidam habebat filium, qui patrem suum vehementer honorabat, studebatque omnia ejus praecepta servare, eique in cunctis obsequebarur. Alius autem quidam invidia ductus super profectu junioris, occulte accedens, dixit ei: Jura mihi adversus patrem tuum, quod quæ tibi sum dicturus, facies, servabisque absque omni contradictione. Atque ille non recte agens, juravit ipsi. Deinde post hoc dixit ad eum. Vade, ac dedecore patrem tuum affice, ipsumque plagis cæde, & noli amplius revereri conspectum ejus: & quæcunque tibi mandaverit non facienda, facito: quoniam jurasti mihi, & non poteris non obedire iis, quæ tibi a me dicta sunt. Sed numquid tantam sustinebit dementiam, aut potius impietatem filius, & non despiciet iniquissimum consilium illius, propter cultum ac reverentiam erga patrem? ad eumque respondebit: video te hominem non verum nec justum esse, sed inimicum patris mei, animæque meæ insidiatorem. At me non decipies, sicut serpens sua calliditate Evam: neque me ad impietatem versuta tua improbitate compelles. Nolo, ut me accusare vel reprehendere pater possit, quod tuæ impietati paruerim. Despicio itaque consilium tuum nefarium ob patris mei reverentiam, animæque meæ salutem: auresque meas crucis signaculo obfigno, ne amplius intret in aures meas verborum tuorum virus: ipsamque tuam consuetudinem vitabo, propter dolum in te latentem. Admonet quoque nos Apostolus, ut subtrahamus nos ab omni fratre ambulante inordinate, Nam Deus malis actionibus non colitur. Ne igitur abduci te a scelestis hominibus patiaris, carissime: ut non exacerbes Patrem tuum, qui in cœlis est, contraria praeceptis ejus agendo, & non habeas excusationem in die judicii. Propter transgressionem enim mandatorum sancti Evangelii, Deum provocas. Attende tibi ipsi, summam sermonis per Prophetam edoctus: ait enim Propheta: Juravi, & statui, non quidem transgredi praecepta tua, & cuncta judicia tua; sed, juravi, & statui custodire mandata tua, & omnia judicia justitiæ tuæ: Rursusque ait: Iniquitatem odio habui, & abominatus sum, legem autem tuam dilexi. Et in hoc per Dei misericordiam magnas evitabis tentationes atque pericula. In illo autem eveniet

Genes. 3.

2. Thessal. 3.

Psalm. 118.

Ibidem.

Α λὰ, καὶ ἀποσέσης σεαυτὸν ἀπὸ παντὸς ἀνδρώπυ ἀπάκτως περιπατῶντος. Ἄκκε πῶρολὴν, μᾶλλον ὃ ἰποδείγμα. Ἀνδρώπὸς ὡς εἶχεν υἱόν· ὃ ὡς ἐτίμα τὸ ἑαυτῷ πατέρα σφόδρα, καὶ ἐσπῶδαζε τηρεῖν πάσας τὰς ἐντολὰς αὐτοῦ, καὶ ἦν θεραπεύων τὸ ἑαυτῷ πατέρα καὶ πάντα· ἕτερος δὲ ὡς φθόνῳ φερόμενος ἐπὶ τῇ περιουσίᾳ τῆ νεωτέρου, περισελθὼν λάθρα εἶπεν αὐτῷ· ὁμοσούν μοι καὶ τὸ πατέρος σε, ὅτι ὁ μέλλω σοι λέγειν, ποιήσῃς, καὶ φυλάξεις ἀνὰ πάσης ἀνυλογίας. Οὗ ὃ ἔκαλως ποιεῖν ὁμοσεν αὐτῷ· εἶπα μὲν τῷτο εἶπε πρὸς αὐτόν· περιουθεῖς πρὸς βίβεισον τὸ πατέρα σε, καὶ κόπον αὐτὸν πληγῆς, καὶ μηκέτι ἐντραπίης τὸ περισώπον αὐτοῦ, καὶ πάντα ὅσα σοι διετείλατο μὴ ποιεῖν, ποιήσον, καθότι ὁμοσᾷς μοι, καὶ ἔδωκε πῶρολὸν τὸ ἀπὸ σε μοιλεχθέντων· Ἀραγε ἀνέξεῖ ὁ υἱὸς τὸ πσαύτης αφροσύνης, μᾶλλον ὃ δυσσεβείας, καὶ ἔκαταφρονήσῃ τὸ πῶρολόν· με αὐτοῦ συμβουλίας, ἀλλὰ τὸ πατρός θεραπεῖαν; καὶ πρὸς αὐτόν ἀποκλεισθήσεται, λέγων· Θεωρῶ σε ἀνδρώπον ὅτι ἀληθῆ ὄντα, ἀλλ' ἐχθρόν· ἀλλὰ τὸ πατρός με καὶ τὸ ἐμῆς ψυχῆς ἐπίβουλον· ἀλλὰ ὅτι ἀπατήσῃς με, ὡς ὄφεις τὴν Εὐάν τῇ πανουργίᾳ, ὅτι ἐσυγκλείσῃς με πρὸς ἀσέβειαν τῇ πολυπλοκῇ σε κακίᾳ. Καί γε ἔμεμψεται με ὁ πατὴρ μὴ περιεπατήσῃ σε τῇ δυσσεβείᾳ· καταφρονῶ ὡς τὸ ἀθέμεν σε συμβουλίας ἀλλὰ τὸ πατρός με θεραπεῖαν καὶ τὸ ἐμῆς ψυχῆς σωτηρίαν, καὶ τὰ ὑπὲρ με σφραγίζω τῷ σημείῳ τῷ σταυρῷ, ἵνα μηκέτι ὁ υἱὸς τὸ λόγον σε εἰσελθῇ εἰς τὰς ἀκοὰς με, καὶ αὐτὴν τὴν σωτηρίαν σε φθίσωμαι διὰ τὸ ἐν σοὶ δολιότητα. Παραγγέλλει ὃ ἡμῖν καὶ ὁ Ἀπόστολος, ἐμέμψῃ ἡμᾶς ἀπὸ παντὸς ἀδελφῆ ἀπάκτως περιπατῶντος. Θεὸς γὰρ ἐπὶ κακῆς πρᾶξεσιν ἔδραπεύεται· μὴ πίνω ἀπάγῃ, ἀγαπήτῃ, ἀνδράσιν ἀμαρτωλοῖς· ἵνα μὴ περιουθῇς τὸ Πατέρα σε τὸ ἐν ἔρανοῖς, τὰ ἐναντία πρᾶτῃν τὸ ἐντολῶν αὐτοῦ, καὶ μὴ ἔχῃς ἀπολογίαν ἐν ἡμέρᾳ κρίσεως. Διὰ γὰρ τὸ πῶρολόν· τῶν ἐντολῶν τὸ ἀγία θύαγγελος τὸ Θεὸν περιουθίζεις· Πρόσεχε σεαυτῷ, τὸ πέρας τὸ λόγος διὰ τὸ Προφήτη διδασκόμενος· λέγει γὰρ ὁ Προφήτης· ὁμοσα καὶ ἔφησα ἔχῃ τὸ πῶρολόν· τὰς ἐντολὰς σε, καὶ πάντα τὰ κείμενά σε· ἀλλὰ ὁμοσα καὶ ἔφησα, λέγει, τὸ φυλάξω τὰς ἐντολὰς σε καὶ πάντα τὰ κείμενά τὸ δικαιοσύνης σε· καὶ πάλιν λέγει· ἀδικίαν ἐμίσησα καὶ ἐβδελυξάμην, τὸ ὃ νόμον σε ἠγάπησα· καὶ ἐν τῷτο ἐλέει Θεὸς φέυζη μεγάλης πειρασμῆς καὶ κινδύνους· ἐπὶ ὃ ἐκείνη

νῶ ἐλεύσεται τὸ γεγραμμένον· ἐπιστρέψει ὁ πόνος αὐτῶ εἰς κεφαλὴν αὐτῶ, καὶ ἐπὶ κορυφὴν αὐτῶ ἡ ἀδικία αὐτῶ καταβήσεται. Τοιγάρων ἀγάπῃ κτῆσαι καὶ ὁμόνοιαν, μὴ τ' δι' ὀρκῶν καὶ κολακείας ἢ τ' λοιπῶν ἀπηγορευμένων ἐκβεβιασμένην, ἀλλὰ τ' καὶ θεὸν τὴν ἐκ διαθέσεως ψυχῆς καπερ-δεσμένην· ἐν ταύτῃ γὰρ οὐδὲν ἀδικον ἢ βεβιασμένον παρεμπίπτει. Καὶ ἔσται μετὰ σε ἡ χάρις τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. ᾧ ἡ δόξα καὶ τὸ κρά-τος εἰς τὰς αἰῶνας. ἀμήν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η.

Παραγὰρ συγκατάδικμα ἀνδρῶν ἀρετικῶν καὶ φιληδόνων λαλόντων μηδὲν πιστόν· δίκλιν γὰρ τοξομάτων ὑπερώουσι τὰς καρδίας οἱ λόγοι αὐτῶν. Εἰδὼν ὕνας διατρέφοντας τὰς ψυχὰς ἐν λόγοις. τὰς τοιούτους τάχα διὰ συμβόλων γονορρύεις ἢ λεωρῆς ὁ λόγος καλεῖ. Ὡς περὶ γὰρ ὁ γονορρύης ἀκαθάρτον ποιεῖ καὶ τὸ νόμον, ὅπως δὲ ἀν καθίστη ἢ παροισαλίστη· ἔτω καὶ τούτων τὸ ἀκαθάρτον ῥεύμα τὸ ἐμπαδὲς ψυχῆς καὶ ὁ παροισαλισμὸς τῶν λόγων ἐναγῆς ποιεῖ τὰς ὑποδεχο-μένης· τάχα δὲ καὶ τῶν τ' ἀφ' ἧν τὸ λέωρας πε-φύροντι παρκατέον, κατὰ τὸ παρκατέον, τὸ ἐμπα-δὲς τὸ ψυχῆς αὐτῶν. Καὶ πᾶς μὲν ὁ χορὸς τῶν ἀγίων ζώντων ἔχον τὸ περὶ σφίγγεσσαν τὸ σφύρον, τὸ περὶ τὸν τὸ πολιτείας ἐμφάνεσαν· καὶ γὰρ πανο-πλίαν τὸ ἀγίῳ Πνεύματος ἐκτίσαντο, καὶ πάν-τοθεν ἦσαν περὶ σφίγγεσσαν τῇ δυνάμει τὸ ἀγίῳ Πνεύματος. Τούτους δὲ ταύτης ὁρῶντες τὸ δωρεᾶς γεννημένους διὰ τὸ οἰκείας ἀμελείας, καὶ ὁσφύς αὐτῶν τὸ περὶ σφίγγεσσαν τῶν σώφρονι λογισμῶν, ἀλλὰ πάντα χάρις καὶ διαρρέοντα τὰ ἡθελῶν αὐτῶν, καὶ οἱ λόγοι καὶ αἱ πράξεις. Καὶ ὁ μὲν περὶ τῶν νοσῶν λέγει· τί γὰρ βλάψει τὸ συμπεριφέ-ρεσθαι παντὶ ἀνθρώπῳ, εἴτε ὀρθῶς τισεύοντι, εἴτε κακῶς φρονέοντι, τὸ ὑγιὲς τὸ τῶν νοσῶν περὶ σφίγγεσσαν; Οἱ δὲ περὶ τὸ γαστέρα ἀναχολέμενοι καὶ περὶ τὰς ὑπογαστρίδας ἡδονὰς ἐρῶσι· τί γὰρ βλά-ψει τὸ ἐσθίειν καὶ πίνειν καὶ τρυφᾶν; Κακὸν, ἢ σωματικὴ ἐπιθυμία· κακὸν, τὸ ἐπιθυμεῖν ἀλ-λότριον, ἢ κλέπειν. Καὶ ὅταν ἐν τέτοις διελεγ-χθῶσι, πάλιν ἐρῶσιν· ὅτι ἀπὸ ἐκείνης τῆς πεποιήκα· ἐκλεψα, ἵνα ἐμπλήσω ψυχὴν πε-ρὶ σφίγγεσσαν. Τί τέστιν τὸ ῥήματος ἀκαθάρτερον; ἢ τί αὐτῆς τῆς λέωρας ἀχρημονώτερον; Διὸ δὲ συγχω-ρεῖ ὁ λόγος τέστιν τὰς ἐναγῆς λογισμῶν ἐν-διατελεῖν ἐν τῇ παρεμβολῇ τῶν ἀγίων ψυχῶν.

Aniet quod scriptum est: *Convertetur labor ejus in caput ejus, & in verticem ipsius iniquitas ejus descendet*. Caritatem igitur ac unionem posside, non quidem per jura-menta, & blanditias, aliave prohibita coactam; sed quæ secundum Deum fit, & ex animi affectu directa: quippe in qua nihil iniquum aut coactum obrepit. Erit-que gratia Domini nostri Jesu Christi tecum: cui gloria & imperium in sæcula. Amen.

Psal. 7.

CAPUT VIII.

DEvita confessum hominum hæretico-
rum ac libidinosorum, nihil fidele
loquentium. Nam instar sagittarum, ser-
mones ipsorum vulnerant corda. Novi
quosdam sermonibus animas perverten-
tes: cujusmodi quidem homines fortasse
per symbola quædam, feminis fluxu la-
borantes & leprosos Scripturæ sermo ap-
pellat. Quemadmodum enim qui feminis
fluxu laborat, immundum reddit, secun-
dum legem, ubicumque confederit, vel
quodcumque consputaverit: sic & horum
impurus fluxus animæ male affectæ, ser-
monumque consputatio execrables reddit
fufcipientes: & fortasse illorum depravata
animi affectio cum eo, qui lepra laborat,
comparanda est, sicut jam dictum est. Et
omnis quidem sanctorum cœtus zonam ha-
bebat lumbos constringentem, asperitatem
vitæ demonstrantem: nam armaturam Spi-
ritus sancti possidebant, & undequaque
virtute sancti Spiritus confirmati erant.
Istos autem ex propria negligentia hoc do-
no cernimus nudatos; nec lumbi ipsorum
cogitationibus castis coërcentur; verum cun-
cti eorum mores dissoluti, atque corrupti
sermones, actionesque. Atque is qui-
dem, qui circa fidem laborat: Quid no-
ceat, inquit, cum quovis homine versari,
five recte credat, five male sentiat; mo-
do sanam nos fidem teneamus? At qui
voluptatibus ventris indulgent, his quæ
infra ventrem sunt, dicent: Et quid obesse
poterit edere, ac bibere, & deliciis frui?
Mala est corporalis concupiscentia: ma-
lum est concupiscere rem alienam, seu
furari. Et siquando de his quoque co-
arguantur, iterum dicent: Necessitate
coactus hoc feci. Furatus sum, ut esu-
rientem explerem animam. Quid hoc
dicto impurius? aut ejusmodi lepra tur-
pius ac indecentius? Ideo non permit-
tit sermo Divinus execrandas hæc co-
gitationes in sanctorum animarum ca-
stris

Lev. 15. 22

Levit. 13.
Num. 12.

stris versari : sicut neque lepræ contactu notatos finit Lex tentoria figere in medio castrorum filiorum Israël . Etenim turpissimum revera in medio illustrium atque sanctarum cogitationum morari ; & immundis interim cogitationibus aditum præbere . Dissolutionem autem , ac turpitudinem , corruptionemque operum ipsorum , atque indecens propositum , & inverecunda ac inexcusabilia eorum opera innuens , dicit : Quicumque tactus fuerit lepra, vestimenta ejus dissuta sint , & caput ipsius revelatum , & circa os ejus contegatur , & immundus vocabitur omnibus diebus , quibus fuerit super eum lepræ contactus : & immundus cum sit , immundus erit , separatusque sedebit , & extra castra erit conversatio ejus . Ex his sunt , qui dicunt : *Comedamus , & bibamus : cras enim moriemur* . Sunt autem isti hominum , qui a veritate aberrant , sermones , atque etiam hæretici sensus . Nam hæretici suum volentes confirmare errorem , ex divinis Scripturis loca atque testimonia depromere conantur , ad corda obedientium ipsis pervertenda : ad quos pulchre & magnifice quidam sanctorum enunciavit , dum sic docens ait „ Cum sit igitur tale illorum „ argumentum , quod neque Prophetæ prædicaverunt , neque Dominus docuit , neque „ Apostoli tradiderunt , quod abundantius „ gloriantur plus quam cæteri cognovisse , „ de iis , quæ non sunt scripta , legentes ; „ & quod solet dici , de arena resticulam nectere affectantes , fide digna aptare conantur iis , quæ dicta sunt , vel parabolas Dominicas , vel dictiones „ Propheticas , aut sermones Apostolicos , „ ut illorum figmentum testimonio non „ carere videatur . Ordinem quidem , „ & textum Scripturarum supergredientes „ atque transilientes , & quantum in „ ipsis est , solventes membra veritatis . „ Transferunt autem , & transfigunt , „ & alterum ex altero facientes , seducunt „ multos ex eis , quæ aptant ex Dominicis eloquiis , male composito commento . Quomodo siquis Regis imaginem „ bene diligenterque fabricatam ex gemmis pretiosis a sapiente artifice , solvens subjacentem hominis figuram , transferat gemmas illas , & reformans , faciat ex iis formam canis , aut vulpeculæ : & hanc male dispositam , dehinc distingat determinetque , & dicat , hanc „ esse Regis illam imaginem bonam , quam „ sapiens artifex fabricavit , ostendens gemmas ,

Levit. 13.

Isai. 22.

1. Cor. 15.

S. Irenæus
lib. I. advers.
hæres. cap. I.

A ὡς περ ἐστὶ τῆς κατεσκευασμένης τῇ ἀφῇ τῆς λέπρας ἀφίησιν ὁ νόμος τῇ ἐξ αὐτοῦ ἐν μέσῳ πρεσβυτέρων ἡν Ἰσραὴλ . Καὶ γὰρ ἀχρεώτατον ἀληθεὶς ἀναμέσον λαμπρῶν καὶ ἀγίων νοημάτων ἀφαιρῆναι , ἢ πρεσβυτέρων διδόναι ἀκαθάρτοις λογισμοῖς . Τὸ χαῦνον δὲ καὶ ἀχρημον καὶ ἀφαιρῆναι τὸ πρῶτον αὐτῶν καὶ τὸ ἀνάχων τὸ πρῶτον αὐτῶν καὶ τὸ ἀπαρρησίασον καὶ ἀναπολόγητον τῶν ἐργῶν αὐτῶν ἀνιτήσας λέγει . καὶ ὁ λεπρῶς ἐν ᾧ ὅτιν ἡ ἀφῇ , τὰ ἱμάτια αὐτοῦ ἔσται παραλελυμένα , καὶ ἡ κεφαλὴ αὐτοῦ ἀκατακάλυπτος , καὶ ὡς τὸ εἶδος αὐτοῦ περιβαλέσθω , καὶ ἀκαθάρτος κικλήσκει τὰς ἡμέρας , ὅσας ἡ ἐπὶ αὐτὸν ἡ ἀφῇ , ἀκαθάρτος ὢν , ἀκαθάρτος ἔστω , κεχωρισμένος καθεσέσθω , ἔξω δὲ πρεσβυτέρων ἔσται αὐτοῦ ἡ ἀφαιρή . Ἐκ τούτων εἰσὶν οἱ λέγοντες , Φάγωμεν καὶ πίνωμεν , αἶνον γὰρ ἀποθνήσκωμεν . Οὗτοι δὲ οἱ λόγοι ἀνθρώπων ὑπάρχοντες πεπλανημένων ἀπὸ τῆς ἀληθείας , ἀλλὰ καὶ ἀρετικὸν τὸ φρόνημα . οἱ γὰρ ἀρετικοὶ τὴν πλάττω αὐτῶν συστήσας βεβήκοι ἐκ τῆς θείων Γραφῶν χρηστέας τε καὶ μαρτυρίας περιβάλλειν ἐπιχειροῦσι τὴν ἀφαιρήν καὶ τὴν ὑπὸ αὐτοῖς . ὡς ὅς καλῶς καὶ μεγάλως ἀπεφάνηται ὡς τῶν ἁγίων , ὅπως διδάξας καὶ φησὶ . “ Τοιαύτης δὲ “ τὴν ὑποθέσεως αὐτῶν ἔσσης , ἢν ἔτε Προφῆται “ ἐκήρυξαν , ἔτε ὁ Κύριος ἐδίδαξεν , ἔτε Ἀπόστολοι πρέσβωκαν , ἢν ὡς τῶν ὅλων αὐχνοῖσι “ πλεῖον τῶν ἄλλων ἐγνωκέναι ἔξ ἀρχαίων ἀναγινώσκοντες , καὶ τὸ δὴ λεγόμενον , ἔξ ἁμῶν “ χοινίον πλέκειν ἐπιτιθεύοντες , ἀξιοπίστα ὡς “ αρμόζον περὶ τῶν τοῖς εἰρημνοῖς , ἢτοι παρὰ βολαῖς Κυριακῶν , ἢ ῥήσας Προφητικῶν , ἢ “ λόγοις Ἀποστολικῶν , ἵνα τὸ πλάσμα αὐτῶν “ μὴ ἀμάρτυρον εἴη δοκῇ . τὴν μὲν τῶν καὶ τῶν “ εἰρημῶν τῶν Γραφῶν ὑπερβαίνοντες , καὶ ὅσον ἐφ’ “ ἑαυτοῖς , λύοντες τὰ μέλη τῆς ἀληθείας . μετα “ φέρουσι δὲ καὶ μεταπλάσσωσι , καὶ ἄλλο ἔξ ἄλλων “ ποιῶντες ἑξαπαταῖσι πολλὰς τῇ τῇ ἐφαρ “ μοζομένην Κυριακῶν λογίων κακοσυνδέτω φαντασίᾳ . ὅνπερ τρόπον εἰς βασιλέως εἰκόνα καλῶς κατεσκευασμένην καὶ ἐπιμελῶς , ἐκ φη “ φίδων ἐπισήμων ὑπὸ σοφῶν τεχνίτων , λύσας τὴν “ ὑποκειμένην τῶν ἀνθρώπων εἰδέαν , μετενέγκει τὰς “ φηφίδας ἐκείνας , καὶ μεταρμόσκει , ποιήσας “ μορφῇ κυνὸς ἢ ἀλώπεκος . καὶ ταύτης φάτως “ κατεσκευασμένης ἔπειτα διορίζοιτο , καὶ λέγοι “ ταύτῃ τῇ τῇ βασιλέως εἰκόνα ἐκείνην “ τὴν καλὴν , ἢν ὁ σοφὸς τεχνίτης κατεσκεύασε , “ δει-

„ mas,

“ δεικνὺς τὰς ψηφίδας τὰς καλὰς ὑπὸ τῷ τε-
 “ χνίτῃ τῷ πρώτῃ εἰς τὸ τῷ βασιλέως εἰκόνα συν-
 “ τελεαθεῖσας, κακῶς δὲ ὑπὸ τῷ δουτέρῃ εἰς
 “ κυνὸς μορφὴν μετενεχθεῖσας, καὶ διὰ τῶν πάντων
 “ ψηφίδων φαντασίας μεθοδεύοι τὰς ἀπειροτέρους
 “ τὰς κατάληψιν μορφῆς βασιλικῆς ὅκ᾽ ἔχον-
 “ τας, καὶ πείθοι ὅτι αὐτὴ ἡ σαφὴς τῇ ἀλώπε-
 “ κος εἰδέα ἐστὶν ἐκείνη ἡ καλὴ τῷ βασιλέως εἰ-
 “ κὼν. Τὸν αὐτὸν δὲ τρόπον καὶ ἔτοιχα μύ-
 “ θους συγκατῆύθει, διὰ τε ῥημάτων καὶ λέξεων
 “ καὶ παρομοιωμάτων ὅθεν καὶ πόθεν ἀποσώδυντες,
 “ μεθαρμόζεν βέλοντα πῶς μύθοις ἐαυτῶν τὰ
 “ λόγια τοῦ Θεοῦ. Ἰκανῶς περιγρῶν παρομοι-
 “ ομοιῶν διὰ τῶν ὑποδείγματός, φύγωμεν τὰς διε-
 “ φθαρμένους λόγους τῶν ἀρετικῶν, καὶ τῶν ἐν ἀσωτίᾳ
 “ ζώντων τῶν μίμησιν, καὶ δοκῶσιν ἐκ τῶν Γραφῶν
 “ χρησθεὶς παρομοιωμάτων. ὅπως ὑγιαίνοντες τῇ τε πί-
 “ στει καὶ πράξει τέλειον καρπὸν ἀποδώσωμεν τῷ Κυ-
 “ εῖῳ ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστῷ. ᾧ ἡ δόξα εἰς τὰς αἰῶ-
 “ νας. ἀμήν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ.

ΜΟναχὲ ταπεινέ, κατανοή το χῆμα ὃ
 ἡμφίεσας, καὶ ἴδε πόση ἀσφοδὴ μετα-
 ξὺ τούτων τε καὶ τῆ κοσμικῆς. καὶ ἐπίστησόν σε τὸ νῦν
 τί ἄρα τούτο σημαίνει, δηλαδὴ ὅτι τῷ κοσμικῶν
 ἐσθλῶν τε καὶ πραγμάτων τῷ ἀποβολῇ δηλοῖ, ὅ
 ἐπὶ τῇ πνευματικῇ ἐργασίᾳ τῇ ὑπομνήσῃ φέρει.
 Μὴ οὖν ἀμέλει τῇ ἀρετῆς, ἀλλ' ἐν πάσῃ δυνάμει
 ἐπιμελῆ τῆς ἀγιασμῆς. καὶ ὅτι ἐξεληλυθὼς ἐπὶ
 τούτοις ἐκ τῆ κοσμικῆς. κτήσασθαι σεαυτῷ τὴν ἀγνείαν,
 ἵνα ἐνοικήσῃ ἐν σοὶ τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον. Ἄκου
 ἀγαθῆς νεδεύσεως ἐν Κυρίῳ, ἀγαπήνῃ, καὶ μὴ
 καταφρόνῃ ταύτης, ἵνα ὁ ἄνθρωπος ἀνάπαυσιν ἐν σεαυ-
 τῷ. Μὴ πονηρῆς βδελυρίας ἐπιθυμίας καὶ κο-
 λακείας μεταίτης. μή τις σε ἀπατάτω κενῶν λό-
 γοις, καὶ μὴ ζηλῇ ἐν κενῶν, μηδὲ πονηρῆς
 πλάσμεσιν ἀλλοτείοις. Σεαυτὸν ἀγνὸν τήρησον,
 καὶ εἰ μὴ ἤρξαιο ἐμπιστῆσαι ἐν σοὶ ἢ τῇ ἀμαρτίας
 φλόξ, κατὰ βεβαιότητα ταύτῃ ἀφ' ἧς δακρύων.
 σώζει γὰρ ὁ Κύριος τὰς ἐπιστρέφοντας ἐπ' αὐτόν.
 Ταῦτα οὖν ἀγίτησον αὐτῷ πρὸς Κύριον, ἀγαπᾷ
 γὰρ Κύριος τὰς ἐν ἀγιότητι δακρύνοντας αὐτῷ.
 κτήματι τίμιον ἢ ἀγνείαν ἐν ὁρῷ λογισμῷ. Ἐάν
 ταύτῃ ἀγαπήσῃς, ἡ πόσις Κυρίου δοξαθήσῃ, καὶ
 ἐν πάσῃ βουδευθήσῃ. ταῦτα ἀκούων ὅρα, μὴ ὁ
 Διάβολος καμνύσῃ τὰς ὀφθαλμούς σου ἀφ' ἧς
 σε, λογισμοῖς μεταίτοις. ἐκείνος γὰρ ἐβουδευᾷ

A „ mas, quæ bene quidem a primo artifi-
 „ ce in Regis imagine compositæ erant,
 „ male vero a posteriore in canis figuram
 „ translatae sunt: & per gemmarum phan-
 „ tasmam decipiat idiotas, qui comprehen-
 „ sionem regalis formæ non habeant, &
 „ suadeat hanc turpem vulpeculæ figu-
 „ ram, illam esse præclaram Regis ima-
 „ ginem. Eodem modo & hi anicularum
 „ fabulas assumentes, deinde sermones,
 „ & dictiones, & parabolas hinc inde
 „ avellentes, aptare volunt fabulis suis
 „ eloquia Dei. Itaque sufficienter ex-
 „ emplis edocti, fugiamus perversos hæreti-
 „ corum sermones, imitationemque eorum,
 „ qui in luxu ac lascivia vivunt, etsi ex
 „ Scripturis testimonia proferre videntur:
 „ ut fide, & operibus sani, fructum refe-
 „ ramus perfectum Domino nostro Jesu Chri-
 „ sto, cui gloria in sæcula. Amen.

CAPUT IX.

Considera habitum, quo indutus es, o
 humilis monache, & cerne, quantum
 sit inter hunc, secularemque discrimen:
 diligenterque animadvertite, quidnam iste
 designet. Constat quippe, quod secularium
 morum rerumque significet abjectionem,
 spiritualiumque operationum recordationem
 afferat. Noli igitur virtutem neglige-
 re, sed totis viribus sanctificationem pro-
 cura: quoniam ideo e mundo egressus
 es. Acquire ergo tibi castitatem, ut
 inhabitet in te Spiritus sanctus. Audi
 bonam in Domino admonitionem, ca-
 rissime, & hanc nequaquam spernas,
 ut quietem in te invenias. Noli ani-
 mum convertere ad detestabiles concu-
 piscencias, assentationesque vanas. Ne
 quis te fallat verbis inanibus, & ne
 zelaveris in malis, neque erratis atten-
 das alienis. Te castum custodi: &
 si jam coepit in te peccati flamma in-
 cendium excitare, eam lacrymis restin-
 gue: salvat enim eos Dominus, qui
 ad ipsum convertuntur. Hæc igitur ti-
 bi a Domino deposce: nam eos Domi-
 nus diligit, qui in sanctitate ipsi ser-
 viunt. Possessio pretiosa est puritas in
 cogitatione recta: hanc si amaveris, a Do-
 mino glorificaberis, & in omnibus pro-
 speraberis. Ista audiens, vide, ne Dia-
 bolus oculos mentis tuæ vanis cogitatio-
 nibus claudat: non enim ille te adjuvabit,

quando ab Angelis traheris improbis, qui certe ne tibi quidem ipse opem ferre potest. Illi enim parata est gehenna, & Angelis ejus: at tibi gaudium Paradisi præparatum, si ab operibus ipsius recesseris. Tunc lætatur Diabolus, quando vitam turpiter degis: dolet autem, quando in bonis te viderit proficientem actionibus. Ne ergo jam dictam virtutem despexeris: in ejus enim exercitio parum laboris atque molestiæ capies. Verum confide, quoniam cito fructus ejus comedes. Si autem utiles commonitiones male acceperis, in novissimis te poenitebit, quando consumseris carnes corporis tui, & dices: Cur detestatus sum disciplinam, & increpationibus non acquievit cor meum: nec audiui vocem docentis me, & magistro non inclinaui aurem meam? Pene fui in omni malo, in medio ecclesiæ & synagogæ. Ne ergo salutem nostram negligamus, carissime; neque æmulemur eos, qui in lascivia & superbia, ac sine timore vivunt. Nam confusio & improprium operient eos, qui oderunt Dominum. Dies nostri currunt, & finis appropinquat. Ploremus coram Domino Deo nostro, antequam tenebris concludamur exterioribus. Quomodo dies istos cum multis lacrymis poterimus quærere, si in malis eos transegerimus, nihilque omnino profuerimus? *Ecce nunc tempus acceptabile, ecce nunc dies salutis.* Beati sobrii atque vigilantes, quoniam ipsi in exultatione coronabuntur. Beati qui lugent nunc, quoniam ipsi cum electis Dei consolabuntur. Beati qui laborant in Domino, quoniam deliciae Paradisi eos manent: quibus concedatur nobis perfrui, intercessione omnium, qui complacuerunt Domino nostro Jesu Christo, cui gloria in sæcula sæculorum. Amen.

CAPUT X.

Vitam spirituales confectemur, carissime, ut opere fidei cooperante, ex utrisque homo reperiat perfectus. Ad Theologiam vero tum demum vix erimus idonei, quando superando passiones, a nobis ipsi omnem affectionem carnalem exterminaverimus, nullamque occupationem mente retinuerimus. Tunc enim Spiritus sancti gratia requiem in nobis inveniens, intelligendique vim præbens, illuminabit corda nostra instar lucernæ instructæ, oleo & stuppa plenæ, in

A σοι, ὅταν ἔλκη ὑπὸ ἀγγέλων πονηρῶν, ὅπως γὰρ οὐδὲ ἐαυτῷ δυνάται βοηθῆσαι. Ἐκείνῳ γὰρ ἡ γέννα ἡτοίμαται καὶ τοῖς ἀγγέλοις αὐτοῦ. σοὶ δὲ ἡ χαρὰ τῷ πνεύματι ἡντιθέμεται, εἰ ἀποστήσῃ σεαυτὸν τῷ ἔργῳ αὐτοῦ. ὁ Διάβολος χαίρει ὅταν σὺ ἐν ἀσχημοσύνῃ ἀράγῃς. λύπη δὲ αὐτῷ ὄσιν, ὅταν σὺ πνευματικῶς ἐν ἀγαθοῖς πράξῃς. Μὴ ποίνῃ καταφρόνῃ τὴν πνευματικὴν ἀρετὴν, ἐν γὰρ τῇ ἐργασίᾳ αὐτῆς ὀλίγον κοπιᾷσεις. ἀλλὰ θάρσῃ· ὅτι παχὺ φάγεσαι τὴν θνητότητα αὐτῆς. εἰ δὲ πνευματικῶς ἐπωφελεῖς πράγματος, ἔχρατον μεταμεληθήσῃ, ἡνίκα σωτηρίας σοι σαρκὸς σώματος σὲ, καὶ ἐρεῖς, Πῶς ἐμίσησα πνευματικὴν, καὶ ἐλέγχες ἑξέκλινον ἡ καρδιά μου; καὶ οὐκ ἤκουον φωνῇ πνευματικῶν μου καὶ διδάσκοντός με, καὶ πρὸς ὀλίγον ἐξουσίῃ ἐν παντί κακῷ, ἐν μέσῳ ἐκκλησίας καὶ συναγωγῆς. Μὴ οὖν ἀμελήσωμεν τὴν ἐαυτοῦ σωτηρίαν, ἀγαπήτῃ, μηδὲ ζηλώσωμεν τὴν ἐν ἀσωτίᾳ καὶ ὑπερηφανίᾳ καὶ ἀφοβίᾳ ἀράγοντας. ἀσχύνη γὰρ καὶ ὄνειδος καλύψαι μέλει τὴν μισούνταν τὴν Κύριον. Αἱ ἡμέραι ἡμῶν τρέχουσιν, καὶ τὸ τέλος ἐγγίζει· κλαύσωμεν ἐνώπιον Κυρίου καὶ Θεοῦ ἡμῶν, πρὶν ἡμᾶς συγκλεισθῆναι ἐν σκοτεινῇ ἑσπέρῃ. πῶς αὖν ἔχωμεν ζητεῖν ταύτας ἡμέρας μὴ πολλῶν δακρυῶν, εἰ ἂν περὶ αὐτὰς ἐν κακοῖς διεξέλθωμεν, καὶ οὐδὲν ἔτι μὴ ὠφελήσωμεν; Ἰδὲ νῦν καμρὸς ὁ πνευματικὸς, ἰδὲ νῦν ἡμέρα σωτηρίας. Μακάριοι οἱ νήφοντες, ὅτι αὐτοὶ σεφανωθήσονται ἐν ἀγαλλιάσει. Μακάριοι οἱ κλαίοντες νῦν, ὅτι αὐτοὶ πνευματικῶς συγκλεισθήσονται μὴ τῇ ἐκκλησίᾳ καὶ Θεῷ. μακάριοι οἱ κοπιῶντες ἐν Κυρίῳ, ὅτι ἡ τρυφή καὶ πνευματικὸς αὐτῶν μῦθος. ἥς γένοιτο πάντας ἡμᾶς ἐπιτυχεῖν πνευματικῆς πάντων τῶν διαρεσησάντων τῷ Κυρίῳ ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστῷ. ὃ ἡ δόξα εἰς τὴν αἰῶνα καὶ αἰώνων. ἀμήν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι.

Πνευματικὸν βίον μεταδιώξωμεν, ἀγαπήτῃ, ἵνα σωεργησάμεθα τὴν πνευματικὴν πίστεν, τέλειος δὲ ἀμφοῖν ὁ ἀνθρώπος. Πρὸς θεολογίαν δὲ ποτε μόλις ἐπιτήδειοι ἐσώμεθα, ὅπηνίκα τὰ πάθη νικήσαντες, ἑξορίσωμεν ἀφ' ἐαυτοῦ πᾶσαν πνευματικὴν βιωτικὴν, καὶ μηδεμίαν πνευματικὴν χάριν καὶ διάνοιαν. τότε γὰρ ἡ χάρις τοῦ ἁγίου Πνεύματος ἀνάπαυσιν ἔρῃ ἐν ἡμῖν, συνετίσασα φωτίζει τὰς καρδίας ἡμῶν, ὥστε λυχνὸν κατεσκηνοσμένον, βεβδόντα ἐλάτῃ καὶ

καὶ τυπία, ἐν ᾧ περὶ τὸ πῦρ πεδραζάμενον
 ἡ ὑποκειμένης ὕλης, ἡ δὲ λαμπάδα φαι-
 δρύνει ἀφ' ὅπως, καὶ τὰς πύρνας φωτίζεισαι.
 Εἰ δ' ἐτι ὑπὸ παθῶν τυραννέμεθα, καὶ ἐν
 αὐτοῖς ἐγκυλινδούμεντες ἐπιχειροῦμεν τὰ ἀξιώματα,
 κινδυνεύομεν ἔχ' ἀπλῶς, ἐφομοιωθέντες λύχνῳ
 ἐστερημένῳ ἐλαίου καὶ τῇ καυσικῇ ὕλης, ὅσις ὁδὸν
 πρὸς βραχὺ δύναται φέρειν ἢ πρὸς τὴν δέξιον
 τε καὶ ἐνέργειαν. Χρὴ οὖν πρῶτον μὲν ἐπιμελεῖ-
 σθαι τὴν ἐπισκοπὴν πρὸς ὑποδοχὴν ἢ νοερῶς φω-
 τὸς, ἵνα ἄξιοι ἡρώμεθα πνευματικῶν χαρισμά-
 των. Πνευματικὸν βίον διώξομεν, ἵνα ἡρώμε-
 νος ὁ νῆς ὑπὸ τῇ Ἰησοῦ ἢ ἁγίῳ Πνεύματι ἁγια-
 σθῇ, τὸ τε σῶμα ἁγίῳ τῷ πνεύματι μετοχῇς.
 Καθ' ἑκάστην ἡμέραν ἀγνισώμεθα τὸν Κύριον
 δάκρυα καταλύξας, ἵνα κλαυόντων ἡμῶν πρὸς τὴν
 ἁμαρτιῶν ἡμῶν, ἀναθάλλῃ ἡμῶν ἡ ψυχὴ τὴν μα-
 ρασμῶν τῶν ἁμαρτιῶν. Μὴ ἀμελήσωμεν τὴν ἐαυ-
 τῶν ψυχῇς· σκάψομεν πρὸς αὐτὴν βάλλοντες κό-
 πεια, ἵνα ἀπαλυθῶσα καὶ ἐμπυρωθῶσα, ποιή-
 σῃ καρπὸν ὀχρεῖον τῷ δεσπότῃ· ἔχωμεν ἀντὶ
 δικέλης τῆς πάλαι καὶ κατὰ τὴν ἀφ' ἡμῶν, καὶ
 ἀντὶ κόπρου τῆς δέρμιν ἢ ἁγίῳ Πνεύματι· ἐν
 τέτοις ἐπιμεληθῶμεν τὴν ψυχῇς, ποτίζοντες τοῖς
 δάκρυσι, ἵν' ὅπως γεωργημένη καὶ τοῖς δάκρυσι
 ἀρδευομένη ποιήσῃ τὴν ἐν δικαιοσύνῃ καρπὸν, ἵνα
 μὴ ἀμελήσαντες εἴπωμεν καὶ ἡμεῖς ἐν τῇ ὥρᾳ ἢ
 χειρὸς μὲν φόβος καὶ τρόμος, ὡς ὁ τῷ Ἀμα-
 ληκιδῶν Βασιλεὺς, Εἰ ὅτω πικρὸς ὁ θάνατος;
 Ὁ Ἐζεκίας μὴ ἀμελήσας ἐν τῇ ὑγιείᾳ αὐτοῦ
 ἢ ἔργα τῆς δικαιοσύνης, ἐν καρῷ σενοχωρίας καὶ
 θανάτου ὤρετο τὸν ἐκκλησίαν πρὸς τὸν Κύριον· ἡνίκα
 ὡς ἐδέξατο διὰ τῶν προφητῶν ἢ τῶν θανάτου ἀποφα-
 σιν, ἀπέστρεψε τὸ πρὸς ὅσον αὐτοῦ πρὸς τὸν τοῖχον,
 καὶ προσεκύνησεν πρὸς τὸν Κύριον, λέγων, Μνησθῆτι
 Κύριε ὡς ἐπορεύθην ἐνώπιόν σου μετὰ ἀληθείας
 ἐν καρδίᾳ ἀληθινῇ, καὶ τὰ ἀρετὰ ἐνώπιόν σου
 ἐποίησα. καὶ ἔκλαυσε Ἐζεκίας κλαυθμῶ μεγά-
 λῳ. Καὶ τί πρὸς αὐτὸν ὁ ἐλεήμων Κύριος; Εὐ-
 δὺς καὶ ὠχρήματα διὰ τῶν Προφητῶν ἀπέστειλε
 πρὸς αὐτὸν, λέγων. Ἦκουσα τὴν φωνὴν τὴν προσθ-
 χῆς σου, καὶ εἶδον τὰ δάκρυά σου, καὶ ἰδὲ προσί-
 δημι πρὸς τὴν χεῖρα τὴν ζωῆς σου ἐτι δεκαπέντε,
 καὶ ἔκ χειρὸς βασιλέως Ἀσσυρίων σῶσω σε, καὶ τὰ
 ἔξῃς. Ὅπως ὁποῖον ἀγαθόν ἔστιν τὸ μὴ καταφρο-
 νητικῶς ζῆν, ἀλλ' ἔχειν αἰὲν πρὸ ὀφθαλμῶν τῶν
 φόβου τοῦ Κυρίου; μέγας φόβος καὶ τρόμος ἀπὸ τοῦ
 ἡμῶν. Φροντίσωμεν καὶ ἡμεῖς ἀγαθὰ πράττειν,
 ἵνα ὤρωμεν ὑπεραποσπῆν τὸν Κύριον ἐν καρῷ ἀνάγ-

A in qua quidem ignis subjectam mate-
 riam apprehendens, lampadem accendet
 abunde exhilarantem, ac eos, qui ad-
 sunt, illuminantem. Si vero passi-
 bus adhuc angimur & opprimimur, in
 iisque volutati dignitates petimus, non
 vulgariter periclitamur, lucernæ assi-
 milati oleo & combustibili materia
 destitutæ, quæ ne ad breve quidem
 tempus calorem & efficacitatem ignis fer-
 re poterit. Oportet ergo primum pro-
 curare præparationem ad intelligibilis
 luminis susceptionem, ut spiritualibus
 gratiarum donis digni reddamur. Vi-
 tam spirituales festinemus, ut mens in
 potestatem Spiritus sancti redacta sancti-
 ficetur, una cum corpore per Spiritus
 participationem. Singulis diebus a Do-
 mino compunctionis lacrymas efflagite-
 mus, ut nobis de peccatis nostris flen-
 tibus, anima nostra a peccatorum cor-
 ruptione revirescat. Non negligamus pro-
 priam animam. Fodiamus circa ipsam,
 stercorea projicientes, ut emollita at-
 que calefacta, fructum utilem referat
 Domino. Pro ligone vetus ac novum
 Testamentum habeamus: & stercoratio-
 nis loco, ardorem sancti Spiritus. Istis
 curam geramus animæ, rigantes eam la-
 crymis, ut sic exculta, lacrymisque
 irrigata, fructum reddat in justitia:
 ne ex negligentia dicamus & nos in
 separationis hora cum timore atque tre-
 more, sicut Rex Amalecitarum: *Sicci-
 ne amara mors est?* Ezechias quia
 cum valeret, non neglexerat justitiæ
 opus, tempore angustiae ac mortis con-
 solationem apud Dominum invenit: nam
 cum mortis sententiam per Prophetam
 accepisset, convertit faciem suam ad parie-
 tem, & oravit Dominum dicens: *Me-
 mento, Domine, quomodo ambulaverim
 coram te in veritate & in corde vero,
 & quæ placita sunt coram te feci.* Fle-
 vitque Ezechias fletu magno. Et quid
 ad eum misericors Dominus? Mox &
 e vestigio per Prophetam ad ipsum mi-
 sit, dicens: *Audiui orationem tuam,
 & vidi lacrymas tuas: & ecce addo
 tempori vitæ tuæ quindecim annos: sed
 & de manu Regis Assyriorum salva-
 bo te, & reliqua.* Vides, quale
 bonum sit, non negligenter vivere,
 sed semper ante oculos timorem Dei
 habere? Magnus nobis timor ac tre-
 mor imminet. Demus & nos operam
 bonis operibus, ut tempore necessita-
 tis ac tribulationis protectorem in-
 veniamus Dominum. Prædictorum ergo

1. Reg. 15.

4. Reg. 20.

non immemor, carissime, attende tibi ipsi, & vehementer custodi animam tuam, ne quæsitâ frustreris margarita. Pietatem & temperantiam ama, ut valde proficias. Si vero negligenter vivere inceperis, crapulæ & ebrietati te dando; exterminaberis simul cum iis, qui delicatis & conquistis vescuntur cibis. Et primo quidem divinam in istis gratiam avertes. Deinde vero ab iis, qui te in his dissolutum atque impudentem cernunt, condemnaberis. Tertio, neque ipsa manuum cujusque nostrum industria ad tantos sumtus sufficiet. Inde porro enascuntur distractiones, curiositates, mendacia, injuriæ, divagationes, & erga eminentes ac sublimes personas assentationes, ac quæcumque his similia. Unde maximum bonum est pietas & temperantia. Siquidem edacitas, victusque immoderatio dissolvit; temperantia vero ædificat. Atque ista sibi mutuo adversantur, nec se una admittunt. Si ergo pietatem ac temperantiam recta cogitatione dilexeris, omnibus ex partibus exaltaberis. Pietas enim seorsim habitare docet, & non diu extra cellam versari, neque vana suadentibus commisceri. Verum neque sis de splendido vestitu sollicitus, eoque distraharis: neque multa vestimenta conteras, quieti vacans. Temperanter autem vivens, de multis expensis non eris sollicitus, præsentibus contentus. Tribus enim, aut quatuor, five quinque paxamaciis, paucisque lentibus, cæterisque leguminibus, five oleribus exigentem necessitatem explēs: Dominumque in cunctis istis adiutorem habes atque cooperatorem, vires animæ tuæ bona spe impinguantem. Qui vero lascivis effusi sunt concupiscentiis, curis atque sollicitudinibus plena est omnis vita eorum. Quin & recordationis ipsius Dei oblivionem capiunt, quo pejus graviusque est nihil. Nam continua Dei recordatione turpes animæ passiones recedunt, instar maleficorum, pratore accedente. Unde & mundum sancti Spiritus habitaculum efficitur. Ubi vero memoria Dei abest, ibi tenebræ ac foetor dominantur, omnisque res improba exercetur. Existimo autem quasi gradus quosdam esse in iis, quæ tum ad carnalem vitam, tum ad religiosam virtuteque ornatam conversationem referuntur. Et Diabolus quidem malitiæ inventor, qui nostrum omnium interitu gaudet, efficit, ut anima deorsum ad carnalia se inclinet: atque ita paulatim pertrahit, atque devolvit, agitque præcipientes eos, qui non multum attendunt; donec ad ipsum inferorum profundum eos deducat, peregrinos

A κης κ' θλίψεως. Τῶν προειρημένων μὴ ἐπιλανθάνομενος, ἀγαπητὲ, πρὸς σε σεαυτῶ, καὶ φύλαξον τὴν ψυχὴν σου σφόδρα, ἵνα ἔζητῃς μαρτυρίαν μὴ ἀποτυχῇς. ἀγάπα τὴν ἀλάβειαν καὶ τὴν ἐγκράτειαν, ὅπως ὠφεληθῇς σφόδρα. εἰ δὲ ἀρξῇ ἀλγιστοῦ κρηπαλῶν καὶ μεθυσκομένος, ἀφανισθῇς ἅμα τοῖς ἐσθίσι πᾶσι τρυφᾶς, καὶ ἐν μὲν πρώτοις τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ ἐν τέτοις ἀποπρέψῃς, δεύτερον δὲ καὶ ὑπὸ τῶν ὀρώντων σε ἐν τέτοις ἀναγκυωμένος καταγνωσθῇς, τρίτον δὲ τὸ αὐτὸ ἐργόχειρον ἐκαστὸς ἡμῶν ἔσχατος πρὸς ποσὴν τὴν δαπάνην. Ἐντεῦθεν λοιπὸν ἀναφύοντα παπασμοὶ, πραγματεῖαι, φεύσματα, ἀδικίαι, ἀποδημίαι, καὶ πρὸς τὰς ὑπερέχοντας κολακείαι, καὶ ὅσα ὅμοια τέτοις. Οὐδὲν μέγιστον καλὸν ἢ ἀλάβεια καὶ ἡ ἐγκράτεια. ἡ μὲν γὰρ ἀσθησιμία καταλύει, ἡ δὲ ἐγκράτεια οἰκοδομεῖ. ταῦτα δὲ ἀλλήλοις ἀντίκεινται, καὶ ἀνεμπόδως ἔχουσιν πρὸς ἀλλήλα. Ἐὰν οὖν ἀγαπήσῃς τὴν ἀλάβειαν καὶ ἐγκράτειαν ὁρῶν λογισμῶν, ὑψωθῇς ἐν πάντων τῶν μερῶν. Ἡ γὰρ ἀλάβεια ἐκιδιδάσκει τὸ ἰδιαίνειν καὶ τὸ οἰκοῖν, καὶ μὴ ἀφαιρῆναι ἐπὶ πολὺ ἔξω τῆς κεφαλῆς, μηδὲ σιωπᾶ μίγνυσθαι τοῖς μέγα πρᾶγμα. Ἀλλ' ὅθεν περὶ ἐσθῆτος λαμπρότης περὶ αὐτοῦ, ὅθεν ἰμάτια πολλὰ κατατείλῃς τῇ ἡσυχίᾳ χολάζων, ἐν δὲ τῇ ἐγκρατεῖᾳ ὑπάρχων μὴ φροντίσης πολλῆς δαπάνης, τοῖς πρᾶγμα ἀρκέμενος. Τεινὴ γὰρ ἡ πεσάρων ἡ πέντε παζαμητῶν, καὶ ὀλίγη φακὴ, ἡ λοιπὴ ὅσπερ, ἡ λαχάνων καὶ ἀναγκαίαν χρεῖαν ἀποπληροῖς. καὶ ἐν πᾶσι τέτοις ἔχεις βοηθὸν καὶ σωεργὸν τὸ Κύριον, πιαίνοντά σε τὴν ψυχὴν πᾶσι δυνάμει τῇ ἀγαθῇ ἐλπίδι. Οἱ δὲ ἐκσυρέντες ὑπὸ τῶν ἀκολάτων ἐπιθυμιῶν, πᾶς ὁ βίος αὐτῶν ἐν φροντίδι. ὁ μὲν δὲ ἄλλὰ καὶ τὴν αὐτῆς μνημῆς τῷ Θεῷ λήθην λαμβάνουσι. ὁ χεῖρον ἐδὲ ἐστὶν χαλεπώτερον. Ἀλλὰ γὰρ τὸ δινηκὲς μνημῆς τῷ Κυρίῳ τὰ ἀσχαρὰ πάθη ἀπὸ τῆς ψυχῆς ἀναχωρῶσιν, ὥστε κακῆργοι τὸ εὐαγγέλιον ἐπελθόντος, ὅθεν καὶ καθαρὸν οἰκητήριον τῷ ἀγίῳ Πνεύματι ἀποκαθίσταται. Ἐνθα δὲ μνήμη Θεοῦ ὅσα ἐστὶ, ὅσα τὸ σκοπὸς καὶ δυσωδία ἐπικρατεῖ, καὶ πᾶν φαῦλον πρᾶγμα ἐνεργεῖ. Λογίζομαι δὲ, ὅτι ὡς βαῆμοι τινὲς εἰσι τὸ κατὰ σὰρκα ζωῆς καὶ τὸ ἐναρέτως ἀφωγῆς. καὶ ὁ μὲν Διάβολος ὁ τὸ κακίας ἐφθρετὴς, ἡδόμενος τὸ πάντων ἡμῶν ἀπωλείας καταναλῆναι τὴν ψυχὴν ἐπὶ τὰ σαρκικά πρᾶγμα, κατ' ὀλίγον κατέλκων καὶ κυλίων καὶ κατακρημνὲς φέρων τὰς μὴ λίαν πρᾶς ἔχοντας, ἄλλοις δὲ κατὰ τὴν εἰς αὐτὸν τὴν πνευματικὴν

τῷ ἁδύ, ξένος καὶ ἀμοιβεῖς ποιήσας τὸ ἔργον βασιλείας. Οὐδὲν ὁ Ἀπόστολος, ὡς βαθυμῆς ἡ-
 νας ἐπὶ τῷ ἁδύ φέροντας ἀπαειδίμων λέγει,
 Φανερά δὲ ὅτι τὰ ἔργα τὸ σαρκός· ἃ τινὰ ὅτι
 πορνεία, ἀκαθαρσία, ἀσελγεία, εἰδωλολατρεία,
 φαρμακεία, ἔχθρα, ζῆλοι, θυμοί, εἰδήαι,
 διχοστασίαι, ἀρέσες, φθόνοι, φόνοι, μέδαι, κῶ-
 μοι, καὶ τὰ ὅμοια τέτοις. Καὶ τί τέτων τὰ τέ-
 λη, δηλοῖ μὴ πάσης σφοδρότητος λέγων· ἃ
 περιλέγω ὑμῖν, καθὼς καὶ προείπον, ὅτι οἱ τὰ
 τοιαῦτα πράσσοντες βασιλείαν Θεοῦ οὐ κληρονομήσου-
 σι. Διὰ τὸ ἀναγκάον ἐπὶ τὰ ἄνω ἀνατείνειν
 πάντας ἡμῶν τὴν ἀφάνειαν, καὶ μὴ εἶναι αὐτὴν κα-
 τὰ φύσιν ἐπὶ τὰ ἀπηγορευμένα. Εἰ γὰρ καὶ ἡπο-
 σκέλισεν ἡμᾶς ὁ Ἐχθρὸς ἐν ἡμῖν, ἀφαναστῶν
 ταχέως, ἵνα μὴ κατελκύνσας ἡμᾶς καὶ ἐπὶ λοι-
 πὰ κακὰ, κατ' ὀλίγον κυλίω καὶ φέρων ἡμᾶς,
 πλῶμα ἐπὶ πλῶματι, ἔχατον καὶ πρὸς αὐτὸν τὸ βυ-
 θὸν τὴν ἀπωλείας καὶ ἀπογνώσεως κατασρέψαι. Εἰ
 γὰρ ἐπὶ πάντα τὰ ἀπηγορευμένα ἡμᾶς διήγα-
 γον ὁ Ἐχθρὸς, μὴ ἐπιμεινῶν πῶς αὐτοῖς, μη-
 δὲ ἀπογνώσων ἑαυτῶν· δυνατὸν γὰρ ὑπερβάλει-
 θαι ταῦτα πάντα ἀφ' ἡμετέρας, ὅτι ἐν αὐτῷ
 τῷ σκάμματι τὸ ὁσεβείας ἐστίναι. Τότε λοιπὸν
 θεωρῶν ὁ Κύριος τὴν μεταβολὴν καὶ εἰλικρινῆ ἡμῶν
 μετάνοιαν, καὶ ὅτι αὐτὸν μόνον ἐπιποθεῖμεν ἐν ὅλῃ
 καρδίᾳ, καὶ τὰ ἄρεσά αὐτῷ ποιεῖμεν, ἕκτι ὡς
 δούλοις λαλήσας πρὸς ἡμᾶς, ὡς φίλοις γνη-
 σίοις, ἐπὶ τὰς τελειότερας καὶ ὑψηλοτέρας ἀρε-
 τὰς προσκαλέσεται ἡμᾶς, λέγων· φίλε, προσά-
 νάβηθι ἀνώτερον· τρεῖς, ἐπὶ τὴν καλὴν ἀνοδὸν,
 καὶ εἰς ἔραντες ἀνάγες, ἥς οἱ βαθυμοί, πείσεις,
 ἐλπίς, ἀγάπη, καὶ οἱ λοιποὶ καρποὶ τῶν ἐνδύμα-
 τος, καὶ πολὺ ἡρόμενοι τὴν ἄνω Ἱερουσαλήμ, χα-
 ρήσονται ἡμῶν ἡ καρδιά, καὶ τὴν χαρὰν ἡμῶν εἰς
 ἄρρη ἀφ' ἡμῶν. Κύριος γὰρ ὁ Θεὸς ὁ παντοκρά-
 τωρ καὶ ἐν τῇ βελῇ αὐτοῦ ὁδηγήσας ἡμᾶς, καὶ τῇ
 χεὶρ αὐτοῦ τῇ κραταίᾳ σκεπάσας ἡμᾶς. Οὐδὲν
 γὰρ καὶ ἀπώλεια ἀνθρώπων, ὅς ἐάν μὴ ἔχει τὸ
 Θεὸν βοηθὸν αὐτοῦ, ὅτι οὐκ ἔστιν ἄλλος παρέκ
 Θεοῦ ζῶντος· ὅτι αὐτὸς ὅτι Κύριος ἔραντες καὶ γῆς,
 καὶ πάντα, ὅσα αὐτὸν θέλει, καὶ ποιεῖ ἐν τῷ ἔραντῳ
 ἄνω, καὶ ἐπὶ τὴν γῆς κάτω, καὶ ἐν θαλάσσῃ καὶ
 ἀβύσσῳ· καὶ οὐκ ἔστιν εἰς ὅς ἀντιστήσεται τῷ βε-
 λήματι αὐτοῦ· αὐτῷ ἡ δόξα καὶ ἡ μεγαλωσύνη καὶ
 ἡ μεγαλοπρέπεια εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. ἀμήν.

A nos, alienosque a regno coelorum illos red-
 dens. Unde Apostolus tamquam gradus
 quosdam ad infernum ducentes enume-
 rans, ait : *Manifesta sunt autem opera car-* Gal. 5.
nis, quae sunt : fornicatio, immunditia, im-
pudicitia, idolorum servitus, veneficia, ini-
micitia, emulationes, ira, contentiones,
diffensiones, sectae, invidia, homicidia, ebie-
tates, comestiones, & his similia. Quis
 autem istorum finis, magna cum vehemen-
 tia declarat, dicens : *Quae praedico vobis,*
sicut & praedixi : quoniam qui talia agunt,
regnum Dei non possidebunt. Propterea ne-
 cessarium fuerit, totam nostram mentem ac
 cogitationem ad superna attollere, neque
 illam finire deorsum ad vetita demitti.
 Si vero nos in aliquo supplantaverit ini-
 micus, cito resurgamus : ne etiam ad re-
 liqua nos mala pertrahat, paulatim con-
 volvens, rapiensque nos ex uno lapsu in
 C alium, & denique ad fundum ipsum per-
 ditionis atque desperationis subvertat. Si
 porro etiam nos in quaecumque prohibita
 inimicus deduxerit; ne in illis permane-
 mus, neque de nobis ipsi desperemus :
 cum liceat ista omnia per poenitentiam
 transilire, & in ipsis pietatis sepius confi-
 stere. Ceterum tunc vitae mutationem,
 sinceramque nostram poenitentiam cernens
 Dominus, quodque ipsum solum toto cor-
 D de desideremus, & quae grata atque acce-
 pta ei sunt, faciamus; non amplius ut ser-
 vis loquetur nobis; sed tamquam amicos
 veros, ad perfectiores sublimioresque vir-
 tutes nos invitabit, dicens : *Amice, ascende* Luc. 14.
superius : idest, ad bonum, pulchrumque
ascensum, in coelos sustollentem, cujus gradus
sunt fides, spes, caritas, caeterique fructus
Spiritus : factique cives supernae Hierusalem, Joan. 16.
 gaudeat cor nostrum : gaudiumque nostrum
 E nemo tollat a nobis. Dominus autem Deus
 omnipotens suo nos deducat consilio, fortique
 manu sua nos protegat. Vae enim, &
 interitus homini non habenti Deum adju-
 torem sibi : quoniam non est alius praeter
 Deum vivum : quia ipse est Dominus coe-
 li & terrae : & omnia quaecumque voluerit,
 facit in coelo sursum, ac in terra deorsum,
 & in mari, & in abyssis : neque est ullus,
 qui resistere possit voluntati ipsius. Ipsi glo-
 F ria, atque majestas, & magnificentia in
 saecula saeculorum. Amen.

EJUSDEM SANCTI PATRIS
EPHRAEM SYRI

IN ILLUD, ATTENDE TIBI IPSI.

CAPITA DUODECIM.

PROLOGUS.

DEbitores, sumus, carissimi, ut nos inter nos admoneamus, & consolemur, secundum vocem Apostoli. Dicit autem & alibi: *Scienti bonum facere, & non facienti, peccatum est illi.* Sed & Prophetam audi dicentem: *Ecce labia mea non prohibebo.* Suscipite ergo consilium etiam vilitatis meae, obsecro: & si quidem offendi verbo, ignorem mihi tamquam homini rudi ac peccatori. Si autem recte sermones dicti sunt, hoc gratiae opus est. Gratia igitur sermonem nobis suppeditante, non oportet cohibere labia. Malitiae quippe pigritiam conjunxit Dominus, dicens: *Serve male & piger, oportuit te committere pecuniam meam numulariis: & veniens ego recepissem utique quod meum est, cum usura.* Donet porro nobis Dominus, qui sermonem accipimus, fructus acceptos facere & offerre Domino: cui gloria in saecula saeculorum. Amen.

CAPUT I.

AUsculta, carissime, qui venisti, ut monachus fieres, & saeculo renunciare elegisti. Si legitime quod institui, perfeceris; non modo super te gaudebunt homines, sed etiam Angeli Dei, sicut scriptum est: *Quoniam gaudium erit in caelo super uno peccatore poenitentiam agente, quam super nonaginta novem justis, qui non indigent poenitentia.* Quare legitime coepisti? legitime perfice: & antequam te induas, intellige te in certamen venire. Quibuscumque autem colluctandum sit, audi eum, qui dicit: *Non est nobis colluctatio adversus sanguinem & carnem; sed adversus principes, adversus potestates, adversus mundi rectores tenebrarum saeculi hujus, contra spiritualia nequitiae in caelestibus.* Propterea accipite armaturam Dei, ut possitis resistere in die malo. Ne ergo cursu defatigeris, donec bravium assequaris. Mundum odisti? superbiam quoque ejus oderis. Divitias momentaneas abiecasti? abjice etiam divitiarum fastum. Parentibus tuis carnalibus vale dixisti? in renun-

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ
ΕΦΡΑΙΜ ΤΟΥ ΣΥΡΟΥ

ΕΙΣ ΤΟ, ΠΡΟΣΕΧΕ ΣΕΑΥΤΩ.

ΚΕΦΑΛΑΙΑ ΔΩΔΕΚΑ.

ΠΡΟΛΟΓΟΣ.

Ο Φειλέται ἐσμεν, ἀγαπητοί, νθετεῖν καὶ ὡς ἀκαλεῖν εἰς τὸ ἓνα καὶ τὸ ἕτερον Ἀποστόλου φωνήν. λέγει ὁ καὶ ἐν ἐτέρῳ. Εἰδότε καλὸν ποιῆν, καὶ μὴ ποιῆντι, ἀμαρτία αὐτῶν ὄντι. Ἀλλὰ καὶ ὁ Προφήτης λέγοντος. Ἰδὲ τὰ χεῖλη μου μὴ κωλύσω. Ἀναδέξασθε οὖν συμβουλίαν καὶ τὴν ἐμὴν διτελείας, ὡς ἀκαλεῖ. καὶ εἰ μὴ ἐπιμαρτυρίᾳ λόγῳ, σύγγνωτε ὡς ἀνθρώπων ἰδιώτῃ καὶ ἀμαρτωλῷ. Εἰ ὁ ὁρθῶς ἐρῶνται οἱ λόγοι, τὸ πᾶν τὸ χάριτος τὸ ἔργον. Τῆς χάριτος οὖν ἐπιχορηγίας ἡμῖν τὸν λόγον, ὃ δὲ κωλύειν τὰ χεῖλη. τῇ γὰρ πονηρίᾳ τὴν ὀκνηρίαν σωτήριον ὁ Κύριος εἰπὼν. Δὲλε πονηρὴ καὶ ὀκνηρὴ, ἔδει σε βαλεῖν τὸ ἀργυρίον μου τοῖς τραπεζίταις, καὶ ἐλθὼν ἐγὼ ἐκομισάμην αὐτὸ τὸ ἐμὸν σωτὴρ. Δοίῃ ἡμῖν ὁ Κύριος τοῖς εἰληφόσι τὸν λόγον, ποιῆν καρπὸς διωροδοκίαις, καὶ προσάγειν τῷ Κυρίῳ. ὃ ἡ δόξα εἰς τὰς αἰῶνας τῷ αἰῶνι. ἀμήν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α.

Αλλὰ καὶ ἀγαπητέ, ἐλθὼν ἡρεῖσθαι μοναχὸς, ἀποτάξασθαι τῷ κόσμῳ ἡρετίῳ. Ἐὰν νομίμως ἐπιτελέσης, ὃ μόνον οἱ ἄνθρωποι χαρῆσονται ἐπὶ σοι, ἀλλὰ καὶ οἱ ἄγγελοι τοῦ Θεοῦ. καθὼς γέγραπται, Ὅτι χαρὰ γίνεται ἐν ἑρανοῖς ἐπὶ ἐνὶ ἀμαρτωλῷ μετανοῶντι, ἢ ἐπὶ τοῖς ὀνεινκοντακονεῖα δικαίοις, οἵτινες ὃ χρεῖαν ἔχουσι μετανοίας. Τοιγροῦν νομίμως ἤρξω; νομίμως καὶ ἐπιτελέσω. ὡς ὁ ἐπικινδύνας, γίνωσκε ὅτι εἰς ἀδελφὸν ἔρχη. Καὶ πρὸς τίνος ἢ πάλιν, ἀλλὰ τῷ λέγοντος. Ὅτι εἰς ἡμῖν ἡ πάλιν πρὸς αἵμα καὶ σάρκα, ἀλλὰ πρὸς τὰς ἀρχάς, πρὸς τὰς ἰουδαίας, πρὸς τὰς κοσμοκράτορας τῷ σκοτῆς τῷ αἰῶνι τῷ τῷ, πρὸς τὰ πνευματικὰ τὴν πονηρίας ἐν τοῖς ἐπερανοῖς. Διὰ τῷ ἀναλάβετε τὴν πανοπλίαν τοῦ Θεοῦ, ἵνα δυναθῇτε ἀντιστῆναι ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῇ πονηρίᾳ. Μὴ οὖν ἀποκάμης τρέχων, ἕως καταλάβῃς τὸ βραβεῖον. Τὸν κόσμον ἐμίσησας; μίσος αὐτῶν καὶ τὴν ἀλαζονείαν. Πρόσκαιρον πλεονέκτημα ἀπέρριψας; ἀπόρριψον καὶ τὸ πλεονέκτημα ὑπερηφανίαν. Σεαυτὸν τῷ καὶ τῇ σάρκα γονέων ἀπεξένω-

ξένωσας; ἔμμενε ἐν τῇ ἀποταγῇ, φέρων θανάτως τὰς πόνους τῆς ἀρετῆς. Ἡ γὰρ ἀποταγή ἐπὶ πρὸς μίαν ἡμέραν χρηματίζει, ἀλλὰ παρατείνεται μέχρι θανάτου. Ἐὰν ὥντως νικηφόρος βέλει γενέσθαι, μάθι φέρειν θανάτως τὰς πόνους τῆς ἀρετῆς ἐν τρυφῇ σοφίας. οἷόν τι λέγω. ὑβρίζομαι ὑπὸ βυτελεσέρων, καὶ μὴ ὀργίζομαι. Ἰξεδενέομαι, καὶ ἀνεχόμενος. κολαφιζόμενος, καὶ ὑπομένων. συκοφαντούμενος, καὶ μακροθυμῶ. ὑπερβήμενος, καὶ διχαριζώ. Ὅρα γὰρ τὸ σὸν συμπολίτην, Λάζαρόν φημι τὸ πτωχόν, ἐν ποίᾳ ἀποεία καὶ πόνῳ ὑπέμεινε τῷ Κυρίῳ. ἀπέβλεπε γὰρ εἰς τὴν μισθοδοσίαν, καθὼς γέγραπται. ἔγερ γὰρ ἅξια τὰ παθήματα τῷ Ἰῶν καὶ πρὸς τὸ μέλλουσιν ἀποκαλυφθῆναι δόξαν εἰς ἡμᾶς. Καὶ σὺ οὖν, ἀγαπητέ, ἔστω μακαρισμὸς ἔστω Κυρίῳ τυχεῖν ἐπιθύμησας, τὴν τῆς ταπεινοφροσύνης ὁδὸν βάδιζε, καὶ ὁ Κύριος δωρήσεται σοι τὸ σέφανον τῆς ζωῆς, ὃν ἐπηγγείλατο τοῖς ἀγαπῶσιν αὐτόν. ὅτι αὐτὸς ὅστις ἡ δόξα εἰς τὰς αἰῶνας. ἀμήν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β.

ΠΑΡΑΒΟΛΗ.

Ανδρες δύο ἐπορεύοντο εἰς πόλιν ἀπέχουσαν σταδία τεράκοντα. πρὶν δὲ ποιεῖσάντων δύο ἢ τρία σταδία, συνῶντα αὐτοῖς καὶ τὴν ὁδὸν τόπος, ἐν ᾧ ὑπῆρχον ὕλη καὶ δένδρα δασέα σκιαζόντα, καὶ ῥεῖθρα ὕδατων καὶ πολλὴ τέρψις ὑπῆρχεν ἐν τῷ τόπῳ. οἱ δὲ θεασάμενοι ταῦτα, ὁ μὲν εἰς τὴν πόλιν ἐπειγόμενος θεάσασθαι, δρομαίως τὸν τόπον παρήει. ὁ δὲ ἕτερος σταθερὰ κατανόησας, ἔμεινεν ὀπίσω. εἶτα βεληθέντος αὐτοῦ ἰξελθεῖν τῆς σκιάς τῶν δένδρων, ἐφοβήθη τὸ καύσωνα, καὶ ἐν τῷ αὐτῷ χρόνῳ ἐν τῷ τόπῳ, ἀχολέμενον ἅμα πρὸς τὴν τέρψιν ἔστω τόπος, ἰξήλασε θηρίον ἐκ τῆς ὕλης οἰκνύτων, καὶ δραξάμενον αὐτόν ἐσυρεν εἰς τὸ ἑαυτοῦ φωλεόν. ὁ δὲ ἕτερος μὴ ἀμελήσας μηδὲ ἀπαχολήσας αὐτόν πρὸς τὰ κάλλη τῶν δένδρων καὶ τὸν τόπον, τὴν πόλιν κατέλαβεν.

Ὁ ἀδελφὸς λέγει. Τὴν ἐπίλυσιν τῆς μαθεῖν θέλω, ἐπεὶ ἐννοεῖται ταῦτα. Ἄκουε, φησὶ, τῆς χάριτος ἡμῖν συνεργήσης. Οἱ δύο ἄνθρωποι εἰσιν οἵτινες ἤρξαντο βαδίζειν καὶ ἀγωνίζεσθαι πρὸς τὴν ὁδὸν τῆς ἀσεβείας. ὁ δὲ ἕτερος, βελόμενος ἐκκοῦσαι αὐτὸς τὸν δρόμον, ἐμφορεῖ αὐτοῖς ἐπιθυμίας δαμονιώδεις, κενοδοξίαν, φιλαρχίαν, ὑψηφανίαν, καὶ ὅσα ὅμοια τῶν

τοῖς.

A renunciationis proposito persevera, genere virtutum labores perferens. Non enim ad unum dumtaxat diem renuntiatio appellatur, sed extendit se usque ad mortem. Si vere victor evadere velis, discite fortiter tolerare virtutum molestias in mansuetudine sapientiae. Nimirum a vilioribus injuriam atque contumeliam passus, ne irascaris: despectus, sustineas: colaphis exceptus, patienter feras: calumniis circumventus, longanimum te geras: depressus ac longe relictus, gratias agas. Vide enim civem tuum, Lazarum, inquam, mendicum, in quanta inopia atque labore expectavit Dominum. Respiciebat quippe in retributionem mercedis, sicut scriptum est: *Non enim sunt condignae passionibus huius temporis ad futuram gloriam, quae revelabitur in nobis.* Quocirca & tu, carissime, qui Domini beatitudinem consequi desideras, per humilitatis viam incede: & donabit tibi Dominus coronam vitae, quam repromisit diligentibus ipsum. Quoniam ipsius est gloria in saecula. Amen.

Luc. 16.

Rom. 8.

2. Tim. 4.

Jacob. 1.

CAPUT II.

PARABOLA.

Duo viri proficiscebantur ad quamdam civitatem, quae stadiis aberat triginta. Cum autem duo aut tria jam conficissent stadia, obtulit se in via locus, in quo silvae, & arbores erant umbrosae, & fluentia aquarum, multaque ibidem delectatio. Qui dum contemplarentur ista, alter quidem ad urbem spectandam contendens, instar cursoris locum praeteribat; alter vero cum constitisset, ut contemplaretur, remansit retro. Deinde cum prodire jam vellet extra arborum umbram, calores timuit: atque ita diutius ibidem dum remaneret, locique simul amoenitate sese oblectaret atque occuparet; bestia ex iis, quae in silva commorantur, prodiit, apprehensumque ipsum pertraxit in suum antrum. Alter vero, qui neque neglexisset, neque forma arborum locique se detineri passus esset, recta ad urbem perrexit.

F Ad haec Frater: interpretationem, inquit, istius addiscere cupio: quoniam quid sibi velint ista, non assequor. Cui ille: Audi, inquit, gratia nobis cooperante. Duo homines sunt, qui ad pietatis iter, scopumque ambulare atque contendere coeperunt. Inimicus autem eos a cursu impedire cupiens, desideria ipsis ingerit daemoniaca, videlicet, inanem gloriam, ambitionem, superbiam, ac quaecumque

que alia his similia. Quorum ille qui ad supernæ vocationis bravium comprehendendum in Christo sollicite properabat, ab istis non est detentus. Qui vero arborum, locique amœnitate capi se atque occupari passus est, hic est, qui suam avertit mentem ab invisibilibus ad visibilia. Porro æstus est labor atque molestia virtutum. Quod autem ipse in loco tardaret, & a bestiis caperetur; hoc mentem ac cogitationem desiderio terrenarum rerum inhærentem denotat: unde, instar sævientis feræ, peccatum egrediens apprehendit eum, sicut scriptum est:

Jacob. 1. Nam concupiscentia cum conceperit, parit peccatum: peccatum vero cum consummatum fuerit, generat mortem. Quare, carissimi, fugiamus desideria sæcularia, ne forte rursus in servitutem redigamur peccati. Ait enim Salvator: Amen dico vobis: omnis qui facit peccatum, servus est peccati. Serviamus ergo libenter atque hilariter Deo, qui nos libertate donavit, & ne corruptionis passionibus deliniamur. Neque attendamus venustati vestitus, aut cuculli, cincturæve, aut Analabi conspicui; quin potius humilia confectemur, & ab inani gloria remota, sicut decet Sanctos. Nam turpe est eos, qui maxima sibi subjecerunt, a vilioribus vinci. Sed in eo semper nostrum sit studium, ut qui intra nos est homo, placeat cordium ac renum scrutatori Deo, & inutilia despiciamus. Nemo enim duobus servire potest dominis, secundum vocem Domini. Quis enim faber addiscens, unquam pro secure hastam sibi comparat? aut quis humilitatem excolere volens, de vana gloria dimicat? aut quis cœlestia expetens, non spernit terrena? Concedat autem nobis Dominus, ut quæ grata & accepta ipsi sunt, faciamus ac cogitemus. Quoniam ipsum decet gloria in sæcula. Amen.

Jacob. 1.

Joan. 8.

*Rom. 7.
Ephes. 3.
Psalm. 7.
Matth 6.
Luc. 16.*

A τοις· καὶ ὁ μὴ τὸ βραβεῖον τῆς ἀνω κλήσεως ἐπειγόμενος καταλαβεῖν τῆς ἐν Χειρῶ, ὑπὸ τῶν ἑκαταχέδην· ὁ δὲ ἀπχοληθεὶς πρὸς τὴν καλλονὴν τῆς δένδρων καὶ τῶ πύρι, ἕως ὅτε ὁ ἐκκλίνας τὸ εἶναι ἐν τῶν μὴ βλεπομένων πρὸς τὰ βλεπόμενα· ὁ δὲ καύσων ἐστὶν ὁ πόνος τῶν ἀρετῶν. πὸ δὲ, ἐν τῶ χροίζειν αὐτὸν ἐν τῶ πύρι, καὶ θειάλωτον θιέωσαι, τεττ' ἐστὶ τὸ χροίζειν τὸ λογισμόν πρὸς τὴν ἐπιθυμίαν τῆς γνῆνων, ἥ ἥς ἐπιθυμίας ἤελδῶσα, ὡς θειόν δεινόν, ἡ ἀμαρτία ἐπιλαμβάνεται αὐτῶ, καδὼς γέγραπται· ἡ γὰρ ἐπιθυμία συλαβῶσα τίηται ἀμαρτίαν· ἡ δὲ ἀμαρτία ἀπτελεσθεῖσα ἀπκνύει θάνατον. Οὐδεν, ἀγαπητοί, φεύγωμεν τὰς κοσμικὰς ἐπιθυμίας, μήποτε θλώμεθα πάλιν δῆλοι τῆς ἀμαρτίας· λέγει γὰρ ὁ Σωτὴρ· ἀμὴν λέγω ὑμῖν· πᾶς ὁ ποιῶν τὴν ἀμαρτίαν, δῆλός ἐστιν τῆς ἀμαρτίας. Δελεύσωμεν οὖν δι' ἀρέσας τῶ Θεῷ ἵνα ἡμῶς ἐλευθερώσαντι, καὶ μὴ δελεαθώμεν πρὸς τὰ πᾶσι τῆς φθορᾶς, μηδὲ ποροχώμεν εὐπρεπείας εὐλισμῶ, ἡ κηκελίς, ἡ ζωναις, ἡ ἀναλάβεις τετανῶ, ἀλλὰ τὰ πατεινὰ μεταδιώξωμεν καὶ τὰ ἀκηνόδοξα καδὼς πρέπει ἀγίοις· ἀπρεπὲς γὰρ τὸς τὰ μέγιστα ὑποτάξαντας, ὑπὸ ἀτελεσμάτων ἡτῶσαι. ἀλλὰ αἱ ἡ πωροὶ ἡμῶς ἔσω, ἵνα ὁ ἔσω ἡμῶς ἀνδρωπος δι' ἀρέσας γένηται τῶ ἐτάζοντι καρδίας τινεφρὲς, καὶ τὸ ἀνωφελὲς καταφρονήσωμεν. Οὐδεις γὰρ δύναται δυοὶ κυρίοις δελεύειν κατὰ τὴν τῶ Δεσποτῆς φωνίῳ. Τίς γὰρ τέκτων, μαθητῶν ποτὲ, ἀντὶ σκεπάρνης λούγχῳ κτᾶται ἑαυτῶ; ἡ τίς ταπεινοφροσύνην καπορθεῖν βελόμῃος περὶ κενόδοξίας ἀντιμάχεται; ἡ τίς τῆς ἑραλίων ὀρεγόμενος ἡ καταφρονεῖ τῆς γνῆνων; Οὐδὲ Κύριος δῶν ἡμῖν τὰ ἀρετὰ αὐτῶ ποιεῖν καὶ φρονεῖν· ὅτι αὐτῶ πρέπει ἡ δόξα εἰς τὸς αἰῶνας· ἀμὴν.

B

C

D

E

C A P U T I I I.

D E P U G N A C A R N I S.

SI porro carnis pugna in te insurrexerit, ne verearis, neque succumbas cogitationibus, ne tuum adversus te inimicum insolentior reddas, seminetque in te aliquid de suis consiliis, ac dicat: Impossibile est inflammationem in te cessare, nisi concupiscentiam expleveris; ut vulnere tibi inflicto, ex adverso consistens, tuam irrideat molliem atque ignaviam. Verum exipe-

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ ΤΗΣ ΣΑΡΚΟΣ.

F

E Ἄν δὲ ὁ πόλεμος τῆ σαρκὸς ἐπαναστῇ σοι, μὴ φοβῆ, μηδὲ κατὰπιπτε πῶς λογισμοῖς, μήπως θρασύνῃς τὸ ἔχθρόν σε κατὰ σε, καὶ ἐκπαίρῃ ἐν σοὶ ἡ τῆς ἑαυτῶ νοημάτων, καὶ φησιν· ἡ δύνατον πᾶσααδὲ τὸ πύρῳσιν ἀπὸ σε, εἰ μὴ πληροφορήσῃς τὴν ἐπιθυμίαν σε· ἵνα τραυματίσας σε, εἴῃ ἡθελαιτίας καταγελαῖν σε τῆς ἀδρα-
νείας,

νείας. Ἀλλ' ὑπομῖνον ὑπόμεινον τὸ Κύριον, καὶ ἔκχεον ὀνόπιον τῆς ἀγαθότητος αὐτοῦ τὴν δέσπιν
 σε μὲν κλαυθμῷ, καὶ αὐτὸς εἰσακέσεται σε, καὶ
 ἀνάξει σε ἐκ λάκκου παλαμπωείας τῆς ῥυπαρᾶς λο-
 γισμῶν, καὶ ἀπὸ πολλῆς ἰλῦος τῆς ἀρχαῖας φαντα-
 σιών, καὶ εἴσῃ ὅτι πέτραν ἀγιότητος τὰς πόδας
 σε, καὶ ὅφρα τὴν πρὸ αὐτοῦ σοι βοήθειαν ἐπελθῇ-
 σαν. Μόνον ὑπόμεινον, καὶ μὴ χαυνωθῇς τῷ
 λογισμῷ, μηδὲ ἀποκάμης ἔξαντλῶν τὴν ἀντλίαν·
 ἐγγὺς γὰρ ὁ λιμὴν τῆς ζωῆς· ἔτι γὰρ λαλῶντός
 σε ἔρεῖ, Ἰδοὺ παύειμι. Ἀλλ' ἰδεῖν σε τὸ ἀγῶ-
 να πειράζει, εἰ ὥτως ἄχει θανάτου ἀνταγωνίζεις
 πρὸς τὴν ἁμαρτίαν. Μὴ οὖν ὀλιγοψύχει, ὅτι γὰρ
 ἐγκατέλιπέ σε. Καὶ γὰρ ὁρᾷ σε τὸ ἀγῶνα καὶ
 τῶν ἁγίων Ἀγγέλων χορὸς, καὶ ὁ τῶν Δαυμόνων
 δῆμος· οἱ Ἀγγελοι σέφανον πρέχουσι τῷ νι-
 κῶντι, οἱ Δαίμονες ἀρχύντω πρὸς αὐτὸν τῷ
 ἡττημένῳ. Πολὺς ὁ ἀγὼν τῶν Ἀγγέλων πε-
 εὶ σὲ, ἀγαπητέ· πολλὴ ἡ πρὸς τὸν Δαυ-
 μόνων κατὰ σὲ, φιλόχευε. Πρόσεχε οὖν
 σεαυτῷ, μὴ λυπήσῃς τὰς ἰδίους, καὶ χαρο-
 ποιήσῃς τὰς ἀμοτεῖς· ἰδίους φημὶ τὰς ἁγίας
 Ἀγγέλους, ἀμοτεῖς δὲ τὰς ἀκαθάρτους Δαί-
 μονας. Οὐκ ἔστι τόπος κρυπτός ἀπὸ τῶν ὀφ-
 θαλμῶν τοῦ Θεοῦ, ἀγαπητέ, οὐκ ἔστι σκοτία
 ἐν ὀφθαλμοῖς Κυρίου, ἀδελφέ. Μὴ οὖν σε
 ἔξαπατάτω ὁ ἔξεναντίας· ἐγγὺς γὰρ τῶν πο-
 δῶν τοῦ Θεοῦ ἵστης. μὴ καταφρόνει· μέγα πρὸς
 γὰρ, Ὁ ἔρανος μοι θρόνος, ἢ ὅτι γῆν ὑποπό-
 διον τῶν ποδῶν μου. Μὴ ἔν χαυνωθῇς τῷ λο-
 γισμῷ, ἀλλ' ἀνδείξῃς, ἐγγὺς γὰρ ὁ βοηθός.
 Ἄκουε τῷ λέγοντος Προφήτου, πάντα τὰ ἔθνη ἐκύ-
 κλωσάν με, καὶ τῷ ὀνόματι Κυρίου ἡμικλώσω
 αὐτούς. κυκλώσαντες, ἐκύκλωσάν με, καὶ τῷ
 ὀνόματι Κυρίου ἡμικλώσω αὐτούς. ἐκύκλωσάν
 με, ὥσπερ μέλισσαι κηρίον, καὶ ἔξκαυθον ὥς
 πῦρ ἐν ἀκάνθαις, καὶ τῷ ὀνόματι Κυρίου ἡμυ-
 νάμην αὐτούς. ὡς εἰς ἀντεστράπην τὸ πεσεῖν, καὶ
 ὁ Κύριος ἀντελάβετό μου· ἰχὺς μου καὶ ὑμνηοίς
 μου ὁ Κύριος, καὶ ἐγένετό μοι εἰς σωτηρίαν. Ὑ-
 πόμεινον ἔν ἀγωνισμῷ, ἵνα δοκίμος ᾖρόμενος
 λήψῃ τὸ σέφανον τῆς ζωῆς, ὃν ἐπηγγέλατο Κύ-
 ριος τοῖς ἀγαπῶσιν αὐτόν. Τὸ γὰρ πολεμεῖσθαι
 καὶ ἀντιπολεμεῖν πρὸς τὰ πάθη δοκίμοις ἡμῶς
 καθίστησι πρὸς τὴν πύραν τοῦ πολέμου. Εἰ γὰρ
 μὴ πολεμῶμεθα, τῶν πολεμικῶν ἴσως κα-
 ταγινώσκωμεν, ἄπειροι ὄντες τοῦ ἀγῶνος, καὶ
 εἰς ὑψηλοφροσύνην περιπίπτωμεν. Οὐ δεινὸν
 γὰρ εἶναι τὸ πολεμεῖσθαι καὶ ἀντιπολεμεῖν καὶ τὸ

A exspectans exspecta Dominum, precesque
 tuas cum lacrymis coram bonitate ipsius
 effunde, & ipse te exaudiet, elevabit-
 que ex lacu miserie sordidarum cogita-
 tionum, & a volutabro luti turpissimo-
 rum phantasmatum: & constituet super
 petram sanctitatis pedes tuos; & vi-
 debis auxilium ab ipso tibi emissum.
 B Exspecta modo, & ne relaxeris cogita-
 tionibus, neque defatigeris sentinam ex-
 hauriendo: in propinquo quippe est por-
 tus vite. Nam te adhuc loquente di-
 cet: Ecce adsum. Ceterum adspicere
 tuum certamen exspectat, an revera ad mor-
 tem usque adversus peccatum sis decer-
 taturus. Ne ergo dejeceris animum:
 non enim te relinquit. Etenim tuum
 certamen cernit ipse, & sanctorum An-
 gelorum chorus, & Dæmonum turba.
 C Angeli coronas vincenti præbent: Dæ-
 mones victo dedecus afferunt. Magnum
 certamen Angelorum pro te, carissime:
 magna cura ac sollicitudo dæmonum con-
 tra te, Christo dilecte. Attende igitur
 tibi ipsi, ne familiares atque ami-
 cos contristes, alienosque lætitia affi-
 cias. Familiares dico, sanctos An-
 gelos; alienos autem, impuros Dæ-
 monas. Non est locus absconditus ab
 oculis Dei, carissime: non est cali-
 go in oculis Domini, frater. Ne
 igitur te decipiat adversarius: juxta enim
 pedes Dei consistis. Ne parvi facias.
 D Scriptum est enim: *Cælum mihi sedes, ter-
 ra autem scabellum pedum meorum.* Cave
 igitur relaxeris cogitationibus; verum vi-
 riliter age: prope est enim auxiliator.
 Audi Prophetam dicentem: *Omnes gen-
 tes circumdederunt me, & in nomine*
 E *Domini ultus sum eos. Circumdantes cir-
 cumdederunt me, & in nomine Domini*
*ultus sum eos. Circumdederunt me, sic-
 ut apes favum: & exarserunt, sicut i-*
gnis in spinis, & in nomine Domini ultus
sum eos. Impulsus eversus sum, ut ca-
derem: & Dominus suscepit me. Forti-
tudo mea, & laus mea Dominus: &
factus est mihi in salutem. Sustine igitur
 in certamine, ut cum probatus
 fueris, coronam vite accipias, quam
 repromisit Dominus diligentibus se. Nam
 F impugnari a passionibus, & repugna-
 re eisdem, probatos nos reddit ad
 belli periculum. Nisi enim impugna-
 remur, eos qui oppugnantur, fortasse
 condemnaremus, certaminis experientia
 destituti, ac in superbiam incidere-
 mus. Non enim grave est oppugna-
 ri, & repugnare passionibus; sed gra-

Psal. 39.

Isai. 66.
Act. 7.

Psal. 117.

2. Tim. 4.
Jacob. 1.

ve est per ignaviam cadere coram adver-
sariis, ipsisque succumbere. Resiste ergo
urenti concupiscentiæ, ut flammam, quæ
numquam extinguetur, effugere queas.
Nam si nos passiones superarint, non re-
cedent a nobis; quin & magis adversum
nos insolescent. Audi eum, qui ait:
*Mel distillat a labiis mulieris fornicariæ, quæ
ad tempus impinguat fauces tuas; postea ve-
ro felle amariorem invenies, & acutam ma-
gis gladio ancipiti.* Attende igitur tibi ipsi,
ne gloria divini aspectus priveris: nam
scriptum est: *Pacem sequimini cum omni-
bus, & sanctificationem, sine qua nemo
videbit Deum.* Cui convenit gloria in sæ-
cula sæculorum. Amen.

CAPUT IV.

NE admiseris consilium prave sentien-
tium, qui dicunt: A quo die mor-
tuus fuero, quid exspecto? eaque ad
exacerbandum Dominum Deum, qui
judicaturus est vivos & mortuos. Væ ani-
mæ obsequenti suspicioni huic. Væ ho-
mini sic sentienti. Consilium istud in
mortis promptuaria obediens sibi dedu-
cet. Hoc consilium a Deo separat, &
ad Diabolum declinare facit. Tu au-
tem tamquam fidelis pessimum consilium
fuge; & noli esse incredulus, sed fide-
lis. Nam credimus post mortem esse
iudicium & retributionem. Fidelis quip-
pe est, qui repromisit: non enim injus-
tus Deus, qui obliviscatur mercedem
reddere his, qui in veritate fervierint
ipsi: sicut scriptum est: *Oculus non vi-
dit, nec auris audivit, nec in cor hominis
ascenderunt, quæ præparavit Deus diligentibus
ipsum.* Cupis autem, carissime, vim nosse
sermonis? Considera, qualem gloriam etiam
super terram acquisierint Sancti; sicut scri-
ptum habetur: *Memoria justorum cum laudi-
bus, nomen autem impiorum extinguitur.* Tu
vero, carissime, fidem habe iis, quæ in divinis
Scripturis scripta sunt. Fuge autem sermones
incredulorum: *depravata enim est illorum mens
& conscientia.* *Confitentur se nosse Deum;
factis autem negant.* Cerne enim Herodem
regali veste amictum, ac ad populum con-
cionantem: sed quia non dedit gloriam
Deo, Angelus Domini percussit eum, &
consumtus a vermibus exspiravit, atque
interiit. Si ubi virtutem fueris adeptus,
aliquos adversum te suscitaverit honestatis
inimicus, ut te affligant; ne pertimescas,
neque

Aπαθῶν. ἀλλὰ χαλεπὸν τὸ ἐκ ῥαθυμίας κατα-
πεσεῖν Ἰξεναντίας τῇ ὑπεναντίων. Ἀντίστα ἔν κτ'
τὴ φλεγμονῆς ἐπιθυμίας, ἵνα διαφύγῃς τὴ μη-
δέποτε σβεννυμένην φλόγα. Ἐὰν γὰρ νικήσῃ ἡμᾶς
τὰ πάθη, οὐκ ἀφίσταται ἀφ' ἡμῶν, μᾶλλον δὲ
καὶ δρασύνοντα κατ' ἡμῶν. Ἄκουε δὲ λέγοντος.
μέλι ἀποσάζει ἀπὸ χειλέων γυναικὸς πόρνῃς, ἢ
πρὸς καρὸν λιπαίνει σὸν φάρυγγα. ὕψερὸν ἰσχυροῦ
πικρότερον χολῆς διήσῃς, καὶ ἡκονημένην μᾶλλον ὑπὲρ
μάχαφραν δίξομον. Πρόσεχε σεαυτῷ, ἵνα μὴ σε-
ρηθῇς τῇ δόξῃς τῇ παρ' ὧν τῇ Θεῷ. γέγραπται
γὰρ· εἰρήνην διώκετε κατὰ πάντων, καὶ τὴ ἀγία-
σμόν, ἢ χεῖρας ἐδεῖς ὄψεται τὴ Κύριον. ὅτι
αὐτῷ πρέπει ἡ δόξα εἰς τὰς αἰῶνας τῇ αἰώνων.
ἀμήν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ.

MΗ' ἀναλάβῃς τὴν κακοφρόνων βεβλήν τῇ λε-
γόντων, ἀφ' ἧς ἡμέρας ἀποθάνω, τί
ἐσπορεύω; καὶ ταῦτα πρὸς τὸ πῦρ ὀργίζειν Κύριον
τὴ Θεὸν τὴ μέλλοντα κείναι ζώοντας καὶ νεκρούς.
Οὐαὶ ψυχῇ τῇ παιδαρχέσῃ τῇ ὑπονοίᾳ ταύτῃ.
καὶ ἀνδρώπῳ τῷ ἔτι ἔχοντι. Αὕτη ἡ βεβλή
εἰς τὰ παμμεγέθη τῷ θανάτῳ κατὰ τὴν τῶν παιδο-
μόνους αὐτῇ. αὕτη ἡ βεβλή ἀπὸ Θεῷ μακρύνει, ἢ
πρὸς τὴ Διάβολον ἐκκλίνειν ποιεῖ. Σὺ δὲ ὁ πι-
στός φεῦγε κακὴν συμβολίαν, καὶ μὴ γίνῃς ἄπιστος, ἀλλὰ
πιστός. Πιστεύομεν γὰρ, ὅτι ἔστι μὴ θάνατον κείναις
καὶ ἀνταπόδοσις. Πιστός γὰρ ὁ ἐπαγγελάμενος.
καὶ γὰρ ἄδικος ὁ Θεὸς ἐπιλαδέσθαι τῷ μισθῷ τῇ
δουλοσάντων αὐτῷ ἐν ἀληθείᾳ. κατὰ τὴν γέγρα-
πται· ἂ ὀφθαλμὸς οὐκ εἶδε, καὶ ἔς οὐκ ἤκουσε,
καὶ ἐπὶ καρδίαν ἀνθρώπου οὐκ ἀνέβη, ἂ ἠτοίμα-
σεν ὁ Θεὸς τοῖς ἀγαπῶσιν αὐτόν. Θέλεις δὲ γνῶ-
ναι ἀγαπητὴ τὴν δυνάμιν τῇ λόγῳ; Κατανόησαι
οἶαν δόξαν κέκτινται καὶ ἐπὶ γῆς οἱ ἅγιοι. κα-
τὰ τὴν γέγραπται, μνήμη δικαίων μετ' ἐγκωμίων,
ὄνομα δὲ ἀσεβῶν σβέννυται. Σὺ δὲ πίστευε ἀγα-
πητὴ τοῖς κεχαρισμένοις ἐν ταῖς θεῖαις Γραφαῖς.
Φεῦγε δὲ τὰς τῇ ἀπίστων λόγους. Ἰδέσθαι γὰρ
αὐτῶν ὁ νῆς καὶ ἡ σιωπὴν. Θεὸν ὁμολογῶσιν
εἰδέναι, τοῖς δὲ ἔργοις ἀρνύνται. Ὅρα γὰρ τὴν Ἡρώ-
δω φορέντα ἐσθῆτα βασιλικὴν, καὶ δημηγοροῦν-
τα πρὸς τὸ λαόν, καὶ ἀνδρῶν οὐκ ἔδωκε τὴν δό-
ξαν τῷ Θεῷ, ἄγγελος Κυρίου ἐπάταξεν αὐτόν, ἢ
ῥόμβος σκωληκόβρωτος ἔξεψυξεν. Ἐὰν ἐγκρα-
τὴς ῥόμβος τῇ ἀρετῇ, διεγείρει ὁ μισόκαλός ἡ-
νας κατὰ σὲ πρὸς τὸ σε ἐκδιλβεῖν, μὴ δειλιάσης,
μηδὲ

μηδὲ φοβῶν τὴν ἀσέβειαν δι' ἀνθρώπινον φόβον. φοβερόν γὰρ τὸ ἐμπεσεῖν εἰς χεῖρας Θεοῦ ζῶντος. Ἀλλ' ὁ Σωτὴρ λέγοντος· Εἰ ἐμὲ ἐδίωξαν, καὶ ὑμεῖς διώξεσιν. Ὅθεν καὶ φάσκει τὰς διεφθαρμένους λόγους τῶν κακοφρόνων ἀνθρώπων, καὶ μὴ προσέχειν χήματι μόνῳ, ἢ πολιᾷς, ἀλλ' εἰς τὸ φρόνημα τοῦ ἀνδρός. Οὗτοι γὰρ εἰσι πᾶσι ὧν ὁ Ἀπόστολος λέγει· ἔχοντες μόρφωσιν ἀσεβείας, τὴν δὲ δύναμιν αὐτῆς ἡρνημένοι. μήποτε συγκαταδόμενος τοῖς ψευδέσιν αὐτῶν λόγοις, καὶ τῆς γενῆς καὶ τεθλιμμένης ὁδῆς φερηθεὶς, ἀκρότης ἐκείνῃ τὴν πικρὰν καὶ ἀποθραύσθητον φωνήν, τὴν πλήρη πένθους καὶ πικρῶν δακρύων, φλογιζόμενος ἐν τῷ πυρὶ τοῦ ἀσέβους. Τέκνον, μνήσθητι ὅτι ἀπέλαβες τὰ ἀγαθὰ σε ἐν τῇ ζωῇ σε, καὶ Λάζαρος ὁμοίως τὰ κακά. νῦν δὲ ὡς παλαιὰ καλεῖται, σὺ δὲ ὁδωᾷσαι. Ἀλλὰ πρὸς τὸ Θεὸν ἔχε τὸ σκοπὸν μόνον, ὅπως τελέσας βίον ἐν ἀρετῇ χαρῇ ἢ ψυχῇ σε ἐν τῷ μέλλοντι ἀσῶνι μὴ τὸ δικαίον· καὶ τὴν χαρὰν σε εἰδὲς ἄρει ἀπὸ σε. ὅτι τῷ Θεῷ ὁρᾷται ἡ δόξα εἰς τὰς αἰῶνας τῶν αἰώνων. ἀμήν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε.

ΝΥνὶ δύο θλίψεις εἰσὶν, ἐν οἷς ἐμπλέεσθαι πᾶς ἄνθρωπος ἰσχύει τὸ ἥλιον· μία κατὰ Θεόν· ἡ δὲ ἑτέρα κατὰ τὸν κόσμον. Καὶ ὁ δυνατὸν δίχα μιᾶς διελθεῖν τὸ ἐνεσῶτα βίον, ἢ κατὰ Θεόν, ἢ τῆς κατὰ τὸν κόσμον. Καὶ ἡ μὲν τοῦ κόσμου θλίψις χαλεπὴ ὑπάρχει καὶ ἀμείωτος, ἡ δὲ κατὰ Θεὸν ἐλπίδα ἔχει ζωῆς αἰώνιας. Σὺ ὦν, ὡς σοφός, εἰς ἣν προῆλθες, κλίνον, μηδὲ ἔλαττω. Λέγει σε τὰς λογισμὰς, ὅτι γὰρ ἀκόντως συμβάμετά σοι. ἀλλὰ πρῶτον μὲν ἐπικαλεῖται τὸ Κύριον ἐν τῷ ὀχλεισθῆναι σε ὑπὸ αὐτῶν, ἔπειτα λάμβανε συμβουλίαν πατρὸς ἀνθρώπου φοβημένου τὸ Κύριον. Εἰ μὴ νουθεσίαν ἱπομείνης τῶν φοβόντων τὸ Κύριον, ἔσται σε ἡ ψυχὴ, ὡς πόλις ἀτείχιστος, καὶ ὅταν βεληνηθῇ ὁ βάρβαρος εἰσέρχεται καὶ ἀχμαλωτίζει αὐτήν. Γέγραπται γὰρ, Ἐπερώτησον τὸν πατέρα σε καὶ ἀναγγελεῖ σοι, τὰς πρεσβυτέρους σε, καὶ ἐρεῖ σοι. Ὁ δὲ σοφὸς δέχεται συμβουλίαν. Φύγωμεν δὲ τὴν μέθυσιν· φύγωμεν καὶ σωτυχίαν γυναικῶν, ὅσον τὸ δυνατὸν· ἔστι λόγος γὰρ γυναικός, ὡς περ βρόχος ἐν τῇ καρδίᾳ, καὶ ἔλκει τὸ ἀποδεξάμενον εἰς ἀσχαλὴν μίσθιν. Εἰὰν καταλάβῃ σε σωματικὴ ἀρρώστια, μὴ ὀλιγοψύχει, ἀλλ' ἀχαιέτως φέρε·

A neque ob timorem humanum pietatem deferas. Nam horrendum est incidere in manus Dei viventis. Audi Salvatorem dicentem: Si me persecuti fuerint, & vos persequentur. Quare fugere oportet corruptos prave sententium hominum sermones; & non solum ad habitum attendere, vel canitiem; sed ad sensum viri. Hi enim sunt, de quibus ait Apostolus: Habentes speciem quidem pietatis, virtutem autem ejus abnegantes. **B** Ne forte fallacibus eorum verbis assentiens, & ab angusta, atque arcta via recedens, vocem illam acerbam, omnisque consolationis expertem, & planctu amarisque lacrymis plenam audias, flammæ, atque incendio inextinguibilis ignis traditus: Fili recordare, quia recepisti bona tua in vitam tuam, & Lazarus similiter mala: nunc autem hic consolatur, tu vero cruciaris. Sed ad Deum intentionem tantummodo dirige, ut de bona, religiosaque vita anteacta, gaudeat in futuro sæculo anima tua cum justis: & gaudium tuum nemo abs te auferat. Quoniam Deo gloria convenit in sæcula sæculorum. Amen.

CAPUT V.

Nunc duæ sunt tribulationes, quibus omnis sub sole homo implicatur: una secundum Deum, altera secundum mundum: & absque alterutra, sive secundum Deum, sive secundum mundum, præsentem vitam transigere impossibile est. Ac illa quidem, quæ mundi est, tribulatio difficilis est, & sine mercede: quæ autem ex parte Dei, spem vitæ æternæ habet. Tu autem ut sapiens, quam delegisti, in eam incumbe; neque tuas cogitationes sequaris: sed primum quidem Dominum invoca, quando ab iis turbaris: deinde consilium a quocumque homine Dominum timente accipe. Nisi enim admonitiones timentium Dominum sustinueris; anima tua erit instar civitatis muro destitutæ, quam cum voluerit barbarus, ingreditur ac capiet. Scriptum est enim: Interroga patrem tuum, & annuntiabit tibi: seniores tuos, & dicent tibi. Qui autem sapiens est, audiet consilia. Fugiamus porro ebrietatem: fugiamus consuetudinem mulierum, quantum in nobis erit. Nam sermo mulieris tamquam laqueus in corde, pertrahitque amplectentem eum ad turpem commissionem. Si corporalis te invaserit infirmitas, noli dejicere animum, sed cum gratiarum actione tolera. Ait enim Apostolus: Quando infir-

infirmior, tunc potens sum. Et alibi dicit: Beatus homo, quem tu erudieris Domine, & de lege tua docueris eum. Proiciamus ergo sollicitudinem nostram, carissime, in Dominum: quoniam ipsi cura est de nobis. Pro victu autem nostro, operemur, dum valemus. Si vero superveniente aliqua infirmitate, Praefecti (quod absit) curam nostri abjecerint; Deus praeter expectationem subsidium nobis emittet. Nam scriptum est: Pater meus, & mater mea dereliquerunt me; Dominus autem assumpsit me. Si pura ipsi conscientia serviamus, etiam corda Praepositorum nostrorum ipse in nos diriget, ac sua nos beatitudine dignos reddet. Ne ergo molestus tibi sit labor: nam multi etiam nihil operantes, a negligentia atque torpore turbati sunt. Discite igitur operans, ut ne discas mendicans. Noli ergo in opere tuo negligentem te praeberere: quoniam scriptum est: Dominus prope est: & laborantibus secundum Deum, multiplicem mercedem retribuet: nihil solliciti sitis. Ceterum perfer, ut justorum promerearis requiem: in illa enim requie non erit labor, non negligentia atque pigritia, non cura & sollicitudo, non tristitia, non infirmitas, non concupiscentia prava, neque aliud hujuscemodi: sed gaudium, pax, & exultatio in Spiritu sancto. Nam Adversario nostro in gehennam ignis projecto cum omnibus Angelis, & instrumentis ejus, cunctae actiones atque machinamenta ipsius cessabunt. Dominus autem dignos nos omnes reddat gaudio illo ineffabili: cui gloria in saecula saeculorum. Amen.

CAPUT VI.

A Udi carissime: Graves & curatu difficiles morbi nisi adustivis & adstrictivis medicamentis admotis, non eradicantur. Et tu carissime, veritatem audiens, cave irascaris. Si vero adversus eum, qui medicinam tibi affert, indignaris; jam te declaras fanari nolle, neque a morbo liberari, sed adhuc in sordibus haerere malle. Nam si veritatem abscondamus, & voluptatis illecebras aliis consulamus, nihil a falsis Prophetis differimus, qui populum seducebant, ad gratiam unicuique loquentes. At Dei Prophetæ, quod veritatem prædicarent, odio habebantur & occidebantur. Non quod inter

Matth. 23.
Hebr. 11.

A λέγει γὰρ ὁ Ἀπόστολος, Ὅταν ἀσθενῶ, τότε δυνατὸς εἰμι. Καὶ ἐν ἐτέρῳ λέγει, Μακάριος ἄνθρωπος, ὃν ἂν παθεύσῃς, Κύριε, καὶ ὅκ τῷ νόμῳ σου διδάξεις αὐτόν. Ἐπιρρίψωμεν ὅν τὴν μέμνην ἑαυτῶν, ἀγαπητέ, πρὸς τὸ Κύριον, ὅτι αὐτῷ μέλει ὑπὲρ ἡμῶν. Περὶ δὲ τῆς ἀτροφῆς ἑαυτῶν οἱ ἰσχύοντες ἐργασώμεθα, καὶ ἐν τῷ καταλαβεῖν ἡμᾶς ἀδυναμίαν, εἰ ἂν ὑποείδωσιν ἡμᾶς οἱ πωρεσῶτες, ὅπερ ἀπείη, ὁ Θεὸς ἀπροσδοκῆτως ἀποσέλλει ἡμῖν ἀντίληψιν. γέγραπται γάρ. Ὁ πατήρ μου καὶ ἡ μητήρ μου ἐγκατέλιπόν με, ὁ δὲ Κύριος προσελάβετό μου. Μόνον ἐν καθαρᾷ συνειδήσει λατρεύσωμεν αὐτῷ, καὶ τὰς καρδίας τῶν ἀφηνεμένων ἡμῶν αὐτῷ κατευθύνωμεν πρὸς ἡμᾶς, καὶ ἡμᾶς ἀξιώσει τῷ μακαρισμῷ αὐτοῦ. Μὴ οὖν θλίβῃς πρὸς τὴν κόπῃ, πολλοὶ γὰρ καὶ μηδὲν ἐργασάμενοι ὑπὸ τῆς ἀκηδίας ὥχληθησαν. Μὰ δε ποιγὰρ ἐργάτης, ἵνα μὴ μείδῃς προσάτης. Μὴ οὖν ὀλιγώρει ἐργαζόμενος, διότι γέγραπται, ὁ Κύριος ἐγγὺς, καὶ τοῖς κοπιῶσι κατὰ Θεὸν μισθὸν πολλὸν ἀποδώσει. μηδὲν μεμνηνᾶτε. ἀλλ' ὑπόμεινον τὸ Κύριον, ὅπως ἀξιώσῃς τῆς ἀναπαύσεως τῶν δικαίων. ἐν ὁκείνῃ γὰρ τῇ ἀναπαύσει ὁ κόπος ὑπάρχει, ὅκ ἀκηδία, ὁ μέμνηνα, ὁ λύπη, ὅκ ἀσθένεια, ὅκ ἐπιθυμία κακῆ, ὅκ ἐν τῶν ὁμοίων. ἀλλὰ χαρὰ, καὶ εἰρήνη, καὶ ἀγαλλίασις ἐν Πνεύματι ἁγίῳ. Τῷ γὰρ ἀντικειμένῃ ἐμβληθέντος ἐν τῇ γεένῃ τῷ πυρὸς σὺν πᾶσι τοῖς ἀγγέλοις καὶ σκλάβοις αὐτοῦ, πάντωνται πᾶσαι αἱ ἐνέργειαι αὐτοῦ. Ὁ δὲ Κύριος ἀξιώσῃ πάντας ἡμᾶς ὁκείνης τῇ ἀνκλαλήτῃ χαρᾷ. ᾧ ἡ δόξα εἰς τὰς αἰῶνας τῶν αἰώνων. ἀμήν.

E

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ

A Ἰκε, ἀγαπητέ, τὰ δυσίατα πᾶσα, εἰ μὴ ἀπὸ καυσικῶν καὶ τυπικῶν φαρμάκων, ὅκ ἐκείνῃται. Καὶ σὺ οὖν, ἀγαπητέ, μὴ ὀργίζῃς τὰ τῇ ἀληθείας ἀκείων. εἰ δὲ ἀγανακτῇς κατὰ τὴν προσάγοντός σου τὰς ἰατρείας, ἐκδήλον σεαυτὸν ποιεῖς μὴ θέλοντα ἰαθῆναι, μηδὲ ἀπαλλαγῆναι τῷ πᾶσι, ἀλλ' ἔτι ἐρεῖ σε ἐν ῥύτωις ἀσθενείας. Εἰ γὰρ τὴν ἀληθειαν κρίψωμεν, καὶ πρὸς ἡδονὴν συμβελάβωμεν, ὅκ ἐν ἀσθενείᾳ τῷ ψευδοπροφητῶν, οἱ ἐπὶ τῶν λαῶν, τὰ καταδύμια ἐκείνη λαλῶντες. Οἱ δὲ τῷ Θεῷ Προφῆτῃ τῇ ἀληθειαν κηρύσσοντες ἐμίσουντο καὶ ἀποκτείνοντο. Οὐκ ὅτι

ὅτι

ὅτι ὁ κτ' Προφήτης ἐπιγράφω ἑμαυτὸν, ἐγὼ γὰρ ἐπίσης εἰμὶ κυὸς, ἀπολαύωντος παρὰ τοῖς τῷ Κυεῖς αὐτῷ, ὅς ὅταν ἴδῃ τὸν λύκον ἐρχόμενον, οὐκ ἤρεμα, ἀλλ' αὐτὸς ἀναστὰς ὁρμᾷ κατ' αὐτῷ, καὶ οἱ ποιμένες τῷ κυνὸς ἀκούοντες ὑλακτοῦντος ἀνιστάμενοι ἐκδιώκοντες τὸν φθορέα, καὶ ἀφωσύνουσι τὰ παρὰ τοῖς βοῦν. Τί οὖν ἀμελεῖται τὸ ἑαυτῷ σωτηρίας, ἀγαπητοί; τί συμπεριφερόμεθα ταῖς ἐπιθυμίαις τῷ παλαῖ ἀνδρώπῃ, καὶ τὸ μὲν ἔξω ἀνδρῶπον κοσμοῦμεν τῷ χήματι, τὸ δὲ ἔσω ἀφωσύνουμεν ταῖς πράξεσι; Μὴ γενώμεθα σκληροκαρδιοὶ, ὡς ὁ Φαραὼ, ἵνα μὴ τῇ μερίδι αὐτοῦ ὑποπέσωμεν, μηδὲ σκληροτράχηλοι, ὡς Ἰνὸς τὸν υἱὸν Ἰσραὴλ. ὅπως μὴ στερηθῶμεν τὴν γῆν καὶ ἐπαγγελίας. Μισήσωμεν τὴν ἀφωσύνουσαν τὴν ἀνεπιστημόνων ἀνδρώπων, ὅτι οὐκ ἀκίνδυνος ἡ ὁδὸς αὐτῶν, ὡς γέγραπται, ὅτι ἔθνος ἀπολωλεκὸς βασιλεύσει καὶ οὐκ ἔστιν αὐτοῖς ἐπιστήμη. ὁθεν καὶ ὁ Προφήτης ἔλεγε. Κύριε παντοκράτωρ, οὐκ ἐκείδισα μὲν συνεδρεῖς μεταστροφῆς πασχόντων, ἀλλ' ἐκείδισα ἀπὸ τοῦ σπῆος χερὸς σου. καταμόνας ἐκείδισα, ὅτι τοιαύτης ἐνεπλήθην. Ἀκούε ὁ ἐν ἐτέρῳ, πᾶς θρηνηῖ ὁ Προφήτης τὴν θρηνησάντων, λέγων. Οἴμοι ὅτι ἀπώλετο δούλος ἀπὸ τῆς γῆς, ὅς ὁ καταρτὼν ἐν ἀνδρώποις ἔχει ὑπάρχει. πάντες εἰς αἵματα δικάζονται, ἕκαστος τὸν πλησίον αὐτοῦ ἐκδίδου ἐκδίδου, ὅτι τὸ κακὸν πᾶς χεῖρας αὐτοῦ ἐποιεῖ. Ἀγαπήσωμεν οὖν ἡμεῖς τὴν δούλειαν. εἴαν καὶ ὀνειδισθῶμεν, εἴαν ἐμωσθῶμεν, μὴ ἐάσωμεν αὐτήν. θνητὸς γὰρ ὅστις πλήρης ἀγαθῶν, πλήρης ἀρετῶν. Θεὸν δυσωπεῖ ἐπιβλέπειν εἰς ἀγαθὰ τῷ κλητιμένῃ αὐτῷ, καὶ ὡς γέγραπται. ὅτι τίνα ἐπιβλέψω, ἀλλ' ἐπὶ τὸν ταπεινὸν καὶ ἡσύχιον καὶ τρέμοντά μου τῶς λόγους; Καὶ μακάριος ὁς καταπύσῃ πάντα διὰ δούλειαν. Πρόσεχε οὖν σεαυτῷ, ἀγαπητέ. μὴ ἀμελεῖς τὸ ἑαυτοῦ σωτηρίας. μὴ πρόσσεχε τοῖς ἀμελετέροις, ἀλλὰ τοῖς νήφοις, μηδὲ τοῖς ναυαγῶσι, ἀλλὰ τοῖς σωζομένοις. Ἔως τότε ἀνέχη δούλειαν τοῖς ἀχρημονεῖν σε βιαζομένοις; μὴ θυμῶ δούλοπαθῆς, θυμῶ δὲ μάλλον ἐλπίδος. πολλῆς νήφεις σοι χρεία. εἰς τὸ σκάμμα ἔστηκας, μὴ καταφρόνεις. ὁ γὰρ ἀντίπαλος Ἰξεναντίας ἔστηκε, καὶ ὡς γέγραπται. ὁ ἀντίδικος ὑμῶν Διάβολος, ὡς λέων ὠρυόμενος, περιπατεῖ ζητῶν τίνα καταπίῃ. ὁρᾷς οἷα ἀπληρεῖα τῷ ἀντιδίκῳ, οἷα ἀποτομία; ὅτι ἐκ τῆς καὶ ἀφίεναι, εἰ μὴ θανῇ τις, βέλεται, ἀλλ' αὐτὸς ὁλόκληρον καταπίῃ. μὴ νήφοντα. Καρὸν οὖν ἔλα-

A inter Prophetas ego me referam, cum similis sim canis oves Domini sui sequenti, qui simul atque adspexerit lupum venientem, non quiescit; sed mox surgens irruit in ipsum: pastores autem audito canis latratu surgunt, & insequuntur corruptorem, ac oves salvant. Quid ergo nostram negligimus salutem, carissimi? Cur circumferimur concupiscentiis veteris hominis; & externum quidem hominem habitu ornamus, internum autem operibus corrumpimus? Non duro simus corde, instar Pharaonis; ne & partem cum ipso fortiamur; neque duræ cervicis, sicut quidam filiorum Israel, ne promissionis terra privemur. Conversationem imperitorum atque impudentum hominum oderimus: quoniam via ipsorum non est absque periculo, sicut scriptum est: *Gens absque consilio est, & non est in eis scientia.* Unde & Propheta dicebat: *Domine omnipotens, non sedi cum confessu vanitatis ludantium, sed metuebam a facie manus tue: solus sedebam, quoniam amaritudine repletus sum.* Audi porro, quomodo alibi quoque genus nostrum lugeat Propheta: *Vae mihi, inquit, quia periit pius de terra, & rectus in hominibus non est. Omnes in sanguinem judicantur: unusquisque proximum suum tribulatione tribulat, ad malum manus suas preparantes.* Diligamus igitur pietatem. Et quamvis contumeliis afficiamur, quamvis flagris cædamur, propterea non relinquamus eam: nam thesaurus est bonis abundans, & virtutibus plenus. Deum flectit ad respicienda bona ejus, qui possidet illam, quemadmodum scriptum est: *Super quem respiciam, nisi super humilem, & tranquillum, & timentem sermones meos?* At beatus, qui cuncta amore pietatis respuit. Attende igitur tibi ipsi, carissime: ne propriam salutem negligas. Noli attendere ignavis, sed vigilantibus: neque naufragantibus, sed iis, qui salvantur. Quousque tandem iis, qui ad turpia atque indecentia te compellunt, subservies? noli effici passionum servus, sed ab iis potius te liberum redde. Multa tibi vigilantia opus est. In scammate consistis: ne te inertem præbeas. Nam ex adverso hostis subsistit, quemadmodum scriptum habetur: *Adversarius vester Diabolus, tamquam leo rugiens, circuit querens quem devoret.* Cernis, quam insatiabilis sit Adversarius, quantaque ejus violentia? non enim ferire tantum vult aliquem, & semivivum relinquere; sed mox totum devorat non vigilantem. Donec ergo

Exod. 9.

Deuter. 32.

Jerem. 15.

Mich. 7.

Isai. 66.

1. Petr. 5.

Psalms. 146.

tempus suppetit, decerta. Nam si tempus nostrum per ignaviam deperdiderimus, aliud tempus non reperiemus. Quot quantique homines ab Adam ad nostra usque tempora fuerunt; & ubi jam sunt? Quis novit numerum? Qui formavit eos, Dominus Deus: qui educit in numero orbem suum; quique numerat multitudinem stellarum, & omnibus eis nomina vocat: ipse singulos, & uniuscujusque novit opus. Qui solus sapiens est, & bonus, & potens: qui tremendus est, & injuriarum immemor: qui miseretur eorum, qui convertuntur, & propitiatur iis, qui poenitentiam agunt. Te, Domine, creatorem nostrum, ac Deum adoramus. Tibi gloriam, & honorem offerimus; quoniam & a mea pateris te collaudari abominabili conditione. In hoc enim, Domine, magna tua misericordia atque benignitas, quod etiam indignos vocas, nec peccatores poenitentes averfari, tribulatos non despicias, & pusillanimes non derelinquis. Beata ac ter beata anima, quæ te solum concupiscit: nam quæ te desiderat, etiam mandata tua custodit. Cur igitur nos propriam negligimus salutem, carissimi? Ex momentaneis æterna revolvamus animo. Quanta enim quis cura accedit recitaturus quod didicit præceptori, aut operis manuum redditurus pensum præfecto? Cur itaque nos de hora illa non sumus solliciti, quando totius nobis vitæ reddenda erit ratio? Rursus dum quis tardat hieme ad horam vespertinam in cella aliena, compulsus adire propriam: quanta putas anxietate corripitur propter tenebras, & confusionem aëris? Et quo pacto nos inevitabilem illam ita parvipendimus viam? Quid nobis occurret, post animæ separationem a corpore? Attendamus ergo nobis ipsis, carissimi, ut in iustorum lætitia collætetur. Qui enim deceptionibus & imposturis seipsum tradiderit; multis confringetur, & affligetur, dum in hac versatur vita. Hodie comedit, bibit, & voluntatem suam, quantum potest, sed non quantum vult, explet, exultans in damno animæ suæ: postero autem die, si non habeat, quibus saturetur, plurimum contristabitur. Qui vero sibi ipsi attendit, optimum habitum assumens; hunc lætitia non deficiet, neque hæc marcescet, quæ est spes futurorum bonorum, sicut scriptum est: *Memor fui Dei, & delectatus sum*. Precamini etiam, obsecro, pro me miserabili apud Dominum. Quo-

Psalms. 76.

A ἔλαβες, ὡς καρὸν ἔχομεν, ἀγωνίζε. Εἰάν γὰρ
τὸ καρὸν ἀπολέσωμεν ἑαυτῶν ἐν ἀμελείᾳ, ἄλλον
καρὸν μὴ ὄρωμεν. Πόση ἀνθρωπότης ἐγγήθη
ἀπὸ Ἀδὰμ μέχρις ἡμῶν, καὶ πῶς εἰσιν; ἢ τις
ἐπίστα; αὐτῶν τὸ αἰθερόν; Κύριος ὁ Θεὸς ὁ
πλάσας ἡμᾶς. ὁ ἰσχυρὸς καὶ αἰθερόν τὸ κό-
σμον αὐτῷ, αἰθεράν πλῆθην ἄστρον καὶ πᾶσιν αὐ-
τοῖς ὀνόματα καλῶν. αὐτὸς ἐπίστα; ἕκαστον, καὶ
B ἕκαστον τὸ ἔργον. ὁ μόνος σοφὸς καὶ ἀγαθὸς
καὶ δυνάστης. ὁ φοβερός καὶ ἀμνησίκακος; ὁ πο-
λυέλεος, ὁ ἐπιζητῶν τὰς ἀπλλυμένους, ὁ ἐ-
λεῶν τὰς ἐπιστρέφοντας, καὶ οἰκτιρῶν τὰς
μετανοῶντας. Σὲ προσκυνοῦμεν, Κύριε, τὸ πλά-
σαι ἡμᾶς Θεόν. Σοὶ προσφέρομεν δόξαν
καὶ ὑμῶν, ὅτι ἀνέχῃ καὶ ὑπὲρ ἡμῶν τῶν βδελύγ-
ματος ὑμνεῖται. Ἐν τῷ γὰρ, Κύριε, μεγάλη
C σε ἡ δόξα λαγχνία καὶ ἡ φιλανθρωπία, ὅτι καὶ
ἀναξίως καλεῖς, ἀμαρτωλῶν μετανοῶντων ὅκ
ἀποστρέφῃ, διδομένης ἡ παροργῆς, ὀλιγοψυ-
χῶντας ὅκ ἐγκαταλείπεις. Μακαρία καὶ τεισ-
μακαρία ἡ ψυχὴ, ἡ σὲ μόνον ποθέσασα. ἡ
γὰρ σε ποθέσασα, καὶ τὰς ἐντολάς σε φυλάσσει.
Τί οὖν ἡμεῖς καταφρονῶμεν τὴν ἑαυτῶν σωτηρίαν,
ἀγαπητοί; ἐννοηθῶμεν ὅκ τὸ προσκαρῶν τὰ αἰώ-
νια. Ἐν ποίᾳ γὰρ φροντίδι ὑπάρχει ἡς ἐν τῷ
D προσείναι ἀπαγγέλλειν τὸ μέγεθος τὸ ἐπιτεταγ-
μένον, καὶ ἀποδοῦναι τῷ ἐργοχείρῃ τὴν σύνταξιν
τῷ προσεῶντι; Τί οὖν ἡμεῖς ἡ φροντίζομεν τὴν
ὥραν ὁκείνης, ὅταν ἀπαγέμεθα λόγον παντὸς ὁ
βίος; Πάλιν ἐν τῷ δὲ καρῶναι ἡμᾶς ἐν χειμῶνι,
ὥρα ἐσπέρης, εἰς ἑτέρας κελίον ἐπειγόμενον κα-
ταλαβεῖν τὸ ἴδιον, ἐν ποίᾳ φροντίδι ἔσται ἡ
E σκοτία καὶ τὸ σύγχυσιν ὁ αἶρος; καὶ πῶς κατα-
φρονῶμεν ἡμεῖς τὴν ἀποστασίαν ὁδῶν; ἄρα τί συν-
αντίσῃ ἡμῶν μὲν τὸ χερσὶν ἡμᾶς ὁ σώματος;
Προχωροῦμεν ἐν ἑαυτοῖς, ἀγαπητοί, ἵνα ἀφρα-
θῶμεν ἐν τῇ ἀφροσύνῃ τῇ δικαίᾳ. Ὁ γὰρ τῇ
ἀπάτῃ ὁκδὲς ἑαυτὸν, πολλαὶ σωτὴρῶνται καὶ
ἐν τῇ ζωῇ ταύτῃ ὑπάρχων. Σήμερον ἐορταί,
πίνει, ποιεῖ τὰ θελήματα ἑαυτοῦ, καὶ ὅσον
F δύναται, ὁ καὶ ὅσον βέλεται, εὐφραυνόμενος
ἐπὶ ζῆμια τὴν ἑαυτοῦ ψυχῆς. τῇ ὁ ἐπίσῃ εἰάν
μὴ ἔχει τοῖς αὐτοῖς ἐμπεπληῶν, ἀφόρως λυ-
πηθῶνται. Ὁ ὁ προσέχων ἑαυτῷ, ἔστιν ἀγα-
θὸν ἀναλαβὼν, τῶν ἡ ἀφροσύνη ὅκ ὁκλεί-
ψῃ, ὁδὲ μαρτυρήσεται, ἡ ἡς ἐστὶν ἡ ἐλπίς
τὴν μελλόντων ἀγαθῶν. καὶ ὡς γέγραπται, ἐμνή-
σθω ὁ Θεὸς καὶ ἀφρανθῶ. Εὐχασθε καὶ πᾶσι
ἐμῶν παλαμπῶς, πᾶσι καλῶς, πρὸς Κύριον. ὁ
αὐτῷ

αὐτῷ ὡρέπει ἡ δόξα εἰς τὰς αἰῶνας πάντων αἰώνων. A Quoniam ipsi convenit gloria in sæcula sæculorum. Amen.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ.

CAPUT VII.

ΜΗ' θέλε κακῶς ἀνατρέφεσθαι, καὶ ἔχειν φήμῳ ὅκ' ἀγαθὴν, μηδὲ ἐπαίκε τῇ ἀμαρτίᾳ, ἵνα μὴ σε ποιήσῃ βδελυγμα. ἐπαίκε μᾶλλον τῇ δικαιοσύνῃ, ὅπως σε ποιήσῃ ἕνα πᾶν ἐπιδοξῶν. Μὴ θέλε ^{ἐξ} σκάνδαλον ψυχῶν, ὡς ἔσχε ὁ σεαυτῷ, ἵνα καὶ ἄλλος ὠφελήσῃς. Ναί, ἐκλεκετὶ ὁ Θεὸς, σεαυτῷ ὡς ἔσχε, ἵνα καὶ ἑτέροις οἰκοδομήσῃς. Μὴ θέλε ^{ἐξ} κακός, ἵνα μὴ ὀδυνηθῇς ἐπ' ἐχάτων σε. Οὐκ ἀκείας τί λέγῃ ἡ Γραφή, ὅτι ὑπώπια καὶ σωτεῖμα σιωπῶν κακοῖς. καὶ ἔτε μισθὸν κομιδῆνται τῷ ἀλγυδόνων; Σὺ ὅ φέρε θύναμους τὰς πόνους πᾶν ἀρετῶν ^{ἀπὸ} τῷ Κύριον, ὅπως τὸ σέφανον κομίσῃ. Εἰς τὰς γάμοις κέκληκέ σε ὁ Κύριος, μὴ θύξαι ἀγνώμων, ἀλλ' ἐνδυσον ἐνδυμα γάμου, ἵνα ὀφρανθῇς ἐν τῷ νυμφῶνι αὐτῷ, ἵνα μὴ ἀκείας, ὡς καταφρονήσας, Ἐταῖρε, πῶς εἰσῆλθες ὧδε μὴ ἔχων ἐνδυμα γάμου; καὶ τότε ὅ δεδήσῃ χεῖρας καὶ πόδας ἐμβαλόμενος εἰς τὸ σκοπὸς τὸ ἕωτερον, ὅπως ὁ κλαυθμὸς καὶ ὁ βρυγμὸς πᾶν ὀδόντων. Ἐνδυμα ὅ γάμου ἀκείων, ἀγαπητέ, μὴ πρὸς ἱματίων νόμιζε, ἀλλὰ πρὸς ὡφάξεων ἀγαθῶν. Καὶ σὺ οὖν, ἀγαπητέ, κατηξιώθῃς κληθῆναι εἰς τὸ πάγμα πᾶν μοναχῶν, πᾶσδασον τὴν ἀρετὴν ὅ ἐπαγγέλματος ἐπιδοξάσθαι, ἵνα μὴ ἀποβλητὸς γένη. Μὴ εἶν ἔσῃ σκληρὸς, μὴ φιλόδοκος, μὴ θυμώδης, μὴ ὀργίλος, μὴ φιλόνηκος, μὴ ἀκρατὴς, μὴ ἀνάγκυτος, ἀλλὰ μᾶλλον ὡφίος, ὀφθαλμῶν, παπεινός, ἐγκρατὴς, σώφρων, ἡσυχός, εἰρηνικός, σιωπῶν, τηρῶν σε τὴν ἀγνείαν τοῦ σώματος, καθὼς σιωπεῖς τῷ Χριστῷ. ἵνα εἰπῇ ἡμῖν ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ, Διατί ὅκ' ἐπεσκέψαοτε χήρας καὶ ὀρφανούς ἐν τῇ θλίψει αὐτῶν; διωκηθῶμεν ἀπολογησάσθαι αὐτῷ λέγοντες. Κύριε, ἀπὸ τὸ ἐν ἡσυχίᾳ σοι ἀποδιδάσκω δαδῶν. Εἰπῇ ἡμῖν. Ἰνατί ἀπίλους ὅκ' ἐτιρήσατε ἑαυτὰς ἀπὸ τοῦ κόσμου; τί ἐρῶμεν αὐτῷ, εἰπερ ἐν τῷ μισθῶμεν; Οὐκ ἔστι ὅ ἀρετὴ αὐτῇ, ἀπέχεσθαι τινὰς τοῦ μισθοῦ ἐργῶν, ποιῆν ὅ χήματα κινδύντα ἕτερον πρὸς τὸ πᾶθος. διότι γέγραπται. ἀγαπήσεις Κύριον τὸ Θεόν σε, καὶ τὸ πλησίον σε ὡς ἑαυτόν. Φεῦγε λόγους ἀνωφελεῖς, ἵνα μὴ ἐμπίσης εἰς λογισμὸς ἀχρεῖς. Ὡς περ γὰρ λόγοι ἀγαθοὶ ὠφελοῖσι ψυ-

NOli esse pravæ conversationis, & famæ non bonæ : neque morem geras peccato, ne te abominabilem reddat. Magis autem obtempera æquitati, atque justitiæ, ut te ex probatorum numero unum efficiat. Noli animarum scandalum esse : sed attende tibi ipsi, ut & aliis prosis. Ita sane, Dei electe, tibi ipsi attende, ut ceteros quoque ædifices. Noli malus esse, ne in novissimis tuis mœrore afficiaris. An non audis quod dicit Scriptura : Quoniam plagæ at- *Prov. 20.* que livores, & contritiones occurrent improbis : & neque mercedem referunt dolorum ? At tu fortiter virtutum labores perfer propter Dominum, ut coronam reportes. Ad nuptias invitavit te Dominus : ne ingratum te præbeas, sed veste nuptiali induere, ut in ipsius collæteris thalamo, & non tamquam contemtor, audias : *Amice, quomodo huc intrasti, non Matth. 22.* habens vestem nuptialem ? Et tunc ligatis manibus, & pedibus, immitteris in tenebras exteriores, ubi erit fletus, & stridor dentium. Dum autem vestem audis nuptialem, carissime ; ne de vestimentis id existimes ; sed de bonis operibus. Et tu ergo, carissime, qui in monachorum meruisti ordinem referri, enitere, ut virtutem professionis ac promissionis demonstrates, ne reprobis efficiaris. Noli ergo durus esse, non libidinosus, non iracundus, non rixosus atque contentiosus, non intemperans, neque impudens ; sed potius mansuetus, pius, humilis, temperans, modestus, quietus, pacificus, prudens, corporisque tui puritatem servans, quemadmodum Christo pactus es : ut si in illa nobis dixerit hora : Cur non visitastis viduas, & pupillos in tribulatione eorum ? respondere queamus ei, dicentes : Domine, ut in quiete ac silentio tibi citra ullam distractionem serviremus. Sin vero dixerit nobis : Cur immaculatos non servastis vos a sæculo ? quid respondebimus ei, si quidem in eo contaminati fuerimus ? neque enim ea virtus est, quando quis ab impuro abstinere opere, & figuras interim effingit ac simulacra, quæ alios ad passionem commovent : quia scriptum est : *Diliges Dominum Deum tu- Matth. 22.* um, & proximum tuum sicut teipsum. Fuge sermones inutiles, ne in turpes cogitationes incidas. Nam quemadmodum sermones boni con-

1. Cor. 15.

Ephes. 4.

conducunt animæ : ita non boni eam pervertunt , secundum Apostolum : *corrumpunt* , inquit , *mores bonos colloquia prava*. Rursus ait : *Omnis sermo turpis ex ore vestro non procedat : sed si quis bonus est ad edificationem utilitatis atque opportunitatis , ut det gratiam audientibus . Et nolite contristare Spiritum sanctum Dei , in quo signati estis in die redemptionis . Cave dicaris inobediens , durus , temerarius , fufurro , bilinguis , murmurator , immitis , fratrum inimicus , osor virtutis : sed potius voceris obediens , verax , modestus , taciturnus , impiger , misericors , sobrius , fratrum amator , hospitalis , cultor virtutis , consolator , religiosus . Hæc bona & utilia sunt hominibus . Ne igitur efferamur , sed magis humiliemus nos ipsos . Quæ enim est potentia nostra , ut efferamur ? nonne ecce exiguus labor nos vel humi inflectit atque prosternt ? Diligamus ergo humilitatem , ut nos exaltet Dominus . Quocirca attende tibi , ne in te dominetur iracundia , atque excandescencia , & injuriarum memoria , ut non in perturbationibus , & instabilitate vitam degas . Cæterum longanimitatem tibi ipse compara , ac mansuetudinem , innocentiam , & quæcumque decent Christianos , ut quietam , atque tranquillam vitam transigas . Excelsi sunt montes Ararat : lati campi solitudinis : validum ac vehemens est Aquilonis frigus in terra : at solis æstus in Austrum effunditur . Inter volucres coeli maxima est aquila ; at inter bestias terræ , leo : inter filios vero hominum , qui timet Dominum . Magnus Deus noster , & laudabilis valde : qui creavit omnia , & exaltat timentes se . Ipsi convenit gloria in sæcula . Amen .*

Psalm. 47.
95. 144.

CAPUT VIII.

2. Cor. 4.

SI dum tu opus Domini in humilitate , ac pietate operaris , adversarius aliquos ex negligentioribus in te armet , cupiens a vita te recta remove ; ne verearis , neque timeas , aut a via recta declinaveris : cum dicat Apostolus : *In omnibus tribulationem patimur , sed non angustiamur : aporiamur , sed non destituimur : persecutionem patimur , sed non derelinquimur : deijcitur , sed non perimus : semper mortificationem Domini in corpore circumferentes , ut & vita Jesu in corpore nostro manifestetur . Semper enim nos qui vivimus ,*

A ψυχῶν, ἕως λόγῳ σὺν ἀγαθοῖς ἀνατρέψουσιν αὐτήν, καὶ τὸ Ἀπόστολον· λέγει γὰρ· Φθείρουν ἡδὴ χρεῖα ὁμιλίᾳ κακῇ. Οὐδὲν λέγει πάλιν· πᾶς λόγος σαφὲς ἐκ τοῦ σώματος ὑμῶν μὴ ἐκπορεύεσθαι, ἀλλ' εἴ τις ἀγαθὸς πρὸς οἰκοδομὴν τῆς χρείας, ἵνα δῶ χάριν τοῖς ἀκούουσιν. καὶ μὴ λυπεῖτε τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον τοῦ Θεοῦ, ἐν ᾧ ἐσφραγίσθητε εἰς ἡμέραν ἀπολυτρώσεως. Μὴ κληθῆς ἀνήκοος, σκληρὸς, πέρπερος, ψίδυρος, δίγλωσσος, κατάλαλος, ἀσπλαγχνος,μισαῖδελφος,μισάρετος· ἀλλὰ μάλλον ὑπήκοος, ἀληθινὸς, σώφρων, σωπητικὸς, ἄοκνος, ἀσπλαγχνος, νηφάλιος, φιλάδελφος, φιλόξενος, φιλάρετος, ὡφελῆς, κλητικὸς, βίλαβης· ταῦτα καλὰ καὶ ὠφέλιμα τοῖς ἀνθρώποις. Μὴ ἐν ἐπαρδίᾳ μὲν, ἀλλὰ μάλλον ταπεινώσωμεν ἑαυτοὺς. Τί δέ ἐστιν ἡ ἰσχὺς ἡμῶν, ἵνα ἐπαρδιώμεν; σὺ ἰδὲ μικρὸς πόνος κατέκαμψεν ἡμᾶς ἕως ἐδάφους; Ἀγαπήσωμεν ἐν τὴν ταπεινώσει, ἵνα ἡμᾶς ὑψώσῃ ὁ Κύριος. Πρόσεχε ἐν σεαυτῷ, μὴ κατακυριωθῆναι ὑπὸ τοῦ ὀξυχολίας, ὑπὸ θυμῷ, ὑπὸ μνησικακίας, ἵνα μὴ ἐντάραχον καὶ ἀκατάστατον βίον ἀγάξης· ἀλλὰ κτῆσαι σεαυτῷ τὴν μακροθυμίαν, τὴν πραότητα, τὴν ἀκακίαν, καὶ ὅσα πρέπει Χριστιανοῖς, ὅπως ἡρεμον καὶ ἡσύχιον βίον ἀγάξης. Ὑψηλὰ τὰ ὄρη Ἀρارات· πλατεῖα δὲ τὰ πεδία τῆς ἐρήμου· ἰσχύει τὸ ψύχος ἐπὶ γῆς βορρᾶ· ὁ δὲ καύσων τοῦ ἡλίου εἰς νότον· μείζον ἐν πετεινοῖς τὸ ἔρᾶν, αἰετός· ἐν δὲ τοῖς θηείοις τὸ γῆς, λέων· ἐν δὲ τοῖς ὑίοις τῶν ἀνθρώπων, ὁ φοβερύτατος τὸν Κύριον. Μέγας Κύριος ὁ Θεὸς ἡμῶν καὶ ἀνεπὶ σφόδρα, ὁ δημιουργήσας τὰ πάντα, καὶ ὑψάν τὰς φοβερύτας αὐτόν· αὐτῷ πρέπει ἡ δόξα εἰς τὰς αἰῶνας· ἀμήν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η.

E Ἄν, ἐργαζομένης σε τὸ τοῦ Κυρίου ἔργον ἐν ταπεινοφροσύνῃ καὶ βίλαβῃ, ὁ ἔχωναντίας καθοπλίσῃ ὑμᾶς τῇ ἀμελετέρει κατὰ σε, ἐκ κόψας σε τὸ ὄρεθῆς πολιτείας βελόμητος, μὴ φοβηθῆς· μηδὲ δειλιάσης, μηδὲ ἐκκλίνῃς τὴν ἀδείας ὁδόν, τῷ Ἀποστόλῳ λέγοντος, Ἐν παντὶ θλιβόμενοι, ἀλλ' ἐς ἐκνοχωρέμενοι· ἀπορρέμενοι, ἀλλ' σὺν ἔλθοι ἀπορρέμενοι· διωκόμενοι, ἀλλ' σὺν ἐγκαταλειπόμενοι· καταβαλλόμενοι, ἀλλ' σὺν ἀπολύμενοι· πάντοτε τὴν νεκρῶσιν τοῦ Κυρίου ἐν τῷ σώματι περφέροντες, ἵνα καὶ ἡ ζωὴ τοῦ Ἰησοῦ ἐν τῷ σώματι ἡμῶν φανερωθῇ· αἰεὶ ἡμεῖς οἱ ζῶντες

τες εἰς θάνατον ᾧ θάδιδόμεθα ἂν Ἰησοῦν, ἵνα καὶ ἡ ζωὴ ἡ Ἰησοῦ φανερωθῇ ἐν τῇ θνητῇ σαρκὶ ἡμῶν. Ὑπόμενον ἔν τῷ Κυρίῳ, ἐκλεκετὶ τῷ Θεῷ, ὅπως οἱ ἐκθλίβοντες σε νῦν ἐκρήσων) ἐν τῇ ᾧ θάδιδόμεθα σωτηρίᾳ σου· καθὼς γέγραπται· Δίκαιος ἐὰν φθάσῃ τελευτήσας, ἐν ἀναπαύσει ἔσται· Γῆρας γὰρ τίμιον, ὃ τὸ πολυχρόνιον, ὁδὸν αἰδομῶ ἐπὶ μεμέτρηται· Πολιὰ δὲ ὄντι φρόνησις ἀνθρώποις, καὶ ἡλικία γήρως, βίος ἀκηλίδωτος· Εὐάρεστος τῷ Θεῷ ἡννοούμενος ἡγαπήθη, καὶ ζῶν μεταξὺ ἀμαρτωλῶν μετετέθη· ἡρπάγη μὴ ἡ κακία ἀλλάξῃ σωῶσιν αὐτῆς, ἢ δόλος ἀπατήσῃ ψυχῇ αὐτῆς· βασκανία γὰρ φανερὰ τοῦ ἀμαυροῦ τὰ καλὰ, καὶ ῥέμβασμος ἐπιθυμίας μεταλλάξει νῦν ἄκακον· τελευθῶν ἐν ὀλίγῳ ἐπλήρωσε χρόνους μακροὺς· ἀρετὴ γὰρ Κυρίου ἦν ἡ ψυχὴ αὐτῆς· ἂν τὸ ἔσπευσεν ἐκ μέσου πονηρίας· οἱ δὲ λαοὶ ἰδόντες καὶ μὴ νοήσαντες, μηδὲ δέντες ἐπὶ ἀφροσύνῃ τὸ ποιεῖν, ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτῆς, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ὁμοίοις αὐτῆς· κατακρινεῖ δὲ δίκαιος θανάτῳ τὰς ζώντας ἀσεβεῖς, καὶ νεότης τελευθῶσα πολυετὲς γῆρας ἀδίκῃς· ὄψονται γὰρ τελευτὴν σοφῆς, καὶ ὃ νοήσαντες ἂν ἐβλάψατο πρὸς αὐτῆς, καὶ εἰς τὴν ἡσυχασίαν πρὸς αὐτῶν ὁ Κύριος· ὄψονται καὶ ἡξιδενήσαντες, αὐτὰς δὲ ὁ Κύριος ἐκκαλέσεται, καὶ ἔσονται μὲν ταῦτα εἰς πῶμα ἄτιμον, καὶ εἰς ὕβριν ἐν νεκροῖς δι' αἰῶνος· ὅτι ῥήξει αὐτὰς ἀφώνους ὡρυμῆς, καὶ σαλεύσει αὐτὰς ἐκ θεμελίων, καὶ ἕως ἐσχάτου χερσὼθήσονται καὶ ἔσονται ἐν ὀδύνῃ, καὶ ἡ μνήμη αὐτῶν ἀπολείψεται· ἐλεύσονται ἐν συλλογισμῶ ἀμαρτημάτων αὐτῶν δειλοὶ, καὶ ἐλέγξει αὐτὰς ἡ ξεναντίας τὰ ἀνομήματα αὐτῶν· Τότε γήσεται ἐν παρρησίᾳ πολλῇ ὁ δίκαιος καὶ ὡρῶν τον τὸν θλιφάντων αὐτὸν, ὅτι τὸ ἀδεδέντων τὰς πόνας αὐτῆς· ἰδόντες αὐτὸν παραχθήσονται φόβῳ δεινῷ, καὶ ἐκρήσονται ἐπὶ τῷ ᾧ θάδιδόμεθα τῇ σωτηρίᾳ· καὶ ἐρῶσιν ἐν ἑαυτοῖς μετανοῶντες, καὶ ἂν φενοχωρίαν πνεύματος φεναῶσιν· Οὗτος ἦν ὃν ἐχολώμεν ποτε εἰς γέλωτα καὶ εἰς ᾧ θάβολὴν ὀνειδισμῶ· οἱ ἄφρονες τὸ βίον αὐτῆς ἐλογισάμεθα μαρινίαν, ὅτι τὴν τελευτὴν αὐτῆς ἄτιμον· πῶς κατελογίσθη ἐν ὑμῖν Θεῷ, ὅτι ἐν ἀγίοις ὁ κληρὸς αὐτῆς ὄντι; ἄρα ἐπλανήθημεν ἀπὸ ὁδοῦ ἀληθείας, καὶ τὸ τὴν δικαιοσύνης φῶς ὅσον ἐπέλαμψεν ἡμῖν, καὶ ὁ ἥλιος ὅσον ἀνέτειλεν ἡμῖν· ἀνομίας ἐπληρώθημεν τείβοις καὶ ἀπωλείας, καὶ διωδύσαμεν ἐρήμους ἀβάτας, τὴν δὲ ὁδὸν Κυρίου ὅσον ἐγνώμεν· τί ὠφέλησεν ἡμῶς ἡ ὑπερηφάνια; καὶ τί πλεονέκτημα μὲν ἀ-

A in mortem tradimur propter Jesum, ut & vita Jesu manifestetur in carne nostra mortali. Sustine igitur Dominum, electe Dei, ut qui modo te affligunt, obstupefiant in admirabili salute tua: sicut scriptum est: Justus si morte praecipuus fuerit, in refrigerio erit. Seneſtus enim venerabilis est, non diuturna, neque annorum numero computata. Cani autem sunt prudentia hominibus; & aetas senectutis, vita immaculata. Placens Deo factus, dilectus est; & vivens inter peccatores, translatus est. Raptus est, ne malitia mutaret intellectum ejus, aut ne dolus deciperet animam illius. Fascinatio enim nugacitatis obscurat bona, & inconstantia concupiscentiae transvertit mentem innocentem. Consummatus in brevi, explevit tempora longa: placita enim erat Domino anima illius. Propterea prosperavit e medio malitiae. Populi autem videntes, & non intelligentes, nec ponentes in mente talia, quoniam gratia, & misericordia in electis ejus, & inspectio in sanctis illius. Condemnat autem justus mortuus vivos impios, & juvenis consummata longævam senectutem iniusti. Videbunt enim finem sapientis, & non intelligent quid cogitaverit de illo, & quare munierit illum Dominus. Videbunt, & contemnent: illos autem Dominus irridebit. Et erunt post hac in casum sine honore, & in contumeliam inter mortuos in aeternum: quoniam disrumpet illos precipites sine voce, & commovebit eos a fundamentis: & usque ad novissimum desolabuntur: & erunt in dolore, & memoria illorum peribit. Venient in computationem peccatorum suorum timidi, & reprehendent illos ex adverso iniquitates ipsorum. Tunc stabit justus in magna fiducia adversus eos, qui se angustiauerunt, & qui spreverunt labores ejus. Videntes eum, turbabuntur timore horribili, & stupebunt in incredibili salute: dicentque intra se poenitentiam agentes, & pra' angustia spiritus ingemiscunt. Hic erat, quem habuimus aliquando in risum, & in similitudinem improprietatis. Nos insensati vitam illius aestimabamus insaniam, & finem ipsius sine honore. Quomodo computatus est inter filios Dei, & inter Sanctos sors illius est? Ergo erravimus a via veritatis, & justitiae lumen non illuxit nobis, & sol non est ortus nobis. Lassati sumus in viis iniquitatis & perditionis, & pertransivimus solitudines desolatas; viam autem Domini ignoravimus. Quid profuit nobis superbia? aut divitiae cum jactantia quid

Sap. 4.

Sap. 5.

contulerunt nobis ? Transferunt omnia illa tamquam umbra , & tamquam nuncius percurrentes : sicut navis , quæ pertransit fluctuantem aquam , cuius , cum præterit , non est vestigium invenire , neque semitam carinæ illius in fluctibus : aut tamquam avis , quæ transvolat in aëre , cuius nullum invenitur argumentum itineris illius ; sed percussione alarum verberans levem aërem , & scindens eum per vim stridoris , commotis alis transvolavit ; & post hoc nullum signum invenitur itineris illius : aut tamquam sagitta emissa in locum destinatum , divisus aër continuo in se reclusus est , ut ignoretur transitus illius . Sic & nos nati desimus esse ; & virtutis quidem signum nullum valeamus ostendere : sed in malitia nostra consumti sumus . Quoniam spes impii , tamquam pulvis est , qui a vento tollitur : & tamquam pruina tenuis , quæ a procella dispergitur : & tamquam fumus , qui a vento diffusus est : & tamquam memoria hospitis unius diei prætereuntis . Iusti autem in perpetuum vivent , & in Domino est merces eorum , & cura illorum apud Altissimum . Ideo accipient regnum decoris , & diadema pulchritudinis de manu Domini : quoniam dextera sua teget eos , & brachio suo defendet illos . Ne ergo quemquam oderis in corde tuo : neque malum reddideris pro malo : sed caritatem tibi ipsi compara , quam supra omnem aliam virtutem divina extollit Scriptura : ipsi enim rerum omnium procreatori comparavit eam , cum ait : Deus caritas est .

1. Ioan. 4.

Frater quidam e cœnobio senem accessit , atque consuluit . At ille ad eum : similia , inquit , sunt cœnobio ludis literariis . Nam alii in prætório incedunt : alii sub caminis . Quo quidem sermone adjutus frater , sibi poenitentiam imposuit . Unde ipsa utamur re , tamquam lucro : ne reprobi facti , e cœlesti ejiciamur regno , & in caminum ignis immittamur . Quando provectos in habitu conspexeris negligentes ; tunc magno præsidio indiges , ne istos forte imitans , eandem inambules viam : neve per continentiam tuam contra eos extollaris : quod quidem est superbiæ peccatum . Sed audi eum , qui dicit : Attende tibi ipsi , & custodi animam tuam valde . Neque enim ex operibus alienis nos justificabimur : neque alii ex nostris operibus condemnabuntur . Nam quando nudi & aperti atque reiecti coram Iudice adducemur , reddituri de cunctis , quæ fecimus , rationem , non alius condemnabitur

A λαζονείας συμβέβληται ἡμῖν ; πρῆλθεν ἐκεῖνα πάντα ὡς σκιά , καὶ ὡς ἀγγελία παρὰ τρέχουσα . ὡς ναὺς διερχομένη κυμανόμενον ὕδωρ , ἥς διαβάσεως οὐκ ἔστιν ἵχνος δοῦν , οὐδὲ ἀτραπὸν τροπίος αὐτῆς ἐν κύμασιν . ἢ ὡς ὀρνέε διιπλάντος αἶρα , ὃ δὲν δειόσκεται τεκμήριον πορείας , πληγὴ δὲ παρὰν μασιζόμενον πνεῦμα κέρον , καὶ χιζόμενον βία ροίζε , κινεμένων πλερὰν διωδεδῆ , καὶ μὲν τὸτο ἔχον δὴρήδην σημεῖον ἐπιβάσεως αὐτῆς . B ἢ ὡς βέλτε βληθέντος ἐπὶ σκοπὸν , τμηθεὶς ὁ ἀνὴρ δὴδέως εἰς ἑαυτὸν ἀνελεύδην , ὡς ἀγνοήσας τὴν δίοδον αὐτῆς . ἔτως καὶ ἡμεῖς ἠγνοήδεντες ἤξελίπομεν , καὶ ἀρετῆς μὴ σημεῖον οὐδὲν ἔχομεν δεῖξαι , ἐν δὲ τῇ κακίᾳ ἡμῶν κατεδαπανήθημεν . ὅτι ἐλπίς ἀσεβῆς , ὡς φερόμενος χεῖς ὑπὸ ἀνέμου . καὶ ὡς πάχνη ὑπὸ λαλάπος διωχθεῖσα λεπτή , καὶ ὡς καπνὸς ὑπὸ ἀνέμου διεχύδην , καὶ ὡς μνεῖα καταλύττε μονοήμερος πρῶδευσε . δίκαιοι δὲ εἰς τὴν αἰῶνα ζῶσι , καὶ ἐν Κυρίῳ ὁ μισθὸς αὐτῶν , καὶ ἡ φροντίς αὐτῶν παρὰ τὴν ὑψίστην . Δὲ τὸτο λήγονται τὸ βασίλειον τῆς δωρεαίας καὶ τὸ ἀξίωμα τῆς καλῆς ἐν χαρὸς Κυρίῳ , ὅτι τῇ δεξιᾷ αὐτῆς σκεπάζει αὐτοὺς , καὶ τῷ βραχίονι ὑψοῦσιν αὐτοὺς . Mὴ οὖν μισήσης τινὰ ἐν τῇ καρδίᾳ σε , μηδὲ ἀπόδος τὸ κακὸν ἀντὶ κακοῦ . ἀλλὰ κτήσασθε D ἀγάπην σεαυτῶν , ἣν ἡ θεία Γραφή ὑψώσε παρὰ πάντων ἀρετῶν . αὐτῶν γὰρ τῶν κτήσαντι τὰ πάντα πρέκασον αὐτὴν , εἰπῶσα . ὁ Θεὸς ἀγάπη ἐστίν .

Aδελφὸς ἀπὸ κοινοβίᾳ πρέβαλε γέροντι . ὁ δὲ γέρον ὡς αὐτὸν εἶπεν . εἰκάσι τὰ κοινοβία διδασκαλείοις . οἱ μὲν γὰρ ἐν τῷ πρᾶγματι ἐπέρχοντο , οἱ δὲ ἐν τοῖς καμινίοις . καὶ ὠφελήδεις ὁ ἀδελφὸς ἐπὶ τῷ λόγῳ , ἔβαλε γὰρ αὐτῷ μετάνοιαν . ποιναρῶν χρησόμεθα ἡμῶν πρᾶγματι ἑαυτῶν ὡς ἔργῳ , ἵνα μὴ ἀδόκιμοι γερόμενοι , ἐκβληθῶμεν τῆ βασιλείας τῆς ἁγίων , καὶ εἰς τὴν κάμινον τῆς πυρὸς παρὰπεμφθῶμεν . Οὔταν τὸς πρᾶγματι ἐν τῷ χήματι θεάσῃ ἀμελουῦντας , τότε πολλῆς δὲ ἀσφαλείας , μήποτε τέτρες ζηλώσας , τὴν αὐτὴν ὁδὸν παραβῇ . μήποτε καὶ ἐγκρατὴς ἡρόμενος κατ' αὐτῶν ἐπὶ τῇ δέσῃ , ὅπερ ἐστὶν ἡττήμα ὑψηλοφροσύνης . Αἱ ἀρεταὶ τῶν λέγοντος . Πρόσεχε σεαυτῷ καὶ φύλαξον τὴν ψυχὴν σε σφόδρα , οὐδὲ γὰρ ἡμεῖς ἔχοντες ἔργων ἐτέρων διακείμεθα , οὐδὲ ἔτεροι ἐκ τῶν ἡμετέρων ἔργων κατακειθήσονται . Οὔταν γὰρ εἰσαχθῶμεν ἐνώπιον τοῦ Κυρίου , γυμνοὶ καὶ τετραχληλισμένοι , ἀποδῶναι λόγον ὑπὲρ ὧν ἡργασάμεθα , καὶ κατακειθήσεται ἕτερος πρὸς ἕτερον

pro

ἐτέρῃ· ἕκαστος γὰρ τὸ ἴδιον φορτίον βασάσκει. Εάν τις ῥηίπῃ σοι τὰς ἐαυτοῦ λογισμὰς, μὴ ῥηϊνάζῃς ἐν τῷ πρᾶγματι, εἰπερ αἰσθῇ τὸ ὄμμα τὸ ἀφανισθῆναι σε, μήποτε ἐκείνῃ λέγοντος, ὑπὸ τῆς αὐτοῦ ὀχληθῇ πασῶν, καὶ ἔσῃ ὅμοιος κυβερνήτῃ ἐν πολλῷ κλύδωνι. Χρὴ ἔν ἀκρόα-
 τας ἡμεῖς τὴν ἀρχὴν τῆς λεγομένης, τὰ ἐπόμενα νοεῖν, καὶ ἔτιως πρὸς ἀκαλῆν τὴν θλιβόμενον, ἵνα ὡς πρὸς ἀντιλήψαμεν ἵνα ἀγίων ἀνδρῶν, ἢ ἵνα ὡς ἐπι-
 ράσῃμεν ἡμεῖς. Οὐ γὰρ ὅτι δέλημα τῷ Κυρίῳ ἄλλον δι' ἄλλῃ καταπεσεῖν· τὰς πάντας γὰρ αὐ-
 τὸς θέλει σωθῆναι. Σὺ ὅ, ἀγαπητέ, μὴ παν-
 τὶ ἀνθρώπῳ ἐκφανεῖς σε τὰς λογισμὰς, ὅτι ἔσῃ εἰς
 εἰς δοκιμᾶς ὅτι πνευματικοὶ εἰσι· πολλὰ γὰρ
 τὰ ἐνεδρα τὴν Διαβολῆς. Εἶπεν γὰρ ὁ Σωτὴρ,
 Προσέχετε ἀπὸ τῶν ψευδοπροφητῶν, οἵ τινες ἔρ-
 χονται πρὸς ὑμᾶς ἐν ἐνδύμασι προβάτων, ἔσω-
 δειν δὲ εἰσι λύκοι ἄρπαγες, ἀπὸ τοῦ τῶν ἔργων αὐτῶν
 ἐπιγνώσεσθε αὐτούς. ἀπὸ τοῦ τῶν πνευματικῶν μὴ
 ἀποκρύψῃς, μήποτε ἐν ὧν γονίῳ ὁ ἐχθρὸς,
 ἐμφωλεύει ἐν σοὶ. Μετὰ τοῦ τῶν σαρκικῶν φρονούντων
 μὴ συμβαλέῃς, οἱ γὰρ φιλήδονοι, ἡμέραν καὶ ἡμέ-
 ραν, ἐπισωροῦσιν ἑαυτοῖς ἁμαρτίας· τὴν τοῦ λέ-
 γοντος, αὐτὴ καὶ μόνη λογισθεῖ μοι ἁμαρτία· τὴν
 Προφήτην παλανίζοντος καὶ λέγοντος. Οὐαὶ οἱ ἐπι-
 πτώμενοι τὰς ἁμαρτίας αὐτῶν, ὡς χοινὴ μα-
 κρῶν, ὅτι ὡς ζυγὲς ἰμάντι δαμάλεως τὰς ἀνομίας
 αὐτῶν. Ὅθεν καὶ φεύγειν τὰς ἀνωφελεῖς λόγους,
 καὶ μὴ συναπάγεσθαι τοῖς καταφρονέσι τὴν φόβον τὴν
 Κυρίου, ὅτι ὁδὸν πρὸς ὠφελείας λέγουσιν, ὁδὸν
 ἀφ' ἧς τὸ Κύριον πρᾶτῃσιν, ὁδὸν πρὸς ἀρετῆς καὶ
 ἀλαθείας, ὁδὸν πρὸς σεμνότητος. Οἱ λόγοι αὐ-
 τῶν παγίδες θανάτου. ἢ βελὴν αὐτῶν βότρυς
 αἵματος· παρρησία καὶ γέλως, μέθη καὶ ἀπώλεια ψυ-
 χῆς, ἢ σωματικῆς αὐτῶν. ὁ δεινὸς Ὀφίς λαλεῖ
 δι' αὐτῶν. Σὺ ὅ, ὡς ἀνδρῶπε τὴν Θεῶν, ταῦτα φεῦ-
 γε, δώκε διανοήσιν, ἀσέβειαν, πείσιν, ἀγά-
 πην, ὑπομονὴν, πραΰναιαν. Ἀγωνίζε· τὴν
 καλὴν ἀγῶνάν τὴν πίστεως· ἐπιλαβὲ τὴν ἀγῶνάν τὴν ζωῆς,
 εἰς ἣν ἐκλήθη· καὶ ὁμολόγησας τὴν καλὴν ὁμο-
 λογίαν. Ὅρα, ἀγαπητέ, δοῦλε τῷ Κυρίῳ καὶ
 Σωτῆρος ἡμεῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, μὴ δελεασθῇς ἐν
 τῇ πρᾶγματι ἀπάτῃ, ἵνα μὴ σεληθῇς τὴν ἀγῶ-
 νίαν ζωῆς. Νῆφε καλῶς, ἔμπορος ἐκλήθη, μὴ
 ἀπολέσῃς τὴν μαργαρίτιν, μὴ ἀποσυλήσῃ ὁ Ἐ-
 χθρὸς τὴν θησαυρόν σε, μὴ βυθίσῃ τὸ πλοῖον
 σὺν τῷ νόμῳ, καὶ ἐπιστρέψῃς κενὸς εἰς τὰ ἴδια.
 Ὁ Ἐχθρὸς ἐπιστάμενος οἷαν δόξαν κομιέται
 πρὸς τὸν Θεόν ὁ ἑαυτὸν ἀπειλον ἀφ' ἧς τῶν, ἐν
 Tom. I.

A pro alio : nam unusquisque proprium onus portabit. Siquis tibi suas revelet cogitationes, ne curiosius rem investiges ; præsertim si oculus mentis tuæ debilis sit ; ne forte, dum ille enarrat, iisdem perturberis passionibus, similisque reddaris gubernatori inter fluctus & undas. Oportet igitur, ut nos audientes inirium eorum quæ dicuntur, ea quæ consequuntur intel- ligamus : atque ita consolemur afflictum, aut iis rebus, quas a sanctis viris accepimus, aut quibus ipsi tentati sumus. Non enim est voluntas Domini, ut alius per alium corruat ; cum cunctos ipse cupiat salvos fieri. Tu vero, carissime, ne cuivis homini cogitationes tuas aperias ; sed iis dumtaxat, quos spirituales esse probaveris : nam multæ sunt insidiæ atque fallaciæ Diaboli. Dixit quippe Salvator : *Attendite a falsis Prophetis, qui veniunt ad vos in vestimentis ovium, intrinsecus autem sunt lupi rapaces : ab operibus vero ipsorum cognoscetis eos.* A viris porro spiritualibus ne te occultaveris : ne forte inimicus angulum comperiens, in te latitet. Cum iis vero, qui carnalia sapiunt, noli conferre consilia : nam voluptatibus ac libidinibus dedi- ti, in dies peccata sibi accumulanti, illudque dictitant : istud, & solum mihi imputetur peccatum ; Propheta interim deplo- rante atque dicente : *Vae iis, qui trahunt peccata sua quasi funiculo longo, & quasi jugi corrigia vitulae, iniquitates suas.* Unde vitare oportet sermones inutiles, & eorum conversationem, qui timorem Domini despiciunt : quoniam nihil quod sit utile lo- quuntur, nihil propter Dominum faciunt, nihil de virtute ac religione, nihil de honestate ac gravitate morum tractant. Ser- mones quippe eorum laquei sunt mortis : E consilium ipsorum, fovea inferni : impuni- tas & risus, temulentia & perditio animæ, consuetudo eorum. Terribilis ac dirus Serpens loquitur per ipsos. At tu, o homo Dei, ista fuge : sectare autem justitiam, piete- tem, caritatem, patientiam, mansuetudinem. Bonum fidei certamen decerta : vitam æternam apprehende, ad quam vocatus es, & præclaram confessionem es pro- fessus. Vide dilecte serve Domini & Salvatoris nostri Jesu Christi, ne momentanea inescari te patiaris deceptione : ut non vita priveris æterna. Recte vigila. Ad negotian- dum vocatus es : ne perdas margaritam, ne thesaurum tuum deprædetur inimicus : ne navis demergatur una cum onere, & vacuus revertaris ad propria. Inimicus sciens quantam apud Deum referat gloriam, qui immaculatum se se ab

Matth. 7.

Isai. 5.

1 Tim. 6.

inquinamentis servat carnis; vehementer per cogitationes impugnat, cupiens hominem iis innectere, ut non consequatur gloriam futuram. Et, si animam invenerit abjecisse cogitationes inutiles, non frequentat eam; sed neque prorsus recedit. Accedit autem magis, ubi ipso pulsante mox aperient; & corpus simul cum anima per fordidissimas cogitationes, non resistenti sibi, coinquinat. Ac demum tamquam bonus consiliarius ipsi suggerit: Præstat tibi, inquit, in mundum redire, & confortem ac sociam capere, quam sic carunculam corrumpere. A sobrio porro & vigilante cuncta ista recedent. Attende igitur tibi, & nihil horum te offendet. Quapropter necessarium fuerit, fiduciam fugere: iterumque dico, fuge fiduciam, ne impudentia te invadat, ligatumque velut malum aliquem captivum, servum peccato tradat: ac tunc dicere incipias: *Veni in altitudinem maris, & tempestas demersit me.* Et rursus: *Infixus sum in limo profundum, & non est substantia.* Unde fugere oportet perversorum hominum consuetudinem, non tamquam homines odio prosequens, sed damnum respuens. Quodsi cum segnioribus præoccupatus fueris, attende tibi ipsi, ut & illos lucrifacias recta vitæ ratione, ac te ipsum non perdas: Ne credas animam tuam illis, qui inutilia loquuntur, ac temperantiam profitentur. Ait enim

Tsaln. 68.

Veni in altitudinem maris, & tempestas demersit me.

Et rursus: *Infixus sum in limo profundum, & non est substantia.*

Unde fugere oportet perversorum hominum consuetudinem, non tamquam homines odio prosequens, sed damnum respuens. Quodsi cum segnioribus præoccupatus fueris, attende tibi ipsi, ut & illos lucrifacias recta vitæ ratione, ac te ipsum non perdas: Ne credas animam tuam illis, qui inutilia loquuntur, ac temperantiam profitentur. Ait enim

Matth. 12.

Salvator: *Ex abundantia cordis os loquitur.*

Luc. 6.

Subtrahe ergo te a juveniliter agentibus, & ab iis, qui ridiculis circumferuntur,

2. Tim. 2.

ut ne sis inobediens ei, qui dicit: *Juvenilia desideria fuge.* Ne accipias personam adversus animam tuam, non parvam, non magnam, non in imperio ac potestate constitutam: nemo enim te ex igne inextinguibili liberare poterit. Audi dicentem:

Matth. 16.

Quid proderit homini, si mundum universum lucretur; animæ vero suæ detrimentum patiatur? Cave igitur, libertatem erga Deum deperdas propter honorem, aut gloriam aliquam humanam; vel propter cibum, seu potum, sive indumentum. Ista enim cuncta corruptioni sunt obnoxia; actiones autem uniuscujusque, sive bonæ, sive malæ, descriptæ continentur. Quæ sursum sunt, sapito, non quæ super terram: ut promissionibus perfruaris Patris, qui in cœlis est; & connumereris inter electos Filii; & cum omnibus sanctis suis benedicat tibi Spiritus sanctus. Quoniam ipsi convenit gloria in sæcula. Amen.

Marc. 8.

Luc. 9.

Cave igitur, libertatem erga Deum deperdas propter honorem, aut gloriam aliquam humanam; vel propter cibum, seu potum, sive indumentum.

Philip. 3.

Ista enim cuncta corruptioni sunt obnoxia; actiones autem uniuscujusque, sive bonæ, sive malæ, descriptæ continentur. Quæ sursum sunt, sapito, non quæ super terram: ut promissionibus perfruaris Patris, qui in cœlis est; & connumereris inter electos Filii; & cum omnibus sanctis suis benedicat tibi Spiritus sanctus. Quoniam ipsi convenit gloria in sæcula. Amen.

τὸ μολυσμᾶτον τῆ σαρκὸς, σφοδρῶς πολεμεῖ ἀφ' ἧς λογισμῶν, κυλίσαι τὸ ἄνθρωπον ἐν αὐτοῖς βελόμῳ, ὅπως μὴ ἐπιτύχη τῆ μελέτης δόξης. καὶ εἰ ἐν εὐρίᾳ ψυχῇ ἀποδεχόμενος τὰς ἀνωφελεῖς λογισμῶν, ὁ συνκινᾷ αὐτὴν, ἀπὸ οὗ οὐδὲ ἀφίσταται εἰς τέλος. πορεύεται ὁ μάλλον, ἔνθα κρείσσων αὐτῷ ὁ δυνάμις ἀνοίξῃ, καὶ καταμολύνῃ τὸ σῶμα σὺν τῇ ψυχῇ ἐν ῥυπαρώταταις ἐπιθυμίαις, τῷ οὐκ ἀνδισαμένῳ αὐτῷ. Ἐχατον ὡς ἀγαθὸς σύμβουλος αὐτῷ δὴδεν ἡ παλάμη, Κρεῖσσόν σοι εἰς τὸν κόσμον πορεύθεντα σύμβουλον λαβεῖν, ἢ ὅπως καταφθείρειν σε τὸ σάρκινον. ἀπὸ ὅς τὸ νήφοντος ταῦτα πάντα ἀπεσῆσονται. Πρόσεχε οὖν σεαυτῷ, καὶ οὐδὲν τέτων ὁ μὴ σε καταλάβῃ. Ὅσον ἀναγκᾶν φεύγειν τὴν παρρησίαν. καὶ πάλιν λέγω, φεύγε τὴν παρρησίαν, μήποτε καταλάβῃ σε ἀναγκησιώτα, ὅς δῆσας, ὡς κακὸν ἀχμάλωτον, ὡς δὲ δῆλον τῇ ἀμαρτίᾳ. καὶ τότε ἄρξῃ λέγειν, Ἡλθον εἰς τὰ βάθη τῆ θαλάσσης, καὶ καταγνίς κατεπόντισέ με. καὶ πάλιν, Ἐνεπαύλιν εἰς ἵλυν βυθῶν, καὶ οὐκ ἔστιν ὑπόστασις. Ὅσον καὶ φεύγειν τὴν σωφροσύνην τῶν κακοφρόνων ἀνθρώπων, ὅς ὡς ἀνθρώποις μισῶν, ἀπὸ τοῦ βλάβος πᾶσαι τέλει. Εἰ ὁ πονηρὸς μὲν ἀμελεσέων, πρὸς σεαυτῷ, ὅπως καὶ κείνης κερδήσῃς ἀφ' ἧς ὁρῆς πολιτείας, ὅς σεαυτὸν μὴ ἀπολέσῃς. Μὴ πίστευε τὴν ψυχὴν σε τοῖς λαλῶσιν ἀχρηστῶν, καὶ ἐπαγγελιομένοις σωφροσύνῃ. εἶπε γὰρ ὁ Σωτήρ. ὅτι τὸ πονηρῶν τῆ καρδίας τὸ εὖ λαλεῖ. Στέλλει πονηροὺς ἀπὸ τῶν νεωτεριζόντων, καὶ γελοίοις συμπεριφερομένων, ἵνα μὴ ὡς κερδίσῃς τὸν λέγοντος. τὰς νεωτερικὰς ἐπιθυμίας φεύγε. Μὴ λάβῃς πρὸς ὁπῶν καὶ τὴν ψυχὴν σε, μὴ μικρὸν, μὴ μέγα, μὴ διωάσῃ. ὁ δὲ γὰρ δυνήσεται σε ὁ ἐλεῶν ὅς τὸ πυρὸς τὸ ἀσβεστῶν. Ἄκουε τὸν λέγοντος. τί γὰρ ὠφελήσῃς ἄνθρωπος, ὅταν τὸν κόσμον κερδήσῃ, τὴν δὲ ψυχὴν αὐτοῦ ζημιωθῇ; Μὴ ἔν ἀπολέσῃς τὸ πρὸς Θεὸν παρρησίαν, μὴ διὰ τιμὴν ἢ δόξαν ἀνθρωπίνῃ, μὴ διὰ βρώματος ἢ πόματος ἢ ἐνδύματος. Ἰαῦτα γὰρ πάντα εἰς φθορὰν χωρῶσιν. ἀλλ' ὁ πρᾶξις εἴτε ἀγαθὰ, εἴτε φαῦλα, γραφόντ' ἐκείνους. Ταῦτα ἄνω φρόνει, μὴ τὰ ἐπὶ γῆς, ἵνα ἐπιτύχῃς τῆ ἐπαγγελίᾳ τοῦ Πατρὸς ὅς ἐν τοῖς ἔθνεσιν, καὶ συγκαταειρημένης ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς τῶν Υἱῶν, καὶ διλογησῇ σε τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον σὺν πᾶσι τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ. ὅτι αὐτῷ ὡρέται ἡ δόξα εἰς τὰς αἰῶνας. ἀμήν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ.

A

CAPUT IX.

Α Γαπητέ, πρόσεχε σεαυτῷ, μήποτε σε διδάξῃ ὁ ὄφεις ζῆλόν τῶς καταφρονούντας τὴν ἑαυτῶν σωτηρίας, καὶ λέγῃ· Οὐκ εἰ κρείσσων εἶ τοῖς πεποιθότων τοῖς πλάθεσι. Σὺ δὲ νόησον τὸ γεγραμμένον· Ἐν μεγάλῃ δὲ οἰκίᾳ οὐκ ἔστι μόνον σκευὴ χρυσᾶ καὶ ἀργυρᾶ, ἀλλὰ ξύλινα καὶ ὀστράκινα· Ἐὰν μὲν εἰς τιμὴν, ἀλλὰ εἰς ἀτιμίαν. Ἐὰν οὖν τοῦ θεοῦ Κρείς, τὰ δὲ ἀμαρτίας ἔργα ἐπιτελῶν, ἔσῃ σκευὸς ἀτιμον· εἰ δὲ τὰ τοῦ Κρείς ἔργα πράξῃς, ἔσῃ σκευὸς ἐκλεκτὸν, ἐντιμον, ἡγιασμένον, ἀλξήσον τῷ δεσπότῃ, πρὸς πάντων ἔργων ἀγαθὸν ἡτοιμασμένον. Πρόσεχε σεαυτῷ, τοῦ θεοῦ, ὅπως ἔσῃ ἐν τῷ νῦν αἰῶνι, ἔσῃ ἐν τῷ μέλλοντι, ἀλλὰ ἔλεος τοῦ θεοῦ Κρείς· Ἐὰν δὲ μὴ πρόσέχῃς σεαυτῷ, ἔσῃ σκευὸς ἐκλεκτὸν, ἐντιμον, ἀλλὰ ἀναπαύσῃ. Τὰ γὰρ ἔξω τῆς ἀδείας οὐδὲ γινώσκου, οὐδὲν ἔχει πλὴν κατάνγνωσιν καὶ μετάνεον. Μὴ δὲ ζῆλόν τῶς καταφρονούντας τὴν ἑαυτῶν σωτηρίας, ἔσῃ τὸ χῆμα μόνον τοῖς πεποιθότων ἑαυτοῖς, ὅπως μὴ ὁμοιωθῇς στρατιώτῃ συχεθέντι ὑπὸ τοῦ ἐναντίου, ἔσῃ μὲν σφραγίδα ἔχῃς τοῦ βασιλέως. Ἀψευδὲς γὰρ ὁ εἰπὼν· ἀμὴν λέγω ὑμῖν, πᾶς ὁ ποιεὶς τὴν ἀμαρτίαν, δοῦλός ἐστι τῆς ἀμαρτίας. φύλλοις γὰρ ἔοικεν τὸ χῆμα· καρπὸς δὲ τὸ ἔργον· οἱ δὲ ἐπιγείας βασιλέως στρατιῶν ἀήματα ἐκχέουσιν, ἵνα τῷ βασιλεῖ ἑαυτῶν ἀρέσωσιν· σὲ δὲ ἔχει ἡμεῖς ἐκχέειν ἡμᾶς, ἀλλὰ τὸ μὴ νικηθῆναι ὑπὸ τῆς ἀμαρτίας, ὅπως μὴ καρποφορήσῃς τῷ θανάτῳ. Νῆψον, ἀγαπητέ, νῆψον καὶ ὑπόμεινον ἐν τοῖς πόνοις. Οὐ γὰρ ἄδικος ὁ Θεὸς ἐπιλαθέσθαι καὶ κόπῃ σε· ἀλλὰ καὶ ὑπὲρ τῆς σκοτίας, ἥς ἀνέχῃ ἐν τῷ κελίῳ καθεζόμενος, ἐπιλάμψαι σοι τὸ φῶς τῆς ἀληθείας· καθὼς γέγραπται· Ἐξανετέλουν ἐν σκοτίᾳ φῶς τοῖς δούλοις. Ἀγωνίζεσθαι καλὸν ἀγῶνα τῆς πίστεως, ὅπως ἡνίκος ἀράμενος καὶ τὸ ἔχθρῳ, περισχυήσῃς τῷ βασιλεῖ τῆς δόξης ἀνεπαυχώτως. Μὴ γὰρ μόνον τῶς διὰ ξίφους θανόντας καὶ ἐπὶ τυράνων μαρτυρήσαντας σεφανοῖ ὁ Κύριος, ἀλλὰ καὶ τῶς ἐν ἀσκήσει καὶ ἀγάπῃ ἀδοκίμησαντας· ὡς γὰρ ἔκλεινοι ἀλλὰ τὸν Κύριον ὑπέμειναν τῶς ἀκρίβειας, ἔτω καὶ ἔτοι ἀλλὰ τὸν Κύριον ὑπέμειναν τὴν κακῆσίαν καὶ τὴν ἀσκήσιν. Πρόσεχε σεαυτῷ, μὴ γένῃται ῥῆμα πονηρὸν ἐν τῇ καρδίᾳ σε· Μὴ σιωδῇς τῷ πονηρῷ λογισμῷ· ἔτω γὰρ πέπονθῃς ὡς τῶν ἀρχόντων, κρύψας ἐν τῇ ἀναθήματι ἐν τῇ σκηνῇ αὐτοῦ, ὁμοίως καὶ Γιεζὶ ὁ λειτουργὸς τῷ πρῶτῳ Ἐλισάβ,

Α Rissime, attende tibi ipsi : ne forte Serpens te eos imitari doceat, qui suam contemnunt salutem, ac dicere : non es melior iis, qui passionibus succumbunt. Tu vero considera quod scriptum est : *In magna domo non solum sunt vasa aurea & argentea ; sed & lignea & fictilia : & quaedam quidem in honorem, quaedam autem in contumeliam.* Si ergo Dominum non audieris, peccati opera peragendo ; eris vas contumeliae : fin vero Domini opera perferis, eris vas electum, pretiosum, sanctificatum, utile Domino, ad omne opus bonum præparatum. Attende tibi ipsi, obsecro, ut & in præsentis sæculi, & in futuro misericordiam apud Dominum consequaris. Quod si tibi ipse non attenderis, & hic contereris, & ibi non requiesces. Nam quæ extra rectum sunt tramitem, nihil præter damnationem continent & poenitentiam. Ne ergo contemptores propriæ salutis imiteris, & eos qui solum sibi habitum arrogant ; ut non similis reddaris militi ab adversariis capto, & Regis dumtaxat geras insignia. Verax quippe est, qui ait : *Amen dico vobis, quia omnis qui facit peccatum, servus est peccati.* Foliis enim similis est habitus : fructus vero est ipsum opus. Qui terreni Regis milites sunt, sanguinem effundunt, ut Regi suo placeant : at tibi non opus est, ut sanguinem fundas, sed solum ne a peccato vincaris, ut non fructifices morti. Sobrius esto, & vigila, carissime : vigila, & labores sustine. Non enim injustus est Deus, qui tui obliviscatur laboris : sed & pro obscuritate, quam in cella residens toleras, illucescet tibi lumen veritatis : sicut scriptum habetur : *Exortum est in tenebris lumen rectis.* Decerta bonum certamen fidei, ut victoriam adversus hostem referens, absque rubore & verecundia adores Regem gloriæ. Non enim eos dumtaxat, qui gladio perempti sunt, & martyrio a tyrannis affecti, coronat Dominus ; sed eos etiam, qui religiosa exercitatione, & caritate probati sunt. Nam quemadmodum illi propter Dominum flagra ac verbera pertulerunt ; sic & isti vexationes & exercitationes amore Domini subierunt. Attende tibi, ne fiat verbum malum in corde tuo. Ne foedus in eas cum improba cogitatione. Sic enim quidam passus est antiquorum, aliquid ex anathemate in tabernaculo suo abscondens : similiter & Giezi

2. Tim. 2.

Joan. 8.
Rom. 6.

Psal. III.

1. Tim. 6.

Jos. 7.

4. Reg. 5.

minister Elisæi : & non latuerunt Deum , sed ne homines quidem . Cum enim clam scelus commisissent , palam retributionem acceperunt ; cum hic quidem cum tota familia ab omni populo lapidatus sit ; ille vero cum universo semine suo lepra infectus usque in sæculum . Verax est enim , qui dixit : *Deus non irridetur . Quod enim seminauerit quis , hoc & metet .* Disce cum patientia , ut damna effugias , quæ occurrunt non quiescentibus . Ausculta eum , qui dicit : *Fili , si sapiens tibi fueris , sapiens eris & proximo : sin autem malus evaseris , solus mala exantlabis .* Unde nos vincit adversarius ? Unde nostræ redundant passiones ? nonne per nostram inobedientiam ? Edocti enim non attendimus : reprehensi super delictorum correctione , negamus . Homines cælamus , & Deum despiciamus ; non morigerantes ei , qui dicit : *Amen dico vobis , quia etsi hi tacuerint , lapides clamabunt .* Astutiam nobis suggerit callidus Serpens , verbis vincendi eos , qui nos corrigere volunt ; sicque peccatum in nobis multiplicatur , cum non habeat resistantem sibi . Depredatur te inimicus tuus , & non jam intelligis , o anima mea ? suas in te operatur concupiscentias ; & toleras ? Fuge consilia ejus improba , o homo . Recordare tuorum cum Deo pactorum , & sanctificationem custodi : ut gratiam invenias coram Domino . Audi dicentem : *Fugite fornicationem .* Et nosse cupis , quam gravis atque periculosa sit fornicatio ? Quos enim occidere nequiverunt in eremo morsus serpentum , hos Madianitarum fornicatio prostravit ; & per fornicationem etiam idolorum victimam comedere non recusarunt : unde ex populo ceciderunt uno die viginti tria milia . Quodsi præventus es ; ne lapsui inhæreas , neque longanimitatem ac patientiam Dei contemseris . *Memor esto , quod mors non tardabit .* Recordare , fieri non posse , ut manus Dei effugias . Quare noli negligere ; sed poenitentiam age , lacrymas effunde , ingemisce , quoniam illus es . Etsi enim nos oblivioni delictum tradiderimus , qui tamen nos creavit Deus , uniuscujusque novit opus . Ne igitur ignavum te præbeas ; sed viriliter adversario tuo resiste : & aditum , per quem ingredi consuevit inimicus ad prædandum te , præclude : ut non amplius inveniens ingressum , re infecta recedat . Hoc autem occludere ipsi aditum , est , munire sensus , per quos in animam ingreditur sive bonum , sive malum , visum , auditum , odoratum , tactum ,

Galat. 6.

Proverb. 9.

Luc. 19.

I. Cor. 6.

Numer. 25.

31.
Exod. 32.

Eccli. 14.

Α σὰς , καὶ οὐκ ἔλαβον τὸ Θεόν , ἀλλ' ὁδοὶ τὰς ἀνδρώποιν . κρυφαὶ γὰρ δράσαντες τὸ κακόν , ἐμφανῶς τὴν ἀντιμισθίαν ἀπέλαβον . τὸ μὲν πανοικί λιθαροθέντα ὑπὸ παντὸς τοῦ λαοῦ , τὸ δὲ τὴν λέωσαν κληρωσάμενον ἅμα τῷ σπέρματι αὐτῶν ἕως αἰώνος . Ἀψιδῶν γὰρ ὁ εἰπὼν , Θεὸς ἐμὴν κληρονομίαν . ὁ γὰρ εἰς ἀπειρήν ἦεν , τὸ καὶ δεείσθαι . Μάθε ὑπομονητικῶς , ἵνα ἀφύγῃς τὰς συναντάσας βλάβας τοῖς μὴ ἡσυχάζουσιν . Ἀκούε τὸν λέγοντος . τέκνον , εἰς σοφὸς γένη σεαυτοῦ , σοφὸς ἔσθι καὶ τῷ πλησίον . εἰς ὃ κακὸς ἀποβῇς , μόνος ἀντλήσῃς τὰ κακὰ . Πόθεν ἤτῃς ἡμεῖς ὁ Ἰξεναντίας ; πόθεν καὶ πλεονάζει ἡμῶν τὰ πάθη ; ἔχι διὰ τὴν ἀπειθειαν ἡμῶν ; διδασκόμενοι γὰρ ἐκ πονηρῶν , ἐλεγχόμενοι ἐπὶ διορθώσεως πταισμάτων ἀρνέμεθα . Ἀνδρώποιν κρυβόμεν , Θεὸν ὃ καταφρονέμεν . ἐκ παιδόμενοι τῷ λέγοντι . Ἀλλὰ λέγω ὑμῖν , ὅτι εἰς σιγήσωσιν , οἱ λίθοι κληρονομήσουσιν . Σοφίαν ἡμῖν ὑποβάλλει ὁ δεινὸς Ὁφίς , νικῆσαι διὰ τὸν λόγον , τὰς ἡμεῖς διορθῶν βελοναίς , καὶ ἔτω ἡ ἀμαρτία πλεονάζει ἐν ἡμῖν , μὴ ἔχουσα τὴν ἀνταγρόν . Συλᾶσε ὁ Ἐχθρὸς σε , καὶ ἐκ γινώσκεις , ὡς ψυχήμας ; Τὰς ἐπιθυμίας αὐτῶν κατεργάζεται ἐν σοὶ , καὶ ἀνέχη ; Φεῦγε αὐτῶν τὰ φάλα συμβεβημένα ὡς ἀνδρῶπε . Μνήσθητι ὡς σιωπῶν Θεῶν , καὶ φύλαττε τὸν ἀγιασμόν , ὅπως ὄρης χάριν ἐνώπιον Κυρίου . Ἀκούε τὸν λέγοντος . φύγετε τὴν πορνείαν . Καὶ θέλης γινώσκειν πᾶς χαλεπή ἡ πορνεία ; ἔσθι γὰρ οὐκ ἱκανὰ δείγματα ὅφρων θανατώσας ἐν τῇ ἐρήμῳ , τὰς τὰς ἡ πορνεία ἐν Μαδιαν κατέστρωσε , καὶ διὰ τὴν πορνείαν καὶ θυσίαν εἰδῶλων εἰσέειν ἡρετίσαντο . ὅθεν ἔπειθ' οὐκ ἔλαβον ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ εἴκοσι τευχιλιάδες . Εἰς τὴν πονηρίαν , μὴ ἐμμενῇ ἐν τῷ πτώματι , μὴ καταφρονέει ἐπὶ τῇ τῷ Θεῷ μακροθυμίᾳ καὶ ἀνοχῇ . Μνήσθητι ὅτι ὁ θάνατος ἐκ χειρὸς . Μνήσθητι ὅτι ἐκ δυνατὴν σε ἐκφυγεῖν τὰς χεῖρας τοῦ Θεοῦ . Μὴ οὖν ἀμέλει , ἀλλὰ μετανόει , δακρύσον , σένάζον , ὅτ' ἐνεπαύχθης . Εἰς γὰρ καὶ ἡμεῖς τῇ λήθῃ τῷ θανάτῳ τὸ πλῆθος , ἀλλ' ὁ πλάσας ἡμᾶς Θεὸς ἐκάλεσε τὸ ἔργον ἐπίσταται . Μὴ οὖν ἀμέλει , ἀλλὰ σῆτι θηνάως καὶ τῷ ὑπεναντί , καὶ ἐμφράζον τὴν διοργάνωσιν , δι' ἧς σωθήσῃς εἰσπορευόμενος ὁ Ἐχθρὸς ἐσύλησεν . ὅπως μὴ ὄρων ἐπιτηδεύαν τὴν εἰσοδὸν ἀποστραφῇ ἀπορακτοῦ . τὸ δὲ ἐμφράττειν τὴν διοργάνωσιν ἔστι , τὸ ἀπασφαλίζεσθαι τὰς ἀποθήκας , δι' ὧν εἰσπορεύεται ἐν τῇ ψυχῇ εἴτε ἀγαθὸν εἴτε πονηρὸν , τὸ ὄραν , τὸ ἀκοῶν , τὴν ὁσφρῆσιν , τὴν ἀφῆν ,

ἀφὴν, ἢ γεῦσιν, καὶ τὰς λογισμὰς μὴ ρέμβεωθ' ἔξω ἔκ τῶ ἐπέποντος. Ἐν νῶ ἔχε, ἀγαπητέ, τὰς γίγαντας, ἰδὲ καταφθείραντας τὴν γῆν ἐν τῇ διωασείᾳ αὐτῶν, ὡς ἔζηλειφεν αὐτὰς ὁ Κύριος ἐν μιᾷ ῥοπῇ διὰ τὸ κατακλυσμῶ δὲ τῶν ὁσώπων τῆς γῆς, ἔκ τῆς αὐτῶν σὺν ὠφέλῃσεν αὐτὰς. Ἀναλόγισαί τὴν γῆν Σοδόμων καὶ Γομορρᾶς, πῶς κατεγράφη διὰ τὴν ἁμαρτίαν τῶν κατοικούντων ἐν αὐτῇ, καὶ ἡ σπατάλη καὶ ἡ ὑψηλοφάνια σὺν ὠφέλῃσεν αὐτὰς. Φροντίσωμεν οὖν τὴν ἑαυτῶν σωτηρίαν, ἀγαπητοί· μήποτε καταλάβῃ ἄφνω ἡ ἡμῶν τὸ τέλος, ἔκ πορρωθώμεν ὄντες ἐν πολλῇ καταγνώσει. Τί ὃ ἡμῖν δοκεῖ πρὸς τὴν τελουμένησαντος, ὅτι μὴ μίαν ἡμέραν ἀνακάμψῃ εἰς τὸ οἶκον αὐτῶν; ἢ μὴ ἑνιαυτὸν; ἢ μὴ ἑκατὸν ἢ χίλια ἔτη; Τί οὖν τὸ μὴ μενόντων ἀντιποιέμεθα, καὶ μὴ πρὸς ἐρχομένων καταφρονέμεν; Εἰπὼν τῶ ὑποβάλλοντί σοι ἐπιθυμίας ῥυπαρὰς ἔκ ἀκαθάρτου. Ὡς ἔχθρὸς τῆς ἀληθείας, ἵνα σὺ τὴν ἐπιθυμίαν ποιήσῃς, ἐγὼ ἀγχωθῶ; ὑπαγε πρὸς τὰς ὁμοίους σε ἀσελεῖς. Ἀγέλω χοίρων ἐζητήσω σεαυτῶν; καταποντίσθην σὺν αὐτοῖς. ἔτι ἐξέεις με δὲλον ὑπήκοον πρὸς τὰ βελημήματα σε. ἀρκετὸς μοι ὁ πρὸς ἐληλυθὸς χρόνος. ἀπὸ τῆς νῦν τὴν ἀληθείαν φροντίσω· καὶ τὸ Θεὸν με ἱκετεύσω, ὅπως ῥύσῃταί με τελείως τῶν ἔργων σε. Πνεῦμα γὰρ ἅγιον δέδωκέ μοι, καὶ γὰρ τὸ πρῶτον. ψυχὴν καὶ σῶμα καθαρὸν δέδωκέ μοι, ἐγὼ ὅσα ταῦτα ἐσπίλωσα. ἔτι λέγε, ἀγαπητέ, τῶ ὑποβάλλοντί σοι ὁλέθρια πάθη. Ἐφ' ἧς τὸ ἁγίων. Κιωὶ ἔοικεν ἡ πορνεία· εἰὰν κολακεύσῃς, πρὸς ἑαυτῇ σοι· εἰὰν διώξῃς, φάξεῖ. Ἄκρε τὸ λέγοντος· καταμόνας εἰμι ἐγὼ ἕως ἔκ πρὸς ἐλθῶ. τρεῖς τῶ ἑαυτῶ πρὸς ἐχέειν ἑκάστον, ἄλλος ἔκ ἐξέλθωμεν τὸ ἐνεσθῆτα βίον. Πρόσεχε σεαυτῶ, πρὸς καλῶ, καὶ μὴ καταφρονέει τὴν ἑαυτῶ πολιτείαν. Μὴ ἐνεκα μικρᾶς ἡδονῆς ἀπολέσῃς τὰς καρπὰς τῶ πόνων σε, μηδὲ ἀκαθαρσίας χάριν πρὸς ὁδῶς τῶ μισθὸν τῆς σῆς ἐργασίας, τὸ μισθὸν τῆς ἡσυχίας, τὸ μισθὸν τῆς ἀρχυπνίας, τῆς ἐγκρατείας, καὶ τῶ λοιπῶν ἀρετῶν, ἀκαθαρσίας χάριν ἀπολέσῃς· καὶ ὁμοιωθῇς τῶ βάλλοντι τὰς ἑαυτῶ μισθὰς ἐν βαλαντίᾳ τετεμνημένῳ. μικρὰ ζύμη ὅλον τὸ φύραμα ζυμοῖ. Ἀλλὰ πρὸς φράτῃ σεαυτὸν εἰς τὸ φόβον τῶ Κυρίου. Ἄκρε ἂν φημι, ἀγαπητέ, ἐν κοσμικῶ βίῳ ὁ ἀλάλος μέγας ἀκρεῖν δοκεῖ, ἐν ὃ τῶ μοναδικῶ βίῳ ὁ ἀγαπῶν τὴν ἡσυχίαν μέγας ἐστὶ πρὸς τὸν Κύριον. Πάλιν, ἐν τῶ κοσμικῶ βίῳ ὁ φιλοκαλῶν τὸ σῶμα αὐτῶ, καὶ ἔλαττωσιν ἱματίοις, δόξαν ἔχει ἀνδρωπίνῳ· ἐν ὃ τῶ

A tactum, gustum: & cogitationes, ne extra id quod decet, evagentur. In mentem tibi revoca Gigantes, carissime, qui sua potentia terram corruperant: ut eos unico momento Dominus per aquas Diluvii a facie terræ deleverit, & potentia eorum non iis profuit. Revolve animo terram Sodomorum & Gomorrhæ: quo pacto propter peccatum habitantium in ea, fuerit everfa: & non profuerint ipsis deliciae atque
B superbia. Curemus ergo salutem nostram, carissimi: ne forte repentinus nos occupet finis, & in multa damnatione hinc abeamus. Quid porro nobis videtur de eo, qui ex hac vita excessit? an quod post diem unum ad domum suam reverturus sit? an post annum? an post centum, aut mille annos? Cur igitur transeuntia affectamus, & quæ nunquam præteribunt, pro nihilo ducimus? Dic suggerenti tibi concupiscentias fordidas & immundas: O veritatis inimice, ut tu desiderio tuo satisfacias, ego dedecore & ignominia afficiar? Vade ad tui similes impudicos atque lascivos. Porcorum gregem deposcisti tibi? Demergere in mare cum ipsis. Non me amplius servum tibi habebis, aut voluntati obedi-
C entem tuæ. Sufficit mihi præteritum tempus. Deinceps nunc veritatis satagam, & Deum meum obtestabor, ut me perfecte a tuis liberet operibus. Spiritum enim sanctum dedit mihi, & ego eum exacerbavi. Animam & corpus mihi mundum donavit; ego autem ista contaminavi. Sic, carissime, suggerenti tibi perniciosas affectiones, responde. Dixit Sanctorum quidam: Cani similis est fornicatio. Si blandiaris, manet apud te: si pellas, aufugit. Audi eum, qui dicit: Singulariter sum ego, donec transeam: hoc est,
D sibi ipsi unumquemque attendere, donec ex præsentī excedamus vita. Attende tibi, obsecro, & ne vitæ tuæ rationem despexeris, Ne amore voluptatis modicæ deperdas fructus laborum tuorum; neque ob immunditiam mercedem operis tui prodas, mercedem silentii atque quietis, mercedem vigiliarum, continentiae, & reliquarum virtutum, propter impudicitiam amittas; similisque reddaris projicienti mercedem suam in marsupium pertusum. Modicum fermentum totam massam fermentat. Quare te ipsum confirma in timore Domini. Audi quæ dico, carissime. In vita sæculari disertus ac loquax, magnus dici solet; at in solitaria vita, qui quietem ac silentium sectatur, magus est apud Dominum. Rursus, in vita sæculari, qui suum ornat corpus, & subinde vestimenta mutat, humanam obtinet gloriam: at in professione
F

Genes. 6.

Gen. 18. 19.

Psalms. 140.

Galat. 5.

1. Tim. 6. fessione hac, qui ista contemnit, & solum necessario corporis usui attendit, gloriam sibi in coelis acquirit, secundum eum, qui dicit: *Habentes alimenta, & quibus tegamur, his contenti simus*. Rursus, in sæculari vita, qui corporis robore & divitiis gloriatur, magnus apud homines videtur: in ista vero professione, qui humilitatem colit, vere a Domino exaltatur, sicut scriptum est: *Quæ stulta sunt mundi, elegit Deus, ut fortia confundat: & ignobilia mundi, & contemptibilia elegit Deus, & ea quæ non sunt, ut ea quæ sunt, destrueret: ut non gloriatur omnis caro in conspectu Dei*. Diligamus ergo quæ placita ac grata sunt Domino, tamquam servi frugi, & grati; etiam si scelestorum & facinorosorum infidias sustineamus; & licet a barbaris capti, in servitutem tradamur; ne nostram salutem desperemus. Scriptum est enim: *In tribulatione invocavi Dominum, & exaudivit me in latitudine*: simul reputantes nobiscum, Prophetas quoque in captivitatem abductos, & in aliena regione servitutem ærumnasque subisse, quorum tamen mens numquam est a Deo abalienata. Siquidem externum nostrum venundari, aut non venundari hominem, non ex iis est, quæ in nostra sunt potestate. Cæterum communicare, aut non communicare internum nostrum hominem impietati, hoc in nobis situm est.

Hebr. 11. Unde Sancti tyrannos redarguerunt, mortisque minas spreverunt, virtutem sibi vindicantes. Quocirca & nos, cum simus filii Prophetarum, carissimi, eorumque vestigiis insistamus, perfectam ipsorum fidem possideamus: quia scriptum est: *Quorum intuentes exitum conversationis, imitamini fidem*: ut cum iis simul in coelestibus jungamur, ubi exulat luctus ac dolor & gemitus in splendore Sanctorum.

Matth. 26. Luc. 22. Vigilemus ergo, & oremus, ut non intremus in tentationem. Meditemur eloquia Spiritus sancti, ut in Scripturas incumbamus: & quando etiam librum manibus non tenemus, in mente eloquia Dei habeamus. Si quis suas tibi enarraverit cogitationes, suaque detexerit errata; ne mente eum contemseris, tamquam qui talia peregerit: sed potius de fratris conversione admirare. Nam quod quis sponte sua peccata spiritualibus viris revelat, correctionis

A τῷ ἐπαγγέλματι τέτρω ὁ τέτων καταφρονῶν, πωσέχων ὃ μόνον τῇ ἀναγκῇ χρεῖα ἔσώματος, δόξαν πεποιεῖται ἑαυτῷ ἐν τοῖς ἔραιοις. καὶ τὸ λέγοντα. ἔχοντες ἀφ' τροφᾶς καὶ σκεπάσματα τέτοις ἀρκεοῦσώμεθα. Πάλιν ἐν τῷ κοσμικῷ βίῳ ὁ μεγαλαυχῶν ἐπὶ τῇ τῷ σώματος δυνάμει καὶ πλῆτῳ, μέγας δοκεῖ ἀκρίβειαν ἀνδράποισ, ἐν ᾧ τῷ ἐπαγγέλματι τέτρω ὁ ἀγαπῶν τὴν ταπείνωσιν ἐν ἀληθείᾳ ὑψίσταται πρὸς Κυρίῳ. καθὼς γέγραπται. τὰ μωρὰ ἔκόςμῳ ἤξελέξατο ὁ Θεός, ἵνα καταγκυῶν τὰς σοφίας. καὶ τὰ ἀδοκῆν τῷ κόσμῳ ἤξελέξατο ὁ Θεός, ἵνα καταγκυῶν τὰ ἰχυρὰ. καὶ τὰ ἀγῶν τῷ κόσμῳ καὶ τὰ ἤξιδονηδία ἤξελέξατο ὁ Θεός, καὶ τὰ μὴ ὄντα, ἵνα τὰ ὄντα καταργήσῃ. ὅπως μὴ καυχῆσθαι πᾶσα σὰρξ ἐνώπιον ἑοῦ. Ἀγαπήσωμεν οὖν τὰ ἀρετὰ Κυρίου, ὡς δούλοι οὕχρητοι καὶ διγνώμονες. εἰάν καὶ ἐπιβλαῖς κακῶν ἡποσώμεν. εἰάν καὶ ὑπὸ βαρβάρων συχεθέντας ἀποδιδόντα εἰς δουλείαν, μὴ ἀπελπίσωμεν τὴν ἑαυτῶν σωτηρίαν. γέγραπται γάρ. ἐν θλίψει ἐπεκαλεσάμην τὸν Κύριον, καὶ ἐπήκουσέν με εἰς πλατυσμόν. ἀναλογιζόμενοι ἅμα, ὅτι καὶ Προφῆται ἤχθησαν ἐν ἀχμαλωσίᾳ, καὶ ἐν ἀλλοτείᾳ χώρα δουλείας καὶ κακῆς ὑπέμειναν, ἢ ὅτι διανοία αὐτῶν οὐκ ἠχμαλωτεύθη ποτὲ ἀπὸ Θεοῦ. Τὸ γὰρ πρᾶξῃν ἢ μὴ πρᾶξῃν τὸ ἔξω ἡμῶν ἀνδρωπον, ἢ τῷ ἐφ' ἡμῖν ὅτι. τὸ ὃ συγκοινωνῆσαι τῇ ἀσεβείᾳ, ἢ μὴ συγκοινωνῆσαι τὸ ἔσω ἡμῶν ἀνδρωπον, τῷ ἐφ' ἡμῖν ὅτι. Οὐδὲν οἱ ἄγιοι τυράννης ἠλεγξαν, καὶ θανάτου ἀπειλὰς κατεφρόνησαν, τὴν ἀρετῆς ἀντιποιέμενοι. τοιγάρθεν καὶ ἡμεῖς τέκνα ὄντες, ἀγαπητοί, τῷ Προφῆτῳ, καὶ κατ' ἴχνος αὐτῶν βαίνοντες, τὴν τελείαν αὐτῶν πίστεν κτησώμεθα. διότι γέγραπται. ὡς ἀναδερῶντες τὴν ἔκδοσιν τὴν ἀνατροφῆς, μιμεῖσθε τὴν πίστιν, ὅπως σωθῆσθε ἀπὸ αὐτοῖς ἐν τοῖς ἐπ' ἐρανοῖς, ἐντα ἀπέδρα οὐδυνή, λύπη, καὶ στεναγμός ἐν τῇ λαμπρότητι πάντων ἁγίων. Νήψωμεν ὃ προσδοχόμενοι ἔμὴ εἰσελθεῖν εἰς πειρασμόν. Μελετήσωμεν τὰ λόγια ἑοῦ ἁγίου Πνεύματος, ὅπως ἐγκύψωμεν ταῖς Γραφαῖς, καὶ βιβλίον ἐν χερσὶν μὴ κατέχοντες, ἐν νῷ ἔχωμεν τὰ λόγια τῷ Θεῷ. Εἰάν τις ἤξέπῃ σοι τὰς ἑαυτοῦ λογισμὰς, ἢ τὰ ἑαυτοῦ ἐλαττώματα ἀνακαλύψῃ, μὴ ἤξιδένει τῷ τῷ ἀγνοίᾳ, ὡς τὰ ποιῶντα ἀφ' ὧν ἀξάμενον. ἀλλὰ μάλλον θαύμαζε ἐπὶ τῇ ἑοῦ ἀδελφῷ μεταβολῇ. Τὸ γὰρ ἐκφαίνει ἐκείνως ἵνα τὰ ἑαυτοῦ πλάσματα ἀνδράσι πνευματικοῖς, σημαίν-

σημαντικὸν βίβ' ἐπανορθώσεως. τὸ δ' κρύπτειν, δηλωτικὸν ἐμπαθῆς ψυχῆς. Οὐδεὶς γὰρ σωτρεῶν κλέπτει, καὶ τὸ μέρος αὐτῷ μὴ μοιχῶν ἡδεύμενος ἔλαγχ' ἑτέρας ποτὲ, διότι φιλοσόφως διάκειται πρὸς τὸ πάθος. Χρὴ οὖν παρακαλεῖν τὸ ἀνατιθέμεντα μὴ πάσης ταπεινοφροσύνης, καθὼς γέγραπται· σκοπῶν σεαυτὸν, μὴ καὶ σὺ περαιωθῇς. Δέγχετο γὰρ Κύριος διὰ τοῦ προφήτου Γεζεκιήλ· Καὶ σὺ υἱὲ ἀνθρώπου, εἰπέ πρὸς τοὺς υἱοὺς Ἰσραὴλ· οὕτως, διαμαρτυρῶν δὲ μὴ ἔξελεῖται αὐτὸν, ἐν ᾗ αὖ ἡμέρα πλανηθῇ· καὶ ἀνομία ἀνόμους· καὶ μὴ κακώσῃ αὐτὸν, ἐν ᾗ αὖ ἡμέρα ἀποστρέφῃ ἀπὸ τῆς ἀνομίας αὐτῶν. Δῶν δ' ἡμῖν ὁ Κύριος τὴν ἀπλανῆ ὁδὸν κατέχειν ἕως τέλους, καὶ γενῶν καὶ τεθλιμμένων· ὅπως ἐμφραγῇ τὸ στόμα τῶν ἀντιδίκων ἡμῶν τῆς Διαβολῆς, μὴ ἔχον λέγειν ἢ περὶ ἡμῶν φῶλον. Ὅτι τῷ Θεῷ ὁρᾷται ἡ δόξα εἰς τοὺς αἰῶνας. ἀμήν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι.

Πρόχουμεν ἑαυτοῖς, ἀγαπητοί, ὅτι πικρὰς ἔχομεν ἐχθρὰς καὶ ἀνελεῖς, χαίροντας ἐπὶ πῶσδε ἀνθρώπων, καὶ ταύτην μόνῳ ἔχοντας ἀφροσύνην. Ὅθεν οἱ ἅγιοι πατέρες ἐπιστάμενοι πᾶσι, καθ' ἡμῶν, αὐτῶν κακουργίας ὅσα ἡμέλυν, ὅσα ἐμετεωρίζοντο· ἀλλὰ προσῆχον ἑαυτοῖς, καὶ ἑαυτοῖς προσέχοντες καὶ Θεῷ ὑπηρετοῦν, καὶ ἀνθρώποις ἀποδοῦναι εἰς τὸ ἀγαθόν. Οἷος γέγονεν ὁ ἅγιος Ἀντώνιος, καθὼς καὶ ὁ ἅγιος Ἀθανάσιος, ὁ Ἀρχιεπίσκοπος, ἐμνημόνευσεν εἰς τὸ περὶ αὐτοῦ βίον γράψας. Καὶ γὰρ ἀσκήσας πολλὴν καὶ συντονωτέραν ἐκείνην. ἐνήστευε γὰρ αἰεὶ, τὸ δ' ἐνδυμασίᾳ εἶχεν, ἐνδον μὲν τεύχινον, ἐπάνω δ' ἐδερμάτινον, ἃ καὶ ἕως τελευτῆς τετήρηκε, μήτε τὸ σῶμα ἀπὸ ῥύποντος ὕδατος λούσας, μηδ' ὅλως τοὺς πόδας νίψασθαι, ἢ καὶ ἀπλῶς ἐν ὕδατι αὐτὸς χωρὶς ἀνάγκης ἐμβαλεῖν· ἀλλ' ὅσοι γυμνωθέντες αὐτὸν εἶδον, ὅσοι ὅλως τὸ σῶμα ἑαυτοῦ εἶδον ὡς γυμνόν, εἰ μὴ ὅτε τελευτήσας ἐδάπτετο. Καὶ πάλιν εἶπεν· “Εἰ καὶ μικρὰ ταῦτα πρὸς τὴν ἀρετὴν ἐκείνην, ἀλλ' ἄγε ἀπὸ τούτων λογίζεσθαι, ὅποιος ἦν ὁ τῷ Θεῷ ἀνθρώπος Ἀντώνιος, ὁ ὅσον νεωτέρους μέλαινα καὶ ποσάτης ἡλικίας ἴσων τηρήσας τὸ πρὸς θυμῶν τὴν ἀσκήσεως· καὶ μήτε ἀπὸ τὸ γῆρας ἡττηθεὶς πολυτελείᾳ τροφῆς βρωμάτων, μήτε δι' ἀπονίαν τῆς ἑαυτοῦ σώματος ἀλλάξας τὸ χῆμα τῆς ἐνδύσεως· ἢ καὶ τοὺς πόδας νίψας

Arectionis vitæ signum est : quod vero occultet, animi male affecti indicium existit. Nullus enim cum furibus currens, & partem suam cum adulteris ponens, hos prodit unquam : quia nimis passioni & affectioni indulget. Quare oportet cum omni humilitate eum, qui familiariter sua exponit arcana, consolari, sicut scriptum est : *Considerans teipsum, ne & tu tenteris*. Dicit enim Dominus per Prophetam Ezechielem : *Et tu fili hominis, dic ad filios populi tui : Justitia justi non liberabit eum, in quacumque die erraverit : & iniquitas impii non nocebit ei, in quacumque die conversus fuerit ab iniquitate sua*. Largiatur autem nobis Dominus, ut viam erroris expertem possideamus usque in finem, angustam scilicet & arctam : ut adversarii nostri Diaboli os obstruatur, ne habeat quod de nobis malum dicere queat. Quia Deum decet gloria in secula. Amen.

Gal. 6.

Ezech. 33.

CAPUT X.

Atendamus nobis ipsis, carissimi, quoniam acerbis nobis sunt inimici & inimici, super hominum ruina gaudentes, eamque solam lætitiā habentes. Hinc sancti Patres scientes eorum adversum nos conatum perversum, non segnes fuerunt, non vaga & distracta mente : sed sibi ipsis attenderunt, sibi que attendentes, & Deo complacuerunt, & homines in bonum ædificaverunt. Cujusmodi sanctus Antonius existit, quemadmodum & sanctus Athanasius Archiepiscopus meminit in vita, quam de eo conscripsit. Nam & multa exercitatione, eaque incitatore ac vehementiore est usus. Jejunabat enim semper ; indumentumque gerebat, interius quidem cilicium, exterius autem pelliceum : idque ad mortem usque servavit ; ita ut neque corpus sordium causa aquis ablueret, neque penitus suos pedes lavaret, neque illos unquam omnino vel aqua tingeret, nisi necessitate cogente. Sed neque quis eum denudatum unquam conspexit, nec prorsus Antonii corpusculum nudum, præterquam cum post mortem sepeliretur, cuiquam patuit. Rursusque ait : “Etsi ista ad illius virtutem parva ; ex iis tamen, qualis vir Dei Antonius fuerit, considerare & æstimare licet : quippe qui a juventute ad tantam usque ætatem, æqualem semper servabat in exercitatione alacritatem : & neque senectute fractus, delicatioribus utebatur cibis ; neque propter debilitatem corporis immutabat sui indumenti habitum. Aut si forte pedes aqua

S. Athanasius in vita S. Antonii.

„tingeret, attamen in omnibus illæsus per-
„manebat. Nam etiam oculos illæsos in-
„tegrosque servabat, recteque cernentes.
Et ne singula confectemur; cunctis, qui ci-
bis variis, & lavacris, diversisque vesti-
mentis utuntur, ipse multo illustrior appa-
rebat, ac clarior, & ad fortitudinem ala-
crior. At nos, quæ corpus molliter fove-
ant, nobiscum excogitantes, distrahimur
atque efferimur; non considerantes, quam
acres adversarios habeamus. Unde & ipsi
hostes tantam nostram cernentes segnitiam,
promptius animosiusque adversum nos insur-
gunt, impuditiæ nos jaculis semper trans-
figentes. Attendamus igitur nobis ipsis, ut
Dominus illorum in nos destruat insidias.
Hæc autem dico, fratres, non quasi vitæ
puritate ego conspicuus sim: nam si Dominus
mea revelet peccata, antequam in supplicium
mittar, pudor atque confusio operum meo-
rum, tormenti pars mihi erit. Sed ista a me
sint dicta per gratiam Domini, ut dum vos
boni consilii commoda capitis, ego quo-
que vilis & abjectus saluberrimi consilii mei
mercedem referam. Quemadmodum enim
qui ad animarum everfionem cohortationi-
bus utitur, perditionis earum atque exitii
particeps erit: sic & qui ad vitæ morumque
emendationem suis consiliis est auctor, op-
timam mercedem a Domino consequetur,
si & ipse ab inutilibus deinceps recesserit.
Quod si cum fratre amicitiam habeas, teque
conscientia tua arguat, quasi ex ejusmodi
conjunctione detrimentum animæ sustineas;
te ipsum ab eo separa. Dixit enim quidam
Sanctorum: Cum omnibus caritatem habe,
ab omnibus abstine. Hæc autem dico, ca-
rissime, non ut homines oderis, sed pec-
catum averferis. Scriptum est enim: Si
cor nostrum non reprehenderit nos, fiduciam
habemus ad Deum, ut quidquid petierimus,
accipiamus ab eo: quoniam mandata ejus
custodimus, & ea quæ sunt placita coram
eo, facimus. Si vero reprehenderit nos cor
nostrum, major est Deus corde nostro, &
novit omnia.

Frater fratri hortator erat in iis,
quæ ad Deum pertinent. Pereunte au-
tem altero, dixit qui hortabatur ad eum:
Ecce fratrem hunc admoneo, & me au-
dire renuit. Cui ille respondit: Te de-
bet audire; da veniam. Te enim audi-
re, honestum illi est; & audita agere,
jucundum. At ille: nequaquam: nisi
enim compererit, secundum Deum esse
quæ dico, ne me audiat: neque me so-
lum, sed ne Prophetam quidem, si præ-
ter Dei voluntatem consilium dederit. Ait
enim Apostolus: Et si nos, aut Angelus de
cælo

1. Joan. 3.

Gal. 1.

A “ ὕδατι, καὶ ὅμως ἐν παῶσι διέμεινεν ἀβλαβής.
“ καὶ γὰρ καὶ τὰς ὀφθαλμοὺς ἀσινεῖς καὶ ὁλοκλή-
“ ρους εἶχε, βλέποντας καλῶς “. Καὶ ἵνα μὴ
καθ' ἐν λέγων μὲν. πάντων τ' ἐν ποικίλῃ τροφῇ
καὶ λυτρίοις, καὶ ἀφ' ὁμοῖς ἐνδύμασι χρωμαίοις, καὶ
φαιδρότερος μάλλον αὐτὸς ἐφάνετο, καὶ πλεονέχων
πλεονέχοντος. Ἡμεῖς δ' οὐκ ἀποκρίνομεθα τὸ σῶμα
ἐπινοῶντες ἐν ἑαυτοῖς, μετεωρίζομεθα, μὴ ἐννοῶν-
τες οἷος τοιαύτης ἀντιδίκου ἔχομεν. ὅθεν καὶ αὐτοὶ
οἱ ἀντίπαλοι, ὁρῶντες ἡμῶν τ' ποσὶν ἀποροῦντες,
προθυμότεροι καδίσαντο καθ' ἡμῶν, καταποξύνοντες
ἡμᾶς ἀεὶ τοῖς τ' ἀσελγείας βέλεσι. Πρόχων μὲν
οὖν ἑαυτοῖς, ὅπως ὁ Κύριος καταργήσῃ αὐτοῖς
τὰς καθ' ἡμῶν ἐπιβλάδας. Ταῦτα δὲ φημι, ἀδελ-
φοί, ἔχ' ὡς βίον καθαρόν κλητημῶς. εἰ γὰρ
ἀποκαλύψῃ Κύριος τὰς ἐμὰς ἀμαρτίας, πῶς
C ὡς ἀπεμνησθῆναι με εἰς κόλασιν, ἢ ἀγχιὼν πᾶν
ἔργον μου, μέρος κολάσεώς μοι γινώσεται. Ἀλλὰ
ταῦτα εἰρηνίζω ὑμῶς ἐμὲ ἀφ' ὅτι ὁ Κύριος χάρι-
τος, ὅπως ὑμῶν ὠφελωμένων ἀφ' ὅτι ἀγαθῆς συμ-
βουλίας, αὐτὸς ὁ ἀτελής μισθὸν τύχω τ' ἐμῆς
ἀγαθῆς συμβουλίας. κατὰ πᾶν γὰρ ὁ προτρέπο-
ντος ἐπὶ καταστροφῇ ψυχῶν, ἀπωλείας καὶ ὀλέ-
θρου μερίδα δέξεται, ἔτι καὶ ἐπὶ διορθώσεσιν συμ-
βουλιῶν μερίδα ἀγαθῶν δέξεται. Καὶ εἰ γὰρ
D ἀποχῇ καὶ αὐτὸς ὁ λοιπὸς ἀπὸ τ' ἀνωφελῶν. Εἰ γὰρ
χῆς φιλίαν μὲν ἀδελφῶν, καὶ τὸ σύνειδος σε κα-
ταγνῶ σε, ὡς βλάβος ψυχῆς ἀπολαβὴν διὰ τῆς
συμφερείας, ἐκκοφὸν σεαυτὸν ἀπὸ αὐτῶν. Εἰρη-
μὴ γὰρ ὡς τ' ἀγίων, Μετὰ πάντων ἀγάπῃ, ἀπὸ
πάντων ἀπέχε. Ταῦτα δὲ φημι, ἀγαπητέ,
ἔχ' ἵνα ἀνδρώποισι μισήσης, ἀλλὰ τ' ἀμαρτίαν.
Γέγραπται γὰρ, Εἰ γὰρ ἡ καρδία ἡμῶν μὴ καταγι-
E νώσκει ἡμῶν, παρρησίαν ἔχομεν πρὸς τ' Θεόν,
ἵνα ὁ εἰς ἀντιμέτωπον, λαμβάνωμεν παρ' αὐτοῦ,
ὅτι τὰς ἐντολὰς αὐτοῦ τηροῦμεν, καὶ τὰ ἀρετὰ ἐνώ-
πιον αὐτοῦ ποιοῦμεν. εἰ γὰρ δὲ ἡ καρδία ἡμῶν κα-
ταγινώσκει ἡμῶν, μείζων ἐστὶν ὁ Θεὸς τ' καρδίας
ἡμῶν, καὶ γινώσκει πάντα.

Ἀδελφὸς ἀδελφὸν πρὶν εἰς τὰς κτ' Θεόν,
παιδὸν τ' ἐπὶ, ἔφη ὁ ὡς ἀκαλῶν πρὸς αὐ-
F τόν. Ἰδὲ ὡς ἀκαλῶν τ' ἀδελφόν, καὶ εἰ βέλεται
μου ἀκρίβειαν. ὁ δ' ἀποκρίθη, ὅφειλε σε ἀκρίβειαν
συγχώρησον. ὡς σε γὰρ καὶ ἀκρίβειαν καλόν, καὶ
ποιῆσαι χαρὰν ἐστὶν. ὁ δ' ἔφη, ἔχ' ἔτι, εἰ γὰρ δο-
κιμάσῃ ὅτι ὅτι ἐστὶ κτ' Θεόν, μὴ μου ἀκρίβειαν.
εἰ μόνον δ' ἐμὲ, ἀλλὰ καὶ Προφήτην, εἰ γὰρ πα-
ρὰ τὸ δέλημα τ' Θεὸς συμβουλεύει. λέγει γὰρ ὁ
Ἀπόστολος, Εἰ γὰρ καὶ ἡμεῖς, ἢ ἄγγελος ὅς ἐρα-
νῆ

νῆ ἀγγελίσσηται ἡμῖν πρὸς ὃ ἐλάβετε, ἀνάθεμα ἔστω. Τίνες γὰρ ὑπῆρχον οἱ ἐπαναστάντες καὶ Σωσάννης ἐν Βαβυλῶνι; ἔχοντες ὑπερβύτεροι; καὶ ἔχοντες ἀπλῶς ὑπερβύτεροι, ἀλλὰ κριταὶ καὶ ἡγούμενοι τοῦ λαοῦ. καὶ ἄρα τὸ μὴ προσέχειν ἑαυτοῖς, οἷον τέλει ὑπέπεσον; καὶ ἡ ἀξία αὐτῶν οὐκ ὠφέλησεν αὐτοῖς. Φροντίσωμεν οὖν ἀδελφοὶ τῆ ἀληθείας, ὅπως ἡ ἀλήθεια περικυκλώσῃ ἡμᾶς. Ὡς γὰρ εἰάν τις φανύως ἀφωραζόμενος ἀφελῇ τῷ ἀρχοντι, ἀποδράς εἰς ἑτέροις τόποις, ἵσως σωζέται. ἀπὸ τοῦ τοῦ προσώπου τοῦ Θεοῦ πᾶς φύγωμεν; καὶ τὸ λέγοντα. Πᾶς πορεύσθαι ἀπὸ τοῦ πνεύματος σου, καὶ ἀπὸ τοῦ προσώπου σου ποῦ φύγω; εἰάν ἀναβῶ εἰς τὸ ἔρανον, σὺ ἐκεῖ εἶ. εἰάν καταβῶ εἰς τὸ ἄδω, πάρε. εἰάν ἀναλάβωμι τὰς πτέρυγας μου κατ' ὄρεθρον, καὶ κατασκηνώσω εἰς τὰ ἔσχατα τῆ θαλάσσης, καὶ γὰρ ἐκεῖ ἡ χεὶρ σου ὁδηγήσῃ με, καὶ κατέξει με ἡ δεξιὰ σου. Ἀγαπήσωμεν τὴν ἡσυχίαν, ὅπως ῥυθώσωμεν τὴν ὁμιλίαν. Ἀγαπήσωμεν τὴν ἐγκράτειαν ἐν ἀγάπῃ Θεοῦ. Ἀγαπήσωμεν τὴν ἀγνείαν καὶ τὴν ταπεινοφροσύνην. ἐσώμεθα ταπεινοί, ὑποσηγοροὶ καὶ μικροὶ καὶ μεγάλοι, ὅπως ἐκφυγώμεθα τὴν κενοδοξίαν, καὶ πάσας τὰς παγίδας τοῦ Διαβόλου. Μισήσωμεν τὴν μέδω καὶ τὸ γέλωτα, καὶ τὰς ἀνωφελεῖς λόγους τῶν κακοφρόνων ἀνθρώπων. πάντα γὰρ πράττει, πάντα ἐπινοῶσι πρὸς τὸ μὴ ἀποτυχεῖν τῶν ἑαυτῶν ἡδονῶν. Σὺ δὲ, ἀγαπητέ, ταῦτα φεῦγε, ὡς τῷ Θεῷ ἐπαγγελάμενος ἀρέσκει, πάντα καὶ Θεὸν πράττει. Θεὸς γὰρ ἐμυκτηρίζεται, καὶ τὸ λόγιον τοῦ Ἀποστόλου. ὃ γὰρ εἰάν ἀπειρήν ἄνθρωπος, τὸ καὶ δεῖσθαι. ὅτι ὁ ἀπειρὼν εἰς τὸ ἑαυτοῦ σάρκα, ὡς τὸ σαρκὸς δεῖσθαι φθοράν. ὃ δὲ ἀπειρὼν εἰς τὸ πνεῦμα, ὡς τὸ πνεύματος δεῖσθαι ζωὴν αἰώνιον. Μὴ συνομίλει τοῖς ῥυπαροῖς λογισμοῖς, μήποτε κατὰ γνώσῃ σε εἰς τὴν ἀίχρην αὐτῶν πρᾶξιν. ἀλλὰ τέτρε βδελύσσου καὶ ἄψων, ὅπως γαληνιάσῃ σε ἡ διάνοια. Δειδῇτι ἡ Κυρία, ὅπως φωτίσῃ σε τὰς ὀφθαλμοὺς τῆ καρδίας. τὰ γὰρ ὅσα ἀνθρώποις ἀδύνατα, ὅσα ἰσὺ Θεῷ δυνατά. Ἐξως εἰς προσοχῇ, μὴ μετεωρίζῃ, ἵνα μὴ ὀρεθῇς ὡς καταφρονῶν. Πρόσεχε σεαυτῷ, ἀγαπητέ, μήποτε θεωρῶν τὰς ἐν τῷ νῦν αἰὶνι πλετύντας, καταλάντας καὶ τὰς σάρκας αὐτῶν ἀφαιρέσας, ὡς ἐν ἡμέρᾳ σφαγῆς, μακαρίσῃς αὐτοὺς ἀπὸ τὴν πρὸς χαρὸν ἀδωκίαν. διότι ἐπὶ πλεόντων, ἐπὶ τρυφῇ, ἐπὶ δυνάμει ἐμπαύσετο τὸ Πνεῦμα

A *cælo euangelizaverit vobis præter id, quod accepistis, anathema sit. Quinam enim in Babylone contra Susannam insurrexerunt? nonne seniores? & non solum seniores; sed & iudices, ac præsides populi: qui quod sibi ipsis non attenderunt, quam miserabili fine vitam clauferunt! neque illis sane ipsorum dignitas profuit. Veritatis ergo curam habeamus, fratres, ut veritas nos circumdet ac protegat. Et in hoc quidem seculo si quis de re male gesta apud Principem infimuletur, si ad alia loca confugiat, fortasse salvatur. At nos a conspectu Dei quonam profugere poterimus? secundum eum, qui dicit: Quo ibo a spiritu tuo? & a facie tua quo fugiam? Si ascendero in cælum, tu illic es: si descendero in infernum, ades. Si sumpsero pennas meas ad orientem, & habitavero in extremis maris: etenim illic manus tua deducet me, & tenebit me dextera tua. Diligamus quietem ac silentium, ut a distractionibus liberemur. Diligamus continentiam in caritate Dei. Diligamus castitatem & humilitatem. Simus humiles, & affabiles parvis ac magnis, ut vanam effugiamus gloriam, cunctosque Diaboli laqueos. Ebrietatem, & risum, inutiliaque malignantium hominum verba execremur ac detestemur: omnia enim agunt, omnia excogitant, ut suis voluptatibus potiri possint. Tu autem, dilectissime, ista fuge, ut qui Deo placere professus es: omnia secundum Deum operare. Deus enim non irridetur, secundum dictum Apostoli: nam quod seminaverit homo, hoc & metet. Quoniam qui seminat in carne sua, de carne & metet corruptionem. Qui autem seminat in spiritu, de spiritu metet vitam æternam. Noli sordidis immorari cogitationibus, ne quando te in actum deducant turpitudinis: sed eas detestare ac repelle, ut mens tua serena sit atque tranquilla. Precare Dominum, ut cordis tui oculos illuminet. Quæ enim impossibilia sunt apud homines, possibilia sunt apud Deum. Cum ad orandum steteris, noli vaga ac distracta mente esse, ne quasi contemnens inveniaris. Attende tibi ipsi, carissime, ne forte dum cernis huius sæculi divites deliciis affluentes, carnesque suas nutrientes, tamquam in die occisionis, eos propter ejusmodi fluxam ac momentaneam rerum abundantiam beatos prædices. Quoniam non opulentum, non deliciis deditum, non potentem, beatum dicit Spiritus sanctus; sed eos, qui timent*

Dan. 13.

Psal. 138.

Gal. 6.

Luc. 18.

Psal. III.
127.

Dominum : sicut scriptum est : *Beatus vir, qui timet Dominum* : Et, *Beati omnes, qui timent Dominum*. Præfectum te constituerunt ? Esto Præfectus pacis, ut portæ regni coelestis pandantur tibi, simulque cum facientibus pacem ingrediaris. Dicit enim Spiritus sanctus : *Aperite portas, ingrediatur populus*. Et quis ac qualis populus ? servans justitiam, & custodiens veritatem, suscipiens veritatem, & custodiens pacem. Unde quidam Sanctorum dicebat : *Fiat pax & justitia in diebus meis*. Audi & sanctum Jacobum dicentem : *Quis sapiens est & eruditus inter vos ? ostendat ex bona conversatione operationes suas in mansuetudine sapientiæ. Quodsi zelum amarum habetis, & contentionem in cordibus vestris; nolite gloriari, & mendaces esse adversus veritatem : non est ista sapientia desursum descendens, sed terrena, animalis, diabolica. Ubi enim zelus & contentio; ibi inconstantia & omne opus prævum. Quæ autem desursum est sapientia, primum quidem pudica est : deinde pacifica, modesta, suadibilis, plena misericordia, & fructibus bonis, non judicans, sine simulatione. Fructus autem justitiæ in pace seminatur facientibus pacem. Largiatur porro nobis Dominus concordiam atque unionem secundum voluntatem suam. Precemini autem & pro me misero, obsecro; ut obscuratum in me oculus Dominus illuminet. Quoniam ipsius est regnum & gloria in secula seculorum. Amen.*

Isai. 26.

4. Reg. 20.

Jacob. 3.

A τὸ ἄγιον, πλὴν πάντων φοβερῶν ἢ Κύριον. καὶ
ὡς γέγραπται· μακάριος ἀνὴρ ὁ φοβερῶς ἢ
Κύριον. καὶ, μακάριοι πάντες οἱ φοβερῶς ἢ
Κύριον. Ἡ γὰρ ἡμῶν σε κατέστησεν; ἡ εἰρήνης γε-
νοῦ, ὅπως ἀνοιγῇ σοι αἱ πόλεις ἢ βασι-
λείας πάντων ἐθνῶν, καὶ συνεισελεύσῃ ἅμα τοῖς
ποιῶσι ἢ εἰρήνῃ. Λέγει γὰρ τὸ Πνεῦμα τὸ ἁ-
γίον· ἀνοίξατε πόλεις, εἰσελεύσεται λαός. Καὶ
ποῖος λαός; φυλάσων δικαιοσύνην, καὶ φυλάσ-
ων ἀλήθειαν, ἀντιλαμβανόμενος ἀληθείας, καὶ
φυλάσων εἰρήνην. Οἶδεν ἔλεγεν τις πάντων Ἀ-
γγίων· Γενέσθω εἰρήνη καὶ δικαιοσύνη ἐν ἡμέ-
ραις μᾶ. Ἄκουε ὃ καὶ τῷ ἁγίῳ Γαβριὲλ λέγοντος·
τίς σοφός καὶ ἐπιστήμων ἐν ὑμῖν; δεξιᾷ τῷ ἐκ
τῆς καλῆς ἀναστροφῆς τὰ ἔργα αὐτοῦ ἐν τῇ ἀρετῇ
σοφίας. Εἰ ὃ ζῆλον πικρὸν ἔχετε καὶ εἰδῆσθαι
ἐν τῇ καρδίᾳ ὑμῶν, μὴ κατακαυχᾶσθε καὶ ψαλ-
δεύετε ὡς τὴν ἀληθείαν. Ὅτι ἐστὶν ἡ σοφία αὕτη
ἀνωθεν κατερχομένη, ἀμὴν ὁπίσθιος, ψυχικὴ,
δαμονιώδης. Ὅτι γὰρ ζῆλος καὶ εἰδῆσθαι, ἐκεῖ
ἀκαταστασία καὶ πᾶν φθῶν πᾶν πᾶν. Ἡ δὲ ἁ-
νωθεν σοφία φῶτον μὴ ἀγνήσκειν, ἔπειτα εἰρη-
νικὴ, ἐπιεικής, ὑπεικτική, μετὴν ἐλέους καὶ καρ-
πῶν ἀγαθῶν, ἀδιάλειπτος, ἀνυπόκριτος. Καρ-
πὸς ὃ δικαιοσύνης ἐν εἰρήνῃ ἀσπείρεται τοῖς ποιῶ-
σιν εἰρήνην. Δῶν ὃ ἡμῖν ὁ Κύριος τὴν ὁμόνοιαν
καὶ τὸ αὐτῷ θέλημα. Εὐξασθε ὃ καὶ περὶ ἐμῶν
τῶν οἰκτρῶν, πᾶσι καλῶς, ὅπως φωτίσῃ ὁ Κύριος
τὴν ἐν ἐμοὶ ἐσκοτισμένην ὁφθαλμόν. ὅτι αὐτὸς ὅστις
ἡ βασιλεία καὶ ἡ δόξα εἰς τὰς αἰῶνας τῆς αἰῶ-
νων. ἀμήν.

C A P U T X I.

Non torpeamus, fratres, servi-
entes invicem propter Dominum.
Multi enim puellæ cujuscumque amore
capti, servire propter amatam non
recusarunt. Quid ergo nos magnum
præstamus, si nobis mutuo propter
Dominum servimus? Ne simus ne-
gligentes, confidentes in cella, ca-
rissimi: memores, quod sancti Mar-
tyres ferreis vinculis conclusi fuerint
etiam cum multis tormentis. Ne
ergo cellæ angustiam effugiamus. Non
deficiamus operantes: memores, quo-
niam multi ex Sanctis in metalla
missi sunt propter Dominum. Num-
quid igitur, si nos temporibus il-
lis fuissetis, nostram vitam ob tor-
turas prodidissetis? Meminerimus, fra-
tres

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ.

E

MΗ' ὀλιγωροῦμεν, ἀδελφοί, δαλδύοντες ὁ-
λήλοις ἢ τῷ Κυρίῳ. Πολλοὶ γὰρ πα-
θίσκῃς ἐραυθέντες ἠρήσαντο δαλδεῖν διὰ τὴν πο-
θευμένην. Τί γὰρ οὕτως ἡμεῖς μέγα ποιῶμεν,
εἰάν τις δαλεύωμεν ὁλήλοις διὰ τῷ Κυρίῳ; Μὴ
ἀκηδέωμεν καθεζόμενοι ἐν τῇ κελεύσει, ἀγαπη-
τοί, μνημονεύοντες ὅτι οἱ ἅγιοι μάρτυρες κατὰ-
κλειστοὶ ὑπῆρχον ἐν δεσμοῖς σιδηροῖς μὴ πολλῶν
βασάνων. Μὴ οὕτως ἀποφύγωμεν τὴν σκενοχώραν τῆς
κελεύσεως. μὴ ἐκκακώμεν ἐργαζόμενοι, μνημο-
νεύοντες ὅτι πολλοὶ τῶν ἁγίων ἐν τοῖς μεταλλοῖς
παρεπέμποντο διὰ τῷ Κυρίῳ. Ἀρα εἰ εἴ-
μεν ἡμεῖς ἐν τοῖς χρόνοις ἐκείνοις, πᾶσι δαλδύοιμεν
τὴν ἐαυτῶν ζωὴν διὰ τὴν σκενοχώραν; ἄρα ἠρνή-
μεθα τὴν ἐαυτῶν ψυχὴν διὰ τὰς ἀνάγκας; Μνη-
σῶμεν.

αὐτῶν, ἀδελφοὶ ἠγαπημένοι ὑπὸ Κυρίου, πάντες
 εὐεργεσιῶν Κυρίου ἡμεῶν Θεοῦ ἡμῶν, ὅς παλάσαντος
 ἡμᾶς καὶ ἀνέστησαντος ἡμᾶς, τὸ τρέφοντος ἡμᾶς
 καὶ σκέποντος καὶ πάντα, τὸ ἔχοντος ἀνέμους
 ἐκ θησαυρῶν αὐτοῦ πρὸς ἀφρονίαν ἡμῶν, ὅς ἀνα-
 γαγόντος νεφέλας ὅς ἐλάττω τὴν γῆν πρὸς ὑπε-
 ρεσίαν ἡμῶν, τὸ πληθύναντος πλῆθός, κτήνη καὶ
 ἔνυδρα πρὸς ὑπερεσίαν τῆς γένεος ἡμῶν, τὸ ποιή-
 σαντος ἡ ἥλιον εἰς φῶς ἡμέρας καὶ τὴν σελήνῳ καὶ
 τὰ ἄστρα εἰς φῶς τὴν νυκτὸς διὰ τῆς γένεος ἡμῶν,
 καὶ σώσαντος ἡμᾶς διὰ τῆς μυστηρίου ἡ τιμῆς αὐ-
 τοῦ σταυροῦ. Δεξιόσωμεν αὐτῷ ἐν φόβῳ καὶ ἐν
 τρόμῳ πολλῷ καὶ ἐλπίδι ἀγαθῇ, ὅτι πάροιχοι
 καὶ πρὸς ἐπίδημοί ἐσμεν ἐν τῷ βίῳ τούτῳ, καὶ τὸ
 λέγοντα. πάροιχος καὶ πρὸς ἐπίδημός ἐμὶ ἐν τῇ
 γῇ, καθὼς πάντες οἱ πατέρες μου. Παρακα-
 λῶ ὑμᾶς ἐγὼ ὁ ἐλάχιστος, ὁ ὑπελπίς, ὁ τῶν
 μυσίων παλάντων ὀφειλέτης, ὁ πάντος ἀμαρτω-
 λῶ ἀμαρτωλότερος, ἀνέξασθε ταύτης τῆς καλίστης
 συμβουλίας. Τηρήσατε ἑαυτὰς ἀκαταγνώστους ἐν
 παντί, ὅπως ἦτε ἀνεπαύχωντοι. Εἰ δὲ καὶ κα-
 τέγνω τις ἑαυτὸν ἐν ἑνὶ πράγματι, ὅς λοιποῦ
 τηρεῖται ἑαυτὸν ἀκατάγνωστον, ὅπως μὴ καὶ ὁ
 ἔξεναντίας λέγειν ὡς περὶ ἡμῶν φάσιν, ὁ μισ-
 ἀνδρῶν, ὁ φθορεὺς, ὁ ἀλόγιος, ὁ ἐχθρὸς
 τῆς δικαιοσύνης, ὁ ἐπιχάρων τοῖς κακοῖς ἡμῶν, ὁ
 ἀσθενὴς πρὸς τοὺς δεξιόκοντας τῷ Κυρίῳ ἐν ἀλη-
 θεία, ὁ ἔξθεννημῶς ὑπὸ τῶν ἀγαπώντων τὸ
 Κύριον ἐν ἀληθείᾳ, ὁ καταπατήμενος ὑπὸ τῶν
 ποιούντων τὸ θέλημα τοῦ Κυρίου ἐν καρδίᾳ καρ-
 δία. ὅτι τῷ Θεῷ ἡμῶν ἡ δόξα καὶ ἡ μεγαλω-
 σύνη εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας. ἀμήν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ.

Εἰ μὲν οὖν, ἀγαπητέ, ἐν τῇ κλήσει ἡ
 ἐκλήθης. Δὸς δόξαν τῷ Θεῷ, ὅτι κα-
 τηξίωσέ σε συγκαταειρηνηθῆναι ἐν πᾶσι πειρασ-
 τοῖς τῆς ποιότητος αὐτοῦ, ἵνα ἀφτραφῇς τῇ νομῇ
 τῶν πειράτων αὐτοῦ. Ὑπόμεινον οὖν ἄχρι τε-
 λους, ὅπως σωθῇς ἡ ψυχὴ. Γέγραπται γάρ,
 Εἰν τῇ ὑπομονῇ ὑμῶν κτήσασθε τὰς ψυχὰς ὑμῶν.
 Ἰδοὺ παρομοιωμένος ἐν πάσῃ ἀναστροφῇ σου. Αἴ-
 κηε τὸ λέγοντος. τέκνον, εἰ σοφὸς ἔσῃ, δι-
 φραεῖς καὶ τὴν ἐμὴν καρδίαν. μὴ γίνῃς τραχὺς
 ἐν γλώσσῃ σου. μηδὲ σκληρῶς ἀποκρίνῃς τῷ ἀ-
 δελφῷ σου, ἀλλὰ μὲν πάσης παπεινοφροσύνης καὶ
 φόβου Θεοῦ ἔσῃ ἡ φθογγή. Μὴ γὰρ ἀργυ-
 εῖς ὠνέμεν τὸ καλὸν λόγον; ὁ δὲ σὺν ἀγοράζω-
 μεν,

A tres a Domino dilecti, beneficiorum Do-
 mini Dei nostri, qui nos creavit & cre-
 scere fecit, qui nutrit nos & protegit
 nos in omnibus: qui educit ventos de
 thesauris suis ad obsequium nostrum: qui
 elevat nebulas ab extremitatibus terræ in
 ministerium nostrum: qui multiplicat vo-
 latilia, pecora, & animalia aquatilia ad
 obsequium generis nostri: qui fecit solem
 in lumen diei, & lunam ac stellas in lu-
 men noctis propter nostrum genus: qui
 salvavit nos per mysterium pretiosæ Crucis
 suæ. Serviamus ei in timore ac tremore
 multo, & spe bona: quia advenæ & pe-
 regrini sumus in hac vita, secundum eum,
 qui ait: *Advena & peregrinus sum in ter-* Psal. 38.
ra, sicut omnes patres mei. Obsecro vos
 ego minimus, ego vilis & abjectus, ego
 qui decem millium talentorum sum debi-
 tor, qui quemvis peccatorem peccatis ex-
 cedo: sustinete optimum hoc consilium.
 C Servate in omnibus vos ipsos irreprehen-
 sibilis, ut sitis absque confusione. Si quis
 autem seipsum in re aliqua condemnet,
 deinceps sese irreprehensibilem servet, ne-
 quid habeat adversarius, quod de nobis
 malum dicat, hominum, inquam, inimi-
 cus, corruptor, & alienus, hostis justi-
 tiæ, qui in malis nostris gaudet: qui de-
 bilis in eos est, qui Domino in veritate
 serviunt: qui spernitur ab iis, qui Domi-
 num in veritate diligunt: qui conculcatur
 ab iis, qui faciunt voluntatem Domini
 puro corde. Quoniam Deo nostro gloria
 & magnificentia in omnia secula. Amen.

CAPUT XII.

Persiste igitur, carissime, in voca-
 tione, qua vocatus es. Da
 gloriam Deo, quod dignatus sit te
 in gregem ovium suarum referre,
 ut in pascuis ovium ejus enutriaris.
 Ergo ad finem usque tolera, ut salve-
 tur anima tua. Nam scriptum est:
 F In patientia vestra possidebitis animas Luc. 21.
 vestras. Esto instructus in omni con-
 versatione tua. Dicentem ausculta: Fi-
 li, si sapiens fueris, latificabis cor meum. Noli esse asper in lin-
 gua tua, neque durius respondeas
 fratri tuo; sed cum omni humilita-
 te ac timore Dei sit loquela tua.
 Numquid enim argento bonum sermonem
 comparamus? nullo sane eum pretio
 emi-

Proverb. 23.

emimus, nisi sola nostra voluntate : quoniam utriusque nobis viæ potestatem dedit Dominus, ut uniuscujusque cognoscatur affectio & animus. Sic ergo nostræ sint responsiones ad invicem, o electi Dei, quemadmodum fidelis quispam fervus cum suo colloquitur domino. Verax quippe est, qui ait : *Omnis qui se exaltat, humiliabitur ; & qui se humiliat, exaltabitur*. Sint porro sermones nostri mutui, non de rebus peregrinis atque externis ; verum de utilitate animæ, de mutua inter nos ædificatione, de recte factis, de omni opere bono : sicut scriptum est : *Ut det gratiam audientibus : & Nolite contristare Spiritum sanctum Dei, in quo signati estis in die redemptionis*. Quoniam ipsum decet gloria in secula. Amen.

Luc. 14.

Ephes. 4.

EJUSDEM SANCTI PATRIS EPHRAEM SYRI

QUOD NON OPORTEAT RIDERE,
ET EXTOLLI;
SED PLANGERE POTIUS, ET NOS
IPSOS DEFLERE.

INitium everfionis animæ Monachi est risus, atque confidentia. In his cum te, monache, conspexeris, in malorum te concidisse abyssum noveris. Ne desinas igitur orare Deum, ut ab hac te morte liberet. Risus atque confidentia monachum in turpes animi passionis conjicit ; neque solum juvenes, sed & senes. Risus & confidentia monachum deprimit. Dixit quidam Sanctorum de confidentia loquens : Confidentia similis est vento urenti, monachi fructus corrumpens. De risu autem jam audi. Risus beatitudinem luctus exterminat, eaque quæ sunt ædificata, destruit. Risus Spiritum sanctum contristat : animæ obest, & corpus corrumpit. Risus virtutes expellit, non meminit mortis, neque supplicia cogitat. Aufer a me risum, Domine, luctumque ac gemitum mihi concede, quem a me ipse requiris, Deus. Initium luctus est, agnoscere seipsum. Sit vero luctus noster non secundum hominem, neque ut videatur ab hominibus ; sed secundum Deum, qui novit etiam abscondita cordis, ut apud eum mereamur beatitudine perfrui. Hilari itaque atque amœno finis aspectu, exultantes in Spiritu sancto super donis Do-

Matth. 5.
Jacob. 4.5.

Aμήν, εἰ μὴ ἐν τῷ θέλειν ἡμεῖς, ὅτι τῷ ἀμφοτέρων ὁδῶν τὴν Ἰησοῖαν δέδωκεν ἡμῖν ὁ Κύριος, ἵνα ἐπιγινώσκῃ ἡμᾶς ἡ ἀγάπη. Οὕτως οὖν ἔσω ἡμεῖς ἡ ἀποκρίσις πρὸς ἀλλήλους, ἐκκλησιᾶς Θεοῦ, ὡς περὶ δῶλος πρὸς πρὸς οὐλομένην τῶν ἐαυτῶν δεσποσύνη. Ἀφ' οὗτος γὰρ ὁ εἰπὼν, Πᾶς ὑψῶν ἐαυτὸν ταπεινωθήσεται, καὶ ὁ ταπεινῶν ἐαυτὸν ὑψωθήσεται. Οἱ δὲ λόγοι ἡμεῖς οἱ πρὸς ἀλλήλους μὴ ἔξωσαν πρὸς Ἰησοῦν παραγμάτων, ἀλλὰ πρὸς ὠφελείας ψυχῆς, πρὸς οἰκοδομῆς τῆς εἰς ἀλλήλους, πρὸς καπορθωμάτων, πρὸς πάντων ἔργων ἀγαθῶν. καὶ ὡς γέγραπται, ὅπως αὖν δὲ χάριν τοῖς ἀνέμοις. καὶ μὴ λυπεῖτε τὸ Πνεῦμα τῷ Θεῷ τὸ ἅγιον, ἐν ᾧ ἐσφραγίσθητε εἰς ἡμέραν ἀπολυτρώσεως. ὅτι αὐτῷ πρέπει δόξα εἰς τὰς αἰῶνας. ἀμήν.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ ΕΦΡΑΙΜ ΤΟΥ ΣΥΡΟΥ

Ο'ΤΙ ΟΥ ΔΕΙ ΓΕΛᾶΝ ΚΑΙ
ΜΕΤΕΩΡΙΖΕΣΘΑΙ,
Α'ΛΛΑ' ΜΑΛΛΟΝ ΚΛΑΙΕΙΝ
ΚΑΙ ΠΕΝΘΕΙΝ Ε'ΑΥΤΟΥΣ.

Aρχὴ καταστροφῆς ψυχῆς μοναχῶν, γέλως καὶ παρρησία. Ὅταν ἐν τέτοις ἴδης σεαυτὸν, μοναχῶν, γίνωσκε σεαυτὸν εἰς βάθος κακῶν καταντήσαντα. Μὴ παύσῃ δεινότητος τῷ Θεῷ, ὅπως ῥύσηταί σε τῷ θανάτῳ τέττε. Ὁ γέλως καὶ ἡ παρρησία εἰς βάθος ἀγχιὰ ἐπιρρίπτει τὸ μοναχόν. ὁ μόνον νεωτέρως, ἀλλὰ καὶ γέροντας. Ὁ γέλως καὶ ἡ παρρησία καὶ ὡς φέρει τὸ μοναχόν. Εἰπέ τις τῶν ἁγίων πρὸς τὴν παρρησίας. ἡ παρρησία ἀνέμω καυσθῆντι ὁμοία, ἀφ' οὗτος τὰς καρπὸς τῷ μοναχῶν. Περὶ τῷ γέλως ὅν ἄνκε. Ὁ γέλως τὸ μακαρισμὸν τῷ πένθους ἔξω βάλλει καὶ τὰ οἰκοδομηθέντα καταλύει. Ὁ γέλως τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον λυπεῖ. ψυχῶν ὅσα ὠφελεῖ, σῶμα τὸ διαφθείρει. Ὁ γέλως τὰς ἀρετὰς ἐκδιώκει, ὅσα ἔχει μνήμῳ θανάτῳ, ὅσα μελέτῳ τῷ κολάσεων. Περιελθὲς ἀπ' ἐμῶ Κυρίου, τὸ γέλωτα καὶ δώρησά μοι πένθος καὶ κλαυθμόν, ὃν ἐπιζητεῖς πρὸς ἐμῶ ὁ Θεός. Ἀρχὴ πένθους τὸ γινώσκειν σεαυτὸν. Ἐξω τὸ πένθος ἡμεῖς μὴ κατ' ἀνθρώπων, μηδὲ πρὸς τὸ θεαθῆναι τοῖς ἀνθρώποις, ἀλλὰ κατ' Θεόν τὸ γινώσκοντα τὰ κρύφια τῆς καρδίας, ὅπως πρὸς αὐτῶ μακαρισθῶμεν. Εὐώμεθα πικρῶν φαρμάκων τῷ προσώπῳ, ἀγαλλιώμενοι ἐν Πνεύματι ἁγίῳ ἐπὶ τῇ δωρεᾷ τῷ Κυρίου,

mini

εἰς, κλαίοντες ὃ καὶ πονεῖντες τῷ φρονήματι, Θεὸν δυσωπῶντες, ὅπως ἀφουλάξῃ ἡμᾶς ἀπὸ πάντων εἰδούς πονηρίας, εἰς τὸ μὴ σερνηθῆναι τῇ βασιλείᾳ τῆς ἐρανῶν καὶ τῆς ἀγαθῶν ὧν ἡτοίμασε τοῖς ἀγαθέσιν αὐτῶ. Τὸ πένθος οἰκοδομῇ καὶ ἀφουλάσσει· τὸ πένθος τῇ ψυχῇ ἀποσμήχει ἀπὸ τῆς δακρύων, καὶ καθαράν αὐτὴν ἀποκαθίστησι. Τὸ πένθος σωφροσύνην ἡγνῶ, ἡδονὰς ἀποκόπῃ, ἀρετὰς κατορθοῖ. Καὶ τί ἐτι λέγω; Τὸ πένθος ἀπὸ Θεοῦ μακαρίζεται, καὶ ἀπὸ ἀγγέλων ὡς καλεῖται. ὁ Θεὸς ἔλεξεν τις τῶ μαθητῆς ὅτι Κυρίε· ὁ γέλως ὑμῶν εἰς πένθος μεταστροφῆσεται, καὶ ἡ χαρὰ εἰς κατήφειαν· ταπεινώσῃτε ἀπὸ τῆς κραταγῆς χεῖρα ὅτι Κυρίε, καὶ ὑψώσῃ ὑμᾶς. Τί ὃ ποιήσω ἐγὼ ὁ ἁμαρτωλός, ὁ μὴ πονεῖν καὶ κλαῖν ἐμαυτὸν μὴ κατανύξῃ; λέγω γὰρ καὶ ὁ ποιῶ. οἶμοι, πᾶς καταφρονῶ; οἶμοι, πᾶς ἀμελῶ τὸ ἐμαυτῷ σωτηρίας; οἶμοι, ὅτι ἐν γνώσει ἁμαρτάνω. Οἶδα ἐν τῷ ποιεῖν με τὸ κακόν, καὶ οὐκ ἐκκλίνω ἐμαυτὸν ὅτι κακόν. Οἶμοι, ὅτι ἀναπολόγητός εἰμι· τοῖς γὰρ ῥήμασι λελόγισμαί περὶ εἰς ἐκ δεξιῶν· τοῖς ὅτι ἔργοις ἔσκηκα ὡς δυνάμων. Σοὶ, Κύριε, τῷ μόνῳ ἀγαθῷ καὶ ἀμνηστικῷ ἱσομολογῶμαι τὴν ἁμαρτίαν μου· καὶ ἐμὲ γὰρ σιωπῶντος, σὺ Κύριε, γινώσκεις τὰ πάντα, καὶ οὐδὲν κρυπτόν ἀπὸ προσώπου τῷ ὀφθαλμῶν σου. Ἀλλ' ἐπειδὴ σὺ εἶπας, Κύριε, διὰ τῶ Προφήτου· λέγε πρῶτος σὺ τὰς ἁμαρτίας σου, ἵνα δικαιωθῇς. Ἡμάρτικα, Κύριε, ἡμάρτικα, καὶ οὐκ εἰμι ἄξιός ἀτενίσαι καὶ ἰδεῖν τὸ ὕψος τῆς ἐρανῆς ἀπὸ πλήθους τῆς ἀδικιῶν μου· ὅτι διὰ μικρὰν ἡδονὴν, ὅτι πυρὸς ἀγνῆς κατεφρόνησα, καὶ τῇ βασιλείᾳ σου οὐκ ἀντεποιήσαμην. Τί οὖν ποιήσω ἐγὼ ὁ ἄδελφος τῆς ἀνθρώπων; κλαύσω ἐμαυτὸν ἡμέρας καὶ νυκτὸς ὡς ὅτι χαρὸς δεχθῆναι τὰ δάκρυα. Χάρισά μοι, Κύριε, δάκρυα κατανύξῃς, ὁ μόνος ἀγαθὸς καὶ ἐλεήμων, ὅπως ἐν αὐτοῖς ἱκετεύσω καθαλειθῆναι μου τὸ ῥύπον τῆς καρδίας. Οἶμοι, τί ποιήσω; τὴν γένηται ὅτι πυρὸς καὶ τὸ σκότος τὸ ἰσώτερον, ἐνθα ὁ κλαυθμὸς καὶ ὁ βρυγμὸς τῆς ὁδόντων. Οἶμοι τί ποιήσω; τὸ πῦρταρον, καὶ τὴν ἀτελεύτητον βάσανον· τὸ ἰοδόλον, καὶ ἀκοίμητον σκώλικα· οἶμοι τί ποιήσω; τὴν ἀπειλὴν τῶ ἀγγέλων πάντων ἐπὶ πάντων κολάσεων, ὅτι φοβεροὶ καὶ ἀνελεήμονες εἰσι. Τίς δὲ τῇ κεφαλῇ μου ὕδωρ καὶ τοῖς ὀφθαλμοῖς μου πηγὴν δακρύων, ὅτι καθίσας ἐκλαύσα νυκτὸς καὶ ἡμέρας, ἵνα Θεὸν δυσωπήσω ὃν παρώργισα; Ἡμαρτες, ψυχὴ μου;

μετα-

A mini; cogitatione autem & animo plorantes atque gementes, Deumque exorantes, ut ab omni specie mala nos servet: ne coelorum regno privemur, bonisque quae praeparavit iis, qui complacuerunt ei. Luctus aedificat, & custodit. Luctus animam lacrymis abstergit, mundamque eam reddit. Luctus temperantiam gignit, voluptates excindit, & virtutes perficit. Quid plura? Luctus a Deo praedicatur beatus, & ab Angelis consolationem accipit. Unde & quidam ex Discipulis Domini dixit: *Risus vester in luctum convertetur, & gaudium in mœrorem. Humiliamini igitur sub potenti manu Domini, & exaltabit vos.* Sed quid ego peccator faciam, qui nec lugeo, nec defleo meipsum cum compunctione? Dico enim, & non facio. Vae mihi, quam negligenter me gero! vae mihi, quam parvipendo salutem meam! vae mihi, quoniam scienter pecco. Scio, cum male facio; nec tamen a malo declino. Vae mihi, quia inexcusabilis sum. Verbis quidem inter eos, qui ad dexteram futuri sunt; re autem inter eos numeror, qui ad sinistram statuentur. Tibi, Domine, soli bono, injuriarumque immemori confiteor peccatum meum. Etenim me tacente, tu omnia nosti, Domine, nihilque occultum est a facie oculorum tuorum. Sed quoniam tu per Prophetam dixisti, Domine: *Dic tu primum peccata tua, ut justificeris.* Peccavi, Domine, peccavi, & non sum dignus respicere ac contemplari altitudinem coeli praemultitudine iniquitatum mearum. Quia ob modicam voluptatem pro nihilo ignem aeternum reputavi, regnumque tuum assequi non sum conatus. Quid igitur infelicissimus ego mortalium faciam? Plangam meipsum diu noctuque, donec tempus adhuc suppetit, quo lacrymae suscipiantur. Largire mihi, Domine, lacrymas compunctionis, qui solus bonus es, & misericors, ut iis tibi supplicem, ut maculae cordis mei emundentur. Vae mihi, quid agam? Quo pacto gehennam ignis, ac tenebras exteriores, ubi fletus est & stridor dentium, effugiam? Vae mihi, quid faciam? Quomodo Tartarum, sempiternumque supplicium, & vermem venenum ejaculentem semperque vigilantem evadere potero? Vae mihi, quid faciam? Quomodo comminationes malorum, qui suppliciis praesunt, angelorum subterfugiam? quoniam horrendi sunt, & absque misericordia. Quis dabit capiti meo aquam, & oculis meis fontem lacrymarum, ut sedens fleam noctu diuque, Deumque, quem ad iram provocavi, placatum reddam? Peccasti, o anima mea? poenitentiam age.

Nam

Matth. 5.

Luc. 6.

Jacob. 4.

Matth. 25.

Isai. 43.

Jerem. 9.

Nam ecce dies nostri, velut umbra, prætereunt. Adhuc modicum, & hinc migrabis. Formidabilia loca pertransitura es, o anima mea. Ne differas de die in diem converti ad Dominum. Væ mihi, o anima! operibus immundis divinam a te fugasti misericordiam. Ne des igitur tibi requiem, neque fileat pupilla oculorum tuorum; sed procidens optimo & benignissimo Deo, ora eum, ut mittat tibi ab alto gratiam & misericordiam. Fratres, horrenda atque tremenda non multo post pertransituri sumus loca; fierique non poterit, quin per illam ingrediamur viam. Nullus eorum, quos hic habemus, nobis opem ferre, aut comitari nos poterit: non parentes, non fratres, non amici, non genus, non divitiæ, aut quid his simile. Caveamus ergo bona opera negligere, ut ea in tempore necessitatis inveniamus. Sobrii simus, & vigilemus in præsentī seculo, ne post corporis separationem nos apprehendant principes tenebrarum. Et quis illa hora nos adjuvabit, redimetque ex manibus eorum? Si divina tunc protectione despoliati reperiamur, sævi atque crudeles ibi tenebrarum aderunt principes, qui nec regem timebunt, nec tyrannos curant, non parvum, non magnum; nisi solum eum, qui in Dei cultu ac pietate vitam suam transegerit, in operibusque se bonis occupaverit. Ab hujus sibi conspectu timebunt, recedentque timore perculsi, magno cum studio transitum præbentes, sicut scriptum est: *Quoniam gratia & misericordia in electos ejus, & respectus in Sanctos illius.* Rursusque ait: *justorum animæ in manu Domini sunt, & non tanget eos tormentum.* Anteibit enim justitia eorum ante faciem ipsorum, & gloria Dei cooperiet eos. Tunc invocabunt, & Deus exaudiet eos: clamabunt, & ipsis dicet, ecce adsum. Fidelis enim est, qui repromisit. Beatus, qui in hora separationis invenietur liber. Ne igitur torpescamus, fratres carissimi, neque res alienas ad nos attrahamus, quæ penitus sunt corruptibiles. Illa via quæcumque destruit. Nam adventante separationis hora, voluptates marcescunt, deliciæ ac vana gloria pereunt, divitiæ cum cupiditate dominandi deficiunt. Adventante separationis hora, cuncta ista, & his similia dissolventur.

Domine horam illam animo mecum revolvens, procido tuæ bonitati, rogoque, ne me tradi patiaris nocentibus mihi. Ne glorientur inimici tui adversus servum tuum, benignissime Domine, denti-

A μετανόει. Ἰδὲ γὰρ αἱ ἡμέραι ἡμῶν ὡς σκιά. Ἐστὶ μικρὸν καὶ ἀπελεύσῃ ἐντεῦθεν. Φοβερὰς πόποις μέλλεις διέρχεσθαι, ψυχὴ μου. μὴ ὑπέρῃς ἡμέρας ἐφ' ἡμέρας ἐπιστρέφειν πρὸς Κύριον. Οἱμοὶ ψυχὴ, ἰκεδύωξας διὰ τῆς ῥυπαρῶν πράξεων τὸ ἔθνος ἔλεος. μὴ δὲ ἀνάπαυσιν ἐν σεαυτῷ, μηδὲ σιωπησάτω κόρη ὀφθαλμῶν σου. προσπίπῃσα τῷ Ἀγαθῷ καὶ Φιλανθρώπῳ δοθῆναί σοι ἵνα ὑψῇς χάριν καὶ ἔλεος. Φοβερὰς καὶ φεικῶδεις πόποις μετ' ἐὺ πολὺ μέλλοντι διέρχεσθαι, ἀδελφοί. ἔστω αὐτὸν μὴ διόδευεν ἐκείνῳ τὴν ὁδόν. Οὐδεὶς ἔνταῦθα ὅτι βοηθεῖα σιωποῦσθαι ἡμῖν, ἔστω γονεῖς, ὅτε ἀδελφοί, ἔστω φίλοι, ἔστω γένος, ἔστω πλῆθος, ὅτε ἡ τῆς ὁμοίων. Μὴ οὖν ἀμελήσωμεν τὴν ἀγαθῶν πράξεων, ἃς ἀρῆσωμεν ἐν καρδίᾳ τῇ χρείας. Νήψωμεν ἐν τῷ νῦν αἰῶνι, ἵνα μὴ τὴν χειρὸς τῆς σώματος μὴ κατὰχῃσιν ἡμᾶς οἱ ἄρχοντες ἔστω σκοῦντες. καὶ τίς βοηθήσει καὶ λυτρώσεται ἡμᾶς ἐκ χειρὸς αὐτῶν; εἴπερ γυμνοὶ ἀρῆσάμεν ἐν τῇ ὥρᾳ ἐκείνῃ τῇ ἔθνος σκέπης, πικροὶ ὑπάρχοντες καὶ ἀνιλεῖς οἱ ἄρχοντες τῆς σκοῦντες. ἔστω βασιλέα φοβῶνται, ἔστω τυράννης τιμῶνται, ἔστω μικρὸν, ἔστω μέγα, εἰ μὴ μόνον τὸ ἐν θεοσεβείᾳ ζήσαντα, τὸ ἐν ἔργοις ἀγαθοῖς καταληφθέντα. ἐκ πρῶτον τῆς φόβηθῇσονται, ἡσυχάζουσιν ἐμφοβοὶ ὄντες, δίοδον παρέχοντες μὴ πολλῆς πρῶτης. κατὰ τὴν γέγραπται. ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ὁμοίοις αὐτοῦ. καὶ πάλιν λέγει. δικαίων ψυχὰς ἐν χειρὶ Κυρίου, καὶ ἐκ ἀφῆται αὐτὴς βασανος. πρῶτον γὰρ ἡ δικαιοσύνη αὐτῶν πρὸ πρῶτον αὐτῶν, καὶ ἡ δόξα τῇ Θεῷ πρῶτον αὐτῶν. τότε βοηθήσονται, καὶ ὁ Θεὸς εἰσακίσειται αὐτῶν. ἔστω λαλόντων αὐτῶν ἔρεϊ, Ἰδὲ πάρεμι. πιστὸς γὰρ ὁ ἐπαγγελάμενος. μακάριος ὁ ἀρῆσας ἐλδιδερος ἐν τῇ ὥρᾳ τῇ χειρὸς. Μὴ οὖν ἀμελήσωμεν, ἀδελφοί ἀγαπητοί. μὴ ἐλκῶμεν πρὸς ἑαυτὸς τὰ ἀνόμια τὰ πάντως φθιρόμενα. Ἐκείνη ἡ ὁδὸς τὰ πάντα καταλύει. Φθασάσης γὰρ τῇ ὥρᾳ τῇ χειρὸς, αἱ ἡδοναὶ μαράνοντι. ἡ τρυφή καὶ ἡ κενοδοξία πᾶνσονται. ὁ πλῆθος καὶ ἡ φιλαρχία ἐκλείπει. πρῶτον γενναίου τῆς ὥρας τῇ χειρὸς, πάντα ταῦτα ἀφαιρούνται, καὶ τὰ τέτων ὅμοια.

Κύριε, τῇ ὥρᾳ ἐκείνῳ λαβὼν κατὰ νοῦν, προσπίπῃ τῇ σῇ ἀγαθότητι, μὴ πρῶτον δοθῆναί με τοῖς ἀδικῶσι με. μὴ καυχῶνται οἱ ἐχθροί σου καὶ ἔστω δόξα σου, ἀγαθὲ Κύριε, τείνοντες ὁδόν.

Sap. 3. 4.

Isai. 58.

Hebr. 10.

δύντας καὶ ἐκφοβῶντες τὴν ἀμαρτωλὸν μὲς ψυχὴν· μὴ εἰπωσιν, Εἰς χεῖρας ἡμῶν ἐλήλυθας, ἡμῖν παρεδώκης, πλὴν αὕτη ἡμέρα, ἣν προσδοκᾶμεν. Μὴ, Κύριε, μὴ ἐπιλάθῃς τῶν πάντων οἰκτιρμῶν· μὴ, Κύριε, μὴ ἀποδῶς μοι κατὰ τὰς ἀνομίας μου, καὶ μὴ ἀποστρέψῃς τὸ πρὸςωπὸν σε ἀπὸ ἐμοῦ. μὴδὲ εἴπῃς μοι, Ἀμὴν λέγω σοι, ἔκ οὐκ οἶδά σε. Σὺ Κύριε, πᾶσι δούσόν με, πλὴν ἐν οἰκτιρμοῖς, καὶ ὁ ἐχθρὸς μὴ ἐπιχαρῆτω μοι. Ἀλλὰ σβέσον αὐτὸν τὴν ἀπειλήν, καὶ πᾶσαν αὐτὴν τὴν ἐνέργειαν κατάργησον· καὶ δός μοι τὴν πρὸς σε ὁδὸν ἀνύβειστον καὶ ἀνεπηρεαστικόν. Παρακλήθητι, ἀγαθὲ Κύριε, καὶ ἀφ' τὰς δικαιοσύνας μου, ἀλλὰ διὰ τῶν σε οἰκτιρμῶν καὶ τὴν πολλὴν σε ἀγαθότητα· σῶσον ψυχὴν τεθλιμμένην ἐκ θανάτου. Μνησθήτι, ἀγαθὲ Κύριε, ὅτι καὶ ἀμαρτήσας καὶ πᾶσι πλησίον θανάτου πλῆγεις, καὶ προσέφυγον πρὸς ἄλλον ἰατρὸν, ὅς τις ἔξεται χεῖράς μου πρὸς Θεὸν ἀμώτερον, ἀλλὰ πρὸς τὴν σὴν ἀγαθότητα. Σὺ γὰρ εἶ ὁ πᾶν ὅλων Κύριος, ὁ ἔχων ἔξοχον πᾶσης τῆς τῆς. Σὺ εἶπας, Κύριε, Αἰτεῖτε καὶ δοθήσεται ὑμῖν, κρῆτε καὶ ἀνοιγήσεται ὑμῖν. καθάραισόν με, Κύριε, πρὸ τοῦ τέλους ἀπὸ πάσης ἀμαρτίας. Μὴ ἀπώσῃ τὴν δέησίν μου, ἀγαθὲ Κύριε· φόμα ἀνάξιον βοᾶ πρὸς σε, καὶ καρδία ὅς τις ἀγαθὴ, καὶ ψυχὴ ἐν ἀμαρτίας σπιλωθεῖσα. Ἐπάκουσόν μου, Κύριε, διὰ τὴν σὴν ἀγαθότητα. Οὐ γὰρ ἀπορίπῃς τὴν δέησιν πᾶν μετανοήτων σοι ἐν ἀληθείᾳ. Ἐμοῦ ὅς τις μετάνοια καὶ καρδία ὑπάρχει, ἀλλὰ διεφθαρμένη. ὦραν μετανῶν, καὶ δύο παροργίζω. Στήριξόν μοι τὴν καρδίαν, ἀγαθὲ Κύριε, ἐν τῷ φόβῳ· ἤσπον τῶν πόντων μου ἐπὶ πέντετραν μετάνοιαν· νικήσῃ ἡ ἀγαθότης σε, Κύριε, τὴν ἐμὴν κακίαν· νικήσῃ τὸ φῶς τῆς χάριτός σε τὸ ἐν ἐμοὶ σκότος. Κύριε, ὁ ἀνοίξας ὀφθαλμούς τυφλῶν, ἀνοίξον τῶν ἐσκοτισμένων ὀφθαλμούς τῆς καρδίας μου. Ὁ λόγος καθάραισας λεπρῶν, καθάραισον τῶν σπιλῶν τῆς ψυχῆς μου. Γονιθήτω ἡ χάρις σε ἐν ἐμοὶ, Κύριε, ὡς πῦρ, φλογίζουσα τῶν ἐν ἐμοὶ ἀκαθάρτους λογισμῶν. Σὺ γὰρ εἶ ὁ μόνος ἀγαθός· τὸ φῶς, τὸ ὑπὲρ πάντων φῶς· ἡ χαρὰ, ἡ ὑπὲρ πᾶσαν χαρὰν· ἡ ἀνάπαυσις, ἡ ὑπὲρ πᾶσαν ἀνάπαυσιν· ἡ ζωὴ ἡ ἀληθινή· σωτηρία ἀγαθή εἰς τῶν αἰώνων. Σοὶ τῷ μόνῳ ἀγαθῷ προσπίπτω δεόμενος ἐγὼ ὁ πάσης τιμωρίας ἐνοχός, ἐγὼ ὁ πάσης κολάσεως ὑπεύθυνος· σὲ τὸν λυτρωτὴν ἰκετεύω, μὴ εἰς τέλος καταλάβῃ με ὁ ὀργισμὸς· ἀλλὰ

A dentibus stridentes, animamque meam peccatricem exterrantes; neque dicant: In manus nostras venisti, nobis es traditus: verumtamen hæc est, quam expectabamus, dies. Ne, Domine, ne, quæso, obliviscaris miserationum tuarum. Ne, Domine, ne retribuas mihi secundum iniquitates meas, & ne avertas a me faciem tuam, neque dicas mihi: Amen dico tibi, non novi te. Tu Domine corripe me; verum in misericordia; & inimicus meus non supergaudeat mihi, sed ejus minas extingue, omnemque operationem ejus destrue: & da mihi viam ad te dedecoris expertem atque inoffensam. Exorari te sine, Domine, non quidem propter justitias meas, sed ob miserationes tuas, & propter nimiam bonitatem tuam. Salva animam a morte oppressam. Recordare, bone Domine, quod & peccans, & ad mortem usque vulneratus, ad alium non confugerim medicum, neque manus meas expande- rim ad Deum alienum, nisi ad tuam bonitatem. Tu enim es universorum Dominus, qui habes potestatem omnis spiritus. Tu dixisti Domine: Petite, & dabitur vobis: pulsate, & aperietur vobis. Munda me, Domine, ante meum exitum ab omni peccato. Ne repellas deprecationem meam, benignissime Domine. Indignum os clamat ad te, & cor non rectum, & anima peccatis contaminata. Exaudi me, Domine, propter bonitatem tuam: non enim repellis precessionem vere poenitentium, qui ad te convertuntur. Verum mea poenitentia non est pura, sed corrupta. Ad horam unam poenitentiam ago, & duabus te ad iram provoco. Confirma cor meum in timore, bone Domine. Statue pedes meos super petram poenitentiae. Vincat meam malitiam tua bonitas, Domine. Vincat eas, quæ in me sunt, tenebras lumen gratiæ tuæ. Domine, qui oculos cæci aperuisti, aperi tenebris circumfusus oculos cordis mei. Qui verbo leprosos mundaisti, munda maculas animæ meæ. Fiat in me gratia tua, Domine, sicut ignis, comburens in me cogitationes immundas. Tu enim solus bonus es: lumen quod omne lumen excedit: gaudium super omne gaudium: requies superans omnem requiem: vita vera: salus in æternum permanens. Tibi soli bono ego omnis supplicii reus, ego qui quamcumque poenam mereor, supplex procido. Tibi redemptori supplico, ne in fine adversarius me compre-

Matth. 25.

Luc. 13.

Psal. 34

Psal. 14.

Matth. 7.

Matth. 8. 9.

12. 20.

Marc. 1.

Luc. 5.

hendat. Sed tu, Domine, tamquam bonus & malitiæ immemor, atque misericors, resuscita membra mea, quæ peccatum diffregit. Vivifica animam meam, quam iniquitas occidit. Cor meum illumina, quod improba concupiscentia obcæcavit. Libera me ab omni opere malo, & infere in me caritatem perfectam, Domine Jesu Christe Salvator mundi: nomenque servi tui libro vitæ inscribe, finem mihi bonum largiens, ut relata de Diabolo victoria, absque confusione adorem coram throno regni tui cum omnibus justis. Quoniam tibi convenit gloria in secula. Amen.

Obsecro vos, dilectissimi fratres, electi Dei, ut pro me peccatore apud Dominum precemini, sicut Apostoli pro Chananæa: digni pro indigno, honorandi pro vili & abjecto; ut oratio mea per acceptabiles vestras preces ante conspectum Dei dirigatur. Quia ipsi convenit imperium, & magnificentia. Gloria Patri, & Filio, & Spiritui sancto ante omne seculum, & nunc, & in omnia secula seculorum. Amen.

EJUSDEM SANCTI PATRIS EPHRAEM SYRI

CONSILIUM DE VITA SPIRITUALI AD MONACHUM NOVITIUM.

Capita nonaginta sex.

I.

TUa mihi probatur fides ac studium, quod ab homine peccatore aliquid perdiscere desideras tuæ professioni aptum: idque non semel aut bis, sed frequentius efflagitasti. Et hoc animi præstantis argumentum est. Sed me retardat deterretque operum meorum dissimilitudo, quorum intolerabilis est fætor. Rursusque ad morigerandum tibi me commo-
vet vere ardens tuum desiderium audiendi quæ ad timorem Dei pertinent. Qui enim in spiritualibus se exercere cupiunt, sermonibus ad excolendam virtutem facientibus oblectantur. At qui ad vitam passionibus affectionibusque subjectam proclives sunt, quæ spiritualis sunt vitæ audire nolunt. Quin & conviciis excipiunt, dicentemque interpellant. Contra vero de vitiis ac voluptatibus agentes,
nulla

A ἀλλὰ σὺ, Κύριε, ὡς ἀγαθὸς καὶ ἀμνησίκα-
κος καὶ ἐλεήμων, ἀνέγειρόν με τὰ μέλη, ἃ
κατέρρηξεν ἡ ἁμαρτία. καὶ ζωοποιήσον τὴν ψυ-
χήν μου, ἣν ἐνέκρωσεν ἡ ἀνομία. καὶ φωτίσον
μου τὴν καρδίαν, ἣν ἐσκότισεν ἡ πονηρὰ ἐπι-
θυμία. καὶ ῥύσά με ἀπὸ παντὸς ἔργου πονηροῦ,
καὶ ἔνθα ἐν ἐμοὶ τὸ σὺν τελείᾳ ἀγάπῃ, Κύ-
ριε Ἰησοῦ Χριστέ, σώτερ ὁ κόσμος, καὶ ἐγγρα-
ψὸν τὸ ὄνομα τῷ δούλῳ σου ἐν βίβλῳ ζωῆς. τέ-
λος ἀγαθὸν χαρίζομαι μοι, ὅπως ἵκος ἀρά-
μηνος καὶ ὁ Διαβόλος, περσικωήσω ἀνεπαχύν-
τως ἐνώπιον τοῦ θρόνου τοῦ βασιλείας σου σὺν πα-
σι τοῖς δικαίοις. ὅτι σοι ὁρέπει ἡ δόξα εἰς τὰς
αἰῶνας. ἀμήν.

B Παρακαλῶ ὑμᾶς, ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, ἐκ-
λεκτοὶ τοῦ Θεοῦ, δεηθῆναι ὑπὲρ ἐμῶν ὁ ἁμαρτω-
λοῦ σωτῆρος τοῦ Κυρίου, ὡς οἱ Ἀπόστολοι περὶ τῆς
C Χαναανῆας, οἱ ἄξιοι περὶ τοῦ ἀναξίτου, οἱ τίμιοι
περὶ τοῦ ἀτελέως, ὅπως σωθῶμεν ἐλθὼν ἡ δέσποινα μου
ἐν πᾶσι τοῖς ἐκπεσέσθαι ὑμῶν ἰκεσίαις ἐνώπιον τοῦ
Θεοῦ. ὅτι αὐτῷ ὁρέπει κράτος καὶ μεγαλωσύνη.
Δόξα τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Υἱῷ καὶ τῷ ἁγίῳ
Πνεύματι, ὡς πάντως ὁ αἰὼν, καὶ νῦν, καὶ
εἰς πάντας τὰς αἰῶνας τῶν αἰώνων. ἀμήν.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ ΕΦΡΑΙΜ ΤΟΥ ΣΥΡΟΥ

ΣΥΜΒΟΥΛΙΑ ΠΕΡΙ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΥ ΒΙΟΥ, ΠΡΟΣ ΝΕΟΦΥΤΟΝ ΜΟΝΑΧΟΝ.

Κεφαλὰὶ ἐνενήκοντα ἕξ.

A.

EΠήνεσά σου τὴν κρίσιν καὶ τὴν σωφροσύνην, πᾶς
ὁ ἁμαρτωλὸς ἠτήσῃ ἀκῆσά τι πᾶν
λυσιτελόντων τῷ σώῳ ἐπαγγέλματι, καὶ ὅτι ἔχ
ἀπαξ εἰς δις ὡχλησας περὶ τὰς. καὶ τὸ τεκ-
μήριον ἐν ἀρετῇ ψυχῆς. Ἐμοὶ δὲ ὅκνον ἐμποιεῖ,
ἢ τὸ πρᾶξέων μου ἀνομοιότης. ὁ γὰρ βραδύς αὐ-
τῷ ἀφόρητος. Πάλιν δὲ κατακάμπτει με πρὸς
ὑπακοὴν τὸ ἔτι σε γλίσχας ἀκῆσαι λόγον πε-
ρὶ φόβου Θεοῦ. Οἱ γὰρ τὰ πνευματικὰ μετερχό-
μενοι τὰς περὶ ἀρετῆς ἐγγυμναζόντας λόγους ἐγ-
γλυκαίνονται. οἱ δὲ πρὸς τὸ ἐμπαθεῖν βίον νεκρο-
κότες περὶ πνευματικῶν ἀκῆειν οὐκ ἀνέχονται.
ἀλλὰ λησύνονται, καὶ τὸ λέγοντα ἀπωδύνονται.
Περὶ δὲ παθῶν καὶ ἡδονῶν ὁμιλῶντες εἰς κορέννυν-
ται,

τα, ἀλλ' αἰρῶνται τροφῆς καὶ τοῦ ὕπνου τερ-
 ψῆναι μᾶλλον, ἢ τῆς ποιότητος ἀδολεχίας διδόναι
 πέρας.

B.

ΣΥ ὁ ἐπίμονε ἐν τοῖς πνευματικοῖς, ἵνα
 ἀγαμῆν σοι ἡ Ἐ θεῶ μνήμη, τὰς ἀν-
 ωφελεῖς λόγους βδελυσόμενος· καὶ ὅτι δυσω-
 δία καὶ ἀσώδεια οἰκεῖν ὁμοθυμαδὸν, ἔστι πάν-
 ῃ ἀμνηστία.

Γ.

ΙΣΘΙ ἀκρίβως πρὸς συγκατάβασιν, εἴτε ἐν ὁδῷ
 εὐρεθῆς, εἴτε ἐν πλοίῳ, εἴτε ἐν κελλίῳ, εἴτε νεω-
 τέρῳ συνδιατῆσθαι, εἴτε πρεσβυτέρῳ. ἐν ἰσχύϊ καὶ ἀγ-
 κείῳ ἔσῳσάν σε οἱ πόνοι, ἵνα μηδὲν τῷ εἰργασμῶν
 ζημιωθῆς.

Δ.

ΣΙΤΙΟΙΣ ἡρώ λιτοῖς καὶ ἀναγκάσις, μήποτε
 παχυωθῇ σε ἡ διάνοια ἐν κραυπάλῃ ἔ-
 μέθῃ ἔ μελιμνάς βιωτικῆς. Οἱ γὰρ ἡ πόσις-
 τε πᾶσις ἡ ποικιλαπέντες ἔ πορνείαν τὴν πορ-
 νείαν ἡγῶνται, ἔ μοιχείαν τὴν μοιχείαν, ἔδ-
 ὅσα τὰ ἔθνη τὰ μὴ εἰδότα τῷ Θεῷ κατεργάζον-
 ται, πῶς αἰνῶνται. ἀλλὰ πάντα ἀδεῶς πράσ-
 σιν, ὅσῳ τῷ ἐν βορβόρῳ χοίρων ἀπεικόντες. Οὐ
 Νόμος μνημονύοντες, ἔ Προφηταὶ, ὅτι αὐτῶ ἔ
 Κυεῖς ἔ ἐνανθρωπήσαντος ἐπὶ ἀνατροπῇ τῷ ἀνό-
 μῳ ἀμαρτίας. Ἀλλὰ τῷ ἀσεβείας μορφῇ ἐπερ-
 ειόμενοι ἐναδρύνονται, τῇ γὰρ ἡγεμονία τῷ φρε-
 νῶν πληγνέτες, διὰ τῷ ἀμελείας καὶ ἀφοβίας Θεῷ,
 ἐσκότῳνται, τὰ ἐναντία πράσσοντες. Μὴ οὖν
 ἐμπαθῆς ἔχε περὶ κρεῶν καὶ οἰνοποσίας, ἵνα
 μὴ τῷ νῦν ἀχρηστον ἀπεργάσῃ πρὸς ὑποδοχὴν
 πάντων πνευματικῶν χαρισμάτων.

Ε.

ΕΑΝ ἀγλήνῃ μὲν ἀδελφῷ περὶ λογισμῶν,
 καὶ διολισθήσῃ σε ἡ γλῶσσα ἔ καλῶς
 ἔχοντος, τῷ ψυχῆς κατακαμφοθείσης ἡ πόσις
 καὶ λογισμῶν, ὅρα μὴ τὴν σεαυτῷ κατάννοσιν
 σε σκιασῇ βδελόμενος, χεῖρ τῇ μαρολογία ἔ
 ὁτραπελία πρὸς τὸ μὴ ἐλεγχθῆναι ὑπὸ τοῦ
 πλοσίον, καὶ σὺ μὲν ὁ κλεῖνον ἐν τέτοις ἔ πληρο-
 φορήσῃς, σεαυτὸν ὁ πᾶσις ἀλάστοι Δάμονι.

Tom. I.

A nulla capiuntur satietate : quin & cibi som-
 nique beneficio privari malunt, quam ejus-
 modi nugatoriis sermonibus finem imponere.

I I.

SEd tu rebus spiritualibus insiste, ut te-
 cum permaneat recordatio Dei : inu-
 tilesque sermones detestare : quoniam ma-
 lum & bonum odorem simul commorari,
 est impossibile.

I I I.

SUbmisionem diligenter cole, five in-
 veniaris in via, five in navigio, five
 in cella : five in juniorum, five in seniorum
 congressu verferis. Cum prudentia atque ju-
 dicio tui labores instituantur, ne ex ulla tua-
 rum actionum aliquod detrimentum capias.

I V.

UTere victu simplici & necessario, ne tibi
 mens in crapula, & ebrietate, curisque
 secularibus torpescat atque hebescat. Qui
 enim ejusmodi affectionibus serviunt, & cir-
 cumveniuntur, non fornicationem aestimant
 fornicationem, neque adulterium adulte-
 rium; neque ea, quæ a gentibus Deum igno-
 rantibus fiunt, devitant : sed omnia intrepide
 atque licenter faciunt, in nullo porcis, qui
 in luto volutantur, dissimiles. Non Legis,
 non Prophetarum memores, neque etiam
 ipsius Domini, qui homo factus est, ut impietatem
 peccati destrueret. Sed pietatis for-
 ma freti gloriantur; cum interim mentis
 imperio capti, & propter negligentiam con-
 temtumque timoris Dei obcæcati, contra-
 ria peragant. Cave igitur, carnis esu, vi-
 nique potu capiaris, ne mens tua inutilis
 reddatur ad dona spiritualia suscipienda.

V.

SI de cogitationibus cum fratre ser-
 monem conferas, & lingua tua a
 recto inflexa est propter animam cogi-
 tationibus lascivis irretitam; vide, ne
 dum damnationem tuam cupis obscura-
 re, turpiloquio utaris & scurrilitate,
 ut a proximo non redarguaris, in qui-
 bus & illius votis defis, & te pessimo
 tradas Dæmoni. Orationem vero,

K k 2

atque

atque silentium potius adhibe ; & redibit super te Spiritus sancti gratia , effugietque mentis insaniam .

Α ἄλλα μᾶλλον ἡσῶ τῇ πνευματικῇ καὶ τῇ ἡσυχίᾳ , καὶ ἐπανελεύσεται ἐπὶ σε ἡ χάρις τοῦ ἁγίου Πνεύματος , καὶ ἐκφύξει φρενῶν ἀπεπληξίαν .

V I .

ζ.

SI tuæ curæ committatur Novitius , cave , ne nimium illi compatiens , Creatorem tuum offendas ; pariterque cum eo suave Domini jugum excutias , atque intereas . Neque enim scapha decidente , mox etiam navis negligenda est .

Β Ἐν ἐμπειροθῆς ἀρχαίον , μὴ πολὺς καταγίνε τῇ πρὸς ὁμείναι συμπαιδείᾳ . ὑπὲρ ὧ ἀπαγεῖ τῷ Δημιουργῷ , εἰς ἅπαντα ὡς ἔστιν ὁ Θεὸς , εἰς ἅπαντα ὡς ἔστιν ὁ Θεός . ὁ δὲ γὰρ τῷ σκάφῳς ἀποπεσόντος , ἡδὴ καὶ τῇ νηὶ καταφρονήτειον .

V I I .

ζ.

AD cognitionem Domini componantur actiones tuæ , & laqueis diabolicis non implicaberis . Mos est enim Diabolo , sub specie boni machinari malum .

Γ Ἐν γνώσει Κυρίου ἐξωσάν σε αἱ πράξεις , καὶ ὑπὸ διαβολικῶν βρόχων ὅτε ἐμπλαγήσῃ . ἔσθι γὰρ αὐτῷ διὰ τοῦ ἀγαθοῦ τὸ κακὸν κατεργάζεσθαι .

V I I I .

Η.

SI Præfectum pro fratre ex monasterio depulso interpellas , ut qui cæteros perverteret fratres ; cave , Patrem , illius causa , intercedendo compellas : verum esto tamquam commonitor , ut interim rem omnem divinæ voluntati committas ; ne forte quod ex animo de sua malitia nondum resipiscat , cæteris fratribus suo ingressu damnum inferat . Etenim vel sola scintilla in aream incidens , facile totius anni labores inflammat .

Δ Ἐν ἀκαλῆς ἡγούμενον ὑπὲρ ἀδελφῶν τῆς μονῆς ἐκβεβλήμεν , ὡς ἀφροσύνη τῇ ἀδελφότητι ποιησαμένη , μὴ ἀποβιάξῃ τὴν τέχνην τῶ πατέρα . ἀλλ' ἴσθι ὡς ὑπομιμνήσκων , καταλιμπάνων τῷ Θεῷ βεβλήμεν , μήπως ἔγω εἰς ἀσθενεῖν ἐλήλυθα καὶ ἐαυτῷ κακοφροσύνης , ἐβλάβω ἐμποιήσῃ τῇ ἀδελφότητι ἀφ' ἧς εἰσόδῃ . καὶ γὰρ πεινῶν ἐν ἄλλων ἐμπεσὼν ὅλα τῷ ἐν αὐτῷ τῷ κάματον ἐμπίπρησι .

I X .

Θ.

QUantum deposcit æquitas , quisque proximum suum ferat , oportet , propter spem , quam in Deo collocat . Sed vix illi , qui toleratur , nec intelligit .

Ε Ὁ ὁ δὲ , ἕνατον βασιλεὺς τῷ πλησίον , διὰ τὴν εἰς Θεὸν ἐλπίδα . καὶ ὁ τῷ βασιλεὺς ὁμοῦ καὶ μὴ σιωπῇ .

X .

Ι.

QUI in solitudine versatur , a triplici liberatur bello , visus , scilicet , auditus , & loquelæ . Qui vero in conventu fratrum quieti se tradit , a tribus & ipse liber est : nimirum , ab emtione , a venditione , & ab incurfu latronum . Quocirca suam quisque conscientiam tueatur , oportet .

Φ Ὁ καθεζόμενος ἐν τῇ ἐρήμῳ , τριῶν πολέμων ἀπαλλάττεται , ὁράσεως , ἀκοῆς καὶ λαλιᾶς . ὁ δὲ ἐν συστήματι ἀδελφῶν ἡσυχάζων , τριῶν καὶ αὐτῶν ἀπαλλάττεται , ὅς ἀγορεύει καὶ πωλεῖ καὶ ληστῶν ἐπιδρομῆς . καὶ οὕτω λοιπὸν τῷ ἐαυτῷ σωείδῃσιν φυλάττει .

IA.

A

XI.

ΕἌν ὃ λέγει πρὸς ἡλικίαν νεάζουσιν καὶ τῇ
δύσει ἐπανδύσαν, τήρησον ὀφθαλμόν,
μήποτε ἡ ἐπιθυμία ἐπιθολώσῃ σε τὸ νῦν καὶ
ἄρξῃ ἵελέκεν λόγους ἐμπαθείας πλήρεις ὄντας.
Ὁ δὲ δέσῃς ἀκροῖς χεῖλεσι πρὸς σωφροσύνης ὁμι-
λῶν, ἀσελγάνων ὃ τῇ ψυχῇ, ὅλως τῷ μέρῃ
ἐκείνῃ γεγονώς. ὅς ὅταν ἐμπέσῃ σοι ἡ πιαύτη
σωτυχία, ἀφ' οὗτοῦ τὸν λόγον ἀποτεμῶν,
ἐπιλαβὲ τὴν σιωπῆς. φησὶν γὰρ ἡ Γραφή. ἀπε-
πλάνησε ὃ αὐτὸν πολλὴ ὁμιλία. Αἱ γὰρ συν-
εχεῖς πρὸς τὰ πιαύτα ὁμιλία εἰ τὴν τυχεύσαν
βλάβειν ἐμποῖσι τῇ ψυχῇ. κολώσωσον οὖν πε-
ρὶ τὰ πιαύτα ἐρῶν, ἀγωνιῶν μήποτε ἡ ἀμαρ-
τία ἀποπλανήσασά σε τῇ πολλῇ ὁμιλίᾳ, πα-
ρασκευάσῃ ἀφ' ὧραζαυτάς ἡ τὴν μὴ ἀνηκόντων.

B

C

IB.

Οὗτος ὡς τὸ ἐαυτοῦ δέλημα ἀποκόπῃ καὶ
ταπεινῷ, ποσὸν εἰς πρὸς ὀφθαλμὸν ἔλκεται.
ὅσον ὃ ἐνστατικώτερος ἔχει πρὸς τὸ ἴδιον δέλη-
μα, ποσὸν ἐαυτῷ ὑβρίν καὶ ζημίαν ἐπιφέρει.
Μὴ θέλῃ οὖν δαλύνει δελήματι ἰδίῳ, ἀλλὰ
μᾶλλον ὑπήκοος γὰρ τῷ δελήματι τῷ Θεῷ.

II.

ΕἌν ὡς τὸ μοναχῶν ἀμελήσας παρενεχθῇ
τῇ ἰδίας εἰσεως, τὴν ἀναγείαν ὑποτίθῃ
αὐτῷ ὁ ἔχθρος, ἵνα μὴ δευτέρως φανεῖς τῇ δυ-
εροπία, ῥαδίως ἐλεγχθῇ ὑπὸ τῶν κηδεμόνων πρὸς
σωφρονισμόν καὶ ἐπανόρθωσιν.

ΙΔ.

Μὴ ἀποβάλλῃς τὴν ἐν Χειρὶ ὑποταγήν,
ὅ γὰρ καρπὸς αὐτῆς βέβαιος καὶ ἀσφαλής.

IE.

ΕἌν ὡς τὸ ἀσκητῶν καὶ πᾶσαν τὴν μισοκάλῃ
ὑποσκελισθῇ, μὴ λάβῃ ὃ μῖσος ἢ φθό-
νον καὶ τὸ ἀσκητῶν. εἰ μὴ εἰς αὐτὸν ὁ Κύριος
ἐν τῇ ἀποπλανήσῃ, ἀλλὰ χεῖρα ὀρέξει πρὸς ἐπαν-
όρθωσιν, ὅτι τὸ ἀγάπῃ οὐκ ἀπώσατο. ὡσαύ-
τως ὃ καὶ ὁ δοκῶν ἐσάνα, εἰ ἄρξῃται φυσᾶν
μεγάλα, καὶ τὸ μῖσος ἐπαγκαλίσσεται, οὐκ ἐν
ἀσφα-

SI contingat te colloqui cum adolescen-
tibus ætate & aspectus venustate flo-
rentibus; custodi oculos tuos, ne concu-
piscencia mentem tuam conturbet, inci-
piasque in longum sermones affectione ple-
nos protrahere; extremis autem tantum
labiis de temperantia loquens, mente la-
scivus sis, & totus in illa re occuperis. Quan-
do ergo contigerit te in ejusmodi congres-
sum incidere, breviter sermonem præscin-
de, & silentium tibi impone. Ait enim
Scriptura: *Seduxit eum multiloquium*. Nam
familiaritates ac colloquia ejusmodi haud
exiguum detrimentum pariunt animæ. Qua-
re sollicite tibi similibus perscrutationem
amputa, ne peccatum per multiloquium
te in errorem pertrahens, ad illicita te in-
ducatur.

Proverb. 16

XII.

Quanto quis propriam voluntatem re-
scindit atque submittit, tanto amplius
proficit. Quanto autem quis in vo-
luntate sua persistit obstinatio, tanto majore
sibi injuriam, detrimentumque acquirit.
Noli ergo propriæ subservire voluntati, sed
divinæ magis te voluntati submitte.

D

XIII.

SI monachus quispiam ex negligentia ab
instituto suo deflexerit, impudentiam ei
subjicit inimicus, ne si iterum tristior appa-
ruerit, facile a curatoribus admonitus, se si-
nat corrigi, & ad meliorem vitæ statum re-
duci.

E

XIV.

Christo subjici cave recuses: quoniam
ex ea subjectione fructus certus atque
securus proficiscitur.

XV.

F

Siquis Religiosus instigante Dæmone pas-
sus sit se decipi, non capiat tamen odium
atque invidiam adversus Ascetas. Talem in
errore non relinquet Dominus, sed manum
ei porriget, ut emendetur, eo quod non re-
pulerit caritatem. Similiter autem qui sibi
videtur stare, si intumescere superbia coepe-
rit, & alios odisse, securus nequaquam erit,

I. Cor. I.

eo quod caligo odii obscuraverit oculos ejus, ut non videat quo vadat,

A ἀσφαλείᾳ ἔσται· διότι ἡ σκοτία ἔμισε ἀπετύφλωσε τὰς ὀφθαλμούς αὐτοῦ, καὶ οὐκ εἶδε πᾶν ὑπάγει.

X V I.

Iε.

SI in domo Domini ad spirituales cultum constiteris, in psalmodia te alacrem promptumque præbeto. Si autem tacearis, tacebo & ego: tacebit & proximus: unde necessario cantus cessabit. Sed hoc absit. Qui enim principem aliquem vel Regem ex theatro faustis latisque acclamationibus excipiunt, si videant interea aliquem sibi adstantem cum silentio, neque simul cum ipsis contenta voce acclamantem; hunc quasi loco ejuscemodi judicantes indignum, ex eo deturbant. Quamobrem haud remisse negligerterve oportet nos supplicationibus vacare.

B **Ε**ἂν εἴης ἐν οἴκῳ Κυρίου πρὸς λατρείαν πνευματικὴν, πρὸς θυμὸν ἔσω περὶ τὴν ψαλμοδίαν· εἰ δὲ σὺ σιγᾷς, σιγήσω καὶ γὰρ, σιωπήσῃ καὶ ὁ πέλας, ἔξ ἀνάγκης ἀργήσῃ καὶ ἡ ὑμνοδία. ἀλλὰ μὴ ἔτιως θυρόσθω. Οἱ γὰρ ἄφηνες ἀρχονταὶ ἢ βασιλεῖς, ὅταν εἴωσιν ἐν θεάτρῳ, θεάσονται δὲ μετὰ τὸ αὐτῶν τινα ἔστωτα, καὶ μὴ συγκαθήμενοι αὐτοῖς τεταμμένη τῇ φωνῇ, τύπον ὥσαντες καταβάλλουσιν, ὡς ἀνάξιον τὸ ποιῆσαι τῆς χάσεως κείμενοι. δέον οὖν καὶ ἡμῶς μὴ ἐκλύτως ἢ ἡμελημένως ποιῆσαι τὰς λιταῖς.

X V I I.

C

IΖ

VÆ homini injusto: vae deliciis & voluptatibus indulgenti: vae superbo. Nam quando eos inferni anxietas, mortisque suffocatio comprehenderit, ipsa experientia fidem iis faciet, nihil esse præstantius timore Dei.

O **Υ**αὶ τῷ ἀδίκῳ, καὶ ἔτι τῷ τρυφῇ, καὶ ἔτι τῷ ὑψηλῶν. ἡ γὰρ πείρα δηλώσῃ αὐτοῖς, ὅταν καταλάβῃ αὐτοὺς ἡ συνοχή ἢ ἄδεια, ὅτι πνιγμὸς ἔστι θάνατος, ὅτι οὐδὲν μείζον φόβος Θεοῦ.

X V I I I.

D

IΗ.

BOnum congressum dilige, malam autem consuetudinem fuge: neque enim venefici, aut latrones, sepulcrorumque effossores sic nati sunt: sed ita didicerunt ab hominibus, quorum corrupta mens erat a Satana: fecit enim Deus cuncta valde bona.

A **Γ**άπα καλῶ συνοδίαν, ἀπὸ δὲ κακῆς συνουσίας ἀπόχες· καθότι ἐ γόης, ἐ ληστῆς, ἐ τυμωρὺχος ἔτιως ἐθνηθήσαν, ἀλλ' ἔτιω μεμάρθησαν ὑπὸ ἀνθρώπων κατεφθαρμένων τὴν διάνοιαν ὑπὸ τοῦ Σατανᾶ· ὁ γὰρ Θεὸς πάντα καλὰ λίαν ἐποίησε.

X I X.

E

IΘ.

BAlneis, symposiis, conviviisque, in quibus carnes ad comedendum apponuntur, delectari caveto: ne in gravissima peccandi incidas pericula.

M **ἢ** σε τερπέτω λυτρά καὶ πότοι καὶ συμβολὴ κρεῶν, ἵνα μὴ πεσῇς κινδύνοις ἀνικητοῖς ἁμαρτιῶν εἰς μεγάλα.

X X.

K.

Vitam bonam cum recta fide tibi vendica. Quis enim inter homines eum, qui sic vitam suam instituit, beatum non prædicet?

F **Β**ίον ἐνάρετον κτῶν ὁρῶν τῆς πίστεως· τίς γὰρ ἐν ἀνθρώποις ἐμακαρίζει τὸν ποιῶν ἄνθρωπον;

X X I.

KA.

QUando cella tua ministerii alicujus obeundi, vel aliquos conveniendi gratia egrederis, munitos serva oculos, mentemque piis cogitationibus imbue, sic tecum ratio-

E **Κ**πορβόλμος ἐκ τοῦ κεμῖς πρὸς ἀγκονίαν, ἢ πρὸς σομιλῶν ἡσιν, ἀσφαλίζει τὸ ὄμμα, καὶ τὴν καρδίαν νύτῃ λογισμῶν ἀσεβείᾳ· ἔτι λέγων, Μὴ

Μὴ γὰρ ζωγράφος Ἰεληλύδας μαθεῖν, ἵνα τὰς εἰκόνας τῶν ἀνθρώπων περὶ χαρακτικῆς; Σεαυτῷ ὡρόσεχε. πῶς γὰρ δύνη περὶ τῶν ἀφθνητῶν καθελημυδύλῳ ἔχων τὴν διάνοιαν, τοῖς ἀοράτοις καθελεῖν ἢ ἐνοπλεῖζεσθαι καὶ κατατρυφᾶν καὶ ἐναγάλλεσθαι τῇ τῷ Θεῷ μνήμῃ;

KB.

ΠΑῖδα κατεργαζόμενος τὰ ἀμότεια κακὰ, ἵνα μὴ εἰκότως παροφθαλμίζῃ σε ὁ ἀσεβὴς λογισμὸς.

ΚΓ.

ΕΠΙΛΑΒῶ τὴν σιωπῆς. ἀπαλλάττει γὰρ σε πολλῶν μολυσμῶν. μέμνησο αἰετὶ σιωχῆς τῆς ἀμαρτωλῶν, φοβόμενος μήποτε μετ' ἐπὶ πολὺ ἐν τοῖς αὐτοῖς καταλογισθῇς.

ΚΔ.

ΟΥκ εἰσελήλυθας ποτε ἐν οἴκῳ πένθους, ἔδεασάμενος τὴν κοπετὸν καὶ κλαυθμὸν ἐπιήχους ἀποπνοῆσαι. ἔστι οἰκῆματός; διὸ ἐκ τῶν ὡροσκαίρων δεῖ τεκμαίρεσθαι τὰ ἀγόνια. φησὶν γὰρ, Δίδες σοφῶν ἀφορμὴν καὶ σοφώτερος ἔσας.

ΚΕ.

Εἴαν ὑπεισέλθῃ σοι λογισμοὶ μεταδῆναι ἀπὸ τούτου, καὶ παροφθαλμίζουσιν τινες λόγῳ συμπαθείας, καὶ εἰς μὴ σιωπῆς τῇ ἀφθνητῇ, ὡς ἀλογον τὴν λύπην ὑφίστασαι. μὴ ἀκρίτως ἀποδέχῃς τὴν τέττα βελήν. Εἰ δέ τις ἀρξήται σε διελέγχειν καὶ παροφθαλμίζειν, ἔπος μᾶλλον ἢ παροφθαλμίζεσθαι. οἱ τοιοῦτοι γὰρ μᾶλλον κηδόνται τῆς σωτηρίας τῶν ἀδελφῶν.

Κς.

ΠΕρὶ τῶν ἰσχυρῶν ἀδυναμίας τιμωμένων λογισμῶν μάστιγα τοῖς κατανύσσας ἡσυχάζουσιν, οἷμαι μὴ ἀγνοεῖν τὰς πολλὰς. βέλομαι δέ σε καὶ περὶ τέττων ἀφθνητῶν.

ΚΖ.

Ηνίκα ψυχὴν πάσῃ πρόληψιν ὑπὸ τῶν ἀφθνητῶν, ἀποστάντος λοιπὸν ὁ νῦν ἡρόμενος τῆς κα-

A ratiocinans. Num, tamquam pictor, es egres-
sus, ut formas hominum effingere atque ex-
primere discas? Attende tibi. Quo pacto enim,
si rebus mundanis implicitam mentem ha-
beas, puro intellectu poteris contemplationi
earum rerum, quæ non videntur, vacare, &
in Dei recordatione te oblectare, atque exul-
tare?

XXI.

B Curiosa alienorum defectuum perve-
stigatione abstine, ne merito reli-
giosa cogitatio tua corrumpatur.

XXII.

I Mpone tibi silentium: a multis enim hoc
te inquinamentis liberabit. Peccatorum
cruciatu semper meditare, timens, ne &
tu non multo post in eorundem numerum
adscribaris.

XXIV.

N Umquid aliquando domum luctus in-
gressus es, videntque planctum ac
fletum, mox ex ea domo exire properasti?
Quamobrem ex momentaneis sempiterna
conjectare oportet: ait enim: *Da sapienti Proverb. 9.*
occasionem, & sapientior erit.

XXV.

S I tibi cogitatio locum mutandi subrepse-
rit, accesserintque te aliqui commise-
rationis affectu; & alius quidem, quasi
justum dolorem suscipias, migrandi propo-
situm approbet; vide, ne temere & absque
judicio consilium illius amplectaris. Sed si
quis te reprehendere, & admonere coepe-
rit; hic tibi potius, quam alter ille, au-
diendus erit. Tales siquidem magis de fra-
trum salute sunt solliciti.

XXVI.

Q Uod autem pusillanimitatis cogitationes
vel eos maxime exagitant, qui in so-
litudine conquiescunt, etsi perpaucos
ejus rei nescios arbitrer, visum tamen est,
tui confirmandi gratia, de iis differere.

XXVII.

Q Uando animus afficitur, ab his quæ sub
sensus cadunt, occupatus; tunc mens
simulat.

simul atque a præclara illa futurorum bonorum contemplatione, & expectatione, ac meditatione defecerit, in his, quæ ad sensus pertinent, tota defigitur, iis frui cupiens, & invidiæ, nequitiaque deserviens.

X X V I I I.

Hei mihi, quid agam miser? Magna est mea imbecillitas. Solitudo, & paupertas, & animi remissio me occupant. Operari non valco, mendicare erubesco. Rebus & fortunis domesticis sum exutus. Qui commode meis vivere poteram, in res adversas me conjeci. Ludibrio nunc iis factus sum, qui me felicem prædicabant. Dolor cor meum ob calamitatem, qua detineor, occupat: nec ullus reperitur, qui succurrat, nemo qui compatiatur. In magna ignominia constitutus sum. Alius ad sacerdotium evectus est, alius in dignitate constitutus. Ego vero velut ignobilis, & inglorius, abjectusque remaneo. Nemo est, qui mihi inopia, & infirmitate laboranti quid tribuat: dum interim hic divitiis affluit, ille discipulis comitatus procedit: unde & cum maximis præstantissimisque viris conversantur. Ego autem in magna ignominia contemptuque vivo, & victu etiam quotidiano indigeo. Illi splendide vestiti incedunt: mihi autem & necessaria indumenta defunt. Illi postquam in bonis dies suos transegerint, ex hac luce emigrantes, splendidum funus sortiti, cum aromatibus condiuntur, & sepultura dealbata honorantur, sempiterni nominis fama iis per epitaphii inscriptionem attributa: mihi vero morienti neque honor sepulturæ conceditur; ipsaque cella ob infrequentiam visitantium, sepulturæ loco erit. Cor mihi dolet: sed quid faciam? Defecerunt oculi mei, assiduo obtutu ostium conspicientes, & nullus est, qui pulset. Mœrore tabesco, nec est qui me consoletur. Summis angustiis premor, & non est qui misereatur. Hei mihi, quoniam in dolore deficiunt dies mei.

X X I X.

Dic animæ tuæ, o homo: Quousque tristis es, o anima mea, & quousque conturbas me? Spera in Domino, & pravæ a te cogitationes repelles. Si enim terrenis non adhæsis, ejusmodi te laqueis non implicuisses. Quin & hoc tibi persuade, neminem sive claro, sive obscuro fuerit

loco

A καλῆς ἐκείνης θεωρίας καὶ θεωροποιίας καὶ μελέτης τῶν μελλόντων ἀγαθῶν, ἀποπήγνυται πρὸς τὰ ἀσθενήματα, τὴν ἐκ τούτων ἀπόλαυσιν μεταδίδωκων, φθόνα καὶ κακίαν δαδύων.

KH.

Οἱ μοι, τί ποιήσω ὁ ἄθλιος; ἢ ἀσθενεῖά μου πολλή, μονία καὶ πτωχεία καὶ ἀπνοία συνεχέχει με. Ἐργάσαο δὲ ἡ δυνάμει, ἐπαγγίσσασθαι ἀχύνωμαι. Ξένος ἐν ἑσέμῳ τῷ θνητῷ μου πρᾶγματός. ὁ ἡμερῶν δυνάμειος, ἐν δυσημερείᾳ περιέπεσον. Οἵτινες ἐμπαλαίον με, νυνὶ ὄνειδος αὐτῷ ἐν ἑσέμῳ. Ἡ λύπη συνεχέχει μου τὴν καρδίαν ἀλλὰ τὴν πενίαν μου συμφορὰν. ὁδοὶ οἱ ἐπικερδῶν, ὁδοὶ οἱ συμπαδῶν. ἐν ἀτιμίᾳ πολλῇ ἐν ἑσέμῳ. Ὁ δὲ εἶνα εἰς ἱερεῖα θεωρήσῃ, καὶ ὁ δὲ εἶνα εἰς κεφαλὴν κατεσάδῃ. ἐγὼ δὲ ἄσχημος καὶ ἀνεπίδοτος καὶ ἀπερρίμνητος. Οὐδεὶς ὁ προποσείδων μου τὴν ἐν πτωχείᾳ καὶ ἀρρώστῳ πεπιδόντα. Ὁ μὲν ὑπερεπλάτυσεν, ὁ δὲ ὑπομαθῶν δορυφορεῖται, ὁ δὲ καὶ πῶς ἐν ὑποδοχῇ εἶσι συνεδιατῶνται. ἐγὼ δὲ καὶ ἐν ἀδοξίᾳ πολλῇ θνήσκω, καὶ τὸ ἐφημέριον βροχὴν λείπομαι. Ἐκείνοι προιέμενοι λαμπρῶς ἀμφιέννυται, ἐγὼ δὲ καὶ τὸ ἀναγκάσιον σκεπασμάτων ὑπερῶμαι. Καὶ ὅταν τὰς ἡμέρας αὐτῷ ἐκτελέσαντες ἐν ἀγαθοῖς, ὑπεξέλθωσι τὸ βίον, τότε μὲν ἀρωμάτων λαμπρῶς κηδεῖας κατατυχόντες ἐν κεκονιαμένοις μνήμασι κατατίθενται. ὄνομα ἀώνιον αὐτοῖς ἀλλὰ τὸ ἐπιγραφῆς τὸ ἐπιταφίον πεποιησάμενοι. ἐμὲ δὲ τελευτήσαντος, τάχα ὁδοὶ τῆς ἀξίᾳ. ἀλλὰ ἢ κέλλα μου ἔσται μοι τάφος ἀλλὰ τὸ ἐπισκεπηόμενων ἐρημίαν. Ἡ καρδία μου ὀδυῖται, καὶ τί ποιήσω; Οἱ ὀφθαλμοί μου δὲ ἐλίπον ἀτενίζοντες τῇ θύρᾳ, καὶ ὁδοὶ οἱ κρυφῶν. Πείλυπος ἐγὼ, καὶ ὁδοὶ οἱ πῶς καλῶν. Τέθλιμμα ἐχάτως, καὶ ὁδοὶ οἱ συμπαδῶν. οἱ μοι ὅτι ἐκλίπουν ἐν ὁδῷ αἱ ἡμέραι μου.

KO.

Εἰπὸν τῇ σεαυτῷ ψυχῇ, ὦ ἄνθρωπε, ἕως ποῦτε πείλυπος εἶ ἡ ψυχή μου, ἕως τίνας συνταράσσεις με; ἐλπίσον ἐπὶ Κύριον καὶ ἐκτιναῖς σχολιὰς λογισμῶν. Εἰ γὰρ μὴ ἐννοῖς τὰ γήινα, πῶς ποῖς δικτύοις ὁδοὶ αὐτῶν συνεπλάκεις. Πλὴν τῷτο ἔσθι γνώσκων, ὅτι πᾶς ἄνθρωπος, εἴτε ἐν ὑπεροχῇ ὢν, εἴτε ἐν ταπεινώσει,

νώσῃ, καὶ ὃ τὸ βέλημα τῷ Θεῷ πολιτεύσεται, ὅκ' ἀποβλητέος. εἰ δέ τις τὰ πρὸς κτήνη θάυμαζαι, καὶ τὴν ἐκ τούτων μεταδιώκει ἀπόλαυσιν, καὶ τὴν διακρίων ἀνελήσεως ἑαυτὸν ἐξέρρησεν.

Λ.

Εἰ ἂν οὖν τὴν χαρὰς ἐκείνης κατατυχεῖν ἀγνώσῃ, μὴ παρέχε δίοδον σκολιοῖς λογισμοῖς, ἀποστασίαν ἀπὸ Θεοῦ ποιῶσιν. ἀφ' ὧν γὰρ ὁ εἰπὼν· ὁ δὲ ὢν τὴν ψυχὴν αὐτῷ, ἀπολέσῃ αὐτήν· ὁ δὲ ἀπολέσας τὴν ψυχὴν αὐτῷ ἐνέκειν ἐμῷ, ἀνέσῃ αὐτήν· διὸ καὶ ὁ Ἀπόστολος λέγει. ἀπεθάνετε γὰρ, καὶ ἡ ζωὴ ὑμῶν κέκρυπται σὺν τῷ Χριστῷ. ὅταν ὁ Χριστὸς φανερωθῇ ἡ ζωὴ ὑμῶν, τότε καὶ ὑμεῖς σὺν αὐτῷ φανερωθήσεσθε ἐν δόξῃ.

ΛΑ.

Τὶ οὖν θαυμάζεις μακαρίζων τὰ πρὸς κτήνη καὶ δίκην ῥάματος ἀνελκόμενα; τί καὶ ὀνήσῃ παφὴ λαμπρά, καὶ πάρος κενοναυτός, καὶ ἐπαῖνοι μάταιοι ἄνδρα ἐν ἀσεβείᾳ ζήσαντα, ὅταν αὐτὸς ἀνέσῃ μὴ ἐπιτεύξῃ;

ΛΒ.

Τὶ ὠφελεῖ τὸ ἐν χυσοφόροις κατακείμενον τὸ εἶδος ἐν τοῖς τείχεσι καὶ ἐν τῇ ὀροφῇ, ὅταν αὐτὸς ἀπὸ παιδῶν κολάζεται, ἢ ὑπὸ Δράκοντος ἐνδον δακνύμενος, κατεσθίεται τὸ σῶμα; Τί γὰρ ὠφελήσῃ τὴν ἀφ' ἧς ἐκείνησαν ψυχὴν ἢ τὴν πλειόνων πρὸς τὸ σῶμα πρὸς τὴν, εἰ μὴ ὁ ἐπαῖνος ἢ πρὸς Κυρίῳ ἐν ἐκκλησίᾳ μεγάλῃ; Μὴ οὖν θαυμάζεις τὰ πρὸς κτήνη καὶ δίκην κηρῶ διαχέοντα. Ἀλλ' ἐκεῖνοι, φησὶ, πλεστοῖς σιωδίαται. Ἀλλὰ σὺ προσομιλεῖς τῷ παμβασιλεῖ Θεῷ διὰ προσευχῆς, καὶ ἐδίδων τὸ σῶμα τοῦ μονογενοῦς αὐτοῦ Υἱοῦ, καὶ πίνων αὐτῷ τὸ αἷμα· εὐφραίνῃ ἐν ἀγαθίᾳ, ὅτι ναὸς αὐτοῦ κατηξιώθης γενέσθαι.

ΛΓ.

Μὴ οὖν ὀλιγώρει, βλέπων ἑαυτὸν ἐν τῷ δὲ τῷ βίῳ ἐν ἀδοξίᾳ, ἢ ἐν νόσῳ, ἢ ἐν γήρᾳ βαθεῖ καὶ πτωχείᾳ· ὁ γὰρ διατρέφων τὰ πετεινὰ τῷ ἔρῳ, ὅκ' εἰσὶ σε ἀπρονοήτων. Μὴ δὲ στενοχωρεῖ, μήποτε ἀμβλυωπία σε ἐνοχλή-

Tom. I.

ση;

A loco, si ex Dei voluntate vixerit, esse rejiciendum. Qui autem terrena suspicit, fructumque ex iis confectatur, justorum se consolatione privat.

XXX.

SI ergo gaudio illo perfrui desideras, cave aditum pravis cogitationibus, quæ nos a Deo separant, patefeceris. Verax namque est, qui dixit: Qui invenit animam suam, perdet illam: qui autem perdidit animam suam propter me, inveniet eam. Idcirco & Apostolus ait: Mortui enim estis, & vita vestra est abscondita cum Christo. Cum Christus apparuerit, vita vestra, tunc & vos apparebitis cum ipso in gloria.

Matth. 10.
Joan. 12.

Coloss. 3.

C

XXXI.

Quorsum igitur momentanea & fugacia ista, quæ fluminis instar diffluunt, suspicis ac beata prædicas? Quid etiam præclara funeris pompa proderit? quid sepulcra dealbata, & vanæ laudationes hominem impium, quando nullam ipse relaxationem consequatur, juvare poterunt?

D

XXXII.

Quid proderit in laquearibus inauratis jacere? quid nitentes parietes? quid splendida tecta? cum ipse interim passionibus cruciatur, aut a Dracone convellitur intus, devoraturque corpus. Quid enim proderit animæ ex hac luce emigranti plurimorum circa corpus in ornando funere occupantium cura, nisi laus a Deo sit in ecclesia illa magna? Ne igitur tibi sint admirationi momentanea atque caduca ista, quæ instar ceræ liquefcunt. Sed isti, inquit, cum divitibus consuetudinem habent. At tu cum omnium Rege Deo per orationem conversaris, & Corpus Unigeniti ejus Filii manducas, & Sanguinem ejus bibis. Gaude ergo, & lætare, quod merueris templum ejus fieri.

1. Cor. 3.

2. Cor. 6.

F

XXXIII.

NE igitur animum despondeas, videns te in hac vita inglorium atque abjectum, vel morbo, aut gravi senectute, ac paupertate gravatum. Qui enim pascit volucres coeli, non te sua destituet providentia. At te angit, ne tibi visus hebetudo molestiam affe-

Matth. 6.

L I

rat?

Gen. 27.

1 Petr. 5.

Matth. 14

Marc. 6.

Joan. 16.

rat? sed cogita, hoc etiam viros justos sustinuisse. Unde Isaac, dum ab eo benedictionem Jacob accipere cuperet, dixit ad eum: Accede ad me, ut tangam te, fili, & probem, utrum tu sis filius meus Esau, an non? Illustratus autem est oculus mentis eorum, & ab omni iniquitate purgatus. Quare & tu te purum integrumque a malitia custodi; de corporis autem infirmitate non usque adeo sis sollicitus: quoniam ipsi cura est de nobis. Si autem doles, tibi deesse vitæ necessaria; cogita Herodem divitiis atque deliciis abundasse; Præcursores autem, instar hominis malefactoris ac vilis, in carcere vinctum atque detentum. Verax enim est, qui dixit: *Vos tribulationem in mundo habebitis; mundus autem gaudebit; vos vero contristabimini; sed tristitia vestra vertetur in gaudium.*

X X X I V.

Philipp. 4.

Coloss. 3.

Rom. 8.

4. Reg. 6.

Sed & ego, dices, in miseriis atque angustiis vitam obscurus & inglorius transigens, post mortem nullam mei memoriam relinquam? Extremæ dementiæ, & animi vanæ gloriæ cupidi hic morbus est. Quam multi sunt, putas, qui persecutiones pro Salvatore nostro Deo pertulerunt: & adhuc obscuri atque ignoti mundo sunt? An ergo qui in montibus, in speluncis, atque cavernis terræ vitam traduxerunt, quorum memoria non celebratur ab hominibus, perierunt? Minime vero: nam in libro illius omnes scribentur. Quare quæ sursum sunt, sappe, non quæ super terram. Justorum enim conversatio in coelis est. Ne igitur labores subterfugas. Atqui nos quoque, qui relinquimur, & residui adhuc sumus, eos, qui in laboribus, atque angustiis, necessitatibusque Domino placuerunt, beatos prædicamus. Idcirco si justorum cupis esse hæres, cave humilitatem despexeris: cave etiam in laboribus atque ærumnis afflictionem abjeceris: sed obdura ac perfer, ut indissolubili vita, gaudioque, ac gloria potiaris: cum dicat Apostolus: *Non enim sunt condignæ passionibus hujus temporis ad futuram gloriam, quæ revelabitur in nobis.* Quod si ab adversario in re aliqua subdole supplantari nolis; crede, nihil te agere, vel cogitare, quod lateat Deum. Sin cogitatione de Dei scientia dubitaveris; ea tibi ex historia Elisæi Prophetæ innotescet. Nam cum bellum esset inter Regem Israël, & Regem Syriæ, consiliumque iniret Rex Syriæ cum servis suis, dicens: In illo loco castra metiar; misit Elisæus ad

Regem

Aση; ὧς ἐννόησον, ὅτι τὸ πρὸς καὶ δίκαιοι ὑπέμειναν. Ὁ δὲ Ἰσαὰκ τῷ Ἰακώβ, ἡνίκα ἐλάμβανε τὴν βλογίαν, ἔλεγε· ἐγγισόν μοι, καὶ ψηλαφήσω σε, τέκνον, εἰ σὺ εἶ ὁ υἱός μου Ἡσαὺ. τεβάνω-
ται ὁ πρὸς ὄμμα τὴν διανοίας αὐτοῦ, ἀπὸ κακίας κεκαθαρμένον. Καθάρθωε τοίνυν καὶ αὐτὸς ἀπὸ κακίας, καὶ πρὸς τὴν σωματικῆς ἀρρώστιας μὴ λόγον ἔχε, καὶ ὅτι αὐτῷ μέλει περὶ ἡμῶν. Ἀλλὰ τὰ τὴν ἀναγκάων χρεῶν λείπη σοι· ἀναλόγισαι Ἡρώδῳ πλεῖστον καὶ τρυφῆς διαρρέομενον, τὸν Προδρομον ἐν φυλακῇ δεδεσμένον, ὡς ἓνα τὴν κακῶν καὶ ἀπελθῶν ἀνθρώπων. Ἀψιδῆς γὰρ ὁ εἰπὼν· θλίψιν ἔξετε ἐν τῷ κόσμῳ· ὁ δὲ κόσμος χαίρεται· ὑμεῖς δὲ λυπηθήσεσθε, ὧς ἡ λύπη ὑμῶν εἰς χαρὰν ᾠθήσεται.

C

ΛΔ.

Aλλ' ἐρεῖς, ὅτι ἐγὼ ἐν σκολιᾷ διατέ-
λεσα τὸν βίον, ἄσημος καὶ ἀνεπίδοξος, καὶ μὴ δάνατον σοφίης ὁ τὴν μνήμην μου ἐπιτελῶν; Ἐχάτης ἀνοίας τὰ πάντα καὶ φιλοδόξου ψυχῆς νοσήματα. Πόσους οἶμι ἐπὶ τὴν διωγμὸν ἀδελφίσαντας ὑπὲρ τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Θεοῦ, καὶ ἄλλοι τὸ δεῦρο ἀγνωστοὶ καθεστήκασι τῷ κόσμῳ; Ἄρα οὖν καὶ οἱ τελευθῶντες ἐν ὄρεσι καὶ σπηλαίοις καὶ ταῖς ὁπάς τὴν γῆς, ὧν αἱ μνήμαι ἀπὸ ἀνθρώπων οὐκ ἐπιτελῶνται, ἀπώλοντο; ἔδαμῶς. ἐν γὰρ τῇ βίβλῳ αὐτῶν πάντες γραφῶνται. Τὰ ἄνω οὖν φρονεῖ, μὴ τὰ ἐπὶ τὴν γῆς· τὸ γὰρ πολίτευμα τὸ δικαίων ἐν ἔργοις ὑπάρχει. Μὴ οὖν φύγῃς τὰς πό-
νους, καί ποτε καὶ ἡμεῖς οἱ περὶ λειπόμηνους τὰς ἐν πόνοις καὶ σκολιᾷ καὶ ἀνάγκῃς δοκιμησάν-
τας ἐν Κυρίῳ μακαρίζωμεν. Ἐὰν οὖν σὺ κληρονόμος τῆς δικαίων βλάβης εἶ, μὴ ἀπαύσης τὴν ταπεινώσιν, μηδὲ ἀποφύγῃς τὴν ἐν τοῖς πόνοις κακῶν, ὧς ἐγκατέρει, ἵνα τὴν ἀκαταλύτην ζωὴν καὶ χαρὰν καὶ δόξης ἐπιτύχῃς. τὸ Ἀποστόλου λέγοντος· ὁ γὰρ ἄξια τὰ παθήματα τὰ νῦν κα-
ρῶν πρὸς τὴν μέλλουσαν δόξαν ἀποκαλυφθῆναι εἰς ἡμᾶς. Εἰ δὲ βλάβη μὴ ἀποκαταπῆται ἐν ἡμῖν ἀπὸ τῆς Ἰουδαίας, πείθεο ὅτι σοφὸν, ὧν φράσεις ἡ ἐνθυμῆς, λαμβάνη Θεοῦ. Εἰ δὲ ἀμφιβάλλει ὁ λογισμὸς περὶ τῆς Θεοῦ γνώσεως, ὑπόδειγμα ἔχε τὸ Προφῆτην Ἐλισαῖον· ἡνίκα γὰρ πόλεμος σιωποῦντο μετὰ τοῦ βασιλέως Ἰσραὴλ καὶ τῆς Συρίας, ἐβλάβετο ὁ βασιλεὺς Συρίας πρὸς τὰς ἐαυτοῦ παῖδας εἰπὼν· Εἰς τὸν πόπον τόνδε παρεμβαλῶ. καὶ ἀπέστειλεν Ἐλισαῖος πρὸς τὸν βα-
σιλέα

σιλέα Ἰσραήλ, λέγων. φυλάξαι μὴ πῦρ ελθεῖν
 ἐν τῷ τόπῳ τούτῳ, ὅτι ἐκεῖ Συρία κέρυπται.
 καὶ ἀπέστειλεν ὁ βασιλεὺς εἰς τὸν τόπον, ὃν εἶπεν
 αὐτῷ Ἐλισᾶος, καὶ ἐφυλάξατο ἐκεῖθεν ἕ μίαν,
 ἕ δύο. καὶ ἔξελκινθήσῃ ἡ ψυχὴ βασιλέως Συρίας
 περὶ τὸ λόγος τούτος, καὶ ἐκάλεσε τὰς παῖδας
 αὐτῶν, καὶ εἶπε πρὸς αὐτάς. ὅσα ἀναγγελεῖτέ μοι
 τίς περὶ δίδωσί με βασιλεῖ Ἰσραήλ; Καὶ εἶπεν
 εἰς τὸν παῖδων αὐτῶν. ἕχι' κύνει' με βασιλεὺς, ὃς
 Ἐλισᾶος ὁ περὶ φήτης ὁ ἐν Ἰσραήλ ἀναγγέλλει
 βασιλεῖ Ἰσραήλ πάντας τὰς λόγους, ἕς' ἐὰν λα-
 λήσῃς ἐν τῷ ταμιεῖῳ τῆς οἰκίας σου. Καὶ εἰ ἄρα
 Προφήτην ὅσα ἐλάμβανε τὴν κρυπτήν ἡγομένην, καὶ
 πᾶς ἂν τὸν Δημιουργὸν τῶν πάντων λαθεῖν ἡ δυνά-
 σται; ἔδαμῶς. Διὰ τούτο γὰρ περὶ σπαγγηρῶν ἐν
 τοῖς ταμιείοις περὶ σπύγγου. ἕ Κυεὺς καὶ σωτήρ
 ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς εἰπόντος. σὺ ὅταν περὶ σπύγγῃ,
 εἰσελθε εἰς τὸν ταμιεῖόν σου, καὶ ἀποκλείσον τὴν θύραν σου
 καὶ περὶ σπύγγου τῷ Πατρί σου Ἰᾶ ἐν τῷ κρυπτῷ, καὶ
 ὁ Πατὴρ σου ὁ βλέπων ἐν τῷ κρυπτῷ, ἀποδώ-
 σθαι σοι ἐν τῷ φανερῷ. Ἀπορρίψωμεν τοιγάρ ἐν
 αὐτῷ πάντας λογισμὸν κακίας, μήποτε
 περὶ σπύγγου. γυμνὸς γὰρ ὁ ἄδης ἐνώπιον αὐτοῦ,
 καὶ ὅσα ἐστὶν περὶ σπύγγου τῇ ἀπωλείᾳ. Μὴ οὖν
 ἀποδύμει, μηδὲ δίσταζε. ἐνώπιον γὰρ τῷ ὁφ-
 θαλμῶν ἕ Θεῷ ἐσθῆ, καὶν δέλωμεν, καὶν μὴ
 δέλωμεν. Χαίρετε ὅσοι ἐν ταῖς θλίψεσιν, οἱ γὰρ
 σέφονται ἐκ διαφόρων ἀνδρῶν πλέκονται. καὶ οἱ
 δίκαιοι ἀπὸ πολλῶν θλίψεων εἰσπορεύονται εἰς
 τὴν χαρὰν ἕ Κυεὺς αὐτῶν.

ΛΕ.

ΜΗ' ἐπιθύμει γὰρ ἀρχὴν ψυχῶν, μή-
 πως ἔπω ἐπέβη τοῖς τῷ ἀπαθείας μέ-
 τροις, καὶ σεαυτὸν βλάβῃς, καὶ τὰς ἐπορεύσεις
 σοι. Εἰ ὅ ἀκὼν ἔλκη, φροντίδα ποιῇ, ἕχ' ἵνα
 τὰ σα' θελήματα ποιῇς, ἀλλὰ ἕ ἐμπιστεύσαντός
 σοι τῷ λογικῶν περὶ σπύγγου τῷ ἐπιμέλειαν. Λέγει
 γὰρ ἀπὸ τῶν προφητῶν Ἐζεκιήλ. Ὡς ποιμένες
 Ἰσραήλ, μὴ βόσκεισι ποιμένες ἑαυτάς; ἕ τὰ
 περὶ σπύγγου βόσκεισι οἱ ποιμένες; Ἰδὲ τὸ γάλα κατ-
 εοθίετε, καὶ τὰ ἔλαια περὶ σπύγγου, καὶ τὸ παχὺ
 σφάζετε, καὶ τὰ περὶ σπύγγου με ἕ βόσκετε. τὸ ἡορ-
 νηκὸς ὅσα ἐνισχύσατε, καὶ τὸ κακὸς ἔχον ὅσα ἐσω-
 ματοποιήσατε, καὶ τὸ σωτετεριμῶν ἕ κατεδή-
 σατε, καὶ τὸ πλανώμενον ὅσα ἀπεσρέψατε, καὶ τὸ
 ἀπολωλὸς ὅσα ἐζητήσατε, καὶ τὸ ἰχυρὸν κατερ-
 γάσαθε μόχθῳ. καὶ διεσπάρη τὰ περὶ σπύγγου με

Tom. I.

ἀπὸ

A Regem Israël, dicens : cave, ne trans-
 eas in locum illum, quia ibi Syria in
 insidiis est. Misit itaque Rex Israël ad lo-
 cum, quem dixerat ei Elisæus, & obser-
 vavit se ibi non semel, neque bis. Con-
 turbatusque est animus Regis Syriæ pro hac
 re, & convocatis servis suis, ait : Quare
 non indicatis mihi, quis proditor mei sit
 apud Regem Israel? Dixitque unus servo-
 rum ejus : Nequaquam, domine mi Rex,
 sed Elisæus Propheta, qui est in Israel,
 indicat Regi Israel omnia verba quæcum-
 que locutus fueris in conclave tuo. Si er-
 go nihil eorum, quæ clam fiebant, late-
 bant Prophetam; quo pacto aliquid Crea-
 torem rerum universarum latere poterit?
 Minime vero. Hinc etiam in conclave orare
 jubemur, Domino ac Salvatore nostro Je-
 su Christo sic dicente : *Tu autem cum*
oraveris, intra in cubiculum tuum, & clauso
ostio tuo, ora Patrem tuum in abscondito : &
Pater tuus, qui videt in abscondito, reddet
tibi in manifesto. Quamobrem omnem a no-
 bis malitiæ cogitationem abjiciamus, ne
 diffuamus. Nudus siquidem est infernus
 coram ipso, nullumque perditioni est oper-
 torium. Ne igitur tristeris, neque vacil-
 les : in oculis enim Dei versamur, veli-
 mus, nolimus. Gaudium sit tibi in tribu-
 lationibus : nam coronæ ex variis texun-
 tur floribus : & justī per multiplices tribu-
 lationes in gaudium Domini sui ingre-
 diuntur.

Matth. 6.

X X X V.

CUram animarum ne appetieris. Nam
 cum ad eam metam nondum pervene-
 ris, ut cunctis animi tui passionibus imperes;
 & tibi ipsi, & illis, qui te sequentur, no-
 ceres. Quod si invitus ad curam ejusmodi tra-
 heris, in ea administranda maximam diligen-
 tiam adhibe; non ut quæ tibi sunt placita, fa-
 cias; sed ut ei potius morem geras, qui tibi
 ovium ratione præditarum curam concredi-
 dit. Ait enim per Ezechielem Prophetam.
 „O Pastores Israel : numquid pascunt pastores
 „ semetipsos? nonne oves a pastoribus pascun-
 „ tur? Ecce lac comeditis, & lanis operi-
 „ mini; & quod crassum est, occiditis;
 „ oves autem meas non pascitis. Quod in-
 „ firmum fuit, non consolidastis; & quod agro-
 „ tum, non sanastis : quod contritum est, non
 „ alligastis; & quod erravit, non reduxistis; &
 „ quod periit, non quæstistis; & quod validum
 „ erat, labore confecistis. Et dispersæ sunt

Ezech. 34.

L 1 2

oves

„oves meæ, eo quod non essent pastores, &
 „factæ sunt in montibus in devorationem
 „omnium bestiarum agri: & dispersæ sunt oves
 „meæ in cunctis montibus, & in universo
 „colle excelsio, & super omnem faciem ter-
 „ræ dispersæ sunt, & non erat qui requi-
 „reret, neque qui reduceret. Propterea
 „Pastores audite verbum Domini: Vivo
 „ego, dicit Dominus, quia pro eo quod factæ
 „sunt oves meæ in rapinam, & greges mei
 „in devorationem omnium bestiarum agri,
 „eo quod non essent pastores, neque quæ-
 „sierunt pastores oves meas; sed pasce-
 „bant pastores semetipsos, & oves meas
 „non pascebant: propterea Pastores au-
 „dite verbum Domini. Hæc dicit Domi-
 „nus: ecce ego ipse super Pastores, & re-
 „quiram oves meas de manibus eorum,
 „& revocabo eos, ut ultra non pascant
 „oves meas. Et non pascent amplius eas
 „pastores, & liberabo oves meas de
 „ore eorum, & non erunt ultra eis in
 „escam.

X X X V I.

Hinc igitur nos merito intelligere oportet, quantum illi imminet periculi, qui negligenter segniterque curat subditos. Ideoque Præfectum convenit & peritissimum esse, & ad consulendum saluti subditorum vigilantissimum: utque singulorum observet incessum, motum, gestum, ac habitum; quæque minus conveniunt, reprehendat, & ad optimum statum cunctos dirigat. Præceptores enim non solum elementorum figuras scholaribus ostendunt, sed & minima quæque puncta, punctorumque distinctiones proponunt. Sic igitur oportet Prælatum nihil quantumvis minimum, quod ad salutem pertineat, omittere, quin fratribus proponat; non prætermittendo etiam supplicia negligentibus parata, ut eo velut muro aliquo culpam omnem ab innocentibus procul arceat. Atque ita lupi pastoris diligentiam considerantes, rationalium ovium gregem fugiant.

X X X V I I.

Nihil æque animum hominis ducit ad salutem, junioresque ad laborandum incendit, atque si magistrum opere ad virtutem cohortatorem invenerint: secundum eum, qui ait: A me videbitis, & sic facietis.

Nos

Aλλὰ τὸ μὴ εἶναι ποιμένας, καὶ ἐλθόντας εἰς κατά-
 βρωμα ἐπὶ τὰ ὄρη πᾶσι τοῖς θηρίοις ὅτι ἀγροῦ.
 καὶ διεσπάρη τὰ πρόβατά μου ἐπὶ πάντα ὄρη καὶ
 ἐπὶ πάντα βουνὸν ὑψηλόν, καὶ ἐπὶ προσώπῃ πά-
 σης τῆς γῆς διεσπάρη. καὶ οὐκ ἦν ὁ ἐκζητῶν, οὐδὲ
 ὁ ἀποσπέρων. διὰ τούτο, ποιμένες, ἀκούσατε λό-
 γον Κυρίου. Ζῶ ἐγὼ, λέγει Κύριος. Εἰ μὴν
 ἀντὶ τοῦ θανάτου τὰ πρόβατά μου εἰς προνομήν, καὶ
 θανάτου τὰ πρόβατά μου εἰς κατάβρωμα πᾶσι
 τοῖς θηρίοις ὅτι πεδίε, ὡς τὸ μὴ εἶναι ποιμένας,
 καὶ οὐκ ἐξεζητῶν οἱ ποιμένες τὰ πρόβατά μου,
 καὶ ἐβόσκησεν οἱ ποιμένες ἑαυτοὺς, τὰ ὅτι πρόβατά
 μου οὐκ ἐβόσκησεν. Ἀντὶ τούτου, ποιμένες, ἀκού-
 σατε λόγον Κυρίου. τὰ ὅτι λέγει Κύριος. Ἰδὲ
 ἐγὼ ἐπὶ τὰς ποιμένας, καὶ ἐκζητήσω τὰ πρό-
 βατά μου ἐκ τῆς χειρὸς αὐτῶν, καὶ ἀποσπέρω αὐ-
 τὰς ὅτι μὴ ποιμαίνειν τὰ πρόβατά μου, καὶ ὅτι βο-
 σκήσουσιν ἔτι οἱ ποιμένες αὐτά, καὶ ἐξελεῖμαι τὰ
 πρόβατά μου ἐκ τοῦ σώματος αὐτῶν, καὶ οὐκ ἔσον-
 ται αὐτοῖς ἔτι εἰς κατάβρωμα.

Λζ.

Nοεῖν τοιζῶν χρηρὴ ἀληθείας, ἡλίκον κίνδυνον
 ἔχει τὸ καταφρονητικῶς καὶ ἡμελημενικῶς φρον-
 τίζειν τὸ ὑποταγμένων. Χρηρὴ τοίνυν τὸ ἡγούμενον,
 ἐπιστημονικώτατον εἶναι, καὶ διεγνημενικὸν πρὸς σω-
 τηρίαν τῶν ἀρχομένων, καὶ κατανοεῖν ἐκάστη τὸ βῆ-
 μα, τὸ κίνημα, τὸ φολισμὸν, καὶ τὰ ἀπρεπῆ
 διελέγχειν, χειραγωγεῖν ὅτι πρὸς τὰ βέλτερα.
 Οἱ γὰρ διδάσκαλοι ὅτι μόνον τὸ φοιχείων τὰς χα-
 ρακτικὰς τοῖς μαθητευομένοις ὑποδεικνύουσιν, ἀλλ'
 ἀκείτων σιγῶν καὶ ἐκάστης σιγῆς τὸ ἴδιον τό-
 πον ὑποτιθέμεν. ἔτω χρηρὴ καὶ τὸ προεσῶτα ἀρε-
 τῶν μικροτάτων τῶν πρὸς σωτηρίαν σωτεινόντων
 ὑποτιθέμεν τοῖς ἀδελφοῖς, καὶ τὰς ἡμελημενικὰς
 τιμωρίας τοῖς ῥαθύμοις ἐπιλέγειν ὀφείλει, ἵνα
 ταῖς χάρισις ἡκούσας ἐργάσῃ τὸ ἀγτίον ἀπὸ τοῦ ἀναγί-
 ῃ. ἔτως οἱ λύκοι καθορῶντες τὴν τοῦ ποιμένος ἐπι-
 μέλειαν, φεύγουσιν τοῖς ἀγέλοις τῶν λογικῶν προ-
 βάτων.

Λζ.

F

Oὗτως ἀνάγει ψυχὴν πρὸς σωτηρίαν,
 καὶ νεανιωτέραν πρὸς τὰς πόλεις καθι-
 στοποι, ὡς τὸ εὐρεῖν διδάσκαλον ἐργῶ τὴν ἀρετὴν
 κηρύττοντα. καὶ τὸ λέγοντα. ἀπ' ἐμοῦ ὄψεσθε, καὶ
 ἔτως ποιήσατε.

Χρηρὴ

ΔΗ.

A

XXXVIII.

ΧΡῆ ὃ καὶ ἡμεῖς τὰς μαθητευομένους μὴ ἀν-
ηκούεσθαι, μηδὲ ἀντιλέγοντας, ἀλλὰ πᾶ-
σαν ταπεινοφροσύνην δεικνύοντες ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ καὶ
ἀνθρώπων. Εἰ ὃ συμβῇ ἢ παθεύοντα λόγῳ ἢ
ἢ ἀρετὴν κηρύττειν, ἢ ὃ ἐργασίας ὀψαμελαῖν,
μὴ ἔκ τῃ ὑποθέσεως δῶκεν χώραν τῷ ἑναν-
τίας ἐπὶ διαστροφῇ τῆς ἡμετέρας ψυχῆς. Ἀλλὰ
μνημονεύσωμεν τοῦ εἰπόντος· ἐπὶ τῷ Μωσέως
καθήμενος ἐκάθισαν οἱ γραμματεῖς καὶ οἱ φαρι-
σαῖοι· πάντα ὅσα ἐὰν εἴπωσιν ὑμῖν ποιεῖν, ποιεῖ-
τε· καὶ ὃ τὰ ἔργα αὐτῶν μὴ ποιεῖτε· λέγουσι
γὰρ καὶ οὐ ποιοῦσι.

ΛΘ.

ΤΗρεῖ σεαυτὸν πάντοτε μὴ ὑδέναυ πρόσκομα-
μα ἢ σκάνδαλον τῷ πλησίον, φοβούμενος
τὴν ἀπειλήν τοῦ εἰπόντος διὰ τοῦ Προφήτου· καὶ ὁ
ποτίζων τὸν πλησίον αὐτοῦ ἀνατροπῇ θολερᾷ· καὶ
πάλιν· τὰ δὲ λέγει Κύριος· Ἰδοὺ ἐγὼ ἀνακει-
νῶ ἀναμέσον προβάτων καὶ προβάτων, κειῶν καὶ
τράγων· καὶ ἔχῃ ἱκανὸν ὑμῖν, ὅτι τὴν καλὴν νο-
μὴν ἐνέμευσε, καὶ τὰ κατάλοιπα τῆς νομῆς κατε-
πατέτε, καὶ τὸ καθεστηκὸς ὕδωρ ἐπίνετε, καὶ τὸ
λοιπὸν πῶς ποιοῦν ὑμῶν ἐταράσσετε; καὶ τὰ πρό-
βάτα μὴ τὰ πατήματα τῶν ποδῶν ὑμῶν ἐνέ-
μοντο, καὶ τὸ τετραγυμνὸν ὕδωρ ὑπὸ τῶν ποδῶν ὑμῶν
ἐπίνον· διὰ τοῦτο τὰδε λέγει Κύριος Κύριος·
Ἰδοὺ ἐγὼ διακεινῶ ἀναμέσον προβάτων ἰχυρῶν, καὶ
ἀναμέσον προβάτων ἀσθενῶν· ἐπὶ ταῖς πλυνταῖς
καὶ τοῖς ὤμοις ὑμῶν διωθεῖσθε, καὶ τοῖς κέρασιν
ὑμῶν ἐκτρατίζετε, ὥστε πᾶν τὸ ἐκλείπον ἔξεθλίβε-
τε· Καὶ σώσω τὰ πρόβάτα μὴ, καὶ οὐ μὴ ὦσιν
εἰς τρονομὴν, καὶ κεινῶ ἀναμέσον κειῶν πρὸς
κειῶν· Μὴ οὖν ὦμεν φίλωτοι· ἐκ ταύτης γὰρ
αἱ κακίαι, ὡς βλαστοὶ τινες, ἀναφύονται· Τῆς ὃ
φιλαυτίας κατὰρετικὴ ὑπάρχει ἡ ἀγάπη, ἀ-
παντας ἐλκυσσάσα πρὸς ὁμόνοιαν καὶ συναφίγγουσα·
μέγα γὰρ καὶ τίμιον κτήμα ἡ ἀγάπη· ἀγωνίζε-
σθαι ταύτης μὴ ἀποπεσεῖν· Κηδομένοι τοιγάρ ἐν
τῇ ἐαυτῶν σωτηρίας φεισώμεθα τῶν ἰδίων μελῶν,
τύποι ἀρετῆς καθιστάμενοι τῷ πλησίον ἐν πίστει,
ἐν ἀγάπῃ, ἐν ὑπομονῇ, ἐν ἀγνείᾳ, ἐν ὑποτα-
γῇ, ἐν ταπεινοφροσύνῃ, ἐν φόβῳ Θεοῦ· μὴ τοῖς
κακίοις δελήμασι συσπαγόμενοι, ἀλλὰ τοῖς
τοῦ πνεύματος ἐναθλύντες πόνοις· ἡ γὰρ τρυφή
καὶ ἡ ἀνεσις τῷ ἀρίστῳ βίῳ ἀντίκεινται.

Εἰν

NOs autem, qui discimus, ab omni
inobedientia atque contradictione alie-
nos esse oportet: sed contra potius omnem
humilitatem coram Deo & hominibus exhi-
bere decet. Porro si magister nobis conti-
gerit, qui verbis quidem virtutem prædi-
cet, factis autem spernat; cavendum erit,
ne ex ea occasione adversario locum præ-
beamus, subvertendi animam nostram.
Verum illius memores simus, qui dixit:
Super cathedram Moysi sederunt Scribæ &
Pharisei. Omnia ergo quaecumque dixerint vo-
bis facienda, facite; secundum vero opera
eorum nolite facere: dicunt enim, & non
faciunt.

Matth. 23.

XXXIX.

ΤEipsum semper custodi, ne proximo
scandalum aliquod, vel offendiculum
præbeas, minas ejus reformidans, qui per
Prophetam ait: *Vae qui potum dat proximo*
suo cum turbida everfione. Et rursus, *Hæc dicit*
Domini. Ecce ego judico inter pecus & pe-
cus, arietum & hircorum. Nonne satis vobis
erat, pascua bona depasci; insuper & reli-
quias pabuli conculcastis? Et cum constitu-
tam aquam biberetis, reliquam pedibus
vestris turbabatis. Et oves meæ his, quæ
conculcata pedibus vestris fuerant, pasce-
bantur; & quam pedes vestri turbaverant,
aquam bibebant. Propterea hæc dicit Do-
minus Deus. Ecce ego judico inter pecus
pingue, & pecus macilentum: lateribus &
humeris impingebatis, & cornibus vestris
ventilabatis, & reliquum omne affligeba-
tis. Et salvabo oves meas, & non erunt
in direptionem: & judicabo inter hircum, &
hircum. Quare proprium nostrum amo-
rem vitemus: quoniam ex sui ipsius amore
vitia velut germina quædam pullulant. Cæ-
terum amorem proprium expellit caritas, om-
nes ad concordiam & unionem pertrahens,
complectensque. Magna siquidem ac pre-
tiosa possessio est caritas, a qua ne excidas,
diligenter caveto. De nostra igitur salute
solliciti, propriis parcamus membris, for-
mam virtutis proximo nostro nos proponen-
tes in fide, in caritate, in patientia, in
castitate, in subjectione, in humilitate,
in timore Dei. Ne pessimis nos finamus
voluntatibus adduci; sed Spiritus ample-
ctamur labores. Nam deliciae & remissio
animi, optimo vivendi instituto contrariæ
sunt.

Habac. 2.
Ezech. 34.

L 13

Ince-

Matth. 5.
Luc. 6.

Incedamus per viam arctam atque angustam, cordis contritionem diligentes, ut semper nobiscum memoria mortis permaneat, & a damnatione liberemur. *Vae enim, inquit, vobis, qui ridetis; quia lugebitis & flebitis. Beati qui nunc lugent, quia ipsi consolabuntur.* Inclinemus nos ad sepulcra, & conditionis nostræ arcana perspiciamus. Permissos ossium acervos, crania carnibus exuta, & reliqua illa ossa cernentes, nos in illis contemplabimur. Ubi floris juventutis pulchritudo? ubi venustus ille genarum color? Hæc nobiscum cogitantes, carnis desideria fugiamus, ne in resurrectionis die confundamur. Infirmitatis autem meæ in tuis precibus memor esto, non negligens te ipsum, ut mei, qui vermis sum atque putredo, recordetur Dominus Deus, liberetque me a suppliciis, quæ peccatoribus parata sunt, dignumque reddat deliciis Paradisi. Quoniam ipsius est benignitas, & iustitia, & miserationes ejus super omnia opera ipsius. Amen.

Psal. 144.

FRater quidam rem, quam ab alio acceperat, narrabat de homine quodam habitante in quadam civitate, qui apud se mercenarium habebat, cui omnia sua concredebat. Huic vitam solitariam degendi incessit desiderium: a quo quidem instituto ut juvenem rebus suis utilem removeret, herus fere nihil intentatum reliquit: at frustra in retinendo illo laboravit. Juvenis enim hic mundo renunciavit, ad fratres se recepit. Verum paucis post annis invasit eum tentatio redeundi ad seculum: relictaque sua cella ad herum rediit, sub prætextu illum revisendi. Hic autem fratrem semel atque iterum lubens suscepit: sed tertio rediens frater, deposita simulationis persona, homini occultam animi sui passionem ac morbum patefecit, dicens: Quandoquidem amplius perferre nequeo jugum vitæ monasticæ, obsecro te, domine, ut me apud te recipias, eodemque quo olim loco habeas. Spero enim me rectius etiam, quam antea, rebus tuis consulturum: ex te quippe acceperam, quod & filiam

tuam

ΕΝ τῇ ἐξουίᾳ οὐδὲν καὶ τεθλιμμένη βαδίσωμεν, ἡ σιωπῆ καὶ καρδίας ἀγαπῶντες, ἵνα ἀφαιρέσῃ ἡμῖν ἡ εὐδαιμόνεια μνήμη, καὶ ἐλευθερώσῃ κατὰ δίκην. Οὐαὶ γὰρ, φησὶν, οἱ κελῶντες, ὅτι κλαύσετε καὶ πενθήσετε. μακάριοι δὲ οἱ πενθῶντες ἵνα, ὅτι ἀπὸ τῆς ἀκακίας ἐλευθέρωνται. **Β** Εὐκρίνωμεν ὅν μνημεῖον, καὶ ὁφώμεθα τὴ φύσεως ἡμῶν μυρία. τὴν ἐπάλληλον τὴν ὁσέων σωρὸν, κρανία σαρκῶν γεγυμνωμένα, καὶ τὰ λοιπὰ τῶν ὁσέων. ὁκνεῖν δὲ θεασάμενοι, ἑαυτοὺς ὅν ὁκνεῖν οὐφώμεθα. Πᾶς δὲ πρὸντος ἀνδρὸς τὸ καλλος, καὶ ἡ δὲ ὁκνεῖν τὴ πρῆξις; ταῦτα δὲ ἐνδυμῶμενοι, παύσωμεθα τὴ σαρκικὴν ἐπιθυμίαν, ἵνα ἐν τῇ ἀναστάσει μὴ καταχλωσώμεν. Μνημόνευε δὲ τὴ ἐμῆς ἀσθενείας ἐπὶ τῇ πρῶτῃ σου, σεαυτῷ μὴ ἀμελῶν, ὅπως μνησθῇ με Κύριος ὁ Θεός, τῷ σκώληκι καὶ σαπίᾳ ὑπάρχοντι. καὶ ῥύσῃτάς με τῇ ἐπηρτισμένῃ βασιλείᾳ τῶν αἱματωλοῦς, καὶ ἀξιώσῃ τὴν τρυφὴν τῆς ἀγαπῆς. ὅτι ἡ χρηστότης αὐτῆς καὶ ἡ δικαιοσύνη, καὶ οἱ οἰκτιρμοὶ αὐτῆς ἐπὶ πάντα τὰ ἔργα αὐτῆς. ἀμήν.

Α Δεελφός τις πρῶτον διηγείτο τοῦτο, αὐτῆς τοῦ πρῶτου ἐτέρου ἀδελφῆ. ἀνδρὸς τις ἦν ἐν πόλει τινὶ, καὶ ἔτος ἦν ἔχων μίσθιον μὴ ἑαυτοῦ, ὃ ἐξάρρει πᾶσαν τὴν ὑπόληψιν αὐτοῦ. τῷτον ὑπεσῆλθε λογισμὸς ἀναχωρῆσαι πρὸς τὴν μονήρην βίον. ὁ δὲ τῶν ἀδελφῶν χεδὸν πάντα ἐποίησε, βεβλόμενος ὁκνεῖν τὴν σκοπὴν τὴν νεώτερον, καὶ ὅτι ἦν ἐννοῶν τοῖς αὐτοῦ πράγμασι. καὶ ὅτι ἔχουσε πειρασμὸν ὑπὲρ τῆς νεότητος. ἀποταξάμενος τοίνυν ὁ νεώτερος ἦλθεν εἰς τοὺς ἀδελφούς. μετ' ὀλίγα δὲ ἔτη ἤρξατο πολεμεῖν τῇ ὑποφύσει εἰς τὴν κόσμον, καὶ ἀφείλετο τὸ κελλίον αὐτοῦ ἀνεχώρει πρὸς τὴν αὐτῆς ἀδελφὴν, ὡς δὲ ἦν πρὸς ἐπίσκεψιν τῆς ἀνδρός. Ὑπεδέξατο δὲ ὁ ἀνὴρ τὸν ἀδελφὸν ἀσμένως ἀπαξ καὶ δὶς. τὴν δὲ τείτῳ καὶ ὁδοῦν πειράσας ὁ ἀδελφός τὸ πρῶτον τὴν ὑποφύσει ἐνέφηνεν τῷ ἀνδρὶ τὸ κεκρυμμένον ἐν ἑαυτῷ πάθος, εἰπὼν. ἐπεὶ δὲ ὁ ἔτι δυνάμει ὑπενεγκεῖν τὴν ζυγὸν τῆς μονήρης βίης, ἀνακαλῶ σε, κύριε, δέξαι με μὲν σεαυτῷ, καὶ ἔχει με καὶ τὴν ἀρχαίαν τάξιν. ἐλπίζω γὰρ πλέον ἐννοεῖν ἐν τοῖς πράγμασι, ὑπὲρ ὃ ἡμῶν. ἀκηκόειν γὰρ πρὸς σε, ὅτι καὶ τὴν θυγατέρα σου ἐμελλ-

λες

λες μοι ὁμῶς εἰς γυνῆκα. ὁ δ' ἀνὴρ ἀπεκεί-
νατο πρὸς αὐτόν· εἰ τῷ Θεῷ ὅχι ἐφύλαξας τὴν
σωεῖδην, ἐμοὶ πῶς ἔχεις φυλάξαι; Ὁ δ' ὑπὸ
τῷ λόγῳ, ὡς ὑπὸ μείγους πλῆγαις, ὑπέστρε-
ψεν εἰς τὸ κελλίον ἑαυτοῦ. Τοιγαρὶν μὴ ἁκακῶ-
μεν τὰς πόνας ὑπομένοντες, διότι γέγραπται· οἱ
σπείροντες ἐν δάκρυσιν, ἐν ἀγαμιάσῃ θερίσονται.

MB.

A Κακίαν ἔχει πρὸς ὑποδοχὴν τῶν ἐν πλῶν τῶν
Θεῶν· πανουργίαν δ' πρὸς τὸ ἀποκρῆσαι
τὰς μεθοδείας τῶν ἀντικειμένων.

MG.

A Πότῃ σοφῶς τὰς βλαβεράς συμτυχίας,
ἵνα ὁ ἑσὼ ἄνθρωπος ἡρεμήσῃ καλῶς.

MD.

M Ἦ ἴσθι δόλιος καὶ περὶ πικρὸς τῇ ψυχῇ
σε, ἵνα μὴ ὑποσκελισθῇς, ὅταν δοκῇς
ἐξελθῆναι.

ME.

A Ὁργισίαν ἄσκει, ἵνα μὴ μεθύσῃ ἄνθρωπος
οἶνον ὑπὸ κακίας καὶ μωρίας βαρύνμενος.

MF.

M Ἦ ἴσθι φιλήδονος καὶ καταφρονητής, ἵνα
μὴ βλασφημηθῇ ὁ Κύριος διὰ σε.

MZ.

M Ἦ συνδιατείβει μιμολόγοις, ἵνα μὴ
ἀφροσύνην σε πᾶσι νόημα· αἱ γὰρ ῥήσεις
αὐτῶν βλαβεραὶ σφοδραί· τὰς γὰρ πρεσβύτας νεω-
τερίζειν ἀσκητὰς· τὰς δ' νέας ἑλκύει πρὸς
τὴν ἐνέργειαν τῆς ἀνομίας.

MH.

K Ἀκῶ ἀνδρῶν τὰς συμβουλίας ἀποτρέφει·
δύλοις γὰρ πῆρεσαν ἑαυτὰς γαστρός τε
καὶ τῆς ὑπὸ γαστέρα παθῶν.

A
B

XLII.

A D mandata Dei observanda innocen-
tiam adhibe; solertiam autem ad infi-
dias adversarii depellendas.

XLIII.

C

C Ave tibi prudenter a congressu & fa-
miliaritate perniciofa; ut bene con-
quiescat homo interior.

XLIV.

C Ave, te fraudulentum exhibeas & ex
proposito acerbum, ne supplanteris,
quando tibi firmus videberis ac stabilis.

XLV.

D

L Enitatem ac mansuetudinem sectare, ne
absque vino ebrius fias, malitia & ira-
cundia gravatus.

XLVI.

N E voluptatibus addictus sis, atque con-
temtor, ne per te Deus blasphemetur.

E

XLVII.

C Ave cum scurris & histrionibus com-
mercium habeas, ne cogitationes tuæ
depraventur: valde enim perniciosi sunt
illorum sermones. Nam senes repuerasce-
re faciunt; juvenes autem ad operandum
iniquitatem pertrahunt.

F

XLVIII.

I Mproborum hominum consilia fuge, qui
se ventris, & earum quæ sub ventre sunt,
affectionum servos constituerunt.

Οὐ

Nequit

X L I X.

A

MO.

NEquit impudicus amare eum, qui carnis vitium abominatur; nec fur hominem, qui ab injustitia abhorret; sed similis suo adhæret simili.

L.

CAve, tibi dulcis sit voluptas, ne tormentum illius tibi amarum reddatur.

L I.

QUotidie exitum tuum exspecta, & ad ingrediendum illud iter te para. Qua enim hora minime putas, veniet mandatum horribile: & vae imparato. Bona est compunctio, quoniam animis hominum medetur.

L I I.

QUo luget, non peccabit aliquando: & qui cordis compunctione tangitur, non cogitat malum: nam ex compunctione oritur fletus; in fletu autem a malis abstinemus.

L I I I.

VIde, qua ratione superare possis voluptates: hoc siquidem functioni tuæ est expediens.

L I V.

Voluptatum illecebras dissolvemus, si cum primis assidue orationi & sobrietati studuerimus: deinde si mentem a pravis cogitationibus puram contineamus: si nullum inordinatum verbum, ac non necessarium proferamus, certi quod infallibilis iudex sit Dominus: si mente diligenter attenderimus: si iudicium denique exspectaverimus. Hæc siquidem intus titillantem, æstuantemque concupiscentiam reprimunt, animumque in tranquillitate constituunt.

L V.

IN quo confedendum tibi fuerit, loco permane, negligentiam atque desidiam a te repellens: non enim in loci mutatione, atque distantia situm est, ut passiones reprimas, sed in attentione & cura mentis. Patientia nobis necessa-

A

MO.

OΥ' δυνάται πόρνος ἀγαπᾶν τὸ πάθος βδελυγόμενον· ὁ κλέπτης τὸ τὴν ἀδικίαν ἀποσειόμενον· ἀλλὰ τῷ ὁμοίῳ προσκολληθήσεται ἄνθρωπος.

N.

B ΜΗ' γλυκανθείῃ σοι ἡ ἡδονή, ἵνα μὴ πικρανθῇ σοι ἡ βάσανος αὐτῆς.

NA.

ΠΡΟΣΔΟΧΑ ΚΑΘ' ὁμασίῳ τὴν ἐξοδόν σου, καὶ ἀντρεπίζε πρὸς τὴν αὐτῆς πορείαν· ἥν γὰρ ὁ προσδοκᾶς ὥραν, ἐλθούσεται τὸ πρόσταγμα τὸ φοβερόν, καὶ ἔσθ' ὁ ἀνεπίμωτος· καλὴ ἡ κατανύξις, ψυχὰς γὰρ ἀνθρώπων ἰᾶται.

NB.

OΥ' δεῖς κλαίων ἀμαρτίῃς ποτέ· καὶ οὐδεὶς ἐν κατανύξει ὧν, λογίζεται τὸ κακόν. ἐκ γὰρ κατανύξεως ἔρχεται κλαυθμός· ἐν δὲ τῷ κλαυθμῷ ἔμειψις καὶ ἀποχὴ κακῶν ἐμπορβέει.

D

MG.

ZΗ' τεῖ ἐν τινὶ νικήσῃς τὰς ἡδονάς· τῷ τῷ συμβάλλεται τῇ σῇ ἐργασίᾳ.

ND.

E Η' ΔΟΝῶΝ καταλυτήριόν ἐστι, τρονηγόμενοι μὲν τὸ συνεχῶς προσεύχεσθαι, καὶ νηφόντως· ἔπειτα ἐπικρατεῖν τὴν νῆν καὶ ἀγνὴν τὴν χράνοιαν· μὴ προφέρειν ἄτακτον ῥῆμα, καὶ τὴν προσσηκῆσθαι χρείας ἀνακόλυσθαι· πεπεισμένοι ὅτι κειτὶς ἀπαρλόγιζός ἐστι ὁ Κύριος· καὶ ἡ προσοχὴ ἡ νῆ καὶ ἡ προσδοκία ἡ κείματος ὁξαφανίσει τὸ γοργαλιζόμενον ἔνδον, καὶ τὴν ἀκμαΐσσαν ἐπιθυμίαν καταμαραινέ, καὶ ἔσθ' ἐν διδία ἡ ποιότης ψυχῆς.

NE.

E ΓΚΑΡΤΕΡΕΙ ἐν ᾧ καδέξῃ τόπω, τῇ ὀλιγωρίᾳ ἀνδισάμενος· ὁ γὰρ ἐν τῇ μεταβάσει καὶ διασάσει ἡμεροῖς τὰ πάθη, ἀλλ' ἐν τῇ ἡ νῆ προσοχῇ· ὑπομονῆς ἔχομεν χρείαν· ἵνα τὸ θέλημα

μα

μα ἔθ' Θεῷ ποιήσαντες, τύχωμεν τῆς ἐπαγγελίας. Οἱ δὲ τῇ ἀκηδεΐᾳ συμπεριφερόμενος μακρὰν ἀφένθηκε τῇ ὑπομονῇ, καθάπερ καὶ ὁ νοσῶν τῆς ὑγιείας. Οὐκ οὖν ἐν τῇ ἀκηδεΐᾳ ἡ ἀρετὴ, ἀλλ' ἐν τῇ ὑπομονῇ γνωρίζεται· ἡ δὲ ὑπομονὴ ἀνανεομένη κρατύνεται ἐν τῷ τ' νῦν πρὸς ἀσχαλοῦν τῇ θεωρίᾳ καὶ μελέτῃ τῶν προσδοκωμένων· ἐκείθεν γὰρ πιαγνόμενος ὁ νῦν μεταλαμβάνει ἰσχύον, καθάπερ καὶ τὸ σῶμα ἑαυτοῦ τῆς ἐδωδύμων, καὶ ἀσθητῶν βρωμάτων. εἰ δὲ ἀμαυρώσκειν ὁ νῦν ταύτης τῇ χάριτος καὶ τῇ ἀξίας, τῷ ὄντι πτωχὸς καὶ ἀδυνάτης ἀποκαθίσταται. Ἀποτιναζόμενος τοίνυν τὴν πορνείαν τῇ ὑλικῇ παθῶν, χόλαζε τ' νῦν πρὸς ἐκείνῳ τὴν ἐνδεὴν ἐργασίαν· καὶ ἔχου μεταφέρειν τὸ σῶμα ἀπὸ τόπου εἰς τόπον, καὶ διακόπτεν ἐν ταῖς ἀποδημίαις, δίχα δὲ λόγου αἰτίας καὶ τῇ τῷ προεξηκότων ἐπιτροπῇ. ἡ γὰρ βασιλεία τῆς ἐρανῶν ἐντὸς ὑμῶν ὅτιν.

Nε.

Αβάρη σεαυτὸν τήρει καὶ ἀκατάγνωστον ἐν ᾧ δ' ἂν κατοικήσῃς τόπῳ, ἵνα προκόψῃς καλῶς ἐν Κυρίῳ. εἰ δὲ καταφρονητὴς ἀποβῇς, σκοπεῖ μήποτε ἐπιχυδαίῃ ἐπὶ σε ἡ ἐξεδένωσις τοῦ ἐκ κρείττονος, ἡγεμὼν ἡρόμενος ἀνοσίῳ πρᾶξεων.

NZ.

Ιχνος ἐστὶ τελειότητος, χαίρειν καὶ ἐπαγαμιᾶσαι ἐπὶ τῇ προκοπῇ τῇ τελειότητι· ἡ δὲ οὖν δὲ πικροτάτη καὶ πονηρὰς ἀφιδέσεως, τὸ ἀνιάδης καὶ δυσφορεῖν ἐπὶ τῇ ἐτέρᾳ βύδοκιμῇ.

NH.

Τὶ δυσφορεῖς, ὦ ἄνθρωπε, ἐπὶ τῇ τῇ προκόπῃ τοῦ βύκλειά; μὴ γὰρ ἐν τῷ τῷ ἡ ἐκείνον ἀποπεσεῖν τῇ σωτηρίας, ἀλλὰ τῷ σωθῆσθαι; ἡ ἐν τῷ τῷ πολλὰς ἐκκλησιᾶς τῇ βασιλείας τῇ ἐρανῶν, σὺ βασιλεύεις; μὴ γὰρ σε μονώτατον χωρεῖ ἡ βασιλεία τῶν ἐρανῶν; μὴ σοι μόνῳ ἡ πόιμαται ἡ χαρὰ τῇ πρᾶξι, ὅτι ἄχθῃ ἐπὶ τῶν πολλῶν σωτηρία; μὴ τοίνυν ἀπεμπολήσῃς τὰ ἔργα τῇ καθαρῇ ἐρώτι, καὶ τὰ τῇ ἐνδεόμει πολυτείας ἀντιδῶσης τῇ δυσμενείᾳ καὶ τῇ τῇ πικροτάτῃ ἡ δὲ οὖν δεινότητι. Μηδεὶς οὖν σε ἀπαπάτω, μὴ ἄνθρωπος, μὴ διάβολος, μὴ λογισμὸς ἐμφωλῶν ἐν ἀγνοίᾳ καρδίας. Τῶν γὰρ

Tom. I.

ἀμνη-

A necessaria est, ut voluntatem Dei facientes, promissiones ejus consequamur. Qui autem ignavia atque desidia distrahitur, tam longe abest a patientia, quam agrotus a sanitate. Non igitur in torpore virtus, sed in patientia cognoscitur: quæ quidem patientia in eo renovatur retineturque, quod mens earum rerum contemplatione ac meditatione, quæ sperantur & expectantur, exerceatur, occupeturque. Hinc enim pinguefactus animus, vires sibi sumit, quemadmodum corpus ciborum atque escarum sensibilibus nutrimento. Quod si ab hujus gratia ac dignitate mens deciderit, vere inops atque infirma redditur. Idcirco affectionem, qua terrenis cupiditatibus addictus es, eisque adhæres, excute, & ad divinum illud opificium animum adverte. Et sic tibi non erit necesse, ut corpus e loco in locum transferas, & in peregrinationibus absque causa legitima, & superiorum permisso defatiges. Regnum enim

Hebr. 10.

Luc. 17.

LVI.

QUocumque in loco te morari contigerit, facilem te atque irreprehensibilem præbeto, ut bene in Domino proficias. Si autem evaseris contemtor, vide, ne in te velut auctorem ac ducem actionum impiarum, a meliore ac præstantiore contentio refundatur.

LVII.

GAudere & lætari de progressu proximi, signum est perfectionis. De bona autem alterius angi atque triftari fama, acerbissimi improbique animi est argumentum.

E

LVIII.

QUID angeris cruciarisque, o homo, de gloria proficientis? Num, quod hic, aut ille excidit a salute, tu propterea salutem consequeris? an quia multi regno cœlorum excluduntur, tu idcirco regnabis? num te unum capit regnum cœlorum? num tibi uni gaudium Paradisi paratum est, quia de multorum salute indignaris? Ne igitur opera puri amoris, sanctique instituti cum odio atque inimicitia, ac gravissima morum acerbitate commutaveris. Nemo te seducat, non homo, non Diabolus, non ulla in corde latitans mentis cogitatio. Impossibile

M m

enim

I. Cor. 13.

enim est virtutem absque caritate ad perfectionem perducere. Licet enim quis vestrum omnem scientiam habeat, omnemque fidem, ita ut montes, sicut ait Apostolus, transferat, caritatem autem non habeat, nihil ipsi proderit: quin & a recta, quæ ad coeli portas ducit, semita distat longissime. Multis ergo nobis opus est lacrymis, ut a vinculis odii, invidiæ, superbiæ, & cujuscumque probri diabolici liberemur. Siquidem dæmoniacæ affectionis est, de bono progressu proximi angi atque excruciarī. Dæmones enim odio imbuti, nihil æque desiderant, quam cunctos funditus perire. Contra vero Sancti Dominum suum imitantes, omnes homines cupiunt salvos fieri, & ad agnitionem veritatis venire: caritate enim cum sint pleni, proximum æque ac seipsos diligunt.

A ἀμνηχάνων ἐσὶν, ἀρετὴν εἰς βεβαίωσιν προαγαγεῖν μὴ σιωπανακραθεῖσαν τῇ ἀγάπῃ. Καὶ γὰρ χῆ ὡς ὑμεῖς πᾶσαν τὴν γνῶσιν, καὶ πᾶσαν τὴν πίσιν, ὥστε ὅρη μεθιστάνειν, καὶ τὸ λόγιον τῆς Ἀποστόλου, ἀγάπῃ ὅ μὴ ἔχη, ὁδὸν ὠφελήσεται, ἀλλὰ πόρρω τῆς βουθείας τεύξεται κατὰ τὴν ἀγάπης πρὸς τὰς ἑρανίους τύλας. Χρηζομεν τοιγάρ ἐν πολλῶν δακρύων, τῆς ἡμεῖς ἐλθούσας τῆς πλὴν δεσφῆς μίσους τε καὶ φθόνου, καὶ τῆς ὑψηφανείας, καὶ πάσης διαβολικῆς κηλίδος. Διαμονικῆς γὰρ ἀφιδέσεως, τὸ ἀνιάσθαι ἐπὶ τῇ πλὴν ποροκοπιόντων ἀρεταίᾳ. Οἱ γὰρ δαίμονες τὸ μῖσος ἐγκολπώσαντες, περὶ πάντων αὐτοῖς ἅπαντας ἀρδύον ἀπολέσαι. Οἱ δὲ ἄγιοι, τῇ ἐαυτῶν Δεσποτίᾳ μιμνῆσθαι, πάντας ἀνθρώπους θέλουν σωθῆναι, καὶ εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας ἐλθεῖν. τῇ γὰρ ἀγάπῃ κορυφωθέντες, τῇ πλησίον, ὡς ἑαυτοὺς, ἠγάπησαν.

L I X.

NΘ.

SI temperans sis, ne in tua continentia extollaris, sed cum humilitate Dominum ora, ut ad finem usque custos tibi sit. Sæpe enim accidit, ut repentinus bestiarum in vineam incursus, fructum ex negligentia custodis devastet atque corrumpat.

E Ἄν ὑπάρχῃς σώφρων, μὴ ἐπαύρῃς ἐπὶ τῇ σεαυτοῦ ἐγκρατείᾳ, ἀλλὰ δὲς ὅτι Κυεῖς ἐν ταπεινοφροσύνῃ, ὥπως φρενός σοι γένηται ἀρετῆς τέλος. Πολλάκις γὰρ ἀμπελῶν ἑξάτινα ἐπήρεια τετραπόδων ἐπιθρομῶν, τῇ καρπὸν ἄφνω διέφθορον ἑξ ἀμελείας ὅτι φύλακος.

L X.

Ξ.

Eccl. 10.

SI divitiæ tibi fuerint, cave superbias: nondum enim a periculis atque insidiis es liber: incertaque est earum fruitio propter celeres dubiasque rerum vicissitudines, sicut scriptum est: *Vidi servos in equis; & principes ambulantes super terram, quasi servos.*

E Ἄν πλεονέκτης ἔχῃς, μὴ μεγαφρόνῃς. κατὰ οὐκ ἔπω ἀπήλλαγες κινδύνων καὶ ἐπιβλαβῶν. ὅθεν καὶ ἀβέβαιος ἡ ἑξ αὐτῶν ἀπόλαυσις, ἀλλὰ τὴν παχίστῃ καὶ ἀδύνατον μεταβολῇ, κατὰ τὴν γένηται, εἶδον δούλους ἐφ' ἵππους, καὶ ἀρχοντας πορφυρομένους ὡς δούλους ἐπὶ γῆς.

L X I.

ΞΑ.

SI membris integris valeas, ne corporis robore extollaris; sed animo tecum expende, quot & quanta pericula corpori immineant. Quos etenim videmus incurabilibus laborantes morbis, sive membrorum aliquo mutilatos, sive ab immundis spiritibus vexatos, ii non sic affecti, ex utero matris nati sunt: sed plurimi in ejusmodi repente inciderunt mala: quique heri florida ætate vigeabant, hodie gravissimis afflictis morbis marcescunt. Atque ideo cum ejusdem sis naturæ atque conditionis,

E Ἄν ἡς βουθείας τοῖς μέλεσι, μὴ ἐπαύρῃς τῇ ῥώμῃ ὅτι σώματος, ἀλλὰ ἀναλόγισαι, ἡλικίας καὶ ὅσας κινδύνους περιέχεται τὸ σῶμα. καὶ γὰρ ἑς θεωρεῖται ὑπὸ ἀνιάτων παθῶν συνεχομένους, εἴτε τῶν μελῶν ἡρωτικασμῶν, εἴτε ὑπὸ ἀκαθάρτων πνευμάτων ὀχλησμένους, ὅς ἔτις ἐκ γαστρὸς ἀπετέχθησαν. ἀλλὰ οἱ πλείστοι ἐν τέλει αὐτῶν κατελογίσθησαν. καὶ ἡ χρεὶς ὑψηφάνθη ἡλικία, σήμερον ὑπὸ δυσιάτων παθῶν κατακλιζομένη μεμάρται. Σκόπει οὖν σεαυτὸν, μή-

μήποτε ἐν τέτοις καταλογισθήσῃ ἔρῃ πολὺ, καὶ ὅτι τὸ αὐτῆς ὑπάρχεις φύσεως. Ὅπηνίκα οὖν ἐν ἄλλῳ θεωρήσωμεν τι τῆς λυπηρῶν, ἐαυτὸς ἐν ἐκείνῳ ἐνοησώμεθα, ὅτι οὐκ οἶδαμεν τι τέξεται ἢ ἐπιῖσα. πολλῆς γὰρ ἀνίας καὶ ἀγρυμνάτων πεπλήρωται ἡμῶν τὸ σῶμα. Τοίνυν ἐπιστάμενοι τὴν ἀσθένειαν τὴν ἐαυτῶν φύσεως, μὴ ὦμεν ὑπερήφανοι καὶ ἀσυμπαθεῖς, ἀλλὰ ἄλλοις εἰς ἀλλήλους συμπαθείας, διδιδάσκοντες ἑαυτοὺς τὸν Διαιτητὴν τὸν δυνάμενον ἀλγεὲν ποιῆν καὶ πάντιν ἰᾶσθαι, καὶ κατὰγειν εἰς ἄσθενειαν καὶ ἀνάγειν. καὶ ὡς βραχὺ ἐρρώται ἡμῶν τὸ σῶμα, ὅμως οὐκ οἶδαμεν ἂν τέξεται ἢ ἐπιῖσα.

ΞΒ.

ΜΗ' ἐπαίρει ἐπὶ τῇ ἡμαρτηκότητι, μηδὲ ἐρέδιζε τὴν ἡμαρτηκότητα ἀμαρτάνειν. ἀμφοτέρω γὰρ ἀσύμφορα καὶ ἐπικίνδυνα. Εἰ γὰρ βέλει χρησίμους σεαυτὸν ἀποκαταστήσας, ἐκατέρω τύπον παρέχει σεαυτὸν καλῶν ἔργων, ἐκχέων δακρύων ὅχετὸς ἐναντι Κυρίου, ἵνα τὸ μὴ πεσόντα ἀναστήσῃ ὁ Κύριος, τὸ γὰρ ἐσῶτα μὴ ἀλῶναι ἅπῃ τῇ ἀμαρτίας. Κεῖνός γὰρ εἰς ὅτιν, ὁ δυνάμενος σῶσαι καὶ ἀπολέσαι.

ΞΓ.

ΜΗ' πάραυτε σύνημα ἀνδρῶν ἀσκητῶν ψαλλόντων τῷ Κυρίῳ, αὐθαδεῖα λογισμῶν φερόμενος, ἵνα μὴ θεήλατος πλὴν ἑοῖ ἐλθῇ. τὸ γὰρ εἰς Θεὸν ἀμαρτάνειν, χαλεπὸν καὶ ἀσύνγνωστον. Πνεύματα προφητῶν προφητῶν ὑποτάσσεται· ἔρῃ ὅτιν ἀκαταστάσις ὁ Θεός, ὅμως εἰρήνης.

ΞΔ.

ΝΕὸς τυγχάνων σιωπῆς ἄγει καὶ τὴν ἀσκησίαν. ἢ γὰρ ἀσκησία ἀβάρη σε τηρεῖ. ἢ σιωπὴ τὸ φέγγος τῆς ψυχῆς ἀσβεστον διαφυλάττει, μὴ συγχωρῆσαι ὑπὸ κακίας ἐπισκοτίζεσθαι.

ΞΕ.

ΠΑρέσω σοι ἡ ταπεινοφροσύνη ἐν παντί τόπῳ καὶ ἐν πάσιν οἷς διαφράτῃ. καὶ ὡς γὰρ τὸ σῶμα ἐπιδέεται ἱματίῳ, καὶ δάλπος ἡ, καὶ κρυμὸς ἐκείνη, ἔτω καὶ ἡ ψυχὴ ἐπιδέεται ἀνελλιπῶς τὴν ταπεινοφροσύνην ὡς ἐσολῆς. Κτήμα καλὸν ἐστὶν ἡ ταπεινοφροσύνη.

Tom. I.

A teipsum considera, ne paulo post in eadem quoque ipse calamitates incidas. Quando-cumque igitur in alio triste aliquod ac grave perspexerimus, in illo nos velut in speculo contemplemur: *nescimus enim, quid crastina paritura sit dies*. Multis namque doloribus atque calamitatibus nostrum corpus obnoxium est. Quocirca infirmitatis propriæ conscii naturæ, ab omni superbia & inhumanitate alieni simus; mutuaque nos benignitate ac commiseratione complectentes, Creatorem nobis propitium reddamus, qui potens est nos tum morbis affligere, tum sanare; deducere ad inferos, & reducere. Licet enim ad modicum tempus firmitate corporis valeamus; quid posterius tamen paritura sit dies, nescimus.

Proverb. 27.
Jacob. 4.Tob. 13.
Prov. 27.

L X I I.

Super peccatore ne extollaris: & innocentem ad peccandum cave incitaveris. Utrumque enim perniciosum est, & periculolum. Si autem te utilem exhibere velis, utrique te formam & exemplum bonorum operum præbeto, rivus lacrymarum coram Domino effundens: ut & lapsum Dominus a peccatis excitet, & stantem a peccatorum laqueis eripiat. Unus enim judex est, qui potest salvare, & perdere.

Jacob. 4.

D

L X I I I.

NOli Ascetarum Deo psallentium cœtum, arrogantia cogitationum elatus, perturbare, ne divinitus emissa in te plaga descendat. Siquidem in Deum peccare, grave simul & exitiale est. Prophetarum spiritus Prophetis subjecti sunt: *non enim est dissensionis Deus, sed pacis*.

1. Cor. 14.

E

L X I V.

ADolefcens cum sis, silentio & diligentia delectare. Siquidem diligentia te nemini onerosum servat: at lumen animæ inextinguibile, servat taciturnitas, non finens a malitia splendorem ejus obtenebrari.

F

L X V.

IN omni loco, & quocumque in opere humilitatem tibi comitem adhibe. Sicut enim corpus, five calori, five frigori obnoxium fit, vestimento indiget: ita & anima perpetuo humilitatis indumento habituque opus habet. Pulchra atque eximia possessio

M m 2

fio

fio est humilitas : & facile id norunt omnes , qui jugum ejus sine verecundia trahunt . Nudus & absque calceis potius incedere eligito , quam humilitate spoliari . Diligentes enim eam protegit, tueturque Dominus .

L X V I.

Quemadmodum fieri nequit , ut semper in navi navigatores permaneant ; viatoresque in eodem assidue commorentur hospitio absque loci mutatione : ita neque nos perpetuo in hac permanere vita poterimus . Quemadmodum enim ibi viatores atque navigatores appellantur : ita & hic nos advenæ & peregrini . Quare ista oculo mentis perspicientes , præparemus nos ad migrationem e vita .

L X V I I.

Quando te videris ad apicem virtutum evectum, tunc maxima tibi humilitate opus est : ut fundamentis salvis & integris, quod superstructum est ædificium, inconcussum & immobile consistat : atque sic in multa securitate fructus tuus erit .

L X V I I I.

Qui proximo suo foveam fodit, incidet in eam . Et qui præceptoris suo laqueum tendit, impius hic est atque scelestus : unde & eodem supplicio dignus, quo qui bene de se meritum, præceptoremque suum in manus tradidit impiorum .

L X I X.

Hominem mundanum non coma , aut vestimentum faciunt , sed pravi mores, & propensio ad secularia terrenaque desideria . In his enim anima execrabilis efficitur .

L X X.

Monachum non tonsura commendat, neque habitus ; sed coeleste desiderium, divinumque vivendi institutum, quibus optima declaratur vita .

Aζάρετον, ἡ ταπεινοφροσύνη· καὶ ἴσασι πάντες οἱ ἀνεπαρχύντως ἐλκύσαντες τὴν ταύτης ζυγόν. Ἐλθὺν γυμνὸς καὶ ἀνυπόδυνος βαδίζειν μᾶλλον, ἢ ταύτης διαγυμνῆσθαι. τὰς γὰρ ἀγαπῶντας αὐτὴν σκέπει ὁ Κύριος.

Ξ.

BΩς περὶ δὲ διωατὸν τὰς πλωτῆρας ἐνυπομείναι τῇ νηὶ διηνεκῶς, καὶ τὸ ἐν πανδοχείῳ καταλύσαντα μὴ ὑπεξελθεῖν τὸ τόπος, ἕτω καὶ ἡμεῖς ἐπὶ διωατὸν διαγωνίζεσθαι ἐν τῷδε τῷ βίῳ· ὥσπερ γὰρ ἐκεῖ οὐδοιπόρος καὶ ἐπιβάτης κέκληται, ἕτω καὶ ἐνταῦθα πάροικοι καὶ πρὸς ἐπίδημοι. πρὸς ταῦτα ὅτι ἐνατενίζοντες τῷ τῷ διανοίας ὁμματι, διτρεπισθῶμεν πρὸς τὴν μετὰ τῶν ἑβραίων.

C

ΞΖ.

Oταν θεάσῃς ἑαυτὸν κομῶντα τὰς ἀρετὰς καὶ κορυφώμενον, τότε πολλῆς ἐπιδέῃ τὴν ταπεινοφροσύνης. ὅπως πάντες θεμελίων ὁλοκληρῶν σωζομένων, ἄσειτον καὶ ἀρράγες διαμείνῃ τὸ ἐποικοδομηθέν, καὶ ἕσται ἐν ἀσφαλείᾳ πολλῇ ὁ καρπὸς σου.

D

ΞΗ.

Oρύσσων βόθρον τῷ πλησίον, ἐν αὐτῷ ἐμπεσεῖται. ὅς ὁ ἰσὺς παγίδα τῷ ἑαυτοῦ διδασκάλῳ, δυσσεβὴς ὁ ποιῶν καὶ ὡς νόμος· ὅθεν καὶ συγκατάκειτος ἕσται τῷ τῷ διεργετῶν καὶ διδάσκαλον ὡς ἀδεδωκότι εἰς χεῖρας ἀνόμων.

E

ΞΘ.

Kοσμικὸν ἄνδρα ἔχει ἡ κόμη καὶ ἡ ἐσθὴς ποιεῖ, ἀλλ' ὁ κακὸς τρόπος, καὶ τὸ νεκρὸν κέναι πρὸς τὰς κοσμικὰς καὶ ὑλῶδεις ἐπιθυμίας. ἐν τέτοις γὰρ ἡ ψυχὴ ἐναγὴς ἀποκαθίσταται.

F

Ο.

Mοναχὸν ἔχει ἡ κεφαλὴ καὶ ἡ περιβολὴ συνίστησιν· ἀλλ' ἐράνιος πόδος, καὶ ἡ ἐνδεὸς πολιτεία· ἐν τέτοις γὰρ ὁ βίος ἀεικὴς φαίνεται.

OA.

A

L X X I.

ΠΡὸ πειρασμῶ μὴ μεγέθυε ἑαυτὸν, πολ-
λάκις γὰρ πειρασμὸς ἐπελθὼν ἤλεγξε
τὸ ἐξ ἁνὰ δοκῆντας.

ANte tentationem ne te magnum quid
esse dixeris : nam sæpe etiam eos
tentatio ingruens arguit, qui sibi stare vi-
debantur.

OB.

L X X I I.

ΟΙ μὲν πειρασμῶ μηδὲν σεαυτὸν ἐπι-
γινώσκουσιν ὅποιος εἴη τῇ δυνάμει. καὶ οὖν
ἐπασφαλίζουν τῇ ἀγνοίᾳ, καὶ ἀγρυπνήσαντες πρὸς
τὰς ἐφόδους.

BA Nte tentationem, quid viribus polleas,
puto te scire non posse. Quapropter
mens tibi præmunienda est, & contra tenta-
tionis impetum invigilandum.

OG.

L X X I I I.

Ως περὶ τῶν ἐν χωνδότησιν δοκιμάζει χρυσὸν
καὶ ἀργυρον, ὅπως ἐν πειρασμοῖς δοκιμάζον-
ται τὰ βροτῶν αἱ ψυχαί, ἀρωγὸν ἔχοντες τὸ Κύριον.

CUemadmodum in fornace aurum atque
argentum probat ignis; sic in tentatio-
nibus mortalium explorantur animæ,
auxiliatorem habentes Dominum.

OD.

L X X I V.

ΜΗ δειλιάσωμεν οὐ τῶν πειρασμῶν, ἀλλὰ
δαρσαλέως ἐποικτεινόμενοι πρὸς τὸ
βραβεῖον τῆς ἀνω κλήσεως ἐν Χριστῷ. φεφανῶ γὰρ
ὁ Κύριος πάντας τοὺς ἀγαπῶντας αὐτόν.

TEntationibus ne succumbamus, sed ad
bravium cœlestis vocationis in Christo
strenue contendamus. Coronat enim Domi-
nus cunctos diligentes se.

OE.

L X X V.

Εἂν συγκαλύπτῃς τὰ σεαυτοῦ μέλη μὴ ὄρα-
θῆναι γυμνά ὑπὸ τινος, φυλάττει καὶ αὐ-
τὸς ὅτι μὴ κατανοεῖν ἐτέρω τὴν γύμνωσιν, δίχα ἀν-
αγνῆς ἢ ἀρρώστιας. ἵνα μὴ τύποις τινὰς ἀπρε-
πῆς ἐγχαράξῃς τῇ σεαυτοῦ διανοίᾳ.

SI membra tua contegas, ne nuda videan-
tur ab aliquo; ipse vicissim aspectum tuum
ab alterius nuditate avertas oportet : extra ta-
men casum necessitatis, aut ægritudinis; ne
species aliquas indecoras menti tuæ hinc im-
primas.

OF.

L X X V I.

Εἂν οἰκονομία πληρῶν, ἀλείφῃς ἐλαίῳ τὰ
κάμνοντα, φυλάττει τὸ ὄμμα καὶ τὰς χεῖ-
ρας καὶ τὴν γλῶσσαν, ὅτι μὴ ὑπερβάνειν ἐν τινὶ τοῖς
ὄρεσι τῆς σωφροσύνης. τὸ γὰρ πρέπον ἐστὶ τῇ ἀσε-
βείᾳ.

SI œconomiam implens, oleo laborantem
sinungis; fac, oculos, manus, linguamque
custodias, ne in ullo temperantiæ ac mode-
sticiæ fines transgrediaris : hoc enim deposcit
pietas.

OZ.

L X X V I I.

Επίβαμε τὰς χεῖρας τοῖς ἑτέροις μέλεσι
καὶ φείκῃς, ὡς αὐτῶ τῷ ἁγιάσματι ἐφ-
απτόμενος. καὶ γὰρ ἀληθῶς ἅγιος ναὸς ὁ Κυ-
εῖς, θαυμαστὸς ἐν δικαιοσύνῃ. φησὶν γὰρ. Οὐκ
οἴδατε ὅτι ναὸς Θεοῦ ἐστέ, καὶ τὸ Πνεῦμα Θεοῦ
οἰκεῖ

MEmbris alterius reverenter ac cum
timore manus admoveo, quasi rem
aliquam sanctam attingeres. Etenim vere
sanctum est templum Domini, & admirabile
in justitia, secundum illud Scripturæ : *Nescitis, 1. Cor. 3.*
quia templum Dei estis, & Spiritus Dei habitat

in vobis ? Siquis templum Dei violaverit , A
disperdet illum Deus . Templum enim Dei san-
ctum est , quod estis vos . Hæc igitur scien-
tes , omni custodia cor nostrum custodiamus .

L X X V I I I .

C Ave tibi a frequenti adolescentum con-
 fuetudine : multi enim sunt corrupti , &
 abominabiles stultique demum facti .

L X X I X .

S Omno atque quieti tantum temporis tri-
 buito , quantum ipsa te cogit necessitas .
 Pigritia enim facile corpus accendere pot-
 est , vehementioremque libidinis flammam
 excitare .

L X X X .

Qui in lectulis cubant auro , ebore ,
 gemmisque distinctis , eos , qui in la-
 boribus versantur , beatos prædicant ,
 quamvis non audeant illos imitari .

L X X X I .

Omnia facito , & cogitato , ut placeas
 Deo . Absque hac enim cogitatione ,
 perierit tibi omnis laboris merces .

L X X X I I .

In hoc brevi vitæ curriculo labores ample-
 ctere , ut quiete sempiterna perfruaris :
 tuus enim illic cessabit labor , sed opus per-
 manebit .

L X X X I I I .

Si operatus sis , noli tristari de bona hinc
 tua emigratione . Nemo enim cum divi-
 tiis ad suos redit , & molestia tristitiaque af-
 ficitur .

L X X X I V .

C Ave proximum tuum quæstus avaritiæ-
 que causa tentaveris , ne propter ipsum
 in peccatum incidas : verum cogita tecum ipse ,
 quod

οἰκῇ ἐν ὑμῖν ; εἴ τις φθείρει τὸ ναὸν τοῦ Θεοῦ , φθε-
 ρεῖ τὸν οὖν Θεός . ὁ γὰρ ναὸς τοῦ Θεοῦ ἅγιός ἐστιν ,
 οἵτινές ἐστε ὑμεῖς . ταῦτα οὖν ἐπιτάμνομι , πάσης
 φυλακῇ τηρήσωμι καὶ ἑαυτῶν καρδίαν .

O H .

Φύλαττε σεαυτὸν μὴ ἐνδιασρόφως ἔχειν πρὸς
 μεράκιον . πολλοὶ γὰρ διέφθικαν καὶ ἐ-
 βδελύχθησαν , καὶ ἐσχάτως ἐματαιώθησαν .

O Θ .

Εν τῷ σε καθύδιν , μὴ ὑποσπώννῃς σεαυ-
 τὸν ὑπὲρ τῆς χρείαν . δύναται γὰρ εἰκότως ἢ
 χαυνώτης ἐκπυρρῆν τὸ σῶμα καὶ σφοδρότερον ἐκ-
 καῦσαι τὸ ἄνδρα καὶ ἡδονῆς .

Π .

Οἱ καθευδόντες ἐν χρυσοφόροις καὶ ἐπὶ κλί-
 ναῖς ἐλεφαντίναις καὶ λιθοκομήτοις τὰς ἐν
 πόνοις διατείψαντας μακαρίζουσι , καὶ μὴ ἀνέ-
 χονταί τισι ζηλοῦσαι .

D

Π Α .

Πάντα παράττει καὶ διανοῦ , πρὸς τὸ ἀρεῖσαι
 Θεῷ . ταύτης γὰρ τῆς ἐννοίας ἀπούσης , οἰ-
 χήσεται ὁ μισθὸς πάσης ἐργασίας .

Π Β .

ΕΣτέρξον τὰς πόνας ἐν τῷ βραχεῖ καιρῷ
 τούτῳ , ἵνα εἰς αἰῶνας ἀναπαύσῃ . σὺ γὰρ
 οὐκ ἀπελεύσῃ , καὶ τὸ ἔργον σε ἀφαιρήσει .

Π Γ .

Εὰν ᾗς ἐργάτης , μὴ πείλους ἔσο πρὸς
 ἐκείνῳ τὴν καλὴν ἀποδημίαν . ὁδοὺς γὰρ
 μὴ πλάττῃς ἐπαναλύων ἐν τοῖς ἰδίοις ἐν λύπῃ
 καθίσταται .

Π Δ .

Μὴ ἐκπείραζε τὸ πλοσίον χάριν φιλαργυ-
 ρίας , ἵνα μὴ λήψῃ ἁμαρτίαν δι' αὐτόν .
 ἀλλ' ἐννόησον τὸ γεγραμμένον . μὴ γίνεσθε φρόνι-
 μοι

μοι πρ' ἐαυτοῖς· ἄδικοι γὰρ βασιλείαν Θεῶν ἔσονται· κληρονομήσουσι.

quod scriptum est : nolite prudentes esse apud vos metipsos : iniqui enim regnum Dei non possidebunt . Rom. 12. I. Cor. 6.

ΠΕ.

L X X X V.

ΜΗ' ἔσω ἡ χεὶρ σου ἐμπεπαμένη εἰς τὸ λαβεῖν, ἀλλὰ μάλλον εἰς τὸ δίδόναι.

NE sit manus tua exporrecta ad accipiendum, sed ad dandum potius.

Πς.

B

L X X X V I.

ΜΑκρόθυμος εἶ σύ, ἔσο καὶ πολὺς τῇ φρονήσει. δάρον γὰρ καλὸν ἡ μακροθυμία. ὀξυχολίαν γὰρ καὶ μῆνιν, καὶ ὀλιγωρίαν ἀπελαύνει, καὶ εἰρηνικῶς κατέσασιν τῇ ψυχῇ ἐμποιεῖ.

ESto patiens atque longanimis, ut multa prudentia reddaris conspicuus. Præclarum enim donum est patientia : nam bilem, atque iracundiam, contentionemque expellit, & animum tranquillum reddit.

ΠΖ.

L X X X V I I.

Ε'Αν ἀπὸ στρατείας, τυγχανέσης τῆ περὶ τὴν δόξης τῆ ἀποπληρώσεως ὡς ἀνδρὶς χόρτης, καὶ ἀποπάξῃ τῇ αὐτῆς φαντασίᾳ, φέρῃ τὰς πόδας ἀπὸ χειρὸς τέλους· μήποτε βλασφημηθῇ ὁ Θεὸς λέγοντων τῶν ἀπίστων, Οὐδὲ ὁ Θεὸς διέσωσεν αὐτόν. ὁμοῦ καὶ εἰρηκὼν ὁ Κύριος· ἔτω λαμψάτω τὸ φῶς ὑμῶν ἐμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, ὅπως ἴδωσιν ὑμῶν τὰ καλὰ ἔργα, καὶ δοξάσωσι τὸ πατέρα ὑμῶν τὸ ἐν τοῖς οὐρανοῖς. Κάποιτοι οἱ στρατευόμενοι τῷ ἐπιγεῖν βασιλεῖ, εἰ μὴ ἐνδείξωνται δοκιμῶν καὶ τῶν ἐχθρῶν, ὅτι βασιλεὺς πάντων δωρεῶν ἀνέφηκτοι μένουσιν. ὅταν ὅτι καὶ πάντα ποιήσωσιν, ὀλίγα εἰσὶν ὀφώνια. τί ὅτι καὶ φάμεν; αὐτὰ κοροδοξία εἰσὶ καὶ γαστρός ἡδύσματα. οἱ ὅτι ἀειδύσαντες καὶ τῶν πονημάτων τῆ πονηρίας, ἐναείθμιοι θρόνοιοι τῆ ἐπερانیς βασιλείας, τῆ χαρᾶς αὐτῶν οὐκ ἔσται τέλος. ὡς γὰρ ἄγγελοι ἔσονται ἐν οὐρανοῖς.

C

SI ex militia, quæ momentanea, florisque instar decidens gloria est, discesseris, ejusque pompam fastumque abrenunciaveris; laboribus ad finem usque insiste : ne Deus per te blasphemetur a gentibus infidelibus, quæ dicunt : ne Deus quidem illum liberavit. Verum uti ait Dominus : Sic luceat lux vestra coram hominibus, ut videant opera vestra bona, & glorificent Patrem vestrum, qui in cælis est. Matth. 5. Quin & ii, qui terreno Regi militant, nisi strenuos se ostenderint adversus hostes, magnis a Rege præmiis affici nequeunt. Cum vero quæcumque etiam præstiterint, exigua adhuc stipendia referunt. Et quænam sunt hæc? vana nimirum gloria, & voluptas ventris. At qui strenue adversus improbos spiritus decertant, militiæ cœlestis regni adscribuntur, cujus gaudii non erit finis. Erunt enim sicut Angeli in cœlis.

D

E

ΠΗ.

L X X X V I I I.

Ε'Αν καθεζῇ ἐν κοινοβίῳ, εἴτε καὶ σεαυτὸν ἀναχωρῶν ἡσυχάζεις, τῷ ζητῶν μὴ ἀμέλει, τρεῖς, καρδίας καθαράς καὶ πνεύματος συντετειμμένους. Ταῦτα γὰρ ὁ κτιστάμενος οὐκ ἔχοντι δένωθῃσεται πρὸς Θεῶν· τούτων ὅτι καταφρονεῖν μέγας ὁ κίνδυνος.

F

SI vel in cœnobio, vel tibi seorsim in eremo vitam duxeris; cave, ne quæ in te requiruntur, cor scilicet mundum, & spiritum contribulatum, possidere negligas. Nam hæc qui possidet, nequaquam a Deo spernetur; qui autem hæc ipsa negligit, magnum periculum subit.

ΠΘ.

L X X X I X.

ΜΗ' κόμπᾳζε τῇ διγλωπῇ σεαυτὸν μεγαλύνων, ὅτι ἐμωρακτον ἀπάγγελμα πάντων ἰδίων.

CAve, te ipsum de elegantia & sublimitate sermonis jactites, extollasque; quin potius

2. Cor. 1.

potius efficacem idiotarum & illiteratorum doctrinam, ut discipulus sis Apostolorum Domini, proficere. In externa enim sapientia gloriari, hominibus præsertim Christianis, interdictum est. *Qui autem gloriatur, in Domino gloriatur.*

X C.

3. Reg. 19.

4. Reg. 2.

Isai. 20.

Matth. 3.

Marc. 1.

NOli splendido ornatu vestium gloriari, memor, quomodo ovinis pellibus indutus fuerit Elias, & sacco Isaias, sicut scriptum est: *Vade, & solve saccum de lumbis tuis, & calceamenta tua tolle de pedibus tuis.* Quali item Baptista vestimento usus sit, ne obliviscaris. Quare non vestium splendore studeas esse conspicuus, sed per bona opera luceat lux tua coram omnibus, ut glorificetur Dominus.

X C I.

Jacob. 6.

Tit. 1.

Psalm. 140.

Jacob. 3.

DE fide differens, an opera fidei correspondentia habeas, vide. Si autem dicendi & audiendi sis cupidus, in te quadra- bit, quod scriptum est: *Vis scire, o homo inanis, quoniam fides sine operibus mortua est?* Vere enim mortui sunt omnes, qui Deum nosse profitentur, factis autem negant, cum secundum Apostolum, execrabiles sint, & increduli, & ad omne opus bonum reprobi. Tu igitur submisce atque humiliter de te sentito, ne in sublime elatus, turpiter decidas ac disrumparis. Assidue Deum invoca, clamans ad ipsum: *Pone custodiam ori meo, & ostium circumstantie labiis meis. Non declines cor meum in verba malitie, ad excusandas excusationes in peccatis, cum hominibus operantibus iniquitatem. Lingua enim exiguum membrum est, & magna exaltat.*

X C I I.

DEpopulationes bonorum, atque tormenta, mortisque minæ, multorum animos concusserunt. Alii autem per hæc coronati sunt: alii vero, avaritiæ causa, proditores evaserunt. Quidam etiam ob vanam gloriam spreverunt veritatem; alii vero libidinis æstro concitati, sceleribus succubuerunt. Cæterum illi soli, mortis habentem imperium, hoc est, Diabolum, superarunt, qui in seipsis semper Dominum retinent. Quoniam victoria nostra est Dominus. Sive igitur in bonis proficis operibus, superbia ne extol-

A ιδιωτῶν καὶ ἀγραμμάτων τῇ διδασκαλίαν. ἵνα ἔσῃ μαθητὴς τῷ ἁγίῳ Κυρίῳ ἀποστόλων. τὸ γὰρ καυχᾶσθαι ἐπὶ τῇ ἑξῶ σοφίᾳ ἀπηγορεύεται, μάλιστα Χριστιανοῖς. ὁ γὰρ καυχώμενος ἐν Κυρίῳ καυχάσθω.

ψ.

BE'N πειρασμῶν ἰσχυρίων μὴ καυχῆσθαι, μιμη- σκόμενος τῷ μηλωτῇ Ηλίου, καὶ Ησαΐᾳ ἡ σάκεα. καθὼς γέγραπται, Πορεύεσθαι καὶ ἀφελὲ τὸ σάκκον ἀπὸ τοῦ ὀσφύος σου, καὶ τὰ σανδάλια σου ἀπόλυσαι ἀπὸ τῶν ποδῶν σου. καὶ ὁ Βαπτιστὴς τὸ ἐνδυμα μὴ ἐπιλανθάνεσθαι. Μὴ οὖν ἀλλὰ ἐοικῶτος λαμψαῖς περιβλεπτός ἔσῃ, ἀλλὰ δι' ἔργων ἀγαθῶν λαμψάτω τὸ φῶς σου ἐμπροσθεν πάντων, ἵνα δοξασθῇ ὁ Κύριος.

C

υά.

ΠΕρὶ πίστεως διαλεγόμενος, σκοπεῖ εἰ πέπρα- κτά σοι ἔργα πίστεως. εἰ δὲ λέγειν καὶ ἀκούειν κατεπίδυμος εἶ, ῥηθήσεται σοι τὸ γεγραμμένον. θέ- λεις γινώσκειν, ἀνδρῶπε κενέ, ὅτι ἡ πίστις χωρὶς τῶν ἔργων νεκρά ἐστίν; Τῷ ὄντι γὰρ νεκροὶ ὑπάρχουσιν πάν- τες οἱ Θεὸν ὁμολογῶντες εἰδέναι, τοῖς δὲ ἔργοις ἀρνήμενοι, καὶ τὸ ἀπόστολον, βδελυκτοὶ ὄντες καὶ ἀπειθεῖς καὶ πρὸς πάντα ἔργον ἀγαθὸν ἀδόκι- μοι. Σὺ οὖν ταπεινὸν φρόνημα ἔχε, ἵνα μὴ εἰς ὕψος ὑψηλῶς, κατάρραν πτώμα ἵστασιν. Ἰκέτευε καθ' ἑκάστην τὴν Θεὸν, βοᾶν πρὸς αὐτὸν, ὡς φυλακίῳ τῷ φόματί μου, καὶ θύραν πειρασμοῦ πρὸς τὰ χεῖλη μου. μὴ ἐκκλίνῃς τὴν καρδίαν μου εἰς λόγους πονηρίας, ὅς περ φασίζεις περ φάσας ἐν ἀμαρτίᾳ, σὺ ἀνθρώποις ἐργαζομένοις τὴν ἀνομίαν. ἡ γλώσσα γὰρ μικρὸν μέλος ἐστίν, καὶ μεγάλα αὐχέει.

υβ.

ΔΗμῶς τε πειρασμάτων, καὶ κολασθῆναι, καὶ θανάτου ἀπειλὰ πολλὰς ἐσάλβυσαν. ἄλ- λοι δὲ ἀλλὰ τέτων ἐσφραγίσθησαν, ἕτεροι δὲ φιλαργυρίας χάριν περιδοῦναι ἐβρόδισαν. οἱ δὲ διὰ κενοδοξίαν τὴν ἀληθείας κατεφρόνησαν, ἕτεροι δὲ δι' οἷον φιληδονίας τῇ ἀνομίᾳ ὑπέπεσον. Οὗτοι δὲ μόνοι ἐνίκησαν τὸ πρῶτον ἔχοντα τὸ θάνατον, τρεῖς δὲ Διάβολον, οἱ αἱ τὸ Κύριον ἔχοντες ἐν ἑαυτοῖς. τὸ γὰρ νῆκος ἡμῶν ἐστίν ὁ Κύριος. Εἴτε οὖν προκοπῆς ἐν ἀγαθῇ πράξει, μὴ ὑψηλοφρονεῖ.

φρόνει· εἴτε πολλὰ κατέγνωσ ἑαυτῷ, μὴ ἀπογνῶς
τὴν ἑαυτοῦ σωτηρίαν· μακάριος γὰρ ὁ κρείνους, ὃς ὁ
καλῶς ἐναρξάμενος μόνον, ἀλλ' ὁ ἀμέμπτως ἐπι-
τελέσας. Μὴ ἔν ὁκώμεν ἑαυτὸς τῇ ἀργίᾳ
ὅλῳ τὴν ἡμέραν· ἀλλ' ἐργασώμεθα καλῶς ἐν τῇ
ἐνδεκάτῃ ὥρᾳ, ἵνα καὶ ἡμεῖς καταξιώσθωμεν δεξα-
σθαι ἐκ χειρὸς Κυρίου τὸ δηνάριον.

47.

Εἰ ἂν χῆς μὲν σεαυτῷ μαθητὴν καὶ τῇ ἀμε-
λείᾳ τὴν ἑαυτοῦ ἀποροδίαν ἀποβῇ τὴν ζυγὸν
τὴν ἀσεβείας, μὴ ξενίζῃ ἐπὶ τέτοις, μηδὲ πάρ-
εχε χώραν τῇ ἀδυσμῖα, ὅτι πλεῖον κατατρυ-
χεῖν τὴν σεαυτοῦ διάνοιαν, μὴποτε καὶ σεαυτὸν κα-
κώσῃς, καὶ κείνον οὐκ ὠφελήσῃς. ἀλλ' ἐκνόησον τὴν
λειτουργίαν τὴν προφήτην Ἐλισάβ· εἰ γὰρ καὶ εἰς πολ-
λὴν κακίαν ἔξωλεσκ, ἀναλόγισαι τὴν ἀπόστολον προ-
δοτήν Ἰσκαριώτην. Καὶ τίς ἔτις ἀγνώμων καὶ δυσ-
σεβής, ὥστε τῷ διδασκάλῳ ἐπιγράψαι τὸ ἄτιον
τῆς κείνης καταπίψεως, καὶ ἔχει τῇ τῇ μαθητῷ
κακῇ προαγρέσει; Αὐδεξέσθον γὰρ ἐποίησεν ὁ Θεὸς
τὸν ἄνθρωπον, ὅθεν καὶ τιμὰ καὶ τιμωρία ἀπό-
κρινται· τοῖς μὲν ἀγωνιστοῦσι καλῶς αἱ τιμαὶ καὶ
οἱ τέφρατοι· τοῖς δὲ πρὸς ἀβάτας τὴν καταφρονησάν
τιμωρία καὶ βάσανοι. Ἐπεὶ γὰρ ἁμαρτία πρὸς θά-
νατον. Θάνατον δὲ ἑαυτῷ ποιεῖ ὁ ἐπιμνησὼν τῇ κα-
κίᾳ, καὶ μὴ μεταδέμενος ὅτι τῇ ἀπηνόρῳ κακίᾳ
πρὸς τὰ βέλτερά.

48.

Οὕτως δεῖσθαι ἑαυτὸν κακῶς ἔχοντα πρὸς τὴν ἀ-
νάγνωσιν τῆς θείων λογίων, καὶ πᾶς πνευ-
ματικῆς νεφελίας ἀποποιέμενον, γίνωσκε τὴν σε-
αυτοῦ ψυχὴν ὅτι νόσῳ δεινῇ πεπλημέναι· ἀρχὴν
γὰρ κακοφροσύνης ἐστὶ τὸ τοιοῦτον, ἣν οἱ νοσήσαντες καρ-
πὸν θανάτου ἐτρυγῶσαν.

49.

Οἱ τὴν χαλκοτεχνικὴν τέχνην μετεχόμενοι καὶ
τὴν κόνιν πρᾶττοντα, καὶ τὴν σφύρας τὴν κτύ-
πον, καὶ τὴν συμφορμὸν τὴν πυρὸς, ἀλλ' ἐπιλαβό-
μενοι βόλον σιδήρεον τῇ ἐπιμελείᾳ καὶ ἐπιμονῇ,
ἔξάγουσιν ὄψον σιδήρεον. ὥστε οὕτως καὶ ἡμεῖς μὴ
ὁκώμεν πρὸς ἀκαλῶντες ἀλλήλους, ἵνα ἔξ ἀνα-
ξίς τίμιον ἔξάγοντες, ἀξιώσθωμεν τὴν προσηγο-
ρίαν κρείνους, καὶ τὴν ὑποφύειν δόξης· μέγα πρᾶγμα
γὰρ

Tom. I.

A extollaris: sive etiam in multis te condem-
nas, salutem tuam cave desperes. Beatus
enim ille, non qui bene tantum coepit, sed
qui irreprehensibiliter ad finem perducit.
Ne ergo demus nos otio atque desidia to-
to die; sed hora saltem undecima bene ope-
remur: ut nos quoque digni reddamur, qui
denarium ex manu Domini accipiamus.

Matth. 20.

B

X C I I I.

SI discipulum nactus sis, qui culpa ac
negligentia sua, pietatis jugum excusse-
rit; cave turberis, aut desidia tristitiaque
locum praebeas, ut mentem tuam vehemen-
tius excrucies; ne & tibi ipsi obsis, & ei
non prosis. Sed cogita qualis fuerit Elisæi
prophetæ minister. Quod si ad magnam ma-
litiam devenerit, in memoria tibi eum re-
voca, qui ex Apostolo factus est prodi-
tor. Et quis ita perfidus est & iniquus, ut
praeceptoris causam ruinæ ejus adscribat, ac
non potius improbæ voluntati ipsius disci-
puli? Libero enim arbitrio Deus hominem
donavit: unde & præmia, & supplicia ei
sunt proposita. Ac bene quidem certanti-
bus, honor atque corona; transgressoribus
autem, & contemtoribus, supplicia atque
tormenta. Est enim peccatum ad mortem: **D**
parat autem sibi mortem, qui perseverat
in peccato, nec se a vetitis ad optima con-
fert.

4 Reg. 5.

Matth. 26.

1. Joan. 5.

X C I V.

QUANDO te a lectione divinorum elo-
quiorum abhorre videris, admoni-
tionesque spirituales fastidire; tunc
animam tuam in gravem incidisse morbum
noveris. Siquidem id insipientiæ initium est:
quo morbo qui laborant, mortis fructum
percipiunt.

X C V.

QUI artem fabrilem exercent, non pul-
verem, non mallei strepitum, neque
ignis ardorem respuunt; sed rudem fer-
ri massam studiose assidueque manibus tra-
ctantes, vasa inde commoda & utilia educunt
atque conficiunt. Quocirca ne nos invicem
cohortando defatigemur; ut a vili pretiosum
separantes, nos quoque digni vocatione illa,
immensaque gloria reddamur. Scriptum est

N n

enim:

Jerem. 15. Ifai. 31. enim: Si separaveris pretiosum a vili, quasi os meum eris. Et, beatus qui semen habet in Sion, & domesticos in Hierusalem.

Α γάρ, Εὰν Ἰξαγάγῃς τίμιον ἢ ἀναξίῃς, ὡς τὸ εἶμα με ἔσῃ. καὶ μακάριος ὁ ἔχων ἐν Σιών σπέρμα, καὶ οἰκίαν ἐν Ἱερουσαλήμ.

X C V I.

υς.

A Nimam tuam divinis laticibus irriga, ut vigens ac florens, fructum proferat in iustitia. Oportet enim nos animæ utilitatem confectari, quemadmodum terrestria animalia herbas frondesque depascunt. Nam anima bene corroborata, corpus ad ferendos honestos labores firmiter solidiusque redditur. Anima autem a turpibus cogitationibus debilitata, corpus quoque a malitia corrumpatur necesse est. Quamobrem beatus, qui hic recte, quæ vitæ sunt propria, negotiatur atque disponit: nam dives ad vitam immortalem perveniet. Qua utinam perfrui nobis omnibus liceat, precibus & intercessione omnium eorum, qui Domino nostro Jesu Christo complacuerunt. Amen.

Θ Είοις νάμασι κατάρδευε τὴν ἐαυτοῦ ψυχὴν, ἵνα ἐπανδύσῃ καρποφορήσῃ τὴν ἐν δικαιοσύνῃ καρπὸν. Χρὴ ὅτι ἡμεῖς μεταδιώκειν τὴν ὠφέλειαν τῆς ψυχῆς, ὃν τρόπον τὰ χερσάνα τῶν ζώων τῶν βοτανῶν τὰς πόας. Τῆς γὰρ ψυχῆς ἐρρώμενης, πάλιν ἔχει τὸ σῶμα ὡς τὰς ἀγαθὰς πόας. ταύτης ὅτι ἀναπείσθῃς ἀπὸ ἀνθρώπων λογισμῶν, ἢ ἀνάγκης ἐπὶ τὸ σῶμα καταφθαρήσῃ ἀπὸ κακίας. Διὸ μακάριος ὁ ἐμποροῦμενος καλῶς ἐν τῷδε τῷ βίῳ τὰ τῆς βιοτῆς οἰκία, ὅτι πολλὰ τῶν πορθέται ὡς τὴν ἀκήρατον ζωὴν. ἥς γένοιτο πάντας ἡμεῖς ἐπιτυχεῖν ὡς βεβαίως πάντων τῶν διαρεσησάντων τῷ Κυρίῳ ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστῷ. ἀμήν.

EJUSDEM SANCTI PATRIS
EPHRAEM SYRI

BEATITUDINES.

CAPITULUM LV.

I.

B Eatus, qui a cunctis rebus terrenis vanæ hujus vitæ totus est liber in Domino, ac Deum solum bonum atque misericordem diligit.

II.

B Eatus, qui virtutes excolit, & velut terra fertilis exulta, uberes vitæ fructus profert in Domino.

III.

B Eatus, qui bonus virtutum cultor est, vineamque spiritalem plantavit, ac vindemians, torcularia sua fructibus vitæ replet in Domino.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ
ΕΦΡΑΙΜ ΤΟΥ ΣΥΡΟΥ

ΜΑΚΑΡΙΣΜΟΙ.

ΚΕΦΑΛΑΙΑ ΝΕ.

A.

Μ Ακάριος ὁς γέγονεν ὅλως ἐλεύθερος ἐν Κυρίῳ, ἀπὸ πάντων τῶν γινώσκων ἢ ματαίως τέττε βίαν, καὶ Θεὸν μόνον ἠγάπησεν τὴν ἀγαθὴν καὶ ἀσπαραγχνον.

B.

Μ Ακάριος ὁς γέγονεν ἀροτὴρ τῆς ἀρετῆς, καὶ ὑψώσεν θημωνίαν καρπῶν ζωῆς ἐν Κυρίῳ ὡς ἄρτρα σιτοφόρος.

Γ.

Μ Ακάριος ὁς γέγονε κωρὸς καλὸς τῆς ἀρετῆς, καὶ ἐφύτευσεν ἀμπελῶνα πνευματικόν, καὶ τρυγῆσας ἐνέπλησεν ληνὰς αὐτοῦ καρποῖς ζωῆς ἐν Κυρίῳ.

Δ.

A

I V.

M Ακάειος ὃς δ' ὤφρανε τὰς σινδύλοις αὐτῷ
δ' ὤφρασιαν τινδματικὴν ἐκ τ' καρπῶ τ'
ἀρετῶν, ὧν τινήσας ἐφύτευσεν ἀποδῆναι καρπὸν
ζωῆς ἐν Κυρίῳ.

E.

M Ακάειος ὁ ἱσάμενος ἐν σινάξει καὶ τωσ-
ευχῇ, ὡς ἄγγελος ἐράνιος, ἀγνὸς ἔχων
καθ' ἑκάστην τὰς λογισμὰς, καὶ τωσὸν ὅσον ἔ-
δωκε τῷ Πονηρῷ, ἀχμαλωτίσαι ψυχὴν αὐτῷ
ἀπὸ Θεοῦ Σωτῆρος.

ς.

M Ακάειος ὃς ἐν γνώσει τινήσας κλαυθμὸν,
καὶ μὴ κατανύξεως ῥάνας ἐπὶ γῆς τὰ δά-
κρυα, ὡς καλὰς μαργαρίτας ἐνώπιον τ' Κυρίου.

Z.

M Ακάειος ὁ ἀγαπᾷν ἀγιασμὸν, ὡσπερ τὸ
φῶς, καὶ ὅσον ἐμόλυψε σῶμα αὐτῷ ἐν
σκοτεινίᾳ ἔργοις τ' Πονηρῷ, ἐνώπιον τ' Κυρίου.

H.

M Ακάειος ὁ φυλάσσει τὸ σῶμα αὐτῷ εἰς
ἀγιασμὸν τῷ Σωτῇ, καὶ ἐκ πατήχων
ψυχὴν ἑαυτῷ ἐν ἔργοις ἀλλοτείοις, ἀλλ' ἐμεινεν
διάρετος ἐν Κυρίῳ.

Θ.

M Ακάειος ὁ μισήσας ἀχρηργίαν μεσὴν ἔσαν
τ' ἀχύνῃς, καὶ ἑαυτὸν πῦρ ἔθηκε θυσίαν
ζῶσαν διάρετον τῷ Κυρίῳ.

I.

M Ακάειος ὁ αἰὲ ἔχων ἐν ἑαυτῷ μνήμην
Θεοῦ. ἔσται γὰρ ὅλος αὐτὸς, ὡς ἄγγε-
λος ἐράνιος, ἐπὶ τ' γῆς μὴ φόβος καὶ ἀγάπης
λειτεργῶν τῷ Κυρίῳ.

A

B Eatus, qui spiritali gaudio suos reficit
conservos ex fructu virtutum, quas suo
plantavit labore, ut fructum vitæ referret in
Domino.

V.

B

B Eatus, qui Angeli coelestis instar, sy-
naxi atque orationi vacat, puras quoti-
die cogitationes retinens; nec aditum mali-
gno patefacit, quo animam suam captivam
a Deo Salvatore abducatur.

V I.

C

B Eatus, qui prudenter & cum iudicio
planctum desiderat, & cum compunctio-
ne lacrymas in terris coram Domino fundit,
velut pretiosas margaritas.

V I I.

D

B Eatus, qui vitæ sanctimoniam, ut lu-
cem, diligit, & corpus suum non coin-
quinat tenebrosis maligni operibus, coram
Domino.

V I I I.

E

I X.

B Eatus, qui odio habet omnem turpitudi-
nem peccati, & seipsum hostiam viven-
tem & beneplacentem obtulerit Domino.

X.

F

B Eatus, qui in seipso semper memoriam
Dei retinuerit: erit enim totus ille tam-
quam Angelus coelestis, super terram cum
timore & amore serviens Domino.

X I.

A

IA.

BEatus, qui poenitentiam, qua peccatores salvantur, diligit: neque iterum, velut in Salvatorem nostrum Deum ingratus, animum ad peccandum appellit.

MΑκάριος ὁ ἀγαπῶν μετάνοιαν ἢ σωζομένην ἀμαρτωλῶν, καὶ ὃ προσέδετο ἔσχατον φῶλον, ὡς ἀγνώμων ἐνώπιον τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Θεοῦ.

X I I.

IB.

BEatus, qui in sua sedens cella instar generosi militis, regni thesaurum, hoc est, corpus suum cum anima sine reprehensione conservaverit in Domino.

B MΑκάριος ὁ καθεστὼς ἐν κελίῳ, ὡς ἡρώδης στρατιώτης, φυλάσσει τὸν θησαυρὸν βασιλείας, τηρεῖ τὸ σῶμα αὐτοῦ σὺν τῇ ψυχῇ ἀμέμπτως ἐν Κυρίῳ.

X I I I.

IΓ.

BEatus, qui in cella sua, tamquam Angelus in coelo, castas retinet cogitationes, suoque eum ore collaudat, qui omnium spirituum potestatem habet.

C MΑκάριος ὁ καθεστὼς ἐν κελίῳ, ὡς ἄγγελος ἐν οὐρανῷ, ἀγνὸς ἔχων τὰς λογισμὰς, καὶ ἐν εὐματί ὑμῶν τῷ ἔχοντι ἰσχύαν πάσης τῆς οὐσίας.

X I V.

IΔ.

BEatus, qui factus est sicut Seraphim & Cherubim, & in spirituali liturgia nunquam est segnis, sed assidue glorificat Dominum.

D MΑκάριος ὃς γέγονεν ὡς Σεραφὶμ καὶ Χερουβὶμ, καὶ οὐκ ὤκνησέ ποτε πρὸς λειτουργίαν πνευματικὴν, ἀδιαλείπτως δοξολογῶν τὸ Κύριον.

X V.

D

IΕ.

BEatus, qui semper spiritali gaudio plenus est, nec in portando suavi iugo Domini pigrescit: coronabitur enim in gloria.

MΑκάριος ὁ γέμων αἰεὶ χαρᾶς πνευματικῆς, καὶ οὐκ ἐραδύμνησε βασιλέας τῆς χρηστοῦς ζυγὸν τοῦ Κυρίου· στεφανώθησεται γὰρ ἐν δόξῃ.

X V I.

IϚ.

BEatus, qui se purum & incontaminatum servat ab omni sorde peccati, ut confidenter in domum suam suscipiat Regem gloriae Dominum nostrum Jesum Christum.

E MΑκάριος ὁ ἁκαθάρατος ἑαυτὸν ἀπὸ πάσης κηλίδος ἀμαρτιῶν, ἵνα μὴ παρήγοιαι δεξιᾷ εἰς οἶκον ἑαυτοῦ τὸν δόξαν Βασιλέα τὸ Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν.

X V I I.

IΖ.

BEatus, qui ad immaculata mysteria Salvatoris cum timore, reverentia ac tremore accedit, certo sciens se vitam in ipso recipere sempiternam.

F MΑκάριος ὁ προσερχόμενος μὴ φόβῳ καὶ τρόμῳ καὶ φρίκης τοῖς ἀχράντοις μυστηρίοις τοῦ Σωτῆρος, καὶ ἐπεγνωκὼς ὅτι βίον ἀκατάλυτον ἐδέξατο ἐν ἑαυτῷ.

X V I I I.

IΗ.

BEatus, cui ob oculos quotidie versatur meditatio mortis, foetidasque destruit cupiditates,

MΑκάριος ὁ μελετῶν καθ' ἑκάστην τὴν θάνατον, καὶ καταργήσας πάντη ἀχρά' ἐμψύχων.

φωλδύοντα ἐν καρδίᾳς τῆ ἀμελῶν. Ὁ δὲ ἀκλῆθησεται ὡς οὗτος ἐν τῇ ὥρᾳ τῆ χειρὸς.

ΙΘ.

ΜΑκάριος ὁς μέμνηται διηλεκτῶς τῆ φόβου καὶ γέννης, καὶ ἀπεύδει ἐν δάκρυσι καὶ ἐν στεναγμοῖς ἐλεεινῶς μετανοεῖν ἐν Κυρίῳ. ὅτι ῥυθίσεται ἐν τῇ θλίψεως καὶ μεγάλῃς.

Κ.

ΜΑκάριος ὁ ταπεινῶν ἑαυτὸν διηλεκτῶς ἑσθίῳς. φεφανωθήσεται γὰρ ὑπὸ τῆ ταπεινώσεως ἑαυτὸν ἑσθίῳς ὑπὲρ ἡμῶν.

ΚΑ.

ΜΑκάριος ὁ μὲν πάσης ἀλαθείας καθεστῆς ἐν κερίῳ, ὡς Μαρία πρὸς τοὺς πόδας τῆ Κυρίου, καὶ ἑσθίῳς ὡς ἡ Μάρθα εἰς ἑσθίῳς αὐτῆς τῆ Κυρίου καὶ Σωτῆρος.

ΚΒ.

ΜΑκάριος ὁ πυρῶδης φόβῳ Θεοῦ, ἔχων αἰὲν ἐν ἑαυτῷ τὴν θερμότητα καὶ ἀγνότητα Πνεύματος, ὅς κατέφλεξε πᾶς ἀκάνθας καὶ τριβόλους τῆ πονηρίας λογισμῶν.

ΚΓ.

ΜΑκάριος ὁ ὅς ἐμείνη χειρας αὐτῆς ἐν ἔργοις ἀποτρίοις, ὡς βέβηλος. καὶ γὰρ πρὸς τὰς κρίσεις ἑαυτῆς ἐν ἡμέρᾳ φοβερά ἐνώπιον τῆ Κυρίου.

ΚΔ.

ΜΑκάριος ὁ γεωργῶν ἐννοίας καλὰς καὶ ἀγαθὰς κατ' ἐνάρετα, ὅς νικήσας, τῇ ἐλπίδι, ἀκηδίας τὸ πονηρὸν πάθος, ὃ πολέμειται ἀσκητῇ τῆ Κυρίου.

ΚΕ.

ΜΑκάριος ὁς γέγονεν, ὡς ἡνῆμος πολέμους, ἐν τῷ ἔργῳ τῆ Κυρίου, διεγείρων τοὺς ῥαθυμοὺς, ὡς ἀκαλῶν ὀλιγοῦντας ἐν τῇ ὁδῷ τῆ Κυρίου.

Μα-

Apiditates, quæ in ignavorum cordibus latitant: quoniam in separationis hora consolationem accipiet.

X I X.

BEatus, qui assidue animo secum timorem Gehennæ complectitur, & in lacrymis ac suspiriis sinceram poenitentiam agere satagit in Domino: quia ex magna angustia liberabitur.

X X.

BEatus, qui sponte se assidue humiliat: quoniam ab illo coronabitur, qui pro nobis seipsum ultro humiliavit.

X X I.

BEatus, qui omni cum pietate in cella sua sedet, quemadmodum Maria juxta pedes Domini: & sicut Martha, sollicitus est in suscipiendo eodem Domino ac Salvatore nostro.

X X I I.

DEatus, qui divino timore incensus, semper in se Spiritus sancti ardorem retinet, & spinas ac tribulos pravæ cogitationum exurit.

X X I I I.

EB Eatus, qui operibus alienis manus suas non polluit, sicut solent prophani: etenim super hoc in die illa tremenda iudicium erit coram Domino.

X X I V.

FEatus, qui pulchras ac bonas quotidie cogitationes excolit, & spe improbam desidii affectionem vincit, qua Ascetæ Domini impugnari solent.

X X V.

BEatus, qui in opere Domini se gerit instar strenui militis, desides excitando, & pusillanimes in via Domini adhortando.

X X V I.

BEatus, qui fructibus in Domino abundarit, ut sanctos Angelos sibi custodes habeat, sicut fructifera arbor a proprio custodiri solet agricola.

X X V I I.

BEatus, qui cum prudentia spiritali mansuetudinem amat, & supplantari non se permittit a serpente improbo, cum spem suam in Domino bono & misericorde defixam habeat.

X X V I I I.

BEatus, qui Sanctos honorat, & proximum diligit, & invidiam, qua Cain concitatus fratrem occidit, ex sua propellit anima.

X X I X.

BEatus, qui opere Tyrannum reprehendit, & a conspectu flammæ voluptatum non inhorruit: nam rore Spiritus sancti perfundetur anima illius.

X X X.

BEatus, qui menti suæ tenebrosam Diaboli nebulam offundi non est passus, neque dulci lumine, iustorumque lætitia est privatus.

X X X I.

BEatus, qui oculis cordis illuminatus, semper contuetur Dominum: quoniam hic a cupiditatibus, cogitationibusque improbis liberabitur.

X X X I I.

BEatus, qui bona & honesta amat colloquia, & pravos ac turpes detestatur sermones, qui corrumpunt mores bonos: quoniam non reddetur captivus maligni.

X X X I I I.

BEatus, qui proximum suum admonet cum timore Dei, nec animam suam decipit,

A

Kε.

MΑνάειος ὃς γέγονε κατὰ καρπὸς ἐν Κυρίῳ, ἵνα φρερὲς ἔχῃ τὰς ἀγίας ἀγγέλους· ὡς τὸ δένδρον τὸ ἐγκαρπον φερὸν ἔχει τὸ γεωργὸν τὸ ἴδιον.

KZ.

B MΑνάριος ὁ ἀγαπῶν τὴν ἀληθινήν ἐν σωείᾳ τὴν ἀνθρωπίνην, καὶ οὐκ ἐπιερνίασθαι ὑπὸ τῆς πονηρᾶς Ὀφείας, ἐλπίδα ἔχων τὸ Κύριον τὸ ἀγαθὸν καὶ ἀσπαραγχνον.

KH.

C MΑνάριος ὁ ἡμῶν τὰς ἀγίας, καὶ ἀγαπῶν τὸ πλῆσιον, καὶ φθόνον ἔχοντας ἐκ τῆς ψυχῆς τῆς ἰδίας, δι' ὃν Κάιν ἀδελφοκτόνος ἐγένετο.

KΘ.

D MΑνάριος ὁ ἐν ἔργῳ ἐλέγξας τὸν τύραννον καὶ οὐκ ἐπὶ ἡζον ἐκ προσώπου τῆς φλογὸς τῶν ἡδονῶν· δροσιθήσεται γὰρ αὐτὸς ἢ ψυχὴ ἐν τῇ δρόσῳ τῆς ἀγίας Πνεύματος.

Λ.

MΑνάριος ὁ οὐκ ἔχουσα τὸ σκοτεινὸν νέφος ἀβυσσικὸν ἐπιδραμεῖν τῷ νῶ, καὶ φέρῃσιν ὅτι γλυκεῖα φωτὸς καὶ τὸ ἀφροσύνης τῆς δικαίων.

ΛΑ.

E

MΑνάριος ὁ φωτισθεὶς τὰς ὀφθαλμοὺς τῆς καρδίας, ἀνοπτεροῦσθαι αἰετὶ τὸ Κύριον· κεραισὶν γὰρ ὁ ποιῶν ἐδέξατο τὸ παθὲν καὶ τὸ πονηρῶν λογισμῶν.

ΛΒ.

F

MΑνάειος ὁ ἀγαπῶν ῥήσας καλὰς καὶ ἀγαθὰς, καὶ μισῶν λόγους ἀχρεῖς φθοροποιῶν, ὅτι ὁ κηρύσσεται ἀχρημάτως τῷ Πονηρῷ.

ΛΓ.

MΑνάειος ὁ νεφετὶν τὸ πλῆσιον φόβῳ Θεοῦ, καὶ οὐκ ἠπάτησε ψυχὴν αὐτῆς, φοβούμενος καθε-

καδεκάσιω τὴν σιδηρὰν ῥάβδον ἔ Ποιμὴν τῷ A
μεγάλου.

ΛΔ.

MΑκάριος ὁ ὑπακούων τῷ πλησίον καὶ Θεῷ,
καὶ πᾶς θλίψεις ὑπομνήτων ἀχαισάν.
φεφανωθήσεται γὰρ ὁ ποιῶν, ὁμολογητὴς ἡμό-
νομος ἐν Κυρίῳ.

ΛΕ.

MΑκάριος ὁ μὴ ἐλαοθεὶς ὑπὸ πᾶσι ἀνη-
δίας, ὡς ἄνθρωπος. ὅμως ἤρατο ὑπομονὴν
τὴν τελείαν, ἐν ᾗ πάντες οἱ ἅγιοι τὰς φεφάνους
ἐδέξαντο.

Λς.

MΑκάριος ὁ ἀγαπῶν ἐγκράτεια καὶ Θεῷ,
καὶ ἡ κατεγνώσθη χάριν γαστρὸς, ὡς βυ-
φητὴς καὶ ῥυπαρὸς. μεγαλιωθήσεται γὰρ ὁ ποιῶ-
ν ἐν Κυρίῳ.

ΛΖ.

MΑκάριος ὁ μὴ μεθύσας ἐν οἴνῳ ὡς ἄσω-
τος, ὅμως ἀφραγνόμενος καδεκάσιω ἐν τῇ
μνήμῃ ἔ Κυρίῳ, ἐν ᾗ πάντες οἱ ἅγιοι ἀφραγ-
νοντα διηνοχῶς.

ΛΗ.

MΑκάριος ὁ οἰκονομῶν καὶ Θεῷ τὰ ἑαυτοῦ
ὑπάρχοντα, καὶ ἡ κατεγνώσθη ὑπὸ Θεοῦ
τῷ Σωτῆρος ὡς φιλάργυρος καὶ ἀσπλαγχνός τῷ
πλησίον.

ΛΘ.

MΑκάριος ὁ ἀγρυπνῶν ἐν προσευχαῖς καὶ
ἀναγνώσει καὶ τῷ ἔργῳ τῷ ἀγαθῷ.
φωτισθήσεται ὁ ποιῶν ἔ μὴ ὑπνῶν εἰς θάνατον.

Μ.

MΑκάριος ὅς γέγονε σαγήνη καλὴ πνιμυα-
κὴ, καὶ ἐξώρησε πολλὰς τὰς Δεσποτῆ τῷ
ἀγαθῷ. ἐπαμειβήσεται γὰρ ὁ ποιῶν σφόδρα ἐν
Κυρίῳ.

Μα

capit, ferream magni Pastoris virgam assidue
pertimescens.

XXXIV.

BEatus, qui proximo morem gerit secun-
dum Deum, & tribulationes æquo per-
fert animo : coronabitur enim talis, velut
Confessor in Domino.

Β

XXXV.

BEatus, qui se ab ignaviæ vitio, velut
parum virilis, vinci nequaquam patitur :
sed perfectam amplectitur patientiam, qua
Sancti coronas acceperunt.

XXXVI.

C

BEatus, qui continentiam secundum
Deum diligit, nec ventris causa damna-
tur, tamquam deliciis ac fordibus indulgens :
magnificabitur enim talis in Domino.

XXXVII.

D

BEatus, qui non inebriatur vino, quasi
gulae luxuique deditus ; sed semper se ob-
lectat in recordatione Domini, in quo cun-
cti Sancti sese oblectare solent assidue.

XXXVIII.

E

BEatus, qui suas facultates secundum
Deum dispensat, & non condemnatur a
Deo Salvatore, velut avarus & immisericors
in proximum.

XXXIX.

BEatus, qui precibus, ac lectionibus,
bonisque operibus intentus est : illumi-
bitur enim talis, ne in mortem obdormiat.

F

XL.

BEatus, qui bona evasit sagena spiritalis,
multosque optimo capit Domino : com-
mendabitur enim ejusmodi valde in Domino.

Bea-

X L I.

A

MA.

BEatus, qui proximo bonum præbet exemplum, nec illius offendit conscientiam, faciens ea, quæ non conveniunt: benedicetur enim talis in Domino.

ΜΑκάριος ὁς γέγονε τύπος καλὸς τῷ πλησίον, καὶ οὐκ ἐπληξεν συνείδεσιν τῷ σωδὲλῳ ἐπιτελῶν ἀδέμιτα· ἐνδύλογηθήσεται γὰρ ὁ ποιῶν ἐν Κυρίῳ.

X L I I.

MB.

BEatus, qui longanimis est, & misericors, barbaræque se iracundiæ mancipium non facit: quoniam talis exaltabitur in Domino.

B

ΜΑκάριος ὁς γέγονε μακρόθυμος καὶ ἀπαλαγχνος, καὶ οὐκ ἐδέλωσε τῷ βαρβάρῳ θυμῷ, φημί καταμήνιδι τῇ πονηρᾷ· ὑψωθήσεται γὰρ ὁ ποιῶν ἐν Κυρίῳ.

X L I I I.

MG.

BEatus, qui in caritate sublimis est, velut civitas super montem posita, quam cum adspexerit hostis, recedit cum timore, ab ejus sibi munitione metuens, in Domino.

C

ΜΑκάριος ὁ ὑψωθείς ἐν ἀγάπῃ, ὡς πόλις ἐπ' αὐτοῦ ὄρους κειμένη· ἵνα δεασάμενος ὁ ἐχθρὸς ὑπεχώρησεν ὑπὸ φόβῳ, φείξας αὐτῆς τὴν ἀσφάλειαν ἐν Κυρίῳ.

X L I V.

MD.

BEatus, qui fide Domini clarescit, velut lucerna coruscans super altum candelabrum, & animas tenebrarum caligine obductas, quæ infidelium impiorumque hæresim sequuntur, illuminat.

D

ΜΑκάριος ὁς ἔλαμψεν ἐν τῇ πίστει τῷ Κυρίῳ, ὡς λαμπρὸς φαδρὸς ἐπὶ λυχνίαν ὑψηλὴν, καὶ ἐσκοτισμένας ψυχὰς ἐφώτισεν ἱσακολεθῆσας τῇ ἀγρόφι τῇ ἀπίστων καὶ δυσσεβῶν.

X L V.

ME.

BEatus, qui amore semper capitur veritatis, & os suum, tamquam impietatis instrumentum, non accommodat mendaciis, illud de verbo otioso præceptum reformidans.

E

ΜΑκάριος ὁ ἀγαπῶν ἀλήθειαν διηνεκῶς, καὶ οὐ δέδωκεν τόμα αὐτῷ ὡς ἀσεβείας ὄργανον τῷ ψεύδει, φοβέμενος τὸ πρὸς αὐτὸν ὅτι ἐπὶ ἀργῇ λόγῳ.

X L V I.

Ms.

BEatus, qui non judicat proximum suum, tamquam insipiens; sed, ut prudens atque spiritalis, enititur trabem ex oculo proprio ejicere.

ΜΑκάριος ὁ μὴ κείνων τὴν πλησίον, ὡς ἄσφοδος· ἀλλ' ὡς σωπὸς καὶ πνευματικὸς ἠγωνίσασθαι ὅτι καταλεῖν τὴν δοκὸν ἐκ τῆς ἰδίας ὀφθαλμοῦ.

X L V I I.

MZ.

F

BEatus, cujus cor, instar palmæ, floret in rectitudine fidei; neque infidelium impiorumque hæresi, tamquam spinis, impellitur.

ΜΑκάριος ὁ ἠνέθησεν ἡ καρδία, ὡς φοῖνιξ, ἐν ὁρθότητι πίστεως, καὶ οὐ γέγονεν, ὡς ἀκάνθας, ἱσχυομένη τῇ ἀγρόφι τῇ ἀπίστων καὶ δυσσεβῶν.

MH.

A

XLVIII.

MΑκάριος ὁ ἐγκρατὴς ὁ οὐκ ἔχων τὴν βλεφάρων, καὶ οὐκ ἠπάτησεν αὐτὸν νοερός, καὶ ἀφ' οὗτος δὲρμα σαρκὸς, μετ' ὀλίγον ἀποσείζον τὰς ἰχθῆρας.

MO.

MΑκάριος ὁ ἔχων τὸν ὀφθαλμὸν τῆς ἡμέρας τῆς ἰσότητος, καὶ ἐμίσησεν τὴν φθάναν, πρὶν ὑπὸ θανάτου ἐλεγχθῆναι τὸ ἀδυνάτεον τῆς φύσεως ἡμῶν ἐν τῷ πάφῳ σπυρμένον.

N.

MΑκάριος ὁ ὄντων τὰς ἐν μνήμασι σωρηδὸν καθεύδοντας, καὶ ἀπώσαντος πᾶσαν ἐπιθυμίαν δυσώδη· ἐγερθήσεται γὰρ ἐν δόξῃ, ἡνίκα ἡχήσῃ ἡ ἐρανίος σάλπιγξ, ἀφ' οὗ τῆς ζῆσας πάντας τὰς ὑπὸ τῆς ἀνθρώπων.

NA.

MΑκάριος ὁ ἐν σωέσῃ πνευματικῇ κακοδοσίᾳ τῆς χορῆς τῆς ἀξίως τῆς δόξης λαμπόμενον καὶ τὸ κάλλος τῆς ἐρανίως, καὶ ἐπιποδοῦν θεάσασθαι τὸ Ποιητὴν τῆς ἀπάντων.

NB.

MΑκάριος ὁ ἔχων ἐν νῷ τὸ πῦρ τὸ κατελθὸν ἐπὶ τὸ ὄρος τὸ Σινᾶ, καὶ τὰς φωνὰς τῆς σαλπίνγων, καὶ Μωϋσεᾶ ἱστάμενον ἀναμέσον, μετ' ὀλίγον καὶ τρέμει, καὶ μὴ ἀμελήσας τῆς ἑαυτοῦ σωτηρίας.

NG.

MΑκάριος ὁ μὴ ἔχων τὴν ἐλπίδα ἐπ' ἀνθρώπον, ἀλλ' ἐπὶ Κύριον τὸν ἐρχόμενον πάλιν μετ' ὀλίγου πολλῆς κείνης τῆς σύμπασαν ἐν διαμοσύνῃ· ἔσται γὰρ ὡς δένδρον ἀδινῶν πρὸ ὕδατος, καὶ ὡς ἀβελεία ποιεῖν καρπὸν.

ND.

MΑκάριος ὁ γέγονεν ἡ ἀγάπη ἐν χάριτι, ὡς νεφὸς μετὸν νεφῶν, καὶ ἐπὶ οὐρανῷ.

Tom. I.

ψυ-

BEatus, qui palpebras oculorum suorum continet, neque eum cogitatione aut sensu decipit pellis carnis, unde paulo post distillat sanies atque putredo.

XLIX.

B

BEatus, cui ob oculos versatur dies emigrationis ab hac vita, quique superbiam abominatur, priusquam imbecillitas naturæ nostræ in sepulcro putrefacta redarguatur a morte.

L.

C

BEatus, qui mente sua versat mortuos tumulati in sepulcris dormientes, omnemque foetidam a se repellit concupiscentiam: nam in gloria excitabitur, quando celestis tubæ clangor audietur, omnes filios hominum expergeficiens.

LI.

D

BEatus, qui prudentia spiritali, stellarum chorum gloria resplendentem, coelique pulchritudinem contuetur, & amore ac desiderio rapitur contemplandi Creatorem universorum.

LII.

E

BEatus, in cuius mente versatur ignis ille, qui descendit super montem Sinai, clangorque tubarum, & Moyse in medio cum timore atque tremore consistens: quique salutis suæ non est immemor.

LIII.

E

BEatus, qui non confidit in homine, sed in Domino, qui iterum venturus est cum gloria multa ad iudicandum totum orbem terrarum in iustitia: erit enim velut arbor fertilis prope aquas posita, & fructum facere non cessabit.

LIV.

BEatus, cuius mens, tamquam nubes pluvius, gratia plena est, animasque mortalium

O o

talium

talium ad incrementum fructuum vitæ capiendum irrigat : quoniam gratia ipsius in sempiternam cedit gloriam .

L V.

BEati, qui secundum Deum quotidie sunt vigiles ac sobrii : siquidem a Deo protegentur in die iudicii, & velut filii thalami, in exultatione & lætitia Sponsum adspicient . Sed ego, meique similes, inertiae ac voluptatibus dediti, gementes ac flentes contuebimur fratres nostros in gloria incomparabili, nos ipsos autem in tormentis .

Atque ista dum mecum perpendo, carissimi, in lacrymas prorumpo : quippe qui post cursum inceptum, mox defeci, & in medio stadio a cursu destiti, miserandum spectaculum adspicientibus me præbens . Quomodo igitur segnitiam ac negligentiam meam maximam non deplem? Alii siquidem in sacco ac ferro seipsos humiliarunt . Alii vero in clausura & jejunijs Domino servierunt . Alii super columnas certamen absque reprehensione consummarunt . Alii in deserto ac solitudine virtutem excoluerunt . Alii in obedientia coronas acceperunt . Ego autem miser, meique similes ignavi atque ambitiosi, forma quidem ac habitu pii religiosique sumus; sed re ipsa pietatem atque religionem exuimus . Quis enumeret passiones sanctorum Martyrum, non virorum dumtaxat, sed etiam feminarum, & mente non obstupescat? Illi Dominum suum imitantes, humiliabant seipsos : nos autem honores & salutationes in foro expetimus . Illi pietatis amore in custodiis conclusi, famem, tormenta, & vincula sunt perpassi : nos vero ne minimum quidem laborem atque molestiam sufferre æquo animo possumus, sed delicias atque voluptates totis viribus confectamur . Illi contumelias atque contemptus ad mortem usque libenter sustinuerunt : at nos etiam admonitiones aspernamur . Illi flammam non curarunt : at nos ne durum quidem verbum perferimus . Illi ad cruciatus & tormenta gaudentes atque latantes publice incedebant : nos autem eorum audientes certamina, demiramur quidem, verum imitari ea nolumus . Quocirca multis opus est nobis gemitibus ac lacrymis, ne e regno ejiciamur coelorum, cum magna certantibus proposita sit gloria . Ne simus ergo negligentes ac pigri in divinis officiis . Non enim injustus est Deus, ut obliviscatur operis fervorum suorum, qui quidem se totos divinæ ejus voluntati submiserunt devoveruntque : qui propter sanctum nomen ejus huic seculo renunciarunt : qui propriis relictis parentibus se

Hebr. 6.

A ψυχὰς βροτῶν εἰς αὐξήσιν καρπῶν ζωῆς . ἔσται γὰρ αὐτῶν ἡ χάρις εἰς κἀνέχημα αἰώνιον .

NE.

MΑκάριοι οἱ νήφοντες κατὰ Θεὸν διηνεκῶς . σκεπασθήσονται γὰρ ὑπὸ Θεοῦ ἐν ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως, ὑποὶ νυμφῶνος ἡγούμενοι, ἐν ἀγαλλιάσει καὶ ὑφροσύνῃ ὄψονται τὴν Νυμφίον . Ἐγὼ δὲ ὅτι καὶ οἱ ὅμοιοί μου ῥάθυμοι καὶ φιλήδονοι κλαύσομεν & πενθήσομεν, θεωρῶντες τοὺς ἀδελφοὺς ἡμῶν ἐν δόξῃ ἀνεικάσθαι, ἑαυτοὺς δὲ ἐν βασάνοις .

Ἀναλογίζω μὲν κατ' ἑαυτὸν, ἀγαπητοί, καὶ πλήρης γίνομαι δακρύων, ὅτι ἀρχαίμικτος τοῦ τρέχειν, ἠτήνησα, καὶ ἐν μέσῳ ἔσταδ' ἔτι δρόμον κατέλυσα, ἐλεεινὸν θέαμα τοῖς ἐμὲ θεωροῦσι ἡγούμενος . Πῶς μὴ πενθήσω τὴν πολλὴν ῥάθυμίαν, τὴν πολλὴν μὲ ἀμέλειαν; Οἱ μὲν γὰρ ἐν σάκκῳ καὶ σιδήρῳ ἑαυτοὺς ἐταπείνωσαν, οἱ δὲ συγκλεισμένῳ καὶ νητείᾳ τῷ Κυρίῳ ἐδύλωσαν, ἑτέροι δὲ ἐπὶ εὐλῶν τὴν ἀγῶνα ἀμέμπτως ἔζητέλεον, ἄλλοι ἐν ἐρημίᾳ καὶ μονίᾳ τὴν ἀρετὴν κατώρθωσαν, ἄλλοι ἐν ὑποταγῇ τοῖς σφεαίνουσιν ἐδέξαντο . Ἐγὼ δὲ ὁ ἄθλιος καὶ οἱ ὅμοιοί μου ῥάθυμοι καὶ φιλήδονοι, τὸ μὲν χῆμα τῆς ἀσεβείας ἐνεδύθημεν, τοῖς δὲ ἔργοις τῆς ἀσεβείας ἀπεδύθημεν . Τίς ἄρα

Dἀναλογίζεται τὰ παθήματα τῶν ἁγίων μαρτύρων, καὶ μόνον ἀρρένων, ἀλλὰ καὶ θηλειῶν, καὶ οὐκ ἔστιν ἡμεῖς τῇ ἡλικίᾳ; Ἐκεῖνοι τὸ ἴδιον Δεσποτὴν μιμνήμενοι, ἑαυτοὺς ἐταπείνουν . ἡμεῖς δὲ τιμὰς καὶ ἀσπασμὸς ἐν ταῖς ἀγοραῖς ἐπιθυμῶμεν . Ἐκεῖνοι ἐν φυλακαῖς κατεκλείσθησαν ἐν λιμῷ καὶ βασάνοις καὶ σιδήρῳ δι' ἀσεβείαν . ἡμεῖς δὲ μικρὰν κακοπαθειαν ὀκισίως ὑπομένειν καὶ διωάμεθα, ὅμως τὰ ὑπολαυστικά πάντα θέλει μεταδιώκομεν . Ἐκεῖνοι ὑβρίζομενοι ἔχουσιν ἑαυτοὺς ὡς θανάτου ἡδέως ὑπέμενον . ἡμεῖς δὲ καὶ τὸν καλὸν ὀλιγωροῦμεν . Ἐκεῖνοι πυρὸς κατεπολέμησαν ἡμεῖς δὲ σκληρὸν λόγον καὶ βασάζομεν . Ἐκεῖνοι μὲν βασάνων δημοσίως ἐπόμενον, καὶ χαίροντες ἐβάδιζον . ἡμεῖς δὲ καὶ ἀκούοντες αὐτῶν τοὺς ἀγῶνας ὑποδουμάζομεν, μιμησάμενοι δὲ αὐτῶν τοὺς ἀγῶνας καὶ παρατρέμεθα . Χρηζομεν τοιγάρ ἐν πολλῶν στεναγμῶν καὶ δακρύων, ἵνα μὴ ἀπορρίψωμεν τὴν βασιλείαν τῶν ἑρῶν, πολλῆς δόξης ἀποκειμένης τοῖς ἀγωνιζομένοις . Μὴ οὖν ἀμελήσωμεν, μηδὲ ῥάθυμῶμεν ἐν ταῖς λειτουργίαις . καὶ γὰρ ἄδικος ὁ Θεὸς ἐπιλαθέσθαι τῶν ἔργων τῶν δούλων αὐτοῦ, οἵτινες ὀλοχερῶς πῦρ ἔχον ἑαυτοὺς τῷ θελήματι αὐτοῦ, ἀπεπάσαντο τῷ βίῳ καὶ τῷ ὀνόματι αὐτοῦ, τῶν κατὰ σὰρκα γονέων ἑαυτοὺς ἐμα-

κρυ-

κρυψαν· κρύβουσιν ἐν τῇ θύρᾳ αὐτῆς τρίτην, ἑκτὴν, ἑννάτην, ἑσπέρας, ὄρθρου, μᾶλλον ὅ ὅλῳ τὴν ἡμέραν καὶ ὅλῳ τῇ νύκτι, καὶ νομίζεις, ὅτι παρ-
ιδεῖν ἔχει ὁ Θεὸς τὴν πρῶτην ταπεινότητα; μὴ γένοιτο. Ὑπομύσει γὰρ συγκλεισμὸν, ἐργόχει-
ρον· ὑπομένεισι νηστείαν, καὶ ἀγρυπνίαν, καὶ πρῶ-
τολας πονηρῶν· κλίνουσι γόνυ εἰς
προσκύνησιν, κρύβουσι συνεχῶς τὸ μέτωπον εἰς τὸ
ἔδαφος, δεόμενοι τῇ ἀγαθότητι αὐτῆς· καὶ ὑπε-
ρεῖν ἔχει τὴν πρῶτην ἰκεσίαν; μὴ γένοιτο. Ἀνδρώ-
πῳ ἱταμῶ καὶ αὐστηρῶ εἰάν τις προσέλθῃ, ἐπι-
μελῶς κάμπτεται πρὸς συμπαράστασιν· Καὶ ὁ Θεὸς
ὁ φιλάνθρωπος, ἀγαθὸς, ὁ πλεῖστος ἐν ἐλέει,
καὶ ἀχαρίστους ἐλεῶν, ὑπερεῖν ἔχει τὴν πρῶτην
κακῆς χάριν, τὴν δολιχείαν, τὴν φαναγμίαν, τὰ δά-
κρυα, τὴν συμπαράστασιν, τὴν ἀγίασμον, τὴν ταπει-
νωσιν, τὴν σιωπὴν, τὴν ἐγκράτειαν, τὴν ὑπομονήν,
τὴν πᾶν ὑποφάνων ἰδεῖν; ἔδαμῶς. Μὴ τοί-
νυν δυσπιστεύσωμεν, ἀγαπητοί, μηδὲ ῥαθυμῆ-
σωμεν ἐν ταῖς λειτουργίαις, ἀλλὰ μᾶλλον θαρσα-
λέως κρύβωμεν. Ὅσον γὰρ ἐπιμένεις κρύβων, το-
σούτον πλεονάζει σε ὁ μισθός. Νῆφε καθ' ἑκά-
στῳ. ἢ γὰρ ὥρα, ἢ ὁ πρῶτος ὥρας, ἀποσελεῖ Κύ-
ριος τὴν σωτήριαν σε εἰς ἀποδήμιον ζωῆς, εἰς τὴν χο-
ρὸν τῆς δικαίων, ἵνα ὁ λοιπὸς ἀναπαύσῃ καὶ ἀμε-
λημήσῃς, ἐνταῦθα ὅτε ἔστι πόλεμος καὶ ἀντικείμε-
νος· ἀνῆρηται γὰρ ὁ καὶ ὁ ἐχθρὸς πολέμου, καὶ αἱ
ἀφορμαὶ τῆς πολέμου. Ἐστὶ ὅ ἡ ἀφορμὴ τῆς πολέ-
μου, ἐπιθυμία κάμψαι πρὸς σωτηρίαν. ἀλλ' ἐν
ἐρασμοῖς, ὅτε γαμῶσιν, ὅτε ἐκγαμίζονται, ἀλλ'
ὡς ἄγγελοι εἰσὶν ἐν ἐρασμῶ. Πάλιν εἰσὶν ἀφορμαὶ
τῆς πολέμου, πλεῖστος, δόξα ἐπὶ γῆς· ἀλλὰ ταῦ-
τα πάντα φθαρτά εἰσιν, ἐπὶ γῆς τυγχάνοντα· διὸ
καὶ τις τῶν ἁγίων διδάσκει ἡμᾶς λέγων· μὴ ἀγα-
πάτε τὸν κόσμον, μηδὲ τὰ ἐν τῷ κόσμῳ· εἰάν
τις τὸν κόσμον ἀγαπᾷ, ὅτε ἔστιν ἡ ἀγάπη τῆς Πα-
τρὸς ἐν αὐτῷ· ἢ γὰρ ἐπιθυμία τῆς σαρκὸς, ἢ ἡ
ἐπιθυμία τῆς ὀφθαλμῶν, καὶ ἡ ἀλαζονεία τῆς βί-
βος ἔστιν ἐκ τῆς Πατρὸς, ἀλλ' ἐκ τῆς κόσμου ἐστὶ,
ἢ ὁ κόσμος πρὸς ἀνάγειται καὶ ἡ ἐπιθυμία αὐτῆς. Ὅ
ὅ ποιῶν τὸ θέλημα τῆς Θεοῦ μένει εἰς τὴν αἰῶνα.
Ὡς περὶ γὰρ ὁ περὶ πρῶτον εἰς χωρίον ἀναστὰς πλη-
ρες, θλίβεται συνεχόμενος ὑπὸ αὐτῶν, ἀχρεὶς ὁ
ἐξέλθῃ εἰς τόπον καθαρὸν· ἐπὶ αὐτῶν ὁ ἐξέλθῃ, ὁ
φοβηθήσεται πᾶς ἀνάνδρας· ὅπως καὶ οἱ ἅγιοι περ-
περόντες τῷ αὐτῷ χωρίῳ, τῇ πρῶτῃ ἢ τῇ φι-
λοπονίᾳ, δίκῳ ὑποδουμάτων ἐχρήσαντο, καὶ
βαδίσαντες ἐν μέσῳ τῶν ἀνάνδρων, ὑπὸ αὐτῶν ἐκ
ἐτρώθησαν. Οἱ ὅ τῇ ἀμέλειαν διώξαντες, καὶ τῇ

A longe fecerunt : qui ad fores ejus pulsant
hora tertia , sexta , nona , vespere , &
mane , aut potius tota die ac nocte .
Et existimas , hujusmodi humilitatem a
Deo parvipendi ? absit . Clausuras nam-
que tolerant , manibus operantur , je-
juniis vigiliisque incumbunt , insultus ma-
lignorum spirituum sustinent , genua ad
orationem flectunt , frontem assidue in
pavimentum concutunt , divinam ejus
bonitatem suppliciter deprecantes . Et
horum ipse preces despiciet ? absit . Ho-
mo quantumvis horridus atque austerus ,
ab aliis ad eum accedentibus , placari se
permittit : & Deus , qui benignus est ,
& bonus , qui dives est in misericor-
dia , & ingratorum quoque miseretur ,
ejusmodi afflictionem , religionem , ge-
mitus , lacrymas , compassionem , sancti-
tatem , humilitatem , silentium , continen-
tiam , patientiam , superbiorumque submissio-
nem aspernabitur ? Nullo sane modo . Ca-
veamus ergo animos despondere , & in di-
vinis officiis negligentes esse , carissimi :
quin potius confidenter atque audacter pul-
semus . Nam quanto diutius perseveraveris
pulsando , tanto locupletior tibi merces erit .
Assidue vigila . Qua enim hora minime ex-
spectas , mittet Dominus , qui te congreget
in horreum vitæ , in coetum justorum : ut
deinceps quiete perfruaris , & ab omni sol-
licitudine liber sis , ubi non est bellum ,
neque adversarius . Sublatus siquidem ibi
erit hostis , qui in pugnam descendat , si-
mul cum belli occasionibus . Est autem bel-
li occasio , cupiditas pulchritudinis ad con-
gressum . At in coelis , neque nubent , ne-
que nubentur , sed sunt sicut Angeli in coe-
lo . Rursus occasiones belli sunt divitiæ , &
gloria terrena : verum hæc cuncta corru-
ptibilia sunt , cum sint terrena . Idcirco &
quidam nos Sanctorum instruens , ait : *1. Joan. 2.*
Nolite diligere mundum , neque ea , quæ
in mundo sunt . Si quis diligit mundum ,
non est caritas Patris in eo . Nam concu-
piscentia carnis , & concupiscentia oculo-
rum , & superbia vitæ non est ex Patre ,
sed ex mundo est . Et mundus transiit , &
concupiscentia ejus . Qui autem facit vo-
luntatem Dei , manet in æternum . Sicut
enim qui in senticetum incidit , a spinis &
vepribus pungitur , quousque exilierit in
locum mundum : at ubi jam se inde extri-
carit , non amplius timet spinas illas . Ita
& Sancti homines dum in similem locum
sentibus ac spinis plenum incidunt , studio
atque industria pro calceis utuntur : unde
fit , ut per medium illarum euntes , ab iis
minime vulnerentur . Inertiam vero sectan-
tes,

Luc. 15.

Luc. 16.

tes, ac otio ad finem usque dediti, ab iis detrimentum capiunt, intereuntque. Atque hoc significans Dominus, filio, qui reversus erat, mandavit dari calceamenta pro pedibus, cum stola, & anulo, ut audacter atque intrepide caput calcaret serpentis. Similem vero dicit esse loco spinis referto presentem vitam, in qua spinarum instar germinant peccata: loco autem puro supernam Hierusalem comparat, quæ est civitas Regis magni, ubi exulat tristitia, dolor, & gemitus. Qua utinam perfrui nobis omnibus liceat, gratia & benignitate Domini nostri Jesu Christi. Amen.

EJUSDEM SANCTI PATRIS EPHRAEM SYRI

BEATITUDINES ALIÆ.

C A P I T A X X.

I.

BEatus, qui presentem hanc vitam odit ac deferit, & in solo Deo meditatio vitæ suæ est.

I I.

BEatus, qui odit ac detestatur pessimum peccatum, Deumque solum bonum atque hominum amatorem diligit.

I I I.

BEatus, qui in terra est tamquam Angelus coelestis, & imitator factus Seraphim, castas assidue cogitationes habet.

I V.

BEatus, qui castus est Deo, & sanctus ac purus a cunctis immunditiis, cogitationibusque, ac operibus improbis.

V.

BEatus, qui totus in Domino est libera cunctis hujus vanæ vitæ rebus.

Aμισοπονία εἰς τέλος ἐαυτὸς ἐκδεδωκότης, ὑπὲρ αὐτῶν κατεφθάρησαν. τὸ τὸ σημάτων ὁ Κύριος, προσέταξε δοθῆναι τῷ ἐπιστρέψαντι ὑπὲρ ἑαυτοῦ ματα τοῖς ποσὶ μὲν τὴν σολῶν καὶ τὸ δακτύλιον, ἵνα θασαλέως καὶ ἀφύβως καταπατήσῃ τὴν κεφαλὴν τῆς ὄφως. πρὸς αὐτὸν ἀκανθώδεις πόδες τῆς πρὸντα βίον, ἐν ᾧ αἱ ἁμαρτίαι, δίκην ἀκανθῶν, ἀναφύσιν. τῷ τὸ καθαρῶν πόδες, τὴν ἁγίαν Ἰερουσαλὴμ, ἥ τις ἐστὶν βασιλείας τῆς μεγάλης, ἐνθα ἀπέδρα ὁδυῶν καὶ λύπη καὶ στεναγμός. ἥς γένοιτο πάντας ἡμᾶς ἐπιτυχῆν, χάριτι καὶ φιλανθρωπία τῆς Κυρίας ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. ἀμήν.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ ΕΦΡΑΙΜ ΤΟΥ ΣΥΡΟΥ

ΜΑΚΑΡΙΣΜΟΙ Ε΄ΤΕΡΟΙ.

ΚΕΦΑΛΑΙΑ Κ.

A.

MΑκάριος ὁς μισήσας κατέλιπε τὴν βίον τῆς τοῦ ἀνθρώπου, καὶ σὺν Θεῷ μονωπάτω ἡ μελέτη τῆς ζωῆς αὐτοῦ ἐγένετο.

B.

MΑκάριος ὁς μισήσας βδελύσεται τὴν κακίαν ἁμαρτίαν, Θεὸν μόνον ἀγαπήσας τὸν ἀγαθὸν καὶ φιλάνθρωπον.

Γ.

MΑκάριος ὁς γέγονεν ἐπὶ τῆς γῆς, ὡς ἄγγελος ἐράνιος, καὶ μιμητὴς τῶν Σεραφίμ, ἄγνους ἔχων κατ' ἐκάστην τῶν λογισμῶν.

Δ.

MΑκάριος ὁς γέγονεν ἄγνός Θεῷ, καὶ ἅγιος καὶ καθαρὸς ἀπὸ πάντων τῶν μiasμῶν, καὶ λογισμῶν, καὶ πράξεων τῶν πονηρῶν.

Ε.

E.

MΑκάριος ὁς γέγονεν ὅλος αὐτὸς ἐλεύθερος ἐν Κυρίῳ ἀπὸ πάντων τῶν πραγμάτων τῆς βίης τέτε ματάς.

A

V I.

Σ.

ΜΑκάριος ὁ ἔχων ἐν νῷ τῇ ἡμέραν τῇ μέλλουσας τῇ φοβερᾷ, καὶ παρδάσας ἰάσατο ἐν δάκρυσι τὰ τραύματα τῇ ψυχῆς αὐτοῦ.

BEatus, qui mente versat formidabilem illam futuri iudicii diem, & qui lacrymis vulnera animæ suæ curare studet.

Ζ.

V I I.

ΜΑκάριος ὁς γέγονεν ὅλως αὐτὸς ὡς νεφὸς ἐν δάκρυσι, καὶ ἐσβεσε κατ' ἑκάστῳ φλόγα πυρὸς τῇ τῇ πονηρῶν παθῶν.

BEatus, qui prorsus est ut nebula in lacrymis, assidueque flammam ignis improbarum passionum restinguit.

Η.

V I I I.

ΜΑκάριος ὁ βαδίζων ἐν τῇ ὁδῷ τῇ ἐντολῶν τῇ Κυρίου, μονὰς ποιῶν κατ' ἡμέραν ἐκλειπνῶς ἀπὸ πίστεως καὶ ἀγάπης.

BEatus, qui in via mandatorum Domini ambulat, mansiones jugiter sibi facere faciens per fidem & caritatem.

Θ.

I X.

ΜΑκάριος ὁ περιπόπων ἐν ἀγαθοῖς τρόποις ἀσκήσεως, ἐλπίζων πρὸς τῷ Θεῷ λαβεῖν βασιλείαν ἔρᾳν.

BEatus, qui in bonis asceticæ vitæ moribus proficit, & a Deo se regnum cœleste accepturum sperat.

Ι.

X.

ΜΑκάριος ὁς μέμνηται τὸ πρόσαγμα τῇ λόγῳ ἀργῇ τὸ φοβερόν, καὶ φύλακας εἴσας αὐτῷ τῷ σώματι μὴ ἑκπεσεῖν τῇ ἐντολῇ.

BEatus, qui horribilis mandati de verbo otioso meminit, & ori suo custodiam ponit, ne excidat a mandato.

ΙΑ.

X I.

ΜΑκάριος ὁ γέγονεν ἡ ψυχὴ, ὡς ξύλον νεόφυτον ἔχον αἰετὰ δάκρυα καὶ Θεόν, ὡς πηγήν τῇ ὕδατος.

BEatus, cujus anima facta est tamquam lignum nuper satum, semper lacrymas secundum Deum, tamquam flatum aquæ, continens.

ΙΒ.

X I I.

ΜΑκάριος ὁ φυτεύων φυτὰ καλὰ ἐν τῇ ψυχῇ ἰδίᾳ, τὰς ἀρετὰς καὶ τὰς βίβας τῇ ἀγίων.

BEatus, qui pro optimis plantis virtutes ac vitas Sanctorum in sua plantat anima.

ΙΓ.

F

X I I I.

ΜΑκάριος ὁ φυτεύων καὶ ἀρδεύων φυτὰ αὐτῷ ἐν δάκρυσι δυχομένους, ἵνα ἡ τὰ φυτὰ αὐτῷ ἀρέσκα ἔκ καρποφόρα τῷ Κυρίῳ.

BEatus, qui plantas suas plantat, irrigatque lacrymis ac precationibus, ut fructus gratos proferant Domino.

X I V.

A

IΔ.

BEatus, qui flamma amoris Domini incensus, sordidas quascumque cogitationes & animæ suæ inquinamenta comburit.

ΜΑκάριος ὁ ἐκκαυθεὶς τῇ ἀγάπῃ τοῦ Κυρίου, ὡς ἐκ πυρὸς, καὶ ἐφλῆξε πάντα λογισμὸν ῥυπαρὸν, καὶ ψυχῆς αὐτοῦ τὸ μiasmὸν.

X V.

IΕ.

BEatus, qui suapte voluntate est velut terra pulchra ac bona, fructificans semen bonum in centesimo, trigesimo, ac sexagesimo.

Β **Μ**Ακάριος ὃς γέγονεν ἐκασίως, ὡς γῆ καλὴ καὶ ἀγαθὴ, καρποφορῶν σπέρμα καλὸν ἐν ἑκατὸν καὶ τριάκοντα καὶ ἑξήκοντα.

X V I.

IϚ.

BEatus, qui ex instituto inventus est semen bonum in agro, quod in suo agro seminavit Dominus.

ΜΑκάριος ὁ ἀρεθεὶς τῇ προθέσει σπέρμα καλὸς ἐν τῷ ἀγρῷ, ὃν ἔσπειρεν ὁ Θεός· σπέρμα ἐν τῷ ἀγρῷ τῷ ἰδίῳ.

X V I I.

IΖ.

BEatus, qui electam & coelestem illam invenit margaritam, venditisque universis suis in terra bonis, emit illam solam.

ΜΑκάριος ὃς εὑρε μαργαρίτην ἐλεγκτὴν καὶ ἁγίαν, καὶ πωλήσας πάντα αὐτοῦ τὰ ἐν τῇ γῇ τὸν μόνον ὠνήσατο.

X V I I I.

IΗ.

BEatus, qui in agro absconditum thesaurum invenit, & gaudens vendidit sua omnia, & illum solum possedit.

Δ **Μ**Ακάριος ὃς εὑρε τὸ θησαυρὸν ἐν τῷ ἀγρῷ κρυμμένον, χαρόμενος ὃ ἀπώσατο τὰ σύμπαντα, καὶ αὐτὸν μόνον ἐκτήσατο.

X I X.

IΘ.

BEatus, qui animo suo versat assidue diem ex hac vita discessus, studetque sedulo paratus & intrepidus in hora illa venire.

Ε **Μ**Ακάριος ὃς μέμνηται διηνεκῶς τὴν ἡμέραν τῆς ἰδέσεως, καὶ σπεύδει ἀρεθῆσαι ἐν τῇ ᾧ ἁπρόθυμος καὶ ἀφοβός.

X X.

Κ.

BEatus, qui in hora illa emigrationis, quando cum timore atque dolore anima separabitur a corpore, fiduciam invenerit. Venturi enim sunt Angeli, qui animam accipiant, & a corpore separent, fistantque ante tribunal immortalis ac tremendi Judicis. Magnus timor erit, o fratres, in hora mortis, quando cum timore atque dolore separabitur anima a corpore. Siquidem in hora illa separationis presentabuntur animæ suæ quæ gesserit opera, diurna atque nocturna, sive bona, sive mala. Impellentibus autem eam jam Angelis,

Φ **Μ**Ακάριος ὃς εὑρε παρρησίαν ἐν τῇ ᾧ χωρισμῷ, ὅταν ψυχὴ χωρίζεται ὁ σώματος μετὰ φόβον καὶ ὀδυρμόν. ἔρχονται γὰρ οἱ ἄγγελοι ψυχὴν λαβεῖν καὶ χωρίσαι ἀπὸ τοῦ σώματος, καὶ πρῶτον τῷ βήματι τοῦ ἀθανάτου καὶ φοβεροῦ κριτοῦ. μέγας φόβος, ὦ ἀδελφοί, ἐν τῇ ᾧ θανάτου, ὅταν ψυχὴ χωρίζεται τοῦ σώματος μετὰ φόβον καὶ ὀδυρμόν. τῇ γὰρ ψυχῇ παρίστανται ἐν τῇ ᾧ χωρισμῷ τὰ ἔργα αὐτῆς, ἃ ἔπραξαν ἡμέρας καὶ νυκτὶ, ἀγαθὰ τε καὶ πονηρά· καὶ ἄγγελοι σπεύδοντες ἐπείγονται ἰδέσθαι

ut

σαι

σαι αὐτὴν τῷ σώματι, ἢ ὅ ψυχὴ θεωρεῖσα τὰ ἔργα αὐτῆς δειλῶ ἔξελθεῖν. ἀμαρτωλὸς ὁ ψυχὴ μὲ φόβον χωρίζεται ἔξω σώματος, καὶ τρέμουσα ἀπέρχεται πρὸς τὴν κριτικὴν ἀθανάτου. βιαζομένη ὁ ἔξελθεῖν ἔξω σώματος, καὶ βλέπουσα τὰ ἔργα αὐτῆς, λέγει αὐτοῖς μὲ φόβον· δότε τόπον μίαν ὥραν ἵνα ἔξελθω. ἀποκρίνοντα ὁ τῇ ψυχῇ τὰ ἔργα αὐτῆς ἅμα πάντα· ἡμεῖς οὐ ἑώραξας, σοὺ σοὶ ἀπάγωμεν πρὸς τὸ Θεόν.

Μισήσωμεν, ἀγαπητοὶ μου ἀδελφοί, τὸ βίον τῆτον μάταιον. Χριστὸν μόνον ποθήσωμεν τὸ ἄγιον καὶ λυτρωτὴν τῶν ψυχῶν ἡμῶν. Οὐκ οἶδαμεν, ἀδελφοί, ποία ὥρα ἐστὶν ἡ ἐξοδος ἡμῶν. Ὅθεν ἐπίσταται ὡς τὴν ἡμέραν καὶ τὴν ὥραν τοῦ χωρισμοῦ. Ἀφνω ἡμῶν βαδίζόντων καὶ τρυφώντων ἀμερίμως ἐπὶ τῇ γῆς, καταλαμβάνει τὸ πρόσκαιρον τὸ φοβερόν ψυχὴν λαβεῖν ἔξω σώματος· καὶ ὑπάγει ἀμαρτωλὸς ἐν τῇ ὥρᾳ καὶ ἡμέρᾳ, ἢ ὅ προσδοκῇ, πλήρης ὅσα ψυχὴ αὐτῆς ἀμαρτιῶν, μὴ ἔχουσα ἀπολογίαν. χάριν τέττε πρὸς Θεοῦ, ἀγαπητοί, θωμέεθα ἐλπίδες, καὶ μὴ συχωμεν τὴν δαλείαν βίαν τέττε ἔξω ματαίως καὶ προσκαίρως. Πλήρης ἐστὶν ὁ βίος ἔπος σκανδάλων τε καὶ παγίδων ἔξω θανάτου· πλερώσωμεν τὴν ψυχὴν ἡμῶν ἐκ παγίδων καὶ σκανδάλων. Καθ' ἑκάστην ὁ Πονηρὸς κρύπτει τὰς παγίδας ἐνώπιον τῆς ψυχῆς ἡμῶν, ἵνα αὐτὴν σκανδαλίσας παγύσῃ εἰς κόλασιν αἰώνιον. Ἀναμέσον τῶν σκανδάλων βαδίζομεν, ἀγαπητοί· προσέχωμεν ὡς ἑαυτοῖς μὴ ἐμπεσῶν εἰς παγίδας θανάτου. Πλήρεις εἰσὶ γλυκύτητος αἱ παγίδες τοῦ θανάτου ἔξω πονηρίας· μὴ χαυνωθῇ ἡ ψυχὴ ἡμεῖς εἰς τὴν αὐτὴν γλυκύτητα τῶν παγίδων· ἐστὶν αὐτῇ ἡ γλυκύτης τῶν παγίδων, ἡ μέλινα τῶν γνίων τραυμάτων, καὶ χρημάτων, καὶ λογισμῶν, καὶ πράξεων τῶν πονηρῶν· μὴ γλυκαυθῇς σὺ, ἀδελφέ, γλυκύτητι τῆς παγίδος τοῦ θανάτου· μὴ χαυνωθῇς ἐκλυθῇς εἰς μελέτην τῶν πονηρῶν λογισμῶν. Ἐὰν ὄρῃ ὁ πονηρὸς λογισμὸς εἰσοδὸν ἐν τῇ ψυχῇ, γλυκαίνεται εἰς μελέτην τὴν πονηρὰν, ἵνα αὐτὴν θανατώσῃ, καὶ γίνεταί ὁ πονηρὸς λογισμὸς, ὥστε παγίς ἐν τῇ ψυχῇ, μὴ διωχθεὶς εἰ μὴ δι' ὀχτῆς, καὶ δακρύων, καὶ ἐγκρατείας καὶ ἀστυπνίας. Γίνε ὁ ἐρηγόρος καὶ ἐλπίδες ἀπὸ πάντων τῶν γνίων, ἵνα ῥυθῇς τῶν παγίδων καὶ λογισμῶν καὶ πράξεων τῶν πονηρῶν· μὴ χαυνωθῇς μίαν ῥοπήν εἰς μελέτην ἔξω πονηρίας λογισμῶν· μὴ χροίσῃ ὁ πονηρὸς λογισμὸς ἐν τῇ ψυχῇ σε, ἀδελφέ. Φεύγε αἰ πρὸς τὸ Θεὸν δι' ὀχτῆς καὶ νηστείας καὶ δακρύων, ἵνα

A ut exeat e corpore, illa respiciens ad sua opera, egredi pertimescet. Peccatoris vero anima cum timore e corpore recedet, & tremebunda abibit, statuenda ad tribunal immortalis Judicis. Cum autem jam emigrare e corpore cogetur, contuebiturque sua opera, tunc cum timore dicet eis: Concedite mihi unius adhuc horæ spatium, donec egrediar. At cuncta ejus opera simul una voce respondebunt, dicentque ei: Tu nos fecisti, tecum una ad Deum ibimus.

Despicientes igitur vanitatem hujus vitæ, fratres mei carissimi, Christum unicum desideremus, sanctum ac redemptorem animarum nostrarum. Ignoramus, fratres, qua hora noster exitus futurus sit. Nemo diem & horam separationis exploratam habet. Nobis super terram absque omni sollicitudine ambulantes, & deliciis ac voluptatibus vacantes, repente formidabile mandatum emittitur, separationis animæ a corpore: migratque peccator die & hora non expectata, animam plenam peccatis habens, nec iis excusationem reperiens. Quamobrem hortor moneoque, carissimi, ut efficiamur liberi, neque vanæ & fugacis vitæ hujus servitute detineamur. Hæc vita offendiculis & laqueis mortis plena est. Ab his animam nostram quasi alis quibusdam extollamus. Improbus daemon perpetuo nostris animabus struit insidias, ut cum eas scandalis affecerit, ad æterna supplicia pertrahat. In medio offendiculorum incedimus, carissimi. Quare attendamus nobis, ne in laqueos mortis incidamus. Dulcedine pleni sunt laquei malignæ mortis. Caveat anima nostra, ne laqueorum ejus dulcedine relaxetur. Est autem istorum laqueorum dulcedo, sollicitudo rerum terrenarum, ac pecuniarum, nec non pravarum cogitationum atque actionum. Cave, dulcedine laqueorum mortis capiaris, frater. Cave, dissolutus laxeris meditatione improbarum ac turpium cogitationum. Quod si aditum sibi in animam cogitatio mala fecerit, iniqua meditatione eam oblectat, ut ipsam morti tradat: fitque mala cogitatio tamquam laqueus in anima; neque expellitur, nisi precibus, lacrymis, continentia, atque vigiliis. Idcirco advigila, & liber esto a cunctis rebus terrenis, ut a laqueis, & a cogitationibus, actionibusque iniquis libereris. Cave, ad momentum quidem temporis in improbæ cogitationis meditatione relaxeris. Cave, frater, ne cogitatio perversa in anima tua immoretur. Assiduis ad Deum precibus, jejuniis, ac lacrymis con-

confugito, ut ab universis laqueis, offendiculis, & passionibus libereris. Cave, tibi longam adhuc in terris vitam persuadeas, o frater, & interim in meditatione pessimarum cogitationum, actionumque mollescas ac dissolvaris: editum autem ex insperato emissum a Domino te peccantem offendat, nullumque tibi poenitentiae ac remissionis tempus reliquum tribuat. Et quid dicturus es morti in hora illa tuae emigrationis, o frater? Accidit enim, ut ne puncto quidem horae te patiatur praeceptum Domini in terris remanere. Cum longam multi sibi persuadeant in terris vitam, venit ex insperato mors, & hominem reperit peccatorem ac divitem, sibi multos adhuc annos, quibus se tranquille super terram victurum credit, computantem, summamque pecuniarum suarum atque usurae in digitis supputantem, & in multa annorum tempora numerum suarum divitiarum partientem. Venit autem mors ex insperato, & omnem ejus computum una cum divitiis & sollicitudinibus vanissimi temporis in momento destruxit. Venit rursus mors eadem ad virum justum, quem bonas & coelestes divitias precibus ac jeuniis congregantem, mortemque assidue ob oculos habentem, mortisque adventum ac corporis separationem nullatenus metuentem invenit. Sic & tu semper, velut intelligens ac spiritualis, quotidie mortem, ac separationem animae a corpore, apparitionemque ad tribunal Domini, exspecta. Lampadem tuam quotidie, tamquam paratus ac prudens, instructam habe, eamque iterato singulis horis cum lacrymis & precibus, ut parata sit, adverte. Quamdiu tibi est integrum, neque oppugnaris, serio tuis rebus consule, carissime. Veniet enim tibi tempus incredulitatis, negligentiae, ignaviae, atque duritiei plenum, quod praefusione sua quae sint potiora, cogitare non finet. Attendite, carissimi, quo pacto omnia jam mala vigeant, quomodo pessima quaeque suos quotidie progressus faciant, quomodo malitia accrescat: quae omnia futuram confusionem, magnamque illam tribulationem superventuram in omnes fines terrae portendunt. Propter nostra peccata quotidie ista omnia proficiunt, & propter nostram relaxationem atque ignaviam vitia in terris regnant. Simus ergo vigiles, o Dei amatores, & strenui bellatores, ut quotidie hostem improbum in pugna superemus, velut perfecti amatores Dei. Instruamur & moribus hujus belli: siquidem invisibilis est hostis, sunt autem in hoc positi mores belli istius, ut nos rebus spoliemus terrenis. Si mortem assidue ob oculos constitutam mediteris, non peccabis. Si rebus terrenis exutus fueris, in pugna non superaberis. Si terrena oderis, & momentanea, carissime, despexeris, tunc victoriae palmam, tamquam optimus belligerator,

con-

A ἵνα ῥυθῇς ἀπὸ πάντων τῶν παγίδων καὶ τῶν σκανδάλων καὶ τῶν παθῶν. Μὴ νομίσης, ὦ ἀδελφέ, χρόνον πολὺ ζῆσαι ἐπὶ τῇ γῆς, καὶ χαυνωθῆς εἰς μελέτην τῶν πονηρῶν λογισμῶν καὶ πράξεων. ἄφνω δὲ ἔλθῃ τὸ πρῶταγμα τῷ Κυρίῳ, καὶ εἰρήσῃ ἁμαρτάνοντα μὴ ἔχοντα μετανοίας καρτὸν ἔτι, μηδὲ συγχωρήσεως. Καὶ τί εἶπες τῷ θανάτῳ ἐν τῇ ὥρᾳ τῆς χειρὸς, ἀδελφέ; συμβαίνει γὰρ μηδὲ συγχωρεῖν τὸ πρῶταγμα εἰς γῆν ὥρας ἐπὶ τῇ γῆς. Πολλοὶ νομίσαντες πολὺ χρόνον ζῆσαι ἐπὶ τῇ γῆς, ἤλθον ἄφνω θάνατος, εὗρον ἄνδρα ἁμαρτωλὸν καὶ πλῆσιον, ψηφίζοντα τὰ ἔτι πολλὰ, νομίζοντα ἐν ἀνέσσει ζῆν ἐπὶ τῇ γῆς, κατέχοντα ἐν δακτύλοις ψηφισμὸν κεφαλῆς καὶ πόκου, μερίζοντα ἐν ἔτεσι χρόνους πολλοὺς τῷ αἵματι πλῆτες αὐτῶν. ἤλθον ἄφνω ὁ θάνατος, μιᾷ ῥοπῇ κατήργησε πάντα ψηφισμὸν ὁμοῦ καὶ τὸ πλῆτον καὶ μέμνηται τῶν χρόνων τῶν ματαίων. Ἡλθε πάλιν ὁ θάνατος, εὗρον ἄνδρα δίκαιον, σιωπῶντα πλῆτον καλὸν ἐραῖον δι' ὀρχῆς καὶ νηστείας, ἔχοντα αἰὲς θάνατον πρὸ ὀφθαλμοῦ, μὴ φοβούμενον παρουσίαν θανάτου καὶ χειρὸς τῆς σώματος. ἔτις αἰὲς προσδοκῆσον τὸν θάνατον καθ' ἡμέραν, ὡς σιωπῶς καὶ πνευματικὸς, τὸν χειρὸς, τὴν παράστασιν τῆς βήματος τοῦ Κυρίου. Εἰπάμεσον καθ' ἡμέραν λαμπάδα σε, ὡς πρῶταγμα καὶ φρόνιμος. ἐπίσκεψαι καθ' ὥραν πάλιν αὐτὴν ἐν δόκρῳ καὶ προσευχαῖς. Ὅσον χρόνον ἐν ἀδείᾳ τυγχάνεις, ἀγαπητέ μου, σπείρασον. ἔρχεται γὰρ ὁ καρπὸς σε χέρων ἀπιστίας, χαυνότητος, ῥαθυμίας, σκληρότητος, μὴ συγχωρῶν λογίζεσθαι τὰ κρείττονα ἐκ τῶν αὐτῶν συγχύσεως. Προσέχετε, ἀγαπητοί, τῶς ἅπαντα τὰ πονηρὰ ἀκμαῖστοι. Εὐροκόπει καθ' ἡμέραν τὰ κακία. Προβάλλει πονηρία. συμβαίνει τὸ σύγχυσιν ἐρχομένην καὶ τὴν θλίψιν τὴν μεγάλην τὴν μέλλουσαν ἐρχεσθαι ἐπὶ πάντα τὰ πέρατα τῆς γῆς. Διὰ τὰς ἡμετέρας ἁμαρτίας εὐροκόπει τὰ πάντα καθ' ἡμέραν, καὶ διὰ τὴν ἡμετέραν χαυνότητα προβάλλει τὰ πονηρὰ ἐπὶ τῆς γῆς. Γενόμενοι ἐχρήγοροι, φιλόδοιοι, πολεμισαί, καθ' ἑκάστην τὴν πόλεμον τῶν πονηρῶν νικήσωμεν, ὡς τέλειοι φιλόδοιοι, διδαχθεῖμεν καὶ τὰ ἔθνη τῶν πολέμων. ἀόρατος γὰρ τυγχάνει. ἔθνη εἰσὶ τῶν πολέμων τέτταρ' ἡ γυμνότης τῶν γυνόνων. Ἄν προσδοκῆς τὸν θάνατον καθ' ἡμέραν πρὸ ὀφθαλμοῦ, ἔχ ἁμαρτίας. Ἄν γυμνωθῇς πρὸς γυνόνων πραγμάτων, ἔ τραπεῖση ἐν πολέμῳ. Ἄν μισήσῃς τὰ γήινα, καταφρονῶν τῶν προσκάρων, ἀγαπητέ, τότε διωθήσῃ, ὡς αἰετος πολεμιστῆς, τὸ βρα-

βραβεῖον τῆ νίκης λαβεῖν. Ἐπειδὴ γὰρ τὰ γήινα
 προσέλκυσαι πρὸς ἑαυτὰ εἰς τὰ κάτω, καὶ τὰ
 πάθη σκοτῶσι τὰς ὀφθαλμοὺς τῆ καρδίας ἐν πο-
 λέμῳ, χάειν τέττα νικᾷ ἡμεῖς ἐν πολέμῳ ὁ πο-
 νηρὸς, τὰς γνήνας, πλήρεις ὄντας καὶ τῇ μερίμνῃ
 τῶν γνήνων τοῖς πάθεσι δαλδύοντας. Τὰ γήινα γὰρ
 σήμερον ἀγαπαζομεν πάντες ὁμοῦ, ἀγαπητοί, καὶ
 ἡλῆστα ὁ νῦν ἡμεῖς ἐπὶ τῇ γῆς χάειν τῆς ἡμεῶν
 χαυνότητος. Ἡ ἡμέρα κέκλικε πρὸς ἑσπέραν.
 Λοιπὸν ὅτιν ὁ χρόνος ἡμεῶν, καὶ ἡμεῖς δι' ἡμεῶν
 ἀπιστίαν νομίζομεν πρὸς εἶνα. Ἰδὲ ἐπὶ θύρας
 εἰσὶν ἡ βασιλεία τῶν ἑρραῶν, ἡμεῖς δὲ πρὸς ταύτης
 ἐδέποτε δέλομεν ἀκροάσασθαι τὰ σημεῖα καὶ τέρα-
 τα, ἃ ἔλεγε ὁ Κύριος. Γεγύνασι λοιμοί, σεισ-
 μοί, φόβοι τε, πολεμοί τε, καὶ πάντες ἐθνῶν ἡ κί-
 νησις. ταῦτα πάντα ὡς περ ὄναρ δοκεῖ ἡμῖν διη-
 γέσθαι πρὸς ἀλλήλους. Ὁ δὲ ἀκοὴ τέττων πρὸς
 ἡμεῖς, ὁ δὲ αὐτὴ ἡ θεά. Οἱ ἐκλεκτοὶ σωά-
 γονται πρὸ θλίψεως ὅτι μὴ ἰδεῖν τὴ σύνχυσιν
 τῆ θλίψεως τῆ μεγάλῃ ἐρχομένη εἰς τὸν κόσμον
 τῆ ἀδικον. Ὁ ἀμνηστὴς ἡ δὲ ἡγνικεν εἰς θεοσμὸν.
 τέλος ἔχει ὁ αἰὼν ἔτος. καὶ ἀγγελοὶ κατέχουσι
 τὰ δρέπανα, καὶ τὸ νεῦμα ἐκδέχονται. Φοβησά-
 μεν, ἀγαπητοί. ὥρα ἐστὶν ἐνδομάτῃ τῇ ἡμέρᾳ,
 ὅτι τῆς ὁδοῦ τὸ μήκος πολὺ. Σπεύδωμεν ἐν τῇ
 ὁδῷ δύνειν. Γενώμεθα ἐρηγόροι, καὶ νήλω-
 μεν ἀπὸ τῆ ὑπνῶς ὡς αὐπνοί. Οὐκ οἶδαμεν ποῖα
 ὥρα ὁ δεσπότης πάσης τῆ γῆς ἔχει εἰσελθεῖν. Κε-
 φίσωμεν οὖν ἑαυτοὺς ἀπὸ βάρους καὶ μερίμνης τῶν
 γνήνων. Μὴ μεριμνᾶτε παντελῶς ἐπὶ τῆς γῆς,
 εἶπεν ἡμῖν ὁ Κύριος. Τὸ ἀγαπᾶν πάντας ὁμοῦ
 ἐντέταλκεν ἡμῖν. ἡμεῖς δὲ μάλλον τὴν ἀγάπην ἐδιδώ-
 ξαμεν, καὶ ἐφυγὼν ἀπὸ τῆ γῆς. Ἀμαρτίαν πλη-
 θύνοντα. ἀδικία ἐκάλυψε πάντας ὁμοῦ. εἰς ἐκα-
 τος τὰ γήινα ἐπιποθεῖ, τῶν ἑρραίων καταφρονεῖ.
 τὰ μέλλοντα ὁδοῖς ἡμεῶν ἀγαπᾶ. Ποθεῖ τῆ
 ἑρραῖος; τὰ ἐπὶ τῇ γῆς μίσος αἰεὶ καὶ βδελύσσει,
 καὶ ἀσκησον ὡς τέλειος, καὶ πόθῃσον βασιλείαν
 ἑρραίων. Μὴ λογίζῃς ἔτι, ὡς μοναχὲ, λέγων,
 ὅτι πολὺς ὅτιν ὁ κάματος τῆ ἀσκήσεως, καὶ γὰρ
 εἰμι ὀλιγοσὸς καὶ ἀσθενής, καὶ ὁ δὲ ἰσχύω τῆ ἀσκή-
 σεως. Ἐνώτισαί μοι ῥήματα συμβουλίας καλλίστης καὶ
 ἀγαθῆς. κατὰ μαθεῖς ὅσα λέγω, ἀγαπητέ μου
 ἀδελφέ καὶ φιλόχρῃ. Εἰ βεληθῇς ἀποδημεῖν εἰς
 ἑτέραν μακρὰν χώραν καὶ πατεῖδα, ὅτι δύνασαι
 πρὸς δραπεῖν ὅλης ὁδοῦ τὸ πλῆθος μιᾶς ῥοπῇ,
 ἀλλὰ ῥυθμῶ τῶν βημάτων κατὰ ἡμέραν καὶ μο-
 νῶ ἀποδημεῖς, καὶ ἀπὸ χρόνος καὶ καμᾶτε καταν-
 τας εἰς τὴν χώραν ἣν προσδοκᾷς. ἔτι ἐστὶν ἡ

A consequeris. Cum enim res terrenæ deorsum
 ad se trahant, & passionibus oculos cordis in bel-
 lo obfuscent, hanc ob rem nos in belli confi-
 ctu improbus vincit hostis, quod terreni sumus,
 rerumque terrenarum nimium satagamus, &
 cupiditatibus serviamus. Nam quotquot su-
 mus, carissimi, terrena hodie diligimus, & in
 terris mentem nostram defixam habemus, ob
 nostram molliem atque segnitiam. Dies incli-
 nat ad vespere: tempus nostrum effluxit; nos
 B autem ob nostram incredulitatem, horam ad-
 huc matutinam esse putamus. Ecce præ fori-
 bus est regnum cœlorum, & nos interim de
 hoc nolumus audire signa & prodigia, quæ Do-
 minus prædixit. Pestilentia, terræ motus, terro-
 res, bella, ac gentium motus jam contigerunt.
 Hæc autem omnia nobis pro somniis referri
 videntur: neque quidquam commovemur eo-
 rum auditu, vel etiam aspectu. Electi ne
 videant magnam illam confusionem, at-
 C que pressuram, quæ iniquum hunc mundum
 obruet, colliguntur. Jam tempus advenit
 messis, & maturuit seges. Finem habet
 hoc seculum: & Angeli arreptis falcibus,
 nutum præstolantur. Timeamus ergo, ca-
 rissimi. Hora est jam undecima diei, &
 prolixum adhuc iter nobis superest. Ad hoc
 incumbamus, ut in via inveniamur. Sobrii
 simus, & evigilemus a somno, velut in-
 somnes. Ignoramus qua hora Dominus uni-
 D versæ terræ venturus sit. Quare a nobis onus
 atque sollicitudinem rerum terrenarum de-
 ponamus. Vetat enim Dominus sollicitos
 Matth. 6.
 Joann. 18.
 omnino nos de quacumque re super terram
 esse; commendatque mutuam inter nos ca-
 ritem. At a nobis potius caritas extermi-
 nata est, & e terris profligata. Peccatis
 plena sunt omnia. Cunctos pariter occu-
 pavit injustitia. Unusquisque terrena con-
 cupiscit, & cœlestia spernit: futura diligit
 E nemo. Cupis cœlestis fieri? Sint tibi sem-
 per odio atque detestationi quæcumque res
 terrenæ: exercitationem, tanquam perfe-
 ctus, cole, & ad regnum cœlestis aspira.
 Cave autem tecum cogitando sic dixeris,
 monache: Magnus in exercitatione confi-
 stit labor; ego vero pusillus sum & imbe-
 cillis, nec exercitationum laborem perfer-
 re valeo. Auribus tuis pulcherrimi optimi-
 que consilii verba percipito, & quæ tibi,
 F carissime Christique amantissime frater, di-
 cturus sum, memoriæ manda. Si ad aliam
 longinquam regionem & patriam peregrina-
 ri velis, non poteris totius itineris inter-
 vallum unico temporis momento absolvere;
 sed pedetentim quotidie per multas man-
 siones proficiscens, post magnos tandem
 itineris exantlatos labores pervenies in
 eam, quam exspectabas, regionem. Sic quo-

que de coelesti regno, & paradiso deliciarum agitur: quo per jejunia, per continentiam, & per vigilias unusquisque pervenire potest. Siquidem continentia, lacrymæ, preces, vigiliæ, & caritas, ipsæ sunt mansiones, quæ in cœlum ducunt. Ne verearis pulchrum initium bonæ viæ suscipere, quæ ad vitam ducit. Per illam solum incedere viam velis, & promptus in te animus invenietur, eademque mox via ante pedes tuos dirigetur. Gaudens & incedens non sine oblectatione per iter illud mansiones facies. Gressus animæ tuæ per singulas mansiones reddentur firmiores. In hac via, quæ ducit ad cœlum, nullam invenies difficultatem. Dominus ipse coelestis per seipsum factus est via vitæ his, qui cum gaudio ad patrem luminum pervenire cupiunt.

Tu mihi, Christe Salvator, factus es via vitæ, ad Patrem ducens. Sola hæc gaudium in se continet, finisque ejus regnum cœlorum est. Factus es mihi, Domine Jesu fili Dei, via vitæ, & illuminatio, haufique per me ipsum ex tuo fonte dona, plenus desiderio. Facta est tua gratia in corde servi tui lux atque lætitia, dulcior in ore famuli tui super mel & favum. Facta est gratia tua in anima servi tui, velut thesaurus, paupertatem ditavit, egestatem & putredinem depulit. Facta est gratia tua servo tuo refugium & virtus, protectio & exaltatio, gloriatio & cibus totius vitæ. Quomodo ergo servus tuus, Domine, magnam caritatis & gratiæ tuæ dulcedinem filere poterit? Indignum os meum aperui: sed quo pacto lingua mea largitorem bonorum pro dignitate laudare & glorificare poterit? aut quomodo rursus ego peccator excludere audebo gratiæ tuæ fluctus in corde meo pullulantes, ac suavitate multiplicium donorum plenos? Canam gloriam cœlorum Domino, qui famulo suo dona coelestia per multiformia munera est largitus. Magnificabo gratiam tuam, Christe Salvator: in hac etenim magnificanda, ego ipse magnificabor. Non cessabo, Domine, lingua mea gratiam tuam collaudare. Non filebit mea cithara modulans cantica spiritualia. Ad te, Salvator, qui gloria es vitæ meæ, desiderio tui trahor. Tua gratia mentem meam ad sequendum te, dulcedine quadam trahit. Fiat tibi cor meum terra bona, quæ semen bonum suscipiat, illamque rore vitæ æternæ perfundat gratia tua: eademque gratia manipulum optimum e terra cor-

A βασιλεία ἡ ἐπεράνιος καὶ τὴν τρυφῆς ὁ πατὴρ δίδωσιν. Ἀλλὰ νηστειῶν, δι' ἐγκρατείας, δι' ἀγρυπνιῶν εἰς ἑκάστος φθάσει ἐκεῖ. ἐγκράτεια, καὶ δάκρυα, καὶ προσευχή, ἀγρυπνία, καὶ ἀγάπη, αὐταὶ εἰσιν αἱ μοναὶ εἰς ἔρανον ἀπάγειν. Μὴ φοβηθῇς ἀρχὴν καλὴν βαλεῖν καλῆς ὁδοῦ ἀναγέσης εἰς τὴν ζωὴν. Θέλῃσον μόνον τὴν βαδίσειν τὴν ὁδὸν, καὶ διρεθῇς ἀπρόδυμος, παρὰ χεῖμα αὐτὴ ἡ ὁδὸς διδύνη. ἐνώπιον τοῦ ποδῶν σου. καὶ χαίρων καὶ βαδίζων μονὰς ποιεῖς τερπόμενος εἰς τὴν ὁδόν. διωαμένον τὰ βήματα τὴν ψυχῆς σου κατὰ μόνω καθ' ἑκάστην. Οὐ μὴ δὲρης δυσκολίαν εἰς τὴν ὁδὸν τὴν εἰς ἔρανον ἀπάγειν. ὁ Κύριος ἐράνιος αὐτὸς δι' ἑαυτοῦ ὁδὸς ζωῆς ἐγένετο τοῖς θέλουσιν ἐν χαρᾷ ἀπερχεσθαι πρὸς τὸν πατέρα πάντων φώτων.

Εἰθέ μοι, Χειρὲ σώτερ, ὁδὸς ζωῆς ἀπάγειν πρὸς τὸν Πατέρα. μόνῃ αὐτῇ χαρὰ ἔστιν, τέλος ἡ αὐτῆς βασιλεία ἐράνιος. ἐγένε μοι, ὡς δέσποτα Ἰησοῦς υἱὲ Θεοῦ, ὁδὸς ζωῆς καὶ φωτισμός, καὶ ἠντλησα δι' ἑμαυτοῦ ἐκ τῆς σῆς πηγῆς χαρίσματα, πλήρης πόθου. Εἰθέ μοι ἡ χάρις σου ἐν καρδίᾳ τοῦ δούλου σου φῶς καὶ χαρὰ γλυκυτέρα ὑπὲρ μέλι καὶ κηρίον ἐν τῷ στόματι οἰκέτης σου. Εἰθέ μοι ἡ χάρις σου ἐν τῇ ψυχῇ τοῦ δούλου σου ὡς θησαυρός, ἐπλήτισε τὴν πτωχείαν, ἐδίωξε τὴν πονίαν καὶ σαπείαν. Εἰθέ μοι ἡ χάρις σου, τοῦ δούλου σου καταφυγὴ, καὶ δύναμις, ἀντίληψις, καὶ ὑψώμα, καὶ καύχημα, ἐδόματα πάσης ζωῆς. Πῶς σιγήσῃ ὁ δούλος σου, Δέσποτα, ἐκ τῆς πολλῆς ἡδύτητας τῆς σῆς ἀγάπης καὶ χάριτος; καὶ διηνέξω τὸ στόμα μου ἀναξίως, πῶς πάλιν καρτερήσῃ ἡ γλῶσσά μου ἐκ τῆς αὐτῆς ὀφελείας τῆς ἀνυμνεῖν καὶ δοξάζειν τὸ δοτῆρα τῆς ἀγαθῆς; καὶ πῶς πάλιν ἀποπολεῖν ἀποκλείειν τὰ κύματα τῆς χάριτος τὰ βρύνοντα ἐν καρδίᾳ ἀμαρτωλῆ, πλήρη ὄντα γλυκύτητος ἐν τοῖς πολλοῖς χαρίσμασι. Ψαλὸς δόξαν τῷ Δεσπότῃ τῷ ἐρατίῳ, τῷ δώσαντι θεράποντι τὰ ἴδια χαρίσματα ἐράνια Ἀλλὰ πολλὰ χαρισμάτων. Μεγαλυνῶ τὴν χάριν σου, Χειρὲ σώτερ. ἐν τῷ ᾧ μεγαλύνειν, μεγαλύνομαι ἐν αὐτῇ. καὶ παύομαι ἐν γλώσσῃ μου ὑμνολογῶν τὴν χάριν σου, ὡς Δέσποτα. καὶ σιγήσῃ κιθάρᾳ μου μελωδῶσα μελωδίας πνευματικᾶς. ὁ πόθος σου ἐλκύει με πρὸς σε, Σωτὴρ, τὸ καύχημα τὴν ζωῆς μου. ἡ χάρις σου γλυκαίνει με Ἀγαθὴν ἐλκυομένην ὀπίσω σου. Γονέω σοι καρδίᾳ μου γῆ ἀγαθὴ, δεχομένη ἀπόρρον καλὸν, καὶ δροσίον ἡ χάρις σου εἰς αὐτὴν δρόσον ζωῆς αἰώνιος. Θεείσῃ ἡ χάρις σου δραγμὴν καλὴν ἀπὸ τῆς γῆς τῆς καρδίας

δίας κατάνυξιν, προσκύνειν, ἀγιασμόν, τὰ ἀρε-
τά σοι πάνποτε. Ἐπίσρεφον ψυχήν μου εἰς τὴν
μάνδραν ὡς ἀδεύς τῆς τρυφῆς σὺν προβάτω ἀ-
ρεθύντι. ὁρεθεῖν ἡ ψυχή μου ἐν τῷ φωτί.
Ἐμῆνο μὴ τὸ πρόβατον ὁρεθῇ εἰς τὰς ὥμους
ἐβάσας. ταύτην δὲ τὴν ἀναξίαν ψυχὴν ἀγ-
χερός σε ἔλυσον, καὶ πρόσφερε ἀμφοτέροις τῷ
ἀρχάντῳ σε καὶ ἀθανάτῳ Πατερί. ἵνα λέγω ἐν
τρυφῇ ὡς ἀδεύς, μὴ πάντων τῶ ἀγίων. Δόξα
Πατερί ἀθανάτῳ, προσκύνεις τῷ δώσαντι χα-
ρίσματα ἐράνια τῷ ὑπελεῖ, ἵνα αὐτὸς προσφέρῃ
δραχμὴν δόξης τῷ βασιλεῖ τῶ ἀπάντων εἰς τὰς
αἰῶνας. ἀμήν.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ
ΕΦΡΑΙΜ ΤΟΥ ΣΥΡΟΥ

ΚΕΦΑΛΑΙ' ΕΚΑΤΟΝ.

ΠΩΣ ΚΤΑΤΑΙ ΤΙΣ ΤΗΝ
ΤΑΠΕΙΝΟΦΡΟΣΥΝΗΝ.

ΚΕΦΑΛΗ' Α.

Αρχὴ καρποφροσύνης, ἀνδρός· καὶ ἀρχὴ ταπεινο-
φροσύνης, ὑποταγῆς ἐν Κυρίῳ. Καρπὸς δὲ
ὑπακοῆς, μακροθυμία· μακροθυμία δὲ ἐστὶ τῶ ἀλά-
πης καρπός, ἀγάπη δὲ ἐστὶ σύνδεσμος τῆ τελειότητος.
τελειότης δὲ ἐστὶν τήρησις ἐντολῶν Θεῶ. ἡ δὲ ἐντολή τῆ
Κυρίου ἐστὶ τηλαυγής, φωτίζουσα ὀφθαλμούς· ὀφθαλ-
μοὶ δὲ πεφωτισμένοι ἔξερυσον τὰς ὁδούς τῶ ὁρανοῦ.
Ἐγὼ οὖν σοι ἡ ταπεινοφροσύνη, κατέδρα καὶ
ἐβίβλημα ἀποκρίσεως. Λαλιά δὲ σοι φαρδρά ἐν
παρασηγοίᾳ ἐν ἀγάπῃ Θεῶ. Εἶπε γὰρ ὁ Σω-
τήρ· ἔσεσθε τέλειοι, καθὼς ὁ Πατὴρ ὑμῶν ὁ
ἐράνιος τέλειός ἐστι. Πόθεν δὲ φανερά ἐστὶ ἡ
ὑψηλοφροσύνη, ἢ ἐστὶν ἀνυπότακτος, ἀνήκοός ἐστι καὶ
ἀπειθής, τῷ ἰδίῳ λογισμῷ σωμαπαγομένη; Ἡ
δὲ ταπεινοφροσύνη ὑπήκοός ἐστιν, ὑπειθής, ἐπιει-
κής, ἀπονέμουσα τιμὴν μικροῖς τε καὶ μεγάλοις.
Ὅ ταύτην κακῆτιμῶς, πιεσέω ὅτι τῶ μισθὸν λή-
φεται ὡς ἀδὲς Κυρίου μὴ ζῶντος αἰώνος.

ΚΕΦ. Β.

Εὰν δύο οἰκεῖτε ἐν κελίῳ ἐνὶ, ὡσεύχετε
ἐαυτοῖς ἀκείως, εἰδότες ὅτι ὁ Κύριος ἐν
μέσῳ ὑμῶν ἐστὶν. αὐτὸς γὰρ εἶρηκεν, Ὅπως εἰσὶ
δύο ἢ τρεῖς συνηγμένοι εἰς τὸ ἐμὸν ὄνομα, ἐκεῖ
εἰμι ἐν μέσῳ αὐτῶν. Καὶ γὰρ ἡμεῖς, ὡς ἀνά-
ξιοι, ἔχοντες ὀργισμὸν αὐτῶν. ἀλλ' αὐτὸς, ὡς Θεός,
καὶ τὰς ἐκδημήσας καὶ τὸ ἔργον ἐκείνης εἶδεν

Adis metat compunctionem, adorationem,
sanctificationem, cuiusmodi semper tibi sunt
gratissima. Converte meam animam cum
ove illa inventa ad ovile Paradisi delicia-
rum. Anima mea in illo lumine invenia-
tur. Et sicut ovem illam inventam in hu-
meros tuos sustulisti; ita quoque indignam
hanc meam animam ad te manu tua trahe,
offerasque utramque immaculato atque im-
mortali Patri: ut cum omnibus sanctis in
deliciis illis Paradisi dicam: Gloria Patri
immortali: adoratio ei, qui coelestia dona
vili atque abjecto contulit, ut gloriæ drach-
mam ipse offerat Regi universorum in se-
cula. Amen.

EJUSDEM SANCTI PATRIS
EPHRAEM SYRI

CAPITA CENTUM.

QUOMODO QUIS HUMILITATEM
SIBI COMPARET.

CAPUT I.

Initium fructificationis est flos: & prin-
cipium humilitatis est subjectio in Do-
mino. Fructus vero obedientiæ est longani-
mitas. Longanimitas autem caritatis fructus
est: at caritas perfectionis vinculum exi-
stet. Perfectio autem, observatio mandatorum
Dei. Præceptum porro Domini lucidum, *Psal. 8.*
illuminans oculos. Cæterum oculi illumi-
nati vias iniquorum effugiunt. Sit ergo tibi
humilitas sedes & pallium responsionis.
Loquela autem clara sit in salutatione in
caritate Dei. Ait enim Salvator: *Estote Matth. 5.*
perfecti, sicut Pater vester cælestis perfectus
est. Unde enim clara esse queat superbia,
quæ est inobediens, nec vult audire quem-
quam, aut ab aliquo persuaderi; sed proprio
sensu ducitur? Humilitas vero obediens est,
persuasui facilis, mitis, honorem parvis
æque ac magnis deferens. Quam qui posse-
derit, credo eum a Domino mercedem
accepturum simul cum vita æterna.

CAP. II.

Fibini unam eandemque cellam inhabi-
taveritis, diligenter vobis ipsis attendi-
te, scientes Dominum esse in medio ve-
strum. Ipse enim dixit: *Ubi cumque congre-*
gati fuerint duo aut tres in nomine meo, ibi
ego sum in medio eorum. Etsi enim nos, vel-
ut indigni, non videmus ipsum; ipse ta-
men, ut Deus, etiam cogitationes ac opus *Psal. 43.*
Hebr. 4.

cujusque novit, & intuetur : cui gloria in A
secula seculorum. Amen.

CAP. III.

ap. Sirach.
3.

AUdivimus Sapientiam dicentem : Homi-
ni fornicario omnis panis dulcis : non fa-
tigabitur donec compleverit. Homo qui trans-
greditur lectum suum, dicens in animo suo :
quis me videt ? quem vereor ? tenebrae circum-
dant me, & parietes cooperiunt me, & ne-
mo circumspicit me : peccatorum meorum non
memorabitur Altissimus. Oculi hominis, timor
ejus : nec intelligit, infinitis partibus oculos Do-
mini lucidiores esse sole, circumspicientes omnes
vias hominum, & intuentes absconditas par-
tes. Antequam crearentur, omnia sunt ei co-
gnita ; sic & postquam perfecta fuerint. Hic
in plateis civitatis vindicabitur ; & ubi non pu-
tauit, apprehendetur.

CAP. IV.

Dilecte frater, si pietatis ac religionis
studium delegeris, attende, ne for-
te malignus sub pietatis prætectu alienam
tibi cogitationem suggerat atque inducat :
id est, inanis gloriae, atque superbiae : ut
dum non vis cum fratribus laborare. Ope-
rare igitur, sicut & cæteri confratres tui
concorditer, pietatemque tuam serva. Nam
pigrizia pietatem evertit, nomenque con-
tumeliosum possidenti illam affert. Conjun-
ge ergo studio atque scientiæ pietatem : &
verus religiosus eris.

CAP. V.

5 ap. Sirach.
16.

Carissime, si tibi humilitatem compa-
raveris, diligenter attende, ne for-
te per insidias in viam te alienam traducat
inimicus, dum aliquid suorum ipse sugge-
rit : sicut ait Sapientia : Non dicas : a Domi-
no abscondar, & ex summo quis me audiet ?
In populo magno non ero in memoria : quæ est
enim anima mea in tam immensa creatura ?
Ipse vero adjungit, dicens : ecce cælum cæli,
Domini est : abyssus & terra in visitatione ejus
commovebuntur : montes simul, & fundamen-
ta terræ, cum conspexerit illa, tremore con-
cutientur. Oportet ergo humilitati fidem con-
jungere, ut humilitatis sulcos rectos efficere
possis.

Frater

καὶ ἐφορᾷ. ὃ ἡ δόξα εἰς τὰς αἰῶνας πάντων αἰ-
ώνων. ἀμήν.

ΚΕΦ. Γ.

ΗΚέσαλμ τῆ Σοφίας λεγέσθης. Ἀνδρώπῳ
πόρῳ πᾶς ἄρτος ἡδύς, & μὴ κοπάσῃ
ἕως ἀντελευτήσῃ. ἄνθρωπος πρὸς ἀνθρώπων ἀπὸ τῆς
κλίνης αὐτοῦ, λέγων ἐν τῇ ψυχῇ αὐτοῦ, Τίς με
ὀρᾷ ; τίνα ἀλαβῆμα ; σκότος κύκλῳ, καὶ οἱ πῶ-
χοί με καλύπτουσι, καὶ ὁδεῖς με ὀρᾷ, ὃ ἁμαρ-
τιῶν μου & μὴ μνησθῇ ὁ ὑψίστος. καὶ ὀφθαλμοὶ
ἀνθρώπων, ὁ φόβος αὐτοῦ. καὶ ὅτε ἔγνω ὅτι οἱ
ὀφθαλμοὶ Κυρίου μυριοπλάσιον ἢ λίαν φωτεινότε-
ροι, ἐπιβλέποντες πᾶσας ὁδούς ἀνθρώπων, καὶ
κατανοῶντες εἰς τὰ ἀπόκρυφα μέρη. πρὶν κηρῶ-
σαι τὰ πάντα ἔγνωσαν αὐτῷ, ὅντως καὶ μὴ τὸ συν-
τελεσθῆναι. ὅπως ἐν πλατείᾳ πόλεως ἐκδικη-
θήσεται. καὶ ὃς ἔχῃ ὑπενόησε, τωσθῆσεται.

ΚΕΦ. Δ.

ΑΓαπητὲ ἀδελφε, εἰὰν ἐπιλέξῃς σεαυτῷ
ἀλάθειαν, νῆφε, μήποτε ἀπὸ τῆς ἀλα-
θείας πρὸς ἀλήθειαν ὁ πονηρὸς τὸ ἄλλοτερον λογισ-
μὸν, τρεῖς τὴν κενοδοξίαν καὶ ὑψηλοφάνειαν, ἐν
τῷ μὴ βελέσθαι συγκοινωνίαν τοῖς ἀδελφοῖς. ἀλλ'
ἐργασθαι καθάπερ καὶ οἱ ὁμόφυχοί σου ἀδελφοί,
καὶ τὴν ἀλάθειάν σου φύλαττε. ἡ γὰρ ὀκνησία τὴν
ἀλάθειαν καταλύει, καὶ ὄνομα ἐπονεΐδισον ἐπιφέ-
ρει τῷ κτησαμένῳ αὐτήν. συζῶντες ποιῶμεν τὴν
ἀλάθειαν τῇ ἀσθεῖ καὶ τῇ γνώσει, καὶ ἔσῃ ἀλη-
θινὸς ἀλαβής.

ΚΕΦ. Ε.

ΑΓαπητὲ, εἰὰν κτίσῃ σεαυτῷ ταπεινοφροσύ-
νην, πρὸς σεχαίαν σφοδρῶς, μήποτε μεθο-
δεύσῃ σε ὁ ἐχθρὸς, καὶ μεταστήσῃ σε εἰς ὁδὸν ἀ-
λοτείαν ἐν τῷ αὐτὸν ἀποβάλλειν τὴν ἰδίαν.
καθὼς ἡ Σοφία λέγει. μὴ εἴπῃς, Ἀπὸ Κυρίου
κρυβήσομαι, καὶ ὅτε ὑψίστος τίς μου ἀκρότης ; ἐν λαῷ
πλείονι & μὴ μνησθῶ. τίς γὰρ μου ψυχὴ ἐν
ἀμετρήτῳ κτίσει ; Ὅτι ἔτι ἐπάγγελ λέγων. ἰδοὺ
ὁ ἐρατὸς τῷ ἐρατῷ, τῷ Κυρίῳ. ἄβυσσος καὶ γῆ
ἐν τῇ ἐπισκοπῇ αὐτοῦ σαλευθήσονται. ἅμα τὰ
ὄρη καὶ τὰ θεμέλια τῆς γῆς, ἐν τῷ ἐπιβλέψαι
εἰς αὐτὰ, τρόμῳ συσείονται. Δεῖ οὖν συζῶ-
νύναι τῇ ταπεινοφροσύνῃ τὴν κρίσιν, ὅπως ὀρθο-
πομήσῃς τὰς ἀλλοτρίους τῇ ταπεινοφροσύνῃ.

Ἀδελ-

ΚΕΦ. ε.

A

CAP. VI.

Α Δελφός τις εἰσῆλθων εἰς κοινόδιον, θέλων
 ἡγεῖσθαι μοναχός· ἐβλήθη δὲ μείναν εἰς
 κελλίον μὲν μείζοντερος· καὶ μὲν ἡμέρας τινὰς πο-
 λεμῶν εἰς τὸν λογισμὸν, εἶπεν· ὅδε ἀναπαύο-
 μαί εἰμι μὲν τέτταρτος ἀδελφός· ἄλλος οὖν ἀδελ-
 φός πρῆναι αὐτὸν, λέγων· ἄραγε εἰ περὶ ἐπείρας
 βαρβαροῖς, καὶ πρὸς ὁδοῖς, οἷα δὴ ποτε βαρβαρῶν
 εἶπεν εἶχες; ὅτι εἰ θέλω μετ' αὐτοῦ ἀγῶναι; καὶ
 ταῦτα ἀκούσας ὁ ἀδελφός καὶ κατακυγείς ἐπὶ τῷ
 λόγῳ, ἔβαλε μετάνοιαν, λέγων, συγχώρησον.

ΚΕΦ. ζ.

Εἰπε πάλιν· Ὅτι ὁ θέλων ἡγεῖσθαι μο-
 ναχός, καὶ ὑβρίν καὶ ἔξδένωσιν καὶ ζημίαν
 μὴ ὑποφέρων, εἰ δυνατόν ἡγεῖσθαι μοναχός.

ΚΕΦ. Η.

Εἰ ἄνθρωπος ἔλθῃ ὡς εἰς τὴν μονήν βίον ἀπλῆστερος
 τῷ λογισμῷ, μηχανᾶται ὁ ἐχθρὸς προ-
 σάψαι αὐτὸν τὴν παρρησίαν καὶ ἀναδείαν· εἰ δὲ
 ἐν τῇ ἀλαθείᾳ ἔλθῃ εἰς τὴν μοναχὸν, ὑποβάλλει
 καὶ τέττατον, εἰς πέντε νέος ἢ, κατ' ἀλάθειαν δι-
 δωσὶν αὐτὸν ποροθυμίαν εἰς ἀσκήσιν, ἣν εἰ δυνατόν
 ἐκτελεῖν· Ὅτι φοβούμενος τὸ Κύριον ἐν ἀληθείᾳ,
 ὁ δὲ τῷ πρώτῳ, ὁ δὲ τῷ δευτέρῳ λογισμῷ
 σωμαπαχυνέσεται· Εἰ δὲ καὶ ποροληφθῇ ἐν τῇ τῷ
 δαμόνων ἀπάτῃ, ὁ φόβος δὲ Κυρίου, ὃν ἡγάπη-
 σεν ἐν ἀληθείᾳ, φωτίσκει αὐτὸν τὴν καρδίαν τῇ
 ποροθυμίᾳ εἰς ὁδὸν ἀδείαν· ὁ δὲ ἀναγής καὶ
 ἀνάγκητος ἔπειτα πεπίστευκεν, ὅτι ἔσται κρίσις·
 ὁ δὲ ὁ τετυφωμένος καὶ ἀλαζών, καὶ εἰ ἀπὸ Θεοῦ
 ἀλαβόμενος· μέγα γὰρ ἐαυτὸν ἡγῆται· Εἰ δὲ
 οὖν ὁ χλησὶν σε τὸ πᾶν τῆς οἰήσεως, εἰπὼν
 πορὶς τὴν πολεμῶντά σε, Πόρρω ἀπ' ἐμοῦ ἦν,
 πορὶς ἐν λογισμῷ· τίς εἰμι ἐγώ; ἢ ποῖαν ἀρε-
 τὴν κατεργάσασθαι με, ποιῶντά μοι ὑποβάλλεις;
 Οἱ ἄγιοι, οἱ μὲν ἐλιδάσθησαν, οἱ δὲ ἐπιδάσθησαν,
 ἐπειράσθησαν, ἐν φόνῳ μαχάρας ἀπέθανον· Τί δὲ
 λέγω περὶ ὁμοιοπαθῶν ἀνθρώπων; αὐτοὶ ὁ τῷ
 ὅλων Δεσπότης τσαυρὸν ὑπέμεινε δι' ἡμᾶς, ἀ-
 χύντης καταφρονήσας· Εἰ δὲ ὁ ἐν ἀμαρτίᾳς ζή-
 σας τὴν ἀπαντα χρονον τῇ ζωῇς με, τί ἀπολογή-
 σομαι ἐν ἡμέρᾳ κρίσεως; καὶ ἐν τέττῳ ἐκδιώξεως
 ἀπὸ σε τὴν ὑψηλοφροσύνην· Εἰ δὲ καὶ κατάρτω-
 σας, νόει ὅτι ὅδε εἰς ἰδίας διωάμεως· καὶ τὴν
 λέ-

F Rater quidam ingressus est coenobium,
 cupiens fieri monachus: voluit autem
 manere in eadem cella cum seniore. Et post
 aliquot dies a cogitationibus impugnatus,
 dixit: nequeo manere cum hoc fratre. Alius
 ergo frater admonebat eum, dicens: an si
 incidisses in barbaros, traditusque alicui bar-
 baro esses, dicere posses: nolo cum illo ver-
 fari? Et hæc audiens frater, compunctusque
 verbis istis, poenitentiam egit, dicens:
 Ignosce.

CAP. VII.

Dixit rursus: Qui cupit fieri monachus,
 nec potest contumelias ac contemptum
 poenasque sufferre, nequit esse monachus.

CAP. VIII.

SI quis solitariam vitam amplexus sit
 cogitatione simplici; conatur ei ini-
 micus libertatem & impudentiam adjunge-
 re. At si pio ac religioso animo ad mona-
 chum venerit, suggerit etiam huic; & si-
 quidem sit juvenis, per speciem pietatis
 suppeditat studium & alacritatem ad ea
 exercenda, quæ præstare non possit. Qui
 autem vere timet Dominum, neque a
 prima cogitatione, neque a secunda se
 abripi patietur. Si vero etiam dæmonum
 fraude præoccupatus fuerit, timor Domini,
 quem in veritate dilexit, cor ejus illumi-
 nabit, ut ambulet per viam rectam. At
 qui impudens est & inverecundus, non-
 dum credit fore judicium: sicut neque su-
 perbia elatus & arrogans, & qui non pro-
 pter Deum colit religionem ac pietatem;
 magnum quippe seipsum existimat. Si ergo
 te turbet affectio propriæ existimationis, dic
 ad eum, qui te impugnat: Longe recede a me,
 cogitatio mala. Quis ego sum? aut quam vir-
 tutem excolenti mihi ista suggeris? Sanctorum
 alii lapidati sunt, alii secti sunt, tentati sunt,
 in occisione gladii mortui sunt. Sed quid
 dico de hominibus iisdem affectibus obno-
 xiis: quando ipse universorum Dominus
 crucem propter nos subiit, confusione con-
 tempta? Ego autem, qui ætatem omnem
 vitæ meæ in peccatis traduxi, quam in die
 judicii rationem reddam? Et sic a te super-
 biam fugabis. Si autem & bene egeris, hoc
 non propriis adscribendum viribus puta;
 secundum illius dictum: Non ego autem, 1. Cor. 15.

Hebr. 11.

Matth. 12.

sed gratia Dei mecum. Si porro etiam impudentia te vexet, opera tua tecum expendens, dicito: Tantis ego malis sum obnoxius, & quo pacto audebo aperire os meum? Domino dicente, quod etiam de verbo otioso reddituri sint rationem homines in die iudicii. Convenit igitur procidere Domino secundum eum, qui ait: Domine omnipotens, Deus patrum nostrorum Abraham, Isaac, & Jacob, justique seminis eorum: qui fecisti coelum & terram cum universo ornatu eorum: qui vinxisti mare verbo iussionis tuae: qui claudens abyssum, sigillasti eam terribili & glorioso nomine tuo: quem cuncta reformidant, ac tremunt a facie virtutis tuae: quia immensa est magnificentia gloriae tuae, & intolerabilis ira comminationis tuae super peccatores, immensaque ac impervestigabilis misericordia promissionis tuae. Tu enim es Dominus misericors, longanimis, & multarum miserationum, ac super hominum malitia dolens. Tu Domine secundum multitudinem bonitatis tuae, cum justus Deus sis, non posuisti poenitentiam iustis, Abraham, Isaac & Jacob, qui non peccaverunt tibi; sed super me peccatorem posuisti poenitentiam, quia peccavi super numerum arenae maris. Multiplicatae sunt iniquitates meae, & non sum dignus oculos attollere, atque intueri altitudinem coeli: & quae sequuntur. Ut & timor ipse, atque obsecratio repellant a te impudentiam.

C A P. I X.

Dan. 3.

FRater quidam vanis impugnabatur cogitationibus, quasi jam aliquem in virtutibus fecisset progressum. Qui cum vellet superbiae cogitationem superare, ad lebetem succensam admovebat manum, sic secum loquens: Ecce ardes, noli amplius superbire. Videmus enim, quod cum tres pueri in medio ardentis flammæ confisterent, nullus eorum elato corde fuerit, sed multa cum humilitate Deum collaudantes, glorificarunt in medio fornacis, dicentes: In animo contrito, & in spiritu humilitatis suscipiamur coram te. Tu autem in relaxatione ac remissione consistens, superbis & extolleris? Atque ita superbiae demonem superabat.

A λέγοντα· ὅτι ἐγὼ ὃ, ἀλλ' ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ σὺν ἐμοί. Εἰ ὃ καὶ ἡ ἀνάγκη οὐκ ἔσται σε, ἀναλογισάμενός σε τὰ ἔργα, εἰπέ· ποσῶν κακῶν μέτοχος ὑπάρχω, καὶ πῶς πολυησώ ἀνοήτως με τὸ σῶμα; ὁ Κύριος εἰπόντος· ὅτι καὶ πρὶν ἀργῶ λόγῳ ἀπολογίαν δώσωσιν οἱ ἄνθρωποι ἐν ἡμέρᾳ κρίσεως. Δέον ἐστὶν οὖν πρὸς τὸν Κύριον, καὶ τὸν λέγοντα· Κύριε, παντοκράτωρ ὁ Θεὸς τοῦ πατέρων ἡμῶν, ὁ Ἀβραάμ καὶ Ἰσαὰκ καὶ Ἰακώβ, καὶ τῶν ἀγγέλων σου ὁ δίκαιος, ὁ ποιήσας τὰ ἔργα τὸν καὶ τὴν γῆν σὺν παντί τῷ κόσμῳ αὐτῷ, ὁ πεποίησας τὴν θάλασσαν τῷ λόγῳ σου προσάγματός σε, ὁ κλείσας τὴν ἀβυσσον, καὶ σφραγισάμενος αὐτὴν τῷ φοβερῷ καὶ ἐνδόξῳ ὀνόματί σου, ὃ πάντα φείσεται καὶ τρέμει ἀπὸ προσώπου δυνάμεώς σου· ὅτι ἄσπετος ἡ μεγαλοπρέπεια τῆς δόξης σου, καὶ ἀνύποιστος ἡ ὀργὴ τῆς ἐπὶ ἁμαρτωλῶς ἀπειλῆς σου· ἀμέτρητόν τε καὶ ἀνεξιχνίαστον τὸ ἔλεος τοῦ ἐπαγγελίας σου. Σὺ γὰρ εἶ Κύριος ὁ ἀσπληγχνος, μακροθύμος, καὶ πολυέλεος, καὶ μετανοῶν ἐπὶ κακίαις ἀνθρώπων. Σὺ, Κύριε, καὶ τὸ πλῆθος τῶν χρηστότητός σου, καὶ σὺ ὁ Θεὸς δίκαιος ὢν, ὅτι ἐδὼς μετάνοιαν δικαίοις τῷ Ἀβραάμ καὶ Ἰσαὰκ καὶ Ἰακώβ, τοῖς ἐχθροῖς ἡμαρτηκόσι σοι, ἀλλ' ἐδὼς μετάνοιαν ἐπ' ἐμοί τῷ ἁμαρτωλῷ, διότι ἡμαρτον ὑπὲρ ἀειδήμους ψάμμεθ θάλασσης. Ἐπλήθυναν αἱ ἀνομίαι μου, Κύριε, καὶ ὅτι ἐμὶ ἄξιός ἀπένισα καὶ ἰδεῖν τὸ ὄψος τῆς ἑσπέρης. καὶ τὰ ἔθνη. ὅπως καὶ αὐτὸς ὁ φόβος καὶ ἡ δέησις ἐκδιώξωσιν ἀπὸ σου τὴν ἀνάγκην.

Κ Ε Φ. Θ.

E Δεελφός τις ἐπολεμῆτο ὑπὸ λογισμῶν ματαιῶν, ὡς ἦδη φησὶν καταρρώσαντος αὐτοῦ εἰς τὰς ἀρετάς. ὁ δὲ θέλων νικῆσαι τὸν ὑψηλοφροσύνης λογισμὸν, τὴν χεῖρα ἐαυτοῦ προσήγγιζεν ὑπὸ κατώτῳ τῷ λέβητος τοῦ ὑποκαυμένου, καὶ ἔλεγε αὐτῷ, ἰδὲ καὶ ἡ, μηκέτι ὑψηλοφρονεῖ. Ὁρῶμεν γὰρ ὅτι τρεῖς παῖδες μέσον τὸ καυμένης φλογὸς ὑπῆρχον, καὶ ὁδοὺς αὐτῶν ἐπῆρθη τῇ καρδίᾳ, ἀλλ' ἐν ταπεινοφροσύνῃ πολλῇ ὑμνῶντες, τὸν Θεὸν ἐδόξαζον ἐν μέσῳ τῷ καμίνου, λέγοντες, ἐν ψυχῇ σωπετριμμένη καὶ τινάματι ταπεινώσεως προσδεχθεὶς ἐνώπιόν σου. καὶ σὺ ἐν ἀνέσει ἱσάμενος, ὑψηλοφρονεῖς; καὶ ἐν τούτῳ ἐνίκα τὸν ὑψηλοφροσύνης δαίμονα.

ΚΕΦ. Ι.

A

CAP. X.

Εἂν ὁρεθῇ ἄνθρωπος πονηρὸς καὶ φιλοπο-
νῶν περισσοτέρως εἰς πᾶς ἀρετὰς, μὴ τις
αὐτὸν ἔκθρευεῖτω, ἀλλὰ προσλαμβάνεσθαι ἡμῶν τὰς
τοιούτους, ὅτι καὶ Θεὸς ὁράεσσι εἰσι καὶ τῆς συν-
οδίας χρήσιμοι. καὶ πειδέτω, ἡμῶν αἱ δύο πα-
ρεμβολαί, ἡ τῆς Ἑβραίων καὶ ἡ τῆς Ἀλμοφύλων,
καὶ Δαβὶδ μονομαχῶν μὲν Γολιάθ. ἅμα δὲ καὶ
οἱ περὶ πλοῦτον ἐν τῷ ναυαγίῳ τῆς θαλάσσης, καὶ
Ἀλφειοθένης χάριν τῷ ὁρεθέντος σὺν αὐτοῖς δι-
κάζει. καθὼς γέγραπται. Μὴ φοβῇ Παῦλε. Καί-
σαρὶ σε δεῖ πρὸς τὴν αἰσῶν. καὶ ἰδὲ, κεχαρίσθαι σοι
ὁ Θεὸς πάντας τὰς πλεόντας μετὰ σε.

ΚΕΦ. ΙΑ.

Αδελφὸς ἐπολεμεῖτο ἔλθειν ἀπὸ κοινο-
βίης, λαβόντος αὐτὸν τὸ χῆμα. καὶ προσ-
έφερον αὐτῷ οἱ λογισμοὶ ὑποδείγμα τοιοῦτο.
κατανόησον, φασί, τὰ λάχανα καὶ κήπευ. καὶ ἴδε,
ὅτι εἰ μὴ ἀνασπᾷ ἐκ τῆς τρωσίδος ὁ ταύτην
φιλοκαλῶν τὰ φυτὰ, καὶ καταφυτεύσῃ εἰς ἕτε-
ρον τόπον, οὐκ εἰδῶσιν εἰς ὕψος. Οἱ οὖν ἀδελ-
φὸς διεκρίνετο τῷ λογισμῷ, λέγων. μὴ εἰς
τέλος ἀνασπᾷ ὁ κηπευτὸς ἐκ τρωσίδος τὰ ἐ-
παρμημένα ἐν αὐτῇ; ἔχι ἔα, φησὶν, ἐν τῷ
αὐλακί, ἀδύναται ἀναθρέψαι. πλὴν τὰ ἀνα-
σπώμενα οὐκ ἀσφαλῆ, ὡς τὰ ἐπὶ τῷ τό-
πῳ παραμένοντα. Γενεῖ οὖν σὺ εἰς τὸ μὴ ἀνα-
σπασθέντων. Καὶ ἐν τούτῳ ἐνίκα τὸν λογισμὸν, τὴν
χάριτος συνεργήσας.

ΚΕΦ. ΙΒ.

E

CAP. XII.

Αγαπητέ, εἰ μὴ ἡρετίσω εἰς κοινόβιον ἡσυχά-
σαι, ὅρα μήποτε βάλῃ σοι ὁ λογισμὸς
πανουργίαν πλεονέκτησιν πικρίαν, ἐν τῷ λογίζε-
σθαι σε καὶ λέγειν. ὅτι πολλὰ μὲν μισθάρεις κα-
ταλύω, ἢ δὲ τῆς φησὶ με, ὁ δὲ ἐν βίῃ. Μὴ οὖν ἐνε-
κὰ βρώματος κατάλυε τὸ ἔργον τῷ Θεῷ. Εἰ μὴ
γὰρ τοιαῦτα παραλογίζῃ, οὐκέτι καὶ ἀγάπην πε-
πατεῖς. ἀλλὰ μάλλον ἀκίσσωμεν τὴν σωτηριώδους
φωνῆς λεγούσης. τίς ἄρα ἐστὶν ὁ πιστὸς οἰκονόμος
καὶ φρόνιμος, ὃν κατέστησεν ὁ κύριος ἐπὶ τῇ οἰκίᾳ
αὐτῆς, διδόναι αὐτοῖς ἐν καρπῷ τὴν τροφήν; μακά-
ριος ὁ δούλος ἐκεῖνος, ὃν ἐλθὼν ὁ κύριος αὐτῶν δι-
ρήσῃ ἔτι πλεονέκτην. ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ὅτι ἐπὶ
πᾶσι τοῖς ὑπάρχουσιν αὐτῷ καταστήσῃ αὐτὸν. Εἰ μὴ
εἴπῃ

Si inventus fuerit homo laboriosus, atque
abundantius ac diligentius virtutes ex-
colens; nemo ipsum contemnat; sed tales
complecti oportet: quoniam & Deo accepti
sunt, & conventui utiles. Persuadeantque
id nobis duo illa castra, Hebræorum nimi-
rum, & Alienigenarum, ac David cum
Goliath in singulare certamen descendens:
simulque qui naufragio maris perierunt, &
qui salvati sunt propter justum inter eos
reperitum, sicut scriptum est: *Ne timeas*,
Paule: Casari te oportet assistere: & ecce do-
nabit tibi Deus omnes, qui navigant tecum.

1. Reg. 17.

Act. 27.

C

Frater quidam, postquam habitum ac-
cepisset, de exeundo e coenobio impu-
gnabatur, adducebantque ei cogitationes
exemplum ejusmodi: Considera, ajebant,
horti olera, & vide, quod nisi ex areo-
la plantas extraxerit, qui hunc excolit,
alioque in loco inferuerit; in altum non ex-
crescent. Frater ergo cogitationi responsum
dabat tale: Numquid penitus evellit hortu-
lanus ex area quæ in ea sata sunt? Nonne
finit in sulco, respondebat, quæ nutrire
potuerit? verumtamen quæ evelluntur, non
ita sunt in tuto, ut ea, quæ in loco rema-
nent. Esto igitur & tu unus ex iis, qui
non evelluntur. Atque ita, cooperante gra-
tia, vincebat cogitationem.

D

F

Carissime, si in coenobio vitam quie-
tam delegeris, vide, ne forte inji-
ciat tibi cogitatio versutiam, quæ amari-
tudinem augeat, dum tecum cogitas & di-
cis: multa quidem mercede hic dego, at
cibus meus nullus est. Ne igitur propter
escam relinquas opus Dei. Nam si ejus-
modi cogitas, non amplius secundum
caritatem ambulas. Quin potius salu-
tarem audiamus vocem, quæ dicit:
Quis putas est dispensator fidelis & pru-
dens, quem constituit dominus super fa-
miliam suam, ut det illis in tempore
escam? Beatus ille servus, quem, cum ve-
nerit dominus ejus, invenerit sic facientem.
Amen dico vobis, quoniam super omnia,
quæ possidet, constituet illum. Quod si di-
xerit

Luc. 12.

xerit piger servus ille in corde suo, moram facit dominus meus; & caperit percutere conservos suos, & edere, & bibere cum ebriis; veniet dominus servi illius in die, qua non exspectat, & hora, qua nescit; & dividet servum illum, partemque ejus cum hypocritis ponet. Ibi erit fletus, & stridor dentium. Relinquamus igitur Domino, & non judicemus conservum nostrum, quem communis dominus constituit dispensatorem. Omnes ei rationem reddituri sumus, reddetque singulis secundum opera sua.

Matth. 16.
Rom. 25.

CAP. XIII.

FRater quidam dixit: Precabar Deum, ut gratiam largiretur operi manuum mearum: totumque ex eo coenobium, sive monasterium, nutriebatur. Nonne gaudium mihi in hoc erat?

CAP. XIV.

OEconome, Apostolum dicentem audisti: *Qui praeest, in sollicitudine*. Et, *nemo adolescentiam tuam contemnat*. Vide ergo, ne forte sensualiter adhortatione utaris. Ait enim alibi: *neque ut dominantes in clero, sed forma facti gregis*. Et cum apparuerit Princeps pastorum, percipietis immarcescibilem gloriae coronam. Rursusque dicit: *Imitatores mei estote, sicut & ego Christi*. Superbia enim a fidelibus aliena est, secundum illud: *Deus superbis resistit, humilibus autem dat gratiam*.

Rom. 12.

1. Tim. 4.

1. Petr. 5.

1. Cor. 12.

Jacob. 4.

CAP. XV.

Carissime, si spiritus acediae molestus tibi fuerit, ne abstraharis acediae tædii que cogitatione; sed in quo te Deus constituit loco, persiste, memor desiderii, quod erga Deum habebas, quando ab initio ad januam monasterii advenisti: idemque desiderium usque ad finem retineamus, ne forte superveniat nobis quod dictum est: *Et comedit Jacob, & saturatus est, recalcitravitque dilectus, incrassatus, impinguatus, dilatatus: & dereliquit Deum factorem suum, & recessit a Deo salvatore suo*. Sustine igitur Dominum interea, quemadmodum pugil vincens

Deuter. 32.

Aἔπη ὁ ὀκνηρὸς δῦλος ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ· ὅτι χρονίζει μὴ ὁ κύριος· καὶ ἀρξήται τύπειν τὰς συνδύλους αὐτοῦ, ἐοθίειν τε καὶ πίνειν μὲν τῷ μεθυόντων· ἥξει ὁ κύριος τὸ δῦλον ἐκεῖνον ἐν ἡμέρᾳ ἣ ἔ προσδοκᾷ, καὶ ἐν ὥρᾳ ἣ ἔ γινώσκει· καὶ διχοτομήσει τὸ δῦλον ἐκεῖνον, καὶ τὸ μέρος αὐτοῦ μὲν τῷ ὑποκριτῶν θήσει. ἐκεῖ ἔσται ὁ κλαυθμὸς καὶ ὁ βρυγμὸς τῶν ὀδόντων. Καταλείψωμεν οὖν ἡμεῖς τῷ κυρίῳ, καὶ μὴ κρινώμεν τὸ σύνδουλόν ἡμῶν, ὃν ἔταξεν ὁ κοινὸς δεσπότης οἰκονομεῖν. Πάντες γὰρ αὐτῷ δώσομεν λόγον, καὶ ἀποδώσει ἑκάστῳ κατὰ τὰς πράξεις αὐτοῦ.

B

ΚΕΦ. ΙΓ.

Aἑλφός τις εἶρηκεν· πυχόμην αὖ τῷ Θεῷ, ἵνα δεδῶκη χάριν τῷ ἐργοχειρῶ μὴ, ὅλον τὸ κοινόβιον ἥτοι μοναστήριον ἢ αὐτῷ ἀφ' ἑαυτοῦ τρέφετο· ἔχι χαρά μοι ὑπῆρχεν ἐν τέτῳ;

ΚΕΦ. ΙΔ.

Oἰκονόμε, ἦκουσας ἔ ἀποστόλος λέγοντος· ὁ πρῶτος ἀνδρὸς, ἐν πνεύματι· καὶ, μηδεὶς σε τὸ νεότητος καταφρονεῖτω. Ὅρα οὖν μήποτε ἐμπαθῶς χεῖρη τῇ πνευματικῇ. λέγει γὰρ καὶ ἐν ἑτέρῳ· μὴ ὡς κατακυριεύοντες ἔ κλήρε, ἀλλὰ τύποι θρόνοι ἔ ποιμνίε. καὶ φανερωθέντος ἔ Ἀρχιεπισκόπου, κομιεῖτε τὸ ἀμαράντινον τὸ δόξης σέφανον. Καὶ πάλιν λέγει· μίμηταί μὴ γίνεσθε, καθὼς καὶ γὰρ Χριστὸς. Ἡ γὰρ ὑπερηφάνια ἀλلوτεία τυγχάνει τῷ πνεύματι· καὶ τὸ λέγοντα· ὁ Θεὸς ὑπερηφάνους ἀντιτάσσει, παπεινοῖς δὲ δίδωσι χάριν.

E

ΚΕΦ. ΙΕ.

Aγαπήτε, εἰ ἂν πνεῦμα ἀκηδίας ἐνοχλήσῃ σε, μὴ συναπάγῃς τῷ λογισμῷ τὴν ἀκηδίας· ἀλλ' ἐμμονε ἐν ᾧ σε κατέστησεν ὁ Θεὸς πόσις, ἀναλογιζόμενος τὸ πόσιον ὃν εἶχες πρὸς Θεόν, ὅτε ἔ ἀρχῆς πρεβένης πρὸς τὸ δῦλον ἔ μοναστείε, καὶ τὸ αὐτὸν πόσιον χάμεν ἄλλοι τέλοισι, μήποτε ἐπέλθῃ ἐφ' ἡμᾶς τὸ εἰρημνόν· καὶ ἔφαγεν Ἰακώβ καὶ ἐνεπλήσθη, καὶ ἀπελάλησεν ὁ ἡγαπημῆτος, ἐλιπάνθη, ἐπαχύνθη, ἐπλατύνθη· καὶ ἐγκατέλιπε Θεὸν τὸ ποιήσαντα αὐτόν, καὶ ἀπέστη ἀπὸ Θεοῦ σωτῆρος αὐτοῦ. Ὑπόμεινον οὖν τὸ Κύριον, τέως ὥσπερ ἀθλητὴς νικῶν τὰς

τύ-

τύποντας αὐτὸν ὑπὸ τῆς ὑπομονῆς. Ὁ γὰρ ὑπο-
μείνας εἰς τέλος, ὅπως σωθήσεται.

A cens percutientes se per patientiam. *Qui* Matth. 10.
enim sustinuerit usque in finem, hic salvabitur.

ΚΕΦ. Ιε.

CAP. XVI.

Α Δεελφός τις ἦν βαλὼν ἀρχὰς ἐν κοινοβίῳ,
καὶ ἦν σιωπᾶν αἰεὶ, ἐκκόπῳ ἀφ' ἑαυτοῦ
τῇ παρρησίᾳ. καὶ ἔλεγον περὶ αὐτοῦ οἱ σωμαρχαίτοι,
Μὴ γὰρ ἀπὸ βίλας εἰς λαλεῖν, ἀλλ' ὅτι οὐκ εἶδε
λαλῆσαι. ἕτεροι δ' ἔλεγον, Οὐχί, ἀλλὰ δαί-
μονα ἔχει. ὁ δ' ἐν ἀδελφὸς ἀκούων ταῦτα, οὐκ ἀ-
πεκρίνατο αὐτοῖς, ἀλλ' ἐδίδε δόξαν ἐν τῇ καρ-
δίᾳ αὐτοῦ τῷ Κυρίῳ.

F Rater quidam erat novitius in coeno-
bio, & semper tacebat, loquendi li-
bertatem sic sibi adimens. Dicebantque de
eo connovitii: non ex religione tacet, sed
B quia loqui nescit. Alii vero dicebant: mi-
nime, sed dæmonem habet. Quæ cum
audiret frater, non respondebat iis, sed
gloriam in corde suo dabat Domino.

ΚΕΦ. ΙΖ.

CAP. XVII.

Α Δεελφός τις εἶρηκεν, ὅτι τῷτον τῷ λογισμῷ
τῷ ταπεινοφροσύνης ἡττισάμην τῷ Κυρίῳ,
ὅταν παρῇ μοι ἀδελφός με ποιῆσαι πα-
γμᾶ, εἴπω τῷ λογισμῷ. ὅπως ὅστις ὁ κύριός σε,
ἀκούσον αὐτοῦ. εἰ δ' καὶ ἕτερος ἀδελφός, εἴπω
πάλιν. ὅπως ἀδελφός τῷ κυρίῳ σε τυγχάνει. εἰ
δ' καὶ πατρίον, εἴπω πάλιν. ἀκούσον τῷ ἡμῶν
κυρίῳ σε. καὶ ὅπως ἀντιτείνων πῶς ἀμοτείοις
λογισμοῖς, ἐποίησιν ἀπαράχως τὸ ἔργον αὐτοῦ, τῷ
Χαρίτος συνεργήσῃς.

C F Rater quidam dixit: Hanc humilitatis
cogitationem petii a Domino, ut cum
frater meus rem me agere jusserit, tacita
mecum cogitatione dicam: hic est dominus
meus, illum ausculta. Et si alius frater, dicam
iterum: hic domini tui frater est. Sin puer,
denuo dicam: audi filium domini tui. Sicque
cogitationibus alienis resistens, quiete fa-
ciebat opus suum, gratia cooperante.

ΚΕΦ. ΙΗ.

CAP. XVIII.

Π Οἰόντων ποτὲ τῷ ἀδελφῷ πρῆρτον ἐν νυ-
κτὶ, τίς αὐτῷ ὀχληθεὶς ὑπὸ τῷ ῥίγῳ
ὑπέστρεψεν εἰς τὸ κελίον αὐτοῦ. ἕτερος δ' διεγύ-
γυζε κατ' αὐτόν. ἀπέσειλαν ἐν ἀδελφὸν πρὸς
αὐτόν, φωνῆσαι αὐτόν. ἀπελθὼν δ' ἐν ὁ ἀδελφός ὁ
πρὸ αὐτοῦ δόξαλαίς, ὅρῳ αὐτόν δεινοπαθεῖντα.
καὶ λέγει αὐτῷ. λέγουσιν οἱ ἀδελφοί, πῶς ἔχεις;
καὶ περὶ τῷ ἔργῳ σε μή σοι μελέτω. ὑπὲρ σε
ἡμεῖς κοπιῶμεν. ὁ δ' εἶπε. μνηστῆρ ὑμῶν ἡ ἀ-
γάπη, καὶ γὰρ ἡ δελον συγκοπιᾶσαι ὑμῖν, καὶ ἡ
ἀσθένειά με ἐμποδίζει με. καὶ ἐλθὼν πρὸς τοὺς
δοξαίαντας αὐτόν, εἶπεν αὐτοῖς, Τόνω κοπιᾶ
ὁ ἀδελφός, καὶ εἶρηκέ μοι ὅτι καὶ γὰρ ἡ δελον συγ-
κοπιᾶσαι ὑμῖν.

E F Acientibus aliquando fratribus de nocte
accessorium quoddam opus, quidam
eorum frigore vexatus, rediit ad cellam
suam: alius autem obmurmuravit ei. Mi-
serunt ergo fratrem, qui illum accerferet.
Abiensque frater ab iis missus, reperit eum
graviter laborantem. Cui ipse: Sciscitantur
fratres, quo pacto valeas? & de opere tuo
ne sis sollicitus: nos pro te laboramus. At
ille: meminerit caritas vestra, quod & ego
una vobiscum cupiebam laborare; sed infir-
mitate mea impediior. Reversusque ad eos,
qui miserant ipsum, retulit iis, gravi in-
tensoque morbo laborare fratrem, dixisseque
sibi, quod & ipse una vobiscum cuperet in-
F tendere operi.

ΚΕΦ. ΙΘ.

CAP. XIX.

Α Δεελφός τις ἔβαλεν ἀρχὰς ἐν κοινοβίῳ,
ἐπολεμεῖτο δ' ὑπὸ λογισμῷ χάριν τῷ
κόπῳ. ὁ δ' ἀπεκρίνατο λέγων, Κακὸν δοῦλε,
Tom. I. εἰπά-

F Rater quidam, cum novitius esset in
coenobio, impugnabatur a cogitatio-
nibus, causa laboris. Responditque, di-
cens: serve nequam, jam venditus es; &
Qq quid

quid poteris efficere amplius? Et præbebat A
ipfi consolationem Dominus.

ἐπαράτης, καὶ τί δύνῃ ποιῆσαι ἔτι; καὶ ὁ Κύ-
ριος πᾶσι τοῖς ἀποστόλοις.

C A P. X X.

Κ Ε Φ. Κ.

C Omedentibus aliquando fratribus, sur-
rexit frater, qui vas vinarium daret:
quod accipiens quidam senex, & aquam
nimis calidam cum vino permistam inveniens,
dixit: combussisti me, fili. Ut ergo ad cel-
lam suam frater abiit, seipsum percussit,
dicens: nonne, si viri alicujus austeri servus
esses, & hoc fecisses, e vestigio ille car-
nes tuas plagis excepisset? Ne igitur ne-
gligens sis.

Ε ὁ δὲ ἀδελφὸς τοῦτον τὸν ἀδελφόν, ἀνέστη ἀδελ-
φὸς δὲναί βαυκαλίον, καὶ δεξάμενος ὡς τὸ
γερόντων, εὗρε τὸ συγκερασθὲν ζεστότερον, καὶ εἶπεν
ὁ γέρων, ἔκαστάς με, τέκνον· ὡς οὖν ἀπῆλθεν
ὁ ἀδελφὸς εἰς τὸ κελλίον ἑαυτοῦ, ἐτυπῆεν ἑαυτὸν
λέγων. ἄραγε εἴη δούλος ἀνδρὸς σκληροῦ, καὶ
ἐποίησας τὸτο, καὶ ὡς ἀχρηστὸς κατέφευγε τὰς σάρ-
κας σου πλεοναξίας; μὴ οὖν ἀμέλει σεαυτοῦ.

C A P. X X I.

Κ Ε Φ. ΚΑ.

B Eatus ille monachus, qui servat man-
data Domini, & trium istorum satagit,
ut scilicet vacet orationi, operi, & me-
ditationi. Scriptum enim est: *Vacate, & in-
telligite, quoniam ego sum Deus.* Et rursus:
*Pauper sum ego, & in laboribus a juventute
mea.* Et iterum. *Et in lege ejus medi-
tabitur die ac nocte.*

Μ Ακάειος μοναχὸς ὁ τηρῶν τὰς ἐντολὰς τῆς
Κυρίου, καὶ ἐπιμελεσάμενος τῶν τριῶν τῶν
των, σχολῆς εἰς περισσεύειν, καὶ ἔργου, καὶ με-
λέτης. γράψαντα γὰρ. σχολάσατε, καὶ γινώτε ὅτι
ἐγὼ εἰμι ὁ Θεός. καὶ πάλιν· πτωχὸς εἰμι ἐγώ,
καὶ ἐν κόποις ἐκ νεότητός μου. καὶ πάλιν. καὶ
ἐν τῷ νόμῳ αὐτοῦ μελετήσας ἡμέρας καὶ νυκτός.

Tsal. 45.

Tsal. 87.

Tsal. 1.

C A P. X X I I.

Κ Ε Φ. ΚΒ.

S I videris fratrem suam negligentem sa-
lutem, ne scandalizeris super fratris so-
cordia: sed neque imiteris ipsius ignaviam.
Te ipsum castum custodi. Si vero alter al-
terius onera non portamus, quo pacto gra-
tiam inveniemus coram Domino? Hoc stu-
deamus, ne offendiculum aut scandalum
fratri ponamus. Qui enim in nulla re fra-
trem scandalizaverit, magnus vocabitur in
regno cœlorum;

Ε Ἄν τις ἀδελφὸν καταφρονῶντα τὸ ἑαυτοῦ σω-
τηρίας, μὴ σκανδαλίζῃ ἐπὶ τῇ τῷ ἀδελφῷ
ἀμελείᾳ, ἀλλὰ μηδὲ μιμῇ τὴν αὐτοῦ ῥαθυμίαν.
σεαυτὸν ἀγνὸν τίρει. Εἰ δὲ ἀλλήλων τὰ βάρη καὶ
βασάζομεν, πῶς εὕρομεν χάριν ἐνώπιον Κυ-
ρίου; Τὸτο προστάτουμεν, τὸ μὴ τιθέναι περισ-
σομένη τῷ ἀδελφῷ ἢ σκάνδαλον. ὁ μὴ σκαν-
δαλίσας τὸν ἀδελφόν ἐν μηδενὶ πράγματι, μέ-
γας κληθήσεται ἐν τῇ βασιλείᾳ τῶν ἁγίων.

Galat. 6.

C A P. X X I I I.

Κ Ε Φ. ΚΓ.

I N quocumque tandem loco confederis,
vide, ne salutem tuam neglexeris. Scri-
ptum est enim in Lege Moysis: *Si ve-
nundatus tibi fuerit frater tuus Hebraeus aut
Hebræa; serviet tibi sex annis; & septimo
dimittes eum liberum abs te. Si autem dicat
ad te: non exhibeo a te, quoniam dilexi
te, & uxorem tuam; quoniam bene ipsi
est apud te: assumes subulam, & perfo-
rabis aurem ejus, & erit tibi servus in
æternum: & ancilla tuæ similiter facies.*
Monache, renunciasti vitæ mundanæ,
dimissus es liber, Christus te libertate

Ε Ν οἶα δὲ ἂν τότῳ καδίσης, μὴ ἀμέλει τὸ
ἑαυτοῦ σωτηρίας· γράψαντα γὰρ ἐν νόμῳ
Μωσέως· εἰ ἂν πωρῇ σοι ὁ ἀδελφός σου, ὁ Ε-
βραῖος ἢ Εβραία, δαλώσει σοι ἕξ ἔτη, καὶ τῷ
ἐβδόμῳ ἑξαποσελεύς αὐτὸν ἐλθόντα ἀπὸ σου.
εἰ δὲ λέγῃ πρὸς σε, Οὐκ ἑξαποσεύομαι ἀπὸ σου,
ὅτι ἠγάπησά σε καὶ τὴν γυναῖκά σου· ὅτι εὖ
αὐτῷ ἐστὶ πρὸς σοι· λήψῃ τὸ ὀπήτιον, καὶ τρυ-
πήσεις τὸ ὄσ αὐτοῦ, καὶ ἔσται σοι δούλος εἰς τὸ αἰῶ-
να, καὶ τὴν παρτίσκειν σου ὡσαύτως ποιήσεις.
Μοναχέ, ἀπετάξω τὸν βίον, ἑξαποσεύεις ἐλθόν-
τα σε.

Exod. 21.

Deuter. 15.

Deuter. 15.

Deuter. 15.

Deuter. 15.

Deuter. 15.

Deuter. 15.

Deuter. 15.

Deuter. 15.

Deuter. 15.

Deuter. 15.

Deuter. 15.

Deuter. 15.

Δερος, Χειρός σε ἡλδιδέρωσε· μηκέτι ἀγάπα
τὴν δαλείαν ἔματάς κόσμος, ἵνα μὴ γένηταί σε
τὰ ἔχατα χείρονα τῶν πρώτων. ἀλλὰ δαλδύσω-
μον τῷ ἡμῶς ἐλδιδερώσαντι Χειρῷ· ὅτι αὐτῷ
ἢ δόξα εἰς τὰς αἰῶνας τῶν αἰώνων. ἀμήν.

ΚΕΦ. ΚΔ

CAP. XXIV.

ΑΓαπητέ, εἰὰν καδέξῃ ἐν πόπῳ ὀνομαζῶ, ὅρα μὴ νικᾷ ἡ ψυχή σου ἐν φιλοφροσυνῇ· μηδὲ
ἐξιδένη καὶ ἀφάνισαι ἀδελφούς, ὡς ἐξ οἰκτρῆ
συζητήματος ὑπαρχόντων. μόνος γὰρ ὁ Κύριος γι-
νώσκει τὰ κρύφια τῆς καρδίας. Ὅπως μὴ ὀρε-
θῇς σὺ μὲν ἐπὶ φύλοις ἐπαυρόμενος· ἐκείνοι δὲ
τὰς καρπὸς ἐπέχοντες. Ἀλλὰ μέλλον, ὅσον δυ-
νατὸς εἶ, ποσῶν ταπεινῶν σεαυτὸν, καὶ ἐναντι Κυ-
εἰς δὲ ῥήσας χάειν· ὅτι μεγάλη ἡ δυναστεία Κυ-
εἰς, καὶ ἡ πᾶσι ταπεινῶν δόξα (εἰ).

ΚΕΦ. ΚΕ.

CAP. XXV.

ΑΓαπητέ, εἰὰν καδέξῃ ἐν ἡσυχίᾳ πατρὸς
τῶν δαμάσκων, μὴ θῇς ἐαυτῷ ὄρον, λέ-
γων· εἰ δυνατὸν ποιήσας τὸ πᾶν ἢ ἐκείνο· ὅτι εἰὰν
μὴ ποιήσης, καὶ πάλιν παραδιαθεῖς ποιήσης,
τὸ πᾶν τοῦτο οὐκ ἐκφύξῃς. Τοιγάρ ἐν χερσὶ τῆς
Θεῆς κυβερνήσας καταλιμπάνειν· εἰ γὰρ οἱ αὐτοὶ
λογισμοὶ ἐμμελῶσιν ἐν τῇ ψυχῇ· ἀντὶ τὴν τύχην
τὴν πρὸς αὐτὸν ἡμῶν ὑπὲρ δύναμιν, μὴ θυμικῶς
ἀντιστάμεν τῇ Θεῷ ἡγεμῶν ἀφάνισαι· ἀλλὰ δεινῶς
καὶ πρὸς αὐτὸν ἐν οἰκτρᾷ φωνῇ τὸ ὑπὲρ δύναμιν
τῷ πρὸς αὐτὸν μνηύσωμεν. Πρὸς τὴν αἵμαρ-
τίαν ἀντιστάμεν μέχρως αἵματος.

ΚΕΦ. ΚΕ.

CAP. XXVI.

ΟΤι δὲ τὰς πρὸς αὐτὸν σκοπεῖν ἐκάστος τῶν
ὑποταγμένων τὰ μέτρα, μνημονεύοντες
τὸν Κυρίον λέγοντος· ὅς δὴ καρποφορεῖ, καὶ ποιεῖ,
ὁ μὲν ἑκατὸν, ὁ δὲ ἑξήκοντα, ὁ δὲ τετράκοντα, ἵνα
ἕκαστος ἐν τῷ ἰδίῳ τάγματι τῷ Θεῷ ἀναρρήσῃ.

ΚΕΦ. ΚΖ.

CAP. XXVII.

ΑΔελφέ, εἰὰν ἐξελθὼν ἀπὸ τοῦ κοινοβίου, οἰ-
κήσης καταμόνας, καὶ μὴ χροῖον ἱκανὸν
ὑποσρέψῃς, ὅθεν ἐξελήλυθας· ἔτιως ταπεινώσων
τὸν λογισμόν, ὡς νῦν ἀρξάμενος τὸ μονάζειν, καὶ
ἐξείς ἀνάπαυσιν· καὶ μὴ πρὸς ἡμέραν δαλδύειαν
σεβα-

Α donavit. Noli amplius diligere servitutem
vani seculi, ut non fiant novissima tua pe-
jora prioribus. Verum serviamus ei, qui
libertate nos donavit, Christo: quo-
niam ipsi gloria in secula seculorum. Amen.

Matth. 12.

Β Arissime, si in loco celebri confede-
ris, vide, ne superbia vincaris, neque
mente spernas fratres, tamquam ex mi-
serando coetu constarent. Solus enim Do-
minus novit occulta cordis. Ne tu quidem
in foliis elatus inveniaris; illi autem fru-
ctus tenentes; quin potius quanto pluris
es, eo magis te ipsum humilia, & coram
Domino gratiam invenies. Quoniam ma-
gna est potentia Domini, & ab humilibus
glorificatur.

C

Δ Arissime, si sub obedientia Patris
spiritualis constitutus fueris, cave tibi
ipsi terminum imponas, dicens: Impossibile
est hoc vel illud agere. Nam si non feceris,
rursusque si coactus egeris, inobedientiae
notam non effugies. Quare divina te
ipsum gubernationi relinquant, oportet.
Non enim eadem in anima cogitationes
perseverant. Sin autem acciderit imperari
quid nobis ultra vires, non iracunde Præ-
positi resistamus imperatis; sed deprecatione
atque obtestatione, Præfecto quod supra
vires est, submissa voce denunciemus. Re-
sistamus autem peccato usque ad san-
guinem.

E

Ο Portet Præpositos diligenter conside-
rare singulorum subditorum mensuras,
memores Domini dicentis: *Qui fructificat,*
& facit alius quidem fructum centesimum,
alius sexagesimum, alius autem trigesimum: ut
unusquisque in suo ordine placeat Deo.

Matth. 13.

F

Ρ Rater, si egressus coenobio, solitariam
mansionem elegeris, & post multum
temporis revertaris unde exieris; sic cogi-
tationem demitte, quasi nunc primum
monasticam vitam ducere incipias; & obti-
nebis requiem. Et non ad diem duntaxat

pietatem colas, & postea absque ea vivas; A sed omni tempore tecum sit humilitas, & invenies requiem.

σέβαζε, καὶ μὴ ἡμέρας ἀνθ' ἀλαθείας· ἀλλὰ σιωῶ σοι ἢ ταπεινώσις ἐν παντὶ καὶ ῥῆς ἀνάπαισιν.

CAP. XXVIII.

ΚΕΦ. ΚΗ.

T Ale quid inter fratres accidit. Si pietate frater profecerit, alium fratrem ex negligentioribus, qui molestat eum, armat inimicus; facit autem ut & quieti vacans pro stultitia sua ei respondeat. Quæ dum sic geruntur, clamat alter &, ait: ohe pium & religiosum. Et exacerbatione cessante, incipit pius adversis cogitationibus tamquam jaculis peti; & dicit: perdidisti pietatem: Ecce turpiter ac præter decorem egisti coram fratribus: & nunc cur ita negligentem te præbes? Vide, ne velut infirmum atque abjectum opprimat te. Scriptum est enim: *Et cum perverso perverteris*. Ac rursus: *Ne subicias te viro fatuo*, ne simul abripiaris ab iniquitate. Non enim tantum substernere jubet, sed & maxillam percutienti præbere: unde & Apostolus admonet, dicens: *Noli vinci a malo, sed vince in bono malum*. Ipseque Dominus præcepit. *Siquis, inquit, te percusserit in maxillam dexteram, præbe ei & alteram*. Sic cum perverso non oportet perverti, neque pedibus peccati subijci. Scriptum est enim: *Amen dico vobis, quia omnis qui facit peccatum, servus est peccati*: Et nisi in talibus cogitationibus opposuerit se frater adversariis, nequaquam in virtutis eum tramitte finent; sed continuo iracundum atque pugnacem, ac percussorem, moribusque barbarum reddent; neque se ipsum ædificantem, sed & aliorum animas pervertem. Sin autem poenitentia ductus, honestam vitam amplexus fuerit, prudentior ad lucram efficietur, ut qui jam ipsa detrimenti experientia didicerit.

Psal. 17.
Eccli. 4.

Rom. 12.
Matth. 5.
Luc. 6.

Joan. 8.

T Οἷόν τι συμβαίνει μεταξύ τῶν ἀδελφῶν. εἰάν ἀδελφὸς προκοπῇ ἀπὸ τῆς ἀλαθείας, ἕτερον ἀδελφὸν τῶν ἀμελεστέρων ἐφοπλίζει ὁ ἔχθρος ἐκπαράσσει αὐτόν. πρὸς τὸ ἀποκτείνειν αὐτὸν καὶ τὸ ἡσυχάζοντα ἀποκτείνει αὐτὸν καὶ τὸ κτείναν ἀφροσύνην. καὶ τῶν ἑτέρων ὅπως φησὶν, ὁ εὐλαβὴς. καὶ μὴ τὸ πάσαις τῶν πρὸς ἐξουσίαν, ἀρχὴν ὁ εὐλαβὴς καταπολεμεῖ ὑπὸ τῶν ἐναντίων λογισμῶν. καὶ φησὶν ἀπώλεσας τὴν ἀλατείαν. ἰδὲ ἡγεμονήσας ἐμφορᾶν τῶν ἀδελφῶν, καὶ νῦν τί μέλλεις χεῖρα τῇ ἀλγιστοῦ; ὅρα ἵνα μὴ ὡς ἀδυνάτη καὶ ταπεινὴ καταπονήσῃ σε. Γέγραπται γάρ, καὶ μὴ σρεβλὴ ἀσρεφέις. καὶ τὸ, μὴ ὑποστροφῆς σεαυτὸν ἀνδρὶ μαρῶ, ἵνα μὴ σωμαπαχθῇ τῇ ἀνομίᾳ. ὁ μόνον γὰρ ὑποστροφῆν κελεύει, ἀλλὰ καὶ τὴν σιγῶν πρὸς τὸν πᾶν. ὅθεν καὶ ὁ Ἀπόστολος πρὸς γαλᾶς, λέγων· μὴ νικᾷ ὑπὸ τῷ κακῷ· ἀλλὰ νικά ἐν τῷ ἀγαθῷ τὸ κακόν. Καὶ ὁ Κύριος ἐνετείλατο, λέγων· εἰάν τις σε ῥαπίσῃ εἰς τὴν δεξιάν σου σιγῶν, σρεφὸν αὐτῷ καὶ τῷ ἄλλῳ. Οὕτω δὲ μὴ ἀσρεφεῖν μὴ σρεβλὴ, καὶ τὸ μὴ ὑπὸ τῷ κακῷ τῇ ἀμαρτίας. Γέγραπται γάρ· ἀμὲν λέγω ὑμῖν, ὅτι πᾶς ὁ ποιῶν τὴν ἀμαρτίαν, δούλος ἐστὶ τῇ ἀμαρτίας. Καὶ εἰάν μὴ ἐν τέτοις τοῖς λογισμοῖς ἀντιστῇ ὁ ἀδελφὸς καὶ τῶν ὑπεναντίων, ὁ μὴ εἰσῶσιν αὐτὸν ἐν τῷ τῇ ἀρετῆς βίῳ. ἀλλ' ἀδυνάτη θυμώδης καὶ ὀργίλον μάχιμον καὶ πλῆκτον, καὶ βάρβαρον τοῖς τρόποις ἀποκαταστήσῃ, μὴτε εἰαυτὸν οἰκοδομεῖν, ἀλλὰ καὶ ἑτέρων ψυχὰς ἀσρεφόντα. Εἰάν ὁ μεταγνῆς ἀντιλάβῃ τῷ σεμνῷ βίῳ, σοφώτερος πρὸς τὴν πάλιν καδίσταται, ὡς πεῖραν τῆς βλάβης μετεχνηώς.

C

D

E

CAP. XXIX.

F

ΚΕΦ. ΚΘ.

D Uo fratres in vigilia linum sectile abscedebant, unaque mox chorda abscissa, coeperunt cogitationes alterius cum ipso trahentis commovere eum adversus fratrem suum. At hic volens superare iracundiam, & non contristare fratrem suum, quando vidit abruptam fratris sui chordam, ipse

Δ Ὅτι ἀδελφοὶ ἐν ἀρχυπνίᾳ ἀπέχιζον τὸ λίνον τὸ χιτὸν, καὶ ἡ μία χορδὴ συνεχῶς ἐκόπτετο· καὶ ἤρξαντο οἱ λογισμοὶ ὅτι ἐλκοντος σὺν αὐτῷ, ἐκπαράσσειν αὐτὸν καὶ τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ. ὁ δὲ θέλων νικῆσαι τὸν θυμὸν, καὶ μὴ λυπῆσαι τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ, ἠνίκα ἀπέσπασεν ἡτερον τὴν ἀδελφῶν.

φῶ, αὐτὸς ὁ ἰδίαν ἐκοπή, καὶ ἀείσκοντο οἱ δύο ἀματίζοντες, καὶ ἀνέστη μὴ λυπήσαντες ἀλλήλους, καὶ οὐκ ἔγνω ὁ ἀδελφὸς ὅτι πεποίηκεν ὁ ἀδελφὸς αὐτῷ.

ΚΕΦ. Λ.

Αδελφὸς ἀνεγίνωσκεν ἐν τῇ ἀρχυπνίᾳ, καὶ θέλων τελέσαι τὸ κεφάλαιον, πῆρσε μικρόν. ἕτερος δὲ μοναχὸς ἤρξατο κατ' αὐτὸ γογγύζειν, λέγων· ἤκουσεν ἔγειρε, καὶ οὐκ ἐγείρεται. ἔφη δὲ αὐτῷ ἕτερος ἀδελφὸς, Ἄραγε εἰ ἦν αἰσον, καὶ ἐπέτρεψεν ἡμῖν ὁ ἡγούμενος ποιῆναι πλεονόμιστον ποτήριον, ὅχι ἡδέως ἔχωμεν; καὶ ἀκούσας ὁ ἀδελφὸς ἔβαλε μετάνοιαν, λέγων· συγχώρησόν μοι.

ΚΕΦ. ΛΑ.

Αδελφὸς ἀδελφῷ ἔφη, ἵνα λίπαχὺ ἄρεις τὸ πινακίον, καὶ οὐκ ἔῃς ἡμῶς φαγεῖν; ἀπεκρίθη ὁ αὐτῷ ὁ ἀδελφὸς· ἐγὼ δούλος εἰμι, καὶ ὁ με κελεύουσιν οἱ μεζότεροί μου, τίπο ποιεῖν. καὶ ἀκούσας ὁ ἀδελφὸς ἔφη, συγχώρησόν μοι.

ΚΕΦ. ΛΒ.

Λογίζομαι ὅτι ὠφέλιμον τοῖς ἀδελφοῖς, τὸ ἀναδέξασθαι τὰ προεσώτα πάντα φροντίδα ὅτι ὑποταγνύμεθα, καὶ ἀμέεμνον ποιῶσαι τὰ ἀδελφὸν καὶ ἀπειπάσασθαι κατὰ πάντα, μάλιστα ὅτι καὶ ἐκ τῶν πειρασμῶν κοσμιῶμεθα, ἵνα μόνῃ τῇ προσοχῇ χολαῖσθαι ὁ λογισμὸς τῶν ἀδελφῶν, καὶ κατὰ τὴν φωνὴν κερόμενος, ἐπιμελῶς ἀναδράμῃ εἰς τὸ ὑψὸς τῶν ἀρετῶν. φθαίρει γὰρ, φησὶν ὁ Ἀπόστολος, ἡ δὲ χερσὶς, ὁμιλίᾳ κακῇ. μέγα γὰρ ναυάγιον ψυχῶν, ἐν ᾧ κανόνες καὶ κυβερνήσεις ὁ πολιτεύονται.

ΚΕΦ. ΛΓ.

Μοναχέ, εἰάν τις ἀγάπη σοι ὁ μοναχὸς ἡ κοσμικὸς, μὴ θέλε ἀπαντᾶν αὐτῷ ὑπὲρ δύναμιν, ἵνα μὴ μετὰ τὴν ἐκχώρησιν τῶν ἀδελφῶν, μεταμεληθῇς ἐφ' οἷς ἐδαπάνησεν ἀγαθοῖς σου. ὁ δὲ εἰάν τις κύριος ἀποδοῖ σε· κρεῖσσον γὰρ ἡ ἀγάπη λαχάνων μετὰ ἀγάπης, ἢ μύρια ἐδέσματα μετ' ὀδύνης· ἵλαρόν γὰρ δότιν ἀγαπᾷ ὁ Θεός. Ταῦτα δὲ φημι, ἀδελφέ, ὅχι ὡς ἐκκοπήν ὑμῖν πῆρσιν εἰς τὴν φιλοξενίαν, ἀλλ' ἵνα

A ipse propriam quoque abscidit: & sic inter se ambo concordēs permanferunt, surrexeruntque absque offensione mutua. Et non cognovit frater, quid alter frater egisset.

CAP. XXX.

FRater quidam vigilia lectitabat; volensque finire caput, protraxit aliquantulum. B Unde alius monachus contra eum murmurare coepit, dicens: Audivit surgendum esse, & non surgit. Et alius ad eum: Nonne si prandium paratum esset, mandassetque nobis Praefectus, largius adhibendum esse potum, voluptatem inde caperemus? Quo audito, poenitentia ductus frater, Ignosce mihi, dixit.

CAP. XXXI.

FRater fratri dicebat: cur ita cito lancem aufers, nec finis nos comedere? Ad quem frater: ego servus sum, & quod mihi majores mei faciendum mandant, id facio. Et hoc audito frater dixit: Ignosce mihi.

CAP. XXXII.

Existimo expedire fratribus, Praefectum in se curam omnem subditorum suscipere, ac fratres curis & distractionibus vacuos reddere in cunctis; maxime vero ab ingruentibus secularibus: ut soli orationi mens fratris vacare possit, & ut instar palmae tonsus, studiose ad sublimitatem consurgat virtutum. *Corrumpunt enim*, inquit Apostolus, *mores bonos colloquia prava*. Magnum quippe animarum naufragium, in quo regulae & rectae vitae institutiones non vigent. 1. Cor. 15.

CAP. XXXIII.

MOnache, si accesserit ad te monachus, sive secularis quispiam; noli supra vires occurrere ei: ne post fratris discessum doleas de bonis, quae tibi consumsit: sed appone quod tibi Dominus largitur. Melius est enim apponere olera cum caritate, quam mille esculenta cum tristitia: *Hilarem quippe* 2. Cor. 9. *datozem diligit Deus*. Haec autem dico, frater, non ut vobis praedicam hospitalitatem; sed ut accepta sit oblatio vestra,

1. Petr. 4.

Gen. 18. 19.

Josue. 2. 6.

Hebr. 11. 13.

Matth. 5.

25.

secundum eum, qui dicit: *Hospitales invicem sine murmuratione*. De hospitalitate autem non opus habetis, ut quid scribatur vobis: nostis enim hanc multis virtutibus esse majorem. Etenim hac Patriarcha Abraham Angelos hospitio suscepit. Per eam Lot justus in subversione Sodomorum non periit. Per hospitalitatem similiter & Rahab cognomento meretrix non interiiit cum incredulis, excipiens exploratores cum pace. Ait enim Salvator: *Hospes eram, & collegistis me*. Et, *Beati misericordes, quoniam ipsi misericordiam consequentur*.

C A P. X X X I V.

Carissime, si ad te venerit frater quispiam, amboque pariter steteritis ad persolvendam consuetam regulam synaxis, & hortatus fuerit fratrem dicere parum quid a pectore; ipseque semel atque iterum & tertio recusaverit; noli eum cogere: sunt enim multi, qui non noverunt verbo prædicare virtutem, sed opere veritatem. Et sic cor fratris exhilarabis. Nam contentio virtuti non est conveniens, quin potius ad iram excitat.

C A P. X X X V.

Si ægrotum visitas, vide, ne inimicus inter vos suggerat sermones otiosos, aut detractiones, ne tuæ mercedis jacturam patiaris; cum moris sit diabolo, nocere uni per auditum, alteri vero per linguam. Sed ex divinis Scripturis consolari oportet laborantem, & ex passione Salvatoris, cui gloria in secula. Amen.

C A P. X X X V I.

Carissime, si hospes accesserit ad fratrem tuum, quantum vires ferunt, congregare ei, ut hospitalitatem adjuves: & Dominus diriget, secundabitque vias tuas.

C A P. X X X V I I.

Carissime, si egressus fueris cum fratribus tuis ad opus aliquod extraordinarium, auxiliare infirmiori pro viribus, quas tibi largitus est Dominus, sciens, quod

A ἵνα ἡ προσφορὰ ὑμῶν ἀποδοῦναι ᾖ, καὶ ἡ λέγοντα, φιλόξενοι εἰς ἀλλήλους ἀνδὲρ γογγυσμῶν. Περὶ δὲ τῆς φιλοξενίας ἡ χρείαν ἔχετε γράφεσθαι ὑμῖν. ἐπίστασθε γὰρ, ὅτι ἡ φιλοξενία πολλὰν ἐστὶ μείζων ἀρετὴν. καὶ γὰρ ὁ Πατριάρχης Ἀβραάμ ἀπὸ ταύτης Ἀγγέλους ἔξενισε, καὶ ὁ δίκαιος Λώτ ἀπὸ τῆς φιλοξενίας ἡ σωαπώλετο τῇ καταστροφῇ Σοδόμων. ὁμοίως δὲ καὶ Ραὰβ ἡ ἐπιλεγομένη πόρνη ἀπὸ τῆς φιλοξενίας ἡ σωαπώλετο τοῖς ἀπειθήσασιν, δεξαμένη τὰς κατασκόπας ἐν εἰρήνῃ. λέγει γὰρ ὁ Σωτὴρ. ξένος ἦμιν, καὶ σωτηρία γέγονε μοι. καὶ, μακάριοι οἱ ἐλεήμονες, ὅτι αὐτοὶ ἐλεηθήσονται.

Κ Ε Φ. Λ Δ.

A Γαπητέ, εἰς τὴν ἀγάπην σου ἀδελφός, καὶ εἴτε ἀμφοτέρω ἀμα ἐπιτελεῖν τὴν συνήθειαν κανόνα τῆς συνάξεως, καὶ προτρέπῃ τὴν ἀδελφὸν λέγειν μικρὸν ἀπὸ τῆς αἵματι. εἰς τὴν ἀγάπην σου ἀπάξ, καὶ δις, ἕως τρίτης, μὴ αὐτὸν ἀφαιρήσῃς. εἰς γὰρ πολλοί, οἱ οὐκ ἐπίσαντα λόγῳ κηρύττειν τὴν ἀρετὴν, ἀλλ' ἔργῳ τὴν ἀλήθειαν. καὶ ἐν τέτῳ ἀφαιρήσῃς τὴν καρδίαν τῶν ἀδελφῶν. ἡ γὰρ φιλονεικία οὐκ ὀφείλει εἶναι ἀρετὴν, μάλλον δὲ καὶ θυμῶς προτρέπῃ τὴν ὑπάρχει.

D

Κ Ε Φ. Λ Ε.

E Ἄν ἐπισκέπῃς ἀρρώστον, βλέπε μὴ ὑποβάλῃς τὸν ἐχθρὸς μεταξὺ ὑμῶν ἀργολογίαν ἢ καταλαλίαν, ἵνα μὴ ζημιωθῇς σὺ τὴν μισθόν. ἔσθι γὰρ τοῖς τῷ Διαβόλῳ, ἵνα τὸ μὴ ζημιώσῃ δι' ἀκοῆς, τὸ δὲ ἀπὸ γλώσσης. ὁμῶς καὶ τὴν ἀκαλεῖν τὴν κάμνοντα ἐν τῇ θείῳ Γραφῇ, καὶ ἐν τῇ παθημάτων τῷ Σωτῆρος. ὃ ἡ δόξα εἰς τὰς αἰῶνας. ἀμήν.

E

Κ Ε Φ. Λ ς.

A Γαπητέ, εἰς τὴν ἀγάπην ξένος τῷ ἀδελφῷ σου, συνέλθε αὐτῷ καὶ τὴν δυνάμιν σου, ἵνα συνεργὸς ᾖ τῇ φιλοξενίας, καὶ ὁ Κύριος δοδώσῃ τὰς ὁδοὺς σου.

F

Κ Ε Φ. Λ ζ.

A Γαπητέ, εἰς τὴν ἀγάπην μετὰ τῶν ἀδελφῶν σου εἰς παρέργιον, βοήθη τῷ ἀδυνεστέρῳ καὶ τῇ δυνάμει, ἣν ὁ Κύριος ἐχαρίσατό σοι, εἰδὼς ὅτι

ὅτι ἀπὸ Κυρίου λήψῃ τὴν μισθὸν ἔκ κόπου καὶ τῆς συμπαθείας· εἰ δὲ ἡς ἀδυνατοῦ καὶ ἀσθενείας, μὴ θέλῃ πολλὰ λέγειν καὶ περὶ αὐτῆς καὶ δρα-
σύνασθαι, ἀλλὰ μᾶλλον σιγᾶν καὶ ἡσυχάζειν· καὶ ὁ Κύριος βλέπων σε τὴν ταπεινώσειν, πληροφωρή-
σῃ τὰς καρδίας τῶν ἀδελφῶν σε, μὴ ἐπιτιθεῖναι σοι βάρος.

ΚΕΦ. ΛΗ.

Οἱ καταμόνας ἡσυχάζοντες, τὰς ἐν τοῖς κοινοβίοις μακαρίζουσιν, ὡς ἀπερίσπαστον βίον ἀφύγοντας· εἰ δὲ ἡ πρῆξις ἀγάπῃ τοῖς ἀδελφοῖς, τότε οἱ ἐν τοῖς κοινοβίοις τὰς καταμόνας μακαρίζουσι, μάλιστα δὲ οἱ ἐν ἀμελείᾳ ἀφύγοντες καὶ τῇ ἀκηδεύᾳ συμπεριφερόμενοι· ὁ δὲ τέλειος τῷ λογισμῷ ὑπερβαίνει δι' ἡμετέρας τὰς ἐκ χερσὶ παγίδας.

ΚΕΦ. ΛΘ.

Πάνθενον ὑπάρχει τὸ πάθος τῆς φιλαργυρίας, ὥστε αὐτὸ εἶναι ρίζαν πάντων τῶν κακῶν· βελομέθεα οὖν γινώσκων ἐν τινὶ ἐκείνῳ τὸ πάθος τῆς φιλαργυρίας; ἐν τῷ τὴν ἐλπίδα ἔχειν ἐπὶ τῷ Θεῷ ἐν ὅλῃ καρδίᾳ καὶ ψυχῇ.

ΚΕΦ. Μ.

Αδελφε, εἰς τὸν τροχαλὸς εἰς τὸ ἐργόχειρόν σε, ὥστε σε μεγάλα καὶ πολλὰ καὶ πλεονάζοντα ἐργάζεσθαι, μὴ ἐπαίρῃς ἐν τῷ τῷ, μηδὲ ἔχθρην τὰς ἀσθενεστέρας σε ἀδελφούς· ἡ γὰρ ἐν τῷ τῷ τετέλεσται τῇ ἀρετῇ· ἀλλὰ μᾶλλον τίμα καὶ φοβῶ τὸν Κύριον, ὅπως ἄχρὶ τέλους ἐπιχορηγήσῃ σοι τὴν ἰσχύ· ὅτι μέγατοι οἱ πεποιθότες ἐπὶ τῇ ἰδίᾳ δυνάμει· ὁ δὲ καυχώμενος, ἐν Κυρίῳ καυχάσθω.

ΚΕΦ. ΜΑ.

Οτι εἰ δὲ φθονεῖν ἐν περὶ αὐτοῦ ἀδελφῶν· μέλη γὰρ ἐσμεν ἑσώματος ἑκείνου· Χριστοῦ.

ΚΕΦ. ΜΒ.

Μοναχέ, εἰς σε ἐγκαλῇ ὁ ἡγούμενός σε, εἴτε ὁ ἐργοδότης, περὶ τῆς φιλοκαλίας ἑκείνου ἐργῶν, μὴ βαρέως φέρε τὸν ἐλεγχον· ἀλλὰ μᾶλλον φιλοκαλήσωμεν ἐν ἀγαθῇ σιωπῇ, ἵνα καὶ ὁ πο-

quod a Domino accepturus sis laboris & compassionis mercedem. Sin imbecillis ac debilis exstiteris, noli multa dicere, atque imperare, & insolenter agere; sed tace potius, & quiesce. Et Dominus humilitatem tuam considerans, fidem faciet cordibus fratrum tuorum, ne amplius te gravent.

CAP. XXXVIII.

Qui in solitudine vitam quietam degunt, eos, qui in cœnobiis commorantur, tamquam ab omni distractione immunes, beatos prædicant. Si vero a fratribus caritas abfuerit, tunc qui in cœnobiis sunt, solitarios felices judicant; maxime autem ignaviae & acediae dediti. At qui cogitatione perfectus est, inimici laqueos facile superat.

CAP. XXXIX.

Porsus sane gravis est morbus avaritiæ, ut omnium sit malorum radix. Nosse igitur cupimus, in quo vitium istud eradicetur? In firma spe figenda in Deum ex toto corde & anima. 1. Timoth. 6.

CAP. XL.

Frater, si ad opus manuum tuarum velox exstiteris, magna & multa & opulenta operando; noli in hoc efferri, neque imbecilliores fratres spernas. Non enim sic virtutem perfecisti; quin potius Dominum honora ac time, ut fortitudinem tibi usque ad finem largiatur. Quoniam vani ac stulti sunt, qui in propriis confidunt viribus. Qui autem gloriatur, in Domino gloriatur. 2. Cor. 10.

CAP. XLI.

Super fratris progressu non decet nos invidia tangi: membra enim corporis Christi sumus.

CAP. XLII.

Monache, si Præfectus tuus reprehenderit te, sive operis distributor de elegantia operis: ne ægre feras reprehensionem; quin potius bonam habere conscientiam studeamus, ut & em-

tor, & venditor utrinque gratias agant Domino. Dicamus autem cogitatione: nonne si ad vestimenta, vel vasa coëmenda abiissemus; de pulchritudine etiam laboraremus? Quare nos quoque honestatis studiosi simus propter conscientiam.

CAP. XLIII.

Nos vero, carissimi, tamquam quibus œconomia concredita est, infirmitates imbecilliorum feramus. Ait enim Salvator: *Non opus habent qui bene valent, medico; sed qui male habent.*

Matth. 9.
Marc. 2.
Luc. 5.

CAP. XLIV.

Carissimi, si forte etiam Præfecti nostri iniquiores in nos fuerint, quod absit; nos tamen bona conscientia iis, tamquam Domino, & non quasi hominibus, ferviamus; scientes, quod mercedem a Deo accepturi simus.

CAP. XLV.

Prudentem atque sincerum oportet esse monachum, ut quæ ab adversario ei struuntur, cognoscat: ut alia quidem tamquam ridicula prætereant, alia vero per humilitatem, alia autem sale conditis verbis evertat.

Coloss. 4.

CAP. XLVI.

Carissime, si quem fratrem inimicus excitaverit, qui conviciis & maledictis te incessat, dicatque: Perverse senex, aut extreme improbe: patienter illatam feras contumeliam. Sin autem cogitatione, pacis gratia, sustinuerimus; loco, Perverse senex, dicetur, Bone senex: & pro, Extreme improbe, Probissime. Servum vero Domini non oportet contentiosum esse, sed blandum ac mansuetum erga omnes.

1. Tim. 2.

CAP. XLVII.

Fratri cuidam suggerebat cogitatio tempore vigiliæ, dicens: Requiesce hodie, & noli ad vigilias surgere. At ille cogitationi respondebat: Cogita te heri non surrexisse: hodie tibi surgendum est. Et de opere aggrediendo, rursus ei suggerebat: Quiesce hodie, & cras operaberis. Ille vero iterum respondebat:

Nequa-

Aὁ πωλῶν καὶ ὁ ἀγοράζων ἀμφοτέροι διχαρισήσονται τῷ Κυρίῳ. ἔπωμην δὲ καὶ τῷ λογισμῷ, Ἀραγε εἰ ἀπὸ μὲν ἀγοράσαι σκεῦος εἴτε ἱμάτιον, ἢ πάλιν δὲ καλὴν ὡς πωδάζομεν; ποιῶν καὶ ἡμεῖς φιλοκαλήσωμεν ἅλα τὴν σωείησιν,

ΚΕΦ. ΜΓ.

Bἡμεῖς δὲ, ἀγαπητοὶ, ὡς πεπιτευμένοι τῇ οἰκονομίᾳ, τὰ ἀδυνατήματα τῆς ἀδυνατίων βασιλεύομεν. εἶπε γὰρ ὁ Σωτὴρ· ἢ χεῖρα ἔχουσιν οἱ ἰσχυρότεροι ἰατροὶ, ἀλλ' οἱ κακῶς ἔχοντες.

ΚΕΦ. ΜΔ.

Cἀγαπητοὶ, εἰ καὶ οἱ ἡγούμενοι ἡμῶν σκοπιάζωσι πρὸς ἡμᾶς, ὅπερ ἀπείη, ἀλλ' ἡμεῖς ἐν ἀγαθῇ σωείᾳ δαδύομεν ὡς τῷ Κυρίῳ καὶ οὐκ ἀνθρώποις. εἰδότες ὅτι ἀπὸ Θεοῦ ληψόμεθα τὸ μισθόν.

ΚΕΦ. ΜΕ.

Φρόνιμον δὲ εἶναι καὶ ἀνέρατον τὸ μοναχόν, ἵνα ἐπιγινώσκῃ τὰ ἐπιφερόμενα κατ' αὐτὸν ἀπὸ τοῦ ὑπεναντίας, ὅπως τὰ μὲν ὡς ἐν γελοίᾳ πρὸς ἑλθῇ, τὰ δὲ ἐν ταπεινώσει, τὰ δὲ ἐν τῷ ἡρε-
τυμῳ λόγῳ ἀνατρέψῃ.

ΚΕΦ. Μς.

Eἀγαπητέ, εἰ ἔξευγείρῃ ὁ ἐχθρὸς ἀδελφόν τὸ λοιδορεῖν σε καὶ λέγειν, Κακόγηρε ἢ Κακέχατε, μακροθύμως φέρε τὸ ὕβριν. εἰ καὶ τῷ λογισμῷ καταδεξώμεθα εἵνεκα τοῦ εἰρήνης, ἀντὶ τούτου, Κακόγηρε, γίνεται Καλόγηρε· καὶ ἀντὶ τούτου, Κακέχατε, γίνεται Καλέχατε. Δεῖλον δὲ Κυρίῳ ἢ χεῖρ μάχεσθαι, ἀλλ' ἥπιον εἶναι πρὸς πάντας.

ΚΕΦ. ΜΖ.

FἈδελφῶ ἡμεῖς ὑπέβαλον ὁ λογισμὸς ἐν καρδίᾳ τῇ ἀχρυπνίας, λέγων· ἀνάπαυσον σεαυτὸν, καὶ μὴ ἀναστῆς εἰς ἀχρυπνίαν. ὁ δὲ ἀπεκρίνατο τῷ λογισμῷ· λόγιζε ὅτι χθρὸς οὐκ ἀνέστης· σήμερον ὀφείλεις ἐγερθῆναι. Καὶ πάλιν τὸ ἔργον πάλιν ὑπέβαλον αὐτῷ· ἀνάπαυσον σεαυτὸν σήμερον, καὶ αὔριον ἐργάζε. ὁ δὲ πάλιν ἀπεκρί-

πικρί-

παινεῖται, Οὐχί, ἀλλὰ σήμερον ἔργαζε, καὶ Ἀ
 πρὸς τῆς αὐτοῦ τῷ Κυρίῳ μελήσει.

ΚΕΦ. ΜΗ.

Α Γαπητέ, εἰς κτίσιν φιλίας μετὰ τινος, καὶ
 πληροφωρή σε, ὅτι ἐν ἀληθείᾳ φοβεῖται
 Κύριον. καὶ οὕτως φησὶν ὁ Κύριος, ἀπὸ τῆς καρπῶν
 αὐτῶν ἐπιγνώσεαι αὐτούς. μὴ γὰρ αὐτοὶ ἡπο-
 ψίαν πρὸς πονηρὸν πρᾶγμα. τὸ δὲ νήφειν ἐν
 παντὶ καιρῷ, ἀγαθὸν ὅστιν. εἰς δὲ βεβληθῇ
 ἔχειν μὴ σε φιλίαν δολερὰν, καὶ παρρησίαν Θεῷ
 μὴ ἀρέσκουσαν, ἀπὸ τῆς πίστεως τῆς σεαυτὸν σφο-
 δρα, καὶ μηδ' ὅπως κτίσιν παρρησίαν Θεῷ μὴ
 ἀρέσκουσαν πρὸς τὴν πίστιν. Εἰς δὲ ἀρξήταί σου
 φαίνειν τὸ ἐαυτὸν ἐγκορυμμένον πάθος, εἴτε διὰ
 μεδισμῶν, εἴτε διὰ κέλως ὑποκεινόμενος
 ὑπακοῇ, καὶ βεβληθῇ ὑποσκελίσαι σε, μὴ χα-
 νωθῇς τὸ λογισμὸν πρὸς τὸ ἐκείνου ἀφροσύνην,
 ἀλλ' ἐμβλεψὼν αὐτῷ αὐστηρῶς ὄμματι, ὅπως γινώ-
 σκῃς τὸ ἐγκείμενον ἐν σοὶ ἀγαθὸν θεμέλιον, καὶ ἐν
 τούτῳ ἢ μεταλλάξῃ τὴν πονηρὰν γνώμην, ἢ ἐλ-
 λεται ἀπὸ σε.

ΚΕΦ. ΜΘ.

Α Γαπητέ, εἰς ἀνδρίζῃ καὶ τῇ συλλήσει
 παρρωμίων τὰς τῆς ἐργασίας σου πόνους,
 ὅρα μήπως ὡς ὑποκάτωθεν πανουργησάμενος
 ἐλθὼν ὑποσκελίσῃ σε. ἀλλ' ἀντρεπίξῃς τὸ λογι-
 σμὸν, ἵνα πρὸς ὃ ὀρέσῃς τὸ ἀνεμον, καὶ τὸ σκεδὸς
 ἐπιμάσῃς, ὅπως σωθῇ τὸ πλοῖον εἰς λιμένα ζωῆς.

ΚΕΦ. Ν.

Τ Ἰς φυτεύσας συκήλατον ἐαυτῷ, καὶ ὃ τιρεῖ
 τὴν καρπὸν αὐτῆς; πόσῳ μᾶλλον δεῖ τιρεῖν
 τὴν ἀγνείαν καὶ σωφροσύνην. μισεῖ οὖν Κύριος τὴν
 σωτυχίαν πᾶν φιληδόνων ἀνθρώπων. διότι γέ-
 γραπτά. φοβερὸν τὸ ἐμπεσεῖν εἰς χεῖρας Θεοῦ ζῶν-
 τος. Ἡ δὲ τίς πλῆγεις ποτε ὑπὸ ἀσπίδος, καὶ ὃ
 τιρεῖ ἐαυτὸν ὅ μὴ πρὸς ἐγγίξῃ τῇ τρώγλῃ αὐ-
 τῆς; εἰς δὲ μὴ τὴν πλῆγὴν πρὸς ἀξίαν τὴν χεῖρα
 εἰς τὴν φολεὸν αὐτῆς, καὶ δαυτερώσῃ αὐτῷ τὴν πλῆ-
 γην, τίς ἄρα ἄτιος γέγονε ὁ θανάτου; τὸ ἰοδό-
 λον θνήσκον, ἢ ὃ μὴ τιρήσας ἐαυτόν; Σὺ δὲ νόε
 τὸ εἰρημνόν.

CAP. XLVIII.

Α riissime, si tibi amicitia cum aliquo
 fuerit, certoque constiterit, eum vere
 timere Dominum; sicut ait Dominus: *A Matth. 7.*
fructibus eorum cognoscetis eos: ne de illo male
 suspiceris. Omni autem tempore sobrium ac
 vigilantem esse, bonum est. Si quis vero
 tecum amicitiam fraudulentam inire voluerit
 cum libertate Deo non grata; ab ejusmodi
 te ipsum valde custodi, neque illo prorsus
 confidenter utaris, cum ejus confidentia Deo
 non placeat. Si autem occultum suum vitium
 risu aliquo coeperit prodere, simulans obe-
 dientiam, teque decipere voluerit: cave, ne
 cogitationem ad illius insipientiam laxave-
 ris, sed torvo eum aspectu intueri, ut bonum
 in te jactum fundamentum intelligat: sic-
 que aut improbam suam mentem mutet, aut
 a te recedat.

CAP. XLIX.

Α riissime, vide ne forte dum virum te
 præbere vis adversus eos, qui operis
 tui labores rapere conantur, aliquis te ex
 insidiis astute decipiat atque supplantet: sed
 para cogitationem tuam, ut ad scopum
 ventum prospicias, ac instrumentum ador-
 nes, ut salvetur navis in portu vitæ.

E

CAP. L.

Q uis ficulneam plantat sibi ipsi, & non
 servat fructum ejus? Quanto magis
 castitatem & temperantiam servare
 oportet. Odit namque Dominus libidino-
 forum hominum congressum: ac propterea
 scriptum est: *Horrendum est incidere in ma- Hebr. 10.*
nus Dei viventis. Aut quis aliquando ab
 aspide ictus, non custodit se a vicinitate
 atque accessu cavernæ ipsius? Si autem
 post ictum antro ipsius manum admoverit,
 plagamque iteraverit, quis jam causa erit
 mortis? venenata bestia, aut qui seipsum
 non custodivit? Tu autem intellige quod
 dictum est.

C A P. L I.

A

K E Φ. N A.

Spiritus sanctus patefacit homini, quænam sit via bona, & quæ non bona: rursusque indicat ei, quid in bona via paratum sit, & quid in mala occultatum: ut homo cognita utriusque remuneratione, perniciem evitet. Sin autem post boni & mali cognitionem, sibi hic non caverit; quam in die iudicii excusationem habere poterit? Superfluis vestium ornatus, & oculus sublimis ac vagus, & collum extensum, humerique reiecti atque nudati, & pedes lascive ac vitiose directi, mortem conciliant.

C A P. L I I.

Beatus, cui aliorum ædificatio & salus curæ est; & nequaquam segregari se patitur a regno cœlorum cum hominibus scandalosis: sed erit habitatio ejus cum iis, qui Christo Domino grati & accepti sunt: cui gloria in secula. Amen.

C A P. L I I I.

Admonere parentes tuos carnales, ne te frequentent. Dum enim illi coram te de tuis loquuntur, distrahunt cogitationes tuas; simulque te incontinentem esse docebunt. Satis est semel vel bis in anno ab iis te visitari. Si porro inutilem illorum conversationem penitus præcideris, melius ages.

C A P. L I V.

Immodica edacitas atque potatio pro temporis præsentia voluptatem continent: at die proxime sequenti, injucunditatem & dissolutionem menti afferunt.

C A P. L V.

Si contigerit, ut in morbum incidas, ne continenter parentibus tuis carnalibus perscripseris: neque ad auxilium mortale ac protectionem humanam confugeris: quin potius patienter feramus, expectantes misericordiam Dei, ut ipse nos gubernet per omnia. Est enim tempus, quando caro opus habet disciplina. In cunctis autem Domino placeamus, quoniam ipsi curæ est de nobis.

1. Petri 5.

Fra-

Tο Πνεῦμα τὸ ἅγιον δηλοῖ τῷ ἀνθρώπῳ, ποία ἐστὶν ἡ ὁδὸς ἡ ἀγαθὴ, καὶ ποία οὐκ ἀγαθὴ. καὶ πάλιν μνησκει αὐτῷ, τὴν ἡτοίμασθαι ἐν τῇ ὁδῷ τῇ ἀγαθῇ, καὶ τὴν κέκρυπται ἐν τῇ ὁδῷ τῇ πονηρᾷ. ὅπως γνῆς ὁ ἄνθρωπος τὰν ἀμφοτέρων τῶν ἀνταπόδοσιν, φθὺγῃ τὸ βλάβος. Ἐὰν ὅ μὴ ἐπίγνωσιν, μὴ φύγῃ, ποίαν ἔχει ἀπολογίαν ἐν ἡμέρᾳ κρίσεως; Ἰματίων καλλωπισμὸς, καὶ ὀφθαλμὸς μετέωρος, καὶ τράχηλος τεταμμένος, καὶ ὦμοι ἀνακεκαλυμμένοι, καὶ πόδες ἐμπαθεῖς ἀνεμμένοι, θάνατον προσκαλῶνται.

K E Φ. N B.

CΜακάριος ὁ φροντίσας τὴν τὰν ἐτέρων οἰκονομίαν καὶ σωτηρίαν. καὶ ὁ μὴ ἀφοροῦν ἐν τῇ τὰν ἐρανῶν βασιλείᾳ μὴ τὰν ποιούντων τὰ σκάνδαλα. ἀλλ' ἔσται ἡ κατόικησις αὐτοῦ μετὰ τὰν θύαρεσθαι τῶν δεσποτῶν Χριστῶ. ὃ ἡ δόξα εἰς τοὺς αἰῶνας. ἀμήν.

K E Φ. N Γ.

DΠαράγγελλε τοῖς κατὰ σὰρκα γονεῦσιν, ἵνα μὴ πυκνάζωσι πρὸς σε. λαλόντων γὰρ αὐτοῖς ἐνώπιόν σου τὰ σα, καταλύσιν σε τὸ λογισμὸν, ἅμα καὶ ἀκρατῇ σε διδάσκουσιν. ἀρκεῖ ἅπαξ ἡ διὰ τῶν ἐτῶν, ἵνα σε ἐπισκεπτόμεθα. ἐὰν ὅ ἀποκόψῃς τελείως στυγερὰν ἀνωφελῆ, κρείσσον ποιήσεις.

K E Φ. N Δ.

EΗ Πολυφαγία καὶ ἡ πολυποσία πρὸς τὸ παρὸν ἡδύτητα ἔχει. τῇ ὅ ἐπίσση ἀνδρίαν καὶ ἐκλυσιν παρέχει τῷ λογισμῷ.

K E Φ. N E.

FΕἰ ἂν συμβῇ σε ἀσθενεῖα πεπεσέν, μὴ σιωπῶν γράφε τοῖς κατὰ σὰρκα γονεῦσι. μὴ φεῦγε ὅτι νεκρὰν βοήθειαν καὶ σκέπην ἀνθρώπινον. ἀλλὰ μάλλον μακροθυμήσωμεν ἐκδεχόμενοι τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ, ἵνα αὐτὸς κυβερνήσῃ ἡμᾶς κατὰ πάντα. ἐστὶ γὰρ καμρὸς, ὅτε καὶ ἡ σὰρξ ἐπιδέεται παροδείας. ἐν ταῖς ὅ τῷ Κυρίῳ ἀναρροήσωμεν, ὅτι αὐτῷ μέλει περὶ ἡμῶν.

Αἰετ-

ΚΕΦ. ΝΖ.

A

CAP. LVI.

Α Δεελφός η̄σένησέ ποτε, κ̄ βιαζόμενος έαυ-
 τόν εργάζετο· κλάων δ̄ κατ' ιδίαν εν τῷ
 κελίῳ αὐτῷ, πρ̄ομάλει τ̄ Κύριον ῡγιείαν αὐτῷ
 χαρίσασθαι. εἶτα πάλιν έλεγον εν έαυτῷ· οἱμοι
 τῷ ᾱμελεῖ· ἡ ψυχὴ μου κατ' ὥραν ᾱσθενεῖ, κ̄
 ε̄ μέλει μοι· κ̄ ἵνα τὸ σῶμα μου μικρόν κακω-
 θῇ, μετὰ δακρύων τὴν ἰασιν αἰτῶμαι τῷ Κυ-
 ρίῳ. Καὶ έλεγον· Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ἰασά μου
 τὴν ψυχὴν ε̄ τὸ σῶμα, ἵνα μὴ γένωμαι εἰς βά-
 ταν τῶν ἀδελφῶν, ε̄χ' ὅτι δ̄, Κύριε, δ̄ξ
 ιδίαν δυνάμειν τρέφεταί ἀνδρῶπιος· εἰ μὴ
 σὺ, Δέσποτα, ἐπιχορηγήσῃς τὰ δέοντα καὶ αὐ-
 τήρη, ὃ ἀνδρῶπιος ὁδὲν ὄσκει. Πλὴν, Δέσπο-
 τα, κ̄ τὴν ῡγιείαν χάρισά μοι τῷ ἀχρείῳ δέ-
 λῳ σου, ὅτι σὺ εἶ ὁ Θεὸς τῶν μετανοούντων, ε̄ εν
 ἐμοὶ δείξης τ̄ μεγαλωσύνην σου. Καὶ ἰάθη ἐτι
 αὐτὸς κρατῶντος τὸ ἔργον· κ̄ εἶπε τὸ ρήτὸν *Ματθ. 8*
Ἀποστόλος· ὅταν ᾱσθενῶ, τότε δυνατός εἰμι· εἰς
 ἐμὲ γὰρ ἐπληρώθη ἐπ' ἀληθείας. Ὅτε ὁ ἀν-
 δρῶπιος ᾱσθενεῖ, τότε ε̄ ἡ ψυχὴ αὐτοῦ ὑπὲρ ἐκ-
 κωιωσῇ ζητεῖ τ̄ Κύριον. Ἀγαθὴ οὖν ἡ πα-
 ρεία· εἰ μὴ περ ἀχρεῖς ὁ παροδύμενος, εἰπά-
 τω δὴ ὁ ποιῶν· εἰ τὰ ἀγαθὰ ἐδιδάμεθα πα-
 ρὰ Κυρίου, τὰ κακὰ ε̄χ' ἱκανοποιούμεν; εἴη τὸ ὄνο-
 μα Κυρίου διλογηθῆναι εἰς τὰς αἰῶνας· ἀμήν.

ΚΕΦ. ΝΖ.

Α Γαπητέ, εἰ μὴ ὑποκανόνα κατέξῃ, μὴ σε
 νικήσῃ ἡ ἀκηδία ἀργήσας τ̄ δουτέραν ἢ τ̄
 τρίτην τ̄ εβδομάδος· ἵνα μὴ ὅλῳ τ̄ εβδομά-
 δα θλίψωσί σε οἱ λογισμοί· ε̄τω γὰρ συμβά-
 νει ἡσὶν εν τοῖς κοινοβίοις· ὑποβάλλει γὰρ τὸ πνεῦ-
 μα ἀκηδίας τῷ λογισμῷ ε̄ μοναχῷ τ̄ δουτέραν
 κ̄ τ̄ τρίτην τ̄ εβδομάδος ἀργήσας, κ̄ ἀφίησιν
 αὐτὸν πᾶς λοιπὰς ἡμέρας τ̄ εβδομάδος ὑποπι-
 ζεσθαι τοῖς λογισμοῖς, ἅχει τῆς ἀποδόσεως τῶ
 ἔργου. Σὺ δ̄ νῆφε εν πάσιν, ἀγαπητέ· ὅπως
 μὴ ὄρη ὑπεναντίας ἐν μηδενὶ ἐπιλαβέσθαι σου.
 ἀγωνίζε οὖν τὸ τ̄ ἡμέρας ἔργον εἰς ἡμέραν τι-
 θέναι· καὶ ὁ νῆς, μὴ δεσμβούμενος ὑπο μερί-
 μνης κ̄ λύπης, χολάσῃ τῇ πρὸς θεὸν.

ΚΕΦ. ΝΗ.

Ο Ταν ἡς τῷ βίῳ ἀποταξάμενος δ̄ξέσθαι εἰς
 τὰς ἀδελφάς, ἐτι βάλλοντος αὐτὸς ἀρ-
 χὰς,

F Rater quidam ægrotavit aliquando, si-
 bique vim inferens operabatur : flens
 autem apud se ipsum in cella sua invocabat
 Dominum, ut sanitatem sibi donaret. De-
 inde rursus intra se dicebat : Hei mihi ne-
 gligenti ? anima mea singulis horis infirma-
 tur, & non est mihi curæ : & ubi corpus
 exiguo morbo affligitur, mox cum lacry-
 mis sanitatem a Domino deponco. Dicebat-
 que : Domine Jesu Christe, sana animam
 meam & corpus meum, ut ne sim oneri
 fratribus : non enim homo propriis, Do-
 mine, viribus sustentatur. Nisi tu, Domi-
 ne, necessaria suppeditaveris atque suffi-
 cientia, nihil est homo. Verum, Domine,
 etiam sanitatem mihi inutili servo tuo con-
 cede, quoniam tu poenitentium Deus es,
 & in me magnificentiam tuam ostendas.
 Et cum adhuc instaret operi, sanatus est,
 dixitque illud Apostoli : *Cum infirmor, tunc*
potens sum. Quod in me quoque impletum
 est in veritate. Quando homo infirmatur,
 tunc & anima ejus supra modum quærit
 Dominum. Bona ergo disciplina est, si quis
 eam accipiens, gratias agit, dicatque ta-
 lis : Si bona a Domino suscepimus, mala
 cur non sustineamus ? sit nomen Domini
 benedictum in secula. Amen.

2. Cor. 12.

Job. 2.

CAP. LVII.

C arissime, si sub regula vivas, non te
 vincat socordia, ut secunda vel tertia
 hebdomadæ otieris feria : ne per totam heb-
 domadam tribulent te cogitationes. Sic enim
 nonnullis contingit, qui in coenobiis vivunt.
 Suggestit namque cogitationi monachi spiritus
 acedia, secunda ac tertia feria hebdomadæ in-
 dulgendum esse otio, finitque eum reliquis
 diebus opprimi cogitationibus usque ad tem-
 pus reddendi operis. Tu autem sobrius &
 vigilans esto in omnibus, carissime : ut
 nihil adversarius inveniat, quo te capiat.
 Enitere igitur, ut quotidie opus diurnum
 agas : & mens tua curis molestiisque non
 illaqueata, orationi vacet.

CAP. LVIII.

Q Uando quis seculari vitæ renunci-
 ans, egressus fuerit ad fratres, ipsi adhuc

in novitiatu constituto suggerit inimicus desiderium ad habitum accipiendum intempestive, ut frater nimiam ejus rei cupiditatem perferre non valens, fugiat stadium. Sin autem sustinuerit, donec habitum susceperit; tunc urget ipsum exire e coenobio, & vitam in solitudine degere; hæc & hujusmodi menti ejus subjiciens: Exi hinc, & vitam solitariam amplectere, ac parum sensimque operare: infirmus enim es, inquit, & molestias operis istius perferre non poteris. Si autem egressus frater labores exercitationis monasticæ fortiter non pertulerit, plus æquo inde, vehementiusque laborare deprehenditur. Sin vero & infirmitas ipsi supervenerit; adhuc magis magisque eum, quod proprium locum reliquerit, poenitebit.

CAP. LIX.

Alteri porro fratri præbet tentator alacritatem ad exercitationem, & austeritatem disciplinæ usque ad arctissimam & severissimam vivendi rationem: & post modicum temporis, five paucos post annos, incipit tentator ipsi longitudinem temporis ob oculos ponere, quodque gravis te maneat sufferendus labor, inquit, ad finem usque in ea vitæ austeritate, ne & tandem tuum corpus viribus deficiat. Si autem anima fratris suam sitit salutem, non se tradit fraudulentis ejusmodi cogitationibus; sed admonitionibus atque consiliis virorum exercitatorum ac timentium Dominum obedit; aut mox a se similibus cogitationum repellit insultus. Qui vero non sic virtutem colens, suum occultat morbum; & remittere exercitationem nolens propter consentientes inter se fratres, recedit e loco, ut pro libitu suum desiderium expleat: tales propriam sibi ruinam conflagrant, quod studio placendi hominibus virtutem exerceant. Non supra petram fundamentum eorum ædificatum erat, sed super arenam: unde pluvia descendente, fluviiisque ac ventis spirantibus, & in eam per cogitationes irrumpentibus, corrui. Nam dum videbantur virtutem possidere, multa superbia inflati erant: quando autem exciderunt, desperationi sese tradiderunt, quod utinam non contingat. Scriptum enim est:

Matth. 7. Numquid qui cadit, non resurget? dicit Dominus. Et, nolo mortem peccatoris, sed magis ut convertatur, & vivat. Qui autem secundum Deum vivit, etiamsi omni virtutis genere excultus sit, non tamen inflatur, neque extollitur; Domini magnificentiam secum perpendens, & quo pacto seipsum humiliavit, factus obediens usque ad mortem, mortem autem crucis: quin & seipsum

Matth. 7.

Jerem. 8.

Ezechiel. 18.

Philipp. 2.

Aχὰς, ὑποβάλλει ὁ Ἐχθρὸς ἐπιθυμίαν εἰς τὸ χῆμα τοῦ κατὰ τὴν καρδίαν. ἵνα μὴ φέρων ὁ ἀδελφὸς τὸ λίαν τὴν ἐπιθυμίαν, φύγῃ τὸ σταδίον. εἰ δὲ ὑπομείνῃ ἄχαις ὁ λαβὼν τὸ χῆμα, ἐπείγῃ αὐτὸν ἰξιώναι τὸ κοινοδίον, καὶ καταμόνας ἡσυχάσαι, προσφέρων αὐτῷ καὶ διάνοιαν ποιῶντα ἡνά. ἐξελθε ὀντεῦθεν, καδέξῃ καταμόνας, ὅτι ἐργάζῃ κατὰ τὸ μικρόν. ἀσθενὴς γὰρ εἶ, φησὶ, καὶ τὸ κόπον οὐ ἔργον τέστιν ὁ δύνασαι φέρειν. Καὶ εἰ δὲ ἰξελθὼν ὁ ἀδελφὸς τὰς τῶν κατὰ τὴν ἀσκήσεως μὴ βασιλεύσῃ θηναίως, περὶ αὐτοῦ δίδωκεται κοπιῶν. εἰ δὲ καὶ ἀσθενεία συμβῇ αὐτῷ, ἔτι μάλλον μεταμελεῖ, ὅτι κατέλιπε τὸ ἴδιον τόπον.

ΚΕΦ. ΝΘ.

Eτέρω ἀδελφῷ δίδωσιν ὁ πειράζων πειθυμίαν εἰς ἀσκησιν καὶ σκληραγωγίαν, εἰς ἄκραν πολιτείαν. καὶ μετ' ὀλίγον χρόνον, ἢ καὶ μετ' ὀλίγα ἔτη, ἄρχεται ὁ πειράζων προσφέρειν αὐτῷ ἑκτασιν μακρῶς χρόνου, καὶ ὅτι κόπος ἐστὶ, φησὶν, ἡ πόμεινά σε ἄχρι τέλους ἐν τῇ σκληραγωγίᾳ ταύτῃ, μήποτε καὶ εἰς τέλος ἰξασθενήσῃς τὸ σῶμα. Εἰ δὲ ἡ ψυχὴ τῶ ἀδελφοῦ διὰ τὴν σωθῆναι, ὁ καταδαρρῆι εἰς αὐτὸν ποῖς ἀπατιλοῖς λογισμοῖς, ὅμως πειθαρχεῖ πρὸς αὐτὸν καὶ συμβελίᾳ ἀνδρῶν ἐμπείρων καὶ φοβεροῦν τὸν Κύριον, ἢ ἀπαγορεύσας εἰς αὐτὸν τὸν λογισμὸν ἐπανάσσειν. Οἱ δὲ μὴ ἔτιως κεχηρῆναι τῇ ἀρετῇ, κρύπτει αὐτῷ τὸ πάθος, καὶ ἐκδιδόναι τῇ ἀσκήσει βελόνην. ὅμως τὰς ὁμοφύχας ἀδελφούς, μετέρχεται τὸ πῶς, ἵνα, ὡς δέλη, χρησθῇ τῇ ἐπιθυμίᾳ. ἀλλάγε καὶ εἰς ἐκπῆσιν πεπιπίπῃσιν οἱ ποῖσιν, ὅτι καὶ ἀνδρωπαρέσκεαι ἀσκήσει τὴν ἀρετὴν. ὁ γὰρ ὁ δεμελὶς αὐτῶν ἐπὶ τῇ πέτρᾳ ὁκοδομημένος ἦν, ὅμως ἐπὶ τὴν ἄμμοον. ὅθεν τῆς βροχῆς κατελθούσης ὁ τῶν ποταμῶν καὶ ἀνέμων τινδραντῶν καὶ πρὸς ῥηξάντων αὐτῇ ὅμως τὸ λογισμὸν ἔπεσον. Οἱ γὰρ ἐδόκουν τὴν ἀρετὴν κτᾶσθαι, πεφουσιωμένοι ὑπῆρχον ἐν πολλῇ ὑψηφονίᾳ. ὅτε δὲ ἰξέπεσον, τῇ ἀπογνωσῇ εἰς αὐτοὺς πρὸς δωκαν, ὅπως οὐκ ὤφειλον. Γέγραπται γὰρ. μὴ ὁ πίπῃς οὐκ ἀνίσταται; λέγει Κύριος. καὶ, ὁ βυλόμενος τὸ θάνατον οὐκ αἰμαρτωλὸς, ὡς τὸ ἐπιστρέφειν καὶ ζῆν αὐτόν. Οἱ δὲ καὶ Θεὸν πολιτευόμενος, εἰ δὲ πᾶσαν ἀρετὴν καπορδύσῃ, ὁ φυσικῶς, οὐκ ἐπέρχεται, ἀναλογισόμενος τὴν τῶ Κυρίου μεγαλωσύνην, καὶ ὡς ἐταπεινώσεν εἰς αὐτόν, ὑπήκοος γενόμενος μέχει θανάτου, θανάτου δὲ τῶ σαυροῦ. Ἀλλάγε καὶ κατα-

κατα-

καταπύσσει ἑαυτὸν ἀπὸ φόβου, καὶ τὸ λέγοντα· ἤγημαι ἑαυτὸν γινῶ καὶ αὐτοδόν. Ἡ δὲ ἀρετὴ εἴκει πορφύρα βασιλική· ὅς δὲ δωρεὰν συνουφάνει αὐτῇ καὶ τὰς ἀλλοτείων. Ὁ οὖν καὶ Θεὸν ἀσκεῖν βελομήδης, ὅς μὴ ἐμπίπῃ εἰς ἐκπῶσιν χαλεπωτάτην. Εἰ δὲ καὶ, ὡς ἄνθρωπος, πῶς κινηθῇ, ἀλλ' ὁ Κύριος γινώσκων τὴν ἀκακίαν τῆς καρδίας αὐτῆς, σπείρει αὐτῇ τὴν ψυχὴν τῇ νεθεσίᾳ τῶν δούλων αὐτῆς. ὁ δὲ νεθετεύμενος καὶ ἀντιλέγων, ὁμοίος ἐστὶ ἵππῳ σκληροσώμῳ, τὸ χαλινὸν μὴ φοβησάμενος, ἀχρεὶς ἔκκαπρημνίσῃ τὸ ἐπιβάτην. ὁ γὰρ σκληρὸς τῇ καρδίᾳ, ἀπὸ πεσείτα κακῶς.

ΚΕΦ. Ε.

Ο Ἀμελῶν τὸ ἑαυτοῦ σωτηρίας τε καὶ ἔργασίας ἐν κοινοβίῳ, τύπος γίνεται ῥαθυμίας πλείστοις ἀδελφοῖς. ὁ δὲ ἐπιμελούμενος τὸ ἑαυτοῦ σωτηρίας, δόξης μεγάλης ἀξιοθήσεται ἐν τοῖς ὕψουσιν, ὅτι τύπος γέγονεν ἐναρέτης βίης, καὶ τὸ ἀμελεσέων ἀδελφῶν διήγαγε τὴν ῥαθυμίαν πρὸς κατόρθωσιν ἀρετῶν. Καθάρων γὰρ ἐν πειρασμοῖς πολέμους, ὁ πρὸς ταγωνιστῆς ἡμιῶν ἔχει πρὸς πάντας· ἔγωγε καὶ πρὸς Θεῷ ἡμιῶν ἔσται πᾶς ὁ νήφων εἰς τὸ ἔργον Κυρίου.

ΚΕΦ. ΕΑ.

ΜΗ' ἀπατάτω σε ὁ λογισμὸς, μοναχέ, ἐν τῷ σε ἀμαρτάνειν καὶ φράσαις ὅ μὴ δεῖ, καὶ μεγαλαυχεῖν καὶ λέγειν, ὅτι ὅσα κακὰ εἰς ποιήσῃ ὁ μοναχὸς, βελτίων ἐστὶ τῷ κοσμικῷ. γέγραπται γὰρ, Οὐ γὰρ ὁ ἑαυτὸν συιωσάν, ὁ κενός ἐστι δόκιμος, ἀλλ' ὃν ὁ Κύριος συωήσῃ. Σὺ δὲ πρὸς τὸν ἑαυτοῦ ἐρῶνα σε τὰς φράσεις, εἰ ὄντως βίον ὑποτακτικὸν κατώρθωσας, ὅτι ὑποφύεις ἑαυτὸν· εἰ τὴν ἐπιθυμίαν ἐνίκησας, καὶ τὴν πτωχείαν ἠγάπησας· εἰ τὴν καταλαλίαν ἐμίσησας, καὶ τὴν κονοδοξίαν ὀκνησας· εἰ τὴν ἀμαρτίαν ἐμίσησας, καὶ τὴν ἡδονὴν ἐβδελύξῃ· εἰ ἵνα ὀκνησας· εἰ τὰ πάθη ἐνίκησας· εἰ ὀκνησας ὀργίζῃ ὑβριζόμενος, καὶ ὀκνησας ἐπαγῇ ἐπαυμένους· εἰ τὸν Κύριον ἠγάπησας ἐν ὅλῃ δυνάμει, καὶ τὸ πλησίον σε, ὡς ἑαυτόν. Εἰ δὲ ταῦτα ὀκνησας ἐφυλαξάμεθα, ἵνα τί μεγαλορρήμονες; ὅπως δεῖ κλαίειν ἐμωρούμεν τὸ ἀγαθότιτος αὐτῆς, ὅπως ἰάσῃ ἡμῶν τὴν σκληρότητα τῆς καρδίας, καὶ ἀξίως ποιήσῃ τὸ ἐπανηρημένους βίην πολιτεύσασθαι.

A seipsum despiciet præ metu, secundum eum, qui ait : existimavi meipsum terram ac cinerem. Virtus vero regali purpuræ est similis, quippe cui nihil alienum attexi potest. Qui ergo secundum Deum pie ac religiose vivere cupit, nequaquam in gravissimam ruinam incidet. Etsi etiam ut homo præter rationem commotus fuerit; Dominus tamen, qui novit ejus animum malitiæ expertem, cohortatione servorum suorum confirmabit spiritum ipsius. Admonitus autem, & repugnans, similis est equo ore indurato, ac frænum non reformidanti, donec fessorem suum præcipitem agat. Nam qui durus est corde, misere corruet.

CAP. LX.

Qui suam salutem & opus in cœnobio negligit, exemplum inertiae fit plurimis fratribus : qui autem salutem suam curat, magnam gloriam promerebitur in cœlis : quoniam forma religiosæ ac præstantis vitæ fuit, & negligentiorum fratrum promptitudinem ad virtutes assequendas excitavit. Quemadmodum enim in acie belli, qui primus init certamen, præ omnibus honoratur : ita etiam apud Deum in honore erit omnis, qui vigilanter opus Domini perfecerit.

CAP. LXI.

NE decipiat te cogitatio, monache, dum peccas, & agis quæ non licet, gloriandoque dicis, quod quæcumque mala egerit monachus, melior sit homine seculari. Scriptum est enim : Non enim qui seipsum commendat, ille probatus est, sed quem Dominus commendat. Tu vero primum tuas actiones examina, an revera vitam sub obedientia degas, dum ita teipsum exaltas : an concupiscentiam viceris, & paupertatem dilexeris : an detractionem oderis, & inanis gloriæ cupidus non fueris : an peccatum averfatus fueris : & voluptatem spreveris : utrum nullum affligeris : an passiones superaveris : an contumelia affectus, non iratus fueris, & laudatus, non elatus sis : an Dominum totis viribus dilexeris, & proximum tuum, sicut teipsum. Quod si hæc non servaverimus, quare ita magnifice de nobis ipsi sentimus? Quod coram ejus bonitate deplorandum est, ut duritiem sanet cordis nostri, dignosque nos reddat inculpam vitam degere.

CAP. LXII.

A

ΚΕΦ. ΞΒ.

VÆ monacho illi, qui pietate deperdita, vino se corroborat. Nam si sobrietatem hic non coluerit, oportet in novissimis eum amare plangere. Qui autem vias suas in Domino conservat, gloriam æternam hæreditate capiet.

ΟΥαὶ ὁ κείνῳ τῷ μοναχῷ, ὅς τὴν θύλα-
βαιαν ἀπολέσας, ἐν οἴνῳ ἀνδρίζεται· ὅτι
ἐὰν μὴ νήψῃ, δεῖ αὐτὸν ἐπὶ ἐχάτων πικρῶς
ὀδυῶσθαι· ὃ δὲ σωτηρίαν πᾶς ὁδὸς αὐτῷ ἐν Κυ-
ρίῳ, δόξαν αἰώνιον κληρονομήσῃ.

CAP. LXIII.

B

ΚΕΦ. ΞΓ.

Non oportet terminum stricte nimis con-
stituere adversus recenter instructos,
ne a seniore ad alium ipsi deficiant, si qui-
dem æquum judicetur a conspirationibus ab-
stinere: nam variæ sunt Diaboli insidiæ.

ΟΤΙ εἰ δεῖ ὄρον ἡδεῖναι καὶ πᾶσι νεοκατη-
χηταῖς, ὅ μὴ μετελθεῖν αὐτοὺς ἀπὸ μει-
ζοτέρων πρὸς ἕτερον, ἐάν ποτε κενὴ δόξα τὸ ἀ-
συερόφημα· πολλὰ γὰρ τὰ ἐνεδρεῖ ἡ Διαβολὴ.

CAP. LXIV.

C

ΚΕΦ. ΞΔ.

Non decet indulgere puero, ut liberius
agat cum fratribus: quin potius quie-
tum & obedientem talem præbere se conve-
nit in Domino.

ΟΤΙ εἰ δεῖ παρρησίαν διδόναι παιδίῳ παρ-
ρησιάζεσθαι καὶ ἀδελφῶν· ἀλλὰ μᾶλλον ἐν
ἡσυχίᾳ ὅ ὑποταγῇ αὐτοὺς πρέχειν ἐν Κυρίῳ.

CAP. LXV.

ΚΕΦ. ΞΕ.

Habac. 2.

Nefas est majores scandalo esse inferioribus, ipsique exemplo esse pravæ conversationis. Quoniam scriptum est; *Væ qui potat proximum suum subversione turbida.* Sed magis ipsi forma & exemplum esse debent fidelibus.

ΟΤΙ ὁδοὶς τῆς πρώτων σκανδαλίζει τὰς
μικροτέρους, καὶ ὑπογραμμὸν αὐτοῖς γί-
νεσθαι κακῆς ἀνατροφῆς. διότι γέγραπται· εἰ δὲ ὁ
ποτίζων τὸ πλοῖον αὐτῷ ἀνατροπὴν θολεράν·
ἀλλὰ μᾶλλον τύποις εἶη τῆς πίστεως.

CAP. LXVI.

ΚΕΦ. Ξς.

2. Cor. 15.
Rom. 14.

Non oportet eum, qui salvari deside-
rat, attendere erroribus aliorum, sed
sibi ipsi. Nam scriptum est: *Ideo contendimus sive presentes, sive absentes, placere illi.* Omnes enim nos manifestari oportet ante tribunal Christi, ut referat unusquisque propria corporis, prout gessit, sive bona, sive mala.

ΟΤΙ ὁδοὶς πᾶσι σωθῆναι βελομήτων πρὸς-
έχειν πλάσμασιν ἀμοιρίων, ὅς ἐαυτοῖς
πρὸςέχειν. γέγραπται γάρ· διὸ καὶ φιλοτιμέμε-
θα, εἴτε ἐνδημῶντες, εἴτε ὁδημῶντες, θύαρε-
τοι αὐτῷ εἶη· τὰς γὰρ πάντας ἡμᾶς φανερω-
θῆναι δεῖ ἑμπαροῦσιν ὅ βήματος ὅ Χειρῶν, ἵνα
κομίσῃται ἕκαστος τὰ ἀπὸ τοῦ σώματος, πρὸς αὐ-
τῷ ὡραῖον, εἴτε ἀγαθόν, εἴτε πονηρόν.

CAP. LXVII.

ΚΕΦ. ΞΖ.

Rom. 15.

Siquis, sicut oportet, non obedit supe-
riori; sufferat infirmitatem novitii, ut
hac molestia restituat labores præteriti tem-
poris; Apostolo dicente: *Debemus nos fir-
miores sustinere imbecillitates infirmiorum, &
non nobis placere. Unusquisque enim vestrum
proximo placeat in bonum ad ædificationem.*

ΕΙ' ὡς ἔχ' ὑποταγῇ μείζοντι, καθὼς χρὴ,
βασαζέτω ἀσθενεῖαν ἀρχαίαν, ἵνα ἀπὸ
τῆς τῆς πόνος ἀνασώσῃ τὸν πρὸς ὁδοῦ
χρόνον· ὅ ἀποσίλῃ λέγοντος, Ὁφείλομεν ἡμεῖς
οἱ δυνατοὶ τὰ ἀσθενήματα τῶν ἀδυνατῶν βασι-
λεῖν, καὶ μὴ ἐαυτοῖς ἀρέσκειν· ἕκαστος γὰρ ὑμῶν τῷ
πλοῖον ἀρεσκέτω, εἰς ἀγαθὸν πρὸς οἰκοδομὴν.

Non

Οὐ

ΚΕΦ. ΞΗ.

A

CAP. LXVIII.

ΟΥ χρονεῖ μοναχὸς ἐν τόπῳ ἐνὶ, καὶ ἔχ
δύρησιν ἀνάπαισιν, εἰ μὴ πρότερον ἀγα-
πήσῃ τὴν σιωπὴν καὶ τὴν ἐγκράτειαν. ἡ γὰρ σιω-
πὴ ἐκδιδάσκει τὴν ἡσυχίαν καὶ τὸ συνεχῶς προσ-
εύχεσθαι. ἡ δὲ ἐγκράτεια ἀπερίσπαστον ἀποκα-
θίστησι τὸν λογισμόν. τέλος δὲ εἰρηνικὴ κατὰστα-
σις ἀναδέχεται τὸν κλητὸν ταῦτα.

ΚΕΦ. ΞΘ.

ΕΝ καιρῷ τῷ πειρασμοῦ ἀποφάνεται ἡ δοκι-
μὴ τῆς πίστεως. ὁ δὲ εἰς τὸ ἐκκαθεῖν ἐν καιρῷ τῷ
πειρασμοῦ, ἀλλὰ νήφειν ἐν προσευχαῖς καὶ ὑποκει-
ταῖς. ὃν τρόπον οἱ πλεόντες τὴν θάλασσαν, νή-
φουσι λαβόντες σφοδρὸν χειμῶνα, καὶ πειρασθῶντες ἀ-
γρυπνεῖσι, καὶ τὸ Κύριον ἐπικαλεῖνται, καθὼς φη-
σὶν ἐν τῷ πνευματικῷ Γωνῆ βιβλίῳ γεγραμμένον. καὶ
τὸ πλοῖον ἐκινδυνεύει σκυλευθῆναι, καὶ ἐφοβήθη-
σαν οἱ ναυτικοί, καὶ ἀνέβόων ἕκαστος πρὸς τὸ Θεὸν
αὐτοῦ, καὶ ἐκβολὴν ἐποιεῖντο τῶν σκευῶν τῶν ἐν τῷ
πλοίῳ εἰς τὴν θάλασσαν. Ὅτε ἐστὶν ἡ ἀποδείξις
πρὸς ἀποταγὴν γνήσιων πραγμάτων. Πάντων γὰρ
δεῖ κατὰφρονεῖν τῶν κοσμικῶν πραγμάτων, καὶ
μόνης ἀντιποιεῖσθαι τῆς αἰωνίου ζωῆς. καὶ μὴ ἐν τῷ
σκυλευθῆναι ἡμῶν πείρασιν ἀπογινώσκω ἑαυτῶν. Ὁρᾶ-
μεν γὰρ τὸν Προφήτην καὶ ἐν κοιλίᾳ ὄντα τῷ κήτρῳ
μὴ ἀπελπίσαντα τὴν ἑαυτοῦ σωτηρίαν, ἀλλὰ προσ-
ευχόμενον, καὶ λέγοντα. ἐδόξα ἐν θλίψει μου
πρὸς Κύριον τὸν Θεόν μου, καὶ εἰσηκούσέ μου, ἐκ
κοιλίας ἀδελφῶν μου, ἡκούσας φωνῆς μου. ἀπ-
ἐρίψας με εἰς βάθος καρδίας θαλάσσης. Οὐ
γὰρ πρὸς Κύριον τὸν ἐπικαλεσάμεν αὐτὸν ἐν
ἀληθείᾳ. Τοιγαρὶν καὶ ἡμεῖς, ὅταν σκυλευθῶμεν θλί-
ψι, πρὸς Κύριον καταφύγωμεν, καὶ τὸ λέγον-
τα. Κύριε, ἐν θλίψει ἐμνήσθητι μου. Οὐ πάν-
ποτε γὰρ γαλιλαῖα ἢ θάλασσα. καὶ ὁ θυλάκιον,
ἄτερ πειρασμοῦ, ἐκπλεῦσαι τὸν ἐνεσῶτα βίον. εἰ μὴ
τὸ καταχῶμεν τὴν πίσιν τῷ Κυρίῳ, καθάπερ πη-
δάλιον. εἰσαίξω ἡμᾶς εἰς τὸν ζῶντα λιμένα, καὶ
ἀποδέμενοι τὸν μόχθον, ἐνδυσώμεθα ζωὴν καὶ
ἀφθαρσίαν.

ΚΕΦ. Ο.

ΑΓΑΠΗΤΕ, εἰ μὴ πνεῦμα ἀκηδίας ἐνοχλήσῃ
σε, μὴ κατὰπίπῃς, ἀλλὰ δεινὴν τὴν Κυ-
εῖς, καὶ πρὸς εἰς τοὺς μακροθυμίαν, καὶ μὴ
ἀχλὺν,

B

CAP. LXIX.

ΤEntationis tempore apparet probatio
viri fidelis. Ceterum tentationis tem-
pore non oportet deficere; at potius ora-
tionibus recteque factis intendere. Quem-
admodum qui per mare navigant, vehe-
mentibus procellis expositi, suam ostendunt
diligentiam, magnamque vigilantiam, Do-
minum invocantes, sicut in propheta Jona
scriptum habemus: *Et navis periclitabatur* *Fon. 1.*
conteri: et timuerunt nauta, et clamave-
runt unusquisque ad Deum suum; et jactum
fecerunt vasorum, quae erant in navi, in
mare. Quod quidem loco exempli fit fa-
cientis ad abdicationem rerum terrenarum.
Nam quibuscumque spretis secularibus, pro
sola vita aeterna concertandum est: & ne-
quaquam ingruente nobis calamitate ali-
qua, desperare oportet. Videmus etenim
Prophetam, cum in ventre etiam balenae
esset, suam haudquaquam salutem despe-
rasse, sed precando dixisse: Clamavi in *Fon. 2.*
tribulatione mea ad Dominum Deum meum,
et exaudivit me: de ventre inferi clamoris
mei audisti vocem meam. Projecisti me in pro-
fundum cordis maris. Non enim despicit Do-
minus eos, qui in veritate invocant eum.
Unde & nos, tribulatione aliqua ingruente,
confugiamus ad Dominum, secundum eum,
qui ait: Domine, in tribulatione recorda-
ti sumus tui. Neque enim semper tranquil-
lum est mare: fierique non potest, ut abs-
que tentatione perficiamus praesentis vitae
cursum. Si vero fidem Domini tamquam
clavum apprehendamus, in vitae portum in-
troducet nos, depulsisque molestiis, vitam
& incorruptibilitatem induemus.

CAP. LXX.

Αriissime, si spiritus acediae contur-
bet te, ne animo consterneris, sed
deprecare Dominum, & praebit tibi lon-
ganimitatem: factaque oratione sedens
recol-

Psal. 41.

recollige cogitationes tuas, & consolare animam tuam, secundum eum, qui dicit: *Quare tristis es anima mea, & quare conturbas me? Spera in Deo, quoniam confitebor illi, salutare vultus mei, Deus meus.* Et dicito: Quid pigritaris o anima mea? non enim semper est nobis in hac vita commorandum.

Psal. 37.

Andi dicentem: *Advena ego sum in terra, & peregrinus, sicut omnes patres mei.* Revolve animo eos, qui ante actis temporibus in eodem vixerunt monasterio, quod jam tu inhabitas; & nosce atque considera, quod quemadmodum illi ex hoc seculo transierunt: ita & nos, quando Deo placuerit, oportebit hinc emigrare. Cæterum vita iustorum post obitum incipit. Unde Propheta futuram vitam desiderans, ait:

Psal. 41.

Quemadmodum desiderat cervus ad fontes aquarum, ita desiderat anima mea ad te, Deus. Quando veniam, & apparebo ante faciem Dei? Tamquam enim carcerem aliquem reputabant præsentem vitam Sancti. Unde & alibi dicit: *Nunc dimittis servum tuum, Domine, secundum verbum tuum, in pace.* Sic etiam Apostolus desiderium habuit dissolvi, & esse cum Christo.

Luc. 2.

Philipp. 1.

A λχὴν, καθίσας ἐπισυνάγαγέ σε τὰς λογισμὰς, καὶ ψαλμολογῶν τὴν ψυχὴν σου κατὰ τὸ λέγοντα· ἵνατί σου παρὰ σῶσαι με; ἔλπισον ἐπὶ τῷ Θεῷ, ὅτι ἁπολογισομαι αὐτῷ, σωτήριον ἔσται πρὸς ἡμᾶς, ὁ Θεός μου. καὶ εἰπὼν, Τί ὀλιγωρεῖς, ψυχὴ μου; μὴ γὰρ ἀπαπαντὸς δεῖ κατακεῖν ἡμᾶς ἐν τῷ βίῳ τούτῳ. Ἄκουε ὁ λέγωντος, Πάροικος ἐγὼ εἰμι ἐν τῇ γῇ, καὶ παρεπίδημος, καθὼς πάντες οἱ πατέρες μου. Ἐννόησον τὰς παρενοικήσαντας ἐν τῷ μοναστηρίῳ, ἔνθα νῦν σὺ παροικεῖς, καὶ γνωσθὶ καὶ ἴδῃ, ὅτι καθάπερ καὶ κείνοι παρῆλθον ἐκ τῆς αἰῶνος τούτης, ἕως καὶ ἡμᾶς, ὅταν Θεὸς βεβλήσῃ, δεῖ παροικήσαντας ἀπιέναι. ἢ ὅτι πάντων δικαίων ζωὴ μὴ τὴν τελουμένην ὑπάρχει. Ὅθεν καὶ ὁ Προφήτης λέγει ἐπιποθεῖν τὴν μέλλουσαν ζωὴν· ὃν τρόπον ἐπιποθεῖ ἡ ἑλαφὸς ἐπὶ πᾶσι τῶν ὕδατων, ἕως ἐπιποθεῖ ἡ ψυχὴ μου πρὸς σε ὁ Θεός, πότε ἤξω, καὶ ὁφθῆσομαι τῷ προσώπῳ τῷ Θεῷ; Ὡς γὰρ δεσποτικόν ἡγοῦντο οἱ ἅγιοι τὸ παρόντα βίον· ὁθεν καὶ ἐν ἑτέρῳ λέγει· νῦν ἀπολύεις τὸ δούλόν σου, Δέσποτα, κατὰ τὸ ρῆμά σου, ἐν εἰρήνῃ. Οὕτω καὶ ὁ Ἀπόστολος τὸ ἐπιθυμῖαν ἔχει ἔσθ' ἀναλῦσαι, καὶ σὺν Χριστῷ εἶναι.

CAP. LXXI.

D

ΚΕΦ. ΟΑ.

D UO fratres senes sibi mutuo graves & molesti erant, Contigit autem unum ex iis ægrotare: ad quem visitandum dum quidam frater accederet, rogabat eum senex, dicens: Simultates & inimicitias gerimus ego, & ille senex, & velim, ut illum ad reconciliationem hortareris. Utinam autem & ego bonum quid alicui possem præstare. Ad quem frater: Jussu tuo, inquit, o Abba, adhortabor. Egrediusque frater, secum cogitabat: forte non sufferet adhortationem meam senex, magisque exacerbabitur. Deo autem sic disponente, quidam ex fratribus affert ei quinque ficus, & paucula sycomora. Eligensque frater ficum unam & paucula ex aliis, detulit feni in cellam ejus, dicens: Forte quidam hæc feni attulit, dixitque mihi: accipe, & da illi tali feni. Quibus auditis senex obstupuit, dicens: Istane ad me misit? Ad quem frater: Etiam, Abba. Iisque acceptis, dixit senex: Bene venisti. Discedensque frater a fene, ad cellam suam rediit, desumitque ficum cum

Δ ΤΟ ἀδελφοὶ γέροντες εἶχον θλίψιν πρὸς ἀλλήλους· ἐτυχεν οὖν ἕνα ἵνα αὐτῷ ἀσθενῇ. ἀπῆλθεν οὖν ἀδελφός τις εἰς ἐπίσκεψιν τῷ γέροντι· καὶ προσκαλεῖται ὁ γέρων τὸν ἀδελφόν, λέγων· μάχλιον ἔχομεν ἐγὼ καὶ ὁ δεῖνα ὁ γέρων, καὶ ἔδεον ἵνα παρακαλέσῃς αὐτὸν, ὅπως φιλιωθῶμεν. εἶδε γὰρ καλὸν καὶ γὰρ ἐδωκάμην ποιῆσαι. εἶπε ὁ ἀδελφός· ἐκέλευσας, ἀββὰ, ἐγὼ παρακαλῶ. καὶ ἔλθων ὁ ἀδελφός, διελογίζετο ἐν ἑαυτῷ, μήποτε οὐκ ἀνέξεται ὁ γέρων τὴν παρακλήσεως, μήποτε καὶ προζυσμός γινέσθῃ. καὶ κατ' οἰκονομίαν Θεοῦ, φέρει τις τῶν ἀδελφῶν πάντες σῦκα καὶ ὀλίγα συκάμυνα. καὶ ἐκλεξάμενος ὁ ἀδελφός ἐν σῦκον, καὶ ἐκ τῶν ἄλλων ὀλίγα, ἀπήνεγκε τῷ γέροντι εἰς τὸ κελλίον αὐτοῦ, καὶ εἶπε· τάχα τις αὐτὰ ἐκνήνοχε τῷ γέροντι, καὶ εἶπέ μοι· δέξαι, δὸς τῷ δεῖνα γέροντι. καὶ ὡς ἠκούσε ταῦτα ὁ γέρων, ἔστη ἐννεός τε εἶπε· ταῦτα ἐμοὶ ἔπεμψες; καὶ εἶπεν ὁ ἀδελφός, Ναὶ ἀββὰ. καὶ ἀπέλαβον αὐτὰ ὁ γέρων, εἰπὼν· καλῶς ἤκουσας. ἔσθ' ἀναχωρήσας ὁ ἀδελφός ἀπὸ τοῦ γέροντος, εἰς τὸ κελλίον ἑαυτοῦ ἦλθε, καὶ λαβὼν σῦκα, καὶ ἐκ τῶν

τῶν συκαμίνων ὀλίγα ἀπήνεγκε καὶ τῷ ἄλλῳ γέροντι, καὶ μετανοήσας αὐτῷ εἶπε· δέξαί ταῦτα ἄββα, ἀπέσειλέ σοι ὁ δεῖνα ὁ γέρον· συωήλαξε δὲ αὐτὸς εἰς εἰρήνῃν καὶ τὰς τριῶν συνων τῶν ὀλίγων συκαμίνων· καὶ οὕτως ἔγνωσαν οἱ γέροντες ὅτι ἐποίησαν ὁ ἀδελφός· ἔφη οὖν, Εὐφριώδημι; εἶπε ὅτι ὁ ἀδελφός· Ναὶ ἄββα καὶ τὸ ἄλχων σὺ· καὶ εἶπεν ὁ γέρον· δόξα τῷ Θεῷ· καὶ ἐφιλώδησαν οἱ γέροντες καὶ ὁ χάριτος τοῦ Θεοῦ.

Κ Ε Φ. ΟΒ.

ΕΝ κοινοβίῳ τινὶ, χρεῖας ἡγομένης ἀδελφὸν εἰς τὴν οἰκονομίαν σταθῆναι, ἤξελέξατο ὁ ἡγούμενος ἀδελφὸν οἷον ἐβελήθη· μέλλων δὲ ὁ ἀδελφός καταλιμπάνειν τὸ κελλίον αὐτοῦ, πῦρ δέ τοι σκεδὴν αὐτῷ ἐτέρῳ ἀδελφῷ, εἰπὼν· εἰάν συμβῇ με ἤξελεθῆναι ἀπὸ τῆς οἰκονομίας, πῦρ ἔχης μοι αὐτά· ὁ δὲ συωέδετο διδόναι· καὶ ὁ πῦρ πολὺν χρόνον, ἀπέστη ὁ ἀδελφός ἀπὸ τῆς οἰκονομίας, εἰπὼν· ἐν τῇ ἡσυχίᾳ τοῦ κελλίου μου ἀναπαύομαι μᾶλλον· καὶ εἶπε τῷ ἀδελφῷ· δός μοι ἃ παρέδωκας σοι· ὁ δὲ οὕτως ἐδέχθη· ἰδὼν δὲ ὁ ἀδελφός ὅτι παροξύνεται, μὴ θέλων παροξύνειν, ἐσιώπησεν· ἕτερος οὖν ἀδελφός πρὸς αὐτὸν λέγων· ποιήσον ἀγάπῃ· εἰάν τι σοὶ πῦρ δέ τοι ὁ ἀδελφός, μὴ σερήσης αὐτὸν τῷ αὐτῷ, μήποτε τὸ κείμενον βάλλῃ σε ἔξω· ὁ δὲ καὶ αὐτῷ εἶπεν· οὐδὲν ἔχω αὐτῷ· καὶ μὴ ἡμέρας πέντε ἢ δέκα, λαβὼν λογισμὸς ἀδελφός, ὁ τὰ σκεδὴν εἰληφώς, μὴ πομπῆς διλίψεως, ἤλθεν εἰς τοὺς κοινοβίους· Τῷ δὲ ἡγούμενῳ πρὸς ἀνεχώρησεν μὴ ἵκναι, καθυβείσας αὐτὸν ἀνεχώρησεν· ὁ οὖν οἰκονόμος κατ' ἐπιτροπὴν τοῦ ἡγουμένου ἀνοίξας αὐτῷ τὸ κελλίον, τὰ ὀρεθέντα σκεδὴν διέμερισε τοῖς ἀδελφοῖς· καὶ μετ' ὀλίγας ἡμέρας μετανοήσας ὁ ἀδελφός ὑπέστρεψεν εἰς τὸ τόπον αὐτοῦ· καὶ εὗρεν τὸ κελλίον αὐτοῦ ἡνεωγμένον, καὶ τὰ σκεδὴν αὐτῷ δεδομένα καὶ ἀποδοθέντα ἀδελφοῖς· καὶ ἐλυπήθη σφόδρα, καὶ οὕτως ἐχρόνισεν ἀπολαβεῖν ὅτι πεποίηκε τῷ ἀδελφῷ.

Κ Ε Φ. ΟΓ.

Αδελφός ἠρώτησεν ἀδελφόν τινα, λέγων· ὁ ἄββας ἔταξέ με ἤξελεθῆναι εἰς τὸ ἀρτοποιεῖν, ποιῆσαι τὰς ἄρτας τοῖς ἀδελφοῖς· καὶ τῶν ἐργασιῶν κοσμηθῶ ὄντων, λαλήσω ἃ μὴ δεῖ, καὶ οὕτως ὠφελεῖμαι ἀκούειν ταῦτα· τί οὖν ὠφελον ποιῆσαι; Ὁ δὲ ἀδελφός ἀποκρίνατο, λέγων·

A cum pauculis sycomoris ad alium etiam senem detulit. Et facta coram eo poenitentia, dixit: Sume ista, Abba, quæ mittit tibi ille talis senex. Contracta autem inter eos pax est tribus ficibus, pauculisque sycomoris: & non cognoverunt senes, quid egisset frater. Ait igitur: Reconciliati sumus? At frater: Ita, Abba, tuis orationibus. Dixitque senex: Laus Deo. Divinaque gratia reconciliati sunt senes.

C A P. L X X I I.

IN cœnobio quodam, exigente necessitate, ut frater in dispensatoris munere constitueretur, Præfectus fratrem ad id elegit pro sua voluntate: qui jam relicturus cellam suam, commendavit supellectilem suam alteri fratri, dicens: Si contigerit me destitui dispensatoris munere, consignes mihi eadem. At ille promisit se redditurum. Et non post multum temporis reliquit frater œconomiam, dicens, se in tranquillitate cellæ suæ quiescere malle: aitque ad fratrem: Redde mihi quæ tibi concredidi. At ille noluit præbere. Cumque videret frater eum irasci, neque velle quidquam præbere, tacuit. Alius autem frater hortabatur illum, dicens: Fac caritatem: si quid tibi concredidit frater, ne eum suis prives, ne te forte iudicium foras ejiciat. Ad quem ille: nihil, inquit, quod ejus sit, teneo. Et post dies quinque vel decem, admissa tentatione, qui vasa acceperat frater, cum magna tribulatione cœnobio excessit. Præfectum vero se hortantem, ne discederet, contumeliis affectum reliquit. Unde œconomus, permissu Præfecti, aperta ipsius cella, reperta vasa divisit fratribus. Paucis autem post diebus poenitentia ductus frater, rediit ad locum suum, ubi apertam cellam reperit, vasaque sua diversis fratribus distributa. Quare vehementer doluit, nec diutius distulit ea recipere, quæ fratri illi fecerat,

F C A P. L X X I I I.

Frater interrogavit fratrem quemdam, dicens: Abbas jussit me ad pistrinum egredi causa pinsendi fratribus panem. Cumque operarii, inquit, seculares sint, loquuntur indecentia, & non mihi expedit audire ejusmodi. Quid igitur faciam? Cui ille respondit: non-

ne vidisti pueros literas discentes gregatim, & quomodo singuli eorum propriis lectionibus studeant, & non aliorum: scientes, quod suas magistro recitaturi sint, & non alienas? Quod si a perturbationibus superaris, audi eum, qui dicit: *Omnia probate; quod bonum est, tenete.*

CAP. LXXIV.

Qui sermones multiplicat inter fratres, multiplicabit pugnas & odium sibi. At qui linguæ temperat, diligitur. Magnum quippe lumen animæ est, timor Domini, ex ea tenebras depellens, ipsamque mundam ac puram reddens.

CAP. LXXV.

Fratres, nostrum post orationem opus amplectamur: quoniam merces proposita est nobis, si sine fūco & fallacia opus nostrum pertractemus. Nam qui ex contentione, aut sui ipsius amore, vel avaritia opus negligit, illud Scripturæ audiet: *Secundum opera manuum eorum redde illis.* Qui autem bona operatur conscientia, ut Deo, & non hominibus placeat; benedictam illam vocem audire merebitur: *Euge serve bone & fidelis, quia in pauca fuisti fidelis, supra multa te constituam: intra in gaudium Domini tui. Cui gloria in secula. Amen.*

CAP. LXXVI.

Si seculo renunciāns, exieris de terra tua, & de cognatione tua, & quiescere te fecerit Dominus Deus tuus in loco, in quo deinceps tranquille ac pacate victurus es: vide, ne illo in loco nomen tuum extollas, quamvis etiam princeps, ac valde magnus sis in terra tua: sed tecum ipse dicito, sicut Propheta: *Mendiculus sum ego & pauper: ut Deus suscipiat te, atque exaltet.*

CAP. LXXVII.

INTERROGATIO.

Cur frater negligentem se præbet sedens in cella sua?

RESPONSIO.

Quamdiu anima rebus inhæret terrenis, variæ cupiditates hujus seculi & inanes volu-

Aρχεράκας παιδία γραμματα μανθανόντα ἐπὶ τὸ πλῆθος, καὶ ἕκαστον αὐτῶν τὸ ἴδιον μᾶθημα μελετᾷ, καὶ ἔτι τὸ ἑτέρον, εἰδὸς ὅτι τὸ ἴδιον ἐπαγγελᾷ τῷ ἑαυτοῦ διδασκάλῳ, ἔτι ἔτι τὸ ἑτέρον. Εἰ δὲ νικᾷσαι ὑπὸ τῶν παθῶν, ἄκρε τῷ λέγοντος· πάντα δοκιμαζόντες, τὸ καλὸν κατέχετε.

ΚΕΦ. ΟΔ.

B

Ο Πληθύνων λόγους ἐν μέσῳ ἀδελφῶν, πληθύνει μάχας, καὶ πληθύνει μῖσος ἑαυτοῦ· φειδόμενος δὲ χειλέων, ἀγαπηθήσεται. μέγα δὲ φόβος ἐν ψυχῇ, φόβος Κυρίου, ἐκδιώκων δὲ αὐτῆς τὸ σκότος, καὶ καθαρὰν ἀπογαζόμενος.

ΚΕΦ. ΟΕ.

C

Αδελφοί, μὴ τῆς διχῆς τὸ ἔργον φιλοκαλῶμεν, ὅτι μισθὸς ἔστιν, εἰς αὐτὸ τὸ ἔργον ἀδόλως ἐπιτελεῖσθαι. ὁ γὰρ εἰδεύας, ἢ φιλαυτίας, ἢ φιλαργυρίας ἀμελήσας τὰ ἔργα, ἀκρίβειαν τὸν γεγραμμένον· καὶ τὰ ἔργα τῶν χειρῶν αὐτῶν, δὲ αὐτοῖς. Ὁ δὲ ἐργαζόμενος ἐν καθαρῶι συνειδήσει, ὡς τῷ Θεῷ, καὶ ὅτι ἀνθρώποις ἀρέσκει δέλων, ἀξιώθήσεται ἐκείνης τῆς βλοσυρῆς φωνῆς· εὖ, δὲ ἀγαθὴ, καὶ τισὲ, ἐπὶ ὀλίγα ἢς τισὸς, ἐπὶ πολλῶν σε καταστήσω· εἰσελθε εἰς τὴν χαρὰν τοῦ Κυρίου σου. ὅτι ἡ δόξα εἰς τὰς αἰῶνας· ἀμήν.

ΚΕΦ. Ος.

Εὖ ἂν ἀπατάμενος τῷ βίῳ, ἐξέλθῃς ἐκ τῆς γῆς σου, καὶ ἐκ τῆς συγγενείας σου, καὶ καταπαύσῃ σε Κύριος ὁ Θεός σου, ἐν ᾧ μέλεις ἡσυχάζειν τῷ λοιπῷ, μὴ δελήσης ἐξουγκεῖν ἑαυτῷ ὄνομα ἐν τῷ τόπῳ, καὶ ἀρχῶν ἢς καὶ μέγας σφόδρα ἐν τῇ γῇ σου. ἀλλ' εἰπὸν τῷ λογισμῷ σου, ὡς καὶ ὁ Προφήτης· πτωχὸς καὶ πένης εἰμι ἐγώ· ἵνα ὁ Θεός ἀντιλάβῃταί σε, καὶ ὑψώσῃ σε.

ΚΕΦ. ΟΖ.

F

ΕΡΩΤΗΣΙΣ.

Διατί ὀλιγωρεῖ ὁ ἀδελφός καθεζόμενος ἐν τῷ κελλίῳ αὐτοῦ;

ΑΠΟΚΡΙΣΙΣ.

Επὶ ὅσον ἡ ψυχὴ τὰ γήινα φαντάζεται, αἱ ποικίλαι τῶν ἐπιθυμιῶν αὐτοῦ κόσμος τέττα, καὶ

καὶ αἱ μάταια ἡδονὰς πορναγόμενα τῇ ψυχῇ
 ἀλλὰ τὸ λογισμῶν, ἐκλύσει τὸ πόνον αὐτῆς. ὁ δὲ
 καὶ ὀλιγωρεῖ ὁ ἀδελφὸς ἐν τῷ κεμίῳ καθεζόμε-
 νος. Ἐὰν ὅ μισησῇ τὸ κόσμον τῶτον, καὶ τὸ ἀπά-
 τῳ αὐτῷ, καὶ ἑαυτὸν ὑπερβῇ δῆλον τῷ Κυ-
 εῖῳ ἐν ὅλῃ καρδίᾳ καὶ ψυχῇ, ὅ μὴ κατιχύσῃ
 κατ' αὐτῷ ὀλιγωρία. καὶ ποιῇ τὸ λοιπὸν τὸ ἔργον
 αὐτῷ ἐν ἀνέσει. Πρὸς ὃ τὸ κενοδοξίας λογισ-
 μὸν ἢ πάλιν αὐτῷ ἀντίκειται. καὶ ταύτην ἐκδιώ-
 ξεται ὁ ὅς Κεῖς δῆλος, ἀναλογιζόμενος τὴν
 ἑαυτῷ ἀσθένειαν τὴν φύσεως, καὶ ὕψος τὸ δώρημα.
 καὶ τὸ λέγοντα. τί γὰρ ἔχεις, ὃ οὐκ ἔλαβες;
 εἰ δὲ καὶ ἔλαβες, τί καυχᾶσαι, ὡς μὴ λαβὼν;
 Τὸ τῷ ἢ πάλιν ἐπὶ τοῦ τὴν τὴν σαρκὸς ἀσθέ-
 νειαν. ὁ ὅς δῆλος ὅς Κεῖς ὁ πληροῦσεται. ὁ δὲ
 μὴ χεῖσθαι ἑαυτὸν ἐκ τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ. καὶ τὸ
 λέγοντα. τίς ἡμᾶς χεῖσθαι ἀπὸ τῆς ἀγάπης τοῦ
 Θεοῦ; θλίψις, ἢ εὐνοχωρία, ἢ διωγμὸς, ἢ
 λιμὸς, ἢ γυμνότης, ἢ κίνδυνος, ἢ μάχαιρα;
 καὶ τῷ γέγραπται. Ὅτι ἐνέκα σου θανατέμεθα
 ὅλῳ τὴν ἡμέραν. ἐλογιάσθημεν ὡς περὶ θάνατον
 γῆς. ἀλλ' ἐν ταῖς παῖσιν ὑπερνικῶμεν ἀλλὰ τὸ ἀ-
 γαπήσαντος ἡμᾶς. Πέπεισμα γὰρ ὅτι ὅτε θά-
 νατος, ὅτε ζῶν, ὅτε ἀρχαί, ὅτε ἑξοσίαι, ὅτε
 ἐνεσώτα, ὅτε μέλλοντα, ὅτε δυνάμεις, ὅτε ἄν-
 γελοι, ὅτε ὑψώματα, ὅτε βάθος, ὅτε ὕψος κτίσις
 ἑτέρα διωθήσεται ἡμᾶς χεῖσθαι ἀπὸ τῆς ἀγάπης
 τοῦ Θεοῦ, τὸ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ Κυεῖῳ ἡμῶν.
 Πᾶσι ὃ τοῖς πᾶσι τῷ πνεύματι τὸ πορνείας ἀ-
 κολῶσαι. φεῦγε λόγους ἀχρεῖς, καὶ φάσιν ῥυπα-
 ρῆς λογισμῶν.

Κ Ε Φ. Ο Η.

Ἐὰν πορναγώσωσιν ἡμῖν οἱ πορνεῶτες ἡμῶν συν-
 ἐξιών τοῖς ἀδελφοῖς ἡμῶν εἰς πῦρ ἐργον,
 πορναγώσως πορναγώσωμεν, μὴ ἐρίσαντες τοῖς ῥα-
 θυμοτέροις. ὁ γὰρ ἰσχύων καὶ μὴ συγκοπιῶν, καὶ
 πολλὰς τῶν τρόπων ζημιῶν ἑαυτὸν. πορναγῶν μὴ, ὅ
 μισθὸς ἑαυτὸν ἐξέρρησε. δεύτερον ὅ, πορναγῶν δέ-
 δωκε τῷ γογγυσμῷ καὶ τῇ καταλαλίᾳ, τὸ τὸ φι-
 λαυτίας ἔργον ἐργασάμενος. Οὐ δὲ ὅ τὸ πορ-
 ναγῶν, πορναγῶν ῥαθυμοτέροις ἀδελφοῖς. ὁ δὲ
 ἐν ἀμνητῷ λέγει ποτὲ, τὸ πλεονέκον μὴ σιω-
 γοντος ἑαυτῷ οἶπον, ὁ δὲ ἐγὼ σιωγῶ ἑμαυτῷ.
 ἀλλ' ἕκαστος, ὡς κατὰ ἑαυτὸν, σιωγῶν ἑαυτῷ ὁ-
 φῶς, καὶ τοῖς κτήνεσιν αὐτῷ, ἵνα ἀνενδεῆς ἀφ-
 μείνη. καὶ ἔαν εἰς τὰ σαρκικά πορναγῶν πορναγῶν, ὅ
 πολλῶν μᾶλλον εἰς τὰ πνευματικά;

Tom. I.

Προ-

A voluptates, quæ in animam per co-
 gitaciones importantur, ejus firmitatem
 constantiamque labefactant atque dissol-
 vunt. Unde fit, ut frater in cella resi-
 dens, negligentior fiat. Si vero hunc mun-
 dum oderit cum fallaciis ejus, & seipsum
 servum Domino præstiterit in toto corde &
 anima; nequaquam prævalebit adversus
 eum negligentia; facietque deinceps opus
 suum cum animi jucunditate. Quod si ipsi
 cum inanis gloriæ cogitatione luctandum sit,
 hanc quoque servus Domini expellet, pro-
 priam naturæ infirmitatem expendens, &
 cujus donum sit, reputans: secundum eum,
 qui dicit: *Quid enim habes, quod non acce-
 pisti? Si autem accepisti, quid gloriaris,
 quasi non acceperis?* Si vero certamen ei
 cum carnis infirmitate fuerit, non pave-
 bit servus Domini, neque seipsum a cari-
 tate Dei separabit, secundum eum, qui ait:
 C *Quis nos separabit a caritate Dei? tribula-
 tio, an angustia, an persecutio, an fames,
 an nuditas, an periculum, an gladius?* Sic-
 ut scriptum est: *Quoniam propter te morti-
 ficamur tota die: æstimati sumus, sicut oves
 occisionis: sed in his omnibus superamus pro-
 pter eum, qui dilexit nos. Certus sum enim,
 quia neque mors, neque vita, neque prin-
 cipatus, neque potestates, neque instantia,
 neque futura, neque virtutes, neque Ange-
 li, neque altitudo, neque profundum, neque
 creatura alia poterit nos separare a caritate
 Dei, quæ est in Christo Jesu Domino nostro.*
 Cunctas porro passiones spiritus fornicatio-
 nis consequitur atque comitatur. Fuge tur-
 pes sermones, & fugies cogitationes im-
 mundas.

1. Cor. 4.

Rom. 8.

Psal. 43.

CAP. LXXVIII.

E SI jufferint Præpositi nos cum fratribus
 nostris ad extraordinarium aliquod opus
 egredi; prompti atque alacres accurramus, non
 contententes cum negligentioribus. Nam qui
 potens est viribus, & non cooperatur, multis
 modis sibi ipsi damno est: primum quidem
 mercede seipsum privat: secundo occasionem
 inurmurationi præbet atque detractioni, dum
 suo ipsius amore opus aggreditur. Non oportet
 F autem industrium ac diligentem fratribus
 segnioribus intentum esse. Nullus quippe
 messis tempore dicere solet: quia vicinus meus
 sibi alimenta non colligit, ideo nec ego
 mihi colligam: sed unusquisque, dum tem-
 pus suppetit, alimenta sibi, atque peco-
 ribus suis colligit, ut ab egestate se libe-
 rum immunemque conservet. Si autem in
 temporalibus tanta adhibetur diligentia; non-
 ne multo magis ea opus erit in spiritualibus?

S f 2

Senes

CAP. LXXIX.

A

ΚΕΦ. ΟΘ.

Senes decet honore cæteris anteire : & infirmis compati bonum est . Senes porro sapientes , unguentum fratrum sunt ad stabilitatem animæ .

CAP. LXXX.

ΚΕΦ. Π.

Pincipium superbiæ est , nolle cooperari fratribus pro viribus . Convenientibus vero nobis ad opus , non multum est loquendum : sed opus urgendum , ad quod egressi sumus .

CAP. LXXXI.

ΚΕΦ. ΠΑ.

Inanis animi securitas generat superbiam : superbia autem mater est inobedientiæ . Cæterum humilitas & mansuetudo suum possessorem in timore configunt Domini , tamquam columnam aliquam in templo Domini collocatam .

CAP. LXXXII.

ΚΕΦ. ΠΒ.

Non decet monachum ullam habere cum femina societatem . Ad eam vero , quæ virginitatem profitetur , prorsus ne accesseris , siquidem ullus in te carnalis sensus viget . Nam monachum in vino cum feminis versari , idem est ac se in ignem projicere . Qui autem earum fugit consuetudinem , fugit tamquam dama ex retibus .

CAP. LXXXIII.

ΚΕΦ. ΠΓ.

Frater , sobrium te præbe ac vigilantem a juventute tua , ne te poeniteat in novissimis tuis . Vide ergo , ne cor tuum homines zelaverit peccatores . Scriptum quippe habetur : *Noli emulari in malignantibus , neque zelaveris facientes iniquitatem : quoniam tamquam fenum velociter arescent , & quemadmodum olera herbarum cito decident . Spera in Domino , & fac bonitatem .*

Psal. 36.

CAP. LXXXIV.

F

ΚΕΦ. ΠΔ.

Carissime , si malæ conversationis sit frater tuus , admone illum , dicens : Finem impone frater : non enim tibi utilis est ista conversatio . Affer autem ei exemplum aliquod eorum , qui lapsi sunt : hoc tamen modo , non quasi ejus , qui cecidit , errorem atque peccatum commemo-

rans .

ΠΡΟΗΓΕΙΑΣ ΤΙΜῆς ΧΕΡΣΙ ΚΑΛΟΝ . Κ' ΣΥΜΠΑ-
ΔῆΣΑΙ ΑΔΕΛΦΟΙΣ ΑΓΑΘΟΝ ΕΣΤΙ . ΣΟΦΟΙ Δ' ΧΕ-
ΡΟΝΤΕΣ ΑΛΕΙΜΜΑ ΑΔΕΛΦΩΝ ΠΡΟΣ ΕΔΡΑΙΩΣΙΝ ΨΥΧΗΣ .

Β ΑΡΧΗ ΥΠΕΡΗΦΑΝΙΑΣ , Τὸ Μὴ ΣΥΓΚΟΠΙᾶΝ ΤΟΙΣ
ΑΔΕΛΦΟΙΣ ΚΥ' ΔΥΝΑΜΙΝ . ΣΥΝΕΡΧΟΜΕΝΩΝ Δ'
ἡΜῶΝ ΕΙΣ ἔργον , Μὴ ΠΟΛΥΛΟΓΩΜΕΝ . ΔΥ' ἢ ΑΠΟ-
Δῆ ἡΜῶΝ ἔστω , ΔΙ' ὧΝ ΔΕΗΛΘΟΜΕΝ .

Κ ΑΦΟΒΙΑ ΧΗΝΑ ΥΠΕΡΗΦΑΝΕΙΑΝ . ἢ ΥΠΕΡΗΦΑΝΕΙΑ
Δ' ΜΗΤΕΡ ΑΝΥΠΟΤΑΓΗΣ . ΤΑΠΕΙΝΟΦΡΟΣΥΝΗ Δ'
ΚΑΙ ΠΡΑΥΤΗΣ ΚΑΘΗΛΩΣΑΝ Τ' ΚΚΤΗΜΕΝΟΝ ΑΥΤΑΙΣ ΕΙΣ
Τ' ΦΟΒΟΝ Τ' ΘΕΩ , ὡς ΠΕΡ ΣΥΛΟΝ ΚΑΘΗΡΩΜΕΝΟΝ ἘΝ
ΝΑΩ ΚΥΕΙΣ .

Δ ΣΥΜΦΟΡΟΝ Τῷ ΜΟΝΑΧῷ , ΣΥΝΑΦΕΙΑΝ ἔΧΕΙΝ
ΜΥ' ΓΥΝΑΙΚΟΣ . ΜΥ' ΠΡΟΒΟΛΕΤΟΣ ΜΗΔ' ὅΛΩΣ
ΠΡΟΣΕΓΓΙΣΗΣ , ΕΑΝΤΩ ΕΣΙ ΣΟΙ ΣΑΡΚΙΚῶΝ ΦΡΟΝΗΜΑ .
ΜΟΝΑΧΟΣ ΓΑΡ ἘΝ ΟἶΝῳ ΣΥΝΤΕΙΒΩΝ ΓΥΝΑΪΚΙ , Τῷ
ΒΑΛΛΟΝΤΟΣ ΕΑΥΤὸΝ ΕΙΣ ΠΥΡ , & ΔΙΑΦΕΡΕΙ . Ὁ Δ' ΦΥ-
ΓὼΝ ΣΥΝΤΥΧΙΑΣ ΑΥΤῆς , ΦΘΙΝΕΙ ὡς ΠΕΡ ΔΟΡΚΑΙΣ ἘΝ
ΒΡΟΧΩΝ .

Ε ΝΗΨΕ ἘΝ ΝΕΟΤΗΤΟΣ ΣΕ , ΑΔΕΛΦΕ , ἵνα μὴ με-
ΤΑΜΕΛΗΘΗΣ ΕΠ' ΕΧΑΤΩΝ ΣΕ . Μὴ ΟὖΝ ΖΗ-
ΛΕΤΩ ἢ ΚΑΡΔΙΑ ΣΕ ἄΝΔΡΑΣ ΑΜΑΡΤΩΛΕΣ . ΧΕΡΣΑ-
ΠΙΑ ΓΑΡ . Μὴ ΠΡΑΞΗΛΕΣ ἘΝ ΠΟΝΗΡΟΜΕΝΟΙΣ , ΜΗ-
ΔΕ ΖΗΛΕΣ ΤΗΣ ΠΟΙΘΝΤΑΣ Τ' ΑΝΟΜΙΑΝ . ὍΤΙ ὡς Εἰ ΧΟΡ-
ΤΟΣ ΠΑΧΥ ΔΠΟΞΗΡΑΙΘΗΣΟΝ , ΚΑΙ ὡς Εἰ ΛΑΧΑΝΑ
ΧΛΟΗΣ ΠΑΧΥ ΔΠΟΠΕΣΟΜΕΝΑ . ἘΛΠΙΣΟΝ ΕΠΙ ΚΥ-
ΕΙΟΝ , ΚΑΙ ΠΟΙΕΙ ΧΡΗΣΙΟΤΗΤΑ .

Α ΓΑΠΗΤΕ , ΕΑΝ ὁ ΑΔΕΛΦΟΣ ΣΕ ΚΑΚΩΣ ΑΝΑ-
ΕΡΕΦΕ , ΝΕΘΕΤΕ ΑΥΤὸΝ , ΛΕΓΩΝ , ΠΑῦΣΟΝ
ΑΔΕΛΦΕ . & ΓΑΡ ΣΥΜΦΕΡΕΙ ΣΟΙ ἢ ΑΝΑΣΤΡΟΦῇ ΑΥΤῇ .
ΦΕΡΕ Δ' ΑΥΤῷ ὑΠΟΔΕΙΓΜΑ , ἕΝΑ ΤῶΝ ΠΕΣΟΝΤΩΝ .
Τῷ Δ' ΠΡΟΣΩΠῳ , & Χ ὡς Τὸ ΠΛΑΪΣΜΑ Τ' ΠΕΣΟΝΤΟΣ
ΔΕΑΓΟΡΕΘΩΝ , ΔΥ' ἵνα Τ' ΠΡΟΝΤΑ ὠΦΕΛΗΣΗΣ , ὅΠΩΣ
ΕΦΟ-

ἐφορῶν εἰς τὸ ὠλοκαυτῆσαντα κίνδυνον, φύγη
τὸ πῶμα. Φέρε ὃ αὐτῷ καὶ μνήμην τῆς διαρετη-
σάντων τῷ Κυρίῳ, καὶ ἀξίεινον αὐτῷ ἀμφο-
τέρων τῶ ἀνταπόδοσιν· καὶ εἰάν σε ἀκούσῃ, ἐμέ-
ρδῃσας τὸ ἀδελφόν σε. Εἰάν ὃ ἐπιμαίνῃ τῇ αὐτῇ
γνώμῃ, καὶ ὑφ' ἐτέρων νεφετῶμενος ἀπειθεῖ, τὰ
τῆ καταφρονήσεως ἔργα ἐπιτελῶν, τήρει σωτὸν ἀπ'
αὐτοῦ, δι' ἡχομένου πρὸς αὐτὸν πρὸς Κύριον, καὶ τὸ
λέγοντα. εἰ δέ τις ἔχῃ ὑπακούει τῷ λόγῳ ὑμῶν,
ἀλλ' ὃ ἐπιστολῆς τῶτον σημειῶθε· καὶ μὴ σιω-
ναμίγνυθε αὐτῷ, ἵνα ὀντραπῇ. καὶ μὴ ὡς ἐχθρὸν
ἡγήσθε, ἀλλὰ νεφετεῖτε ὡς ἀδελφόν.

ΚΕΦ. ΠΕ.

ΤΙς θεασάμενός ποτε ἕτερον ἐπιβάντα ἐπὶ
τείβη καὶ ἐν αὐτῇ πεσόντα εἰς θάνατον, ἢ
φύγη τὴν τείβην, ἵνα μὴ τῷ αὐτῷ περὶπέσῃ
πῶμα;

ΚΕΦ. Πς.

ΜΗ' ἀπατῶ, ἀδελφε, χορτασίᾳ κοιλίας,
ὅτι μὴ μεθύσκῃς οἶνον, ἐν ᾧ ὄσιν αἰσωτία·
ἢ γὰρ ὄσιν σοι κέρδος, εἰ μὴ τὸ ποιῆν τὸ θέ-
λημα Κυρίου.

ΚΕΦ. ΠΖ.

ΦΥΛΑΣΣΕ, ἀδελφε, τὴν ἀγνείαν τῆς σώμα-
τός σε. εἰάν φυλάξῃς ἐν ἀγάπῃ Χριστῷ,
πάσαν ἀρετὴν διόλως δύνασαι κατορθῶσαι. τὸ γὰρ
ἅγιον Πνεῦμα τὸ ἐνοικῶν ἐν σοι, χαίρει ἐν σοι, ὅτι τὸ
ναὸν τῆ Θεοῦ θυμῶς τῇ ἀγνείᾳ, καὶ τῇ ὁρθῇ προαφροσύ-
νῃ ἐνισχύσει σε εἰς πᾶν ἔργον ἀγαθόν. Ταῦτα ὃ
τὰ τρία ἐργαλεῖά εἰσι πρὸς κατορθῶσιν ἀρετῆς καὶ
τῆ ἐνδεῆς ἀγνείας, ἐγκράτεια γαστρὸς, καὶ γλώσ-
σης, καὶ ὀφθαλμῶν χαλινός. εἰάν οὖν τὰ δύο φυ-
λάξῃς, ὀφθαλμοὺς ὃ μὴ φυλάξῃς τὸν ῥέμβειν,
ἢ μὴ κρατήσῃς βεβαίαν τὴν ἀγνείαν. ὥπερ γὰρ
ἀγνώστους σωπετεμυμῶς ἀπόλλυσι καὶ ὕδατα, ἔτι
καὶ ὀφθαλμοὺς μετέωρος ἀπόλλυσι νῦν σώφρονα.
Ὅταν ὃ πρὸς βρώσεως ἐπιθυμία ἀναβῇ ἐπὶ
σε, εἰπὲ τῷ λογισμῷ, λόγισα ὅτι εἰ ἀπῆλυσας
χρῆς τῆ βρώσεως ταύτης, ἔχι σήμερον νῆστις ἀνέ-
στης; Εἰ ὃ καὶ λόγῳ ἀνωφελῆ ἡποβάλλῃ σοι
ἐπερωτήσας, εἰπὲ τῷ λογισμῷ σε, λόγισον ὅτι
ἤδη ἐπηρώτησας, καὶ ἀπεκρίθη σοι ὁ πλησίον,
καὶ οἶγα. Εἰ ὃ ὅτι μετεωρισμὸν ἡποβάλλῃ σοι,
εἰπὲ

Arans, sed ut praesentem juves, ut respi-
ciens ad pericula consequentia, fugiat lapsum.
Propone autem ei memoriam eorum, qui
Domino placuerunt, & discerne ipsi utro-
rumque retributionem. Et, si te audierit, *Matth. 18.*
lucratus eris fratrem tuum. Sin autem in
eadem voluntate atque opinione perstiterit,
& ab aliis admonitus non paruerit, ea pera-
gendo, quæ contemtionis sunt: subtrahe
te illi, fufis pro eo precibus ad Dominum,
B secundum eum, qui ait: *Quod si quis non* *2. Thessal. 3:*
obedit verbo vestro, per epistolam hunc nota-
te: & ne commisceamini cum illo, ut con-
fundatur: & nolite quasi inimicum existima-
re, sed corripite ut fratrem.

CAP. LXXXV.

QUIS aliquando conspiciatus alterum
in semitam aliquam ingressum, & in
illa periisse, non semitam illam
fugit, ne in eandem incidat calamitatem?

CAP. LXXXVI.

NE decipiaris, frater, saturitate ven-
tris, & noli inebriari vino, in quo
est luxuria: non enim tibi lucrum est, nisi
in perficienda voluntate Domini.

CAP. LXXXVII.

SERVA, frater, castitatem corporis tui:
quam si in caritate Christi custodieris,
omnem facile virtutem perfecte exercere &
assequi poteris. Nam qui in te inhabitat
Spiritus Sanctus, in te gaudebit, quod
templum Dei, puritate ac recta voluntate
adoleas; confortabitque te ad omne opus
bonum. Hæc porro tria, instrumenta sunt
excolendis virtutibus, ac divinæ puritati
perquam accommoda: temperantia ventris,
moderatio linguæ, & oculorum frænum.
Si ergo duo servaveris; oculos vero non
custodieris, ne distraherentur: firmam casti-
tatem tenere nequibis. Quemadmodum enim
aquæ ductus confractus deperdit aquas; ita
& oculorum distractio mentem castam de-
struit. Si quando autem edendi cupiditas
te invaserit, dic cogitationi: cogita, si
heri hoc te cibo refecisses, nonne hodie
jejunus surrexisses? Quod si tibi suggesserit,
ut res inutiles scisciteris, dic cogitationi
tuæ: puta jam te interrogasse, quodque pro-
ximus tibi responderit; & file. Quod si
evagationem mentis atque distractionem tibi
S f 3 fug-

fuggefferit, dic cogitationi: Propterea hic es, non ut alienam pulchritudinem perdificas. Attende tibi, & negligentiam fuge, ut mens tua confixa hæreat in timore Dei, juxta illud: *Confige a timore tuo carnes meas: a judiciis enim tuis timui.*

Psal. 118.

C A P. L X X X V I I I.

ARbitror conducere monacho, maxime novitio, non exire e cella sine superhumerali, aut alio vestimento: id enim indecens esset. Siquidem nudo aliquo lebetone, sive cum colobio novitium incedere, monacho turpe est & indecorum. Scriptum quippe habetur: *Præcingere, & calcea te caligas tuas: & circumda tibi vestimentum tuum, & sequere me.*

Act. 12.

Non decet monachum nimio affectu atque inordinate corpus lavare, vel pedes, instar voluptatis amatorum, qui per corporis elegantiam, vestiumque ornatum, sibi voluptates aucupantur. Sic pietatis studiosus per contraria contrariis resistit.

C A P. L X X X I X.

Non oportet ad ostentationem hominum quidquam agere; sed cuncta puro agenda sunt corde, tamquam Deo latentium & occultorum conscio, a quo etiam solo, remunerationem speremus.

Non licet monacho peregrina proferre colloquia, præsertim tempore synaxis: ne impedimentum demus cæteris. Ecce fratres nostri laborant; & nos vacui & otiosi sumus. Ipsi sacras audientes Scripturas, combibunt, instar terræ pluviam sitientis; nos autem & intus versantes, extra cogitationibus distrahimur. Ipsi diligentes sunt & attentī; nos autem negligentes. Ipsi vigilant in orationibus; nos autem somno & inertiae nos ipsos obstrinximus. Ipsi coronam acceperunt; nos autem in nostra permanemus ignavia. Ipsi Domino placuerunt; nos autem mundo. Quare & nos evigilemus, ut accipiamus. *Omnis enim qui petit, accipit: & qui querit, invenit: & pulsanti aperietur. Quoniam suavis Dominus universis, & miserationes ejus super omnia opera ejus. Ipsi gloria in secula. Amen.*

Matth. 7.
Luc. 11.

Psal. 144.

A ἐπὲ τῷ λογισμῷ, Διὰ τὸ τοῦτο εἶ ἐνταῦθα, ἵνα μὴ καταμάθῃς κάλῳς ὁμότειον. Σεαυτῷ πρὸς-εχε, καὶ μὴ ἀμέλει, ὅπως γένηταί σοι ἡ ἀφύνοια καθηλωμένη εἰς τὸ φόβον τοῦ Θεοῦ. καὶ τὸ λέγοντα, Καθήλωσον ἐκ τοῦ φόβου σου πᾶς σάρκας μου, ἀπὸ γὰρ τῶν κειμάτων σου ἐφοβήθην.

Κ Ε Φ. Π Η.

B

ΛΟγίζομαι ὅτι συμβάλλει τῷ μοναχῷ, μάλιστα ὅ τῷ νέῳ, μὴ ἰξίεναι τοῦ κελλίου ἄτερ κατανωτίου, ἢ ἐτέρου περιβλήματος. ἀχνημοσύνῳ γὰρ αὐτῷ πρέχει. τῷ γὰρ γυμνῷ τῷ λεβήτῳ, εἴτε τῷ κολοβίῳ νεανιδόμενον περιπατεῖν, ἀχρόν ἐστὶ τῷ μοναχῷ. γέγραπται γὰρ: ζῶσαι, καὶ ὑπόδησαι τὰ σιδηροπόδια σου, καὶ περιβαλῇ τὸ ἱμάτιόν σου, καὶ ἀκολουθεῖ μοι.

C

Ὅτι ὁ δὲ τῷ μοναχὸν νύπιας τὸ σῶμα ἢ τὰς πόδας ἐμπαδῶς. καθάπερ οἱ φιλήδονοι, ἀφ' οὗ τοῦ σώματος φιλοκαλίας, ἐκ τῶν ἱματίων, ἀγρυπνοῦν ἑαυτῶν πᾶς ἡδονᾶς. ὥτως ὁ ἀσεβείας ἀγωνιστὴς διὰ τῶν ἐναντίων τοῖς ἐναντίοις ἀντιτάσσει.

Κ Ε Φ. Π Θ.

D

ΟΤΙ ὁ δὲ ποιῇ τὸ πρὸς ἐπίδειξιν ἀνθρώπων, ἀλλὰ πάντα ἐκ καθαρᾶς καρδίας, ὡς ὁ Θεὸς γνώσκωντος τὰ ἀδελφὰ καὶ τὰ κρύφια, καὶ ὡς πρὸ αὐτοῦ μόνου τὴν ἀνταπόδοσιν ἐλπίζοντες ἀπολαβεῖν.

E

Ὅτι ὁ δὲ τῷ μοναχὸν ξένῳ ὁμιλίᾳ προσφέρειν, μάλιστα ὅ ἐν καιρῷ τοῦ σιναξίως, ἵνα μὴ ἐκκοπὴν δώμεν ἑτέροις. ἰδὲ οἱ ἀδελφοὶ ἡμῶν ἐργάζονται, καὶ ἡμεῖς ἀφρονῶμεν. αὐτοὶ ἀκούοντες πᾶς θείας γραφᾶς, συμπίνουσιν, ὡς περὶ γῆν διψῶσα ὑετὸν, ἡμεῖς καὶ ἔσω ὄντες ἔξω ρεμβόμεθα τῷ λογισμῷ. αὐτοὶ νήφουσιν, ἡμεῖς ὁ ἀμελῶμεν. αὐτοὶ ἀγρυπνοῦσιν ἐν ταῖς πνευματικαῖς, ἡμεῖς ὅ τῷ ὑπνῷ καὶ τῇ ῥαθυμίᾳ ἐπεδήσαντες ἑαυτὰς. αὐτοὶ πᾶν σεφάνων κατέλαβον, ἡμεῖς ὅ ἐναπεμείναμεν τῇ ῥαθυμίᾳ ἡμῶν. αὐτοὶ τῷ Κυρίῳ διηρέευσαν, ἡμεῖς ὅ τῷ κόσμῳ. Τοιγάρ ἐν καὶ ἡμεῖς ἀναστήσωμεν, ἵνα καταλάβωμεν. πᾶς γὰρ ὁ ἀπὸν λαμβάνει, καὶ ὁ ζητῶν βρίσκει, ἐκ τῶν κρυπτῶν ἀνοιγήσεται. ὅτι χρηστὸς Κύριος τοῖς σύμπασι, καὶ οἱ οἰκτιρμοὶ αὐτοῦ ἐπὶ πάντα τὰ ἔργα αὐτοῦ. ὃ ἡ δόξα εἰς τοὺς αἰῶνας. ἀμήν.

F

ΚΕΦ. υ.

A

CAP. XC.

Α Γαπητέ, τίμα τὸ Θεόν, καὶ τὰς ἐντολάς αὐτῆς τήρει, καὶ ὅσαι τὰς ἐξουθενῶντάς σε ὑπίσω σε ἐν τάχει, καὶ μὴ ᾤδῃς, ὅτι ἐλπί. Τήρησον οὖν τὴν ἀγάπην, ὥσπερ κόρας ὁμμάτων· φῶς καὶ ζωὴ ἐστὶν ἐν αὐτῇ. τήρησον αὐτήν, χαρὰ ἐστὶ πᾶσι τοῖς ἀντεχομένοις αὐτήν. κτήμα ἐστὶ δεῖκτον, ἀγγελικὴ ἐστὶ ἀξία. τήρησον αὐτήν. ἐὰν ἀγαπήσῃς αὐτήν ἀνακαμνωθήσεται, ὡς αὐτῇ, ἡ νεότης σε. ἐὰν φυλάξῃς αὐτήν, ἔσται σοι ἀγαλλίαμα ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ καὶ τῶν ἀγγέλων. ἐὰν ἀγαπήσῃς αὐτήν, ἐν πᾶσι τοῖς ἔργοις σε βουδωθήσῃ. ἐὰν ἀγαπήσῃς αὐτήν, ἐνοικήσῃ ἐν σοὶ ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ, καὶ ἔσται ἡ χάρις ὥσπερ πηγὴ πηγάζουσα ἰάματα τοῖς ἀνθρώποις. καὶ ἡ βουδία αὐτῆς βουφρανεῖ σε τὴν καρδίαν· σῶλος ἐστὶ πᾶσιν τῶν ἀρετῶν. ὅσα ἔστιν ἐν αὐτῇ λύπη θανάτου· δικαιοσύνη καὶ ἀνδρεία, ὑπομονὴ καὶ εἰρήνη διδάσκει. οἶκος ἐστὶ Θεοῦ, τήρησον αὐτήν. αὐτὸς ὁ Κύριος δωρήσεται ἡμῖν αὐτήν καὶ τὰς καρπὸς αὐτῆς. αὐτῷ ἡ δόξα εἰς τὰς αἰῶνας. ἀμήν.

ΚΕΦ. υα.

Α Γαπητοί, ἀγαπήσωμεν ἀλλήλους, καὶ ὁ ἐχθρὸς καταγχευθήσεται· ὁ παύεται γὰρ διεγείρων ζῆλον καὶ φθόνον κατὰ τὸ δούλων τοῦ Θεοῦ. Οἱ γὰρ ἐξακολοθῶντες τῇ τῇ ἐχθρῷ βελῇ, θεασάμενοι μεταξὺ αὐτῶν ἀδελφὸν ἐκ ψυχῆς δαδύοντα τῷ Κυρίῳ δουλεύοντες, ὅσα ἀνέχοντα, ὅσα μηχανὰς διεγείρσαι διώξαι αὐτὸν βελομένοι, ὑποπλάθοντες μήποτε πρὸς τὸν Θεὸν ἀλλοθῆς βλάβειας, ἰχυρότερος αὐτῶν γένηται. καὶ ὅπως μὴ διωχθεῖς, πορεύεται ἀθῶος ἡρόμενος κατὰ τῆς αἰτίας τοῦ χειρισμοῦ, οἱ δὲ αἵτιοι γενοῦντες, ὅσα ἀθῶοι ἔσονται. Οὕτως Ἰωσήφ ἐπαράθη εἰς δούλον εἰς Αἴγυπτον, ὁ Θεὸς δὲ, ὃν εἶχεν ἐν τῇ ψυχῇ, ὁ πῦρ αὐτὸν, ὅτι ἔδωκε χάριν καὶ σοφίαν ἐναντίον Φαραὼ βασιλέως Αἰγύπτου, καὶ κατέστησεν αὐτὸν ἡγούμενον ἐπὶ Αἴγυπτον, καὶ ἐφ' ὅλον τὸ οἶκον αὐτῷ, καὶ οἱ ἀπογνόντες αὐτὸν ἐπορεύοντο προσκυνοῦντες αὐτῷ ὡς δούλων, ὁ μόνον ὡς ἀδελφόν, ὅτι ὡς βασιλέα καὶ κύριον πάσης τῆς γῆς Αἰγύπτου. Γέγραπται γὰρ· Κύριος ἀσκεδάσει βελαὶς ἐθνῶν, ἀθετεῖ δὲ λογισμὸς λαῶν, καὶ ἀθετεῖ βελαὶς ἀρχόντων· ἡ δὲ βελὴ τοῦ Κυρίου εἰς τὸ αἶψα μῦται. καὶ πάλιν λέγει· Κύριος ἐμοὶ βοηθός, καὶ ὁ φοβηθήσομαι τί ποιή-

σθ

D Eum honora, carissime, & mandata ejus observa, & cito videbis longe post te relictos eos, qui te contemnunt atque despiciunt; si minus hic, at certe ibi. Serva igitur caritatem, ut pupillam oculorum. Lux & vita in ea sunt: serva eam. Gaudium est omnibus retinentibus eam. Divina est possessio, angelicaque dignitas: custodi eam. Si dilexeris eam, renovabitur, ut aquilæ, juvenus tua. Si servaveris eam, erit tibi exultatio coram Deo & Angelis. Si eam dilexeris, prosperaberis in cunctis operibus tuis. Si dilexeris eam, inhabitabit in te gratia Dei; eritque gratia instar fontis distillantis medicamenta hominibus, bonusque odor ejus cor tuum exhilarabit. Columna est omnium virtutum. Non est in ea dolor mortis. Justitiam, & fortitudinem, patientiam ac pacem edocet. Domus Dei est; eam serva. Ipse autem Dominus largietur nobis eam cum fructibus ejus. Cui gloria in secula. Amen.

Psal. 102.

CAP. XCI.

D C Ariffimi, diligamus invicem: & confundetur inimicus, qui non cessat adversus servos Dei excitare æmulationem atque invidiam. Nam qui inimici sequuntur consilium, videntes inter se fratrem ex animo grate fervientem Domino, non ferunt; sed machinationes excitant, volentes eum persequi, veriti, ne vera pietate atque religione proficiens, fortior ipsis evadat. Et hic quidem persecutionem patiens, innocens recedit ex causa separationis: sed auctores culpa non vacant. Sic Joseph pro servo venundatus est in Ægypto. Verum Deus, quem mente tenebat, ipsum non despexit: imo gratiam ac sapientiam coram Pharaone Ægypti rege donavit; principemque eum super Ægyptum & universam domum suam constituit: & qui reprobaverant eum, ibant adoraturi eum cum muneribus, non solum ut fratrem, sed tamquam regem & dominum universæ terræ Ægypti. Nam scriptum est: Dominus dissipat consilia gentium; reprobatur autem cogitationes populorum, & reprobatur consilia principum: consilium autem Domini in æternum manet. Rursusque ait: Dominus mihi adjutor, & non timebo, quid faciat mihi homo. Servemus igitur

Genes. 39.

Psal. 104.

Psal. 32.

Psal. 117.

tur

Matth. 18.
Marc. 9.
Luc. 17.

Psal. 103.

tur nos ipsos, carissimi, nequem ex pusillis istis scandalizemus; Domino & Salvatore nostro Jesu Christo affirmante; *Expedit enim ei magis, ut suspendatur mola in collo ejus, & demergatur in profundum maris; quam ut unum scandalizet de pusillis istis, qui in me credunt.* Et iterum: *Videte, ne contemnatis unum ex his pusillis: Amen quippe dico vobis, quia Angeli eorum semper vident faciem Patris mei, qui in caelis est.* Propterea diligamus invicem, carissimi, ut cum viderit Dominus fidem, & unionem ad invicem, quam habemus ad timorem ejus, in nobis latetur, sicut scriptum est: *Letabitur Dominus in operibus suis.* Ipsi gloria in secula. Amen.

C A P. X C I I.

Jacob. 3.

Vigila, carissime, & attende tibi ipsi: multae enim sunt insidiae inimici. Si enim fratrem sobrietati ac vigiliis deditum conspexerit inimicus, alium mox ex negligentioribus adversus eum excitat, ut saepe etiam manus inter se conferant. Deinde conciliata amicitia, eandem confidenter inter illos auget fraudulentus: non quidem virtutis gratia, sed ut per ejusmodi amicitiam turbatis illorum mentibus, voluptatis affectum inter eos admisceat, fiatque ingens malum. Quare etiam posteaquam suam ipsi improbitatem damnaverint, tantum saepe odium auget, ut abjiciant brevem illam, indecentemque amicitiam. Qui vero Deum timet, nunquam sine superna sapientia diliget: nam scriptum est; *Quae autem desursum est sapientia, primum quidem pudica est, deinde pacifica, & quae sequuntur.*

C A P. X C I I I.

SI inter fratres commoreris, ne assuescas praecipere, sed exemplum te praebere potius iis in bonis operibus, obediens in iis, quae ab alio dicuntur tibi. Sin autem exigente necessitate loquaris, tamquam consiliarium te gere. Quod si alius frater dictis tuis contradixerit, ne movearis mente, sed voluntatem tuam, caritatis pacisque gratia, reprime. Si enim iram excandescantis Daemonis per mansuetudinem respuis, nihil adversum te poterit. Unde sic tibi contradicentem alloquere: Ego quidem, benedicte, tamquam idiota aliquis locutus sum, sic existi-

mans

Aσφ μοι άνθρωπος. Τηρήσωμεν ὡς ἑαυτοὺς, ἀγαπῆτοί, μὴ σκανδαλίσαι ἓνα τῶν μικρῶν τέτων. Ὁ Κύριος ἐπόντος καὶ Σωτὴρ ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός. κρείσσον γὰρ ὡς αὐτῷ, ἵνα κρεμασθῇ μύλος ὅπῃ τῷ τράχηλον αὐτοῦ, καὶ καταποντιοθῇ ἐν τῇ πελάγει τῆς θαλάσσης, ἢ ἵνα σκανδαλίσῃ ἓνα τῶν μικρῶν τέτων τῶν πιστευόντων εἰς ἐμέ. Καὶ πάλιν. Ὁρᾶτε μὴ καταφρονήσητε ἑνὸς τῶν μικρῶν τέτων. ἀμὴν γὰρ λέγω ὑμῖν, ὅτι οἱ ἄγγελοι αὐτῶν ἀπαύτως βλέπουσι τὸ πρόσωπον τοῦ Πατρὸς μου ὅτε ἐν ἑρανοῖς. Διὸ ἀγαπήσωμεν ἀλλήλους, ἀγαπῆτοί, ὅπως ἰδὼν ὁ Κύριος τὴν πίστιν καὶ τὴν ὁμολογίαν ἣν ἔχομεν εἰς τὸν φόβον αὐτοῦ, διφραδῇ ἐν ἡμῖν. καθὼς γέγραπται, Εὐφρανθήσεται Κύριος ἐπὶ τοῖς ἔργοις αὐτοῦ. αὐτῷ ἡ δόξα εἰς τοὺς αἰῶνας. ἀμὴν.

C

Κ Ε Φ. γβ'.

Nῆφε ἀγαπητέ, καὶ πόσεχε σεαυτῷ. πολλὰ γὰρ αἱ μεθοδεῖαι τοῦ Ἐχθροῦ. Ἐὰν ἴδῃ ὁ Ἐχθρὸς ἀδελφὸν νήφοντα ἢ νήφειν βελλόμενον, ἕτερον ἀδελφὸν τῶν ἀμελεσέων διεγείρει κατ' αὐτόν, ὥστε πολλάκις καὶ χεῖρας ἐπιβάλλειν ἀλλήλοις. Εἴτα φιλίας ἡγομένης, πληθύνει ὁ Δόλιος τὴν φιλίαν καὶ τὴν παρρησίαν εἰς ἀλλήλους, ὥστε ἐνέχειν ἀρετῆς, ἀλλ' ἵνα ἡμεῖς τὴν αὐτῆς φιλίας δολώσας αὐτῶν τοὺς λογισμούς, συγκεράσῃ αὐτοῖς τὴν ἡδυνάδειαν, καὶ γένηται μέγα κακόν. ὥστε καὶ μὴ τὴν κατάγνωσιν, ποσὸν αὐξήσει πολλάκις τὸ μῖσος, ὥστε ἀποβάλλειν αὐτοῖς τὴν πρὸς ὀλίγον ἀσύμφορον φιλίαν. ὁ δὲ Θεὸς φοβούμενος, ὅταν ἀγαπήσῃ τοπὲ δίχα τὴν ἀνωθεν σοφίας. Γέγραπται γὰρ, Ἡ δὲ ἀνωθεν σοφία, πρῶτον μὲν ἀγνή ἐστιν, ἔπειτα εἰρηνικὴ, καὶ τὰ ἑξῆς.

Κ Ε Φ. γγ'.

Eὰν οἰκῇς μὴ ἀδελφῶν, μὴ ἔτιζε πρὸς αὐτοὺς, ἀλλὰ μᾶλλον τύπος εἴη αὐτοῖς εἰς καλὰ ἔργα, ὑπακύνων τὰ ὑφ' ἑτέρου ρηθισόμενά σοι. εἰ δὲ χρείας ἡγομένης λαλήσης, ὥς σύμβουλος ἡμεῖς. Ἐὰν δὲ ἕτερος ἀδελφὸς ἀντείπῃ τοῖς λόγοις σου λεγομένοις, μὴ κινήσῃς τὴν ἡσυχίαν, ἀλλὰ κατάλιπε τὸ σὸν θέλημα ἐνεκεν τῇ ἀγάπῃ καὶ τῇ εἰρήνῃ. εἰ γὰρ τὴν ὀργὴν ὁ θυμὸς Δαίμονος ἐν τῷ αὐτῷ ἀποβάλλῃ, ὅταν ἰχθύσῃ κατὰ σὸν. Τοιγαρὲν εἰπέ τῷ ἀντιλέξαντί σοι ἕτως. Εἰ γὰρ μὲν, ἀλογημένη, ὥς ἰδιώτης ἐλάλησα, ἕτως σκοπή-

σας.

σας· καὶ συγχώρησόν μοι, ὅτι ἀγνοῶν ἐλάλησα· ἠμέσθω ὃ καὶ ὡς αὐτὸς εἴρηκας· καὶ ἐν τέτῳ ἀπογραφήσῃ ἀπαρκτος καὶ κατηχυμυδῆς εἰς τὰ ὀπίσω ὁ πᾶς ἀρχὰς καὶ παραχὰς σιωπῶν Διάβολος· Τὸ γὰρ φιλονεικεῖν, καὶ τὸ ἴδιον δέλημα σιωπῶν, παραχὰς ἐγείρει καὶ θυμὸν θυσιᾶτον· θυμὸς ὃ ἐν κόλποις ἀσεβῶν ἀναπέπρωται, καὶ ἡ ῥοπή ὃ θυμὸς αὐτῶν πῶσις αὐτῶν· ὁ δὲ καὶ ὁ Ἀπόστολος πρὸς ἀγγέλου λέγων· Δέλον Κυεῖς ὃ δὲ μίχεται.

ΚΕΦ. 48.

ΤΟῦ Ἀποστόλου λέγοντος, Ὁ ἁγιασμός ὑμῶν, ἀπέχεσθαι ἀπὸ τῆ πορνείας· Ἀγῶν δὲ ὅτιν ὁλίγος μεταξὺ τῆ ἁγιασμῆ καὶ τῆ μiasmῆ· οἱ συνεργοὶ τῆ μiasmῆ ὑποβάλλουσιν τὰ ποιῶντα καὶ φθοῖν· Ἰδὲ, ὁ δὲ σε ὁρᾷ· καὶ τίνα δὲ λαβῇ; οἱ ὃ τῆ ἁγιασμῆ συνεργοὶ ἀντιλέγουσιν πρὸς αὐτὸς· ὁ Θεὸς ὁρᾷ, καὶ οἱ ἄγγελοι αὐτῶν παρέσι· καὶ πᾶς σὺ λέγεις, Τίς σε ὁρᾷ; Ὁ περὶ αὐτῶν λέγει· τέως ὥστε ὁ δὲ ὁρᾷμεν· οἱ τῆ ἁγιασμῆ ὑποβάλλουσιν· καλῶς εἴρηκας, ὅτι ὁ δὲ ὁρᾷμεν· Γέγραπται γὰρ· ἀπετύφλωσεν αὐτὸς ἡ κακία, καὶ ὁ δὲ ἔγνωσαν μυστήρια Θεῶν· τῆ Προφήτης βοῶντος καὶ λέγοντος· σύνετε δὲ ἄφρονες ἐν τῷ λαῷ, καὶ μωροὶ ποτε φρονήσατε· ὁ φυτεύσας τὸ ἔσ, ἔχει ἀκρίβει; ἢ ὁ πλάσας τὸ ὀφθαλμόν, ἔχει κατανοεῖ; Καὶ ἐν ἐτέρῳ λέγει· Κύριε, ἐδοκίμασάς με, καὶ ἔγνωσάς με· σὺ ἔγνωσάς τὴν κακίαν μου, καὶ τὴν ἔγερσίν μου· σὺ σιωπῶν τὴν ἀλογισμῆς μου ἀπὸ μακρόθεν· τὴν τείβον με, καὶ τὴν χοῖνόν μου σὺ ἔβριχνας· καὶ πᾶσας τὰς ὁδούς μου πορεύεις· ὅτι ὁ δὲ ἔστι δόλος ἐν γλώσσῃ μου· ἰδὲ, Κύριε, σὺ ἔγνωσάς πάντα· τὰ ἔχατα καὶ τὰ ἀρχαῖα· σὺ ἐπλασάς με καὶ ἔδνηκας ἐπὶ ἐμέ τὴν χεῖρά σου· ἐθαυμασώμεν ἡ γνώσις σου ὅτι ἐμὴ, ἐκραταιώμεν, ὃ μὴ δύναμαι πρὸς αὐτήν· πῶς πορεύω ἀπὸ τῆ πνιμότητός σου; ὃ ἀπὸ τῆ προσώπης σου πῶς φύγω; εἰ ἀναβῶ εἰς τὴν ἔρανόν, σὺ ἐκεῖ εἶ, εἰ ἀναβῶ εἰς τὴν ἄδην, παρῇ· εἰ ἀναλάβοιμι τὰς πτέρυγας μου κατὰ ὄρεον, καὶ κατασκηνώσω εἰς τὰ ἔχατα τῆ θαλάσσης, καὶ ὡς ἐκεῖ ἡ χεὶρ σου ὁδηγήσει με, καὶ καδέξει με ἡ δεξιὰ σου· καὶ εἶπα· Ἄρα σκοπὸς καταπατήσει με, καὶ νύξ φωτισμός ἐν τῇ τρυφῇ μου· ὅτι σκοπὸς ὃ σκοτιώσεται ἀπὸ σου, καὶ νύξ ὡς ἡμέρα φωτισθήσεται· ὡς τὸ σκοπὸς αὐτῆς, ἔτω καὶ τὸ φῶς αὐτῆς· Καὶ ἐν ἐτέρῳ λέγει· ἐν αὐτῷ γὰρ ζῶμεν

A mans· Da mihi veniam; quoniam ignoranter locutus sum· Sit autem quemadmodum ipse dixisti· Et in hoc retrocedet a te re infecta atque confusus, turbarum excitator Diabolus· Nam contendere, ac propriam voluntatem sustinere, turbas excitat, & iracundiam insanabilem· Ira autem in sinu quiescit impiorum: & vis iræ ejus, ruina est ipsi· Unde & Apostolus admonet, dicens: *Servum Domini non oportet contentiosum* 2. Tim. 2. **B** esse.

CAP. XCIV.

A Postolo dicente: *Sanctificatio vestra*, 1. Thessal. 4. *ut abstineatis vos a fornicatione*: certamen non exiguum est inter sanctificationem & immunditiam: dum impudicitie cooperatores suggerunt ejusmodi, dicuntque: Ecce nullus te videt, & quem vereris? Quibus cooperatores sanctificationis respondent: Deus videt, & Angeli ejus adsunt: & quo pacto tu ais, Quis te videt? At tentator: hucusque, inquit, neminem aspicimus· Quem interrumpentes sanctimonie cultores, bene, inquit, dixisti, quod neminem videmus: nam scriptum est: *Excavavit eos* Sap. 2. *malitia*, & nescierunt sacramenta Dei· Propheta quoque clamat, atque dicit: *Intelligite insipientes in populo, & stulti aliquando sapite*· Qui plantavit aurem, non audiet? aut qui finxit oculum, non considerat? Et alibi ait: *Domine probasti me, & cognovisti me: tu cognovisti sessionem meam, & resurrectionem meam*· Tu intellexisti cogitationes meas de longe: *semitam meam, & funiculum meum tu investigasti: & omnes vias meas praevidisti: quia non est dolus in lingua mea*· Ecce, Domine, tu cognovisti omnia, novissima & antiqua· Tu formasti me, & posuisti super me manum tuam· Mirabilis facta est scientia tua ex me: *invaluit, & non potero ad eam*· Quo ibo a spiritu tuo? & a facie tua quo fugiam? Si ascendero in caelum, tu illic es: si descendero in infernum, ades· Si sumsero pennas meas **F** ad ortum, & habitavero in extremis maris· Etenim illuc manus tua deducet me, & tenebit me dextera tua· Et dixi: *Forsitane tenebrae conculcabunt me, & nox illuminatio in deliciis meis*· Quia tenebrae non obscurabuntur a te, & nox sicut dies illuminabitur· Sicut tenebrae ejus, ita & lumen ejus· Et alibi: *In ipso enim vivimus, & movemur, & sumus*· Act. 17.

Luc. 19.

Et quo pacto tu dicis, quod nullus te videt? cum Dominus dixerit: *Amen dico vobis, quia si hi tacuerint, lapides clamabunt.* Hæc igitur tecum ipse reputa, & peccatum nequaquam dominabitur tibi, neque dolor peccati occupabit te; sed gaudium & pax tibi erit in Spiritu sancto. Quid enim peccatum est? Tenebriofus atque caliginosus dolor invadit, comitaturque operantes peccatum; sanctificationem vero, gaudium & pax consequitur. Qui itaque quietus in cella sua degit, exultat in Spiritu sancto, instar infantis sub mamilla matris suæ. Deinde iterum superveniens gratia facit eum lugere ac flere, in memoriam ipsi peccata præterita reducens, ne nimio elatus gaudio offendat. Quin & lacrymis splendet anima, cœlestia divino munere contemplans. Magnum quippe donum est, sanctificatio in dilectione Dei: Domino affirmante: *Beati mundo corde, quoniam ipsi Deum videbunt.* Ipse autem Dominus, qui fragiles excitat, & eos, qui animo sunt demisso atque abjecto, salvos facit, & membra in peccatis inveterata per poenitentiam reparat; immaculatum corpus nostrum cum anima & spiritu tueatur atque custodiat. Ipsi gloria in secula. Amen.

Matth. 5.

C A P. X C V.

Luc. 18.

SI quietus vixerit monachus in sua cella, a multis turbis liberabitur. Qui puer est sensu, si ad turbas accesserit, non referet emolumentum: at qui cogitatione perfectus est, utilitatem percipiet. Cæterum quietam ac solitariam vitam degere, præstantius est. Exempli gratia, carissime: Fratri per civitatem obambulanti occurrit tumultus hominum, dum hunc quidem ridentem videt, istum vero plorantem, illum dire jurantem, alium etiam blasphemantem. Et ejusmodi conspiciens frater, si mente sit infirmus, subito illud Pharisæi dictum in mente habebit: *Gratias ago tibi, Domine, quia non sum sicut cæteri hominum:* aut frequens etiam iisdem affectionibus commotus, discedet. Quare solitudo quieta maxime infirmioribus est utilis. At qui mente perfectus est, jam dicta intuens, obstupescit super longanimitate Dei, secum ita loquens: Vides quanta sit divina patientia! quandoquidem dum a nobis maledicitur & blasphematur, fert patienter,

A καὶ κινέμεθα καὶ ἔσμεν. Καὶ πᾶς σὺ λέγεις, ὅτι σὸδαίς σε ὀργᾶ; τῷ Κυρίῳ λέγοντος· ἀμὲν λέγω ὑμῖν, εἰὰν ἔποι σιγήσωνται, οἱ λίθοι κερᾶζονται. Ταῦτα οὖν ἐν θυμῷ ἐν τῷ λογισμῷ σε, καὶ ἁμαρτία σὸκέτι σε κνείβει, σὸδὲ λύπη τῇ ἁμαρτίας καταλήφεται σε, ἀλλὰ χαρὰ καὶ εἰρήνη ἐν Πνύματι ἁγίῳ· τί γὰρ ὅστιν ἁμαρτία; λύπη σκοτεινὴ καὶ γνοφώδης σιωπᾶ καὶ ἡσυχίας ἀντίθετον. **B** λυθρεῖ ἐμπίπτεσα ἐπὶ τὰς ἐργαζομένης αὐτῇ· τῷ ᾧ ἁγιασμῷ χαρὰ καὶ εἰρήνη. ὥστε, καθέξομένη αὐτῇ ἐν τῇ ἡσυχίᾳ ἔκ κελλίς, ἀγάλλεται ἐν Πνύματι ἁγίῳ, ὥσπερ νήπιον ἑκ τῷ μασθῶν τῷ μητέρος αὐτῇ. εἶπα πάλιν ἐπανελθῶσα ἡ χάρις ποιεῖ αὐτὸν πένθειν καὶ δακρύειν, ἀλλὰ τῷ ἐνυπάρχοντι αὐτῷ μνήμῳ τῶν προγεγονότων ἁμαρτημάτων, ἵνα μὴ τῇ πενιτοτέρᾳ χαρᾷ μετεωρεθῇς προσκόψῃ. Καὶ ἀλλὰ τῷ δακρύῳ λαμπρύνεται ἡ ψυχὴ, κατὰ τὴν ἐκείνην τὰ ἐπεράνια καὶ τῷ ᾧ Κυρίῳ δωρεάν. Μέγα γὰρ δῶρον, ἁγιασμός ἐν ἀγάπῃ Θεῷ· ἔκ Κυρίῳ λέγοντος· μακάριοι οἱ καθαροὶ τῇ καρδίᾳ, ὅτι αὐτοὶ τῷ Θεῷ ὁφονται. Αὐτὸς ὁ Κύριος ὁ ἐγείρων τὰς κατεργημένους, καὶ σώζων τὰς ἀπεγνωσμένους, καὶ τὰ πεπαλαμμένα μέλη ἐν ἁμαρτίας ἀνακαμνίζων διὰ τῆς μετανοίας, ἁπλῶς ἡμῶν καὶ τὸ σῶμα καὶ **D** τῇ ψυχῇ καὶ τὸ πνεῦμα ἀφύλαξῃ. ᾧ ἡ δόξα εἰς τὰς αἰῶνας. ἀμήν.

Κ Ε Φ. γέ.

E Ἄν ἡσυχία μὴ μόνον ἐν τῷ κελλίῳ αὐτῷ, ἐκ πολλῶν παραχῶν ῥυθιῇσεται. Ὁ νηπιάζων τῆς φρεσίν, εἰὰν πλησιάζῃ ὀχλῶς, σὸκ ὠφελήσεται. ὁ δὲ τέλειος τῷ λογισμῷ, ὠφέλειαν καρπίζειται. Τὸ δὲ ἡσυχάζειν, κρείσσον. Οἷόν τι λέγω, ἀγαπητέ· ἔκ ἀδελφῶν πορνομένων ἐν τῇ πόλει, σιωπᾶ αὐτῷ δόρυβος τῷ ἀνδρωπότῃ. θεωρῶν τῷ μὲν κλάοντα, τῷ δὲ κλάοντα, ἕτερον ὁμνύοντα μεγάλῃς ὀρχοῖς, ἄλλον δυσφημῶντα· καὶ ταῦτα θεωρῶν ὁ ἀδελφός, εἰὰν ἡ ἀσκήσις τῷ λογισμῷ, ἀδύς ἔκ Φαισάδης διανομῆς μεῖται ῥήτῳ· λέγων, Εὐχαριστῶ σοι, Κύριε, ὅτι σὸκ εἰμὶ ἔξ ἴσης τῷ ἀνθρώπῳ τῶν τῶν, εἰ καὶ ἐμπαθῆς πολλὰς ἀποβήσεται· ὅσον συμβάλλεται ἡ ἡσυχία μάλιστα τοῖς ἀσθενεστέροις. Ὁ δὲ τέλειος τῷ λογισμῷ, θεωρῶν τὰ περὶ τὴν ἐκείνην εἰς ἐκπληξιν ἔρχεται ἐπὶ τῷ Θεῷ μακροθυμία, λέγων ἐν ἑαυτῷ· Ὁρᾷς πόση μακροθυμία ἔκ Θεῷ, ὅτι δυσφημῶντος ὑφ' ἡμῶν, μακροθυμῶς φέρει καὶ

καὶ οὐκ ὀργίζεται, καταφρονέμενος ἀνέχεται, καὶ ὁ μνησικακῆ. πάντα πῦρέχει ἡμῖν πλεονείως εἰς ἀπόλαυσιν, παρδύων καὶ ἐλεῶν, πάντας ἡμᾶς εἰς μετάνοιαν ἀγαγεῖν βελοίμενος, ἄφ' τὴν πολὺν αὐτῷ ἀγαθότητα. Ἐγὼ δ' ὅ τί ποιήσω ὁ ἁμαρτωλός; ὅτι γῆ καὶ σποδὸς ὑπάρχων, ὕβριν ὑπενεγκεῖν ὁ βέλομαι, ὅμ' οὐδ' ἐλὼν λόγον βασιλεύει τῷ ἀδελφῷ. ἀνμαζόμενος γὰρ ὀργίζομαι, ὠδυναλόμενος ἐπαίρομαι. οἱμοι, οἱμοι τῷ ἁμαρτωλῷ. καὶ κατακυγεῖς ὁ ἀδελφὸς ἐπὶ τέτοις, πορβύεται δοξάζων τὸ Θεόν, καὶ λέγων. δόξα σοι ὁ Θεός, καὶ πάλιν λέγω, δόξα σοι ὁ Θεός, ὁ μόνος ἀγαθὸς καὶ φιλόανθρωπος.

ΚΕΦ. 47.

Α Γαπητέ, εἰάν ποτε ῥυπαροὶ λογισμοὶ ἐκπαράσῃσίν σε καὶ ἀγνοίαν, μὴ ἀπογνῶς ἐαυτὸν, ὅμ' ἀ μνησικακῆ τῷ οἰκτιρῶντι τῷ Θεῷ. ὁ γὰρ ἐκλυθῆσεται ποτε ὁ πειστικὸς καὶ πλοῖς ὑπὸ τοῦ κεντημένους, λέγοντος. Διατί ἀφῆκας τὰ κύματα προσκρῖναι τῷ ἐμῷ πλοίῳ; ὅμ' ἀ, ἀφ' ἡμέλησας καὶ οὐκ ἀντεμάχῃ τοῖς κύμασι; ἀφ' ἡτί ὁ ὁ προσέφυγες εἰς τὸ προκειμένον λιμὲνα, ὅσπερ ἔστιν, οἱ οἰκτιρμοὶ τοῦ Θεοῦ; ὅταν γὰρ ἐγείρει ὁ Ἐχθρὸς καθ' ἡμῶν ἐπανάσσειν λογισμῶν ῥυπαρῶν, εἰς ὅτα ἀνθρώπων εἰσελθεῖν μὴ δυναμένων, ἀνίστασθαι λέγει ταῦτα. ἀπώλῃ. οὐκ ἔστι σοι οὐδ' ἐμὴ ἐλπίς σωτηρίας, θέλων καταποντίσαι τὴν ἀπογνώσιν. σὺ οὖν μὴ καταθάρρη τοῖς ὑπ' αὐτῶν λεγομένοις, ὅπως μὴ καταπλήξῃς καὶ ἰδίαν ψυχὴν τῇ ἀπογνώσει. Ἀλλ' ὅσον ἐκείνοι ἐπιβαρῶσι εἰς ἀπογνώσεως καὶ ψυχὴν, ποσὸν ἡμεῖς κερφίσωμεν τῇ ἐλπίδι τῷ μελλόντων, μιμνησκόμενοι τῷ οἰκτιρῶντι τοῦ Θεοῦ. ἵνα μὴ ἐπὶ πλεῖον βαρύναντες οἱ ὑπενάντιοι καταποντίσωσι καὶ ψυχὴν διὰ τὸ λογισμῶν. Ἐν τῷ οὖν λέγειν αὐτὸς πρὸς ἡμᾶς, Ἀπώλῃ, ἐκέτι δύνασαι σωθῆναι. εἴπωμεν ἡμεῖς πρὸς αὐτὸς, Θεὸν ἔχοντες ὠσπλάγχνον καὶ μακρόθυμον, οὐκ ἀπογινώσκωμεν τῆς ἐαυτῶν σωτηρίας. ὁ γὰρ εἰπὼν, Μὴ μόνον ἐπ' ἀφ' ἡμῶν ἀφίεναι τῷ πλησίον, ὅμ' ἕως ἐβδόμηκονταίς ἐπ' ἀφ' ἡμῶν πολλῶν μᾶλλον ἀφίεναι ἁμαρτίας τοῖς ὑπομένουσιν εἰς τὸ σωτήριον αὐτῶν. Ἐκπεσόντων οὖν αὐτῶν ἐκ τῆς μέρας, ἐν τῷ ἑτέρῳ κατατρέχει, λέγοντες. ὠσπλάγχνον καὶ μακρόθυμον τὸ Θεόν καὶ ἀφίεντα τὰ ἁμαρτήματα, ἀφ' ἡμῶν μὴ ἀπολαύσητε τὸ ἡδονῶν τῷ κόσμῳ, ὅ ἐπειτα μετανοεῖτε; εἴπωμεν δ' ἡμεῖς πρὸς αὐτὸς.

A & non irascitur; despectus sustinet, & non reminiscitur injuriæ. Cuncta nostris usibus suppeditat abundanter, erudiens, & misericordiam exhibens, omnesque nos ex multa benignitate sua ad poenitentiam reducere cupiens. Ego vero quid faciam peccator? quia cum terra sim & cinis, contumeliam sufferre nolo, imo ne verbum quidem a fratre asperius. Nam si contumelia mihi infertur, irascor: si preces mihi exhibentur, animo efferor. Hei mihi, hei mihi peccatori. Et his compunctus frater, abit glorificans Deum, ac dicens; Gloria tibi, Deus: iterumque dico: Gloria tibi Deus, qui solus bonus & benignus es.

CAP. XCVI.

C Arissime, si quando impuræ mentem tuam perturbent cogitationes, non despondeas animum; sed memineris miserationum Dei. Numquam enim cui navigium commissum est, reprehendetur a possessore, ut dicat: Cur passus es meam navim fluctibus impelli? sed, cur neglexisti, nec fluctibus obstitisti? Cur vero & ad portum propositum, id est, divinam misericordiam, non confugisti? nam quando in nos insultus immundarum cogitationum suscitatur inimicus, quas hominum aures ferre non possent; conversus vicissim dicit: Periisti, non est tibi spes ulla salutis; volens undis te desperationis demergere. Tu itaque cave fidas dictis ejus; ne animam tuam desperatione afficias. Sed quantum illi, desperationis timore animam gravant; tantum nos spe futurorum bonorum sublevescamus, divinæ commiserationis memores: ne nimium oncrantes adversarii, animam cogitationibus demergant. Illis igitur ad nos dicentibus: Periisti, nec amplius salvari poteris: dicamus eis: Nos cum Deum habeamus misericordem atque longanimem, non desperamus de nostra salute. Qui enim dixit, non septies solum dimittendum esse proximo, sed usque septuagies septies: multo magis peccata dimittit exspectantibus salutare ipsius. Pulsi igitur hinc ipsi, in alio incurfionem faciunt, dicentes: Cum Deum habeatis misericordem atque longanimem, & peccata dimittentem; cur non magis indulgetis voluptatibus seculi, & postea poenitentiam agite? nos vero eis respondeamus:

Matth. 18.

1. Ioan. 2.

Quæ fecimus, fecimus: nunc autem Scriptura attestante, quod novissima hora sit; in quam horam, vel in quod tempus respicientes, desides & ignavi nostram salutem negligemus, malumque in conspectu Domini Dei nostri agere pro nihilo ducemus? Similis es enim viro sub arbore confidenti, qui prospiciens immanes bestias gregatim adventare, sese in altum abripit, ita ut feræ ipsi nocere non valeant. Existima autem arborem, timorem Dei: eritque tibi gratia cooperatrix in omnibus ubicumque ambulaveris, & inimicos tuos substernes tibi.

C A P. X C V I I.

Sic in præsentī vita incedere oportet fideles. Si gaudium nobis acciderit, si ve ex felicitate aliqua, si ve ex beneficiis acceptis; vereamur non longe abesse tristitiam. Sin autem tristitia supervenerit nobis; speremus gaudium propinquum. Exemplum ab iis, qui per mare navigant, capiamus. Nam hi, insurgente in eos vento, ac tempestate aliqua vehementiore, non illico desperant suam salutem; sed resistunt fluctibus, tranquillitatem expectantes: qua obtenta, iterum procellas metuunt. Unde etiam assidue advigilant, ne repentina aliqua vis ventorum insurgat, quæ cos imparatos in mare deturbet. Sic & nos utrinque circumspectos esse oportet. Qui enim expectatur, si venerit, non ut novus, neque ut peregrinus ei supervenit, a quo excipitur: neque enim illum imparatum offendit. Cum igitur tribulatio aliqua, vel angustia nobis acciderit; liberationem ab iis, & auxilium a Deo expectemus: ne forte dum longior est ac diuturnior tribulatio, si nulla spes nobis salutis super sit, mortem afferat. Similiter dum gaudium nobis obvenerit, angustias expectemus: ne ob nimium gaudium obliviscamur luctus.

C A P. X C V I I I.

Si compassionis affectu permotus, fratrem adhortaturus abieris; priusquam tractes cum eo, quem cohortari statutum est, sic tecum cogita. Si te non audierit, noli irasci, neque perturbari: ne nocumento sit vexatio tua, & fratrem accuses. Si te auscultaverit, Deo gratias. Sin autem adduci non possit, ut dictis tuis obediat; ne irascaris. Nam

com-

A ὁ πεποιήκαμεν, πεποιήκαμεν. νυνὶ δὲ τῆς Γραφῆς ἐπιμαρτυρήσεως, ἐχάτη ὥρα ἐστίν, εἰς ποίαν ὥραν ἢ εἰς ποῖον καιρὸν ἀμελεῖντες, καταφρονήσωμεν, ἀφορῶντες τὴν ἑαυτῶν σωτηρίαν, καὶ τὸ ποιεῖν τὸ πονηρὸν ἐναντίον Κυρίου ὃ Θεὸς ἡμῶν; ὁμοιωθῆς γὰρ ἀνδρὶ καθεζομένῳ ὑπὸ κατώ δένδρῳ, ὅτε ἐπισυνήχθη ἐπ' αὐτῷ τὰ ἄγρια θηρία, ἀναπνέει εἰς ὕψος, καὶ τὰ θηρία οὐκ ἀδικεῖσιν αὐτόν. λογίζεσθαι τὸ δένδρον, τὸ φόβον τοῦ Θεοῦ, καὶ ἔσται ἡ χάρις συνέργός σοι ἐν πάσιν οἷς ἐὰν πορβῇ, καὶ καταβαλεῖς τὰς ἐχθρὰς σε ὑποκάτω σε.

Κ Ε Φ. 47.

Οὕτως δὲ τὰς πειρὰς βαδίζαν ἐν τῷ παρόντι βίῳ. ἐὰν συμβῇ χαρὰ ἡμῖν, εἴτε διὰ προκοπῆς, εἴτε διὰ χειρομαγίων, ὑποπτεύσωμεν, ὅτι ἔμακράν ἀφέντηκεν ἡ λύπη. ἐὰν δὲ ἐπέλθῃ ἡμῖν λύπη, προσδοκήσωμεν τὴν χαρὰν ἡμῖν ἐγγὺς ᾔκουμένην. Λάβωμεν ὑπόδειγμα τὰς πλείοντας ἐν τῇ θαλάσσῃ. ἐπὶ γὰρ ἐπαναστάσεως αὐτοῖς ᾔκουμένης ἀνέμου καὶ χειμῶνος σφοδρῶς, οὐκ ἀποδοκῶσι τῆς ἑαυτῶν σωτηρίας, ἀλλ' ἀνυμῶνται τοῖς κύμασιν, ἀδύαν προσδεχόμενοι καὶ γαλήνης μετεσχηκότες, ζάλλω προσδοκῶσιν. ὅθεν καὶ νήφει πάντες, μή πως ἄφνω ἐπαναστάσεως ἀνέμου ᾔκουμένης εὐρὴ αὐτὰς ἀπώδυσκευάσας. καὶ κατασφύλλῃ αὐτὰς εἰς τὴν θαλάσσαν. Οὕτω δὲ καὶ ἡμεῖς σκοπεῖν τὰ ἀμφοτέρω. Ὅτε ὡς προσδοκῶμενος, ἐὰν ἔλθῃ, ἔξενίσεται ὁ τῷ ὑποδεχόμενος, ἔτι γὰρ ἀρεθίσεται ἀπώδυσκαλῆτος. Ἐν τῷ οὖν συμβῆναι ἡμῖν θλίψιν ἢ στενοχωρίαν, ἀνεσθίω προσδοκήσωμεν καὶ βοήθειαν τοῦ Θεοῦ ἡμῖν ᾔκουμένην, ἵνα μὴ χρονίζεσθαι τῆς θλίψεως, ὡς μὴ ὑπαρχέσθαι ἡμῖν ἐλπίδος σωτηρίας, ἀννήσῃ θάνατον. Ὅμοίως δὲ καὶ χαρὰς ἡμῖν ᾔκουμένης, θλίψιν προσδοκήσωμεν, ἵνα μὴ τῇ πενιχοτέρᾳ χαρᾷ ἐπιλαθώμεθα τὴν πένθος.

Κ Ε Φ. 48.

Εἰ ἂν συμπαθῶν, πορβῇ ὡς ἀδελφὸν ὡς ἀδελφὸς, ὡς εἴ σε σωτυχεῖν ὅς μελλῶς ὡς ἀδελφὸν, εἰπὸν τῷ λογισμῷ σε: ἐὰν μὴ σε ἀκῶσῃ, μὴ ὀργίζῃ, μηδὲ παρὰ τῆς. ἵνα μὴ εἰς βλάβος γένηται ὁ σκυλμός σε, καὶ τὸ ἀδελφὸν ἀγτιάσῃ. Ἐὰν σε ἀκῶσῃ, χάρις τῷ Θεῷ. Εἴτε καὶ ἔτι πληροφορεῖται ὁ ἀνὴρ πειθαρχεῖν τοῖς

ὑπο

ὑπό σὺ λεγόμενοις, μὴ ὀργίζῃς. ἥ γὰρ μισθὸν
 ἡ συμπαθείας καὶ ἡ ἐλεημοσύνης ἐπιμύως λήψῃ
 ὡς Θεὸς, ὡς διὰ τὸ ὄνομα αὐτοῦ τὸ πεποιηκώς.

ΚΕΦ. γθ'.

Α Γαπητὲ, ὃ ἑρανὶς θησαυρὸς ἐπεθύμησας,
 καὶ ἄξιός ἐστι Κυρίου εἶναι ἡρετίσω; ἄκου
 ὃ λέγοντος, Εἰ θέλῃς τέλειος εἶ, ὑπάγε, πώ-
 λησόν σου τὰ ὑπάρχοντα, καὶ δός πτωχοῖς, καὶ
 ἔξεις θησαυρὸν ἐν ἑρανοῖς, καὶ δεῦρο, ἀκολούθει
 μοι. Καὶ πάλιν λέγει· ὁ φιλῶν πατέρα ἢ μη-
 τέρα ὑπὲρ ἐμεῖ, ὅς ἐστι μὴ ἄξιός ἐστι· ὁ δὲ ὅς ἐστι λαμ-
 βάνει τὸ σταυρὸν αὐτοῦ, καὶ ἀκολουθεῖ ὀπίσω μου, ὅς
 ἐστι μὴ ἄξιός ἐστι. Τοιγάρ, εἰ μὴ διὰ τὸ βαστάσαι
 τὸ σταυρὸν, ὃ δυνάμει ἀκολουθεῖν τῷ Κυρίῳ. Με-
 τὰ γὰρ τὸ εἰπεῖν, Ὑπάγε, πώλησόν σου τὰ
 ὑπάρχοντα, καὶ δός πτωχοῖς, καὶ ἔξεις θησαυ-
 ρὸν ἐν ἑρανοῖς, λέγει, καὶ δεῦρο, ἀκολούθει μοι.
 Μὴ οὖν μόνον τὸ ἀποταγῆναι παρέχε, ἀλλὰ καὶ
 τὴν ἐν τοῖς ποσὶ τοῖς πόνοις ἐπιγινωσκόμενῳ δοκιμὴν.
 τότε γὰρ ἀεισώτερος ὁ ἀγωνὶς καὶ ἡ πάλη πρὸς
 τὸ ἀντικείμενον. καὶ μὴ τὰ ταῦτα, εἰ ἰσχύσῃ τὸ
 λογισμὸν μετακινήσαι ὃ ἑρανὶς φρονήματος, τὰ
 ἔχοντα χειρότερα τῶν πρώτων κατασκιάσει. ὥστε οὖν
 ἐσκόρπισε δαφίλας, τέτων τὰ ἀτελέστατα μὴ
 ἀδείας ποιεῖν, καὶ τὸ νόμιμον γάμον ἀρνησά-
 μενον, τὸν μοιχείας καὶ ἀσελγείας ἐρασὴν ἀπερ-
 γάσαι. Ὅθεν χρεῖα πολλῆς νήψεως, ἄλλοις δὲ
 ἡ ἐλθόμεν ὅτι ὃ σώματος, ἥτοι τέττα ὃ σκάμ-
 ματος.

ΚΕΦ. Ρ.

Α Γαπητὲ, εἰ καταντήσης εἰς σύστημα τῶν
 ἀδελφῶν ἀσκητῶν, καὶ βάλῃς σιωπῆν αὐ-
 τοῖς, δαλῶν τῷ Κυρίῳ, καὶ ταπεινῶν καὶ
 πάντων, ἵνα καὶ τὰς ἑξ οἰκτρὰς βίβας πρὸντας εἰς
 τὸ πᾶν, παιδεύσῃ ἢ σὴ καλὴ ἀνατροφὴ, καὶ διε-
 γείρωσι τὰς ἐαυτῶν ψυχὰς πρὸς κατόρθωσιν
 ἀρετῶν.

Ὅταν οὖν προσάξωσιν ἡμῖν οἱ προεσώτες
 σιωπῆσαι τοῖς ἀδελφοῖς εἰς ἔργον, προθύμως
 προδράμωμεν. Εἰ δὲ βάλῃς λέγειν, Τὸ σῶμα
 μου ἔχει ὑποφέρειν τὸ κόπον, καὶ δάσῃ τὸ τὸ ἀγροί-
 κων· φανερόν τῷ πᾶσι, ὃ γὰρ δύνανται πάντες ἑξ
 ἴσης βάρος φέρειν· τὸ δὲ εἶναι ὑπὲρ καὶ ἀπροαί-
 ρητον πᾶσι δέδοται. Δείξον οὖν τὴν πρόθεσιν ἐν
 ἀληθείᾳ, καὶ πάντες καθήσονται ἀπὸ σου τὸ βά-
 ρος, θεωρήσαντες τὸ ἀδύνατόν σου. μὴ ἄφιε δὲ

παν-

A compassionis mercedem atque misericordiae
 incunctanter a Deo recipies: quippe qui
 ob illius nomen id feceris.

CAP. XCIX.

C Arissime, coelestem thesaurum desidera-
 sti, dignusque Domino fieri elegisti?
 dicentem audi: Si vis perfectus esse, vade,
 & vende quae habes, & da pauperibus, &
 habebis thesaurum in caelis, & veni, & se-
 quere me: Et rursum: Qui amat patrem aut
 matrem plus quam me, non est me dignus.
 Et qui non accipit crucem suam, & sequitur
 me, non est me dignus. Itaque nisi quis
 crucem bajulet, non poterit sequi Domi-
 num. Postquam enim dixit: Vade, vende
 quae habes, & da pauperibus, & habebis the-
 saurum in caelis; adjunxit, dicens: Et ve-
 ni, sequere me. Non ergo solum renun-
 ciationem, sed & probationem, quae in ejus-
 modi succedere solet laboribus, praebe.
 Tunc enim praestantius certamen & lucta
 suscipietur cum adversario: qui si postea
 cogitationem dimovere valuerit a rerum coe-
 lestium meditatione, novissima pejora red-
 det prioribus: ita ut qui large ac libe-
 raliter suas opes dispersit, vilissima deinde
 quaeque audacius persequatur: & qui nu-
 ptias legitimas recusavit, fornicationis hunc
 & lasciviae amatorem efficiat. Unde sane
 multa opus est vigilantia, donec ex hoc
 corpore, five certaminis septo, excesse-
 rimus.

Matth. 19.

Matth. 10.

Luc. 14.

Marc. 8.

CAP. C.

C Arissime, si in congregationem fra-
 trum Ascetarum incideris, volueris-
 que versari inter eos, ut servias Domino:
 in omnibus te humilem praebeas, ut alios
 quoque, qui ex miseranda seculari vita ade-
 runt & adventabunt, tua honesta conver-
 satio erudiat, suasque ipsi animas ad vir-
 tutum perfectionem excitent.

Quando ergo Praefecti nos una cum
 aliis fratribus jusserint ad opus egredi, ala-
 criter contendamus. Si porro dixeris,
 corpus meum non suffert labores, sicut
 rusticorum; perspicuum istud est: non
 enim omnes aequaliter possunt onera fer-
 re. Caterum obedientem & promptae vo-
 luntatis esse, concessum est omnibus.
 Ostende igitur propositum atque alacri-
 tatem tuam in veritate: & omnes te
 onere levabunt, videntes te illo feren-

T t 3

do

do parem non esse. Sed vide, ne omnino te illo sublevare patiaris onere; verum interpella eos, dicens: Ego quoque vobiscum partem habere cupio: & cooperare iis pro viribus, quas tibi largitus est Dominus. Nam scrutator cordium, qui nos fecit, nobisque vitæ spiritum dedit, novit quas singulis vires attribuerit. Si enim post arreptam solitudinem contraria divinis mandatis egerimus, in vanitatem res tota resolvitur. Quod si subrepens inimicus concupiscentiam rerum præteritarum in mente tua seminaverit, vide, ne ulla quidem ratione cum huiusmodi cogitationibus versari ac colloqui patiaris: nam præteritarum memoria rerum, superbiam iis parit, qui temere ac sine ratione in earum cogitatione hærent. Quando porro spatium ac locum, superbiæ operibus perficiendis opportunum, in præsentī vita non obtinuerit; tunc male affectæ menti ipsum tradit. Mala autem affectio, nosti quid sit? Passio ea est improba, ad iram provocans Deum, & homines exacerbans. * Quo vero pacto gladius equi nervos præcidit, & fessorem dejicit: sic prava cogitatio vires animæ frangit, eamque tristitiæ tradit: tristitia vero corrumpit eos, qui in illam incidunt. Quis autem volens urbem ingredi, quæ stadiis triginta longe abest, ubi viginti novem confecit, unius tædio non ultra progressus est? hic quippe e propriis migravit, urbem tamen non ingreditur. Sicut enim qui venit undecima hora, mercedem plenam, non secus atque reliqui, qui pondus diei portaverunt, accepit: ita etiam qui operatus est usque ad undecimam horam, circa vero duodecimam cœperit pigrescere, & plantata evellere, cum illis non accipit; Domino & Salvatore nostro dicente: *Qui perseveraverit usque in finem, hic salvus erit*. Et rursum: *Nemo mittens manum suam ad aratrum, & respiciens retro, aptus est regno cælorum*. Uxor enim Lot retrorspiciens, in columnam salis conversa est. Unde etiam Apostolus præterita oblivioni demandans, ad ea vero, quæ sunt priora, seipsum extendens, dicebat: *Mundus hic transit & concupiscentia ejus; qui autem facit voluntatem Dei, manet in æternum*: hospites enim sumus & peregrini in hac vita. Si vero, donec tempus habemus, operabimur in illo quæ sunt placita Domino, mercedem recipiemus. Posside igitur patientiam, frater dilecte: scriptum est enim: *In patientia vestra possidebitis animas vestras*. Enoch ad ducentos annos, postquam genuit Mathusala, acceptus fuit Deo: & nos brevi hoc tempore pigrescimus? Obluctare perniciosis cogitationibus, & dic cum illo, qui aje-

A παντελώς κεφιασῆναι τὸ βάρος ἀπὸ σε, ἀγαπᾷ σε καὶ αὐτὸς, λέγων· καὶ γὰρ σὺν ὑμῖν θέλω ἔχειν μέρος, καὶ συγκοπιάσον αὐτοῖς καὶ τὴν δύναμίν σε, ἣν ὁ Κύριος ἐδωρήσατό σοι. Ὁ γὰρ καρδιογνώστης ὁ ποιήσας ἡμᾶς καὶ δὲς ἡμῖν πνεῦμα ζωῆς, οἶδεν ἐκαστὸν οἷαν δύναμιν ἐχαρίσατο. Ἐὰν γὰρ μὴ τὴν ἀναχώρησιν, τὰ ἐναντία τῇ ἐντολῇ τοῦ Θεοῦ πράττωμεν, ματαιότης τὸ πρᾶγμα γίνεται. Μὴ οὖν ἐλθὼν ὁ Ἐχθρὸς πειρᾷ ἐν τῇ ἀγαπῇ σε ἐπιθυμίαν τῇ πρὸς ἐλθόντων πραγμάτων, μηδ' ὅλως συνομιλεῖν τοῖς ποίεσι λογισμοῖς ἀνάχῃ. ἢ γὰρ μνήμη τῇ πρὸς ἐλθόντων πραγμάτων ὑψηλοφροσύνην τίκει τοῖς ἀλόγως αὐτὰ διενθυμυμένοις. Ὅταν ὁ μὴ χεῖ χάριτα τὰ τῇ ὑψηλοφροσύνης ἔργα πράττειν διὰ τὴν ἐνεσώπα βίον, τῇ κακοήθει γνώμῃ αὐτὸν δίδωσιν. ἢ ὁ κακοήθης, οἶδας τί ὅτι; πάθος πονηρὸν Θεὸν παροργίζον καὶ ἀνθρώπους ἀπαπειράζον· ὃν ὁ τρόπος ξίφος νευροκοπεῖ ἵππον καὶ τὴν ἐπιβάτην καταβάλλει· ὅπως ἡ κακοήθης γνώμη κόπτει τὰς ψυχὰς καὶ τῇ λύπῃ ἀποδίδωσι, λύπη ὁ ἀφαιρῇ τὰς ἐμπιπλόντας ἐν αὐτῇ· τίς δέ ποτε βεβλόμενος εἰσελθεῖν εἰς πόλιν ἀπέχουσαν εἰς δέκα σταδία, ποιήσας ὁ εἰκοσι ἐννέα, τὸ ὅτι ἐν μὴ ποιήσας, ὅπως ἐκ τῆς ἰδίας ἔξῃ, καὶ εἰς τὴν πόλιν εἰσῃλθεν· καθάπερ γὰρ ὁ ἐλθὼν εἰς τὴν ἐνδεκάτην ὥραν, πλήρη τῇ μισθὸν ἔλαβεν, ὡς καὶ οἱ λοιποὶ βασάσαντες τὸ βάρος τῆς ἡμέρας· ὅπως καὶ ὁ ἐργασάμενος μέχρι τῆς ἐνδεκάτης ὥρας· πρὶν δὲ τὴν δωδεκάτην ἀρξῇ κατασφύρειν, καὶ τὰ πεφυτευμένα ἐκτίλλειν, μεθ' ὧν ὁ λαμβάνει, ὁ Κύριος καὶ Σωτὴρ ἡμῶν εἰπόντος· ὁ ὅτι ὑπομείνας εἰς τέλος, ὅπως σωθήσεται· καὶ πάλιν, ὁδεῖς βάλλον τὴν χεῖρα αὐτοῦ ἐπὶ ἄροτρον καὶ γραφεὶς εἰς τὰ ὀπίσω, εὐθεπὸς ὅτι ἐν τῇ βασιλείᾳ τῶν ἁγίων· ἢ γὰρ γυνὴ τοῦ Λωὶ γραφεῖσα εἰς τὰ ὀπίσω, ἐγένετο σῆλη ἀλός· ὅθεν καὶ ὁ Ἀπόστολος τὸ ὅτι πρὸς ἐπιλανθανόμενος, τοῖς ὅτι ἐμπροσθεν ἐπεντευόμενος ἔλεγε· ὁ γὰρ κόσμος ὅπως ἀφαιρῇται, καὶ ἡ ἐπιθυμία αὐτοῦ, ὁ ὅτι ποιεῖν τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ μὴ εἰς τὴν ἀγάπην· ξένοι γὰρ ἐσμεν καὶ πάροικοι ἐν τῷ βίῳ τούτῳ· ἐὰν ὁ ἕως καιρὸν ἔχομεν ἐργασώμεθα ἐν αὐτῷ ἀρετὰ Κυρίου, τὴν μισθὸν κομιέμεθα· κτήσασθαι ἐν τῇ ἐκπομονῇ ἀγαπήτε ἀδελφε· γέγραπται γὰρ, ἐν τῇ ὑπομονῇ ὑμῶν κτήσεσθε τὰς ψυχὰς ὑμῶν· ὁ Ἐνὼχ ἀγαθὸς ἔτι ἀνέστησε τῷ Θεῷ μὴ τὸ θνήσκειν αὐτὸν τὴν Μαθεσάλα· καὶ ἡμεῖς ἐν τῷ βραχεὶ καρπῷ τούτῳ ὀλιγοῦμεν; ἀντίστα τοῖς βλαβεροῖς

Matth. 10.
Luc. 9.

1. Ioan. 2.

Luc. 21.

λογισμοῖς, καὶ εἰπὸν μὲν ἔτι λέγοντος· Χειρῶν συν-
 εσάρωμα· ζῶ ὃ ὅτι ἐγὼ, ζῆν ὃ ἐν ἐμοὶ
 Χειρὸς· τί γὰρ ὠφελήσεται ἄνθρωπος, εἰ
 ὅλον τὸ κόσμον κερδήσῃ, καὶ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ
 ζημιωθῇ; ἐκκλίνατε ἀπὸ ἐμῶν πονηρῶν, καὶ
 ἡξερευώσω τὰς ἐντολὰς τοῦ Θεοῦ μου· ἔτι ἐκκλη-
 σιαστῶν βοῶντος, μετατότης μετατοτήτων, τὰ πάντα
 μετατότης μὲν ποσὸν πλεονέκτημα καὶ δόξαν· ἐκείνῃ τῇ
 μετατότῃ προσφέρω με τὰς καμάτους, ἵνα με-
 τὰ τὴν ἐμὴν ἐξοδὸν ἄλλοι κληρονομήσιν, καὶ γὰρ
 τίσομαι τὴν δίκην, ἀλλὰ προσφέρω με τὰς κα-
 μάτους τῷ ἀγαθῷ καὶ οἰκτιρμονίᾳ Θεοῦ τῷ παρ-
 ἔχοντι μὲν θάνατον ζωὴν, καὶ ἐτειμάσαντι τοῖς ἀ-
 γαπῶσιν αὐτὸν, ὃ ὁφθαλμὸς οὐκ ἴδεν καὶ ὅτι οὐκ
 ἤκουσεν, καὶ ἐπὶ καρδίαν ἀνθρώπων οὐκ ἀνέβη· ὡς
 καὶ ἀγαπήτῃ ἀνδείξῃ καὶ κραταγάθῃ ἡ καρδία
 σου καὶ ὑπόμεινον τὸ Κύριον· καὶ ἔσται ἐν εἰρήνῃ ἡ
 ἐξοδός σου· ἐκεῖ ὅφῃ τὰς δικαίας χαίροντας ἐπὶ
 τῇ σῇ σωτηρίᾳ· ἐκεῖ ἀντιθέσῃ ἐν κόλποις Ἀβ-
 ραάμ σὺν τῷ Λαζάρῳ· τὴν γὰρ πτωχεῖαν ἡξε-
 λέξω, τῇ θλίψει ὑπέμεινας, ὀνειδισμὸς ὑπὲρ
 νεγκας, ἡξεδένωσιν οὐκ ἐμίσησας· ἀλλὰ τὸ δε-
 ξοντάς σε μετὰ ὑπομονῆς εἰς τὰς ἀγωνίας σκη-
 ναίς, ἐνθα ἀπέδρα ὁδὸν, λύπη καὶ στεναγμός·
 ἐκεῖ ὅφῃ τὴν ζωὴν καὶ τὸ φῶς τὸ ἀληθινόν, τὴν
 ἐλπίδα πάσης κτίσεως, τὸν λυτρωτὴν τῷ ψυ-
 χῶν ἡμῶν, τὸ Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, τὸ
 βασιλεῖα τῆς δόξης, καὶ χαρήσεται σε ἡ καρδία,
 καὶ τὴν χαρὰν σου ἔδεις ἄρρητόν σου· αὐτὸς δὲ
 ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός ἀφύλαξαι ἀμέμ-
 πτες πάντας ἡμᾶς, ὡς ἡ δόξα εἰς τὰς αἰῶνας.
 Ἀμήν.

A aiebat: Cum Christo crucifixus sum; vivo au- Galat. 2.
 tem, jam non ego: vivit vero in me Chri-
 stus. Quid enim proderit homini, si mundum Matth. 16.
 universum lucretur, animæ vero suæ detri-
 mentum patiatur? Declinate a me maligni, & Psal. ...
 scrutabor mandata Dei mei: Ecclesiaste cla-
 mante: Vanitas vanitatum, & omnia va- Eccl. 1.
 nitas, post tantam opulentiam & gloriam.
 Non amplius vanitati labores meos offero,
 ut post meum obitum, alii hæreditatem
 B adeant, & ego poenam daturus sim; sed
 offero labores meos bono & miserenti Deo,
 qui post mortem dat vitam, quique præ-
 paravit diligentibus se quæ oculus non vidit,
 & auris non audivit, & in cor hominum
 non ascenderunt. Eja itaque, carissime,
 C viriliter age, & confortetur cor tuum, & Psal. 26.
 sustine Dominum: & erit in pace obitus
 tuus. Illic videbis justos de tua salute
 letantes. Illic recumbes in sinu Abrahæ
 cum Lazaro: paupertatem enim elegisti,
 tribulationem sustinuisti, opprobria æquo
 animo pertulisti, animi abjectionem non
 horruisti. Propterea excipient te cum gau-
 dio in æterna tabernacula, ubi procul ab-
 sunt dolor, tristitia & gemitus. Illic vide-
 bis vitam, & lumen verum, spem omnis
 creaturæ, redemptorem animarum nostrarum,
 Dominum nostrum Jesum Christum, Regem
 gloriæ: & gaudebit cor tuum, & gaudium
 D tuum nemo tollet abs te. Ipse autem Do-
 minus noster Jesus Christus custodiat nos
 omnes absque ulla macula: cui gloria in
 secula. Amen.

TOMI PRIMI

Operum S. Ephraem Syri

F I N I S.

I N I T I A

S E R M O N U M, O R A T I O N U M, E T C A P I T U M
H Y Ψ Υ Σ Τ Ο Μ Ι Π Ρ Ι Μ Ι,

O R D I N E A L P H A B E T I C O G R A E C E.

A.

Α Γαπητέ ἀδελφε, εἰς ἐπιλέξῃς. Pag. 300.

Α'γαπητέ εἰς κτήσῃ σεαυτῷ. 300.

Α'γαπητέ, εἰς ἡρετίσω εἰς. 303.

Α'γαπητέ, εἰς πνεῦμα ἀκηδίας. 304.

Α'γαπητέ, εἰς καδέξῃ ἐν τόπῳ. 307.

Α'γαπητέ, εἰς καδέξῃ ἐν ἡσυχασίῃ. 307.

Α'γαπητέ, εἰς ὡφθαλμῷ σοι ἀδελφός. 310.

Α'γαπητέ, εἰς ὡφθαλμῷ ξένος. 310.

Α'γαπητέ, εἰς ἡξέλθῃς μὲν πᾶσι ἀδελφοῖς. 310.

Α'γαπητέ, εἰς ἡγενείῃς ὁ ἐχθρός. 312.

Α'γαπητέ, εἰς κτήσῃ φιλίᾳ μὲν τίνος. 313.

Α'γαπητέ, εἰς ἀνδείξῃ κτ' πᾶσι συλλῆσαι. 313.

Α'γαπητέ, εἰς ἡπὸ κανόνα καδέξῃ. 315.

Α'γαπητέ, εἰς πνεῦμα ἀκηδίας ἐνοχλήσῃ σε. 319.

Α'γαπητέ, εἰς ὁ ἀδελφός σε κακῶς. 324.

Α'γαπητέ, εἰς ὡς ῥυπαροὶ λογισμοὶ. 331.

Α'γαπητέ, εἰς καταντήσῃς εἰς σύστημα. 333.

Α'γαπητέ, ὡς σε σεαυτῷ, μή ὡς σε διδάξῃ. 245.

Α'γαπητέ, τίμα τὸ θεόν, καὶ πᾶς ἐντολὰς. 327.

Α'γαπητέ, τῷ ἔρανις θεοῦ ἐπιδύμ. 333.

Α'γαπητοί, ἀγαπήσωμεν ἀλλήλους. 327.

Α'γαπητοί, εἰς καὶ οἱ ἡγέρμενοι ἡμῶν. 312.

Α'γαπητοί, ἐμνήσθῃς τῆς ὥρας ἐκείνης. 53.

Α'γωνίᾳ, ἀδελφοί μου, καὶ φείθῃ. 111.

Α'δελφε, εἰς ἡξέλθῃς ἀπὸ τοῦ κοινοβίου. 307.

Α'δελφε, εἰς εἰς ἡχαλὸς εἰς δ'. 311.

Α'δελφοί, εἰς τις ἡμῶν ὡς ληφθῇ. 68.

Α'δελφοί, μὲν τῆς ὁχλῆς τὸ ἔργον. 322.

Α'δελφοί μου ἀγαπητοί, ὡς χαλῶ. 53.

Α'δελφοί, συμπάθησέτε μοι, ὡς ἀνχίνα ἔχοντες. 18.

Α'δελφός ἀδελφὸν πρῆναι. 250.

Α'δελφός ἀδελφῷ ἔφη, ἵνατί. 309.

Α'δελφός ἀνεγίνωσκον ἐν τῇ ἀγρυπνίᾳ. 309.

Α'δελφός, ἀπὸ κοινοβίου πρῆβαλε γέροντι. 242.

Α'δελφός ἐπολεμεῖτο ἡξέλθῃν. 303.

Α'δελφός ἡρώτισέν τινα ἀδελφὸν λέγων. 321.

Α'δελφός ἡσθένσέ ὡς, καὶ βιαζόμενος. 315.

Α'δελφός τις καδέξόμενος ἐν ἡσυχασίῃ. 220.

Α'δελφός ὡς εἰσῆλθον εἰς κοινόβιον. 301.

Α'δελφός ὡς ἦν βαλὼν ἀρχὰς. 305.

Α'δελ-

- Ἀδελφός ὡς εἶρηκον, ὅτι τῷτον. 305.
 Ἀδελφός ὡς εἶρηκον· ἡυχόμενος. 304.
 Ἀδελφός ὡς ἐπολεμεῖτο ὑπὸ. 302.
 Ἀδελφός ὡς ἐβάλεον ἀρχάς. 305.
 Ἀδελφῶ ἡνι ὑπέβαλον ὁ λογισμός. 312.
 Ἀδελφός ὃ καὶ ταλαίπωρος ὁ μὴ κτησάμενος. 6.
 Ἀδελφός ὃ καὶ ταλαίπωρος ὁ παντὶ ψεύδει. 10.
 Ἀδελφός καὶ ταλαίπωρος ὁ τῇ ἀγάπῃ μακρὰν. 4.
 Ἀνέκε ἀγαπητὲ ἐλθὼν θηρόσσι μοναχός. 230.
 Ἀνέκε ἀγαπητὲ, τὰ δυσίατα πάθη. 236.
 Ἀναγκάσθων ἡγησάμενος ἀγαπητὲ καὶ τὰ τέποις. 216.
 Ἀναλογίζω μὴ κατ' ἐαυτὸν. 290.
 Ἀνδρωποὶ δύο ἐπορεύοντο εἰς πόλιν. 231.
 Ἀρχὴ καταστροφῆς ψυχῆς μοναχῶ, γέλως. 254.
 Ἀρχὴ καρποφορίας, ἀνδρός· καὶ ἀρχὴ. 299.
 Ἀρχὴ ὑπερηφανίας, τὸ μὴ συγκοπιᾶν. 324.
 Ἀσύμφορον τῷ μοναχῶ, σιωπῆσαι. 324.

Δ.

- Δεῦτε, ἀγαπητοὶ, δεῦτε πατέρες, καὶ ἀδελφοί μου. 28.
 Διατί ὀλιγωρεῖ ὁ ἀδελφός ἐν τῷ κεμίῳ. 322.
 Δοτὴρ πάντων ἀγαθῶν, καὶ πηγὴ ἰαμάτων. 154.
 Δύο ἀδελφοὶ γέροντες εἶχον θλίψιν πρὸς. 320.
 Δύο ἀδελφοὶ ἐν ἀργυρνίᾳ ἀπέχισον. 308.

Ε.

- Εἰς ἀπαντὰς πρὸς πάντων ἐν τῇ σιωπῇ. 219.
 Εἰς ἀποτάξάμενος τῷ βίῳ, ἔξελθης ἐκ τῆς. 322.
 Εἰς ὃ ὁ πόλεμος τῆς σαρκὸς ἐπαυατῇ σοι. 232.
 Εἰς δύο οἰκεῖτε ἐν κεμίῳ ἐνὶ. 299.
 Εἰς ἐλθὼν ὡς εἰς τὴν μονήρην βίον. 301.
 Εἰς ἐπισκέπη ἀρρώστων, βλέπε μὴ. 310.
 Εἰς ἐργασίαν σου πρὸς Κυρίῳ ἔργον. 240.
 Εἰς εὐρεθῇ ἀνδρωπος. 303.
 Εἰς ἡσυχάσῃ μοναχός, ἐν τῷ κεμίῳ. 330.
 Εἰς ἰδῆς ἀδελφὸν καταφρονεῖντα. 306.
 Εἰς καδέξῃς ἐν ὑποταγῇ πνευματικῶν πατέρων. 217.
 Εἰς καδέξῃς ἐν ἐρήμῳ καταμόνας. 202.
 Εἰς οἰκῆς μὲν ἀδελφῶν, μὴ ἔθιζε. 328.
 Εἰς ἔτως πρὸςσεύξῃ αὐτῷ. 58.
 Εἰς μεσάσῃ ὁ ἀδελφός σε πάρρητον. 218.
 Εἰς προσάξωσιν ἡμῖν οἱ προεσῶτες. 323.
 Εἰς συμπαθῶν πορεύῃ πρὸςκαλῶν. 332.
 Εἰς συμβῇ σε ἀποσενεῖα πεπεσῇ. 314.
 Εἰς ὡς προσέλθῃ σοι μυσικῶς λέγων. 221.
 Εἰς μοι, Χειρὲ σάτερ, ὁδὸς ζωῆς. 298.
 Εἰς Εφραίμ ἀμαρτωλός, χαῖνος καὶ ῥάθυμος. 183.

Ἐδράσαν καρδίαν ἔχωμεν, ἀγαπητέ. 219.
 Εἰδότες ἔν ἀδελφοί, τὴν ἀσθένειαν αὐτῶ. 182.
 Εἰπέ ὡς πᾶν ἀγίων, μελέτα καλὰ. 213.
 Εἶπε πάλιν· ὅτι ὁ θείων. 301.
 Εἰ ὡς ἔχ ὑποταγῇ μειζοτέρῳ. 318.
 Ἐμμενε ἔν ἀγαπητέ, ἐν τῇ κλήσει ἡ ἐκλήθης. 253.
 Ἐν καρῶ ἔ τωρασμῶ ἀποφάνεται. 319.
 Ἐν κοινοβίῳ ὑνὶ χρείας ἡγουμένης ἀδελφόν. 321.
 Ἐν μιᾷ πᾶν ἡμερῶν ὁρῶν λίαν ἀναστὰς, ἐπορβούμι. 158.
 Ἐν οἷῳ δὲ αὖν πόπῳ καθίστης. 306.
 Ἐν πολλοῖς ὑμῖν, ἀδελφοί, δοκῶν χρησιμεύειν. 119.
 Ἐν ταύτῃ ἡμέρᾳ τῇ παύτῃ καὶ δόσῃ, μυσηία. 175.
 Ἐπῆνεσά σε ἔ τῷ τῷ, καὶ ἔ τῷ τῷ. 258.
 Ἐπικατάρτος ὃ καὶ παλαίπωρος, ὅς ὑπακοὴν ἔκ. 11.
 Ἐσθιόντων ποτὲ πᾶν ἀδελφῶν. 306.
 Ἐστὶν ἐγκαταλιμπάνων πόπον. 72.
 Ἐτέρῳ ἀδελφῷ δίδωσιν ὁ τωρᾶζων. 316.
 Ἐφ' ὅσον ἡ ψυχὴ. 322.

H.

Η ἀφοβία ἡγῶν ὑπερηφάνειαν. 324.
Η ἡγάσαμεν τῆς σοφίας λεγέσης. 300.
 Η' μαρτον εἰς τ' ἔρανόν, καὶ ἐνώπιόν σε. 187.
 Η' μῆς ὃ ἀγαπητοὶ ὡς πεπιτευμένοι. 312.
 Η' πολυφαγία καὶ ἡ πολυποσία. 314.

Θ.

Θ Ἐλὼ εἰπεῖν ἐνώπιον τ' δόξης σε, Χειρὲ σωτῆρ. 144.
Θ ὁρηνεῖν οἶον, ἀδελφοί, καὶ πειθεῖν ἐπὶ τὰς μὴ. 9.

I.

Ι Ἀσά με, Κύριε, καὶ ἰαθήσομαι. 63.
Ι Ἰασά με, Κύριε, καὶ ἰαθήσομαι, ὁ μόνος σοφός. 199.
 Ἰκετεύω σε, σωτῆρ ἔ κόσμῳ Χειρὲ. 69.

K.

Κ Αἰ τί ποιήσω ἐγὼ πᾶσαν ἀρετὴν. 17.
Κ Κατανύγητι, ψυχὴ μου, κατανύγητι ἐπὶ πᾶσι. 161.
 Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, βασιλεῦ πᾶν βασιλευόντων. 110.
 Κύριε, τ' ὥραν ἐκείνῳ λαβὼν κτ' νῦν. 256.

Λ.

Λ Ουγίζομαι ὅτι ὠφέλιμον. 309.
Λ Λογίζομαι ὅτι συμβάλλεται τῷ μοναχῷ. 326.

- Μ** Ακυρία πόλις ὑπὸ Δυσεβάν βασιλευσμένη. 217.
 Μακαρίζω τὴν ὑμῶν ζωὴν. 1.
 Μακάριος, ἀδελφοί, ὅστις ὑπομονὴν ἐκτίσας. 6.
 Μακάριος ἀληθῶς ὁ ἄνθρωπος ὅστις μακροθυμία. 5.
 Μακάριος ἀληθῶς καὶ τεισμακάριος ὁ ἐγκράτ. 15.
 Μακάριος ἄνθρωπος ἐκεῖνος, ὁ μὴ ῥαδίως ὀργιζόμε. 7.
 Μακάριος ἄνθρωπος ἀληθῶς καὶ τεισμακάριος. 8.
 Μακάριος καὶ τεισμακάριος ὁ τὴν γλῶσσαν αὐτοῦ. 14.
 Μακάριος μοναχὸς ὁ τηρῶν. 306.
 Μακάριος ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος, ὃς ἔχει φόβον. 2.
 Μακάριος ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος, ὁ ἔχων ἀγάπην Θεῷ. 3.
 Μακάριος ὁ φροντίσας τῆς ψυχῆς ἐτέρων. 314.
 Μακάριος ὃς γέγονεν ὅλως ἐλεύθερος ἐν Κυρίῳ. 282.
 Μακάριος ὃς ἐκτίσας καὶ ἔχεν ὑπακοὴν. 11.
 Μακάριος ὃς ἐν ἀληθείᾳ τῷ βίον αὐτοῦ. 10.
 Μακάριος ὃς μισήσας κατέλιπε τὸ βίον τῶν. 292.
 Μακάριος ὃς φθόνῳ καὶ ζήλῳ ἔχῃ ὑπετάγη. 12.
 Ματὰ πᾶσα ἀσκησις, πᾶσα ἐγκράτεια, πᾶσα. 23.
 Μὴ ἀναλάβῃς τῆς κακοφρόνων βελίῳ. 234.
 Μὴ ἀπατάτω σε ὁ λογισμὸς μοναχέ. 317.
 Μὴ ἀπατῶς ἀδελφεὲ χορτασίᾳ κοιλίας. 325.
 Μὴ θέλε κακῶς ἀναστρέφεσθαι. 239.
 Μὴ ὀλιγωρῶμεν, ἀδελφοί, δαλεύνοντες ἀμύμητοις. 252.
 Μισήσωμεν, ἀγαπητοί, μὴ ἀδελφοί, τὸ βίον τῶν. 295.
 Μνήσθητι Κύριε. 196.
 Μοναχέ, εἰὰν πειράσῃ σοι ὁ μοναχὸς. 309.
 Μοναχέ, εἰὰν σε ἐγκαλῇ ὁ ἡγούμενός σε. 311.
 Μοναχέ ταπεινέ, κατανόει τὸ χῆμα. 225.

N.

- Ν** Ἦφε ἀγαπητέ καὶ πόρσεχε σεαυτῷ. 328.
 Νῆφε ἐκ νεότητός σε, ἀδελφε. 324.
 Νῆφωμεν οὖν πᾶσα καλῶς. 66.
 Νικηθεὶς ὃ καὶ κράτος ὁ πονηρὸς διάβολος. 181.
 Νυνὶ δύο θλίψεις εἰσὶν. 235.

O.

- Ο** Ἄμελῶν τὴν ἐαυτοῦ σωτηρίαν. 317.
 Οὗτος ὁ ἀκρατής καὶ μὴ ἐγκράτειαν ἔχων. 16.
 Οὗτος ὁ ἐν τέτοις ἑαυτὸν καταλιτρώσκων. 13.
 Οὗτος τῇ ὀξυχολίᾳ πάντοτε κρατέμενος. 7.
 Οὗτος ἐπὶ λαιδίᾳ ἐτέρων ἡδόμενος. 14.
 Οὗτος Θεὸς ὁ ὑψίστος. 153.
 Οἱ καταμόνας ἡσυχάζοντες. 311.
 Οἰκονόμε, ἡκούσας τῶν ἀποστόλων. 304.

- Ο κατελθὼν Κύριος ἐκ τοῦ κόλπου τοῦ Πατρὸς. 148.
 Ο Κύριος ἐπὶ σωτηρίᾳ πάντων ἀνθρώπων ἐπιδημήσας. 201.
 Ο μὴ ἔχων μακροθυμίαν. 5.
 Ο μὴ ἔχων τὸ φόβον τοῦ Θεοῦ. 3.
 Ο πιστεύων εἰς τὸν υἱὸν τοῦ Θεοῦ, ἔχει ζωὴν αἰώνιον. 70.
 Ο πληθύνων λόγους ἐν μέσῳ ἀδελφῶν. 322.
 Ο τῶνος τοῦ λέγειν ἀναγκάζει με. 40.
 Οταν ἡς τῷ βίῳ ἀποταξάμενος. 315.
 Οταν οἷω προσάξωσιν. 333.
 Οτι δεῖ τὰς προεσώτας σκοπεῖν. 307.
 Οτι εἰ δεῖ ὅρον τιθέναι. 318.
 Οτι εἰ δεῖ παρρησίαν διδόναι πατρί. 318.
 Οτι εἰ δεῖ τῶν πρώτων σκανδαλίζειν. 318.
 Οτι εἰ δεῖ τῶν σωθῆναι βελομένων. 318.
 Οτι εἰ δεῖ φθονεῖν ἐν προκοπῇ ἀδελφῶν. 311.
 Οτι εἰ δεῖ ποιεῖν ἡ πρὸς ἐπίδειξιν. 326.
 Οτι εἰ δεῖ τὸ μοναχὸν νίπασθαι. 326.
 Οτι εἰ δεῖ τὸ μοναχὸν ξένῳ. 326.
 Οὐκ ἐκείνῳ τῷ μοναχῷ. 318.
 Οὕτως δεῖ τὰς πίστες βαδίζειν. 332.
 Οὐ χρονεῖ μοναχὸς ἐν τόπῳ ἐνὶ. 319.
 Οφειλέται ἐσμεν, ἀγαπητοί, νουθετεῖν καὶ παροτρύνειν. 230.

Π.

- Π** Αἰνέειν ὑπάρχει τὸ πάθος. 311.
Π Παράγγελλε τοῖς κτ' σάρκα γονεῦσιν. 314.
 Παρατὼ συγκάθισμα ἀνδρῶν ἀρετικῶν. 223.
 Παρακαλῶ εἶν σε, τὸ φῶς τοῦ ἀληθείας. 171.
 Πᾶσαν ὥραν ἐν νῷ ἔχω τὴν ὁπλοσίαν. 188.
 Περὶ τοῦ ὧν μοι λελάληκας τῆς κτ' ἀγνοίας. 209.
 Πνευματικὸν βίον μεταδιώξωμαι, ἀγαπητέ. 226.
 Ποιόντων ποτε πάντων ἀδελφῶν. 305.
 Προηγίασθαι ἡμῶν γέροντες καλόν. 324.
 Προσέλθετε καὶ δεῦτε ὑπὸ φωτός. 167.
 Πρόσεχε σεαυτῇ, ὡς νεότης ποθεῖσα ἀσκήσας. 166.
 Προσεχετέον ἀπὸ κακῆς συμβουλίας. 205.
 Πρόχωμα ἐαυτοῖς, ἀγαπητοί, ὅτι πικρὰς ἔχουσιν. 249.

Τ.

- Τ** Ἦν καρδίαν με ἀλγόν. συμπαθεῖτε ἀδελφοί. 172.
Τ Τίς θεασάμενός ποτε ἕτερον ἐπιβάντα. 325.
 Τίς φυτεύσας συκήλατον ἐαυτῷ. 313.
 Τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον δηλοῖ τῷ ἀνθρώπῳ. 314.
 Τοιοῦτόν ἡ συμβαίνει μεταξὺ πάντων ἀδελφῶν. 308.
 Τὸ Αποστόλος λέγοντος. 329.

Φ.

Φ Εἰσα, φῆσα Κύεε. 161.
 Φιλάνθρωπε ἀγαθὲ, εἰς τὰς οἰκτιρμὰς σ8. 53.
 Φοβῶ τὸ Κύειον, καὶ εὐρήσεις χάειν. 71.
 Φρόνιμον δὲ εἶναι καὶ ἀκέραιον. 312.
 Φύλασσε ἀδελφὲ τὴν ἀγνείαν τῷ σώματι. 325.

Ψ.

Ψ Ὑγὴ τεθλιμμένη παρσέρχεται σοι, ἄγιε δέσποτα. 193.

I N I T I A

S E R M O N U M, O R A T I O N U M, E T C A P I T U M
 H U I U S T O M I P R I M I,
 O R D I N E A L P H A B E T I C O L A T I N E.

A.

A Ccedite, & venite, filii lucis: auribus percipite benedictam atque beatam illam vocem Salvatoris. Pag. 167.

Admone parentes tuos carnales. 314.

Alteri porro fratri præbet tentator. 316.

Angor, fratres mei, & horreo, ac contremisco. 111.

Anima angustiis pressa, ad te recurrit, sancte Domine. 193.

Apostolo dicente: sanctificatio vestra, ut abstineatis vos a fornicatione. 329.

Arbitror conducere monacho, maxime novitio, non exire e cella. 326.

Atque ista dum mecum perpendo, carissimi, in lacrymas prorumpo. 290.

Attende tibi ipsi, o juvenus exercitationis ac pietatis studiosa. 166.

Attendendum est a consilio perverso. 205.

Attendamus nobis ipsis, carissimi. 249.

Audi carissime: graves & curatu difficiles morbi. 236.

Audivimus sapientiam dicentem. 300.

Ausculata carissime, qui venisti. 230.

B.

B Eata civitas, quæ a piis regitur. 217.

Beatus vir ille, in quo est timor Dei. 2.

Beatus vir ille, in quo divina caritas est. 3.

Beatus est, fratres, qui patientiam possidet. 6.

Beatus ille vir, qui non facile ad iracundiam indignationemque concitatur. 7.

Beatus ac felicissimus vere est vir ille, qui mansuetus est. 8.

Beatus, qui secundum veritatem vitam suam instituit. 10.

Beatus, qui vera & minime simulata præditus est obedientia. 11.

Beatus, qui invidiæ & æmulationi non est obnoxius. 12.

Beatus ac felicissimus, qui maledictis & contumeliis. 14.

Beatus ac vere felicissimus, qui temperantiam ac continentiam. 15.

Beatus, qui a cunctis rebus terrenis vanæ hujus vitæ totus est liber. 282.

Beatus, qui præsentem hanc vitam odit ac deserit. 292.

Beatus ille monachus, qui servat mandata. 306.

Beatus, cui aliorum ædificatio. 314.

Carissime , attende tibi ipsi , ne forte serpens . 245.
 Carissime , si tibi humilitatem comparaveris . 300.
 Carissime , si in cœnobio vitam quietam degeris . 303.
 Carissime , si spiritus acediae molestus tibi fuerit . 304.
 Carissime , si in loco celebri confederis . 307.
 Carissime , si sub obedientia Patris spiritualis constitutus fueris . 307.
 Carissime , si ad te venerit frater . 310.
 Carissime , si hospes accesserit ad fratrem . 310.
 Carissime , si egressus fueris cum fratribus . 310.
 Carissime , si quem fratrem inimicus excitaverit . 312.
 Carissime , si tibi inimicitia cum aliquo fuerit . 313.
 Carissime , vide , ne forte dum virum te præbere vis . 313.
 Carissime , si sub regula vivas . 315.
 Carissime , si spiritus acediae conturbet te . 319.
 Carissime , si malæ conversationis sit frater tuus . 324.
 Carissime , si quando impuræ mentem tuam . 331.
 Carissime , cœlestem thesaurum desiderasti . 333.
 Carissime , si in congregationem fratrum ascetarum incideris . 333.
 Carissimi , recordatus sum horæ illius . 53.
 Carissimi , si forte etiam præfecti nostri . 312.
 Carissimi , diligamus invicem . 327.
 Cognita igitur , fratres , infirmitate ipsius . 182.
 Comedentibus aliquando fratribus . 306.
 Compungere , o anima mea , compungere . 161.
 Considera habitum , quo indutus es . 225.
 Cor mihi dolet : compatimini mihi . 172.
 Cum in multis , fratres , prodesse vobis videar . 119.
 Cupio exponere omnem meam acerbitem . 144.
 Cur frater negligentem se præbet . 322.

D.

DE quibus autem animi cogitationibus mihi locutus es . 209.
 Debitores sumus carissimi . 230.
 Despicientes igitur vanitatem hujus vitæ . 295.
 Devita confessum hominum hæreticorum . 223.
 Deus altissime , qui solus immortalis es . 153.
 Deus pie & misericors . 53.
 Deum honora , carissime . 327.
 Dilecte frater , si pietatis , ac religionis studium delegeris . 300.
 Dixit quidam sanctorum : meditare bona . 213.
 Dixit rursus : qui cupit fieri monachus . 301.
 Domine , horam illam animo mecum revolvens . 256.
 Domine Jesu Christe , Rex regum , qui habes potestatem . 110.
 Dominum time , & invenies gratiam . 71.
 Dominus ad salutem hominum profectus in mundum . 201.
 Duo fratres in vigilia linum sectile abscindebant . 308.
 Duo fratres senes sibi mutuo graves & molesti erant . 320.
 Duo viri proficiscebantur ad quamdam civitatem . 231.

E.

Essena ex urbe benedicta quodam die diluculo surgens cum duobus fratribus egressus sum . 158.
 Ego Ephraem peccator , ignavus ac piger in certamine spirituali . 183.
 Est qui locum relinquit propter virtutem . 72.
 Execrandus autem est ac miser homo inobediens . 11.
 Existimo expedire fratribus . 309.

F.

- F**Acientibus aliquando fratribus de nocte. 305.
 Firmo ac stabili corde simus. 219.
 Frater quidam sub obedientia spiritualium Patrum residens. 220.
 Frater quidam e cœnobio senem accessit. 242.
 Frater fratri hortator erat. 250.
 Frater quidam ingressus est cœnobium. 301.
 Frater quidam vanis impugnabatur cogitationibus. 302.
 Frater quidam postquam habitum accepisset. 303.
 Frater quidam dixit : Precabar Deum. 304.
 Frater quidam erat novitius in cœnobio. 305.
 Frater quidam dixit : hanc humilitatis cogitationem. 305.
 Frater quidam cum novitius esset in cœnobio. 305.
 Frater , si egressus cœnobio , solitariam mansionem elegeris. 307.
 Frater quidam vigilia lectitabat. 309.
 Frater fratri dicebat : cur ita cito. 309.
 Frater , si ad opus manuum tuarum velox exsiteris. 311.
 Fratri cuidam suggerebat cogitatio. 312.
 Frater quidam ægrotavit aliquando. 315.
 Frater interrogavit fratrem quemdam. 321.
 Frater , sobrium te præbe. 324.
 Fratres , si quis vestrum sordidis ac turpibus cogitationibus. 68.
 Fratres , compatimini mihi , qui commiserationis habetis viscera. 18.
 Fratres , nostrum post orationem opus amplectamur. 322.

I.

- I**Mmodica edacitas atque potatio. 314.
 In quo non est timor Dei. 3.
 In hoc die primo atque insigni , mysteria Unigeniti. 175.
 In quocumque tandem loco confederis. 306.
 In cœnobio quodam , exigente necessitate , ut frater. 321.
 Inanis animi securitas generat superbiam. 324.
 Initium eversionis animæ monachi est risus. 254.
 Initium fructificationis est flos. 299.

L.

- L**Abor & dolor me ad loquendum atque dicendum compellunt. 40.
 Largitor cunctorum bonorum , ac fons sanitatum. 154.
 Lugendi itaque , fratres , & deplorandi sunt illi. 9.

M.

- M**Emento Domine , ista te omnia sustinuisse. 196.
 Miser autem atque infelix , qui longe a caritate abest. 4.
 Miser autem & infelix , qui patientiæ est expers. 6.
 Miser atque infelix , qui mendaciis addictus est. 10.
 Monache , si accesserit ad te monachus. 309.
 Monache , si præfectus tuus reprehenderit te. 311.

N.

- N**E admiseris consilium prave sentientium. 234.
 Ne decipiat te cogitatio. 317.
 Ne decipiaris , frater , saturitate ventris. 325.
 Necessarium duxi , carissime , & alia quædam cum his congruentia. 216.
 Nefas est majores scandalo esse inferioribus. 318.

Noli esse pravæ conversationis. 239.

Non torpeamus, fratres, servientes invicem. 252.

Non oportet terminum stricte nimis constituere. 318.

Non decet indulgere puero. 318.

Non poterit diu esse in uno loco Monachus. 319.

Non decet monachum ullam habere cum foemina societatem. 324.

Non decet monachum nimio affectu atque inordinate corpus lavare. 326.

Non oportet ad ostentationem hominum quidquam agere. 326.

Non licet monacho peregrina proferre eloquia. 326.

Nos vero, carissimi, tamquam quibus œconomia. 312.

Nunc duæ sunt tribulationes. 235.

O.

Obscuro caritatem vestram, fratres mei carissimi. 53.

Oeconome, Apostolum dicentem audi. 304.

Omni hora mente revolve visionem, quam mihi recensuisti. 188.

Obscuro te Salvator mundi Christe, respice in me. 69.

Oportet præpositos diligenter considerare. 307.

Oro te igitur lux veritatis Christe. 171.

P.

Parce, parce, Domine. 161.

Peccavi in coelum & coram te, Domine Deus. 187.

Perfiste igitur, carissime, in vocatione. 253.

Principium superbiæ est nolle cooperari fratribus. 324.

Prorsus sane gravis est morbus avaritiæ. 311.

Prudentem atque sincerum oportet esse. 312.

Q.

Quamdiu anima rebus inhæret terrenis. 322.

Quando quis seculari vitæ renunciavit. 315.

Quando ergo præfecti nos una cum aliis fratribus. 333.

Qui longanimitatis expertus est. 5.

Qui iracundia semper tenetur. 7.

Qui autem ejusmodi vitiorum laborat morbo. 13.

Qui alios lubens maledictis incessit. 14.

Qui intemperans est & incontinens. 16.

Qui credit in Filium Dei, habet vitam æternam. 70.

Qui e sinu Patris descendit Dominus, nobisque factus est via salutis. 148.

Qui in solitudine vitam quietam degunt. 311.

Quis ficulneam plantat sibi. 313.

Quis suam salutem & opus in cœnobio negligit. 317.

Quis sermones multiplicat inter fratres. 322.

Quis aliquando conspiciatus alterum. 325.

S.

Sana me, Domine, & sanabor. 63.

Sana me, Domine, & sanabor, qui solus sapiens es, & misericors medicus. 199.

Sed ego quid miser agam, qui cunctas virtutes semper prædico. 17.

Senes decet honore cæteris anteire. 324.

Serva frater castitatem corporis. 325.

Si hoc modo ad eum accesseris. 58.

Si vitam solitariam in eremo colueris. 202.

Si sub obedientia spiritualium Patrum confederis. 217.

Si ad dimidium frater tuus perduxerit opus. 218.

Si ante cunctos in synaxim ac congregationem prodeas. 219.
 Si quis ad te accesserit. 221.
 Si porro carnis pugna in te insurrexerit. 232.
 Si dum tu opus Domini in humilitate ac pietate operaris. 240.
 Si bini unam eandemque cellam inhabitaveritis. 299.
 Si quis solitariam vitam amplexus sit. 301.
 Si inventus fuerit homo laboriosus. 303.
 Si videris fratrem suam negligentem salutem. 306.
 Si ægrotum visitas. 310.
 Si contigerit, ut in morbum incidas. 314.
 Si quis, sicut oportet, non obedit superiori. 318.
 Si seculo renunciatis exieris de terra tua. 322.
 Si iusserint præpositi nos cum fratribus nostris. 323.
 Si inter fratres commoreris. 328.
 Si quietus vixerit monachus in sua cella. 330.
 Si compassionis affectu permotus. 332.
 Sic in præsentī vita incedere oportet fideles. 332.
 Sobrii igitur simus & vigilemus, obsecro. 66.
 Spiritus sanctus patefacit homini. 314.
 Super fratris progressu non decet nos. 311.

T.

T Ale quid inter fratres accidit. 308.
 Tentationis tempore apparet probatio. 319.
 Tua mihi probatur fides ac studium. 258.
 Tu mihi, Christe Salvator, factus est via vitæ. 298.

V.

VÆ monacho illi, qui pietate deperdita. 318.
 Vana est omnis exercitatio, omnis temperantia. 23.
 Venite dilectissimi: venite patres & fratres mei, grex Patris electe, signati milites Christi. 28.
 Vere beatus homo ille, qui longanimitatem possidet. 5.
 Vi porro victus scelestus diabolus, sedens deplorabat. 181.
 Vigila, carissime, & attende tibi ipsi. 328.
 Vitam vestram beatam prædico. 1.
 Vitam spiritualem confectemur. 226.

I N D E X

SERMONUM S. EPHRAEM SYRI.

Qui in hoc primo Tomo Continentur.

ΤΟῦ Οἰκ Πατρὸς ἡμῶν Ἐφραίμ ὁ Σύν-
 ρα, τοῦ ἀρετῶν καὶ κακῶν λόγος.
 Μακαρίζω ὑμῶν ζωὴν, ὡς φιλόχριστοι,
 ὅτι. Φύλ. 1

Α. Περὶ φόβου Θεοῦ. Μακάριος ὁ
 ἄνθρωπος ἐκείνος, ὃς ἔχει φόβον Θεοῦ ἐν
 ἑαυτῷ. 2

Β. Περὶ ἀφοβίας. Οἱ μὴ ἔχοντες φό-
 βον Θεοῦ ἐν ἑαυτοῖς, οἱ ποῖτος θάλασ-
 πος ὅστις τοῖς. 3

Γ. Περὶ ἀγάπης. Μακάριος ὁ ἄν-
 θρωπος ἐκείνος ὃς ἔχων ἀγάπην Θεοῦ.
 ὅτι τὸ Θεὸν ἐν. 3

Δ. Περὶ τῆ μὴ ἐχόντων ἀγάπην.
 Ἀθλίος καὶ παλαίπωρος ὁ τὴν ἀγάπην μα-
 κρὰν ὑπάρχων. 4

Ε. Περὶ μακροθυμίας. Μακάριος
 ἀληθῶς ὁ ἄνθρωπος, ὅστις μακροθυ-
 μίαν ἐκτήσατο, ὅτι. 5

ς. Περὶ τῆ μὴ ἔχοντος μακροθυμίας.
 Οἱ μὴ ἔχοντες μακροθυμίαν, καὶ ὑπομον-
 ῆς ἐκτός ἐστιν. 5

Ζ. Περὶ ὑπομονῆς. Μακάριος, ἀ-
 δελφοί, ὅστις ὑπομονὴν ἐκτήσατο, ὅτι ἡ
 ὑπομονή. 6

Η. Περὶ τῆ μὴ ἔχοντος ὑπομονῆς.
 Ἀθλίος ὁ καὶ παλαίπωρος ὁ μὴ κτησά-
 μενος ὑπομονῆς. 6

Θ. Περὶ ἀοργησίας. Μακάριος ἄν-
 θρωπος ἐκείνος, ὁ μὴ ῥαδίως ὀργιζό-
 μενος, ἢ θυμὸν. 7

Ι. Περὶ ὀξύχολίας. Οἱ τῇ ὀξύ-
 χολίᾳ πάντοτε κρατῆμενος, καὶ πολλαί-
 κες καὶ ταχέως. 7

ΙΑ. Περὶ ωραότητος. Μακάριος ἄν-
 θρωπος ἀληθῶς καὶ τεισμακάριος ὁ ἔ-
 χων ωραότητα. 8

ΙΒ. Περὶ πονηρίας. Θλίβεσθαι ἐν,
 ἀδελφοί, καὶ πονεῖν ἐπὶ τῆς μὴ ἔχον-
 τος ωραότητας. 9

ΙΓ. Περὶ ἀληθείας. Μακάριος ὃς
 ἐν

Sancti Patris nostri Ephraem Syri
 sermo De virtutibus, & vitiis.
 Vitam vestram beatam prædico,
 o Fratres Christo dilecti. Pag. 1

I. De Timore Dei. Beatus vir
 ille, in quo est timor Dei. Talis
 enim manifeste. 2

II. De illo qui non habet Ti-
 morem Dei. In quo non est timor
 Dei, omnibus diaboli. 3

III. De caritate sive dilectione.
 Beatus vir ille, in quo divina ca-
 ritas est. 3

IV. De non habentibus carita-
 tem. Miser autem atque infe-
 lix. 4

V. De Longanimitate. Vere
 beatus homo ille, qui longanimi-
 tatem possidet. 5

VI. De iis qui carent Longa-
 nimitate. Qui longanimitatis est
 expers. 5

VII. De patientia. Beatus est,
 Fratres, qui patientiam possi-
 det. 6

VIII. De eo, qui caret patien-
 tia. Miser autem & infelix, qui
 patientiæ est expers. 6

IX. De lenitate animi, sive
 de benignitate. Beatus ille vir,
 qui non facile ad iracundiam. 7

X. De iracundia. Qui ira-
 cundia semper tenetur, & sæpe
 ac celeriter. 7

XI. De mansuetudine. Bea-
 tus ac felicissimus vere est vir
 ille. 8

XII. De malitia sive impro-
 bitate. Lugendi itaque, fratres,
 & deplorandi sunt illi. 9

XIII. De Veritate. Beatus qui
 secun-

secundum veritatem vitam suam
instituit . 10

XIV. De mendacio . Miser
atque infelix , qui semper men-
daciis addictus est . 10

XV. De obedientia . Beatus qui
vera & minime simulata præditus
est obedientia . 11

XVI. De inobedientia , & *mur-
muratione* . Execrandus au-
tem est . 11

XVII. De eo , qui ab invidia ,
& *emulatione alienus est* . Beatus
qui invidiæ . 12

XVIII. De invidia , & *emu-
latione* . Qui autem ejusmodi vi-
tiorum laborat morbo . 13

XIX. De eo , qui a maledi-
ctis & contumeliis alienus est . Bea-
tus ac felicissimus . 14

XX. De maledicentia & *ma-
ledicis* . Qui alios lubens male-
dictis . 14

XXI. De temperantia & *con-
tinentia* . Beatus ac vere felicis-
simus . 15

XXII. De intemperantia & *con-
tinentia* . Qui intemperans
est & incontinens . 16

*Reprehensio sui ipsius , atque con-
fessio* . Fratres , compatimini mi-
hi , qui commiserationis . 18

Ad eversionem superbiæ . Vana est
omnis exercitatio , omnis tempe-
rantia . 23

Sermo compunctorius . Venite dile-
ctissimi . Venite patres & fra-
tres mei . 28

Sermo asceticus . Labor & dolor
me ad loquendum atque dicen-
dum compellunt . 40

Ad imitationem proverbiorum . Qui
credit in filium Dei , habet vi-
tam æternam . 70

De timore Dei . Dominum time ,
& invenies gratiam : nam ti-
mor Domini mores gignit . 71

*Ad correctionem eorum , qui vitiose vi-
vunt , & honores appetunt* . Angor . 111
Repre-

ἐν ἀληθείᾳ τὸ βίον αὐτῷ ἐρύθμισε , &
ἐπὶ παντὶ ψεύδει . 10

ΙΔ. Περὶ ψεύδους . Ἀδελφίος ὅς ἐστι πα-
λαίπωρος ὁ παντὶ ψεύδει ὀδυρομένης ,
ὅτι ἀπὸ ἀρχῆς . 10

ΙΕ. Περὶ ὑπακοῆς . Μακάριος ὅς
ἐκτίσασθαι & ἔχει ὑπακοὴν ἀληθῆ & ἀνυ-
πόκειτον , ὅτι . 11

Ις. Περὶ ἀνυποταξίας καὶ γογγυσ-
μῶν . Ἐπικατάρατος ὅς ἐστι παλαίπωρος , ὅς
ὑπακοὴν ἔχει . 11

ΙΖ. Περὶ τοῦ μὴ ἔχειν ἢ φόβον ἢ
ζῆλον . Μακάριος , ὅς φόβῳ & ζῆλῳ
ἔχει ὑπετάγη . 12

ΙΗ. Περὶ φόβου καὶ ζήλου . Οὗ ὅς ἐστι
τέτοις ἑαυτὸν καταλιπώσκων , παλαίπω-
ρος . συμμέτοχος . 13

ΙΘ. Περὶ τοῦ μὴ εἶναι λοιδόρον . Μα-
κάριος καὶ τεισμανάριος ὁ τὴν γλῶσσαν
αὐτοῦ μὴ . 14

Κ. Περὶ λοιδωρίας καὶ λοιδόρων . Οὗ
ἐπὶ λοιδωρίᾳ ἐτέρων ἡδόμοστος , ἔστος φα-
νερός ὅτι . 14

ΚΑ. Περὶ ἐγκρατείας . Μακάριος
ἀληθῶς καὶ τεισμανάριος ὁ ἐγκράτειαν
φυλάσσας . 15

ΚΒ. Περὶ ἀκρασίας . Οὗ ὅς ἀκρα-
τὴς καὶ μὴ ἐγκράτειαν ἔχων , ἐν παν-
τὶ ἀτοπήματι ῥαδίως . 16

Εὐλεγχος αὐτῶν καὶ ὁμολογήσεις . Ἀδελ-
φοὶ συμπαθήσατέ μοι , πωλάγχενα ἔχον-
τες οἰκτιρῶν . 18

Πρὸς καθάρσεις ὑπερηφανίας . Ματαίᾳ
πάντα ἀσκήσεις , πάντα ἐγκράτεια , πᾶ-
σα ὑποταγή . 23

Λόγος κατανυκτικός . Δεῦτε ἀγαπητοί ,
δεῦτε πατέρες , & ἀδελφοί μου , τὸ ἐκλογ-
εῖτε ποιήματα . 28

Λόγος Ἀσκητικός . Οὗ πόνος & λέγειν ἀ-
ναγκάζει με . ἢ ὅς ἀναξιοῦς μου σιωπᾶν
ἐπιτιμᾶ . 40

Κατὰ μίμησιν τῶν προφητῶν . Οὗ πεισθῶν
εἰς τὸ Υἱὸν & Θεὸν ἔχει ζωὴν αἰώνιον .
ὁ πεισθῶν . 70

Περὶ φόβου & Θεοῦ . Φόβος τὸ Κύριον , καὶ
ἀρῆσεις χάριν . φόβος γὰρ Κυρίου θύει
τρόπους καὶ ἔσθῃ . 71

Πρὸς διόρθωσιν τῶν ἐμπαθῶς ἀφρονούντων ,
καὶ ἡμᾶς ἀπαγνόντων . Ἀγωνία . 111
X x 2 Εὐλεγ-

Εὐλεγχος αὐτῷ καὶ ὁμολόγησις. Ἐν πολλοῖς ὑμῖν, ἀδελφοί, δοκῶ χρησιμεύειν, ὁφείλω. 119

Περί τῆς παθῶν. Θέλω εἰπεῖν ἐνώπιον τῆς δόξης σου, Χεῖς σωτήρ, πᾶσαν τικρότητα ἐμήν. 144

Περί μετανοίας. Ὁ κατελθὼν Κύριος ἐν τῇ κόλπῃ τῆς Πατρὸς, καὶ ἡμόνομος ἡμῖν ὁδός. 148

Περί κατανύξεως. Δοτὴρ πάντων ἀγαθῶν, καὶ πηγὴ ἰαμάτων, καὶ θησαυρὸς οἰκτιρῶν. 154

Λόγος κατανυκτικός. Ἐν μιᾷ τῇ ἡμερᾷ ὁρῶν λίαν ἀνασῶς, ἐπορδύμην ἐγὼ σὺ τοῖς. 158

Λόγος ἕτερος κατανυκτικός. Κατανύγητι, ψυχὴ μου, κατανύγητι, ἐπὶ πᾶσι τοῖς ἀγαθοῖς. 161

Λόγος παρηγορητικός. Πρόσεχε σεαυτῇ, ὦ νεότης ποδῶσα ἀσκήσας, μήποτε πρὸς ἐλθῶσιν. 166

Εἰς δευτέραν πρὸς αὐτὴν τῆς Κυρίας ἡμῶν Ἰησοῦς Χεῖς. Προσελθετε καὶ δεῦτε ὑοὶ φωτός. 167

Λόγος εἰς πατέρας τελειωθέντας. Τὴν καρδίαν μου ἀλγῶ, συμπαθεῖτε ἀδελφοί. 172

Λόγος ἕτερος εἰς πατέρας τελειωθέντας. Ἐν ταύτῃ ἡμέρᾳ τῇ πρώτῃ καὶ δευτέρᾳ, μυστήρια. 175

Λόγος τετρασύλλαβος. Νικηθεὶς ὁ κατὰ κράτος ὁ πονηρὸς διάβολος καδίσας. 181

Λόγος ἐπτασύλλαβος. Εἰδότες ὅτι ἀδελφοί τὴν ἀδελφείαν αὐτῶν, ἑαυτοῖς προσέχωμεν. 182

Περί φόβου ψυχῶν. Ἐγὼ Εφραίμ ἀμαρτωλὸς, χαῖνος καὶ ῥάθυμος εἰς ἀνάστασιν. 183

Εὐχὴ. Ἡ ἡμαρτον εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ ἐνώπιόν σου, Κύριε. 187

Υπομνηστικὸν, ἢ τοι ἐπιστολή. Πᾶσαν ὥραν ἐν ᾧ ἔχω τὴν ὀπασίαν, ἢν μοι διηγήσω, ἀδελφε. 188

Περί ψυχῆς ὅταν παραζητᾷ ἀπὸ τοῦ ἔχθρου, πῶς οφείλει μετὰ δακρύων λαλῆσαι τὸν Θεόν. Ψυχὴ τεθλιμμένη προσέρχεται σοι, ἅγιε Δέσποτα, καὶ μετὰ δακρύων ἐντυγχάνει σοι. 193

ὁμολόγησις ἢ γενὴ προσευχὴ πρὸς Θεόν. Ἰάσά με, Κύριε, καὶ ἰαθήσομαι. 199

Περί

Reprehensio sui ipsius, & Confessio.
Cum in multis, fratres, prodesse vobis videar. 119

De Passionibus animi. Cupio exponere omnem meam acerbitem, omnemque malitiam. 144

De Poenitentia. Qui e sinu Patris descendit Dominus, nobisque factus est via salutis. 148

De Compunctione. Largitor cunctorum bonorum, ac fons sanitatum, & thesaurus miserationum. 154

Sermo Compunctorius. Edeffena ex urbe benedicta, quodam die diluculo surgens. 158

Sermo alius Compunctorius. Compungere, o anima mea, compungere super universis bonis. 161

Sermo Paræneticus. Attende tibi ipsi, o juvenus exercitationis ac pietatis studiosa. 166

In secundum adventum Domini nostri Jesu Christi. Accedite, & venite, filii lucis. 167

Sermo in Patres Defunctos. Cor mihi dolet, compatimini mihi. 172

Sermo alius in Patres defunctos. In hoc die primo atque insigni, mysteria unigeniti Filii Dei. 175

Sermo Tetrasyllabus. Vi porro victus scelestus diabolus. 181

Sermo Heptasyllabus. Cognita igitur, fratres, infirmitate ipsius, attendamus nobis ipsis. 182

De timore animarum. Ego Ephræm peccator, ignavus ac piger in certamine spiritali. 183

Precatio. Peccavi in coelum, & coram te. 187

Hypomnesticum, sive Epistola. Omni hora mente revolve visionem, quam mihi recensuisti. 188

Quomodo anima cum lacrymis debeat orare Deum, quando tentatur ab inimico. Anima angustis pressa, ad te recurrit, sancte Domine. 193

Confessio, seu precatio ad Deum. Sana me, Domine, & sanabor. 199

De

De Virtute ad novitium Monachum, capita quatuor . Prologus . Dominus ad salutem hominum profectus in mundum . 201

Initium primæ adhortationis . Si vitam solitariam in eremo colueris, perfectorum . 202

Adhortatio secunda . Attendendum est a consilio perverso . Nam quemadmodum duo aliqui splendide . 205

Adhortatio tertia . De quibus autem animi cogitationibus mihi locutus es, non me latet . 209

Adhortatio quarta . Dixit quidam sanctorum : Meditare bona, ut ne mediteris mala . 213

De Virtute capita decem . Prologus . Necessarium duxi, carissime, & alia quædam cum his congruentia . 216

Caput I . Beata civitas, quæ a piis regitur . 217

Caput II . Si sub obedientia spiritualium Patrum confederis; non, cum tibi ministratur . 217

Caput III . Si ad dimidium frater tuus perduxerit opus aliquod, contigeritque . 218

Caput IV . Firmo ac stabili corde firmus, carissime: nam virtuti adversatur segnities . 219

Caput V . Si ante cunctos in synaxim ac congregationem prodeas, ac persistas . 219

Caput VI . Frater quidam sub obedientia spiritualium . 220

Caput VII . Si quis ad te accesserit secreto, dicens: conveniamus inter nos . 221

Caput VIII . Devita confessum hominum hæreticorum ac libidinosorum, nihil fidele loquentium . 223

Caput IX . Considera habitum, quo indutus es, o humilis monache, & cerne . 225

Caput X . Vitam spiritualem confitemur, carissime, ut opere fidei cooperante . 226

In illud, attende tibi ipsi . Capita duodecim . Prologus . Debitores fu-

Περὶ ἀρετῆς, πρὸς νεώτερον ἀσκητὴν, κεφάλαια δ'. Πρόλογος . Ὁ Κύριος ἐπὶ σωτηρίᾳ τῶν ἀνθρώπων ἐπιδημήσας τῷ κόσμῳ . 201

Ἀρχὴ τῆς πρώτης ὁμιλίης . Ἐὰν καθέξῃ ὃν ἐρήμῳ καταμόνας, τὴν ἀσκήσιν καὶ θεωροῦν . 202

Παραίνεσις Δευτέρα . Προσεχετέον ἀπὸ κακῆς συμβουλίας . Ὡς περὶ γὰρ δύο ἕντες λαμπρῶς . 205

Παραίνεσις Τρίτη . Περὶ ᾧ ὧν μοι λελάληκας τῷ κτ' ἀφνοοῦν λογισμῶν ἔλεληθέ μοι . 209

Παραίνεσις Τετάρτη . Εἰπέ τις τῷ Ἁγίῳ, Μελέτα καλὰ, ἵνα μὴ κακὰ μελετήσης, ὃ γὰρ νῆς . 213

Περὶ ἀρετῆς, Κεφάλαια δέκα . Πρόλογος . Ἀναγκαῖον ᾧ ἡγησάμην καὶ τὰ τέτοις ἀκόλῃσαι . 216

Κεφάλαιον α'. Μακαρία πόλις ἡ πόλις ἀσέβων βασιλευμένη . καὶ πολλοὶ ἡ πόλις . 217

Κεφάλαιον β'. Ἐὰν καθέξῃς ὃν ὑποταγῇ πνευματικῶν πατέρων, ὅτι ὃν τῷ σε θεραπεύει . 217

Κεφάλαιον γ'. Ἐὰν μεσάσῃ ὁ ἀδελφός σε πάρεργον, καὶ συμβῇ αὐτὸν κακωθέντα ἐπιδεῖσθαι σε . 218

Κεφάλαιον δ'. Ἐδράσαν καρδίαν ἔχοντα, ἀγαπητέ, ἢ γὰρ νωθεῖα ἀντίκειται τῇ ἀρετῇ . 219

Κεφάλαιον ε'. Ἐὰν ἀπαντᾷς πρὸ πάντων ὃν σιωᾷς, καὶ καρτερῇς ἄχρι τῆς ὁμιλίας . 219

Κεφάλαιον ς'. Ἀδελφός τις καθεζόμενος ὃν ὑποταγῇ πνευματικῶν πατέρων θεωρεῖ . 220

Κεφάλαιον ζ'. Ἐὰν τις θεωρῇ σε μυστικῶς λέγων, δώδωκεν ἑαυτῷ λόγον, ὥς ἔχεν . 221

Κεφάλαιον η'. Παρατὴρ συγκαθίσταται ἀνδρῶν ἀρετικῶν καὶ φιληδόνων λαλόντων μηδὲν . 223

Κεφάλαιον θ'. Μοναχὲ ταπεινέ, κατανοεὶ τὸ χῆμα ὃ ἀμφίεσαι, καὶ ἴδε πόση διαφορά . 225

Κεφάλαιον ι'. Πνευματικὸν βίον μεταδιώξωμεν, ἀγαπητέ, ἵνα σιωερνησάσης τὴν πράξιν . 226

Εἰς τὸ, προσέχε σεαυτῷ . Κεφάλαια Δώδεκα . Πρόλογος . Ὁφειλέται ἑσμὲν, ἀγα-

- ἀγαπητοί, ἴδετε εἶν καὶ ὡς ἀκαλεῖν εἰς
τὸ ἕνα. 230
- Κεφάλαιον α'. Ἀκούε, ἀγαπητέ, ἐλθὼν
ἡμέῳ μοναχὸς, ἀποτάξασθαι τῷ κόσμῳ. 230
- Κεφ. β'. Παραβολή. Ἄνθρωποι δύο ἐπο-
ρεύοντο εἰς πόλιν ἀπέχουσαν ἑαδία. 231
- Κεφ. γ'. Περὶ τοῦ πολέμου τῆς σαρκὸς.
Εἰάν ὁ πόλεμος τῆς σαρκὸς ἐπαναστῇ
σοι, μὴ φοβῇ. 232
- Κεφ. δ'. Μὴ ἀναλάβῃς τὸ κακοφρόνων βε-
λὺ τῶν λεγόντων, ἀφ' ἧς ἡμέρας. 234
- Κεφ. ε'. Νυνὶ δύο θλίψεις εἰσὶν, ἐν οἷς
ἐμπλέκεται πᾶς ἄνθρωπος ὑπὸ τὸν
ἥλιον. 235
- Κεφ. ς'. Ἀκούε, ἀγαπητέ, τὰ δυσίατα
πάθη, εἰ μὴ ἀφ' αὐτῶν καυσικῶν καὶ τυπι-
κῶν φαρμάκων. 236
- Κεφ. ζ'. Μὴ θέλῃς κακῶς ἀνατρέφεσθαι,
καὶ ἔχειν φήμῳ οὐκ ἀγαθὴν, μηδὲ
ἐπάκουε τῆς. 239
- Κεφ. η'. Εἰάν, ἐργαζομένης ὡς τὸ ἔ Κυεῖς
ἔργον ἐν ταπεινοφροσύνῃ καὶ ἀλαθείᾳ. 240
- Κεφ. θ'. Ἀγαπητέ, πρὸς σε σεαυτῷ,
μήποτε σε διδάξῃ ὁ ὄφις ζῆλόν τῶν
καταφρονούντων. 245
- Κεφ. ι'. Πρόχωρον ἑαυτοῖς, ἀγαπητοί, ὅτι
πικρὸς ἔχοντες ἐχθρὸς καὶ ἀνελεῖς. 249
- Κεφ. ια'. Μὴ ὀλιγωροῦμεν, ἀδελφοί, δε-
λεύοντες ἀλλήλοις ἀλλὰ τὸ Κύριον. Πολλοί. 252
- Κεφ. ιβ'. Ἐμμενε ἐν, ἀγαπητέ, ἐν τῇ
κλήσει ἧς ἐκλήθης. Δὸς δόξαν τῷ
Θεῷ, ὅτι κατηξίωσε. 253
- Ὅτι ὁ δὲ μελᾶν καὶ μετεωρίζεσθαι, ἀλλὰ
μᾶλλον κλαῖν καὶ πένθειν ἑαυτὸς. Ἀρ-
χή καταστροφῆς ψυχῆς μοναχῶ, μέλως
καὶ παρρησία. 254
- Συμβουλία τοῦ πνευματικῆς βίης, πρὸς
νεόφυτον Μοναχόν. Κεφ. ἐννεμήκοντα ἕξ.
Ἐπὶ ἡμέρας σε τὸ πῶς καὶ τὴν σωτηρίαν,
ὡς ὡς ἀμαρτωλῶ. 258
- Μακαριοί. Κεφάλαιον Νέ. Μακάριος
ὅς γέγονεν ὅλως ἐλθόντος ἐν Κυρίῳ,
ἀπὸ πάντων τῶν γυνών. 282
- Μακαριοί ἕτεροι. Κεφάλαιον κ'. Μακά-
ριος ὁς μισήσας κατέλιπε τὸ βίον τῶτον
ἀνθρώπινον. 292
- Κεφαλαιὸν ἐκατόν. Πᾶς κτᾶται ὡς τὸ τα-
πεινοφροσύνῳ. Ἀρχὴ καρποφορίας,
ἀνδρός. καὶ ἀρχὴ ταπεινοφροσύνης, ὑποτ. 299
- sumus, carissimi, ut nos inter
nos admoneamus. 230
- Caput I. Ausculta, carissime, qui
venisti, ut monachus fieres. 230
- Caput II. Parabola. Duo viri profi-
ciscebantur. 231
- Caput III. De pugna carnis. Si por-
ro carnis pugna in te insurrexe-
rit, ne vercaris. 232
- Caput IV. Ne admiseris consilium
prave sentientium, qui dicunt. 234
- Caput V. Nunc duae sunt tribulatio-
nes, quibus omnis sub sole homo
implicatur. 235
- Caput VI. Audi carissime: Graves
& curatu difficiles morbi nisi ad-
uistivis. 236
- Caput VII. Noli esse pravæ conver-
sationis, & famæ non bonæ:
neque morem geras peccato. 239
- Caput VIII. Si dum tu opus Domi-
ni in humilitate. 240
- Caput IX. Carissime, attende tibi
ipsi: ne forte Serpens te eos imi-
tari doceat. 245
- Caput X. Attendamus nobis ipsis,
carissimi, quoniam acerbi nobis. 249
- Caput XI. Non torpeamus, fratres,
servientes invicem. 252
- Caput XII. Persiste igitur, carissime,
in vocatione, qua vocatus es. Da
gloriam Deo. 253
- Quod non oporteat ridere, & extolli;
sed plangere potius, & nos ipsos
deflere. Initium everfionis animæ
monachi est risus. 254
- Consilium de vita spiritali ad mo-
nachum novitium. Capita nonagin-
ta sex. I. Tua mihi probatur fi-
des ac studium. 258
- Beatitudines. Capita LV. I. Beatus,
qui a cunctis rebus terrenis vanæ
huius vitæ. 282
- Beatitudines aliæ. Capita XX. I. Bea-
tus qui præsentem hanc vitam odit
ac deserit. 292
- Capita centum. Quomodo quis hu-
militatem sibi comparet. Caput I.
Initium fructificationis est flos. 299

ERRATA SIC CORRIGITO.

In Præfationibus.

Pagina vii. columna 1. lin. 30. ἐλόμδμος. Ibidem col. 2. lin. 9. ἀε'. Pag. xiv. col. 1. lin. 36. duodeviginti. Pag. xvii. col. 1. lin. ult. & col. 2. lin. 1. nifallor. Pag. xviii. col. 1. lin. 24. quum. Pag. xx. col. 1. lin. 51. Otthoboniani Codices 111.

In Prolegomenis.

Pag. ix. col. 2. lin. 55. cœpit. Pag. xii. col. 1. lin. 14. inamoena. Pag. xvii. col. 1. lin. 26. pœnitet. Pag. xl. col. 1. lin. 2. magna. Pag. cxxxi. col. 2. lin. 16. * 220. Pag. cxxxvi. col. 2. lin. 18. * 224.

In hoc Tomo primo.

Pag. 5. col. 1. lin. 5. σύμβολος. lin. 17. ἐλπίζει. lin. 18. ἐκπὺς. col. 2. lin. penult. promptissimus. Pag. 7. col. 1. lin. 28. ἀόργητος. Pag. 11. col. 1. lin. 15. μέγαν πλῆθον. Pag. 12. col. 2. lin. 34. ζήλω. Pag. 17. col. 1. lin. 22. τῆς. Pag. 19. col. 1. lin. ult. ποιόντων τὸ θέλημα. col. 2. lin. 42. longanimis. Pag. 23. col. 2. lin. 39. ipsam. Pag. 24. col. 1. lin. 57. familiariter. Pag. 25. col. 1. lin. 22. ἐν τῇ ψυχῇ. col. 2. lin. 54. dirimet. Pag. 29. col. 1. lin. 22. φοσησόμεθα. Pag. 30. col. 2. lin. 12. ὁ νόμος. lin. 26. πονηρὲς. Pag. 42. col. 2. lin. 4. ἐσκοτίσθη. Pag. 50. col. 1. lin. 9. millia milium. lin. 57. abrenunciationem. Pag. 50. col. 2. lin. 44. ἡ δὲ χῆν. Pag. 52. col. 2. lin. 24. τύπῃσι. lin. 35. φοστρέχει. Pag. 53. col. 1. lin. 16. ἡλόμδοι. Pag. 63. col. 1. lin. 35. ἐκτίσας. lin. 36. ἐκτίσθη. Pag. 70. col. 2. lin. 35. συμμίξῃ. Pag. 84. col. 1. lin. 32. peccatores. Pag. 91. col. 1. lin. 12. ἡννηθεῖς. Pag. 109. col. 2. lin. 13. magni facere. Pag. 115. col. 2. lin. 33. poterimus. Pag. 137. col. 2. lin. 9. contempnastis. Pag. 144. col. 1. lin. 44. probrum. Pag. 193. col. 2. lin. 14. solus. Pag. 201. col. 2. lin. 1. & quid dicam? Pag. 214. col. 1. lin. 49. acedia. Pag. 241. col. 2. lin. 49. æstimabamus. Pag. 248. col. 1. lin. 11. quæ. Pag. 255. col. 2. lin. 50. ejaculantem. Pag. 258. col. 1. lin. 41. foetor. Pag. 307. col. 2. lin. 24. divinæ. Pag. 308. col. 1. lin. 32. tramite. Pag. 309. col. 1. lin. 35. αὐτῷ.

REGESTUM.

*. †. ††. a. b. c. d. e. f. g. h. i. k. l. m. n. o. p. q. r. s. t. u. x. y. z. aa. bb. cc.
A. B. C. D. E. F. G. H. I. K. L. M. N. O. P. Q. R. S. T. V. X. Y. Z. Aa. Bb.
Cc. Dd. Ee. Ff. Gg. Hh. Ii. Kk. Ll. Mm. Nn. Oo. Pp. Qq. Rr. Ss. Tt. Vu. Xx.

Omnes sunt Duerniones, præter Quinternionem, & ††. Ternionem, &
cc. unius folii.*

ROMAE

EX TYPOGRAPHIA VATICANA

APUD JOANNEM MARIAM HENRICUM SALVIONI

MDCCCXXXII.